Tinh Võ Môn

Contents

Tinh Võ Môn **4**

1. Chương 1: Truyền Kỳ Võ Thuật Gia . . . 5
2. Chương 2: Gặp Qua Hoắc Nguyên Giáp . . . 7
3. Chương 3: Tinh Võ Anh Hùng Trần Chân . . . 12
4. Chương 4: Ưng Trảo Vương Trần Tử Chính . . . 14
5. Chương 5: Võ Thần Trong Truyền Thuyết . . . 18
6. Chương 6: Trước Khi Luận Võ . . . 21
7. Chương 7: Dương Cao Quốc Uy . . . 24
8. Chương 8: Trận Chiến Cuối Cùng Của Hoắc Nguyên Giáp . . . 27
9. Chương 9: Võ Giả Qua Đời . . . 29
10. Chương 10: Trung Hoa Đệ Nhất Đại Hộ Vệ . . . 32
11. Chương 11: Nữ Hoàng Điện Ảnh . . . 35
12. Chương 12: Oan Gia Ngõ Hẹp . . . 38
13. Chương 13: Chí Đạo Quyền Học . . . 41
14. Chương 14: Lời Mời Của Chu Điệp . . . 44
15. Chương 15: Trần Châu Trở Về (thượng) . . . 47
16. Chương 16: Trần Châu Trở Về (trung) . . . 51
17. Chương 17: Trần Châu Trở Về (hạ) . . . 54
18. Chương 18: Đốc Sát Trưởng Người Hoa . . . 57
19. Chương 19: Tức Giận Xông Vào Hồng Khẩu Đạo Tràng (thượng) . . . 59
20. Chương 20: Tức Giận Xông Vào Hồng Khẩu Đạo Tràng (hạ) . . . 62
21. Chương 21 Cương Nhu Lưu Không Thủ Đạo . . . 66
22. Chương 22 Đàm Võ Luận Đạo . . . 69
23. Chương 23 Sơn Khẩu Tuyết Tử . . . 72
24. Chương 24 Thay Đổi Thời Đại . . . 75
25. Chương 25 Đại Thế Giới (thượng) . . . 78
26. Chương 26 Đại Thế Giới (hạ) . . . 80
27. Chương 27 Ba Ông Trùm Thượng Hải . . . 82
28. Chương 28 Lại Là Viên Công Tử . . . 85
29. Chương 29 Thái Cực Cao Thủ (thượng) . . . 87
30. Chương 30 Thái Cực Cao Thủ (hạ) . . . 89
31. Chương 31 Ám Sát Đại Vương . . . 92
32. Chương 32 Ngủ Say Chưa Tỉnh . . . 95
33. Chương 33 Đêm Khuya Tập Kích . . . 97
34. Chương 34 Bát Cực Quyền Thủ . . . 100
35. Chương 35 Giết Người Diệt Khẩu . . . 102
36. Chương 36 37 Gián Điệp Của Đồng Minh Hội (thượng Hạ) . . . 105
37. Chương 38 39 40 Đá Quán (thượng Trung Hạ) . . . 109
38. Chương 41 42 Âm Mưu Trên Thiệp Mời (thượng Hạ) . . . 117
39. Chương 43 Tống Thế Vinh Lão Gia Tử . . . 121
40. Chương 44 Nội Kình Bàn Căn . . . 123
41. Chương 46 Tâm Ý Đấu Quyền Anh . . . 126

42. Chương 47 Oan Gia Ngõ Hẹp . . . 128
43. Chương 48 Lại Vào Ngục Giam . . . 131
44. Chương 49 Quái Nhân Cuồng Vọng . . . 133
45. Chương 50 51 Lưỡi Chiến Pháp Đình (thượng Hạ) . . . 137
46. Chương 52 Phong Tục Quyết Đấu . . . 142
47. Chương 53 54 55 Vượt Ngục (thượng Trung Hạ) . . . 144
48. Chương 56 57 58 Đàm Phán (thượng Trung Hạ) . . . 154
49. Chương 59 60 Tá Lực Chi Thuật (thượng Hạ) . . . 162
50. Chương 61 Huấn Luyện Viên Bắn Súng . . . 168
51. Chương 62 Liễu Sinh Tân Âm Phái . . . 172
52. Chương 63 Tống Thế Vinh Bút Ký . . . 174
53. Chương 64 Triết Lý "vô Đao Thủ" . . . 177
54. Chương 65 Trung Nhật Quyết Chiến (một) . . . 180
55. Chương 66 Trung Nhật Quyết Chiến (hai) . . . 182
56. Chương 67 Trung Nhật Quyết Chiến (ba) . . . 185
57. Chương 68 Trung Nhật Quyết Chiến (bốn) . . . 188
58. Chương 69 Trung Nhật Quyết Chiến (năm) . . . 190
59. Chương 70 Tổ Thần Xạ Sáu Người . . . 193
60. Chương 71 Tinh Anh Hay Là Rác Rưởi . . . 196
61. Chương 72 Tâm Phục Khẩu Phục . . . 200
62. Chương 73 Làm Huấn Luyện Viên Bắn Súng Cho Đồng Minh Hội . . . 203
63. Chương 74 Sát Thủ Lúc Nửa Đêm . . . 206
64. Chương 75 Cực Hạn Của Thân Thể . . . 210
65. Chương 76 Tổ Sáu Người Của Đồng Minh Hội . . . 213
66. Chương 77 Có Tội Cùng Phạt . . . 217
67. Chương 78 Bắt Sống Thu Dã (thượng) . . . 220
68. Chương 79 Bắt Sống Thu Dã (hạ) . . . 224
69. Chương 80 Thoát Ly Hồng Khẩu Đạo Tràng . . . 228
70. Chương 81 Huyết Chiến Trước Bình Minh (thượng) . . . 232
71. Chương 82 Huyết Chiến Trước Bình Minh (hạ) . . . 235
72. Chương 83 Bát Nhẫn Đông Hộ . . . 239
73. Chương 84 Đạt Được Toàn Thắng . . . 242
74. Chương 85 Tống Tổng Trưởng Chi Tử . . . 245
75. Chương 86 Thảo Viên Hành Động . . . 248
76. Chương 87 Vương Á Tiêu Tới Chơi . . . 252
77. Chương 88 Quái Vật Trên Quyền Đài (thượng) . . . 255
78. Chương 89 Quái Vật Trên Quyền Đài (trung) . . . 259
79. Chương 90 Quái Vật Trên Quyền Đài (hạ) . . . 262
80. Chương 91 Ngàn Cân Thần Lực Vương . . . 266
81. Chương 92 Lực Vương Hàng Quái Vật . . . 269
82. Chương 93 Trước Lúc Khởi Hành . . . 272
83. Chương 94 Đại Thế Giới Phong Vân (phần 1) . . . 276
84. Chương 94 Đại Thế Giới Phong Vân (phần 2) . . . 278
85. Chương 95 Kinh Bát Đạn Thuật (phần 1) . . . 281
86. Chương 95 Thần Kinh Bát Đạn Thuật (phần 2) . . . 283
87. Chương 96 Hoạt Mệnh Chi Đạo . . . 287
88. Chương 97 Long Xà Hổ Báo Hạc (phần 1) . . . 291
89. Chương 97 Long Xà Hổ Báo Hạc (phần 2) . . . 294
90. Chương 98 Võ Công Cùng Can Đảm (2) . . . 298
91. Chương 99 Chuyến Tàu Rắn Độc (1) . . . 301
92. Chương 99 Chuyến Tàu Rắn Độc (2) . . . 304
93. Chương 100 Xà Hình Quyền . . . 307
94. Chương 101 Ám Hạc Cùng Thiên Diện Báo . . . 312
95. Chương 102 Cự Hổ Cùng Long Tỷ . . . 318

96. Chương 103 Quyết Chiến Cự Hổ . . . 323
97. Chương 104 Trừng Phạt Cường Hào Ác Bá . . . 328
98. Chương 104 Trừng Phạt Cường Hào Ác Bá (2) . . . 331
99. Chương 105 Thân Phận Long Lão Đại (phần 1) . . . 335
100. Chương 105 Thân Phận Long Lão Đại (phần 2) . . . 337
101. Chương 106 Quy Tắc Của Sát Thủ . . . 340
102. Chương 107 Hai Đánh Một . . . 345
103. Chương 108 Song Trọng Nhân Cách (phần 1) . . . 349
104. Chương 108 Song Trọng Nhân Cách (phần 2) . . . 351
105. Chương 109 Giang Nam Đệ Nhất Cước (phần 1) . . . 354
106. Chương 109 Giang Nam Đệ Nhất Cước (phần 2) . . . 356
107. Chương 110: Phong Vân Tế Hội (một) . . . 359
108. Chương 111: Phong Vân Tế Hội (hai) - 1 . . . 364
109. Chương 111: Phong Vân Tế Hội (hai) - 2 . . . 366
110. Chương 112: Phong Vân Tế Hội (ba) - 1 . . . 369
111. Chương 112: Phong Vân Tế Hội (ba) - 2 . . . 372
112. Chương 113: Phong Vân Tế Hội (bốn) . . . 375
113. Chương 114: Long Điệp Tỉnh Giấc . . . 379
114. Chương 115: Thực Lực Của Long Điệp . . . 383
115. Chương 116: Sát Khí Kim Mỹ Lâu . . . 387
116. Chương 117: Tử Phu Nhân Thần Bí (phần 1) . . . 391
117. Chương 117: Tử Phu Nhân Thần Bí (phần 2) . . . 394
118. Chương 118: Trầm Đại Di Thái Thái (phần 1) . . . 397
119. Chương 118: Trầm Đại Di Thái Thái (phần 2) . . . 399
120. Chương 119: Gốc Đậu Nấu Hạt Đậu (phần 1) . . . 402
121. Chương 119: Gốc Đậu Nấu Hạt Đậu (phần 2) . . . 405
122. Chương 120: "kiếm Tiên" Lý Cảnh Lâm (1 + 2) . . . 408
123. Chương 121: Kiếm Còn Nhanh Hơn Đạn (1 + 2) . . . 413
124. Chương 122: Cơn Lốc Trên Biển . . . 418
125. Chương 123: Kỹ Thuật Sinh Tồn Trên Biển . . . 425
126. Chương 124: Võ Giả Thánh Địa . . . 431
127. Chương 125: Đệ Nhất Quan Ải Cực Kỳ Nguy Hiểm . . . 437
128. Chương 126: "binh Khí Vương" Cùng "đệ Nhị Cước" . . . 445
129. Chương 127: Thất Tinh Đường Lang Quyền . . . 450
130. Chương 128: Hằng Vân Hòa Thượng Siêu Lợi Hại . . . 456
131. Chương 129: Lấy Trường Công Đoản, Dùng Lâu Thắng Gấp . . . 462
132. Chương 130: Thực Lực Đề Thăng (1+2) . . . 468
133. Chương 131: Hải Tặc Vương Trương Bảo Tử (1+2) . . . 472
134. Chương 132: Bạch Đầu Quái Vật (1+2) . . . 478
135. Chương 133: Biểu Hiện Kỳ Quái (1+2) . . . 483
136. Chương 134: Ma Lực Thôi Miên Ám Thị (1+2) . . . 488
137. Chương 135: Bốn Đại Danh Đầu Bảng . . . 493
138. Chương 136:số Báo Danh Của Người Thi Đấu . . . 499
139. Chương 137:cửu Quỷ Nhẫn Lưu Phái . . . 505
140. Chương 138:bí Mật Của Trần Chân . . . 511
141. Chương 139:bảng Xếp Hạng Cao Thủ . . . 518
142. Chương 140:hồng Quyền Cao Thủ . . . 523
143. Chương 141:cạm Bẫy Sắc Dụ . . . 529
144. Chương 142:tỷ Muội Tình Thâm . . . 535
145. Chương 143:đấu Chiến Cùng Súng Bắn Tỉa . . . 540
146. Chương 144:vườn Hoa Anh Đào . . . 546
147. Chương 145:nhiệt Huyết Hoắc Điện Đường . . . 552
148. Chương 146:bốn Đại Cao Thủ Đứng Đầu Mới . . . 557
149. Chương 147:đấm Bốc Tay Trần . . . 562

150. Chương 148:thú Tính Trở Về . . . 568
151. Chương 149:lực Bất Đả Quyền, Quyền Bất Đả Công . . . 573
152. Chương 150:tam Đại Tuyệt Chiêu . . . 578
153. Chương 151:trước Giờ Khai Mạc . . . 584
154. Chương 152:vòng Đấu Sơ Loại . . . 589
155. Chương 153:lôi Đình Nhất Kích . . . 596
156. Chương 154:phong Cách Luận Võ Của Người Trung Quốc . . . 602
157. Chương 155:phụ Tử Tranh Hùng . . . 609
158. Chương 156:phong Ba Trong Gian Nghỉ Ngơi . . . 616
159. Chương 157:siêu Lợi Nhuận . . . 622
160. Chương 158:vô Địch Lực Vương . . . 626
161. Chương 159:sự Kiện Giết Người Phúc Giang Lâu . . . 632
162. Chương 160:cao Thủ Hoa Lang Đạo . . . 637
163. Chương 161:nữ Nhân Chiến Đấu . . . 642
164. Chương 162: Tán Đả Sơ Hình Vs Cổ Thái Quyền . . . 648
165. Chương 163: Hầu Quyền Còn Thêm Phách Quải . . . 654
166. Chương 164: Nhất Kích Tất Sát . . . 659
167. Chương 165: Cảnh Giới Của Cao Thủ Đỉnh Cao . . . 666
168. Chương 166: Thể Nghiệm Thần Bí . . . 671
169. Chương 167: Bát Cực Song Hùng . . . 676
170. Chương 168: Phương Thức Lên Đài Khoa Trương . . . 682
171. Chương 169: Anh Hùng Hay Là Cẩu Hùng . . . 688
172. Chương 170: Tinh Võ Dương Uy . . . 694
173. Chương 171: Nhị Giai Đường Bình Pháp (thượng) . . . 701
174. Chương 172: Nhị Giai Đường Bình Pháp (hạ) . . . 707
175. Chương 173: Thái Cực Vs Thái Quyền . . . 712
176. Chương 174: Phòng Ngự Âm Dương Thủ . . . 718
177. Chương 175: Bắc Bình Chính Biến . . . 724
178. Chương 176: Sát Thủ A Tàn . . . 729
179. Chương 177: Thực Lực Của Tử Thần . . . 734
180. Chương 178: Long Điệp Phát Uy . . . 738
181. Chương 179: Trần Chân Vs Nãi Bồng Đông . . . 744
182. Chương 180: Phá Không Quyền Vs Khuỷu Tay Thép Đầu Gối Sắt . . . 749
183. Chương 181: Trận Chiến Lão Lùn Nhỏ Vs Thư Sinh . . . 754
184. Chương 182: Độc Cô Cầu Bại? . . . 760
185. Chương 183: Uy Lực Của Thuốc Kích Phát . . . 765
186. Chương 184: Ngọn Mâu Sắc Bén Nhất Vs Tấm Thuẫn Kiên Cố Nhất . . . 770
187. Chương 185: Tiến Nhập Tứ Cường . . . 776
188. Chương 186: Anh Hùng Tương Tích . . . 782
189. Chương 187: Chân Chính Võ Vương(thượng) . . . 790
190. Chương 188: Chân Chính Võ Vương (hạ) . . . 795
191. Chương 189: Một Viên Đạn Cuối Cùng . . . 802

Tinh Võ Môn

Giới thiệu
Nguồn: vip. vandan. vn.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-vo-mon

1. Chương 1: Truyền Kỳ Võ Thuật Gia

Mười quân nhân vũ trang hạng nặng xuống khỏi máy bay, xếp thành 2 hàng trước cầu thang máy bay, giống như đang chuẩn bị đón tiếp một đại nhân vật.

Một quân nhân còn trẻ đứng ở đầu hàng, hiển nhiên trong lòng có chút bất mãn, không nhịn được liền quay sang hỏi người bên trái hắn: "Đội trưởng, chúng ta "Chiến Long" được xưng tụng là quân cảnh tinh nhuệ nhất của bộ đội đặc chủng, luôn đối phó những phần tử nguy hiểm nhất, chấp hành những nhiệm vụ khó khăn nhất. Vậy mà lần này Cục trưởng muốn chúng ta toàn bộ xuất động, chỉ để áp giải 1 gã phạm nhân tới nhà tù trên đảo Alcatraz. Như vậy có phải là dùng dao mổ trâu để giết gà?"

Mấy quân nhân còn lại vẻ mặt đều tỏ vẻ đồng tình. Chỉ có gã đội trưởng sắc mặt lạnh lùng, không nặng không nhẹ nói: "Nhiệm vụ lần này ngàn vạn lần không thể coi thường. Phạm nhân kia không phải là nhân vật đơn giản. Hắn giết con trai Viên bộ trưởng, ngay trong nhà Viên bộ trưởng, dù có tới hơn 30 vệ sĩ thực lực vốn không kém Chiến Long đặc cảnh chúng ta. Trong đám vệ sĩ của Viên công tử, có 1 người được gọi là "Mãnh Hổ", mọi người chắc đã nghe qua? Người này từng dạy qua chúng ta võ thuật, được coi là 1 trong mười đại cao thủ của bộ đội đặc chủng. Vậy mà cũng bị phạm nhân này dùng 1 quyền xuyên tim, cắt nát tâm mạch, chỉ trong 3 giây đồng hồ đánh chết, làm cho Viên công tử muốn chạy cũng không kịp, cũng bị giết nốt."

Đám quân nhân Chiến Long nghe vậy đều hít vào 1 ngụm khí lạnh. Có người kinh hô: "Huấn luyện viên Mãnh Hổ chết trên tay hắn, vậy ta biết hắn là ai rồi, Vương Chí Đạo…"

"Vậy là hắn à, thực là người nổi tiếng, nghe nói nhân dân đều coi hắn là anh hùng, mãnh liệt yêu cầu chính phủ miễn tội cho hắn. Thì ra là đi áp giải hắn…"

"Nghe nói hắn từng là lính trinh sát xuất sắc nhất, sau khi xuất ngũ lại gia nhập giới võ thuật gia, mấy năm gần đây trở thành nhân vật nhất nhì trong võ lâm, là thiên tài võ thuật hàng đầu Trung Quốc. Bộ Quốc Phòng từng muốn mời hắn trở lại làm huấn luyện viên võ thuật trong quân đội. Nếu không vì chuyện của Viên công tử…"

"Ta cũng nghe nói gã Viên công tử kia là loài cầm thú đáng chết…"

"Nhưng hắn là con trai bộ trưởng, không ai có thể bắt tội được hắn, Vương Chí Đạo chính là trừ hại cho dân…"

"Thần tượng hả, chúng ta áp giải người này sao…"

"Câm miệng!"

Đội trưởng quát lớn một tiếng, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm đám bộ hạ, lạnh lùng nói: "Đừng quên thân phận của các ngươi, muốn làm phản hả?"

Đám quân nhân Chiến Long không ngờ đội trưởng lại đột nhiên nổi giận đáng sợ như vậy, tất cả đều câm như hến, không ai dám lên tiếng.

Cánh cửa ngục bằng thép nặng nề "chi chi" mở ra, hơn chục cảnh sát vũ trang hạng nặng, ánh mắt vô cùng khẩn trương, áp giải một phạm nhân đi ra.

Phạm nhân này khoảng chừng 26, 27 tuổi, tướng mạo cùng vóc dáng thoạt nhìn cũng bình thường, nhưng những phần cơ thể lộ ra ngoài áo tù nhìn mơ hồ cứng như sắt thép. Ánh mắt hắn rất lạnh nhạt, dường như vô thần, nhưng lại rất quỷ dị. Đám chiến sĩ Chiến Long chỉ cần nhìn vào mắt hắn đều cảm thấy giống như nhìn vào mắt tử thần, không tự chủ được đều phải tránh mắt đi, tim tự nhiên đập dồn.

Hai cổ tay cùng hai cổ chân phạm chân đều bị khóa chặt, khóa cùm được nối bởi hai đoạn xiềng xích vừa nặng vừa chắc, làm cho người ta hoài nghi là loại chuyên dùng xích voi hay gấu Bắc cực. Chỉ nhìn qua cũng ước lượng được bộ khóa phải nặng hơn năm chục cân, tuy nặng như vậy mà Vương Chí Đạo vẫn có thể đứng thẳng, đi đứng bình thường.

Bàn giao xong phạm nhân nguy hiểm cho nhóm bộ đội Chiến Long, đám cảnh sát vũ trang rõ ràng trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Một người, dường như là chỉ huy đám cảnh sát vũ trang, nói với phạm nhân: "Vương Chí Đạo, chúng ta tạm biệt. Mặc dù anh làm ra những chuyện như vậy, nhưng chúng tôi thực lòng rất khâm phục anh. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm thế. Nhưng phải xin lỗi anh, tôi là cảnh sát, không cần biết anh giết người vì mục đích gì, phạm tội vẫn là phạm tội. Anh phạm tội, tôi nhất định phải chấp hành chức trách một người cảnh sát. Pháp luật không thể vì anh giết một tên bại hoại mà tha cho anh, nếu như vậy thì còn cần gì tới pháp luật."

Vương Chí Đạo nhìn viên sĩ quan cảnh sát một chút, đột nhiên cười nói: "Anh là một cảnh sát tốt, dù bất đắc dĩ phải đi làm một việc mà anh không muốn, nhưng anh vẫn chấp hành. Nhưng nhìn chung mà nói, anh vẫn coi như là một cảnh sát tốt, dân chúng cần những cảnh sát như các anh!"

"Cám ơn anh!" Viên sĩ quan cảm kích nói.

Vương Chí Đạo qua đầu lại mỉm cười nói với đội trưởng Chiến Long: "Chúng ta đi đảo Alcatraz được chưa, đội trưởng Chiến Long?"

Sau khi máy bay cất cánh, đội trưởng đội Chiến Long ra lệnh cho mọi người giữ vững vị trí, tự mình tới canh giữ Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo mỉm cười nói với hắn: "Chiến Long đội trưởng, ta nghe nói, bộ đội Chiến Long các người là tinh nhuệ nhất trong bộ đội đặc chủng, chấp hành nhiệm vụ chưa từng thất bại bao giờ, đúng không?"

Chiến Long đội trưởng nghe thế đột nhiên cảnh giác hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Tuy ta không muốn phá vỡ uy danh của các người, nhưng rất xin lỗi là ta không thể vì một gã bại hoại đáng chết mà chịu đến nhà tù đảo Alcatraz".

"Ngươi muốn trốn? Cho dù ngươi có thể thoát khỏi tay chúng ta, nhưng vẫn ở trên máy bay, ngươi có thể chạy đi đâu… Ngươi làm gì! Mọi người cẩn thận!"

"Đang lang" một tiếng, Vương Chí Đạo động thủ nhanh như chớp, trong khoang máy bay chật hẹp hắn dùng xích tay làm vũ khí, phút chốc đã đánh văng vũ khí phần lớn đám chiến sĩ Chiến Long.

Trên máy bay không thể nổ súng, Chiến Long đội trưởng đang định rút súng điện thì Vương Chí Đạo đã luồn đến phía sau, vung xích khóa lấy cổ hắn.

Hơi thở kề sát ngay tai Chiến Long đội trưởng, tiếng nói như tử thần đòi mạng: "Ngươi nếu đã nghe thấy truyền thuyết về ta, thì nên biết, dù ta còn mang xiềng, nhưng lúc này muốn giết ngươi chỉ cần chưa đến 3 giây".

Chiến Long đội trưởng mồ hôi lạnh toát đầy trán, dù hắn đã vô cùng cẩn thận, không ngờ vẫn là không đủ, vẫn là đánh giá thấp Vương Chí Đạo. Đội trưởng nuốt nước bọt, cứng rắn nói: "Dù ngươi giết ta, ngươi cũng không sống được!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi không cảm thấy đã đến lúc này rồi, không nên nói thừa sao?"

"Ngươi muốn thế nào?"

"Trước hết không nên hỏi ta, hỏi các đồng đội của ngươi, xem bọn hắn muốn sao?"

Đám chiến sĩ Chiến Long ngơ ngác nhìn nhau, đều không biết làm thế nào. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp tình huống đội trưởng bị người khác uy hiếp.

Vương Chí Đạo thấy thế cười nói: "Xem ra đồng đội của ngươi cũng không có chủ ý gì, vậy thì nghe ta đi. Ngươi, ngươi đó, đi thông báo cho phi công, chuyển hướng bay tơới Thượng Hải, nhanh đi!"

Bị Vương Chí Đạo gọi đích danh, chiến sĩ kia lúc đầu không phản ứng gì. Vương Chí Đạo liền tay phải phát lực, bẻ trật khớp vai Chiến Long đội trưởng, chiến sĩ kia vội lập tức nghe lệnh.

Vai phải bị bẻ trật khớp, Chiến Long đội trưởng đau tới đổ mồ hôi như tắm, nhưng vẫn không kêu, cứng rắn nói: "Vương Chí Đạo, cho dù ngươi bắt phi công đổi hướng bay đi Thượng Hải, ngươi cũng không thể thoát được. Buồng lái đã được theo dõi, thay đổi đường bay là họ biết chúng ta đã xảy ra chuyện!"

"Ngươi không nghĩ lúc này nên tự lo cho bản thân à? Xảy ra việc này, ngươi nên tính xem nên báo cáo cấp trên thế nào để khỏi bị trách phạt đi."

Chiến Long đội trưởng biến sắc, đang muốn nói nữa, đột nhiên còi báo động dồn dập vang lên.

Vương Chí Đạo nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Đừng tưởng ta đùa, muốn đội trưởng các ngươi mất mạng hả?"

Một chiến sĩ Chiến Long lắp bắp nói: "Không phải, chúng ta bị … bị… tên lửa khóa mục tiêu rồi"

Vương Chí Đạo ngẩn người hỏi Chiến Long đội trưởng: "Có người theo dõi chúng ta sao? Chẳng lẽ là lão Viên già?"

Chiến Long đội trưởng im lặng, nhưng nét mặt xám ngoét như tro đã nói lên tất cả.

Vương Chí Đạo cười hắc hắc nói: "Lão Viên già chẳng nhẽ muốn dùng tên lửa bắn chết cả ta và các người?"

Vừa dứt lời trong buồng lái bỗng vang lên tiếng kêu hoảng sợ: "Trời ạ, tên lửa đã phóng, chúng ta toi rồi!"

Vương Chí Đạo nhìn qua cửa số thoáng thấy một quả tên lửa kéo theo cái đuôi thật dài đang bay tới, không khỏi biến sắc, mắng một câu: "Thằng Viên già, lợi hại!"

Vương Chí Đạo vung tay đẩy Chiến Long đội trưởng ra, vọt tới cửa cabin, tung một cước mãnh liệt đạp tung cánh cửa, một luồng không khí ập vào. Đáng tiếc là Vương Chí Đạo vừa nhảy ra thì tên lửa đã bắn trúng thân máy bay. Vương Chí Đạo nhảy khỏi phi cơ chỉ nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, trong mắt tối sầm, mất đi tri giác.

2. Chương 2: Gặp Qua Hoắc Nguyên Giáp

Lẽ nào mình còn chưa chết? Hay là mình đã chết, lại được đầu thai chuyển thế? Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Vương Chí Đạo đột nhiên nghe thấy một giọng nữ êm tai hỏi: "Vương Nhị, ngươi tỉnh rồi sao?"

Ô sư tỷ!

Vương Chí Đạo trong đầu bật ra một từ này, sau đó hắn nhìn thấy một cô gái xinh xắn dễ thương, nhưng lại ăn mặc rất kỳ quái, đi tới bên cạnh, ân cần nhìn hắn.

Cô gái thoạt nhìn khoảng chừng 16 tuổi, da dẻ rất trắng, khuôn mặt hình trái xoan vui vẻ dễ thương, trong đôi mắt đen láy đã có chút khí khái, chứng tỏ rõ ràng nàng không phải là dạng thiếu nữ mềm yếu. Chỉ là nàng mặc quần áo thật sự rất kỳ quái, không giống người hiện đại, quần áo dài đều là vải thô xám, trên eo lại thắt chặt một sợi đai lưng tết bằng vải bố, dưới chân đi một đôi giày hoa vốn chỉ có ở thời xưa, tuy vóc

người rất không tệ nhưng lại có vẻ cổ hủ khó tả. Kiểu tóc của nàng cũng là dạng ít thấy, được tết thành 2 bím, giống như 2 cái quai chèo, thả rơi xuống 2 gò ngực.

Nhìn kiểu trang phục này của nàng, hoàn toàn không giống người ở thế kỷ 21, mà giống phụ nữ Trung Quốc khoảng cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20.

Thời Thanh mạt, 2 năm Tuyên Thống.

Vương Chí Đạo trong đầu vừa nảy ra ý nghĩ này, không khỏi hoảng sợ, thầm nghĩ chính mình không lẽ đã xuyên qua thời gian mà về đến thời đại của người kia?

Sự tình trong tiểu thuyết huyền huyễn mới xem lại phát sinh ngay trên người mình hay sao? Mình đang nằm mơ hay sao? Hay là chính mình bị tên lửa nổ chết rồi luân hồi chuyển thế đến thời đại này?

"Vương Nhị, rốt cuộc là ngươi đã tỉnh lại chưa, chớp mắt một cái xem! Khổ quá, ngươi không phải bị tên tiểu Nhật Bản (1) đánh thành ngu ngốc đấy chứ?"

Cô gái lo lắng xua xua đôi tay trắng nõn trước mặt hắn.

Vương Chí Đạo trong đầu chợt hiện lên thân thế cô gái: Ô Tâm Lan, mười sáu tuổi, chính là sư tỷ của mình. Mà chính mình là Vương Nhị, là Thượng Hải Tinh Võ Môn đệ tử, là đệ tử nhỏ nhất của Hoắc Nguyên Giáp.

Chờ chút, Hoắc Nguyên Giáp? Ta, chính ta đi tới Thượng Hải Tinh Võ Môn, là đồ đệ của Hoắc Nguyên Giáp? Toát mồ hôi, không phải đang đóng phim đó chứ?

Vương Chí Đạo tỉnh ngộ rất nhanh, nhận ra mình đúng là làm chuyện bất khả thi, đi tới Thượng Hải những năm đầu thế kỷ 20, trở thành đồ đệ của Hoắc Nguyên Giáp. Hắn hung hăng cắn mạnh đầu lưỡi, cơn đau kịch liệt chứng minh đúng là hắn không phải đang nằm mơ. Chính mình thật sự là xuyên qua thời gian, sống lại bằng thân phận một người khác.

Ô Tâm Lan chứng kiến Vương Chí Đạo tự cắn đầu lưỡi, không khỏi kinh hoàng kêu lên: " Trời ơi, ngươi thật sự là bị tên tiểu Nhật Bản đánh cho choáng váng? Khổ quá, khổ quá, ta đi gọi các sư huynh đến!"

Ô Tâm Lan nói xong vội chạy ra ngoài.

Vương Chí Đạo lúc này mới có thời gian đánh giá hoàn cảnh xung quanh, đúng là phong cách xã hội thời xưa, phòng ốc cũ nát. Rõ ràng Tinh Võ Môn không giàu có gì, hoặc là chính mình không được Tinh Võ Môn coi trọng, nên mới được an bài đến dưỡng thương ở cái phòng rách này.

Hắn lại tự kiểm tra thân thể, phát hiện ra mình là một thiếu niên, có điều là không những không cường tráng, mà còn rất gầy yếu, so với thân thể trước khi sống lại thì kém quá xa. Vì trong phòng không có gương nên Vương Chí Đạo không biết tướng mạo của mình thế nào, nhưng điều làm hắn không được tự nhiên chính là hắn nhìn thấy trước ngực mình có một bím tóc quá dài, bím tóc dài còn quấn xung quanh cổ hai vòng, nếu đánh nhau rất dễ bị đối phương siết cổ mà chết. May là Vương Chí Đạo dù sao cũng đã hiểu biết đôi chút về thời đại này, ngay khi Dân quốc nổi lên, dạng bím tóc này bị Quốc phụ Tôn Trung Sơn hạ lệnh cắt bỏ.

Lại tiếp tục xem xét, thấy thân thể bị quấn như xác ướp, cánh tay phải động một chút đau thấu đến xương, rõ ràng là đã bị gãy xương tay.

Là ai đánh mình đến như vậy? Vương Chí Đạo nhớ tới lời Ô Tâm Lan nói là tiểu Nhật Bản, không tự chủ được bèn cố lục lọi trong ký ức của Vương Nhị, đáng tiếc là không tìm được một chút gì. Đoạn ký ức này của Vương Nhị đã trở nên mơ hồ không rõ ràng. Vương Chí Đạo không khỏi mắng thầm: "Mẹ kiếp, không ngờ chính mình lúc sống lại thực lực kém như vậy, bị tiểu Nhật Bản đánh cho mất cả trí nhớ. Ngay cả thằng tiểu Nhật Bản kia hình dạng thế nào cũng không nhớ ra. Nhớ năm đó bố mày đánh khắp võ đài trên đất Nhật, thằng tiểu Nhật Bản kia dám đánh bố mày? Vương Nhị này cũng thật yếu kém quá!"

Nhưng nghĩ lại, tự thấy mình lần này sống lại, đúng là cướp lấy thân thể Vương Nhị. Vương Nhị không sống được, có lẽ là do mình tái sinh trên người hắn, lại làm cho ký ức của Vương Nhị trở thành mơ hồ như vậy. Nghĩ như vậy hắn cũng không trách Vương Nhị nữa. Nhưng mà món nợ này nhất định phải đòi lại cho đủ, cho dù thân thể này là mình đoạt của Vương Nhị.

Đang nằm suy nghĩ miên man, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập truyền tới, cánh cửa bị đẩy ra, một tốp người hưng phấn bước vào. Người đi đầu đúng là cô gái vừa chạy đi lúc trước, Ô Tâm Lan, cạnh nàng là một người khoảng 30 tuổi, mặc một bộ đồ đen, búi tóc vừa to vừa dài, bước đi vững chãi mạnh mẽ, lộ ra công phu hạ bàn luyện rất tốt. Tuy nhiên trong mắt Vương Chí Đạo nhận thấy võ công của người này còn chưa tới mức nhất lưu, ít nhất so với hắn trước kia còn kém xa.

Hán tử này dường như cùng Vương Nhị quan hệ không tệ. Hắn đi tới bên giường, vẻ mặt ân cần hỏi Vương Chí Đạo: "Vương Nhị, người thấy thế nào? Nghe tiểu Lan nói ngươi đã tỉnh, chúng ta lập tức tới thăm ngươi. Ngươi còn cảm thấy có chỗ nào khó chịu không? Có nhận được ra ta không? Vương Nhị? Khổ quá, ngươi không phải bị tiểu Nhật Bản đánh cho ngu ngốc đấy chứ? Ngay cả ta mà ngươi cũng không nhận ra sao? Vương Nhị, ngươi nói gì đi chứ?"

"Ồn ào quá, ta đương nhiên nhận ra ngươi, đừng gọi ta là Vương Nhị, tên ta là Vương Chí Đạo"

Vương Chí Đạo bị hán tử kia làm cho váng đầu nhức óc, không chịu được rống lên một câu. Đồng thời trong đầu hắn cũng nảy ra một chút tư liệu về hán tử này: Lưu Chấn Đông, là đại đệ tử của Hoắc Nguyên Giáp, Tinh Võ Môn đại sư huynh, đương nhiên cũng là đại sư huynh của mình. Cũng may là ký ức của Vương Nhị cũng không bị mình hoàn toàn chiếm mất.

Lưu Chấn Đông bị tiếng hô của Vương Chí Đạo làm cho giật mình, sửng sốt một chút rồi vừa mừng vừa sợ nói: "Tốt lắm, người có thể nói được, chứng minh ngươi không bị tên tiểu Nhật Bản kia đánh cho ngu người, thật tốt quá! Hả, ngươi vừa nói cái gì? Tên ngươi là Vương Chí Đạo, ngươi tự lấy tên này từ bao giờ vậy?"

"Vương Chí Đạo?", Lưu Chấn Đông lẩm bẩm tên này hai lần, bàn tay đột nhiên vỗ lên ngực Vương Chí Đạo một chưởng, khen: "Không sai, cái tên này rất hay! Không nhận ra thằng nhóc này còn có trình độ, nghĩ ra được cái tên hay như thế, so với cái tên Vương Nhị thì có phong thái hơn nhiều. Hả, Vương Nhị, ngươi sao vậy? Sao mắt lại trợn trắng lên thế? Sao lại ngất đi rồi?"

"Đại sư huynh…" Ô Tâm Lan nhẹ nhàng kéo tay áo Lưu Chấn Đông nói: "Vương Nhị vừa bị anh đánh một chưởng bất tỉnh rồi"

"Sao? Là ta đánh ngất nó à?", Lưu Chấn Đông nhìn xuống tay mình, xấu hổ cười nói: " Thằng Vương Nhị này cũng thật là vô dụng, ta chỉ tùy ý vỗ nhẹ một chưởng mà nó đã ngất rồi. Được rồi, đợi nó tỉnh lại cần giám sát nó luyện công nhiều hơn, nếu không đến lúc gặp lại tiểu Nhật Bản sẽ lại làm Tinh Võ Môn chúng ta mất mặt!"

Ô Tâm Lan cùng các sư đệ đều có chút ý nghĩ buồn cười, đều thầm nghĩ ai chẳng biết công phu Thiết Sa Chưởng của Đại sư huynh đã đạt đến lô hỏa thuần thanh, chỉ dưới sư phụ, không kể là Vương Nhị vốn đã trọng thương, ngay cả chúng ta ở đây cũng không ai có thể chịu được ngươi tùy ý đánh ra một chưởng. Gã Vương Nhị này cũng thật xui xẻo, vừa tỉnh lại đã bị người đánh ngất, lúc sau tỉnh lại sẽ bị ngươi hành hạ.

Khi Vương Chí Đạo tỉnh lại thì đã là hoàng hôn ngày hôm sau. Cảm thấy trong ngực buồn bực khó chịu, Vương Chí Đạo bèn thử vận khởi phương pháp "nghịch thức thở bụng sâu". Trước hết hít một hơi thật sâu, hóp bụng nén khí xuống, rồi từ từ phình bụng thở ra. Cứ như vậy sau khoảng 30 lần tuần hoàn hít vào thở ra, cảm giác được trước ngực dần dần đỡ buồn bực, mà cơn đau trên người cũng có vẻ giảm dần.

Phương pháp "nghịch thức thở bụng sâu" này chính là Vương Chí Đạo ở thời hiện đại học được một phương pháp hít thở, nguồn gốc vốn là từ một loại tu luyện nội công võ thuật cổ truyền, chuyên dùng để hoạt huyết thông kinh, giảm bớt mệt nhọc. Vì phương pháp này có thể giúp cơ thể thu nạp được dưỡng khí nhiều nhất, kích thích tế bào, nên có thể nhanh chóng làm giảm hẳn cơn đau. Ở kiếp trước Vương Chí Đạo ngày nào cũng tập luyện bài hít thở này. Chỉ bằng bài hít thở này, ở kiếp trước dù bị thương tổn thể nào, cũng có thể phục hồi tốc độ gấp 5 lần người bình thường. Còn nếu như mệt nhọc thông thường, chỉ mấy vòng tuần hoàn hô hấp là đã có thể tiêu trừ.

Đáng tiếc chính là Vương Chí Đạo khi sống lại ở thời kỳ này, " nghịch thức thở bụng sâu" coi như là hắn lần đầu vận dụng, nên hiệu quả không rõ ràng. Nếu như với thân thể lúc trước, bị thương như thế này, hắn chỉ cần hít thở độ nửa giờ là có thể xuống giường đi lại bình thường.

Ô Tâm Lan hình như được Tinh Võ Môn phân công chuyên chăm sóc cho Vương Chí Đạo. Khi Vương Chí Đạo vừa tỉnh lại được một lúc, hắn lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Ô Tâm Lan.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo tỉnh lại, Ô Tâm Lan vui mừng chớp chớp đôi mắt to, cất giọng êm ái như chuông bạc nói: "Vương Nhị, tỉnh lại rồi sao? Tốt quá, người nằm yên đừng cử động, ta đi lấy đồ ăn cho ngươi. Người đã mê man 3 ngày không ăn uống gì rồi, nếu không tỉnh lại sẽ chết đói đó."

Nghe Ô Tâm Lan nói như vậy, Vương Chí Đạo lập tức cảm thấy đói cồn cào, bụng muốn dán xuống sống lưng, cơn đói làm hắn hận không thể ăn thịt người.

Tới khi Ô Tâm Lan bưng môt chén cháo gạo nóng tự mình đút cho hắn ăn, Vương Chí Đạo gần như không thèm nhai, há mồm nuốt chửng. Ô Tâm Lan sợ hắn sặc chỉ thong thả đút cho hắn từng thìa nhỏ, làm Vương Chí Đạo suýt phát khùng. Nếu không vì cô thiếu nữ Ô Tâm Lan vừa xinh đẹp dễ thương, vừa lo lắng cho hắn, thì Vương Chí Đạo đã mắng ầm lên rồi.

Cuối cùng cũng vất vả nuốt xong một chén cháo nóng, Vương Chí Đạo cảm thấy đã ấm bụng, nghĩ đến chuyện khác, hắn hỏi Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, đại sư huynh bọn họ đâu rồi?"

Ô Tâm Lan nói: "Đại sư huynh bọn họ đã theo sư phụ đi ra ngoài rồi. Sáng nay tiểu Nhật Bản đưa thiếp mời tới, mời sư phụ đi dự tiệc. Sư phụ vốn định đi một mình, nhưng Nông Đại thúc lo cho sư phụ bị tiểu Nhật Bổn ám toán, nên kiên quyết muốn đám đại sư huynh cùng theo sư phụ. Nếu không phải ở đây chăm sóc ngươi thì ta cũng đi theo rồi!"

Nói đến đây, Ô Tâm Lan sắc mặt hiện lên vẻ tức giận bất bình, rõ ràng rất không vui vì không được cùng Hoắc Nguyên Giáp đi dự tiệc.

"Hoắc Nguyên Giáp đi tới chỗ tiểu Nhật Bản, không tốt rồi, không phải là cơ hội cho tiểu Nhật Bản hạ độc sao?" Vương Chí Đạo đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân cái chết của Hoắc Nguyên Giáp trong lịch sử, không tự chủ được buột miệng nói.

Ô Tâm Lan trừng đôi mắt đen láy nhìn Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi vừa gọi sư phụ như thế nào? Người dám gọi thẳng tên sư phụ?"

Nhìn bộ dáng của nàng, hiển nhiên lại bắt đầu hoài nghi Vương Chí Đạo có phải là bị gã tiểu Nhật Bản kia đánh cho chóang váng. Vương Chí Đạo cảm thấy không ổn, thầm nghĩ không thể để nàng nghi ngờ mình. Nếu như để nàng biết mình là một người khác, đoạt lấy thân xác Vương Nhị mà sống lại, chỉ sợ là nàng nghĩ mình là ma quỷ.

Vương Chí Đạo ho khan một tiếng, lảng đi nói chuyện khác: "Sao bọn tiểu Nhật Bản lại mời sư phụ đi dự tiệc?"

May là Ô Tâm Lan tấm trí đơn giản, không tiếp tục truy cứu việc Vương Chí Đạo dám gọi tên sư phụ, chỉ trả lời hắn: "Nghe nói tiểu Nhật Bản thấy sư phụ đánh bại hai đại lực sĩ từ nước Anh và nước Nga, lại sáng lập ra Tinh Võ Môn, ở Thượng Hải uy tín rất lớn, bọn họ không phục nên đã mời một cao thủ Nhu đạo (2) tới Thượng Hải, nói là muốn cùng sư phụ nghiên cứu võ đạo, thực ra là muốn khiêu chiến sư phụ. Ngày thi đấu đã chính thức quyết định là 1 tuần nữa, đêm nay chỉ nói là mời sư phụ uống rượu. Nhưng Nông Đại thúc nói bọn tiểu Nhật Bản mục đích là muốn dò xét bản lĩnh của sư phụ. Nếu như bọn họ thấy sư phụ bản lãnh thực sự cao cường, không thể thắng được, không chừng bọn họ có thể dùng âm mưu quỷ kế trước trận đấu chính thức."

Thực hiện âm mưu quỷ kế trước trận đấu chính thức, Vương Chí Đạo nhớ đến tư liệu về võ thuật gia thời Dân quốc mà ở thế giới trước hắn từng nghiên cứu, có ghi lại Hoắc Nguyên Giáp cùng cao thủ Nhu đạo Nhật Bản luận bàn võ nghệ, vì tiểu Nhật Bản không địch lại, thay đổi chiến lược, sau khi luận bàn mời Hoắc Nguyên Giáp dự tiệc. Vì Hoắc Nguyên Giáp có bệnh ho lao, trong bữa tiệc tiểu Nhật Bản giả vờ có lòng tốt, giới thiệu một gã thầy thuốc tên là Thu Dã chữa bệnh cho Hoắc Nguyên Giáp. Hoắc Nguyên Giáp bình sinh tính tình cởi mở nên không hề nghi ngờ, vui vẻ tiếp nhận. Sau này chính vì Hoắc Nguyên Giáp uống thuốc của Thu Dã mà làm cho bệnh tình nặng hơn, cuối cùng chết đi. Đồ đệ cùng bằng hữu của Hoắc Nguyên Giáp tìm được thuốc của Thu Dã, mang đi xét nghiệm, phát hiện ra là loại độc mãn tính làm hỏng phổi. Một đời võ thuật gia yêu nước Hoắc Nguyên Giáp, như vậy bị tiểu Nhật Bản hại chết.

Vương Chí Đạo nghĩ tới sự thật như thế, thấy rất sốt ruột, chỉ muốn làm cách nào thay đổi lại lịch sử. Đáng tiếc là hắn sống lại yếu ớt, thân thể bị trọng thương, nằm trên giường không cử động được, đơn giản là

chẳng làm được gì. Huống hồ lúc này Hoắc Nguyên Giáp đã đi dự tiệc, chỉ sợ là bây giờ tiểu Nhật Bản đã hạ độc thành công.

Đang còn lo nghĩ xem làm thế nào lừa Ô Tâm Lan đi cảnh báo Hoắc Nguyên Giáp không nên uống thuốc của bọn tiểu Nhật Bản, đáng tiếc là ý tưởng trong đầu còn chưa định hình thì ở ngoài cửa đã truyền đến tiếng ồn ào, Ô Tâm Lan nghe thấy mấy thanh âm này, vui vẻ nói: "Là sư phụ cùng các sư huynh đã trở về! Vương Nhị, ngươi nằm yên trên giường đừng lộn xộn, ta ra đón sư phụ cùng các sư huynh, nói với mọi người là ngươi đã tỉnh!"

Nói xong không đợi Vương Chí Đạo trả lời, đã vội vàng chạy tót ra ngoài, quên cả đóng cửa.

Quả nhiên là chậm mất một bước, Vương Chí Đạo không khỏi cảm thán nghĩ. Cơn đau trên người lại kéo tới, Vương Chí Đạo đành phải tập trung tinh thần một lần nữa, tiếp tục tập "hít thở nghịch bằng bụng".

Cũng không biết là trải qua bao lâu khi hắn cảm giác đã hết đau, thì cánh cửa lại bị mở ra. Lưu Chấn Đông, Ô Tâm Lan cùng một trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi đi vào.

Trung niên này mặc áo dài trắng xám, bím tóc quấn vòng quan cổ ba bốn vòng, trán rộng, thân thể cao lớn, nhưng sắc mặt có chút vàng như sáp, vừa đi vừa ho khan, rõ ràng thân thể không được tốt lắm. Nhưng ánh mắt ông ta lại rất sáng, lông mày hiện ra chính khí lẫm liệt. Vương Chí Đạo lập tức đoán ra trung niên này chính là võ thuật gia truyền kỳ Hoắc Nguyên Giáp.

Quả nhiên Ô Tâm Lan chạy tới bảo hắn: "Vương Nhị, người vẫn tỉnh hả. Sư phụ cùng đại sư huynh nghe nói ngươi vừa tỉnh lại, lập tức đến thăm ngươi đó!"

Lưu Chấn Đông trước hết đi tới bên giường Vương Chí Đạo, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, gật đầu nói: "Không sai, Vương Nhị, thân thể ngươi đã tốt hơn rồi, xem ra có hi vọng chữa khỏi hẳn!"

Vương Chí Đạo thấy hắn vừa nói vừa giơ Thiết Sa Chưởng lên, hoảng hốt nói to: "Đại sư huynh, ta đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng nếu huynh lại đánh ta một chưởng, có thể ta sẽ không tỉnh lại được nữa đâu!"

Lưu Chấn Đông sửng sốt thu tay, xấu hổ cười nói: "Vương Nhị, lần trước xin lỗi. Lần này ngươi yên tâm đi, ta sẽ không chạm vào ngươi, dù chỉ là một ngón tay!"

Hoắc Nguyên Giáp ho khan một tiếng, Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan vội đứng sang một bên. Hoắc Nguyên Giáp tiến tới hỏi Vương Chí Đạo: "Vương Nhị, cảm giác như thế nào?"

Vương Chí Đạo vội nói: "Đa tạ sư phụ quan tâm, đệ tử tốt hơn nhiều rồi!"

Vương Chí Đạo nghĩ thầm, ta sống lại nhờ thân thể đồ đệ của ngươi, gọi một tiếng sư phụ cũng không sai, huống chi ngươi cũng là một võ thuật gia trong lich sử được ta kính nể, gọi ngươi là sư phụ cũng không làm nhục thân phận Vương Chí Đạo ta. Nhưng nếu ngươi cậy làm sư phụ mà giáo huấn ta, đợi khi thương thế bình phục, ta lập tức bỏ đi.

Lại nghe Hoắc Nguyên Giáp nói: "Sự việc lần này thế nào ta đã nghe Ô Tâm Lan nói qua. Ừ, Vương Nhị ngươi chính vì Ô Tâm Lan bị lăng nhục mà đánh nhau với người Nhật Bản, dù biết rõ là không địch lại cũng không chịu lùi bước. Sư phụ từng dạy các người thông thường không được cùng người khác động võ. Nhưng đôi khi đáng ra tay cũng phải ra tay, đặc biệt là khi bị xúc phạm danh dự. Sư phụ thường cho rằng muốn cho nước cường thì dân phải mạnh. Có điều là sức khỏe là quan trọng, nhưng tinh thần và danh dự càng quan trọng hơn. Tinh thần và danh dự con người là không thể xúc phạm. Cho nên Vương Nhị ngươi cũng không có làm sai. Đáng tiếc là lần này sư phụ không giúp ngươi đòi lại công đạo. Nhưng ngươi yên tâm, việc này sớm muộn sư phụ cũng sẽ thay ngươi đòi lại. Ngươi bây giờ nên chú ý dưỡng thương, lành lặn rồi thì theo Đại sư huynh chăm chỉ luyện võ. Nên nhớ muốn tự bảo vệ mình cần phải có thực lực cường đại, nếu không lần sau gặp chuyện thế này, ngươi lại chịu thiệt thòi lớn."

Vương Chí Đạo nghe vậy vừa cảm động vừa xấu hổ, thầm nghĩ mình đã đánh giá quá thấp nhân cách của Hoắc Nguyên Giáp. Nghĩ lại trong lich sử mô tả Hoắc Nguyên Giáp thành dạng sư phụ ngông nghênh tư cao tự đại, dạy dỗ đồ đệ qua quýt. Phim ảnh cũng chỉ là đóng linh tinh, chính mình vì ảnh hưởng phim ảnh mà tự nhiên coi thường nhân cách Hoắc Nguyên Giáp. Có điều là bây giờ hắn đã hiểu tại sao mình đánh nhau với tiểu Nhật Bản, xem ra Vương Nhị cũng xứng đáng là một người đàn ông chân chính, không chịu

nhục, cũng làm cho đệ tử Tinh Võ Môn cùng Hoắc Nguyên Giáp thêm vài phần xem trọng. Ít nhất cũng hiểu được tại sao Ô Tâm Lan tự nguyện chăm sóc hắn mà không phàn nàn gì.

Nghĩ như vậy, Vương Chí Đạo trong lòng quyết tâm thay đổi lịch sử, nảy ra ý nghĩ phải cứu vị võ thuật gia chân chính Hoắc Nguyên Giáp này, hắn không nhịn được bèn hỏi: "Sư phụ, nghe Ô sư tỷ nói, người đi tới chỗ tiểu Nhật Bản, không xảy ra chuyện gì chứ?"

Chú thích của người dịch:

(1) - người Nhật Bản thường tư xưng là đại Nhật Bản, nên người Trung Quốc gọi ngược lại thành tiểu Nhật Bản.

(2) - Nhu đạo = Judo, phân biệt với Nhu thuật = Jujitsu

3. Chương 3: Tinh Võ Anh Hùng Trần Chân

Thế nào lại đúng như trong sách sử ghi lại? Vương Chí Đạo nghe thế cả kinh trong lòng, không nhịn được bèn hỏi: "Có phải gã tiểu Nhật Bản kia trong tiệc rượu đã mời một gã thầy thuốc tên là Thu Dã ra khám bệnh cho sư phụ?"

Lời vừa nói xong, Ô Tâm Lan, Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Nguyên Giáp đều giật mình.

Lưu Chấn Đông kỳ quái liếc Ô Tâm Lan, hỏi Vương Chí Đạo: "Sao ngươi biết tiểu Nhật Bản gọi thầy thuốc khám bệnh cho sư phụ? Tâm Lan nói cho ngươi à?"

Ô Tâm Lan lắc đầu, cho thấy nàng không biết chuyện này. Thực tế đám người Lưu Chấn Đông khi trở về còn chưa kịp kể cho nàng nghe chuyện xảy ra ở chỗ người Nhật Bản. Lưu Chấn Đông vừa kể chuyện , nàng cũng mới nghe lần đầu. Nên Ô Tâm Lan cũng nhìn Vương Chí Đạo, vẻ mặt kỳ quái, thầm nghĩ hắn vẫn nằm trên giường, làm sao có thể biết được chuyện của sư phụ trước cả mình?

Vương Chí Đạo biết không tốt, vội ho một tiếng, giải thích qua loa: "Chuyện này ta chỉ đoán thôi"

Lưu Chấn Đông nghi ngờ nhìn hắn một cái, rồi nói: " Người đoán thật đúng. Đúng là gã tiểu Nhật Bản Gia Ngũ Lang kia mời thầy thuốc khám bệnh cho sư phụ. Hắn nói nghe sư phụ có bệnh ho, sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới việc hắn và sư phụ 7 ngày nữa chính thức luận võ, nên giới thiệu một thầy thuốc khám bệnh cho sư phụ. Phải rồi, tên thầy thuốc tiểu Nhật Bản kia hình như tên đúng là Thu Dã."

"Nguy rồi! Ta từng vô tình nghe được một người bạn nói qua gã thầy thuốc tiểu Nhật Bản Thu Dã này là một cao thủ hạ độc. Sư phụ, nếu hắn cho người thuốc thang gì đó, người ngàn vạn lần không nên dùng. Tiểu Nhật Bản vốn bản tính giảo hoạt độc ác, chuyện gì cũng dám làm, nói không chừng tên Thu Dã này sẽ hạ độc vào trong thuốc của người, để cho người 7 ngày nữa luận võ sẽ thua."

Vì tránh cho Hoắc Nguyên Giáp bị tiểu Nhật Bản độc chết, Vương Chí Đạo đành chịu tội tiết lộ thiên cơ.

Lưu Chấn Đông nghe vậy giật mình, sắc mặt khẽ biến, nói: "Có chuyện này sao, nguy rồi, sư phụ lúc ở tiệc rượu đã uống thuốc của Thu Dã. Sư phụ, người xem có cần đi mời Trần sư phụ kiểm tra một chút? Ngộ nhỡ Vương Chí Đạo nói đúng, không thể không đề phòng!"

Hoắc Nguyên Giáp không tin, mỉm cười nói: "Ta thấy Gia Ngũ Lang không hèn hạ như các ngươi tưởng tượng. Người này chính là có tinh thần võ sĩ đạo Nhật Bản chân chính, bọn người này đều giống nhau, khi so tài đều đường đường chính chính thi đấu, chắc không dùng thủ đoạn hèn hạ kiểu này để ám toán ta. Các ngươi không cần lo lắng nhiều!"

Vương Chí Đạo vội nói: "Có lẽ Gia Ngũ Lang không làm vậy, nhưng không thể đảm bảo là những người khác cũng không làm vậy! Tiểu Nhật Bản rất coi trọng vinh dự của bọn chúng, quyết không để Gia Ngũ Lang bảy ngày sau luận võ bị thua sư phụ, nói không chừng bọn chúng lừa Gia Ngũ Lang, âm thầm hạ độc người."

Lưu Chấn Đông cũng nói: "Sư phụ, ta cũng thấy Vương Nhị nói rất có lý. Đề phòng vạn nhất, hay là cứ để Trần sư phụ kiểm tra qua một chút, làm vậy cũng không có gì xấu."

Hoắc Nguyên Giáp suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Được rồi, các ngươi đều nghĩ như vậy thì sư phụ cũng sẽ nhờ Trần sư phụ kiểm tra một chút. Vương Nhị, người dưỡng thương cho tốt, cần gì cứ nói với Ô sư tỷ. Ngày mai sư phụ nhờ Trần sư phụ kiêm tra cho người một chút. Chấn Đông, chúng ta đi thôi!"

Lưu Chấn Đông gật đầu, vội vàng đi theo ra ngoài, chắc là đi tìm vị Trần sư phụ kia.

Đưa mắt nhìn theo hai người vừa rời đi, Vương Chí Đạo tò mò hỏi Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, vị Trần sư phụ này là ai? Là Trần Chân à?"

Ô Tâm Lan nghe thế kỳ quái nhìn hắn, kinh ngạc nói: "Vương Nhị, đúng là ngươi thật sự bị gã tiểu Nhật Bản kia đánh thành ngu ngốc rồi. Đến ngay cả Trần sư phụ là ai cũng không nhớ nổi. Trần Chân bây giờ còn đang du học ở Nhật Bản, huống chi hắn chỉ là Ngũ sư huynh của chúng ta. Đại sư huynh sao có thể gọi hắn là Trần sư phụ?"

Vương Chí Đạo ho khan một tiếng, xấu hổ nói: "Xin lỗi, Ô sư tỷ, không biết có phải do tên tiểu Nhật Bản kia đánh ta bị thương vào đầu, mà sau khi tỉnh lại, ta chỉ nhớ được tên mình là Vương Chí Đạo, còn mọi chuyện khác đều không nhớ rõ được. Phiền ngươi kể lại cho ta một lần được không?"

Ô Tâm Lan nhìn hắn một cái, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Ngươi thật sự mất trí nhớ à? Nhưng tại sao ngươi lại nhớ kỹ tên mình là Vương Chí Đạo, trước kia hình như chưa nghe thấy ngươi nói tên này bao giờ? Tên hay thế sao không gọi, lại cứ gọi tên Vương Nhị không có ý nghĩa gì? Hả, không đúng, ngươi nói ngươi mất trí nhớ, sao lại vẫn nhớ kỹ ta là ai?"

Vương Chí Đạo cười ha ha nói: "Ô sư tỷ đối đãi ta rất tốt, ngươi lại xinh đẹp như vậy, dù ta có quên mất chính mình là ai, cũng không thể quên được ngươi."

"Miệng lưỡi trơn tuột, có quỷ mới tin được ngươi!", Ô Tâm Lan đỏ mặt lườm Vương Chí Đạo một cái. Bất quá nhìn ra được trong lòng nàng vui thích, nữ nhân nào mà chẳng thích được khen xinh đẹp, Ô Tâm Lan cũng không ngoại lệ. Có điều ở Tinh Võ Môn chưa có ai khen nàng như vậy. Ô Tâm Lan trong lòng vừa vui vừa thấy có chút kỳ quái, thầm nghĩ Vương Nhị sau khi tỉnh lại sao không giống với hắn trước kia. Trước kia hắn ngọng nghịu, nói với mình một câu cũng đỏ mặt, thế nào sau khi tỉnh lại chẳng những nói chuyện lưu loát hơn, mà cũng to gan hơn?

"Ô sư tỷ, không sao chứ?", thấy Ô Tâm Lan mặt đỏ hồng ngồi sững sờ, Vương Chí Đạo cảm giác được đội chút không ổn, không nhịn được phải hỏi một câu.

Ô Tâm Lan giật mình, vội vàng che dấu sắc mặt đỏ hòng, nói: "Ử, ta không sao, người mất trí nhớ thật sao? Không sao, ngươi là vì ta mà mất trí nhớ, để ta kể lại mọi sự tình trước kia cho ngươi..."

Nghe Ô Tâm Lan kể xong, Vương Chí Đạo mới biết nguyên lai vị Trần sư phụ kia là Ưng trảo vương Trần Tử Chính, danh nhân trong giới võ thuật Thượng Hải. Vì rất kính ngưỡng phẩm cách võ học của Hoắc Nguyên Giáp, mà kết giao thành bằng hữu. Hoắc Nguyên Giáp thành lập Tinh Võ Môn ở Thượng Hải, chuyên mời các nhân sĩ yêu nước trong giới võ thuật ở Thượng Hải đến giảng dạy ở Tinh Võ Môn, Trần Tử Chính cũng là một trong số đó. Trần Tử Chính được gọi là Ưng trảo vương, công phu ngón tay kinh người, ưng trảo quyền cực kỳ xuất sắc, đồng thời tinh thông y đạo, giỏi trị liệu nội thương ngoại thương, nên ở Tinh Võ Môn vừa là giáo đầu, vừa là khách mời đặc biệt của y tế. Phần lớn mọi người ở Tinh Võ Môn đều từng được hắn điều trị, thương thế trên người

Vương Nhị cũng chính là do Trần Tử Chính phục thuốc cho.

Ở kiếp trước Vương Chí Đạo đã từng xem trong tài liệu lịch sử Dân quốc võ thuật gia, biết danh tiếng vị Ưng trảo vương Trần Tử Chính này, nhưng không thấy ghi chép gì về y đạo của Trần Tử Chính. Để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho hắn, chính là Ưng trảo vương Trần Tử Chính dẫn đầu đội võ sư Trung Quốc đầu tiên thi đấu không chính thức với Thái quyền. Chỉ có điều là trong nửa phút Trần Tử Chính đã bị Thái quyền thủ một cước đá ngất, những cao thủ đi cùng hắn cũng đều thảm bại. Chuyện này làm cho giới võ thuật Trung Quốc lần đầu tiên hiểu biết được Thái quyền.

Mặc dù khoảng nửa sau thế kỷ 20, Thái quyền bị nhiều quốc gia nghiên cứu học tập, sau đó trên lôi đài dần dần mất đi ưu thế, nhưng ở khoảng đầu thế kỷ 20, Thái quyền thật sự đã làm cho toàn thể giới võ thuật cảm thấy khiếp sợ, đều công nhận là dạng võ công cứng rắn nhất, hung ác nhất, thực dụng nhất.

Vương Chí Đạo nhớ đến ở kiếp trước mình cũng có nghiên cứu qua Thái quyền, đang thầm nghĩ có nên đem cách phá giải nói cho Trần Tử Chính, để hắn không đến nỗi thảm bại, thì đã thấy một bàn tay nhỏ nhắm trắng trẻo huơ huơ trước mắt mình, rồi nghe Ô Tâm Lan bất mãn nói: "Vương Nhị, ngươi đang nghĩ gì mà thần người ra thế? Ta gọi cũng không phản ứng gì? Ngươi có đang nghe ta nói không đấy?"

Vương Chí Đạo phục hồi tinh thần, thấy Ô Tâm Lan vẻ mặt hờn dỗi, vội vàng cười làm lành nói: "Xin lỗi Ô sư tỷ, vừa không tập trung. Được rồi, ngươi vừa nói đến chỗ nào ấy nhỉ?"

Ô Tâm Lan tức giận lườm hắn một cái, nói tiếp: "Ta đang nói đến Ngũ sư huynh."

"Hả, Ngũ sư huynh, Trần Chân? Được rồi, Ô sư tỷ, có phải Ngũ sư huynh là đánh giỏi nhất trong các sư huynh đệ Tinh Võ Môn?" Vương Chí Đạo hỏi.

"...Đánh giỏi nhất, giỏi như vậy sao! Sư phụ đúng là có nói Ngũ sư huynh là có thiên phú học võ nhất." Ô Tâm Lan nghĩ lại một chút, lại nói: "Nhưng hình như Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh từng đấu qua với Ngũ sư huynh, thực lực của bọn họ cũng không sai biệt lắm. Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh cũng thắng Ngũ sư huynh một chút."

Trần Chân đánh không lại Lưu Chấn Đông cùng Nhị sư huynh? Không thể nào, nhất định là Trần Chân cố ý nhường. Vương Chí Đạo nhớ tới Trần Chân tức giận xông vào Hồng Khẩu đạo tràng, đánh tan đám tiểu Nhật Bản, không thể chỉ nhờ vào nhiệt huyết bừng bừng. Tuyệt nhiên không tin được Lưu Chấn Đông cùng vị Nhị sư huynh không rõ là ai kia có thể mạnh hơn Trần Chân.

Ghi chú của tác giả:

Trần Chân chỉ là nhân vật hư cấu trong điện ảnh, không có thật trong lịch sử. Tinh Võ Môn cũng không tồn tại, Hoắc Nguyên Giáp ở Thượng Hải lúc đầu thành lập "Trung Quốc tinh võ thể thao hội", sau đổi tên thành "Tinh Võ thể dục hội".

4. Chương 4: Ưng Trảo Vương Trần Tử Chính

Ô Tâm Lan thở dài một hơi, nói: "Xem ra đúng là ngươi mất trí nhớ nặng rồi, ngay cả Nhị sư huynh cũng không nhớ rõ sa. Là Hoắc sư huynh, Hoắc Đình Giác, con trai sư phụ!"

Hả, nguyên lai là Hoắc Đình Giác, thực sự có người này sao? Vương Chí Đạo trong lòng cảm thấy rất buồn bực.

Ô Tâm Lan ngáp một cái, vẻ mệt mỏi nói với Vương Chí Đạo: "Xin lỗi Vương Nhị, đêm đã khuya, ta mệt rồi, còn chuyện gì ngày mai ta nói tiếp cho ngươi được không? Ngươi cũng chưa phục hồi hẳn, nghỉ sớm một chút đi nhé!"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Được rồi Ô sư tỷ, ngươi đi nghỉ trước đi, ta cũng ngủ luôn đây."

Đợi Ô Tâm Lan đi rồi, Vương Chí Đạo tự kiểm tra lại trí nhớ bản thân, phát hiện thấy mọi ký ức lúc kiếp trước đều hoàn hảo không tổn hại gì, không bị quên đi chút nào, tạm yên lòng. Đến lúc này hắn đã chấp nhận sự thực đã tái sinh đến thời đại này, nếu đã sống lại ở thời này, vậy thì tự quyết định tương lai của mình cũng tốt thôi.

Trước hết, thời kỳ này chính là giai đoạn hỗn loạn nhất, phức tạp nhất của Trung Quốc trước đây. Thanh triều bốn năm cuối cùng tồn tại hữu danh vô thực, cách mạng Tân Hợi sắp bùng nổ, hai năm sau mặc dù Trung Hoa dân quốc được thành lập nhưng đất nước vẫn hỗn loạn bất an. Riêng ở Thượng Hải này, vì các nước đều lập tô giới, nên Thượng Hải trở thành "quốc gia trong quốc gia", phát triển cực nhanh, được cả thế giới quan tâm. Chỉ trong vòng 20 năm Thượng Hải đã trở thành châu Á đệ nhất đại đô thị, được phong

là "Paris của phương Đông". Do hoàn cảnh lịch sử đặc thù như vậy mà thành phố phương Đông này đã trở thành trung tâm kinh tế của cả Trung Quốc, cũng là nơi tình báo quân sự khắp châu Á hội tụ về. Đảng phái ám sát lẫn nhau, hắc bang tranh giành địa bàn, Tây-Trung giao dịch kinh tế, vô số người gây dựng sự nghiệp truyền kỳ từ đây, vô số siêu cấp phú hào cũng phát sinh ở đây. Tương tự như vậy, vô số võ giả cũng đều tập trung về Thượng Hải tìm đường phát triển. Lịch sử thời Dân quốc, truyền kỳ về võ giả ở Thượng Hải kể ra không hết. Mà Tô giới các nước lớn ỏ Thượng Hải, để đả kích chí khí người Trung Quốc, đều thường xuyên phái cao thủ võ thuật của nước mình đi khiêu chiến võ giả người Hoa, nhằm gán cho người Hoa là "Đông Á bệnh phu". Trong số tô giới các cường quốc, thì người Nhật Bản là nhiệt tình nhất, để đánh bại Trung Quốc võ giả, không ngừng dùng hết mọi loại âm mưu thủ đoạn. Hoắc Nguyên Giáp chính là một vị Trung Quốc võ giả bị Nhật Bản dùng thủ đoạn hại chết.

Sau nữa, thời kỳ này ở Thượng Hải, trừ các khu tô giới nước ngoài, thì đều là thiên hạ của hắc bang. Hai ba chục năm Thanh bang hoành hành bá đạo ở Thượng Hải, hung hăng càn quấy, coi thường pháp luật, tàn hại địa phương. Thanh bang ở Thượng Hải thế lực to lớn, ai ai cũng sợ, ba lão đại của Thanh bang, trên thì có thể ảnh hưởng đến thời cuộc biến hóa, dưới có thể dễ dàng quyết định nhân mạng dân thường. Ngay cả các võ quán ở Thượng Hải cũng không dám tùy tiện xung đột với đám hắc bang này.

Cho nên nếu muốn sinh tồn ở cục diện thế này, phải có thực lực cường đại mới được. Võ thuật nhất định phải luyện tốt, nhưng quan trọng hơn nữa là phải phát triển được thế lực của mình. Dù sao một người dù thực lực cường đại, cũng không thể chống lại cả thế giới. Ở kiếp trước tuy rằng thực lực mình đứng nhất nhì, có thể giết chết Viên Thế Bình vốn được bộ đội đặc chủng bảo vệ chu đáo, thế nhưng không ngờ vẫn bị người dàn xếp bắt được, cuối cùng bị lão Viên già bắn một quả tên lửa, đưa ngược về thời đại này.

Cho nên Vương Chí Đạo cảm giác được, muốn sống hạnh phúc ở thời đại này, bản thân mình phải có thế lực, ít nhất cũng phải ngang ba lão đại của Thượng Hải Thanh bang. Nhưng vấn đề làm làm sao phát triển được thế lực của mình.

Việc này cần suy tính từ từ, trước hết lúc này cần đề cao thực lực bản thân. Tốt nhất là để thân thể này mạnh ngang với Vương Chí Đạo ở kiếp trước. Cho nên sau khi thương thế khỏi rồi, cần luyện công cho tốt.

Luyện công, đương nhiên không thể học theo công phu Tinh Võ Môn. Tuy nói là Hoắc Nguyên Giáp sáng lập ra Tinh Võ Môn, mục tiêu là dân cường nước mạnh, vô tư truyền thụ võ công cho đồng bào, nhưng trên thực tế, lấy tính chất bảo thủ của võ thuật gia trong nước, không kiên trì tập tám năm mười năm, đừng nghĩ học được chân truyền. Huống hồ ở kiếp trước Vương Chí Đạo xem qua kiến thức võ học, cho dù Tinh Võ Môn võ giả nguyện ý truyền thụ công phu chân chính, cũng không thích hợp với hắn.

Đến thể kỷ 21, võ thuật đã không còn là điều gì bí mật nữa, đều được phát triển mạnh mẽ chưa từng có. Do ảnh hưởng từ siêu sao võ thuật Lý Tiểu Long, hầu như mọi võ giả đều học được một chân lý:

… Võ thuật phù hợp với bản thân mình nhất, mới là võ thuật tốt nhất!

Muốn từ một người bình thường trở thành một võ giả hoặc đấu sĩ nổi tiếng thế giới, đều phải tu luyện qua ba giai đoạn: Luyện, dụng, ngộ!

Luyện: Chính là luyện tập, mới học võ thuật, phải kiên trì không ngừng khổ luyện, luyện được thuần thục quyền pháp võ công cơ bản, hình thành thói quen bản năng, sau đó mới áp dụng vào sở trường của mình, đi sâu nghiên cứu tạo thành phong cách riêng. Đây cũng là giai đoạn trọng yếu nhất, khổ cực nhất mà tất cả võ giả đều phải trải nghiệm qua.

Dụng: Chính là thực chiến, phương pháp luyện võ cuối cùng đều là thực chiến. Nếu không qua thực chiến tôi luyện, tập võ chỉ là múa may trong nhà, hoặc biểu diễn đẹp mắt, trừ để biểu diễn ra thì không có đến nửa điểm giá trị, không chịu nổi một kích. Thực chiến công phu, là do đánh nhau mà đạt được, không phải chỉ luyện tập mà thành. Trong lịch sử, các võ giả chân chính được xưng tụng là cao thủ, đều là trải qua vô số lần tôi luyện thực chiến.

Ngộ: Điều này có chút tương tự với "Giác ngộ" trong đạo Phật. Võ giả đã trải qua giai đoạn này mới là võ giả chân chính. Bọn họ đã hoàn toàn hiểu rõ chân lý võ thuật, nhìn thấu bản chất võ thuật, bọn họ biết rõ được loại võ công nào thích hợp nhất với mình, tất cả các loại võ công trong tâm trí họ đều không còn là dạng thần bí khó dò, chỉ cần vừa xem đã hiểu. Võ giả ở giai đoạn này, đã không cần học tập võ thuật nữa,

mà là bắt đầu sáng tạo võ học mới. Có điều bọn họ sáng tạo ra võ học mới, đều là vì chính mình, phù hợp nhất với mình. Người đời sau sở dĩ theo học võ công của bọn họ mà không thể đạt tới trình độ cao siêu như bọn họ, chính là do không hiểu rõ đạo lý này. Chỉ có thể tìm được môn võ học phù hợp nhất với bản thân mình, mới có thể chân chính đạt đến trình độ siêu việt.

Kiếp trước Vương Chí Đạo cơ bản có thể coi là đã đạt đến giai đoạn "Ngộ". Là một võ giả, hắn lấy tên mình sáng lập "Chí Đạo quyền học", tất cả đều là từ bản thân mình chế ra sát chiêu thực dụng nhất, hữu hiệu nhất, luyện cùng công lực. Chiêu thức hay phương pháp tập luyện không phù hợp với bản thân, hắn đều không do dự bỏ qua.

Ví dụ như Vương Chí Đạo rất thích Lý Tiểu Long, nhưng hai chiêu tấn công sở trường của Lý Tiểu Long, Nhật Tự Xung Quyền (1) cùng Trắc Thích (2), cơ bản là không tồn tại trong "Chí Đạo quyền học" của hắn. Vương Chí Đạo thân thể và thói quen trời sinh không phù hợp với hai chiêu thức này, nên hắn bỏ qua. Vương Chí Đạo am hiểu nhất, chủ yếu là Băng quyền trong Hình Ý quyền, Tảo Thích (3) trong Thái quyền, cùng với kỹ thuật phân cân thác cốt trong võ thuật của quân đội. Chỉ bằng những kỹ thuật đơn giản này, Vương Chí Đạo dễ dàng giết chết những người thực lực thấp hơn mình chi trong nháy mắt.

Đáng tiếc là không rõ thân thể sau khi phục sinh động tác thói quen có giống như trước hay không. Hay là có thể lại lập ra một phương pháp tập luyện mới cho phù hợp với thân thể này. Mọi việc đợi đến lúc mình có thể xuống giường đi lại sẽ tính tiếp. Lúc này nên tiếp tục tập " nghịch thức thở bụng sâu" để chóng lành vết thương.

Nghĩ vậy Vương Chí Đạo liền vứt bỏ ý nghĩ linh tinh, tập trung tinh thần, hết sức chú ý tập luyện "nghịch thức thở bụng sâu ".

Nhờ Vương Chí Đạo tập trung nghị lực, sau vài giờ thân thể mới cuối cũng cũng tạo được thói quen "nghịch thức thở bụng sâu", mang cả phương thức này vào giấc ngủ. Đến sáng hôm sau tỉnh lại, Vương Chí Đạo cảm thấy tinh thần thoải mái, trên người thương thế đã giảm tới bảy tám phần, làm hắn ngồi dậy dễ dàng.

Tự dùng sức tuột xuống giường, ngoại trừ xương tay phải cử đông một chút còn cảm thấy đau, các chỗ khác cơ bản đã không còn đau nữa, Vương Chí Đạo đang muốn thử xem mình có thể bước đi được không, bỗng nhiên nghe Ô Tâm Lan kinh hô: "Vương Nhị, người làm gì thế? Thương thế còn chưa khỏi, sao lại ra khỏi giường, mau dừng lại, nếu không là không tốt đâu!"

Ngẩng đầu lên nhìn thấy Ô Tâm Lan cùng một trung niên khoảng 40 tuổi đang đi vào.

Ô Tâm Lan không đợi phân bua, bắt Vương Chí Đạo lên giường nằm, rồi trách móc nói: "Ngươi muốn làm gì sao không bảo ta? Làm ẩu thế này, hại đến thân thể, biến thành tàn phế thì sao? Muốn ta phải khổ sở chiếu cố ngươi cả đời sao?"

Vương Chí Đạo vội giải thích: "Ô sư tỷ, thương thế ta đã đỡ nhiều rồi, có thể xuống giường đi lại mà!"

"Nói bậy, Trần sư phụ nói ít nhất phải mười ngày mới có thể xuống giường đi lại, ngươi phải tin tưởng Trần sư phụ chứ!"

Nguyên lai người trung niên cùng vào với Ô Tâm Lan chính là Trần Tử Chính. Chi thấy vị Ưng trảo vương này thân hình tuy gầy gò nhưng khung xương to lớn, nhất là mười đầu ngón tay, khớp xương to lớn dị thường, vừa nhìn đã biết cứng như sắt thép, trảo công mạnh mẽ, mà ánh mắt hắn cũng ác liệt như mắt chim ưng, không trách được gọi là Ưng trảo vương.

Ưng trảo vương Trần Tử Chính rõ ràng vì Vương Chí Đạo mới vừa có thể xuống giường, cảm thấy có chút kinh dị, bèn tiến lại cẩn thận kiểm tra một chút thương thế của hắn, kinh ngạc nói: "Thương thế của ngươi tốc độ hồi phục thật đúng là ta không ngờ tới, tưởng là ngươi ít nhất cũng phải ba ngày mới ngồi lên được, không ngờ hôm nay ngươi tự mình xuống khỏi giường. Ừ, theo tốc độ hồi phục thế này, không tới 15 ngày ngươi có thể phục hồi hoàn toàn."

Vương Chí Đạo cười thầm trong lòng, thầm nghĩ không cần 15 ngày, chỉ cần trong vòng 5 ngày ta có thể hoàn toàn bình phục. Hiêu quả của " nghịch thức thở bụng sâu" ngươi sao có thể biết. Đột nhiên nghĩ đến Hoắc Nguyên Giáp bị tiểu Nhật Bản hạ độc, Vương Chí Đạo không nhịn được hỏi: "Được rồi, Trần sư phụ, người kiểm tra cho sư phụ ta chưa?"

"Sư phụ ngươi? À, Lưu Chấn Đông đã nói với ta rồi, ngươi yên tâm, hôm qua ta đã cẩn thận kiểm tra cho Hoắc sư phụ, tuyệt đối không có vấn đề gì. Gã Nhật Bản đó là cùng Hoắc sư phụ luận võ công khai, há có thể mắc sơ suất coi thường thiên hạ, hạ độc Hoắc sư phụ. Nếu nói như thế, giới võ thuật Nhật Bản sao có thể ngẩng đầu lên được. Ngươi không nên quá lo lắng."

"Sư phụ thật sự không trúng độc? Trần sư phụ khẳng định là đã kiểm tra chính xác?" Vương Chí Đạo trong lòng hoài nghi nói.

Trần Tử Chính nghe thế không khỏi trầm mặt xuống, tức giận nói: "Ý là thế nào, nghi ngờ năng lực của ta? Ngươi cho rằng y thuật của ta là giả à?"

Ô Tâm Lan vội kéo tay áo Vương Chí Đạo, hướng Trần Tử Chính giải thích: "Không phải đâu, Trần sư phụ đừng hiểu lầm! Vương Nhị sao dám hoài nghi năng lực của người, hắn chỉ là sốt ruột quan tâm sư phụ, trong lúc vô tình có nói mạo phạm . Trần sư phụ đại nhân đại lượng, xin tha thứ cho hắn không hiểu chuyện!"

Thấy Ô Tâm Lan nói như vậy, Trần Tử Chính sắc mặt mới tốt hơn một chút, gật đầu nói: "Ừ, hiếm thấy có người hết lòng với sư phụ như ngươi, ta nếu có một đồ đệ như vậy, chết cũng có thể nhắm mắt. Được rồi, coi như những lời vừa rồi ta chưa từng nghe qua, người dưỡng thương cho tốt, vài ngày nữa ta trở lại thay thuốc mới cho ngươi!"

Ô Tâm Lan vội nói: "Trần sư phụ, để tôi tiễn ngài!"

Trần Tử Chính gật đầu, Ô Tâm Lan trừng mắt liếc Vương Chí Đạo một cái, ý bảo hắn đừng nói lung tung, sau đó tiễn Trần Tử Chính đi ra ngoài.

Thấy thái độ Trần Tử Chính như thế, Vương Chí Đạo đem ý nghĩ muốn dạy hắn phá giải Thái quyền nuốt vào bụng. Hắn rốt cục đã rõ ràng, thời đại này võ giả đều rất coi trọng mặt mũi, không được nói là nghi ngờ năng lực bọn họ. Nếu mình mạo phạm sơ suất chỉ điểm cho Trần Tử Chính chút công phu, chỉ sợ Trần Tử Chính lập tức nổi giận đùng đùng, chỉ mặt hắn quát lớn:

"Ngươi nói cái gì, muốn chỉ điểm võ thuật cho ta? Ta và sư phụ ngươi ngang vai, đánh khắp đại giang nam bắc không đối thủ, ngay cả sư phụ ngươi cũng không dám nói chỉ điểm võ thuật cho ta, còn khách khí mời ta đến Tinh Võ Môn chỉ điểm các ngươi. Ngươi chỉ là một gã đệ tử Tinh Võ Môn còn chưa nhập môn, còn muốn ngông cuồng hơn sư phụ ngươi, dám chỉ điểm võ thuật cho ta! Giỏi, đến đây đấu với ta một chút, xem ngươi năng lực thế nào, dám ngông cuồng nói chỉ điểm võ thuật cho ta!"

Kết quả không cần phải nghĩ, không nói tới thân thể bây giờ của Vương Chí Đạo, cho dù thân thể hắn hoàn toàn hồi phục, cũng không thể là đối thủ của Trần Tử Chính, nói không chừng chỉ một chiêu đã chết dưới Ưng trảo công của Trần Tử Chính. Dưới tình huống như vậy, chỉ sợ Hoắc Nguyên Giáp cũng không thể vì hắn mà xuất thủ, thời đại này giới võ thuật coi trọng nhất là tôn sư trọng giáo, Trần Tử Chính đúng là giáo đầu được Hoắc Nguyên Giáp mời tới, hoàn toàn có tư cách giáo huấn gã Vương Chí Đạo đệ tử Tinh Võ Môn không biết trời cao đất dày. Cho nên, trừ phi Vương Chí Đạo có được thực lực của kiếp trước, chuyện chỉ điểm Trần Tử Chính căn bản là không thể nói ra khỏi miệng.

Ô Tâm Lan rất nhanh đã quay trở về, vẻ mặt oán trách nói với hắn: "Ngươi cũng thật là, biết rõ Trần sư phụ ghét nhất là người khác hoài nghi năng lực của hắn, ngươi làm sao lại chất vất ngay trước mặt hắn như vậy. May có ta giảng hòa cho ngươi, nếu không, chỉ sợ Trần sư phụ nổi cáu với ngươi, đến lúc đó xem sư phụ phạt ngươi như thế nào!"

Chú thích của người dịch:

(1) - Nhật Tự Xung Quyền: đòn đấm thẳng trong võ công Vịnh Xuân Quyền.

(2) - Trắc Thích: đòn đá ngang từ cạnh sườn ra, cũng là thế đá ưa thích của Lý Tiểu Long.

(3) - Tảo Thích: đòn đá tạt ngang bằng cả chân, đầu gối giữ thẳng, phổ biến trong quyền Thái hoặc đánh võ đài UFC, MMA hiện nay

5. Chương 5: Võ Thần Trong Truyền Thuyết

"Biết sai là tốt rồi!" Ô Tâm Lan trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó hỏi: "Được rồi, ngươi vừa xuống giường làm gì? Có việc gì sao?"

Vương Chí Đạo vội ho một tiếng, xấu hổ nói: "Xin lỗi Ô Tâm Lan, ta cần đi vệ sinh"

Ô Tâm Lan nghe vậy đỏ mặt lên, vội nói: "Biết rồi, để ta đi gọi một sư huynh đến giúp ngươi!"

Sau khi được một sư huynh tên Biên Vân Sơn giúp đi vệ sinh xong, Ô Tâm Lan lại quay vào, trước hết bưng một chậu nước nóng giúp Vương Chí Đạo rửa mặt, sau lại mang đồ ăn tới cho Vương Chí Đạo ăn no.

Sau xuôi mọi việc, Ô Tâm Lan nói với hắn: "Tốt rồi, Vương Nhị, ngươi dưỡng thương cho tốt, ta đi ra ngoài cùng các sư huynh luyện công. Sư phụ vì sáu ngày nữa luận võ với người Nhật Bản, đang bế quan, không thể đến thăm ngươi. Ngươi cần gì cứ gọi to vài tiếng, ta ở ngoài sẽ nghe được."

Vương Chí Đạo gật đầu, đợi sau khi Ô Tâm Lan đóng cửa đi ra ngoài, Vương Chí Đạo lập tức ngồi dậy, dễ dàng bước xuống giường, lặng lẽ không một tiếng động đi tới cửa sổ, dùng ngón tay chọc thủng một lỗ trên giấy dán, nhìn ra ngoài.

Ô, một võ trường đang sôi nổi hăng hái tập luyện.

Chỉ thấy có vài đệ tử Tinh Võ Môn đang tập đứng tấn hay đứng mã bộ, phần lớn đệ tử Tinh Võ Môn đều sắp xếp hàng lối chỉnh tề, đang tập đi quyền dưới sự hướng dẫn của đại sư huynh Lưu Chấn Đông. Mà Ô Tâm Lan cùng vài nữ đệ tử Tinh Võ Môn cũng ở trong đám này.

Xem bọn họ đánh ra một bộ quyền pháp này, Vương Chí Đạo loáng thoáng nhận ra là Phiên Tử Quyền, lưu truyền rất rộng rãi ở hậu thế, chứ không phải là Mê Tung Quyền nổi tiếng của Hoắc Nguyên Giáp. Có lẽ Mê Tung Quyền là Hoắc gia gia truyền quyền pháp, không thể dễ dàng truyền thụ cho Tinh Võ Môn đệ tử bình thường.

Đám Tinh Võ Môn đệ tử theo Lưu Chấn Đông huấn luyện, lộn đi nhảy lại, nhìn cũng không kém đám khỉ đang vui vẻ nô đùa, làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy bọn họ không đi làm hầu tử kiếm tiền thật là đáng tiếc.

Đối với các bài quyền pháp truyền thống, ở hậu thế vẫn có hai cách nhìn. Đại biểu cho phái võ thuật hiện đại thì cho rằng bài quyền không có lấy một chút giá trị thực dụng, nên kiên trì chủ trương bài trừ. Bọn họ sáng chế trường phái võ thuật mới, cơ bản đều không có bài quyền. Các võ phái truyền thống lại kiên trì giữ gìn các bài quyền, cho rằng bài quyền mới là chính thức là tinh túy võ thuật. Chỉ là những lời bàn của các võ phái truyền thống dần dần trở nên yếu ớt bất lực, mà các võ phái hiện đại uy danh ngày càng hưng thịnh.

Còn trong mắt Vương Chí Đạo, quan điểm của võ phái truyền thống xem ra cũng không hoàn toàn sai, bọn họ sai là chuyên dùng cách đi quyền để làm phương pháp huấn luyện. Trên thực tế, Vương Chí Đạo đã nghiên cứu qua lịch sử võ thuật, hắn cho rằng trong võ thuật cổ đại vốn là không có bài quyền. Như vậy làm sao lại sinh ra các bài quyền? Vương Chí Đạo cho rằng nguyên mẫu của các bài quyền chính là tập luyện "mô phỏng thực chiến", chính là huấn luyện bằng tưởng tượng.

Trước kia khi các võ giả không có đối thủ, để tập luyện khả năng thực chiến của mình, thường tưởng tượng có một đối thủ trước mặt so quyền cước. Loại tập luyện thực chiến này ở hậu thế hầu như tất cả các phái võ đều có, mục đích là từ huấn luyện "Không địch mà như có địch", tới khi thực chiến thì "Có địch giống như không địch", tinh thần khí thế đều không sợ hãi, chính là cơ sở thực chiến chân chính. Về sau loại luyện pháp này tập luyện lâu dài, hình thành nên một bộ hình thức cố định, vì thế võ giả đem hình thức này truyền lại, hoặc vì đệ tử lén lút chứng kiến, tưởng ràng là công phu thực sự mà học lấy. Mà các võ giả thời kỳ ấy cũng đều là dạng bảo thủ, sợ đệ tử học được công phu chân chính sau này giỏi hơn mình, nên cố ý không nói ra sự ảo diệu trong phương pháp này, làm đệ tử của họ chỉ học được hình mà không nắm được ý.

Kết quả một bộ động tác huấn luyện mô phỏng "thực chiến giả tưởng", đệ tử vì không hiểu rõ nên truyền đời tập luyện, lại tùy tiện thêm vào một vài động tác, dần dần hình thành các bài quyền. Khi bài quyền đầu tiên xuất hiện, các môn phái cũng đồng dạng học theo, hoặc muốn thể hiện quyền pháp riêng biệt của

môn phái mình mà tự chế ra bài quyền mới. Vì vậy càng về sau, các bài quyền càng thịnh hành, trở thành phương pháp huấn luyện sai lầm truyền từ đời đệ tử này sang đời khác.

Kết quả có thể tưởng tượng ra được, các bài quyền truyền từ đời này sang đời khác, không có tinh thần, chỉ có hình thức, càng ngày càng trở nên yếu ớt vô lực. Mất đi bản chất chân chính, các bài quyền dần dần chỉ nặng về mục đích biểu diễn, "Võ thuật " từ từ biến thành "Vũ thuật".

Như Vương Chí Đạo nhìn ra, các dạng bài quyền này, đem mấy trăm loại động tác tổ hợp lại để luyện tập, quả thực là lãng phí thời gian. Mấy trăm động tác chỉ lặp lại một lần, hoàn toàn không hiệu quả bằng một động tác tập đi tập lại cả trăm lần.

Cho nên dạng bài quyền này rốt cuộc chỉ coi như là thể thao, không thể xem là võ thuật. Hơn nữa dùng để rèn luyện thân thể thì bài quyền không tốt bằng thể thao chính quy, còn nếu nói đến giá trị thưởng thức, thì lại không bằng 'vũ đạo", về giá trị thực chiến, dùng bài quyền thì cơ bản chỉ là để bị ăn đòn.

Kỹ thuật huấn luyện chân chính, chỉ một chiêu thức luyện đi luyện lại ngàn vạn lần.

Hậu thế có một võ giả được Vương Chí Đạo kính nể từng nói: "Một chiêu thức, dù là chiêu thức sai, nếu như tập luyện cả trăm vạn lần, cũng sẽ sinh ra lực sát thương đáng sợ!"

Quyền ngạn nói: "Không sợ biết ngàn chiêu, chỉ sợ tinh một chiêu', cũng là đạo lý như vậy.

Trên thực tế, thiên hạ tất cả các ngành nghề đều là như thế. Như đời sau trong giới thể dục, ví dụ như huấn luyện bóng đá, bóng rổ, cơ bản nhất, trọng yếu nhất chính là môt động tác luyện đi luyện lại ngàn vạn lần. Một động tác ném rổ, một động tác sút cầu môn, vận động viên chuyên nghiệp chỉ sợ phải luyện trăm vạn lần, thậm chí còn hơn, mới có thể trở thành cao thủ chân chính.

Cho nên trong "Chí Đạo quyền học", Vương Chí Đạo có nói, bước đầu tiên học kỹ thuật cơ bản, sau khi đã vô cùng thuần thục thì lựa chọn chỉ một chiêu thức phù hợp nhất với mình, luyện đi tập lại mười vạn, trăm vạn lần. Như Tảo thích cùng Băng quyền của Vương Chí Đạo, hắn ít nhất đã luyện hơn ngàn vạn lần, nên mới có thể làm được nhất kích tất sát.

Lúc này chứng kiến Tinh Võ Môn đệ tử tốn thời gian hai mươi phút đồng hồ để tập luyện một bài quyền, sau đó lại luyện tiếp lần nữa, Vương Chí Đạo thầm mong được lập tức xông ra đuổi võ sư đang dạy múa quyền ra khỏi Tinh Võ Môn, để tự mình huấn luyện bọn họ. May là hắn rõ ràng thấy được thực lực của mình bây giờ, lời nói ra căn bản là không có tác dụng, không chừng còn bị Tinh Võ Môn đệ tử coi là người điên, nên cũng không có bị kích động.

Nhìn đến nửa giờ vẫn thấy những người này luyện đi quyền không biết chán, Vương Chí Đạo không khỏi cảm thấy nhàm chán. Đang muốn về giường nằm nghỉ, chợt thấy một người mập mạp vẻ mặt tươi cười dẫn theo một lão đầu gầy gò tiến vào cửa lớn Tinh Võ Môn, hướng về một thanh niên đang đứng tấn ở phía xa, nói: "Đình Giác, đi, nhanh đi thông báo cha ngươi. Nói có Tôn lão tiên sinh đến thăm hắn! Hiểu Huệ, nhanh đi pha trà mời Tôn lão tiên sinh!"

Lập tức có một nữ hài tử lớn hơn Ô Tâm Lan chừng một tuổi, nhu thuận gật đầu nói: "Vâng, Nông đại thúc, cháu lập tức đi làm!"

Người thanh niên đang đứng tấn kia nguyên lai chính là Hoắc Đình Giác, con Hoắc Nguyên Giáp. Hắn nghe người mập mạp nói xong, hồ nghi nhìn vị Tôn lão tiên sinh kia, hỏi: "Tôn lão tiên sinh, chẳng lẽ là..."

Người mập trầm mặt, không giận nói: "Sao hỏi nhiều thế, còn không mau đi gọi cha ngươi!"

Hoắc Đình Giác chợt hiểu ra, vội vàng gật đầu nói: "Vâng, cháu lập tức đi cho cha biết!"

Người mập cười ha hả nói với Tôn lão tiên sinh kia: "Thanh niên chính là lòng hiếu kỳ quá nặng, vô ý thất lễ. Tôn lão tiên sinh chớ trách móc!"

Tôn lão tiên sinh cười cười nói: "Không có gì, lúc này đến quấy rầy Hoắc sư phụ, lão Tôn ta mới không yên tâm"

Thấy đám đệ tử Tinh Võ Môn đã ngừng luyện quyền, Tôn lão tiên sinh vội nói: "Các ngươi tiếp tục đi, không cần đối lão Tôn ta đa lễ, tiếp tục luyện đi!"

Đi qua đám đệ tử Tinh Võ Môn đang luyện quyền, đột nhiên Tôn lão tiên sinh nhìn tới trước cửa sổ của Vương Chí Đạo, vừa lúc gặp ánh mắt Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo còn đang ngẩn ngơ, hắn đã mỉm cười theo người mập đi vào trong phòng.

Ánh mắt sắc như điện chớp, giống như sét đánh chấn động lòng người, Vương Chí Đạo không khỏi tâm thần chấn động, thầm nghĩ Tôn lão đầu này thật là lợi hại, xung quanh ồn ào như vậy, lại có thể cảm ứng được mình đang nhìn trộm hắn, lại kịp đối mắt với mình. Có được loại cảm giác kinh người cùng ánh mắt hữu hình như thế, cùng bước chân trầm ổn như Thái Sơn, không lộ ra một chút sơ hở nào, có thể khẳng định vị Tôn lão đầu này là một cao thủ đáng sự, tuyệt đối lợi hại hơn cả Hoắc Nguyên Giáp và Trần Tử Chính, thậm chí có thể không dưới thân thủ của mình ở kiếp trước.

Tôn lão đầu này là người nào vậy nhỉ? Tôn lão tiên sinh?

Vương Chí Đạo nghĩ một lúc cách xưng hô này, bỗng nhiên nghĩ đến tên một người, không khỏi cả kinh trong lòng: "Chẳng lẽ là Tôn Lộc Đường?"

Ở hậu thế khi bình luận về các võ giả thời Dân quốc, cơ hồ đều khen chê không đồng nhất, đều có nghi vấn về thực lực của bọn họ, không ít võ giả thậm chí bị hoài nghi là lừa dối mạo danh, căn bản không có lấy một chút thực chiến công phu. Nhưng trong đám các võ giả đó lại có một người là ngoại lệ. Trong giới võ thuật từ thời Dân quốc trở đi, vô luận là ai, khi nhắc tới võ giả này, chưa có ai dám bất kính, càng không có ai hoài nghi thực lực của hắn. Bất kể là người kính ngưỡng hắn, hay là địch nhân của hắn, cũng đều thừa nhận, võ thuật của người này ở thời Dân quốc là tuyệt đối không ai địch lại, thực sự là một đại tông sư võ thuật chân chính.

Người này chính là Tôn Lộc Đường. Là võ giả có uy vọng cực cao trong cả tam đại môn phái Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái, sáng lập ra Tôn thức Thái Cực Quyền, được gọi là "Hổ đầu thiếu bảo, thiên hạ đệ nhất thủ". Tất cả mọi người, kể cả trong đám tiểu Nhật Bản, cũng đều gọi là "Võ Thần".

Khó trách hắn có loại ánh mắt như thế, lại có thể phát hiện mình đang rình xem. Nếu như đúng là Tôn Lộc Đường kia, có năng lực này cũng không có gì lạ.

Vận khí của mình thật sự tốt như vậy, vừa tới thời đại này không đến hai ngày, đã gặp được ngay một đại tông sư võ thuật trong truyền thuyết?

Vương Chí Đạo có chút kích động, nếu không hiểu được tình huống của hắn bây giờ, Tinh Võ Môn đệ tử sẽ tuyệt đối không cho phép hắn quấy rầy Hoắc Nguyên Giáp cũng Tôn lão tiên sinh gặp mặt, chỉ sợ hắn sẽ xông ra, đi bái kiến một chút thần tượng trong lòng.

Tôn lão tiên sinh sau khi theo người mập vào trong phòng, không có động tĩnh gì nữa, đám đệ tử Tinh Võ Môn được Lưu Chấn Đông thúc giục, phục hồi tinh thần, lại tiếp tục theo Lưu Chấn Đông múa quyền.

Vương Chí Đạo không nhìn xem nữa, trở lại giường nằm, thầm nghĩ Tôn Lộc Đường đến tìm Hoắc Nguyên Giáp làm gì? Chẳng lẽ là muốn cùng Hoắc Nguyên Giáp thử tay nghề? Nhưng nghĩ lại thì thấy không có khả năng, lúc tuổi trẻ đúng là Tôn Lộc Đường rất thích khiêu chiến mọi người, đá quán khắp nơi, nhưng khi tuổi già công lực đạt tới hóa cảnh, đá rất ít chủ động tìm người động thủ. Huống chi trong lịch sử cũng không ghi lại Hoắc Nguyên Giáp cùng Tôn Lộc Đường giao thủ. Vậy chắc là do Hoắc Nguyên Giáp muốn luận võ với người Nhật Bản, Tôn Lộc Đường mới đến thăm!

Không có việc gì làm, Vương Chí Đạo chỉ có tiếp tục tập luyện " nghịch thức thở bụng sâu", hy vọng nhanh chóng bình phục thương thế trên người.

Luyện mãi đến giữa trưa, Ô Tâm Lan mới trở lại. Nàng hẳn đã tắm rửa qua, xinh xắn như nước trong veo. Thấy vậy Vương Chí Đạo động lòng không dứt. Đáng tiếc khi hắn sống lại, thân thể chỉ hơn 15 tuổi, mà Ô Tâm Lan lớn hơn hắn một tuổi, cho nên Ô Tâm Lan vẫn chỉ coi Vương Chí Đạo là một tiểu đệ, càng làm cho Vương Chí Đạo thấy buồn bực.

Ô Tâm Lan mang cơm trưa tới, sau khi được Ô Tâm Lan chăm sóc cơm nước xong, Vương Chí Đạo hỏi: "Ô sư tỷ, vừa rồi có phải có khách tới gặp sư phụ?"

Ô Tâm Lan kỳ quái nói: "Sao ngươi lại biết?"

Vương Chí Đạo không dám nói mình lén nhìn thấy, sợ lại bị Ô Tâm Lan trách cứ, bèn nói dối: "Ta nghe được một người to mồm kêu la."

6. Chương 6: Trước Khi Luận Võ

Vương Chí Đạo không dám trả lời, sợ lộ chân tướng, đành im miệng không nói gì. May là Ô Tâm Lan tâm trí đơn thuần, vẫn tưởng rằng hắn mất trí nhớ nhiều như vậy. Dừng một chút lại nói tiếp: "Nông đại thúc dẫn khách tới chính là Tôn Lộc Đường lão tiên sinh. Ngươi biết Tôn Lộc Đường lão tiên sinh chứ? Chính là tông sư võ thuật nổi danh nhất. Sư phụ từng nói, bình sinh bội phục nhất chính là Tôn lão tiên sinh."

Quả nhiên đúng là Tôn Lộc Đường.

Vương Chí Đạo lại hỏi: "Tôn lão tiên sinh đến tìm sư phụ làm gì?"

Ô Tâm Lan nói: "Nghe Hiểu Huệ sư tỷ nói, Tôn lão tiên sinh hình như có việc đi Thiên Tân, nên đến chào sư phụ một chút, chúc sư phụ luận võ cùng người Nhật Bản ra quân thắng lợi. Hắn ngồi nói chuyện với sư phụ hơn nửa giờ, sư phụ tự mình tiễn hắn ra ngoài cửa rồi."

"Vậy, Tôn lão tiên sinh có nói khi nào hắn quay lại Thượng Hải không?"

"Không biết, nhưng Hiểu Huệ sư tỷ nói theo khẩu khí của hắn, phỏng chừng trong vòng năm ba năm sẽ không quay về."

Đáng tiếc, rõ ràng gần trong gang tấc mà không được gặp gỡ, Vương Chí Đạo cảm thấy chán nản, liền nằm xuống định đánh một giấc.

Ô Tâm Lan nói: "Ngươi sao lại nằm xuống, muốn đi ngủ à?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Ô Tâm Lan nói: "Ngươi không thích nghe nốt những chuyện ngươi quên sao? Hôm qua ta còn chưa nói hết mà!"

Vương Chí Đạo nghĩ thầm, mình đi tới thời đại này, lấy thân phận Vương Nhị sống ở Tinh Võ Môn, hiểu rõ được quá khứ của Vương Nhị cùng nội tình Tinh Võ Môn thì mới tốt. Nghĩ vậy hắn liền ngồi dậy, nói với Ô Tâm Lan: "Ngươi nói đi, ta rửa tai lắng nghe!"

Nghe Ô Tâm Lan kể rõ đầu đuôi, Vương Chí Đạo rốt cuộc hiểu rõ được, nguyên lai Hoắc Nguyên Giáp ở Thượng Hải nửa năm trước thành lập Tinh Võ Môn, nhận Vương Nhị làm đệ tử. Vương Nhị là một đứa trẻ mồ côi, trừ biết tên mình là Vương Nhị, còn cái gì cũng không biết. Mà sau khi tới Tinh Võ Môn sống rất khép kín, rất ít nói, ít khi cùng các sư huynh trao đổi, cho nên Hoắc Nguyên Giáp cùng Tinh Võ Môn đệ tử hiểu về Vương Nhị, cũng ít như mình đang hiểu về Vương Nhị bây giờ. Về phương diện võ thuật, vì Hoắc Nguyên Giáp nửa năm qua công việc bề bộn, nên Vương Nhị chỉ theo đại sư huynh Lưu Chấn Đông học tập một ít quyền cước cơ bản, cũng không học được nhiều, ngay cả múa quyền cũng chưa thạo.

Cuối cùng cũng nghe được một tin tốt, ít nhất sẽ không sợ bị lộ chân tướng trước mặt các sư huynh đệ, cho dù có bị hoài nghi, cũng có thể nói phiên phiến đi.

Lại nghe Ô Tâm Lan nói, nguyên là Tinh Võ Môn có hơn hai trăm đệ tử, nhưng chính thức theo Hoắc Nguyên Giáp từ Thiên Tân tới đây, chỉ có Lưu Chấn Đông cùng một số ít người, còn lại kể cả Ô Tâm Lan đều là đệ tử được Hoắc Nguyên Giáp thu sau khi đến Thượng Hải, mà quá nửa lại là tham gia sau khi Hoắc Nguyên Giáp sáng lập Thượng Hải Tinh Võ Môn. Trong hàng đệ tử đi theo hơn mười năm, nhận được Hoắc Nguyên Giáp chân truyền, trừ Hoắc Đình Giác là con, tổng cộng chỉ có bốn người, là Lưu Chấn Đông, Trương Chí Đạt, Biên Sơn Vân, Trần Chân. Trong những người này, Trần Chân là được Hoắc Nguyên Giáp yêu nhất, vì Trần Chân đọc sách nhiều, thiên tư lại cao, nên hai năm trước, Hoắc Nguyên Giáp đã cho Trần Chân đi Nhật Bản học tập, hy vọng hắn sẽ học được khoa học kỹ thuật của người Nhật Bản, biết mình biết người, đối phó lại người Nhật Bản.

Khó trách sau khi Trần Chân sau khi từ Nhật Bản trở về, nghe tin Hoắc Nguyên Giáp chết, nổi giận xông vào Nhật Bản võ quán. Hoắc Nguyên Giáp đối với đồ đệ này, thật đúng là quá tốt. Có lẽ thực lực kinh người của Trần Chân, chính là sau khi tới Nhật Bản, có thêm kiến thức, mới đột phá như thế!

Vương Chí Đạo nhớ đến Thượng Hải ba Lão đại, bèn hỏi Ô Tâm Lan về chuyện tình Thượng Hải hắc bang. Đáng tiếc là Ô Tâm Lan rất ít khi ra ngoài, hoàn toàn không biết gì về việc này, không biết ai là Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh, thậm chí cả Thượng Hải Thanh bang cũng không biết.

Thấy hỏi thêm cũng không tác dụng gì nữa, Vương Chí Đạo bèn nói mình buồn ngủ, giục Ô Tâm Lan quay về phòng nghỉ ngơi, sau đó lại bắt đầu tập luyện " nghịch thức thở bụng sâu".

Cuộc sống cứ thế trôi qua được ba ngày, ngoài việc Ô Tâm Lan hàng ngày chăm sóc hắn ăn cơm rửa mặt, Lưu Chấn Đông cùng một vài sư huynh cũng qua thăm hắn, Trần Tử Chính cũng thay cho hắn một lần thuốc. Bất quá Vương Chí Đạo trừ tay phải bị gãy chưa khỏi, thương thế khác trên người cơ bản đã tốt lắm. Nhưng để cho Ô Tâm Lan cùng Trần Tử Chính kinh dị quá, hắn vẫn giả bộ nằm trên giường dưỡng thương, đợi lúc không có ai, hắn mới nhảy xuống giường, bắt đầu tập luyện "Chí Đạo quyền học" sáng chế từ kiếp trước.

Tay phải không thể cử động, Vương Chí Đạo trước hết tập luyện công lực hạ bàn cùng bộ pháp cơ bản.

Để tập luyện công lực hạ bàn, Vương Chí Đạo chỉ dùng hai phương pháp tập luyện rất đơn giản, thứ nhất là hạn chân sau ngồi xổm. Phương pháp là giơ một chân song song với măt đất, lấy chân trụ từ tự ngồi xổm xuống đến mức thấp nhất, rồi lại đứng lên. Như vậy luyện đi luyện lại cho đến khi kiệt sức. Một phương pháp khác cũng là lấy chân sau đứng thẳng, không cần ngồi xuống, mà là đưa chân kia lên, đến cực hạn thì dừng, lại đổi chân trụ, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Hai phương pháp này vừa tập luyện sức chân, đồng thời cũng tăng cường ổn định. So với trung bình tấn hay xoạc chân truyền thống thì hiệu quả hơn nhiều.

Để rèn luyện công lực, Vương Chí Đạo chỉ theo một chân lý: Dùng một động tác đơn giản, từ từ gia tăng cả cường độ cùng áp lực.

Chân lý này chính là phương pháp rèn luyện công lực duy nhất.

Ví dụ như Vương Chí Đạo ở kiếp trước khi tập hạ chân ngồi xổm, lúc đầu hắn không mang thêm phụ trọng, miễn cưỡng chỉ đứng lên được dăm ba lần, mỗi ngày không ngừng kiên trì huấn luyện, đồng thời từ từ gia tăng cường độ, về sau đã có thể mỗi tay nâng tạ tay 50 cân, ngồi xổm hơn trăm lần, hơn nữa chân giơ lên vẫn để song song với mặt đất.

Dùng loại công lực này, dù cho không qua tập luyện cước pháp, cũng có thể dễ dàng dùng một cước đạp bay hoặc đả thương một người bình thường. Mà Tảo thích của Vương Chí Đạo trải qua ngàn vạn lần tập luyện, chỉ cần đá trúng, kể cả người khỏe mạnh, không đứt gân gãy xương thì cũng chết ngất.

Vương Chí Đạo đã kiểm tra qua thân thể sau khi hồi sinh, nhận thấy trừ sức lực yếu kém, mọi thứ về cơ bản coi như không tệ, lại rất linh hoạt, điều quan trọng nhất, không biết trước kia Vương Nhị làm cái gì mà cảm giác so với người thường linh mẫn hơn rất nhiều. Ô Tâm Lan chỉ cần đi tới ngoài cửa hắn đã có thể phát hiện ra. Phát hiện ra điều này, Vương Chí Đạo mừng rỡ trong lòng, thầm nghĩ thân thể sau khi sống lại có tố chất luyện võ rất tốt, mặc dù khởi đầu chậm, nhưng dựa vào kiến thức võ học từ kiếp trước cộng thêm sự chuyên cần, hắn tự tin chỉ cần thời gian ba năm là có thể đạt tới gần bằng trình độ ở kiếp trước của mình. Bất quá điều kiện cần nhất chính là tìm một người thực lực tương đương, trong vòng 3 năm thương xuyên thực chiến với mình, như vậy mới có thể trở thành cao thủ chân chính.

Tìm ai bây giờ? Ô Tâm Lan, sao, chính mình cũng không có thói quen luyện chiến cùng phụ nữ.

Lưu Chấn Đông, hả, hắn là đại sư huynh, sao có thế nguyện ý hạ thận phận, ngày nào cũng cùng mình đấu luyện. Huống chi người này ra tay không đúng mực, chính mình khi vừa mới tỉnh lại đã bị hắn một chưởng vỗ cho ngất xỉu. Bây giờ thực lực của mình chưa tăng lên, vạn nhất cùng Lưu Chấn Đông đấu luyện, bị hắn không cẩn thận một chưởng đánh chết hoặc tàn phế, như vậy muốn khóc cũng không xong.

Tìm Trần Chân? Mà Trần Chân còn chưa trở về, hơn nữa mình không biết Trần Chân, huống chi hắn sau khi quay về liền vội vàng vì báo thù cho Hoắc Nguyên Giáp, về sau bị người Nhật Bản đuổi giết, phải ẩn núp khắp nơi, căn bản không có khả năng giúp mình luyện tập.

Tìm ai nhỉ? Hoắc Đình Giác, càng không thể được. Trương Chí Đạt, Biên Sơn Vân, không hề quen thuộc chút nào, Tinh Võ Môn đệ tử khác mình cũng không nhận ra.

Vương Chí Đạo nghĩ đến đau đầu, cuối cùng đơn giản là không nghĩ nữa, quên đi, tất cả tùy duyên! Để xem người nào có vận khí tốt như vậy, có thể vui đùa với mình. Đúng, dù sao có thể cùng đấu luyện với mình cũng có lợi ích ít nhiều, mình tiến bộ hắn cũng tiến bộ, đến lúc đó không chừng sẽ trở thành cao thủ thực chiến lợi hại giống như mình vậy!

Cuộc sống lại trôi qua thêm vài ngày nữa, cuối cùng cũng đến ngày Hoắc Nguyên Giáp cùng cao thủ Nhật Bản Gia Ngũ Lang luận võ. Vương Chí Đạo sớm đã không thể kìm chế, trận đấu này hắn nhất định phải đi xem. Trước đó hắn đã xuống giường đi lại vận động, chứng minh cho Ô Tâm Lan cùng Trần Tử Chính thấy mình đã đỡ hơn nhiều, có thể tự do hành động. Việc này làm cho Trần Tử Chính trợn mắt há mồm, lần đầu tiên có chút ý nghĩ tự nghi ngờ y đạo của mình.

Địa điểm Hoắc Nguyên Giáp cùng Gia Ngũ Lang Nhật Bản luận võ là ở quảng trường Phố Đông Thượng Hải, ở đó đã dựng lên một lôi đài tạm cao 2 thước. Hai bên lấy quy định: Đổ máu hoặc bị đánh xuống đài để phân thắng bại, vạn nhất thất thủ bị đánh chết hoặc trọng thương, hai bên cũng không truy cứu.

Từ sau lần trước gặp Hoắc Nguyên Giáp, Vương Chí Đạo vẫn luôn lo lắng Hoắc Nguyên Giáp bị trúng độc, lần này gặp lại Hoắc Nguyên Giáp, Vương Chí Đạo trong lòng càng trầm xuống, lấy kiến thức y học thế kỷ 21 mà xem, tình huống của Hoắc Nguyên Giáp lúc này rõ ràng không được tốt.

Sắc mặt càng vàng như sáp ong, liên tục ho khan, mười đầu móng tay đều xám xám, có chỗ đã biến thành màu đen, ánh mắt cũng không còn sáng ngời như lần đầu gặp mặt. Rất rõ ràng là Hoắc Nguyên Giáp đã bị người Nhật Bản hạ độc, mình thủy chung cũng không thể ngăn cản chuyện này.

Trần Tử Chính hiển nhiên cũng nhìn ra bộ dạng Hoắc Nguyên Giáp có điểm không thích hợp, có vẻ giống như lời Vương Chí Đạo, kinh nghi bất định tới trước mặt Hoắc Nguyên Giáp, cẩn thận nhìn một chút khí sắc của Hoắc Nguyên Giáp rồi nói: "Hoắc sư phụ, khí sắc không được tốt lắm, hay là để ta kiểm tra cho ông thêm lần nữa!"

Hoắc Nguyên Giáp che miệng ho nhẹ vài tiếng, nói: "Vẫn bệnh cũ thôi, mấy ngày nay không biết tại sao lại ho nhiều hơn, bất quá đừng lo, đợi tôi cùng người Nhật Bản luận võ xong sẽ điều dưỡng vài ngày, có lẽ không sao đâu."

Trần Tử Chính nói: "Hoắc sư phụ, tôi xem bệnh ông không hề nhẹ, hay là lần luận võ với người Nhật Bản hôm nay, tôi thấy không bằng…."

Hoắc Nguyên Giáp cắt ngang lời Trần Tử Chính, nói như chém đinh chặt sắt: "Đa tạ ý tốt của Trần sư phụ, nhưng hôm nay việc luận võ cùng người Nhật Bản, tuyệt đối không thể hủy bỏ, chuyện này đã công bố khắp nơi, quan hệ đến thể diện quốc dân, tất cả mọi người Trung Quốc đều quan tâm chuyện này, nếu như tôi bội ước, dù là do nguyên nhân gì, đều làm cho người Trung Quốc không ngẩng đầu lên được, người Nhật Bản càng được thể cười nhạo mà không kiêng kị gì. Nói như vậy, tinh thần thượng võ tự cường mà chúng ta mất bao công sức gây dựng sẽ mất sạch. Cho nên trận luận võ này, tôi tuyệt đối không thể bội ước!"

"Nguyên Giáp, nhưng là thân thể của người…' Nông Kính Tôn bên cạnh cũng tỏ vẻ băn khoăn.

Hoắc Nguyên Giáp cười an ủi nói: "Yên tâm, ta không sao. Bệnh này vẫn theo bên người ta, ta mang bệnh vẫn cùng người động thủ luận võ không biết bao nhiêu lần, không phải là chưa từng xảy ra chuyện gì sao? Tin tưởng ta, lúc này nó cũng không hại được ta đâu!"

Hoắc Nguyên Giáp đã nói ra như vậy, Nông Kính Tôn, Trần Tử Chính cùng Hoắc Nguyên Giáp. Lưu Chấn Đông và đệ tử Tinh Võ Môn cũng không biết phải nói thế nào, bất quá cũng có thể thấy được mọi người trong lòng đều bất an. Không phải là sợ Hoắc Nguyên Giáp luận võ thất bại, mà là lo lắng thân thể của hắn có vấn đề. Đối với võ công của Hoắc Nguyên Giáp, tất cả Tinh Võ Môn đệ tử đều có một lòng tin mù quáng, tin tưởng cho dù Hoắc Nguyên Giáp bệnh nặng sắp chết, cũng nhất định có thể chiến thắng đối thủ, dương danh Trung Hoa quốc uy.

Khi mọi người Tinh Võ Môn đi tới quảng trưởng Phố Đông, nơi đây đã đông đúc tấp nập, khán giả phần lớn là người Trung Quốc, bọn họ chờ xem phong thái của Hoắc Nguyên Giáp, xem hắn làm sao đại phát

thần uy, đánh gục tiểu Nhật Bản, nâng cao quốc dân chí khí. Đương nhiên, đám người Nhật Bản thì chỉ mong điều ngược lại.

7. Chương 7: Dương Cao Quốc Uy

Mục đích tổ trọng tài chính là để đảm bảo tiến hành luận võ công bằng, đề phòng có người làm càn phá rối, hoặc là dùng thủ đoạn hèn hạ giành phần thắng, còn có nếu vạn nhất hai bên không phân thắng bại thì sẽ bỏ phiếu để quyết định thắng thua. Bất quá loại tình huống này không có khả năng phát sinh. Thời xưa đánh lôi đài khác với hậu thế sau này, bọn họ đều là dùng mạng đánh nhau, không đấu đến người chết ta sống thì không phân được thắng bại. Nếu có phát sinh chuyện đánh ngang tay, trừ phi hai người đồng quy vu tận.

Đầu tiên vị trọng tài chính đưa ra một tờ Sinh tử trạng để Hoắc Nguyên Giáp cùng Gia Ngũ Lang ký tên vào.

Trái với ý nghĩ của Vương Chí Đạo, vị trọng tài chính lại là một người Trung Quốc, thoạt nhìn khoảng 70 tuổi, râu vừa dài vừa bạc, nhưng ánh mắt sáng ngời, da tay giống như thanh niên, không hề có một chút nếp nhăn, ngoại hình cũng rất tráng kiện, điều này làm Vương Chí Đạo có chút không tự chủ nghĩ đến một từ "tiên phong đạo cốt' hay là "hạc phát đồng nhan".

Vương Chí Đạo tò mò hỏi Ô Tâm Lan lão nhân này là ai, biết được lão nhân họ Tống, là một vị lão tiền bối tuổi tác uy vọng đều cao nhất ở Hình Ý môn. Vị lão tiền bối này chẳng những võ công cực cao, mà đức cao vọng trọng, trong giới võ thuật Trung Quốc cũng có uy vọng rất lớn. Hơn nữa, hắn dạy dỗ đệ tử nhiều không kể hết, ngay ở Thượng Hải có mấy đồ tôn cả danh khí thực lực đều không dưới Hoắc Nguyên Giáp. Trong giới võ thuật, không ai không nể mặt hắn, người Nhật Bản cũng không dám khinh thường đắc tội hắn, nên mới đồng ý để hắn làm trọng tài chính lần này.

Vương Chí Đạo vừa nghĩ, lập tức rõ ràng vị Tống lão gia này là ai rồi.

Tống Thế Vinh, là một vị lão tiền bối trong Hình Ý môn, ngay cả người được phong là "Bán bộ Băng quyền, đánh khắp thiên hạ", Hình Ý cự quyền Đại sư huynh Quách Vân Thâm (1), hay là "Thiên hạ đệ nhất thủ" Tôn Lộc Đường cũng đều bội phục lão nhân gia. Mặc dù Tống Thế Vinh thực lực chưa chắc hơn được Tôn Lộc Đường, nhưng hắn truyền dạy Tống thị Hình Ý quyền, dạy được rất nhiều cao thủ quyền thuật, ở hậu thế rất có ảnh hưởng. Ở kiếp trước Vương Chí Đạo cũng từng nghiên cứu qua Tống Thế Vinh Tống thị Hình Ý, đặc biệt đem "Chấn kình" áp dụng vào "Chí Đạo quyền học" của mình.

Không ngờ tới ở Thượng Hải còn vó thể gặp được vị lão tiền bối này, Vương Chí Đạo cảm thấy chuyến này không tệ, thầm nghĩ đợi sau khi luận võ kết thúc, cần tìm vị lão tiền bối này, xin hắn chỉ điểm cho mình một chút "Chấn kình" diệu dụng.

Sinh tử trạng ký kết xong, luận võ rốt cục bắt đầu. Trên đại lôi đài chỉ còn lại hai người Hoắc Nguyên Giáp cùng Gia Ngũ Lang.

Hai người đứng thẳng trên lôi đài, thoạt nhìn đẳng cấp bất đồng. Hoắc Nguyên Giáp cao hơn Gia Ngũ Lang một chút, nhưng Gia Ngũ Lang lại tráng kiện hơn Hoắc Nguyên Giáp, hơn nữa vẻ mặt hắn hung ác, tuy mặc một bộ Nhu đạo võ phục màu trắng, nhưng bộ dáng vẫn rất dữ tợn, lộ ra bộ dạng như muốn ăn thịt người. Trái lại Hoắc Nguyên Giáp bề ngoài nho nhã lịch sự, vẻ mặt lại có bệnh, thỉnh thoảng ho khan vài cái, làm cho người ta lo lắng chỉ sợ chưa đánh đã bị bệnh chết.

Từ xưa đến nay, đều là đấu mồm rồi mới đấu võ. Dường như trước khi đánh nhau, nếu không đấu võ mồm thì không có khí lực động thủ, lần này cũng không ngoại lệ.

Gia Ngũ Lang mở miệng nói trước: "Hoắc sư phụ, ta xem khí sắc ngươi rất kém, hiển nhiên bênh không nhẹ. Nếu ngươi đồng ý, chúng ta có thể để lần khác luận võ này."

Nói thế nhưng Gia Ngũ Lang cũng rõ ràng lần luận võ này tất phải tiến hành, căn bản là không thể hoãn lại, Hoắc Nguyên Giáp cũng không đáp ứng đề nghị này, cho nên mới tỏ ra hào phóng.

Quả nhiên Hoắc Nguyên Giáp nói: "Đa tạ ý tốt của các hạ, nhưng không cần, nếu đã sắp định ngày rồi, không có lý do hoãn lại. Cơ thể ta mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng không ảnh hưởng lần luận võ này, các hạ không cần lo lắng."

Gia Ngũ Lang thở dài nói: "Hoắc sư phụ cần gì cố chấp như vậy? Chẳng lẽ trong tâm Hoắc sư phụ vinh dự quan trọng hơn tính mạng hay sao?"

Hoắc Nguyên Giáp cười nói: "Nếu như ta chỉ là sống cho chính mình, không chừng ta có thể đồng ý đề nghị của ngươi. Nhưng là bây giờ ta Hoắc Nguyên Giáp sống vì ngàn ngàn vạn người Trung Quốc mà sống, nên lúc này đối với ta mà nói, vinh dự quan trọng hơn tính mạng."

"Bội phục, Hoắc sư phụ nếu đã nói thế, Gia Ngũ Lang ta đây nhất định toàn lực chiến đấu. Như vậy mới thể hiện được sự tôn trọng với Hoắc sư phụ!"

"Xin mời!"

Trong lịch sử người Nhật Bản luôn có hai biểu hiện cực đoan, cùng lúc bọn họ tâm độc vô cùng, hèn hạ vô sỉ, so sánh còn hơn cầm thú, nhưng về phương diện khác, bọn họ lại cực coi trọng lễ tiết, tự cho là Lễ bang quốc gia. Đặc biệt về mặt võ đạo, bất kể là Nhu đạo, Không thủ đạo (2), hay là Kiếm đạo, lễ nghi đều là khóa học quan trọng nhất khi nhập môn, cực kỳ coi trọng.

Chỉ thấy tiếng cồng vang lên, Gia Ngũ Lang lập tức trước hết hướng Hoắc Nguyên Giáp khom lưng 90 độ làm một cái đại lễ, bộ dáng giống như coi Hoắc Nguyên Giáp là tổ tông của hắn.

Hoắc Nguyên Giáp vừa hướng hắn ôm quyền hành lễ theo Trung Quốc quyền sư lễ tiết, Gia Ngũ Lang đã khom lưng vặn eo như đạn pháo vọt tới, một quyền đánh thẳng vào mặt Hoắc Nguyên Giáp, Hoắc Nguyên Giáp vừa nghiêng đầu tránh ra, Gia Ngũ Lang bên dưới đã đá ra một cước, mũi chân như đao đâm thẳng vào bụng dưới Hoắc Nguyên Giáp.

Rõ ràng là dùng quyền đấm chân đá, không phải là đòn tấn công Nhu đạo.

Vương Chí Đạo cảm thấy ngoài ý muốn, lẩm bẩm nói: "Nguyên lai Gia Ngũ Lang này chính là tập Không thủ đạo"

Ô Tâm Lan ở bên cạnh nghe được, tò mò hỏi: "Cái gì là Không thủ đạo?"

"Chính là..." Vương Chí Đạo vừa mới nói hai chữ, đột nhiên nhớ tới thời này hình như cũng không có từ "Không thủ đạo". Trong lịch sử võ thuật Nhật Bản, tên Không thủ đạo này đến năm 1935 mới chính thức xuất hiện, trước kia Không thủ đạo gọi là Đường thủ. Đường, chính là Đại Đường, Đường tức là người Trung Quốc, Đường thủ nguyên ý là quyền kỹ của người Trung Quốc. Đường thủ vốn là do người Trung Quốc truyền đến đảo Okinawa, được biến đổi đi. Sau này Nhật Bản cảm thấy chữ Đường hàm ý người Trung Quốc, đối với người Nhật có ý lăng nhục, nên năm 1935 mới đổi tên Đường thủ thành Không thủ đạo, cũng biến thành Nhật Bản võ đạo. Đáng tiếc bất luận bọn họ thay đổi ra sao, cũng không tránh được sự thật là Không thủ đạo do quyền pháp Trung Quốc phát triển thành.

Trên lôi đài bắt đầu chiến đấu kịch liệt Hoắc Nguyên Giáp một chưởng gạt chân Gia Ngũ Lang ra, Gia Ngũ Lang thuận thế tiến lên một bước, thành công túm được áo Hoắc Nguyên Giáp, dùng thế độn vai gánh lưng đem Hoắc Nguyên Giáp quăng đi.

Cuối cùng cũng dùng đến Nhu đạo, xem ra Gia Ngũ Lang mặc dù tinh thông Đường thủ, nhưng thủ đoạn công kích hắn am hiểu nhất vẫn là Nhu đạo. Đáng tiếc chính là lần này tuy hắn bình tĩnh dùng độn vai gánh lưng đem Hoắc Nguyên Giáp quăng lên, nhưng lại không quật ngã được Hoắc Nguyên Giáp. Hoắc Nguyên Giáp người đang còn ở trên không, tay phải lại túm được lưng áo của hắn, tự nhiên mượn lực kéo ngược hắn lên. Gia Ngũ Lang không ngờ tới biến hóa này, phản ứng không kịp, trái lại bị Hoắc Nguyên Giáp quật xuống sàn lôi đài, nện cả lưng xuống đất. Nếu dựa theo quy tắc của Nhu đạo, chỉ sợ hắn đã bị xử thua, may đây không phải là trận đấu Nhu đạo.

Chứng kiến một chiêu đặc sắc này của Hoắc Nguyên Giáp, cả quảng trường mọi người đều sôi trào lên. Lưu Chấn Đông đang đứng cạnh Vương Chí Đạo cũng đồng dạng không nhịn được hét lớn: "Sư phụ, quá hay!"

Vương Chí Đạo thế nhưng lại lắc đầu khẽ thở dài: "Cao thủ, thật sự là cao thủ, nhưng vẫn là đáng tiếc!"

Lưu Chấn Đông vừa kịp nghe được, trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo nói: "Người nói cái gì đáng tiếc?"

Bên này Ô Tâm Lan cũng bị Vương Chí Đạo hấp dẫn, tò mò nhìn hắn.

Vương Chí Đạo khẽ thở dài: "Ta nói sư phụ thật sự là rất nhân từ, một cơ hội công kích địch nhân tốt như vậy mà bỏ qua. Nếu đổi là ta mà nói, nếu có cơ hội tốt như vậy, sẽ không bắt lưng áo đối thủ, mà sẽ trực tiếp chế trụ hốc mắt đối thủ, thoáng cái có thể phế đi đối phương. Ngón tay nếu khóa cứng vào, quật xuống như vậy, không nói con mắt Gia Ngũ Lang bị móc ra, mà xương cổ không chừng cũng bị chặt gãy".

Ô Tâm Lan nghe thế kinh hô một tiếng, giật mình bưng kín cái miệng nhỏ nhắn.

Lưu Chấn Đông nuốt nước bọt, nhìn Vương Chí Đạo như quái vật, cau mày nói: "Vương Nhị, tại sao chiêu thức âm độc, kinh khủng như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được? Sư phụ thường dạy chúng ra, ra tay phải chú ý đúng mực, cùng người động thủ ko được quá ngoan độc…"

Vương Chí Đạo ngắt lời hắn nói: "Những lời này ta biết, nhưng ta không hoàn toàn tán thành quan điểm này. Tình huống này chỉ thích hợp khi cùng bằng hữu sư huynh đệ luận bàn điểm đến là dừng. Sư phụ bây giờ là cùng đối phương đã ký Sinh tử trạng, dùng mạng đánh nhau. Sinh tử đánh nhau, ta cho rằng nên dùng thủ đoạn trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất, dễ dàng nhất thương tổn đối phương, không nói đến đúng sai, âm độc, hèn hạ. Chỉ cần có thể thắng thì vĩnh viễn là đúng. Phải biết rằng, sư phụ có lưu tình, nhưng Gia Ngũ Lang là muốn mạng của người."

Lưu Chấn Đông kinh ngạc nhìn Vương Chí Đạo, vẻ mặt rất cổ quái, hắn hồ nghi nói: "Vương Nhị, người thật là Vương Nhị sao? Kỳ quái, sau khi ngươi bị thương tỉnh lại, ta cảm giác ngươi biến thành người khác? Trước kia Vương Nhị không có khả năng nói ra những lời như thế?"

Bên kia Ô Tâm Lan cũng đồng cảm gật đầu.

Vương Chí Đạo mặt không đổi sắc, nói: "Chưa từng nghe qua "Đại mộng trải qua, thất khiếu thông suốt" hay sao? Trước kia ta thất khiếu đều bị bế tắc, nhưng hôn mê một lần, không ngờ làm cho ta toàn bộ thất khiếu đều khai mở, hình như trong lúc hôn mê đã trở thành một người khác, có rất nhiều sự tình, ta đột nhiên nhìn rõ ràng thấu suốt. Ta bây giờ, đã không còn là ta trước kia nữa. Cho nên các ngươi không nên dùng ánh mắt xem Vương Nhị trước kia mà đánh giá ta bây giờ. Nhớ kỹ, tên ta là Vương Chí Đạo, Vương trong Vương giả, Chí là Ý chí, Đạo là Ngộ đạo."

Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan hai mặt nhìn nhau, cùng nhìn Vương Chí Đạo như đột nhiên chứng kiến một vị cao tăng đắc đạo. Lưu Chấn Đông cẩn thận hỏi: "Vương Nhị, à, không, Vương sư đệ, ngươi vì hôn mê vài ngày, mà thất khiếu đột nhiên toàn bộ khai mở, biến thành cao tăng đắc đạo sao? Này này, khục khục, rốt cục trong mê ngươi ngộ được điều gì, có thể nói cho ta biết đôi chút được không, là cho ta thất khiếu thông suốt cũng tốt."

Vương Chí Đạo vẻ mặt nghiêm túc, làm ra bộ tịch cao tăng, nói: "Thiên cơ bất khả lộ, đây là kỳ ngộ, ngộ được hay không là tùy duyên phận, tùy tiện nói cho ngươi sẽ không còn linh nghiệm."

Lưu Chấn Đông chưa từ bỏ ý định, còn muốn hỏi nữa, Vương Chí Đạo đã chỉ vào lôi đài, dời chú ý của hắn đi, nói: "Mau nhìn, thắng bại sắp phân rồi!"

Lưu Chấn Đông quả nhiên bị đổi hướng chú ý đến lôi đài.

Chỉ thấy trên lôi đài Gia Ngũ Lang liên tiếp xử ra bảy tám chiêu Nhu đạo công kích Hoắc Nguyên Giáp, nhưng vì Hoắc Nguyên Giáp hạ bàn ổn định như gốc rễ cổ thụ, Gia Ngũ Lang đem hết toàn lực cũng không lay chuyển được Hoắc Nguyên Giáp. Gia Ngũ Lang nóng ruột, nổi ác tâm, lại dùng Đường thủ công kích, một cước đá tới đũng quần Hoắc Nguyên Giáp, tay phải ra chiêu Song Long Đoạt Châu đâm vào mắt Hoắc Nguyên Giáp.

Thấy hắn ra tay độc như vậy, Hoắc Nguyên Giáp khẽ cau mày, một chân đưa ra chặn lại một cước đá đũng quần của Gia Ngũ Lang, đồng thời tay trái duỗi ra, chụp một phát bắt được tay Gia Ngũ Lang đang dùng Song Long Đoạt Châu, tay phải từ trên đánh xuống, một chưởng đánh lên xương quai xanh Gia Ngũ Lang.

Vương Chí Đạo không nhịn được mắng thầm: "Sư phụ sao còn hạ thủ lưu tình như thế, một chưởng kia đánh vào sống mũi Gia Ngũ Lang không tốt hơn sao? Lấy chưởng lực của sư phụ, chắc chắn có thể đánh

vụn sống mũi Gia Ngũ Lang, vùi vào trong đại não, một đòn là chết mà!"

Lưu Chấn Đông nhìn lại hắn một cái, không nhịn được nói lại: "Đánh xương quai xanh cũng như vậy mà. Nhìn vẻ mặt Gia Ngũ Lang, không chừng xương quai xanh của hắn ddax bị chặt gãy, thắng bại đã phân."

"Nhưng là tình huống của sư phụ cũng không tốt đâu!" Vương Chí Đạo nói.

Quả nhiên, chỉ thấy Hoắc Nguyên Giáp đột nhiên nổi cơn ho kịch liệt, tay đang bắt được cổ tay Gia Ngũ Lang không tự chủ được nới lỏng ra. Gia Ngũ Lang chớp thời cơ, thân thể co lại, đã luồn đến sau lưng Hoắc Nguyên Giáp, hai cánh tay cùng quấn vào cổ Hoắc Nguyên Giáp, đồng thời hai chân cũng quặp lên hai chân Hoắc Nguyên Giáp, buộc Hoắc Nguyên Giáp ngồi xuống.

Nhu đạo sát chiêu, đòn bẻ cổ!

Lưu Chấn Đông biến sắc kinh hô: "Sư phụ sao lại phát bệnh vào lúc mấu chốt này? Cái này nguy rồi!"

Chú thích của người dịch:

(1) - Quách Vân Thâm vì phạm tội nên có thời gian phải mang xiềng giam trong ngục, lúc luyện võ chân bị xiềng chỉ đi được bước so với bình thường, sau này luyện thành phong cách đánh nhau di chuyển chỉ nửa bước, nên mới gọi là Bán bộ băng quyền.

(2) - Không Thủ Đạo = Karate

8. Chương 8: Trận Chiến Cuối Cùng Của Hoắc Nguyên Giáp

Đã thấy sắc mặt Hoắc Nguyên Giáp mặc dù vàng như sáp ong nhưng bị Gia Ngũ Lang hai tay cuốn siết đến đỏ bừng lên, nhưng là hắn thân thể rung một cái, làm cho hai tay Gia Ngũ Lang đang quấn trên cổ đã lỏng ra, sau đó Hoắc Nguyên Giáp thân thể tiến về trước run lên, mạnh mẽ đem Gia Ngũ Lang ném từ sau lên trước.

Tinh Võ Môn mọi người thấy thể không khỏi vui mừng hoan hô ầm lên. Nhưng bọn họ vừa hoan hô được một tiếng, đã thấy Hoắc Nguyên Giáp thân thể run rẩy dữ dội, lại nổi một cơn ho kịch liệt, liên tiếp sau năm sáu tiếng ho, đột nhiên ho ra một ngụm lớm máu đen.

Lần này, Tinh Võ Môn mọi người không khỏi hoảng sợ kinh hô.

Gia Ngũ Lang hiển nhiên cũng rất bất ngờ, bất quá hắn chỉ sửng sốt một chút, rồi lại tiến tới, hai tay thành quyền hướng Hoắc Nguyên Giáp tấn công liên tục, trong nháy mắt đánh ra sáu quyền, quyền liên hoàn đánh lên ngực Hoắc Nguyên Giáp.

Hoắc Nguyên Giáp đã trúng đòn nghiêm trọng, không tự chủ được lùi về sau hai bước, lại phun ra một ngụm máu đen.

Vương Chí Đạo thấy thế trầm giọng nói với Lưu Chấn Đông: "Đại sư huynh, thêm lần nữa sư phụ sẽ không toàn mạng, lập tức bảo Nông đại thúc bọn họ ngăn cản trận chiến này lại."

Lưu Chấn Đông trong lòng cũng rất cấp bách, nhưng hắn lại nói: "Vô dụng, tổ trọng tài không dừng trận đấu, thì không ai dừng được, trừ khi chúng ta nhận thua, nhưng sư phụ chắc chắn không đồng ý!"

Vương Chí Đạo nổi giận mắng: "Trọng tài này làm ăn cái gì không biết nữa, chẳng lẽ bọn họ nhìn không ra sao? Sư phụ căn bản là bị trúng độc, trận này luận võ không công bằng!"

Lưu Chấn Đông khóe miệng vặn vẹo vài cái, chưa biết nói gì, thì trận đấu đã thay đổi, chỉ thấy Gia Ngũ Lang sau khi đánh lên ngực Hoắc Nguyên Giáp vài quyền, lại một lần nữa tiến lên, đao thủ kiên quyết chém xuống, hung hãn chém vào cổ Hoắc Nguyên Giáp.

Xem thủ đao này mang theo tiếng xé gió sắc bén, biểu hiện Gia Ngũ Lang đã khổ công tập luyện thủ đao, nếu như bị bổ trúng, Gia Ngũ Lang tự tin đánh gãy xương cổ Hoắc Nguyên Giáp. Nhưng ngoài ý muốn của hắn, Hoắc Nguyên Giáp vốn tưởng đã không thể phản kích, đột nhiên lại phản công.

Chỉ thấy Hoắc Nguyên Giáp cúi đầu né đi, đã tránh được thủ đao của Gia Ngũ Lang, lại chuyển qua bên phải Gia Ngũ Lang, đồng thời chưởng trái đánh ngang ra, chưởng lực mạnh mẽ đánh lên huyệt Thái Dương bên phải Gia Ngũ Lang.

Gia Ngũ Lang cả người bị thiết chưởng của Hoắc Nguyên Giáp đánh bay lên, trực tiếp văng xuống lôi đài chết ngất. Cùng lúc đó "Đang" một tiếng cồng vang lên, chỉ thấy trọng tài chính Tống Thế Vinh đứng lên, tiếng sang sảng như chuông đồng, nói: "Luận võ chấm dứt, Hoắc Nguyên Giáp thắng!"

Sự tình đột ngột, hai trọng tài Nhật Bản còn đang đắm chìm trong mộng đẹp, tưởng Gia Ngũ Lang đánh bại Hoắc Nguyên Giáp, không ngờ chiến trận đột nhiên biến chuyến. Đợi được bọn họ phản ứng lại thì Tống Thế Vinh đã tuyên bố kết quả rồi. Hai trọng tài Nhật Bản dù có muốn phản đối, nhưng lại nhìn thấy Gia Ngũ Lang nằm bất động dưới lôi đài, không nói được câu gì.

Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến lúc này mới đồng thời hoan hô ầm ĩ. Tinh Võ Môn mọi người đều ào ào chạy lên lôi đài, muốn hướng Hoắc Nguyên Giáp chúc mừng, đã thấy Hoắc Nguyên Giáp sắc mặt trắng bệch, lại phun ra một ngụm lớn máu đen, cả người ngã ngửa về sau.

Mọi người kinh hô, may là Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác phản ứng nhanh, xông về trước một tả một hữu đỡ lấy Hoắc Nguyên Giáp đang ngã xuống, một người kinh hô: "Sư phụ!", một người kêu to: "Phụ thân!"

May là Nông Kính Tôn đủ tỉnh táo, quát: "Còn lo lắng gì, mau đưa sư phụ các ngươi đi bệnh viện, nhanh lên một chút!"

Tinh Võ Môn đệ tử phản ứng rất nhanh, ba chân bốn cẳng đỡ Hoắc Nguyên Giáp xuống lôi đài, chạy vội về hướng bệnh viện.

Trong Thượng Hải Quảng Thiện bệnh viện.

Bác sĩ Bột Trữ Tư người Anh vẻ mặt tiếc nuối nói với Nông Kính Tôn, Trần Tử Chính cùng Tinh Võ Môn đệ tử nói: "Rất xin lỗi, Hoắc tiên sinh bệnh rất nặng, phổi đã tổn thương rất nghiêm trọng, lại miễn cưỡng lên lôi đài đánh nhau. Ôi, giá như các người có thể đưa hắn đến đây trị liệu sớm độ một tháng thì tốt rồi, nhưng bây giờ, thật xin lỗi, chúng tôi cố hết sức rồi."

Mọi người vẻ mặt đờ đẫn, Nông Kính Tôn sửng sốt hồi lâu, mới run rẩy nói: "Bác sĩ, chúng ta có thể vào thăm hắn không?"

"Đi đi, tạm biệt hắn lần cuối, hắn không còn nhiều thời gian nữa đâu!", Bột Trữ Tư thở dài một hơi rồi bỏ đi.

Tinh Võ Môn đệ tử được Nông Kính Tôn, Trần Tử Chính, Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông dẫn đầu, cố nén bi thống trong lòng, đi vào phòng bệnh.

Hoắc Nguyên Giáp nằm trên giường, thần sắc thoạt nhìn thấy khí sắc tựa hồ khá lên, nhìn thấy đám người Nông Kính Tôn tiến vào, lại mỉm cười chào hỏi bọn họ, chỉ là mọi người đều biết đây chỉ là hiện tượng "hồi quang phản chiếu", Hoắc Nguyên Giáp đến lúc này đã như dầu khô đèn tắt.

Nông Kính Tôn miễn cưỡng giả bộ tươi cười nói với Hoắc Nguyên Giáp: "Nguyên Giáp, ngươi an tâm ở đây dưỡng thương, mọi việc ở Tinh Võ Môn tạm thời giao cho chúng ta quản lý được rồi. Bác sĩ Bột Trư Tư nói ngươi cần phối hợp tốt cùng bệnh viện trị liệu, sẽ hồi phục nhanh thôi."

Hoắc Nguyên Giáp cười nói: "Kính Tôn, ngươi không nên nói dối trước mặt ta. Ta biết tình trạng thân thể chính mình, cho nên ngươi không cần an ủi ta. Điều gì tới sẽ tới, căn bệnh hành hạ ta vài chục năm, bây giờ cũng sắp giải thoát rồi. Các ngươi không cần thương tâm cho ta, ta cả đời này cũng vì quốc dân tự cường mà không ngừng phấn đấu, ở trận đấu cuối cùng trong đời, ta vẫn giữ gìn gánh vác quốc dân vinh dự, đánh bại tên tiểu Nhật Bản kia. Ta có thể yên tâm ngậm cười nơi chín suối. Các ngươi nên mừng cho ta mới đúng."

"Sư phụ!", "Phụ thân!"

Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông cùng Tinh Võ Môn đệ tử không nhịn được nữa cùng đồng thanh khóc rống lên. Nông Kính Tôn cùng Trần Tử Chính mặc dù không lên tiếng nhưng khóe mắt rưng rưng. Ngay

cả Vương Chí Đạo là người tái sinh cũng thấy khóe mắt ẩm ướt.

Hoắc Nguyên Giáp thở dài nói: "Khóc cái gì? Chấn Đông, Đình Giác, đã quên sư phụ dạy các ngươi nam nhi không dễ rơi nước mắt hay sao? Đại nam nhân khóc lóc sụt sùi cái gì, mau lau nước mắt đi. Kính Tôn, ha ha, Kính Tôn, không nghĩ tới ngay cả ngươi cũng rơi lệ hả. Ta và ngươi cùng nhau từ bé lớn lên, còn chưa từng thấy ngươi rơi lệ bao giờ. Ta tưởng rằng tuy ngươi không phải người tập võ, nhưng nội tâm còn kiên cường hơn ta, không nghĩ tới hôm nay ngươi rơi lệ vì ta, thực làm cho ta cảm động đó, ha ha…"

Nông Kính Tôn xoa nước mắt, miến cưỡng cười nói: "Ta chỉ bị hạt cát rơi vào mắt mà thôi…"

Hoắc Nguyên Giáp đang cười ha ha, đột nhiên lại nổi cơn ho khan kịch liệt. Đám người Lưu Chấn Đông vội vàng đấm lưng xoa ngực cho hắn.

Vất vả dừng lại cơn ho, Hoắc Nguyên Giáp sắc mặt trắng bệch, nhưng hai trong mắt vẫn có thần, hắn nhìn khắp Tinh Võ Môn đệ tử trong phòng bệnh một lần, sau đó thở dài nói: "Các người đều là đệ tử của Hoắc Nguyên Giáp ta, đáng tiếc sư phụ đã không thể chi điểm võ công cho các ngươi được nữa. Hy vọng sau này các ngươi vẫn chăm chỉ luyện công. Võ công phải luyện, nhưng càng phải tôn trọng kỷ luật, cùng tu dưỡng đạo đức, bằng không nếu xét về võ đạo mà nói, trở thành một võ phu trơ trẽn trong thiên hạ. Tinh Võ Môn tôn chỉ chính là báo thân vệ quốc, tuyệt không được dùng võ thuật để hãm hại, công kích người khác. Nhớ kỹ, mục đích tu luyện võ thuật cuối cùng là để nhận thức rõ ràng bản thân mình, chiến thắng nội tâm u ám cừu hận, nông nổi bối rối, để nhân cách của mình có thể thăng hoa. Võ thuật cũng không phải là dùng bạo lực giết chóc để tập luyện. Chấn Đông, Đình Giác, hai ngươi thân là đại sư huynh, nhị sư huynh, cần dạy dỗ sư đệ các ngươi cho tốt, không để cho bọn chúng đi sai đường, nếu không thì thầy ở dưới Cửu tuyền cũng không tha thứ cho các ngươi!"

Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác lau nước mắt, cùng kêu lên: "Sư phụ, phụ thận, người yên tâm, chúng con không quên người dạy bảo!"

Hoắc Nguyên Giáp vui mừng gật đầu, phất tay nói: "Các ngươi ra ngoài đi, ta còn có chuyện muốn nói với Nông đại thúc cùng Trần sư phụ của các ngươi"

Chúng đệ tử biết biết Hoắc Nguyên Giáp muốn cùng Nông Kính Tôn và Trần Tử Chính để lại di ngôn, đành phải rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi đóng cửa lại, Vương Chí Đạo trầm tư một hồi, đột nhiên hỏi Lưu Chấn Đông: "Đại sư huynh, thuốc ngày đó sư phụ uống ở chỗ người Nhật Bản bây giờ còn không?"

Lưu Chấn Đông lau nước mắt gật đầu nói: "Người Nhật Bản đưa sư phụ không ít, sư phụ còn chưa dùng hết, vẫn còn một chút ở Tinh Võ Môn"

"Mau mang đến đây đi".

9. Chương 9: Võ Giả Qua Đời

"Ta hoài nghi đó là độc dược, sư phụ vì độc dược này bênh mới đột nhiên trở nên nghiêm trọng như vậy"

"Không có khả năng!" Hoắc Đình Giác lắc đầu nói: "Thuốc này Trần sư phụ đã tự kiểm tra qua, không phát hiện vấn đề gì"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Nhị sư huynh, ta không phải là hoài nghi năng lực của Trần sư phụ, chỉ là hắn sở trường là y học Trung Quốc cùng dược thảo, mà người Nhật Bản dùng có khả năng là thuốc hóa học, đó là lĩnh vực Trần sư phụ chưa từng tiếp xúc, hắn kiểm tra không ra cũng không có gì lạ."

"Hóa học? Đó là cái gì vậy?"

"Hiện tại không có cách nào giải thích cho các ngươi, nhưng xin tin tưởng ta, chúng ta mặc dù không tra được thành phần trí mạng trong thuốc này, nhưng bệnh viện này lại có thể, y học Anh quốc so với Nhật Bản không có kém hơn, chỉ cần đem thuốc sư phụ dùng giao cho bệnh viện này xét nghiệm, bọn họ nhất định có thể tra ra được sư phụ tại sao gặp chuyện không may."

Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác nhìn nhau một lúc, Lưu Chấn Đông quyết đoán nói: "Ta về lấy thuốc, vạn nhất sư phụ đúng là bị tiểu Nhật Bản hạ độc, chúng ta nhất định phải vì sư phụ đòi lại công đạo."

Lưu Chấn Đông hành động rất nhanh, không đến 10 phút đã mang thuốc quay lại.

Vương Chí Đạo giao thuốc này cho bác sĩ Bột Trữ Tư, Bột Trữ Tư kỳ quái liếc Vương Chí Đạo hỏi "xin hỏi, ngươi tại sao biết từ "hóa học" này, ngươi từng ra nước ngoài đọc sách sao?"

"Coi như vậy đi!" Vương Chí Đạo không giải thích mà hỏi lại: "Bác sĩ Bột Trữ Tư, cần bao lâu ngươi mới cỏ kết quả xét nghiệm?"

Bác sĩ Bột Trữ Tư nói: "Khoảng môt giờ, trừ phi loại thuốc này là phát minh mới, nếu không ta chỉ cần một giờ nhất định có thể xét nghiệm được thành phần cùng tác dụng của nó."

"Như vậy giao cho ngươi đi, hy vọng ngươi không làm chúng ta thất vọng, bác sĩ Bột Trữ Tư!"

Sau khi Bột Trữ Tư rời đi, Vương Chí Đạo, Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác trở lại phòng bệnh Hoắc Nguyên Giáp, chưa đi đến đó đã nghe thấy tiếng khóc các đệ tử Tinh Võ Môn.

Lưu Chấn Đông trong lòng cả kinh, bật hô lên: "Chẳng nhẽ sư phụ đã…"

Hoắc Đình Giác biến sắc, vội chạy đi.

Vừa chạy tới trước cửa phòng bệnh, Nông Kính Tôn cùng Trần Tử Chính đã đi ra, nhìn thấy Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn thở dài nói: "Đình Giác, ngươi nên bình tĩnh, cha ngươi đã đi, hắn đi rất bình an…"

"Phụ thân!.."

Còn chưa nói xong, Hoắc Đình Giác đã vọt vào trong phòng bệnh, khóc lóc thảm thiết.

Vải trắng chậm rãi phủ lên che đi khuôn mặt Hoắc Nguyên Giáp, trừ Vương Chí Đạo, tất cả đệ tử Tinh Võ Môn đều chìm đắm trong đau thương.

Vương Chí Đạo không phải là không buồn, chỉ là hắn thân phận bây giờ đã không phải là Vương Nhị vốn đi theo Hoắc Nguyên Giáp được nửa năm, mà là mới đi tới thời đại này được bảy ngày, mới thấy Hoắc Nguyên Giáp hai lần. Cám tình Vương Chí Đạo dành cho Hoắc Nguyên Giáp không như đám người Lưu Chấn Đông đối với Hoắc Nguyên Giáp tình như cha con. Cho nên hắn đối với cái chết của Hoắc Nguyên Giáp cũng rất buồn, cũng không đến nối đau thương như đám người Lưu Chấn Đông.

Có chút không chịu nổi không khí bi thương ở đây, Vương Chí Đạo lặng lẽ đi ra, đang muốn đi tìm bác sĩ Bột Trữ Tư hỏi xem kết quả xét nghiệm, thì thấy Tống Thế Vinh lão gia tử cùng vài người đang đi đến.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo, Tống Thế Vinh tiếng nói sang sảng như chuông đồng, hỏi: "Vị huynh đệ này, cũng là đệ tử Tinh Võ Môn sao? Ta là Tống Thế Vinh, đến thăm sư phụ ngươi."

Nguyên lai Tống Thế Vinh sau khi luận võ kết thúc, có chút lo lắng việc Hoắc Nguyên Giáp bị đưa vào bệnh viện, sau khi xong việc trọng tài chính, liền cùng mấy võ sư cùng đến thăm Hoắc Nguyên Giáp. Bọn họ cũng không quen thuộc trong bệnh viện, hỏi thăm hồi lâu mới tìm được phòng Hoắc Nguyên Giáp, chạy tới chỉ thấy có một mình Vương Chí Đạo ở ngoài cửa, không khỏi lên tiếng hỏi.

Vương Chí Đạo vẻ mặt trầm trọng nói: "Nguyên lai là Tống lão gia tử. Xin lỗi, Tống lão gia tử, người đến chậm một bước rồi, sư phụ đã qua đời rồi."

"Gì, sư phụ ngươi đã mất đi rồi?" Tống Thế Vinh nghe vậy không khỏi thất kinh.

Vì Tống Thế Vinh giọng nói thật lớn, bên trong đám người Nông Kính Tôn nghe thấy bèn ra xem, nhìn thấy đám người Tống Thế Vinh, Nông Kính Tôn bước lên phía trước hô: "Nguyên lai là Tống lão gia tử! Tống lão gia tử, không dám phiền người đến thăm Nguyên Giáp!"

Tống Thế Vinh hiển nhiên nhận được Nông Kính Tôn, vội vàng hỏi: "Kính Tôn, nghe vị tiểu huynh đệ này nói, Nguyên Giáp đã mất rồi, thật vậy sao?"

Nông Kính Tôn thở dài nói: "Đúng vậy, Nguyên Giáp mới vừa đi vài phút trước."

Tống Thế Vinh giẫm chân thở dài nói: "Trời ghét người tài mà, không nghĩ tới Nguyên Giáp lại đi sớm hơn lão già này một bước, thật sự là trời ghét người tà mà!"

Lúc này, Vương Chí Đạo nhìn thấy bác sĩ Bột Trữ Tư đang đi tới, vội vàng ra đón, hỏi: "Bác sĩ Bột Trữ Tư, xét nghiệm có kết quả chưa?"

Bác sĩ Bột Trữ Tư gật đầu thở dài nói: "Ngươi đoán không sai, Hoắc tiên sinh chính là bị dược vật kia hại chết!"

Lưu Chấn Đông cùng đi theo, nghe nói như thế, không khỏi nổi giận quát lên: "Nguyên lai sư phụ là trúng độc ư, trời giết bọn tiểu Nhật Bản, ta đi tìm bọn chúng tính sổ!"

"Chấn Đông, quay lại!", Nông Kính Tôn thấy thế, vội vàng quát hắn đứng lại, hồ nghi hỏi bác sĩ Bột Trữ Tư: "Bác sĩ, là xảy ra chuyện gì?"

Bột Trữ Tư thấy có nhiều người nhìn hắn, không khỏi do dự liếc mắt nhìn Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo nói: "Bác sĩ Bột Trữ Tư, bọn họ đều là bằng hữu hoặc là đệ tử của sư phụ ta, đều có quyền biết chân tướng cái chết của sư phụ, mời ngươi nói cho bọn họ biết sự thật đi!"

Bột Trữ Tư gật đầu, nói với đám người Nông Kính Tôn: "Mới rồi vị tiểu huynh đệ này giao cho ta một phần thuốc uống của Hoắc tiên sinh để ta xét nghiệm. Ta đi xét nghiệm ngay sau lúc đó, thấy được trong đó có một loại thành phần hóa học có thể chết người. Dùng thuốc này, phối Hoắc tiên sinh từ từ nát vụn đồng thời mất đi công năng, trong lúc vận động kích liệt, càng làm quá trình này tăng lên, cuối cùng dẫn đến tử vong, người ngoài nhìn thì tưởng phát bệnh chết, trên thực tế Hoắc tiên sinh chính là bị thuốc này hại chết."

Trần Tử Chính ở đây nghe thấy, biến sắc, vội vàng hỏi: "Vậy là thuốc gì, từ đâu tới?"

Lưu Chấn Đông đáp luôn: "Chính là thuốc lần trước tiểu Nhật Bản đưa cho sư phụ!"

"Không thể nào, thuốc đó ta đã đích thân kiểm tra qua, không có phát hiện thành phần độc dược mà!"

Bột Trữ Tư thở dài nói: "Trần tiên sinh, mặc dù y thuật của ngươi cũng rất cao minh, nhưng sở học của ngươi chỉ là trung y, đối với tây dược không biết, không nhận ra được độc dược đó cũng không có gì lạ!"

Trần Tử Chính hét lên bi phẫn: "Hoắc sư phụ, Trần Tử Chính tôi bất tài, hại chết ông rồi!"

Mọi người đều là vẻ mặt đau đớn, Hoắc Đình Giác nghe nói phụ thân mình bị người Nhật Bản hại chết, không khỏi nghiến răng kèn kẹt, hai tay nắm chặt lại. Lưu Chấn Đông giận dữ hét: "Còn đứng đây làm gì, mọi người mau theo ta, đi tìm tiểu Nhật Bản, báo thù cho sư phụ!"

Tinh Võ Môn đệ tử nghe vậy lập tức theo Lưu Chấn Đông chạy ra ngoài.

"Đứng lại, quay trở lại cho ta, Lưu Chấn Đông, ngươi dừng lại cho ta!" Nông Kính Tôn hét lớn một tiếng, ngăn trở cả đám người đang xúc động.

"Nông đại thúc.." Lưu Chấn Đông vừa kêu lên một tiếng, đã nghe Nông Kính Tôn quát bảo ngưng lại: "Câm mồm, ngươi muốn tìm ai báo thù? Tìm người Nhật Bản sao, các ngươi tưởng rằng người Nhật Bản sẽ thừa nhận là bọn chúng hại chết sư phụ các ngươi sao? Nếu là bọn chúng phủ nhận, các ngươi có thể làm gì bọn chúng? Đi giết người? Giết ai vậy? Gia Ngũ Lang hay là tất cả người Nhật Bản? Các ngươi nghĩ bọn chúng để yên cho các ngươi giết sao? Huống chi Nhật Bản tô giới các ngươi có thể tùy tiện xông vào sao? Đó là địa bàn ngươi Nhật Bản, tương đương với lãnh thổ quốc gia bọn chúng, các ngươi cứ thế xông vào, bọn chúng nhất định mang súng bắn chết các ngươi. Đến lúc đó ngay cả người nhặt xác cho các ngươi cũng không có. Đến lúc đó các ngươi muốn ta làm sao nói chuyện với sư phụ các ngươi?"

"Nhưng là…" Lưu Chấn Đông lại muốn phản biện.

Nông Kính Tôn lại ngắt lời hắn, nói: "Nhưng mà cái gì? Đã quên sư phụ còn sống dặn dò ngươi thế nào rồi sao? Chấn Đông, ngươi thân là đại sư huynh, tại sao có thể kích động như thế? Vạn nhất ngươi thật sự dẫn các sư đệ này xông vào Nhật Bản đạo tràng, bị ngươi Nhật Bản nổ sung bắn chết, ngươi làm sao gặp mặt sư phụ ngươi dưới Cửu tuyền? Tinh Võ Môn lại làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi muốn thấy Tinh Võ Môn mà sư phụ ngươi bao công lao khổ cực thành lập cứ như vậy xong đời hay sao?"

Lưu Chấn Đông nghe vậy toát mồ hôi lanh, cúi đầu im miệng không dám nói một tiếng.

"Còn ngươi nữa, Đình Giác!" Nông Kính Tôn hướng Hoắc Đình Giác nói: "Cha ngươi trước khi chết đã nói qua ta cùng Trần sư phụ, muốn chúng ta trợ giúp ngươi kế thừa Tinh Võ Môn, Tinh Võ Môn để ngươi và đại sư huynh ngươi cùng nhau lãnh đạo, tiếp tục phát triển đi lên, ngươi ngàn vạn lần không nên vì xúc động mà làm hỏng kỳ vọng của cha ngươi!"

Hoắc Đình Giác hai mắt đỏ hoe, hỏi: "Nông đại thúc, nhưng thù của phụ thân cứ để quên đi như vậy sao?"

"Đương nhiên không thể cứ như vậy quên đi!" Người trả lời lại là Tống Thế Vinh, chỉ thấy Tống lão gia tử này vẻ mặt giận dữ, tiếng nói đanh thép: "Không nghĩ đến bọn Nhật Bản này lại có thể hèn hạ như vậy, dùng thủ đoạn vô sỉ hại chết Nguyên Giáp. Ta Tống Thế Vinh thân là trọng tài luận võ của bọn họ, rõ ràng là không kịp thời nhìn ra âm mưu của người Nhật Bản, để Nguyên Giáp chết oan. Có thể nhịn, cũng không thể nhịn, ta nếu không vì Nguyên Giáp mà đòi lại công đạo, trước thẹn với võ lâm đồng đạo, sau thẹn với Nguyên Giáp! Vị bác sĩ này, xin mời đưa thuốc kia cho ta, ta muốn dùng chứng cớ này tự mình đi Nhật Bản đạo tràng, tìm người Nhật Bản, muốn bọn họ giao ra hung thủ hại chết Nguyên Giáp, ít nhất cũng để xem bọn họ giải thích thế nào!"

Trần Tử Chính nghe vậy cũng vội nói: "Tống lão gia tử, chuyện này ta cũng có trách nhiệm, cho ta đi cùng với ông!"

Mấy võ sư cùng đến với Tống Thế Vinh cũng nói: "Tống lão gia tử, chúng ta đi cùng ông, người đông thế mạnh, cho dù không được kết quả gì, người Nhật Bản cũng không dám giở trò với chúng ta!"

Tống Thế Vinh gật đầu, lấy thuốc từ tay Bột Trữ Tư, cùng Trần Tử Chính và mấy võ sư kia rời khỏi bệnh viện, cùng đi tới Tô giới Nhật Bản.

Nông Kính Tôn khuyên nhủ không kịp, đành thở dài nói: "Tống lão gia tử này cũng thật là, sao không ngẫm xem người Nhật Bản sao lại thừa nhận hành vi phạm tội, giao hung thủ ra. Ôi, chỉ mong bọn họ có thể trở về bình an là tốt lắm rồi!"

10. Chương 10: Trung Hoa Đệ Nhất Đại Hộ Vệ

Đối với công việc đám ma, Vương Chí Đạo không quan tâm, trừ khi cần thiết mới ra ngoài giúp đỡ, phần lớn thời gian đều ở trong phòng mình, tranh thủ luyện võ công. May là vết thương của hắn đã gần khỏi hẳn, nhưng cánh tay gãy chưa phục hồi hoàn toàn, điều này làm hắn lấy cớ, hơn nữa hắn mới gia nhập Tinh Võ Môn chưa lâu, tuổi tác còn nhỏ, nên người Tinh Võ Môn cũng không làm khó hắn.

Nhưng Nông Kính Tôn sau khi được Lưu Chấn Đông kể ra chuyện Hoắc Nguyên Giáp bị người Nhật Bản hạ độc là do Vương Chí Đạo vạch trần, đối với Vương Chí Đạo có chút tò mò, bèn tới cẩn thận hỏi hắn một lần chuyện hắn nghe đồn về Thu Dã, cùng với mấy từ mới như "hóa học", "xét nghiệm".

May là Vương Chí Đạo dày công bịa chuyện, nói dối rằng cha mình là một thương nhân, thường xuyên ra nước ngoài buôn bán, mà mình cũng theo hắn ra nước ngoài được mấy năm, nên mới hiểu được đôi chút kiến thức phương Tây, mà chuyện Thu Dã cũng là nghe được ở nước ngoài. Nông Kính Tôn hỏi tình hình cha Vương Chí Đạo, hắn lấy luôn hình tượng cha hắn ở kiếp trước, khoe cho Nông Kính Tôn một lần. Sau đó mắt đỏ hoe, nói một năm trước một lần đi thuyền về nước gặp phải bão lớn, thuyền đắm, chính mình cùng phụ thân mất liên lạc. Bị dạt tới Thượng Hải, lúc trong cơn bão bị gió lốc làm tổn thương não, rất nhiều chuyện không nhớ nổi, nếu không vì lần trước sau khi hôn mê tỉnh lại đột nhiên khôi phục rất nhiều ký ức, chỉ sợ hoàn toàn không nhớ nổi được tên mình là Vương Chí Đạo. Đáng tiếc chính là từ sau khi thuyền gặp rủi ro trên biển, chính mình không còn ai là thân thích, nếu không được Hoắc Nguyên Giáp nửa năm trước thu làm đồ đệ, sợ rằng bây giờ vẫn đang là một kẻ lang thang.

Nông Kính Tôn không ngờ nghe hắn khoác lác xong, lại rất thương tâm. Mà Ô Tâm Lan ngồi bên cạnh hai mắt đỏ hoe, hiển nhiên vì Vương Chí Đạo ngẫu nhiên gặp chuyện bất hạnh mà cảm thấy khổ sở.

Cùng Vương Chí Đạo nói chuyện hồi lâu, Nông Kính Tôn phát hiện thấy Vương Chí Đạo tài hoa, người bình thường không thể sánh được, thử dò xét thêm vài cái, phát hiện hắn còn biết được nhiều ngoại ngữ, hơn nữa kiến thức kinh người, trời nam đất bắc, dường như không gì không biết, có một số việc ngay cả chính

mình là đại thương nhân đã từng đi khắp thiên hạ, cũng vài lần xuất ngoại, cùng chưa từng nghe thấy, nên càng tin tưởng chuyện xưa của Vương Chí Đạo. Hơn nữa Vương Chí Đạo bóc trần sự tình Hoắc Nguyên Giáp bị người Nhật Bản làm hại, nên Nông Kính Tôn cảm giác được không thể xem Vương Chí Đạo như đệ tử Tinh Võ Môn bình thường, nên trước hết nói Vương Chí Đạo dưỡng thương cho tốt, đợi sau khi đám ma Hoắc Nguyên Giáp xong xuôi, sẽ cho hắn một cái chức vị, để cho hắn phát huy học thức, không làm mai một tài hoa của hắn.

Loại an bài này Vương Chí Đạo tự nhiên là cầu cũng không được, đương nhiên gật đầu đáp ứng ngay. Vì thế Nông Kính Tôn lập tức giao Ô Tâm Lan tiếp tục chăm sóc Vương Chí Đạo cho tốt, rồi mới rời đi.

Đến tối hôm đó, Trần Tử Chính đi theo Tống Thế Vinh tới Nhật Bản đạo tràng đã trở về, nhìn thấy vẻ mặt hắn giận dữ, biết chuyến này hiển nhiên đã thất bại rồi. Hỏi ra mới biết kết quả đúng như Nông Kính Tôn đoán trước, người Nhật Bản cự tuyệt không hạ độc Hoắc Nguyên Giáp, đương nhiên cũng không thừa nhận thuốc kia là do bọn họ đưa cho Hoắc Nguyên Giáp. Càng quá mức hơn nữa, là bọn họ lại nói lại, cho rằng Tinh Võ Môn vì Hoắc Nguyên Giáp bị Gia Ngũ Lang luận võ đánh chết, cảm thấy mất hết mặt mũi, nên mới cố ý bịa ra chuyện này đến vu cho Gia Ngũ Lang. Trong đám Nhật Bản có một người rất có thân phận, thậm chí đề nghị Tống Thế Vinh tuyên bố lại kết quả trận luận võ này, sửa thành Gia Ngũ Lang thắng. Nguyên nhân là Gia Ngũ Lang mặc dù bị Hoắc Nguyên Giáp đánh ngã xuống lôi đài, nhưng Hoắc Nguyên Giáp lại bị Gia Ngũ Lang đánh chết, nên thắng lợi phải thuộc về Gia Ngũ Lang. Người này còn nói, Tống Thế Vinh quả là hèn hạ, cố ý không đợi kết quả rõ ràng đã tuyên bố Hoắc Nguyên Giáp thắng, làm cho các trọng tài khác không còn đường phản đối. Tống Thế Vinh làm vậy hiển nhiên là để che dấu thất bại của Hoắc Nguyên Giáp. Nếu không phải bây giờ được biết Hoắc Nguyên Giáp đã chết, bọn họ còn tưởng rằng Hoắc Nguyên Giáp thực sự đã chiến thắng.

Trần Tử Chính nói, Tống Thế Vinh lão gia tử nghe được đề nghị này, tức đến nỗi suýt hộc máu, nếu không được một võ sư đi cùng khuyên nhủ hắn, chí sợ đã phát tác.

Nghe được chuyện tình Trần Tử Chính kể lại, Tinh Võ Môn trên dưới người nào cũng nghiến răng nghiến lợi, trong lòng phẫn nộ dị thường, nếu không có Nông Kính Tôn quát bảo ngưng lại, chỉ sợ Lưu Chấn Đông lại muốn dẫn đầu các sư đệ xông đến Nhật Bản đạo tràng, vì Hoắc Nguyên Giáp báo thù.

Thấy ánh mắt mọi người đều rất kích động, Vương Chí Đạo không nhịn được bèn đưa ra một đề nghị: "Người Nhật Bản nếu đã đưa ra ý nghĩ này, vậy chắc chắn bọn họ sẽ áp dụng, nói không chừng ngày mai bọn họ sẽ trắng trợn tuyên dương trên báo chí, nói sư phụ trên thực tế bị Gia Ngũ Lang đánh chết, đến lúc đó chỉ sợ chúng ta hết đường chối cãi. Nông đại thúc, ta đề nghị chúng ta tiên phát chế nhân, đem chuyện người Nhật Bản hạ độc sư phụ tuyên truyền ra ngoài, dù sao lúc ấy khi sư phụ cùng Gia Ngũ Lang luận võ đang chiếm thượng phong thì đột nhiên ói ra máu đen, việc này tất cả mọi người đều nhìn thấy. Trước là có sự tình này, sau chúng ta lại nói rõ chân tướng, mọi người chắc chắn tin tưởng lời chúng ta, không tin lời người Nhật Bản. Đặc biệt người Trung Quốc nhất định cùng chúng ta cùng chung mối thù, đến lúc đó cho dù người Nhật Bản thực sự buộc hội đồng trọng tài sửa lại chuyện thắng bại, cũng không có ý nghĩa gì nữa."

Nông Kính Tôn suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Biện pháp này tốt lắm. Sơn Vân, ngươi mang theo mấy sư đệ đêm nay mang chân tướng chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta muốn đánh cho người Nhật Bản ứng phó không kịp, tuyệt không thể để bọn chúng che đi danh tiếng Tinh Võ Môn chúng ta cùng sư phụ các ngươi."

Biên Vân Sơn dáng vẻ tỉnh táo, nghe thấy vậy liền dạ to một tiếng, lập tức điểm mấy đệ tử Tinh Võ Môn theo hắn ra ngoài làm việc.

Đến ngày thứ hai, quả nhiên người Nhật Bản trắng trợn tuyên dương trên báo chí rằng Gia Ngũ Lang đánh chết Hoắc Nguyên Giáp, cũng công bố lần luận võ này Gia Ngũ Lang chiến thắng. Đáng tiếc chính là, dân chúng Thượng Hải sớm đã biết chân tướng sự việc, đều cười nhạo cách làm của người Nhật Bản, đặc biệt những người Trung Quốc từng xem Hoắc Nguyên Giáp luận võ cùng Gia Ngũ Lang đều cùng chung mối thù, mắng người Nhật Bản hèn hạ vô sỉ. Trong khoảng thời gian ngắn, người Nhật Bản đều trở thành biểu hiện cho sự hèn hạ, khiến cho bọn họ cực kỳ căm tức.

Mặc dù xảy ra những việc này, đám tang Hoắc Nguyên Giáp vẫn được cử hành. Hoắc Nguyên Giáp khi

còn sống không ngừng vất vả phấn đấu vì quốc dân tự cường, dùng võ thuật phát triển tinh thần dân tộc Trung Hoa, hơn nữa hắn mấy năm làm những chuyện tình như vậy, ra sức củng cố phát triển khí tiết người Trung Quốc. Vì thế có rất nhiều người đến phúng viếng, tới lui không ngừng, Tinh Võ Môn suýt nữa cũng bị người chen chúc mà phá vỡ cổng, người người đều tranh nhau được lên trước để nhìn mặt Hoắc Nguyên Giáp lần cuối.

Vương Chí Đạo rất khó chịu với không khí tang lễ bi thương kiểu này, trừ phi thật cần thiết, còn đâu phần lớn thời gian hắn đều trốn ở trong phòng mình, không có làm gì chỉ khổ luyện võ công, ngắn ngủi vài ngày, công lực tiến bộ rất nhiều, mặc dù so với trình độ kiếp trước thì còn kém mười vạn tám ngàn dặm, nhưng đối với chính mình bây giờ tiến độ có thể tạm hài lòng.

Có thể dự cảm được Tinh Võ Môn mấy ngày này sẽ không yên tĩnh, cho nên Vương Chí Đạo chủ yếu tập trung tinh lực chỉ tập luyện một vài kỹ thuật "nhất kích tất sát". Những sát chiêu đó là hắn học được khi làm lính trinh sát ở kiếp trước. Lính trinh sát Trung Quốc ở hậu thế là một trong những bộ đội đặc chủng tinh nhuệ nhất thế giới, thực lực vượt xa các bộ đội đặc chủng khác, ngay cả bộ đối chống khủng bố hoặc là đặc công cảnh vệ cũng khó mà so được. Lấy một chọi mười, so với bọn họ mà nói, chỉ đơn giản như ăn bữa sáng.

Vì lính trinh sát chuyên môn đảm nhiệm những nhiệm vụ nguy hiểm mà trọng yếu nhất, nên ngoài mưu trí cùng thể lực, sức chịu đựng, phản ứng, ý chí đều yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, bọn họ còn cần nắm giữ những kỹ thuật giết người sắc bén hữu hiệu nhất. Những kỹ thuật giết người đó đều do vô số võ giả cùng với quân nhân đã trải qua kinh nghiệm sinh tử, tích lũy trăm ngàn lần rồi tinh luyện ra những kỹ thuật tinh túy nhất, hữu hiệu nhất. Một người bình thường chỉ cần vài ngày luyện tập, là có thể dễ dàng dùng kỹ thuật "nhất kích tất sát" này giết người không để lại dấu vết. Vì thế những kỹ thuật này coi như cơ mật của lính đặc nhiệm Trung Quốc, chỉ có bộ đội đặc chủng ưu tú nhất mới được tiếp xúc.

Những kỹ thuật này bao gồm dùng tay không từ trước mặt, sau lưng hay bên sườn bất ngờ đánh ngất hoặc giết chết địch nhân trong nháy mắt, hay dùng đồ vật đơn giản tại chỗ làm vũ khí, trong nháy mắt tạo thành thương tổn lớn nhất cho địch nhân, cùng với trong tình huống không kinh động, vô thanh vô tức đem địch nhân giết chết. Nắm giữ những kỹ thuật đó, năng lực giết người của lính trinh sát trên cơ bản không thua sát thủ chuyên nghiệp lợi hại nhất.

Bởi vì không có đối thủ để luyện tập, Vương Chí Đạo bèn tưởng tượng ra một địch nhân, dùng giả tưởng tận lực tập luyện như đang thực chiến, mặc dù so với cùng người thực đối luyện thì hiệu quả kém xa, nhưng vì Vương Chí Đạo giữ được trí nhớ từ kiếp trước, đối với những kỹ thuật này sử dụng quá mức thành thục, nên hiệu quả luyện tập cũng không tồi. Hắn ý muốn chính là tận lực đề cao tốc độ thân thể cùng năng lực phản ứng mà thôi.

Ngày càng có nhiều người đến phúng viếng Hoắc Nguyên Giáp, những người này ngoại trừ nhân sĩ võ thuật, còn có các phú thương hay lão bản ở Thượng Hải, bọn họ cùng Hoắc Nguyên Giáp giao tình chủ yếu là thông qua Nông Kính Tôn, một thương nhân có tiếng, làm cầu nối. Đại bộ phận phú thương đó đều có lòng yêu nước, đối với võ giả yêu nước như Hoắc Nguyên Giáp đều vô cùng tán thưởng, rất ái mộ kết giao với hắn, đối với việc Hoắc Nguyên Giáp bất hạnh, bọn họ cũng rất đau lòng. Đến ngày thứ hai, Vương Chí Đạo còn không ngờ gặp được một đại nhân vật, là người cách mạng tiên phong, lãnh đạo quốc dân lật đổ Vương triều Mãn Thanh, chấm dứt hai ngàn năm chế độ phong kiến Trung Quốc, sau lại được mọi người tôn xưng là "Quốc phụ" Tôn tiên sinh.

Tôn tiên sinh rất tán dương việc Hoắc Nguyên Giáp xây dựng Tinh Võ Môn, dạy quốc dân tự cường, đã từng viết bốn đại tự "Thượng võ tinh thần", thân tặng Tinh Võ Môn. Lần này nghe nói Hoắc Nguyên Giáp qua đời, Tôn tiên sinh rất là chấn động, vội bỏ mọi việc, chạy tới để phúng viếng.

Vương Chí Đạo mặc dù rất ngưỡng mộ chuyện của Tôn tiên sinh, nhưng thân là võ giả, hắn lại cảm thấy hứng thú hơn với người thiếp thân hộ vệ của Tôn tiên sinh, vốn được hậu thế xưng là Trung hoa đệ nhất đại hộ vệ Đỗ Tâm Vũ, đương nhiên là một võ thuật tông sư, cũng là siêu cấp cao thủ danh khí không dưới Hoắc Nguyên Giáp.

Về Đỗ Tâm Vũ đời sau còn có một truyền thuyết khác, nói rằng hắn là Thượng Hải Thanh bang siêu cấp nguyên lão, trong Thượng Hải hắc bang cực kỳ có danh vọng, chỉ cần một lời hắn nói, ngay cả Thượng Hải

tam đại lão đầu cũng không dám coi thường.

Vương Chí Đạo cảm giác được mình muốn đứng chân ở Thượng Hải, trước hết phải cùng Đỗ Tâm Vũ thiết lập quan hệ cho tốt, có cái ô Đỗ Tâm Vũ, chính mình tung hoành ở Thượng Hải cũng không có vấn đề gì.

Đáng tiếc chính là Đỗ Tâm Vũ rất xứng danh là một hộ vệ, từ khi vào cửa đến lúc rời đi, đều cùng Tôn tiên sinh không rời một bước, đối với tất cả mọi người đến gần đều có thái độ cảnh giác, Vương Chí Đạo căn bản là không có cơ hội đi tới gần hắn.

Cảm thấy buồn bực, Vương Chí Đạo quyết định đi ra khỏi Tinh Võ Môn. Đi tới thời đại này lâu như vậy rồi, ngoại trừ một lần cùng Lưu Chấn Đông và các sư huynh đệ đi ra ngoài xem Hoắc Nguyên Giáp luận võ, Vương Chí Đạo còn chưa đi xem "Paris phương Đông" này như thế nào

11. Chương 11: Nữ Hoàng Điện Ảnh

Giáo đường, nhà xưởng, bến tàu, trường học, bệnh viện, mấy thứ này cơ hồ đều là do người Tây dương mở ra, thỉnh thoảng trên đường lại có vài chiếc xe hơi kiểu cổ chạy qua chay lại, bên trong phần lớn là người Tây mắt xanh tóc vàng. Đương nhiên trong số đó cũng có vài người Trung Quốc, những người này đều ăn mặc ngon lành đẹp đẽ, tỏ ra kiêu căng, bộ dạng không ai bì được, hiển nhiên có chút thể hiện là con cháu phú gia Thượng Hải. Tương phản với cảnh đó, là đám người xa phu, người nào cũng nhìn yếu nhược, nhưng lại có thể kéo xe tay chạy như Phong hỏa luân(1).

Đi lung tung mấy con phố, Vương Chí Đạo đi tới trước một tòa nhà kiến trúc tinh xảo theo lối Athens, trên chiêu bài viết tiếng Anh. Vương Chí Đạo ở kiếp trước đã học tiếng Anh, nhận ra đây là một quán bar, tên hiệu đúng là không tệ: "Mộng ảo quán bar". Nhớ đến ở kiếp trước, thường đi uống rượu vang đỏ cùng với mấy em gái xinh đẹp gợi cảm ở quán bar, Vương Chí Đạo theo bản năng đi vào bên trong.

Không ngờ, vừa đi tới cửa, trước mặt lại xuất hiện một bàn tay to, chặn hắn lại.

Cản lại hắn chính là một lễ tân mặc tây trang, thoạt nhìn chính là một người Trung Quốc, chi thấy hắn vẻ mặt khinh miệt, hừ một tiếng nói: "Tiểu tử, ngươi muốn làm cái gì đây?"

Vương Chí Đạo chỉ vào quán bar bên trong nói: "Đi vào uống rượu mà!"

"Uống rượu? Ngươi bao tuổi rồi, tiểu tử miệng còn hôi sữa, đã muốn tới uống rượu. Đi đi, đây không phải chỗ ngươi vào được, muốn uống rượu thì đi chỗ khác đi!" Lễ tân vẻ mặt khinh thường nói.

"Tại sao ta không thể vào trong này uống rượu?" Vương Chí Đạo không vui hỏi.

"Không nhìn thấy sao? Dreams bar!" Lễ tân chỉ vào bảng hiệu quán bar nói: "Đây là địa bàn của người Tây, ngươi là người Trung Quốc, chạy đến gây náo nhiệt gì? Huống chi trên người còn mang băng tang, trong nhà có người chết lại còn dám chạy trốn đi uống rượu, muốn gây chuyện à?"

"Phải nói là Dreams bar, tiếng Anh của ngươi nói rất kém" Vương Chí Đạo đầu tiên sửa lại tiếng Anh cho hắn, sau đó lại hỏi: "Nếu đây là chỗ dành riêng cho người Tây dương, sao ngươi lại ở đây? Chẳng lẽ ngươi không phải là người Trung Quốc?"

"Ồ, không ngờ tiểu tử ngươi lại có thể nói được tiếng Anh!", lễ tân đánh gia Vương Chí Đạo từ trên xuống dưới một lần, khẩu khí vẫn khinh thường nói: "Ta làm công ở chỗ này, ngươi sao có thể so sánh. Huống chi, cho dù ta có cho ngươi đi vào, tiểu tử ngươi có tiền uống rượu sao? Phải biết rằng ở đây rượu đều là để cho người Tây dương uống, đều đắt vô cùng, tiểu tử ngươi cho dù táng gia bại sản cũng không uống nổi một hớp."

"Thật không? Ta đây nhất định phải đi vào thử xem sao." Vương Chí Đạo cảm thấy rất căm tức thái độ khinh người của lễ tân, quyết định chủ ý phải uống được rượu vang, nói xong bèn không thèm để ý tới lễ tân, trực tiếp xông vào trong.

"Này, tiểu tử ngươi làm gì, không được phép đi vào đâu…"

Còn nói chưa dứt câu, lễ tân đã bị Vương Chí Đạo một quyền đánh lên mắt, tầm nhìn tức thì mơ hồ.

Lễ tân không ngờ tới tiểu quỷ Vương Chí Đạo này lại có thể đánh người, đợi được tầm mắt hắn khôi phục bình thường thì đã không thấy Vương Chí Đạo đâu nữa. Lễ tân đột nhiên giận dữ, muốn đi vào tìm Vương Chí Đạo, bỗng thấy một chiếc xe ô tô đi đến, bên trong bước ra một mỹ nhân mặc xường xám. Lễ tân thấy thế không khỏi ngẩn ngơ, lập tức quên ngay chuyện Vương Chí Đạo, khúm núm đi tới tiếp đón:

"Chu Điệp tiểu thư, cô đã đến rồi, mau mời vào, mau mời vào!"

Vương Chí Đạo sau khi vào quán bar, lập tức bị cảnh tượng ồn ào náo nhiệt bên trong làm cho há hốc mồm, chỉ thấy bên trong rõ ràng có một võ đài đấm bốc, một đám người Tây dương vây quanh, giơ cao ly rượu cổ động hai quyền thủ.

Hai quyền thủ đang đấm nhau, một người rõ ràng là Tây dương tóc vàng mắt xanh, vóc người cao lớn, thân trên cởi trần cơ bắp vạm vỡ dị thường, hai nắm đấm cũng vô cùng hung hãn. Đối thủ của hắn lại là một người phương Đông, tuổi chỉ chừng 18-19, tuy không bằng quyền thủ Tây dương cao lớn cường tráng, nhưng cũng không phải là nhân vật đơn giản, chỉ thấy hắn tránh phải né trái, chốc chốc lại đánh trả một hai quyền, dưới công kích ác liệt của quyền thủ Tây dương, vẫn không rơi xuống thế hạ phong.

Vương Chí Đạo thấy hầu hết mọi người đều vây lấy võ đài đấm bốc xem hai người đánh nhau, quầy bar ngược lại vắng lặng, bèn đi tới ngồi đó, gọi tiếp tân: "Cho ta một ly brandy!"

Tiếp viên vẻ mặt quái dị theo dõi hắn, cũng không làm gì, ngược lại hỏi: "Xin hỏi ngươi là ai, vào đây bằng cách nào? Lưu Tam xảy ra chuyện gì, sao lại để cho ngươi tiến vào?"

Vương Chí Đạo hỏi ngược lại: "Ngươi với khách hàng nào cũng vặn hỏi cặn kẽ như vậy sao?"

"Không phải, chỉ là nhìn quần áo của ngươi không giống như người đến uống brandy, hay là mời ngươi trở về đi!" Tiếp viên nói thẳng ra.

"Mắt chó dám coi thường người" Vương Chí Đạo càng kiên quyết muốn uống rượu brandy, lập tức ánh mắt lãnh lẽo, ác liệt nhìn chằm chằm tiếp viên kia nói: "Lập tức cho ta một ly brandy, nếu không ta trách Ông chủ của ngươi, đem ngươi đuổi khỏi quán bar."

Ánh mắt Vương Chí Đạo hội tụ lại kinh nghiệm cùng sát khí cả đời, quá là dọa người. Tiếp viên bị ánh mắt hắn làm cho trong lòng chấn động, bản năng đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Trong lòng nghĩ không chừng người này có thân phận gì, đang do dự cho hắn một ly brandy trước hay đi hỏi Ông chủ trước, một bàn tay trắng nõn xinh đẹp đã đặt một tờ ngoại tệ lên quầy bar, một tiếng nói ưu nhã êm tai vang lên bên tai hắn: "Rót cho vị tiểu huynh đệ này một chén brandy, là ta mời khách!"

Tiếp viên ngẩn ngơ, nhìn thấy chủ nhân bàn tay ngọc ngà trắng nõn này, trong lòng lại chấn động, giật mình nói: "Hả, nguyên lai là Chu Điệp tiểu thư! Không, Chu Điệp tiểu thử xin mời cất tiền đi, Ông chủ chúng ta đã dặn, Chu Điệp tiểu thư hạ cố đến chơi, không cần trả tiền!"

"Vậy sao?" Chu Điệp đúng là người phụ nữ xinh đẹp gợi cảm mặc xường xám mới vào quán sau Vương Chí Đạo, chỉ thấy nàng vẫn để tiền xuống trước mặt tiếp viên, mỉm cười quyến rũ nói: "Vậy coi như tiền boa ta cho ngươi cũng tốt. Xin mời rót cho vị tiểu huynh đệ này một ly brandy, cũng cho ta một ly nữa luôn!"

Tiếp viên không thể từ chối, bèn nhận lấy tiền boa của Chu Điệp, vội vàng gật đầu, nhanh chóng mang tới một chai brandy cùng hai cái ly sạch sẽ, rót cho Vương Chí Đạo cùng Chu Điệp, trong lòng nghĩ thầm: "Nguyên lai tiểu tử này quen biết Chu Điệp tiểu thư, khó trách khẩu khí hắn kiêu ngạo như vậy. Con mẹ nó, tiểu tử này cũng thật có diễm phúc, tự nhiên lại được tiểu thư Chu Điệp mời uống rượu."

Lại thấy Vương Chí Đạo trợn mắt há hốc mồm nhìn người phụ nữ mặc xường xám trước mặt, thoạt nhìn có chút quen mặt, nhưng lại khẳng định là chưa từng gặp qua, nhìn suốt từ cặp đùi ngọc trắng nõn lộ ra dưới tà áp xường xám, lại nhìn đến bộ ngực cao vút, mãi đến khi thấy Chu Điệp đỏ bừng mặt lên, mới hỏi: "Vị tiểu thư này, chúng ta quen biết sao?"

Chu Điệp trong lòng đang tức giận, tiểu tử này sao ánh mắt lại vô lễ, còn lớn mật như vậy, nếu không thấy hắn vẫn còn là một tiểu hải tử chưa trưởng thành, chỉ sợ đã đem rượu trong chén hất vào mặt hắn rồi. Nghe Vương Chí Đạo hỏi như thế, Chu Điệp không khỏi ngẩn ngơ nói: "Ta không nhận ra ngươi, nhưng ngươi cũng không nhận ra ta sao?"

Vương Chí Đạo vẻ mặt mờ mịt, lắc đầu nói: “Ta chưa từng thấy cô, tại sao cô không nhận ra ta, mà lại muốn ta nhận ra cô? Cô là người nổi tiếng hả? Ờ, mặc kệ thế nào, đa tạ cô mời ta uống rượu.”

Nguyên lai tiểu tử này không nhận ra Chu Điệp, tiếp viên nghe vậy không nhịn được nói: ”Tiểu tử ngươi cũng quả thật là hiểu biết nông cạn mà, đại danh đỉnh đỉnh Nữ hoàng điện ảnh Thượng Hải Chu Điệp tiểu thư mà ngươi không nhận ra sao?

“Diễn viên? Đóng phim?” Vương Chí Đạo trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, lập tức nhớ tới Chu Điệp là ai, lập tức vừa mừng vừa hoảng nói: “Nguyên lai cô chính là Chu Điệp, nữ hoàng điện ảnh Thượng Hải. Trời ạ, tuy ta chưa gặp cô, nhưng cô là thần tượng, là nữ thần trong lòng ta đó. Ta đã xem qua tất cả các phim cô đóng như ”Chiến công“, ”Nỗi oan Thu Phiến“, ”Lương Chúc thống sử“, ” Hỏa thiêu Hồng Liên tự“. Xin cho ta chữ ký đi!”

Vương Chí Đạo vừa nói vừa muốn tìm bút, nhưng lại nhận ra mình không có giấy bút gì cả, không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Về phần cựu Nữ hoàng điện ảnh Thượng Hải Chu Điệp, ở kiếp trước hắn qua internet đều biết rõ, đã tò mò xem qua mấy bộ phim Chu Điệp đóng vai chính. Vì phim ở thời trước rất nhiễu, chất lượng không cao, lại là đen trắng, nên hắn không thích lắm, nhưng là Chu Điệp lại cực kỳ xinh đẹp, mặc xường xám ưu nhã, trên má có lúm đồng tiên xinh đẹp động lòng người, đã để cho hắn rất nhiều ấn tượng, cảm giác người phụ nữ này còn xinh đẹp hơn các nữ minh tinh thế kỷ 21, nếu sinh ra ở thế kỷ 21 thì tuyệt nhiên sẽ là một đại minh tinh xinh đẹp gợi cảm. Cũng bởi vì thế, khi nhìn Chu Điệp tuy thấy xinh đẹp, nhưng vì Vương Chí Đạo xem không nhiều phim đen trắng cũ ngày xưa, nên nhất thời không thể nhận ra được.

Chu Điệp vẻ mặt ngạc nhiên, nghe Vương Chí Đạo nói ra tên mấy bộ phim, đúng là Vương Chí Đạo đã xem qua mấy bộ phim nàng đóng vai chính, nhưng sao hắn lại không nhận ra nàng? Ở Thượng Hải khắp nơi đều có áp-phích phim của mình, chính mình lại thường xuyên xuất hiện trước công chúng, cho dù là không xem phim mình đóng, cũng không thể không nhận ra mình, chẳng lẽ hắn phản ứng rất chậm chạp sao?

Khi Chu Điệp đưa ra nghi vấn này, Vương Chí Đạo không cần suy nghĩ trả lời ngay: “Đều do người vẽ áp-phích cùng người hóa trang trong đoàn phim tay nghề kém cỏi, không thể hiện được sự xinh đẹp hoàn mỹ của tiểu thư Chu Điệp, cho nên khi ta thật sự gặp gỡ Chu Điệp tiểu thư, nhất thời không nhận ra được.”

Chu Điệp hỏi: ” Ý ngươi là, áp-phích cùng phim ảnh đều làm ta không xinh đẹp sao?

“A, không phải, áp-phích cùng phim ảnh cô Chu Điệp đều là đẹp, nhưng trong thực tế thì cô Chu Điệp đẹp hơn, nên ta mới không dám khẳng định cô có phải là vị Chu Điệp kia hay không!”

Chu Điệp nở nụ cười tươi tắn, trên gương mặt quả nhiên hiên ra hai lúm đồng tiền thật sâu đẹp đến động lòng người, làm cho Vương Chí Đạo cùng tiếp viên thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Chu Điệp cười mắng: “Nhìn không ra tên tiểu tử ngươi giỏi vỗ mông ngựa, ta mời ngươi chén rượu xem như cũng đáng!”

Tiếp viên toát mồ hôi, thầm nghĩ không nhìn ra tiểu tử này láu cá, nói năng vỗ mông ngựa trơn tuôt, làm Chu Điệp vui vẻ.

Vương Chí Đạo có chút xấu hổ, đang muốn giải thích, đột nhiên nghe thấy một tràng cười nói sang sảng: “Chu tiểu thư không biết có chuyện gì cười vui như vậy, có thể chia sẻ cho Thái Gia Dương ta một chút?”

Vương Chí Đạo quay đầu lại nhìn thấy một người Trung Quốc khoảng chừng 27-28 tuổi đang đi tới, mặc tây trang may cắt rất khéo, để đầu bóng mượt,

Tiếp viên nhìn thấy người này, lập tức khom lưng kính lễ nói: “Ông chủ!”

Chu Điệp mỉm cười nâng ly lên nói với người này: “Ông chủ Thái khỏe chứ? Ta ở đây mới quen một vị tiểu bằng hữu, cười vui vẻ vài tiếng, để Ông chủ Thái chê cười rồi!”

Nguyên lai người này chính là chủ quán bar, không nghĩ tới hắn tuổi còn trẻ như vậy.

Thái Gia Dương có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Vương Chí Đạo, hiển nhiên cũng không thoải mái thấy Vương Chí Đạo ăn mặc như vậy tiến vào quán bar của hắn uống rượu. Nhưng ở trước mặt Chu Điệp hắn cũng giả bộ không để ý. Hắn đợi tiếp viên rót thêm ly rượu, rồi cười nói với Chu Điệp:

"Chu tiểu thư đã lâu không tới uống rượu của ta, ta còn tưởng rằng Chu tiểu thư chê chúng ta phục vụ không đủ tiêu chuẩn, không muốn quay lại nữa!"

Chu Điệp ưu nhã cười nói: "Ông chủ Thái nói đùa, ai chẳng biết ngài đã từng đi du học, thưởng thức rất cao, quán bar do ngài sắp đặt sao lại không đủ tiêu chuẩn? Ta chỉ là gần đây đóng phim bận quá, không có lúc nào đến được thôi. Không phải là hôm nay nhân lúc rảnh rỗi đã đến hay sao?"

Thái Gia Dương cười "ha ha", quay đầu nhìn lên đài đấm bốc đã thấy hai quyền thủ vừa hết hiệp đã trở về chỗ ngồi nghỉ. Thái Gia Dương bèn nói với Chu Điệp: "Chu tiểu thư, bây giờ mọi người ở quán bar đều cá độ, cô có muốn chơi thử một ván?"

Chu Điệp liếc mắt nhìn hai quyền thủ một cái, cau mày nói: " Ông chủ Thái, ngài tổ chức cho người Tây cùng người Trung Quốc đánh quyền từ bao giờ thế? Người Trung Quốc kia nhìn nhỏ yếu hơn người Tây đó, sao có thể đánh thắng được? Nói không chừng còn có thể bị người Tây kia đánh chết. Trận này cá độ còn hứng thú gì nữa? Chỉ là làm cho người Trung Quốc bị coi thường mà thôi. Ông chủ Thái chẳng nhẽ không cảm thấy người Tây cười nhạo người Trung Quốc còn chưa đủ hay sao?"

Nghe những lời này, Thái Gia Dương không khỏi cảm thấy xấu hổ, vội vàng giải thích: "Chu tiểu thư, đừng hiểu nhầm mà! Ta cũng không có an bài người Trung Quốc đấm bốc cùng người Tây. Chỉ có người Trung Quốc kia đúng là một ngoại lệ, là hắn cứng đầu muốn yêu cầu cùng người Tây đấm bốc, ta cùng không ngăn cản được, không có biện pháp gì đành phải để hắn lên đài đánh nhau với người Tây."

"Hả, thật vậy sao?" Chu Điệp rất hoài nghi đứng lên nhìn người Trung Quốc kia, rồi lại liếc nhìn Thái Gia Dương một cái, hiển nhiên không tin.

Một bên Vương Chí Đạo cười nói: "Cô Chu Điệp không cần lo lắng, người Tây dương kia đánh không lại người Trung Quốc, ta xem hiệp sau người Tây dương sẽ thua!"

Lời nói vừa ra, cả ba đôi mắt đều quái dị trợn lên nhìn hắn. Tiếp viên vẻ mặt khinh thường, hiển nhiên không tin lời Vương Chí Đạo, Thái Gia Dương vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có Chu Điệp tò mò hỏi: "Tiểu huynh đệ, sao ngươi khẳng định như vậy?"

Chú thích của người dịch:

(1) - Phong Hỏa Luân: hai bánh xe lửa của Na Tra trong truyện Phong Thần, có thể bay lên, chạy đi rất nhanh.

12. Chương 12: Oan Gia Ngõ Hẹp

Thái Gia Dương rất kinh ngạc nhìn Vương Chí Đạo nói: "Vị tiểu huynh đệ này hẳn cũng là người tập võ, hơn nữa đối với Tây dương đấm bốc cũng rất thạo. Xin hỏi quý tính đại danh tiểu huynh đệ, là đệ tử môn phát nào?"

Vương Chí Đạo nói: "Ta là Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo."

"Tinh Võ Môn? Khó trách!" Thái Gia Dương nhìn đến cánh tay Vương Chí Đạo đang mang băng tang, chắp tay nói: "Thất lễ, tiểu huynh đệ nguyên lai là đệ tử của Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh, khó trách có kiến thức như vậy. Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh là một võ giả yêu nước, Thái Gia Dương ta luôn rất kính ngưỡng, đối với việc ông ấy bất hạnh qua đời cũng rất đau lòng, cũng mong tiểu huynh đệ bớt đau thương. Nhưng mà…"

Thái Gia Dương lại đổi giọng, hướng tới trận đấu bốc trên đài, nói tiếp: "Tiểu huynh đệ cho rằng người Tây kia thua thì ta không dám đồng tình. Phải biết rằng người Tây kia tên Johnny do ta đích thân mời tới, hắn ở nước Mỹ là một tay đấm đại danh đỉnh đỉnh, sau khi tới quán bar của ta, đã trải qua mười hai trận đấu không hề thất bại, ngươi nói hắn lại thua người Trung Quốc kia, haha, không có khả năng…"

Vương Chí Đạo ngắt lời hắn, nói: "Ông chủ Thái có muốn đánh cuộc với ta một ván không?"

Thái Gia Dương đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lần, cười nói: "Tiểu huynh đệ, ta không phải là xem thường ý tứ của ngươi, nhưng là ngươi lấy cái gì đánh cá với ta?"

Chu Điệp ở bên cạnh nói: “Ta trả tiền thay cho hắn…”

“Không cần thế!’, Vương Chí Đạo ngắt lời Chu Điệp, nói: ”Cô Chu Điệp, ta cảm ơn cô mời ta uống rượu, nhưng việc đánh cuộc để cho ta và Ông chủ Thái tính đi. Ông chủ Thái, ngươi thử xem nhé, nếu ta thua, ta làm công miễn phí cho ông cả đời, nhưng nếu ta thắng, quán bar của ông vĩnh viễn miễn phí cho ta, ta bất kỳ lúc nào đến uống rượu, cũng không phải trả tiền.”

Thái Gia Dương ngạc nhiên nhìn hắn một lúc, gật đầu nói: “Đánh cuộc như vậy cũng công bằng, được, ta cuộc với ngươi, Chu tiểu thư có thể làm chứng cho chúng ta. Để xem người Trung Quốc kia làm sao đánh bại người Tây đây!”

Thái Gia Dương vừa nói xong, đã nghe thấy tiếng cồng vang lên, hai quyền thủ nhanh chóng đi tới giữa sàn đấu, trọng tài còn chưa hô, tay đấm người Tây đã nóng lòng không chịu được, một quyền đã nhằm đánh vào đầu tay đấm Trung Quốc.

Chỉ thấy tay đấm Trung Quốc không chút hoang mang, khom lưng xuống, thân thể đã tiến sát vào bên trong khuỷu tay tay đấm người Tây, một đòn đấm vòng cầu đã đánh vào vùng dạ dày tay đấm phương Tây.

Quả đấm này thật là lực lượng ngàn cân, hơn nữa đánh trúng chỗ dạ dày là bộ vị yếu ớt trên thân thể người, tay đấm phương Tây lập tức oẳn người, đau đến nỗi tái mặt. Tay đấm Trung Quốc cũng không vì thế mà dừng công kích, quyền thứ hai vẫn gập cánh tay chín mươi độ, đấm móc ngược vào dưới cằm tay đấm Tây dương.

Chỉ thấy đầu tay đấm Tây dương giống như là bị lôi chùy đánh văng lên, hai chân rời khỏi mặt đất, ngã ngửa nặng nề đập gáy xuống đất, hai mắt trợn ngược ngất xỉu ngay lập tức.

Chỉ hai quyền kết thúc trận đấu, hơn nữa một quyền cuối cùng rõ ràng đánh cho tay đấm Tây dương văng lên khỏi mặt đất.

Lần này, không chỉ đám khán giả Tây dương trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Thái Gia Dương cũng là vẻ mặt kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình.

Chu Điệp cười rất vui vẻ nói: “Ông chủ Thái, ông thua rồi, đánh cuộc thua, đừng quên đáp ứng vị tiểu huynh đệ này nhé.”

Xem bộ dáng nàng vui vẻ, giống như là chính mình thắng cuộc Thái Gia Dương vậy.

Thái Gia Dương cười khổ nói: “Không ngờ tới tiểu tử Chu Quốc Phú này thật sự lợi hại tới như vậy, ta cũng nhìn nhầm rồi. Tiểu huynh đệ, ánh mắt rất đúng, ta chịu thua, sau này quán bar của ta lúc nào cũng hoan nghênh ngươi đến, tất cả miễn phí.”

“Ngươi nói gì, ngươi biết quyền thủ Trung Quốc kia, hắn là Chu Quốc Phú?” Vương Chí Đạo kinh ngạc hỏi.

Thái Gia Dương cười nói: “Đúng vậy, tiểu tư kia nhà hắn và nhà ta là quan hệ nhiều đời, hắn biết ta từ nhỏ. Hắn cũng giống ta, đều từng du học nước ngoài. Hắn từ nhỏ đã bái sư một vị họ Mã là Hình Ý danh gia, tinh thông Hình Ý quyền, còn đấm bốc Tây dương chính là hắn ra nước ngoài học được. Tiểu tử này rất si mê võ học, đem Trung-Tây quyền pháp hòa hợp lại, tự nghĩ ra Chu thị quyền pháp. Đến chỗ ta đánh quyền mục đích chính là để kiểm nghiệm, luyện tập quyền pháp của mình. Ta vốn không đồng ý, nhưng hắn vừa ngang vừa dai, đành phải đáp ứng hắn. Tiểu tử này lại đem chỗ của ta thành nơi thí nghiệm quyền pháp của hắn!”

“Chu Quốc Phú, nguyên lai là hắn!”

Vương Chí Đạo hiển nhiên biết được Chu Quốc Phú là ai, trên thực tế, ở hậu thế những ai từng nghiên cứu lịch sử võ thuật cận đại Trung Quốc đều biết đến đại danh Chu Quốc Phú. Hắn chính là người tiên phong tập đấm bốc ở Trung Quốc, sau lại trở thành huấn luyện viên đấm bốc ở Học viện võ thuật trung ương, bồi dưỡng ra lứa vận động viên đấm bốc xuất sắc đầu tiên của Trung Quốc.

Chu Quốc Phú vốn là một cao thủ Hình Ý quyền, coi trọng nhất là thực chiến, sau khi học tập được Tây dương đấm bốc, đem dung nhập vào trong hệ thống Hình Ý quyền, sáng chế ra Chu thị quyền pháp có phong cách riêng, hai mươi năm sau từng trong Tô giới của người Pháp ở Thượng Hải Cự Ngả đại lộ, trên võ đài thi đấu quốc tế, chỉ có bốn hiệp đã đánh bại tay đấm nổi tiếng nhất Bạch Nga (Belarus), chấn động

toàn bộ Thượng Hải. Sau này khi Trung Quốc tổ chức đại hội võ thuật cũng tham gia thi đấu, đoạt chức quán quân, được công nhân là cao thủ thực chiến đứng đầu.

Đời sau Trung Quốc tổ chức không ít trận đấu dùng Trung Quốc tán thủ đánh thắng quyền Anh, cho rằng dương cao quốc uy, nhưng trên thực tế, đấm bốc ở đầu thế kỷ 20 đã bị võ thuật Trung Quốc đánh bại không ít lần.

Đám người Tây vây quanh võ đài đều không cam lòng, nhưng cũng không biết làm sao đành tản ra, Chu Quốc Phú xuống đài, dùng khăn lông lau qua mồ hôi trên người, khoác áo ngoài hướng đến đám người Vương Chí Đạo đi tới.

Từ xa đã hô: "Này, Thái lão ca, cho ta một chai bia, ta khát chết mất!"

Thái Gia Dương cố ý nghiêm mặt nói: "Xin lỗi, không có đâu. Người làm ta thua mất khoản tiền lớn, lại còn không biết xấu hổ, đòi ta cho uống bia, uống nước lã đi!"

Chu Quốc Phú nghe vậy ngạc nhiên hỏi: "Thái lão ca lấy ta đánh cuộc à, mà lại cá ta thua? Ta không phải đã sớm bảo ngươi mua ta thắng, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác nói là không đánh bạc mà? Nguyên lai là ngươi cho ta nhất định thua hả?"

Thái Gia Dương có chút xấu hổ, nói: "Ngươi hiểu nhầm rồi, ta thực là không cho rằng ngươi nhất định thua, chỉ la ta không tin ngươi đánh ngã Johnny ở hiệp này mà thôi, không ngờ tiểu tử ngươi thật sự lợi hại như vậy. Cũng khó có được vị tiểu huynh đệ này đối với ngươi tự tin như vậy, kết quả thắng được quyền vĩnh viễn ăn uống miễn phí ở quán bar của ta."

"Ồ, là chuyện gì vậy? Vị tiểu huynh đệ này là ai?" Chu Quốc Phú vẻ mặt tò mò nhìn Vương Chí Đạo.

Nghe được Thái Gia Dương kể lại một lần hắn cùng đánh cuộc với Vương Chí Đạo, Chu Quốc Phú lại càng tò mò nhìn Vương Chí Đạo, sau mới nghe hắn nói: "Nguyên lai tiểu huynh đệ là Tinh Võ Môn đệ tử, Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh cũng là một võ giả mà ta rất bội phục, lần này về nước, nghe nói Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh qua đời, bản thân rất là khiếp sợ, đang định ngày mai phải đi bái tế Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh, hôm nay lại gặp được truyền nhân của Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh, thật là tốt quá. Nhưng mà ta thấy rất lạ, tiểu huynh đệ chưa từng gặp ta, không biết ta, vì sao lại khẳng định ta nhất định chiến thắng?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Chỉ cần ánh mắt sáng suốt, có thể nhìn ra được ngươi cùng người Tây kia cao thấp thế nào."

Chu Quốc Phú nghe vậy cười ha hả, nói với Thái Gia Dương: "Nghe thấy chưa, là đang nói ngươi không hề sáng suốt đó, từ giờ ở trước mặt ta bớt khoe khoang ánh mắt sáng như đuốc, không chuyện gì nhìn không thấu đi nhé!"

Thái Gia Dương ngoại trừ cười khổ ra cũng không biết nói năng gì nữa.

Cánh cửa quán bar lại được mở ra lần nữa, ba gã Nhật Bản lãng nhân tiến vào, cũng là đem theo phiền toái.

Mấy gã Nhật Bản lãng nhân này sau khi tiến vào quán bar, liếc mắt nhìn thấy Chu Điệp ngồi ở quầy bar, không khỏi mắt mũi sáng ngời, đều lén lút như kẻ trộm đi tới gần.

Đại khái bọn chúng cũng biết được Chu Điệp là ai, cũng không tỏ ra quá đáng, nhưng cũng không tôn trọng Chu Điệp, trước mặt Chu Điệp dùng tiếng Nhật bình phẩm linh tinh.

Chu Điệp nghe không hiểu tiếng Nhật, nhưng là nhìn thấy vẻ mặt dâm tiện của ba gã Nhật Bản này, biết bọn họ không nói gì hay ho, lập tức đôi mi thanh tú nhíu lại.

Vương Chí Đạo lại nghe hiểu được tiếng Nhật. Năm đó hắn viễn chínhz Nhật Bản, đem Nhật Bản võ đài đánh cho thất điên bát đảo, vì để thuận tiện có học qua vài câu tiếng Nhật. Lúc này nghe ba người Nhật Bản nói ra, chính là lăng nhục Chu Điệp, không khỏi trầm mặt xuống, lãnh đạm nói: "Ở đất Trung Quốc, các ngươi nên có chút tự trọng, đừng dùng loại ngôn từ còn khó nghe hơn lợn kêu chó sủa như thế!"

Ba gã Nhật Bản lãng nhân nghe vậy sửng sốt, ánh mắt không tự chủ đều nhìn Vương Chí Đạo.

Thật không ngờ lại có một gã Nhật Bản lãng nhân hình như nhận ra Vương Chí Đạo, nhìn hắn một lúc, rồi mới dùng tiếng Trung Quốc ngọng nghịu nói: "Hóa ra là tên tiểu tử này, thế nào, lần trước giáo huấn ngươi chưa đủ hay sao? Còn muốn ăn đòn?"

Lời vừa nói ra, Vương Chí Đạo lập tức nhận ra gã Nhật Bản lãng nhân này chính là người Nhật Bản đã đem tiền thân Vương Nhị của mình đánh cho hôn mê mấy ngày, mà nghe Ô Tâm Lan nói, Nhật Bản lãng nhân này cũng bị Vương Nhị đánh gãy chân phải, không ngờ hắn lại đi được rồi.

Đấu võ mồm Vương Nhị không biết, nhưng Vương Chí Đạo tái sinh lại không kém bất cứ kẻ nào, lập tức khinh thường nói: "Ta tưởng là ai, hóa ra là phế vật nhà ngươi hả! Như thế nào, bị ta đánh gãy chân, vừa đi lại được lại bắt đầu kiêu ngạo hả? Ngươi có phải là muốn bị ta hoàn toàn phế đi chân của ngươi?"

13. Chương 13: Chí Đạo Quyền Học

Vương Chí Đạo lạnh nhạt nói: "Ờ, không phải là ta đánh gãy, chẳng nhẽ là ngươi tự ngã gãy chân, ngươi đi lại cũng không cẩn thận thế sao? Chẳng nhẽ mắt ngươi không nhìn được đường hả?"

Nhật Bản lãng nhân nghe vậy tức giận đến nỗi suýt hộc máu, lại thấy đám người Chu Điệp cùng Thái Gia Dương ánh mắt quái dị nhìn hắn, đang muốn phản biện nhưng tiếng Trung lại nói chưa đủ thuần thục, nhất thời không nghĩ ra câu chữ đầy đủ. Cơn giận bốc lên, Nhật Bản lãng nhân chỉ lên quyền đài quát bảo Vương Chí Đạo: "Tiểu tử, có khí phách thì cùng Khuyển Dưỡng Nhất Lang ta đánh thêm lần nữa, xem công phu của ngươi có lợi hại như miệng lưỡi ngươi hay không?"

Nguyên lai người này tên là Khuyển Dưỡng Nhất Lang, Vương Chí Đạo rốt cục biết được tên gã tiểu Nhật Bản từng đánh Vương Nhị này, Khuyển Dưỡng, hả, sao không trực tiếp gọi "chó đẻ" đi.

"Đó là đài đấm bốc, ngươi biết đấm bốc sao?" Vương Chí Đạo khinh thường nhếch mép hỏi.

"Nói nhảm ít thôi, ngươi có dám tới đánh với ta hay không? Nếu không dám thì tự nhận mình là Đông Á bệnh phu đi, sau này nhìn thấy bố mày đầy phải quỳ xuống khấu đầu! Thế nào, không dám à?" Khuyển Dưỡng Nhất Lang la hét nói.

Vương Chí Đạo mỉm cười, quay đầu hỏi Thái Gia Dương: "Ông chủ Thái, xin hỏi một câu, ta nếu trên quyền đài của ông mà giáo huấn người Nhật Bản này, sẽ không làm cho ông bị phiền tóai gì chứ?"

"Không có, chỉ cần các ngươi tự nguyện ký vào hiệp nghị này, hứa hẹn tự gánh lấy hậu quả tất cả sự việc trên quyền đài, không có liên hệ gì đến quán bar. Như vậy các ngươi muốn đánh nhau sống chết thế nào cũng không phải là việc của ta!"

Thái Gia Dương lại như làm ảo thuật, chìa ra tờ hiệp nghị cùng cây bút lông, để lên mặt quầy bar, mỉm cười nói với Vương Chí Đạo cùng Khuyển Dưỡng Nhất Lang: "Hai vị, muốn lên quyền đài trước hết xin mời ký tên. Đây là quy củ chung của mọi quyền thủ lên quyền đài."

Vương Chí Đạo cười nói: "Ông chủ Thái suy nghĩ thật là chu đáo!"

Lập tức Vương Chí Đạo nhận bút lông, chấm chút mực, sau đó ký xuống ba chữ ngoằn ngoèo Vương Chí Đạo. Sau đó đưa cho Khuyển Dưỡng Nhất Lang, lại nói: "Xin mời ký, ta hảo tâm nhắc ngươi một câu, ký hiệp nghị này xong, trên quyền đài cho dù ngươi bị ta đánh chết, cũng không có ai tới giúp ngươi đâu. Cho nên nếu ngươi sợ hãi, chỉ cần bò từ đây ra ngoài, ta có thể tha cho ngươi!"

Khuyển Dưỡng Nhất Lang thấy Vương Chí Đạo sảng khoái ký tên như vậy, hơn nữa còn lộ ra khẩu khí kiêu ngạo, hoàn toàn ko để hắn vào mắt, liền cảm thấy kỳ quái. Hắn không nghĩ ra lúc đầu Vương Chí Đạo căn bản là không phải đối thủ của mình, dựa vào cái gì mà ngông cuồng, lộ ra bộ dáng chắc thắng như vậy? Nghĩ không ra nên Khuyển Dưỡng Nhất Lang với việc ký hiệp nghị cũng cảm thấy do dự, nhưng bên cạnh còn hai người bạn đang nhìn, lại còn đám người Chu Điệp đều có vẻ mặt quái dị, làm hắn không nhịn được.

Ba người Trung Quốc vẻ mặt sao như thế? Nhìn mình như thể chính mình sẽ bị ăn đòn. Chẳng nhẽ bọn họ đối với tiểu tử này tự tin như vậy?

Khuyển Dưỡng Nhất Lang cắn răng một cái, lập tức đoạt lấy bút lông, ký tên mình vào, sau đó xông ngay lên quyền đài, chỉ vào Vương Chí Đạo quát lên: "Tiểu tử, lên đây!"

Thái Gia Dương quay sang tiếp viên phân phó một câu, tiếp viên vội vàng tranh Vương Chí Đạo chạy trước lên quyền đài, hô lớn với mọi người trong quán bar: "Các vị khách quý, xin mời chú ý, có một trận thi đấu mới sắp diễn ra. Người khiêu chiến là Khuyển Dưỡng Nhất Lang tiên sinh đến từ Nhật Bản Hồng Khẩu đạo tràng, còn người ứng chiến chính là đệ tử Thượng Hải Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo tiên sinh. Hai bên đã trước khi giao chiến đã ký hiệp nghị, tất cả hậu quả trên quyền đài đều tự gánh lấy, hai bên sau đó không được truy cứu, không được tìm đến gây sự! Rất hay, thi đấu võ thuật đặc sắc sắp bắt đầu, xin mời mọi người nhiệt liệt hoan hô!"

Đám người ngoại quốc vốn đã định rời đi, lại nghe có đấu võ sắp diễn ra, đều tràn đến dưới quyền đài, lớn tiếng hoan hô, lại có người rất nhanh chóng tổ chức đánh cuộc, để cho những người nước ngoài này đặt cược.

Chu Điệp nhìn thấy Vương Chí Đạo đã lên quyền đài, không nhịn được hỏi Thái Gia Dương nói: "Ông chủ Thái, ông thấy hắn liệu có thể đánh thắng được người Nhật Bản kia sao?"

Thái Gia Dương cười nói: "Nhìn thấy vẻ mặt hắn tự tin như vậy, cô thấy hắn có thể thất bại hay sao? Hơn nữa vừa rồi nghe bọn hắn cãi nhau, hiển nhiên Vương Chí Đạo đã từng đánh nhau với Khuyển Dưỡng Nhất Lang, Khuyển Dưỡng Nhất Lang còn bị Vương Chí Đạo đánh bị thương một chân. Nếu đã hơn Khuyển Dưỡng Nhất Lang một lần, vậy thắng tiếp lần nữa cũng không quá khó. Quốc Phú, ngươi thấy sao?"

Chu Quốc Phú nhìn chằm chằm lên quyền đài, nói: "Vương Chí Đạo có thể thấy khi ta cùng Johnny cao thấp chưa phân mà đã phán đoán ta chỉ cần một hiệp đánh ngã hắn, đúng là có nhãn lực, khẳng định thân mình thực lực nhất định không thấp. Huống chi nhìn vẻ mặt hai người này, Vương Chí Đạo tự tin thong dong, còn người Nhật Bản kia mặc dù ánh mắt tức giận ngút trời, nhưng lại vẫn không dấu được điểm do dự cùng bất an. Chỉ là tính về tâm lý, người Nhật Bản này đã thua Vương Chí Đạo, nên lúc thật sự đánh nhau cũng không cần lo lắng gì. Chúng ta có lẽ chỉ nên đánh cuộc Vương Chí Đạo mất mấy hiệp để đánh ngã người Nhật Bản kia thôi."

Thái Gia Dương cùng Chu Quốc Phú rõ ràng bị lời nói kiêu ngạo vừa rồi của Vương Chí Đạo làm cho hiểu lầm. Vô luận là ai nghe xong khẩu khí lúc trước của Vương Chí Đạo, cũng tin tưởng rằng lúc đánh nhau hắn không thể thua. Nếu mà bọn họ biết được Vương Nhị tức Vương Chí Đạo từng bị Khuyển Dưỡng Nhất Lang đánh cho hôn mê ba ngày ba đêm, thiếu chút nữa không tỉnh lại được, thì không biết trong lòng sẽ cảm giác thế nào?

Trên thực tế, không chỉ Thái Gia Dương cùng Chu Quốc Phú, ngay cả hai người Nhật Bản cùng đi với Khuyển Dưỡng Nhất Lang cũng rất không tin tưởng hắn. Ngày đó Khuyển Dưỡng Nhất Lang cùng Vương Chí Đạo ác đấu, bọn họ cũng không ở đó, không biết tình huống ra sao. Nhưng Khuyển Dưỡng Nhất Lang chân thấp chân cao lết về Hồng Khẩu đạo tràng là bọn họ chính mắt nhìn thấy. Mặc dù lúc đó Khuyển Dưỡng Nhất Lang ra sức thổi phồng, nói chính mình đánh trọng thương Vương Chí Đạo như thế nào, nhưng bọn họ cũng không đi Tinh Võ Môn điều tra, mà Tinh Võ Môn cũng không đến phiền tóai, nên hai người Nhật Bản này đối với lời Khuyển Dưỡng Nhất Lang vẫn là nửa tin nửa ngờ. Hôm nay nhìn thấy Vương Chí Đạo bộ dáng kiêu căng, hai người Nhật Bản đối với chuyện Khuyển Dưỡng Nhất Lang khoác lác, một câu cũng không tin. Huống chi hôm đó Khuyển Dưỡng Nhất Lang nói rằng đã đánh cho Vương Chí Đạo thừa sống thiếu chết, không nằm nửa năm tuyệt đối không thể xuống giường. Nhưng mà lúc này mới được hơn chục ngày, đã thấy Vương Chí Đạo sinh long hoạt hổ đứng ở đằng kia, lại còn dám khiêu khích bọn họ, không hề có chút bộ dáng từng bị đánh cho một trận bi thảm.

Cho nên, hai người Nhật bản nhận định ngày đó Khuyển Dưỡng Nhất Lang là dựng chuyện với bọn họ, trên thực tế là bị Vương Chí Đạo đánh cho một trận bi thảm, đối với việc Khuyển Dưỡng Nhất Lang khiêu chiến Vương Chí Đạo cũng không xem trọng, ngay cả người Tây mời đánh cuộc cũng không muốn tham gia. Khuyển Dưỡng Nhất Lang nhìn được tình huống này, cùng làm hắn tức giận đến cùng cực, còn không đợi được người tiếp viên vừa tuyên bố trận chiến của bọn hắn đi xuống quyền đài, Khuyển Dưỡng Nhất Lang đã không nhịn được hướng Vương Chí Đạo vọt tới, định bụng chỉ bằng hai ba quyền đánh ngã Vương Chí Đạo, chứng minh cho đồng bọn thấy ngày đó mình không nói xạo.

Tuy nhiên, Khuyển Dưỡng Nhất Lang vừa mới vọt tới trước mặt Vương Chí Đạo, lại nghe thấy Vương Chí

Đạo hét lớn một tiếng: "Chờ một chút!"

Khuyển Dưỡng Nhất Lang không rõ Vương Chí Đạo định làm gì, theo bản năng đình chỉ động tác.

Không ngờ Vương Chí Đạo tuy gọi dừng lại, nhưng lại giơ mũi bàn chân lên, Khuyển Dưỡng Nhất Lang đang đà xông tới tránh không được, hạ bộ vừa vặn bị nện vào chân Vương Chí Đạo đang giơ thẳng ra đó, tức thì đau đến choáng váng, thiếu chút nữa ôm hạ thể nhảy dựng lên.

Lại nghe Vương Chí Đạo nói: "Này, ngươi có hiểu quy tắc đánh nhau trên quyền đài không đấy, tiếng chuông khai cuộc còn chưa gõ vang lên, ngươi vội cái gì? Ít nhất phải chờ người Tây đặt cuộc xong, chuông vang lên rồi mới đánh chứ!"

Khuyển Dưỡng Nhất Lang tức giận thiếu chút nữa phát cuồng, nhưng lại vì hạ bộ là chỗ yếu nhất, bị Vương Chí Đạo mũi chân rắn chắc đá trúng, thật sự rất đau, đành phải ngừng lại, đợi chuông vang lên, lúc này hắn lại hy vọng chuông vang chậm một chút, đợi được hạ thể hắn hết đau khôi phục bình thường.

Ở chỗ quầy bar, Chu Quốc Phú đang xem cuộc chiến thấy thế thở dài nói: "Xem ra ta vẫn còn đánh giá người Nhật Bản kia quá cao rồi, một cước chậm như vậy hắn còn không tránh khỏi? Ta cá là chỉ một hiệp, Vương Chí Đạo có thể đánh ngã hắn, ngươi có cá không?"

Thái Gia Dương lắc đầu nói: "Thôi đi, kết quả rõ ràng như vậy rồi, không cần đánh cược nữa!"

Cũng tương tự như thế, một vài người Tây đã cược Khuyển Dưỡng Nhất Lang thắng đều sửa lại thành Vương Chí Đạo thắng. Trong mắt những người Tây này, Vương Chí Đạo đệ tử Tinh Võ Môn hiển nhiên muốn lợi hại hơn nhiều so với Khuyển Dưỡng Nhất Lang. Huống chi Vương Chí Đạo là đệ tử của Tinh Võ Môn Hoắc Nguyên Giáp, cùng cao thủ hàng đầu Nhật Bản, hội trưởng Nhu Đạo Gia Ngũ Lang luận võ, lần đó phần đông người Tây ở đây đều có thấy. Mặc dù sau đó Hoắc Nguyên Giáp chết đi, người Nhật Bản tuyên dương là Hoắc Nguyên Giáp bị Gia Ngũ Lang đánh chết, nhưng đâu có dễ gạt đám người Tây này, bọn họ cũng tận mắt chứng kiến Hoắc Nguyên Giáp trên lôi đài mặc dù hộc máu cũng vẫn đem Gia Ngũ Lang đánh bay xuống đài. Nên trong ý thức, đám người Tây này vẫn cho rằng nếu Vương Chí Đạo đúng là đệ tử của Hoắc Nguyên Giáp, nhất định cũng rất lợi hại.

Nhưng trên thực tế, mọi người đều đánh giá quá cao Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo cũng không nắm chắc phần thắng, trên thực tế trong lòng hắn cũng biết, theo như Ô Tâm Lan kể lại cho mình, hôm đó Vương Nhị không phải là đối thủ của Khuyển Dưỡng Nhất Lang. Mặc dù sống lại đã là Vương Chí Đạo, nhưng mới chỉ ngắn ngủi vài ngày, hơn nữa phần lớn thời gian chỉ lo dưỡng thương, thực lực cũng không tăng lên nhiều so với Vương Nhị trước kia. Nếu Khuyển Dưỡng Nhất Lang thực lực không giảm, nếu chân chính đánh nhau, bây giờ chính mình cũng không phải đối thủ của hắn.

Có điều việc đã như thế nhưng Vương Chí Đạo cũng tuyệt không lo sợ, vì nghênh chiến tâm pháp trong "Chí Đạo quyền học" chính là "Không sợ hãi".

Vô luận đối thủ cường đại như thế nào, mình có bất lợi ra sao, cũng dùng tâm trí không sợ tới nghênh địch, tỉnh táo không sợ hãi. Sợ hãi là vô ích, như vậy lại còn ảnh hưởng tới phán đoán, trở ngại việc phát huy thực lực, dẫn đến bại nhanh thua thảm hơn mà thôi. Chỉ có bảo trì tâm tính bình tĩnh, không sợ hãi, mới có khả năng trong tình thế bất lợi vẫn tìm được sơ hở của địch nhân, phát huy lực lượng vượt quá sức lực bình thường, mới có cơ hội tìm được thắng lợi, vạn nhất mà nói, cho dù không thể chiến thắng, cũng không thất bại bi thảm, chính mình vẫn tìm được một tia sinh cơ.

Vương Chí Đạo lúc trước khi sáng tạo ra "Chí Đạo quyền học", đã từng trải qua tĩnh tọa tu dưỡng, luyện tập phương pháp hít thở luyện tâm pháp, sớm đã luyện được tâm trí bất động như núi, không lo không sợ, trở thành bản năng, sau này vô luận là dưới tình huống nguy hiểm bất lợi thế nào, cũng vẫn có thể tỉnh táo phân tích phán đoán, tiếp nhận khiêu chiến không hề sợ hãi, cuối cùng chuyển hóa được cục diện bất lợi. Loại tâm tính này, cùng với trí nhớ ở kiếp trước của hắn, cùng được mang tới đây.

Vương Chí Đạo trước mắt thân thể lực lượng có lẽ không bằng Khuyển Dưỡng Nhất Lang, nhưng là hắn mang kiến thức võ học uyên bác, kinh nghiệm đấu võ phong phú, cùng với tâm lý thi đấu thiên chuy bách luyện từ kiếp trước, hoàn toàn có thể đền bù khuyết điểm thân thể không đủ thực lực. Nên Vương Chí Đạo mới tự tin cùng Khuyển Dưỡng Nhất Lang liều mạng, nhất là vừa rồi sau khi cố ý dò xét, đá trúng Khuyển Dưỡng Nhất Lang một cước, Vương Chí Đạo càng thêm tin tưởng. Thăm dò thực lực Khuyển Dưỡng Nhất

Lang xong, Vương Chí Đạo đã có được kế hoạch chiến đấu, lại dùng ánh mắt quái dị nhìn biểu tình của Khuyển Dưỡng Nhất Lang.

Khuyển Dưỡng Nhất Lang thấy ánh mắt Vương Chí Đạo quái dị như vậy, trong lòng rất không thoải mái, hơn nữa mới vừa rồi bị Vương Chí Đạo "hèn hạ" đá trộm một cước, lòng hắn càng bất an, khẳng định Vương Chí Đạo nhất định có âm mưu gì đó, không tự chủ được tự cẩn thận hơn, sau khi tiếng chuông đã vang lên, Khuyển Dưỡng Nhất Lang cũng không tập tức tấn công ngay, mà là từ từ cẩn thận đề phòng.

Nhưng là Khuyển Dưỡng Nhất Lang lại một lần nữa tính sai. Tiếng chuông vừa vang lên, Vương Chí Đạo giống như đạn pháo, đã hướng Khuyển Dưỡng Nhất Lang vọt tới, một quyền đánh ngay lên mũi Khuyển Dưỡng Nhất Lang.

Khuyển Dưỡng Nhất Lang mặc dù cả kinh trong lòng, nhưng dù sao hắn cũng đã chịu huấn luyện võ thuật nghiêm chỉnh, mặc dù kinh nhưng không loạn, cước bộ lùi về một bước, thân hình hơi ngửa về sau, tránh được một quyền này của Vương Chí Đạo.

Không ngờ, "Băng" một tiếng.

Khuyển Dưỡng Nhất Lang rõ ràng cảm giác được chính mình lui về sau vừa vặn tránh được nắm tay Vương Chí Đạo đánh tới, nhưng không biết tại sao cánh tay Vương Chí Đạo đột nhiên dài ra, kết quả là mạnh mẽ đánh một quyền lên sống mũi Khuyển Dưỡng Nhất Lang.

Khuyển Dưỡng Nhất Lang tức thì máu mũi tuôn trào.

14. Chương 14: Lời Mời Của Chu Điệp

Thái Gia Dương khó hiểu nói: "Kỳ quái, rõ ràng Khuyển Dưỡng Nhất Lang đã tránh được Vương Chí Đạo công kích, như thế nào đột nhiên lại bị đánh trúng? Ta cũng không hiểu được, Quốc Phú, vừa rồi là xảy ra chuyện gì?"

Chu Quốc Phú nói: "Vương Chí Đạo một quyền vừa rồi vốn là không đủ đánh tới Khuyển Dưỡng Nhất Lang, nhưng đúng khi Khuyển Dưỡng Nhất Lang tránh ra, Vương Chí Đạo hai vai lại song song cùng chuyển đi chín mươi độ, đồng thời eo lưng lại nghiêng về trước ba mươi độ, như vậy tay quyền công kích đột nhiên lại dài thêm hai mươi phân, mới xuất kỳ bất ý đánh trúng Khuyển Dưỡng Nhất Lang. Loại đấu pháp như vậy, có chút giống với Thông Tí quyền pháp. Nhưng sao ở chỗ hắn học, Tinh Võ Môn lại có có cao thủ Thông Tí Quyền hay sao?"

Trong lúc còn đang nói chuyện, trận đấu trên quyền đài đã chấm dứt. Vương Chí Đạo xuất kỳ bất ý sau khi đem Khuyển Dưỡng Nhất Lang đánh cho chảy máu mũi ròng ròng, thừa dịp Khuyển Dưỡng Nhất Lang sững sờ, động tác không hề ngừng lại, lăng không nhảy lên, đầu gối nặng nề đánh xuống khuôn mặt Khuyển Dưỡng Nhất Lang.

Khuyển Dưỡng Nhất Lang thất kinh, không kịp lui về sau, theo bản năng giơ hai tay lên che trước mặt. Nhưng là uy lực đầu gối lăng không đánh xuống sao có thể dùng hai tay mà đỡ được. Kết quả Khuyển Dưỡng Nhất Lang hai tay bị Vương Chí Đạo nhảy lên nện đầu gối xuống, đập ngược vào mặt, lập tức gãy vài cái răng cửa, ngã vật xuống đất.

May là Khuyển Dưỡng Nhất Lang kịp thời dùng tay đỡ được vài phần lực lượng từ đầu gối lăng không nện xuống, mới không có chết ngất. Nhưng là hắn không thể đỡ được đòn công kích tiếp theo của Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo ra đòn đắc thủ, sao còn có thể cho Khuyển Dưỡng Nhất Lang cơ hội hồi khí, sau khi đánh ngã Khuyển Dưỡng Nhất Lang, một cước liền đạp lên cổ Khuyển Dưỡng Nhất Lang, nhằm đúng vào vị trí động mạch cảnh.

Dùng cước đạp vào động mạch cảnh trên cổ địch nhân đã ngã xuống đúng là tuyệt chiêu chế địch của Vương Chí Đạo ở kiếp trước học được trong quân ngũ. Dùng chiêu này có thể trong thời gian ngắn nhất đánh cho địch nhân hôn mê, mất đi lực chiến đấu. Mặc dù đây là lần đầu sử dụng chiêu này sau khi tái sinh, nhưng trong ký ức Vương Chí Đạo đã có kinh nghiệm thiên chuy bách luyện, nên hắn sử xuất ra chiêu này thuần thục vô cùng.

Chỉ có khoảng trên dưới năm giây đồng hồ, Khuyển Dưỡng Nhất Lang đã hai tròng mắt trắng dã, bị Vương Chí Đạo một cước đạp xuống hôn mê tức thì.

"Hả, như vậy không chịu nổi một kích?" Chu Quốc Phú trợn trắng mắt, nhìn Thái Gia Dương nói:

"Thật là ván này chẳng có gì hay để đánh cuộc."

"Cẩn thận!' lại nghe Chu Điệp hét lên kinh hãi, cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm đã quay về quyền đài phía sau Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo vừa mới xuống khỏi quyền đài, đang hướng về đám người Chu Điệp đi đến, đột nhiên nghe được sau đầu có tiếng gió, dựa vào trí nhớ, hắn phán đoán được có người đang một cước sức bén đánh lén lên gáy hắn.

Trong lúc điện quang hỏa thạch đó, Vương Chí Đạo hiện lên trong đầu vô số cách phá giải, nhưng lại như là bị một lọai lực lượng thần bí điều khiển, hắn theo bản năng cúi xuống, khom lưng chín mươi độ, đồng thời đùi phải đạp mạnh về sau.

Cả động tác như nước cháy mây trôi, một mạch liên tiếp.

"Rầm" một tiếng, người đánh lén phía sau đã bị đá bay lên, đụng mạnh vào quyền đài cao ba thước phía sau.

Nguyên lai người đánh lén chính là một trong hai người Nhật Bản đi cùng Khuyển Dưỡng Nhất Lang.

Vương Chí Đạo quay đầu lại, nhìn chằm chằm người Nhật Bản muốn đánh trộm hắn, ánh mắt bỗng nhiên bắn ra hàn khí như tử thần, không khí trong quán bar trong nháy mắt bỗng như đông cứng lại.

Ngươi Nhật Bản còn lại, đầu tiên là thấy đồng bọn bị Vương Chí Đạo một cước đá bay khiến cho trợn mắt há hốc mồm, sau lại bị ánh mắt Vương Chí Đạo nhìn cho trong lòng phát lạnh, cả người cứng đờ như cương thi, trong đầu một điểm ý niệm muốn công kích cũng không nổi lên được. Ngay cả đám người Tây chứng kiến ánh mắt này của Vương Chí Đạo cũng nổi da gà, vừa vỗ tay được một nữa đã cứng đờ cả người.

"Kỳ quái, thật là kỳ quái!" Chu Quốc Phú lộ ra bộ dáng nghĩ mãi không thông, thì thào lẩm bẩm: "Mới vừa rồi nhìn hắn cùng Khuyển Dưỡng Nhất Lang đánh nhau, chiêu thức mặc dù hung mãnh, nhưng tốc độ, lực đạo, khí thế đều là bình thường, động tác cũng không đủ liền lạc, hiển nhiên chỉ là một quyền thủ bình thường luyện võ chưa lâu mà thôi. Nhưng là tại sao, mới vừa rồi hắn phản kích lại người đánh lén kia một cước đá hậu, lại trở nên không giống với lúc trước, chẳng những động tác lưu loát, phản ứng tốc độ kinh người, lực đạo hoàn chỉnh liền mạch, khí thế lại càng không giống bình thường, hình như đột nhiên trong lúc đó hắn biến thành một người khác, từ một quyền thủ phổ thông bình thường trong nháy mắt biến thành một cao thủ hàng đầu? Chẳng nhẽ lúc trước là hắn cố ý thâm tàng bất lộ, giấu diếm được cả ta sao?

"Chỉ sợ không đơn giản như vậy!" Thái Gia Dương thần sắc ngưng trọng nói: "Chứng kiến một ánh mắt mới vừa rồi của hắn, đó chính là ánh mắt giết người, sát khí làm cả quán bar mọi người đều cảm ứng được. Loại ánh mắt này, trước kia ta từng gặp qua, cũng biết không ít, đó là ánh mắt chỉ chiến sĩ kinh nghiệm tắm máu sa trường, hoặc là sát thủ giết người vô số mới có được. Đó là kinh nghiệm sinh tử ma luyện tự nhiên hình thành, muốn giả bộ cũng không giả được. Vương Chí Đạo này, thoạt nhìn chỉ mười lăm mười sáu tuổi, sao lại có ánh mắt đáng sợ như vậy?"

Chu Quốc Phú mờ mịt nói: " Hắn rốt cuộc là người như thế nào đây? Ta nhìn không rõ được hắn!"

Chu Điệp ngồi bên đôi mắt đẹp tỏa sáng, khóe miệng lộ ra một tia ẩn hiện như cười, cũng không biết là đang có chủ ý gì.

Người Nhật Bản biết không địch lại, tái đấu chỉ sợ càng thêm bẽ mặt, chán nản chuồn khỏi quán bar.

Thái Gia Dương nâng chén hướng Vương Chí Đạo cười nói: "Chúc mừng ngươi, đánh thắng rồi. Bất quá ta tin tưởng, sau này ngươi sẽ gặp phiền toái đấy, các ngươi dù ký hiệp nghị này rồi, chỉ sợ cũng không cản được ngươi Nhật Bản sẽ tìm ngươi gây sự. Có cần ta giúp ngươi không, ta biết không ít người Tây, bọn họ cũng có vài người thân phận cao quý, có bọn họ ra mặt, người Nhật Bản không thể không nể mặt

Vương Chí Đạo nói: "Cám ơn ông, cho dù không có sự tình hôm nay, ta cũng không ít phiền toái. Người Nhật Bản không tìm ta gây chuyện, ta cũng sẽ tìm bọn họ phiền toái. Ý tốt của ông ta ghi nhớ."

Chu Quốc Phú kêu lên: "Tiểu huynh đệ, ta xem võ công ngươi không kém! Lúc trước ta đánh còn chưa đã tay, không bằng chúng ta tới luận bàn một chút, thế nào?"

"Để sau này đi, sau này có cơ hội ta sẽ đến tìm ngươi. Bây giờ ta phải trở về, ta ra ngoài đã lâu lắm rồi, nếu không quay về Tinh Võ Môn các sư huynh sẽ trách cứ."

Nói đùa sao, lấy thực lực của mình bây giờ, cùng loại cao thủ Chu Quốc Phú này đánh một hồi, không bị đánh cho mặt vừa sưng vừa tím mới là lạ. Mới vừa rồi một cước thần kỳ kia chỉ là ngoài ý muốn. Làm lại lần nữa, Vương Chí Đạo cũng không dám chắc là có thể tái hiện hay không. Cho nên hắn vội vàng cự tuyệt đề nghị của Chu Quốc Phú.

Chu Quốc Phú thất vọng, nhưng không thể miễn cưỡng, đành phải nói: "Được rồi, nhớ kỹ ngươi nói đó, sau này có cơ hội chúng ta luận bàn một chút."

"Nhất định!' Vương Chí Đạo thầm nghĩ, cao thủ như ngươi, chính là đối tượng để luyện công, tăng cường thực lực chính mình, chờ ta có thực lực nhất định, lại có thể bỏ qua ngươi mới là lạ!

Chu Điệp yêu kiều đứng lên, hướng Vương Chí Đạo cười ngọt ngào nói: "Tiểu huynh đệ, ta cũng phải đi về rồi, hay là để ta tiễn ngươi một đoạn đường đi, ta có xe."

"Tốt quá!" Vương Chí Đạo liếc mắt nhìn Chu Điệp một cái, thầm nghĩ chính mình ở kiếp trước đã từng ngồi qua BMW, Hummer, Porsche, kể cả Roll Royce cũng từng thử, chỉ là chưa từng ngồi xe Ford đời đầu, đi thử một chút cũng không sai.

Thân xe sơn đen không bóng, hình dạng lại nhìn như cái bánh mỳ, nếu so với xe hơi thế kỷ 21 thì thiết kế đúng là quá xấu, nhưng ở thời đại này vẫn là thứ mới mẻ, tượng trưng cho thân phận tôn quý. Thời đại này ở Thượng Hải, chỉ một số ít người có quyền lực mới có được một chiếc xe, có người cho dù có tiền cũng không ngồi lên được. Chu Điệp có thể có được một chiếc xe, có thể thấy được thân thế của nàng không chỉ là một ngôi sao điện ảnh, mà quan hệ xã hội ở Thượng Hải cũng không đơn giản.

Tài xế là một hán tử rất bưu tráng, da tay rất đen, không nhìn kỹ còn tưởng hắn là người châu Phi, nhưng thực tế hắn vẫn là người Trung Quốc. Ánh mắt sắc bén hiển nhiên cũng là người luyện võ. Vương Chí Đạo hoài nghi hắn có phải vừa là tài xế, vừa là vệ sĩ cho Chu Điệp.

Tài xế với việc Chu Điệp đưa Vương Chí Đạo lên xe cũng coi như không nhìn thấy, cũng không hỏi môt câu, chỉ nổ máy xe, hình như sớm đã coi là việc bình thường.

Thấy Vương Chí Đạo ngồi vào xe không có một chút bộ dáng bất an hay tò mò, Chu Điệp cười nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi thoạt nhìn rất tự nhiên đó, đã từng ngồi qua loại xe này hay sao?"

"Ngày trước gần như hôm nào cũng ngồi xe, như loại xe Ford này chạy chậm giống như rùa rụt đầu, ngồi xuống một chút cũng không đã ghiền, nếu so với các xe ta từng ngồi thì kém xa nhiều lắm!"

Vương Chí Đạo vừa nói dứt lời, đã tỉnh ngộ cảm thấy không ổn, quả nhiên thấy Chu Điệp vẻ mặt quái dị nhìn hắn.

"Ngươi trước kia ngày nào cũng ngồi xe? Ngươi sống ở đâu, không ở Tinh Võ Môn sao?"

Vương Chí Đạo xấu hổ cười, nói với Chu Điệp: "Ta nói là ta đang nằm mơ mà thôi, trong hiện thực thì là lần đầu tiên ta ngồi xe."

Chu Điệp bừng tỉnh ngộ, nói: "Nói ngươi nghe, xe ta là loại nước Mỹ vừa mới sản xuất, sao lại có thể có xe còn tốt hơn nó, nguyên lai là ngươi đang nằm mơ. Ôi, hí… hí.., giấc mơ của ngươi thật ra rất mới mẻ đó!"

Cười cười một chút, Vương Chí Đạo chuyển đề tài mở lời nói: "Cô Chu Điệp yêu cầu ta ngồi xe, nhất định là có chuyện gì quan trọng muốn nói cho ta?"

Chu Điệp gật đầu nói: "Ừ, ta đúng là có chuyện trọng yếu muốn thương lượng với ngươi, tiểu huynh đệ..."

"Cô Chu Điệp, xin mời gọi ta Vương Chí Đạo, ta không thích cô gọi ta tiểu huynh đệ, hơn nữa ta cũng không còn nhỏ nữa!" Vương Chí Đạo cắt ngang lời Chu Điệp.

Chu Điệp không tức giận, khóe miệng mỉm cười, nói: "Được rồi, Vương Chí Đạo, ngươi có muốn tìm một công việc, kiếm nhiều tiền một chút?"

Vương Chí Đạo nghe vậy ngạc nhiên hỏi: "Cô Chu Điệp có công việc gì tốt muốn giới thiệu cho ta sao? Trước nói một câu, giết người phóng hỏa ta không làm đâu."

Chu Điệp thản nhiên cười nói: "Nhìn ngươi kìa, ta là loại người nào mà lại muốn cho ngươi đi giết người phóng hỏa hay sao? Ta chỉ là muốn mời ngươi làm vệ sĩ cho ta. Ta vốn định tìm ông chủ Thái nhờ giới thiệu, nhưng là chứng kiến thân thủ của ngươi, lại nghe đến Chu Quốc Phú cùng ông chủ thái đánh giá ngươi, biết ngươi là cao thủ thâm tàng bất lộ, nên ta mới lựa chọn ngươi đó."

Vương Chí Đạo ngạc nhiên một hồi lâi, mới chỉ vào tài xế phía trước hỏi: "Người này không phải vệ sĩ của cô sao?"

Chu Điệp thở dài nói: "Hắn chỉ là người khác cho ta mượn làm lái xe, ta nguyên lai cũng có một vệ sĩ, nhưng là người này mặc dù thân thủ không tệ, nhưng lại không hề có cốt khí, đối với người ngoại quốc ăn nói rất khép nép, ta thấy rất tức giận. Vài ngày trước có một người Nhật Bản dám trêu chọc ta, hắn nhìn thấy không ngờ lại giả bộ lờ đi, ta tức giận bèn đuổi hắn đi rồi. Ôi người này căn bản chỉ là một gã nô dịch của Tây, chẳng những mất hết mặt mũi của ta, cũng là mất hết mặt mũi người Trung Quốc. Cho nên ta mới cự tuyệt người vệ sĩ khác mà công ty điện ảnh tìm cho ta, tự mình đi tìm. Ta thấy ở quán bar ngươi không hề sợ hãi người Nhật Bản, thân thủ lại cao siêu. Mặc dù tuổi nhỏ, nhưng chính là một nam tử hán, cho nên ta mới muốn mời ngươi làm vệ sĩ cho ta. Ta sẽ trả gấp đôi tiền công so với vệ sĩ trước kia, lại bao luôn ăn ở. Vương Chí Đạo, ngươi không từ chối ta chứ?"

Vương Chí Đạo nhìn Chu Điệp từ trên xuống dưới một hồi lâu, mới cười nói: "Có thể làm vệ sĩ cho cô Chu Điệp, ta muốn cầu cũng không được. Nhưng mà, cô cũng biết, sư phụ ta vừa mới qua đời, bây giờ vẫn còn chưa hạ táng. Cho nên ta bây giờ không thể đi theo cô, ta muốn trước hết để sau khi sư phụ an táng tốt rồi, mới hỏi ý kiến các sư huynh, sau đó mới có thể đáp ứng cô!"

Chu Điệp gật đầu nói: "Điều này là hiển nhiên, ta chờ tin tốt từ ngươi. Ta hy vọng ngươi biết, sau này an nguy của Chu Điệp ta đều là trông cậy ở ngươi, nếu như ngươi không đến bảo vệ ta, ta lại gặp phải chuyện như ở quán bar hôm nay, nói không chừng ta sẽ tự sát. Ngươi không hy vọng thấy ta gặp chuyên không may chứ?"

Vương Chí Đạo bị thái độ đau đớn đáng thương làm cho hãi hùng khiếp vía, tuy biết rằng nàng đang diễn trò nhưng vẫn thấy xúc động, lập tức nói: "Cô Chu Điệp, cô yên tâm, ta sẽ nhanh chóng giải quyết chuyên tình của ta, sau đó trở lại làm vệ sĩ cho cô, cô nhẫn nại vài ngày đi. Này, tài xếm ta tới rồi, xin mời dừng xe!"

15. Chương 15: Trần Châu Trở Về (thượng)

Trong lòng đang thầm nghĩ hay là do mình một mình tự ý ra ngoài, làm cho Tinh Võ Môn mọi người tức giận, đã nhận thấy Tinh Võ Môn mọi người cơ bản là không ai chú ý đến hắn, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào mấy người đang mặc Nhật Bản võ sĩ phục(1).

Đám người Nhật Bản mặc võ sĩ phục này, thắt lưng đều dắt Nhật Bản võ sĩ đao(2), vẻ mặt đều châm chọc hèn mọn, cười cười bỉ ổi, đang nhìn đám người Tinh Võ Môn như muốn ăn sống. Ở phía trước bọn họ là

một người mặc âu phục, bộ dáng cũng có chút giống như bọn họ, chỉ là nét mặt so với đám võ sĩ Nhật Bản còn hèn mọn bỉ ổi hơn. Chỉ nghe hắn dùng tiếng Trung lưu loát thao thao nói:

"Căn cứ hiệp ước, Gia Ngũ Lang tiên sinh cùng Hoắc Nguyên Giáp luận võ sinh tử quyết đấu, cho nên hắn là người sống thì thắng, người chết thì thua. Chúng ta Gia Ngũ Lang tiên sinh mặc dù không cẩn thận bị ngã xuống lôi đài, nhưng là hắn lại hoàn toàn sống khỏe, hơn nữa chỉ bị một chút vết thương nhẹ. Nhưng Hoắc Nguyên Giáp thì sao, đã bị Gia Ngũ Lang tiên sinh đánh chết rồi. Cho nên, trận quyết đấu này, thắng lợi hắn là thuộc về Gia Ngũ Lang tiên sinh. Nhưng là Tinh Võ Môn các ngươi thua nhưng lại không thừa nhận, lại còn vu hãm Gia Ngũ Lang tiên sinh của chúng ta hạ độc Hoắc Nguyên Giáp. Thủ đoạn hèn hạ vô sỉ như thế mà Tinh Võ Môn các ngươi vẫn làm được, Hoắc Nguyên Giáp có các đệ tử như các ngươi, thật sự là rất đáng buồn, đáng xấu hổ đó."

Đổi trắng thay đen như thế, khiến cho Tinh Võ Môn mỗi người khí tức dị thường, nếu không phải là Nông Kính Tôn ngăn lại, bảo bọn họ không được nói lại, chỉ sợ Tinh Võ Môn đệ tử đã sớm lớn tiếng mắng chửi rồi.

Hoắc Đình Giác hiện nay đã được Tinh Võ Môn chỉ định là môn chủ, đối với loại chỉ trích ác độc này, hiển nhiên không thể để yên, chỉ thấy hắn tỉnh táo nói: "Hắc bạch thị phi, thời gian sẽ đưa ra công đạo. Vô luận là các ngươi xảo ngôn giảo biện thế nào, chân tướng cũng không thể bị che dấu."

"Chân tướng, nói dối lặp lại mấy chục lần, tự nhiên thành chân tướng. Thủ đoạn này của người Trung Quốc các ngươi chúng ta đã sớm lãnh giáo rồi. Các ngươi Tinh Võ Môn mỗi ngày đều trên đường lớn ngõ nhỏ đều dùng cách nói dối này, ảnh hưởng thật lớn đến danh dự người Nhật Bản chúng ta. Chúng ta hôm nay tìm đến cửa, chính là muốn các ngươi phải trả giá đắt cho việc làm tổn hại danh dự người Nhật Bản."

"Danh dự, người Nhật Bản giống như chó dữ, còn đáng nói danh dự sao?" Lưu Chấn Đông không nhịn được mắng.

Lời vừa nói ra, đám võ sĩ Nhật Bản này đều mất lộ hung quang, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Lưu Chấn Đông.

Lưu Chấn Đông không hề sợ hãi, trừng mắt nhìn lại, quát: "Trừng mắt làm gì, muốn cắn ta thì xông lên đi! Ta thịt chó đã ăn nhiều rồi, làm sao lại sợ đám chó dữ các ngươi?"

"Bát dát!(3)" Một gã võ sĩ Nhật Bản thân hình cao lớn nổi giận, choeng một tiếng rút võ sĩ đao ra. Lưu Chấn Đông tiến lên một bước, nắm tay kêu răng rắc, xem ra định dùng tay không đánh với võ sĩ đao.

Sợ trước mắt một trận đại chiến sẽ bộc phát, Nông Kính Tôn vội bước lên trước ngăn Lưu Chấn Đông lại, nói: "Chờ đã, trước linh vị của sư phụ ngươi, không thể đánh nhau!"

Lại quay đầu nói với người mặc âu phục kia: "Hồ phiên dịch, các ngươi muốn thế nào?"

Hồ phiên dịch ngăn cản gã võ sĩ Nhật Bản đang phát giận kia, quay sang đám người Tinh Võ Môn, âm dương quái khí nói: "Đạo trưởng Nhật Bản đạo tràng của chúng ta, Sơn Bổn Cương Huyền tiên sinh, có ý là, muốn người Tinh Võ Môn công khai nhận lỗi với người Nhật Bản, thừa nhận trận quyết đấu đó người thắng là Gia Ngũ Lang tiên sinh, đồng thời tiếp nhận tấm bảng hiệu do Sơn Bổn Cương Huyền tiên sinh của chúng ta tự tay viết, treo lên cửa chính Tinh Võ Môn. Chúng ta sẽ không tính toán chuyện các ngươi vu hãm Gia Ngũ Lang tiên sinh hạ độc nữa."

"Bảng hiệu gì?" Nông Kính Tôn cau mày hỏi.

Hồ phiên dịch hắc hắc cười quái dị, lấy tay chỉ chỉ phía sau, một võ si Nhật Bản liền mở ra một cái bảng hiệu lớn được gói bọc kỹ.

Chỉ thấy trên tấm bảng được làm tinh xảo nghiêm chỉnh, viết bốn đại tự lưu loát sinh động bằng mực đen: "Đông Á Bệnh Phu"!

Tinh Võ Môn người nào biết chữ đều tức giận mắt tóe lửa, người nào không biết chữ, sau khi hỏi rõ bốn chữ này đọc ra sao cũng bừng bừng giân dữ. Tất cả lửa giận phát ra tưởng có thể thiêu cháy đám người Nhật Bản. Hồ phiên dịch thấy thế, không khỏi có chút dựng tóc gáy, không tự chủ được lùi về sau mấy bước, đứng cùng với đám võ sĩ Nhật Bản.

Nông Kính Tôn chứng kiến bốn chữ này cũng dâng lên tức giận, mặc dù hắn chỉ là một thư sinh, ánh mắt cũng không thua kém bất kỳ người luyện võ nào ở Tinh Võ Môn, chỉ thấy hắn lạnh lùng hỏi: "Nếu chúng ta cự tuyệt bảng hiệu này, các ngươi tính như thế nào?"

Hồ phiên dịch cùng đứng chung trong đám võ sĩ Nhật Bản, trong lòng thoải mái hơn một chút, nghe vậy nói: "Như vậy là không tốt rồi, đi theo ta mấy vị đây đều là cao thủ ở Hồng Khẩu đạo tràng, nếu các ngươi không muốn tự treo bảng hiệu lên, để bọn họ tự mình treo lên cho Tinh Võ Môn."

Lưu Chấn Đông tính tình có chút nóng nảy, nghe vậy cũng không chịu được nữa, lập tức đi ra quát: "Tốt lắm, ta đây muốn xem, các ngươi có bản lãnh gì để treo bảng hiệu này lên?"

Hoắc Đình Giác sợ Lưu Chấn Đông bất lợi, cũng đi ra cùng hắn sóng vai đứng chung một chỗ, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Nhật Bản.

Nông Kính Tôn biết việc này không thể hòa hoãn được nữa, nhíu mày, lùi đến trong đám Tinh Võ Môn đệ tử, nói khẽ với Hiểu Huệ: "Mấy gã Nhật Bản này đúng là cố ý đến gây sự,, ngươi lập tức đi thông tri cho người của phòng Tuần bộ."

Hiểu Huệ gật đầu, lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Nông Kính Tôn hướng các đệ tử Tinh Võ Môn nói: "Ai võ nghệ thấp kém và người chưa từng luyện võ lập tức lui lại, tránh bị vạ lây."

Không ai động, tất cả Tinh Võ Môn đệ tử đếu là địch ý dâng lên, nhìn chằm chằm vào đám người Nhật Bản, không ai chịu lui.

Xen lẫn trong đám người Ô Tâm Lan nhìn thấy Vương Chí Đạo, lặng lẽ tiến đến gần, nói khẽ với hắn: "Ngươi chạy đi đâu thế, ta đi khắp nơi cũng không tìm được ngươi?"

Không đợi Vương Chí Đạo trả lời, Ô Tâm Lan lại nói: "Mấy người Nhật Bản này rõ ràng là đến gây sự, chỉ sợ là sẽ xảy ra một trận đánh nhau đẫm máu, thương thế của ngươi còn chưa tốt, không nên chiến đấu, tốt nhất nên tránh vào trong phòng mình đi, không nên đi ra, chuyện nơi này giao cho chúng ta được rồi. Đợi được Hiểu Huệ tìm người phòng Tuần bộ đến, sẽ không có sự tình gì nữa."

Vương Chí Đạo cười nói: "Ô sư tỷ, ngươi là một nữ lưu, vẫn lưu lại bảo vệ Tinh Võ Môn, ta đường đường là một nam tử hán, sao lại muốn trốn đi. Ngươi nói như vậy, rất là đả kích tự ái của ta đó!"

Ô Tâm Lan vội la lên: "Bây giờ là lúc nào, mà ngươi còn những ý tứ này. Người Nhật Bản ngoan

tâm thủ lạt, xảy ra hỗn chiến nói không chừng còn giết người…"

"Nói vậy chưa chắc!" Vương Chí Đạo ngắt lời Ô Tâm Lan, nói: "Đám người Nhật Bản này chỉ sợ chưa chắc đã dám cùng chúng ta hỗn chiến. Nơi này dù sao cũng là địa bàn Tinh Võ Môn, tất cả cao thủ Tinh Võ Môn đều ở chỗ này. Nếu như thật sự xảy ra hỗn chiến, cho dù Tinh Võ Môn chúng ta sẽ chết một vài người, nhưng đám Nhật Bản kia chắc chắn tất cả đều chết hết ở đây."

Vương Chí Đạo những lời này cố ý nói to, ở đây mọi người đều nghe được. Hồ phiên dịch kia quay đầu, trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, hừ lạnh một tiếng nói: "Các ngươi Tinh Võ Môn dám giết người sao? Đừng quên nơi này là tô giới, nếu như các ngươi dám giết chúng ta dù chỉ một người, chỉ sợ Tinh Võ Môn phải xong đời đó."

Vương Chí Đạo lạnh nhạt nói: "Tự vệ giết người có cái gì không được? Các ngươi mấy người mang theo vũ khi xông vào Tinh Võ Môn, cho dù bị chúng ta giết, cũng là đang lúc tự vệ. Nơi này là tô giới không sai, nhưng không phải là tô giới của người Nhật Bản các ngươi, pháp luật cũng không phải do người Nhật Bản các ngươi định đoạt, chúng ta hoàn toàn có thể nói các ngươi là tự ý xông vào lãnh địa tư nhân, mà chúng ta là tự vệ mới lỡ tay giết người. Đến lúc đó các ngươi đợi xem, chúng ta phải trả giá thế nào?"

Hồ phiên dịch hắc hắc cười nói: "Ngươi đánh giá năng lực người Nhật Bản chúng ta đơn giản thế sao?"

"Vậy hả, các ngươi người Nhật Bản sẽ đổi trắng thay đen, hơn nữa ta tin tưởng tất cả các tô giới ở Thượng Hải đều thỏa hiệp với các ngươi. Cho nên chúng ta căn bản không có ý định dựa theo pháp luật của tô giới. Chỉ cần chúng ta giết sạch các ngươi, sau đó hủy thi diệt tích. Có người hỏi đến, chúng ta đều nói không

có gặp qua các ngươi, bọn chúng không tin có thể tùy tiện đi tìm. Tìm không ra các ngươi, bọn họ có thể có biện pháp nào đây, không có bằng chứng tùy tiện gây chiến chỉ sợ sẽ không ai theo, Thượng Hải cũng không phải là thiên hạ của riêng người Nhật Bản."

Vương Chí Đạo cố ý âm mưu cười nói: "Được rồi, các ngươi đã nghe nói qua hóa thi phấn chưa? Đó la một đặc sản của một môn phái bí mật trong võ lâm Trung Quốc, chỉ cần dùng một chút đổ lên thi thể, thi thể liền từ xương đến da đều tan thành nước, đến lông tóc cùng tìm không được. Chính là công cụ tốt nhất để hủy thi diệt tích, trước kia Trung Quốc có rất nhiều cao thủ võ lâm không hiểu sao mất tích bí ẩn, người nào cũng không cách gì tìm được, chính là bị hóa thi phấn này hóa tan thành nước."

Loại sự tích trong tiểu thuyết võ hiệp đời sau bịa ra lại nhưng Vương Chí Đạo khẩu khí âm u kể lại khiến cho Hồ phiên dịch cùng mấy người Nhật Bản võ sĩ tóc gáy dựng cả lên, ngay cả Tinh Võ Môn đệ tử cũng cảm thấy lạnh người.

Hồ phiên dịch ho khan một tiếng, cười nói: "Ngươi đừng nghĩ muốn làm chúng ta sợ, chúng ta không dễ bị dọa như vậy đâu!"

Lưu Chấn Đông lại rất phối hợp quát to: "Đó là một ý kiến hay, chúng ta làm như vậy đi, làm cho đám người Nhật Bản này xương cốt cũng không còn. Môn nhân nghe, đóng cửa chính lại, một người Nhật Bản cũng không cho chạy thoát đi!"

Hồ phiên dịch nghe vậy kinh hãi, vội vàng kêu lên: "Chậm đã! Nếu các người thật sự làm như vậy, Trung Nhật chiến tranh sẽ bộc phát, các ngươi không muốn chứng kiến loại sự tình này xảy ra chứ?"

Vương Chí Đạo hừ lạnh nói: "Nếu sợ thì mang tấm bảng đó rời khỏi Tinh Võ Môn, chúng ta tha cho cái mạng chó các ngươi!"

Các võ sĩ Nhật Bản sắc mặt khẽ biến, nếu không phải là tất cả Tinh Võ Môn đệ tử đều trừng mắt nhìn bọn họ, chỉ sợ bọn họ lập tức tiến lên đem Vương Chí Đạo xé xác.

Hồ phiên dịch âm âm cười nói: "Muốn cho chúng ta rời đi, sợ không dễ như vậy đâu. Các ngươi không phải không phục Hoắc Nguyên Giáp bị Gia Ngũ Lang tiên sinh đánh bại hay sao? Ta xem như vậy đi, hai bên mỗi bên chọn lấy ba người, đấu với nhau một chút, ba trận quyết thắng thua. Nếu như các ngươi có thể thắng chúng ta hai trận, chúng ta sẽ rời đi, cũng mang tấm biển "Đông Á bệnh phu" này đi theo. Nếu như các ngươi thua, tấm bảng hiệu này sẽ treo lên cổng Tinh Võ Môn. Thế nào, các ngươi là đệ tử Hoắc Nguyên Giáp, có dám tiếp nhận khiêu chiến không?

Lưu Chấn Đông cả giận nói: "Được, chúng ta tiếp nhận khiêu chiến! Đến đây đi, ta đánh trận đầu, ai tới đánh với ta?"

Hồ phiên dịch khinh thường liếc Lưu Chấn Đông một cái, hỏi: "Ngươi là Tinh Võ Môn phát ngôn sao? Có thể làm chủ được sao?"

Lưu Chấn Đông nghe vậy ngẩn ra, không tự chủ được nhìn Hoắc Đình Giác, mà Hoắc Đình Giác lại nhìn Nông Kính Tôn.

Hồ phiên dịch thấy thế cười nói: "Chẳng lẽ sau khi Hoắc Nguyên Giáp chết, Tinh Võ Môn ngay cả một người làm chủ cũng không có hay sao? Có muốn chúng ta tuyển cho các ngươi một người làm chủ không?"

Nông Kính Tôn mặt trầm xuống, nói với Hoắc Đình Giác: "Đình Giác, cha ngươi có lưu lại di ngôn, cho ngươi kế thừa Tinh Võ Môn, bây giờ ngươi chính là Tinh Võ Môn môn chủ, do ngươi phát ngôn, có tiếp nhận khiêu chiến hay không, ngươi định đoạt!"

Hoắc Đình Giác nghe vậy cắn răng một cái, gật đầu nói: "Tốt, chỉ cần người Nhật Bản các ngươi giữ lời, chúng ta Tinh Võ Môn tiếp nhận lời khiêu chiến này!"

Hồ phiên dịch âm dương quái khí nói: "Chúng ta người Nhật Bản là ưu tú Đại Hòa dân tộc, đương nhiên sẽ giữ lời nói, nhưng là Tinh Võ Môn các ngươi, thua không nên lại vu hãm chúng ta hạ độc đối thủ là được."

Hoắc Đình Giác nghe vậy nhưng lại tỉnh táo nhịn lại, hỏi: "Các ngươi phái ai ra khiêu chiến?"

Trong đám võ sĩ Nhật Bản lập tức đi ra ba người, Hồ phiên dịch chỉ vào bọn họ nói: "Bọn họ chính là ba vị trong tám đại kim cương ở Hồng Khẩu đạo tràng, Đằng Điền Đại Lang, Đằng Điền Thứ Lang hai vị huynh đệ, cùng Tỉnh Thượng Khoan tiên sinh. Đằng Điền nhị huynh đệ trong Nhu Đạo hội chỉ dưới Gia Ngũ Lang tiên sinh, mà Tỉnh Thượng Khoan tiên sinh là Liễu Sinh phái kiếm đạo cao thủ. Bất quá các ngươi yên tâm, lần này Tỉnh Thượng Khoan tiên sinh không dùng kiếm, mà dùng tay không đấu với các ngươi."

Chú thích của người dịch:

(1) - Võ sĩ phục: áo của võ sĩ đạo Samurai Nhật Bản khi xưa, dạng áo choàng dài có thắt đai lưng.

(2) - Võ sĩ đao: thanh kiếm Nhật dài, còn được gọi là Đông Dương đao. Ngoài ra kiếm Nhật còn một thanh ngắn, ngoài đánh nhau thì công dụng chủ yếu là mổ bụng tự sát.

(3) - Bát dát: một câu chửi tiếng Nhật.

16. Chương 16: Trần Châu Trở Về (trung)

Tâm niệm vừa chuyển, Vương Chí Đạo tới gần Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác hai người, thấp giọng hỏi: "Nhị sư huynh, huynh định phái người nào xuất chiến?"

Hoắc Đình Giác nói: "Đại sư huynh ở Tinh Võ Môn võ công cao nhất, do hắn áp trận, ta đánh trận hai, về phần trận đầu…"

Do dự một lúc, Hoắc Đình Giác nói: "Do Biện sư huynh lên đi, sau hai chúng ta thì hắn là mạnh nhất. Đáng tiếc Trần sư phụ có việc ra ngoài rồi, nếu có hắn áp trận, chúng ta nhất định thắng cả ba trận."

Vương Chí Đạo nói: "Như vậy không tốt lắm. Nhị sư huynh, một đội đánh nhau, đều giống nhau dùng người mạnh nhất áp trận, huynh làm thế, người Nhật Bản cũng là làm thế. Ba người Nhật Bản kia thoạt nhìn cũng không phải là yếu, hơn nữa bọn họ có chuẩn bị mà đến, đối với thực lực của các người nhất định hiểu rõ, nhưng các người lại không biết thực lực của bọn họ, việc này liên quan đến vinh dự của Tinh Võ Môn, chúng ta tuyệt không thể để cho bọn họ đem bảng "Đông Á bệnh phu" treo trước cửa chính Tinh Võ Môn."

Thông qua mấy lần tiếp xúc, Lưu Chấn Đông đối với gã Vương Chí Đạo hôn mê tỉnh lại này có chút tin tưởng, nghe vậy không tự chủ được bèn hỏi: "Vậy ý tứ của ngươi thế nào?"

Vương Chí Đạo nói: "Rất đơn giản, chúng ta dùng kế Điền Kỵ đua ngựa (1) đi, do hai vị sư huynh đánh hai trận đầu, Đằng Điền huynh đệ thoạt nhìn mặc dù to khỏe hơn Tỉnh Thượng Khoan, nhưng thực lực lại không mạnh mẽ như Tỉnh Thượng Khoan, hai vị sư huynh ra tay, nhất định thắng được bọn họ. Chỉ cần thắng hai trận đầu, trận thứ ba căn bản không cần phải đánh nữa. Lúc đó ngươi Nhật Bản nếu đổi ý, cũng là đuối lý rồi."

"Ý kiến hay!" Lưu Chấn Đông không đợi Hoắc Đình Giác đồng ý, liền động thân ra nói: "Để ta đánh trận đầu đi!"

Bên Nhật Bản xuất trận chính là Đằng Điền Thứ Lang, hắn thấy đối thủ xuất chiến là Lưu Chấn Đông, không khỏi giật mình kinh ngạc, bản năng hỏi: "Ngươi đánh trận đầu sao?"

Lưu Chấn Đông nói: "Sợ rồi à? Sợ thì mau ra khỏi cửa Tinh Võ Môn, ta tha cho ngươi một mạng!"

Đằng Điền Thứ Lang nghe vậy nhe răng cười nói: "Ta xem là ai tha mạng cho ai đây?"

Lập tức mạnh mẽ nhào lên, hai tay bắt được áo Lưu Chấn Đông, đồng thời cước bộ bước chéo, thân thể quay lại, khom lưng cúi xuống.

Chính là chiêu thức Nhu đạo phổ biến nhất, đệm vai quăng người.

Nhưng là Lưu Chấn Đông không có bị ngã xuống. Hai chân hắn giống như mọc rễ, vững vàng đứng trên mặt đất, dù cho Đằng Điền Thứ Lang dùng toàn lực, cũng không lay động được Lưu Chấn Đông.

Lưu Chấn Đông hừ lạnh một tiếng nói: "Đấu vật tuy quan trọng nhất là kỹ xảo, nhưng là vẫn đòi hỏi khí lực. Kỹ xảo ngươi không kém, nhưng khí lực còn chưa đủ. Xem ta đây!"

Lưu Chấn Đông ôm lấy thắt lưng Đằng Điền Thứ Lang, phát lực, mạnh mẽ nhấc cả thân thể hắn lên, từ phía trước quật lộn ngược người xuống phía sau. Đòn vật ngã này, rất giống sát chiêu "Bốc ngược (2)" của môn đấu vật Mỹ ở đời sau, là loại chiêu thức có tổn thương rất lớn, dùng sức quá mạnh có thể bẻ gãy xương cổ đối phương.

Đằng Điền Thứ Lang thất kinh, nhưng hắn dù sao cũng là tập Nhu Đạo, thường xuyên luyện tập kỹ năng té ngã trong Nhu Đạo, kỹ năng phản ứng chống ngã nhanh nhẹn. Trong cơn nguy cấp, trở tay ôm lấy cổ Lưu Chấn Đông, gắt gao cuốn lấy. Lưu Chấn Đông chẳng những không ném được hắn ra sau lưng, ngược lại để hắn dùng kỹ thuật khóa cổ gắt gao siết chặt.

Lưu Chấn Đông lâm hiểm cảnh, không hề hoảng loạn, quát lớn một tiếng, bắt được hai tay Đằng Điền Thứ Lang đang quấn trên cổ mình, dùng sức kéo mạnh.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, hai cổ tay Đằng Điền Thứ Lang đã bị Lưu Chấn Đông cậy sức kinh người mạnh mẽ kéo trật khớp.

Đằng Điền Thứ Lang tiếng kêu thảm thiết còn chưa dứt, Lưu Chấn Đông thừa thế không tha, nắm chặt hai cánh tay đã trật khớp của Đằng Điền Thứ Lang, dùng đòn gánh vai ném thân thể Đằng Điền Thứ Lang quật mạnh xuống đất. Xương cổ tuy không bị gãy, nhưng người đã chết ngất rồi.

Đám người Nhật Bản thấy thế không khỏi biến sắc, sau khi Hồ phiên dịch cùng Tỉnh Thương Khoan, Đằng Điền Đại Lang thương lượng một chút, Tỉnh Thượng Khoan đi ra, nói với Hoắc Đình Giác: "Hoắc môn chủ, trận thứ hai để ta lĩnh giáo cao chiêu!"

Ô Tâm Lan thấy thế kinh hãi, thấp giọng nói: "Bọn họ khám phá ra kế sách của chúng ta rồi, làm sao bây giờ?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Loại kế sách này sao có thể dễ phá, hắn biến ta cũng biến, Tỉnh Thượng Khoan nếu đánh trận thứ hai, vậy để Nhị sư huynh đánh trận cuối. Tỉnh Thượng Khoan này là võ sĩ mạnh nhất trong đám Nhật Bản, Đằng Điền Đại Lang cho dù mạnh hơn em hắn, cũng không hơn bao nhiêu, Nhị sư huynh tuyệt đối có thể đánh thắng hắn. Như vậy chúng ta vẫn có thể thắng hai trận."

Lưu Chấn Đông hỏi: "Như vậy ai ra đối phó Tỉnh Thượng Khoan đây?"

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút nói: "Để ta ra đi, cho dù thua cũng không sao cả."

Nói xong Vương Chí Đạo lập tức đi ra, Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan kinh hãi, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi.

Thấy Vương Chí Đạo ra trận, Tỉnh Thượng Khoan cảm thấy ngoài ý muốn, cau mày hỏi: "Hoắc môn chủ vì sao không dám tiếp nhận khiêu chiến của ta, lại phái tiểu tử này xuất trận? Chẳng nhẽ Tinh Võ Môn môn chủ sợ chết vậy hay sao?"

Nghe hắn nói xong Hoắc Đình Giác trong lòng xấu hổ, đang muốn quát bảo Vương Chí Đạo lui ra, lại nghe Vương Chí Đạo nói trước: "Ngươi cũng biết Nhị sư huynh ta là Tinh Võ Môn môn chủ hả? Nếu hắn là môn chủ, sao lại có thể tùy tiện tiếp nhận khiêu chiến? Ngươi muốn khiêu chiến hắn, phải đủ tư cách mới được!"

Ngụ ý là Tỉnh Thượng Khoan cũng không đủ tư cách khiêu chiến Hoắc Đình Giác.

Tỉnh Thượng Khoan nghe vậy cười lạnh nói: "Tiểu tử, đừng cho là ta không biết các ngươi đáng làm trò quỷ! Muốn dùng kế Điền Kỵ đua ngựa hay sao, các ngươi cho rằng trận thứ ba Hoắc Đình Giác nhất định có thể thắng được Đằng Điền Đại Lang hay sao? Nếu các ngươi nghĩ như vậy, thì là sai lầm rồi!"

"Xem ra ngươi đối với văn hóa Trung Quốc thực sự có hiểu biết, xem ra người Nhật Bản các ngươi vì muốn xâm lấn Trung Quốc, bỏ không ít công phu hả! Mặc kệ ngươi nói thế nào, đều là ta đánh với ngươi, ngươi nếu không muốn, có thể nhận thua, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi."

Tỉnh Thượng Khoan ánh mắt bỗng nhiên xám như tro, sát khí tràn ngập, lạnh như băng nói: "Tiểu tử, Tỉnh Thượng Khoan ta đánh với địch nhân, kết quả chỉ có một, đó là Chết! Ngươi dám ra đánh với ta, ta bội phục đảm lược của ngươi. Nhưng ngươi đừng nghĩ muốn toàn thân trở về, trên tay Tỉnh Thượng Khoan ta, chưa từng có người nào còn sống."

Lời nói tanh máu của Tỉnh Thượng Khoan trong nháy mắt đã phân định hai người. Giờ khắc này Tỉnh Thượng Khoan cũng giống như tử thần, không ai hoài nghi hai tay hắn không dính đầy máu tanh.

Ô Tâm Lan không tự chủ được rùng mình một cái, không nhịn được hỏi Lưu Chấn Đông: "Đại sư huynh, Vương Nhị sẽ không bị hắn giết chết chứ?"

Lưu Chấn Đông thần sắc ngưng trọng, nhìn chằm chằm Tỉnh Thượng Khoan đang lộ ra sát khí, nói: "Vương Nhị này phán đoán không sao, Tỉnh Thượng Khoan này đích thật là mạnh nhất trong đám Nhật Bản. Nếu như hắn quyết tâm muốn giết Vương Nhị, chỉ sợ là Vương Nhị kết quả không tốt rồi!"

Ô Tâm Lan nghe vậy sắc mặt trắng bệch, vội la lên: "Như vậy nên làm cái gì bây giờ? Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các người mau nghĩ biện pháp đi!"

Lưu Chấn Đông trầm mặc không nói, Hoắc Đình Giác nói: "Hắn đã xuất trận rồi, chúng ta không thể gọi hắn về được, chỉ có đợi khi hắn lộ ra sắp bại thì nhận thua bỏ cuộc. Bất quá ta lo lắng, như vậy chưa chắc có thể làm Tỉnh Thượng Khoan thu tay lại, nếu như hắn vừa ra tay đã xuất sát chiêu…"

Dù chưa nói hết, nhưng là Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan đều biết ý tứ của hắn.

Tỉnh Thượng Khoan bày ra thủ thế, lại là Ky mã hậu tấn. Tư thế này, chính là thế tấn cơ bản trong Đường thủ hoặc Không Thủ Đạo lúc đầu. Hai chân khai mở rộng, trọng tâm lại hơi lệch về sau. Loại thủ thế này có thể bộc phát ra lực lượng cường đại, lực sát thương kinh người, nhưng tốc độ cùng sự linh hoạt lại bị giảm xuống, đấu pháp đơn điệu, hơn nữa lại càng không phát huy được cước pháp. Sau này Không Thủ Đạo đã bỏ đi tư thế này, sửa lại đôi chút để tăng tính linh hoạt.

Có điều là Ky mã hậu tấn của Tỉnh Thượng Khoan có chút bất đồng, hai tay hắn giơ cao trước ngực, không nắm thành quyền mà dựng thành chưởng. Một đôi thủ chưởng này, tuy chưa động nhưng đã làm cho người ta một loại cảm giác sắc bén như đao.

Thủ đao công kích hợp cùng Ky mã hậu tấn.

Vương Chí Đạo lập tức nhìn ra phương thức tấn công Tỉnh Thượng Khoan am hiểu nhất, thì ra là hắn đem kỹ thuật công kích trong kiếm đạo dung nhập vào kỹ thuật công kích thủ đao, một đôi thủ chưởng thực tế lại dùng như kiếm.

Vương Chí Đạo thủ thế chính là "Tốc biến cảnh giới" trong "Chí Đạo quyền học". Trọng tâm hơi cao một chút, hai chân nhún nhảy như lò xo, làm bộ pháp linh hoạt như điện, hai tay nắm hờ nâng cao ngang cằm, hai vai buông lỏng, chẳng những phòng hộ được bộ vị yếu hại ở thân trên, càng có thể dễ dàng ra quyền. Tư thế này gọi là "tốc biến", nguyên nhân chính là nó không phải dạng nhất thành bất biến, chỉ cần trọng tâm chuyển đổi, cơ thể di chuyển theo, trong nháy mắt biến thành hoặc là thuận thế bạo phát ra quyền, hoặc là thuận thế ra cước tấn công.

Tỉnh Thượng Khoan đối với tư thế này của Vương Chí Đạo cũng không phải là quyền thuật của Tinh Võ Môn, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không thèm để ý, hừ lạnh một tiếng, liền phát động tấn công.

Thủ đao song hành chém đến.

Hữu chưởng đồng dạng như một nửa vòng tròn, nhanh như điện chớp chém về huyệt Thái Dương của Vương Chí Đạo. Tiếng tê tê xé gió làm cho mọi người đứng xem cảm thấy như bị gai chích vào màng tai, mọi người đều cảm thấy hắn không phải đang dùng chưởng, mà là dùng đao. Tinh Võ Môn đệ tử đều thấy hoảng sợ, một chưởng này nếu chém trúng, Vương Chí Đạo dù xương đầu không bị đập vỡ, cũng bị chấn động đại não. Vương Chí Đạo chắc sẽ lùi về sau tránh đi công kích, nhưng là hắn tránh được không?

Vương Chí Đạo không hề lùi xuống, trái lại bất ngờ hướng về phía trước công tới, giống như viên đạn pháo, thoáng cái đã tiến sát vào người Tỉnh Thượng Khoan, mà viên đạn pháo này lại một tay song chỉ như kiếm

đâm vào hai mắt Tỉnh Thượng Khoan, dưới chân lại cong lên đá ra, nhắm ngay vào hạ bộ Tỉnh Thượng Khoan.

Chọc trên đá dưới, dùng công phá công, chính là phương thức tấn công ưa thích nhất của Vương Chí Đạo kiếp trước.

Chú thích của người dịch:

(1) - Điền Kỵ đua ngựa: Điền Kỵ khi đua ngựa với đối phương cho ngựa kém ra trước thua ngựa , khỏe của đối phương, sau lai cho ngựa khỏe ra thắng ngựa khá, cho ngựa khá ra thắng ngựa yếu của đổi phương, kết quả 3 trận thắng 2, thắng cả cuộc đua.

(2) - Bốc ngược: đòn vật bằng cách ôm ngang đối phương từ phía sau quật xuống, cả 2 người cùng ngã, rất phổ biến trong đấu tán thủ, võ Mỹ hiên đại. Ngoài ra còn có đòn Bốc đôi là lao vào từ trước mặt ôm chân đối phương nhấc bổng lên quật xuống đất.

17. Chương 17: Trần Châu Trở Về (hạ)

Nhưng Tỉnh Thượng Khoan này đích thực là một cao thủ, Khuyển Dưỡng Nhất Lang còn xa mới có thể sánh bằng, gặp biến hóa ấy, không hề bối rối, phản ứng cực nhanh đem thủ đao đang bổ ra biến cong lại, chém ngược vào cổ tay Vương Chí Đạo đang xuất song chỉ đâm vào mắt hắn, đồng thời tay chưởng kia biến thành quyền, hướng xuống dưới nhằm đánh vào bụng Vương Chí Đạo.

Tỉnh Thượng Khoan mặc dù thân hình thấp nhỏ, nhưng hai tay vẫn dài, lại thêm Vương Chí Đạo đá chân cong, hiển nhiên không dài bằng quyền đánh thẳng, hơn nữa Tỉnh Thượng Khoan tốc độ công kích rõ ràng nhanh hơn Vương Chí Đạo nhiều, ra sau mà tới trước. Kết quả Vương Chí Đạo đầu tiên là hoa mắt, cổ tay tê rần như bị điện giật, buông thõng xuống. Còn chưa kịp phản ứng, Tỉnh Thượng Khoan tay quyền đã đánh xuống nện mạnh lên bụng hắn.

Ở kiếp trước Vương Chí Đạo có khả năng chịu đòn mạnh, cơ hồ có thể so sánh với lốp xe hơi, bất kể là bị đòn nặng thế nào cũng không có cảm giác đau, thậm chí còn có dùng lực đàn hồi phản ngược lại. Nhưng mà khối thân thể hắn sau khi sống lại chưa luyện được năng lực chịu đòn, sau khi trúng một quyền của Tỉnh Thượng Khoan, lục phủ ngũ tạng nhất thời cùng như quay cuồng đảo lộn, thân thể đau đớn co gập lại, mùi máu tươi vọt tới cổ họng, theo khóe miệng trào ra.

Không để hắn thưởng thức tư vị bị đòn nặng đã nhiều năm còn chưa nếm lại, đòn đánh tiếp theo của Tỉnh Thượng Khoan đã đến.

Lần này là một đòn đá quét ngang. Nặng nề đá lên sườn phải Vương Chí Đạo.

Thân thể rõ ràng vang lên tiếng xương gãy, lục phủ ngũ tạng lần nữa đảo lộn, máu tươi như giống thủy triều phun trào lên, Vương Chí Đạo "ọc" một tiếng, há mồm phun ra một búng máu tươi.

Xương sườn đã bị đá gãy hai cây.

Ô Tâm Lan giật mình che cái miệng nhỏ nhắn, kêu lên: "Đại sư huynh, Nhị sư huynh!"

Hoắc Đình Giác vội vàng lên tiếng nói: "Dừng tay, ván này chúng ta nhận thua rồi!"

Tỉnh Thượng Khoan nghe vậy thâm độc nói: "Nhận thua, quyết đấu còn có chuyện nhận thua sao? Quyết đấu tuyệt không có khả năng vì một bên nhận thua mà dừng tay. Quyết đấu này phải dùng sinh tử phân thắng bại. Muốn ta dừng tay, trừ khi hắn đã chết."

Tinh Võ Môn đệ tử nghe vậy không khỏi biến sắc, Hoắc Đình Giác cả giận nói: "Đây cũng không phải là quyết đấu, chúng ta chỉ là so sánh võ công mà thôi, tại sao nhất định phải lấy sinh tử phân thắng bại?"

Tỉnh Thượng Khoan chằm chằm nhìn Hoắc Đình Giác, âm hiểm cười nói: "Xem ra người Trung Quốc các ngươi cũng không chân chính hiểu được võ đạo, nếu không, người Trung Quốc các ngươi cũng sẽ không

khăng khăng cho rằng trận quyết đấu kia là Hoắc Nguyên Giáp thắng. Có đúng không? Võ đạo chính là sinh tồn chi đạo, là giết người chi đạo, chỉ có làm một bên chết đi, mới có thể chấm dứt chiến đấu. Triết lý sâu xa của Liễu Sinh kiếm đạo phái chính là chỉ giết mới dừng, chỉ có thể giết chết đối phương, mới chân chính đạt được thắng lợi. Nếu như các ngươi muốn ta dừng tay, như vậy trận thứ ba không cần phải đánh, trực tiếp đem tấm biển "Đông Á bệnh phu" treo lên trước cửa chính Tinh Võ Môn là được!"

Hoắc Đình Giác nghe vậy ngẩn ngơ, lại nổi giận nói: "Đó là triết lý của Liễu Sinh phái các ngươi, triết lý võ thuật Trung Quốc chính là lấy võ phòng thân, võ thuật là nhân nghĩa chi đạo, là đạo rèn thân luyện ý, sao có thể giết chết mới dừng?"

Tỉnh Thượng Khoan hỏi: "Nếu thế xin hỏi, chúng ta trong lúc quyết đấu, lấy các ngươi Tinh Võ Môn quy tắc là chính, hay lấy chúng ta Liễu Sinh phái quy tắc là chính đây?"

"Đương nhiên việc này…" Hoắc Đình Giác nói ra nửa câu thì không nói được nữa. Địch nhân tại sao lại chịu dùng quy tắc của mình mà quyết đấu với bọn hắn?

"Ha ha ha ha…", đột nhiên vang lên một tiếng cười kỳ quái, lại thấy Vương Chí Đạo đang cười, chỉ thấy hắn chậm rãi cố gắng đứng thẳng lên, tuy vết thương đau đến trên mặt toát mồ hôi lạnh, nhưng hắn lại đang cười, cười rất quỷ dị. Tỉnh Thượng Khoan cùng mọi người tại đây đều có một cảm giác kỳ quái, hình như trong nháy mắt, Vương Chí Đạo đã biến thành một người khác rồi.

Chỉ nghe Vương Chí Đạo cười nói: "Đã nhiều năm rồi, thật là nhiều năm rồi còn không gặp lại cảm giác bị thương này! Ồ, loại đau đớn này, đúng là cảm giác gãy xương sườn, làm cho ta lại cảm giác có mục tiêu phải vượt qua thách thức, để cuộc sống phong phú hơn, đây là cảm giác rất nhiều năm đã không gặp lại rồi! Ha ha, thât đúng là kích thích để làm lại từ đầu mà, trận này thật đúng là không uổng mà…"

Tinh Võ Môn đệ tử rất quái lạ nhìn Vương Chí Đạo, chưa ai hiểu được hắn đang nói cái gì, Ô Tâm Lan nghĩ thầm: "Thật nhiều năm không trải qua cảm giác bị thương, rõ ràng vài ngày trước hắn mới bị trọng thương mà, chẳng lẽ hắn đã bị đánh choáng váng?"

Tỉnh Thượng Khoan lại không có cùng cảm thụ, hắn cảm giác được Vương Chí Đạo này đã hoàn toàn thay đổi, cho hắn một loại cảm giác không nói lên lời, loại cảm giác khó tả, thậm chí còn làm hắn cảm thấy bất an.

Tại sao phải như vậy? Tỉnh Thượng Khoan lắc đầu, đem loại ý niệm kỳ quái này xóa khỏi đầu óc, hung hăng tiến lên một bước, thủ đao lăng không chém tới cổ Vương Chí Đạo, quyết đem loại cảm giác bất an này chặt đứt.

Thủ chưởng phá không như đao, sắc bén dị thường, phảng phất ngay cả sắt thép cũng có thể bị chặt đứt.

Nhưng là, thủ đao giữa đường dừng lại, Vương Chí Đạo tay trái bắt được thủ đao của Tỉnh Thượng Khoan. Chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm Tỉnh Thượng Khoan, nói: "Ta thừa nhận, thân thể này của ta đích thực yếu hơn ngươi nhiều. Nhưng mà, điều đó cũng không nói lên ta nhất định thua ngươi, yếu có đấu pháp của yếu, không phải là không thể nào thắng được mạnh!"

Tỉnh Thượng Khoan còn đang kinh ngạc thấy Vương Chí Đạo bắt được cổ tay, Vương Chí Đạo đã làm ra một động tác người khác khó tưởng tượng nổi, hắn đã dùng hai tay bắt chặt lấy cẳng tay Tỉnh Thượng Khoan, sau đó hai chân nhảy dựng lên, dùng bắp đùi quấn quanh cánh tay Tỉnh Thượng Khoan. Thân thể xoay một cái, một cánh tay Tỉnh Thượng Khoan hiển nhiên không thể chịu được sức nặng toàn thân Vương Chí Đạo, bị đè ngã ngã sấp mặt xuống đất, cánh tay bị Vương Chí Đạo dùng phép bẻ khớp chế trụ.

Sau đó, Vương Chí Đạo hai tay khóa chặt cẳng tay Tỉnh Thượng Khoan, hai chân kẹp lấy nửa trên cánh tay mãnh mẽ vận lực eo xoay đi.

Chỉ nghe thấy "Răng rắc" một tiếng, khớp xương khuỷu tay Tỉnh Thượng Khoan đã bị Vương Chí Đạo mạnh mẽ dùng cách vặn ngược chiều bẻ gãy.

"Đây là… Nhu đạo khóa tay thập tự cố?" Đằng Điền Đại Lang đang xem đánh nhau thấy Vương Chí Đạo sử ra chiêu này, không khỏi kinh hô một tiếng.

"Sai, là Chí Đạo quyền học triền đấu(1) tuyệt sát chiêu, nguyên bản từ Nhu thuật triền đấu Brazi (2)l". Vương Chí Đạo cười hắc hắc một tiếng, buông cánh tay Tỉnh Thượng Khoan đã bị bẻ gãy, thân thể lại chuyển, cưỡi lên lưng Tỉnh Thượng Khoan, từ sau cuốn lấy cổ Tỉnh Thượng Khoan, âm lãnh cười nói: "Ngươi không phải muốn cùng ta dùng sinh tử phân thắng bại sao? Ta đây sẽ thành toàn cho ngươi, lúc sơ khởi Nhu thuật có một chiêu vặn gãy cổ đối phương, ngươi đã từng thử qua chưa, ta cho ngươi nếm thử một chút!"

Song chưởng xoay đi, Tỉnh Thượng Khoan đầu bị vặn sang một bên, mắt thấy xương cổ sẽ bị bẻ gãy, Vương Chí Đạo đột nhiên nghe thấy tiếng gió sau đầu, hóa ra Tỉnh Thượng Khoan đã từ một góc độ khó tin đá ra một cước trúng lưng hắn, đưa hắn đá văng xuống.

Tỉnh Thượng Khoan buông thõng cánh tay đã bị bẻ gãy, sắc mặt âm trầm đứng lên.

"Tiểu tử, là ta coi thường ngươi, mới dẫn tới thương tích thế này. Nhưng ngươi không có cơ hội tiếp theo, mặc dù phế đi một tay của ta, nhưng ta còn tay kia cùng hai chân, hoàn toàn có thể đánh bại ngươi. Ta muốn cho ngươi thấy rằng, yếu, thì vĩnh viễn không có khả năng chiến thắng mạnh!"

Tỉnh Thượng Khoan mũi chân như dùi, bắn tới bụng Vương Chí Đạo, tốc độ cực nhanh, thật là sánh ngang tia chớp.

Vương Chí Đạo không thể né tránh, hắn cố gắng có thể nhìn ra được công kích của Tỉnh Thượng Khoan, nhưng khối thân thể hồi sinh này tốc độ phản ứng không theo kịp tư tưởng hắn.

Bụng đau nhói, mũi chân Tỉnh Thượng Khoan giống như đao đâm thẳng vào bụng hắn.

Trong nháy mắt này, Vương Chí Đạo khom lưng ôm về phía trước, hai tay ôm lấy cẳng chân Tỉnh Thượng Khoan, lạnh lùng nói: "Ngươi ra chân mặc dù rất nhanh, nhưng thu chân lại còn chậm lắm!"

Hai chân lần nữa rời mặt đất, lúc này lại quấn lên đùi Tỉnh Thượng Khoan, cả thân thể đè xuống dưới.

Khóa chân thập tự cố?

"Hay!" Lưu Chấn Đông không nhịn được kêu lên. Nếu như Vương Chí Đạo giống như vừa rồi bẻ gãy được chân Tỉnh Thượng Khoan, vậy thì Tỉnh Thượng Khoan vô luận thế nào cũng không có cách tái chiến.

Đã thấy Tỉnh Thượng Khoan bị đè lật trên mặt đất, nhưng chân kia lại nâng lên, một đòn đá chẻ gót mạnh mẽ nện xuống người Vương Chí Đạo, trong miệng quát: "Tiểu tử, ngươi không có cơ hội lần nữa đâu!"

Mắt thấy đòn đá chẻ gót này sẽ đánh tới trên mặt Vương Chí Đạo, trong ý nghĩ của hắn lại hiện lên chiêu thức ứng biến, cảm giác kỳ quái tại quán bar lại xuất hiện. Liền ôm cứng chân này của Tỉnh Thượng Khoan, xoay người lăn đi, đòn đá chẻ đánh lên vai sau lưng Vương Chí Đạo. Mặc dù bị đá đến suýt hộc máu, nhưng Vương Chí Đạo lại thành công vặn gãy một chân này của Tỉnh Thượng Khoan.

Tỉnh Thượng Khoan thê lương rống lên thảm thiết, khiến cho Tinh Võ Môn đệ tử cũng sợ dựng tóc gáy, ai cũng khó mà tin được một loại cao thủ như Tỉnh Thượng Khoan này lại bị Vương Chí Đạo, một gã đệ tử mới vào Tinh Võ Môn nửa năm còn chưa chính thức nhập môn, bẻ gãy một chân một tay.

"Yaaa!" Đằng Điền Đại Lang bạo quát một tiếng, chụp chuôi rút phăng võ sĩ đao, hướng Vương Chí Đạo mãnh liệt chém xả xuống.

Sự tình đột nhiên xảy ra, Vương Chí Đạo song chưởng vẫn đang ôm cái chân gãy của Tỉnh Thượng Khoan, không kịp phản ứng lại. Mà Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác đều đứng khá xa, có phản ứng cũng không kịp.

Mắt thấy Vương Chí Đạo chắc chết dưới đao, đột nhiên một viên đá phá không bay tới, "choang" một tiếng đánh lên võ sĩ đao của Đằng Điền Nhất Lang, lực lượng thật lớn đánh lệch quỹ đạo thanh võ sĩ đao, đao phong bổ trượt qua vai Vương Chí Đạo, chém vào khoảng không.

Đằng Điền Đại Lang lấy làm kinh hãi, cắn răng, tiếp tục một đao chém xuống Vương Chí Đạo, hiển nhiên không giết chết Vương Chí Đạo không thể bỏ qua.

Bóng người chợt lóe, một người đột nhiên xuất hiên trước mặt Vương Chí Đạo, đưa tay bắt lấy cổ tay cầm đao của Đằng Điền Đại Lang, sau đó đầu gối thúc lên.

"Răng rắc" một tiếng, Điền Đằng Đại Lang bị đầu gối đánh gãy vài thanh xương sườn, loạng choạng lùi lại.

"Ngũ sư đệ!"

"Ngũ sư huynh!"

Tinh Võ Môn đệ tử âm thanh kinh hỉ lần lượt vang lên. Vương Chí Đạo lúc này mới có cơ hội nhìn rõ người đột nhiên xuất hiện đưa hắn từ Quỷ Môn Quan kéo lại.

Một người mặc một bộ đồ trắng kiểu Tôn Trung Sơn, vóc người cường tráng, tướng mạo cực kỳ uy vũ nam tính.

Hán tử này, hiển nhiên là người Vương Chí Đạo vẫn muốn gặp, Trần Chân.

Chú thích của người dịch:

(1) - Triền đấu: kỹ thuật quấn chân khóa tay khóa cổ khi nằm dưới đất vật nhau.

(2) - Triền đấu Brazil: võ Jujitsu nổi tiếng của Brazil, chuyên vật bẻ, khóa, rất phổ biến trong đấu UFC, MMA.

18. Chương 18: Đốc Sát Trưởng Người Hoa

Trần Chân nhìn thấy tấm bảng hiệu kia, lập tức vẻ mặt tức giận, đang muốn bắt người Nhật Bản quay lại, đã thấy Hiểu Huệ dẫn một tốp tuần bộ vọt tiến vào.

Xem ra thời đại này tuần bộ cũng cùng một dạng như cảnh sát trong điện ảnh hậu thế, luôn đợi đến lúc câu chuyện kết thúc mới xông tới.

Tuần bộ đầu lĩnh là một người đầu trọc, vóc người hơi mập, trên mặt đầy thịt bộ dáng thoạt nhìn trăm phần trăm lưu manh, hoàn toàn không có cảm giác chính khí như cảnh sát đời sau. Nhưng là người Tinh Võ Môn hình như cũng rất quen thuộc với tuần bộ đầu lĩnh này, Nông Kính Tôn thậm chí rất thân thiết gọi hắn: "Hoàng lão huynh!". Hình như bọn họ giống như anh em kết nghĩa vậy.

Hỏi thăm một chút Ô Tâm Lan đang đỡ mình, Vương Chí Đạo mới lấy làm kinh hãi, nguyên lai tuần bộ đầu lĩnh họ Hoàng kia chính là lưu manh nổi danh đất Thượng Hải, là lão đại của Thanh bang, sau này trở thành người đứng đầu trong ba ông trùm Thượng Hải, Hoàng Kim Vinh.

Nghe nói Hoàng Kim Vinh này lúc 22 tuổi gia nhập vào phòng Tuần bộ tô giới nước Pháp ở Thượng Hải, dùng thủ đoạn đặc biệt phá được vài vụ án lớn, không mấy năm đã được tô giới nước Pháp khen thưởng, thăng chức lên thành Đốc sát trưởng người Hoa, trở thành đầu mục có thực quyền nhất trong phòng Tuần bộ. Sau này hắn lại lợi dụng loại quyền lực này, mở sòng bạc, buôn bán thuốc phiện, thu tiền bảo kê, ở đất Thượng Hải phát triển rất nhanh, chỉ vài năm đã tụ tập quanh mình hơn ngàn lưu manh, trở thành Thanh bang đầu lĩnh, ông trùm số một đất Thượng Hải.

Người trọc đầu này mặc dù cùng một dạng với một trùm lưu manh truyền thuyết còn ly kì hơn, là Đỗ Nguyệt Sinh, đều là dạng không có chuyện ác nào không làm, nhưng mà lại có khí tiết dân tộc, sau này Thượng Hải bị vây lại không đầu hàng người Nhật Bản, chỉ một điểm này cũng để người đời sau khen ngợi.

Hoàng Kim Vinh nhìn qua Vương Chí Đạo bị thương cùng tấm bảng hiệu vứt trên mặt đất, sờ sờ cái đầu bóng loáng, hỏi Nông Kính Tôn: "Xem ra chúng ta tới chậm rồi, không có ai bị thương chứ?"

Mẹ, rõ ràng đã chứng kiến ta rồi, còn hỏi có người bị thương hay không, không cho ta là người sao? Vương Chí Đạo ấn tượng trong lòng với Hoàng Kim Vinh lập tức giảm xuống đến đáy.

Nông Kính Tôn ha ha cười nói: "Ấy ấy, lão huynh ngươi đến vừa kịp lúc, ngươi nếu không đến, chuyện này còn không biết giải quyết thế nào cho xong đây!"

Hoàng Kim Vinh còn chưa từng gặp qua Trần Chân, nhìn thấy người này không giống hán tử bình thường, không nhịn được bèn hỏi: "Vị này là ai?"

Nông Kính Tôn vội vàng giới thiệu: "Hắn là Nguyên Giáp ngũ đệ tử, tên Trần Chân, trước đi Nhật Bản du học, vừa mới trở về."

"Ồ, là một du học sinh à, mà võ công cũng nhất định không tệ!" Hoàng Kim Vinh đánh giá Trần Chân từ trên xuống dưới một lần, hỏi: "Mới vừa rồi người Nhật Bản hình như bị thương ba người, không phải là ngươi đánh chứ?"

Trần Chân không trả lời, coi Hoàng Kim Vinh không là gì cả. Nông Kính Tôn thấy thế vội vàng đáp thay hắn: "Hoàng lão huynh ngươi hiểu nhầm rồi, đám người Nhật Bản đến đây khiêu chiến. Ngươi cũng biết trong giới võ thuật lúc luận bàn võ công, cũng khó tránh khỏi bị thương, chúng ta Tinh Võ Môn đệ tử cũng có người bị trọng thương mà! Nhưng sự tình trước đó chúng ta đã thỏa thuận là sau này không truy cứu, cho nên ngươi không cần quan tâm nữa, sẽ không gây thêm phiền toái cho ngươi."

Hoàng Kim Vinh gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi, đã tới đây rồi, có chút việc ta cũng không thể không nhắc nhở ngươi. Về chuyện các ngươi nói Hoắc Nguyên Giáp bị người Nhật Bản hạ độc, người Nhật Bản đã yêu cầu phòng Tuần bộ chúng ta tìm bắt người phao tin, bọn họ cho rằng là các ngươi Tinh Võ Môn cố ý đồn đại, vu hãm bọn họ, gây ra ảnh hưởng đến danh dự người Nhật Bản bọn họ. Nông lão huynh, có chuyện này không hả?"

Nông Kính Tôn nghe vậy biến sắc: "Hoàng lão huynh, Nguyên Giáp chết vì trúng độc, đây là có chứng cớ, chứng cớ là từ người Anh quốc cung cấp, chẳng lẽ còn có thể giả hay sao?"

"Chuyện này coi như là thật đi, nhưng các ngươi có chứng cớ chứng minh người Nhật Bản hạ độc sao? Chủ mưu là ai đây?"

Thấy Nông Kính Tôn không nói gì, Hoàng Kim Vinh thở dài nói: "Nông Kính Tôn, không phải ta không giúp các ngươi, ta cũng là người Trung Quốc, hiển nhiên cũng hướng về người Trung Quốc. Nhưng Thượng Hải là tô giới của thiên hạ, người Nhật Bản ở Thượng Hải thế lực rất lớn, cường quốc phương Tây cũng phải nể mặt bọn hắn, nếu như các ngươi không có chứng cớ nói người Nhật Bản hạ độc, như vậy là làm khó ta rồi đó, hy vọng các ngươi dừng việc này lại đi. Nếu không, cấp trên ra lệnh cho ta bắt người, vậy thì sẽ có người bị tống giam đó!"

Nhìn một chút tấm biển rơi dưới đất, Hoàng Kim Vinh lại nói: "Ta biết mới vừa rồi người Nhật Bản chủ động gây sự, bất quá chuyện này tốt nhất giao cho ta xử lý, hy vọng các ngươi không xúc động đi tìm người Nhật Bản gây sự, nếu như thế, ta còn khó khăn hơn. Được rồi, Nông lão huynh, ta còn có việc phải làm, trước hết cáo từ đã!"

Nông Kính Tôn tự mình tiễn Hoàng Kim Vinh ra khỏi cửa, sau khi trở về thấy đám người Hoắc Đình Giác đang vây quanh Trần Chân hỏi han, tức thì tiến lên hỏi: "Trần Chân, sư phụ ngươi cho ngươi đi Nhật Bản học tập, cho ngươi học tốt được khoa học kỹ thuật của người Nhật Bản, biết mình biết người, để giúp Trung Quốc cường đại. Ta sợ ảnh hưởng đến học tập của ngươi, không cho bọn họ báo ngươi trở về, ngươi tại sao lại trở về đây?"

Trần Chân vẻ mặt bi thống, trầm giọng nói: "Nông đại thúc, ta ở Nhật Bản đọc báo, biết rõ được sư phụ xảy ra chuyện lớn như vậy, thử hỏi sao ta có thể an tâm ở lại Nhật Bản đọc sách!"

Nông Kính Tôn nghe vậy thở dài một hơi: "Thôi, ta chỉ biết chuyện này không có khả năng dấu giếm được ngươi. Đã trở về cũng tốt, Tinh Võ Môn trước mắt cũng cần ngươi. Trần Chân, đi dâng hương cho sư phụ ngươi đi!"

Nhìn Vương Chí Đạo một chút, Nông Kính Tôn phân phó Ô Tâm Lan: "Tâm Lan, ngươi dẫn hắn về phòng, tìm thầy thuốc khám cho hắn một chút, chờ một lát chúng ta tới thăm hắn. Đình Giác, Chấn Đông, các ngươi đi theo ta, có việc muốn hỏi các ngươi!"

Vương Chí Đạo được Ô Tâm Lan đỡ xuống, quay về phòng mình, lại được một lang trung kiểm tra kỹ lưỡng thân thể từ trên xuống dưới một lần, sau đó chỉnh xương băng bó, bởi vì không có thuốc mê, nên mấy động tác tiếp xương làm Vương Chí Đạo đau chết đi sống lại, thiếu chút nữa thì tắt thở.

Thật vất vả cuối cùng cũng xong, thân thể Vương Chí Đạo bị quấn một lớp vải bố, nếu mà quấn kín cả tay chân nữa, thì nhìn không khác gì một cái xác ướp.

Ô Tâm Lan sau khi tiễn lão lang trung đi, Nông Kính Tôn, Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông lại cùng đến. Ba người cùng nhìn Vương Chí Đạo ánh mắt rất kỳ quái, giống như là đang đánh giá một phạm nhân, khiến cho Vương Chí Đạo cảm thấy rất không thoải mái, không nhịn được hỏi: "Các người có chuyện gì, tại sao cứ nhìn ta như vậy? Ta có chỗ nào không thích hợp sao?"

Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông liếc nhau, cùng không nói gì, sau cùng Nông Kính Tôn mở miệng hỏi: "Vương Nhị à, có vấn đề muốn hỏi ngươi một chút. Võ công của ngươi là theo người nào học? Mới rồi chúng ta nhìn chiêu thức ngươi đánh nhau với người Nhật Bản, không giống như đệ tử Tinh Võ Môn sở luyện, trong đám quyền sư Tinh Võ Môn mời tới cũng hình như không có ai sử dụng loại đấu pháp này của ngươi. Hơn nữa nhìn thân thủ của ngươi, so với Vương Nhị trước kia quả thực là hai người khác nhau, ta mặc dù không học qua võ, nhưng cũng nhìn ra được, thực lực của ngươi bây giờ chỉ sợ là không kém mấy vị sư huynh của ngươi. Nhưng theo ta biết, ngươi bái Nguyên Giáp làm thầy gia nhập Tinh Võ Môn bất quá mới chỉ có nửa năm, sư phụ ngươi cũng không có dạy ngươi nhiều võ công, võ công của ngươi đều là do Đại sư huynh ngươi dạy cho, nhưng Đại sư huynh ngươi đánh nhau với người Nhật Bản cũng không dùng mấy chiêu kia. Vậy là xảy ra chuyện gì?"

Nguyên lai là bị hoài nghi rồi, Vương Chí Đạo toát mồ hôi trong lòng, chính mình bị buộc phải thể hiện ra, nhưng đã quên Vương Nhị căn bản là không có thực lực như thế. Nhưng mà làm sao có thể giải thích cho bọn họ, chẳng lẽ nói mình chính là người ở tương lai sống lại, hồi sinh trên người Vương Nhị, mới hiểu được những thứ Vương Nhị không biết đó? Thời đại này không phải thế kỷ 21, phần lớn mọi người đều rất mê tín, nếu mà nói ra chỉ sợ đám người Nông Kính Tôn nửa tin nửa ngờ, sẽ không đối xử hắn như người bệnh tâm thần, nhưng khẳng định là coi hắn như quái vật.

Lại nghe Lưu Chấn Đông nói: "Ta cũng thấy rất kỳ quái, ở trong Tinh Võ Môn, ta xem như cùng ngươi tiếp xúc nhiều nhất, nhưng là ngươi vốn luôn như khúc gỗ, thoạt nhìn ngây ngốc ngu ngơ, nói cũng rất ít. Từ sau lần hôn mê tỉnh lại, đột nhiên thoán thai hoán cốt biến thành một người hoàn toàn khác, chẳng những ý nghĩ thông minh, kiến thức tăng nhiều, ngay cả võ công cũng đột nhiên tăng vọt! Trước ngươi nói là ngươi sau khi bị thương đột nhiên mở ra thất khiếu, ta cũng tin như thế. Nhưng nếu mở ra thất khiếu, nói ý nghĩ thông minh hơn thì còn được, võ công sao lại trở nên như thế? Hơn nữa mấy chiêu ngươi bẻ gãy chân tay người Nhật Bản kia, hình như chính là sát chiêu của Nhật Bản Nhu thuật cổ truyền, ngươi học được ở đâu vậy?"

19. Chương 19: Tức Giận Xông Vào Hồng Khẩu Đạo Tràng (thượng)

Nông Kính Tôn, Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác, cùng với Ô Tâm Lan vừa tiễn lão lang trung trở về cũng nghe được, đều ngẩn mặt nhìn nhau.

Ô Tâm Lan nghe thế không nhịn được hỏi: "Như vậy quyển sách của ngươi đâu? Có thể cho chúng ta xem một chút không?"

Vương Chí Đạo rất xấu hổ nói: "Xin lỗi, trước khi gia nhập Tinh Võ Môn ta rất nghèo, đi ỉa không có giấy chùi đít, nên đã dùng sách kia làm giấy chùi đít rồi!"

Lời này vừa ra, mọi người vẻ mặt đều giống như đang ăn phân vậy, nhất là Ô Tâm Lan, sắc mặt đỏ bừng lên, nếu không có Nông Kính Tôn ở đó, nàng chắc hẳn đã mắng ầm lên rồi.

Vương Chí Đạo cười hắc hắc nói: "Bất quá các người muốn xem cũng không phải là không thể, quyển sách đó ta đã ghi nhớ kỹ trong đầu rồi, ta có thể đem nó viết lại hoàn toàn."

Vương Chí Đạo thầm nghĩ đem bộ Chí Đạo quyền học hệ thống luyện tập của mình viết ra cho đệ tử Tinh Võ Môn tu luyện xong, nói không chừng có thể đem bộ võ học của mình phát dương quang đại sớm cả trăm

năm, đến đời sau nhất định cùng mấy loại Thái Quyền, Không Thủ Đạo, Thái Cực Đạo, Triệt Quyền Đạo, trở thành quyền đạo nổi tiếng thế giới.

Lại nghe Hoắc Đình Giác nói: "Tuyệt đối không thể, chưa đồng ý đã học tập võ phái của người khác, đó là tối kỵ trong giới võ thuật, quyển sách kia tuy là ngươi nhặt được, nhưng không thuộc về của ngươi, hơn nữa ngươi đã là đệ tử Tinh Võ Môn, sao có thể học tập võ công môn phái khác?"

Vương Chí Đạo nghe thế sợ run, hỏi: "Đệ tử Tinh Võ Môn hình như không phải chỉ học tập riêng quyền pháp của sư phụ mà?"

"Điều này không giống, các quyền sư kia đều là sư phụ mời đến, bọn họ truyền thụ tuyệt nghệ cho chúng ta đều đã được sư môn bọn họ đồng ý. Nhưng người chủ nhân quyển sách kia không có đồng ý đem nó công khai truyền thụ. Vạn nhất ngày sau môn phái võ công bí mật kia tìm đến cửa, chúng ta phiền toái vô cùng, có lý cũng không nói rõ được."

"Nhưng mà, quyển sách đó do ta nhặt được, như vậy nên thuộc về ta…"

Hoắc Đình Giác ngắt lời hắn, nói: "Ngươi sao có thể nói như vậy, nhặt được vật gì sao có thể biến thành đồ của ngươi, ngươi đã quên sư phụ dạy ta làm người phải quang minh lỗi lạc, không nhặt của rơi sao? Nhặt được vật gì nên nghĩ biện pháp trả cho lại chủ nhân mới đúng. Bất quá nếu ngươi đã đem sách kia hủy mất thì thôi. Nhưng mà nội dung bên trong ngươi tuyệt không thể làm của riêng, nếu không đến lúc chủ nhân quyển sách phát hiện, nhất định không bỏ qua cho ngươi. Giới võ thuật rất nhiều cấm kỵ, ngươi không thể không tuân thủ."

Vương Chí Đạo sờ sờ cằm, hỏi: "Nhưng mà vấn đề là, nội dung trong quyển sách ta đã luyện, bây giờ nên làm sao? Nhị sư huynh, người không phải muốn phế võ công của ta đi chứ?"

Hoắc Đình Giác suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi còn nhỏ, không biết điều cấm kỵ này, xem như chỉ là vô tâm, phế võ công không cần. Nhưng mà nội dung trong sách kia ngươi không nên luyện nữa, sau này cũng không nên sử dụng mấy chiêu thức đó. Chiêu thức ác độc như thế, phỏng chừng không phải là võ công của môn phái chính tông, chúng ta tốt nhất không nên gặp phải loại phiền phức này. Ngươi nếu muốn luyện võ công, nên đi theo đại sư huynh hoặc là theo ta tập võ công Tinh Võ Môn đi!"

Nông Kính Tôn nói: "Vương Nhị à, lời Nhị sư huynh ngươi nói, ngươi không thể không nghe, hắn cũng là muốn tốt cho ngươi thôi. Nhìn ngươi hôm nay đánh nhau với người Nhật Bản, vừa ra tay đã bẻ gãy một chân một tay người ta, chỉ sợ việc này không tốt. Ngày sau ngươi nếu lại dùng loại võ công đó vô tình lại đem chân tay người khác bẻ gãy, chúng ta đây Tinh Võ Môn sẽ rất phiền tóai."

Lưu Chấn Đông cũng nói: "Đúng vậy, Vương Nhị, sư phụ luôn luôn dạy chúng ta, ra tay nhất định phải có lưu tình, không thể quá ác độc, nếu không sẽ kết thành thù sâu không thể hóa giải. Loại chiêu thức này của ngươi đúng là để lấy mạng, tốt nhất không nên dùng nữa, sau này để ta dạy ngươi võ công chính tông Tinh Võ Môn!"

Vương Chí Đạo bị những người này nóng xong, hoàn toàn hết chỗ nói lại. Vì hắn xem ra, võ công vốn chính là dùng để đả thương giết người, chỉ nói hữu hiệu hay là vô hiệu, không nói đến ngoan độc hay không. Cũng không phải là nói chuyện nhân nghĩa. Người khác muốn đả thương giết mình, mình lại còn hạ thủ lưu tình hay sao? Trừ khi võ công của mình đã tới cảnh giới cực cao, nếu không thì nhất định là chết. Nếu không muốn đả thương người, thì đừng luyện võ. Trong giới võ thuật xưa từng lưu hành lý thuyết Tám đánh Tám không đánh, Vương Chí Đạo xem qua, thấy thực là buồn cười.

Bất quá Vương Chí Đạo biết chính mình không có khả năng thuyết phục những người này thay đổi ý niệm trong đầu, nếu nói ra lý luận của Chí Đạo quyền học này, chỉ sợ sẽ bị bọn họ nói là lý thuyết tà môn ngoại đạo, nói mình chính là đồ đệ tà phái, không chừng còn có thể bị đuổi khỏi Tinh Võ Môn.

Bây giờ Vương Chí Đạo mới thấy hối hận cho lời mình nói dối, nói thế nào không nói, lại hết lần này đến lần khác nói võ công của mình là học từ trong quyển sách nhặt được. Như vậy vừa đúng là làm cho Tinh Võ Môn không cho mình tập võ công này nữa, lại bắt luyện võ công Tinh Võ Môn, thực lực của mình phải chờ tới bao nhiêu năm mới có thể tăng lên bằng mình kiếp trước? Bất luận thế nào, mình cứ len lén tập luyện cho tốt, cho dù bị phát hiện, cùng lắm thì rời khỏi Tinh Võ Môn, dù sao chính mình cũng không phải

là đệ tử Tinh Võ Môn, rời đi cũng không có gì. Điều Vương Chí Đạo khó có thể chấp nhận nhất, chính là thực lực yếu kém, đề thăng chậm chạp.

Thật vất vả mới đợi được ba người Nông Kính Tôn rời đi, đã thấy Ô Tâm Lan giương đôi mắt to đen láy nhìn hắn.

Vương Chí Đạo bị ánh mắt thuần khiết trong vắt của Ô Tâm Lan nhìn hắn, trong lòng có chút không tự nhiên, ho khan một tiếng, hỏi: "Ô sư tỷ, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Ô Tâm Lan hỏi: "Ngươi vừa rồi là nói thật sao?"

"Đương nhiên là thật, ta tại sao nói láo?"

"Nhưng là, ta lại cảm giác được, ngươi đang nói dối."

"Ha ha, Ô sư tỷ, ngươi cảm giác có vấn đề rồi đó, ta sao có thể nói dối sư huynh cùng Nông đại thúc chứ?"

Trong miệng giải thích, nhưng trong lòng lại chấn động, cô gái nhỏ này cảm giác cũng quá nhạy cảm, ngay cả nói dối cũng có thể cảm giác được!

Ô Tâm Lan vểnh mi nhìn Vương Chí Đạo một lúc, rốt cục buông tha không gặng hỏi nữa, chu miêng nói: "Không thừa nhận thì thôi, ta còn có việc phải làm, ngươi tự mình nghỉ ngơi đi. Lúc này ngươi chính mình tự bị thương, không quan hệ đến ta, đừng nghĩ là ta lại chăm sóc ngươi!"

Vương Chí Đạo cười đểu nói: "Ta đây vết thương nhẹ thôi mà, làm sao có thể không biết xấu hổ mà dám phiền toái Ô sư tỷ chăm sóc, ta tự chăm sóc chính mình được mà! Ô sư tỷ, nếu bận cứ đi lo việc mình đi!"

Ô Tâm Lan đi rồi, Vương Chí Đạo thở dài một hơi, xương sườn đau đớn lại bắt đầu tác động thần kinh. Đáng tiếc thời này thuốc giảm đau còn không có, Vương Chí Đạo không thể làm gì đành nằm thẳng trên giường, dùng "nghịch thức thở bụng sâu" từ từ dẹp cơn đau xương sườn.

Đến lúc xế chiều, cơn đau đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ cần không cử động mạnh vùng bụng, vết thương cơ bản không còn cảm giác gì nữa.

Ô Tâm Lan trong miệng tuy nói là không chiếu cố hắn, nhưng đến lúc ăn cơm chiều, lại là tự bưng cơm đến cho hắn, chỉ là không tự mình cho hắn ăn nữa. Mặc dù như thế, Vương Chí Đạo vẫn rất cảm kích, cảm giác được Ô sư tỷ này đối với mình thật tốt.

Ăn cơm tối xong, Vương Chí Đạo lại tập luyện "thở bụng sâu nghịch thức" thêm lần nữa, bởi vì có trí nhớ từ kiếp trước tu luyện khắc khổ, tâm ý dường như cũng được hồi sinh lại, làm cho thân thể mới lại một lần nữa đạt được hiệu quả luyện tập tốt ngoài ý muốn, không bao lâu hắn đã tiến vào cảnh giới "tâm tịnh như nước".

Trong lòng không có nửa phần tạp niệm, cảm quan lập tức biến thành linh mẫn chưa từng có, Vương Chí Đạo lại đạt được cảm giác tu luyện ở kiếp trước, khi bắt đầu cảm nhận được cảm giác không khí lưu động, da dẻ rất mẫn cảm, ngay cả không khí chuyển hướng rất nhỏ cũng có thể cảm ứng được. Lại tiếp tục tĩnh tâm, thính giác cũng bắt đầu trở nên linh mẫn, các loại âm thanh to nhỏ bắt đầu chậm rãi truyền vào trong lỗ tai, cơ hồ cả động tĩnh trong Tinh Võ Môn cũng đều nghe thấy.

Lúc này Vương Chí Đạo nghe được tiếng "hịch hịch" xé gió, tựa hồ như roi da kịch liệt vụt xuống xé rách không khí sinh ra tiếng vang. Thanh âm ở ngoài sân.

Tò mò, Vương Chí Đạo xuống giường, lặng lẽ đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Thật không ngờ, ở ngoài sân chính là Trần Chân, hắn đang luyện công.

Trên ngươi chỉ mặc một tấm áo lót, tay áo bị vén lên, lộ ra một đôi cánh tay nở nang cứng như sắt thép. Trần Chân đang đánh quyền, tiếng hịch hịch xé gió Vương Chí Đạo vừa nghe như tiếng roi da xé không chính là tiếng xé gió khi hắn đánh quyền ra.

Chỉ thấy Trần Chân tung ra Nhất Đính Trực Quyền, tốc độ nhanh đến mức Vương Chí Đạo cũng cơ hồ không nhìn rõ được bóng dáng nắm tay, tiếng xé gió mãnh liệt chính là do Nhất Đính Trực Quyền bạo phát ra. Giống như Trần Chân này dùng Nhất Đính Trực Quyền đánh tan nát không khí vậy.

Vương Chí Đạo trong lòng khiếp sợ, lấy quyền pháp đánh nát không khí, ở hậu thế chỉ có cao thủ đấu võ đài hàng đầu mới làm được như thế, quyền đầu như vậy, đánh lên trên người, có sức chấn động cùng phá hoại kinh người, loại quyền pháp này so với tính xuyên thấu của quả đấm đơn thuần thì lực sát thương mạnh hơn nhiều. Có thể nói như thế này, nếu đem tính xuyên thấu của quả đấm ví như sức sát thương của viên đạn súng lục, thì loại quyền pháp này tính sát thương chính là đạn pháo, chính thực là nhất kích tất sát. Vương Chí Đạo kiếp trước cũng có thể đánh ra được loại trực quyền phá không này, nhưng không phải là quyền nào cũng được, đánh ra ba quyền mà có một quyền đạt được hiệu quả phá không kinh người cũng đã là rất giỏi rồi. Nhưng mà Trần Chân cơ hồi mỗi đòn trực quyền đều sinh ra hiệu ứng phá không kinh người này.

Chẳng lẽ, Trần Chân này, thực lực so với mình kiếp trước còn mạnh hơn sao?

Vương Chí Đạo nhìn vẻ mặt Trần Chân một chút, trong lòng mới thư thái. Trần Chân vẻ mặt phẫn nộ, toàn thân như bị lửa đốt. Hiển nhiên hắn là đang phát tiết tức giận, trong lòng đang phẫn nộ cùng cực, năng lực có thể phát huy đến mức dị thường. Trần Chân đúng là có biểu hiện như vậy, phỏng chừng là do chuyện tình Hoắc Nguyên Giáp kích động, mới có thể bộc phát ra lực lượng vượt xa người thường. Vương Chí Đạo tin tưởng, nếu như tâm tính mình cũng rơi vào tình huống như vậy, cũng có thể đánh ra nhiều lần quyền pháp phá không hoàn mỹ.

Động tác của Trần Chân dừng lại, ánh mắt hắn tựa hồ bị vật gì trên mặt đất hấp dẫn. Vương Chí Đạo nhìn theo ánh mắt hắn, phát hiện đó là tấm bảng hiệu "Đông Á bệnh phu" người Nhật Bản lúc xế chiều bỏ chạy đã vứt lại ở đây, người Tinh Võ Môn còn chưa ai xử lý nó.

Trần Chân nhìn thấy tấm bảng hiệu kia, ánh mắt lần nửa bốc lửa bừng bừng giận dữ, đột nhiên tiến đến vác tấm bảng hiệu kia lên vai, rồi sau đó bước nhanh ra khỏi Tinh Võ Môn.

Vương Chí Đạo trong lòng vừa động, nghĩ tới kiếp trước đã từng xem bộ phim đặc sắc về Trần Chân nổi giận xông vào Hồng Khẩu đạo tràng, vội vàng đi theo ra ngoài. Loại tình cảnh làm tất cả người Trung Quốc đều nhiệt huyết sôi trào này, chính mình sao có thể bỏ qua.

20. Chương 20: Tức Giận Xông Vào Hồng Khẩu Đạo Tràng (hạ)

Trần Chân vai vác biển "Đông Á bệnh phu", mắt không thèm nhìn ai, cước bộ kiên định vững chắc hướng Nhật Bản tô giới mà đi. Còn Vương Chí Đạo thì gắt gao theo phía sau hắn.

Tiến vào Nhật Bản tô giới, Trần Chân hướng bốn phía tìm tòi một chút, rất nhanh đã phát hiện ra phương hướng Hồng Khẩu đạo tràng, rõ ràng một kiến trúc Nhật Bản võ đạo tràng.

Vừa đến cửa đã nghe bên trong tiếng quát tháo rung trời, rõ ràng đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng ở bên trong luyện quyền.

Trần Chân một cước đá ra, cánh cửa kiểu Nhật Bản vốn không rắn chắc lập tức nát bấy.

Hồng Khẩu đạo tràng hơn trăm tên đệ tử, tất cả đều mặc đạo phục trắng, sắp thành hàng ngũ chỉnh tề, mồ hôi như mưa đang diễn luyện. Âm thanh cánh cửa nát bấy làm bọn hắn động tác nhất tề dừng lại, ngạc nhiên quay đầu nhìn, vừa lúc thấy Trần Chân vai vác tấm bảng hiệu, thần sắc lạnh lùng đi đến.

Một gã đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng thấy thế, bước lên phía trước hỏi: "Ngươi là ai?"

"Tinh Võ Môn, Trần Chân!" Trần Chân lạnh lùng đáp.

Hồng Khẩu đạo tràng nổi giận nói: "Hồng Khẩu đạo tràng chỉ có tài năng của dân tộc Đại Hòa cao quý mới có thể tiến vào, bọn lợn Trung Quốc sao có thể đặt chân tới, ngươi sao dám đá vỡ cửa xông vào, lập tức đi ra ngoài!"

Trần Chân lạnh lùng nói: "Đây là địa bàn của người Trung Quốc, người Trung Quốc có quyền tiến vào, người Nhật Bản các ngươi hay là chạy về chính quốc đi!"

Hồng Khẩu đạo tràng đệ tử nghe vậy tức giận mắng một tiếng : "Bát dát!"

Một chưởng hướng Trần Chân đánh tới. Nhưng chưởng của hắn vừa chém ra, một chưởng của Trần Chân đã đánh trước lên mặt hắn.

Gã đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng này dưới một chưởng của Trần Chân, thân hình mềm nhũn, ngã đập mạnh đầu xuống, khuôn mặt cùng sàn nhà thân mật tiếp xúc, lập tức chết ngất ngay tại chỗ.

Trần Chân bỏ tấm biển đang vác trên vai xuống, chỉ vào bốn chữ to "Đông Á bệnh phu" nói với đám đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng: "Tấm bảng hiệu này, ta trả lại cho các ngươi!"

Hồng Khẩu đạo tràng đệ tử đều biến sắc, trong đó có một người thoạt nhìn như là giáo đầu, quát lên:

"Bát dát, lên cho ta, giết hắn!"

Tiếng quát vang lên, Hồng Khẩu đạo tràng các đệ tử cùng hướng Trần Chân vọt tới.

Bảng hiệu bay tới, nặng nề đánh lên hai đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng đi trước, sau đó Trần Chân bay lên tung ra một cước, đá lên tấm bảng.

Tấm bảng nát bấy, hai gã Hồng Khẩu đạo tràng đệ tử đỡ lấy bảng hiệu, cũng bị lực đạo cực mạnh này đánh cho bay ngược lại, đụng ngã một đám người phía sau.

Trần Chân lúc này đã vọt vào trong đám các đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng, nắm tay phá không đánh ra, lập tức có hai đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng ngã xuống, trên mặt nở hoa.

Song cước nhanh như điện chớp, Trắc Thích liên hoàn không ngừng đá ra bốn phương tám hướng, tiếng gãy xương tiếng kêu la thảm thiết hòa thành bản giao hưởng, không ngừng có đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng bay ngược ra, rồi ngã vật về sau, không ai có thể đứng lên nổi.

Nhất kích tất sát!

Vương Chí Đạo đứng ở cửa xem cuộc chiến, sợ đến ngây người, đây đúng là chân chính nhất kích tất sát. Dưới quyền cước của Trần Chân lực sát thương kinh người, Hồng Khẩu đạo tràng các đệ tử cơ bản là không còn sức chiến đấu. Hơn nữa Trần Chân thật sự quyền cước chuẩn xác, tốc độ phản ứng cực kỳ kinh người, cơ hồ chiêu chiêu đều đánh trúng, mà Hồng Khẩu đạo tràng các đệ tử lại không ai có thể đánh trúng Trần Chân một quyền.

Đúng là một trận chiến lấy ít địch nhiều hoàn mỹ. Vương Chí Đạo đột nhiên cảm giác được, Trần Chân này thực sự rất mạnh, hoàn toàn có thể so với mình ở kiếp trước. Đáng tiếc là mình sau khi hồi sinh thực lực kém đến quá xa, nếu không thì nhất định phải đánh với hắn một trận cho đã tay.

Không tới hai phút đồng hồ, hơn trăm tên đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng đã có tới phân nửa nằm ngồi la liệt trên mặt đất, chỉ có thể rên rỉ, không thể đứng lên. Chỉ còn mấy tên đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng còn đứng vững kể cả tên giáo đầu kia, đều vẻ mặt hoảng sợ, chằm chằm nhìn Trần Chân giống như nhìn ma quỷ, không ngừng lui về sau.

Trần Chân ánh mắt lạnh băng, cước bộ thong thả mà trầm trọng hướng mấy người đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng tiến tới, mỗi bước giống như búa tạ ngàn cân đánh lên ngực đám đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng, làm bọn hắn mỗi người đều đầm đìa mồ hôi lạnh.

Có lẽ chịu không nổi cảm giác hít thở không thông dưới áp lực kẻ khác, một tên đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng điên cuồng hét lên một tiếng, liều mạng hướng Trần Chân xông tới.

Đáng tiếc chính là, thực lực kém rất xa, nổi giận như thế nào cũng là phí công. Trần Chân chỉ là phóng ra một cước, đã đem người này đá bay ra.

Bóng người chợt lóe, Trần Chân thân mình như điện vọt tới trước mặt giáo đầu kia, tay trái một chụp đã bóp lên cổ hắn, mạnh mẽ một tay đem gã giáo đầu nặng ít nhất bảy mươi cân giơ bổng lên.

Trần Chân hai mắt trừng giận, lớn tiếng hỏi: "Gia Ngũ Lang ở đâu rồi?"

Gã giáo đầu này chưa từng gặp qua người Trung Quốc nào dũng mãnh như vậy, sợ hãi chút nữa đái ra quần. Bởi vì bị bóp cổ, tiếng nói hắn đứt quãng:

"Gia hội trưởng… đi ra ngoài … còn chưa trở về!"

"Còn thầy thuốc Thu Dã kia đâu?" Trần Chân lần nữa lớn tiếng hỏi.

"Ta không biết…" Giáo đầu này vẻ mặt như sắp khóc, đứt quãng nói: "Ta.. ta không biết thầy thuốc Thu Dã…"

Trần Chân quát lên một tiếng, cong khuỷu tay một quyền nặng nề đánh lên bụng giáo đầu.

Gã giáo đầu này thân thể cong gập như con tôm, hai mắt trắng dã, dứt khoát là đã chết ngất rồi.

Trần Chân vứt gã giáo đầu xuống, chỉ vào mấy đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng còn lại đang sợ đến hai chân run rẩy, lớn tiếng quát: "Các ngươi nhớ lỹ, người Trung Quốc chúng ta không phải Đông Á bệnh phu!"

Hồng Khẩu đạo tràng đệ tử đã sớm bị Trần Chân dọa cho vỡ mật, sao có dũng khí dám nói lại Trần Chân, chỉ là ra sức gật đầu. Lúc này đại khái Trần Chân nói bọn hắn không phải do cha mẹ sinh ra, tinh tưởng cũng không ai dám phản đối.

Có tiếng vỗ tay vang lên, Vương Chí Đạo không nhịn hoan hô ầm lên.

"Đánh rất hay, Ngũ sư huynh đánh rất hay!"

Trần Chân nghe tiếng quay đầu, thấy rõ Vương Chí Đạo, không khỏi ngạc nhiên, hỏi: "Vương sư đệ, sao ngươi lại tới đây?"

"Ta là đi theo huynh tới, nếu không như vậy, ta sẽ không nhìn được sư huynh anh dũng thần võ!"

Trần Chân nghe vậy cười khổ một chút, thở dài nói: "Quên đi, chúng ta đi về thôi!"

Vương Chí Đạo nhưng lại cười nói: "Ngũ sư huynh, chỉ sợ chúng ta không đi được!"

Vương Chí Đạo vừa nói xong, vài cái đạo môn bị phá tung ra, vô số lính Nhật Bản cầm súng trường tiến vào, nòng súng ngắm ngay vào Trần Chân cũng Vương Chí Đạo.

Bốn người mặc Nhật Bản võ sĩ phục rực rỡ đi đến, chứng kiến sàn đạo tràng nằm đầy các đạo tràng đệ tử đang rên rỉ, không khỏi đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trong bốn người này trừ người đầu lĩnh Vương Chí Đạo không biết, còn ba người kia đều đã gặp qua, hai người chính là trong đám võ sĩ Nhật Bản lúc chiều đã đến Tinh Võ Môn khiêu khích, mà người kia chính là người Trần Chân muốn tìm, Nhật Bản Nhu đạo hội trưởng Gia Ngũ Lang.

Nhìn thấy Gia Ngũ Lang, Vương Chí Đạo không nhịn được, quay sang Trần Chân nói: "Ngũ sư huynh, tên kia chính là Gia Ngũ Lang, đã hèn hạ hại chết sư phụ!"

Trần Chân nghe vậy, ánh mắt lộ hàn quang sát khí rợn người, trừng mắt nhìn Gia Ngũ Lang.

Gia Ngũ Lang thấy ánh mắt Trần Chân cực kỳ ác liệt có chút kinh hãi, nhưng lại giải thích nói: "Tiểu tử kia, ngươi nói bậy gì đó? Ta và sư phụ ngươi Hoắc Nguyên Giáp luận võ là đường đường chính chính đánh bại hắn, sao lại nói là hèn hạ?"

"Gia Ngũ Lang!", Vương Chí Đạo chỉ vào Gia Ngũ Lang quát: "Ngươi dám lấy tinh thần Võ sĩ đạo Nhật Bản các để thề, là ngươi cùng sư phụ ta luận võ, thật là đường đường chính chính sao?"

Gia Ngũ Lang nghe vậy mặt cứng đờ, trợn mắt há mồm, nhưng lại không nói được câu nào.

Lúc này, một trong hai người Vương Chí Đạo đã từng ở Tinh Võ Môn thấy qua trong đám võ sĩ Nhật Bản lại nhìn Vương Chí Đạo, thấp giọng nói với đầu linh Nhật Bản một câu.

Chỉ thấy người Nhật Bản này trên mặt lại lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn Vương Chí Đạo nói: "Là ngươi bẻ gãy một chân một tay Tỉnh Thượng Khoan sao? Ngươi học ở đâu được kỹ thuật bẻ khớp của Nhu thuật cổ truyền Nhật Bản chúng ta?"

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Không nên lấy công phu Trung Quốc làm của riêng. Võ đạo của Nhật Bản các ngươi, bất luận là Nhu thuật, Đường thủ, hay là Kiếm đạo, đều không có món nào không phải là học từ Trung Quốc rồi sửa đi. Nhật Bản võ đạo có gì, Trung Quốc võ thuật đã sớm có từ lâu. Ta sử dụng, chính là võ thuật Trung Quốc, phân cân thác cốt, chứ không phải là thứ của Nhật Bản các ngươi!"

Người Nhật Bản này nghe vậy cười nhạt nói: "Nhu thuật cùng Đường thủ vốn là Trung Quốc quyền pháp, điều này ta không phủ nhận, nhưng là trải qua mấy trăm năm Nhật Bản chúng ta phát triển cải tiến, đã thành trò giỏi hơn thày, hoàn toàn vượt qua Trung Quốc quyền pháp. Cho nên mới nói, đã hoàn toàn thuộc về võ đạo đại Nhật Bản chúng ta. Như các ngươi là loại người thấp kém, không có tư cách có được loại chí thượng võ đạo này."

"Chó má!" Vương Chí Đạo không khách khí mắng một câu, không để ý tới người Nhật Bản này sắc mặt đang đỏ bầm lên giống như gan lợn, chỉ vào đám đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng bị Trần Chân đánh ngã nằm trên mặt đất, nói: "Xem đám người này luyện tập chí thượng võ đạo Nhật Bản, cả trăm người cùng lên một lúc cũng không đánh lại một mình Ngũ sư huynh ta, tất cả đều như rác rưởi. Thấy những thứ rác rưởi này trước mặt, lại không biết điều vẫn khoe khoang khoác lác rằng trò giỏi hơn thày, vượt qua quyền pháp Trung Quốc. Chẳng lẽ người Nhật Bản các ngươi không biết hai chữ "tự thẹn" viết làm sao ư?"

"Nói rất hay!" Trần Chân lập tức cất tiếng khen ngợi, đối với hơn trăm cây súng đang chĩa vào hắn cùng Vương Chí Đạo coi như không có.

Đám người Nhật Bản Gia Ngũ Lang sắc mặt biến thành đen, đen biến thành tái xám, cơ hồ muốn bạo phát. Nhưng người Nhật Bản cầm đầu kia lại ra vẻ không thèm để ý, trên mặt một chút tức giận cũng không có, hắn cười nhạt nói: "Những thứ đệ tử này đúng là còn kém nhiều, bất quá cũng không có nghĩa là võ đạo Nhật Bản chúng ta không giỏi. Ngươi gọi là Trần Chân sao? Hồng Khẩu đạo tràng thuộc về tô giới Nhật Bản, tương đương với lãnh thổ Nhật Bản, các ngươi không được phép tự ý xông tới, chúng ta hoàn toàn có quyền xử bắn các ngươi, nhưng là ta nguyện ý cho các ngươi một cơ hội. Như vậy đi, Trần Chân, ta tới đấu với ngươi một trận, nếu như ngươi có thể chiến thắng ta, ta sẽ tha cho các ngươi ra khỏi Hồng Khẩu đạo tràng, như thế nào?"

Không đợi Trần Chân đáp ứng, Vương Chí Đạo giành nói: "Ngươi muốn hướng chúng ta chứng minh võ đạo Nhật Bản trò giỏi hơn thầy, vượt qua quyền pháp Trung Quốc sao? Vạn nhất ngươi thua Ngũ sư huynh ta, như vậy chẳng phải là mất hết mặt mũi. Vì bảo tồn mặt mũi, ngươi há lại có thể thả chúng ta sống sót rời đi? Ngươi tốt nhất là trực tiếp giết chúng ta diệt khẩu đi!"

Người Nhật Bản này nghe vậy hừ lạnh nói: "Ta Cung Thành Trường Thuận luôn luôn nói là làm, lời hứa đáng giá nghìn vàng, đã nói ra tuyệt đối không nuốt lời!"

"Gì, ngươi nói ngươi tên gì? Cung Thành Trường Thuận? Ngươi không lẽ là người vừa sáng lập Cương Nhu Lưu Không Thủ đạo (1)?" Vương Chí Đạo nghe vậy lại lấy làm kinh hãi.

Chỉ nghe Nhật Bản võ sĩ đứng sau Cung Thành Trường Thuận quát: "Đây là quán chủ Hồng Khẩu đạo tràng của chúng ta, tiểu tử ngươi nói lăng nhăng gì thế? Còn hồ ngôn loạn ngữ ta cho ngươi ăn đạn!"

Lại thấy Cung Thành Trường Thuận phất tay, không cho hắn nói tiếp, lại nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: "Ngươi vừa mới nói cái gì, cái gì Cương Nhu Lưu? Không sai, ta đúng mới có ý niệm trong đầu đem võ đạo của ta sửa thành Cương Nhu Lưu, nhưng ta còn chưa công khai, ngươi là từ đâu mà biết?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ta có khả năng tiên tri, đoán!"

Cung Thành Trường Thuận kỳ quái nhìn lại Vương Chí Đạo một lần, lẩm bẩm nói: "Không Thủ Đạo, ừ, tên này không sai, võ đạo đại Nhật Bản chúng ta gọi là "Đường thủ" đúng là có chút không ổn, gọi là "Không Thủ Đạo" tên này rất không sai…"

Vương Chí Đạo nghe vậy vẻ mặt quái dị nhìn Cung Thành Trường Thuận, thầm nghĩ: "Không thể nào, chuyện người Nhật Bản đem Đường Thủ đổi thành Không Thủ Đạo, chẳng nhẽ là chính mình trong lúc vô tình tiết lộ thiên cơ? Thật là quá quỷ dị!"

Cung Thành Trường Thuận ngẩng đầu lên, không hề để ý tới Vương Chí Đạo nữa, nói với Trần Chân: "Ý ngươi thế nào, có dám cùng ta đấu một chút hay không?"

Trần Chân nói: "Tốt, ngươi đã nhất định muốn đấu cùng ta, chúng ta sẽ phân cao thấp đi!"

Cung Thành Trường Thuận khoát tay ra lênh, nói: "Thất Điền, cho người của ngươi thu súng, lui xuống đi!"

Một quan binh Nhật Bản phất phất tay, lính Nhật Bản liền lập tức thu hồi súng, nhất tề lui ra ngoài.

Chú thích của người dịch:

(1) - Cương Nhu Lưu Không Thủ đạo: một hệ phái Karate..

21. Chương 21 Cương Nhu Lưu Không Thủ Đạo

Cung Thành Trường Thuận để trần hai bàn chân, cởi áo đi tới giữa sàn, hướng Trần Chân mỉm cười nói: "Trần Chân, mời lên sàn đi!"

Vương Chí Đạo thấp giọng nói bên tai Trần Chân: "Ngũ sư huynh, Cung Thành Trường Thuận chính là cao thủ Nhật Bản cấp tông sư, đám đệ tử đạo tràng mới bị huynh đánh ngã không thể so sánh bằng, huynh phải cẩn thận một chút!"

Trần Chân vỗ vai Vương Chí Đạo nói: "Không cần lo lắng cho ta, Vương sư đệ, nếu có cơ hội lập tức rời khỏi chỗ này ngay!"

Trần Chân tháo giày da, cởi áo trong, đi nhanh vào giữa sàn đạo tràng, cùng Cung Thành Trường Thuận đối mặt đứng thẳng.

Nói về tuổi, Cung Thành Trường Thuận hơn ba mươi tuổi, lớn hơn Trần Chân chừng mười tuổi. Luận danh khí, Cung Thành Trường Thuận chính là Nhật Bản nổi danh lừng lẫy tông sư cao thủ, tại Nhật Bản cơ hồ không người nào không biết, mà Trần Chân trước ngày hôm nay, chỉ có một ít người Nhật Bản biết hắn là ai. Bất quá tin tưởng rằng, sau ngày hôm nay, người Nhật Bản không thể quên được cái tên Trần Chân này, lấy một người nổi giận xông vào Hồng Khẩu đạo tràng, đánh cho hơn một trăm đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng tan tác như hoa rơi nước chảy.

"Không bị người đánh cũng không đánh người, mọi việc thuận tự nhiên". Vương Chí Đạo hiểu biết đối với Cung Thành Trường Thuận này, ngoài việc hắn sáng lập ra Cương Nhu Lưu Không Thủ Đạo, còn có một câu di huấn như thế.

Xem một câu di huấn này, thấy võ đạo triết lý của Cung Thành Trường Thuận cùng với tinh thần "Chi qua vi võ" của quyền pháp Trung Quốc có chút tương tự. Chỉ bất quá tối nay trận chiến vì danh dự người Nhật Bản, Trần Chân đem hơn trăm tên đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng đánh cho hoa rơi nước chảy, cho dù Cung Thành Trường Thuận muốn tưởng "Mọi sự hóa vô", cũng không thê không toàn lực ứng phó, giữ gìn danh dự võ đạo Nhật Bản.

Tựa như là có hiểu ngầm, hai người mặc dù chưa nói một lời, nhưng lại đồng thời xoay người bắt đầu khởi động (1).

Khởi động trước khi khai chiến, mục đích chính là tiêu trừ cảm giác cứng ngắc trên cơ thể, cho quyền cước hoạt động, phấn chấn tinh thần, để năng lực toàn diện phát huy. Nhưng mà Trần Chân cùng Cung Thành Trường Thuận hai người khởi động, có chút trước khi khai chiến biểu thị thực lực bản thân, mục đích để lay động tâm trí đối phương.

Hai người thân trên đều để trần, vóc người lớn nhỏ ưu khuyết đều nhìn được ngay. Từ thể cách mà xem, cả hai người đều là tương đương cùng cấp, Trần Chân so với Cung Thành Trường Thuận cao hơn một chút, nhưng Cung Thành Trường Thuận hai tay lại dài hơn Trần Chân. Chỉ thấy Cung Thành Trường Thuận

mặc dù hơn ba mươi tuổi rồi nhưng cơ thể vẫn rèn luyện rất tốt, bụng cơ ngực nở đường nét cơ bắp rõ ràng, chỉ là da dẻ vô cùng trắng, hiển nhiên mấy năm gần đây do sống an nhàn sung sướng, dường như đã thiếu đi cảm giác thiên chuy bách luyện. Trái lại Trần Chân, cơ thể đường nét rõ ràng sắc nét, cơ vai dị thường phát triển, nhìn như sau lưng mọc thêm đôi cánh, cơ bụng sáu múi săn chắc chỉnh tề, hai cẳng tay cứng rắn giống như sắt thép.

Nếu phân tích từ vóc người, Trần Chân lực bạo phát cùng chịu đòn đều muốn trội hơn Cung Thành Trường Thuận, nhưng Cung Thành Trường Thuận lớn tuổi hơn Trần Chân, kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn Trần Chân nhiều, hơn nữa hắn là tong sư khai tông lập phái, sự tinh thông kỹ nghệ chắc là hơn Trần Chân càng nhiều. Trận này phân thắng bại thật là khó đoán trước.

"Băng Băng băng!" Sau khi khom lưng bổ chân khởi động thân thể, Trần Chân bắt đầu vung quyền, nắm tay đánh ra khắp nơi đều là tiếng phá không, âm thanh xé gió làm giấy dán cửa Hồng Khẩu đạo tràng bị chấn rung bần bật.

Đám Gia Ngũ Lang đang đứng ở đây xem cuộc chiến mỗi người đều lộ ra thần sắc khiếp sợ, hiển nhiên là lần đầu biết đến quyền pháp ác liệt dị thường như thế.

Cung Thành Trường Thuận đang cúi mình khởi động cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng là hắn lập tức biến thành mỉm cười, đứng ra tư thế tự do, thủ chưởng vung lên đánh xuống.

"Xuỵch xuỵch" tiếng xé gió như là tiếng đao sắc bén bổ xuống cực nhanh, kẻ khác cảm giác màng tai cơ hồ sắp bị đâm thủng. Đao thủ của Tỉnh Thượng Khoan bổ ra hiệu quả phá không so với Cung Thành Trường Thuận, chỉ có thể xem như học trò gặp sư phụ.

Cung Thành Trường Thuận chiêu thức ấy, không kém chút nào so với Trần Chân bạo quyền phá không.

Có biểu diễn nữa cũng không còn ý nghĩa, hai người rốt cục lại mặt đối mặt, quyết chiến sắp bắt đầu.

Trần Chân làm ra thủ thế đúng là Hoắc gia quyền pháp, chính là tư thế phổ biến nhất ở Tinh Võ Môn. Mà Cung Thành Trường Thuận lại hai chân một trước một sau đều đứng thẳng, trọng tâm thân thể cơ hồ đều đè lên chân sau.

Nhãn thần giao nhau trong nháy mắt, Trần Chân đã phát động công kích trước, chân sau đạp một cái, giống như mũi tên bắn đến trước mặt Cung Thành Trường Thuận, hữu quyền cong như vòng cung từ trên hướng xuống, đánh vào bên cổ Cung Thành Trường Thuận.

Cung Thành Trường Thuận hai tay đan chéo, đỡ lấy một quyền này của Trần Chân, chân trước gần như không thay đổi, chân sau bắn lên, mũi chân nhắm vào bộ vị trái tim Trần Chân.

Trần Chân nắm tay lại thu trở về, lùi lại một bước tránh được ngọn cước của Cung Thành Trường Thuận, đồng thời một cước Trắc Thích nhằm đá vào bên hông Cung Thành Trường Thuận.

Hai người động tác đều nhanh như tia chớp, đan xen xuất ra, như bóng với hình, đệ tử Hồng Khẩu đạo tràng đứng xem hoa cả mắt, căn bản không thể thấy rõ ai đánh trúng ai.

Vương Chí Đạo nhìn một lát, cũng bắt đầu có chút hoa mắt, bắt đầu nhìn không rõ động tác Trần Chân cùng Cung Thành Trường Thuận, đầu óc còn thoáng có chút choáng váng. Trong lòng cả kinh, biết khối thân thể này cũng không có thực lực như ở kiếp trước, nhãn lực càng không so sánh được, miễn cưỡng tập trung tinh thần lại quên rằng khối thân thể này hai mắt không theo kịp động tác kia, làm cho đại não thiếu dưỡng khí, cho nên mới choáng váng.

Nghĩ ra điểm đó, Vương Chí Đạo nhắm hai mắt lại, chậm rãi điều động "nghịch thức thâm hô hấp pháp", để tâm thần tiến nhập cảnh giới "tâm tịnh như nước", mới lại mở mắt ra. Lúc này động tác của Trần Chân cùng Cung Thành Trường Thuận trong mắt hắn rõ ràng hẳn lên, một chiêu một thức cũng có thể nhìn được quỹ đạo.

Băng băng hai tiếng, nắm tay Trần Chân đánh lên eo lưng Cung Thành Trường Thuận, mà Cung Thành Trường Thuận xoay người một cước đá ngược trúng lên ngực Trần Chân, hai người đồng thời thụt lùi. Rõ ràng đánh ra một chiêu ngang sức.

Đã thấy Cung Thành Trường Thuận sắc mặt trắng bệch, động tác chậm lại. Hiển nhiên bị Trần Chân đánh vào eo lưng một quyền, bị thương không nhẹ. Trái lại Trần Chân, trên ngực bị Cung Thành Trường Thuận đá trúng một cước, chẳng những hình như không sao, mà vì phẫn nộ quyền cước công kích càng ác liệt hơn. Xét về cường độ thân thể cùng khả năng chịu đòn, Cung Thành Trường Thuận quả nhiên không bằng Trần Chân.

Cung Thành Trường Thuận bỗng nhiên quát to một tiếng, vốn tưởng đã lộ ra bại cục, bỗng lùi lại hai bước, đổi thành hai chân khơi khuỵu xuống, có chút giống tiền hậu tấn, hô hấp lại cũng ngưng bế, theo tiếng quát to vừa rồi, chỉ thấy da hắn bắt đầu đỏ lên, đặc biệt chỗ đan điền biến thành một vùng đỏ đậm.

Tam chiến thức, phối hợp cùng hô hấp pháp đặc biệt trong Cương Nhu Lưu Không Thủ Đạo, lập thế đứng thẳng phát huy lực lượng toàn thân.

Cung Thành Trường Thuận đã muốn xuất ra toàn lực.

Vương Chí Đạo lắc đầu, hắn biết Cung Thành Trường Thuận nhất định thua rồi. Rất rõ ràng, lúc này Cung Thành Trường Thuận còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ Cương Nhu Lưu triết lý lấy cương hóa nhu, trước mắt võ công của hắn vẫn còn là Đường thủ đơn thuần. Mặc dù thực lực không thấp, nhưng là đối diện Trần Chân này quyền pháp chí cương chí mãnh lại thêm con người kiên cường, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn. Sử sách đã ghi lại, ít nhất cũng phải mười tám năm nữa Cung Thành Trường Thuận mới khai sáng Cương Nhu Lưu Không Thủ Đạo, hắn tại lúc này mới chỉ là vừa có khái niệm về Cương Nhu Lưu mà thôi.

Về phần Trần Chân, quyền pháp của hắn Vương Chí Đạo hiên tại nhìn không ra gốc. Trần Chân quyền pháp loáng thoáng có chút Hoắc gia quyền pháp, nhưng lại với Hoắc Nguyên Giáp hai người phong cách hoàn toàn khác nhau. Bộc phát lực kinh người, đấu pháp cương mãnh, quyền cước kín không kẽ hở, có chút giống như đánh võ đài ở hậu thế, nhưng lại cũng không hoàn toàn như thế. Vương Chí Đạo chỉ là cảm giác được, loại quyền pháp này của Trần Chân vô cùng phù hợp tính cách của hắn, phong cách con người cứng rắn kiên cường, nhiệt huyết sôi trào, vô cùng tập trung đến cực điểm. Theo Ô Tâm Lan nói, Trần Chân thực lực cũng tương đương Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác, phong cách cũng là không sai biệt lắm. Nhưng bây giờ xem ra căn bản là không có khả năng. Vương Chí Đạo có lý do tin tưởng, Trần Chân nhất định là từng gặp kỳ ngộ, mới luyện thành được loại phong cách quyền pháp phù hợp nhất với mình như thế này.

Đột nhiên thấy bên tai vang lên một tiếng nói âm âm: "Tiểu tử, tại sao ngươi lắc đầu như vậy? Vì cảm thán cho vận mệnh tương lai của mình sa?"

Vương Chí Đạo nghiêng đầu nhìn sang, hóa ra vừa nói chính là Gia Ngũ Lang, hắn không biết đã đến cạnh Vương Chí Đạo từ bao giờ, thấy Vương Chí Đạo lắc đầu, lại nghĩ hắn sợ, không nhịn được bèn nói trêu chọc.

Vương Chí Đạo cười nhạt nói: "Ta là cảm thán cho quán chủ các ngươi sắp thua!"

"Nói bậy bạ gì, quán chủ sẽ thua? Tiểu tử ngươi hiểu cái gì? Cung Thành Quân là chúng ta đại Nhật Bản cao thủ tông sư, thân kinh bách chiến chưa từng thất bại, tại sao lại thua người Trung Quốc các ngươi?" Gia Ngũ Lang vẻ mặt không tin.

Vương Chí Đạo nói: "Cung Thành Trường Thuận đích thật là thân kinh bách chiến, thực chiến kinh nghiệm cùng kỹ xảo đều phong phú hơn so với Ngũ sư huynh ta, đáng tiếc chính là, hắn dù sao cũng là người sống an nhàn sung sướng, huấn luyện không đủ khắc khổ. Cho nên thể lực, cường độ thân thể đều so ra kém Ngũ sư huynh ta. Nếu như hắn vừa khai chiến đã liều cái mạng già, sử ra kỹ xảo mạnh nhất của bản thân, còn có khả năng đánh ngã Ngũ sư huynh. Nhưng là bây giờ, thể lực, cường độ thân thể của hắn đều là giảm xuống, đã không thể nào đánh bại Ngũ sư huynh ta được nữa. Gia Ngũ Lang tiên sinh, cũng giống như ngươi cùng sư phụ ta quyết đấu, nếu như là các người không hạ độc làm thân thể sư phụ ta suy yếu, chỉ bằng về một điểm lực lượng đả kích của ngươi, căn bản là không có khả năng đả thương sư phụ ta đâu."

"Câm mồm, không nên đem chuyện tình sư phụ ngươi trúng độc đổ lên trên người ta. Lần sau loại chuyện này khi nói xin mời đưa ra chứng cứ, không có chứng cớ, ta coi như ngươi cố ý vu hãm, đến lúc đó đừng trách ta hạ thủ vô tình!" Gia Ngũ Lang hung hăng nói.

"Còn muốn chứng cớ sao? Chỉ bằng một chút công phu của ngươi, ngay cả đánh thắng ta cũng không có khả năng, như thế nào có thể đánh chết sư phụ ta?"

"Hừ, tiểu tử ngươi đừng tưởng biết dùng hai chiêu bẻ khớp, bẻ gãy một tay một chân Tỉnh Thượng Khoan, là có thể đánh thắng được ta sao! Nói cho ngươi biết, kỹ thuật sát nhân trong Nhu thuật cổ truyền không ai tinh thông bằng Gia Ngũ Lang ta, nếu ngươi cùng ta đấu, chỉ cần một phút đồng hồ ta thừa sức bẻ đi hết các khớp xương tứ chi ngươi."

"Bẻ gãy các khớp xương như thế, chỉ là chút kỹ thuật mọn trong phân cân thác cốt thủ pháp, thuộc về loại chiêu thức nhân từ." Vương Chí Đạo cố ý âm u cười, nói với Gia Ngũ Lang: "Ngươi có biết chiêu gì mới là tàn nhẫn nhất trong phân cân thác cốt thủ pháp? Nói cho ngươi biết, chính là bẻ gãy xương sống, là cấm chiêu trong võ thuật cổ truyền Trung Quốc. So với bẻ cổ tuy bất đồng, sẽ không làm chết người, nhưng lại làm cho người ta cả đời nằm trên giường, thân thể không thể cử động, ăn uống đều không tự chủ động được, loại đau đớn thống khổ này ngươi chưa kinh nghiệm qua thì không thể tưởng tượng được, ngươi có muốn cùng ta ước chiến hay không, ta cho ngươi lãnh giáo một chút loại chiêu thức này."

Có lẽ nghe khẩu khí Vương Chí Đạo quá mức âm u, Gia Ngũ Lang nghe thế trong lòng không tự chủ được, dâng lên hàn ý, tự nhiên không lập tức tiếp nhận khiêu chiến, mà lại nói: "Ngươi có cơ hội ra ngoài mới nói đi!"

"Ta tuyệt đối có thể đi ra ngoài! Cung Thành Trường Thuận so với ngươi bất đồng, hắn rất coi trọng tinh thần võ sĩ đạo Nhật Bản, mặc dù ta cảm giác được võ sĩ đạo đúng là thần kinh. Nhưng là Cung Thành Trường Thuận hắn là người cao nhất đưa ra quy tắc. Cho nên hắn thua phải tuyệt đối tuân thủ lời hứa, để cho chúng ta rời đi. Ngươi hẳn là hiểu rõ quán chủ các ngươi chứ?"

Gia Ngũ Lang nghe vậy cười nói: "Như thế phải đợi Trần Chân đánh ngã quán chủ ta mới được, ngươi thấy điều này có khả năng sao?"

Nói còn chưa hết câu, chỉ nghe "Oành" một tiếng, tràng diện đột biến, Cung Thành Trường Thuận bị Trần Chân một cước đá bay văng ra ngoài.

Chú thích:

(1) - Đoạn này có lẽ tác giả học theo phim Fist of Fury của Lý Tiểu Long, đoạn đánh nhau với Cung Thành Trường Thuận trong Hồng Khẩu đạo tràng, mặc dù trước đó đã đánh nhau chán chê với đám đệ tử rồi, nhưng khi đối mặt với quán chủ lại tiếp tục khởi động, coi như đánh nhau lúc trước chưa đủ nóng người.

22. Chương 22 Đàm Võ Luận Đạo

Tả hữu khai cung (1) liên hoàn đánh ra bốn quyền như gió lốc đánh lên mặt Cung Thành Trường Thuận, tiếp theo lại một ngọn Hoành Tiên Thích (2) mạnh mẽ đá tới huyệt Thái Dương Cung Thành Trường Thuận.

Cung Thành Trường Thuận bị Trần Chân dùng Tả hữu khai cung bốn quyền đánh cho choáng váng, đối với Hoành Tiên Thích của Trần Chân không có lấy nửa điểm phản ứng. Kết quả, một cước nặng nề này đá trúng vào huyệt Thái Dương bên trái Cung Thành Trường Thuận. Cung Thành Trường Thuận chẳng những cả người bay ra khỏi vòng chiến, lại dứt khoat hôn mê bất tỉnh ngay đương trường.

Không xong, bây giờ thật sự là không đi được nữa rồi!

Vương Chí Đạo không ngờ tới sẽ xảy loại kết quả này, trong lòng cảm thấy không ổn. Quả nhiên.

"Sư phụ!", "Quán chủ!", "Cung Thành Quân!"

Theo sau Gia Ngũ Lang cùng Hồng Khẩu đạo tràng đệ tử chạy ào lên trước hô gọi, đám lính Nhật Bản lại đem súng chĩa ngay vào Trần Chân cùng Vương Chí Đạo.

Trần Chân nói: "Dựa theo ước định, Cung Thành Trường Thuận thua phải để chúng ta tự do rời đi, các người không phải nghĩ muốn bôi nhọ mặt quán chủ các ngươi chứ?"

"Bát dát! Nếu như quán chủ gặp chuyện không may, các ngươi đừng hòng sống sót. Thất Điền đội trưởng!" Gia Ngũ Lang quát lên: "Đem Trần Chân cùng Vương Chí Đạo giam giữ lại, chờ quán chủ tỉnh lại mới nói, nếu như quán chủ không tỉnh lại nữa, lập tức đem hai người bọn họ lấy máu tế quán chủ!"

"Rõ!" Thất Điền đội trưởng vung tay, đám lính Nhật Bản ồ đến, đem Trần Chân cùng Vương Chí Đạo tả hữu bắt lại.

Đối mặt hơn trăm cây súng trường, võ công dù tốt cũng không dùng được. Năm đó sau khi liên quân tám nước tấn công Bắc Kinh, vô số võ giả danh tiếng lừng lẫy đã gia nhập vệ quốc quân để chống lại liên quân tám nước, kết quả đại bộ phận chết dưới súng của liên quân tám nước, trong đó có cả Trình Đình Hoa đệ tử nổi danh nhất của Bát quái chưởng tông sư Đổng Hải Xuyên, việc này làm cho giới võ thuật Trung Quốc bị chấn động rất lớn, đến nhiều năm sau nghe thấy súng Tây vẫn biến sắc.

Vương Chí Đạo dù cho có được thực lực như ở kiếp trước, cũng không tự cao tự đại đến mức cho rằng mình đối kháng nổi với trăm cây súng trường, cho nên đàng hoàng để cho đám lính Nhật Bản đưa hắn đi. Mà Trần Chân nhìn Vương Chí Đạo, nhíu nhíu mày, cuối cùng cũng không có phản kháng, xem ra hắn cũng nghĩ chính mình không nên xung động mà làm cho Vương Chí Đạo cũng bị súng bắn chết, bằng không mà nói, với tính tình bất khuất không sợ chết của Trần Chân, chỉ sợ hắn tình nguyện chết dưới súng cũng không chịu làm tù binh Nhật Bản.

Trong ngục giam thô sơ nhưng chắc chắn, Vương Chí Đạo cùng Trần Chân bị mang khóa xích, nhốt chung một phòng.

Trần Chân thở dài nói: "Xin lỗi, Vương sư đệ, là ta làm liên lụy đến ngươi!"

Vương Chí Đạo nói: "Ngũ sư huynh sao lại nói như vậy, là ta tự đi theo tới, chưa nói tới liên lụy hay không liên lụy. Hơn nữa, có thể chứng kiến những cảnh đặc sắc như vậy, cho dù vĩnh viễn không ra được khỏi đây, ta cũng thấy đáng giá."

Trần Chân cười cười: "Sẽ không đến nỗi vĩnh viễn không ra khỏi đây. Nông đại thúc ở Thượng Hải quan hệ rất rộng, hắn nhất định sẽ nghĩ được biện pháp cứu chúng ta ra ngoài. Bất quá nếu như người Nhật Bản không muốn cho chúng ta thoát đi, nói không chừng sẽ nghĩ âm mưu âm thầm giết chết chúng ta, ngươi nên chuẩn bị tâm lý trước."

"Ta đã sớm lĩnh giáo qua ngươi Nhật Bản hèn hạ vô liêm sỉ, Ngũ sư huynh không cần lo lắng cho ta, chết đối với ta mà nói, chẳng qua lại là một sự khởi đầu mới, chẳng phải chuyện gì to lớn."

Trần Chân nhìn Vương Chí Đạo một lúc, ngạc nhiên cười nói: "Không nghĩ tới ngươi còn nhỏ tuổi, nói chuyện lại có ý hay, so với ta còn muốn sảng khoái hơn. Nghe Đại sư huynh nói, ngươi là nửa năm trước mới theo sư phụ, ngươi nhất định là trước đó đã kinh nghiệm qua rất nhiều chuyện, cho nên mới nhận thức thông suốt như vậy?"

Vương Chí Đạo ha ha cười nói: "Sau lần trọng thương hôn mê kia, ta đối với kinh nghiệm sự tình lúc trước không có nhiều ấn tượng. Chỉ là cảm thấy đâu óc thông suốt cũng như minh mẫn thêm nhiều, cũng giống như một dạng lập địa thành Phật, ta đột nhiên trong lúc đó nhận thức sáng suốt rõ ràng rất nhiều sự tình, cho nên mới nhìn được thông suốt như thế."

"Ừ, ta nghe nói qua, Tinh Võ Môn mọi người đều nói, ngươi từ sau lần trước trọng thương tỉnh lại, thoát thai hoán cốt biến thành một người khác. Chuyện tình sư phụ trúng độc cũng là ngươi vạch trần. Lúc ta trở về chứng kiến ngươi cùng người Nhật Bản kia đánh nhau, võ công của ngươi mặc dù về phương diện công lực còn rất yếu, nhưng kinh nghiệm chiến đấu cùng khả năng ứng biến lại phi thường lão luyện, hiển nhiên không phải là người bình thường. Nghe Đại sư huynh nói, võ công của ngươi là tự học được trong một quyển sách, có thật vậy không? Từ trong sách học được võ thuật hoàn toàn có khả năng, nhưng xem kiến thức cùng kinh nghiệm chiến đấu là học ở đâu, những thứ này không có khả năng cũng học từ trong sách chứ?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Ngũ sư huynh nói đúng, trên thực tế ta đúng là không phải học được trong sách, tất cả sở học của ta đều là gia truyền, cha ta là một võ giả ẩn cư, ta mỗi ngày theo cha luyện võ, nói chuyện thiên hạ, đáng tiếc ta lúc ấy không chăm chú, người lại lười biếng, không chịu khổ công, nên tuy kiến thức biết nhiều, thực lực lại kém, để Ngũ sư huynh chê cười rồi."

"Hả, vậy cha ngươi đâu?"

"Lúc liên quân tám nước tấn công Bắc Kinh, cha ta nói nên vì nước góp sức, tham gia hộ quốc quân đoàn, cuối cùng hi sinh rồi. Sau đó ta lưu lạc khắp nơi, cho đến khi gặp được sư phụ."

"Xin lỗi! Không nghĩ tới cha ngươi lại là một liệt sĩ. Vậy tại sao ngươi lại nói dối bọn Đại sư huynh như thế?"

"Là thế này, ta lo lắng tài nghệ phụ thân bị thất truyền, muốn đem hệ thống võ học phụ thân dạy ta truyền lại cho Tinh Võ Môn, nhưng ta biết quy tắc giới võ thuật cũng tính tình sư huynh bọn họ, lo lắng bọn họ không chịu nhận, nên mới bịa ra chuyện xưa, không ngờ ngược lại lộng xảo thành chân!"

Xin lỗi, để sau này mình có thể tập luyện võ học của chính mình, không thể không nói dối lần nữa. Chúa ơi, xin tha thứ cho ta!

Trần Chân nghe được vừa bực mình lại vừa buồn cười, lắc đầu nói: "Nguyên lại là như vậy, bất quá cũng khó trách ngươi phải làm như vậy, ta mặc dù là người Trung Quốc, nhưng đối với đủ loại quy tắc trong giới võ thuật Trung Quốc ta cũng xem không thuận mắt. Lệ thuộc vào quy tắc, chính là hạn chế phát huy thực lực. Võ thuật Trung Quốc nếu muốn chân chính phát dương quang đại, tất phải phá bỏ tư duy môn phái, cùng nhau giao lưu luận bàn, mới có thể có tiến bộ. Đáng tiếc chính là võ giả Trung Quốc có bao nhiêu người có thể làm điều này? Sư phụ sáng lập Tinh Võ Môn, muốn để nước mạnh tự cứu mình, mời không ít võ giả các phái đến Tinh Võ Môn truyền thụ quyền pháp bản môn, nhưng mà trong những người đó, lại có bao nhiêu người là chân chính truyền thụ đây, không ai không dùng mấy chiêu màu mè để ứng phó. Chân truyền gì đó, bọn họ đều coi là của báu, coi như con ruột của mình cũng không dễ dàng truyền thụ, cứ thế này đi xuống, tinh hoa võ thuật Trung Quốc sớm muộn cũng thất truyền."

Vương Chí Đạo hỏi: "Ngũ sư huynh sở học cũng không phải là sư phụ truyền thụ lại phải không? Ta nhìn ra được quyền pháp của ngươi cùng sư huynh bọn họ khác biệt rất nhiều, Ngu sư huynh có kỳ ngộ gì khác sao?"

Trần Chân nói: "Không phải như thế, ta sở luyện, đúng thực sự là sư phụ chỉ dạy, chỉ là ta đem đơn giản hóa đi, từ đó tìm ra những thứ đơn giản nhất hữu hiệu nhất. Sau khi đến Nhật Bản du học, ta gặp qua rất nhiều cao thủ nước ngoài, bọn họ phần lớn rất xem thường người Trung Quốc, càng bởi vì ta là người luyện võ nên thường xuyên tìm ta gây sự, cho nên ta gần như ngày nào cũng đánh nhau với bọn chúng, đánh càng nhiều, địch nhân lại ngày càng đến đông, càng ngày càng mạnh. Rốt cuộc có một hôm, học sinh Nhật Bản mời tới một cao thủ, ta bị đánh bại ngay, thậm chí bại rất thảm. Người đó là một quyền thủ Xiêm La, chiêu thức quyền pháp của hắn rất đơn giản, nhưng lại hung mãnh dị thường, cộng thêm lực phá hoại kinh người, ta bị hắn đánh thành trọng thương, nếu không có người đã cứu ta, chỉ sợ ta đã chết ở Nhật Bản. Sau đó, ta đối với thực chiến có nhận thức mới, bắt đầu một lần nữa tự nghiên cứu quyền pháp của mình. Ta nhận thấy, quyền pháp chân chính chính là thật đơn giản, trực tiếp, vô chiêu thắng hữu chiêu, chiêu thức màu mè vô thực trong lúc chân chính thực chiến không có chỗ dùng. Chiêu thức thật đơn giản hợp cùng với tốc độ, phản ứng cùng lực lượng, sẽ sản sinh uy lực vô cùng, đánh ra không thể khắc chế. Ta sở học hết thảy vừa nhiều vừa tạp, hạn chế phát huy thực lực, võ thuật về sau nên là không ngừng đơn giản, không nên gia tăng. Vì vậy ta đem sở học mọi thứ của mình từng chút từng chút cải tạo đi, loại đi phần lớn những thứ hoa dạng màu mè, chỉ để lại những thứ đơn giản nhất, hữu dụng nhất, đồng thời ta hàng ngày chạy bộ, tăng cường thể lực đồng thời rèn luyện lực lượng bộc phát cùng khả năng chịu đòn của cơ thể. Một năm sau ta tái chiến cùng Xiêm La quyền thủ, dễ dàng đánh bại hắn."

"Lấy vô phép làm có phép, lấy vô hạn làm hữu hạn!" Vương Chí Đạo không nhịn được đọc ra danh ngôn của tông sư võ thuật hậu thế Lý Tiểu Long. Trong lòng thầm nghĩ hóa ra Trần Chân cũng từng đánh qua Xiêm La quyền thủ. Xiêm La quyền thủ chính là Thái quyền thủ nổi tiếng đời sau, từ đầu thế kỷ 20 sau khi Thái quyền bị thế giới biết được, cao thủ các nước đều liên tục mấy năm không ngừng khiêu chiến Thái quyền thủ, nhưng không ngoại lệ, đều là thảm bại trở về. Mãi cho đến nửa cuối thế kỷ 20, sau khi Thái quyền bị quyền thủ các nước nghiên cứu học tập, mới dần dần mất đi ưu thế. Trần Chân mặc là thua dưới Thái quyền thủ, nhưng là một năm sau hắn chuyển bại thành thắng, có lẽ là người Trung Quốc đầu tiên trong lịch sử đánh bại Thái quyền thủ. Chỉ không biết Thái quyền thủ kia là ai, có thể được học sinh Nhật Bản mời tới đánh bại Trần Chân, có lẽ không phải là quyền thủ thông thường. Vương Chí Đạo càng cảm

thấy hứng thú hơn khi không biết Trần Chân sau khi trọng thương đã được ai cứu? Nghe khẩu khí Trần Chân, chắc là một nữ nhân rồi.

"Nói rất hay, đó chính là cảnh giới võ thuật tối cao!" Trần Chân nghe vậy khen: "Không nghĩ tới Vương sư đệ ngươi cũng hiểu được đạo lý này, xem ra phụ thân ngươi đúng là một cao thủ võ thuật chân chính. Vương sư đệ, ngươi nếu chịu hạ khổ công, không quá mấy năm thành tựu nhất định vượt xa ta!"

Vương Chí Đạo cười cười nói: "Nhìn biểu hiện đêm nay của Ngũ sư huynh, ta đã tự hạ quyết tâm, nếu có thể ra khỏi ngục, nhất định phải khắc khổ luyện công, đem võ học của cha ta phát dương quang đại. Nhưng mà Ngũ sư huynh ngươi nhất định phải giúp ta, cha ta nói, chân chính thực chiến công phu, chỉ có đánh mới đạt được. Chưa có ai cùng ta luyện tập thực chiến, một người tự luyện mà nói, khổ luyện thế nào cũng không lĩnh ngộ được đến công phu thực chiến chân chính."

"Tốt!" Trần Chân cười nói: "Ta đáp ứng ngươi, sau khi ra khỏi đây, nhất định cùng ngươi tập luyện!"

"Vậy đa tạ Ngũ sư huynh trước. Ngũ sư huynh, dù sao ngồi trong ngục cũng cực kỳ nhàm chán, không bằng bây giờ chúng ta luyện tập, trao đổi giao lưu luận bàn một chút đi. Nhưng mà ngàn vạn lần mong ngươi hạ thủ lưu tình, đừng như Đại sư huynh đó, ta vừa trong hôn mê tỉnh lại hắn lại đem ta đánh ngất đi!"

Trần Chân nghe vậy cười to nói: "Nguyên lai là ngươi sợ Đại sư huynh ra tay quá nặng nên mới tìm ta…"

Chú thích:

(1) - Tả hữu khai cung: phép đấm vòng cầu liên hoàn bằng cả hai tay.

(2) - Hoành Tiên Thích: chân đá như ngọn roi, phép đá này đùi giữ nguyên, chỉ có cẳng chân quật vào người, khác với Tảo Thích là đá vòng cầu bằng cả chân

23. Chương 23 Sơn Khẩu Tuyết Tử

Cũng có Gia Ngũ Lang cùng một ít người Nhật Bản vốn nghĩ muốn tìm bọn họ gây sự, nhưng lại nghĩ tới Trần Chân ánh mắt ác liệt giống như đao phong, lại thêm Vương Chí Đạo đầy âm mưu quỷ kế lại có vẻ mặt tươi cười như ác ma, Gia Ngũ Lang cùng đồng bọn đành bỏ đi ý định trong đầu, căn bản là không dám đến gần phòng giam.

Vương Chí Đạo đem kiến thức võ học đời sau cùng Chí Đạo quyền học đều nói hết ra, làm Trần Chân nghe thấy kinh ngạc không thôi, lại càng cảm thấy thán phục người cha "bịa" của Vương Chí Đạo. Mà Vương Chí Đạo cũng dần dần thích ứng được quyền cước kinh người của Trần Chân. Sau vài ngày, công phu hai người đều tiến bộ rất nhiều.

Cứ như vậy sau bảy ngày, Nông Kính Tôn rốt cục thông qua quan hệ của mình đã đả thông được những chỗ quan trọng, cùng Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông tới thăm bọn hắn.

Vừa thấy mặt, Nông Kính Tôn đã mắng ầm lên: "Trần Chân, cá tính của ngươi sao vẫn khích động giống như trước kia, cũng không hỏi chúng ta một tiếng đã làm xằng làm bậy rồi, nhìn xem ngươi đã gây họa lớn thế nào rồi. Còn ngươi nữa, Vương Chí Đạo, thương thế của ngươi còn chưa đủ hay sao? Như thế nào cũng theo Ngũ sư huynh ngươi đi làm càn? Như thế rất tốt, hai ngươi các ngươi đều bị giam ở đây, nghĩ muốn cứu các ngươi ra cũng không có biện pháp, các ngươi ở đây đến hết đời đi!"

Thật vất vả chờ cho hắn mắng đủ rồi, Vương Chí Đạo mới hỏi: "Nông đại thúc, người quan hệ rộng lớn, lại thần thông quảng đại, chẳng lẽ cũng không có cách cứu chúng ta ra khỏi đây sao?"

"Thần thông quảng đại cái rắm!" Nông Kính Tôn nghe vậy lại mắng, nói: "Các ngươi tự xông vào tô giới Nhật Bản, lại còn đả thương nhiều người Nhật Bản như vậy, lại làm bị thương nặng Hồng Khẩu đạo tràng quán chủ, ngươi cho rằng người Nhật Bản nguyện ý tha cho các ngươi hay sao?"

Trần Chân hỏi: "Cung Thành Trường Thuận kia ra sao rồi?"

Hoắc Đình Giác hồi đáp: "Cung Thành Trường Thuận bị ngươi đá một cước lên đầu, chấn động não, hôn mê liền ba ngày ba đêm, mặc dù bây giờ đã tỉnh, nhưng còn chưa nói được. Trần Chân, ngươi mặc dù cho người Trung Quốc chúng ta chút khẩu khí, nhưng lại tổn thất mất hai người các ngươi, chuyện này tính không kỹ rồi."

Trần Chân nói: "Ta không sao cả, nhưng Vương sư đệ không làm chuyện gì cả, hắn chỉ là chịu liên lụy với ta, các người cứu hắn ra trước đi thôi!"

Vương Chí Đạo nói: "Ngũ sư huynh, ngươi nói thế là có ý tứ gì? Ta lại là loại sợ chết, vứt bỏ ngươi chạy trốn một mình hay sao? Chúng ta đến cùng đến, đi cùng đi, nếu không thế, ta cả đời này cũng không an tâm,."

"Vương sư đệ..."

"Được rồi được rồi!" Nông Kính Tôn không nhịn được nữa cắt đứt lời bọn họ nói: "Hai ngươi không cần tranh cãi nữa, để chúng ta hết sức tìm biện pháp cứu các ngươi ra, trước hết các ngươi chịu yên ổn ngồi ở đây đừng gây sự nữa, nếu không thế thì dễ uổng phí công sức của chúng ta."

Lưu Chấn Đông lấy ra một cái giỏ nói: "Trần Chân, Vương Nhị, đây là Hiểu Huệ làm cho các ngươi giỏ thức ăn, các ngươi ăn nhanh cho nóng, chúng ta mất rất nhiều tiền cho lính Nhật Bản mới được mang vào!"

Bảy ngày nay người Nhật Bản cho bọn hắn ăn vẫn chỉ là cơm thừa canh cặn hôi hám khó nuốt, ăn vào đều muốn nôn ra, nhìn thấy giỏ thức ăn nóng sốt, mùi thơm nhức mũi, hai người không tự chủ được đều nuốt nước miếng ừng ực.

Đám người Nông Kính Tôn đi ra sau lại không có tin tức gì, xem ra người Nhật Bản quyết tâm không tha cho hai người. Lại qua thêm mười ngày nữa, Vương Chí Đạo cùng Trần Chân cũng đã cảm thấy tuyệt vọng, không ngờ cánh cửa ngục giam lại mở ra.

Hai người nghe được một giọng nữ dễ nghe gọi: "Trần Chân, Trần Chân, anh có khỏe không?"

Ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Vương Chí Đạo nhìn thấy một nữ nhân Nhật Bản xinh đẹp.

Chỉ nghe thấy Trần Chân kinh ngạc nói: "Tuyết Tử, sao em lại đến chỗ này?"

Nữ nhân được Trần Chân gọi là Tuyết Tử này mặc một bộ kimono, rất là xinh đẹp, da thịt lộ ra trắng như tuyết, vóc người cao gầy nhưng uyển chuyển lả lướt, đúng là một mỹ nữ Nhật Bản hiếm thấy.

Nhưng mà mỹ nữ Nhật Bản này coi như không nhìn thấy Vương Chí Đạo, trong mắt của nàng chỉ nhìn đến Trần Chân, trong đôi mắt đẹp lộ ra tình ý biểu hiện quan hệ của nàng và Trần Chân không đơn giản.

Tuyết Tử nói: "Trần Chân, anh về nước tại sao không nói với em một tiếng, em hỏi thăm rất nhiều mới biết anh đã trở lại Thượng Hải. Sau khi em đi tới Thượng Hải lại nghe nói anh xảy ra chuyện lớn. Vì vậy em thỉnh cầu cha em hồi lâu, cha em mới đồng ý để em đi thăm anh. Anh yên tâm, em nhất định cứu anh ra ngoài!"

Trần Chân thở dài: "Tuyết Tử, sao em phải khổ như thế? Anh không phải đã nói với em sao, chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ."

Tuyết Tử nói: "Em mặc kệ, em càng muốn ở chung một chỗ với anh! Trần Chân, em không hề quan tâm anh là người Trung Quốc, anh cũng đã từng nói, anh không quan tâm em là người Nhật Bản hay sao?"

Trần Chân đáp: "Anh đúng là không quan tâm, nhưng anh không quan tâm cũng không có nghĩa là anh có thể tiếp nhận em. Tuyết Tử, sống ở thời đại này, anh và em cũng không có sự chọn lựa nào. Em đối với anh thế nào anh biết rõ, nhưng là anh không có cách nào tiếp nhận em, em hãy quên anh đi thôi!"

Tuyết Tử khóc òa lên nói: "Em không hiểu, tại sao anh không thể chấp nhận em, chẳng lẽ vì sư phụ anh bị người Nhật Bản chúng em hại chết sao? Nhưng chuyện đó và em đâu có liên quan!"

Trần Chân trầm giọng nói: "Tuyết Tử, em tỉnh táo lại đi. Anh không thể tiếp nhận em, không phải nguyên nhân là chuyện sư phụ anh. Mà là bởi vì ngươi Nhật Bản chính là kẻ xâm lược, dã tâm của bọn họ với Trung

Quốc thế nào ai mà không biết. Nếu như Nhật Bản phát động chiến tranh với Trung Quốc, là người Trung Quốc anh nhất định tham gia chiến đấu. Cho đến lúc đó, em cho rằng thế giới này còn cho phép chúng ta ở cùng một chỗ với nhau hay sao?"

Tuyết Tử lau nước mắt nói: "Điều đó chỉ là anh dự đoán thôi, nếu như Nhật Bản không phát động chiến tranh với Trung Quốc thì sao?"

"Được, chúng ta ước định đi, nếu như đúng như lời em nói, Nhật Bản không phát động chiến tranh xâm lược Trung Quốc, cũng rút về nước mình, thì anh sẽ đi Nhật Bản cưới em!"

"Tốt, đây là anh nói, nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện phải giữ lời. Em bây giờ đi xin cha em, để cha em thả hai người ra, sau đó em sẽ thỉnh cầu cha đi tác động Thiên Hoàng, để người Nhật Bản chở về quốc thổ của mình, đến lúc đó nếu anh không đi Nhật Bản tìm em, em chết cũng không bỏ qua anh!"

Tuyết Tử nói xong, liền lập tức rời đi.

Vương Chí Đạo cười nói: "Nữ nhân này thật là ngây thơ, khờ khạo. Ngũ sư huynh, nàng chính là người đã cứu huynh ở Nhật Bản sao?"

Trần Chân thở dài nói: "Đúng vậy, nàng chăm sóc ta mấy tháng liền, lâu ngày sinh tình, nếu như nàng không phải người Nhật Bản, ta đã sớm mang nàng về Tinh Võ Môn."

"Nghe khẩu khí của nàng, cha nàng hình như là một đại nhân vật Nhật Bản?"

"Ừ, cha nàng tên là Sơn Khẩu Dụ Điền, là đại biểu ở tô giới Nhật Bản tại Thượng Hải, quyền lực rất lớn. Chỉ một câu nói có thể quyết định sống chết của ta và ngươi."

"Thì ra là thế, khó trách huynh đau đầu như vậy. Đa tình chuốc khổ không hối hận, người hữu tình nhất định kinh qua trắc trở đau thương."

Vương Chí Đạo trong ý nghĩ không tự chủ được hiện lên một bóng hình xinh đẹp, nếu như kiếp trước mình không kích động chém Viên công tử kia, có lẽ đã cưới nàng rồi chăng? Nàng bây giờ thế nào rồi, chính mình tái sinh ở thời đại này, nếu như có thể sống đến đời sau, phỏng chừng lại có thể nhìn thấy nàng. Nhưng mà lúc đó mình đã hơn 100 tuổi rồi, nàng lại có khả năng nhận ra mình được sao?

Trầm mặc một hồi lâu, Trần Chân mới mở miệng nói: "Vương sư đệ, ngươi cảm giác được ta có thể tiếp nhận được Tuyết Tử hay không?"

Vương Chí Đạo suy nghĩ một lát rồi thận trọng đáp lại: "Cảm tình là dạng sự tình không nên nghe theo ý kiến người khác. Ngũ sư huynh, huynh tự mình quyết định đi!"

Trần Chân cười khổ nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ cổ vũ ta tiếp nhận nàng!"

Vương Chí Đạo im lặng, trong lòng hắn thầm than: Ta sao lại không muốn ngươi tìm được tình yêu. Nhưng ở cùng một chỗ với nữ nhân kia, chính là hại ngươi.

Hiện tại người Nhật Bản với người phương Tây mạnh mẽ như nhau, nhưng chưa phải là quân xâm lược, còn chưa có thực sự gây ra tội ác tày trời không thể tha thứ, nên Trần Chân ngoài miệng mặc dù nói cứng, nhưng là trong lòng vẫn muốn tiếp nhận Tuyết Tử. Có điều là đợi đến lúc người Nhật Bản toàn diện phát động chiến tranh xâm lược Trung Quốc, gây ra đại thảm sát Nam Kinh, chôn sống vạn người, làm ra chương trình 731 thí nghiệm trên người sống, những tội ác tày trời người thần đều căm phẫn, chỉ sợ Trần Chân vô luận thế nào cũng không tiếp nhận được Tuyết Tử. Nếu như cương quyết muốn cùng Tuyết Tử chung một chỗ, người Trung Quốc hẳn sẽ không dung tha hắn, mọi người đều hô đánh. Nguyên nhân chính là do nghĩ tới điều này, cho nên Vương Chí Đạo những điều cổ vũ đó thế nào cũng không nói ra được.

Vừa trầm mặc trong chốc lát, Trần Chân lại hỏi hắn: "Vương sư đệ, ngươi đã có thích nữ nhân nào chưa?"

"Đã có rồi." Vương Chí Đạo trong đầu lại hiện lên hình bóng xinh đẹp kia.

"Ồ, là ai? Để ta đoán xem, là Tâm Lan sao? Nghe đại sư huynh nói, ngươi là vì nàng mà bị thương, sau khi bị thương lại do nàng chăm sóc ngươi."

Vương Chí Đạo cười ha ha, nói: "Ngũ sư huynh, không nhất định là nam nhân nào cũng thích nữ nhân đã chăm sóc cho hắn. Ô sư tỷ cũng không sai, ta đúng là cũng có hảo cảm với nàng, nhưng lại hoàn toàn không thể nói là thích. Ta nói chính là một nữ nhân trước kia ta từng thích ."

"Nữ nhân trước kia?" Trần Chân có chút kì quái nhìn Vương Chí Đạo, liếc mắt một cái, cười ha ha nói: "Nhìn không ra tâm trí ngươi sớm thành thục, ngươi bây giờ mới chỉ khoảng 15 tuổi, gia nhập Tinh Võ Môn mới khoảng 14 tuổi sao? Như vậy đã sớm hiểu được thích nữ nhân?"

Vương Chí Đạo toát mồ hôi, thầm nghĩ sao ta có thể giải thích cho ngươi sự tình nữ nhân ta thích thuộc về thời đại khác?

Sơn Khẩu Tuyết Tử quả nhiên có chút năng lực, ngày thứ hai sau đó nàng lại đi đến ngục giam, sai người mở cửa lao, đem Vương Chí Đạo cùng Trần Chân thả ra.

Nhưng vẻ mặt nàng lại không có chút vui mừng, ngược lại có chút bi ai, nói với Trần Chân: "Xin lỗi, Trần Chân, phụ thân em mặc dù đáp ứng em thả các người. Nhưng vì anh xông vào Hồng Khẩu đạo tràng đả thương người, cha em yêu cầu anh đi khỏi Thượng Hải, cả đời không được quay lại. Bất quá anh không nên lo lắng, em sẽ tiếp tục thỉnh cầu phụ thân, để ông bãi bỏ lệnh này, nếu như không được, em nguyện cùng anh rời khỏi Thượng Hải."

Trần Chân nghe vậy nhíu mày, hỏi lại: "Còn Vương sư đệ thì sao?"

Tuyết Tử lắc đầu nói: "Hắn không thương tổn ai, hơn nữa tuổi còn nhỏ, nên không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi, có thể ra ngoài là tốt rồi!' Trần Chân nói với Tuyết Tử: "Tuyết Tử, cám ơn em, ân tình của em anh không thể báo đáp, chỉ có thể hẹn kiếp sau báo đáp."

"Em không cần anh kiếp sau báo đáp„ em chỉ muốn anh nhớ kỹ lời hứa hôm trước anh đã ưng thuận với em. Sau khi người Nhật Bản trở lại nước mình, anh phải đến Nhật Bản lấy em!" Tuyết Tử nói.

Trần Chân cười khổ nói: "Em yên tâm, nếu thật sự có một ngày như vậy, anh nhất định thực hiện lời hứa."

"Trần Chân, Vương Nhị, các ngươi vẫn khỏe cả chứ!"

Một giọng nói quen thuộc vọng đến, nguyên lai là đám người Lưu Chấn Đông nghe được tin tức vội tới đón bọn họ.

24. Chương 24 Thay Đổi Thời Đại

Việc vận chuyển di thể Hoắc Nguyên Giáp về Thiên Tân do Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác phụ trách, bởi vì Trần Chân bị người Nhật Bản trục xuất khỏi Thượng Hải, nên cũng theo Lưu Chấn Đông và Hoắc Đình Giác đi Thiên Tân. Sau khi ba người đi, Tinh Võ Môn lại trở lại yên tĩnh, việc quản lý và chỉ đạo các đệ tử luyện công tạm thời để Nông Kính Tôn và Trần Tử Chính phân chia phụ trách.

Có Trần Chân giải thích, Vương Chí Đạo có thể yên tâm tu luyện "Gia truyền công phu" của mình. Vì Vương Chí Đạo cùng Tỉnh Thượng Khoan đánh một trận biểu hiện kinh người, Tinh Võ Môn đệ tử đối với "Gia truyền công phu" của Vương Chí Đạo đều rất hâm mộ. Mà Vương Chí Đạo cũng không hề keo kiệt chút nào, đem công khai nội dung tu luyện của mình, muốn các sư huynh đệ Tinh Võ Môn cùng nhau theo hắn luyện tập. Nhưng vì nội dung luyện tập của Vương Chí Đạo quá mức đơn giản, rất không giống với phương pháp luyện tập trong võ thuật truyền thống, nên các võ giả được Hoắc Nguyên Giáp mời tới Tinh Võ Môn giảng dạy, bao gồm cả Trần Tử Chính, rất coi thường Vương Chí Đạo "Gia truyền công phu", cho rằng đó chỉ là chút tài mọn, chỉ có thể xem như công phu cơ bản nhập môn, lại còn mâu thuẫn với phương pháp tập luyện chính tông của võ thuật truyền thống. Ví dụ như Vương Chí Đạo chưa bao giờ đứng trung bình tấn, lại càng không tập đi bài quyền. Có một vị võ sư hảo tâm muốn dạy hắn một bộ cước pháp nội công tu luyện bí truyền "Thái cực Hỗn nguyên thối pháp tam thập lục thức" (1), bị Vương Chí Đạo nói là

chỉ là rác rưởi lãng phí thời gian, một thức cũng không muốn học, vị võ sư kia tức giận đến thiếu chút nữa muốn cùng Vương Chí Đạo đánh một trận.

Vương Chí Đạo để tu luyện cước công của mình, ngoài đá chân cao, cũng chỉ có một phương pháp đơn giản là hạ chân ngồi xổm rồi lại đứng lên, còn thêm chính là mỗi ngày chạy bộ, mưa gió không nghỉ. Tập luyện kỹ thuật mỗi ngày chỉ là trăm ngàn lần đá chân, đá chân, lại đá chân. Chiêu thức lại phi thường đơn giản, trừ Hoành Tảo, Đặng Thích (2) ra, không còn phép đá nào khác.

Tinh Võ Môn đệ tử mấy ngày đầu hiếu kỳ theo hắn cùng tập luyện, vài ngày sau chịu không nổi, lại thấy phương pháp luyện tập của Vương Chí Đạo vô cùng buồn bực nhàm chán, hơn nữa cường độ lại quá mức kinh người, luyện đến nỗi sắp mệt đến chết cũng vẫn kiên trì tiếp tục. Ví như luyện tập ngồi xổm, chân đùi sưng tấy đến mức không ngồi được, bò dậy không được nhưng vẫn không được đình chỉ, đến ngày thứ hai chân sưng to như cái sọt, Vương Chí Đạo không những không cho là khổ, lại còn coi là một phương pháp huấn luyện cần thiết, gọi tên là "Vượt qua cực hạn". Nhưng mà trong mắt các đệ tử Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo đang bị một căn bệnh tinh thần quái gở, hơn nữa bệnh rất không nhẹ, nếu cùng theo hắn luyện tập như thế, sớm muộn cũng biến thành bệnh thần kinh. Vì vậy đám đệ tử Tinh Võ Môn kia lại bỏ đi theo Trần Tử Chính học Ưng trảo, Phiên tử, hay Đại hồng quyền pháp, hoặc là học bộ "Thái cực Hỗn nguyên thoái pháp tam thập lục thức" vừa chậm chạp vừa yếu xìu kia.

Không ngờ thực ra có một người kiên trì theo Vương Chí Đạo đến cùng, người đó chính là Ô Tâm Lan.

Cũng không biết được tâm tư của Ô Tâm Lan ra sao, dù sao từ sau khi Vương Chí Đạo bắt đầu luyện công, đều hàng ngày cùng hắn luyện tập, chưa bao giờ gián đoạn, khổ cực mệt mỏi lại có thể cắn răng chịu đựng được. Vương Chí Đạo ngoài việc cảm thấy có chút kỳ quái, lại thấy vui mừng, thấy ít nhất mình cũng có một người cùng tập luyện, không đến nỗi tịch mịch.

Vì cảm tạ Ô Tâm Lan đã để mình "lọt vào mắt xanh", hơn nữa thời đại này quá mức hỗn loạn, Vương Chí Đạo lo lắng Ô Tâm Lan một tiểu mỹ nhân yểu điệu sẽ bị ác nhân ức hiếp, nên rất chăm chú dạy nàng "Chí đạo quyền học", hy vọng nàng có được năng lực tự bảo vệ mình.

Vì Vương Chí Đạo luyện công trừ "Cực hạn huấn luyện" ra, trọng yếu nhất chính là đấu luyện, lúc đầu đệ tử Tinh Võ Môn còn có người chịu cùng hắn luyện tập thực chiến, nhưng là Vương Chí Đạo thực lực ngày càng cường mạnh, quyền cước càng ngày càng nặng, Tinh Võ Môn đệ tử dần dần bắt đầu lảng tránh hắn, sau cùng cơ bản không còn ai nguyện ý cùng Vương Chí Đạo động thủ nữa. Kết quả mục tiêu của Vương Chí Đạo rơi lên người Ô Tâm Lan.

Ban đầu cẩn trọng cẩn trọng, chỉ sợ không cẩn thận làm bị thương đến Ô Tâm Lan, một hai tháng sau năng lực thực chiến của Ô Tâm Lan đã được đề cao hơn hẳn trước kia, đã có thể cùng Vương Chí Đạo đánh có bài có bản. Nhưng là lúc này, Vương Chí Đạo lại bắt đầu khổ não không có cao thủ chính thức cùng mình đối luyện, dẫn đến năng lực thực chiến vẫn như đạp xe tại chỗ, không hề tiến bộ.

May là lúc này, Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác đã từ Thiên Tân trở về. Vì vậy mục tiêu của Vương Chí Đạo bèn nhắm vào hai vị sư huynh này.

Hoắc Đình Giác thân là Tinh Võ Môn môn chủ, thân phận tôn kính, sẽ không dễ dàng cùng môn hạ đệ tử đánh thực chiến. Vương Chí Đạo chỉ có thể chủ ý cùng Lưu Chấn Đông đấu luyện.

Lưu Chấn Đông tính tình đường hoàng đĩnh đạc, tự nhiên không có vấn đề gì. Nhưng làm cho Vương Chí Đạo thống khổ chính là Lưu Chấn Đông ra tay luôn không biết nặng nhẹ, bình thường dù chỉ đùa một chút cũng không cẩn thận một tát đánh ngã người. Công lực Thiết Sa chưởng của hắn là số một số hai ở Tinh Võ Môn, bị trúng một chút không chết cũng bị thương. Cho nên Vương Chí Đạo mỗi lần cùng Lưu Chấn Đông đấu thực chiến, kết quả nếu không bị sưng mũi tím mặt thì cũng phải dìu trở về.

Vì sợ Lưu Chấn Đông "vô ý" đả thương, Vương Chí Đạo không thể không tập trung cao độ tinh thần để ứng phó, như vậy kết quả đạt được là năng lực thực chiến tăng vọt, số lần bị thương về sau càng ngày càng ít, sau cùng Lưu Chấn Đông đã không thể làm hắn bị thương nữa.

Cuộc sống cứ như vậy từng ngày trôi đi, trong chớp mắt đã hết một năm, trong một năm này, cục diện Trung Quốc phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tôn Trung Sơn thống lĩnh các đồng sự làm đại cách mạng thành công lật đổ vương triều Mãn Thanh, kết thúc hơn hai ngàn năm phong kiến Trung Quốc.

Mùng 1 tháng 1 năm 1912, Tôn Trung Sơn ở Nam Kinh trở thành Đại tổng thống lâm thời, là vị nguyên thủ quốc gia đầu tiên do tuyển cử bầu ra ở Trung Quốc trong năm ngàn năm qua. Ngày này, Trung Quốc tiến vào kỷ nguyên mới, nam nhân đều chặt đứt bím tóc, nữ nhân bắt đầu được ra ngoài, hưởng thụ một chút nam nữ bình quyền. Trường học, bệnh viện, ngân hàng, đường sắt, quốc lộ, tất cả những thứ tượng trưng cho thời đại mới bắt đầu được xây dựng ở Trung Quốc. Trung Quốc chính là nỗ lực sánh bằng các cường quốc phương Tây.

Đáng tiếc chính là, chưa được bốn tháng thời gian, vì nghĩ cho Trung Quốc chính thức thống nhất, thực hiện cục diện cường thịnh hòa bình, Tôn Trung Sơn đem chức vụ Tổng thống lâm thời tặng cho Viên Thế Khải. Trong lịch sử Trung Quốc cận đại, Viên Thế Khải chính là nhân vật bị đánh giá rất bất đồng, vì dã tâm hoàng đế của mình mà đem cục diện vừa mới ổn định của Trung Quốc một lần nữa biến thành hỗn loạn.

Giới võ thuật lúc này cũng xảy ra một đại sự, võ thuật danh gia Lý Đoan Đông, thầy trò Hình Ý danh gia Lý Tồn Nghĩa, thầy trò Bát Quái danh gia Trương Chiếm Khôi, cùng một vài cao thủ võ thuật nổi danh khác tập hợp ở Thiên Tân, thành lập ra "Trung Hoa võ sĩ hội", để phát triển tổ chức thành đại hội võ thuật toàn quốc lần đầu tiên. Vì Tinh Võ Môn ở Thượng Hải uy danh rất lớn, Trung Hoa võ sĩ hội cũng gửi thiệp mời người Tinh Võ Môn tham gia.

Bởi vì đây là lần đầu tiên giới võ thuật Trung Quốc cử hành một đại sự vạn người nhìn vào, nên Tinh Võ Môn sau khi thận trọng suy xét, quyết tâm phải cử người tham gia. Do Tinh Võ Môn cần có người tọa trấn, nên Hoắc Đình Giác ở lại, để Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính lựa chọn thêm mấy đệ tử Tinh Võ Môn đi Thiên Tân tham gia.

Nhân vì Lưu Chấn Đông đã lĩnh giáo sự tiến bộ kinh người của Vương Chí Đạo trong một năm qua, nên cố ý đưa hắn chọn đầu tiên, có ý muốn cho Vương Chí Đạo có thể gặp được phần lớn cao nhân võ thuật trong nước, cùng bọn họ tiến hành luận bàn thực chiến. Đáng tiếc chính là, Vương Chí Đạo còn chưa kịp cao hứng lên đường, lại có một người khách không mời mà tới, giữ hắn ở lại.

Người khách không mời mà tới này, chính là người quen cũ của Vương Chí Đạo ở "Mộng ảo quán bar" lần trước, Nữ hoàng điện ảnh Chu Điệp.

Ai cũng thật không ngờ Nữ hoàng điện ảnh Thượng Hải Chu Điệp lại quang lâm Tinh Võ Môn, hơn nữa là chỉ vì tiểu tử Vương Chí Đạo kia. Thời đại này trong mắt đại bộ phận người Trung Quốc, điện ảnh vẫn là một hình thức biểu diễn rất mới mẻ, cho nên vẫn chưa tới mức hâm mộ điên cuồng như hậu thế, nhưng vì Chu Điệp dáng vẻ ưu nhã gợi cảm, bề ngoài xinh đẹp vui tươi, trở thành người tình trong mộng của nam nhân Thượng Hải, thần tượng trong lòng của thiếu nữ Thượng Hải, tự nhiên cũng bao gồm cả đệ tử Tinh Võ Môn cùng Ô Tâm Lan.

Vì vậy Vương Chí Đạo bị vây quanh bởi một đám ánh mắt lớn đủ giết chết người.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo đi tới, Chu Điệp đang cùng đám người Nông Kính Tôn nói chuyện bèn dừng lại, đưa đôi mắt đẹp nhìn lại Vương Chí Đạo, ánh mắt như mừng như giận, thấy vậy Vương Chí Đạo tim đập chân run, âm thầm cảm thấy không ổn.

Quả nhiên chứng kiến ánh mắt Chu Điệp có chút ấm áp cảm tình, Tinh Võ Môn đệ tử nhìn Vương Chí Đạo ánh mắt sát khí càng đậm hơn, mà Ô Tâm Lan không nhịn được còn cúi đầu phát ra âm thanh hừ hừ tức giận.

Nông Kính Tôn cười ha ha hỏi: "Vương Nhị hả, ngươi biết Chu Điệp tiểu thư từ khi nào, tại sao không có nói qua cho chúng ta?"

Chú thích:

(1) - Thái cực hỗn nguyên thối pháp tam thập lục thức: 36 thế đá theo kiểu "Thái cực hỗn nguyên".

(2) - Hoành Tảo: đòn đá quét ngang bằng cả chân; Đặng Thích là đòn đá thẳng, đạp tống từ trong ra trước mặt

25. Chương 25 Đại Thế Giới (thượng)

Chu Điệp thay hắn đáp lại: "Ta biết hắn từ một năm trước, lúc ấy ta yêu cầu hắn làm vệ sĩ cho ta, bảo vệ an toàn của ta. Hắn trả lời muốn về hỏi ý kiến sư môn, ta liền cùng hắn hẹn gặp lại. Ai biết hắn đi hỏi thế nào mà một năm qua cũng không quay lại gặp ta. Ta đợi không nổi nữa, mới không được mời mà tự đến, nghĩ là đến hỏi Hoắc môn chủ, chẳng lẽ Hoắc môn chủ không cho phép hắn đến làm vệ sĩ cho ta, bảo vệ ta an toàn sao? Hay là cho rằng ta không có tư cách được một người đệ tử Tinh Võ Môn làm vệ sĩ?"

Hoắc Đình Giác chịu oan uổng lớn, vội vàng giải thích: "Chu Điệp tiểu thư nói quá lời, chúng ta Tinh Võ Môn sao có thể coi thường tư cách của tiểu thư? Không phải sự tình như thế! Trên thực tế ta chưa từng nghe Vương Chí Đạo nói qua chuyện này."

"Hả?" Chu Điệp nghe vậy oán hận trừng mắt liếc Vương Chí Đạo một cái, đúng là đồ vô lương tâm, dám đem chuyện tình đã đáp ứng mình không để trong lòng.

Vương Chí Đạo bị ánh mắt này của Chu Điệp nhìn đến, kinh hãi trong lòng, nghĩ muốn giải thích nhưng lại không thể nào lên tiếng. Nói sao bây giờ? Chẳng lẽ nói chính mình cơ bản đã quên mất chuyện này? Nếu mà nói như thế, Chu Điệp không càng thêm hận chết mình mới là lạ!

Chu Điệp hỏi: "Hoắc môn chủ nếu nói như thế, vậy là không phản đối để Vương Chí Đạo đến làm vệ sĩ cho ta rồi chứ?"

Hoắc Đình Giác ho khan một tiếng, nói: "Nói sao nhỉ? Chu Điệp tiểu thư, cảm tạ tiểu thư coi trọng Tinh Võ Môn đệ tử chúng ta. Tiểu thư có thể để ý Vương Chí Đạo là may mắn của hắn, nhưng trên thực tế, Vương Chí Đạo chỉ là đệ tử bình thường trong Tinh Võ Môn chúng ta. Tiểu thư muốn hắn làm vệ sĩ cho mình, chỉ sợ hắn sẽ không nhận. Hơn nữa hắn còn nhỏ tuổi, sự tình gì cũng không hiểu, lại còn là một nam nhân, như vậy đi theo bên người Chu Điệp tiểu thư không thuận tiện. Nếu như Chu Điệp tiểu thư đúng thật là cần một vệ sĩ, ta có thể giới thiệu một nữ đệ tử Tinh Võ Môn cho tiểu thư."

"Không được đâu!" Chu Điệp cự tuyệt nói: "Hoắc môn chủ, ngươi phải biết rằng, thân phận của ta làm ta phải có mặt trong rất nhiều sự kiện trọng yếu, trong các sự kiện ấy ngoài các danh nhân quyền quý, đại nhân vật quân sự, chính trị, còn có không ít đám hoa hoa công tử thiếu giáo dục, hoặc là đầu lĩnh lưu manh, bọn họ thường thường sẽ lấy cớ đến làm phiền ta. Trong những kẻ ấy, càng đáng ghét nhất là đám người Nhật Bản, bọn chúng không kiêng nể gì. Ta chỉ là một nữ nhân yếu ớt, tuy được coi là Nữ hoàng điện ảnh, nhưng đối phó với những kẻ kia cũng hữu tâm vô lực. Nếu dùng nữ vệ sĩ mà nói, chỉ sợ chẳng những không bảo vệ được ta, bản thân cô ta cũng bị chúng hại. Cho nên ta mới muốn mời Vương Chí Đạo đến giúp ta ứng phó bọn người kia. Trước kia ta cũng có vệ sĩ, nhưng bọn chúng thoạt nhìn kiêu ngạo ngông nghênh, nhưng khi đối mặt đại nhân vật hay người Nhật Bản thì người nào cũng lộ ra yếu hèn, chỉ hận không đem bán được ta. Nhưng Vương Chí Đạo lại khác, khi ta mới gặp gỡ hắn, hắn đối mặt người Nhật Bản không hề sợ hãi, thậm chí còn ra tay giáo huấn người Nhật Bản. Cho nên ta tin tưởng, nếu để hắn làm vệ sĩ cho ta, bọn người kia sẽ không dám đến làm phiền ta."

Hoắc Đình Giác cùng Nông Kính Tôn nghe được trong lòng cả kinh, thầm nghĩ nếu như thế này, Vương Chí Đạo nói không chừng sẽ làm cho Tinh Võ Môn gặp không biết bao nhiêu phiền toái, lần trước nếu không có nữ nhân si tình Sơn Khẩu Tuyết Tử kia, chỉ sợ hắn còn đang ngồi trong ngục giam!

Nghĩ như vậy, Hoắc Đình Giác không tự giác lại ho khan một tiếng, nói: "Nói sao đây? Chu Điệp tiểu thư, Vương Chí Đạo cá tính rất kích động, đi theo tiểu thư chỉ biết chuốc họa, như vậy, chỉ làm tiểu thư thêm phiền toái…"

"Hoắc môn chủ!" Chu Điệp ngắt lời Hoắc Đình Giác, lộ ra bộ dạng đau đớn đáng thương nói: "Ngươi phải chăng là đang sợ đắc tội đám quyền quý hay người Nhật Bản? Ta mặc dù không phải là người luyện võ, nhưng cũng nghe không ít bằng hữu nói qua sự tích sáng chói của lệnh phụ Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh. Ta kính ngưỡng nhất, chính là Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh không sợ cường quyền, hành hiệp trượng nghĩa, hiệu triệu tinh thần tự cường cứu quốc vĩ đại của người Trung Quốc. Ta tin tưởng nếu Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh còn tại thế, nhất định sẽ không sợ đám quyền quý cùng người Nhật Bản mà cự tuyệt Vương Chí

Đạo làm vệ sĩ cho ta. Hoắc môn chủ, ngươi là con của Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh, vừa lại là người thừa kế Tinh Võ Môn, chẳng lẽ ngươi sợ Vương Chí Đạo sẽ đắc tội với đám quyền quý cùng người Nhật Bản, mà để mặc cho ta bị những kẻ đó làm phiền hay lăng nhục hay sao?"

Chu Điệp không hổ danh là Nữ hoàng điện ảnh, khi nói những lời này, vẻ mặt phong phú, chẳng những đau đớn đáng thương, hơn nữa lệ rơi ướt át, tựa hồ là một nữ nhân đáng thương phải chịu hết mọi lăng nhục áp bức của đám ác nhân. Chẳng những đám đệ tử Tinh Võ Môn vì nàng là người tình trong mộng, lòng đầy căm phẫn hận không thể lập tức đem đám người làm phiền nàng đánh cho một trận nhừ tử, ngay cả Ô Tâm Lan cũng lộ ra vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, ghen tuông trong lòng không cánh mà bay.

Hoắc Đình Giác không khỏi toát mồ hôi, thầm nghĩ cũng không thể để Chu Điệp hiểu lầm, nếu không để chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ không chỉ Tinh Võ Môn bị người ngoài xem thường, ngay cả đệ tử Tinh Võ Môn cũng xem thường môn chủ là hắn. Vì vậy Hoắc Đình Giác vội vàng giải thích nói: "Chu Điệp tiểu thư, xin đừng hiểu lầm, ta tuyệt đối không thể để mặc cho bọn người kia làm phiền tiểu thư, cũng tuyệt đối không sợ đắc tội bọn họ. Trên thực tế, ta chỉ lo lắng lấy năng lực của Vương Chí Đạo, không thể đảm nhiệm là vệ sĩ cho tiểu thư. Cho nên ta nghĩ chọn lựa một người năng lực mạnh hơn Vương Chí Đạo đến làm vệ sĩ làm cho tiểu thư."

"Năng lực mạnh hơn Vương Chí Đạo?" Chu Điệp chớp chớp đôi mắt đẹp, hỏi: "Hoắc môn chủ sẽ không phải là tự tiến cử mình đấy chứ?"

Hoắc Đình Giác lại toát mồ hôi, vội cười nói: "Có thể làm vệ sĩ cho Chu Điệp tiểu thư, ta đương nhiên muốn cầu cũng không được. Nhưng mà ta thân là môn chủ Tinh Võ Môn, rất nhiều chuyện cần ta xử lý, không thể thoát thân, rất xin lỗi tiểu thư. Bất quá ta đề cử cho tiểu thư một người, tuyệt đối để tiểu thư hài lòng, hắn là …"

"Không cần thế!" Còn chưa kịp nói tên ra Chu Điệp đã ngắt lời hắn, nói: "Hoắc môn chủ có ý tốt lòng ta xin ghi nhận, nhưng xin tha thứ cho ta không thể tiếp nhận. Ta không có thói quen lấy một người không quen biết làm vệ sĩ cho ta, ta chỉ muốn Vương Chí Đạo, có thể chứ?"

Hoắc Đình Giác vẻ mặt cứng đờ.

Nông Kính Tôn rất hiếu kỳ hỏi: "Chu Điệp tiểu thư chẳng lẽ rất hiểu rõ Vương Nhị sao?"

Chu Điệp nói: "Có những người, ngươi dù biết hắn cả đời, cũng không yên tâm với hắn. Nhưng lại có những người, ngươi không cần nhận thức lâu, lại có thể hoàn toàn tín nhiệm, nguyện ý đem tính mạng của mình phó thác cho hắn. Ta mặc dù chỉ gặp Vương Chí Đạo một lần, nhưng hắn lại cho ta loại cảm giác hoàn toàn tín nhiệm này. Ta tin tưởng có hắn làm vệ sĩ cho ta, ta sẽ rất yên tâm."

Nông Kính Tôn nghe vậy cũng không nói nên lời, Hoắc Đình Giác đành nói: "Chu Điệp tiểu thư nếu nhất định nói muốn Vương Chí Đạo, vậy thì cũng không phải là không thể được. Chúng ta không hạn chế tự do của đệ tử Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo nếu như đồng ý, sẽ để hắn đi theo tiểu thư. Vương Chí Đạo, ý ngươi thế nào?"

Các ngươi rốt cục cũng nhớ đến việc hỏi chủ kiến của ta sao?

Vương Chí Đạo mặc dù có chút kỳ quái không biết Chu Điệp tại sao tín nhiệm mình như vậy, nhất định bắt mình làm vệ sĩ cho nàng, nhưng đối với hắn mà nói, đúng là một cơ hội tốt để ra kiến thức một chút thế giới bên ngoài, hắn sao có thể bỏ qua. Huống chi Vương Chí Đạo ở kiếp trước đã hiểu rõ Chu Điệp, biết Nữ hoàng điện ảnh này giao thiệp rất rộng, có quan hệ nhất định với nhiều đại nhân vật trong lịch sử, ví như đặc vụ đầu lĩnh Đái Lập, hay ba ông trùm Thượng Hải, chính mình không có khả năng cả đời ở trong Tinh Võ Môn, muốn ở thời đại hỗn loạn này mà nổi danh, chắc chắn không thể tránh né những mối liên hệ đó.

Cho nên Vương Chí Đạo không chút do dự nói: "Nhị sư huynh, Nông đại thúc, ta đã mười sáu tuổi rồi, đã xem như một nam nhân, không thể ở mãi trong Tinh Võ Môn chỉ biết ăn uống vô lo. Ta muốn đi ra ngoài tìm hiểu sự tình, tự lập tự sinh. Cô Chu Điệp cho ta một cơ hội tốt như thế này, ta sao có thể không đáp ứng. Huống chi, từ một năm trước ta đã hứa với cô Chu Điệp về việc này. Xin các vị thành toàn cho."

Hoắc Đình Giác cùng Nông Kính Tôn đồng thời nhìn nhau một cái, Nông Kính Tôn thở dài nói: "Vương Nhị, ngươi đã nghĩ như vậy, vậy ngươi theo Chu Điệp tiểu thư đi thôi. Bất quá ta hy vọng ngươi có thể khắc

chế tốt bản thân mình, trong khi bảo vệ Chu Điệp tiểu thư, không nên chuốc họa vào thân, không nên xúc động phẫn nộ. Nếu là vệ sĩ, phải làm đúng bổn phận vệ sĩ."

Vương Chí Đạo trong lòng mừng thầm, nói: "Đa tạ Nông đại thúc, ta sẽ nhớ kỹ lời người cảnh báo."

"Không được!", đột nhiên có một thanh âm chen ngang. Mọi người nhìn lại, hóa ra là Ô Tâm Lan.

Chi thấy Ô Tâm Lan mặt ngọc đỏ ửng, nói với Nông Kính Tôn cùng Hoắc Đình Giác: "Nông đại thúc, Nhị sư huynh, Chu Điệp tiểu thư thân phận tôn quý, sao có thể chỉ có một vệ sĩ, huống chi Vương Chí Đạo là một nam nhân, không có khả năng lúc nào cũng theo sát bên người bảo vệ cho Chu Điệp tiểu thư. Cho nên ta tự động xin đi giết giặc, muốn cùng Vương Chí Đạo cùng làm vệ sĩ cho Chu Điệp tiểu thư. Có hai người cùng làm vệ sĩ hẳn là tốt hơn so với một người."

Nông Kính Tôn cùng Hoắc Đình Giác nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau, tâm tư của Ô Tâm Lan, chỉ cần người sáng suốt là nhìn ra được, tuy nói là muốn làm vệ sĩ cho Chu Điệp, thực tế là vì Vương Chí Đạo. Nghĩ đến điểm này, ánh mắt các đệ tử Tinh Võ Môn nhìn Vương Chí Đạo càng đậm thêm sát khí.

Tiểu tử này sao lại có diễm phúc như vậy, mới gia nhập Tinh Võ Môn không bao lâu, chẳng những được Nữ hoàng điện ảnh Chu Điệp ưu ái, ngay cả trái tim của sư muội xinh đẹp nhất Tinh Võ Môn cũng bị ngươi đoạt mất. Tại sao chúng ta không gặp được chuyện tốt như vậy?

Tinh Võ Môn đệ tử nghĩ đến đó trong lòng lại càng tức giận.

26. Chương 26 Đại Thế Giới (hạ)

Chu Điệp đưa đôi mắt đẹp linh lợi đánh giá cả Ô Tâm Lan và Vương Chí Đạo, làm cho Ô Tâm Lan thấy vậy mặt ngọc đỏ lên, cả Vương Chí Đạo cũng có chút xấu hổ, mới hé miệng cười nói: "Rất tốt, ta nhìn ra được, vị tiểu muội tử này rất dũng cảm, nàng có dũng khí tự đề cử, tin tưởng thực lực nhất định không kém, có nàng cùng Vương Chí Đạo hợp tác làm vệ sĩ cho ta, ta sau này càng thuận lợi. Chỉ cần nàng biểu hiện được tốt, tiền công ta sẽ trả như tiêu chuẩn của Vương Chí Đạo, tuyệt đối sẽ không vì nàng là nữ mà có điều thiên vị."

Nông Kính Tôn đứng dậy, trước tiên nói với Chu Điệp: "Chu Điệp tiểu thư, xin lỗi, mời cô ngồi trong chốc lát, ta có lời dặn Ô Tâm Lan. Tâm Lan, ngươi theo ta đến đây!"

Trên đường đi về chỗ ở của Chu Điệp, lần đầu tiên Ô Tâm Lan được ngồi lên xe hơi, vẻ mặt tò mò, đem mọi thứ bên trong xe đều nghiên cứu một lần, tựa như muốn biết cái gì làm cho xe này chuyển động. Ngồi bên cạnh nàng Vương Chí Đạo lại nhắm mắt dưỡng thần, coi như không nhìn thấy động tác của nàng. Mà Chu Điệp ngồi ở ghế trước lại thấy phản ứng của Ô Tâm Lan rất buồn cười, nhưng lại nghĩ đến tình huống chính mình lần đầu tiên ngồi xe hơi, trong lòng liền cảm thấy thoải mái, mặc cho Ô Tâm Lan lộn xộn.

Tài xế không còn là người Vương Chí Đạo gặp lần trước, mà là một người vóc dáng cao to, Chu Điệp gọi hắn "A Đông!". Gã cao to này so với tài xế trước thì thuận mắt hơn một chút, nhưng vẻ mặt hắn càng thêm trơ như gỗ, từ đầu đến cuối cũng không đổi sắc, càng không nói câu gì.

Náo loạn trong chốc lát, thấy không có ai để ý đến mình, Ô Tâm Lan không khỏi cảm thấy nhàm chán, không nhịn được bèn chọc chọc Vương Chí Đạo hỏi: "Này, sao ngươi không hỏi xem Nông đại thúc dặn dò ta cái gì?"

Vương Chí Đạo hai tròng mắt cũng không thèm mở, tức giận nói: "Ta dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được, cần gì phải hỏi! Hắn chắc là phân phó ngươi phải giám sát ta chặt chẽ, phòng ngừa ta xúc động gây chuyện, miễn cho Tinh Võ Môn bị phiền toái, có đúng không?"

Ô Tâm Lan nói: "Cũng không sai biệt lắm, bất quá Nông đại thúc lại dặn ta thêm một câu, vạn nhất ngươi thực sự rước họa gặp chuyện không may, ta lập tức chạy về Tinh Võ Môn báo cáo, để các sư huynh bọn họ nghĩ biện pháp cứu ngươi."

Vương Chí Đạo ha ha cười nói: "Ô cái này thì ta thực không đóan ra được."

Ô Tâm Lan hừ một tiếng nói: "Ngươi cho rằng Nông đại thúc tâm địa sắt đá hả, hắn thực tế rất là quan tâm chúng ta đó."

Xe dừng lại tại một biệt thư phong cách kiến trúc Tây dương, Chu Điệp quay đầu cười nói với hai người: "Đã tới rồi, Vương Chí Đạo, đêm nay ta phải đi Đại Thế Giới dự tiệc, Hoàng Kim Vinh hôm nay tổ chức sinh nhật, ta không thể không nể mặt hắn. Ngươi cùng sư tỷ ngươi trước đi cất hành lý, phòng các ngươi ta đã bảo người chuẩn bị tốt rồi, các ngươi mỗi người một gian."

"Đại Thế Giới?"

"Đúng vậy, vừa mới khai trương không lâu, là địa bàn của Hoàng Kim Vinh, ngươi đã tới qua sao?"

"Không có!"

Vương Chí Đạo thầm nghĩ: "Ở kiếp trước ta đi Đại Thế Giới ít nhất đã chục lần, nhưng Đại Thế Giới ở thời đại này, ta đúng là chưa có tới. Đêm nay nhất định phải đi một chút."

Chu Điệp nói: "Đại Thế Giới chi tiêu rất đắt, lui tới đều là người quyền quý danh tiếng, đối với trang phục rất quan trọng. Các ngươi mặc thế này không vào được Đại Thế Giới. Ta đã bảo quản gia đi làm cho các ngươi một bộ quần áo mới, sẽ rất nhanh mang tới, các ngươi trước hết tắm rửa, nghỉ ngơi một chút, khi nào quần áo mang tới sẽ bảo các ngươi."

Biệt thự của Chu Điệp rất lớn, trang sức rất phô trương, lộng lẫy xa hoa. So với biệt thự của Vương Chí Đạo ở kiếp trước còn xịn hơn một chút. Ô Tâm Lan chưa từng thấy nơi xa hoa như vậy, hiển nhiên hoa cả mắt. Bởi vậy có thể thấy Nữ hoàng điện ảnh Chu Điệp này cuộc sống thật là giàu có. Bất quá Vương Chí Đạo hoài nghi, căn biệt thự này là Chu Điệp dùng tiền của mình mua, hay là đại gia nào cấp cho nàng?

Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan mỗi người một gian phòng đơn cạnh nhau, chỉ cách nhau một bức tường, diện tích không tính là lớn, nhưng là đầy đủ đồ đạc cần thiết, hơn nữa không phải là đồ thường, chỉ riêng cái vỏ chăn cũng là làm từ loại lụa xa hoa đắt tiền, bên trên còn thêu dệt tinh xảo. Chu Điệp đúng là đãi ngộ Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan rất chu đáo.

Quần áo mới đã sớm được đưa tới, đại khái vì Vương Chí Đạo tuổi còn nhỏ, nên quần áo mới của hắn là một bộ đồng phục sinh viên xám nhạt, cổ áo vuông, khá mỏng, mặc lên người rất mát. Tuy không được là một bộ Tôn Trung Sơn màu trắng như Vương Chí Đạo mơ tưởng, nhưng lại thêm một đôi giày da, lại khoác một chiếc áo gió đồng màu, làm Vương Chí Đạo bản thân có loại cảm giác như mình chính là Hứa Văn Cường đất Thượng Hải.

Ô Tâm Lan quần áo mới chính là một bộ đồ màu vàng nhạt, may rất khéo, lại được thêu hoa rất đẹp. Chu Điệp còn cho người chải tóc lại cho Ô Tâm Lan, trước trán còn dùng lụa tơ tằm buộc lên. Mặc đồ như thế, Ô Tâm Lan từ đầu đến đuôi rực rỡ hẳn lên, nhìn người rất là thanh lệ thoát tục, khiến Vương Chí Đạo nhìn một hồi lâu không rời mắt ra được.

Bất quá, sau khi Chu Điệp mặc trang phục xong đi ra, tầm mắt Vương Chí Đạo lập tức từ trên người Ô Tâm Lan dời đi.

Mị lực của nữ nhân thành thục, thiếu nữ sao so sánh được, nhất là lấy Vương Chí Đạo tâm trí già đời mà nói, Chu Điệp thành thục nữ tính như vậy càng có thể hấp dẫn hắn.

Chu Điệp mặc chính là một chiếc xường xám không tay bó sát người màu đỏ, dáng vẻ gợi cảm uyển chuyển hiển lộ hoàn toàn, đôi chân ngọc mang giày cao gót đi lại làm cặp mông đẫy đà tròn trịa đung đưa nhẹ nhàng, nơi tà áo xẻ lơ đãng lộ ra đùi ngọc da trắng như tuyết lại càng hút mắt, kể cả nữ nhân như Ô Tâm Lan thấy vậy cũng trợn mắt há hốc mồm, không cần phải nói tới nam nhân như Vương Chí Đạo. Mái tóc được búi cao lên như đuôi ngựa, trên cổ đeo một chiếc vòng thạch anh, vành tai đeo khuyên đá quý, trên hai bàn tay trắng nõn lại mang mấy chiếc nhẫn ngọc, phú quý chói mắt.

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Khó trách cô cấp bách tìm vệ sĩ, trang phục như vậy, muốn không có nam nhân đến làm phiền cô, vậy hắn không phải là nam nhân bình thường rồi!"

Chu Điệp nghe vậy trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi là có ý tứ gì? Có phải muốn nói ta bị nam nhân làm phiền là do ta tự gây ra?"

Vương Chí Đạo vội nói: "Hiểu lầm hiểu lầm, ta không phải ý tứ này, ta chỉ là đang khích lệ cô mà thôi. Cô Chu Điệp tuyệt đại phong hoa, mê người phong vận, coi như là Phật tổ cũng phải động tâm mà!"

Lời này tuy làm cho Chu Điệp trên mặt lộ ra nét cười, nhưng lại làm cho Ô Tâm Lan khinh thường chán ghét.

Chu Điệp cười nói: "Được rồi, không nên ba hoa nữa. Chúng ta đi thôi, đến muộn không hay đâu!"

Lái xe vẫn là A Đông mặt không đổi sắc kia, đối với đám Vương Chí Đạo ba người mặc đồ mới vẫn coi như không thấy, vẻ mặt đờ đẫn, giống như đầu gỗ vậy.

Sau khi xe chạy, Chu Điệp nói với Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan: " hai người các ngươi có muốn theo A Đông học lái xe không? Làm như vậy vệ sĩ cho ta càng thuận lợi hơn."

Vương Chí Đạo lờ mời nói: "Cho Ô Tâm Lan học đi, ta đã sớm biết lái xe rồi!"

Chu Điệp nghe vậy có chút ngạc nhiên: "Ngươi đã biết lái xe?"

"Đương nhiên, có muốn bây giờ ta biểu diễn cho cô xem một chút không?"

Vương Chí Đạo nghĩ thầm, thật sự buồn cười, ngay cả máy bay ta cũng đã lái, cái loại xe Ford đời ơ kìa này sao có thể làm khó được ta?

Chu Điệp suy nghĩ một chút, nói: "Không nên, ngươi bây giờ là vệ sĩ của ta, xe A Đông lái là tốt rồi, ngươi phụ trách bảo vệ ta là được."

Cựu Thượng Hải Đại Thế Giới tại thời đó vô cùng nổi tiếng, chỉ nhìn bề ngoài mà nói, cũng không có dưới Đại Thế Giới được kiến trúc lại ở hậu thế. Nghe nói xuất tiền kiến tạo Đại Thế Giới này chính là một đại thương nhân họ Hoàng. Đáng tiếc chính là, sau khi xây dựng xong, ở trong tay hắn lại không kinh doanh mấy năm, sau lại để cho Hoàng Kim Vinh đoạt lấy.

Hoàng Kim Vinh đem Đại Thế Giới tu sửa thành một nơi ăn chơi siêu cấp, sân khấu biểu diễn, sòng bạc, tiệc rượu không chỗ nào không có. Theo Chu Điệp giới thiệu, Đại Thế Giới còn có một võ đài ngầm, Hoàng Kim Vinh chiêu mộ không ít quyền thủ gắp nơi trên thế giới, cho bọn họ trên lôi đài sinh tử đánh nhau, chuyên dùng máu tanh kích thích đám quyền quý đến đánh bạc.

Nói đến chuyện này, Chu Điệp trong đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc chán ghét, hiển nhiên rất phản cảm dạng cờ bạc tanh máu này.

27. Chương 27 Ba Ông Trùm Thượng Hải

Chu Điệp ưu nhã xuống xe, chỉ vào Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan nói: "Bọn họ là hai người cận vệ của ta, có thể đi vào cùng ta chứ?"

Lễ tân kia kinh ngạc, đánh giá Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan một lần từ đầu đến chân, gật đầu nói: "Nếu là cận vệ của Chu Điệp tiểu thư, hiển nhiên có thể vào. Mời vào!"

A Đông thân là tài xế nên bị Chu Điệp cho ở ngoài, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan đi theo Chu Điệp cùng nhau vào Đại Thế Giới.

Lần đầu tiên tiến vào một nơi to lớn như thế này, Ô Tâm Lan có chút khẩn trương, theo bản năng nép sát vào người Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo thấy thế, trêu ghẹo nàng nói: "Ô sư tỷ, ngươi không cần khẩn trương như vậy, bên trong này không có yêu ma ăn thịt người đâu, ngươi cứ coi như đang ở Tinh Võ Môn là tốt rồi!"

Ô Tâm Lan nghe vậy xấu hổ mặt ngọc đỏ hồng lên, nhưng thân thể lại dần dần thả lỏng.

Chu Điệp xem ra không phải là người đến sớm nhất, bên trong đã tụ tập đa số danh nhân quyền quý đất Thượng Hải. Nhìn thấy Chu Điệp phong hoa tuyệt đại tiến vào, đại đa số nam nhân đều không tự chủ được mà ngừng nói chuyện, ánh mắt chăm chú nhìn vào thân thể uyển chuyển mềm mại của nàng, làm cho đám bạn gái bên cạnh ghen ghét dị thường, tức giận muốn phát hỏa, nhưng cũng chỉ có thể mắng thầm trong bụng.

Chủ nhân yến tiệc hôm nay Hoàng Kim Vinh đang đứng cùng một đám người tán dóc, thấy Chu Điệp tiến vào, liền cùng những người đó đi tới tiếp đón.

Một năm không gặp, Hoàng Kim Vinh vẫn đầu trọc bóng loáng, vóc người càng thêm phát tướng, một thân tây phục thẳng tắp, thoạt nhìn có chút giống như người mẫu. Hắn trước hết cười to nói: "Chu tiểu thư, may là cuối cùng cô tới rồi! Ta mới rồi đang nói chuyện phiếm với mấy người anh em kết nghĩa, nói muốn giới thiệu cô cho bọn hắn làm quen, cô nếu không đến thì đúng là ta mất hết mặt mũi với mấy người anh em kết nghĩa này!"

Chu Điệp trên mặt vẫn duy trì nụ cười mê người, rất lễ độ nói: "Hoàng gia nói quá lời rồi, sinh nhật của ngài, ta sao có thể không đến, làm cho ngài mất mặt sẽ là chuyện rất nghiêm trọng đó."

"Chu tiểu thư thật biết nói đùa!" Hoàng Kim Vinh cười ha ha, chỉ vào hai người mới đến bên cạnh, nói: "Đến đây, Chu tiểu thư, ta giới thiệu cho cô một chút, hai người này là anh em kết nghĩa của ta, hắn là Tam đệ Đỗ Nguyệt Sinh, còn đây là Nhị đệ Trương Khiếu Lâm!"

Đang theo sau Chu Điệp, Vương Chí Đạo nghe vậy lấy làm kinh hãi, cẩn thận đánh giá hai người này vốn cùng Hoàng Kim Vinh đều nổi danh "Trùm lưu manh."

Chỉ thấy Đỗ Nguyệt Sinh tầm vóc trung bình, dáng người gầy yếu, nhìn cũng bình bình thường thường, trên mặt lộ nét cười nhàn nhạt, mặc trường bào màu đen, bên ngoài áo khoác xanh biếc, bộ dáng như một nho sinh. Mà Trương Khiếu Lâm thì rất bưu tráng, lại mặc tây phục rất vừa người, chỉ là ánh mắt nhìn rất âm u tàn nhẫn, làm cho người khác cảm thấy hắn cùng Đỗ Nguyệt Sinh hoàn toàn bất đồng.

Lịch sử truyền thuyết, trong "ba ông trùm Thượng Hải", có một câu nói "Hoàng Kim Vinh tham tài, Trương Khiếu Lâm giỏi đánh, Đỗ Nguyệt Sinh hiểu đối nhân". Câu này nói rõ Trương Khiếu Lâm thằng cha này có chút quyền cước công phu, hắn có thể cùng Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh tề danh định vị, phần lớn là nhờ đánh nhau mà đạt được. Đáng tiếc chính là sau này khi người Nhật Bản công hãm Thượng Hải, hắn ngược lại không bằng được hai người anh em kết nghĩa, đầu hàng Nhật Bản, kết quả không có kết cục tốt. Mà Đỗ Nguyệt Sinh kia, chính là người nổi danh nhất trong ba ông trùm Thượng Hải, mặc dù chỉ là một văn nhược thư sinh, năng lực còn cao minh hơn Hoàng Kim Vinh, Trương Khiếu Lâm, sau này đi lên, trở thành lão đại tuyệt đối của Thượng Hải hắc bang. Hắn rất giỏi về phối hợp quan hệ các phái thế lực trong xã hội đen, lại giỏi xử lý các quan hệ ngầm với giới quân phiệt, giỏi thu vét, thạo phân chia, buôn bán nha phiến, mở sòng đánh bạc, lung lay nhân vật thượng tầng, danh nhân quyền quý, mượn sức đề tăng địa vị chính mình.

Nhưng mà làm cho người đời đều cảm thấy kỳ lạ chính là một người như vậy, lại có lòng yêu nước rõ ràng, khi Nhật Bản phát động Xâm Hoa chiến tranh, hắn tích cực ủng hộ kháng Nhật, vì kháng Nhật sẵn sàng quyên tặng phần lớn tài sản cùng nhu yếu phẩm. Sau khi Nhật Bản công hãm Thượng Hải, vì muốn mượn sức hắn, đối với hắn rất tốt, nhưng hắn lại kiên trì không đầu hàng Nhật Bản, thà rằng vứt bỏ tất cả rời khỏi Thượng Hải. Loại khí tiết này của hắn rất được người đời tán thưởng.

Đỗ Nguyệt Sinh luôn luôn duy trì một bộ dáng tao nhã lịch sự, lễ phép bắt tay Chu Điệp, nói: "Chu tiểu thư đại danh, ta Đỗ Nguyệt Sinh sớm đã nghe thấy. Không những như vậy, tất cả các phim Chu tiểu thư đóng ta đều đã xem. Bây giờ được gặp ta lại càng sùng bái Chu tiểu thư đó!"

Chu Điệp mỉm cười nói: "Đỗ tiên sinh thật biết nói đùa mà!"

Hoàng Kim Vinh lúc này mới chú ý tới hai người Ô Tâm Lan cùng Vương Chí Đạo, có chút kỳ quái hỏi: "Chu tiểu thư, hai vị đứng sau cô là ai, ta nhìn hơi quen mặt?"

Chu Điệp giới thiệu nói: "Hai người này là ta mời làm vệ sĩ, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, bọn họ đều là đệ tử Tinh Võ Môn. Hoàng gia cảm thấy quen mặt, có thể là đã từng gặp qua ở Tinh Võ Môn."

"Tinh Võ Môn?" Hoàng Kim Vinh suy nghĩ một chút, đột nhiên một tay chỉ vào Vương Chí Đạo, một tay tự vỗ lên cái đầu trọc của mình, nói: "Ta nhớ ra rồi, ngươi chính là tên tiểu tử đã bẻ gãy một chân một tay võ sĩ Nhật Bản, ta nhớ kỹ rồi, gặp ngươi một lần rồi!"

"Hoàng gia trí nhớ thật tốt, nhưng ta tên là Vương Chí Đạo, cũng không phải là tiểu tử!" Vương Chí Đạo bình tĩnh nói.

"Tinh Võ Môn đệ tử?" Trương Khiếu Lâm nghe vậy bèn đánh giá Vương Chí Đạo từ trên xuống dưới một lúc, đối với Ô Tâm Lan một nữ đệ tử Tinh Võ Môn lại coi như không nhìn thấy, hắn nói: "Tinh Võ Môn đệ tử, chính là đồ đệ được Hoắc Nguyên Giáp dạy dỗ, nghe nói đồ đệ Hoắc Nguyên Giáp đánh cũng rất giỏi hả! Ta cũng có một người vệ sĩ, là đệ tử Thiếu Lâm, ta giới thiệu cho các ngươi biết nhau, A Lục!"

Phía sau Trương Khiếu Lâm có một tên chừng hai lăm hai sáu tuổi, ăn mặc rất được, lập tức đi lên, hướng Vương Chí Đạo vươn tay phải nói: "Xin chào, ta là Thạch Lục, là Thiếu Lâm đệ tử, rất vui được biết ngươi!"

Vương Chí Đạo nhìn thấy bàn tay hắn vừa to lớn lại vừa rắn chắc, vết chai lại dầy dị thường, hiển nhiên là là tập luyện vài tầng công phu Thiết Sa Chưởng, trong lòng liền hiểu rõ hắn bày ra chủ ý gì. Bèn cười thầm trong lòng, bất động thanh sắc, chìa tay phải cùng Thạch Lục bắt tay.

Quả nhiên, mới vừa nắm bàn tay Thạch Lục, Vương Chí Đạo lập tức cảm thấy Thạch Lục phát kình siết lại, tựa hồ muốn đem bàn tay hắn bóp nát.

Nhưng là bàn tay Vương Chí Đạo sao có thể để cho hắn bóp nát dễ dàng như vậy. Vương Chí Đạo một năm qua cũng luyện chỉ lực không ít. Vương Chí Đạo cho rằng, lực lượng toàn thân mặc dù rất trọng yếu, nhưng là cường hóa lực lượng mười ngón tay, luyện thành ngón tay giống như sắt thép, cũng là phi thường quan trọng khi đánh nhau. Phương pháp tập luyện chỉ lực của Vương Chí Đạo rất đơn giản, hắn rất tín nhiệm nguyên tắc rèn luyện sức lực "từ từ gia tăng áp lực". Đối với rèn luyện ngón tay, hắn chỉ dùng một cách, đó là trồng cây chuối trên các đầu ngón tay, đầu tiên là dùng mười ngón thong thả chống đẩy hít đất, sau khi có sức lực nhất định thì chuyển thành trồng cây chuối, rồi cuối cùng giảm số ngón tay, lại gia tăng số lần. Sau có thể làm đến mức tùy ý dùng đầu ngón tay cũng có thể trồng cây chuối nâng người lên được hơn ba mươi lần, cường độ ngón tay đã vô cùng lớn. Vương Chí Đạo một năm qua cơ hồ ngày nào cũng bình tĩnh tập luyện phương pháp này, mặc dù còn chưa đạt được chỉ lực kinh người như ở kiếp trước, nhưng là tỷ thí lực nắm tay, trong Tinh Võ Môn mạnh hơn hắn, ngoài một đôi thiết chưởng Lưu Chấn Đông, cũng chỉ có Ưng trảo vương Trần Tử Chính.

Vương Chí Đạo tin tưởng rằng, lực bóp tay của Thạch Lục không thể mạnh hơn được Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính, nên mới bắt tay hắn không hề sợ hãi. Huống chí, Vương Chí Đạo hiểu được làm sao để phát huy tốt nhất lực lượng ngón tay. Hắn sau khi cùng Thạch Lục bắt tay, lực lượng tập trung tới các đầu ngón tay, dùng lực bóp xuống, ngón tay giống như móc sắt móc vào bàn tay Thạch Lục.

Chưa quá năm giây đồng hồ, Thạch Lục đã không thể chịu được, đau đến mức trên trán đổ ra từng giọt mồ hôi to, nửa điểm khí lực cũng không vận nổi. Vương Chí Đạo lúc đó mới buông lỏng tay, cười nói: "Tay ngươi thủ chưởng rất có lực, lĩnh giáo!"

Mọi người ở đây trừ Chu Điệp và Ô Tâm Lan, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc, nhất là Trương Khiếu Lâm, hắn vốn là định làm xấu mặt Vương Chí Đạo, sau đó lại hướng tới Chu Điệp đề cử người của mình làm vệ sĩ cho nàng, cho nên mới giới thiệu Thạch Lục gặp gỡ Vương Chí Đạo. Thật không ngờ được, Vương Chí Đạo một thiếu niên mới khoảng mười sáu tuổi, lực lượng nắm tay rõ ràng mạnh hơn so với Thạch Lục vốn mười năm tu luyện Thiết Sa Chưởng.

Trương Khiếu Lâm cảm thấy cực kỳ mất mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Lục một cái, rồi âm âm nói với Vương Chí Đạo: "Tiểu huynh đệ công phu thật không tệ, ở chỗ này ba huynh đệ chúng ta có một võ đài ngầm, không biết tiểu huynh đệ có hứng thú gia nhập hay không?"

28. Chương 28 Lại Là Viên Công Tử

Chu Điệp vừa nói như vậy, mọi ngươi đều biết Chu Điệp rất mất hứng.

Hoàng Kim Vinh trong lịch sử, ngoại trừ là tham lam tài vật, cũng nổi danh háo sắc. Chu Điệp là hắn thật vất vả mới mời tới được, sao có thể để nàng mất hứng. Lập tức Hoàng Kim Vinh hung hăng trừng mắt nhìn Trương Khiếu Lâm một cái, lại cười ha ha, nói với Chu Điệp: "Chu tiểu thư, xin đừng hiểu lầm. Lão Nhị chỉ là bản tính thích võ, thấy tài mới động tâm, cũng không có ý tứ khác. Chu tiểu thư nếu không muốn, lão Nhị cũng tuyệt đối không đả động tới Vương Chí Đạo, cô có thể yên tâm!"

Chu Điệp nghe vậy cảm ơn nói: "Hoàng gia nếu nói như vậy, tôi đây xin cám ơn."

Hoàng Kim Vinh đang muốn mời Chu Điệp ngồi xuống, chợt thấy một đám người vội vã đi tới, dẫn đầu là một người tác phong công tử, mặc tây phục đắt tiền rất chỉnh tề, tướng mạo cũng không tệ, đáng tiếc lại bị thọt chân. Người còn chưa đến nơi, đã nghe hắn gọi reo lên: "Chu Điệp tiểu thư, rốt cuộc lại gặp được cô rồi. Từ sau hôm trước từ biệt, ta hai ngày nay ăn cơm uống nước, không lúc nào là không nhớ kỹ dung nhan tiếng cười của cô!"

Chu Điệp nhìn thấy người què này, vẻ mặt có chút bối rối, miễn cưỡng lộ ra tươi cười nói: "Viên đại công tử, xin chào!"

Viên đại công tử, lại là Viên đại công tử, không phải là gã Viên đại công tử bị mình chém chết ở kiếp trước chứ?

Vương Chí Đạo nhìn ra được, Chu Điệp rất không thích Viên đại công tử này, nhưng lại cũng không dám đắc tội hắn. Phỏng chừng Viên đại công tử này cũng là một đại nhân vật, khẩu khí lỗ mãng, rõ ràng thấy được Chu Điệp không thích hắn, nhưng vẫn lì lợm đi đến gần. Nói không chừng chính là vì Chu Điệp không chịu được hắn làm phiền, nên mới đến Tinh Võ Môn tìm mình làm vệ sĩ.

Nếu như Chu Điệp thật là do Viên đại công tử làm phiền, mới tìm mình làm vệ sĩ, như vậy sau này Viên đại công tử nhất định là địch nhân của mình. Hai kiếp trước sau, đều là Viên đại công tử, Vương Chí Đạo trong lòng có một cảm giác rất quái dị.

Viên đại công tử này xem ra rất có lai lịch, rõ ràng là chạy đến giành phụ nữ của Hoàng Kim Vinh, nhưng Hoàng Kim Vinh chỉ là hơi nhăn mặt một chút, lập tức chuyển thành bộ mặt tươi cười giả dối, ha ha cười nói: "Là Viên đại công tử sao, không nghĩ tới người cũng biết Chu tiểu thư."

Viên đại công tử cũng không thèm liếc mắt tới Hoàng Kim Vinh, trong mắt hắn tựa hồ chỉ có Chu Điệp, hắn vội tiến lên, vươn hai tay như muốn nắm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Chu Điệp.

Chu Điệp không ngờ hắn trước mặt nhiều người lại to gan lớn mật như vậy, không khỏi cả kinh trong lòng, theo bản năng lùi về sau một bước.

Bóng người chợt lóe, chính là Vương Chí Đạo tiến lên trước mặt Chu Điệp, cản trở tầm mắt Viên đại công tử cùng Chu Điệp.

Viên đại công tử không ngờ còn có người có dũng khí ngăn cản hắn, hai tay đang vươn ra phải dừng lại. Sau khi nhìn Vương Chí Đạo một cái, ánh mắt lạnh lùng hỏi: "Tiểu tử, ngươi là ai?"

Vương Chí Đạo lạnh nhạt nói: "Ta là vệ sĩ của Chu Điệp tiểu thư, xin mời vị Viên đại công tử này chú ý một chút cử chỉ của mình, không nên tùy tiện động thủ động cước, làm Chu Điệp tiểu thư sợ hãi."

Viên đại công tử nghe vậy ngẩn người ra, quay đi quay lại, thấy ai cũng lộ ra vẻ mặt quái dị nhìn hắn, cho dù hắn mặt dày, cũng không khỏi cảm thấy chút xấu hổ, vội nói xin lỗi: "Xin lỗi, rất xin lỗi! Ta chỉ đúng là ngưỡng mộ Chu Điệp tiểu thư quá sâu sắc, nhìn thấy Chu Điệp tiểu thư tâm tình có chút không kìm hãm được, nên mới có điểm thiếu sót như vậy. Nếu ta nãy giờ làm Chu Điệp tiểu thư thật sự sợ hãi, vậy ta nguyện ý hướng tới Chu Điệp tiểu thử bồi tội, xin Chu Điệp tiểu thư tha thứ đừng để tâm nữa."

Sau khi đã nói ra những lời này, vẫn thấy Vương Chí Đạo đứng che ở trước người Chu Điệp. Vương Chí Đạo mặc dù mới 16 tuổi, nhưng thân thể đã phát dục, cao lớn so với người lớn cũng không sai biệt lắm, đứng ở đó làm Viên Đại công tử không nhìn được Chu Điệp.

Viên đại công tử không khỏi nhíu mày, tâm trạng bực tức nói: "Vị này, ngươi có thể nhường một chút được không, để ta cùng Chu Điệp tiểu thư nói chuyện!"

"Ngươi yên tâm, Chu Điệp tiểu thư tai rất bình thường, người nói như vậy, nàng nghe được."

Vương Chí Đạo cũng không biết tại sao thấy rất phản cảm với Viên đại công tử này, nên quyết định chủ ý không cho hắn tiếp xúc Chu Điệp.

Viên đại công tử mặt lạnh đi, mặt vừa lạnh đã có một người hầu sau lưng hắn hiểu ý tiến lên, một chưởng chụp đến trên vai trái Vương Chí Đạo, quát: "Tiểu tử, Viên Đại công tử cùng Chu Điệp tiểu thư nói chuyện, không đến phần ngươi xen vào, xin mời…"

Một tiếng thét thảm, lời nói chưa xong đã bị cắt đứt. Chính là Vương Chí Đạo chìa tay chế trụ cổ tay người hầu đang chụp lên vai trái hắn. Bàn tay vặn một cái, cánh tay tên hầu kia không tự chủ được bị vặn tới sau lưng, hai đầu gối không tự chủ được cũng quỳ xuống, khớp xương tay muốn gãy, đau đớn làm hắn không thể nói nên lời.

"Hay cho một chiêu Ưng trảo cầm nã thủ!" Theo một tiếng khen, đã có hai người đi tới, hiển nhiên là bị chuyện này hấp dẫn. Thanh âm rất quen thuộc, Vương Chí Đạo nhìn lại hai người kia, hóa ra chính là người hắn đã từng gặp một năm trước ở Mộng ảo quán bar, chính là ông chủ quán Thái Gia Dương cùng Chu Quốc Phú.

Hai người đều là thẳng tắp một thân tây phục đắt tiền, Thái Gia Dương màu xám, Chu Quốc Phú màu trắng. Tiếng khen kia chính là của Chu Quốc Phú.

Chỉ nghe Chu Quốc Phú nói: "Vương huynh đệ, chúng ta lại gặp. Xem ra thực lực của ngươi tiến bộ rất nhiều, chiêu thức Ưng trảo cầm nã thủ ấy có phải là học được từ Ưng trảo vương Trần Tử Chính hay không?"

"Ưng trảo công không nhất định chỉ có một mình Trần Tử Chính sư phụ biết, cầm nã thủ cũng không nhất định phải Ưng trảo mới có", Vương Chí Đạo buông tên người hầu ra, lấy võ thuật lễ tiết thời đại này hướng Thái Gia Dương cùng Chu Quốc Phú ôm quyền nói: "Chu đại ca, ông chủ Thái, đã lâu không gặp, đã lâu rồi!"

"Nói rất đúng, quyền pháp Trung Quốc lưu phái nhiều không kể hết, cơ hồ mỗi môn phái đều có cầm nã thủ, không nhất định chỉ Ưng trảo mới có!" Chu Quốc Phú nói: "Chứng kiến Vương huynh đệ công phu tiến bộ rất nhiều, ta không khỏi có chút động tâm. Vương huynh đệ, có cơ hội nói, chúng ta giao hữu luận bàn một chút nhé!"

Thái Gia Dương ha ha cười, trước hết hướng Chu Điệp chào một câu, sau đó cười nói với Vương Chí Đạo: "Vương huynh đệ, lần trước cùng ngươi đánh cuộc bị thua, ta rất lo lắng ngươi tới quán bar của ta ăn uống hết sạch mọi thứ. Không ngờ ngươi đi lại không quay lại, làm cho ta phí công lo lắng đó!"

Chu Quốc Phú đi tới trước mặt Vương Chí Đạo, nhìn một chút đám người đi theo Viên đại công tử, lờ mờ hỏi: "Thế nào, có người tìm Chu Điệp tiểu thư phiền toái hay sao? Vương huynh đệ, có muốn ta cùng ngươi thu thập đám người này?"

Vương Chí Đạo còn chưa có trả lời, Thái Gia Dương nói ngay: "Quốc Phú, ngươi đang nói cái gì thế? Đây là địa bàn của Thanh bang, huống chi có Hoàng gia cùng huynh đệ ở đây, loại sự tình này để cho ngươi xuất đầu sao? Ha ha, Hoàng gia, cháu nói có đúng không?"

Từ lúc Viên đại công tử cùng Vương Chí Đạo xung đột đến giờ, Hoàng Kim Vinh cùng đám người bọn họ đều cực kỳ bình tĩnh, trước mắt mọi chuyện xảy ra đều coi như không nhìn thấy, không ngăn cản cũng không nói gì. Lúc này bị Thái Gia Dương làm rõ, Hoàng Kim Vinh không khỏi cười khổ, thở dài nói: "Thái hiền chất, ngươi từ trước đến nay vẫn thế, một chút cũng không có thay đổi hả! Bất quá Viên đại công tử là khách quý của chúng ta, chuyện của hắn không phải chúng ta có thể quản được, ngươi hay là không nên xen vào việc của người khác đi!"

"Hả, Viên đại công tử?" Thái Gia Dương vẻ mặt ngạc nhiên, cha hắn cùng Hoàng Kim Vinh rất có giao tình, hơn nữa hắn đi tây phương du học, học thức cùng ăn nói rất tốt, rất được Hoàng Kim Vinh xem trọng. Mà đối với Hoàng Kim Vinh, Thái Gia Dương lại càng hiểu rõ hơn ai hết. Ở Thượng Hải, Thanh bang hoành

hành bá đạo, Hoàng Kim Vinh thân là ông trùm Thanh bang, lại càng quyền lực thông thiên, không chuyện ác nào không dám làm. Ở Thượng Hải chỉ có người sợ hắn, chưa khi nào hắn sợ người. Ngay cả người nước ngoài cũng phải nể mặt Hoàng Kim Vinh, không dễ dàng đối địch với hắn.

Thái Gia Dương càng biết, Hoàng Kim Vinh tham tài mê sắc, đối với Chu Điệp phi thường thèm muốn, nằm mơ cũng muốn đem Chu Điệp chiếm làm của riêng. Ở Thượng Hải, cơ hồ tất cả mọi người đều biết dã tâm của hắn với Chu Điệp, làm cho rất nhiều người cũng có tình ý với Chu Điệp đều phải thôi đi, chưa người nào dám có chủ ý với phụ nữ được Hoàng Kim Vinh coi trọng. Nhưng riêng Viên đại công tử này, Thái Gia Dương liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được rõ, hắn là đến vì Chu Điệp, nhưng hành động rõ ràng rành rành như vậy, Hoàng Kim Vinh tự nhiên lại coi như không nhìn thấy, còn thể hiện ra bộ dáng không dám đắc tội với hắn. Viên đại công tử này rốt cuộc là ai?

Què chân, họ Viên, ngay cả Hoàng Kim Vinh cũng không dám đắc tội? Thái Gia Dương đối với thế cục trong nước hiểu rất rõ, tâm niệm vừa chuyển lập tức đoán được ra Viên đại công tử này là ai. Hắn không tự chủ được thốt ra nói: "Vị này chẳng lẽ là Viên Khắc Bình Viên đại công tử hay sao?"

29. Chương 29 Thái Cực Cao Thủ (thượng)

Người vừa nói cũng là một người đứng sau Viên đại công tử, bất quá người này thân phận có chút bất đồng so với tên người hầu vừa bị Vương Chí Đạo một chiêu đánh bại, ít nhất hắn mặc tây phục trên người cũng rất khí phái, vóc người cao, tư thế đỉnh đạc, đứng ở đó ổn định giống như núi cao, không có chút trạng thái mất tự nhiên nào, bởi vậy có thể thấy được người này là một cao thủ, không phải là ngoại gia cao thủ, mà thuộc về nội gia cao thủ coi trọng lực lượng tổng thể toàn thân.

Hai mắt rất có thần, bất quá lại có chút âm hiểm, ít nhất Vương Chí Đạo nhìn hắn tươi cười chắc là mười phần cười gian. Người này bản tính nhất định là một tiểu nhân âm hiểm xảo trá.

Chu Quốc Phú có lẽ cũng nhìn ra người này không dễ chơi, nhưng hắn không phải là dạng người mát tính, nghe vậy lập tức hướng về người nọ hỏi ngay: "Ta nếu nhất định phải nhúng tay vào, ngươi sẽ làm gì đây?"

"Quốc Phú, không nên kích động! Viên đại công tử này ngươi không thể đắc tội!" Thái Gia Dương nhẹ nhàng kéo ống tay áo, khuyên nhủ Chu Quốc Phú.

Cùng lúc đó, Vương Chí Đạo sau áo cũng bị người nhẹ nhàng kéo kéo, lại nghe Chu Điệp thấp giọng nói với hắn: "Vương Chí Đạo, ngươi đừng xằng bậy, Viên đại công tử này chúng ta đắc tội không nổi, hay là để ta ra xử lý cho."

Đứng một bên Chu Điệp, Ô Tâm Lan cũng thấp giọng nói: "Vương Chí Đạo, Nông đại thúc cấm ngươi đừng gây chuyện, ngươi tốt nhất đừng xúc động!"

Vương Chí Đạo lạnh lùng hỏi: "Viên đại công tử này chính là con Viên Thế Khải Viên đại tổng thống sao?"

Chu Điệp giật mình hỏi: "Ngươi biết hắn sao?"

Vương Chí Đạo hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: "Hắn có phải là người làm phiền cô?"

"Ừ, hắn muốn yêu cầu ta tới phủ đệ của hắn, nói là muốn lấy ta làm vợ bé, ta cự tuyệt hắn, nhưng là hắn không có chịu thôi, vẫn quấn lấy ta."

"Ta đây hỏi cô lần nữa, cô mời ta đến, có phải để ta bảo vệ cô hay không?"

"Đúng vậy, nhưng là..."

"Đúng là được, không có nhưng là gì hết, chuyện này để ta xử lý đi, cô không nên lên tiếng, ở một bên nhìn là được."

"Chu Điệp tiểu thư!" lại là Viên đại công tử kia lên tiếng, hắn bỏ qua Vương Chí Đạo, nói với Chu Điệp: "Ta ngày mai sẽ quay về Nam Kinh, muốn mời cô cùng đi với ta, muốn cô nhất định phải đáp ứng ta. Trở về Nam Kinh, ta sẽ đãi ngộ cô tốt nhất, để cô là vợ bé được ta sủng ái nhất…"

"Xin lỗi, Viên Tổng thống Viên đại công tử có đúng không?" Vương Chí Đạo cắt ngang lời hắn, nói: "Chu Điệp tiểu thư nói, nàng sẽ không theo ngươi đi, lại càng không chịu làm vợ bé của ngươi, mời ngươi quên đi! Nên tỏ ra phong độ của Viên đại công tử, không nên quay lại làm phiền Chu Điệp tiểu thư nữa."

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều giật mình. Hoàng Kim Vinh ba huynh đệ đều thầm than Vương Chí Đạo không biết trời cao đất rộng, dám nói vậy đối với Viên đại công tử mà ngay cả bọn họ cũng không dám đắc tội.

Viên đại công tử mặt trầm hẳn xuống nói: "Ngươi nếu biết ta là ai rồi, còn dám nói với ta như vậy?"

"Ngươi là Viên Tổng thống Viên đại công tử sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi là Thái tử? Coi như là Thái Tử, cũng không thể bắt buộc một dân nữ không đồng ý trở thành vợ bé của ngươi. Viên đại công tử, đừng quên, bây giờ là thời Dân quốc, một thiên hạ này do nhân dân đều làm chủ, không phải ngươi muốn cái gì được cái đó!" Vương Chí Đạo nói không chút khoan nhượng.

Viên đại công tử không nói nhảm với Vương Chí Đạo nữa, lùi bước về sau, lạnh lẽo nói: "Vương Bảo Lực, tiểu tử này giao cho ngươi đó!"

Lời vừa nói ra, cao thủ nội gia quyền vừa bị Vương Chí Đạo nhận định gian trá tiểu nhân kia liền đứng ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo nói: "Tiểu tử, ta cho ngươi một cơ hội, lập tức hướng Viên đại công tử xin lỗi, sau đó rời khỏi chỗ này. Nếu không, đợi ta ra tay rồi, ngươi muốn cầu xin tha thứ cũng không kịp đâu."

"Cầu xin tha thứ, trong từ điển của ta không có chữ này. Ta lại muốn nhìn, rốt cuộc là ai cầu xin tha thứ?" Vương Chí Đạo biết lúc này tuyệt đối không được tỏ ra yếu thế, nếu không đối phương sẽ càng thêm không e ngại gì. Vì vậy điều chỉnh tâm thế, sát khí tụ tập, không gian tức thì tràn ngập khí tức tanh máu.

Nói chung, khí thế là một dạng biểu hiện, lấy một người tích lũy kinh nghiệm nhân sinh, quyền cao chức trọng lâu ngày trên người tự nhiên hiển lộ một loại khí thế không giận mà uy. Mà sát khí là một khí thế khiếp người một sát thủ thực sự tài năng mới có thể nuôi dưỡng được. Một chiến sĩ từ chiến trường tanh máu trở về, hoặc một sát thủ chuyên nghiệp giết người như ma, trên người đều có một loại khí thế dọa người như thế, khi trên người bọn hắn sát khí đã lộ ra, dù cách nhau một ngọn núi, người bình thường vẫn cảm thấy dựng tóc gáy.

Dạng khí thế như vậy, thực là không thể mà cũng không có khả năng cố ý giả vờ.

Nhưng Vương Chí Đạo lại khác, hắn tại cuộc đời này mặc dù kinh nghiệm không nhiều, cũng chưa từng giết người, nhưng kinh nghiệm từ kiếp trước của hắn đã trải qua vô số lần chiến đấu sinh tử, là lính trinh sát, để hoàn thành nhiệm vụ, hắn lại càng không thể không giết rất nhiều địch nhân. Loại kinh nghiệm đáng sợ này làm cho hắn ở kiếp trước có dạng khí thế ít người dám đối mặt. Chuyện tốt khó cầu, chính là khi hắn chuyển thế, loại khí thế cùng trí nhớ vẫn cùng theo hắn. Cho nên loại khí thế chấn tâm người khác tự nhiên biểu hiện ra trên người hắn.

Không khí ấm áp bỗng phảng phất như lạnh đi, sát khí tanh máu chấn tâm người khác phát lộ ra, làm Vương Chí Đạo trong tích tắc dường như biến thành một người khác, chính là một tử thần chuyên đòi mạng người.

Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh, Trương Khiếu Lâm đám hắc đạo đầu lĩnh đều cảm thấy kinh ngạc, loại khí thế này của Vương Chí Đạo làm bọn họ tưởng có sát thủ đến giết, theo bản năng lui về sau, đám vệ sĩ của bọn họ không tự chủ được cũng tiến lên.

Chu Quốc Phú đang lo lắng không biết có nên xuất đầu hỗ trợ hay không, lại đem ý niệm này nuốt xuống, hắn lần nữa cảm giác Vương Chí Đạo này càng ngày càng làm hắn thấy sâu không thể lường, không thể nắm bắt được.

Mà Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan, đang muốn bất chấp tất cả tới can ngăn Vương Chí Đạo xung đột cùng Viên đại công tử, lại càng hoảng sợ, nhìn bóng lưng Vương Chí Đạo giống như tử thần, một chữ cũng không

nói nên lời.

Đang cùng Vương Chí Đạo đối diện, Vương Bảo Lực chính là cảm thụ được sâu sắc nhất sát khí của Vương Chí Đạo, hắn vốn đang nghĩ rằng Vương Chí Đạo chỉ là một gã trẻ ranh cứng đầu mới xuất môn, cho nên mới cậy sức xông tới Viên đại công tử, cho dù công phu cao tới đâu, cũng không có khả năng là đối thủ của một lão giang hồ thân kinh bách chiến như hắn, đang nghĩ muốn trước mặt Viên đại công tử biểu hiện ra một phen. Nhưng là bây giờ xem ra, Vương Chí Đạo này một gã trẻ ranh so ra còn muốn hơn hắn một lão giang hồ, ít nhất loại khí thế này của hắn, không một gã mới xuất môn nào có thể có được.

Tuy là trong lòng có xuất hiện chút hối hận, nhưng là trước mắt Viên đại công tử, Vương Bảo Lực tuyệt đối không thể lùi bước, nếu không hắn khó có thể tiếp tục ở trong đám thủ hạ của Viên đại công tử.

Cho nên, Vương Bảo Lực hai mắt trừng trừng, miễn cưỡng bức ra sát khí đối địch với khí thế chấn tâm của Vương Chí Đạo, cước bộ từ từ tiến về phía Vương Chí Đạo.

"Dừng tay!" Hai người còn chưa ra tay, một thanh âm bình thản đã ngăn trở động tác bọn họ.

Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, nhìn về hướng người vừa lên tiếng kia.

Đó chính là người vẫn đứng sát bên người Viên đại công tử, thoạt nhìn vóc dáng bình thường, nhìn không có gì đặc biệt, làm cho người ta lầm tưởng hắn chỉ là một người hầu bình thường của Viên đại công tử. Nhưng là hắn vừa phát ra thanh âm, khí thế bất phàm lập tức hiển lộ ra, chẳng những triệt tiêu sát khí động tâm của Vương Chí Đạo, còn đem hóa giải hết hào khí của Vương Chí Đạo cùng Vương Bảo Lực đang bạt kiếm giương cung.

Cao thủ, đúng là một nhân tài cao thủ chân chính, tuyệt không dưới Hoắc Nguyên Giáp cùng Trần Chân. Thủ hạ Viên đại công tử, đúng là ngọa hổ tàng long! Vương Chí Đạo trong lòng âm thầm giật mình.

Nếu như nói, Hoắc Nguyên Giáp chính là một loại dân tộc đại nghĩa khí thế, Trần Chân chính là khí thế một dũng giả vô úy, thì người này khí thế lại rất ôn hòa, giống như nước bình tĩnh tự tại, lại có chút như đạo gia thanh tĩnh vô vi, nhưng lại hóa giải được đao quang kiếm ảnh khí thế.

"Trần sư phụ!" Viên đại công tử trong lòng rất mất hứng, "Phụ thân chỉ là cho ngươi đến bảo vệ an toàn cho ta, chuyện riêng của ta ngươi tốt nhất không nên nhúng tay vào!"

Họ Trần? Vương Chí Đạo lập tức đem cao thủ võ thuật họ Trần thời Dân quốc tìm tòi thử một lần, đầu tiên nghĩ đến chính là đại danh đỉnh đỉnh võ thuật thánh địa Trần Gia câu(1). Chẳng lẽ Trần sư phụ này là cao thủ Thái Cực quyền xuất thân từ Trần Gia câu hay sao?

Chú thích:

(1) - Trần Gia Câu Thái Cực Quyền: một hệ phái Thái Cực Quyền nổi tiếng của nhà họ Trần ở Trần Gia Câu, nằm bên một nhánh sông nhỏ nối với sông Hoàng Hà. Tục truyền cao thủ Trần gia nhìn nước xoáy hỗn độn trên con sông nhỏ này mà hình thành ra phong cách Trần gia Thái Cực.

30. Chương 30 Thái Cực Cao Thủ (hạ)

Viên đại công tử nghe vậy rất là kinh ngạc, nhìn Vương Chí Đạo một chút, giọng khó tin nói: "Trần sư phụ, ngươi đang nói đùa à! Chỉ bằng hắn một người, có thể uy hiếp an toàn của ta?"

"Không phải hắn!" Trần sư phụ giọng nói vẫn bình thản trầm tĩnh, "có một đám sát thủ đã trà trộn vào đây, ta có thể cảm giác được sát khí của bọn họ. Mặc dù không biết chúng nhằm vào ai, nhưng để tránh cho vạn nhất, Viên đại công tử hay là xin nghe ta, mau rời khỏi chỗ này, trở về công trạch đi!" (1)

Lời này vừa ra, đám người hầu của Viên đại công tử cùng bọn người Hoàng Kim Vinh đều không tự chủ được, trở nên khẩn trương, thậm chí có vài vệ sĩ còn rút súng lục ra, cảnh giác nhìn bốn phía. Súng lục chỉ

là khẩu pạc-hoọc, mặc dù cổ lỗ sĩ, nhưng lực sát thương cũng không phải là thân thể bình thường có thể chịu đựng được.

Vương Chí Đạo biết cao thủ chân chính như Trần sư phụ, cảm giác cũng rất nhạy cảm, hắn nói có sát thủ trà trộn tiến vào, hẳn là nhất định không sai. Vì vậy lập tức thấp giọng nói với Ô Tâm Lan phía sau: "Ô sư tỷ, nghe ta dặn đây, đợi lát nữa khi ta nói các người đi, ngươi lập tức che chở cô Chu Điệp rời khỏi đây, ta sẽ ở sau đoạn hậu cho các ngươi. Ra cửa liền lập tức lên xe rời đi"

Nhìn thấy Vương Chí Đạo ngữ khí nghiêm túc ít thấy, Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp đều không tự chủ được mà gật đầu.

Lại nghe Vương Bảo Lực cười to một tiếng: "Trần Phát Học, không phải ngươi đang cố ý giúp tiểu tử này đấy chứ? Nơi đây là Thanh bang địa bàn, Thanh bang ba vị đương gia cũng đang ở đây, sao dám có sát thủ đến gây sự? Ngươi đừng nói láo dọa người, làm ta sợ hãi…"

Chưa thấy trả lời, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng cười to nói: "Viên đại công tử, nguyên lai là người ở chỗ này sao, Sơn Khẩu tiên sinh cho ta tìm người thương lượng lại một chút chuyện ngày hôm qua đang nói, ồ, sao các ngươi lại làm gì? Lại còn rút súng ra? Là ai như vậy, có mắt không tròng, dám đắc tội Viên đại công tử?"

Người đến là một người mập mạp nhìn cum cúp như chó, hắn vốn nhìn thấy Viên đại công tử lòng đầy vui mừng, nhưng khi đến gần lại phát hiện ra mọi người thần sắc không đúng, có vệ sĩ lại còn rút súng ra, không khỏi ngạc nhiên, bước chân không tự chủ được ngừng lại.

"Cẩn thận!"

Trần Phát Học bỗng hô lên cảnh cáo. Đáng tiếc vẫn chậm một bước, một thanh phủ đầu(2) đột nhiên bay tới, "chát" một tiếng bổ ngập vào sau ót gã mập kia.

Não tương cùng máu tươi cùng bắn ra, gã mập vẻ mặt kinh ngạc, con mắt trợn trừng khó hiểu, ngã xuống.

Ở đây những người chưa từng chứng kiến cảnh tượng tanh máu này đều kinh sợ hét lên, cả Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan cũng hòa tiếng thét chói tai.

Một bóng người chợt hiện ra đi tới, một tay rút ra cây phủ đầu đang cắm trong ót gã mập, thổi lên lưỡi búa còn dính máu tươi, lạnh lùng cười nói: "Thân là người Trung Quốc, nhưng lại làm tay sai cho người Nhật Bản, còn giúp cho Nhật Bản giết hại đồng bào mình, đáng chết!"

Nếu như lúc trước Vương Chí Đạo toát ra sát khí động tim, thì sát khí người này chính là làm cho người khác vỡ mật, nhất là thêm cảnh tượng giết người máu me này, làm cho người đến thoạt nhìn như sát thần từ Tu La địa ngục.

"Còn ngươi nữa!" Người này đột nhiên dùng búa chỉ vào Viên đại công tử quát: "Ngươi dám cùng người Nhật Bản hợp tác, bán đứng chính quốc gia mình, ngươi cũng phải chết!"

Viên đại công tử nghe vậy biến sắc, lạnh lùng ra lệnh: "Ngạo Sơn, giết hắn cho ta!"

Một thanh phi đao viu một tiếng bắn tới người cầm búa. Người này vung búa lên chặn lại phi đao. Đồng thời vang lên mấy tiếng quát to, vài hán tử đồng dạng cầm búa trong đám đông xông ra, đều quát lớn lên: "Các huynh đệ, mau giết thằng giặc bán nước, lên đi!"

Đám người Hoàng Kim Vinh lúc đó mới kịp phản ứng, Trương Khiếu Lâm quát: "Lớn mật hung đồ, dám giết người ở địa bàn Thanh bang chúng ta, các huynh đệ, bắt bọn họ cho ta!"

Hoàng Kim Vinh ba huynh đệ được vệ sĩ hộ tống nhanh chóng lui về sau, mà Viên đại công tử cũng được Trần Phát Học cùng Vương Bảo Lực đưa xuống, người khác lập tức tiến lên nghênh đón đám phủ đầu sát thủ kia.

Vương Chí Đạo nhanh chóng hướng Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp nói: "Đi ngay, mau rời khỏi đây!"

Vừa nói hắn vừa lập tức ôm lấy Chu Điệp, nhanh chóng mang theo nàng chạy ra cửa, Ô Tâm Lan cũng gắt gao đi sát theo bên cạnh. Mà Thái Gia Dương cùng Chu Quốc Phú cũng cùng đi theo.

Sau khi rời xa vòng chiến, Vương Chí Đạo không nhịn được quay đầu nhìn lại một chút, chỉ thấy đám phủ đầu sát thủ đã bị súng pạc-hoọc giải quyết gần một nửa, bởi vì ở đây có rất nhiều danh gia quyền quý, đám vệ sĩ này nếu không ngắm chắc cũng không dám nổ súng bừa bãi, nếu không phải thế chỉ sợ đám phủ đầu sát thủ kia không ai còn sống. Hợp cùng Thanh bang động thủ chính là đám cao thủ đông đảo thủ hạ Viên đại công tử. Nhất là người trẻ tuổi dùng phi đao tên gọi Ngạo Sơn kia. Một mình chặn lại phủ đầu sát thủ xuất hiện đầu tiên, một thanh tiểu đao trong tay cùng cây búa của phủ đầu sát thủ đấu nhau bất phân thắng bại. Xem ra thủ hạ của Viên đại công tử, nhiều người có thực lực.

Nhưng là đám phủ đầu sát thủ này mỗi người đều như điên cuồng, hung mãnh không sợ chết, mặc dù người chết mất một nửa, vẫn không hề có chút khiếp đảm, nổi điên hướng Viên công tử ào ào xông tới. Trong đó có ba người thân mình đã trúng đạn, máu chảy ròng ròng, vẫn vọt được tới trước mặt Viên đại công tử, ba thanh phủ đầu nhất tề bổ xuống.

Trần Phát Học thấy thế khẽ nhíu mày, không hiểu hắn làm động tác gì, đã tới ngăn cản trước mặt Viên đại công tử rồi, hai tay một phát bắt trúng cổ tay hai phủ đầu sát thủ, trở mình xoay cổ tay một cái, hai sát thủ kia đồng thời lộn nhào 360 độ trong không khí, khuôn mặt đập mạnh xuống nền nhà, lập tức ngất đi.

Sau đó, Trần Phát Học cước bộ lại động, đã tiến sát vào thân thể phủ đầu sát thủ thứ ba, thân trên rung mạnh một cái, một đòn dứt khoát gọn gàng đẩy ra, làm cho phủ đầu sát thủ kia giống như bị điện giật, bay ngược trở lại xa đến mười bước, nặng nề đụng lên một cây cột, cây cột rõ ràng bị chấn nứt ra một đường.

Đang cùng Vương Chí Đạo quay đầu lại xem, Chu Quốc Phú thấy một màn này, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, giật mình nói: "Thật là thân thủ lợi hại, người này tuyệt đối là chân chính cao thủ, ta nhất định phải tìm hắn luận bàn một chút!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Cao thủ xuất sắc nhất Trần Gia Câu mấy năm gần đây, Trần Phát Học, trước mắt ngươi và ta không có thể so sánh được. Chu đại ca, muốn cùng hắn luận bàn, còn phải tiếp tục cố gắng mới được!"

"Ngươi biết hắn sao?"

"Chỉ là nghe nói qua! Chu đại ca, ông chủ Thái, vì an toàn của cô Chu Điệp, chúng ta đưa nàng về, vì vậy tạm biệt, có thời gian nhất định đi Mộng Ảo quán bar tìm các ngươi uống rượu, cáo từ!"

Sau khi ngồi lên xe của Chu Điệp, tài xế A Đông vẫn không nói một lời, cũng không hỏi bọn họ xem xảy ra chuyện gì, chỉ là yên lặng lái xe.

Qua một lúc lâu, hai nàng tâm tình mới từ từ bình phục lại.

Ô Tâm Lan nói: "Vương Chí Đạo, đám phủ đầu sát thủ này hung hãn quá, tự nhiên dám trước mặt mọi người sát nhân? Rất là vô pháp vô thiên mà!"

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Không có nghe thấy bọn họ nói sao? Bị giết chính là một hán gian, chết không đáng tiếc!"

Chu Điệp có chút rối loạn, nói: "Vương Chí Đạo, ta hiểu rõ Viên đại công tử kia, hắn là người lòng dạ hẹp hòi, ngươi hôm nay xông tới hắn như vậy, hắn sẽ nhớ thù."

Vương Chí Đạo hỏi: "Chu Điệp, cô mời ta đến, để làm cái gì?"

"Đương nhiên để cho ngươi bảo vệ ta!"

"Như vậy cái gì cũng không nên nói nhiều lời, có làm gì có nói gì, không cần rối loạn, vô luận như thế nào ta đều bảo vệ cô."

Xe đột nhiên dừng lại, Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan không phòng bị suýt chút nữa bị ngã lên trên.

Vương Chí Đạo hỏi: "A Đông, tại sao dừng xe?"

A Đông bình tĩnh nói: "Phía trước có người nằm."

Chu Điệp đã nhìn qua cửa sổ xe thấy được người ngã nằm trên mặt đất kia, kinh hô: "Trời ơi, hắn chính là phủ đầu sát thủ, sao hắn lại chạy được đến trước chúng ta?"

A Đông vẫn rất bình tĩnh nói: "Bởi vì chúng ta đi theo đường lớn quanh co, hắn chính là đi đường tắt."

Ô Tâm Lan cũng nhìn thấy rõ người kia, quả nhiên là sát thủ đã đánh chết gã mập ở Đại Thế Giới, bất quá lúc này hắn một thân đầy máu, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, không biết sống hay chết.

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Đừng để ý đến hắn, vòng qua hắn tiếp tục đi!"

"Không được!" Ô Tâm Lan phản đối nói: "Sư phụ bảo chúng ta không thể thấy chết không cứu, huống chi ngươi nói, hắn giết chính là Hán gian, nếu giết Hán gian, đó chính là người tốt, chúng ta sao có thể không cứu hắn?"

Chu Điệp cũng nói: "Cứu một mạng người, còn hơn xây bẩy cấp phù đồ (3), Vương Chí Đạo, ngươi cứu hắn lên xe đi!"

Vương Chí Đạo trầm mặc vài giây, rồi gật đầu nói: "Được rồi, bất quá sau này đừng hối hận!"

Chú thích:

(1) - Công trạch: nhà công vụ, xây ở các địa phương để cán bộ quan chức nhà nước đi công tác thì nghỉ lại.

(2) - Phủ đầu: lưỡi rìu nhỏ có gắn cán ngắn, vốn là dụng cụ của thợ mộc, nhưng cũng là vũ khí ưa thích của hắc bang Thượng Hải xưa kia.

(3) - Bẩy cấp phù đồ: tòa tháp bảy tầng lơ lửng trên mây của Phật, xây bẩy cấp phù đồ chính là hình thức tiến cúng Phật, công đức rất lớn.

31. Chương 31 Ám Sát Đại Vương

"Mẹ kiếp, bọn sát thủ này là ai? Vì sao lại muốn giết ta?"

Vương Bảo Lực cẩn thận nói: "Đại công tử, đám người đó là xuất ra từ Thiết huyết trừ gian sát thủ đoàn mới xuất hiện gần đây. Bọn họ hồi trước chính là người của Phủ Đầu bang (1), ai cũng chuyên dùng phủ đầu. Nghe nói lão đại của bọn chúng là một người tên gọi Vương Á Tiêu."

"Vương Á Tiêu? Hừ, đám người cùng họ với ngươi cũng thật là nhiều đó, mà ai cũng tìm đến ta gây chuyện!" Không biết tại sao, Viên đại công tử nghe đến họ Vương lại nghĩ đến Vương Chí Đạo, không khỏi càng thêm tức giận.

Vương Bảo Lực trong lòng ủy khuất, cũng không dám nói ra miệng, chỉ có giả bộ ngu ngơ không nói.

Một bên Trần Phát Học đột nhiên nói: "Nghe nói Thiết huyết trừ gian đoàn chỉ giết Hán gian cùng những đồ bất nghĩa. Đại công tử, mới vừa rồi ta nghe người kia nói hình như ngươi hợp tác với người Nhật Bản, bán đứng quốc gia, đây là chuyện gì, ngươi có phải đã làm không?"

Viên đại công tử cả giận nói: "Trần Phát Học, ngươi đây là có ý tứ gì? Chất vấn ta chăng?"

Trần Phát Học sắc mặt trầm xuống nói: "Đại công tử, bởi vì cha ta nợ cha ngươi một cái nhân tình, nên ta mới đáp ứng cha ngươi đến bảo vệ ngươi. Nhưng mà, nếu như ngươi thật sự cùng người Nhật Bản, bán đứng quốc gia, ta cho dù phải liều cái mạng này, cũng muốn tự tay một chưởng đánh chết ngươi, sau đó sẽ đi thỉnh tội với cha ngươi!"

Trần Phát Học cá tính bình thản, luôn luôn tùy ngộ mà an, nhưng khi hắn trở nên nghiêm túc, lại có vẻ mặt quang minh chính đại, khí thế không giận mà uy làm cho Vương Bảo Lực dù trong lòng bất phục cũng cảm thấy hồi hộp bất an, một câu chống đối cũng không nói lên lời.

Viên đại công tử đầu tiên là sắc mặt biến đổi, một lát sau lại bỗng nhiên nở nụ cười: "Trần sư phụ, quả nhiên là một hán tử chân chính, bản công tử kính nể. Nhưng mà ngươi hiểu lầm ta, ta thật không biết

tại sao phủ đầu sát thủ lại nói như vậy, nhưng ta tuyệt đối không có hợp tác với ngươi Nhật Bản, lại càng không làm ra chuyện bán nước. Thử suy nghĩ một chút, cha ta chính là Đại tổng thống, ta chính là ở dưới một người mà trên vạn người. Bán đứng quốc gia đối với ta có chỗ nào là tốt?"

Trần Phát Học nhìn Viên đại công tử một lát, gật đầu nói: "Không có là tốt nhất, chỉ cần không có việc này, ta sẽ tuân theo lời hứa, bảo vệ ngươi an toàn."

Đợi sau khi Trần Phát Học rời đi, Viên đại công tử vung tay đánh bay chén trà trên bàn xuống đất, mắng: "Hay cho Trần Phát Học, hắn tưởng hắn là ai chứ? Dám nói chuyện với ta như vậy!"

Vương Bảo Lực lập tức vuốt đuôi nói theo: "Đúng vậy, Trần Phát Học này luôn tự cho mình là một bậc cao nhân, ngay cả Đại công tử cũng không để vào mắt."

Viên đại công tử hừ lạnh một tiếng, hỏi: "Được rồi, chỗ ở của Chu Điệp đã tra rõ được chưa?"

"Đã điều tra xong, tại tiểu khu Tê Ngô, cũng không cách xa chỗ này lắm."

"Nữ nhân này cũng thật là không biết tốt xấu, tự nhiên lại có dũng khí dám cự tuyệt ta, mẹ kiếp, nàng cho rằng Nữ hoàng điện ảnh Thượng Hải là giỏi lắm sao, cũng chỉ là một con điếm mà thôi! Ngày mai ta về Nam Kinh, cứ như vậy buông tha cho nàng ta không cam lòng, các ngươi có biện pháp nào làm cho nàng ngày mai cùng đi với ta hay không?"

Vương Bảo Lực lập tức hiểu ý gật đầu nói: "Đại công tử xin yên tâm, chuyện này xin giao cho ta cùng Lý Ngạo Sơn xử lý, cam đoan thần không biết quỷ không hay, không có ai dám hoài nghi lên người công tử."

"Tốt, mang nhiều người một chút, phải chắc thành công. Mặt khác phải giết được gã tiểu tử Vương Chí Đạo kia cho ta, vì ta chán ghét hắn!"

Vương Chí Đạo còn không biết sắp có âm mưu nhắm vào hắn và Chu Điệp. Trước mắt hắn đang tạm thời là một thầy thuốc ngoại khoa tập sự, làm thủ thuật cấp cứu cho phủ đầu nhân kia.

Phủ đầu nhân thân thể bị ba vết thương, vai trái trúng một thanh phi đao, lại trúng hai phát đạn một trên ngực gần bộ vị trái tim cùng một ở bụng, mặc dù không trúng chỗ yếu hại, nhưng vì mất máu quá nhiều nên đã lâm vào hôn mê .

Chu Điệp vốn muốn gọi người đưa phủ đầu nhân đi bệnh viện, hoặc đi tìm một thầy thuốc tới trị liệu cho phủ đầu nhân, nhưng bị Vương Chí Đạo ngăn lại. Lý do chính là phủ đầu nhân kia dám tại Thanh bang địa bàn của Hoàng Kim Vinh huynh đệ giết người, lại nhằm giết chính là con trai Viên đại đầu (2), Thanh bang cùng phòng Tuần bộ Thượng Hải lúc này nhất định đang lục tung Thượng Hải lên để tìm phủ đầu nhân kia, đi bệnh viện tuyệt đối là đi tìm chết, tìm thầy thuốc đến phỏng chừng cũng không đáng tin. Không có biện pháp khác, Vương Chí Đạo không thể làm gì khác hơn là tự mình trị liệu cho phủ đầu nhân.

Binh lính ở hậu thế trên cơ bản đều được đào tạo một chút kỹ thuật đơn giản chữa trị ngoại thương, huống chi Vương Chí Đạo kiếp trước xuất thân là lính trinh sát, thân mình xông pha lửa đạn không ít, đối với kỹ thuật trị liệu lại càng thành thục.

Đầu tiên, phải đem phi đao cùng đầu đạn mau lấy ra, nếu không như thế, chỉ sợ miệng vết thương sẽ thối rữa. May là ở Thượng Hải hiện tại tìm một vài dụng cụ giải phẫu ngoại khoa đơn giản cũng không quá khó. Trong nhà Chu Điệp đã có dao nhỏ, chỉ khâu, nước sát trùng cùng bông băng gạc các thứ.

Vương Chí Đạo trước hết nhổ cây phi đao còn đang cắm trên vai phủ đầu nhân ra, phủ đầu nhân này lập tức bị đau mà tỉnh lại từ trong hôn mê.

Vương Chí Đạo nói với hắn: "Ta trước hết cầm máu gắp đạn cho ngươi, ngươi bây giờ tốt nhất không nên lại bị xỉu đi, cố tận lực bảo trì tỉnh táo. Ngươi bị mất máu quá nhiều, nếu thiếp đi sợ rằng không tỉnh lại được nữa. Ngoài ra, ta bây giờ không có thuốc gây tê, lấy đạn có thể sẽ rất đau, ngươi cố gắng chịu đựng."

Phủ đầu nhân gật đầu nói: "Cám ơn các người đã cứu ta, ta gọi là Vương Á Tiêu. Vương Á Tiêu ta không phải là người vong ân phụ nghĩa, các ngươi cứu mạng ta Vương Á Tiêu nhất định ghi nhớ trong lòng, tương lai có cơ hội nhất định báo đáp."

"Vương Á Tiêu, Phủ Đầu bang? Nguyên lai ngươi chính là Ám sát Đại vương lừng danh Dân quốc hay sao?" Vương Chí Đạo thật không nghĩ tới cứu người này lại chính là đệ nhất sát thủ đại danh đỉnh đỉnh trong lịch sử Dân quốc, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Vương Á Tiêu có chút khó hiểu, hỏi: "Ngươi đã biết ta sao, ta nguyên lai đúng là Phủ Đầu bang bang chủ, nhưng mà bây giờ Phủ Đầu bang đã đổi tên thành Thiết Huyết trừ gian đoàn rồi, mặt khác ta có danh hiệu Ám sát Đại vương này từ khi nào, ta bất quá mới giết vài người thôi mà?"

Vương Chí Đạo cười cười, biết lỡ lời, lúc này Vương Á Tiêu còn chưa chính thức nổi danh, lập tức dùng cái nhíp gắp chút bông gòn chấm thêm chút rượu lau lên miệng vết thương của Vương Á Tiêu, cơn đau liền khiến Vương Á Tiêu cắn chặt miệng lại.

Trong lịch sử Vương Á Tiêu được xưng danh là Ám sát Đại vương, Dân quốc đệ nhất sát thủ, lúc trước là bang chủ Phủ Đầu bang, về sau lại đổi thành Thiết Huyết trừ gian đoàn. Vương Á Tiêu rất chuộng thủ đoạn ám sát "Ngũ bộ lưu huyết" để trừ bạo an lương, cứu dân cứu nước. Hắn ghét cay ghét đắng Hán gian, phản quốc, nhà giàu bất nhân hoặc là giặc ngoại xâm, cho rằng vì Trung Quốc có những người kia, mới bị đi lạc vào đường lầm than, nếu muốn cứu vớt Trung Quốc, phải giết sạch những người đó. Nên hắn cùng Thiết Huyết trừ gian đoàn chuyên đi ám sát những người kia. Chết trên tay bọn họ có đến hằng hà sa số Hán gian, phản tặc, khiến cho đám Hán gian phản tặc kia trong nhà gà chó cũng không yên, người nào cũng luôn cảm thấy hoang mang lo sợ. Trong lịch sử, Hán gian nổi tiếng nhất bị Vương Á Tiêu cùng Thiết huyết trừ gian đoàn giết chết chính là Uông Tinh Vệ, bị trúng ba phát súng, cuối cùng chết ở bệnh viện Đông Kinh Nhật Bản. Trước đó kẻ đại diện cho Uông Tinh Vệ cùng ký hiệp ước bán nước cho người Nhật Bản là Đường Hữu Nhân cũng đã bị giết. Nhưng Vương Á Tiêu chính thức khiến cho trong ngoài kinh sợ chính là vụ nổ chết Đại tướng Quan Bạch Xuyên Nghĩa, tư lệnh tối cao của Nhật Bản xâm Hoa đại quân lần đầu, nghe nói đây cũng là sĩ quan cao cấp nhất trong quân đội Nhật Bản bị người kháng chiến Trung Quốc giết chết. Từ đó về sau, cả trong ngoài nước, không người nào không biết đến Vương Á Tiêu cùng Thiết Huyết trừ gian đoàn của hắn.

Tích cực tổ chức dân chúng kháng Nhật, suất lĩnh huynh đệ trong bang đối địch với người nắm trăm vạn binh, danh vị cực cao Tưởng Giới Thạch suốt mười bốn năm, mặc dù nhiều lần ám sát không thành, nhưng lại làm cho lão Tưởng bị mắc hội chứng "bệnh sợ Vương", nghe đến tên Vương Á Tiêu là hãi hùng khiếp vía, suốt đời bị ám ảnh. Có một viên tướng đã nói một câu có thể coi như là danh ngôn về Vương Á Tiêu: "Thế nhân đều sợ ma quỷ, nhưng ma quỷ lại sợ Vương Á Tiêu."

Đáng tiếc chính là về sau Ám sát Đại vương đến ma quỷ cũng phải sợ kia cuối cùng cũng không tránh được vận mệnh bị ám sát chết. Nghe nói người bố trí ám sát chính là người của hắn, tên là Đái Lập, từng là đồ đệ của hắn, sau này lại nổi danh là đặc vụ đầu lĩnh, con chó trung thành nhất của lão Tưởng.

Sau khi đem tiểu đao đốt lên ngọn lửa, tiêu độc sát trùng xong, Vương Chí Đạo lập tức mở rộng vết đạn bắn trên người Vương Á Tiêu, sau đó đem đầu đạn gắp ra. Vương Á Tiêu thật đúng là con người kiên cường, mặc dù đau đến toát mồ hôi đầy đầu, nhưng không hề kêu rên một tiếng. Cũng may ở thời đại này đầu đạn lực sát thương không đủ mạnh, nên vết thương không quá sâu, nếu không chỉ sợ hắn chịu không nổi.

Sau khi dùng phương pháp tương tự giải quyết nốt viên đạn trên bụng, Vương Chí Đạo dùng chỉ khâu lại miệng vết thương, sau đó trực tiếp đem rượu cồn đổ lên trên, làm Vương Á Tiêu đau đến mức suýt nữa lại ngất đi.

Thở dài một hơi, Vương Chí Đạo dùng khăn lông lau tay, nói: "Tốt lắm, ngươi hẳn là sẽ không có việc gì đâu. Cô Chu Điệp, ta bảo quản gia đi mua đường bồ đào (3) để tiêm vào dịch truyền đã mua về chưa?"

"Mua… Mua về rồi…"

Thấy khẩu khí không ổn, Vương Chí Đạo quay đầu nhìn lại, đã thấy Chu Điệp vẻ mặt trắng bệch, cả Ô Tâm Lan cũng vẻ mặt như vậy, không khỏi cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Các người làm sao vậy?"

Chú thích:

(1) - Phủ Đầu bang: một băng đảng xã hội đen ở Thượng Hải, chuyên dùng rìu nhỏ (phủ đầu) làm vũ khí.

Trong nhiều phim về Thượng Hải xưa, đặc biệt là Kungfu Hustle của Châu Tinh Trì mới đây, đều có xuất hiện Phủ Đầu bang.

(2) - Viên Đại đầu: biệt hiệu gọi Viên Thế Khải, có tính khinh thường. Viên Khắc Bình bị gọi là Viên qua tử vì bị què chân, qua tử là người què chân.

(3) - Người bị mất máu phải truyền dịch đường gluco để hồi sức, thời xưa chưa có đường gluco nên phải dùng đường làm mứt bồ đào để thay thế.

32. Chương 32 Ngủ Say Chưa Tỉnh

Nguyên lai là bị hù dọa rồi, mình cũng quên mất, hai nữ nhân này chưa từng kiến thức qua thủ thuật giải phẫu ngoại khoa máu me lâm li như thế, bị hù dọa cũng không kỳ quái, lẽ ra mình nên để các nàng tránh trước đi thì hơn.

Vương Chí Đạo cười nói: "Trị vết thương trúng đạn cũng đều xử lý giống nhau như thế này, không lấy đầu đạn ra là không được. Ngươi tốt nhất nhớ kỹ lấy trình tự này, sau này ta có trúng đạn, cứ như vậy mà trị liệu cho ta."

Ô Tâm Lan nghe vậy lại càng hoảng sợ, vội vàng khoát tay cự tuyệt, nói: "Không không, loại sự tình này ta không làm được, ngươi hay là đừng nên trúng đạn mà!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười ha ha nói: "Yên tâm đi, chỉ có đứa ngốc mới đang không có việc gì lại nghĩ muốn trúng đạn, ta sẽ không bị phát sinh loại sự tình này, ngươi không cần lo lắng."

Lần đầu tiên bị truyền dịch bằng nước đường bồ đào, Vương Á Tiêu đối với kỹ thuật Tây dương này trong lòng có chút kinh nghi bất định, bất quá sau nửa giờ, hắn đích xác cảm thấy thân thể dễ chịu hơn một chút, lập tức yên lòng, một lần nữa cám ơn Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi cùng các huynh đệ của ngươi tại sao hôm nay lại muốn ám sát Viên qua tử kia? Còn tên mập bị ngươi giết lúc đầu là ai?"

"Bởi vì bọn họ chính là Hán gian, bán đứng lợi ích quốc gia." Nhắc tới sự tình này, Vương Á Tiêu mắt lộ hàn quang, chỉ nghe hắn nói: "Vì để nắm giữ động tĩnh của bọn Hán gian, ta phái không ít các huynh đệ trà trộn vào phe cánh bọn hắn, trong đó có một huynh đệ đã lẩn vào được trong tập đoàn của Sơn Khẩu Dụ Điền đại biểu cho Nhật Bản đang đồn trú ở Thượng Hải. Ngày hôm trước Viên qua tử đến Thượng Hải đã bí mật cùng Sơn Khẩu Dụ Điền gặp mặt, huynh đệ kia của ta mạo hiểm đi nghe lén, kết quả hắn đã nghe được một đại bí mật. Hóa ra Viên qua tử kia lại cùng Sơn Khẩu Dụ Điền thương nghị, muốn người Nhật Bản trợ giúp cha hắn Viên đại đầu làm hoàng đế, còn để đáp lại, Viên đại đầu nhận lời cho người Nhật Bản sau này có thể mặc sức tới lui ở ba tỉnh Đông Bắc, kinh doanh công thương nghiệp, xây dựng nhà xưởng, thành quyền lực bậc nhất. Như vậy không phải là đem ba tỉnh Đông Bắc bán cho người Nhật Bản hay sao? Đáng hận chính là, Viên qua tử lại có thể đáp ứng đưa trộm công nhân Trung Quốc cho người Nhật Bản, nhưng căn cứ theo huynh đệ chúng ta đã điều tra tình hình thực sự chứng minh được, những người công nhân ấy khi tới chỗ người Nhật Bản trên thực tế đều chẳng khác gì nô lệ, không nói đến mỗi ngày làm việc mệt đến sống chết cũng không được tiền công, lại còn thường xuyên bị người Nhật Bản đánh đập, bị đánh chết cũng chỉ là nói dăm ba câu xong chuyện. Những công nhân Trung Quốc này, sau khi đến chỗ người Nhật Bản, chẳng những chưa ai về, mà có đến tám chín phần mười đã bị người Nhật Bản hành hạ chết. Các ngươi nói xem, Viên qua tử kia có đáng giết hay không? Tên mập kia chính là người liên lạc Viên qua tử và Sơn Khẩu Dụ Điền, hắn có nên giết hay không?"

"Đáng giết!" Lần đầu tiên nghe được loại chuyện này, Ô Tâm Lan không tự chủ được nổi cơn phẫn nộ, mặt ngọc nàng đỏ bừng, đôi mắt đẹp trừng trừng, nói: "Tên mập kia cùng Viên qua tử thật là ghê tởm, lại có thể cùng người Nhật Bản âm mưu giết hại đồng bào của mình, giết bọn họ còn xem như tiện nghi cho chúng. Còn có Viên đại đầu kia, hắn lên làm tổng thống còn không biết đủ, còn muốn làm hoàng đế, còn muốn

cùng người Nhật Bản hợp tác! Vị Vương đại ca này, bao giờ ngươi đi giết Viên đại đầu kia, cho ta biết một tiếng, ta giúp ngươi cùng nhau giết hắn!"

Chu Điệp sắc mặt lại càng trắng bệch, thầm nghĩ may là chính mình kiên trì cự tuyệt không cùng Viên qua tử dây dưa, Vương Chí Đạo cũng vì chính mình mà xích mích với Viên qua tử, nếu thật sự cùng hắn đi Nam Kinh, làm vợ bé cho hắn, chỉ sợ sau khi việc này bị vạch trần, chính mình cũng như chuột chạy qua đường, bị mọi người cùng đuổi đánh. Nghĩ như vậy, Chu Điệp không khỏi cảm kích liếc nhìn Vương Chí Đạo một cái, may mắn chính mình tuệ nhãn nhìn rõ anh hùng, Vương Chí Đạo quả nhiên là một người dám làm dám chịu, không sợ bất cứ người quyền quý nào.

Chu Điệp thực ra nào có biết, Vương Chí Đạo cùng Viên qua tử xung đột, nguyên nhân chính thức cũng không phải là bởi vì hắn dám làm dám chịu, không sợ cường quyền, mà là sau khi trải qua chuyển thế sống lại, Vương Chí Đạo lại có sự "giác ngộ" kỳ quái với chuyện sinh tử. Nếu như đã chết rồi lại luân hồi sống lại, như vậy thì tử vong còn có gì đáng sợ? Nếu tử vong còn không có gì đáng sợ, thì mình tại sao phải làm gì cũng lo lo sợ sợ, sợ đầu sợ đuôi? Cho nên Vương Chí Đạo từ khi nghĩ thông suốt đạo lý này đã tự thề: Mặc sức xông pha, thỏa sức vui vẻ, tha hồ thử nghiệm nhân sinh, tuyệt không sợ hãi bất cứ chuyện gì, tuyệt đối không vì sợ hãi kẻ khác mà hạn chế chính mình, lại càng không cho phép bất cứ kẻ nào hoa chân múa tay, đè đầu cưỡi cổ mình. Nhìn người không vừa mắt thì đánh, thấy việc không quen nhìn thì nhúng tay thay đổi. Cho dù sau đó có bất hạnh "bỏ mình vì nghĩa", cùng lắm thì lại tái sinh chuyển thế lần nữa, nói không chừng lại có thể chuyển đến một thời đại rất tốt, sống lại càng tốt hơn!

Nguyên nhân chính là vì có loại tư tưởng này, cho nên Vương Chí Đạo tự tung tự tác, làm cho người ta thoạt nhìn thấy hắn rất kích động, rất không sáng suốt, thậm chí đám người Nông Kính Tôn còn có cảm giác hắn làm việc không cần để ý tới hậu quả.

Nhưng lúc này Vương Chí Đạo trong lòng đang nghĩ đến "Hai mươi mốt điều" bị người Trung Quốc ở hậu thế coi là tang quyền nhục quốc. Năm 1915, người Nhật Bản trước hết là duy trì Viên đại đầu làm hoàng đế, sau lại dùng võ lực bức bách Viên đại đầu kí tên vào hiệp ước gồm hai mươi mốt điều vô lý, yêu cầu cả Trung Quốc lãnh thổ, chính trị, quân sự và tài chính đều đặt dưới sự khống chế của người Nhật Bản. Sau khi việc này bị công khai, dư luận phản Nhật sôi trào. Ngay cả nhóm cường quốc Âu Mỹ cùng đều bất mãn chuyện người Nhật Bản xâm Hoa làm tổn hại lợi ích bọn họ, đều lên tiếng chỉ trích. Địa vị của Viên đại đầu trong lòng người Trung Quốc cũng giảm xuống mức thấp nhất, cuối cùng gián tiếp dẫn đến kết quả vừa bi vừa hài cho Viên đại đầu.

Vương Chí Đạo không ngờ tới chính là, nguyên lai trước khi "hai mươi mốt điều" xuất hiện, Viên đại đầu đã cùng người Nhật Bản âm mưu bán đứng lợi ích Trung Quốc, ủng hộ hắn lên làm Hoàng đế. Cũng không rõ đây rốt cuộc là chủ ý của Viên đại đầu hay của Viên qua tử. Vương Chí Đạo biết đời sau có một nghiên cứu, nói rằng Viên qua tử so với Viên đại đầu dã tâm còn hơn, hắn một lòng muốn làm "Thái tử", nên bức phụ thân hắn xưng đế. Lúc này đây Viên qua tử tự mình chạy tới Thượng Hải mật đàm với người Nhật Bản, có thể thấy được đời sau mô tả hắn rất không sai.

Vương Á Tiêu thở dài nói: "Đáng tiếc đêm nay không thành công giết được Viên qua tử, ngược lại còn bị tổn thất mất nhiều huynh đệ như vậy. Viên qua tử bên người thực sự là cao thủ đông đảo, không nói tới Thái Cực cao thủ kia, chỉ cần cao thủ Bát Cực Quyền dùng phi đao kia cũng lợi hại dị thường, cho dù hắn không cần phi đao, ta có lẽ cũng không phải là đối thủ của hắn."

"Ồ, người sử phi đao kia chính là một quyền thủ Bát Cực Quyền sao?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Đúng, nghe nói hắn gọi là Lý Ngạo Sơn, chính là thị vệ được Viên qua tử tín nhiệm nhất."

"Thành thật mà nói, ta không cho rằng ám sát là một thủ đoạn hay, cho dù ngươi có thành công giết chết được Viên qua tử, cũng sẽ không thay đổi được gì. Dã tâm xâm lược Trung Quốc của người Nhật Bản vĩnh viễn sẽ không bỏ qua, cho dù ngươi giết được Viên qua tử, thậm chí giết Viên đại đầu, người Nhật Bản lại sẽ tìm người khác hợp tác, mà Hán gian nguyện ý cùng chung thuyền qua sông với ngươi Nhật Bản cùng còn rất nhiều."

"Vậy ta đây sẽ đi giết người Nhật Bản, giết chết Sơn Khẩu Dụ Điền!"

"Như vậy càng làm cho người Nhật Bản có cớ xâm lấn Trung Quốc, khai mào chiến tranh."

"Chẳng lẽ ta làm gì cũng không được, mặc cho những người đó giết hại người Trung Quốc sao?"

"Nếu muốn cứu quốc, chỉ dựa vào ám sát thì không có khả năng. Người Trung Quốc chính là dân tộc đông đảo nhất trên thế giới, bọn họ nếu như đoàn kết lại, tự lực tự cường, trên dưới một lòng chống cự ngoại địch, chính là một lực lượng cường đại nhất, không có bất kỳ thế lực tà ác nào có thể đánh bại được. Đáng tiếc chính là, bây giờ người Trung Quốc bị chia rẽ, đại bộ phận còn chưa nhận thức được nguy cơ chân chính đang đến trước mắt, chỉ ôm lấy tùy ngộ mà an ổn sống qua ngày, cho nên mới dẫn đến cục diện Trung Quốc bị nhóm cường quốc lăng nhục như ngày hôm nay. Nếu muốn đả phá được cục diện này, chỉ có thể thức tỉnh người Trung Quốc, để bọn họ ý thức được trách nhiệm của mình. Con sư tử đang ngủ nếu bừng tỉnh, Nhật Bản cùng đám Âu Mỹ phương Tây cường quốc còn dám nhe nanh múa vuốt hay sao?"

Lấy tập hợp tất cả lý luận từ trong sách giáo khoa của hậu thế mà "Diễn thuyết", làm cho Ô Tâm Lan, Chu Điệp cùng Vương Á Tiêu nghe đến mê man.

Vương Á Tiêu thở dài nói: "Ngươi nói rất có đạo lý, đáng tiếc chính là loại sự tình này nói đến thì dễ nhưng làm đến lại khó khăn. Nếu không có lãnh tụ tinh thần được tất cả người Trung Quốc cùng tin phục, thì không có khả năng đưa tất cả bọn họ đoàn kết lại."

"Đó là do bọn họ còn chưa bị ép đến vạn ác địa ngục, cho nên mới không biết đến đoàn kết kháng địch đó!" Vương Chí Đạo trong lòng thầm nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: "Nếu muốn để cho bọn họ cùng đoàn kết lại cũng không khó khăn lắm, chỉ cần để cho bọn họ biết rõ cha con họ Viên tự tung tự tác là được. Vương lão huynh, thực tế ngươi nên đem việc các ngươi biết chuyện có liên quan đến Viên qua tử âm mưu cùng người Nhật Bản công bố ra ngoài, làm cho mọi người cùng nhận rõ bộ mặt thật của cha con họ Viên. Tuy rằng trước mắt đại bộ phận người Trung Quốc còn chưa chính thức tỉnh giấc, nhưng người chính trực còn có rất nhiều, bọn họ chỉ cần biết được sự tình này, nhất định cùng phản đối cha con họ Viên. Đến lúc đó, ngày tận thế của cha con họ Viên hẳn là không còn xa nữa!"

33. Chương 33 Đêm Khuya Tập Kích

"Loại sự tình này lại không cần chứng cứ, người Trung Quốc có một loại thiên phú, bất cứ chuyện gì đến miệng bọn họ, đều rất nhanh có thể một truyền mười, mười truyền trăm, khiến cho cả thiên hạ đều biết. Hơn nữa có thể không ngừng khoa trương, phóng đại, đến sau lại có thể nói đến mức giống như chính mắt mình nhìn thấy, coi như việc giả cũng biến thành sự thật. Đến lúc đó Viên đại đầu muốn bịt được miệng thiên hạ lo lắng, buộc phải lấy hành động thực tế để chứng minh chính mình "trong sạch", tuyệt đối không dám đối nghịch với đại ý của cả thiên hạ để tiếp tục cùng người Nhật Bản hợp tác, nếu không sẽ khiến toàn dân tức giận, bị tất cả người Trung Quốc ruồng bỏ. Việc này so sánh với ám sát hắn không phải rất tốt sao?"

Vương Á Tiêu cùng hai nàng nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Vương Á Tiêu rất nghi hoặc nhìn trừng trừng Vương Chí Đạo hỏi: "Ta thật sự nhìn không ra đến, tuổi của ngươi thoạt nhìn không lớn, sao ta lại có cảm giác ngươi như một lão sư lão luyện mưu thần trước quỷ? Những lời như thế làm sao cũng không tưởng được là ngươi có thể nói ra nhẹ nhàng trơn tru, chẳng lẽ ngươi là gian hùng trời sinh?"

Ô Tâm Lan lại càng hoài nghi, nói: "Ta một mực hoài nghi ngươi, ngươi lần trước hôn mê có phải bị lão quỷ nhập vào người hay không? Tại sao sau khi ngươi tỉnh lại ta không thể nào đem ngươi và Vương Nhị trước kia liên hệ lại cùng một chỗ? Khai thông thất khiếu, đúng là có thể có nguyên nhân này sao?"

Toát mồ hôi! Mặc dù không có đoán trúng như sự thật cũng không xa cho lắm. Vương Chí Đạo không muốn nói thêm gì nữa, giả bộ như không có việc ấy, quay lại nói với Chu Điệp cũng đang đồng dạng ngẩn người ra: "Đêm nay Thanh bang đệ tử cùng phòng Tuần bộ toàn lực xuất động, Thượng Hải rất rối loạn, nói không chừng có người nhân lúc cháy nhà hôi của, nhà cô hào nhoáng như vậy, nhất định trở thành mục

tiêu của đám vô pháp kia. Ta đi bố trí một ít cạm bẫy đơn giản, phòng ngừa có chuyện. Ta cần phải có người hỗ trợ, cô gọi bọn người hầu giúp ta đi!"

Chu Điệp theo bản năng gật đầu, nói: "Không thành vấn đề, ngươi đi gọi quản gia đi, hắn sẽ giúp ngươi."

Thời gian từ từ trôi qua, đã đến gần nửa đêm, Thanh bang đệ tử cùng phòng Tuần bộ Thượng Hải sau khi trải qua hai ba giờ điên cuồng lùng bắt, rối loạn dần dần lắng xuống. Lúc này mấy bóng đen lặng yên không một tiếng động chuồn vào trong biệt thự của Chu Điệp.

Đám bóng đen tổng cộng bảy người, mặc y phục dạ hành, thân thủ mỗi người đều nhanh nhẹn như khỉ, hiển nhiên là giở trò nửa đêm vào nhà trộm đồ.

Người đầu lĩnh đối với bố trí biệt thự của Chu Điệp rất quen thuộc, dẫn theo sáu người kia lặng lẽ luồn ra phía sau biệt thự, chỉ vào tường bao cao ba thước, nói: "Nhảy qua tường này chính là cửa sổ phòng ngủ Chu Điệp, Lý Đông cùng Dương Tây lưu lại ở đây tiếp ứng canh gác, còn lại theo ta cùng nhau tiến vào, bắt lấy Chu Điệp, giết chết Vương Chí Đạo, làm xong lập tức rời đi, đã rõ chưa?"

Thanh âm rất quen thuộc, chính là Viên qua tử thủ hạ, Vương Bảo Lực.

Đã thấy người khác gật đầu tỏ vẻ minh bạch, Vương Bảo Lực tức thì hành động đầu tiên, vươn người nhảy với lên tường vây cao ba thước, nhưng là hai tay của hắn vừa bám lên đỉnh tường vây, tức thì giống như mò phải con bò cạp độc, thân thể run lên lập tức rơi xuống, thiếu chút nữa phát ra tiếng kêu thảm.

Đám người còn lại nhìn hắn khó hiểu.

Vương Bảo Lực tức giận thấp giọng mắng: "Mẹ nó, sao trên đỉnh tường vây này lại thả nhiều vật nhọn như thế!"

Lại thấy hắn xòe tay ra, một đôi nhục chưởng không biết bị một nắm các vật sắc nhọn gì đó đâm thủng, máu đầm đìa. Vương Bảo Lực rút ra một mảnh bén nhọn đang cắm rất sâu vào lòng bàn tay phải, phát hiện ra là mảnh thủy tinh vỡ.

"Mẹ nó, hóa ra là bọn nó đem mảnh thủy tinh vỡ rải lên đỉnh tường vây!" Vương Bảo Lực không nhịn được lại mắng thêm một tiếng.

Một hắc y nhân trong lúc đó nghi hoặc nói: "Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ bọn họ sớm biết chúng ta sẽ đến, cố ý gài bẫy?"

Vương Bảo Lực được người khác trợ giúp, gỡ hết các mảnh thủy tinh đang cắm trong tay ra, sau đó dùng vải băng lại, nghe vậy liền đáp: "Ngạo Sơn, ngươi không cần lo quá. Bọn họ sao có thể biết chúng ta đêm nay sẽ đến? Chuyện này nhất định là do con đàn bà Chu Điệp kia vì đề phòng giặc cướp, hoặc là tên vệ sĩ hỗn đản nào đó bố trí đề phòng vì an toàn của ả."

Sau khi song chưởng được băng bó cẩn thận chặt chẽ, Vương Bảo Lực chỉ huy hai người đứng thành tháp người, rồi cho thêm một người trèo lên trên, đem phá sạch đám thủy tinh vỡ trên đỉnh tường vây đi.

Thật vất vả, cuối cùng năm người cũng trèo được lên đỉnh tường vây, nhìn qua cửa sổ thấy ngọn đèn trong phòng ngủ của Chu Điệp đã tắt, một người sốt ruột lập công, không đợi Vương Bảo Lực hạ lệnh, đã nhanh chóng nhảy xuống trước.

Một tiếng hét thảm thất thanh, ban đem yên tĩnh lại càng vang dội.

Vương Bảo Lực biến sắc, nổi giận mắng: "Im ngay, đồ quỷ ngươi kêu gì? Định báo cho bọn họ biết chúng ta tới hay sao?"

Người kia rên rỉ bi thảm nói: "Không nên xuống đây, trên mặt đất cũng có cơ quan!"

Đám người Vương Bảo Lực cẩn trọng tuột xuống đến nơi, xem xét tình huống tên lỗ mãng kia, không khỏi đờ mặt nhìn nhau, chỉ thấy ở dưới chân tường vây thả vài tấm ván gỗ, mấy tấm ván này đều bị đóng đinh nhọn xuyên qua, mũi đinh nhọn hướng lên trên, bị cỏ xanh che lấp, trong bóng đêm mà nhìn không cẩn thận, thì căn bản là nhìn không ra được. Mà gã quỷ liều kia từ trên tường vây nhảy xuống, vừa vặn đạp lên trên một khối đinh, bị vài mũi đinh nhọn đâm xuyên qua bàn chân, máu đầm đìa so với Vương Bảo Lực còn muốn dọa người hơn nhiều.

Lý Ngạo Sơn cau mày nói: "Hay cho xảo diệu âm mưu, cạm bẫy tuy đơn giản nhưng lại hữu hiệu, cái này không phải người bình thường có thể nghĩ ra được. Nếu như đây là do tên hỗn đản vệ sĩ của nữ nhân Chu Điệp kia bố trí ra, hành động đêm nay của chúng ta chỉ sợ phải hủy bỏ thôi."

Vương Bảo Lực hai mắt muốn bốc hỏa, hắn nói: "Chúng ta đã đáp ứng Đại công tử rồi, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ. Cứ như thế này tay không quay về không biết nói năng thế nào với Đại công tử. Mặc kệ bên trong có bao nhiêu cạm bẫy, chúng ta cũng không có thể bỏ đi. Ta thực không tin chỉ bằng tiểu tử hỗn đản Vương Chí Đạo kia có thể ngăn trở mấy người chúng ta. Triệu Tứ, ngươi đưa hắn đi ra, gọi Lý Đông, Dương Tây vào đây hỗ trợ, tiếp tục theo ta đi vào."

Sau khi đem tên tiểu quỷ lỗ mãng kia rời đi, Lý Đông cùng Dương Tây gia nhập. Đã bị hai lần bất ngờ, lần này sáu người càng thêm cẩn trọng, hướng cửa sổ phòng ngủ Chu Điệp luồn tới, may là đoạn đường cuối cùng này không phát hiện ra cạm bẫy nào.

Khéo léo mở được hai cánh cửa sổ phòng ngủ của Chu Điệp, Vương Bảo Lực đang muốn hô mọi người tiến vào, Lý Ngạo Sơn đột nhiên cản hắn lại, nói: "Chậm đã, ngươi không cảm thấy không thích hợp sao? Mới vừa rồi Trương Tam kêu thảm thiết lớn tiếng như thế, làm sao lại không có kinh động bọn họ?"

Vương Bảo Lực nói: "Bây giờ đã là nửa đêm, có lẽ bọn họ đã ngủ say như chết, không nghe thấy gì?"

"Không, con mẹ Chu Điệp kia có thể ngủ say như chết không nghe được, nhưng Vương Chí Đạo là người luyện võ, huống chi lại còn là vệ sĩ của Chu Điệp, tính cảnh giác của hắn không có khả năng thấp như vậy. Nếu như ta đoán không sai, hắn hẳn là đã sớm biết chúng ta tới, cố ý bất động thanh sắc, nhất định là ở trong này bố trí cơ quan cạm bẫy, chờ chúng ta tự đâm đầu vào lưới!"

Vương Bảo Lực trong lòng đột nhiên thấy run, do dự một chút liền đẩy Lý Đông bên cạnh, nói: "Lý Đông, ngươi đi vào trước dò xét xem sao!"

Lý Đông nghe vậy lại càng hoảng sợ: "Tại sao là ta?"

Vương Bảo Lực mắt lộ hung quang: "Bảo ngươi đi thì ngươi phải đi, chúng ta nhiều người như vậy đứng canh cho ngươi, ngươi sợ cái gì? Đi vào!"

Trong lòng hung hăng chửi thầm Vương Bảo Lực mấy câu, Lý Đông miễn cưỡng chui vào trong cửa sổ.

Một lúc lâu không có động tĩnh.

Vương Bảo Lực không nhịn được thấp giọng kêu một tiếng: "Lý Đông, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, trong này tối quá ta nhìn không được, bất quá ta không có gặp phải cạm bẫy!"

Bên trong vang lên tiếng Lý Đông trả lời.

Không có cạm bẫy, Vương Bảo Lực trong lòng có chút kỳ quái, lại đẩy đẩy Dương Tây bên trái nói:

"Dương Tây, ngươi cũng vào đi!"

Lại thêm một lúc nữa, trừ Vương Bảo Lực còn đứng ở ngoài, mọi người đều tiến vào, cũng không có phát sinh chuyện gì.

Chỉ nghe Lý Đông thấp giọng kêu lên: "Ta mò được giường nàng rồi, mẹ nó, đúng là một vưu vật tuyệt sắc, ngay cả giường cũng thơm như vậy…"

Vương Bảo Lực nghe được có chút không kiềm chế được, rốt cục cũng chui vào.

Đúng lúc hắn bò vào, dị biến đột nhiên xảy ra.

"Mẹ ơi, cái gì thế này…"

"Khụ khụ, sặc quá!"

"Nguy rồi, hai tròng mắt ta sao lại nóng rát thế này, không mở ra được…"

"Con mẹ nó, là ớt bột sao, chúng ta lại trúng kế rồi, rút mau!"

Ngọn đèn bỗng nhiên sáng bừng lên, chỉ thấy cánh cửa phòng ngủ bị mở ra, Vương Chí Đạo cười dài nhìn đám người đang vừa xoa mắt vừa nhảy nhót kêu loạn trong phòng, nói: "Các vị, đại lễ ta chuẩn bị đón các vị còn có thể chịu đựng được chứ? Mấy người các vị nửa đêm canh ba xông vào phòng ngủ Chu Điệp tiểu thư, ý muốn thế nào?"

34. Chương 34 Bát Cực Quyền Thủ

"Hèn hạ tiểu nhân!" Vương Chí Đạo hừ lạnh một tiếng: "Ngươi bị bột ớt cay choáng váng đầu óc rồi hay sao, các ngươi xông vào phòng ngủ Chu Điệp tiểu thư, rõ ràng có ý bất lương, lại có thể còn mặt mũi chỉ trích ta là hèn hạ tiểu nhân sao?"

Vương Chí Đạo thân thể vừa động, nhanh như chớp xông lên, một trận quyền đấm cước đá, vang lên tiếng gãy xương, trong nháy mắt bốn người ngã xuống. Vương Bảo Lực võ công vốn cao hơn Vương Chí Đạo một chút, đáng tiếc hắn bị bột ớt cay làm mắt bị mù, tâm thần đại loạn, năng lực phát ra không đến ba phần, vừa đánh được mấy chiêu đã bị Vương Chí Đạo một quyền thật nặng đánh vào trên mặt, cổ thiếu chút nữa bị bẻ gãy.

Vương Chí Đạo đang muốn tiếp tục xuất thủ, kết liễu thằng này, đột nhiên cảnh giác, linh cơ chợt lóe, một thanh phi đao bay xẹt qua bên cổ hắn chỉ cách vài ly.

Lý Ngạo Sơn vọt qua cửa sổ nhảy vào, lạnh lùng nhìn hắn.

Vương Chí Đạo cười nói: "Hảo bản lĩnh, thế mà có thể chịu được xúc động, không cùng bọn họ xông vào. Ngươi là Lý Ngạo Sơn gì đó sao?"

Lý Ngạo Sơn nói: "Đại công tử sai chúng ta tới giết ngươi!"

"Chỉ sợ đây không phải là mục đích chủ yếu đấy chứ? Viên qua tử mục đích chân chính là nhắm vào cô Chu Điệp, nếu không các ngươi sẽ không cùng nhau xông vào phòng ngủ của Chu Điệp tiểu thư như thế này!"

Hừ lạnh một tiếng, Lý Ngạo Sơn hỏi Vương Bảo Lực: "Vương Bảo Lực, ngươi không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là nhìn không thấy gì thôi." Vương Bảo Lực oán hận nói.

"Vậy trước hết các ngươi rời đi, còn lại sự tình tất cả để một mình ta giải quyết hết!" Lý Ngạo Sơn phân phó nói.

"Khẩu khí không nhỏ, đáng tiếc các ngươi đêm nay ai cũng đừng nghĩ còn sống rời khỏi đây!"

Vương Chí Đạo nói xong, một cước đem Lý Đông nằm trên mặt đất đang muốn bò dậy đá văng về hướng Lý Ngạo Sơn, sau đó hắn thân mình nhanh như điện chớp xông lên, theo sát thân thể Lý Đông, Băng quyền một đòn thẳng tắp hướng xuống đánh vào bụng dưới Lý Ngạo Sơn.

Không ngờ, Lý Ngạo Sơn căn bản là mặc kệ sinh tử của Lý Đông, lập tức xông lên, mạnh mẽ đem Lý Đông húc ngược trở về hướng Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo cảm thấy ngoài ý muốn, Băng quyền theo bản năng đánh về thân thể Lý Đông đang bay tới. Kết quả Lý Đông thật xui xẻo, bị hai người giáp công đánh cho hai mắt lồi ra, đang còn sống sờ sờ đã lập tức chết tươi.

Lý Đông thân thể còn chưa ngã đến trên mặt đất, Lý Ngạo Sơn lại vọt tiến lên, quyền phải lướt qua người Lý Đông mà đánh tới trái tim Vương Chí Đạo, thế tới hung mãnh cực kỳ.

Vương Chí Đạo thân thể lùi nhanh, tránh được một quyền này.

Lý Ngạo Sơn tiếp tục tiến sát theo, một cái khuỷu tay lại hướng Vương Chí Đạo bắn tới, lại nhằm đánh vào bộ vị trái tim.

"Thình " một tiếng, Vương Chí Đạo một quyền đã đánh trước lên ngực Lý Ngạo Sơn, nhưng lại cảm giác giống như đánh lên miếng bảng sắt. Lý Ngạo Sơn khuỷu tay ngắn mất đi hiệu lực, lập tức biến thế thành dùng vai húc, đem Vương Chí Đạo húc liền mấy tiếng "huỵch huỵch" đẩy lùi về phía sau tới hơn chục bước.

"Mãnh hổ hạ sơn, Thiếp sơn đả (1), ngươi quả nhiên là Bát Cực quyền thủ!"

Vương Chí Đạo vừa than một câu, thuận theo thế tiến lên chân phải đã bắn ra, mũi chân giống như mũi dùi bắn về bụng dưới Lý Ngạo Sơn. Đúng lúc Lý Ngạo Sơn hóp bụng tránh đi, ngọn cước này của Vương Chí Đạo đột nhiên trên không trung biến chiêu, từ Đạn Thích chuyển thành Cao Tảo, thoáng một cái đã quét tới mặt Lý Ngạo Sơn rồi.

Công kích hai chiêu liên hoàn, không, là ba chiêu liên hoàn. Bởi vì Vương Chí Đạo động tác còn chưa hết, trong nháy mắt khi đang thu hồi chân phải, chân trái hắn đã đạp ra, cơ hồ nhanh đến không phân biệt được trước sau, nặng nề đạp lên bụng Lý Ngạo Sơn, đá cho hắn gần như ngã trên mặt đất.

Nhưng là Bát Cực Quyền được xưng là "Cương trung chi vương" (2) trong quyền pháp, hễ là quyền thủ tập luyện Bát Cực Quyền thì đều luyện tập qua bài tập chịu đòn, thân thể năng lực chịu đòn cường hãn vô cùng. Lý Ngạo Sơn trúng hai cước ấy của Vương Chí Đạo, nhưng cũng chỉ lui lại có hai bước, liền tiếp tục xông tới dường như không có việc gì.

Vương Chí Đạo biết Bát Cực Quyền am hiểu nhất chính là thiếp thân cận chiến, liền không dám để cho Lý Ngạo Sơn tiến lại gần người, hai chân liên hoàn đá ra, chân đá phát lực như roi thép khiến Lý Ngạo Sơn cảm thấy một chút uy hiếp, liền bị ngăn cản ở khoảng cách trung bình, không thể tiến lại gần.

Lý Ngạo Sơn trong lòng tức giận, tay phải vuốt xuống bên hông một cái, tức thì một thanh phi đao đã xuất hiện trên tay phải hắn.

Nhưng là hắn không có đem phi đao này ném tới Vương Chí Đạo, mà lại dùng phi đao làm vũ khí, hướng tới cước của Vương Chí Đạo mà đâm.

Dù cho có lợi hại tới chân sắt cước thép cũng không có khả năng chọi với lưỡi dao sắc bén, Vương Chí Đạo lập tức thu cước trở về.

Lý Ngạo Sơn thừa dịp hắn thu chân, đồng thời như bóng với hình đã tiến sát vào hắn, lại muốn cùng hắn thiếp thân cận chiến. Bất quá lúc này đây Lý Ngạo Sơn cầm trên tay một thanh tiểu đao sắc bén, mũi đao lóe hàn quang, thay thế cho thiết chưởng cương quyền, lực uy hiếp lại càng đáng sợ.

Nghênh diện chưởng biến thành nghênh diện đao, mũi nhọn đâm thẳng vào mặt Vương Chí Đạo.

Mũi đao đã tới trước mặt, đao nhọn hoắt phát ra kình phong khiến cho trên da Vương Chí Đạo đã cảm thấy hơi đau. Nhưng là trong một nháy mắt này, Vương Chí Đạo thân thể đột nhiên xoay tròn một vòng, tránh được lưỡi đao sắc bén, đồng thời trở tay hóa thành một chưởng hướng cổ Lý Ngạo Sơn chém tới.

Chưởng đi nửa đường đột nhiên lại mọc thêm ra một đoạn vũ khí vừa nhọn vừa dài hình như con thoi ba cạnh, thoáng cái đã đâm ngập vào bên cổ Lý Ngạo Sơn, đâm vào còn chưa rút ra, máu tươi đã chia thành ba đạo phun trào lên.

Lý Ngạo Sơn trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên khó có thể tin được mình vì khinh địch bị Vương Chí Đạo giết chết như thế. Trước khi ngã xuống đất còn kịp nghe được Vương Chí Đạo lạnh lùng nói với hắn: "Chơi dao ta so với ngươi còn thành thạo hơn nhiều!"

Theo Lý Ngạo Sơn ngã xuống đất, vũ khí trên tay Vương Chí Đạo mới lộ ra hình dáng thực. Đó là một thanh tiêm đao (3) hình ba cạnh, dài ước chừng ba mươi centimet, thân đao hình như con thoi dệt vải, ba mặt có xẻ rãnh thoát máu thật sâu, chính vì rãnh thoát máu ở ba mặt này mà khi đâm trúng Lý Ngạo Sơn máu tươi mới dồn dập phun ra. Cây tiêm đao như con thoi này, vừa nhìn đã biết là vũ khí giết người tốt nhất.

Thanh tiêm đao này là Vương Chí Đạo ở Tinh Võ Môn nhờ Lưu Chấn Đông hỗ trợ tìm được một người thợ thủ công chế ra, hắn cảm giác được ở thời đại này, chỉ một đôi tay trần không đủ cho hắn hoành hành, liền có ý chuẩn bị vũ khí dấu ở trên người đề phòng vạn nhất. Vốn là hắn muốn kiếm một khẩu súng ngắn, đáng tiếc hắn vừa tới thời đại này, quen biết không nhiều người lắm, cũng không biết kiếm đâu ra súng ngắn,

Lưu Chấn Đông đối với loại chuyện này cũng không biết đường nào, kể cả hắn có biết đường lối, cũng không dám kiếm cho Vương Chí Đạo một cây súng. Vì vậy Vương Chí Đạo bỏ qua ý này, nhờ Lưu Chấn Đông tìm thợ khéo chế ra thanh đao ba cạnh. Thanh tiêm đao này hình dáng chính là mượn theo hình dáng kết cấu của lưỡi lê trong Giải phóng quân Trung Quốc đời sau. Mặc dù không phải làm từ hợp kim cứng rắn nhất, nhưng được một người thợ tay nghề lô hỏa thuần thanh chế ra, thanh tiêm đao này vẫn có thể dễ dàng đâm thủng bản thép dày tới hai phân. Vương Chí Đạo không tin ở thời đại này còn có ai có thể đem thân mình luyện đến mức cứng rắn hơn cả bản thép hai phân. Lưu Chấn Đông khi mới nhìn thấy thanh tiêm đao ba cạnh này, kinh dị một hồi lâu, hắn hiển nhiên có thể nhìn ra được loại vũ khí này chế ra chuyên để giết người. Lưu Chấn Đông không rõ Vương Chí Đạo như thế nào có thể nghĩ ra được một cái vũ khí giết người như vậy, bất quá cũng không thu lại của hắn, chỉ là năm lần bảy lượt dặn dò Vương Chí Đạo, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn lần không nên sử dụng loại vũ khí này, tránh gây chết người.

Vương Chí Đạo là lần đầu tiên lãnh giáo Lưu Chấn Đông vốn tính tình hảo sảng lại ăn nói dong dài như thế, nghe đến nỗi trong tai muốn nở hoa, trong lòng lại không hề cho những gì Lưu Chấn Đông nói là đúng. Vì hắn xem ra, đến lúc tính mạng đã bị uy hiếp, sao có thể còn băn khoăn nhiều như vậy, còn băn khoăn thì người chết chính là mình. Tỷ như một Lý Ngạo Sơn này, chỉ tính riêng công phu quyền cước đã không ở dưới mình, lúc sau hắn lại còn dùng binh khí, nếu như chính mình không quyết đoán sử dụng lưỡi lê, người chết nhất định là mình.

Vương Bảo Lực lúc này mở được mắt ra, hắn vốn là người cuối cùng chui vào qua cửa sổ, hơn nữa phản ứng năng lực của hắn so với đám người Lý Đông mạnh hơn một chút, khi bột ớt cay tập kích bọn họ, hắn kịp thời nhắm hai mắt lại, chỉ bị dính một chút bột cay, thương tổn cũng không lớn. Sau khi hai tròng mắt chảy nước mắt ra, cảm giác nóng rát đã biến mất, tầm nhìn miễn cưỡng được khôi phục lại. Nhưng hình ảnh đầu tiên hắn thấy khi tầm nhìn khôi phuc lại chính là Lý Ngạo Sơn trên cổ phun máu ngã xuống đất.

Vương Bảo Lực ngây dại, hắn giật mình nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo, nói: "Ngươi lại có thể giết hắn rồi sao?"

"Chẳng lẽ ta đợi hắn tới giết ta sao? Loại người như các ngươi, chết không đáng tiếc!"

Vương Bảo Lực đột nhiên cười to, nói: "Vương Chí Đạo, ngươi rõ ràng giết hắn! Ha ha, ngươi xong đời rồi, ngươi chết chắc rồi, ngươi biết hắn là ai không?"

Vương Chí Đạo có chút kỳ quái không hiểu, lạ lùng nhìn Vương Bảo Lực đang cười như điên dại, hỏi: "Hắn là ai vậy, không phải là cận vệ của Viên qua tử sao? Chẳng lẽ ngươi lại cho rằng ta còn sợ Viên qua tử tìm ta báo thù cho cận vệ của hắn hay sao?"

Chú thích:

(1) - Mãnh hổ ngạnh sơn, Thiếp sơn đả: tên các chiêu thức của Bát Cực Quyền.

(2) - Cương trung chi vương: vua trong đám cứng rắn. Bát Cực Quyền là loại quyền thuật thiên về ngoại gia, dùng sức mạnh cơ bắp cùng cơ thể cứng rắn đánh nhau, không phải là dạng nội gia quyền thiên về khí lực, khí công. Bát Cực Quyền chuyên dụng khuỷu tay, vai, đầu gối đánh cận chiến, nên chiêu thức hay dùng lối đánh "thiếp thân", dính sát vào người đối phương, tấn công liên tục không tách rời.

(3) - Tiêm đao: loại đao ngắn chỉ chuyên dùng để đâm, không chém được.

35. Chương 35 Giết Người Diệt Khẩu

Không đợi Vương Chí Đạo trả lời, Vương Bảo Lực lại nói tiếp: "Chính là Lý Thư Văn, Lý Ngạo Sơn là con nuôi hắn, ngươi kết liễu con nuôi hắn, mặc kệ là do nguyên nhân gì, hắn cũng sẽ giết ngươi."

"Ngươi không phải đang nói tới Thần thương Lý Thư Văn (1) đấy chứ? Chẳng trách Lý Ngạo Sơn kia dụng Bát Cực Quyền tốt như vậy!" Vương Chí Đạo trong lòng thầm nghĩ, mẹ nó, vận khí như thế nào lại xấu như thế, đi tới nơi này còn chưa sống tốt lành được vài ngày, đã kết thù oán với Lý Thư Văn rồi. Trong lịch sử võ thuật công phu kinh người của Lý Thư Văn cùng tính tình quái dị của hắn đều nổi danh như nhau. Truyền thuyết đều nói Lý Thư Văn ra tay tàn nhẫn hung ác, người nào động thủ cùng hắn đều giống như nhau không chết cũng tàn phế. Xem qua tài liệu về Lý Thư Văn, Vương Chí Đạo rất hoài nghi, Lý Thư Văn này có phải bị một dạng bệnh thần kinh không bình thường, là dạng hung đồ thích giết chóc hay không.

Vương Bảo Lực cười lớn nói: "Ngươi cũng nghe qua Thần thương Lý Thư Văn rồi sao? Cũng đúng, thân là đệ tử Tinh Võ Môn, như thế nào có thể chưa từng nghe qua Lý Thư Văn, một chưởng đem đầu của đối thủ dám khiêu chiến hắn đánh thụt vào trong lồng ngực, đối thủ bị hắn khiêu chiến không mấy người có thể còn sống, hơn nữa lại rất bao che dung túng, đắc tội với đệ tử của hắn cũng không có kết cục tốt. Lý Ngạo Sơn là con nuôi duy nhất của hắn, ngươi giết Lý Ngạo Sơn, hắn nhất định sẽ tìm đến ngươi, cho dù tìm không được ngươi, hắn cũng sẽ tới Tinh Võ Môn, đem Tinh Võ Môn phá tan. Lấy võ công Lý Thư Văn, phỏng chừng cho dù sư phụ ngươi là Hoắc Nguyên Giáp còn sống, cũng không chắc đã là đối thủ? Vậy thì các sư huynh ngươi chết chắc rồi!"

Vương Chí Đạo cũng nở nụ cười nói: "Như thế cũng phải cho Lý Thư Văn biết nguyên nhân mới được, hắn nếu không biết con nuôi hắn chết ra sao, xin hỏi hắn tìm ai báo thù?"

Thấy Vương Bảo Lực vẻ mặt kinh ngạc, Vương Chí Đạo lại cười tủm tỉm nói: "Chẳng lẽ ngươi lại ngây thờ khờ khạo đến thế, tưởng rằng ta sẽ để cho ngươi đi tìm Lý Thư Văn báo tin sao?"

"Vương Chí Đạo, ngươi muốn giết người diệt khẩu?" Vương Bảo Lực biến sắc.

"Giết người diệt khẩu không phải chỉ là quyền lực của riêng người xấu đấy chứ?" Vương Chí Đạo cười cười, rút ra thanh lưỡi lê ba cạnh, nói: "Ta biết võ công của ngươi so với Lý Ngạo Sơn còn có thể cao hơn một chút, đáng tiếc lúc trước ngươi đã bị ta đá trúng một cước, trên cổ hẳn là đã bị thương rồi nhỉ? Ta thật không tin, ta có thanh lưỡi lê ba cạnh này, lại không giết được một người trên cổ đang bị thương như ngươi!"

Vương Bảo Lực trong tim bắt đầu hoảng sợ: "Này, Vương Chí Đạo, ngươi làm như vậy chính là bôi nhọ Tinh Võ Môn, có khí phách ngươi buông vũ khí ra, ước định thời gian khác cùng ta dùng tay không quang minh chính đại đánh một trận!"

"Ta thoạt nhìn bộ dáng giống như ngu ngốc hay sao?" Vương Chí Đạo khinh thường hừ lạnh một tiếng, không cùng hắn nói nhảm nữa, lập tức vung lưỡi lê ba cạnh hướng Vương Bảo Lực xông tới.

Không ngờ, Vương Bảo Lực nhanh chân kịp hướng cửa sổ chạy đi, đu lên vọt ra ngoài, động tác nhanh nhẹn như con khỉ, hắn lại có thể chạy ra được khỏi phòng.

Vương Chí Đạo giật mình, đang muốn chạy đuổi theo, lại nghe thấy tiếng Ô Tâm Lan quát lên: "Còn chạy đi đâu!"

Nhào đến trước cửa sổ nhìn ra, đã thấy Ô Tâm Lan không biết từ lúc nào đã tới ngoài cửa sổ, đánh nhau với Vương Bảo Lực đến không phân thắng bại, mà ở cách đó không xa lại có một nam một nữ đứng xem, chính là Chu Điệp cùng Vương Á Tiêu.

Vương Chí Đạo nhìn thấy Vương Á Tiêu, nhất thời cảm thấy có chút không ổn, thầm mắng một câu, đáng chết, không phải đã dặn bọn họ không được đi ra hay sao, vậy mà thế nào lại đi ra chỗ này?

Vương Bảo Lực cảm giác hết sức buồn bực cùng ức chế, như thế nào vừa mới từ trên cửa sổ nhảy xuống, liền gặp ngay một tiểu nữ quỷ yểu điệu dễ thương. Hắn mơ hồ nhận ra tiểu nữ quỷ kia chính là nữ vệ sĩ của Chu Điệp, hình như cũng là đệ tử Tinh Võ Môn. Trong lòng hắn vốn không thèm để ý, thầm nghĩ một con nhóc có thể có bao nhiêu năng lực, cho dù chính mình có bị thương, giải quyết nàng cũng bất quá chỉ một chiêu là đủ.

Nhưng mà Vương Bảo Lực lại tính sai rồi, tiểu nữ quỷ bề ngoài yểu điệu dễ thương này rõ ràng so với cọp cái còn muốn hung mãnh hơn, hơn nữa ra chiêu ác độc, đầu tiên chính là một cước đánh úp về phía hạ thể Vương Bảo Lực, tốc độ lại nhanh đến kinh người. Vương Bảo Lực cậy thế xem thường, bị Liêu Âm cước (2) của Ô Tâm Lan chuẩn xác đá trúng, lập tức đau đến cơ hồ muốn té xỉu.

Chiêu Liêu Âm cước này chính là chiêu thức khi Vương Chí Đạo dạy Ô Tâm Lan "Chí Đạo quyền học" đã kiên quyết bắt nàng phải khắc khổ luyện tập. Vì Vương Chí Đạo xem ra, lực lượng của thiếu nữ thủy chung không thể bằng được nam nhân, bất kể luyện tập thế nào lực sát thương cũng chỉ có hạn. Nếu lực sát thương không đủ, phải trực tiếp công kích vào các nơi yếu hại, nên Vương Chí Đạo dạy nàng tất cả các chiêu thức đều là chiêu thức chuyên công kích vào bộ vị bạc nhược yếu hại nhất của nam nhân, đấu pháp vừa âm hiểm lại vừa ác độc. Riêng chiêu Liêu Âm cước này trong một năm qua Vương Chí Đạo bắt Ô Tâm Lan phải luyện đi luyện lại đã có tới hơn trăm vạn lần, đã hình thành dạng công kích theo bản năng, đơn giản mau lẹ hữu hiệu, nếu Vương Chí Đạo không phải ngày nào cũng cùng nàng luyện tập, chỉ sợ cũng sẽ trúng chiêu.

Đáng tiếc chính là, Ô Tâm Lan chiêu Liêu Âm cước kia mặc dù luyện được rất tốt, nhưng là trừ Vương Chí Đạo ra, nàng chưa từng sử dụng qua với nam nhân khác, nên khi công kích Vương Bảo Lực, trong lúc nhất thời có chút do dự, lực đạo nhẹ đi rất nhiều, không đạt được như Vương Chí Đạo yêu cầu "Ra chân bạo phát"

Nên Vương Bảo Lực ngoại trừ cảm giác đau đớn, cái kia cũng không có bị phế bỏ. Bất quá gặp việc thế này, Vương Bảo Lực cảm thấy cực kỳ sỉ nhục, thẹn quá thành phát giận, hung ác vọt tới Ô Tâm Lan, muốn đem tiểu nữ quỷ này đánh chết dưới quyền.

Ô Tâm Lan nhìn thấy Vương Bảo Lực vẻ mặt hung ác lại càng hoảng sợ, theo bản năng lại phát ra một chiêu Liêu Âm cước đá tới.

Vương Bảo Lực lúc này không dễ dàng để cho nàng đá trúng nữa, đầu gối vừa chuyển, đã chặn được Liêu Âm cước của Ô Tâm Lan, không ngờ lại thấy hoa mắt, chính là hai ngón tay ngọc thon thon trắng nõn của Ô Tâm Lan đã hướng hai tròng mắt hắn đâm tới.

Hai chiêu liên hoàn, Liêu Âm cước cùng Song Long Đoạt Châu!

Vương Bảo Lực sợ đến hồn phi phách tán, lập tức mạnh mẽ sử ra Thiết Bản Kiều, thân thể ngửa ra sau đến chín mươi độ, hung hiểm vạn phần tránh được một chiêu kia, thoát được số mạng bị biến thành người mù.

Nhưng mà vận rủi của hắn còn chưa hết, Ô Tâm Lan không có đình chỉ công kích, bởi vì lời Vương Chí Đạo dạy phương pháp tấn công vẫn luôn quanh quẩn bên tai nàng "công kích ngay từ đầu, phải liên miên bất tuyệt không ngừng, địch nhân còn chưa ngã xuống, tuyệt đối không thể đình chỉ công kích". Cho nên Ô Tâm Lan Liêu Âm cước nâng lên, chân nhấc hẳn qua đỉnh đầu, lấy gót chân mạnh mẽ nện xuống thân thể Vương Bảo Lực đang ngửa ra sau chín mươi độ.

Đá xuống trúng ngực, thân thể Vương Bảo Lực đang ngửa ra sau chín mươi độ hiển nhiên không thể chịu được một đòn đá chẻ gót chân này của Ô Tâm Lan, lưng hắn lập tức bị nện xuống đất.

Một chiêu Lãn Lư Đả Cổn (3) phản ứng rất nhanh, Vương Bảo Lực kịp thoát ra khỏi phạm vi công kích của Ô Tâm Lan, sau khi đứng được lên thật không ngờ lại phát hiện được Chu Điệp đang đứng cùng Vương Á Tiêu thân mang trọng thương.

Kinh ngạc vừa qua, Vương Bảo Lực kịp phản ứng lại, nhe răng cười lên một tiếng, bỏ qua Ô Tâm Lan hướng Chu Điệp xông tới. Vương Á Tiêu đang đứng cùng một chỗ với Chu Điệp biết Vương Bảo Lực muốn bắt Chu Điệp làm con tin, đáng tiếc bản thân hắn đã bị trọng thương, có thể đi ra đây đã rất miễn cưỡng, muốn ra tay cứu người đúng là hữu tâm vô lực.

Bóng người chợt lóe, chính là Vương Chí Đạo đã ngăn cản trước mặt Chu Điệp, một cước đem Vương Bảo Lực đá ngã lăn ra xa vài thước.

"Ô sư tỷ, công phu của người này rất không tệ, chính là một bao cát luyện công rất tốt, giao cho ngươi luyện tập năng lực thực chiến rất tiện đó!" Vương Chí Đạo cười nói với Ô Tâm Lan.

Ô Tâm Lan trợn mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, nhưng lại nghe theo, tiến về phía Vương Bảo Lực, mới vừa rồi công kích đã cho nàng có chút tự tin, lúc này nghĩ muốn thử lại thân thủ của mình một lần nữa .

"Chờ một chút, Vương Chí Đạo, Chu Điệp, các ngươi lại che dấu một phủ đầu sát thủ, nếu truyền ra ngoài, toàn bộ tuần bộ Thượng Hải cùng phần tử hắc bang đều kéo đến, các ngươi phiền toái lớn!"

"Cho nên ta càng phải giết ngươi diệt khẩu đó, đồ ngu!"

Vương Bảo Lực rốt cục rõ ràng được Vương Chí Đạo kia là một thằng so với mình càng giảo hoạt, càng hèn hạ, càng tàn nhẫn hơn, chính mình giở trò ám chiêu tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, lập tức không khỏi vừa giận vừa sợ, đột nhiên cho tay vào ngực, nhe răng cười nói: "Không nên lại đây, nếu không chúng ta đồng quy vu tận!"

Chú thích:

(1) - Thần thương Lý Thư Văn: là cao thủ Bát Cực Quyền, ngoài ra cũng rất giỏi đánh thương, nên được gọi là Thần thương.

(2) - Liêu Âm cước: đòn đá chuyên nhằm đá vào "hàng". Tuy đây được coi là cấm chiêu trong các môn võ vì quá độc ác, lúc thi đấu không được sử dụng, thậm chí võ sĩ còn đeo bảo hiểm "hàng họ" phòng vạn nhất, nhưng trong các thế võ tự vệ của chị em thì lại là thế được dạy đầu tiên.

Ngoài ra Song Long Đoạt Châu cũng là thế võ ám chiêu, cũng không được khuyến khích sử dụng nếu không phải là đánh nhau sống chết. Vương Chí Đạo dạy cho Ô Tâm Lan toàn chiêu giết người, thật là bệnh hoạn!

(3) - Lãn Lư Đả Cổn: con lừa lăn lộn, chiêu này nhìn giống như con lừa bị ngứa lưng phải lăn xuống đất lộn qua lộn lại cho đỡ ngứa, chuyên dùng để lúc đang nằm dưới đất thì lăn đi tránh đòn.

36. Chương 36 37 Gián Điệp Của Đồng Minh Hội (thượng Hạ)

Vương Chí Đạo khinh thường nói: "Muốn hù dọa ai đây, ngươi nếu thật sự có vật gì có thể làm chúng ta đồng quy vu tận, thì lấy tâm tình sợ chết của ngươi, phỏng chừng cũng không dám sử dụng! Ô sư tỷ, tiến lên giết hắn!"

Ô Tâm Lan đã cùng ở chung một thời gian dài với Vương Chí Đạo sau khi sống lại, đối với hắn tự nhiên hình thành nên một loại cảm giác tín nhiệm kỳ diệu khó giải thích, cơ hồ hắn bảo sao nghe vậy, nghe thấy Vương Chí Đạo nói như thế lập tức xông đến Vương Bảo Lực.

Vương Bảo Lực trong mắt chợt lóe hung quang, rõ ràng thật sự móc trong túi áo ra một vật, đó là một trái cầu nhỏ màu tối đen, to cỡ trái bóng bàn, trong bóng tối lại ẩn ẩn tỏa ra ánh sáng lập lòe.

Vương Bảo Lực đem trái tiểu cầu tối đen kia nhằm Ô Tâm Lan ném tới.

Vương Chí Đạo thấy thế không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ hắn chẳng lẽ thật sự có lôi hỏa phích lịch đạn gì đó chuyên để ném ra đồng quy vu tận như vẫn nói trong tiểu thuyết võ hiệp, bản năng hét lên với Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, nguy hiểm, mau nằm xuống!'

Nói xong hắn xoay người đem Chu Điệp đang đứng phía sau đè xuống đất, đối với Vương Á Tiêu, hắn vô lực chiếu cố, chỉ hy vọng là hắn có thể kịp thời phản ứng lại, kịp nằm xuống đất!

Ô Tâm Lan không đợi đến Vương Chí Đạo nhắc nhở, đã phản ứng cực nhanh ngã nằm trên đất. Chỉ nghe "bùng" một tiếng, trái tiểu cầu được Vương Bảo Lực ném tới chạm đất phát nổ mạnh, lập tức có đám khói đen giống như cái nấm nhanh chóng khuếch tán ra, trong phút chốc che khuất tầm mắt mọi người.

Đợi khi sương khói tản ra, Vương Bảo Lực đã biến mất không thấy tăm hơi.

Vương Chí Đạo mở miệng mắng to: "Mẹ nó, nguyên lai chỉ là viên đạn khói, hỗn đản, để nó chạy mất rồi!"

Một tiếng rên rỉ mê người từ dưới thân vang lên, Vương Chí Đạo không khỏi cúi đầu nhìn xuống, chính là Chu Điệp mới vừa bị hắn chụp lấy rồi đè xuống dưới người, cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm như hoa hồng cách miệng hắn chỉ chừng hai tấc, miệng nhỏ khẽ nhếch lên, hơi thở thơm như hoa lan tỏa ra, làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy say mê giống như uống được rượu ngon, thân thể uyển chuyển trong chiếc xường xám kề

sát cùng một chỗ với thân thể hắn, trước ngực rõ ràng cảm nhận được đôi gò đầy đặn nở nang đang phập phồng, khiến Vương Chí Đạo không tự chủ được liền sinh ra phản ứng nam tính.

Vương Chí Đạo lại càng hoảng sợ, thầm nghĩ không thể để cho Chu Điệp nghĩ lầm mình đang khinh nhờn nàng. Gắng nhịn lại cơn khích động khi nhìn cái miệng xinh của Chu Điệp, Vương Chí Đạo vội vàng bò dậy khỏi người Chu Điệp, sau đó đỡ Chu Điệp yểu điệu vô lực lên, không để nàng kịp oán giận mình, vội mở miệng nói trước: "Làm cho Vương Bảo Lực kia chạy mất là không tốt rồi, ta phải đuổi theo hắn. Do ta lúc trước không đem Vương Bảo Lực diệt khẩu thành công, các người ở lại chỗ này không an toàn. Đề phòng vạn nhất, tốt nhất tìm nơi lánh đi một chút. Ô Tâm Lan, ngươi dẫn mọi người đi Tinh Võ Môn tạm lánh đi!"

Ô Tâm Lan vửa từ mặt đất bò dậy, nghe vậy hỏi: "Chí Đạo, ngươi thật sự muốn giết Vương Bảo Lực kia diệt khẩu sao, ngươi rất sợ Lý Thư Văn sao?"

Hóa ra nàng nghe được mình cùng Vương Bảo Lực nói chuyện với nhau, Vương Chí Đạo mắng: "Ta sợ Lý Thư Văn cái rắm, vốn hắn chạy trốn ta cũng không thực sự muốn đuổi giết hắn, ta giết Lý Ngạo Sơn, cho dù Vương Bảo Lực không nói ra, Viên qua tử cũng có thể đoán được ra, không thể dấu giếm được. Chỉ bất quá ta không nghĩ ra ngươi sao lại chạy đến đây, ta không phải bảo ngươi đừng chạy ra sao? Như thế rất tốt, ngươi để cho Vương Bảo Lực thấy được, nếu hắn đi nói ra, lập tức sẽ làm cho toàn bộ tuần bộ ở Thượng Hải cùng người của Hắc bang tới bao vây. Vốn Viên qua tử không muốn để lộ ra chuyện này, không dám tới tìm chúng ta phiền toái nữa. Nhưng là có tin tức của ngươi, hắn sẽ không cần kiêng nể gì nữa!"

Mấy câu sau chính là Vương Chí Đạo chỉ vào mũi Vương Á Tiêu mà mắng.

Nhất đại sát thủ chi vương bị Vương Chí Đạo chỉ vào mặt trách cứ như vậy, xấu hổ vô cùng, xin lỗi nói: "Xin lỗi, là ta làm phiền các ngươi! Ta lập tức rời khỏi đây, ân tình của các người ngày sau ta báo đáp!"

"Rời đi cũng vô ích thôi, trước mắt chuyện quan trọng nhất là đi giết Vương Bảo Lực kia! Ta đi truy hắn, các người lập tức đi về Tinh Võ Môn, ta không báo các người trở về thì đừng trở về vội!" Nói xong Vương Chí Đạo không cùng bọn họ nói nhảm nữa, rất nhanh chạy vọt ra ngoài.

Nói về bản lĩnh truy tìm địch nhân, kiếp trước Vương Chí Đạo chính là chuyên gia trong chuyên gia, thân từng là lính trinh sát, truy tung thuật của hắn không ai bì kịp. Cho dù còn chưa quen thuộc đường ở Thượng Hải cũ, nhưng là hắn chung quy đã tìm được một vài điểm dấu vết, liền thần tốc đuổi theo, không bao lâu đã nhìn thấy bóng lưng Vương Bảo Lực.

Vương Bảo Lực trước hết bị hắn đá một cước, sau lại trúng hai cước của Ô Tâm Lan, cả ba cước đều là trúng bộ vị yếu hại, đặc biệt Ô Tâm Lan đá trúng hạ bộ hắn một cước, nhiều ít đều làm hắn bị ảnh hưởng, cước bộ thoạt nhìn lảo đảo rất không tự nhiên, cho nên mới vừa chạy được một đoạn không xa.

Vương Chí Đạo rút cây lê ba cạnh ra, ý định lặng lẽ tiến tới sau lưng hắn, xuất kỳ bất ý đưa hắn ám sát chết. Nhưng chưa kịp đến gần Vương Bảo Lực, Vương Chí Đạo lại phát hiện ra phía trước Vương Bảo Lực hiện ra thêm một người.

Vương Bảo Lực nhìn thấy người kia, không khỏi vui mừng khôn xiết, kêu lên: "Trần sư phụ, gặp được ngươi thật tốt quá, xin giúp ta với, đưa ta lập tức đi gặp Đại công tử, ta bị thương!"

Người xuất hiện ngoài ý muốn kia chính là Trần Phát Học, chỉ nghe hắn trầm giọng hỏi:

"Ngươi đi làm cái gì đấy?"

"Ta đi bắt Chu…, à, không, ta đi lùng bắt sát thủ Phủ Đầu bang."

"Có thật không? Thật đúng là làm khó cho ngươi, loại chuyện này cũng muốn ngươi ra tay! Vậy có phát hiện được gì không?"

"Có chứ, đương nhiên là có, ta phát hiện được tung tích Phủ Đầu bang lão đại Vương Á Tiêu, hắn chính là đang ở nhà con đàn bà Chu Điệp kia, ta cùng Lý Ngạo Sơn dẫn theo mấy huynh đệ đi bắt hắn, không ngờ, tên tiểu tử Vương Chí Đạo kia cùng với Vương Á Tiêu cùng một phe, hắn dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ ám toán chúng ta, toàn bộ các huynh đệ gặp nạn rồi, ngay cả Lý Ngạo Sơn cũng bị tiểu tử Vương Chí Đạo này giết chết…"

”Sao hả, Vương Chí Đạo giết Lý Ngạo Sơn?’ Trần Phát Học nghe vậy vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Vương Bảo Lực thêm dầu thêm mỡ nói: “Tiểu tử Vương Chí Đạo kia thật quá hèn hạ vô sỉ, lại âm hiểm xảo trá, khắp nơi sắp đặt cơ quan bẫy rập không nói, còn dùng ám khí đánh lén Lý Ngạo Sơn, giết chết hắn. Trần sư phụ, ngươi cũng biết Lý Ngạo Sơn chính là con nuôi của Lý Thư Văn, Lý Thư Văn người này sát tâm rất nặng, trở mặt không nhận người. Con nuôi của hắn chết tại đây, nếu hắn tới tìm Đại công tử đòi người, thì Đại công tử cũng không biết nói sao với hắn. Cho nên ta phải đi báo ngay cho Đại công tử biết việc này!”

Trần Phát Học hỏi lại: “Ngay cả Lý Ngạo Sơn cũng đã chết, tại sao ngươi có thể còn sống trở về?”

Vương Bảo Lực vẻ mặt bi thống nói: “Vừa nghĩ đến các huynh đệ chịu khổ bất hạnh, nếu như ta cũng chết sẽ không có ai báo thù được cho bọn họ, cho nên ta mới liều một mạng trốn thoát. Tiểu tử Vương Chí Đạo kia hẳn là muốn giết ta giệt khẩu đó, nói không chừng hắn đang truy theo ta!”

“Ngươi nói không sai, hắn bây giờ đang ở phía sau ngươi!” Trần Phát Học lờ mờ nói.

Vương Bảo Lực nghe vậy kinh hãi, vội vàng xoay người lại nhìn, quả nhiên Vương Chí Đạo đang đứng cách đó không xa nhìn hắn mỉm cười!

Vương Bảo Lực giật mình kinh hãi, nhưng rất nhanh lại chuyển thành đắc ý, nhìn Vương Chí Đạo cười lạnh nói: “Vương Chí Đạo, ngươi thật đúng là quyết truy đuổi không bỏ qua, nhưng mà bây giờ có Trần sư phụ ở đây, ngươi cho rằng ngươi còn có thể giết người diệt khẩu hay sao?”

Vương Chí Đạo không để ý tới hắn, hướng Trần Phát Học ôm quyền nói: “Trần sư phụ, xin chào, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ta nghe nói truyền nhân xuất thân Trần Gia câu, chẳng những công phu tinh thâm, hơn nữa đều là thị phi phân minh, là người chính khí lẫm liệt. Trần sư phụ, người sẽ không tin lời gã bại hoại này nói hươu nói vượn chứ?”

Vương Bảo Lực cười lạnh nói: “Vương Chí Đạo, ngươi vuốt mông ngựa cũng vô dụng, người giết Lý Ngạo Sơn bọn họ, lại muốn giết ta diệt khẩu, đây là sự thật, ngươi muốn chối cũng không được!”

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: “Ta không cần phải chối, việc này đúng là ta làm không sai.”

“Trần sư phụ, ngươi nghe thấy chưa, hắn thừa nhận rồi! Trần sư phụ, mời ngươi động thủ bắt hắn lại, ta sẽ báo cáo chi tiết cho Đại công tử, cũng nêu công ngươi!”

Trần Phát Học đứng yên không động, bình tĩnh hỏi Vương Chí Đạo: “Rốt cuộc sự tình ra sao?”

Vương Chí Đạo trả lời: “Vương Bảo Lực cùng Lý Ngạo Sơn đem theo năm người ban đêm xông vào phòng ngủ của Chu Điệp tiểu thư, muốn bắt cóc Chu Điệp tiểu thư. Ta thân là vệ sĩ cho Chu Điệp tiểu thư, không thể không cùng bọn chúng động thủ.”

Trần Phát Học nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm Vương Bảo Lực, hỏi: “Các ngươi sao lại có dũng khí đi bắt cóc nữ nhân, đây là Đại công tử sai các ngươi đi làm sao?”

Vương Bảo Lực biến sắc hỏi: “Trần Phát Học, ngươi đây là ý tứ gì, chẳng nhẽ ngươi muốn giúp ngoại nhân đối phó người nhà hay sao?”

“Ai là người nhà với tên bại hoại ngươi?”

Trần Phát Học đột nhiên một chưởng hướng Vương Bảo Lực chộp tới, Vương Bảo Lực thấy thế kinh hãi, giơ tay muốn đỡ. Trần Phát Học cánh tay lại khoát nửa vòng tròn, gạt cánh tay đang đón đỡ ra, đánh lên gáy Vương Bảo Lực. Vương Bảo Lực hét lên gục xuống.

Vương Chí Đạo bị biến hóa đột nhiên này khiến cho ngẩn ngơ, không nhịn được hỏi: “Trần sư phụ đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ ngươi lại tin tưởng ta như thế?”

“Không!” Trần Phát Học nói: “Ta chỉ là không tin tưởng tiểu nhân Vương Bảo Lực này mà thôi.”

“Ồ, cho nên ngươi mới đánh bất tỉnh hắn?” Vương Chí Đạo gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ làm sao trước mặt Trần Phát Học giết chết được Vương Bảo Lực. Bây giờ hắn đã khẳng định trăm phần trăm, Vương

Bảo Lực này đúng là một tiểu nhân, không nói chuyện tình Vương Á Tiêu, chỉ là mình với hắn đã kết thù, không giết được hắn sau này sẽ phiền toái vô cùng.

Lại nghe thấy Trần Phát Học hỏi: "Phủ Đầu bang bang chủ Vương Á Tiêu đúng là ở chỗ Chu Điệp tiểu thư hay sao?"

Vương Chí Đạo nghe vậy sắc mặt khẽ biến, tay phải âm thầm vuốt lên chuôi lưỡi lê ba ngạnh, ngoài miệng cười nói: "Trần sư phụ vừa nói không tin Vương Bảo Lực sao, như thế nào bây giờ lại tin?"

Trần Phát Học nói: "Ngươi không nên hiểu lầm, ta không có ý tứ khác, ta chỉ thực sự muốn biết Vương Á Tiêu tại sao lại muốn ám sát Viên Đại công tử? Hắn ở Đại Thế Giới nói Đại công tử cùng cấu kết với người Nhật Bản, có phải là sự thật không?"

Vương Chí Đạo nghi hoặc nhìn Trần Phát Học, hỏi ngược lại: "Ngươi tại sao lại muốn hỏi điều đó, nếu như là thật thì sao? Chẳng lẽ ngươi còn có thể chất vấn Viên qua tử?"

Trần Phát Học thở dài nói: "Xem ra ngươi đối với ta vẫn còn hoài nghi. Ta kỳ thật cùng Đại công tử không phải là một đội. Ta sở dĩ đánh bất tỉnh Vương Bảo Lực là để hắn không nghe được chúng ta nói chuyện. Chuyện của Vương Á Tiêu ta sẽ che dấu cho ngươi, không để cho phòng Tuần bộ cùng Thanh bang tìm các ngươi phiền toái. Trần Phát Học ta luôn nói được làm được, ngươi có thể tin tưởng ta. Bây giờ ta chỉ muốn ngươi nói cho ta biết, Vương Á Tiêu rốt cuộc là vì sao mà ám sát Viên Đại công tử? Viên đại công tử có phải là cùng người Nhật Bản cấu kết hay không?"

Vương Chí Đạo nhìn Trần Phát Học một lúc, cau mày nói: "Thân là vệ sĩ, không nên quan tâm đến chuyện tình của chủ. Xem ra ngươi cũng không phải là vì bảo vệ Viên qua tử nên mới ở cạnh hắn, ngươi chắc là vì điều tra hắn nên mới đến gần hắn chăng?"

Trần Phát Học bình tĩnh nói: "Nhìn không ra ngươi lại có ý nghĩ thông minh đó.'

"Nếu như muốn để ta tin tưởng ngươi, ngươi nên trước tiên cho ta thấy thân phận thực, nên đối đãi thành khẩn mới phải. Nếu như ngươi cảm giác được ta không thể giữ bí mật cho ngươi, chúng ta coi như không có gì để nói."

Trần Phát Học do dự một lúc, gật đầu nói: "Được rồi, ta thừa nhận, ta ở bên cạnh cha con họ Viên mục đích chính là giám thị bọn họ, phòng ngừa bọn họ là ra chuyện tình bất lợi cho quốc gia."

Vương Chí Đạo ngây ngô một chút, đột nhiên bừng tỉnh ngộ nói: "Ngươi là người của Đồng Minh hội, ngươi là làm việc cho Tôn tiên sinh sao? Ta hiểu rồi, Tôn tiên sinh mặc dù đem chức Đại tổng thống tặng cho Viên đại đầu, nhưng tiên sinh đối với Viên đại đầu vẫn vô cùng lo lắng, lo là hắn sẽ làm ra sự tình bất lợi cho quốc gia, cho nên mới an bài ngươi ở bên cạng cha con họ Viên, ngầm giám thị bọn họ. Nếu như bọn họ làm ra chuyện nguy hại đến lợi ích quốc gia, Tôn tiên sinh lập tức họp lãnh đạo Đồng Minh hội, đem Viên đại đầu đuổi xuống đài. Có phải như thế không?"

Trần Phát Học cảm thấy kinh ngạc, nhìn Vương Chí Đạo lúc lâu mới thở dài nói: "Xem ra ta vẫn còn đánh giá thấp trí tuệ của ngươi, ta chỉ nói ra một câu như vậy, ngươi có thể đoán được đến tám chín phần mười. Ngươi đoán không sai, ta chính là người của Đồng Minh hội, nhưng là bí mật, trong Đồng Minh hội trừ Tôn tiên sinh cùng một số ít người, không ai biết ta là Đồng Minh hội. Tôn tiên sinh vì lợi ích quốc gia, đem chức Tổng thống nhường lại cho Viên đại đầu, nhưng vì Viên đại đầu người này có chút phản phúc vô thường, gần đây lại thường đi lại với người Nhật Bản và cường quốc Tây dương, Tôn tiên sinh lo lắng hắn làm ra chuyện bất lợi cho quốc gia, nên mới để ta ngầm giám thị cha con họ Viên. May là cha ta cùng Viên đại đầu từng có một đoạn giao tình, lại từng dạy Viên đại công tử Thái Cực công phu, nên ta trà trộn vào không khó khăn. Viên đại đầu rất tán thưởng công phu của ta, nên lần này đi Thượng Hải phái ta bảo vệ Viên đai công tử. Cũng vừa lúc cấp cho ta cơ hội điều tra, đáng tiếc Viên đại công tử không quá tín nhiệm ta, có việc đều tránh né ta, đến bây giờ ta cũng không điều tra được gì."

Vương Chí Đạo thầm nghĩ, nhìn người này vẻ mặt chính khí, lộ ra bộ dáng rõ ràng không chịu làm bạn với tiểu nhân, Viên qua tử có thể tín nhiệm ngươi mới là lạ. Những người như ngươi, không có tố chất làm gián điệp, Tôn tiên sinh để ngươi lẩn vào bên cạnh cha con họ Viên, cũng là quá thất sách.

Trần Phát Học nhíu nhíu đầu mày, hỏi: "Ta đã nói nhiều như vậy, ngươi cũng nên hồi đáp một chút chứ?"

"Hồi đáp, đương nhiên rồi!" Vương Chí Đạo nghĩ thầm nếu Trần Phát Học là người của Đồng Minh hội, vậy chuyện của Vương Á Tiêu nói cho hắn hẳn là chỉ có ích không hại. Vì vậy đem chuyện của Vương Á Tiêu tố cáo cho mình nói lại đầy đủ một lần cho Trần Phát Học.

Trần Phát Học sau khi nghe xong không kiềm chế được cơn giận quát: "Thật là ngông cuồng, Viên qua tử này thực sự dám cùng người Nhật Bản hợp tác, bán đứng quốc gia, lại còn giết hại công nhân Trung Quốc!"

Trong cơn tức giận, Viên đại công tử trong miệng hắn cũng biến thành Viên qua tử.

Vương Chí Đạo lo lắng hắn kích động tìm Viên qua tử chất vấn, vội vàng khuyên hắn, nói: "Loại chuyện này ngươi nên báo cáo ngay cho Đồng Minh hội, giao cho bọn họ xử lý, ngàn vạn lần không thể tự chủ trương, càng không thể tìm Viên qua tử chất vấn…"

Trần Phát Học bất mãn nhìn hắn một cái, ngắt lời hắn nói: "Ta nhìn giống như một người không hiểu biết sự tình hay sao?"

Vương Chí Đạo ngượng ngùng cười nói: "Ta chỉ sợ là ngươi quên, nhắc nhở ngươi một chút mà thôi."

Trần Phát Học tức giận nói: "Ta không phải là không có trí nhớ, chuyện này trước tiên ta sẽ báo cho Đồng Minh hội, Tôn tiên sinh khi biết tin sẽ an bài cách khác."

Nói xong lại thở dài: "Lại nói chuyện Viên đại công tử này cũng đã quen biết ta nhiều năm, khi hắn theo cha ta học nghệ chúng ta quan hệ cũng không tệ lắm, người này thiên phú rất cao, lại đã xuất dương học tập, mặc dù bị què nhưng vẫn không tự ti, không ngừng vươn lên. Đáng tiếc từ sau khi Viên đại đầu lên làm Đại tổng thống, hắn trở nên hoàn toàn khác biệt so với con người trước kia, ta cũng không nhận ra, chẳng lẽ quyền lực thật là làm cho con người sa ngã."

Đứng thêm một chút, Trần Phát Học lại đột nhiên hỏi: "Lý Ngạo Sơn kia thật là ngươi hạ thủ giết?"

"Đúng vậy, sống chết trước mắt, ta không thể nương tay, nếu không người chết chính là ta." Vương Chí Đạo đáp lại.

"Vậy ngươi gặp phiền toái rồi. Lý Thư Văn người này ta từng gặp qua ở Nam Kinh, gặp gỡ một lúc, ta lần đầu tiên nhìn thấy người có ánh mắt đáng sợ như thế, nhìn giống như có cừu oán với cả thế giới. Người này chẳng những võ công cao kinh người, hơn nữa sát tâm rất nặng, thiên hạ không ai bằng, cùng người động thủ chưa bao giờ biết lưu tình, thường thường chỉ trong vòng mấy chiêu đã đem đối thủ đánh gục. Ngươi giết con nuôi của hắn, hắn nhất định sẽ giết ngươi, nói không chừng còn có thể đến Tinh Võ Môn."

Vương Chí Đạo tò mò hỏi lại: "Lý Thư Văn công phu so với Trần sư phụ thì như thế nào?"

"Ta?" Trần Phát Học cười khổ nói: "Nếu đợi thêm năm sáu năm nữa, ta có lẽ có thể liều mạng cùng Lý Thư Văn, bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ. Thái Cực quyền tuy là có thể lấy nhu thắng cương, nhưng lại không có tác dụng đối với Lý Thư Văn một thiên tài Bát Cực Môn này, trừ khi ta có thể đem Thái Cực quyền tu luyện tới hóa cảnh. Hiện nay trên đời, ngoại trừ Tôn Lộc Đường lão tiên sinh, ta nghĩ không còn ai có thể địch nổi Lý Thư Văn. Ngươi nếu đối địch với hắn, phỏng chừng chỉ một chiêu mất mạng!"

37. Chương 38 39 40 Đá Quán (thượng Trung Hạ)

Trần Phát Học nói: "Người là Hình Ý Môn môn hạ, chúng ta không có quyền xử lý hắn, nếu tự mình xử lý sẽ kết hạ ân oán khó có thể hóa giải, ta sẽ đưa hắn giao cho Tống Thế Vinh lão gia tử, Tống lão gia tử chính là người có bối phận cao nhất ở Hình Ý môn, Vương Bảo Lực cũng không dám không nghe hắn nói, có Tống lão gia tử hạn chế, Vương Bảo Lực sẽ không thể tạo thêm uy hiếp cho chúng ta."

"Vậy thì tốt rồi, bây giờ cũng không còn chuyện của ta nữa, ở chỗ kia Chu Điệp tiểu thư lại đang chờ ta! Trần sư phụ, ta trước hết cáo từ, sau này hữu duyên gặp lại!"

Vương Chí Đạo vừa mới đi được vài bước, Trần Phát Học đột nhiên nói: "Được rồi, chút nữa quên nói cho ngươi, Lý Thư Văn dường như đã đến Thượng Hải rồi đó, ngươi phải cẩn thận!"

Vương Chí Đạo cước bộ dừng một chút, trong lòng có chút thất kinh, bất quá ngẫm lại cũng thấy không có gì đáng lo, đến sớm đến chậm cũng giống nhau, cùng lắm thì cùng hắn liều mạng, bất quá thì lại thêm một lần nữa tái sinh, lại là một hảo hán. Nghĩ đã thông suốt điểm này, hắn cước bộ lại tiếp tục đi về phía trước, không dừng lại nữa.

Về đến nhà Chu Điệp, quả nhiên như hắn phân phó, Chu Điệp, Ô Tâm Lan cùng với Vương Á Tiêu đã đi Tinh Võ Môn tạm lánh, chỉ lưu lại một người quản gia, hắn đã lớn tuổi, là bà con họ hàng xa của Chu Điệp, Chu Điệp từ nhỏ đã đi theo hắn, quan hệ hai người giống như cha con. Quản gia đối với an nguy của Chu Điệp còn quan trọng hơn tính mạng của mình, sợ rằng Chu Điệp đi Tinh Võ Môn có thể bị người hoài nghi, nên ở lại ứng phó biến cố có thể xuất hiện, còn thay Chu Điệp trông coi tài sản, đề phòng có trộm vặt nhân cơ hội trộm đồ.

Vương Chí Đạo nói cho hắn biết chuyện đã giải quyết xong, không cần tránh né nữa. Quản gia nghe được vui mừng suýt khóc, luôn miệng cảm tạ Bồ Tát phù hộ. Vương Chí Đạo nghe được rất bực bội, thầm nghĩ chuyện này cùng Bồ Tát sao lại quan hệ đến nhau?

Thi thể đám người Lý Ngạo Sơn còn trong phòng ngủ Chu Điệp, Vương Chí Đạo bèn bảo quản gia hỗ trợ, đem thi thể những người này ra sau núi, đào hố sâu chôn xuống.

Quản gia ngập ngừng nói: "Vương thiếu hiệp, đưa bọn họ đi chôn ở chỗ này không tốt lắm đâu? Tiểu thư sẽ không được yên tâm, nàng bình thường thích đến tản bộ phía sau núi, biết có thi thể ở nơi đây, chỉ sợ không dám tới nữa."

Vương Chí Đạo tức giận nói: "Không nói cho nàng biết là được!"

"Nhưng mà trời cao đang nhìn chúng ta đó, chúng ta làm như vậy sau khi chết sẽ bị xuống địa ngục."

Vương Chí Đạo dừng lại không đào nữa, trừng mắt nhìn quản gia nói: "Vậy ngươi nói nên làm cái gì bây giờ? Đem thi thể cứ thế vứt ra ngoài, hay là giao cho phòng Tuần bộ, hay là cứ để nguyên trong phòng ngủ Chu Điệp?"

"Việc này, việc này…" Quản gia nghĩ một hồi lâu cũng không nói được ra cái gì, đành phải theo Vương Chí Đạo phân phó, đem thi thể chôn xuống đất.

Sau hai canh giờ xong xuôi mọi việc, Vương Chí Đạo thở phào nhẹ nhõm vỗ bụi đất trên người, nói với quản gia: "Để lại ký hiệu đi, vạn nhất ngày sau Lý Thư Văn tìm đến cửa, lấy thi thể con nuôi hắn trả lại cho hắn, cho hắn mang về nhà an táng. Việc này cũng xem như không làm hắn thất vọng."

Quản gia gật đầu nói: "Vương thiếu hiệp bây giờ đi đón tiểu thư trở về phải không?"

"Không cần phải gấp gáp, bây giờ trời đã sắp sáng, người Tinh Võ Môn phỏng chừng vẫn còn đang ngủ, đợi sau khi họ rời giường ta sẽ đến. Được rồi, còn một việc, Chu Điệp phỏng chừng không dám ở lại phòng ngủ cũ, vậy nhớ đổi cho nàng một gian phòng ngủ khác đi!"

Lăn lộn qua một thời gian dài như vậy, Vương Chí Đạo cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đi vào phòng tắm tắm rửa, Vương Chí Đạo lại ngâm mình ở trong bồn tắm mà tiến vào mộng đẹp, mãi tới khi quản gia đến gọi hắn mới tỉnh lại. Thấy trời đã sáng rõ, Vương Chí Đạo vội vã lau khô thân thể, mặc quần áo, nói với quản gia: "Ta đi Tinh Võ Môn đón cô Chu Điệp, nếu có người đến tìm cô Chu Điệp, toàn bộ chối từ!"

Hôm qua vừa mới cùng Ô Tâm Lan rời khỏi Tinh Võ Môn, chỉ có một đêm đã vòng trở về, lại còn trả lại cho Tinh Võ Môn một đại họa, Vương Chí Đạo có thể tưởng tượng tới lúc Nông Kính Tôn cùng Hoắc Đình Giác sau khi biết chuyện vẻ mặt sẽ như thế nào, trong lòng có chút không khỏi mất tự nhiên.

Nhưng mà tuy trong lòng nghĩ như vậy, cước bộ cũng không dừng, rất nhanh đi tới Tinh Võ Môn. Tinh Võ Môn cổng chính đã mở, nhưng lạ lùng chính là Vương Chí Đạo không nghe thấy tiếng đệ tử Tinh Võ Môn luyện tập ca sáng, ngược lại có một loại khí thế đè nén đang tràn ngập khắp Tinh Võ Môn.

Chuyện gì xảy ra, chẳng nhẽ là Lý Thư Văn đã tìm tới cửa? Vương Chí Đạo lập tức cảm giác được không có khả năng, Lý Thư Văn bây giờ còn không biết con nuôi của hắn chết trên tay mình, sao có thể hành động nhanh như vậy.

Lặng lẽ không một tiếng động rón rén tiến vào Tinh Võ Môn, chỉ thấy đệ tử Tinh Võ Môn mỗi người đều sắc mặt trầm trọng, tụ tập trước sân, Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn đều ở đó, chỉ có Lưu Chấn Đông, Trần Tử Chính đã dẫn mấy sư huynh đệ đi Thiên Tân tham gia đại hội sát hạch toàn quốc, không có ở đây. Đối diện với Hoắc Đình Giác cùng người Tinh Võ Môn, có một hàng mấy người lạ Vương Chí Đạo chưa từng thấy qua, người nào cũng mặc áo ngắn quần dài bó sát người, hiển nhiên cũng là người Trung Quốc, bất quá những người này đều mắt trợn trừng nhìn như Tinh Võ Môn nợ tiền bọn họ không trả, bọn họ giống như tới nhà đòi nợ vậy.

Vương Chí Đạo đưa mắt nhìn quanh thấy được Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp đứng lẫn trong đám Tinh Võ Môn đệ tử, liền lặng lẽ nhẹ nhàng đến sát bên hai nàng, hỏi: "Cô Chu Điệp, Ô sư tỷ, hai người vẫn tốt chứ, Vương Á Tiêu đâu?"

Hai nàng nghe tiếng vừa mừng vừa sợ quay đầu lại, Ô Tâm Lan thấp giọng hỏi: "Ngươi trở về rồi sao, chuyện thế nào rồi?"

"Yên tâm, đã giải quyết xong rồi, các người có thể trở về ở, chưa có ai trở lại phiển toái đâu!'

"Như vậy thật tốt quá, ta biết ngươi nhất định làm được mà! Đúng rồi, Vương Á Tiêu chưa có tới Tinh Võ Môn, lo lắng sẽ làm liên lụy Tinh Võ Môn, tự mình rời đi rồi, nói là đi nương nhờ một người bằng hữu, chúng ta khuyên hắn không được!"

Vương Chí Đạo gật đầu, thầm nghĩ rời đi cũng tốt, người này thân phận rất nhạy cảm, vạn nhất liên lụy đến Tinh Võ Môn, chính mình cũng không giải thích nổi. Lại chỉ những người đang đứng trước sân hỏi: "Những người này là ai, đến đây làm gì?"

Ô Tâm Lan nói: "Bọn họ là Hổ Uy Môn, tới đá quán!"

"Đá quán?" Vương Chí Đạo có chút kinh ngạc, từ này đúng là thật lâu chưa từng nghe qua, nhớ năm đó chính mình ở kiếp trước cũng từng đá quán, mở võ quán cũng bị người khác đến đá, bất quá sau này tự mình đã có danh khí, càng ngày càng ít người dám đến đá quán, cuối cùng trên cơ bản không còn ai nữa. Không nghĩ ở thời đại này có thể thấy đá quán, lại được xem tận mắt.

Đá quán mục đích đều giống như nhau chính là một cách làm để biểu hiện thực lực của mình trong giới võ thuật, thường xảy ra chủ yếu giữa các võ quán với nhau, lần trước người Nhật Bản tới cửa khiêu khích thì không tính. Nói đại khái, nếu một người mở võ quán mới, hoặc là đi xin bảo hộ, hoặc là đi đá quán lập danh tiếng, như vậy mới làm cho mọi người biết được thực lực của mình, người đến xin học võ liên miên không dứt. Khi Tinh Võ Môn mới thành lập, người đến đá quán cũng không ít, lúc ấy có Hoắc Nguyên Giáp cùng Lưu Chấn Đông hai người ở đó, người đến nhà đá quán đều là lúc đến mặt trắng ra về mặt đỏ. Sau khi Hoắc Nguyên Giáp đánh bại lực sĩ tây dương, danh chấn Thượng Hải, trên cơ bản đã không còn ai dám tới đá quán. Không nghĩ tới một năm sau khi Hoắc Nguyên Giáp qua đời, lại bắt đầu có người kéo tới đòi đá quán, hơn nữa thật khéo lại phát sinh sau khi đám người Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính rời khỏi Tinh Võ Môn, điều này làm Vương Chí Đạo không khỏi có chút hoài nghi liệu đám người này có phải là cố ý.

Chỉ nghe Hoắc Đình Giác rất lễ độ nói: "Trương sư phụ, sáng sớm đã tới đá quán, chắc là vẫn chưa ăn sáng, vậy không bằng trước hết chúng ta cùng nhau ăn bữa sáng, sau đó chúng ta hảo hảo luận bàn võ nghệ, dùng võ kết bạn. Như thế nào?"

"Không cần nhiều lời!" Trương sư phụ kia người lùn nhưng lại to ngang, thể cách cũng rất tráng kiện, vừa nhìn đã biết là một cao thủ quyền thuật công phu hạ bàn rất khá, chỉ là tính tình hắn không tốt. "Chúng ta hôm nay tới là để đá quán, không phải đến ăn cơm. Dựa theo quy tắc xưa, lựa chọn bên các ngươi ba người mạnh nhất cùng chúng ta đánh ba trận, dùng quyền so tài, nếu các ngươi thua, phải tháo biển hiệu Tinh Võ Môn xuống, từ nay về sau không được treo lên nữa, trừ khi các người lại đánh bại được chúng ta mới thôi."

Hoắc Đình Giác nghe vậy có chút ngạc nhiên hỏi: "Đây là quy tắc xưa ở đâu? Xin thứ cho Đình Giác kiến thức nông cạn, chưa từng nghe qua, mong Trương sư phụ có thể nói rõ thêm một chút?"

Trương sư phụ tự chỉ vào mũi mình nói: "Đây là quy tắc của Trương Chấn Uy ông đây, ngươi chưa từng nghe qua cũng là bình thường thôi. Hừ, trong nước lần đầu tiên tổ chức quốc khảo đại hội, Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa ở Trung Hoa võ sĩ hội tự nhiên lại gửi thiếp chỉ mời một mình Tinh Võ Môn các ngươi đi tham gia, hình như coi cả Thượng Hải chỉ có Tinh Võ Môn mới xứng đáng hay sao, đây là xem thường Hổ Uy Môn chúng ta. Ta Trương Chấn Uy không phục, cho nên mới đến chứng minh cho Tị Tử Lý cùng Lý Tốn Nghĩa biết một chút, ở Thượng Hải chúng ta Hổ Uy Môn so với Tinh Võ Môn càng mạnh hơn!"

Nguyên nhân là vì sự tình này sao? Tinh Võ Môn đệ tử mỗi người trong lòng đều cảm thấy oan uổng, thầm nghĩ việc này không phải là ý tứ của chúng ta, sao lại tính lên người chúng ta!

Vương Chí Đạo không nhịn được bèn lên tiếng nói: "Cảm giác không phục thì đi Thiên Tân tìm Trung Hoa võ sĩ hội đánh một trận chứng minh cho bọn hắn xem đi! Bọn họ tuy không hạ thiếp mời các ngươi, nhưng lại cũng không hạn chế các ngươi đi Thiên Tân đánh đấm, chạy đến đây giương oai gì chứ?"

"Người nào, là ai đang nói đó? Dấu đầu lộ đuôi làm cái gì, mau lăn ra đây cho ta nói chuyện!" Trương Chấn Uy quát.

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Vị sư phụ này hai tròng mắt có chuyện hả, ta đang đứng ở chỗ này nói chuyện, khi nào dấu đầu lộ đuôi, ngươi hai tròng mắt nhìn không thấy, sao có thể mắng chửi loạn người khác?"

Tinh Võ Môn đệ tử cũng nhận ra Vương Chí Đạo, cũng cảm thấy kinh ngạc, hiển nhiên là thấy kỳ quái hắn về từ lúc nào. Trương Chấn Uy thấy nói chuyện chính là một tiểu tử chỉ khoảng 16 tuổi, khẩu khí lại cay độc như thế không khỏi tức giận quát to như sấm, chỉ vào Vương Chí Đạo quát: "Ngươi, tiểu tử kia! Có khí phách đi ra đây, cho lão tử lãnh giáo một chút công phu của ngươi, xem một chút ngươi có bản lãnh gì mà có dũng khí cùng lão tử nói chuyện như thế!"

Tính tình nỏng nảy bộp chộp, vừa mới há mồm đã xưng lão tử, người như vậy cũng có thể là võ quán môn chủ sao? Vương Chí Đạo trong lòng có chút ngạc nhiên, bất quá hắn đương nhiên không sợ hãi, lập tức đi ra, đứng ở giữa sân nói với Trương Chấn Uy: "Trương sư phụ tự mình xuống sân lãnh giáo công phu của ta sao? Tốt quá, ta đúng là Tinh Võ Môn đệ tử, ta sẽ làm cho ngươi biết, tại sao Trung Hoa võ sĩ hội chỉ mời chúng ta mà lại không mời các ngươi Hổ Uy Môn."

"Vương sư đệ, không được vô lễ!" Hoắc Đình Giác trách cứ một câu, ôm quyền nói với Trương Chấn Uy: "Trương sư phụ, vị này chính là đệ tử nhỏ nhất trong Tinh Võ Môn chúng ta, bởi vì tuổi nhỏ mới không biết nặng nhẹ, đắc tội với Trương sư phụ, xin Trương sư phụ đại nhân đại lượng, không nên tính toán với hắn. Trương sư phụ nhất định muốn xem một chút công phu Tinh Võ Môn, Đình Giác tuy bất tài cũng xin lãnh giáo!"

Trương Chấn Uy đang hận không thể lập tức hung hăng giáo huấn Vương Chí Đạo một trận, tốt nhất là đập nát cái miệng hắn, làm cho hắn nhớ kỹ không thể đắc tội với mình. Nhưng là vừa nghe Hoắc Đình Giác nói Vương Chí Đạo là đệ tử nhỏ nhất trong Tinh Võ Môn, thầm nghĩ nếu đối phó Tinh Võ Môn tiểu đệ tử cũng phải chính mình ra tay, việc này truyền ra ngoài đúng là có chút không vẻ vang, nhưng hắn cũng không cam lòng bỏ qua cho Vương Chí Đạo. Vì vậy nói ngay: "Nếu là đệ tử nhỏ nhất Tinh Võ Môn, như vậy không đáng để ta ra tay. Triệu Dương, đi lên!"

Chỉ thấy có một đệ tử Hổ Uy Môn thoạt nhìn khoảng 18 tuổi đi ra, tôn kính hướng tới Trương Chấn Uy hành lễ.

Trương Chấn Uy nói với Hoắc Đình Giác: "Hoắc hiền chất, đã nói đấu với nhau ba trận, vậy trận đầu để hai đệ tử nhỏ nhất so với nhau đi. Ngươi yên tâm, Triệu Dương này mặc dù so với tiểu tử kia tuổi lớn hơn một chút, nhưng mới nhập môn không tới hai năm, cũng là đệ tử nhỏ nhất, huống chi ngươi xem vóc dáng hắn, cũng không to lớn hơn tiểu tử kia. Thế nào, không chiếm tiện nghi của các ngươi chứ!"

Hoắc Đình Giác nhìn qua Triệu Dương kia, quả nhiên vóc người cũng không to hơn Vương Chí Đạo, trong lòng cười khổ một chút, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Nếu Trương sư phụ đã muốn bọn họ so với nhau, như vậy để cho bọn họ so với nhau đi, ta chỉ hy vọng có thể điểm đến là dừng..."

"Được rồi, lề mề chậm chạp, một chút cũng không giống như người luyện võ, Hoắc Nguyên Giáp sao lại có đứa con như ngươi? Triệu Dương, lập tức giáo huấn tiểu tử kia cho ta!" Trương Chấn Uy nhịn không được ngắt lời Hoắc Đình Giác, ra lệnh cho Triệu Dương khai chiến.

Triệu Dương âm âm nhìn Vương Chí Đạo, đang muốn tiến lên.

"Chờ một chút!" Đã thấy Vương Chí Đạo quát bảo hắn ngưng lại, rồi vẻ mặt cổ quái tươi cười, hỏi Trương Chấn Uy: "Xin hỏi Trương sư phụ, luận võ có gì hạn chế không? Xin mời trước hết nói cho rõ, miễn cho về sau xảy ra tranh chấp."

"Mẹ kiếp, sao tiểu tử ngươi cũng dông dài như thế! Nếu đã là luận võ, thì đương nhiên không có hạn chế gì hết…"

Còn nói chưa dứt câu, chỉ nghe "Chát" một tiếng, Triệu Dương bị Vương Chí Đạo một cước đá ngay lên trên mặt, ngã nhào xuống đất.

Trương Chấn Uy đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo giận dữ nói: "Tiểu tử ngươi đánh lén!"

"Là 'đoạt công' (1), mặt đối mặt đánh nhau như thế, sao có thể gọi là đánh lén? Huống chi ngươi không phải vừa nói là không hạn chế gì sao? Nếu là không hạn chế, sao lại còn tính toán đánh lén không đánh lén cái gì?"

Vương Chí Đạo cười hi hi giải thích, sau đó lại nói: "Đương nhiên, Trương sư phụ nếu cảm giác không phục, lại có thể cử người thứ hai ra sân, vô luận là ai ta cũng tiếp hết!"

Trương Chấn Uy tức giận đến sắp chết, gật đầu nói: "Tốt, nếu là tiểu tử ngươi yêu cầu, cũng đừng trách Hổ Uy Môn lấy lớn hiếp nhỏ, Võ Đại, ngươi đi ra giáo huấn hắn!"

Lại thấy một người bước ra khỏi hàng, vóc người hoàn toàn bất đồng với Võ Đại Lang trong tiểu thuyết Kim Bình Mai, hắn lại cao lớn giống như anh hùng đánh hổ Võ Nhị Lang (2), so với Vương Chí Đạo cao hơn ít nhất hai điểm, thấy vậy Tinh Võ Môn đệ tử lo lắng không thôi.

Chỉ thấy Võ Đại này cười tủm tỉm ôm quyền hướng Vương Chí Đạo nói: "Vị huynh đệ này, Võ Đại xin thỉnh giáo, mong ngươi hạ thủ lưu tình…"

Nói chưa dứt lời, Võ Đại đột nhiên hướng Vương Chí Đạo vọt tới.

Nhìn không ra một người cao to như khổng lồ xanh (3), tính tình lại giảo hoạt như vậy, lại học được Vương Chí Đạo dùng "đoạt công".

Đáng tiếc chính là hắn còn chưa vọt được tới trước mặt Vương Chí Đạo, đã nghe một tiếng kêu thảm thiết, cánh tay chụp vào trước ngực Vương Chí Đạo vô lực rơi xuống.

Mọi người đều nhìn, liền thấy chân phải Vương Chí Đạo không biết từ lúc nào đã giẫm lên bàn chân phải Võ Đại đang bước lên trước, nhìn bộ dáng thống khổ của Võ Đại, phỏng chừng xương ngón chân hắn đã bị Vương Chí Đạo đạp vỡ rồi.

Chỉ nghe Vương Chí Đạo cười nói: "Nghĩ muốn học theo ta 'đoạt công' sao, ngươi còn non lắm!"

Thân thể tiến về phía trước một chút, đột nhiên một chưởng đẩy lên mặt Võ Đại, bởi vì hắn dưới chân lại đang giẫm mạnh lên chân Võ Đại, Võ Đại bị lực đẩy mạnh mà không thể lùi về sau, vì vậy ngửa mặt lên trời ngã vật ra sau, cái gáy đụng mạnh vào phiến đá trên mặt đất, lập tức chết ngất ngay đương trường.

Trương Chấn Uy không ngờ tới hai đệ tử của mình đều bị Vương Chí Đạo trong lúc đó một chiêu đã đánh cho bất tỉnh, không khỏi tức giận đến tái mặt, lần nữa quát lên: "Tằng Nhị, ngươi ra…"

"Chờ một chút!" Vương Chí Đạo ngắt lời hắn, cười tủm tỉm nói: "Trương sư phụ, ba trận đã thắng hai, các ngươi Hổ Uy Môn đã thua, còn muốn đánh đấm gì đây?"

Trương Chấn Uy nghe vậy giật mình.

"Vương Chí Đạo, người hay quá!"

Chính là Ô Tâm Lan hô lên một tiếng, Tinh Võ Môn đệ tử đang sửng sốt, rất nhanh tỉnh ngộ, vội vàng theo Ô Tâm Lan hoan hô ầm lên. Hoắc Đình Giác cùng Nông Kính Tôn nghĩ muốn ngăn cản đã không kịp, liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cùng cười khổ, thầm nghĩ mối thù này nhất định kết rồi.

Trương Chấn Uy sắc mặt đang xanh trở nên trắng bệch, rồi lại đen xạm lại, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to nói: "Tốt, tốt, lúc này đây Hổ Uy Môn chúng ta thua, biển hiệu Tinh Võ Môn các ngươi giữ lấy. Bất quá..."

Hắn trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo nói: "Nhưng lão tử không phục ngươi dùng thủ đoạn đánh ngã đệ tử của lão tử, lão tử muốn đích thân cùng tiểu tử ngươi đấu một hồi, xem một chút tiểu tử ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh. Cái này chỉ là hai người chúng ta cá nhân đấu võ, vô luận thắng bại, cũng không liên quan gì đến Tinh Võ Môn, như thế nào?"

"Sao phải khổ như thế, ngươi là tiền bối trong giới võ thuật, ta chỉ là một đệ tử nhỏ nhất trong Tinh Võ Môn, cho dù ngươi đánh thắng ta cũng chỉ là lấy lớn hiếp nhỏ, mang lấy tiếng xấu. Huống chi vạn nhất thua ta, ngươi sẽ càng mất thể diện!"

Trương Chấn Uy cả giận nói: "Muốn đánh thì đánh, sao phải nói nhảm nhiều như vậy! Tiểu tử, ngươi sợ rồi sao?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ta sợ sao? Được rồi, cùng cao thủ luận bàn võ nghệ, là chuyện ta thích nhất. Trương sư phụ, nếu nhất định muốn luận bàn cùng ta, ta xin phụng bồi!"

Vừa nói Vương Chí Đạo vừa quay lại Hoắc Đình Giác nói: "Nhị sư huynh, Trương sư phụ muốn cùng ta luận võ, xin người cho phép!"

Hoắc Đình Giác biết việc này không thể cản được, đành phải thầm than một tiếng, dặn dò nói: "Được rồi, chính ngươi cẩn thận một chút!"

Vương Chí Đạo hướng Trương Chấn Uy chắp tay nói: "Trương sư phụ, xin mời hạ thủ lưu tình!"

Trương Chấn Uy hừ lạnh một tiếng, cước bộ mở ra, thân thể hơi ngồi xổm xuống, mười ngón tay giương lên thành Hổ trảo hình, rõ ràng thành hình bộ dạng lão hổ tồn sơn (4).

"Hổ hình quyền?" Vương Chí Đạo cười hắc hắc, cũng mở chân ngồi xổm xuống, chỉ khác là hai tay của hắn đúng là Ưng trảo hình, chỉ xòe ra ba ngón, ngón út cùng ngón vô danh khép chặt lại.

Ưng trảo đối Hổ trảo!

Chú thích:

(1) - Đoạt công: lúc đánh nhau nhân lúc đối thủ chưa chuẩn bị ra đòn tấn công trước.

(2) - Võ Đại chính là anh của Võ Nhị Lang cũng là Võ Tòng đánh hổ nổi tiếng trong Thủy Hử. 2 nhân vật này cũng xuất hiện trong "dâm thư" Kim Bình Mai. Mặc dù tên là Võ Đại nhưng người lại lùn bé, chính vì vậy mà vợ Võ Đại là Phan Kim Liên vốn rất xinh đẹp, không được thỏa mãn sinh lý bèn đi cặp bồ với Tây Môn Khánh, lập kế hại Võ Đại. Sau cả Phan Kim Liên cùng Tây Môn Khánh đều bị Võ Nhị Lang Võ Tòng giết.

(3) - Khổng lồ xanh: nhân vật khổng lồ màu xanh The Hulk trong phim Mĩ. Vương Chí Đạo từ thời hiện đại về nên hắn vẫn suy nghĩ và so sánh như thế.

(4) - Lão hổ tồn sơn: hổ già ngồi rình trên núi, một thế khai chiến của Hổ Hình Quyền.

Hổ Uy Môn ở Thượng Hải cũng có thể coi là võ quán có chút danh vọng, môn chủ Hổ Uy Môn Trương Chấn Uy tuy còn xa mới so được với Hoắc Nguyên Giáp cùng Tống Thế Vinh võ giả nổi danh, nhưng đánh giá thoáng một chút cũng có thể coi như môn chủ hàng đầu trong các võ môn có hơn trăm đệ tử. Hôm nay không ngờ không để ý tới thân phận mà hạ mình luận võ với một tên đệ tử 16 tuổi, nhỏ nhất Tinh Võ Môn, khiến cho tất cả mọi người Tinh Võ Môn ở đây đều cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng vì Vương Chí Đạo mà lo lắng không thôi. Bọn họ mặc dù biết Vương Chí Đạo là thiên tài luyện võ, hai trận luận võ lúc trước hắn biểu hiện ra thực lực cũng không thấp, nhưng muốn nói hắn có thể đánh thắng một quán chủ võ quán,

rất nhiều Tinh Võ Môn đệ tử đều không tin. Đặc biệt lúc này Vương Chí Đạo lại biểu hiện ra điệu bộ Ưng trảo quyền của Trần Tử Chính, các đệ tử Tinh Võ Môn đều chưa từng chứng kiến Vương Chí Đạo theo Trần Tử Chính học qua Ưng trảo quyền, trong lòng lại tưởng rằng hắn đại khái lén học trộm được một hai thức, thể hiện ra lại nửa hiểu nửa không, thế này trước mặt cao thủ chính là muốn chết.

Bọn họ thực ra là không biết, Vương Chí Đạo hiểu biết về Ưng trảo công so với Trần Tử Chính còn muốn tinh thuần hơn. Ở hậu thế, giới võ thuật đã khai triển tìm hiểu phân tích kỹ lưỡng quyền pháp truyền thống chân truyền, Ưng trảo quyền bí mật chính là bị phân tích đầu tiên. Sau đó Ưng trảo quyền cùng Hình Ý, Thái Cực, Bát Quái, Đường Lang, Vịnh Xuân, Bát Cực đều là danh quyền rất phổ dụng ở trong nước, Vương Chí Đạo đối với các loại quyền pháp đó đều có tìm hiểu qua. Ưng trảo quyền chân truyền nội dung, bao gồm cả Ưng trảo nội kình sau này Trần Tử Chính mới sáng chế ra, loại công phu chân bước nhanh tay chộp chết này, hắn đã sớm nắm vững toàn bộ. Bởi vì cảm giác được môn công phu này đối với kỹ thuật cầm nã thủ hỗ trợ rất tốt, nên Vương Chí Đạo coi trọng, đem một ít nội dung tinh hoa của nó, cùng với kỹ thuật cầm nã thủ của quân cảnh, tuyệt sát kỹ thuật của Nhu thuật cổ truyền, cùng với phân cân thác cốt của quyền thuật cổ truyền Trung Quốc, tất cả kết hợp lại, hóa thành một kỹ thuật sát thủ trọng yếu trong Chí Đạo quyền học, gọi là kỹ thuật "Trí mạng cầm sát thuật". Hắn tuy không theo Trần Tử Chính học Ưng trảo công, nhưng sở luyện "Trí mạng cầm sát thuật" lại thuần thục vô cùng, sử ra lại thay đổi một chút điệu bộ, khiến mọi người tưởng lầm là Ưng trảo quyền.

Trương Chấn Uy thấy thế cười lạnh một tiếng nói: "Trần Tử Chính Ưng trảo quyền, ngươi cho rằng Ưng trảo có thể so với lão tử Hổ trảo hay sao?"

Hai trảo như gió, cuồng phong đan xen nhau lần lượt đánh tới Vương Chí Đạo, hiển nhiên hiện ra chút uy phong lão hổ Bách thú chi vương.

Trong mắt các đệ tử Tinh Võ Môn, một đôi Hổ trảo của Trương Chấn Uy thoáng chỉ còn một chút bóng dáng mơ hồ, căn bản là không nhìn rõ được động tác, mọi người đều không khỏi hoảng sợ, thầm nghĩ thân là một quán chủ võ quán, quả nhiên võ công rất cao, chỉ sợ lần này Vương Chí Đạo gặp nạn rồi.

Chỉ thấy Vương Chí Đạo thần sắc không hề thay đổi, hai tay chụp một phát, không thể tin được là đã chế trụ được khớp cổ tay Trương Chấn Uy, Hổ trảo động tác lập tức ngừng lại.

Đối với cầm nã, Vương Chí Đạo đã tổng kết được những điểm mấu chốt là "hai tay bắt một tay, một tay bắt ngón tay". Trừ khi khí lực của mình so với đối phương lớn hơn rất nhiều, nếu không chỉ dùng một tay bắt một tay đối phương thì đúng là hành vi rất ngu xuẩn. Còn vạn bất đắc dĩ phải dùng một tay bắt một tay, tốt nhất đi bắt lấy khớp cổ tay đối phương, thứ hai là bắt vào chỗ gân gây tê dại ở khuỷu tay. Dùng đầu ngón tay gắt gao chế trụ chính xác các bộ vị đó sẽ làm cho đối phương sinh ra cảm giác đau đớn kịch liệt. Bất quá các bộ vị đó diện tích không lớn, lại là các bộ vị linh hoạt, muốn bắt được chuẩn xác, nếu không có độ chính xác cao cùng nhãn lực kinh người thì không thể bắt được trúng. Mà đối với hai yêu cầu này Vương Chí Đạo có thể coi là giỏi trong số giỏi, hắn bình thường tập luyện, trừ luyện cường độ thân thể cùng tốc độ phản ứng, cũng rất coi trọng tập luyện nhãn lực cùng độ chuẩn xác, mặc dù chỉ có thời gian một năm, nhưng hắn luyện theo một phương pháp tập luyện là "Chú ý lực", học được từ kiếp trước, đơn giản mà hiệu quả cao, so với phương pháp tập luyện truyền thống mà đệ tử Tinh Võ Môn sở dụng thì tiến bộ nhanh hơn rất nhiều. Hổ trảo của Trương Chấn Uy thoạt nhìn nhanh đến mơ hồ không rõ, nhưng trong mắt hắn lại rõ ràng vô cùng, quỹ đạo chuyển động một chút cũng nhìn thấy được, nên mới có thể chộp một phát mà bắt được cổ tay Trương Chấn Uy.

Trương Chấn Uy lấy làm kinh hãi, hai cổ tay lại đau đớn kịch liệt làm hắn sắc mặt đại biến, thầm nghĩ chẳng lẽ mình cũng giống với hai đệ tử kia, chỉ một chiêu đã bại sao?

Không cam lòng cứ như vậy thất bại, Trương Chấn Uy bỗng nhiên bạo quát một tiếng, cố nhịn cơn đau trên hai cổ tay, phát lực mãnh liệt đem song trảo tiến lên, bắt được ngực Vương Chí Đạo, sau đó dùng lực ném mạnh lên trên, muốn dùng lực đạo kinh người mạnh mẽ nâng Vương Chí Đạo lên, ném về phía sau.

Tinh Võ Môn đệ tử thấy thế không khỏi kinh hô, nhưng theo sau lại là tiếng Trương Chấn Uy kêu thảm thiết. Mọi người cực kỳ kinh ngạc, nhìn kỹ, lại hoảng sợ phát hiện ra Vương Chí Đạo không biết làm sao đã chế trụ được ngón trỏ bên tay trái Trương Chấn Uy. Hắn bị Trương Chấn Uy dùng sức ném về phía sau, không ngờ nhanh chóng bắt được ngón trỏ tay trái Trương Chấn Uy, mượn lực ném của Trương Chấn Uy,

kiên quyết đem ngón tay trỏ của Trương Chấn Uy phũ phàng vặn gãy đi.

Tục ngữ nói tay đứt ruột xót, ngón trỏ bị bẻ gãy, Trương Chấn Uy đau đến toát mồ hôi đầy mặt, nhưng là hung tính lại bị kích phát ra rồi, không lùi mà tiến, lấy một thức Ngạ Hổ Phác Thực chụp xuống ngực Vương Chí Đạo, rõ ràng lộ ra vẻ căm hận không thể đánh vỡ mặt Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo cước bộ liên tục di chuyển, mau tránh được công kích của Trương Chấn Uy, lại chuyển thân mà lên, tay trái chế trụ được cổ tay phải Trương Chấn Uy, mà tay phải đã đặt lên trước ngực, ba ngón tay đã chế trụ cổ họng Trương Chấn Uy, lạnh lùng nói: "Trương sư phụ, ngươi thua rồi!"

Trương Chấn Uy ngoài mặt vặn vẹo một chút, đột nhiên rống to một tiếng, rõ ràng không thèm để ý, lấy tay trái vốn đã bị bẻ gãy một ngón tay nắm thành quyền, nhằm đánh vào bộ vị trái tim của Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo không ngờ tới hắn đã bị mình chế trụ cổ họng còn dám đánh trả, phòng ngự không cẩn thận, kết quả bị một quyền nặng đánh trúng lên vùng tim. Mặc dù Trương Chấn Uy bởi vì bị bẻ gãy ngón trỏ nên lực lượng giảm đi, nhưng là bị đánh trúng bộ vị trái tim vẫn làm cho Vương Chí Đạo trên ngực đau tức, hai tay đang chế trụ Trương Chấn Uy không tự chủ được lỏng ra một chút.

Vương Chí Đạo nổi khùng, tiến lên một bước vung khuỷu tay trái đánh mạnh lên mặt Trương Chấn Uy, làm cho hắn cả đầu cũng bị xoay sang một bên, tay phải thuận thế lại một lần nữa vững vàng bóp chặt lấy cổ họng Trương Chấn Uy, quát lớn: "Con mẹ mày không muốn sống nữa sao, mày còn dám cử động tao bóp nát cổ họng mày, không tin mày thử xem!"

"Vương sư đệ, dừng tay, buông Trương sư phụ ra!"

Hoắc Đình Giác thấy thế kinh hãi, lo lắng Vương Chí Đạo thật sự không để ý tới mà bóp nát cổ họng Trương Chấn Uy, vội vàng quát lên một tiếng, tiến lên gạt tay Vương Chí Đạo ra.

Vương Chí Đạo vốn cũng chỉ là hù dọa Trương Chấn Uy mà thôi, cũng không muốn thật sự lấy mạng của hắn, thấy Hoắc Đình Giác đi lên làm người tốt, hắn cũng bán ra một chút nhân tình, buông Trương Chấn Uy ra, lùi lại phía sau vài bước.

Hoắc Đình Giác đang muốn hướng Trương Chấn Uy xin lỗi, bỗng nhiên nghe thấy từ cửa truyền đến một tiếng cười to:

"Tinh Võ Môn thật là uy phong quá nhỉ, khó trách tự cho mình là Thượng Hải đệ nhất môn phái, không hề đem mấy môn phái cũ chúng ta để vào trong mắt! Hoắc môn chủ, Bạch Hạc Môn Quý Tùng Tường bất tài, cùng mấy vị chưởng môn nhân đến đây lãnh giáo Tinh Võ Môn cao chiêu!"

Tinh Võ Môn mọi ngươi đều biến sắc, nhìn từ cửa tiến vào hơn mười người. Trong những người này, trừ người mới vừa tự giới thiệu là Bạch Hạc Môn Quý Tùng Tường, thì đều là các võ quán quán chủ khác ở khắp vùng Thượng Hải, bao gồm Vịnh Xuân môn chủ Diệp Chấn Sùng, La Hán Môn môn chủ Lương Chiêu Nhiên, Tâm Ý Môn môn chủ Lô Thắng Tung, Bắc Phái Thiếu Lâm phân quán môn chủ Lữ Đức Tiên, cùng với Nam Phái Đường Lang môn chủ Tô Tự Lập.

Những người này, mỗi người đều là nhân vật tông sư võ thuật nổi danh trong giới võ thuật Thượng Hải, danh khí mặc dù so ra hơi kém Hoắc Nguyên Giáp, nhưng cũng không dưới Trần Tử Chính. Tất cả nhân vật tông sư hôm nay lại tự nhiên liên hợp lại kéo đến Tinh Võ Môn, lại là không mời mà đến, nghe theo khẩu khí Quý Tùng Tường vừa nói, hiển nhiên đều là đến đá quán.

Hoắc Đình Giác không khỏi thất kinh trong lòng, vội vàng nói: "Quý thúc, Diệp thúc, Lương thúc, Lô thúc, Lữ huynh, Tô sư phụ, mọi người cùng tới một lúc, đúng là làm Tinh Võ Môn chúng ta được yêu mà sợ, sự tình đột ngột, Tinh Võ Môn không kịp chuẩn bị tiếp đãi chu đáo, xin các vị tiền bối thứ lỗi! Người đâu, mau pha trà! Các vị tiền bối, xin mời vào trong!"

"Không cần thiết, chúng ta đứng ở đây được rồi!" Quý Tùng Tường hiển nhiên là được đám chưởng môn nhân kia đề cử làm đầu lĩnh, coi như không thấy sự khách khí của Hoắc Đình Giác, nói thẳng vào vấn đề: "Chúng ta là tới đá quán, Hoắc môn chủ không cần phải khách khí!"

Hoắc Đình Giác sắc mặt tái lại, hỏi: "Xin hỏi các vị tiền bối đây là ý gì? Tinh Võ Môn có gì đắc tội với các vị?"

Quý Tùng Tường hừ lạnh nói: "Các ngươi Tinh Võ Môn mặt mũi thật lớn hả, trong nước lần đấu tiên tổ chức đại thi đấu tuyển chọn toàn quốc, Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa ở Trung Hoa võ sĩ hội lại chỉ mời một mình Tinh Võ Môn tham gia, nhìn mấy môn phái còn lại chúng ta không ra gì. Thượng Hải hôm nay khắp nơi đều lưu truyền rằng Tinh Võ Môn đã được công nhận là đệ nhất đại môn phái trong giới võ thuật Thượng Hải, còn lại đều là tam lưu môn phái, cho nên Tị Tử Lý cùng Lý Tốn Nghĩa Trung Hoa võ sĩ hội mới không phát thiếp mời môn phái chúng ta tham gia đại thi đấu toàn quốc. Hừ hừ, các môn phái chúng ta cũng không phục, nên mới đến lãnh giáo một chút cao chiêu của Tinh Võ Môn, chúng ta muốn xem xem Tinh Võ Môn tại sao lại được coi là Thượng Hải đệ nhất môn phái võ thuật?"

38. Chương 41 42 Âm Mưu Trên Thiệp Mời (thượng Hạ)

Trung Hoa võ sĩ hội cử hành đại thi đấu tuyển chọn toàn quốc, mời tất cả mọi người trong giới võ thuật trong nước, nhưng ở Thượng Hải lại chỉ mời một mình Tinh Võ Môn tham gia? Đây là rất xem trọng Tinh Võ Môn hay là biến tướng hãm hại đây?

Lúc ấy Tinh Võ Môn nhận được thiệp mời do chính tay Trung Hoa võ sĩ hội Phó hội trưởng Lý Tồn Nghĩa tự viết, cũng thật không ngờ ở Thượng Hải nhận được thiệp mời chỉ có Tinh Võ Môn, nên mới để cho Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính dẫn mấy Tinh Võ Môn đệ tử đi tham gia. Nếu mà bọn hắn sớm biết rằng ở Thượng Hải chỉ có Tinh Võ Môn nhận được thiệp mời, nói không chừng sẽ cự tuyệt, không đi tham dự.

Mấy năm gần đây giới võ thuật trong nước mặc dù không ngừng vận động để đoàn kết tập thể, cộng đồng đối kháng ngoại xâm, chấn hưng tinh thần dân tộc, khẩu hiệu mặc dù vang dội, nhưng một khi nói đến phương diện danh lợi, lập tức đem lời thề đoàn kết vứt ra sau đầu, không tranh đến người chết ta sống tuyệt đối không bỏ qua.

Như cách làm của Trung Hoa võ sĩ hội lần này, thể hiện rõ chỉ coi trọng Tinh Võ Môn, còn các môn phái võ thuật khác đều bỏ qua, hiển nhiên sẽ khiến cho mọi người tức giận, làm cho các môn phái kia cùng nhau kéo đến Tinh Võ Môn đá quán cũng không có gì lạ. Cũng không biết rốt cuộc là Trung Hoa võ sĩ hội cố ý hay là có nguyên nhân nào khác?

Hoắc Đình Giác chưa từng bao giờ đau đầu như hôm nay, nguyên tưởng rằng Hổ Uy Môn sự tình chỉ là một ngoại lệ, bây giờ mới biết được nguyên lai trừ một Tinh Võ Môn, còn tất cả các môn phái khác đều không nhận được thiệp mời. Bạch Hạc Quý Tùng Tường, Vịnh Xuân Diệp Chấn Sùng, La Hán Lương Chiêu Nhiên, Tâm Ý Lô Thắng Tung, bốn người này đều là nhân vật ngang hàng với cha hắn Hoắc Nguyên Giáp, trong đó Vịnh Xuân Diệp Chấn Sùng cùng Tâm Ý Lô Thắng Tung một thân tu vi cũng không dưới cha hắn Hoắc Nguyên Giáp, những người khác mặc dù kém một chút, nhưng cũng không phải là nhân vật có thể coi thường. Để cả sáu người này cùng tiến lên đá quán, chỉ sợ Tinh Võ Môn hôm nay chính là ngày đóng cửa.

Nghĩ như vậy, Hoắc Đình Giác vội nói: "Các vị tiền bối cùng mọi người, xin mọi người chớ kích động, việc này chỉ sợ có hiểu lầm. Chúng ta cơ bản là không biết rằng Trung Hoa võ sĩ hội chỉ phát riêng thiệp mời cho Tinh Võ Môn, nếu chúng ta sớm biết rằng có việc này, thiệp mời kia Tinh Võ Môn chúng ta tuyệt đối sẽ không nhận!"

Một tiếng cười lạnh, chỉ nghe Quý Tùng Tường nói: "Nói các ngươi Tinh Võ Môn thật là lớn mặt cũng không có oan uổng các ngươi. Trung Hoa võ sĩ hội là tổ chức thế nào, Lý Thụy Đông, Lý Tồn Nghĩa, Lý Thư Văn, Mã Phượng Đồ, Trương Tam Gia, Trương Chiêm Khôi, tất cả những người trong Trung Hoa võ sĩ hội có ai không phải là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ thuật, thiệp mời là bọn họ gửi đến Tinh Võ Môn, các ngươi còn có thể nói tuyệt đối không nhận? Mặt mũi ghê gớm thật hả! Không cần nói thêm, hôm nay tấm chiêu bài Tinh Võ Môn này chúng ta đã quyết định phải đá rồi, ta Quý Tùng Tường bất tài, nguyện ý làm người đầu tiên ra lãnh giáo cao chiêu của Hoắc môn chủ, xin mời Hoắc môn chủ đừng từ chối!"

Hoắc Đình Giác trong lòng cười khổ, thầm nghĩ: Chúng ta nhận thiệp mời thì các ngươi tới đá quán, ta nói không nhận các ngươi lại nói chúng ta Tinh Võ Môn lớn mặt, vậy không phải là cố ý làm khó Tinh Võ Môn chúng ta hay sao?

Nông Kính Tôn thấy bọn họ muốn đánh nhau, trong lòng nóng nảy, vội vàng chạy đến giữa đám đánh nhau giảng hòa: "Các vị, đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói! Quý lão đệ, xin hãy nể mặt lão Nông ta, trước hết đừng…"

Quý Tùng Tường ngắt lời hắn, nói: "Nông tiên sinh, ngươi không phải là người luyện võ, chuyện của giới võ thuật chúng ta tốt nhất ngươi không nên xen vào!"

Nông Kính Tôn nghẹn họng, bèn chuyển sang người hắn có giao tình tốt nhất Vịnh Xuân Diệp Chấn Sùng nói: "Lão Diệp, ngươi xem việc này…"

Diệp Chấn Sùng cũng ngắt lời hắn, nói: "Lão Nông, không phải là ta không nể mặt ngươi, nhưng đây không phải là chuyện của riêng một mình Diệp Chấn Sùng ta, ta lực bất tòng tâm. Ta khuyên ngươi hay là không nên lo lắng việc này nữa, tốt nhất rời khỏi đây, miễn cho rơi vào thế khó xử!"

Nông Kính Tôn nghe vậy cả giận nói: "Nguyên Giáp là anh em kết nghĩa với ta, sáng lập ra Tinh Võ Môn này cũng có phần tâm huyết của ta, huống chi trước khi Nguyên Giáp qua đời có đem sự tình Tinh Võ Môn phó thác cho ta, ta sao lại mặc kệ không trông nom? Các ngươi nhất định phải đá quán có phải không? Được, như vậy đến đây đi, ta Nông Kính Tôn đứng ở chỗ này, nếu muốn gỡ bảng hiệu Tinh Võ Môn, trước hết phải bước qua người Nông Kính Tôn ta. Có khí phách các ngươi cùng xông tới ta đi!"

Nông Kính Tôn là một thương nhân, đối với người khác luôn giữ hòa khí, rất khó được chứng kiến hắn tức giận, nhưng lúc này cơn giận nổ ra, đã có một loại uy nghiêm khiếp người, kẻ khác cùng ngại đối đầu. Vương Chí Đạo ở một bên thấy thế không khỏi lấy làm kỳ, không khỏi có chút thay đổi quan niệm trước đây coi Nông Kính Tôn như Đường Tăng hay nói chuyện dông dài.

Đám người Quý Tùng Tường biết Nông Kính Tôn mặc dù không phải là người trong giới võ thuật, nhưng ở Thượng Hải giao lưu rất rộng. Cơ hồ mọi người quyền quý ở Thượng Hải đều biết hắn, không ít người coi hắn là bằng hữu, hơn nữa còn nghe nói hắn cũng là người của Đồng Minh hội, cùng Quốc Phụ Tôn Trung Sơn cũng có giao tình, nếu thật sự đắc tội hắn, chỉ sợ sau này cuộc sống cũng không tốt. Lập tức không khỏi cảm thấy khó khăn, Quý Tùng Tường thậm chí không tự giác được quay đầu nhìn lại Lô Thắng Tung một cái.

Trong những người này mặc dù Quý Tùng Tường dẫn đầu, nhưng trên thực tế người có thân phận nhất, thực lực nhất lại là Tâm Ý Môn Lô Thắng Tung. Lô Thắng Tung là đệ tử ruột của Tâm Ý Cự Tượng Viên Phượng Nghi, trời sinh tính tình cao ngạo tàn khốc, luyện quyền ngộ tính cực cao, đối với Tâm Ý Quyền đấu pháp nghiên cứu xuyên suốt. Cho nên trong Tâm Ý "Tam Kiệt" nổi danh có thủ pháp ngoan độc biến hóa. Khi đến Thượng Hải định cư từng đánh bại không ít quyền sư nổi tiếng, cũng giáo huấn qua không ít lưu manh ác ôn, ngay cả Hoàng Kim Vinh cũng không dễ dàng đắc tội hắn, chính thức uy chấn Thượng Hải. Lô Thắng Tung vì cá tính cao ngạo, mặc dù còn không có cùng Hoắc Nguyên Giáp luận võ, nhưng vẫn tự cho rằng thực lực của mình còn trên Hoắc Nguyên Giáp, nên lúc này đây Trung Hoa võ sĩ hội tổ chức đại thi đấu toàn quốc, chỉ gửi thiệp mời cho Tinh Võ Môn, lại không mời hắn, làm hắn cảm giác bị sỉ nhục cực kỳ. Sau lại bị đám người Quý Tùng Tường đến kích động, bèn cùng nhau đến Tinh Võ Môn đá quán. Vốn dĩ đám người Quý Tùng Tường định mời hắn cầm đầu, nhưng Lô Thắng Tung lại không thích mở miệng, nhất là hắn cho rằng mở miệng nói chuyện với hậu bối sẽ bị khinh thường, nên hắn mới để cho Quý Tùng Tường thay mặt phát ngôn.

Lúc này Lô Thắng Tung thấy đám người Quý Tùng Tường tự nhiên bị một người không biết võ công là Nông Kính Tôn chặn lại, không khỏi cả giận hừ một tiếng. Bất quá muốn hắn động thủ với một người không biết võ công, loại chuyện này truyền ra ngoài sẽ mất hết mặt mũi, hắn nhất định sẽ không làm. Vì vậy hắn lập tức đối Hoắc Đình Giác hừ một tiếng nói: "Hoắc Đình Giác, người nếu thân là người luyện võ, lại là môn chủ Tinh Võ Môn, nên đứng ra tiếp nhận khiêu chiến. Trốn sau lưng một người không có võ công làm gì? Mặt mũi người luyện võ bị ngươi làm mất hết! Ngươi nếu như không dám tiếp nhận khiêu chiến, chỉ cần nói ra một tiếng, chúng ta lập tức rời đi, dù sao bảng hiệu Tinh Võ Môn kia cũng không đáng để chúng ta đá xuống!"

Hoắc Đình Giác nghe vậy biến sắc, hít sâu một hơi, nói với Nông Kính Tôn: "Nông đại thúc, hảo ý của người Đình Giác xin ghi tâm, nhưng chuyện này vốn là chuyện của Đình Giác, phải để cho Đình Giác tự mình giải quyết! Quý sư phụ, Đình Giác ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, xin mời!"

Nông Kính Tôn thấy hắn khẩu khí kiên quyết, biết không thể khuyên nữa, không khỏi thở dài lui xuống.

Đám người Diệp Chấn Sùng tự giác lui lại về sau, để ra một khoảng sân bán kính chừng hai mét, cho Hoắc Đình Giác cùng Quý Tùng Tường luận võ. Mà Hổ Uy Môn Trương Chấn Uy kia bại dưới tay Vương Chí Đạo, đang xấu hổ muốn dời đi, thấy thế không tự chủ được cũng đứng lại xem.

Hoắc Đình Giác cùng Quý Tùng Tường còn chưa làm ra thủ thế, chợt nghe Vương Chí Đạo cao giọng gọi: "Chậm đã, Nhị sư huynh, các vị tiền bối, các người muốn luận võ ta không ngăn cản, nhưng trước khi luận võ, ta có một chút nhất định phải nói, các ngươi có thể cho ta chút thời gian, đem câu này nói xong được không?"

Quý Tùng Tường hỏi: "Ngươi là ai?"

"Tinh Võ Môn đệ tử, Vương Chí Đạo!"

"Ta và môn chủ các ngươi luận võ, sao có phần cho ngươi nói chuyện, lui xuống cho ta!"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Đây chính là quan hệ đến đại sự sinh tồn của môn phái các người, ngươi đã không muốn nghe, như vậy thì coi như ta chưa nói gì, các ngươi tiếp tục đi thôi!"

"Chậm đã!" Đột nhiên Lô Thắng Tung mở miệng, chỉ thấy hắn cau mày nói: "Quan hệ đến đại sự sinh tồn của môn phái chúng ta, ngươi nói ta nghe chút xem!"

"Đa tạ Lô tiền bối thành toàn!" Vương Chí Đạo cười tủm tỉm hỏi Hoắc Đình Giác cùng Quý Tùng Tường: "Nhị sư huynh, Quý tiền bối, ta có thể nói được chưa?"

Hoắc Đình Giác gật đầu, Quý Tùng Tường lại hừ lạnh một tiếng những cũng không phản đối hắn.

Vương Chí Đạo cười cười, chuyển sang Lô Thắng Tung, nói: "Lô tiền bối, trên thực tế, trước khi ta gia nhập Tinh Võ Môn, ta đã nghe thấy đại danh của ngài. Đừng coi ta nhỏ tuổi không biết gì, nhưng là ta đã chạy trốn qua khắp các địa phương Hà Nam, Hà Bắc, Thiên Tân, Bắc Kinh, tại các địa phương đó cơ hồ chỉ cần là người luyện võ, đều biết đến uy danh của Lô tiền bối. Ta thường nghe được bọn họ trong lúc trà dư tửu hậu luận đàm, kể chuyện Lô tiền bối ở Thượng Hải đánh bại người Tây thế nào, giáo huấn lưu manh ác ôn ra sao, lại còn đánh khắp giới võ thuật Thượng Hải cơ hồ không có đối thủ! Đến sau này ta gặp được sư phụ ta, gia nhập Tinh Võ Môn, cũng từng nghe sư phụ nói qua, ở Thượng Hải võ giả mà sư phụ ta bội phục nhất chính là Lô tiền bối..."

Lô Thắng Tung mặc dù trời sinh tính tình cao ngạo, nhưng lại rất coi trọng danh tiếng, hiển nhiên rất thích được tán tụng như thế, nghe vậy lông mi nhướng lên, không tự giác đưa tay vê râu mép, trên mặt thoáng hiện nét cười. Đột nhiên nghe không rõ thanh âm của Vương Chí Đạo, liền không tự chủ được hỏi một câu: "Còn gì nữa?"

Đám người Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn, Ô Tâm Lan , Chu Điệp nghe được buồn cười, nhìn Vương Chí Đạo, cùng không hẹn mà nghĩ, chẳng lẽ Vương Chí Đạo là muốn vỗ mông ngựa Lô Thắng Tung, để hắn đến ngăn cản trận phân tranh này sao?

Lại nghe Vương Chí Đạo nói: "Trung Hoa võ sĩ hội không phải là một môn phái, mà là do mấy chục võ giả các môn phái khác nhau thành lập ra một tổ chức võ thuật, xưng là muốn đoàn kết mọi người tập võ đồng lòng yêu nước, phát triển võ thuật Trung Quốc, chấn hưng tinh thần dân tộc. Bọn họ muốn tổ chức đại hội thi đấu tuyển chọn toàn quốc, về tình về lý đều phải mời Lô tiền bối đi tham gia, trừ phi bọn họ đều là người điếc, chưa từng nghe qua đại danh của Lô tiền bối, hoặc là tất cả bọn họ đều có cừu oán với Lô tiền bối, cố ý không mời ngài, nhưng điều này sao có thể? Tị Tử Lý, Lý Tồn Nghĩa, Mã Phượng Đồ, Trương Tam Gia họ đều là những người đức cao vọng trọng trong giới võ thuật, bọn họ sao có thể không biết nặng nhẹ như thế? Cho dù bọn họ không mời Lô tiền bối, tại sao lại chỉ mời một Tinh Võ Môn chúng ta, các vị không cảm thấy không thích hợp sao?"

Quý Tùng Tường hừ lạnh nói: "Có cái gì không thích hợp? Có lẽ những người đó cho rằng ở Thượng Hải chỉ có Tinh Võ Môn các ngươi mới có tư cách được mời!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Cho dù ngươi đoán đúng đi, nhưng tại sao Trung Hoa võ sĩ hội lại cố ý gây phiền hà cho Tinh Võ Môn sao? Quý môn chủ, mời ngươi ngẫm lại, nếu như Trung Hoa võ sĩ hội chỉ phát

thiệp mời cho Bạch Hạc Môn các ngươi, hậu quả sẽ là như thế nào? Chỉ sợ Thượng Hải tất cả các môn phái võ thuật đều cùng đến Bạch Hạc Môn đá quán đó. Đến lúc đó Bạch Hạc Môn còn có thể đứng chân ở Thượng Hải sao?"

Lô Thắng Tung trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: "Ngươi ý nói, là Trung Hoa võ sĩ hội có phải cố ý ly gián chia rẽ, muốn cho giới võ thuật Thượng Hải chúng ta tự giết lẫn nhau?"

Vương Chí Đạo than thở nói: "Lô tiền bối quả thật đã nhìn thấu một điểm, bất quá chuyện này chưa chắc là Trung Hoa võ sĩ hội làm ra, bọn họ cũng không phải là một môn phái có tổ chức, sao lại liên hợp tính kế với giới võ thuật Thượng Hải chúng ta làm gì, huống chi điều này với bọn họ có chỗ nào tốt? Cho nên ta đoán chắc, Trung Hoa võ sĩ hội hẳn là đều có phát thiệp mời cho tất cả các môn phái ở đây, nhưng những thiệp mời kia, chỉ trừ gửi cho Tinh Võ Môn, các thiệp mời khác đều bị người nào đó dấu đi rồi. Mục đích vì sao, không cần ta nói chắc mọi người cũng nên đoán ra được rồi chứ?"

Đám người Lô Thắng Tung, Diệp Chấn Sùng, Lương Chiêu Nhiên, Lữ Đức Tiên, Tô Tự Lập nghe vậy không khỏi động dung, Hoắc Đình Giác thì không nhịn được nói: "Không sai, sự tình nhất định là như thế. Ngẫm lại các vị tiền bối ở đây, không ai không phải là đại nhân vật danh chấn Thượng Hải, thậm chí cả trong giới võ thuật quốc nội, so với Đình Giác còn mạnh hơn rất nhiều. Trung Hoa võ sĩ hội tại sao có thể không phát thiệp mời cho các người? Cho nên sự tình nhất định đúng như lời Vương Chí Đạo đã nói đó, có người đã dấu đi thiệp mời, mục đích chính là muốn chia rẽ để chúng ta tranh đấu với nhau, các vị tiền bối đừng nên bị lừa!"

Lại nghe Quý Tùng Tường âm âm nói: "Hay cho câu nói kia, Tinh Võ Môn các ngươi có mặt mũi lớn như vậy sao? Tại sao kẻ trộm kia đem thiệp mời của chúng ta dấu hết, mà lại không lấy của Tinh Võ Môn các ngươi? Tại sao lại kỳ quái như vậy? Chúng ta sao có thể biết được có phải Tinh Võ Môn các ngươi muốn một mình tham gia đại thi đấu tuyển chọn toàn quốc mà làm trò quỷ này hay không?"

"Quý môn chủ!" Lại nghe Vương Chí Đạo trầm giọng nói: "Ta đã nói xong rõ ràng như vậy, chỉ cần là có chút đầu óc mọi người đều nhìn ra được, việc này bất lợi nhất chính là Tinh Võ Môn chúng ta, Quý môn chủ cố ý nói ra như thế là có ý gì? Chẳng lẽ Quý môn chủ phi thường mong đợi bản môn bị chia rẽ, đánh đến người chết ta sống hay sao?

Quý Tùng Tường nghe vậy cả giận nói: "Tiểu tử ngươi nói bậy bạ gì đó? Ngươi nói bị oan uổng do ta dấu hết thiệp mời đi hay sao?"

"Ta cũng không có nói như vậy, đó là chính ngươi vừa nói! Nếu không có tật giật mình, sao lại chưa đánh đã khai như thế?"

Lời này vừa nói ra, đám người Lô Thắng Tung không khỏi cảm thấy kỳ quái nhìn Quý Tùng Tường.

Quý Tùng Tường trong lòng kinh hãi, vội vàng giải thích nói: "Các vị môn chủ đừng nghe tiểu tử kia nói hươu nói vượn, bị hắn rối loạn …"

"Các vị tiền bối!' Vương Chí Đạo lại ngắt lời Quý Tùng Tường, lớn tiếng nói:" Nếu muốn tìm ra rốt cuộc ai là người đã dấu thiệp mời, trên thực tế cũng không khó, chỉ cần các vị chăm chú nghe ta phân tích, là có thể biết rốt cuộc là ai đã dấu đám thiệp mời kia đi."

Lô Thắng Tung liếc mắt nhìn Quý Tùng Tường một cái, quay sang Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Đem suy nghĩ của người phân tích một chút xem!". Đám người Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn cũng không tự chủ được, đối với Vương Chí Đạo có chút tin tưởng, liền tập trung tinh thần nghe hắn lên tiếng.

Vương Chí Đạo giơ một tay lên nói: "Thứ nhất, Quý môn chủ vừa vào cửa đã nói ra, khắp nơi trong Thượng Hải đang lưu truyền rằng Tinh Võ Môn được công nhận là đệ nhất đại môn phái, còn lại đều là môn phái cấp ba. Xin hỏi đến các vị tiền bối, các vị từ đâu nghe được lời đồn đại này? Tinh Võ Môn chúng ta, đệ tử ở Thượng Hải cũng không phải là ít, huống chi đêm qua ta cơ hồ toàn ở bên ngoài, tại sao chưa từng nghe đến mấy cái lời đồn đại này? Lời đồn đại này thực sự đang lưu truyền khắp nơi sao?"

Đám người Lô Thắng Tung cùng Diệp Chấn Sùng nghe vậy không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Lô Thắng Tung nhìn chằm chằm vào Quý Tùng Tường, cau mày nói: "Quý môn chủ, lời này hình như là ngươi nói cho ta biết? Phải nói là lời đồn đại kia, trừ nghe được từ miệng ngươi, ta thật sự còn chưa có

nghe được từ miệng ai khác!"

Diệp Chấn Sùng cũng nói: "Không sai, đệ tử Vịnh Xuân Môn chúng ta cũng rất đông, đại bộ phận cũng đi làm công việc bình thường ở Thượng Hải, ví như gác tửu điếm hay đi giao hàng vân vân, nếu có lời đồn đại như thế, bọn họ đã sớm tới nói cho ta biết rồi. Nhưng là ta lại chỉ nghe được lời đồn đại đó từ miệng Quý môn chủ mà thôi."

Lương Chiêu Nhiên, Lữ Đức Tiên, Tô Tự Lập, thậm chí Trương Chấn Uy kia cũng vẻ mặt hoài nghi trừng mắt nhìn Quý Tùng Tường.

Vương Chí Đạo lại nói: "Thứ hai là, nếu như thật sự có người dấu đi đám thiệp mời kia, vậy mục đích của hắn cũng rất rõ ràng. Các vị tiền bối xin mời suy nghĩ một chút, rốt cuộc là ai cổ động các vị đến Tinh Võ Môn đá quán? Dấu đi thiệp mời, có đến tám chín phần mười là người này!"

Lần này mọi người hai tròng mắt đều trợn lên nhìn Quý Tùng Tường, hiển nhiên cổ động bọn họ đến đá quán chính là người này.

Lô Thắng Tung lạnh lùng nói: "Quý Tùng Tường, việc này có phải ngươi làm hay không? Nói, ngươi rốt cuộc tại sao muốn làm như vậy?"

Lô Thắng Tung mặc dù mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng tóc vừa dài vừa rậm, lại để râu mép thật dài giống như Quan Công, lúc này nổi cơn tức giận, nhìn thật giống như con sư tử uy mãnh.

Quý Tùng Tường đầu đầy mồ hôi lắp bắp nói: "Lô, Lô đại ca, người hiểu lầm rồi, sự tình thực không như tiểu tử kia nói đâu… Trên thực tế, … Ta ta cũng vậy, cũng bị người khác sắp đặt thôi…"

"Hắn nói không sai, việc này không phải hắn sắp đặt, mà là người Nhật Bản sắp đặt!" Bỗng nhiên vang lên một thanh âm sang sảng như chuông đồng, theo thanh âm sang sảng này, có mấy người tiến vào từ cửa chính, đi đầu chính là Tống Thế Vinh lão gia tử.

Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn thấy thế vừa mừng vừa sợ, vội vàng cùng hô lên: "Tống lão gia tử, lão gia sao lại tới đây, mau mời vào đi!"

Vương Chí Đạo nhưng lại cười to nói: "Tống lão gia tử, không phải là ngài cũng không nhận được thiệp mời đấy chứ? Nếu như đúng là như vậy, thì kẻ sắp đặt ra chuyện này đúng là quá ngu xuẩn rồi!"

Tống Thế Vinh mỉm cười nói: "Không sai, ta đúng thực sự là cũng không có nhận được thiệp mời!"

39. Chương 43 Tống Thế Vinh Lão Gia Tử

Tống Thế Vinh sau khi tiến vào, đầu tiên là liếc mắt nhìn Quý Tùng Tường một cái. Quý Tùng Tường gặp ánh mắt này tức thì cúi đầu xuống. Tống Thế Vinh thở dài nói: "Tối ngày hôm trước, Quý Tùng Tường có chạy đến tìm ta, nói cho ta chuyện thiệp mời cùng chuyện hắn nghe được lời đồn đại kia, mời ta dẫn đầu tới Tinh Võ Môn đá quán. Lúc ấy sau khi ta nghe xong đã có cảm giác không thích hợp. Mặc dù ta cảm thấy chính mình lý lịch cũng không quá cao, nhưng mà đám người Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa ta đã quen biết từ lâu, từ lúc trẻ ta đã giao tình với bọn họ rất tốt. Thân là lão bằng hữu, bọn họ vô luận thế nào cũng sẽ phải gửi thiệp mời cho ta, không thể để sót được. Vì vậy ta liền phái mấy người đồ tôn đi ra ngoài điều tra một chút, bọn họ trở về nói cho ta biết lời đồn đại kia hoàn toàn là bị phao tin nhảm mà ra. Ta lập tức liên lạc với Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa, may là có điện báo của người Tây dương, thông tin mới đến được rất mau lẹ. Kết quả bọn họ nói cho ta biết, bọn họ phát thiệp mời cho tất cả các môn phái ở Thượng Hải, hơn nữa còn cử riêng một người quen biết ta đi gửi thiệp cho ta. Ta cảm giác được tình thế nghiêm trọng, vì vậy phái tất cả môn hạ đệ tử đồ tôn đi ra ngoài điều tra việc này, đến rạng sáng nay mới khiếp sợ phát hiện ra…"

Tống Thế Vinh nói đến đây không khỏi dừng lại một chút, đám người Nông Kính Tôn đang lắng nghe đến nhập thần không tự chủ được liền hỏi: "Tống lão gia tử, các người phát hiện điều gì?"

"Chúng ta phát hiện được thi thể của người được Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa giao đi gửi thiệp mời!" Tống Thế Vinh trầm giọng nói: "Thi thể bị người khác ném xuống biển, được một ngư dân ra biển đánh cá sớm phát hiện được, một người đệ tử của ta đã kiểm tra thi thể hắn rồi, phát hiện hắn bị người khác dùng trọng hình thủ pháp bẻ gãy hết mười mấy khớp xương trên người, xương cổ cũng bị vặn gãy. Bất quá người này cũng là người luyện võ, trước khi chết đã kịp kéo từ trên người hung thủ xuống một mảnh vải áo. Trên miếng vải kia thêu bông hoa rất hiếm thấy ở trong nước, chúng ta sau khi nghiên cứu đã chứng thực đó là hoa anh đào Nhật Bản, hẳn là lấy được từ quần áo mặc trên người Nhật Bản."

"Đánh chết mẹ đám chó tiểu Nhật Bản đi!" Một ít đệ tử Tinh Võ Môn thiếu kiên nhẫn nghe vậy không chịu được chửi ầm lên. Cũng khó trách bọn hắn tức giận như vậy, Hoắc Nguyên Giáp chết còn chưa có tìm người Nhật Bản tính sổ, bọn kia rõ ràng lại bày âm mưu quỷ kế đến hãm hại Tinh Võ Môn, rõ là không phá cho Tinh Võ Môn tan tành mây khói thì chưa cam lòng!

Đám người Lô Thắng Tung cùng Diệp Chấn Sùng vẻ mặt rất xấu hổ, nếu như lời Tống Thế Vinh nói là thật, thì bọn họ chính là con cờ trong tay người Nhật Bản lợi dụng, suýt nữa thành đồng lõa với người Nhật Bản đối phó Tinh Võ Môn. Lại vừa nghĩ đến sự tình này là do Quý Tùng Tường kia cổ động, mọi người đều không khỏi trừng mắt nhìn Quý Tùng Tường.

Quý Tùng Tường bị những ánh mắt kia nhìn tới, trong lòng kinh hãi, vội vàng giải thích, nói: "Các vị, mọi ngươi đừng trừng mắt nhìn ta như thế, ta cũng bị người khác xúi giục, ta cũng không biết đây là quỷ kế của người Nhật Bản mà!"

Vương Chí Đạo lo lắng hỏi: "Vậy lời đồn đại kia rốt cuộc là ngươi nghe được từ đâu, không phải là chính ngươi dựng lên đó chứ?"

Quý Tùng Tường tức giận trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, hận không thể đem Vương Chí Đạo giết ngay, nhưng lại thấy đám người Lô Thắng Tung vẫn đang trừng trừng nhìn mình, không dám không trả lời, liền đáp: "Đó là một đệ tử nói cho ta, ta thật không ngờ hắn lại lừa gạt ta."

Tống Thế Vinh nói: "Đệ tử kia của ngươi ta cũng đã cho người điều tra qua. Hắn trời sinh tính thích đánh bạc, bị nợ sòng bạc một đống tiền lớn, bị sòng bạc truy đến tận bước đường cùng. Ngươi Nhật Bản liền lợi dụng hắn, lấy tiền tài hấp dẫn để cho hắn đến xúi giục ngươi. Người Nhật Bản sở dĩ chọn ngươi, vì bọn họ biết được ngươi là người rất háo danh, cá tính lại có chút xúc động hồ đồ, chỉ vì một chuyện nhỏ cũng có thể cùng người khác tranh chấp, cho nên bọn họ mới có thể thông qua đệ tử của ngươi mà sắp xếp ngươi. Cá tính ngươi như thế, cũng nên sửa đổi đi. Không nên để bị người khác lợi dụng còn không biết."

Tống Thế Vinh biểu hiện ra là giáo huấn Quý Tùng Tường, trên thực tế là lại đem cả đám người Lô Thắng Tung giáo huấn. Lô Thắng Tung mặc dù cá tính cao ngạo, nhưng đối với Tống Thế Vinh vẫn phải tôn kính, hơn nữa việc này đúng thật là mình vô lý, nên cúi đầu nghe dạy, không nói lại được một lời. Hắn không nói lời nào, đám người Diệp Chấn Sùng, đối với Tống Thế Vinh vốn kính trọng hơn, hiển nhiên lại càng không có dũng khí phản biện.

Nhưng Nông Kính Tôn lại lo lắng những người này bị mất mặt trong lòng sẽ không dễ chịu, vội vàng cười giảng hòa nói: "Tống lão gia tử, việc này không trách được các vị chưởng môn, dù sao đây cũng là âm mưu của người Nhật Bản. Nếu Tinh Võ Môn ta gặp phải việc này, chỉ sợ cũng sẽ bị cuốn theo. Đến đây, đến đây đi, khó được dịp Tống lão gia tử cùng các vị chưởng môn đến Tinh Võ Môn, đến sớm như vậy chắc là còn chưa có ăn sáng phải không? Vừa vặn lúc Tinh Võ Môn chúng ta đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi, nếu Tống lão gia tử cùng các vị chưởng môn không chê, xin mời ở lại ăn bữa sáng cùng ta. Tiểu Huệ, còn đứng ở đó làm cái gì, mau đi gọi nhà bếp mang bữa sáng lên đi!"

Nông Kính Tôn trời sinh tính nhiệt tình, cùng Tống Thế Vinh bình thường giao tình cũng không tệ, Tống Thế Vinh cũng không chối từ, liền nhận lời, chính mình cùng mấy đệ tử đi theo ngồi vào bàn. Tống Thế Vinh không đi, đám người Quý Tùng Tường hiển nhiên cũng nể mặt, không muốn cự tuyệt ý tốt của Nông Kính Tôn, đành phải miễn cưỡng ngồi lại, chỉ bất quá thần sắc vô cùng xấu hổ, nhất là Quý Tùng Tường, hận không thể lập tức nhanh chóng biến đi.

Nhưng mà không phải tất cả mọi người đều ở lại ăn bữa sáng, ít nhất Hổ Uy Môn Trương Chấn Uy kiên quyết rời đi. Hắn mặc dù đã rõ sự tình hiểu lầm với Tinh Võ Môn, nhưng lại luận võ thua dưới tay Vương Chí Đạo, còn bị Vương Chí Đạo bẻ gãy một ngón tay trỏ, việc này bị hắn coi là đại sỉ nhục. Mặc cho Hoắc

Đình Giác xin lỗi lần nữa, lại đưa cho hắn thuốc trị liệu, nhưng Trương Chấn Uy vẫn cương quyết rời đi, lúc đi còn không quên trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, tuyên bố hắn sẽ nhớ kỹ mối thù bẻ ngón tay này, sớm muộn sẽ trở lại tìm Vương Chí Đạo lãnh giáo, muốn Vương Chí Đạo nhớ kỹ chuyện ngày hôm nay. Nếu không có Ô Tâm Lan bên cạnh Vương Chí Đạo ngăn cản hắn lên tiếng, chỉ sợ Vương Chí Đạo lại trêu chọc châm chích Trương Chấn Uy một phen.

Tống Thế Vinh bởi vì tới muộn nhất, cùng không biết chuyện Trương Chấn Uy cùng Vương Chí Đạo luận võ, nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, không nhịn được bèn hỏi Nông Kính Tôn. Đợi sau khi Nông Kính Tôn cười khổ đem mọi chuyện kể lại hết một lần, Tống Thế Vinh vẻ mặt càng thêm kinh ngạc, nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo than thở nói: "Không nghĩ tới vị tiểu huynh đệ này chẳng những ý nghĩ thông minh, ngay cả luyện võ cũng thiên phú cao kinh người như vậy. Trương Chấn Uy người này mặc dù không quá tài giỏi, nhưng dù sao cũng là quán chủ một võ môn, ngươi có thể dễ dàng đánh bại hắn như vậy, không đơn giản, quả là không đơn giản. Nguyên Giáp chết khi còn tráng kiện, nhưng lại có thể lưu lại đệ tử xuất sắc như các ngươi đây, cũng có thể mỉm cười dưới suối vàng!"

Đám người Lô Thắng Tung cũng là vẻ mặt kinh ngạc, khi bọn họ tiến vào đã thấy Trương Chấn Uy cùng Vương Chí Đạo đã chấm dứt chiến đấu, bọn họ mặc dù nhìn ra được Trương Chấn Uy bại, nhưng không ngờ tới Vương Chí Đạo lại đánh bại Trương Chấn Uy dễ dàng như thế, không khỏi có chút tò mò đối với Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo vội vàng khiêm tốn nói: "Tống lão gia tử quá khen, trên thực tế Chí Đạo võ công so với Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh thì còn kém xa nhiều lắm. Chí Đạo đối với võ công của Tống lão gia tử lại càng kính nể, nếu như Tống lão gia tử đồng ý chi điểm cho Chí Đạo một hai chiêu, Chí Đạo đã có thể cảm thấy mỹ mãn rồi."

Hoắc Đình Giác nghe vậy ho khan một tiếng, trách cứ nói: "Vương sư đệ, đừng làm phiền Tống lão gia tử, Tống lão gia tử người bận rộn như vậy, sao có thời gian rảnh để chỉ điểm võ công cho ngươi…"

Tống Thế Vinh nghe vậy cười ha hả nói: "Không có gì không có gì, ngươi đã tôn kính lão già ta như vậy, ta đây chỉ điểm ngươi cũng không phải là không thể được, dù sao lão già này cũng muốn kiến thức chút công phu của ngươi cao thấp ra sao. Như vậy đi, ngươi trước hết cùng đệ tử ta giao thủ qua một chút, để ta xem ngươi có gì chưa đủ, như vậy chỉ điểm mới tốt. Hổ Thành, ngươi ra giao thủ cùng tiểu huynh đệ một chút."

Lập tức thấy trong đám người đi theo Tống Thế Vinh bước ra một người to khỏe chừng 30 tuổi, đi tới giữa sân, ôm quyền nói với Vương Chí Đạo: "Vị tiểu huynh đệ này, ta gọi là Tống Hổ Thành, xin mời chỉ giáo!"

40. Chương 44 Nội Kình Bàn Căn

Tống Hổ Thành mỉm cười, tiến lên một bước, đưa một chưởng rất phổ thông bình thường hướng trên ngực Vương Chí Đạo đẩy tới. Vương Chí Đạo thấy hắn rõ ràng khách khí, lập tức dùng tay trái đẩy lên cẳng tay này của Tống Hổ Thành, muốn gạt tay hắn ra.

Thật không ngờ, tay trái đẩy lên trên cẳng tay Tống Hổ Thành, rõ ràng không có lay động, cánh tay Tống Hổ Thành vững chắc giống như là cành lớn mọc trên thân đại thụ, không bị ảnh hưởng chút nào, một chưởng kia bất di bất dịch ấn lên trên ngực Vương Chí Đạo.

Tuy rằng không phải là lực bạo phát tan bia vỡ ngói, nhưng lại là lực đẩy tới mạnh mẽ kinh người (1), hơn nữa lực đạo xem như đến thẳng, Vương Chí Đạo hai bàn chân lại dựng lên khỏi mặt đất, rõ ràng muốn bị lộn nhào.

Vương Chí Đạo kinh hãi, phản ứng cực nhanh lập tức đem bàn tay trái vốn đang đẩy lên cẳng tay Tống Hổ Thành biến thành trảo, gắt gao bắt được cổ tay Tống Hổ Thành, mượn lực kéo mình trở lại, đầu gối nhằm đánh ngay lên mỏ ác Tống Hổ Thành.

Tống Hổ Thành cổ tay rung lên một cái, tức thì thoát khỏi trảo của Vương Chí Đạo vốn đang bắt được cổ tay trái hắn, tiến lên một bước nữa, song chưởng đồng thời đẩy mạnh, đánh tới bụng trên Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo đã biết được Tống Hổ Thành như vậy chính là cao thủ nội gia quyền, công phu phát lực đẩy người cũng rất lợi hại, nếu để cho hắn đẩy tới trên bụng, chỉ sợ mình bị bay ngược lại sau tới vài thước. Lập tức Vương Chí Đạo nắm chặt hai quyền, từ trên mạnh mẽ nện xuống song chưởng của Tống Hổ Thành đang hướng về bụng mình.

"Phành" một tiếng, Tống Hổ Thành hai cánh tay tuy vững chắc, cũng không chịu nổi một đòn nện xuống như vậy của Vương Chí Đạo, không tự chủ được lỏng ra trượt xuống dưới. Vương Chí Đạo tận dụng thời cơ, lấy quyền hóa chưởng, học chính bộ dáng của Tống Hổ Thành, dùng Hổ phác thức (2) đánh lên trên ngực hắn.

"Băng" một tiếng, thanh âm phát ra giống như là đẩy lên cái lốp xe bơm căng hơi, Vương Chí Đạo bị lực phản chấn thật lớn đẩy bật lại, không tự chủ lùi về sau hai bước, mà Tống Hổ Thành cũng bị hắn đẩy lùi một bước.

Vương Chí Đạo cảm thấy đã đủ, liền ôm quyền nói: "Tống đại ca hảo công phu, ta thua rồi!"

Mặc dù chỉ qua lại vài cái, nhưng mà Vương Chí Đạo đã biết thực lực của mình so sánh với Tống Hổ Thành còn chênh lệch khá nhiều, trừ khi mình không từ thủ đoạn sử dụng sát chiêu, dùng mạng đánh nhau, còn không nếu tiếp tục đấu nữa chỉ có càng không chịu nổi, nên hắn thẳng thắn nhận thua.

Tống Thế Vinh ha hả cười lớn, đứng lên đi tới Vương Chí Đạo, nói: "Hổ Thành là đệ tử đắc ý nhất của Tống Thế Vinh ta, được ta chân truyền, một thân thực lực gần đạt được như ta. Tiểu tử ngươi lại có bản lãnh đẩy ngược hắn về sau một bước, không đơn giản, không hề đơn giản!"

Tống Hổ Thành cũng là vẻ mặt bội phục, ôm quyền nói: "Tiểu huynh đệ, nếu nói về sức mạnh thân thể, có lẽ ta mạnh hơn so với ngươi, nhưng mà năng lực đối địch ứng biến ngươi lại cao xa hơn ta. Nếu như ngươi tu luyện thêm mấy năm, sức mạnh thân thể tăng lên, có lẽ ta sẽ không phải là đối thủ của ngươi nữa. Ngươi chỉ là thua ở chỗ tuổi quá nhỏ mà thôi."

Tống Thế Vinh vỗ vỗ vai Vương Chí Đạo, nói: "Tốc độ và phản ứng của ngươi đều rất không tệ, quyền cước chiêu thức cũng rất tinh thục. Chỉ có điều là hạ bàn công lực của ngươi lại thấp một chút, hạ bàn công lực mà kém, tính ổn định lại càng kém hơn, rất dễ dàng để cho người ta nhất chiêu đẩy ngã mình, đặc biệt khi gặp phải nội gia cao thủ, chỉ một chưởng là có thể đánh tan tấn trụ của ngươi, bước đến là người bay. Tiểu huynh đệ, ngươi sau này luyện công, tốt nhất dùng nhiều thời gian để tập luyện hạ bàn, nên tập đứng tấn để làm cho hạ bàn vững vàng như núi, đối với thực chiến chỉ có ích vô hại. Ngàn vạn lần không nên bởi vì luyện pháp đứng tấn trụ quá ư buồn khổ nhàm chán mà bỏ qua, phải biết rằng chân chính công phu là từ trong khổ luyện mà ra."

"Hạ bàn huấn luyện, ta nghe nói trong quyền pháp của Tống lão gia tử có một loại phương pháp tu luyện hạ bàn, gọi là 'Nội kình bàn căn' (3), có thể đem hạ bàn luyên được tới giống như là cổ thụ mọc rễ, để người đẩy đánh cũng không dao động. Tống lão gia tử, loại phương pháp tu luyện này, có thể chỉ điểm cho ta một chút hay không?"

"Vương sư đệ, đừng hồ đồ, công phu bí truyền của Tống lão gia tử, sao có thể tùy ý truyền thụ cho đệ tử ngoại môn? Ngươi có thể được Tống lão gia tử chỉ điểm cho hai câu thì nên thấy là đủ rồi, đừng tham lam quá!" Hoắc Đình Giác trách cứ cho Vương Chí Đạo một trận, rồi lại quay sạng Tống Thế Vinh xin lỗi, nói: "Tống lão gia tử, rất xin lỗi, sư đệ này của ta thật là một võ si, hơn nữa tuổi nhỏ, không biết võ lâm quy củ, nên mới đưa ra yêu cầu vô lý này, Tống lão gia tử xin đừng trách!"

Tống Thế Vinh cười ha hả nói: "Không có việc gì, không có việc gì, không nghĩ tới kỹ năng thấp kém 'Nội kình bàn căn' của lão già ta lại được xưng tụng là thần công tuyệt kỹ, ha ha! Cũng được, tiểu huynh đệ, ta nhìn ngươi hợp ý, ngươi lại nhìn được công phu trên tay lão già ta, ta đây nên truyền thụ cho ngươi! Không cần nói bí mật không truyền người ngoài những thứ xa lạ gì đó, ta nguyện ý truyền thụ cho ngươi, vì ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ không phụ tâm ý của lão già này. Như vậy đi, hai ngày sau khi có thời gian đến Hình Ý Môn tìm lão già này!"

Hoắc Đình Giác nghe thấy cả mừng, vội vàng cám ơn trước, nói: "Đa tạ Tống lão gia tử nâng đỡ Vương sư đệ như thế. Vương sư đệ, còn không mau hướng Tống lão gia tử nói lời cám ơn!"

Cũng khó trách Hoắc Đình Giác cao hứng như vậy, Tống Thế Vinh có thể xem như ngôi sao sáng trong giới võ thuật, địa vị rất cao, không ai sánh kịp. "Nội kình bàn căn" nghe nói là phương pháp tu luyện trung tâm trong Tống thị Hình Ý, trừ Tống Hổ Thành và một vài đệ tử, nhận được chân truyền cũng không có nhiều. Vương Chí Đạo có thể được Tống Thế Vinh tự mình truyền thụ công pháp này, có thể nói cũng là một hình thức công nhận Vương Chí Đạo cũng là đệ tử của hắn. Tuy nói Vương Chí Đạo đã bái Hoắc Nguyên Giáp làm thầy, nhưng là Hoắc Nguyên Giáp luôn cổ vũ đệ tử thu thập rộng rãi đủ loại trường phái, Vương Chí Đạo thành đệ tử trên danh nghĩa của Tống Thế Vinh cũng không phải là không thể. Huống chi cứ như vậy, Tinh Võ Môn cùng Hình Ý Môn sẽ có quan hệ nhất định, nếu ai muốn khiêu khích Tinh Võ Môn, không thể không cẩn thận suy xét một chút xem có đắc tội Hình Ý Môn hay không.

Vương Chí Đạo nhưng lại không giống Hoắc Đình Giác nghĩ nhiều như vậy, hắn thật lòng muốn học tập Tống Thị Hình Ý "Nội kình bàn căn", trên thực tế loại công pháp này ở hậu thế đã được Tống thị Hình Ý truyền nhân công khai rồi, chỉ bất quá đã trải qua mấy đời, lại bị truyền nhân tự cho là thông minh gia giảm tu sửa, nội dung đã thay đổi đi, tu luyện hiệu quả thu được kém xa so với lời dẫn hiệu quả thần kỳ ghi trong Tống thị Quyền phổ. Nên Vương Chí Đạo mới muốn được Tống Thế Vinh tự thân truyền thụ "Nội kình bàn căn" nguyên bản, thể nghiệm một chút xem hạ bàn như cổ thụ mọc rễ hiệu quả ra sao.

Vương Chí Đạo hướng Tống Thế Vinh cảm ơn, nói: "Đa tạ Tống lão gia tử đồng ý chỉ điểm Chí Đạo. Nhưng thưa Tống lão gia tử, Chí Đạo còn có một vấn đề muốn hỏi người một chút, có thể được không?"

"Ngươi hỏi đi!'

" Công phu của Tống Hổ Thành đại ca, so với Lý Thư Văn thì như thế nào?"

"Bát Cực Môn Lý Thư Văn?" Tống Thế Vinh cảm thấy kinh ngạc, lại nói: "Người này ta đã gặp một lần, thực lực của hắn kinh người, chỉ sợ ngay cả ta so ra cũng kém. Ngươi sao lại hỏi đến hắn, không phải là ngươi đắc tội hắn đấy chứ?"

Thấy Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn đều vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm vào mình, Vương Chí Đạo vội vàng phủ nhận: "Không có, không có, ta cũng chưa gặp qua Lý Thư Văn, sao có thể đắc tội hắn được! Ta chỉ nghe người ta nói, Lý Thư Văn thực lực ở trong nước được cho là mạnh nhất giỏi nhất, ta chỉ muốn biết mình so với cao thủ mạnh nhất chênh lệch bao nhiêu mà thôi."

Một tiếng cười lạnh, chính là Quý Tùng Tường không nhịn được, nói: "Ếch ngồi đáy giếng, Lý Thư Văn là cao thủ mạnh nhất trong nước sao? Tiểu tử ngươi nghe ai thổi phồng vậy, đưa Lý Thư Văn lên cao như thế? Ngay cả Tống lão gia tử trước mặt cũng không để vào mắt sao? Ta không tin Lý Thư Văn lại lợi hại như vậy, nếu có cơ hội ta muốn đến đấu với hắn một chút, để xem hắn có phải lợi hại như ngươi thổi phồng hay không!"

Tống Thế Vinh ánh mắt lạnh lùng nhìn Quý Tùng Tường, cho đến khi cảm thấy hắn đã chột dạ, mới nói với hắn: "Tùng Tường à, ta và phụ thân đã mất của ngươi nhìn chung cũng có chút giao tình, có một số việc ta không thể không nhắc nhở ngươi. Trên đời này, có những người ngươi không thể trêu vào, cũng là không thể động đến. Lý Thư Văn chính là một trong số đó. Người này không những thực lực kinh người, nhưng lại còn sát tâm rất nặng, cùng hắn động thủ trên cơ bản rất ít người có thể còn sống. Ngươi nói ra những lời kia, nếu truyền đến tai hắn, hắn nhất định chạy ngay đến Bạch Hạc Môn đá quán, đến lúc đó chỉ sợ ta cũng không giúp được ngươi!"

Quý Tùng Tường có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy Tống Thế Vinh nói với mình nghiêm trọng như thế, trong lòng không tự chủ được cảm thấy run rẩy, bắt đầu thấy hối hận nổi lên.

Đúng lúc này lại thấy một người trung niên trang phục giống như Tống Hổ Thành vội vàng chạy vào, từ xa đã hướng tới Tống Thế Vinh cùng Tống Hổ Thành kêu lên: "Lão gia tử, Tống đại ca, đã xảy ra chuyện rồi!"

Chú thích:

(1) - Nội gia quyền khi phát lực thường không dùng sự bộc phát tốc độ và cơ bắp, mà thiên về phát lực ở đoạn ngắn bằng cách phối hợp lực lượng toàn thân, nên đánh lên người nhìn giống như đẩy một cái, tuy không gây thương tổn bên ngoài nhưng lại có thể chấn động gây nội thương hoặc đẩy đối phương bay đi.

(2) - Hổ phác thức: thế hổ vồ trong Hổ Hình của Hình Ý Quyền.

(3) - Nội kình bàn căn: nội kình chuyên luyện gốc rễ.

41. Chương 46 Tâm Ý Đấu Quyền Anh

Lô Thắng Tung không thoải mái nói: "Ngươi đây là xem thường ta hay sao? Người Tây dương kia đang làm nhục tất cả người Trung Quốc chúng ta, lúc này sao lại còn có thể là chuyện riêng của Hình Ý Môn các ngươi? Tránh ra!"

Tống Hổ Thành đang muốn khuyên nữa thì Lô Thắng Tung đã bỏ qua hắn xông lên trên lầu trên. Tống Hổ Thành ngạc nhiên, nhìn Tống Thế Vinh như muốn hỏi ý.

Tống Thế Vinh nói: "Để cho hắn lên đi, lấy Lô môn chủ thực lực, hắn là sẽ không bị người Tây dương dễ dàng đánh bại đâu, chúng ta trước hết cứu người. Hổ Thành, ngươi đi cứu Kỳ Lân xuống đi!"

Tống Hổ Thành lập tức "Dạ!" một tiếng lớn, liền xông tới chỗ Tống Kỳ Lân đang bị treo trên cao.

Bỗng nhiên bóng người chợt lóe, đã thấy Tỉnh Thượng Hùng Nhân kia quỷ mị chuyển mình đứng trước mặt Tống Kỳ Lân, võ sĩ trường đao như tia chớp từ thắt lưng xuất ra vung lên, ánh đao sáng như tuyết xẹt qua ngay trước mi mắt Tống Hổ Thành.

Tống Hổ Thành kinh hãi trong lòng, bản năng lùi về phía sau, thành ra lại trở về chỗ cũ.

Tỉnh Thượng Hùng Nhân võ sĩ đao lại gác lên trên người Tống Kỳ Lân, hắc hắc cười, nói: "Ta đã nói rồi, nếu muốn cứu hắn, trước hết phải đánh bại bằng hữu của ta, nếu mà cậy mạnh cứu người, đừng trách ta sẽ giết hắn! Đao này của ta rất sắc bén, chỉ cần vung lên là có thể chém ngang eo lưng khiến hắn đứt thành hai đoạn, các ngươi tốt nhất đừng nên xằng bậy!"

Tống Hổ Thành sắc mặt biến đổi, mới vừa rồi từ tốc độ vung đao của Tỉnh Thượng Hùng Nhân mà xem ra, cho dù động tác của hắn có nhanh, cũng không có khả năng ở dưới đao của Tỉnh Thượng Hùng Nhân mà cứu được Tống Kỳ Lân ra ngoài, nên hắn do dự đưa mắt liếc nhìn Tống Thế Vinh một cái, đứng nguyên ở đó không động tĩnh gì.

"Các hạ muốn đối với đệ tử của ta như thế nào?" Tống Thế Vinh nhìn chằm chằm vào Tỉnh Thượng Hùng Nhân hỏi.

"Đệ tử của ngươi vô duyên vô cớ chỉ trích ta là hung thủ giết người, còn dám động thủ với ta, ta không lập tức giết chết hắn đã là nhân từ lắm rồi. Đem hắn treo ở đây là cho hắn một chút giáo huấn, ta muốn cho hắn biết, bất cứ nói chuyện gì cũng phải có chứng cớ, không có chứng cớ, không thể tùy tiện chỉ trích đối phương giết người, đó là vu cáo hãm hại. Cũng không trách được người ta nói rằng người Trung Quốc các ngươi đúng là dân tộc thấp kém chưa được khai hóa, người Trung Quốc các ngươi cũng nên học tốt một chút kiến thức pháp luật, một điểm ý thức pháp luật cũng không có, chỉ biết làm càn!"

Một hung thủ giết người, giữa ban ngày ban mặt lại đem người treo lên, nhưng lại miệng lưỡi lưu loát bày ra bộ dạng giáo huấn người khác, giảng dạy pháp luật. Cho dù Tống Thế Vinh tu dưỡng rất tốt, cũng bị tức giận đến nỗi sắc mặt xanh mét. Nhưng chỉ vì tính mạng Tống Kỳ Lân vẫn nằm trong tay đối phương, Tống Thế Vinh đành cố nhẫn nhịn, lạnh lùng hỏi: "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Muốn thế nào? Chính là câu nói kia, đánh thắng được bằng hữu của ta, ta tức thì thả hắn xuống, chúng ta bây giờ còn nên xem một trận vui vẻ đặc sắc đi!"

Trong lúc Tống Thế Vinh cùng Tỉnh Thượng Hùng Nhân đàm phán, Lô Thắng Tung đã sớm cùng Lỗ Dich Tư xảy ra ác đấu.

Lô Thắng Tung chính là nhân vật đại biểu cho Thượng Hải Tâm Ý Môn, một thân Tâm Ý Quyền công phu đã đến mức lô hỏa thuần thanh, thực lực ở trong giới võ thuật Thượng Hải, phỏng chừng ngoài Tống Thế Vinh ra, không ai địch nổi hắn. Hơn nữa hắn trời sinh tính tình cao ngạo, ra tay tàn nhẫn, giới võ thuật Thượng Hải cơ hồ không có ai dám động vào hắn.

Đáng tiếc chính là, không có ai dám động vào cũng không có nghĩa là không người nào có thể địch nổi. Mặc dù từ cuối đời nhà Thanh sau khi người Tây qui mô xâm lược Trung Quốc, đối với Tây dương Quyền Anh người Trung Quốc đã có chút nhận thức, nhưng là môn phái võ thuật Trung Quốc đóng cửa tự phong, bảo thủ nguyên tắc truyền dạy, làm cho không ít các võ giả không có nhiều kiến thức về uy lực của Quyền Anh, lại càng không muốn nói đến việc đi học tập trao đổi một chút. Chịu đi học tập Tây dương quyền Anh, đại khái cũng chỉ có những thanh niên đã từng xuất dương, ra ngoài học tập, mở ra tư tưởng tiên tiến như Chu Quốc Phú, Trần Chân. Còn các võ giả như Quý Tùng Tường, Lô Thắng Tung kia, thuộc loại võ giả truyền thống, luôn luôn tự đề cao thân phận, đối với Tây dương quyền Anh luôn tỏ ý khinh thường không thèm đi học, lại càng không thèm tìm hiểu phân tích. Cho nên lần đầu tiên đối mặt với tay đấm bốc người Tây, Quý Tùng Tường vốn hoàn toàn không biết gì về Tây dương Quyền Anh, chỉ ba quyền đã lập tức bị đánh ngất đi. Mà Lô Thắng Tung tuy thực lực vượt xa Quý Tùng Tường nhưng thoạt nhìn cũng rất không tốt.

Lô Thắng Tung Tâm Ý quyền rất lợi hại, ra như gió lốc, động như tia chớp, gầm như sấm sét, lực bạt ngàn quân. Nhưng là tiến công có chút đơn điệu, tiết tấu kém xa không bằng Lỗ Dịch Tư quyền kích kỹ thuật dày đặc, thêm nữa hắn chiều cao thân mình cùng chiều dài cánh tay đều không bằng Lỗ Dịch Tư, nên dưới tổ hợp quyền pháp như cuồng phong bạo vũ của Lỗ Dịch Tư, hắn bị đánh cho liên tiếp lùi về sau. Cũng may là hắn thân pháp bộ pháp đều linh hoạt vô cùng, mặc dù bị Lỗ Dịch Tư đánh túi bụi, nhưng lại miễn cưỡng chưa bị đánh ngã. Bất quá chỉ cần người sáng suốt cũng có thể nhìn ra được, nếu tình huống cứ tiếp tục diễn ra như vậy, Lô Thắng Tung chỉ sợ cuối cùng kết cục cũng giống như Quý Tùng Tường.

Vương Chí Đạo thầm nghĩ nếu để cho một vị Tâm Ý quyền đại sư cứ như vậy thua dưới quyền của một tay đấm bốc Tây dương, cũng quá không xứng đáng. Lập tức không nhịn được liền lên tiếng chỉ điểm nói: "Lô tiền bối, Tây dương đấm bốc mặc dù tiết tấu công kích ác liệt, nhưng mà thiếp thân cận chiến lại là chỗ yếu của bọn hắn, chỉ cần bọn hắn bị đối thủ tiến sát vào người, liền không thể phát ra uy lực công kích!"

Lô Thắng Tung đang bị Lỗ Dịch Tư công kích đến nỗi trong lòng kêu khổ, nghe được Vương Chí Đạo chỉ điểm, mặc dù không biết là thật hay giả, nhưng ý niệm trong đầu lại như chết đuối vớ được cọc, khom lưng một bước Kê hành bộ, lập tức luồn vào bên trong hai cánh tay Lỗ Dịch Tư. Đầu tiên xuất ra một chiêu Quát địa phong, chân phải rà sát mặt đất quét lên, đá vào phía trước cẳng chân Lỗ Dịch Tư.

Lỗ Dịch Tư ăn đòn đau, không tự chủ được lùi về phía sau, Lô Thắng Tung vẫn áp sát người tiến theo, lưng bàn tay từ dưới vẩy lên đánh vào hạ bộ Lỗ Dịch Tư, xoay mình lại chuyển thành đánh thiếp thân khuỷu tay, nặng nề đánh trúng vào bộ vị trái tim Lỗ Dịch Tư, sau đó chân sau dùng sức dậm một phát, eo lưng phát lực, đưa đầu gối quyết liệt đánh mạnh lên người Lỗ Dịch Tư, bởi vì Lỗ Dịch Tư rất cao lớn nên một đầu gối này của Lô Thắng Tung lại đánh trúng hạ bộ hắn, làm cho Lỗ Dịch Tư cơ hồ đau đến suýt ngất đi.

Lỗ Dịch Tư đang muốn lùi tiếp về sau, Lô Thắng Tung lại trước hết đưa tay dùng Ưng trảo khóa chặt lên bả vai Lỗ Dịch Tư, ngăn cản không cho hắn lùi lại, hai người vẫn áp sát cùng một chỗ. Sau đó Lô Thắng Tung lại lật tay kia dùng lưng bàn tay nặng nề từ trên đánh xuống. Chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, khớp xương vai phải của Lỗ Dịch Tư đã bị một chưởng lực nặng ngàn cân này của Lô Thắng Tung đánh cho trật khớp.

Thắng bại đã phân!

Tống Thế Vinh quay sang Tỉnh Thượng Hùng Nhân lúc này sắc mặt đã biến, nói: "Bằng hữu của ngươi đã bị đánh bại rồi, lúc trước ngươi đã nói sẽ giữ lấy lời, vậy có phải sẽ thả đệ tử của ta xuống hay không?"

Tỉnh Thượng Hùng Nhân hừ lạnh nói: "Ta nói là đơn đả độc đấu công bằng đánh bại bằng hữu của ta, ta mới có thể thả đệ tử của ngươi. Nhưng mà chưa cần nói tới các ngươi dùng xa luân chiến, còn có người đứng ngoài xen miệng chỉ điểm, vậy có thể xem như thi đấu công bình hay sao?"

Tống Thế Vinh xanh xám mặt mày, tức giận hừ lạnh một tiếng, nói: "Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa mới thả người?"

Tỉnh Thượng Hùng Nhân cũng không để ý đến hắn, ngược lại nhìn trừng trừng vào Vương Chí Đạo, hỏi: "Ngươi là Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo sao?"

Vương Chí Đạo có chút ngạc nhiên, lại thấy ánh mắt Hoắc Đình Giác nhìn tới có chút kỳ quái, bèn cười đáp lại nói: "Ta không biết nguyên lai ta cũng nổi danh như vậy, tiểu Nhật Bản ngươi cũng nhận biết ta à?"

"Vương Chí Đạo!" Lại nghe Tỉnh Thượng Hùng Nhân giận dữ hét lên: "Ngươi biết ta là người nào không?"

"Không biết!" Vương Chí Đạo rất dứt khoát đáp lại: "Thành thật mà nói, ngươi có phải là người hay không, ta cũng không rõ ràng cho lắm!"

"Vương Chí Đạo!" Tỉnh Thượng Hùng Nhân lại càng giận dữ hét lên: "Ngươi nghe đây, ta gọi là Tỉnh Thượng Hùng Nhân. Ngươi còn nhớ rõ Tỉnh Thượng Khoan bị ngươi bẻ gãy một tay một chân hay không? Ta là em trai hắn!"

"Hả, nguyên lai ngươi là em trai của tên kia hả, thảo nào các ngươi cùng mang họ Tỉnh Thượng! Sao lại kỳ quái vậy?" Vương Chí Đạo sờ sờ cằm: "Tại sao hai anh em các ngươi lớn lên lại không giống nhau? Chẳng lẽ trong hai anh em ngươi có một đứa là con riêng?"

"Vương Chí Đạo!" Tỉnh Thượng Hùng Nhân nghe vậy không nhịn được nữa rống lên: "Ngươi cũng muốn cứu người này có đúng không? Tốt, ta đang muốn đi báo thù cho anh ta, có khí phách ngươi đi lên, chỉ cần ngươi có thể thắng được thanh đao này của ta, người ngươi có thể mang đi, nếu không, ngươi để mạng lại đây đi!"

"Khiêu chiến với ta, ngươi không sợ lại nhận được kết quả giống như anh trai ngươi hay sao?"

Vương Chí Đạo hỏi.

42. Chương 47 Oan Gia Ngõ Hẹp

"Thả người trước!" Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Ta đáp ứng quyết đấu cùng ngươi, cũng cam đoan không có ai đến can thiệp, nhưng mà muốn ngươi thả người trước. Người Trung Quốc chúng ta tuyệt đối giữ lời hứa so với người Nhật Bản các ngươi, ta đã đáp ứng chuyện gì sẽ không đổi ý. Nhưng là chữ tín của người Nhật Bản các ngươi bị người khác rất hoài nghi, vạn nhất ta đánh bại ngươi rồi, ngươi lại không chịu thả người, ta chịu thiệt thòi lớn!"

"Ngươi dám nghi ngờ chữ tín của Đại Nhật Bản võ sĩ đạo chúng ta?" Tỉnh Thượng Hùng Nhân vẻ mặt càng tức giận, dường như nhân cách đã bị lăng nhục rồi.

"Đại Nhật Bản võ sĩ đạo?" Vương Chí Đạo khinh thường nói: "Luôn miệng hô hào Đại Nhật Bản võ sĩ đạo, nói là giữ lời hứa, nhưng hành vi của các ngươi lại rõ ràng chứng minh các ngươi hèn hạ, vô sỉ, bội tín! Nếu muốn làm cho ta thật sự tin tưởng ngươi là một võ sĩ chân chính, thả người trước đi, nếu không mọi chuyện không cần bàn nữa!"

"Vương Chí Đạo, ngươi muốn cho người này chết hay sao?"

"Tỉnh Thượng Hùng Nhân, ngươi muốn chứng minh cho thằng anh trai gãy tay què chân của ngươi thấy võ sĩ đạo trên thực tế đúng là hèn yếu đạo hay sao?"

Trên trán gân xanh nổi lên, Tỉnh Thượng Hùng Nhân đột nhiên vung đao chém tới Tống Kỳ Lân, ánh đao lóe như chớp. Đám người Tống Hổ Thành thấy thế trong lòng không tự chủ được đều giật mình.

Đã thấy sợi dây treo Tống Kỳ Lân bị chặt đứt, Tống Kỳ Lân rơi thẳng xuống. Một đao này của Tỉnh Thượng Hùng Nhân, lại là chém đứt sợi dây.

Tống Hổ Thành thấy vậy, vội vàng nhào tới, đỡ được Tống Kỳ Lân.

Tỉnh Thượng Hùng Nhân chĩa mũi đao vào Vương Chí Đạo, nói: "Người ta đã thả rồi, ngươi có thể lên đây chưa? Đương nhiên, nếu ngươi sợ hãi rồi, có thể cùng tất cả những bằng hữu kia của ngươi xông lên đi, dù sao dưới đao của Tỉnh Thượng Hùng Nhân ta cũng không ngại có lắm vong hồn!"

"Sợ hãi, ngươi cho rằng ngươi thật sự có tư cách này sao?" Vương Chí Đạo khinh thường cười, nói với đám người Tống Thế Vinh, Hoắc Đình Giác: "Tống lão gia tử, Nhị sư huynh, các vị tiền bối, việc này là ta cùng với hắn giải quyết thù riêng, vậy để cho chính ta tự giải quyết đi, các vị không nên nhúng tay vào!"

Tống Thế Vinh trầm giọng hỏi: "Ngươi có nắm chắc đánh thắng không? Đây không phải là đơn giản như luận bàn võ nghệ thông thường, đối phương chính là muốn mạng của ngươi, ngươi nếu không nắm chắc được thì nên giao cho chúng ta ra ứng phó."

Vương Chí Đạo cười nói: "Tống lão gia tử, ta còn có thể trốn tránh dưới loại tình huống này hay sao? Rất nhiều người Trung Quốc cũng đang nhìn đó, ta sao có thể để cho bọn họ thất vọng!"

Tống Thế Vinh gật đầu, cất giọng sang sảng như chuông đồng nói với Tỉnh Thượng Hùng Nhân: "Nếu là ngươi hướng tới Vương Chí Đạo khiêu chiến, dựa theo quy tắc, hết thảy hậu quả ngươi phải tự chịu, sau đó vô luận ngươi sống hay chết, cũng không được truy cứu trách nhiệm Vương Chí Đạo! Ngươi dám đáp ứng không?"

Tỉnh Thượng Hùng Nhân lạnh lùng nói: "Trận chiến này chết chỉ có thể là Vương Chí Đạo. Bất quá nếu các ngươi lo lắng, ta có thể đáp ứng các ngươi, bất luận có hậu quả gì, mọi người chúng ta sẽ không truy cứu, hai bằng hữu này của ta có thể làm chứng! Vương Chí Đạo, ngươi mau lên đi, đừng có lề mề như một con đàn bà!"

Tỉnh Thượng Hùng Nhân đem võ sĩ đao giơ cao lên trên đỉnh đầu, cước bộ một trước một sau mở rộng ra, bày ra một thức "Thượng đoạn trảm kích" (1), đầu giữ vững, thân trên thẳng tắp, không động không lay, ánh mắt tập trung, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo ở dưới lầu, ánh mắt giống như đao phong lợi hại khiếp người, lộ ra sát khí vô hạn.

Kiếm đạo Nhật Bản coi trọng nhất chính là khí thế, Tỉnh Thượng Hùng Nhân là Liễu Sinh phái kiếm đạo cao thủ, thực lực còn muốn trên anh trai hắn Tỉnh Thượng Khoan, cho nên tư thế vừa được bày ra, tinh thần khí thế lập tức biến đổi dường như biến thành người khác.

Đám người Tống Thế Vinh thấy vậy trong lòng thất kinh, không tự chủ được mà cùng thấy lo lắng cho Vương Chí Đạo. Hoắc Đình Giác thấp giọng hỏi Vương Chí Đạo: "Ngươi định dùng binh khí gì, ta lập tức đi lấy cho ngươi!"

"Không cần thiết, ta có binh khí rồi!" Vương Chí Đạo tay phải vừa lật, thanh lưỡi lê ba cạnh dài 30 công phân (centimet) hiện ra.

Hoắc Đình Giác thấy binh khí của Vương Chí Đạo ngắn như vậy, không khỏi kinh ngạc không thôi, thở dài, lại hỏi: "Ngươi có điều gì cần nói với ta nữa không? Hoặc là còn có tâm nguyện gì?"

Vì Hoắc Đình Giác nhìn ra, Tỉnh Thượng Hùng Nhân cũng là Liễu Sinh kiếm phái đệ tử, mới vừa rồi hắn vung đao bức lui Tống Hổ Thành cùng với hiển lộ ra khí thế kia, xem thực lực người này không thể nghi ngờ gì còn cao hơn rất nhiều so với anh trai hắn Tỉnh Thượng Khoan. Vương Chí Đạo ngày đó khi đánh với Tỉnh Thượng Khoan, sở dĩ có thể chiến thắng hắn, chỉ là lợi dụng Tỉnh Thượng Khoan khinh địch coi thường, xuất kỳ bất ý dùng quái chiêu, hơn nữa lúc ấy Tỉnh Thượng Khoan quăng kiếm không cần, dùng tay không cùng Vương Chí Đạo so chiêu, Vương Chí Đạo mới có thể xuất kỳ chế thắng, bẽ gãy được một chân một tay Tỉnh Thượng Khoan. Nhưng mà lúc này đây thì lại khác hẳn, Tỉnh Thượng Hùng Nhân đã rút ra võ sĩ đao sắc bén, hơn nữa đã nói rõ quyết tâm phải giết Vương Chí Đạo, vậy sẽ không để cho Vương Chí Đạo đến nửa điểm cơ hội. Cho nên Hoắc Đình Giác mới cảm giác được Vương Chí Đạo có thể sẽ có đi không về, cảm thấy trong tâm không đành lòng, muốn cho hắn lưu lại di ngôn, miễn cho chết không nhắm mắt.

Vương Chí Đạo nghe hiểu được ý tứ của Hoắc Đình Giác, mỉm cười nói: "Nhị sư huynh, huynh bây giờ tốt nhất là lo lắng cho ta một chút đường lui!"

"Đường lui?"

"Phải, Tỉnh Thượng Hùng Nhân xem ra nếu không giết được ta tuyệt đối không chịu bỏ qua. Dưới tình huống này, ta không thể nương tay, phải toàn lực ứng phó giết chết hắn mới có thể bảo vệ được tính mạng. Đến lúc đó tiểu Nhật Bản sẽ không chịu cứ thế quên đi, bọn họ sẽ tìm ta báo thù, hoặc là đem ta giam vào ngục, cho nên ta muốn huynh chuẩn bị cho ta một đường lui, nói cách khác, huynh nên tới cướp ngục cứu ta!"

"Vậy là ngươi khẳng định chính mình nhất định có thể thắng hắn sao?" Hoắc Đình Giác cảm thấy khó hiểu.

Mỉm cười, Vương Chí Đạo tự tin nói: "Nếu là nói luận bàn điểm đến là dừng, có lẽ người nào cũng có thể thắng ta. Nhưng nếu là đánh nhau sinh tử, ta tin tưởng, cuối cùng sống sót nhất định là ta!"

Lưỡi lê ba cạnh múa lên một vòng, Vương Chí Đạo đột nhiên cước bộ bùng phát, chạy vọt lên cầu thang tửu lầu xông lên tầng hai, tốc độ cực nhanh, có thể sánh ngang với quán quân chạy nước rút ở Olympic.

Tỉnh Thượng Hùng Nhân ánh mắt ngưng đọng lại, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo đang xông lên, hai tay không tự chủ càng siết chặt lấy chuôi đao.

Xông lên lầu hai, khoảng cách tới Tỉnh Thượng Hùng Nhân chỉ còn tầm hai thước, Vương Chí Đạo đột nhiên quát lên một tiếng, thân thể lăng không nhảy dựng lên. Nhảy lên cao đến gần hai thước, còn cao hơn đỉnh đầu Tỉnh Thượng Hùng Nhân, thanh lưỡi lê ba cạnh trong tay cầm ngược lại, mũi lê thẳng tắp đâm xuống Bách Huyệt Hội (2) của Tỉnh Thượng Hùng Nhân. Mà thân thể của hắn, lại đối đầu với mũi đao nhọn của Tỉnh Thượng Hùng Nhân đang vung lên.

Rõ ràng chính là sử dụng đấu pháp đồng quy vu tẫn, đám người Hoắc Đình Giác thấy thế không tự chủ được cùng kinh hô một tiếng.

Nếu như Tỉnh Thượng Hùng Nhân đứng yên tại chỗ không tránh, Vương Chí Đạo không thể tránh khỏi bị mũi đao hướng lên của Tỉnh Thượng Hùng Nhân đâm thủng thân thể, nhưng là nếu cứ như vậy, Tỉnh Thượng Hùng Nhân cũng chắc chắn bị lưỡi lê ba cạnh của Vương Chí Đạo đâm thủng huyệt Bách Hội.

Sống chết trước mắt, Tỉnh Thượng Hùng Nhân không thể không để ý đến sinh tử của bản thân, không tự chủ được phải lùi về sau một bước, khí thế tự nhiên sụt xuống, bị đấu pháp coi thường sống chết của Vương Chí Đạo đánh lui.

Trong nháy mắt này, Vương Chí Đạo lại biến chiêu, lưỡi lê ba cạnh trong tay hắn còn chưa hạ xuống lại chuyển, gạt võ sĩ đao của Tỉnh Thượng Hùng Nhân ra, lại nương theo thân võ sĩ đao tuột xuống, người vừa rơi xuống đất lưỡi lê thuận thế đã đâm thẳng vào ngực Tỉnh Thượng Hùng Nhân.

Tỉnh Thượng Hùng Nhân quát to một tiếng, cước bộ biến hóa, võ sĩ đao nhanh chóng xoay ngược lại, chém ngang vào cạnh cổ Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo nhanh như chớp xoay mình nửa vòng, lưỡi lê ba cạnh đâm ngược vào bàn tay đang cầm đao của Tỉnh Thượng Hùng Nhân. Lúc này cả hai tốc độ cực nhanh, Tỉnh Thượng Hùng Nhân biến chiêu không kịp, cổ tay phải trong chớp mắt bị lưỡi lê ba cạnh đâm xuyên qua, đau đớn cực kỳ, võ sĩ đao không cầm nổi, "choang" một tiếng rơi trên mặt đất.

Nếu như Tỉnh Thượng Hùng Nhân có thể cứ thế nhận thua, bỏ đi không đánh nữa, có thể Vương Chí Đạo cũng sẽ vì thế mà đình chỉ công kích.

Đáng tiếc chính là, Tỉnh Thượng Hùng Nhân tuy cổ tay phải bị đâm thủng, nhưng lại đại phát hung tính, võ sĩ đao mặc dù đã rơi xuống đất, hắn lại dùng tay trái rút ra đoản đao đang dắt bên hông, vốn chuyên dùng để mổ bụng tự sát, lật tay cắt vào cổ Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo thân thể ngồi sụp xuống dưới một cái, hung hiểm tránh khỏi đoản đao trong tay trái Tỉnh Thượng Hùng Nhân, thuận thế hướng xuống xoay một vòng thanh lưỡi lê ba cạnh đang xuyên qua cổ tay phải đối phương, một tia máu đỏ từ cổ tay Tỉnh Thượng Hùng Nhân phun trào ra, Tỉnh Thượng Hùng Nhân đau đớn há miệng kêu thét lên, đoản đao trong tay cũng suýt buông rơi. Vương Chí Đạo nhân cơ hội cổ tay giật mạnh rút lưỡi lê ra, đồng thời đầu gối chân phải nâng cao lên đánh vào hạ bộ Tỉnh Thượng Hùng Nhân, lực đạo mạnh mẽ đánh thẳng trúng vào ngọc hành (3) Tỉnh Thượng Hùng Nhân. Liên tục chịu đau đớn vô cùng, Tỉnh Thượng Hùng Nhân suýt chút nữa ngất xỉu đi.

Vương Chí Đạo không để đối phương kịp hoàn hồn, lưỡi lê trong tay đảo sang tay kia lại nâng cao lên, trong không trung xoay ngang vẽ thành một nửa vòng cung, "phập" một tiếng đã đâm vào huyệt Thái Dương Tỉnh Thượng Hùng Nhân, ngập đến tận chuôi!

Chú thích:

(1) - Thượng đoạn trảm kích: thế chém cao của Kiếm đạo Nhật Bản, chủ yếu để tấn công lúc bắt đầu, khí thế sức lực còn mạnh, ngoài ra còn Trung đoạn, Hạ đoạn.

(2) - Bách Huyệt Hội: huyệt ở trên đỉnh đầu, chính là cái thóp lúc nhỏ của trẻ sơ sinh, lúc lớn lên mới đóng kín lại. Bị đâm vào đây thì chắc là…

(3) - Ngọc hành: "cà", "trứng" …

43. Chương 48 Lại Vào Ngục Giam

Lỗ Dịch Tư cùng hai gã tiểu Nhật Bản kia nhìn Tỉnh Thượng Hùng Nhân huyệt Thái Dương máu tươi giống như suối đang phun trào ra, kinh hãi đến mức một tiếng kêu cũng không phát ra nổi.

Đám người Tống Thế Vinh, Hoắc Đình Giác vẻ mặt cũng hoảng sợ, bọn họ đương nhiên biết đây là một trận quyết đấu sinh tử, nhất định sẽ có người chết, nhưng không ngờ tới như thế nào lại phân định sinh tử nhanh như vậy, hơn nữa người còn sống chính là Vương Chí Đạo bọn hắn vốn không xem trọng, còn Tỉnh Thượng Hùng Nhân được bọn họ cho rằng thực lực vượt xa Vương Chí Đạo thì lại mất mạng theo một phương thức vô cùng thê thảm.

Chém giết coi thường sống chết, biến chiêu xuất kỳ bất ý, sát chiêu hung ác ngoan độc, không điểm nào không thể hiện Vương Chí Đạo rõ ràng là một sát thủ siêu nhất lưu, kinh nghiệm lão luyện, tâm trí kiên định, giết người vô tình. Có điều là Vương Chí Đạo chỉ là một thiếu niên hơn mười sáu tuổi, chỉ là một đệ tử mới nhập môn, gia nhập Tinh Võ Môn không tới hai năm, tham gia chiến đấu chân chính chỉ hai ba trận. Nhưng đúng là một đệ tử hơn mười sáu tuổi, mới gia nhập Tinh Võ Môn kia, cơ hồ mỗi một lần chiến đấu lại đều làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, chấn động, khó có thể tin được. Cùng Tỉnh Thượng Khoan đánh một trận như thế, lại cùng Trương Chấn Uy đánh một trận như vậy, đến một trận chiến này lại càng khiến cho kẻ khác khiếp sợ.

Tỉnh Thượng Hùng Nhân thi thể "rầm" một phát ngã xuống rồi, hai gã tiểu Nhật Bản kia mới bừng tỉnh ngộ, bỗng nhiên trong lúc đó, hai người bọn họ phát ra tiếng hét chói tai không thua gì người phụ nữ kinh hoảng khi nhìn thấy con chuột.

"Người đâu hả, giết người rồi, người Trung Quốc giết người rồi!"

Dường như đã sớm phối hợp rất tốt cùng người Nhật Bản, mấy chục tuần bộ đều tay cầm súng trường Anh quốc, tách đám người đang vây quanh đứng xem, vọt tiến vào, mấy chục nòng súng nhất tề chĩa ngay vào Vương Chí Đạo tay đang cầm lưỡi lê ba cạnh đầy máu, vẫn đang đứng trước thi thể Tỉnh Thượng Hùng Nhân.

Thám trưởng tuần bộ đầu lĩnh đeo kính mắt, hình như cũng là một người Trung Quốc, hắn vẻ mặt chính khí lẫm liệt nói với Vương Chí Đạo một câu giống như đã học thuộc lòng ngàn năm không sai: "Hung thủ lớn mật giết người, dám giữa ban ngày ban mặt hành hung sát nhân, còn không mau ném vũ khí xuống, giơ tay đầu hàng, nếu không giết chết không tha!"

"Lão Lôi!" Đám người Tống Thế Vinh lúc này mới phản ứng lại, tựa hồ như cũng rất quen thuộc với Thám trưởng tuần bộ khu Tô giới Anh quốc kia. Tống Thế Vinh nói với hắn: "Lão Lôi, ngươi hãy nghe ta nói, việc này chính là người Nhật Bản hướng tới Vương Chí Đạo khiêu chiến, bọn họ trước đó đã định ra sinh tử

quyết đấu, tự gánh lấy hậu quả, ta là người công bằng chính trực, còn hai người Nhật Bản cùng người Anh quốc kia cũng có thể làm chứng, cho nên ngươi không thể chỉ trích Vương Chí Đạo là hung thủ giết người!"

Lôi thám trưởng nghe vậy kinh ngạc, hướng ánh mắt nhìn về Lỗ Dịch Tư cũng hai gã tiểu Nhật Bản kia.

Lỗ Dịch Tư bị Lô Thắng Tung đả thương, đau đớn khó chịu, không nói năng gì, còn hai gã tiểu Nhật Bản kia lại kêu ầm lên: "Sự tình không phải như thế, đúng là tiểu tử này cố ý giết người. Chúng ta ở chỗ này vui vẻ ăn cơm uống rượu, đầu tiên là người Trung Quốc kia chạy đến tìm Tỉnh Thượng Quân phiền toái, sau đó tiểu tử này đột nhiên cầm hung khí trong tay hắn vọt tới, không nói được một lời đã đem Tỉnh Thượng Quân đâm chết! Lôi thám trưởng, tiểu tử này là giết người Đại Nhật Bản chúng ta, ngươi nhất định phải bắt hắn mang ra công lý, nếu không Đại Nhật Bản chúng ta tuyệt không bỏ qua, đến l đó xảy ra hậu quả gì, không cần chúng ta nói chắc ngươi cũng rõ ràng. Còn không bắt người đi!"

Hai gã tiểu Nhật Bản đều chỉ tay vào Vương Chí Đạo.

Lôi thám trưởng nghe vậy sắc mặt vội biến đổi, quay sang chắp tay nói với Tống Thế Vinh: "Xin lỗi, Tống lão, thân mang chức trách, ta không thể không bắt người, hắn trong sạch hay không, tự có Pháp quan đại nhân phán đoán. Người đâu, bắt hắn đi!"

Tống Thế Vinh bị hai gã tiểu Nhật Bản kia giở trò lật lọng phản phúc, tức giận tái xanh cả mặt, chỉ vào hai gã tiểu Nhật Bản, nói: "Các ngươi..., hai ngươi..., bằng hữu của các ngươi khi còn sống đã nói, mặc kệ có xảy ra hậu quả gì, người Nhật Bản các ngươi cũng gì không truy cứu, hai người các ngươi làm chứng cho hắn. Tại sao hai người giở trò phản phúc lật lọng?"

Hai gã tiểu Nhật Bản kia có chút không dám trực tiếp nhìn ánh mắt phẫn nộ của Tống Thế Vinh, nhìn tránh đi chỗ khác, cố ý né tránh không trả lời Tống Thế Vinh chất vấn.

Hoắc Đình Giác thở dài, nói với Tống Thế Vinh: "Tống lão gia tử, coi như hết! Trên thực tế chúng ta đã sớm nghi ngờ, tiểu Nhật Bản đúng thật là không có khả năng giữ chữ tín, Vương Chí Đạo nói với ta để ta tìm cho hắn đường lui, đúng là hắn đã sớm đoán được loại tình huống này rồi. May là, nơi này là Anh quốc Tô giới, tiểu Nhật Bản cũng không thể đến quyết định, phạm án trong địa phận Anh quốc Tô giới, cũng phải trải qua pháp đình để thẩm phán mới có quyền định tội. Chúng ta vẫn còn đường xoay xở."

Đối diện với mấy chục nòng súng, Vương Chí Đạo biết dù mình võ công có cao tới đâu cũng vô dụng, lập tức nhanh chóng thả lưỡi lê ba cạnh xuống, để mặc cho tuần bộ xông lên còng tay mình lại.

Không nghĩ được mới tới thời đại này không đến hai năm, đã hai lần vào ngục giam. Lần trước là có Trần Chân ở cùng hắn, không biết lần này sẽ là người nào đây?

Tất cả ngục giam trong thiên hạ tựa hồ cũng không sai biệt nhiều, tuy nhiên nhà ngục ở Anh quốc Tô giới so với nhà ngục của tiểu Nhật Bản có sạch sẽ hơn một chút, tựa hồ người Anh quốc so với tiểu Nhật Bản có chút ưu ái vệ sinh hơn. Song sắt to như cánh tay trẻ con, xuyên vào thành vách tường gạch kiên cố không thể phá vỡ, cuối hành lang bên ngoài buồng giam lại có cửa lớn bằng tấm thép dày, như thế một người cho dù có thể ra khỏi buồng giam, cũng không thể vượt ra khỏi ngục.

Ngục giam dường như kín người hết chỗ, Vương Chí Đạo bị đưa vào trong một buồng giam đã có một người bị giam trong đó từ trước.

Người này thoạt nhìn ước chừng bốn năm mươi tuổi, trên mặt không râu, tóc thưa thớt không được bao nhiêu sợi. Hai tay hai chân đều mang xiềng khóa to nặng, hình thể không lớn, nhưng lại làm cho Vương Chí Đạo có cảm giác rất tinh anh tráng kiện. Trên người hắn mặc một bộ quần áo Trung Quốc kiểu cũ bình thường, mặc dù cũ nhưng rất sạch sẽ, hiển nhiên hắn mới bị giam ở đây chưa lâu.

Chỉ bất quá người này ánh mắt rất âm trầm, Vương Chí Đạo rất có lễ phép chào hỏi hắn, hắn chẳng những không để ý tới, còn nhìn Vương Chí Đạo bộ dáng hình như Vương Chí Đạo là một gian tế, ánh mắt hắn âm trầm làm lòng người phát lạnh khiến cho Vương Chí Đạo tâm trí rất không thoải mái.

Buồng giam không lớn, lại có hai cái giường gỗ, Vương Chí Đạo phân biệt rõ ràng quái nhân kia đang ngồi trên một giường, chính mình thì ngồi vào cái giường còn lại. Từ trên người lại lấy ra một mẩu dây sắt đã dấu từ trước, làm trò ngay trước mặt quái nhân kia, coi như không có ai ở đó, mở hết xiềng khóa chân tay

ra, rồi sau đó vươn vai, thở dài nói: "Thật là, đã vào trong buồng giam rồi, còn để ta mang xiềng khóa gì chứ? Vậy để ta giải khai cho dễ chịu một chút!"

Rồi lại quay sang quái nhân kia cười: "Vị tiền bối này, xem ra ông cũng là người Trung Quốc hả, không biết phạm vào tội gì? Nếu muốn để ta giúp ông mở xiềng xích ra cho thoải mái một chút?"

Quái nhân lạnh lùng theo dõi hắn, thanh âm rất âm trầm hỏi: "Nhìn ngươi mở khóa xích thuần thục như vậy, hiển nhiên đã trải qua chuyên môn huấn luyện. Ngươi là đệ tử của Thần thâu môn (1) sao? Bọn người Anh quốc kia cho ngươi vào đây, muốn cho ngươi ăn trộm đồ của lão phu sao?"

Vương Chí Đạo ngạc nhiên, cười ha ha nói: "Vị tiền bối này, ông nhất định là hiểu lầm rồi, kỹ thuật mở khóa này của ta đúng là theo một vị tiền bối Thần thâu môn học được, nhưng ta không phải là đệ tử Thần thâu môn, ta là Tinh Võ Môn đệ tử, ta bị giam ở chỗ này là bởi vì đã giết người, không phải do người Anh quốc phái tới. Tiền bối chẳng lẽ trên người có dấu bảo bối gì bị người Anh quốc thèm thuồng sao?"

Hừ lạnh một tiếng, quái nhân hiển nhiên căn bản là không tin Vương Chí Đạo, liền dùng một giọng tràn ngập ý tứ uy hiếp nói: "Lão phu cảnh cáo ngươi, tốt nhất trước mắt lão phu không nên dở mấy trò bịp bợm mánh khóe, lại càng không nên đến gần lão phu trong khoảng cách ba thước. Nếu không như vậy, lão phu sẽ một chưởng đánh chết ngươi!"

Lại ngạc nhiên trong chốc lát, Vương Chí Đạo gật đầu, nói: "Tiền bối, ta rõ ràng rồi, ông yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đến gần ông trong vòng ba thước, ta bây giờ đi ngủ đây, ngủ ngon!"

Quái nhân trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, không ngờ hắn thật sự ngủ thiếp đi, lại còn phát ra tiếng ngáy, trong lòng càng không khỏi khẳng định tiểu tử này đúng là do người Anh quốc phái tới, nếu không tại sao có thể vừa mới vào tù đã có thể ngủ ngon được như vậy!

"Vương Chí Đạo! Vương Chí Đạo!"

Đang chìm đắm trong mộng đẹp mơ về kiếp trước, Vương Chí Đạo bị tiếng gọi của Ô Tâm Lan làm bừng tỉnh, mở mắt đã chứng kiến vẻ mặt lo lắng của Ô Tâm Lan, không khỏi cười ha ha nói: "Ô sư tỷ, làm sao ngươi lại đến thăm ta đầu tiên?"

"Nhị sư huynh cùng Tống lão gia tử bọn họ bị người Nhật Bản cùng người Anh quốc ngăn cản, không có cách nào đến thăm ngươi. May Chu Điệp tỷ quen biết mấy người Anh quốc, thỉnh cầu bọn họ hỗ trợ, chúng ta mới được vào!" Ô Tâm Lan vẻ mặt vừa tức giận lại vừa khổ sở, thở dài nói:

"Vương Chí Đạo, ngươi tại sao luôn chuốc họa như thế, tại sao ngươi lúc nào cũng bị giam vào ngục? Ngươi chẳng lẽ rất thích ngồi không bên trong buồng giam hay sao?"

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, nếu như có thể lựa chọn, ngu ngốc mới thích ngồi không trong buồng giam. Thở dài, Vương Chí Đạo hỏi: "Cô Chu Điệp cũng tới hay sao?"

"Vương Chí Đạo, ta ở chỗ này này!" Thanh âm buồn bã của Chu Điệp vang lên, Vương Chí Đạo nhìn ra thấy một thân hình uyển chuyển mặc xường xám đang đứng trong bóng tối.

Chú thích:

(1) - Thần thâu môn: môn phái của bọn ăn trộm, thực ra thì trộm cắp không lập thành môn phái công khai, nhưng các ngón nghề mở khóa móc túi thì vẫn được đời trước truyền cho đời sau, nên gọi thành Thần thâu môn.

44. Chương 49 Quái Nhân Cuồng Vọng

Chu Điệp đối với ánh mắt Vương Chí Đạo đang hừng hực nhìn mình không khỏi mặt ngọc cũng có chút đỏ lên, nhưng mà cũng không có ý oán trách, chỉ thở dài nói với hắn: "Vương Chí Đạo, xin lỗi, ta tìm rất nhiều

bằng hữu hỗ trợ, nhưng mà bọn họ nhiều nhất chỉ có thể giúp cho chúng ta đến thăm ngươi. Bởi vì ngươi giết người chính là người Nhật Bản, bọn họ không thể thả ngươi ra được."

Vương Chí Đạo cười nói: "Các người có thể đi vào đây thăm ta, ta đã rất vui vẻ rồi, không cần phải xin lỗi gì cả!"

"Nhưng là, ngươi giúp đỡ chiếu cố ta nhiều như vậy, ta lại không có cách nào đem ngươi cứu ra khỏi buồng giam. Một khi đã nghĩ đến chuyện này, ta sẽ rất khó bỏ qua, cảm giác được chính mình rất là vô dụng mà!" Chu Điệp ủ rũ nói.

"Ngàn vạn lần không nên nói như vậy, việc này căn bản không phải là trách nhiệm của cô. Cô Chu Điệp, chuyện của ta hãy để cho ta tự mình giải quyết đi, cô đáp ứng ta, không nên vì chuyện của ta mà hao tâm tổn sức nữa!"

"Như vậy sao được, ngươi từng không để ý đến sống chết để bảo vệ ta an toàn, nay ngươi gặp chuyện không may ta lại không quan tâm đến ngươi, ta còn có thể được xem như con người hay sao?" Chu Điệp hờn giận nói.

Vương Chí Đạo trầm giọng nói: "Đàn ông bảo vệ phụ nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, huống chi lúc ấy ta là vệ sĩ của cô, đó là việc ta nên làm, không cần cô phải báo đáp. Cô nghĩ muốn giúp ta, ta rất cảm kích. Nhưng là, ta không thích vì chuyện của ta mà cô phải đi khắp nơi cầu cạnh người khác, càng không muốn vì chuyện của ta mà cô phải cùng với những người đương chức đương quyền làm những chuyện giao dịch nọ kia. Cô nếu mà làm như vậy, ta sẽ rất tức giận, lại càng không thể tha thứ cho bản thân mình. Cho nên chuyện này dừng ở đây đi, để cho ta tự mình giải quyết, các người tốt nhất không nên xen vào nữa!"

Chu Điệp ngạc nhiên mất một hồi lâu, mới tỉnh ngộ hiểu ra trong lời nói của Vương Chí Đạo "giao dịch" là có ý nghĩa gì, lập tức không khỏi mặt ngọc đỏ bừng, giận dữ nói: "Vương Chí Đạo, ngươi lại suy nghĩ bậy bạ cái gì đó, ta lại có thể là loại nữ nhân như ngươi tưởng tượng kia hay sao? Ta cùng Tâm Lan có thể đến thăm ngươi, đơn giản là Lãnh sự Anh quốc và phu nhân của hắn là bạn tốt của ta, ta nhờ bọn họ giúp đỡ mới có thể cùng Tâm Lan vào đây, tuyệt đối không phải là làm cái loại 'giao dịch' như trong tưởng tượng của ngươi, ngươi đã rõ chưa?"

Ô Tâm Lan nghe được ngơ ngác không hiểu ấn ý, kỳ quái hỏi: "Vương Chí Đạo, Chu Điệp tỷ, các người đang nói cái gì? Cái gì giao dịch?"

Vương Chí Đạo cười khổ, biết chính mình đã oan uổng cho Chu Điệp rồi. Thành thật mà nói, khi hắn nghe được Ô Tâm Lan nói Chu Điệp vì chuyện của hắn mà cầu cạnh rất nhiều người Anh quốc, liền không tự chủ được mà nghĩ đến trong tiểu thuyết hay phim ảnh ở hậu thế thường mô tả loại tình tiết này, trong tim dâng lên một loại cảm giác không thoải mái, cho nên nói năng mới có chút tàn nhẫn, mục đích là để không cho Chu Điệp lại vì chuyện của mình mà đi "cầu người" nữa. Nhưng mà đã biết được chỉ là hiểu lầm, Vương Chí Đạo trong lòng lại nổi lên cảm giác thoải mái dễ chịu, vội vàng cười xin lỗi Chu Điệp: "Xin lỗi, cô Chu Điệp, là ta thật sự lo lắng cho cô nên mới suy nghĩ lung tung. Cô Chu Điệp trong lòng ta chính là nữ thần cao quý thuần khiết, ta không nghĩ hình tượng của cô trong tâm ta có lấy dù chỉ là nửa điểm ô nhiễm. Xin cô tha thứ cho ta đã mở miệng nói năng hàm hồ!"

Chu Điệp nghe vậy mặt lại một lần nữa ửng hồng, nàng nhìn Vương Chí Đạo một lúc lâu, thở dài nói: "Vương Chí Đạo, ngươi là giết người trong Anh quốc Tô giới, dựa theo Tô giới quy tắc, ngươi được Pháp đình (1) Anh quốc tiếp nhận xét xử, do Pháp quan (2) cùng Bồi thẩm đoàn kết luận ngươi có tội hay không, nếu như tội giết người của ngươi bị xác lập, dựa theo pháp luật của Anh quốc Tô giới, ngươi sẽ bị xử treo cổ. Ta đã tìm cho ngươi một người luật sư, mặc dù không phải là rất nổi danh, nhưng là đồng ý tiếp nhận vụ án chết người này, thì hắn là tốt nhất rồi. Vương Chí Đạo, ta muốn ngươi phối hợp thật tốt cùng lịch sử, nói không chừng có thể có cơ hội thoát tội."

"Lên Pháp đình sao?"

"Đúng vậy, pháp luật Anh quốc thông thường đều cấp cho nghi phạm cơ hội để biện hộ, sau đó lại do Bồi thẩm đoàn cùng thống nhất quyết định xem ngươi có phạm tội hay không. Tống lão gia tử cùng Nông đại thúc đang đi liên hệ một ít bằng hữu, xin gia nhập vào Bồi thẩm đoàn, hy vọng có thể giúp ngươi thoát tội."

Vương Chí Đạo nghĩ đến hình ảnh trên Pháp đình ở đời sau, hai bên luật sư miệng lưỡi giao phong, tình tiết thật đặc sắc giống như long tranh hổ đấu, không khỏi trong lòng xao động, lại hỏi Chu Điệp: "Pháp đình có thể cho phép nghi phạm tự mình biện hộ hay không?"

"Hình như có thể, ngươi không phải là đang muốn tự mình biện hộ đấy chứ? Đừng như vậy, có một luật sư giúp ngươi biện hộ sẽ tốt hơn, hắn dù sao cũng là chuyên nghiệp mà." Chu Điệp khuyên nhủ.

"Là chuyên nghiệp chỉ sợ vẫn còn kém so với luật sư chuyên nghiệp bên tiểu Nhật Bản mời?" Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Hơn nữa ta cũng là người hiểu biết pháp luật, so với đi tin tưởng một người luật sự không quen biết, chi bằng ta tin tưởng chính bản thân mình thì tốt hơn. Cô Chu Điệp, Ô sư tỷ, các người yên tâm, ta nhất định có thể làm cho chính mình thoát tội, xin các người tin tưởng ta!"

Vương Chí Đạo nhớ đến chính mình ở kiếp trước khi còn là lính trinh sát, vì chấp hành một vài nhiệm vụ đặc biệt, đã khổ học pháp luật trong một khoảng thời gian, về sau đã không ít lần ra Pháp đình, đối với các sự vụ kiện tụng chỉ sợ đã có thể được coi là một chuyên gia rồi, huống chi hắn ở kiếp trước trong các sách vở pháp luật đã tích lũy không ít án lệ, loại kinh nghiệm đó ở thời đại này các luật sư cũng chưa chắc đã có được, phỏng chừng hắn là có thể liều mạng cùng luật sư được bên tiểu Nhật Bản mời đến.

Đột nhiên trong lúc đó, hắn lại nghĩ đến, chính mình thực ra chỉ quen thuộc với pháp luật đời sau, pháp luật Anh quốc Tô giới ở thời đại này mình lại hoàn toàn không biết. Nghĩ vậy, Vương Chí Đạo vội vàng nói với Chu Điệp:" Được rồi, cô Chu Điệp, cô đi chuẩn bị vài cuốn sách pháp luật đến đây cho ta học tập nghiên cứu!"

Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan nghe vậy đơ mặt nhìn nhau, không phải vừa nói hiểu biết pháp luật sao, như thế nào lại còn muốn xem sách luật, ngày thường không thắp hương, đến lúc gặp chuyện mới ôm chân Phật?

Nhìn ra sự nghi hoặc của Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo cười ha ha che dấu, nói: "Đừng hiểu lầm, pháp luật ta thực sự hiểu, chỉ là ta nghĩ muốn xem kỹ càng thêm một chút, để lên Pháp đình có thể bất khả chiến bại."

Chu Điệp gật đầu: "Chuẩn bị sách luật cho ngươi không thành vấn đề, ta nhớ rõ phu nhân Lãnh sự Anh quốc có một quyển 'Pháp luật Tuyển tập ', ta có thể mượn của nàng, chỉ có điều quyển sách đó bằng tiếng Anh."

"Không quan trọng, ta có thể đọc hiểu được."

Sau khi Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan rời đi, mãi tới ba giờ sau, mới thấy lính gác ngục đưa tới một quyển "Pháp luật Tuyển tập" thật dày. Vương Chí Đạo nhìn thấy quyển Tuyển tập dày đến mức xem ba ngày ba đêm cũng không hết kia, không khỏi cười khổ.

Quái nhân cùng buồng giam kia từ khi Vương Chí Đạo mới bị đưa vào chỉ nói qua nói lại mấy câu, sau cũng không nói năng gì nữa, lúc này lại đột nhiên mở miệng hỏi: "Nguyên lai tiểu tử ngươi thật sự là bởi vì phạm tội mới bị giam vào đây sao? Ngươi giết chết tiểu Nhật Bản, nghĩ muốn trên Pháp đình tự mình biện hộ cho mình để thoát tội? Lão phu đã từng gặp qua không ít người ngây thơ khờ khạo, nhưng một người ngây thơ khờ khạo đến mức cuồng vọng như tiểu tử nhà ngươi thì đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy. Pháp đình của người Anh quốc làm sao lại có thể để cho tiểu tử nhà ngươi thoát tội dễ dàng như vậy? Huống chi ngươi giết chính là tiểu Nhật Bản, bọn tiểu Nhật Bản có thể cho ngươi thoát tội hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta cũng không nói là dễ dàng mà, nhưng là ít nhất cũng muốn phấn đấu một lần, đúng không? Không phấn đấu đã buông xuôi, ta nghĩ vô luận là ai cũng sẽ không cam tâm đâu!"

Quái nhân "hừ hừ" lạnh lẽo hai tiếng, đầu không gật không lắc, cũng không nói gì nữa.

Vương Chí Đạo cũng mặc kệ hắn ở đó, mở sách "Pháp luật Tuyển tập" ra chăm chú nhìn xem.

Có lẽ cảm thấy có chút cảm giác buồn bực, quái nhân thấy Vương Chí Đạo chỉ lo đọc sách, bắt đầu nhịn không được, lại hỏi: "Tiểu tử, ngươi giết tiểu Nhật Bản là ai?"

"Hắn gọi là Tỉnh Thượng Hùng Nhân, là một Nhật Bản Liễu Sinh phái kiếm đạo cao thủ!" Vương Chí Đạo vừa đọc sách vừa trả lời hắn.

"Cao thủ, hừ!" Quái nhân khinh thường nói: "Chỉ bằng một điểm công phu thấp hèn của tiểu Nhật Bản, cũng có thể được xưng là cao thủ, tiểu tử ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng, chưa có kiến thức qua chân chính cao thủ, mới có thể coi một tiểu Nhật Bản là cao thủ, nếu là cao thủ làm sao còn có thể để cho tiểu tử ngươi giết chết!"

Vương Chí Đạo nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn quái nhân một cái, hỏi:" "Nghe tiền bối nói như vậy, chắc hẳn tiền bối đã từng kiến thức qua cao thủ chân chính rồi?"

Quái nhân mi mắt nhướng lên, lộ ra bộ dáng cuồng ngạo, nói: "Chỉ cần có thể cùng lão phu đánh qua vài chiêu mà chưa bị thua, được coi là cao thủ chân chính rồi, trong nước may ra có khoảng hai ba người có thực lực như vậy, có thể cùng lão phu liều mạng đánh qua vài chiêu, bọn họ có thể được coi là cao thủ chân chính đó!"

Vương Chí Đạo giật mình ngạc nhiên, nghĩ đến lời nói lúc trước của quái nhân, bây giờ hắn định cải biến đi một chút để nói trả lại: Cậu đây đã thấy không ít người cuồng ngạo, nhưng ngươi cuồng ngạo như vậy, có thể coi chính mình là thiên hạ đệ nhất, cậu đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy!

"Tiền bối, nói như vậy hẳn nhiên võ công thật sự rất cao nhỉ, vừa lúc vãn bối có chút ngứa tay, không biết tiền bối có thể cho vãn bối lãnh giáo một chút cao chiêu của tiền bối được hay không?"

"Ngươi!" Quái nhân từ trong lỗ mũi xì ra một âm thanh khinh thường, nói: "Tiểu tử, coi như là sư phụ ngươi Hoắc Nguyên Giáp, cũng không có tư cách hướng lão phu lãnh giáo, chỉ bằng tiểu tử ngươi, không biết sống chết. Nếu nói ngươi nếu có thể còn sống ra khỏi đây, lại luyện tập cho tốt, mười năm sau trở lại tìm lão phu đi!"

Phục rồi! Vương Chí Đạo nghĩ đến đời sau khi trò chuyện trên mạng (chat) thường xuyên nhìn thấy một câu danh ngôn kinh điển: Trâu tại sao bay được ở trên trời, bởi vì người trên mặt đất thổi lên!

Quái nhân này trong lòng Vương Chí Đạo đã giống với những kẻ ở hậu thế cả ngày khoe khoang chính mình là thiên hạ vô địch, nhưng lại sống chết cũng không chịu cùng người động thủ, cùng là một dạng Vẽ "đại sư" (3).

Trong lòng khinh bỉ, Vương Chí Đạo ngữ khí cũng không quá lễ độ nữa, hỏi: "Tiền bối võ công cao như vậy, như thế nào lại chịu ngồi ở chỗ này? Chẳng lẽ là lại bí mật khổ luyện một môn thần công nào đó hay sao?"

"Nói đến chuyện này tức chết lão phu, nếu không phải do người Anh quốc dùng mấy trăm cây súng Tây ngắm trúng vào lão phu, nếu là chỉ bằng mấy trăm người bọn chúng, làm sao có khả năng bắt được lão phu. Nhưng mà mấy trăm cây súng Tây thì khác, nhớ lại năm đó Trình Đình Hoa cũng bị chết dưới súng Tây, lão phu làm sao có thể chịu loại thiệt thòi ấy, đành phải để cho bọn chúng tống giam vào đây!"

Quái nhân càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên một chưởng thật mạnh hướng trên vách tường đánh tới.

Chỉ nghe "chát" một tiếng, vách tường ngăn bằng gạch xây cứng rắn bị lão đánh lên mảnh vụn văng ra tung tóe, rõ ràng hiện ra một dấu chưởng ấn sâu vào đến hai tấc!

Vương Chí Đạo nhìn đến mức hai con ngươi suýt rơi ra khỏi tròng mắt, bắt đầu cảm giác được chính mình hình như đã nghĩ oan uổng cho quái nhân kia rồi, có thể đánh ra một loại chưởng lực đáng sợ như thế, vô luận như thế nào có năng lực như vậy cũng nên cuồng ngạo một chút.

Quái nhân đột nhiên lại cười "ha ha", nói: "Bất quá lão phu sẽ không ngồi trong này bao lâu nữa! Tiểu tử, không ngại nói cho ngươi biết, lão phu có một đứa con nuôi đang làm việc dưới tay Viên đại công tử, hắn chỉ cần biết được hoàn cảnh của lão phu, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp đem lão phu cứu ra ngoài. Đến lúc đó lão phu sẽ làm cho bọn người Anh quốc kia mất mặt!"

Viên đại công tử? Con nuôi? Vương Chí Đạo trong lòng chợt cuộn lên, thầm nghĩ sẽ không xảo hợp như vậy chứ!

Hắn cẩn trọng hỏi: "Xin hỏi tiền bối cao tính đại danh?"

"Lão phu Lý Thư Văn, tiểu tử ngươi đã nghe qua chưa?"

Lý Thư Văn, Bát Cực Môn "Thần thương" Lý Thư Văn, quả nhiên là hắn.

Vương Chí Đạo da đầu một trận tê dại, mẹ nó, như thế nào lại đụng phải Lý Thư Văn ở một nơi như thế này?

Chú thích:

(1) - Pháp đình: tòa án, ở đậy giữ nguyên từ này cho giống với cách gọi thời xưa.

(2) - Pháp quan: quan tòa, chánh án.

(3) - Vẽ "đại sư": một cách nói mỉa mai, ngược với Võ "đại sư", ám chỉ người chỉ giỏi chém gió võ mồm.

45. Chương 50 51 Lưỡi Chiến Pháp Đình (thượng Hạ)

Khó trách người đời sau cho rằng, trong lịch sử cận đại, nói về công lực cương mãnh, không người nào có thể so sánh nổi với Lý Thư Văn, hắn là người duy nhất trong lịch sử cận đại đem minh kình luyện đến mức tận cùng, không cần chuyển thành ám kình, đúng là một cao thủ quyền thuật nếu so với cao thủ luyện thành ám kình lại càng đáng sợ hơn.

Lý Thư Văn rất rõ ràng là còn chưa biết Lý Ngạo Sơn đã chết, trong tâm trăm phần tin tưởng con nuôi yêu quý sẽ đưa hắn ra khỏi ngục giam. Nếu hắn biết được con nuôi yêu quý của hắn đã bị Vương Chí Đạo đang ngồi ngay trước mắt giết chết, không biết sẽ sinh ra dạng phản ứng gì?

Vương Chí Đạo nhìn một chưởng Lý Thư Văn đánh lên vách tường kia mà suy đoán, phỏng chừng xương cốt toàn thân của mình nhất định cũng sẽ bị Lý Thư Văn đánh cho nát bét.

Trong truyền thuyết nói Lý Thư Văn trời sinh bản tính cao ngạo, tính tình nóng nảy. Nhưng mà Vương Chí Đạo nhìn ra, hắn dường như quá mức cô độc, cho nên mới đối với tất cả mọi người đều có mang địch ý, nhưng mà một khi có thể làm hắn tiêu trừ cảnh giác, là có thể đưa hắn cởi mở tâm tình. Tựa như Lý Thư Văn bây giờ, hình như đã nhiều năm không cùng người khác nói chuyện nhiều, tìm được Vương Chí Đạo đúng là một đối tượng có thể nói chuyện được, liền thao thao bất tuyệt, liên miên không ngừng, khoe ra hết những ký ức về kinh nghiệm bản thân luyện võ hay cùng người khác quyết đấu.

Sau khi Vương Chí Đạo nghe đến Lý Thư Văn kể tới võ giả thứ bảy cùng hắn tỷ võ bị hắn một chưởng đánh chết, liền quyết định chủ ý, tuyệt đối không để cho lão biết sự việc chính mình giết chết Lý Ngạo Sơn, nếu không mà nói, chỉ sợ còn không kịp ra khỏi buồng giam này, đã mất mạng dưới chưởng của Lý Thư Văn.

Vương Chí Đạo rất là tò mò hỏi: "Tiền bối, xin thứ ta tò mò, tại sao bọn người Anh quốc lại muốn đem ông nhốt ở chỗ này?"

Nhắc đến chuyện này, Lý Thư Văn lại nổi cơn tức giận, vẻ mặt giận dữ nói: "Chuyện này phải kể từ khi lão phu vừa mới đến Thượng Hải, ngày đó lão phu chứng kiến một tên Anh quốc cưỡi ngựa trắng chạy trên đường húc đá tứ tung, đụng vào rất nhiều người. Vốn lão phu đã nghĩ không quản đến việc này không liên quan đến mình, nhưng mà tên Anh quốc kia không có mắt, lại có thể dám thúc ngựa hướng lão phu xô tới. Lão phu nổi cơn giận, đem ngựa trắng của hắn một chưởng đánh chết. Tên Anh quốc kia kinh hãi, lại không muốn lão phu bồi thường con ngựa đó, ngược lại muốn lão phu dạy cho hắn công phu. Hừ hừ, công phu của lão phu há có thể tùy tiện truyền cho người ngoài, huống chi hắn lại là một người Anh quốc, làm sao có thể được học công phu Trung Quốc ảo diệu của chúng ta, cho nên lão phu rất kiên quyết cự tuyệt, cũng cảnh cáo hắn nếu còn dám đi theo lão phu, sẽ đem hắn giống như con ngựa kia một chưởng đánh chết. Thật không ngờ, vào lúc ban đêm tên Anh quốc kia dẫn theo mấy trăm lính Anh, dùng mấy trăm cây súng Tây dương nhằm vào lão phu, nói lão phu giết ngựa của hắn, muốn đem lão phu giam lại. Hừ hừ, tâm tư của tên Anh quốc kia là cái gì, lão phu còn có thể không biết hay sao, nghĩ muốn dọa lão phu để học công phu hay sao, không có cửa đâu!"

Vương Chí Đạo cười khổ, thầm nghĩ lão già nhà ngươi đúng thật là cuồng ngạo ghê gớm, trên phố dám đánh chết ngựa của người Anh quốc, may mắn là lão già ngươi còn không có đem người Anh quốc kia cũng một chưởng đánh chết, nếu không chỉ sợ ngươi ngay cả buồng giam cũng không được ngồi. Cũng không biết ta có thể liều lĩnh to gan như thế không, mà cho dù ta có liều lĩnh to gan, cũng không có cách nào đem con ngựa kia một chưởng đánh chết. Cũng khó trách người Anh quốc kia nảy sinh chủ ý với công phu của ngươi, đến ngay cả ta cũng còn động tâm đó.

Vương Chí Đạo cùng Lý Thư Văn đã trải qua hai ngày liền đều ở cùng với nhau trong một buồng giam. Lý Thư Văn ngày càng không cảnh giác với Vương Chí Đạo nữa, gần như đem kinh nghiệm cả đời của mình khoe khoang kể ra hết một lượt cho Vương Chí Đạo nghe, kể đến mức hứng trí lên, không ngờ lại muốn cùng Vương Chí Đạo so vài chiêu, Vương Chí Đạo đương nhiên sống chết không chịu đáp ứng. Thật buồn cười, lấy tính tình Lý Thư Văn động chút là giết người, cùng lão so chiêu vạn nhất làm lão nhất thời cao hứng, đem mình một chưởng đánh chết, đó không phải là chuyện đùa!

Sang ngày thứ ba, vụ án Vương Chí Đạo giết người rốt cuộc đã khai đình. Trước lúc khai đình, Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan lại vào thăm hắn một lần nữa, nói cho hắn biết tin tức mới nhất. Tin tức tốt là Pháp đình đã đồng ý cho hắn được tự biện hộ cho mình, chỉ cần hắn có thể chứng mình chính mình vô tội, sẽ được phóng thích ngay tại chỗ. Tin tức xấu chính là chỉ có hai người Tống Thế Vinh cùng Nông Kính Tôn được dự vào Bồi thẩm đoàn, trong khi Bồi thẩm đoàn có mười hai người thì ít nhất đã có hơn phân nửa trong số đó là có liên quan đến người Nhật Bản.

Mặc một bộ tây phục màu đen gọn gàng sạch sẽ do Chu Điệp đưa tới, sau khi cùng Lý Thư Văn hữu hảo tạm biệt, Vương Chí Đạo dường như có một loại cảm giác "gió hắt hiu chừ sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ ra đi chừ không bao giờ về" (1), ít nhất hắn thấy ánh mắt Lý Thư Văn nhìn hắn giống như thấy hắn đang khẳng khái đi chịu chết.

Pháp đình rất lớn rất trang nghiêm, kiến trúc kết cấu đúng theo phong cách Anh quốc, nghe nói đây là tòa Pháp đình đệ nhất của các cường quốc phương Tây ở trên đất Trung Quốc. Tiến vào một nơi có không khí nghiêm túc trang trọng như thế này, mọi người đều có một loại cảm giác hít thở không thông.

Trong đại sảnh có thể chứa được năm sáu trăm người dự đã không còn chỗ trống, ngoại trừ đám người Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính còn chưa có trở về, phần lớn Tinh Võ Môn đệ tử đều kéo tới, mà Tống Thế Vinh đệ tử cũng đã đến rất đông, kể cả đám người Tống Hổ Thành mà Vương Chí Đạo quen biết, mà đám chưởng môn các môn phái Quý Tùng Tường, Lô Thắng Tung, Diệp Chấn Sùng những người có mặt trong lúc phát sinh vụ án cũng đã thấy ngồi ở đó. Vương Chí Đạo lần đầu cảm thấy bản thân được nhiều người quan tâm đến như thế.

Ngồi bên kia đám đệ tử Tinh Võ Môn chính là đám người Nhật Bản, mỗi người đều nhìn Vương Chí Đạo với ánh mắt tràn ngập sát khí, dường như căm hận không thể đem Vương Chí Đạo đánh chết ngay tại chỗ để báo thù cho Tỉnh Thượng Hùng Nhân. Nhưng thật không ngờ tới, Vương Chí Đạo lại nhìn thấy trong đám người Nhật Bản kia có một người quen, người đó chính là Sơn Khẩu Tuyết Tử, nàng rõ ràng đã không bỏ đi theo Trần Chân. Sơn Khẩu Tuyết Tử ngồi sát bên một người trung niên thoạt nhìn tựa hồ rất có thân phận, vẻ mặt nàng kỳ quái nhìn hắn, tỏ ra bộ dáng nửa như muốn hỏi chuyện hắn lại nửa như không dám. Vương Chí Đạo đoán, người Nhật Bản bên cạnh Sơn Khẩu Tuyết Tử kia có lẽ chính là đại biểu của Nhật Bản đồn trú tại Thượng Hải, cha của Sơn Khẩu Tuyết Tử, Sơn Khẩu Dụ Điền! Xem ra Tỉnh Thượng Hùng Nhân chết ở trên tay mình kia, ở Nhật Bản thật sự không phải là một người đơn giản, ngay cả Sơn Khẩu Dụ Điền người này cũng bỏ hết mọi sự vụ chạy đến đây theo dõi một vụ án này.

Sau khi liên tiếp thực hiện một loạt nghi thức khai mạc nặng nề nghiêm túc, Pháp quan đại nhân (căn cứ theo tin tức tìm hiểu của Chu Điệp, vị Pháp quan đại nhân khoảng năm sáu mươi tuổi này dường như là người khá chính trực) hướng Vương Chí Đạo hỏi: "Bị cáo, ngươi đã xin với Pháp đình, muốn để tự mình làm luật sư biện hộ cho bản thân, có đúng không?"

"Đúng vậy, Pháp quan đại nhân!"

"Ngươi hiểu được pháp luật sao?"

"Pháp quan đại nhân, ta từng ở Anh quốc đọc qua pháp luật, đối với những điều này tinh thông cực kỳ!"

Hai người nói chuyện với nhau chính là bằng tiếng Anh, người nghe ngồi dưới khán phòng quá nửa đều nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì. Nhưng mà Pháp quan đại nhân hiển nhiên rất hài lòng khi thấy Vương Chí Đạo nói tiếng Anh thuần thục như vậy, gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, thì chấp thuận thỉnh cầu của ngươi. Bây giờ có thể bắt đầu rồi, xin mời nhân chứng lên tuyên thệ đi, bên nguyên cáo!"

Nguyên cáo luật sư thật không ngờ cũng là một người Trung Quốc, hắn mang mắt kính gọng vàng, mặc một thân tây phục trắng bóc, thoạt nhìn có chút nho nhã giả tạo, làm Vương Chí Đạo cảm giác người này so với Vương Bảo Lực còn gian trá hơn.

Người thứ nhất được cho lên trước tòa làm nhân chứng chính là Lỗ Dịch Tư, vai phải của hắn còn mang vòng đai thật dày quấn quanh tấm nẹp, bước đi cũng có chút quái dị, hiển nhiên lần trước hắn bị Lô Thắng Tung đả thương không nhẹ.

"Ta hướng Pháp đình và Chúa tuyên thệ: Lấy nhân cách và lương tri của ta… đảm bảo, ta sẽ trung thực thi hành quy định của pháp luật… về nghĩa vụ người làm chứng, cam đoan trình bày đúng sự thật, không hề dấu giếm…, nếu…, nếu như vi phạm lời thề, xin chịu chấp nhận hình phạt của pháp luật cùng sự khiển trách của Chúa!" Lỗ Dịch Tư cơ hồ là một giáo đồ Cơ đốc giáo tin tưởng vào Thượng đế, cho nên hắn dùng Kinh Thánh để tuyên thệ. Chỉ có điều thằng cha này dường như không thạo nói năng, nên lời nói lắp ba lắp bắp.

Mắt kính gọng vàng đi sát qua bên cạnh Vương Chí Đạo, trong mắt kính lộ ra một tia âm trá, tựa hồ như coi Vương Chí Đạo sắp thành một con chuột sẽ bị đùa chơi cho đến chết.

Hắn đi tới bên cạnh Lỗ Dịch Tư, nói: "Lỗ Dịch Tư tiên sinh, xin hỏi vào buổi sáng 10 giờ ngày 10 tháng 3 năm 1913, ngài đang ở đâu?"

"Tường Thụy Tửu Lâu!"

"Ở cùng với những ai?"

"Tỉnh Thượng Hùng Nhân, Tiểu Bổn Ngạn, Nguyên Sơn Nam!"

"Ngài nhìn thấy những gì?"

"Ta thấy được…, Vương Chí Đạo xông lên tửu lâu, cùng ông Tỉnh Thượng Hùng Nhân cãi nhau…, bởi vì bọn họ nói tiếng Trung Quốc, ta nghe không hiểu được bọn họ đang ầm ĩ chuyện gì, lúc sau, Vương Chí Đạo đột nhiên dùng một thanh vũ khí bén nhọn đâm chết ông Tỉnh Thượng Hùng Nhân."

"Lúc ấy, còn có người khác ở đó hay không?"

"Trừ một vài người thực khách nữa, thì không còn ai khác!"

Mắt kính gọng vàng gật gật đầu, quay sang Pháp quan đại nhân nói: "Pháp quan đại nhân, ta hỏi xong rồi!"

"Bị cáo luật sư, tới phiên ngươi!", Pháp quan đại nhân nói.

Chú thích:

(1) - "Gió hắt hiu…, tráng sĩ… không về": một câu hát của sát thủ bất tài Kinh Kha trước khi đi ám sát Tần Thủy Hoàng, nói đến khung cảnh thì thê lương, người đi thì chắc chắn là chết!

Vương Chí Đạo sửa sang lại quần áo, vẻ mặt mỉm cười nhìn lên đám người Chu Điệp, Ô Tâm Lan ngồi bên trên đang căng thẳng nhìn hắn, làm ra một thủ thế ra hiệu yên tâm, sau đó đi tới trước mặt Lỗ Dịch Tư, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lỗ Dịch Tư.

Lỗ Dịch Tư bị ánh mắt của Vương Chí Đạo nhìn như vậy có chút mất tự nhiên, theo bản năng muốn dời mắt đi chỗ khác, nhưng lại tỉnh ngộ thấy làm như vậy không đúng, lập tức ngẩng cao đầu lên, không chút nhượng bộ cùng Vương Chí Đạo đối mặt.

Vương Chí Đạo cười cười, hắn bỗng nhiên trong lúc đó đối với một trận chiến này có mười phần tin tưởng, vì vậy liền nói: "Lỗ Dịch Tư tiên sinh, nghe nói ngài là tay đấm bốc chuyên nghiệp nổi tiếng nước Anh, thành tích chuyên môn đã đánh bốn mươi bảy trận thắng bốn mươi ba trận, chỉ thua có bốn trận, nếu tính

trong ba năm trở lại đây, ngài thắng liên tiếp ba mươi trận không hề thất bại, sắp tới sẽ nhòm ngó danh hiệu Quyền vương, có đúng không?"

"Điều đó là đương nhiên, ta nhất định sẽ lên làm Quyền vương, không ai có thể là đối thủ của ta!"

Nhắc đến chiến tích vinh quang của bản thân, Lỗ Dịch Tư liền không tự chủ được mà lộ ra vẻ mặt đắc ý, trên mặt rõ ràng viết ra bốn chữ "Ta là Quyền vương"!

"Thật sự là anh hùng hả, một anh hùng như ngài đây, ở Trung Quốc thật đúng là hiếm thấy!" Vương Chí Đạo cảm thán một câu, đột nhiên lại hỏi: "Bả vai của ngài tại sao lại bị thương, không phải là sau khi đến Trung Quốc bị người khác đánh chứ?"

"Đương nhiên không phải!" Lỗ Dịch Tư sao có thể thừa nhận loại chiến tích nhục nhã khi chính mình bị Lô Thắng Tung đánh bại, lập tức phủ nhận, nói: "Lỗ Dịch Tư ta chính là Quyền vương tương lai, chỉ bằng người Trung Quốc các ngươi làm sao có thể có bản lãnh đả thương ta!"

Lỗ Dịch Tư không nói tiếng Trung, ở đây đại bộ phận người nghe đều không hiểu hắn đang nói cái gì, nên Lô Thắng Tung sau khi nghe xong tạm thời phải đợi người phiên dịch lại, ngay sau đó nổi giận đến nỗi sắc mặt xanh mét, nếu không có Tống Thế Vinh ở bên cạnh ngăn cản, chỉ sợ hắn sẽ xông lên đem tên vô sỉ bại tướng dưới tay kia lại đánh thêm cho một trận nhừ tử nữa.

Chỉ nghe Vương Chí Đạo dường như không thèm để ý đến, lại hỏi: "Như vậy Lỗ Dịch Tư tiên sinh tại sao lại bị thương như thế này?"

"Ta chính là hôm đó khi buổi sáng rời khỏi giường, còn chưa có hoàn toàn tỉnh táo, không cẩn thận bị ngã lăn từ trên thang lầu xuống, mới bị thương." Lỗ Dịch Tư nói dối mặt không đổi sắc.

"Xin hỏi Lỗ Dịch Tư tiên sinh thông thường buổi sáng mấy giờ ngài mới rời giường?"

"Tám giờ, ta mỗi ngày buổi sáng nhất định đúng thời điểm đó sẽ rời giường luyện quyền, từ trước đến giờ đều không muộn một phút đồng hồ, mưa gió cũng không đổi!" Lỗ Dịch Tư vội vàng nghĩ muốn chứng minh mình là một hảo nam nhân có cuộc sống cực kỳ quy củ!

"Ngã lăn từ trên thang lầu xuống, thực là rất không may! Bị thương hẳn là rất nghiêm trọng? Vậy chính ngài tự xử lý hay là đi bệnh viện điều trị?"

"Ta … đi bệnh viện!"

"Vậy đi bệnh viện nào?"

"Bệnh viện Quảng Từ!"

"Bị thương nặng như vậy, bác sĩ nhất định mất rất nhiều thời gian mới có thể chữa trị tốt cho ngài, đúng không?"

"Đúng vậy, xương vai ta bị ngã trật khớp rồi, thầy thuốc phải mất đến ba giờ đồng hồ mới sắp xếp tốt lại cho ta, bây giờ cánh tay ta còn chưa cử động được đây!"

"Việc này xảy ra vào ngày nào?"

"Ba ngày trước!"

"Ngài khẳng định như thế sao? Lỗ Dịch Tư tiên sinh, trên Pháp đình nói dối sẽ bị xử phạt đó!"

"Ta có giấy xác nhận khám chữa bệnh, không tin ta có thể lấy cho ngươi xem!"

Đám người bên nguyên cáo sắc mặt dần dần biến đổi, Mắt kính gọng vàng mở miệng mắng to Lỗ Dịch Tư: "Ngu ngốc!"

Lại nghe Vương Chí Đạo rất nhẹ nhàng cười nói: "Không cần phải thế, ta đã hỏi được điều ta muốn rồi. Ta nghĩ Lỗ Dịch Tư tiên sinh có lẽ đã quên mất rồi, thời gian Tỉnh Thượng Hùng Nhân chết chính là ba ngày trước."

Không để ý tới Lỗ Dịch Tư còn đang ngơ ngác chưa hiểu gì, Vương Chí Đạo quay lại nói với Pháp quan đại nhân: "Pháp quan đại nhân, ngài nghe rồi chứ, nhân chứng lúc trước nói, hắn vào lúc mười giờ sáng ngày

10 tháng 3 năm 1913, nhìn thấy ta giết Tỉnh Thượng Hùng Nhân. Nhưng mới vừa rồi hắn lại nói, hắn cũng vào ba ngày trước, tức là vào cùng một ngày hôm đó, sau khi hắn rời giường đã bị té ngã, phải đi bệnh viện Quảng Từ điều trị mất ba giờ. Bệnh viện Quảng Từ ở đằng kia, tin tưởng Pháp quan đại nhân đã biết rồi, cách Tường Thụy Tửu Lâu khoảng chừng ba kilomet, hơn nữa lại còn phương hướng trái ngược, từ nhà Lỗ Dịch Tư tiên sinh đi đến bệnh viện Quảng Từ, đúng là không có khả năng đi qua Tường Thụy Tửu Lâu. Nói cách khác, buổi sáng ngày 10 tháng 3 có ít nhất một khoảng thời gian ba giờ đồng hồ, từ tám giờ đến mười một giờ, Lỗ Dịch Tư tiên sinh là đang ở Quảng Từ bệnh viện, căn bản là không có ở hiện trường vụ án Tường Thụy Tửu Lâu. Tất cả những lời chứng cứ từ trước của hắn, tất cả đều là ngụy chứng!"

"Ta phản đối!" Mắt kính gọng vàng trong lòng nóng nảy, vội vàng lên tiếng, nói: "Pháp quan đại nhân, bị cáo là đang cố ý nói cho nhân chứng của ta lầm lẫn. Nhân chứng của ta đối với quan niệm thời gian có chút vấn đề, cho nên mới nói không khớp về thời gian…"

"Như vậy ngươi có muốn xin mời bác sĩ ở bệnh viện Quảng Từ đến làm chứng hay không? Bác sĩ chữa cho Lỗ Dịch Tư không phải là cũng có vấn đề đối với quan niệm thời gian đấy chứ? Huống chi, đối với mỗi bệnh nhân bệnh viện đều có hồ sơ bệnh án ghi chép lại, nguyên cáo luật sư có lẽ cũng hoài nghi hồ sơ bệnh án cũng có vấn đề về quan niệm thời gian chăng?" Vương Chí Đạo không khách khí cắt ngang lời Mắt kính gọng vàng, làm những lời Mắt kinh gọng vàng sắp sửa nói ra nghẹn trong cổ họng.

"Pháp quan đại nhân, các vị thành viên Bồi thẩm đoàn!" Vương Chí Đạo không hề để ý tới Mắt kính gọng vàng nữa, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Nơi này là pháp đình Anh quốc Tô giới, Lỗ Dịch Tư tiên sinh thân là người Anh quốc, lại còn là giáo đồ Cơ đốc giáo, dưới tình huống đã tuyên thệ trước Kinh Thánh, không ngờ là người trơ tráo, làm trái lương tâm, ngụy tạo chứng cứ mặt không hề đổi sắc, dám ngang nhiên coi thường tính thiêng liêng và uy nghiêm của Pháp đình, ngang nhiên bội phản đức tin vào Chúa của mình, khinh nhờn giáo lý dạy tín đồ Cơ đốc giáo không nói dối, coi Pháp đình như là nơi có thể tùy ý lừa gạt chà đạp như làm trò chơi. Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm viên, xin hỏi một người như vậy, hắn có tư cách gì để xuất hiện nơi Pháp đình trang nghiêm này, để có thể làm một nhân chứng ngay thẳng trước Tòa? Ta xin đề nghị Pháp quan đại nhân cùng các vị thành viên Bồi thẩm đoàn, đề nghị các vị hủy bỏ tư cách làm nhân chứng của Lỗ Dịch Tư tiên sinh, đuổi hắn ra khỏi Pháp đình, cũng có hình phạt với hành động ngụy tạo chứng cứ của hắn!"

Một chút im lặng, bên phía người Nhật Bản mọi người đều đơ mặt nhìn nhau. Mà bên phía Tinh Võ Môn sau khi được Chu Điệp phiên dịch lại, bị những phát ngôn đặc sắc của Vương Chí Đạo khiến cho trở nên ngây ngốc một lúc lâu, mới đột nhiên hoan hô ầm lên.

"Yên lặng!"

Pháp quan đại nhân trước hết cùng người trợ lý trao đổi ánh mắt một chút, sau đó dùng Pháp chùy gõ mạnh một cái, làm cho mọi người trật tự yên tĩnh lại, sau đó thần sắc nghiêm túc nói với Lỗ Dịch Tư: "Lỗ Dịch Tư tiên sinh, thực tế đúng là chứng cứ của ngươi tiền hậu bất nhất, ta có lý do tin rằng ngươi ngụy tạo chứng cứ, cho nên ta đồng ý với đề nghị của bên biện hộ bị cáo, hủy bỏ tư cách làm chứng của ngươi, cũng sẽ truy cứu trách nhiệm ngươi ngụy tạo chứng cứ. Bây giờ ta mời ngươi ra khỏi Pháp đình, cảnh sát pháp đình đâu, dẫn hắn ra ngoài!"

Lập tức có hai người Anh quốc cao lớn uy vũ đi lên, đem Lỗ Dịch Tư đang cúi đầu ủ rũ dẫn ra ngoài.

"Nguyên cáo luật sư, ngươi được gọi nhân chứng tiếp theo!"

Mắt kính gọng vàng thần sắc thận trọng nhìn Vương Chí Đạo một lúc, hắn lúc này mới nhận ra Vương Chí Đạo một chút cũng không dễ chọc, đúng là một đại kình địch. Quay đầu nhìn được Sơn Khẩu Dụ Nhân trên mặt rõ ràng viết hai chữ "bất mãn", mắt kính gọng vàng ho nhẹ một tiếng, lên tiếng nói: "Phía dưới ta xin mời bằng hữu lúc sinh tiền của người đã khuất Tỉnh Thượng Hùng Nhân, Tiểu Bổn Ngạn tiên sinh cùng Nguyên Sơn Nam tiên sinh lên làm…"

"Phản đối!" Mắt kính gọng vàng còn chưa có nói xong, Vương Chí Đạo lập tức quát to một tiếng phản đối, hắn nói: "Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm thành viên, xét theo trường hợp về ngụy tạo chứng cứ vừa lúc trước của người làm chứng thứ nhất của nguyên cáo luật sư, ta có quyền đặt ra nghi ngờ về tư cách những người làm chứng tiếp theo của nguyên cáo luật sư. Nguyên cáo luật sư mới vừa nói, Tiểu Bổn Ngạn cùng Nguyên Sơn Nam tiên sinh là bằng hữu lúc sinh tiền của người đã chết. Lỗ Dịch Tư tiên sinh thân

là một người Anh quốc, dưới tình huống đã thề trước Kinh Thánh, lại có thể vì người chết mà ngụy tạo chứng cứ. Tiểu Bổn Ngạn cùng Nguyên Sơn Nam tiên sinh vừa là bằng hữu lúc sinh tiền của người đã chết, lại cùng là đồng bào của người đã chết, chứng cứ của bọn họ có thể có độ tin tưởng lớn đến mức nào? Ta tin tưởng rằng không cần nói ra, Pháp quan đại nhân cùng các vị Bồi thẩm thành viên cũng có thể rõ ràng. Nếu như các vị nhất định để cho hai người kia đến làm nhân chứng, không chỉ ta đây không phục, mà đại bộ phận người ngồi nghe ở đây cũng không chịu tin phục!"

Chu Điệp ngồi cùng một chỗ với người Tinh Võ Môn, rất nhanh đem lời Vương Chí Đạo phiên dịch ngay cho mọi người cũng nghe, mọi người Tinh Võ Môn đều lập tức hưởng ứng hô ầm lên: "Không phục, không phục, không để tiểu Nhật Bản làm chứng!"

"Yên lặng yên lặng!"

Pháp quan đại nhân đem Pháp chùy gõ liền mấy tiếng "chát chát", thật vất vả mới để cho Pháp đình một lần nữa yên ổn trật tự trở lại. Hắn có chút khó xử, nhìn sang các Bồi thẩm thành viên đang ngồi trên ghế Bồi thẩm đoàn, sau đó hỏi Mắt kính gọng vàng: "Nguyên cáo luật sự, ngoài Tiểu Bổn Ngạn cùng Nguyên Sơn Nam tiên sinh kia, ngươi còn có nhân chứng khác hay không?"

Mắt kính gọng vàng lau mồ hôi lạnh, đưa ra yêu cầu: "Pháp quan đại nhân, nhân chứng khác của ta hôm nay có việc, không đến được. Ta xin đề nghị đem vụ án hoãn lại, ngày khác tái thẩm!"

46. Chương 52 Phong Tục Quyết Đấu

Vương Chí Đạo đương nhiên sẽ không cho phép mắt kính gọng vàng kia đem phiên tòa hoãn lại. Thật buồn cười, hắn bây giờ đang ngồi trong buồng giam, phiên tòa hoãn lại một ngày, đồng nghĩa với việc hắn lại phải ngồi trong ngục thêm một ngày.

"Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm thành viên! Từ hôm xảy ra vụ án đến hôm nay ra tòa, đã có ba ngày rồi. Thời gian ba ngày, bên nguyên cáo lẽ ra việc gì cũng phải chuẩn bị cho tốt, sao lại có đạo lý nhân chứng có việc không thể tới. Đây rõ ràng là bên nguyên cáo cơ bản là không có nhân chứng nào khác, chỉ là vì ba người nhân chứng lúc trước thất bại, nên mới nghĩ đến muốn trì hoãn thời gian, để đi tìm một nhân chứng khác mà thôi. Vốn dĩ làm như vậy cũng không có gì là không ổn, nhưng đối với tình huống của ta thì lại có chút bất đồng. Ta vẫn bị ngồi trong buồng giam, lại không đồng ý cho nộp tiền bảo lãnh để thả ra. Nếu như sau đây nguyên cáo lấy thời gian vô hạn để xin hoãn phiên tòa, ta phải ngồi trong buồng giam đến vô hạn. Không bị hình phạt cũng chẳng khác gì chịu hình phạt."

"Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm thành viên, các vị cho rằng điều này công bằng hợp lý hay sao? Nếu như các vị cảm thấy được làm như vậy là công bằng hợp lý, như vậy thì biện hộ trên Pháp đình căn bản không cần phải tồn tại nữa. Bởi vì chỉ cần bên nguyên cáo giở thủ đoạn xin hoãn phiên tòa này, như vậy nghi phạm trong buồng giam có thể muốn giam bao lâu thì giam bấy lâu."

"Cho nên, Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm thành viên, ta yêu cầu phiên tòa kết án ngay ngày hôm nay, hoặc là cho ta được đóng tiền bảo lãnh. Ta đã nói xong!"

Pháp quan đại nhân không tự chủ được vuốt vuốt huyệt Thái Dương, hắn bắt đầu thấy đau đầu. Làm Pháp quan nhiều năm như vậy, hắn còn chưa gặp biện hộ luật sư có kiến thức đến như Vương Chí Đạo, hơn nữa hắn lại là một nghi phạm chính mình tự biện hộ cho mình. Hết lần này tới lần khác lời của hắn đều là hợp lý, kẻ khác không thể phản bác. Nhưng vì trước khi mở phiên tòa, đại biểu Nhật Bản đã đi tìm Lãnh sự đại nhân, nên Lãnh sự đại nhân tự mình hạ lệnh cho hắn, cấm không cho Vương Chí Đạo được nộp tiền bảo lãnh, nhất định phải khép tội cho Vương Chí Đạo.

Dưới cơn đau đầu, Pháp quan đại nhân không thể làm gì khác là đem quả bóng đá sang cho luật sư bên phía Nhật Bản:" Nguyên cáo luật sư, ý tứ của ngươi thế nào?"

Mắt kính gọng vàng lại càng đau đầu, trước phiên tòa hắn đã cam đoan với phía Nhật Bản, nhất định đem Vương Chí Đạo đưa lên giá treo cổ, ép vào chỗ chết. Nhưng mà Pháp đình không phải là một nơi quá xấu xa, nếu muốn để Vương Chí Đạo bị xử treo cổ, cho dù có mua chuộc hết cả Bồi thẩm đoàn cùng Pháp quan đại nhân, ít nhất cũng phải đưa ra một vài lý do mới được, không có lý do mà phán quyết hình phạt tùy tiện, người Anh quốc phỏng chừng tuyệt đối sẽ không đáp ứng làm những việc vừa mất hết mặt mũi vừa tổn hại uy nghiêm pháp luật như thế. Đáng tiếc chính là, hắn hao phí sức lực tâm tư dạy cách nói năng cho ba nhân chứng, một người vừa mới lên trước tòa đã bị Vương Chí Đạo vạch mặt, hai người khác ngay cả cơ hội lên trước tòa cũng đều bị tước đoạt. Không có chứng nhân, chỉ có nguyên cáo, căn bản là rất khó định tội được cho Vương Chí Đạo. Nghĩ như vậy, Mắt kính gọng vàng không thể không cảm thấy hối hận, trước đó sao mình không chuẩn bị thêm vài "nhân chứng" nữa? Chỉ đành tự trách mình đã quá tự tin rồi, không nghĩ tới một Vương Chí Đạo kia lại lợi hại như vậy, so với hắn một luật sư chuyên nghiệp từng du học Anh quốc lại còn muốn chuyên nghiệp hơn.

Thận trọng nhìn một chút ánh mắt tức giận của Sơn Khẩu Dụ Nhân, Mắt kính gọng vàng quyết định chống đỡ cho đến cùng, cho dù không thể đem Vương Chí Đạo lên giá treo cổ, cũng phải để hắn phải ngồi trong ngục. Vì vậy Mắt kính gọng vàng nói: "Pháp quan đại nhân, nếu bị cáo nhất định muốn hôm nay phải kết thúc vụ án này, ta đây cũng xin phụng bồi! Nhân chứng mặc dù không thể tới, nhưng mà ta vẫn có chứng cớ chứng minh Vương Chí Đạo chính là hung thủ giết Tỉnh Thượng Hùng Nhân, xin cho ta đem chứng cớ trình lên..."

"Ta phản đối!"

Lại một câu cao giọng phản đối trong miệng Vương Chí Đạo phát ra, đem lời Mắt kính gọng vàng một lần nữa chặn lại, thiếu chút nữa làm hắn nghẹn chết.

Phán quan đại nhân lại vuốt vuốt huyệt Thái Dương, hỏi: "Bên biện hộ, ngươi lại vừa phản đối gì?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Pháp quan đại nhân, ta cũng không có phủ nhận ta là người giết chết Tỉnh Thượng Hùng Nhân, ta thừa nhận đúng là người đã chết Tỉnh Thượng Hùng Nhân kia là chết trên tay ta. Cho nên nguyên cáo luật sư không cần phải lãng phí thời gian để chứng minh chuyện này nữa."

Pháp quan đại nhân cùng Mắt kính gọng vàng nghe vậy không khỏi giật mình kinh ngạc, phía Tinh Võ Môn sau khi rõ ràng được Vương Chí Đạo đang nói cái gì, cũng không khỏi xôn xao, đều không rõ Vương Chí Đạo tại sao rõ ràng đang chiếm thế thượng phong lại đột nhiên thừa nhận chính mình là hung thủ giết người?

Pháp quan đại nhân vẻ mặt khó hiểu, cẩn thận hỏi lại: "Bị cáo, ngươi đã nhận tội hay sao?"

"Sai, ta chỉ thừa nhận đúng là Tỉnh Thượng Hùng Nhân chết trên tay ta, nhưng ta cũng không cho rằng chính mình có tội!"

Mắt kính gọng vàng nghe vậy lập tức lớn tiếng nói: "Ngươi thừa nhận chính mình giết người, lại còn cho rằng không có tội sao?"

"Giết người cũng phân ra rất nhiều loại, ví dụ như cố ý giết người, vô ý giết người, vì tự vệ mà giết người, vân vân.., cũng không phải tất cả những kẻ giết người đều nhất định có tội. Nguyên cáo luật sư, ngươi là luật sư chuyên nghiệp, như thế nào có thể nói năng không đủ trình độ như vậy, làm cho người khác rất hoài nghi tư cách luật sư của ngươi đó!"

Vương Chí Đạo nói xong không để ý tới sắc mặt xám ngắt của Mắt kính gọng vàng, quay sang Pháp quan đại nhân cùng Bồi thẩm đoàn, nói: "Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm thành viên, nghe nói trước kia châu Âu có một loại tập tục 'Quyết đấu', nếu hai người trong lúc có chuyện gì không muốn ra Pháp đình giải quyết, có thể lấy tính mạng ra quyết đấu, sống chết đều theo mệnh trời. Nhân vật rất nổi tiếng ở châu Âu, đại thi nhân Puskin cũng chết trong lúc quyết đấu, thế nhưng hung thủ lại có thể vì tập tục kia mà thoát được hình phạt của pháp luật."

Pháp quan đại nhân nói: "Loại tập tục dã man này đã bị nước ta phế bỏ từ năm 1819 rồi, bị cáo, nếu như ngươi muốn lấy cớ này để phủ nhận việc mình có tội, thì điều này không có tác dụng."

"Ta biết, Pháp quan đại nhân, ta cũng không dùng điều đó để phủ nhận chính mình có tội. Ta muốn nói

chính là, loại quyết đấu được lưu truyền ở châu Âu kia mặc dù đã được hủy bỏ đi rồi, nhưng mà trên đời này, còn có một loại quyết đấu hợp pháp khác, đó chính là quyết đấu trong giới võ thuật, Trung Quốc chúng ta gọi là tỷ võ so chiêu, còn các nước Âu Mỹ lại gọi là thi đấu lôi đài, về phần Nhật Bản, nếu so với chúng ta lại càng cực đoan hơn, gọi là võ sĩ đạo. Bọn họ vì cái gọi là võ sĩ đạo kia, thường thường tổ chức kiếm đạo sinh tử quyết đấu, mỗi một lần quyết đấu, nhất định phải đem đối phương giết chết mới chịu bỏ qua, mà kẻ giết người lại có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật, pháp luật Nhật Bản cũng không phán xét hắn có tội, lại còn xưng tụng kẻ giết người như một người anh hùng. Từ cổ chí kim, Nhật Bản võ sĩ đạo luôn luôn đều là như vậy đó, hơn nữa bọn họ cho dù đi đến quốc gia khác, tập quán võ sĩ đạo kia vẫn không thay đổi. Người chết Tỉnh Thượng Hùng Nhân chính là một người gìn giữ đến mức cực đoan loại võ sĩ đạo kia."

Phán quan đại nhân hỏi: "Ngươi ý nói, người chết Tỉnh Thượng Hùng Nhân kia là do tìm ngươi quyết đấu, mới bị ngươi giết chết hay sao?"

"Đúng vậy, Tỉnh Thượng Hùng Nhân nói muốn báo thù cho anh trai hắn, dùng một người bằng hữu của ta để uy hiếp ta cùng hắn quyết đấu, ta bất đắc dĩ mới phải ứng chiến. Lúc ấy ta chỉ có một cây binh khí ngắn dài không quá ba mươi centimet, mà Tỉnh Thượng Hùng Nhân lại cầm một thanh đao sắc bén chiều dài hơn một mét, từng chiêu từng thức đều muốn lấy mạng của ta, ta vì tự bảo vệ mình, mới lỡ tay giết hắn. Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm thành viên, xin các vị ngẫm lại, nếu đổi thành bản thân các vị ở trong tình huống đó, tính mạng bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đối thủ đoạt đi, các vị còn có thể không tự bảo vệ mình, còn có thể nương tay với đối thủ hay sao? Cho nên ta ở tình huống này hoàn toàn là tự vệ giết người. Trên thế giới này, bất kể là pháp luật ở quốc gia nào, đều có cho phép nhất định trong tình huống tự vệ giết người. Trong pháp luật của quý quốc lại còn có một điều: Khi đối phương đang tiến hành hành hung, giết người, cướp bóc, bắt cóc, cùng với các loại phạm tội bạo lực khác mà đe dọa nghiêm trọng tới sự an toàn của con người, khi đó sử dụng các hành động tự vệ, mà gây ra thương tích hay tử vong cho kẻ vi phạm pháp luật kia, thì đều coi như đang phòng vệ, không phải chịu trách nhiệm hình sự. Cho nên hành vi của ta là hoàn toàn hợp pháp. Ta thỉnh cầu Pháp quan đại nhân cùng các vị Bồi thẩm thành viên, tuyên ta vô tội!"

"Ta phản đối!"

Mắt kính gọng vàng rốt cuộc học được Vương Chí Đạo hô lớn lên được một tiếng phản đối, cảm giác toàn bộ ức chế trong lòng giống như theo một tiếng phản đối này phát tiết hết ra ngoài, cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Pháp quan đại nhân, hết thảy mọi việc theo như lời bị cáo đều là chính hắn kể lại, cũng không có nhân chứng nào chứng minh hắn đã trải qua mọi sự tình đúng như lời hắn đã nói!"

"Phản đối hữu hiệu. Bị cáo, ngươi không có ai có thể chứng minh lúc ấy là ngươi bị người đã chết Tỉnh Thượng Hùng Nhân uy hiếp bắt phải quyết đấu hay sao?"

47. Chương 53 54 55 Vượt Ngục (thượng Trung Hạ)

"Phản đối!" Mắt kính gọng vàng tức đến nỗi sắc mặt tím bầm, lớn tiếng nói: "Pháp quan đại nhân, bị cáo dùng từ ngữ không thỏa đáng, cố ý nhục mạ ta, ta xin đề nghị Pháp quan đại nhân cấm bị cáo phát ngôn!"

"Phản đối vô hiệu, bất quá yêu cầu bị cáo nên chú ý cách dùng từ ngữ của mình." Pháp quan đại nhân trái lại không có phối hợp cùng Mắt kính gọng vàng, thật buồn cười, cấm bị cáo phát ngôn, để cho ngươi làm trò tự hỏi tự nói hay sao, loại yêu cầu hoang đường này nếu bản thân ta mà đáp ứng ngươi, cái chức Pháp quan này sẽ không cần phải làm nữa.

"Bị cáo, nhân chứng của ngươi là ai?"

Vương Chí Đạo trước tiên nói một lời xin lỗi, sau đó đáp: "Nhân chứng của ta chính là ông chủ Tường Thụy Tửu Lâu nơi phát sinh vụ án, Lưu Chánh Minh tiên sinh. Từ đầu đến cuối lúc xảy ra vụ án, ông ta vẫn ở đó, chứng kiến tất cả mọi chuyện xảy ra!"

"Ta phản đối!" Mắt kính gọng vàng cũng đã nghiện phản đối rồi, cao giọng phản đối, nói: "Bị cáo mới vừa rồi đã nói không dùng người Trung Quốc đến làm chứng, nhưng vị Lưu Chánh Minh tiên sinh kia lại là người Trung Quốc."

"Sai rồi, Lưu Chánh Minh tiên sinh sớm đã nhập quốc tịch nước Anh, ông ta đã là người Anh quốc, chuẩn xác mà nói, ông ta là người Anh gốc Hoa. Càng quan trọng hơn, ông ta là một giáo đồ Cơ đốc giáo. Không giống như nhân chứng thứ nhất Lỗ Dịch Tư của bên nguyên cáo là một giáo đồ Cơ đốc giáo giả dối, ông ta cả nhà đều là giáo đồ Cơ đốc giáo, đã theo Cơ đốc giáo từ nhỏ, ai cũng công nhận ông ta là một giáo đồ Cơ đốc giáo thành kính ngoan đạo. Điều này có Giáo hội chứng minh. Nếu như nguyên cáo luật sư hoài nghi, có thể trước hết mời người bên Giáo hội lên làm chứng cho ông ta."

Mắt kính gọng vàng chỉ hừ một tiếng, không có trả lời, hắn biết Vương Chí Đạo nếu nói như vậy, thì thân phận giáo đồ Cơ đốc giáo của Lưu Chánh Minh nhất định không giả, mời Giáo hội đến làm chứng là một việc vừa tốn sức vừa không thu được kết quả tốt đẹp gì, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không theo đuổi.

Pháp quan đại nhân thấy Mắt kính gọng vàng không nói gì, đành phải nói: "Nếu như nguyên cáo luật sư không phản đối thân phận của nhân chứng, như vậy xin mời nhân chứng lên trước tòa!"

Cũng đeo mắt kính gọng vàng, mặc một bộ tây phục sạch sẽ, ông chủ Tường Thụy Tửu Lâu Lưu Chánh Minh được đình cảnh hộ tống, đi tới trước bàn nhân chứng. Cách ăn mặc trang phục của hắn thoạt nhìn rất giống như nguyên cáo luật sư Mắt kính gọng vàng kia, nhưng thoạt nhìn so với Mắt kính gọng vàng thì ngay thẳng đứng đắn hơn nhiều.

Sau khi Lưu Chánh Minh đặt tay lên Kinh Thánh, thần sắc thành kính ngoan đạo tuyên thệ xong, Vương Chí Đạo mới hỏi hắn: "Lưu Chánh Minh tiên sinh, ông còn nhớ rõ ba ngày trước đây, cũng chính là 10 giờ sáng ngày 10 tháng 3 năm 1913, ở Tường Thụy Tửu Lâu đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Lưu Chánh Minh nói: "Nhớ rõ, lúc ấy ta đang ở tửu lâu, chuyện phát sinh từ đầu đến cuối ta đều chứng kiến tận mắt."

"Vậy thì rất tốt, mời ông hướng tới Pháp quan đại nhân cùng các vị Bồi thẩm thành viên, thuật lại tất cả những gì ông đã nhìn thấy, được không?"

"Không thành vấn đề!" Lưu Chánh Minh tiếng Anh rất lưu loát, đem hết sự tình buổi sáng hôm đó từ đám người Tỉnh Thượng Hùng Nhân đến uống rượu, sau đó đám người Tống Kỳ Lân xuất hiện, cho đến khi Tỉnh Thượng Hùng Nhân chết trong tay Vương Chí Đạo, tất cả kể hết một lần không có chút thiếu sót nào, mọi chi tiết đều kể rõ ràng làm cho Mắt kính gọng vàng không thể tìm được chỗ nào sơ hở.

Thấy Mắt kính gọng vàng không thể tìm được chỗ sơ hở từ trong lời kể của Lưu Chánh Minh, Vương Chí Đạo trước hết xin mời Lưu Chánh Minh lui xuống, sau đó nói: "Pháp quan đại nhân, các vị Bồi thẩm thành viên, tin tưởng các vị đã hiểu rõ mọi chuyện Tỉnh Thượng Hùng Nhân gây ra. Tỉnh Thượng Hùng Nhân trước hết bắt cóc bằng hữu của ta, sau lại uy hiếp ta quyết đấu, ta là vì tự vệ mới lỡ tay giết hắn. Nếu như là các vị cho rằng ta có tội, có thể phán xử treo cổ ta. Nhưng mà ta xin nhắc nhở các vị, ta đã xin mời một vị bằng hữu phóng viên của ta đem hết mọi sự tình hôm nay ghi chép lại, hắn sẽ đem phần tin tức này gửi đi đến các tòa soạn báo khắp nơi trên thế giới, đề mục cũng muốn đặt thật hấp dẫn, gọi là 'Pháp đình nước Anh khuất phục thế lực Nhật Bản, khinh nhờn sự công chính cùng tôn nghiêm của Pháp luật', hoặc là 'Luật pháp nước Anh phải chăng không cần tồn tại nữa?'. Pháp quan đại nhân, ngài cảm thấy như thế nào?"

Pháp quan đại nhân khuôn mặt đột nhiên méo xệch đi, chỉ vào Vương Chí Đạo, cả giận nói: "Bị cáo, ngươi dám uy hiếp chúng ta!"

"Nếu như Pháp quan đại nhân có thể làm được công bằng chính trực, loại uy hiếp này căn bản là không tồn tại." Vương Chí Đạo lạnh nhạt nói: "Pháp quan đại nhân, có thể tuyên án chưa? Mọi người đều đang chờ ngài đó!"

Ngoài mặt lại nhăn nhó thêm vài lần, Pháp quan đại nhân cuối cùng nhụt chí, nói: "Việc này phải đợi ý kiến các vị Bồi thẩm thành viên cùng nhất trí mới có thể tuyên án, ngươi tạm thời trở về, chờ ngày mai có kết quả của các Bồi thẩm thành viên, sẽ tuyên án. Bãi tòa!"

Không đợi Vương Chí Đạo phản đối, Pháp quan đại nhân đã giơ Pháp chùy lên gõ thật mạnh xuống bàn, lập tức là người đầu tiên rời tòa.

Một lần nữa lại bị tống trở lại buồng giam, bất quá lần này tâm tình Vương Chí Đạo đã không giống như lúc mới bị đưa vào, có thể đả kích mạnh mẽ đám Anh quốc cùng Nhật Bản kiêu căng ngạo nghễ, việc này vô luận như thế nào cũng đáng để cao hứng. Trước khi bị đưa vào ngục giam, hắn lại nói với đám người Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp: "Các ngươi yên tâm, nhiều nhất chỉ bị ngồi trong buồng giam thêm một buổi tối hôm nay mà thôi, ngày mai ta tuyệt đối có thể đi ra rồi!"

Nhưng Hoắc Đình Giác lại cẩn thận nhắc nhở hắn, nói: "Ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút, ta xem người Nhật Bản sẽ nhất định không để cho ngươi cứ như vậy đi ra ngoài, nói không chừng đêm nay sẽ phái người ám sát ngươi!"

Vương Chí Đạo nghĩ tới chính mình đang ở cùng một chỗ với Lý Thư Văn, cười ha ha nói: "Bọn họ nếu thật sự đến ám sát ta là quá tốt rồi, ta sẽ để cho bọn họ có đến mà không về!"

Lính cảnh ngục dường như cũng biết Lý Thư Văn người này rất đáng sợ, sau khi đem Vương Chí Đạo nhốt trở lại, lập tức khóa ngay cửa, vội vã rời đi.

Lý Thư Văn vẫn đang ngồi ở chỗ cũ, nhìn thấy Vương Chí Đạo cũng không có lên tiếng hỏi han gì, chỉ là trên mặt càng thêm vẻ âm trầm mà thôi.

"Tiền bối!" Vương Chí Đạo bắt chuyện với hắn trước, nói: "Ngày mai ta sẽ đi ra ngoài, ông yên tâm, sau khi ra ngoài ta sẽ nghĩ biện pháp đem ông cứu ra!"

Hừ lạnh một tiếng, Lý Thư Văn ngữ khí rất không vừa ý, nói: "Lão phu lại cần phải có người cứu mới ra được khỏi đây hay sao?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Ông không phải đang chờ con nuôi ông đến cứu ra ngoài hay sao?"

"Đừng để lão phu nghe thấy thằng nghịch tử kia nữa!" Lý Thư Văn đột nhiên quát to một tiếng, khiến Vương Chí Đạo giật mình kinh hoảng, lại nghe Lý Thư Văn giận dữ hét: "Lý Ngạo Sơn kia đúng là một nghịch tử, lão phu nuôi nấng dạy dỗ hắn vài chục năm, còn dạy hắn võ công, coi hắn như con đẻ. Hôm nay lão phu bị giam trong ngục, hắn lại rõ ràng không đến cứu! Thật là đồ nghịch tử, vừa có chỗ dựa Viên đại công tử kia đã quên lão phu!"

Vương Chí Đạo cảm giác được có chút không ổn, bèn thận trọng hỏi hắn: "Có lẽ con nuôi của ông còn không biết ông đang bị nhốt ở chỗ này?"

"Không có khả năng!" Lý Thư Văn ngắt lời hắn, nói: "Lão phu khi đến Thượng Hải đã ước định cùng với hắn sẽ gặp nhau ở một chỗ, hắn nếu đợi không thấy lão phu, theo lý phải nên đi tìm, hắn là người làm việc bên mình Viên đại công tử, há có thể tra không ra chuyện lão phu bị nhốt, hà huống sự tình dương mao tử kia đi bắt lão phu gây nên náo nhiệt lớn như vậy, phỏng chừng Thượng Hải mọi người sớm đã biết hết rồi. Hắn nếu tra không được, hắn chính là người mù người điếc rồi! Thằng nghịch tử này, nhất định là sợ đắc tội dương mao tử, mới không nghĩ đến cứu lão phu! Thật là tức chết lão phu, lão phu đã nghĩ lại rồi, sẽ không chờ đợi nữa, lão phu bây giờ lập tức đi ra ngoài!"

Vương Chí Đạo nghe vậy trong lòng cả kinh, vội vàng hỏi: "Tiền bối, ông ý định làm sao để đi ra ngoài?"

"Lão phu muốn vượt ngục!"

"Choang" một tiếng, chỉ nghe thấy Lý Thư Văn chợt quát to một tiếng, khóa trên tay hắn cùng xiềng xích dưới chân bị hắn giằng thật mạnh đứt tung ra.

"Tiểu tử, ngươi cũng không nhất định đợi đến ngày mai nữa, bây giờ lão phu sẽ mang ngươi cùng đi ra ngoài!" Lý Thư Văn đứng lên, đi tới trước song sắt, hai tay cùng nắm lên một thanh chấn song, bỗng nhiên lại quát to lên một tiếng, thân thể trước sau cùng rung mạnh lên, thanh chấn song sắt to như cánh tay đứa trẻ con bị hắn mạnh mẽ kéo cong đi thành nửa vòng cung.

Vương Chí Đạo miệng há hốc ra, còn chưa kịp có phản ứng lại, đã bị Lý Thư Văn kéo tuột đi ra ngoài.

Đi tới trước phiến cửa lớn bằng lá sắt rất nặng nề rắn chắc, Vương Chí Đạo khuyên nhủ: "Tiền bối, hay là thôi đi. Cánh cửa này thật là không có khả năng đánh vỡ được đâu!"

"Thối lắm, tiểu tử ngươi dám coi thường Lý Thư Văn ta sao!"

Lý Thư Văn tiến lên một bước, một chưởng cực mạnh đánh lên lá sắt đại môn, đại môn bị lõm vào, bị đánh thành một dấu chưởng ấn thật sâu, nhưng vẫn chưa bị đánh vỡ.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Lý Thư Văn lại tiến lên một bước, dùng vai hướng lá sắt đại môn đánh tới.

"Phành" một tiếng nổ vang, Vương Chí Đạo cảm giác được mặt đất tựa hồ cũng nổi lên chấn động, lại nhìn đến lá sắt đại môn kia, bị đụng phải đã lõm vào một hố to thật sâu, ngay cả vách tường bên cạnh cũng bị chấn nứt ra một vệt!

Ồ lên một tiếng ngạc nhiên, Lý Thư Văn đột nhiên quát to một tiếng, nói: "Lão phu không tin rằng không húc vỡ được cánh cửa này ra!"

Dồn khí đan điền, Lý Thư Văn phát ra một tiếng hô giống như sấm sét, thân thể lập tức một bước xông lên, vai phải lại hướng lá sắt đại môn mạnh mẽ đánh tới.

Rầm rầm một tiếng, lá sắt đại môn đã lõm một hố sâu bị đánh văng ra ngoài, lại còn xé theo một tảng vách tường lớn.

Vài tiếng kêu la thảm thiết vang lên, chính là mấy lính canh ngục nghe thấy tiếng động chạy tới, bất ngờ bị lá sắt đại môn bay tới đập vào người, chết thảm ngay tại chỗ. Mấy gã lính canh ngục may mắn không bị lá sắt đại môn đập trúng giật mình há hốc miệng, theo bản năng giơ súng lên ngắm ngay vào Lý Thư Văn cùng Vương Chí Đạo.

Lý Thư Văn thân mình nhanh đến khó tin nổi, cước bộ vừa động đã cướp được ngay phương vị trước mặt một người lính canh ngục, không để cho người lính canh này kịp bóp cò súng, hắn đã một chưởng bổ lên trên đầu lính canh. Người lính canh này đầu bị đánh gãy lệch xuống ngay tại chỗ, xương cổ bị gãy lòi ra từ sau gáy nhìn càng ghê sợ.

Vương Chí Đạo vô cùng hoảng sợ, hết hồn nhìn Lý Thư Văn đại khai sát giới. Các lính canh ngục hình như đều bị Lý Thư Văn dọa cho choáng váng, nổ súng cũng không trúng được phát nào. Lý Thư Văn xông về phía trước, mỗi chưởng mỗi khuỷu tay, không phải là đánh gãy xương cổ, thì cũng là nện vỡ xương ngực, mỗi người đều chết ngay tại trận.

Còn lại một người lính canh ngục cuối cùng dường như đã bị dọa đến phát điên rồi, quay đầu chạy trốn bỗng nhiên lớn tiếng gào lên:

"Người đâu người đâu rồi! Vương Chí Đạo vượt ngục rồi! Vương Chí Đạo giết người rồi!" Tiếng hô còn chưa dứt, đã bị Lý Thư Văn đuổi theo, một chưởng đánh trúng lên gáy, lập tức xương gáy vỡ vụn ngã nhào xuống đất.

Vương Chí Đạo cảm thấy rất không ổn, rõ ràng là Lý Thư Văn kia vượt ngục giết người, tên lính kia như thế nào lại hô tên hắn ra như thế! Nhưng mà hắn đã không thể giải thích được nữa, bởi vì nghe được động tĩnh từ phía ngục giam, vài trăm tên lính Anh quốc đã rầm rập chạy lại đây rồi. Từ xa đã trực tiếp nổ súng, không cần kêu gọi đầu hàng.

Lý Thư Văn nhìn hắn quát lên: "Tiểu tử, còn đứng ở đó làm gì? Còn không mau chạy đi, muốn để súng của dương mao tử bắn bừa cho chết hả !"

Vương Chí Đạo giết người vượt ngục rồi, tin tức này chỉ trong một đêm đó đã lan truyền khắp cả Thượng Hải.

Lính Anh, Tuần bộ, lại thêm toàn bộ võ sĩ Nhật Bản "hữu hảo hỗ trợ", gần như toàn bộ xuất động, đem cả Thượng Hải lục soát náo loạn một hồi gà bay chó chạy, lệnh truy nã Vương Chí Đạo được dán khắp nơi trong thành phố.

Ô Tâm Lan, Chu Điệp Hoắc Đình Giác cùng người Tinh Võ Môn, Tống Thế Vinh cùng với Hình Ý Môn môn nhân nghe được tin tức này mọi người đều ngây ngốc.

Bọn họ ý niệm trong đầu theo bản năng đều nghĩ : Âm mưu! Chuyện này nhất định là người Anh quốc cùng người Nhật bản đã hãm hại Vương Chí Đạo.

Cũng khó trách bọn họ lại nghĩ như vậy, biểu hiện cực kỳ đặc sắc của Vương Chí Đạo trên Pháp đình đã đả kích nặng nề sự kiêu căng của người Anh quốc và người Nhật Bản, hơn nữa dùng một chiêu "phóng viên" kia, người Anh quốc vô luận thế nào cũng không thể tùy tiện xử phạt Vương Chí Đạo, treo cổ thì trăm phần trăm là không, cùng lắm chỉ ngồi trong ngục giam mấy ngày mà thôi, đến lúc đó lại để Nông Kính Tôn cùng Tống Thế Vinh dùng quan hệ vì Vương Chí Đạo chạy đi chạy lại một chút, Vương Chí Đạo là có thể được vô tội mà thả ra. Đã ở vào tình huống này, Vương Chí Đạo sao lại có thể thiếu kiên nhẫn giết người vượt ngục? Trừ khi là hắn bị điên rồi!

Cho nên đám người Hoắc Đình Giác đoán chắc rằng nhất định là người Anh quốc cùng người Nhật Bản không cam lòng cứ như vậy mà thả Vương Chí Đạo ra, phái sát thủ đến ngục giam ám sát Vương Chí Đạo, Vương Chí Đạo việc bất đắc dĩ đành phải vượt ngục.

Bọn họ nào có nghĩ ra được, trên thực tế vượt ngục lại hoàn toàn là người khác.

Vương Chí Đạo lúc này đang cùng Lý Thư Văn tiềm nhập vào một nhà biệt thự thoạt nhìn rất xa hoa giống như cung điện vậy.

Vì tránh né lính Anh cùng tuần bộ, trên đường chạy đi Vương Chí Đạo nghe được rất nhiều thông tin về việc truy nã hắn, không khỏi cảm thấy rất buồn bực, không nhịn được liền hỏi Lý Thư Văn:

"Tiền bối, rõ ràng là ông giết người vượt ngục, tại sao bọn chúng lại toàn là nhắc đến tên của ta, đối với tên của ông một chữ cũng không nói đến?"

"Bởi vì bọn chúng căn bản là không biết lão phu tên gọi là gì, chỉ biết được tên của ngươi!"

Lý Thư Văn trả lời làm Vương Chí Đạo thiếu chút nữa té xỉu. Thôi xong hết rồi, cái này chính mình trở thành con dê tế thần rồi, có lý cũng không thể nào giải thích được. Rên rỉ một tiếng, Vương Chí Đạo lại hỏi: "Dương mao tử đem giam ông trong buồng giam thời gian lâu như vậy, cũng không có thẩm vấn lai lịch của ông hay sao?"

"Người thẩm vấn lão phu bị lão phu một chưởng vỗ nát đầu, về sau bọn họ căn bản là không dám trở lại thẩm vấn lão phu. Cũng không dám đem tù phạm khác giam cùng một chỗ với lão phu, bởi vì ngày đầu tiên lão phu ngồi trong đó cũng đã đem tù phạm nhốt cùng một chỗ đập chết rồi. Thế nhưng tiểu tử ngươi lại là ngoại lệ."

Lý Thư Văn trả lời làm cho Vương Chí Đạo rùng mình một cái, không tự chủ được nghĩ đến tại sao đám dương mao tử kia lại đem hắn giam cùng một chỗ với Lý Thư Văn? Phải chăng là muốn mượn tay lão điên Lý Thư Văn này để giết hắn?

Lý Thư Văn không chú ý tới vẻ mặt của Vương Chí Đạo, hắn đang tập trung tinh thần quan sát khắp cảnh vật xung quanh ngôi biệt thự kia, trong miệng thấp giọng nói: "Tiểu tử, nhìn xem kìa, nơi này xa hoa giống như là cung điện, khắp nơi đều có lính Anh hộ vệ, nhất định là nơi ở của một đại nhân vật Anh quốc."

Vương Chí Đạo phục hồi tinh thần lại, hỏi: "Tiền bối, ông dẫn ta đến chỗ này làm cái gì?"

"Dương mao tử đem tất cả các con đường rời khỏi Thượng Hải đều chặn lại hết, bọn họ mỗi người đều mang súng trên tay, chúng ta nếu muốn cậy sức xông ra, cũng không có chút khả năng, cho nên ý định lão phu là bắt cóc một tên dương mao tử có chút thân phận, để làm con tin, bắt hắn đưa chúng ta rời khỏi Thượng Hải!"

"Bắt cóc con tin? Như vậy có khác gì bọn lưu manh côn đồ?"

"Tiểu tử ngu đần, bắt cóc một dương mao tử sao lại tính là lưu manh côn đồ! Huống chi đại thương vật bất ly thân của lão phu vẫn còn đang trong tay đám dương mao tử, lão phu phải lấy trở về. Lão phu mang danh hiệu 'Thần thương', trong tay lại không có đại thương, vậy thì còn gọi gì là 'Thần thương' nữa!"

"Tiền bối, ta cảm giác được đây không phải là một chủ ý hay…, tiền bối…, chờ một chút…"

Không đợi Vương Chí Đạo nói xong, Lý Thư Văn đã ẩn thân luồn đến sau lưng một tên lính Anh hộ vệ, một chưởng chuẩn xác bổ xuống gáy, đem tên lính Anh hộ vệ này đánh chết ngay tại chỗ.

"Tiền bối, ông đánh bất tỉnh hắn là được, tại sao cứ nhất định phải giết hắn như vậy!" Vương Chí Đạo thấy thế trong lòng rất khẩn trương, thầm nghĩ cứ theo lão quái kia như thế thấy một người giết một người, còn chưa ra khỏi Thượng Hải, trên tay đã lấy mạng cả trăm người, đến lúc đó chỉ sợ là chọc giận lính Anh, làm chúng ồ ạt tấn công Thượng Hải, đó không phải là chuyện nói chơi nữa.

Lý Thư Văn trừng mắt nói: "Tiểu tử ngươi thật là nhiều chuyện, đám dương mao tử này đều là bọn xâm lược, trên tay cũng không biết đã có bao nhiêu mạng người Trung Quốc, ngay cả Vườn Viên Minh cũng bị chúng nó đốt, lão phu giết bọn chúng, chính là vì người Trung Quốc xả giận!"

"Nhưng mà ông cứ như vậy giết người tiếp, chọc giận người Anh quốc, sẽ để cho bọn họ tìm được lý do để khai chiến với Trung Quốc!"

"Tiểu tử ngươi có phải ý tứ là, nếu lão phu không giết những lính Anh này, dương mao tử sẽ không khai chiến với Trung Quốc nữa, có đúng không?"

"Việc này…"

"Không nói lại được phải không! Dương mao tử vốn chính là bọn xâm lược, bọn chúng đã vào đồn trú ở Thượng Hải rồi, tại sao lại còn chịu bỏ qua. Cho dù lão phu không giết đám lính Anh quốc này, bọn chúng sớm muộn cũng khai chiến với Trung Quốc, dã tâm hổ lang của bọn chúng vĩnh viễn sẽ không có khả năng chịu buông tha bỏ qua khối thịt lớn béo bở Trung Quốc này. Nếu đã là như thế, thì lão phu giết hay không giết bọn chúng còn có gì phân biệt. Nếu phải chờ bọn chúng tới giết người Trung Quốc, không bằng để lão phu giết bọn chúng trước, giết một tên lãi một tên, giết hai người lãi gấp đôi!"

Trong truyền thuyết Lý Thư Văn trầm mặc ít nói hoặc là không giỏi nói năng, nhưng bây giờ Vương Chí Đạo lại phát hiện, Lý Thư Văn này tựa hồ còn nói năng tốt hơn so với chính mình. Hơn nữa kẻ khác còn nhút nhát e dè, lão lại vừa nói vừa động, trong thời gian nói mấy câu, lại có hai tên lính Anh hộ vệ bị lão thiết chưởng đánh chết.

Những lính Anh hộ vệ kia cho dù có chậm chạp trì trệ, lúc này rốt cục cũng đã phát hiện ra có người chết, lập tức lớn tiếng hô ầm lên. Rất nhanh, vô số lính Anh đã chạy vọt tới khu biệt thự này. Nhưng lúc này Lý Thư Văn cùng Vương Chí Đạo đã xông vào bên trong biệt thự.

Bên trong biệt thự trang trí theo kiểu Hy Lạp lại có chút cảm giác nghệ thuật, đáng tiếc chính là bên trong lại không có người nào.

"Con mẹ nó, không thể nào! Nơi này rộng lớn như vậy mà rõ ràng lại không có người nào hay sao?" Lý Thư Văn thấy vậy không nhịn được mắng ầm lên.

Bên ngoài đã bị mấy trăm lính Anh vây quanh, nếu không tìm được một đại nhân vật làm con tin, chỉ sợ bọn họ chỉ còn một con đường chết. Nghĩ đến đó, Vương Chí Đạo cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

"Uy Nhĩ Sĩ (Wales), anh đã trở về rồi sao?"

Một giọng nữ mềm mại êm tai từ gian phòng trong vang lên, nói chính là tiếng Anh, Lý Thư Văn nghe không hiểu. Bất quá khi lão nhìn thấy một nàng mỹ nữ tóc vàng mắt xanh mặc váy dài trắng tinh từ phòng trong chạy ra, lão không khỏi mỉm cười.

"Con dương nha đầu kia lại ăn mặc đẹp như vậy, lại ở một nơi như thế này, nhất định là con gái của một đại quan dương mao tử rồi. Tiểu tử, mau đi bắt nó lại, chúng ta muốn thoát vây phải nhờ nó đó!"

"Bắt nàng, tiền bối, điều này không hay lắm đâu, ta lại cũng chưa từng có bắt qua một người nữ hài tử nào!"

"Bớt nhiều chuyện đi, tiểu tử ngươi muốn bị bên ngoài bắn loạn cho chết hay sao?"

Vương Chí Đạo thở dài một hơi, hướng mỹ nữ tóc vàng mắt xanh kia đi tới, cố gắng hết sức ôn nhu dùng tiếng Anh nói: "Tiểu thư xinh đẹp, rất xin lỗi, vì sự an toàn của chúng ta, không thể không tạm thời bắt cô làm con tin. Nhưng mà cô yên tâm, sau khi chúng ta thoát vây sẽ thả cô ra!"

Mỹ nữ tóc vàng mắt xanh còn đang cảm thấy kinh ngạc vì hai người xông tới không phải là Uy Nhĩ Sĩ nàng đang tưởng tượng mà là hai người Trung Quốc xa lạ, nghe được lời Vương Chí Đạo nói, nàng mới phản ứng trở lại, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai: "Cứu tôi với!"

Không ngờ là lại hô lên bằng tiếng Pháp, Vương Chí Đạo cảm thấy ngạc nhiên, bước lên phía trước bóp chặt lấy bả vai phải của nàng, quát lên: "Không được kêu loạn, nếu không ta một chưởng đánh chết ngươi!"

Trong lúc mất bình tĩnh, không cẩn thận lại mượn đúng câu đe dọa cửa miệng của Lý Thư Văn!

Mỹ nữ tóc vàng mắt xanh bị chỉ lực mạnh mẽ của Vương Chí Đạo bóp chặt vào bả vai rất đau, không tự chủ được mà rơi nước mắt, nhưng lại thông minh nên không kêu loạn lên nữa.

"Mã Lỵ (Mary) em yêu, em làm sao vậy!"

Một nam nhân Anh quốc lớn tiếng kêu to. Tiếp theo, cánh cửa bị đạp tung ra, một người đàn ông xông vào, hắn chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc quần áo theo kiểu Hoàng thất nước Anh. Người đàn ông Anh quốc này tay phải đang cầm một cây súng ngắn ổ quay màu bạc (1), hắn chứng kiến thấy tình huống trong phòng, không khỏi giật mình kinh ngạc, theo bản năng giơ súng chĩa ngay vào Lý Thư Văn.

"Uy Nhĩ Sĩ, cứu em với!"

Nhìn thấy thanh niên Anh quốc kia, mỹ nữ tóc vàng mắt xanh tên gọi Mã Lỵ lại một lần nữa kêu to lên. Vương Chí Đạo tâm trạng tức giận, ngón tay liền phát thêm chút lực. Mã Lỵ lập tức đau đến chảy nước mắt lần nữa, vội ngoan ngoãn ngậm chặt miệng lại.

Vừa nhìn thấy thanh niên Anh quốc tên gọi Uy Nhĩ Sĩ kia, Lý Thư Văn trên mặt bỗng hiện lên lửa giận đùng đùng, đột nhiên quát lên: "Hóa ra là tiểu tử nhà ngươi! Tiểu tử, ngươi dám đem lão phu nhốt vào ngục giam, bây giờ ngươi lại rơi vào trong tay lão phu, lão phu sẽ làm cho ngươi hối hận khi đã tới Trung Quốc!"

Thanh niên Uy Nhĩ Sĩ này nguyên lai chính là dương mao tử đã đem Lý Thư Văn nhốt vào ngục giam, hắn chứng kiến Lý Thư Văn, cũng là sững sờ sửng sốt, bất quá hắn cũng rất nhanh phản ứng lại kịp, liền dùng tiếng Trung quát: "Không được cử động, ta có súng trong tay. Lão già Trung Quốc, cho dù công phu của ngươi có lợi hại, cũng không thể lợi hại hơn đạn đồng!"

Lý Thư Văn nghe thế cười ha hả, nói: "Súng của dương mao tử các ngươi có lẽ là rất lợi hại, đáng tiếc chính là, trong vòng ba mươi bước, cho dù ngươi có súng cũng không làm tổn thương được lão phu, bây giờ khoảng cách giữa hai chúng ta chỉ có hai mươi thước, tiểu tử ngươi chết chắc rồi!"

Lý Thư Văn thân hình như quỷ mị né phải tránh trái liền vọt tới trước, Uy Nhĩ Sĩ bắn liền hai phát, cũng không trúng được Lý Thư Văn. Khi hắn còn đang muốn bắn phát súng thứ ba, Lý Thư Văn đã đến gần hắn chỉ còn cách khoảng ba bước, không thấy rõ lão dùng động tác gì, đã thấy súng lục ổ quay trong tay Uy Nhĩ Sĩ bị đánh bay ra, rơi xuống ngay trước mặt Vương Chí Đạo.

"Dương mao tử thật đáng ghét, mau chết đi!"

Lý Thư Văn một chưởng hướng trên trán Uy Nhĩ Sĩ bổ tới. Lấy chưởng lực khủng khiếp của Lý Thư Văn, nếu như bổ trúng, Uy Nhĩ Sĩ trăm phần trăm bị vỡ vụn xương trán mà chết!

Tại khoảnh khắc nguy hiểm vạn phần này, một bóng người bỗng từ sau lưng Uy Nhĩ Sĩ nhảy vọt tới, lăng không bay lên một cước đá ra nhằm vào Lý Thư Văn thiết chưởng.

Chú thích:

(1) - Súng ngắn ổ quay: loại súng colt hay revolver hay thấy trong các phim cao bồi xưa, so với súng pạc-hoọc phổ biến ở Trung Quốc lúc đó thì chất lượng, độ chuẩn xác và lực phá hoại đều mạnh hơn nhiều.

Một cước lăng không bay lên này uy lực mãnh mẽ vô cùng, lại cứng rắn đối kháng trực tiếp với thiết chưởng của Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn dường như lần đầu tiên lãnh giáo đến cước lực mạnh mẽ như thế, không tự chủ được mà chân lùi về sau một bước, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Có điều là người kia bay lên đá lão xem ra còn thảm hại hơn, hắn có lẽ càng muốn nghĩ không ra, hắn lăng không đá ra lực đạo rõ ràng là tốt hơn Lý Thư Văn đứng yên đánh ra một chưởng, vậy mà chưởng lực kinh người đánh cho hắn bay ngược trở về, trên chân giống như bị thiết côn quật mạnh một nhát, vừa đau lại vừa tê dại, rơi xuống đất đứng thẳng không vững chút nữa thì ngã sấp xuống.

Người đã lăng không đá chặn thiết chưởng của Lý Thư Văn kia là một dạng người từ vùng Nam Á, nước da sẫm như đồng hun, vóc người nhìn nhỏ gầy nhưng lại rắn chắc dị thường, trang phục rất giống với Thái quyền thủ ở kiếp trước Vương Chí Đạo từng chứng kiến, hơn nữa hắn sau khi rơi xuống đất bày ra tư thế đúng là thủ thế mở đầu của Thái quyền.

Lý Thư Văn có chút kinh ngạc, nhìn Thái quyền thủ kia gật đầu nói: "Giỏi, có thể phá được một thiết chưởng của lão phu, thằng ngoại bang nhà ngươi cũng có thể xem như một nhất lưu cao thủ. Đáng tiếc ngươi không có cơ hội lần thứ hai đâu!"

Thân thể thoáng một cái, Lý Thư Văn lần nữa xông tới gần trước mặt Uy Nhĩ Sĩ, lại một chưởng hướng trên trán Uy Nhĩ Sĩ vỗ tới, tựa hồ như không đem cái xương trán Uy Nhĩ Sĩ bổ vỡ tuyệt đối không chịu bỏ qua.

Thái quyền thủ kia vì chân phải bị thiết chưởng của Lý Thư Văn đánh cho tê dại, bây giờ còn chưa có khôi phục lại, muốn cứu cũng không được. Bỗng thấy kiếm quang chợt lóe, lại thấy một thanh trường kiếm vừa mảnh vừa nhọn từ phía sau Uy Nhĩ Sĩ đột nhiên xuất hiện, nhằm mặt Lý Thư Văn đâm tới, làm cho Lý Thư Văn không thể không buông tha cho Uy Nhĩ Sĩ, đành chọn cách lui về sau.

Người dùng kiếm là một người Tây dương thân hình cao lớn, mái tóc vàng xoăn tít, trong tay cầm chính là một thanh kiếm Tây dương, trang phục thoạt nhìn như một quý ông, hắn một kiếm đã bức lui Lý Thư Văn, sau đó đem kiếm múa lên thành một vòng loang loáng, trong miệng dùng tiếng Anh nói "ùng ục quàng quạc" một câu, đại ý chính là: "Lão già Trung Quốc, công phu Trung Quốc của các ngươi không được, so ra còn kém xa Tây dương kiếm của An Đức Liệt (Andre) ta!"

Lý Thư Văn nghe không hiểu được An Đức Liệt đang nói cái gì, nhưng mà thấy vừa bức lui chính mình lại là một dương mao tử, không khỏi càng thêm tức giận, cước bộ vừa động đã tới gần An Đức Liệt, thân mình nhoáng một cái đã né qua Tây dương kiếm trong tay đối phương, vai trái nhô lên một cái, một chiêu "Thiết Sơn đả" đã húc tới, đem thân hình của An Đức Liệt vốn cao lớn hơn hắn so với lão húc ngã xuống. Lý Thư Văn lại không đợi đối phương ngã xuống hết, đã tiến tới cánh tay trái vung lên túm bả vai đối phương lôi mạnh An Đức Liệt kéo lại, khuỷu tay phải một đòn "Đảo tài liễu" nặng nề đánh lên ngực đối phương. An Đức Liệt buông rơi thanh Tây dương kiếm trong tay, thân thể lảo đảo, trong khoảnh khắc sắc mặt đang từ trắng chuyển sang hồng, "ọe" một tiếng phun ra một miệng máu tươi, tiếp theo liền mềm nhũn cả người ngã trên mặt đất thở hổn hển, hiển nhiên bị thương không nhẹ, nói chung là một người Tây dương trời sinh vốn đã có thể chất vạm vỡ cường tráng, dưới tay Lý Thư Văn trúng liền hai chiêu mà không lập tức đánh mất cái mạng nhỏ cũng là một kỳ tích rồi.

"Hừ! Dương mao tử, chỉ bằng mấy chiêu kiếm thuật rác rưởi đó của ngươi mà cũng muốn ngăn cản lão phu! Ha ha ha ha!" Lý Thư Văn nhe răng cười một lần nữa, lại tiến tới Uy Nhĩ Sĩ.

Liên tiếp hai người vệ sĩ bị Lý Thư Văn đánh lui, Uy Nhĩ Sĩ ánh mắt lại không hề có thần sắc kinh hoảng, ngược lại có chút giống như ánh mắt nhiệt liệt của một đứa trẻ nhỏ nhìn thấy món đồ chơi nó cực kỳ ưa thích.

Tuy rằng có chút khó hiểu đối với ánh mắt của Uy Nhĩ Sĩ, nhưng loại ánh mắt này càng làm cho Lý Thư Văn thêm tức giận, thiết chưởng lại giơ lên, nhưng thêm một lần này, hắn lại không thể vỗ được thiết chưởng lên trên trán Uy Nhĩ Sĩ.

Lại có một bóng người từ phía sau Uy Nhĩ Sĩ nhanh chóng xông vọt tới, một quyền nghênh đón thiết chưởng của Lý Thư Văn, trong miệng cũng hét lớn: "Thư Văn tiền bối, xin ngài dừng tay!"

Nắm tay đánh trúng thiết chưởng, Lý Thư Văn lần này không có bị bức lui, nhưng mà chủ nhân nắm tay kia lại có thể chỉ bị thối lui một bước, vững vàng ổn định đứng đó, còn có dư lực mở miệng nói với Lý Thư

Văn: "Thư Văn tiền bối, ta là Hách Tư Quang, ngài còn nhận ra được ta không?"

"Hách Tư Quang?"

Lý Thư Văn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhìn lại một chút người thanh niên không đến ba mươi tuổi đang đứng trước mặt, rõ ràng là đã nhận ra. Năm trước khi Trung Hoa võ sĩ hội thành lập ở Thiên Tân, Lý Thư Văn dẫn đầu đệ tử bản môn đi đến tham gia, đã gặp được không ít danh nhân trong giới võ thuật. Lão đã nhớ kỹ Hách Tư Quang chính là đệ tử của Hình Ý danh gia Lý Tồn Nghĩa, là một gã thanh niên duy nhất dám ở trước mặt "Thần thương" Lý Thư Văn khoe tài sử dụng đại thương, có điều là thanh niên này tài nghệ sử dụng đại thương đúng là không tầm thường, làm cho một người rất ít khen ngợi người khác như Lý Thư Văn lúc ấy cũng không tiếc lời khích lệ hắn một lần.

Sau đó Hách Tư Quang kiên trì theo đuổi mong Lý Thư Văn chỉ điểm, nhưng là Lý Thư Văn không chút khách khí cự tuyệt luôn. Đại hội chấm dứt, hai người từ sau đó không còn lui tới quan hệ, không ngờ tới hôm nay lại gặp gỡ ở Thượng Hải.

"Hách Tư Quang, ngươi tại sao lại đang ở chỗ này? Ngươi ngăn trở lão phu giết dương mao tử là có ý tứ gì?"

"Thư Văn tiền bối, người này ngài không thể giết hắn, hắn chính là Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, chính là người thừa kế tương lai của Hoàng tộc Anh quốc, nếu ngài giết hắn hậu quả thiết tưởng sẽ không gánh nổi!"

Hách Tư Quang đã nói rõ ràng thân phận Uy Nhĩ Sĩ. Vương Chí Đạo trong tay vẫn đang giữ Mã Lỵ, nghe nói vậy lại càng hoảng sợ, hắn vội tìm tòi trong trí nhớ một chút về lịch sử Anh quốc cận đại, liền đoán ra được thân phận của Uy Nhĩ Sĩ vương tử kia.

Chính là con trai cả của Vua Anh quốc Kiều Trị đệ ngũ (George V), tương lai sẽ là Vua Anh quốc, nhưng tại vị không tới một năm liền chỉ vì một người phụ nữ đã kết hôn mà nhường ngôi, trong lịch sử Anh quốc nổi tiếng là "Bỏ hết giang sơn yêu người đẹp" Ái Đức Hoa đệ bát (Edward VIII)!

Thật không ngờ tới người này bây giờ lại đang ở Thượng Hải. Bây giờ mặc dù hắn chỉ là một vương tử, nhưng mà thân phận tương đương với Thái tử thừa kế ngôi vị Hoàng đế của Trung Quốc trước kia, nếu hắn ở Thượng Hải bị Lý Thư Văn giết chết, Vương Chí Đạo có thể tưởng tượng được sẽ xảy ra hậu quả gì: Xâm Hoa chiến tranh sẽ lập tức xảy ra, quân xâm lược từ tiểu Nhật Bản sẽ biến thành Anh quốc, hơn nữa sẽ có lý do rất chính đáng: Để báo thù cho Vương tử.

Hiện tại Thượng Hải là Tô giới của các cường quốc phương Tây cùng Nhật Bản, nếu Anh quốc xâm lược quy mô lớn, nhất định sẽ làm cho các quốc gia khác cảm thấy lợi ích của nước mình đã bị tổn thất, nói không chừng sẽ tham chiến loạn xạ. Kết quả, Đại chiến thế giới lần thứ nhất sẽ nổ ra sớm hai năm, địa điểm ở châu Âu sẽ chuyển thành ở Trung Quốc. Cục diện Trung Quốc vừa mới đạt được chút chuyển biến tốt đẹp chắc chắn sẽ không chịu đựng nổi sự dày xéo như vậy, nguyên khí bị thương tổn lớn, rất nhiều khả năng sẽ bị các cường quốc phương Tây cùng Nhật Bản chia cắt tan nát.

Vương Chí Đạo thật không thể tưởng tượng nổi, việc này nếu thật sự phát sinh, mình cùng Lý Thư Văn hai kẻ khai mào đầu tiên cho Đại chiến thế giới lần thứ nhất, sẽ bị lịch sử đời sau chỉ trích như thế nào? Gọi là tội nhân thiên cổ cũng không quá đáng. Cho nên, một tên Uy Nhĩ Sĩ kia, thật sự không thể giết, ít nhất là không thể giết ở Trung Quốc, càng không thể để cho hắn ở Trung Quốc bị người Trung Quốc giết chết, muốn chết cũng phải để hắn đi đến quốc gia khác mới được chết.

Đáng tiếc chính là, Lý Thư Văn hết lần này tới lần khác không giống Vương Chí Đạo suy nghĩ nhiều như vậy, hắn nổi giận đùng đùng hỏi Hách Tư Quang: "Ngươi nói cái gì, ngươi cũng muốn ngăn cản lão phu giết tên dương mao tử này sao? Tiểu tử ngươi thân là người Trung Quốc, tạo sao lại phải bảo vệ cho dương mao tử này? Ngươi có tin là lão phu đánh chết cả tiểu tử nhà ngươi hay không!"

Hách Tư Quang vội vàng giải thích, nói: "Thư Văn tiền bối, ngài hiểu nhầm rồi, ta không phải là bảo vệ cho Uy Nhĩ Sĩ Vương tử, nhưng là ngài thật sự không thể giết hắn, hắn là người thừa kế ngôi Vua Anh quốc, ngài giết chết hắn sẽ làm cho lính Anh ồ ạt tấn công Trung Quốc, đến lúc đó có bao nhiêu người sẽ chết trong ngọn lửa chiến tranh, ngài có biết hay không?"

"Đừng có đem mấy thứ đạo lý to lớn đó nói với lão phu, lão phu chỉ biết là, cho dù lão phu không giết hắn,

dương mao tử cũng vẫn tấn công Trung Quốc mà thôi. So với việc đợi bọn chúng tiến công Trung Quốc rồi mới giết, không bằng để cho lão phu giết chết hắn ngay bây giờ. Hách Tư Quang, thấy ngươi cũng là một thành viên Trung Hoa võ sĩ hội, người lập tức tránh ra cho lão phu, nếu không như thế, đừng trách lão phu hạ thủ vô tình!"

Hách Tư Quang nghe vậy trong lòng không khỏi cười khổ, không nghĩ tới chính mình đã hết sức thuyết phục, Lý Thư Văn vẫn không chịu buông tha không giết Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, xem ra lời đồn đại nói không sai, nói rằng đối với Lý Thư Văn, căn bản là không có khả năng giảng đạo lý.

Thở dài một tiếng, Hách Tư Quang nói: "Thư Văn tiền bối nếu nhất định phải giết Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, cũng xin đừng trách Hách Tư Quang là vô lý, Tư Quang biết mình võ công không bằng tiền bối, nhưng Tư Quang nhất định phải hết sức ngăn cản ngài!"

Lý Thư Văn cười ha ha nói: "Tiểu tử, lúc trước ngươi ở trước mặt lão phu múa may đại thương, lão phu sở dĩ khen ngợi ngươi, chỉ là bởi vì lấy ngươi tuổi tác còn trẻ, đã có thể sử đại thương thuần thục như vậy quả thật rất đáng khen, nhưng nếu vì vậy mà ngươi nghĩ đến có thể liều mạng cùng với lão phu, vậy thì ngươi đã sai lầm rồi. Nếu như ngươi lại khổ luyện thêm chừng mười năm nữa, có lẽ còn có thể cùng lão phu liều mạng, nhưng lấy ngươi bây giờ thì vẫn còn kém xa lắm!"

Lý Thư Văn nói xong, liền áp sát tới Hách Tư Quang, một chưởng đánh lên vai phải Hách Tư Quang. Hách Tư Quang vai phải co rút lại, khom người một thức Băng quyền nhằm bụng Lý Thư Văn đánh tới. Nhưng mà còn chưa đánh trúng, Lý Thư Văn đã vỗ một chưởng xuống phía dưới, liền đem Băng quyền của Hách Tư Quang đánh bật xuống, thân mình đã xông tới tiến sát vào Hách Tư Quang, một khuỷu tay lập tức đụng lên, nhằm vào giữa ngực trái.

Người luyện tập Hình Ý quyền, đều phải trải qua luyện đứng Tam Thể Thức, lại qua huấn luyện dịch cân đoán cốt có thể làm được đến mức duỗi gân chuyển xương, thân thể luyện được đến mức giống như cái lốp xe bơm căng hơi, khả năng chịu đòn cực kỳ kinh người. Nghe nói cao thủ đỉnh cao Hình Ý quyền có thể làm cho lực công kích đánh đến mình phản chấn bắn ngược trở lại, hơn nữa lực đến càng mạnh, lực phản chấn càng lớn. Hách Tư Quang không thể nghi ngờ chính là một Hình Ý Môn nhất lưu cao thủ, mặc dù lúc này còn chưa có đạt được đến mức phản chấn công kích, nhưng mà thân thể đã luyện được mạnh mẽ vô cùng, quyền sư bình thường căn bản là không có cách nào đả thương được hắn. Nhưng mà, những người đó không bao gồm cả Lý Thư Văn. Luận về lực công kích, Lý Thư Văn trong giới võ thuật quốc nội nếu tự nhận là chỉ đứng thứ hai về lực công kích, chỉ sợ không có người nào dám nhận là đệ nhất. Một đòn đánh khuỷu tay kia, thiếu chút nữa đã đem xương ngực Hách Tư Quang đánh vỡ, nội tạng chấn động kịch liệt làm hắn sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, một búng máu trong chớp mắt đã dâng lên đến cổ họng. Nhưng mà Hách Tư Quang lại kiên cường đem ngụm máu kia nuốt xuống.

Một cước lại hướng Lý Thư Văn bay tới, khi rơi xuống đất trong nháy mắt lại biến thành khuỷu tay tấn công, lại nhấc chân biến thành một đầu gối đánh lên. Chính là Thái quyền thủ kia thấy tình huống của Hách Tư Quang không ổn, hơn nữa cảm giác tê dại trên chân hắn đã biến mất, lập tức lại hướng Lý Thư Văn phát động công kích.

Khuỷu tay đánh, đầu gối thúc, đá quét thấp, đá vòng cao, Thái quyền thủ công kích cực kỳ ác liệt, tiết tấu dày đặc, tốc độ lại càng cực nhanh. Đá vòng cao vừa không thành công, hắn đã tiến lên một bước, hai tay bắt vòng qua cổ Lý Thư Văn, dùng sức lôi mạnh xuống phía dưới, đồng thời đầu gối từ dưới mãnh liệt thúc lên, phát động chiêu thế chính là đòn nổi danh nhất trong Thái quyền "quấn cổ lên gối". Điều đáng tiếc chính là, hai tay hắn quấn cổ kéo xuống không ngờ lực kéo lại không hề có tác dụng, cần cổ Lý Thư Văn giống như cây trụ sắt, không có cách nào kéo khom xuống được, khiến cho đầu gối từ dưới mãnh liệt đánh lên không có cách nào đánh vào đầu lão, chỉ có thể đánh vào phần bụng trên của lão mà thôi. Bát Cực Quyền công phu chịu đòn cực kỳ thâm hậu, bị đầu gối đánh lên thân người, Lý Thư Văn không ngờ hồn nhiên vô sự giống như là chưa hề bị chạm đến. Thái quyền thủ thấy thế vô cùng sửng sốt, hai tay đang quấn quanh cổ đối phương còn chưa kịp biến chiêu, đã thấy Lý Thư Văn bày ra một thế khom lưng cúi xuống trước, nâng tay đẩy ra một khuỷu tay đánh vào giữa bụng Thái quyền thủ. Lý Thư Văn lúc trước khi đối phó với kiếm thủ Tây dương An Đức Liệt trong tâm có chút khinh thường, lưu lực rất nhiều, bây giờ đã biết Thái quyền thủ này ngạnh công rất cao, Tây dương kiếm thủ kia tuyệt không thể so sánh bằng, lúc này đây ra tay không hề lưu lực nữa. Nếu như một võ sư bình thường bị trúng một khuỷu tay này của

Lý Thư Văn chỉ sợ là xương sống cũng muốn bị đánh gãy, nhưng Thái quyền thủ kia khi trúng chiêu chỉ bị đáng văng lên không, sau khi liên tục thụt lùi ra xa đến bảy tám bước, không ngờ vẫn có thể một lần nữa đối mặt Lý Thư Văn, không hề hoang mang, bày ra tư thế phòng ngự.

"Khá lắm thằng ngoại bang kia, ngạnh công của ngươi cũng rất cao!"

Lý Thư Văn còn chưa dứt lời, đã thấy tên Thái quyền thủ kia biến sắc, hai tay ôm chặt lấy bụng, lập tức quỳ rạp trên mặt đất không ngừng nôn khan.

"Wonderful! Công phu Trung Quốc thật sự là rất thần kỳ đó!"

Lý Thư Văn quay đầu nhìn lại, hóa ra người vừa vỗ tay khen ngợi chính là Uy Nhĩ Sĩ, lại nghe hắn dùng tiếng Trung ngọng nghịu cứng đờ nói với Lý Thư Văn: "Hóa ra ông chính là đại danh đỉnh đỉnh 'Thần thương' Lý Thư Văn tiên sinh hay sao, khi ta vừa đến Trung Quốc đã nghe thấy đại danh của ông, ta đối với công phu Trung Quốc cảm thấy vô cùng hứng thú, nếu như ông đáp ứng sau này làm huấn luyện viên dạy công phu cho ta, như vậy tất cả mọi chuyện ông gây ra từ trước đến nay ta cũng có thể bỏ qua hết không truy cứu, có thể chứ?"

Lý Thư Văn nghe vậy cười như điên, nói: "Một gã dương mao tử nhà ngươi còn muốn lão phu dạy cho công phu hay sao? Đi chết đi, ngươi đi xuống địa ngục tìm Tổ sư gia của lão phu mà học đi!"

"Lý Thư Văn tiên sinh, xin mời chớ có lộn xộn, hãy nhìn xung quanh một chút, công phu Trung Quốc của ông tuy rằng lợi hại, có thể đối kháng được với mấy trăm cây súng hay sao?"

Lý Thư Văn nhìn quanh bốn phía, đã thấy cửa sổ bốn phía đều được người nào đó mở toang ra, lính Anh quốc đã vây kín, người nào cũng đang nâng súng ngắm thẳng vào lão, chỉ cần lão dám hướng Uy Nhĩ Sĩ công kích thêm lần nữa, nhất định đám lính Anh quốc kia mấy trăm cây súng sẽ nhất tề nhả đạn. Lý Thư Văn công phu dù có tốt, cũng sẽ bị bắn cho đầy người lỗ thủng!

48. Chương 56 57 58 Đàm Phán (thượng Trung Hạ)

Uy Nhĩ Sĩ cười nói:" Lý Thư Văn tiên sinh, ta tin tưởng ông có thể giết được ta, nhưng ông cũng không thể phủ nhận sau khi ông giết ta nhất định sẽ chết dưới súng bắn bừa, có phải không?"

Lý Thư Văn nghe vậy ha hả cười to, nói:" Đã tới loại tình huống này, lão phu đã không có đường lui, sớm đã không để ý đến sinh tử rồi! Nhưng mà lão phu lại có thể trước khi chết, lôi kéo theo một Vương tử dương mao tử nhà ngươi cùng chết với lão phu, cũng có thể tính là không bị thiệt!"

Một bóng người lại chợt lóe, chính là Hách Tư Quang kịp tới ngăn cản trước mặt Uy Nhĩ Sĩ, lại nghe hắn nói: "Thư Văn tiền bối, ta sẽ không để cho ngài giết Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, mặc dù ta không phải là đối thủ của ngài, nhưng nếu ngài cứ muốn nói chuyện xằng bậy, ta lại có thể ngăn cản ngài một chút, như vậy ngài chẳng những sẽ không giết được Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, mà sẽ còn bị lính Anh nổ súng bắn bừa giết chết. Cho nên ta khuyên ngài tốt nhất không nên làm càn!"

Lý Thư Văn tức giận nói:" Như vậy ngươi cũng chết chắc chắn rồi, Hách Tư Quang, ngươi sẽ chỉ vì một dương mao tử này mà không để ý đến tính mạng bản thân mình hay sao?"

Hách Tư Quang nói: "Vì tránh cho tiền bối ngài dẫn phát chiến tranh, hại chết dân chúng vô tội, Tư Quang dù chết cũng không tiếc!"

Uy Nhĩ Sĩ từ từ lui về phía sau hai bước, khi đến được khoảng cách tự cho là an toàn rồi, liền lớn tiếng nói với Lý Thư Văn: "Lý Thư Văn tiên sinh, bây giờ là ông không thể giết được ta nữa rồi, hay là đầu hàng đi, không nên chịu chết vô ích! Ta đã nói ra là nhất định giữ đúng lời, chỉ cần ông đồng ý làm huấn luyện viên dạy công phu cho ta, ta sẽ không truy cứu chuyện của ông…"

"Toàn bộ câm miệng hết cho ta!"

Người quát lên không phải là Lý Thư Văn, mà lại là Vương Chí Đạo, lại nghe hắn quát: "Mấy người các ngươi coi ta như là người vô hình hay sao? Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, một nữ hài tử này chắc là người của ngươi hả, ngươi có phải là không thèm để ý đến sống chết của nàng hay không?"

Mọi người đều ngạc nhiên, hình như lúc này mới nhớ tới còn có sự tồn tại của Vương Chí Đạo và Mã Lỵ. Chỉ thấy Vương Chí Đạo không biết từ lúc nào đã nhặt lên được cây súng lục ổ quay bị Lý Thư Văn đánh văng đi kia, nòng súng chĩa thẳng vào huyệt Thái Dương của Mã Lỵ.

"Nooo! Ngàn vạn lần xin đừng làm tổn thương vị hôn thê của ta!" Uy Nhĩ Sĩ thấy thế vội vàng lớn tiếng kêu lên.

"Hóa ra nàng chính là vị hôn thê của ngươi hả! Lúc trước ta nghe được nàng kêu 'cứu mạng' hình như là dùng tiếng Pháp, nàng chắc là người Pháp rồi! Ngươi là Vương tử Anh quốc, là người trong Hoàng gia Anh quốc, như vậy vị hôn thê Pháp quốc của ngươi nhất định là một nữ nhân có thân phận không vừa, nói không chừng cũng là con gái một nhân vật trọng yếu của nước Pháp." Vương Chí Đạo cười tủm tỉm dùng tiếng Pháp hỏi Mã Lỵ: "Mã Lỵ tiểu thư, có thể nói cho ta biết thân phận của ngươi hay không?"

Mã Lỵ thấy Vương Chí Đạo nói tiếng Pháp liền cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng mà dưới nòng súng đang chĩa vào đầu, liền thành thật nghiêm chỉnh trả lời: "Ta đây tên đầy đủ gọi là Mã Lỵ Phổ Ân Gia Tăng Lai (Mary Poincaré), cha ta gọi là Lôi Mông Phổ Ân Gia Tăng Lai (Raymond Poincaré), ông ấy chính là Tổng thống hiện thời của nước Cộng hòa Pháp!"

"Ồ thật là không ngờ, hóa ra là con gái của Tổng thống Pháp quốc, vậy ngươi chính là công chúa Pháp quốc rồi? Vương tử cùng Công chúa, đúng thật là tuyệt phối!" Vương Chí Đạo thở dài, nói với Vương tử Uy Nhĩ Sĩ: "Nhưng mà thế này, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, ta rất tò mò muốn hỏi một câu, nếu như công chúa Pháp quốc chết ở bên trong biệt thự của ngươi, không biết người Anh quốc các ngươi sẽ cùng Pháp quốc khai chiến trước, hay là sẽ cùng Trung Quốc chúng ta khai chiến trước?"

Uy Nhĩ Sĩ sắc mặt biến đổi một chút, nhưng mà hắn rất nhanh đã trấn tĩnh xuống được, nói: "Khả năng lớn nhất là Anh Pháp hai nước liên hợp lại, cùng đồng thời khai chiến với Trung Quốc!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Nghe khẩu khí của Vương tử thì hình như rất thích chứng kiến kết quả này hả, ngươi không phải là đang ám chỉ ta giết Mã Lỵ công chúa, để cho việc này có thể phát sinh đấy chứ?"

Mã Lỵ nghe vậy sắc mặt không khỏi tái nhợt đi, đôi mắt xanh hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Uy Nhĩ Sĩ. Uy Nhĩ Sĩ thấy thế cả giận nói với Vương Chí Đạo: "Ta không có cái ý tứ đó, ngươi đừng có đoán lung tung!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ta đã sớm nghe nói qua đại danh của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ rồi, nghe đồn Vương tử Uy Nhĩ Sĩ chính là một Vương tử 'bỏ hết giang sơn yêu người đẹp', nhưng mà bây giờ thoạt nhìn có chút không giống như lời đồn cho lắm. Ngươi hình như không có chút lo lắng nào đến sinh tử của vị hôn thê của ngươi? Nếu không phải là như thế, ngươi đã không để cho nhiều lính Anh chĩa súng vào chúng ta như vậy, chẳng lẽ ngươi không lo lắng rằng ta bị kích động dưới sự uy hiếp, không cẩn thận sẽ bị cướp cò, khiến cho vị hôn thê của ngươi mất mạng hay sao?"

Uy Nhĩ Sĩ nghe vậy sắc mặt tái đi, do dự trong chốc lát, liền hướng tới đám lính Anh ngoài cửa sổ phất tay nói: "Các ngươi mau rời đi khỏi chỗ đó, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép xuất hiện!"

Đám lính Anh kia đồng loạt hô to một tiếng "rõ", lại nhất tề thu súng, rút lui về sau, tất cả động tác đều trơn tru như lưu thủy hành vân, giống như là đã diễn luyện qua cả ngàn vạn lần, biểu hiện ra tố chất rất tốt.

Thấy đám lính Anh kia đã rời đi khỏi cửa sổ, Lý Thư Văn không khỏi cười to với Vương Chí Đạo, nói: "Tốt, tiểu tử, ngươi làm tốt lắm!" Tiếp theo lại quay lại nói với Uy Nhĩ Sĩ: "Dương mao tử, lúc này đây để ta xem còn có ai có khả năng cứu được ngươi, một Hách Tư Quang này, cùng với thằng ngoại bang kia, lại thêm kiếm thủ dương mao tử kia nữa sao? Ba người bọn họ cho dù cùng hợp lại xông lên một lúc cũng không thể ngăn cản được lão phu giết ngươi! Ngươi không phải muốn học công phu của lão phu hay sao? Tốt, lão phu cho ngươi trước khi chết được học thật tốt!"

Lý Thư Văn vừa nói vừa tiến lên trước từng bước, Hách Tư Quang, Thái quyền thủ cùng An Đức Liệt kia thấy thế biến sắc, mặc dù biết rõ không địch lại, nhưng mà vẫn cố gắng chịu đựng nội thương, đến ngăn cản trước mặt Uy Nhĩ Sĩ, dũng cảm đối mặt với một siêu cấp sát thần Lý Thư Văn này.

Lý Thư Văn thấy thế cười to, nói: "Tốt lắm, ba người các ngươi cùng lên đi, lão phu đã lâu không có đánh nhau thống khoái như vậy. Đến đây đi, đừng để lão phu thất vọng!"

Lý Thư Văn đang muốn phát động công kích, bỗng lại nghe được Vương Chí Đạo hét lớn: "Dừng tay, ta gọi các ngươi dừng tay, có nghe hay không?"

Lý Thư Văn không nhịn được, nói: "Tiểu tử, không cần phải gọi bọn hắn dừng tay, lão phu có thể giải quyết hết bọn họ!"

"Ta là đang gọi ông dừng tay! Lý Thư Văn tiền bối, ta gọi là gọi ông dừng tay, có nghe hay không!" Vương Chí Đạo hô ầm ĩ cả lên.

Lý Thư Văn nghe vậy ngạc nhiên, quay đầu lại, trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo hỏi: "Tiểu tử, ngươi nói cái gì, ngươi muốn lão phu dừng tay, tại sao lại muốn lão phu dừng tay?"

"Tại sao ư, ta còn đang muốn hỏi ông đây, tiền bối, ta còn muốn hỏi ông định làm gì?"

"Thì đương nhiên là giết dương mao tử này!" Lý Thư Văn chỉ vào Uy Nhĩ Sĩ nói.

"Sau khi giết hắn xong thì làm cái gì tiếp đây? Tiền bối, đầu óc ông hồ đồ hay sao, hắn là Vương tử Anh quốc, ông giết chết hắn, chúng ta làm sao thoát thân? Cho dù ông không muốn sống, nhưng mà ta vẫn còn muốn sống đó!" Vương Chí Đạo không khách khí quát ầm lên với Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn trên mặt nổi rõ tức giận, liền quát Vương Chí Đạo: "Tiểu tử, ngươi đối với lão phu hô to gọi nhỏ làm gì? Ngươi làm sao dám nói với lão phu như vậy, ngươi có tin lão phu sẽ một chưởng đánh chết ngươi hay không!"

"Lại nói câu đó nữa sao? Tiền bối, ông có thể thu hồi lại câu cửa miệng dọa người đó được hay không? Ông suy tính kỹ lưỡng một chút đi, ông rốt cuộc muốn làm gì? Vốn ta cùng việc này không có quan hệ gì, ta rõ ràng là đến ngày mai có thể thoát tội đi ra ngoài. Nhưng là ông lại kiên quyết chọn đúng thời khắc mấu chốt nhất để vượt ngục, lại còn kéo ta cùng làm chuyện xấu. Việc đó ta có thể không trách ông, nhưng là ông bây giờ lại đang làm trò gì vậy, sao lại bừa bãi giết người? Ông tại sao không thể tỉnh táo suy nghĩ một chút, ông nếu thật sự giết Vương tử dương mao tử kia, không cần phải nói đến sau này sẽ xảy ra cái hậu quả gì, chỉ nói ngay bây giờ, chúng ta có thể thoát thân được hay sao? Ông vừa giết chết hắn, lính Anh kia lập tức xông vào, xả đạn bừa bãi bắn chết chúng ta, công phu của ông dù có tốt, có thể chống lại được mấy trăm cây súng hay sao?"

Lý Thư Văn cả giận nói: "Ngươi không phải trên tay còn giữ con tin hay sao, sợ cái gì chứ?"

"Ta lạy ông, nàng mặc dù là một công chúa Pháp quốc, nhưng nếu ông thật sự giết chết Vương tử Anh quốc, ông nghĩ rằng lính Anh sẽ vì một công chúa Pháp quốc này mà thả chúng ta đi hay sao?"

"Như vậy tiểu tử ngươi muốn thế nào, muốn lão phu bỏ qua cho dương mao tử này hay sao?"

"Ông muốn tìm hắn báo thù, sau này không phải còn có cơ hội hay sao? Bây giờ trước hết chúng ta tìm cách thoát thân đã, được không?"

"Được, cho dù lão phu nghe lời ngươi, vậy ngươi tính toán thế nào để thoát thân?" Lý Thư Văn suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

"Như vậy hãy để xem Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nói xem làm thế nào bây giờ!" Vương Chí Đạo thấy cuối cùng cũng thuyết phục được Lý Thư Văn, thở dài một hơi, quay sang Uy Nhĩ Sĩ nói: "Vương tử, ngươi nói bây giờ nên làm cái gì đây, ngươi rốt cuộc có muốn vị hôn thê này của ngươi hay không? Nếu ngươi muốn thì mau nói ra một biện pháp để chúng ta có thể an toàn thoát thân đi."

Uy Nhĩ Sĩ cau mày nhìn Vương Chí Đạo cùng Mã Ly, trong tâm cũng không biết nên đưa ra chủ ý gì, mãi một lúc lâu sau, hắn mới dùng tiếng Anh nói với Vương Chí Đạo:

"Ngươi chính là người tên Vương Chí Đạo kia sao? Ta đã nghe qua chuyện của ngươi rồi. Nói thật cho ngươi biết, ngươi ở trên Pháp đình đã tự biện hộ vô cùng đặc sắc nên đã lay động được tâm trí Pháp quan cùng các Bồi thẩm thành viên, Pháp đình đã có ý ngày mai tuyên ngươi vô tội để phóng thích ra, nhưng mà hành vi hôm nay của ngươi lại một lần nữa đem bản thân ngươi vào ngục giam. Bất quá ta biết việc này vốn không có quan hệ với ngươi, hành vi của ngươi hôm nay chính là bản thân không tự chủ, chẳng qua là đã bị Lý Thư Văn làm liên lụy mà thôi. Chỉ cần ngươi đồng ý thả Mã Lỵ, phối hợp với chúng ta cùng nhau khống chế Lý Thư Văn, ta Uy Nhĩ Sĩ cam đoan với ngươi, tuyệt đối sẽ không truy cứu tội trạng của ngươi nữa, ngươi có thể trở về Tinh Võ Môn, ngay cả đối với người Nhật Bản, ta cũng có thể thay ngươi ra mặt xử lý ổn thỏa, như thế nào?"

Vương Chí Đạo nghe vậy không khỏi mỉm cười, nói: "Điều kiện này thật đúng là làm ta động tâm, bất quá ngươi cho rằng ta là loại người xảy chuyện thì bán đứng bằng hữu, là người bất nhân bất nghĩa hay sao? Còn muốn ta phối hợp cùng các ngươi chế phục Lý Thư Văn tiền bối, ngươi đây là đang nằm mơ hay sao! Không được, biện pháp này ta không hài lòng, nghĩ cách khác đi!"

Uy Nhĩ Sĩ cau mày nói: "Lý Thư Văn hình như không phải là bằng hữu của ngươi?

"Nhưng ông ấy là đồng bào của ta, hơn nữa chúng ta đều là người trong giới võ thuật. Mặc dù ta đối với ông ta không có nhiều hảo cảm, nhưng là bây giờ chúng ta dù sao cũng xem như là chạy nạn cùng một chỗ, cho dù không phải cùng tiến thì cũng phải cùng lui, ta sao có thể vì tự do của mình mà bán đứng ông ta! Nếu như ta thật sự mà làm như vậy, việc đó truyền ra ngoài thì người Trung Quốc sẽ nhìn ta như thế nào, các sư huynh đệ Tinh Võ Môn lại cũng nhìn ta thế nào?

Bởi vì trong khi Vương Chí Đạo cùng Uy Nhĩ Sĩ nói chuyện với nhau chính là dùng tiếng Anh, Lý Thư Văn nghe không hiểu, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh nghi bất định, không nhịn được liền quát: "Hai người các ngươi thì thầm nói cái gì bằng điểu ngữ đó, mau đổi sang nói bằng thứ tiếng lão phu hiểu được, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!"

"Vương Chí Đạo, ngươi nghe ta khuyên một câu!" Người nói chính là Hách Tư Quang, thật không ngờ là hắn cũng nói bằng tiếng Anh, bất quá việc này cũng không kỳ quái, Hách Tư Quang ở đây mục đích chính là đại biểu cho Trung Hoa võ sĩ hội thương nghị cùng Uy Nhĩ Sĩ để mở một cái Phân hội của Trung Hoa võ sĩ hội ở Anh quốc, nếu không biết tiếng Anh thì làm sao thương nghị được. Lại nghe hắn nói: "Vương Chí Đạo, ta xem ngươi là một người rất bình tĩnh tỉnh táo, so với Lý Thư Văn tiền bối thì bất đồng, cho nên ngươi hẳn là biết hành động của các ngươi lần này sẽ mang lại hậu quả như thế nào. Đem Trung Quốc đẩy vào ngọn lửa chiến tranh, tin tưởng ngươi không muốn nhìn thấy điều này chứ? Cho nên ta hy vọng ngươi có thể nghe lời khuyên của ta, thả công chúa Mã Lỵ ra, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ là một người rất giữ lời nói, hắn nếu đáp ứng không truy cứu tội của ngươi, ngươi sẽ nhất định không có việc gì. Lý Thư Văn tiền bối kia hắn đã điên rồi, ngươi nếu hồ đồ đi theo hắn chắc sẽ không có kết quả tốt đâu!"

Vương Chí Đạo còn chưa có kịp trả lời, đã nghe thấy Lý Thư Văn quát lên: "Hách Tư Quang, ngươi lại dùng thứ điểu ngữ lão phu nghe không hiểu để bàn chuyện âm mưu gì với hắn? Nghĩ muốn tính kế với lão phu sao? Lão phu sẽ không để cho ngươi được như ý!"

Lý Thư Văn mắt lộ ra sát khí, hướng Hách Tư Quang tiến đến, nhưng mà hắn còn chưa có kịp ra tay, đột nhiên lại nghe được bên ngoài một tiếng kêu to:

"Lý Thư Văn tiền bối, là ngài ở bên trong hay sao? Ta là Vương Bảo Lực, là bằng hữu của con nuôi Lý Ngạo Sơn của ngài, ta và hắn đều là thủ hạ làm việc cho Viên đại công tử!"

Lý Thư Văn nghe vậy trở nên ngơ ngác, buông tha không công kích Hách Tư Quang nữa, lại cười ha hả nói với Vương Chí Đạo: "Tiểu tử, ngươi có nghe thấy không, chính là bằng hữu của Ngạo Sơn, Ngạo Sơn đã cho bằng hữu của nó đến giúp ta rồi! Ngạo Sơn cũng không có quên nghĩa phụ của nó. Ha ha ha, lão phu đã biết được, Ngạo Sơn đối với lão phu cực kỳ hiếu kính, làm sao có thể bỏ qua không quan tâm đến lão phu!"

Đang lúc hưng phấn, Lý Thư Văn hoàn toàn không phát giác được từ khi Vương Chí Đạo nghe được thanh âm của Vương Bảo Lực, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Một thằng Vương Bảo Lực kia, không phải đã để cho Trần Phát Học giao cho Tống Thế Vinh xử lý rồi hay sao? Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, lại đúng vào một thời điểm cực kỳ nhạy cảm như thế này. Nếu như

Vương Bảo Lực mục đích chính là muốn đem sự việc Lý Ngạo Sơn bị Vương Chí Đạo giết chết nói cho Lý Thư Văn biết, vậy thì…

Vương Chí Đạo cảm giác được sự tình diễn biến đối với bản thân mình đã cực kỳ không tốt.

Quả nhiên, chỉ nghe Vương Bảo Lực ở bên ngoài khóc ầm lên, nói: "Lý Thư Văn tiền bối, vãn bối là đến nói cho ngài biết một tin tức bất hạnh, ngài nghe xong xin đừng quá xúc động! Ngạo Sơn huynh đệ, hắn…, hắn đã …"

Lý Thư Văn nghe vậy biến sắc, quát: "Ngạo Sơn nó làm sao vậy? Nói mau!"

Vương Bảo Lực khóc lớn giống như chính bố hắn đã chết vậy, nói: "Ngạo Sơn huynh đệ đã bị người ta giết chết rồi, hắn chết rất bi thảm đó, Lý Thư Văn tiền bối ơi!"

Lý Thư Văn nghe vậy thốt nhiên biến sắc, lớn tiếng quát: "Ngươi nói cái gì, Ngạo Sơn đã chết, điều này sao có thể? Là ai giết hắn?"

Vương Bảo Lực lớn tiếng nói: "Giết Ngạo Sơn huynh đệ, chính là Vương Chí Đạo, hắn chẳng những giết Ngạo Sơn huynh đệ, lại còn hủy thi diệt tích, ngay cả thi thể của hắn vãn bối cũng không tìm được! Việc này chính là vãn bối tận mắt nhìn thấy, Viên đại công tử cũng biết, tiền bối nếu không tin có thể tự hỏi Vương Chí Đạo…"

Hét thảm một tiếng, dường như Vương Bảo Lực bị ai đánh ngất đi, giọng nói bị ngắt đứt.

Chết lặng, đột nhiên chết lặng, Lý Thư Văn kia trở nên hoàn toàn chết lặng! Tất cả mọi người ở đây cũng không tự giác mà đều ngưng bế cả hô hấp, không khí tựa hồ như cũng ngừng lưu động, trong không gian chi tràn ngập một loại sát khí của Lý Thư Văn khiến kẻ khác hít thở không thông.

Ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo, Lý Thư Văn lạnh lẽo hỏi: "Tiểu tử, lời hắn nói có phải thật như vậy không? Chính ngươi giết chết con nuôi ta Lý Ngạo Sơn?"

Vương Chí Đạo cười khổ, nghĩ muốn giải thích nhưng lại chợt nhận ra mình một chữ cũng không nói nên lời.

Lý Thư Văn bỗng nhiên gầm lên một tiếng điên cuồng, hướng Vương Chí Đạo quát: "Tên tiểu tử ghê tởm nhà ngươi, lão phu phải giết ngươi!"

"Đoàng" một tiếng!

Một viên đạn bắn sạt qua tai trái Lý Thư Văn, cảm giác nóng bỏng rát khiến Lý Thư Văn không tự chủ được mà dừng bước.

Người nổ súng chính là Vương Chí Đạo, khi hắn cầm lên cây súng lục ổ quay kia, cảm giác chơi đùa súng ống của một lính trinh sát ở kiếp trước đã lại trở về, không cần ngắm bắn, chỉ dựa vào cảm giác đã theo bản năng bắn ra một phát, cực kỳ chuẩn xác sạt qua vành tai trái Lý Thư Văn không hề sai lệch.

"Tiền bối, xin ông bình tĩnh đi. Sự tình con nuôi của ông bị giết căn bản là không thể trách ta, đó là do hắn tự tìm. Bây giờ ta không thể giải thích rõ ràng cho ông được, nhưng là ta hy vọng ông tốt nhất không nên quá kích động, đợi được đến lúc chúng ta thoát vây sẽ nói sau!"

Lý Thư Văn sờ sờ vành tai trái, không có bị thương. Một phát súng kia của Vương Chí Đạo chỉ là bắn sạt qua trên da vành tai hắn.

"Tiểu tử ngươi dám nổ súng bắn lão phu! Tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng có súng trong tay, là có thể ngăn cản được lão phu, giữa ta và ngươi bây giờ khoảng cách chỉ có mười bước, ngươi cho rằng có thể giết được lão phu hay sao?"

"Ta thực không muốn giết ông, nhưng nếu ông vẫn ngang ngược muốn làm càn, ta đây thật không còn lựa chọn nào khác!"

"Tốt, lão phu muốn xem ngươi như thế nào nổ súng bắn trúng lão phu đây!"

"Đoàng" một tiếng!

Lý Thư Văn thân thể mới vừa phát động, Vương Chí Đạo lập tức bóp cò súng, viên đạn thứ hai vẫn sạt qua bên vành tai trái Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn thoáng chút ngẩn ngơ, lại quát lên một tiếng lớn, tốc độ vận dụng lên đến cực hạn, thân hình lướt phải tránh trái hướng Vương Chí Đạo xông tới.

Nhưng lại "đoàng" một tiếng nữa.

Viên đạn thứ ba lại một lần nữa sạt qua bên vành tai trái Lý Thư Văn. Ba phát súng đều là gần như cùng một vị trí, mà Lý Thư Văn mới chỉ tiến thêm được về phía trước một bước.

"Tiền bối, mời ông đứng lại đi! Ta với dương mao tử kia không có giống nhau, chỉ cần ta có súng trong tay, bất kể là một bước hay ba mươi bước, súng của ta đều là trăm phát trăm trúng, vô luận động tác của ông có nhanh đi nữa, cũng không thể nhanh hơn tay ta vừa động. Cho nên, mời ông tốt nhất là dừng lại đi, nếu không như thế, phát súng tiếp theo của ta chính là bắn vào giữa mi tâm của ông, chính là đem ông một phát bắn chết. Ta nói chính là sự thật, ông tốt nhất không nên ép ta bắn ra một phát súng đó!"

Đưa tay sờ sờ lên vành tai trái ba lần bị đạn bắn sạt qua, Lý Thư Văn từ từ lui về sau từng bước.

"Thật là nhìn không ra, tiểu tử nhà ngươi lại là một tay thần súng, lão phu thật sự là đã đánh giá thấp ngươi rồi! Khó trách Ngạo Sơn đã chết trên tay ngươi. Cả đời lão phu cho tới bây giờ cũng chưa từng thất bại, hôm nay là lần đầu tiên thất bại, không ngờ lại là bại trên tay tiểu tử nhà ngươi!"

Lý Thư Văn lúc này đã thoát lui đến trước đám người Uy Nhĩ Sĩ, lão bỗng nhiên phát ra một tiếng quát lớn, tay vung về sau phát ra một trảo, An Đức Liệt đang đứng gần Lý Thư Văn nhất bị lão quăng đi, thân hình cao lớn của hắn giống như một viên đạn pháo bay vù tới Vương Chí Đạo.

Thấy thân hình to lớn đồ sộ của An Đức Liệt bay tới, Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, vội vàng theo bản năng kéo Mã Lỵ tránh sang một bên, mặc cho tấm thân kềnh càng của An Đức Liệt nặng nề rơi đúng vào chỗ hắn mới vừa đứng.

Có tiếng xương gãy vang lên, An Đức Liệt kia bị Lý Thư Văn mãnh liệt quăng đi, xương cốt trên người bị đập gãy vài thanh, đau đớn đã ngất đi ngay tại chỗ.

Động tác của Lý Thư Văn vừa nhanh vừa chuẩn, bước lên trước một chiêu Thiết sơn đả đã đánh vào vai phải của Hách Tư Quang, đánh hắn văng đi, sau đó vặn sườn lùi chéo một bước khuỷu tay đánh về phía Thái quyền thủ, một đòn đã đánh gãy vài cây xương sườn của Thái quyền thủ kia. Còn không đợi đến khi Hách Tư Quang và Thái quyền thủ ngã xuống đất, Lý Thư Văn thân mình đã vọt đến sau lưng Uy Nhĩ Sĩ, trở tay đã bóp chặt lấy yết hầu Uy Nhĩ Sĩ.

Cười một tiếng hung ác, Lý Thư Văn hắc hắc nói với Vương Chí Đạo: "Tiểu tử, ngươi cũng rất sợ lão phu giết chết dương mao tử này, đúng không? Lão phu nếu giết dương mao tử này, đám dương mao tử kia sẽ hướng Trung Quốc khai chiến, đó là kết quả mà ngươi không muốn chứng kiến nhất, đúng không?"

Vương Chí Đạo ngẩn ngơ, hắn hỏi: "Tiền bối nếu biết được hậu quả kia, tại sao ông lại còn làm như vậy?"

"Lão phu là mặc kệ có chiến tranh hay không chiến tranh, lão phu chỉ biết là tiểu tử nhà ngươi giết con nuôi duy nhất của lão phu, lão phu muốn phải giết ngươi! Tiểu tử, ngươi nổ súng rất nhanh, vừa động thủ là có thể lấy mạng lão phu, nhưng mà lão phu cũng chỉ cần vừa động thủ, là đã có thể lấy mạng dương mao tử này. Lão phu lại rất muốn cùng với ngươi thử xem, xem là ngươi có thể giết chết lão phu trước, hay là lão phu có thể giết chết dương mao tử này trước. Hoặc là lão phu cùng dương mao tử này cả hai cùng chết một lúc!"

Vương Chí Đạo cau mày hỏi: "Tiền bối, vậy rốt cuộc ông muốn thế nào?"

Lý Thư Văn nghe thấy nhưng còn chưa có trả lời, đột nhiên bên ngoài có một giọng nói vang lên: "Vương sư đệ, ngươi đang ở bên trong có phải không? Ngươi có biết chính mình đang làm cái gì hay không vậy? Ngươi không nên làm xằng làm bậy đó!"

Hoắc Đình Giác? Người của Tinh Võ Môn đã chạy đến đây rồi.

Hoắc Đình Giác vừa dứt lời, lại nghe được thanh âm của Nông Kính Tôn: "Vương Chí Đạo, hành vi của ngươi đã gây ra đại họa ngập trời rồi, ngươi có biết hay không? Ngươi tại sao lại có thể giết người vượt ngục, lại còn bắt cóc Vương tử Anh quốc cùng công chúa Pháp quốc như thế? Ngươi làm như vậy chính là đem cả Trung Quốc đẩy vào lò lửa chiến tranh, ngươi có biết hay không? Thừa dịp lúc này còn có thể quay đầu lại, ngươi mau thả Vương tử Anh quốc cùng công chúa Pháp quốc ra đi!"

"Vương Chí Đạo, ngươi yên tâm, chúng ta đang làm hết sức để trợ giúp cho ngươi, chỉ cần ngươi thả Vương tử Anh quốc cùng công chúa Pháp quốc ra, chúng ta cam đoan ngươi không có việc gì!" Lại nghe giọng nói của Tống Thế Vinh.

"Vương Chí Đạo!" Thật không ngờ lần này lại là thanh âm của Hoàng Kim Vinh: "Tổng thống Pháp quốc đã đánh điện khẩn nói Viên đại tổng thống phải tự mình đốc suất chúng ta, nếu như ngươi dám làm cho công chúa Pháp quốc bị tổn thương dù chỉ là một sợi tóc gáy, quân đội Pháp quốc sẽ lập tức tấn công Thượng Hải. Ngươi tốt nhất nên thả ngay công chúa Pháp quốc ra, khắp nơi này đều đã bị lính Anh lính Pháp cùng tất cả tuần bộ các Tô giới đều vây kín rồi, ngươi có mọc cánh cũng khó bay thoát được!"

"Vương Chí Đạo, ta là đại biểu của Đồng Minh hội ở Thượng Hải, Tôn tiên sinh cùng Tống tổng trưởng đã nghe nói việc này rồi, liền giao cho ta đặc biệt đến xử lý sự tình. Ngươi có biết hành vi của ngươi sẽ dẫn đến quốc tế phân tranh hay không, nói không chừng sẽ làm bộc phát chiến tranh tầm cỡ thế giới đó…"

Kể cả người của Đồng Minh hội cũng tới nữa, lại đem ngòi nổ của chiến tranh thế giới thứ nhất gán cho bản thân mình rồi. Nhưng mà tại sao bọn họ lại đem tất cả mọi sự tình đều tính hết lên đầu mình như thế?

Vương Chí Đạo càng nghĩ càng bực bội, cuối cùng không nhịn được nữa gầm lên giận dữ: "Toàn bộ câm miệng hết cho ta! Các người tại sao lại chỉ trích một mình ta? Việc này căn bản là không liên quan gì đến ta, tất cả đều là do Lý Thư Văn gây ra hết! Ta căn bản là không hề nghĩ đến chuyện vượt ngục, cũng không hề giết một người nào. Chính là Lý Thư Văn giết người vượt ngục, tên canh ngục kia không biết tại sao lại phát cơn thần kinh, luôn mồm kêu gào là tại ta giết người vượt ngục, khiến cho hình như tất cả mọi chuyện đều giống như là do một mình ta gây ra! Ta căn bản không muốn làm như vậy, ta lại càng không muốn làm tổn thương Vương tử Anh quốc cùng công chúa Pháp quốc, ta biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì xảy ra. Nhưng mọi chuyện bây giờ không ở trong sự khống chế của ta nữa rồi, bây giờ chính là Lý Thư Văn đã khống chế cục diện rồi, là hắn đã bắt được Vương tử Anh quốc, hắn còn đang muốn giết chết ta đây, ta là đang cố gắng giải quyết sự tình này đây! Tại sao các ngươi lại đem tất cả mọi sự việc ân oán tính hết lên trên người ta như thế?"

Bên ngoài đột nhiên im ắng hẳn đi, hiển nhiên sự tình theo lời Vương Chí Đạo đã hoàn toàn ngoài ý nghĩ của mọi người.

Một lúc lâu sau, mới lại nghe thấy thanh âm của Hoắc Đình Giác: "Lý Thư Văn tiền bối, văn bối chính là Tinh Võ Môn Hoắc Đình Giác, lời Vương sư đệ vừa rồi có phải là sự thật hay không? Ngài tại sao lại phải làm như vậy? Ngài có biết làm như vậy sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng …"

"Trẻ con miệng còn hơi sữa, câm miệng cho lão phu!" Lý Thư Văn không nhịn được quát: "Tất cả mọi sự tình đúng thật là lão phu làm, lão phu cũng biết nếu làm như vậy thì sẽ có cái hậu quả gì, không cần ngươi phải nhắc nhở lão phu!"

Hoắc Đình Giác thanh âm có chút nghẹn lại, hiển nhiên bị Lý Thư Văn trách mắng trước mặt người khác khiến cho không nói ra lời.

"Lý Thư Văn huynh!" Lần này là thanh âm của Tống Thế Vinh vang lên: "Ta là Tống Thế Vinh, đại danh của huynh ta Tống Thế Vinh ngưỡng mộ đã lâu rồi. Cùng là đồng đạo trong giới võ thuật, huynh có thể bình tĩnh nghe ta nói một lời hay không?"

"Lão phu biết ngươi muốn nói gì, ngươi không cần phải nói nữa thì hơn." Lý Thư Văn đáp: "Lão phu biết chính mình hôm nay không có khả năng thoát thân, con nuôi của lão phu bị Vương Chí Đạo giết, nhưng mà lão phu lại hết lần này tới lần khác không thể giết được Vương Chí Đạo để báo thù cho con nuôi lão phu. Nếu vừa không thoát thân được, lại không thể báo thù cho con nuôi, lão phu quyết để ngọc thạch câu phần (1), giết chết dương mao tử quỷ này, cùng các ngươi đồng quy vu tẫn!"

"Lý Thư Văn tiền bối, xin ngài tỉnh táo, chớ nên kích động! Hết thảy đều có thể thương lượng được một con đường sống, ngài có thể để cho vãn bối tiến vào được hay không, cùng ngài mặt đối mặt chân thành đám phán điều kiện, vô luận ngài có điều kiện gì, chúng ta đều cố gắng hết sức thỏa mãn ngài, chỉ cần ngài đồng ý thả Vương tử Anh quốc cùng công chúa Pháp quốc ra. Có thể cho vãn bối vào được hay không?"

Người nói chính là đại biểu của Đồng Minh hội ở Thượng Hải kia.

Lý Thư Văn hỏi: "Ngươi là ai, hãy xưng tên ra!'

"Vãn bối là Tôn Đại Chu, gia phụ Tôn Lộc Đường, hiện nay vãn bối đang đi theo làm việc cho Tôn tiên sinh cùng Tống tổng trưởng, bởi vì chúng ta đều là đồng đạo trong giới võ thuật, cho nên Tôn tiên sinh cùng Tống tổng trưởng mới phái vãn bối tới xử lý sự tình của tiền bối ngài cùng Vương Chí Đạo!"

Con trai Tôn Lộc Đường? Lý Thư Văn cảm thấy kinh ngạc, lão cười hắc hắc, nói: "Hóa ra là con trai Tôn Lộc Đường sao, nghe đồn Tôn Lộc Đường chính là thiên tài kiệt xuất nhất trong giới võ thuật cả trăm năm qua, thành tựu còn trên cả lão phu. Lão phu đã sớm nghĩ muốn đi gặp hắn, đáng tiếc vẫn vô duyên chưa thấy. Ngươi nếu là con hắn, lại là đại biểu của Đồng Minh hội ở Thượng Hải, nói vậy cũng không phải là kém. Vậy cho ngươi đi vào, để cho lão phu kiến thức một chút xem con trai Tôn Lộc Đường thực lực mạnh mẽ ra sao! Bất quá, lão phu cảnh cáo trước, chỉ cho phép một mình ngươi vào đây, những người khác tốt nhất nghe lão phu rút lui ra khỏi phòng này một khoảng cách hai mươi bước đi. Lão phu nếu nghe được có những người khác đến gần, hoặc là xuất hiện ở cửa sổ, lão phu sẽ không hề do dự giết chết ngay dương mao tử này, đừng giở trò hoa dạng lòe bịp lão phu, lỗ tai lão phu rất tinh, các ngươi đứng cách căn phòng này xa gần ra sao, đều không thể gạt được lỗ tai của lão phu!"

"Tiền bối đã có yêu cầu này, vãn bối tự nhiên tuân thủ. Xin tiền bối yên tâm, trừ một mình vãn bối ra, tất cả ngươi khác đều không có ai tiến vào!"

Cửa lớn được đẩy vào nhẹ nhàng, chỉ thấy một người thanh niên đi vào, người này mặc áo dài màu xanh, lại đeo mắt kính, lộ ra bộ dáng nho nhã thanh lịch giống như một thư sinh.

Hắn nhìn thoáng qua một vòng tình huống trong phòng, ánh mắt lập tức rơi xuống trên người Lý Thư Văn đang cầm giữ Uy Nhĩ Sĩ, lại ôm quyền nói với lão: "Vãn bối chính là Tôn Đại Chu, vị này nhất định chính là Lý Thư Văn tiền bối rồi. Đại danh của tiền bối, vãn bối đã ngưỡng mộ từ rất lâu rồi. Ngay cả gia phụ, đối với tiền bối cũng rất là kính nể, gia phụ thường nói rằng, Lý Thư Văn tiền bối chính là đương kim duy nhất trên đời có thể đem minh kình luyện đến tận cùng, không cần phải chuyển đổi thành ám kình, chính là cao thủ thực chiến chân chính có thể đánh khắp thiên hạ!"

Lý Thư Văn lạnh lùng liếc mắt nhìn Tôn Đại Chu một cái, nói: "Ngươi chính là Tôn Đại Chu sao, ta nhìn không ra được, con trai Tôn Lộc Đường, sao không có một chút nào giống như người luyện võ? Mới vừa rồi những lời kia chính là cha ngươi nói hay sao? Có thể để được hắn tán thưởng, thật là không dễ dàng hả! Nghe đồn Tôn Lộc Đường hiện nay là người duy nhất trên đời đã đem công lực tu luyện đến mức hóa kình. Hóa kình công phu của hắn, so với minh kình công phu của lão phu, chênh nhau không chỉ một cấp. Lão phu thực vẫn muốn kiến thức qua một chút hóa kình kia là cái dạng công phu gì, đáng tiếc vẫn luôn vô duyên chưa gặp được. Ngươi nếu là con trai Tôn Lộc Đường, không biết ngươi có nắm giữ hóa kình công phu đó hay không?"

Tôn Đại Chu lập tức mặt toát mồ hôi, đáp: "Tiền bối rất xem trọng vãn bối rồi, vãn bối tuổi còn rất trẻ, thiên phú cũng thua rất xa so với phụ thân, công phu của phụ thân, vãn bối ngay cả một phần mười cũng không có lĩnh hội đến, lại càng không nói đến dạng hóa kình công phu cao cấp kia!"

Ngừng lại một chút, Tôn Đại Chu lại nói: "Tiền bối có thể thả Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ra hay không, rồi cùng với vãn bối thong thả nói chuyện một chút?"

"Thả hắn, như vậy lão phu không phải sẽ bị mưa đạn bắn chết hay sao? Ngươi coi lão phu là người ngốc hả?"

"Nhưng là, tiền bối ngài chung quy cũng không thể cứ nắm giữ Vương tử Uy Nhĩ Sĩ mãi như vậy được! Hơn nữa bên ngoài mọi người đều đã nghe lời khuyên của vãn bối, đều đã lùi lại khỏi biệt thự này ít nhất là một khoảng cách hai mươi bước chân rồi, không có mệnh lệnh của vãn bối tuyệt sẽ không tiến lại gần lấy một bước!" Tôn Đại Chu nói.

"Bọn họ vì sao lại chịu nghe lời ngươi?" Lý Thư Văn hỏi.

"Bởi vì văn bối đã cam đoạn với bọn họ, nói sẽ đem Vương tử Anh quốc cũng Mã Lỵ công chúa cứu thoát ra!" Tôn Đại Chu đáp lại.

Lý Thư Văn ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Tiểu tử, nhìn không ra ngươi tuổi còn rất trẻ, khẩu khí lại đúng là không nhỏ, xem ra ngươi đúng là được phụ thân ngươi chân truyền hả! Tốt, lão phu có thể đáp ứng ngươi, thả Vương tử dương mao tử này ra, bất quá hắn không thể rời khỏi căn phòng này. Mặt khác, ngươi trước hết làm cho tiểu tử kia ném súng trên tay hắn đi!"

Tôn Đại Chu nghe vậy quay đầu nhìn lại Vương Chí Đạo.

Còn không đợi hắn nói chuyện, Vương Chí Đạo đã mim cười, trước hết là vỗ vỗ vai Mã Lỵ công chúa, xin lỗi nói: "Công chúa xinh đẹp, rất xin lỗi đã đối đãi với nàng như vậy, bây giờ xin mời nàng trở vào phòng trong đi, chỉ cần nàng không đi ra đây, sẽ không có ai xúc phạm tới nàng! Đi đi!"

Mã Lỵ chần chừ đưa mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, rồi chậm rãi đi vào phòng trong, sau đó vội vàng đóng chặt cánh cửa lại.

Vương Chí Đạo tiếp theo lại quay về hướng Lý Thư Văn, giơ cao cây súng lục ổ quay qua đầu, sau đó thả rơi trên mặt đất, lại một cước dứt khoát đá văng cây súng tới góc tường, khoát khoát tay nói với Lý Thư Văn: "Tiền bối, ta đã quăng súng đi rồi, bây giờ ông muốn thế nào?"

Chú thích:

(1) - Ngọc thạch câu phần: cả ngọc quý lẫn đá đều vỡ hết, ý nói chết cùng chết, thằng nào là "ngọc" thì chết đáng tiếc hơn "đá".

49. Chương 59 60 Tá Lực Chi Thuật (thượng Hạ)

Uy Nhĩ Sĩ ngoan ngoãn rón rén đi đến ngồi lên chiếc ghế sa-lông đơn, trong đầu không dám có một tia ý niệm chạy trốn. Hách Tư Quang, Thái quyền thủ, cùng kiếm thủ An Đức Liệt đều đã bị Lý Thư Văn đánh cho không còn sức chiến đấu, còn Tôn Đại Chu và Vương Chí Đạo đã quăng súng kia, thực lực như thế nào, Uy Nhĩ Sĩ không một chút rõ ràng, hơn nữa biểu hiện kinh khủng lúc trước của Lý Thư Văn đã khắc sâu ấn tượng trong tâm trí Uy Nhĩ Sĩ, ấn tượng đó đủ để Uy Nhĩ Sĩ bỏ đi ý niệm trong đầu mạo hiểm tính mạng của mình, không dám có ý thử đùa với Lý Thư Văn.

"Hai tên tiểu tử các ngươi, nghĩ muốn cứu dương mao tử này ra ngoài hay sao? Lão phu cho các ngươi một cơ hội!" Lý Thư Văn lần lượt chỉ vào Vương Chí Đạo cùng Tôn Đại Chu, nói: "Các ngươi một tên đã giết con nuôi của lão phu, lão phu nhất định phải giết, một tên là con trai Tôn Lộc Đường kia, lão phu rất muốn lãnh giáo một chút. Nhưng mà lão phu lại không muốn để cho người khác nói rằng lão phu cậy lớn hiếp nhỏ, cho nên lão phu cho các ngươi cơ hội, cả hai ngươi cùng lên đi! Chi cần hai thằng các ngươi liên thủ có thể đánh bại được lão phu, vậy thi một dương mao tử kia, các ngươi có thể mang ra ngoài!"

Tôn Đại Chu nghe vậy liếc mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, thấy Vương Chí Đạo không có ý phản đối, liền ôm quyền nói với Lý Thư Văn: "Tiền bối nếu đã đưa ra yêu cầu này, văn bối tự nhiên tuân thủ. Tiền bối, xin mời ngài xuất chiêu đi!"

Lý Thư Văn dường như chưa bao giờ hiểu được cái gì gọi là nghi lễ khách sáo, cho dù lão mới vừa rồi nói không muốn cậy lớn hiếp nhỏ, nhưng là khi Tôn Đại Chu vừa nói xin mời ra chiêu, lão lập tức không chút khách khí tiến tới, từ trong ngực đẩy ra một chưởng hướng Tôn Đại Chu đánh tới.

Mà Vương Chí Đạo, thật ngoài ý muốn, lại không có tiến lên cùng Tôn Đại Chu giáp công, ngược lại lại lui về sau một bước.

Đối mặt với một chưởng thế tới hung mãnh, đủ để đánh cho người khác vỡ tan xương lồng ngực, Tôn Đại Chu rất nhanh tránh về sau một bước, song chưởng đều đẩy ra, vừa lúc tiếp xúc đến một chưởng kia của Lý Thư Văn, rất xảo diệu đảo đi thành một vòng tròn, hướng sang bên cạnh vừa kéo vừa dẫn, một chưởng kia của Lý Thư Văn không tự chủ được bị lệch phương hướng, hung hiểm đánh sạt qua bên người Tôn Đại Chu.

Lý Thư Văn cười to, nói: "Tá lực! (1). Không sai không sai, có thể đem một chưởng này của lão phu tá lực dẫn đi, công phu quả nhiên không tệ, không hổ là con trai Tôn Lộc Đường kia! Ngươi lại tiếp lão phu một chưởng!"

"Băng" một tiếng, một chưởng thứ hai của Lý Thư Văn rõ ràng phát ra âm thanh phá không kinh người, tựa hồ như đem cả không khí đánh phá ra thành một cái lỗ hổng, thẳng tắp hướng vai phải Tôn Đại Chu đánh tới.

Một chưởng này tốc độ thật sự là quá nhanh, thế tới càng mãnh liệt, Tôn Đại Chu muốn lại dùng phép Tá lực đã không còn kịp, chỉ thấy vai phải của hắn sắp bị Lý Thư Văn thiết chưởng đánh trúng, đột nhiên trong nháy mắt này vai phải của hắn rụt lại phía sau hai tấc, khiến cho thiết chưởng của Lý Thư Văn đánh hụt vào khoảng không. Sau đó, vai phải của Tôn Đại Chu giống như lò xo, mãnh liệt bắn ngược trở lại, lấy bả vai nện vào thiết chưởng còn chưa thu hồi hết của Lý Thư Văn.

"Chát" một tiếng, thiết chưởng của Lý Thư Văn bị phản chấn dội ngược trở về, nhưng là Tôn Đại Chu lại cảm giác được một loại nội kình kinh người bất ngờ bộc phát bên vai phải, cả vai phải trong nháy mắt đã trở thành tê dại.

"Không sai không sai, thân mình như lò xo, cả thân đều là tay. Ngươi có thể phá giải được hai chưởng của lão phu, đủ để chen chân vào đám nhất lưu cao thủ trong nước được rồi, xem ra Tôn Lộc Đường quả nhiên có tay dậy dỗ con trai mình. Đáng tiếc, một chưởng này của lão phu đã ẩn tàng thốn kình (2), bả vai phải của ngươi đã tê dại rồi, để xem ngươi làm thế nào tiếp được chưởng thứ ba của lão phu!"

Một chưởng chênh chếch từ trên đẩy xuống, nhằm đánh thẳng vào tâm oa (3) Tôn Đại Chu. Chiêu thức tuy nhìn hết sức bình thường, nhưng chính là Lý Thư Văn đánh khắp thiên hạ, đánh gục vô số anh hùng hảo hán, có thể so được với "Bán bộ Băng quyền" của Hình Ý đại sư Quách Vân Thâm năm đó hay "Đan chuyển chưởng" của Bát Quái Chưởng tông sư Đổng Hải Xuyên, lấy tất cả một thân tinh hoa võ học, ngàn chiêu vạn thức thống nhất thành một chiêu trí mạng tuyệt kỹ "Mãnh hổ ngạnh hạ sơn".

Tôn Đại Chu đã biết một chưởng này lấy hai chưởng lúc trước không thể so sánh bằng, lấy công phu tá lực của mình, chỉ sợ cũng không thể đỡ được, nghĩ muốn né tránh cũng không thể được, Lý Thư Văn tinh thần đã khóa cứng hắn, một khi đã bị mất khí thế, lập tức bị chiêu thứ hai theo sát mà đến đánh cho ngã gục.

Không còn cách nào khác, Tôn Đại Chu trong tâm đã quyết, tay sau xoay tròn một vòng, muốn hướng thiết chưởng đánh tới của Lý Thư Văn tá lực dẫn đi, tay trước đẩy lên lại sử ra một chiêu Bát Quái Xuyên Chưởng nhằm đánh lên ngực Lý Thư Văn, lấy thủ dẫn công, mạnh mẽ phá một chiêu "Mãnh hổ ngạnh hạ sơn" của Lý Thư Văn.

Đáng tiếc chính là, Tôn Đại Chu năm nay mới hơn hai mươi tuổi, nếu so với Lý Thư Văn thì thực lực vẫn còn kém quá xa, tay sau của hắn xoay vòng tá lực cũng chỉ đem thiết chưởng của Lý Thư Văn dẫn thoát đi chừng ba phần lực lượng, bảy phần lực đạo còn lại vẫn nặng nề đánh trúng lên người hắn, mặc dù đã dẫn chệch ra khỏi tâm oa, nhưng vẫn đủ để đánh cho hắn nội tạng kịch chấn, trong miệng mãnh liệt phun ra một búng máu tươi. Mà Bát Quái Xuyên Chưởng của Tôn Đại Chu, chỉ đẩy được Lý Thư Văn lui về sau chừng non nửa bước, dường như lão không có việc gì, lại tiếp tục hướng Tôn Đại Chu tiến tới.

Chưởng phải đã giơ cao hẳn lên, kéo theo sát khí mãnh liệt, bổ về phía Tôn Đại Chu. Tôn Đại Chu nội tạng bị thương đã không còn sức lực để ứng phó một chưởng này của Lý Thư Văn. Nhưng đúng trong một nháy mắt này, Vương Chí Đạo đang một mực đứng ngoài xem cuộc chiến lại đột nhiên phát động công kích, hắn phi thân lăng không một cước đá ra, nhằm chặn Lý Thư Văn thiết chưởng.

"Oành" một tiếng, Lý Thư Văn không ngờ bị hắn đá trúng phải lui về phía sau một bước.

Lý Thư Văn cảm thấy kinh ngạc, nói: "Tiểu tử, thật nhìn không ra một cước của ngươi đá ra còn mạnh hơn một chút so với thằng ngoại bang kia. Nếu như ngươi mới vừa rồi cùng Tôn tiểu tử này đồng loạt công

kích lão phu, có lẽ còn có chút cơ hội. Đáng tiếc tiểu tử ngươi vẫn không ra tay, bây giờ mới ra tay thì đã chậm!"

"Không hề chậm một chút nào, ta sở dĩ vẫn đứng quan sát không ra tay, mục đích là muốn nhìn ra nhược điểm trong võ công của ông. Bây giờ ta đã phát hiện ra được nhược điểm trong võ công của ông rồi, tiền bối, chỉ sợ ông sẽ bại dưới tay ta!"

Vương Chí Đạo thủy chung vẫn là một người ở thế kỷ 21, không muốn ở trước mặt Lý Thư Văn lại xưng hô "vãn bối" gì đó, nên trực tiếp xưng "ta!"

Lý Thư Văn nghe vậy ngửa mặt lên trời cười ha hả, lại hỏi: "Tiểu tử, người thật không hổ là đại ngôn! Được, vậy ngươi nói một chút, xem võ công của lão phu có cái nhược điểm gì?"

Vương Chí Đạo bình tĩnh trả lời: "Từ sau khi tiền bối vượt ngục, mỗi lần động thủ cùng người khác ta đều chăm chú nhìn xem. Ta phát hiện, tiền bối mặc kệ là gặp phải đối thủ nào, đều là lấy tư thế bên phải để đối địch, vô luận là dùng khuỷu tay, dùng chưởng, hay là dùng vai để tấn công, đều là lấy bên phải mà phát động. Nghe đồn tiền bối trên người có tàn tật, chân trái bị khuyết đi một miếng thịt, dẫn đến bước đi không thẳng hàng. Nhưng mà lúc trước ta nhìn xem thì thấy tiền bối cùng với người bình thường không có gì khác biệt, nên trong tâm vẫn còn hoài nghi. Bất quá sau khi quan sát tiền bối lâu như vậy, ta đã có thể khẳng định, tiền bối đúng thật là có bị tàn tật, bởi vì chân trái của ông bị khuyết đi một miếng thịt, mặc dù trải qua huấn luyện đã làm cho người khác nhìn không ra được, nhưng lại có ảnh hưởng đến việc tu luyện võ công của ông. Hai bên phải trái của ông không có cách nào phối hợp dùng lực cân bằng, nên lực công kích của ông toàn bộ đều luyện đến phía bên phải, bên trái chính là chỗ yếu của ông. Khi ông đánh nhau liên tục phát động công kích bằng các chiêu thế bên phải, nếu chuyển sang các chiêu thế bên trái, ông không thể nào phát động công kích mạnh mẽ, thậm chí còn không thể phòng thủ. Ta lại rất ít khi chứng kiến ông ra chân, lúc trước chỉ thấy có duy nhất một lần ông dùng đầu gối, lực sát thương rõ ràng lại không được bằng lực sát thương trên chưởng kích của ông. Đây chính là bởi vì chân trái của ông không thể phát ra lực đạo, làm cho hai chân lực lượng chênh lệch nhau quá xa, làm cho lực sát thương cùng độ thăng bằng của đòn chân đều bị ảnh hưởng. Cho nên võ công của tiền bối ông, có đến chín mươi phần trăm là đều tập trung ở bên sườn phải cùng thượng bàn. Bên sườn trái cùng hạ bàn công kích đều là chỗ yếu nhược của ông. Tuy nói như vậy nhưng ta thực sự không thể không bội phục ông, có nhiều khuyết điểm như thế, vậy mà còn có thể đánh khắp thiên hạ, cơ hồ không người nào có thể địch nổi!"

Lý Thư Văn ngạc nhiên một lúc lâu, đột nhiên "ha hả" cười to, nói: "Tiểu tử, khả năng quan sát của ngươi thật tốt, rõ ràng lại thật sự nhìn ra được nhược điểm của lão phu. Không sai, tất cả mọi sự tình theo lời ngươi đều là thật. Lão phu nếu không bởi vì chân trái tàn tật này, thành tựu chỉ sợ còn không ngừng tăng lên, chỉ sợ Tôn Lộc Đường cũng không đáng để lão phu nhìn đến!"

Tôn Đại Chu, Hách Tư Quang đang trọng thương không thể nhúc nhích, lại thêm Uy Nhĩ Sĩ đang ngồi một mình trên ghế sa-***, mọi người đều kinh ngạc không thôi, nhìn Lý Thư Văn với ánh mắt bội phục không thể tả hết. Ai có thể nghĩ đến được, một lão đầu đánh cho tất cả mọi người không còn sức hoàn thủ, cơ hồ so với ma quỷ còn kinh khủng hơn, hóa ra lại là một người tàn tật. Một người, tuy là tàn tật mà còn lợi hại như vậy, nếu như lão là người bình thường, vậy thì…

"Vậy thì chưa chắc!" Vương Chí Đạo bất ngờ lại phản đối, nói: "Thân mình bị tàn tật, có đôi khi thành tựu so với người bình thường ngược lại còn cao hơn. Bởi vì người thân hình có tàn tật, thường là tâm trí rất dị thường, dường như trong tâm sinh ra căm ghét cả thế giới, tâm trí so với người bình thường thì càng kiên định hơn. Cho nên một người thân bị tàn tật, khi luyện võ so với người bình thường càng có thể chuyên cần hơn, càng có thể chịu khổ. Bọn họ trong lòng thường nảy sinh ra một loại ý niệm phải siêu việt hơn người bình thường, hơn nữa lại cực kỳ cố chấp với ý niệm ấy. Cho nên bọn họ thành tựu so với người bình thường ngược lại càng cao. Nếu như nói tiền bối không phải là một người tàn tật, chỉ sợ sẽ không đạt được thành tựu như bây giờ."

"Nói như vậy, lão phu hẳn là phải cảm tạ cái chân trái bị tàn tật này sao?" Lý Thư Văn hỏi.

Vương Chí Đạo thở dài, nói: "Đáng tiếc đúng là như vậy, có điều tâm tính của người tàn tật như thế, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, mặt khác tính tình thất thường. Tiền bối sát tâm quá nặng, vừa ra tay đã lấy mạng người, hình như đối với mỗi đối thủ đều giống như có thâm thù đại hận. Đúng là cũng có liên quan đến tâm

tính kia!"

Hừ lạnh một tiếng, Lý Thư Văn nói: "Tiểu tử, ngươi cứ nói thẳng lão phu là người điên là được. Dù sao lão phu đã quen bị mọi người coi là người điên rồi, lão phu không cần! Bất quá, tiểu tử, ngươi tuy xem được thấu bí mật tàn tật của lão phu, ngươi có thể làm sao để chiến thắng được lão phu đây, lão phu cho dù chỉ có thể lấy bên phải để công kích, cũng vẫn là đánh gục người, ngươi cho rằng ngươi có thể chuyển qua bên trái lão phu để công kích lão phu hay sao?"

Vương Chí Đạo lạnh nhạt trả lời: "Nếu chỉ có như thế, ta đương nhiên không phải là đối thủ của ông! Nhưng mà nhược điểm của tiền bối cũng không chỉ có một chỗ đó, ông lại còn có một nhược điểm nữa lớn hơn nhiều!"

Lại một lần nữa ngửa mặt lên trời cười to, Lý Thư Văn hỏi: "Lão phu còn có nhược điểm lớn hơn nữa? Tốt lắm, tiểu tử, ngươi nói đi, lão phu còn có nhược điểm nào lớn hơn nữa!"

Tôn Đại Chu, Hách Tư Quang cùng Uy Nhĩ Sĩ nghe vậy cũng không dấu được thần sắc tò mò, nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo.

"Nhược điểm lớn hơn nữa của tiền bối chính là sức bền!" Vương Chí Đạo trả lời: "Từ trước đến nay, tiền bối động thủ cùng người khác, đều là tốc chiến tốc thắng, rất ít khi kéo dài quá mười chiêu. Vô luận đối thủ là cái dạng gì, tiền bối đều là chỉ trong vòng ba chiêu đều đã đánh bại hắn rồi. Bởi vì nếu càng kéo dài, đối với tiền bối càng bất lợi. Phải trái không cân bằng, gián tiếp làm cho không thể liên tục bộc phát ra lực lượng cường đại, thể lực duy trì lại càng bị ảnh hưởng. Sau khi đi ra khỏi ngục giam, ta đã phát hiện ra, sức bền của tiền bối rõ ràng không tốt bằng ta. Nếu như có thể trước hết hóa giải được mấy chiêu cường ngạnh công kích của tiền bối, sau đó lực công kích của tiền bối sẽ bị giảm xuống, sau khoảng mười chiêu, lực công kích ít nhất bị giảm xuống đến một nửa so với trước. Cho nên, ta chỉ cần có thể chịu qua được mười chiêu công kích ban đầu của tiền bối, ta sẽ có cơ hội chiến thắng!"

Lý Thư Văn mặt trầm hẳn xuống, lạnh lùng nói: "Tiểu tử, ngươi đúng là một thiên tài, khả năng quan sát của ngươi đúng là không ai sánh bằng. Nhưng vấn đề là, ngươi có thể kiên trì qua được mười chiêu trên tay lão phu hay sao? Lão phu từ khi xuất đạo tới nay, có thể dưới tay lão phu kiên trì lâu nhất, cũng chỉ gần được năm chiêu là đã bị lão phu đánh gục! Tiểu tử, lão phu thực muốn nhìn xem, ngươi có thể ở dưới tay lão phu kiên trì được mấy chiêu đây?"

Chú thích:

(1) - Tá lực: phép tác động một lực nhỏ kết hợp với mượn lực đối phương để dịch chuyển lực và hướng công kích của đối phương đi chỗ khác, phép Tá lực rất phổ biến trong các môn võ có tính "nhu" như Thái Cực, Võ Đang Miên chưởng hay kể cả Aikido của Nhật.

(2) - Thốn kình: phép phát lực bằng cách thúc đẩy một khớp xương trong khoảng cách rất ngắn và tốc độ rất nhanh, có thể dùng khớp vai, khuỷu tay, cổ tay thậm chí là các khớp xương ngón tay. Phép đánh này để tấn công đối phương sau khi đòn đánh đầu tiên đã bị chặn lại, không cần thu tay phát lực lại, mà rung thúc khớp xương phát lực tiếp theo, khiến cho đối phương bị bất ngờ.

(3) - Tâm oa: chỗ lõm chính giữa phần tiếp giáp bụng và ngực, còn gọi là mỏ ác.

"Có lẽ chỉ hai chiêu cũng kiên trì không nổi, phải chịu để tiền bối đánh chết, bất quá ta đã không quan tâm đến việc đó rồi. Tiền bối đã biết chính mình thoát thân không được, vậy mà còn có thể không sợ sinh tử, vậy thì ta đây còn thấy cái gì đáng lo sợ nữa? Thân là võ giả, lại có thể cùng một võ giả hàng đầu chân chính quyết một trận tử chiến, đó chính là vinh quang của võ giả; có thể so chiêu cùng một siêu cấp cao thủ như tiền bối, cho dù chết dưới tay tiền bối, như vậy cũng là may mắn của ta! Nếu đã là như thế, ta tại sao còn lo sợ cái gì nữa đây? Tiền bối, đến đây đi!"

Vương Chí Đạo lúc này đột nhiên nghĩ đến, chính mình không cần phải sợ một Lý Thư Văn kia, cho dù hắn thật sự có thể giết được mình thì sẽ như thế nào? Chính mình dù sao cũng là tái sinh mà đến đây, nếu chết thì cùng lắm lại tái sinh thêm một lần nữa. Huống chi mình ở kiếp trước cũng chính là một võ si, sự cố chấp theo đuổi truy cầu đối với võ thuật chỉ sợ còn không dưới Lý Thư Văn kia, một khi gặp được cao

thủ, liền kiềm chế không nổi khát vọng nhất định muốn đánh thử một trận. Vì sao sau khi mình đi tới thời đại này, tính cố chấp đối với võ thuật ngược lại không có được sự mãnh liệt như ở kiếp trước? Phải chăng là bởi vì thực lực lúc này của mình còn chưa có đạt tới trình độ đỉnh cao như ở kiếp trước, nên khi đối mặt với một siêu cấp cao thủ không dưới chính mình kiếp trước, lại nảy sinh ra chút sợ đầu sợ đuôi? Một suy nghĩ này, nhất định phải vứt bỏ, bởi vì nếu không vứt bỏ được loại suy nghĩ này, chỉ sợ cả đời cũng không có khả năng đạt được tới thực lực đỉnh cao như ở kiếp trước.

Đã nghĩ thông suốt điểm này, Vương Chí Đạo trong lòng trở nên hoàn toàn thư thái, lúc lại đối mặt với Lý Thư Văn, tâm cảnh đã hồi phục được đến trạng thái lâm địch tốt nhất như ở kiếp trước "tâm tĩnh như nước, bất động như núi, không lo không sợ, không xao không lãng."

Lý Thư Văn bản năng cảm giác được Vương Chí Đạo lúc này hình như đã biến thành một con người khác, cùng với Vương Chí Đạo người bị mình kéo ra từ trong buồng giam kia phảng phất đã thành hai người khác nhau, loáng thoáng có một chút khí thế của cao thủ chân chính, ít nhất nếu nói về phương diện tự tin thì đã hoàn toàn không đồng nhất.

Chẳng lẽ hắn thật sự đã chắc chắn chiến thắng chính mình?

Lý Thư Văn trong lòng cảm thấy kinh nghi bất định, nhưng vẫn giành lấy phát động công kích trước, tiến lên sườn phải hướng về phía trước, một chưởng thẳng tắp nhằm ngực Vương Chí Đạo đánh tới, hoàn toàn không khác gì một chiêu đầu tiên đã dùng công kích Tôn Đại Chu.

Vương Chí Đạo thật bất ngờ lại không hề né tránh, hai tay đều đẩy ra, vừa tiếp xúc đến một chưởng của Lý Thư Văn, xoay vòng dẫn lực, lại có thể cũng đem một chưởng kia của Lý Thư Văn dẫn chuyển đẩy lệch sang bên cạnh.

Chỗ bất đồng so với kỹ thuật Tá lực của Tôn Đại Chu chính là, Vương Chí Đạo tá lực đồng thời cũng chuyển động cả bước chân, chân sau bước xoay nửa vòng tròn, dẫn theo thân thể cũng xoay đi nửa vòng, chẳng những đã đem một chưởng kia của Lý Thư Văn dẫn chuyển đẩy lệch sang bên cạnh, mà thân thể của hắn cũng chuyển sang phía bên trái của Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn trong lòng cả kinh, một bước đảo chéo chân, bên trái đang đối với Vương Chí Đạo lại chuyển được thành bên phải, một khuỷu tay liền nhằm đánh lên ngực Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo hai tay lại đẩy ra, nâng lên khuỷu tay Lý Thư Văn đang đánh tới, lấy bước dẫn thân, hơn nữa cả thân mình lại xoay vòng dẫn lực, lại một lần nữa phá giải được công kích của Lý Thư Văn, thân thể lại một lần chuyển được đến bên trái của Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn sắc mặt khẽ biến, chân trái lùi về sau một bước, một lần nữa đổi bên trái thành bên phải. Lão cười lạnh nói với Vương Chí Đạo: "Hảo tiểu tử, không nghĩ tới ngươi cũng học được Tá lực chi thuật này, không phải là ngươi theo Tôn Lộc Đường học được đấy chứ?"

"Đương nhiên không phải!" Vương Chí Đạo trả lời: "Đây là ta mới vừa nhìn thấy phương pháp Tôn Đại Chu tiên sinh sử dụng để phá giải chưởng thứ nhất của tiền bối, liền mượn lấy kết hợp lại với 'đệ nhị phòng ngự thuật' nguyên bản của ta, sau đó hình thành nên một thuật phòng ngự mới."

"Vừa học vừa dùng? Tiểu tử ngươi thiên phú tốt như vậy sao?" Lý Thư Văn trong lòng có điểm không tin, không nhịn được lại hỏi: "Ngươi mới vừa rồi nói 'đệ nhị phòng ngự thuật' gì đó, vậy cái gì có thể được coi là 'đệ nhị phòng ngự thuật'?"

"'Đệ nhị phòng ngự thuật', là ta nghiên cứu từ kỹ thuật 'Bước vòng đánh lên tay'. Thân chuyển vòng quanh, đối mặt với bất kỳ cách công kích nào, cũng có thể một bước đi vòng quanh người đối phương chuyển đến bên sườn, thậm chí có thể đi ra đến sau lưng, đồng thời phản công lên cánh tay đang công kích chính mình, đánh tan lực đạo công kích. Nhưng cách này chẳng qua cũng chỉ là đem kỹ thuật né tránh toàn thân cùng với kỹ thuật đón đỡ kết hợp lại sử dụng cùng một lúc mà thôi. Ta gọi nó là 'đệ nhị phòng ngự thuật', bởi vì loại kỹ thuật này đích xác có khả năng phòng ngự được đại bộ phận công kích của địch nhân. Nhưng chỉ có điều là đối với đòn đánh ra của siêu cấp cao thủ như tiền bối, thì không thể dùng thuật phản công để đánh vỡ được lực đạo trên cánh tay công kích siêu cường, dùng 'đệ nhị phòng ngự thuật' đúng là có chút 'tâm có thừa nhưng lực không đủ'. May là ta xem được kỹ thuật Tá lực của Tôn Đại Chu tiên sinh, liền có được một loại cảm giác đột nhiên sáng suốt. Đem kỹ thuật Tá lực dung nhập vào 'đệ nhị phòng ngự thuật'

mới chính thức có thể ngăn cản được công kích của tiền bối. 'Đệ nhị phòng ngự thuật' lúc này mới có thể được coi là 'đệ nhị phòng ngự thuật' chân chính. Tôn Đại Chu tiên sinh, rất xin lỗi, chưa được cho phép đã học trộm kỹ thuật của ngài, ngài sẽ không trách ta chứ?"

Tôn Đại Chu ho khan một chút, đáp lại: "Không có vấn đề gì, gia phụ thường nói, thiên hạ võ công vốn là từ một nhà, chỉ do người mới phân chia ra. Ngươi có thể xem một lần đã học được kỹ thuật Tá lực đó, ta chỉ có bội phục mà thôi, sao còn có thể trách móc! Bất quá tha thứ cho ta vốn rất hiếu kỳ. Ngươi vừa nói cái này chỉ tính là 'đệ nhị phòng ngự thuật' của ngươi, vậy 'đệ nhất phòng ngự thuật' của ngươi thì là cái gì?"

"Chính là tiến công. Cho dù phòng ngự có tốt cũng không thể thay thế được cho tiến công, phòng ngự cho dù tốt, sớm muộn cũng sẽ bị thua, chỉ có toàn lực tiến công, mới có cơ hội chiến thắng!"

Vương Chí Đạo vừa trả lời vừa lập tức hướng Lý Thư Văn phát động công kích, chân sau vừa chuyển, liền vòng sang bên trái Lý Thư Văn, tay trước vừa đánh ra một quyền nhằm thẳng giữa mặt Lý Thư Văn, tay sau đã nhanh gần như không phân biệt trước sau cũng vung lên theo một vòng cung nhỏ, đồng thời đánh thẳng vào cùng bộ vị mà tay trước vừa công kích, đúng là Tiền hậu liên kích.

Đến khi Lý Thư Văn tránh khỏi hai quyền công kích kia, hắn lại biến thành Tả hữu khai cung, mục tiêu vẫn là giữa mặt Lý Thư Văn.

Giới võ thuật trong nước, ở trước khi đấm bốc Tây dương xuất hiện, vẫn thường xuyên tuân thủ một nguyên tắc "đánh người không đánh mặt". Hầu như tất cả các môn phái võ thuật, trong khi luận võ so chiêu, đều muốn tập trung hỏa lực công kích vào trung bàn hoặc hạ bàn. Cho dù khi hạ sát thủ, cũng thường lựa chọn đánh lên trên trán hoặc lên gáy, rất ít khi phát động công kích nhằm đánh trực diện vào bộ mặt. Ngay cả Lý Thư Văn là một cao thủ biến thái chuyên thích đập vỡ xương trán người ta, dường như cũng không có công kích vào bộ mặt đối thủ.

Tuy nhiên nguyên tắc quyền thuật của Vương Chí Đạo lại chính là đem khuôn mặt coi như mục tiêu trọng điểm công kích.

Khuôn mặt, lấy từ hai lông mày cùng môi dưới hình thành một hình tam giác, chính là một bộ vị rất khó tu luyện, nếu bị đòn nghiêm trọng thì hậu quả chỉ thấp hơn so với khi hạ bộ bị đòn nghiêm trọng. Vô luận là kẻ khác có phải là cao thủ ngạnh công, mặc kệ năng lực chịu đòn của hắn mạnh mẽ thế nào, trên mặt cũng không có cách nào chịu được một đòn thật nặng. Trên mặt bị đòn thật nặng thì kết quả thông thường chỉ có hai dạng, hoặc là xương mũi bị đánh nát, trực tiếp hôn mê, hoặc là hai tròng mắt bị đả thương, tầm mắt bị cản trở. Vô luận là bị thương theo dạng nào, hậu quả đều là rất trí mạng. Cho nên trong "Chí Đạo quyền học", Vương Chí Đạo mới có thể coi bộ mặt chỉ đứng sau hạ bộ trong các bộ vị công kích trọng điểm.

Tiền hậu liên kích, Tả hữu khai cung, dương đông kích tây, từng chiêu từng thức đều đánh thẳng lên mặt, Lý Thư Văn xuất đạo đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải dạng đấu pháp loạn quyền dường như không hề theo quy tắc của Vương Chí Đạo, đến khi lão phản kích lại, Vương Chí Đạo liền lập tức lại chuyển đến bên trái lão, liên tục né tránh không chịu đối kháng với phía sườn phải của lão. Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Thư Văn thế nhưng đúng là không làm gì được Vương Chí Đạo.

Chỉ có điều, Vương Chí Đạo mặc dù có thể thành công quấy nhiễu hạn chế được Lý Thư Văn phát động công kích bên sườn phải, nhưng mà cũng không thể gây ra được đả kích đáng kể nào với Lý Thư Văn. Lực công kích bên trái của Lý Thư Văn mặc dù không mạnh, nhưng là phòng thủ lại kín không chỗ hở, Vương Chí Đạo loạn quyền không có cách nào phá vỡ được phòng ngự của Lý Thư Văn.

Hừ lạnh một tiếng, Lý Thư Văn đột nhiên quát lên: "Tiểu tử, mấy trò hề của ngươi nên chấm dứt đi được rồi!"

Vẫn đang bị đối địch với Vương Chí Đạo ở bên sườn trái, Lý Thư Văn nhưng lại đột nhiên hướng về phía trước đánh tới. Một thức Thiết Sơn đả bên trái mạnh mẽ đánh trúng lên người Vương Chí Đạo, đẩy bật hắn lùi lại vài bước.

"Tiểu tử, lão phu bên trái cho dù không mạnh mẽ, nhưng dùng đối phó tiểu tử ngươi như vậy cũng là đủ rồi!"

"Thật không? Nhưng là ta còn không có ngã xuống, nếu như tiền bối dùng thế bên phải mà đánh tới, phỏng chừng ta đã bị thương rồi, có thể thấy rõ được ta đã đoán không sai, bên trái của ông thật sự không thể đả thương người! Hơn nữa, tiền bối, thể lực của ông bây giờ đã bắt đầu giảm xuống rồi, nên đến phiên ta chính thức phản kích đây!"

Vương Chí Đạo thoáng chút mỉm cười, đột nhiên một bước vờn quanh thật nhanh, lại lần nữa cướp lấy bên trái Lý Thư Văn, tay trước lại một quyền nhằm mặt Lý Thư Văn bắn tới. Chờ tới khi Lý Thư Văn nâng tay phòng ngự, một quyền này đột nhiên cong lại như hình cung, cổ tay thúc một cái, biến quyền thành chưởng nhằm đánh thẳng lên ngực trái Lý Thư Văn.

Thúc cổ tay, dựng chưởng đánh thẳng, lại thúc cổ tay, trong nháy mắt chưởng chuyển thành bán quyền, lại thúc cổ tay, bán quyền biến thành toàn quyền (1), quyền phong đánh thẳng. Liên tiếp ba kích liên hoàn, tất cả đều đánh vào cùng một bộ vị.

Thốn kình ba chiêu công kích liên hoàn, không tới một giây đồng hồ đã hoàn thành.

Lý Thư Văn đã trúng phải liên hoàn thốn kình ba chiêu công kích này, không tự chủ được mà phải lui về sau một bước, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng.

Một chút sau, Lý Thư Văn mới hộc ra một hơi, gật đầu nói: "Thốn kình ba chiêu liên hoàn, tiểu tử, ngươi luyện được thật không sai, đáng tiếc vẫn còn thiếu một chút hỏa hầu, nếu không lão phu đã phải ngã xuống rồi!"

Vương Chí Đạo thấy thế cảm thấy kinh ngạc, thở dài nói: "Tiền bối năng lực chịu đòn thật là kinh người, ông lại tiếp của ta mấy chiêu nữa!"

Chân phải điểm nhẹ xuống đất, đột nhiên bắn vọt lên, hướng tới huyệt Thái Dương bên trái Lý Thư Văn đá vào.

Lý Thư Văn vừa mới khoát tay, còn chưa có đụng tới chân Vương Chí Đạo, đột nhiên một chân này của Vương Chí Đạo lại thu trở về, xoay nửa vòng trên không, lần nữa đá ra, nhưng mục tiêu lại là bắp đùi trái của Lý Thư Văn.

"Chát" một tiếng, mạnh mẽ chính xác đá trúng!

Chú thích:

(1) - Bán quyền: nắm tay dùng các khớp thứ hai của các ngón tay để công kích. Toàn quyền: nắm hẳn tay lại thành nắm đấm như bình thường. Lúc này Vương Chí Đạo dùng chính là thốn kình bằng cổ tay, cánh tay không đổi, chỉ có thúc cổ tay biến đổi liên tục đánh ra ba đòn.

50. Chương 61 Huấn Luyện Viên Bắn Súng

Bắp đùi chân trái Lý Thư Văn run rẩy một chút rất nhỏ khó có thể phát giác, khóe miệng cũng hơi méo đi một chút. Hiển nhiên một ngọn cước kia của Vương Chí Đạo đã khiến lão cảm giác được thống khổ, nhưng mà lão lại không hề lùi lại, ngược lại liền lấy phía sườn trái tiến lên xông vọt vào bên trong vòng tay Vương Chí Đạo, tay phải đồng thời tiến lên theo, quyền phải bất ngờ nhô ra bằng khớp xương thứ hai ngón tay trỏ, dùng một thủ pháp bí mật đánh lên xương sườn Vương Chí Đạo.

"Răng rắc" một tiếng, Vương Chí Đạo xương sườn đã bị đánh gãy một cây.

Thấu cốt quyền, thủ pháp nắm quyền cực kỳ đặc biệt chuyên để đánh vào huyệt đạo trong võ thuật truyền thống, đánh ra một đòn, có thể đem lực đạo tập trung vào một điểm thấu vào trong cơ thể, xương sườn bị loại thấu cốt quyền này đánh trúng, thông thường đều bị đánh gãy rất dễ dàng.

Vương Chí Đạo vửa mới cảm nhận được đau đớn, Lý Thư Văn đã phát động đợt công kích thứ hai, đang thiếp thân một chỗ cùng Vương Chí Đạo, lão đã biến quyền thành chưởng, thúc động cổ tay lấy chưởng căn chuẩn xác mạnh mẽ đánh ngay vào chỗ gãy xương sườn của Vương Chí Đạo.

Thốn kình, lại còn hai chiêu liên hoàn. Bát Cực Quyền thốn kình công phu nghe nói so với Vịnh Xuân Quyền thốn kình công phu lại càng mạnh mẽ hơn, nhất là khi được Lý Thư Văn một siêu cấp cao thủ này sử xuất ra, bên trong cơ thể Vương Chí Đạo cơ hồ như sản sinh ra sóng thần, chấn động nội tạng không ngừng cuồn cuộn không thôi, một búng máu tươi không thể khống chế đã trào lên cổ họng.

Mà Lý Thư Văn lúc này lại đã biến chưởng thành quyền.

Lão muốn học theo thốn kình ba chiêu liên hoàn của mình hay sao? Vương Chí Đạo biết nếu để cho một quyền này của Lý Thư Văn đánh được xuống người mình, chính mình chắc chắn mất mạng. Lúc này đã thiếp thân dính sát vào Lý Thư Văn, tá lực thuật đã không còn tác dụng, Vương Chí Đạo lập tức dùng đầu dứt khoát nhằm mặt Lý Thư Văn bổ mạnh tới.

"Chát" một tiếng, đom đóm mắt nổ tứ tung, nhưng mà Vương Chí Đạo biết được một cú bổ kia của mình đã thành công rồi, ít nhất Lý Thư Văn đã bị đánh lui lại hai bước, thốn kình chiêu thứ ba cũng không có đánh ra được.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lý Thư Văn cái mũi đã bị húc lệch ra, máu mũi tuôn trào, bộ dạng vốn đã khó coi nhìn lại càng khó coi hơn.

Từ khi Lý Thư Văn xuất đạo tới nay, chưa khi nào chịu qua thất bại như vậy, lập tức không khỏi sắc mặt xanh mét hết mức, nổi giận rống lên một tiếng, tiến lên một chiêu "Mãnh hổ ngạnh hạ sơn" lập tức nhằm đánh lên phần bụng trên Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo vừa muốn phản kích, nội tạng đột nhiên lại cuộn trào thêm một trận, máu tươi đã dâng lên đến cổ họng không thể khống chế nổi liền phun ào ra. Chính là thấu cốt quyền lúc trước cùng thốn kình đánh lúc sau của Lý Thư Văn lại một lần nữa phát tác, khiến động tác phản kích của Vương Chí Đạo đã bị đình trệ lại rồi.

Mắt thấy một chưởng kia của Lý Thư Văn chắc chắn sẽ đánh trúng người Vương Chí Đạo, đột nhiên một bóng người chợt lóe, xoay nghiêng người hai cánh tay cùng duỗi ra, chặn lên một chưởng kia của Lý Thư Văn, xoay một vòng tá lực, đem một tay chưởng của Lý Thư Văn đẩy ra, sau đó hai tay cùng quay tròn lại đủ một vòng, lập tức đẩy thẳng ra, mạnh mẽ đánh trúng lên trên ngực Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn trúng phải đòn này nghiêm trọng, sắc mặt kịch biến, lại lui về phía sau hai bước, cuối cùng cũng há mồm phun ra một búng máu tươi.

Người đột nhiên nhúng tay vào kia chính là Tôn Đại Chu, chỉ nghe hắn thở dài nói: "Tiền bối, Vương Chí Đạo huynh đệ nói không sai, ngài không thể đánh lâu, đánh đã lâu như vậy, thể lực của ngài đã giảm xuống rất nhiều rồi. Ngài đã không còn khả năng thắng được hai người chúng ta liên thủ nữa, hay là xin ngài dừng lại đi!"

Lý Thư Văn cả giận nói: "Tôn tiểu tử, ngươi dám đánh lén lão phu sao?"

Tôn Đại Chu nói: "Để cho chúng ta hai người liên thủ đối phó lại một mình tiền bối, đây chính là tiền bối chính miệng mình nói ra, như vậy sao có thể nói là ta đánh lén?"

Lý Thư Văn nghe vậy vẻ mặt cứng đờ, nhớ lại đúng thật là chính mình đã nói như vậy, thành ra không thể nói lại được gì.

Vương Chí Đạo lúc này đã hồi phục được hô hấp bình thường, lớn tiếng quát: "Tiền bối, ông hoặc là lập tức nhận thua, hoặc là lập tức tái chiến, chúng ta quyết không cho ông cơ hội nghỉ ngơi!"

Bước chéo một bước, Vương Chí Đạo lập tức sử ra Trắc Thích hướng Lý Thư Văn phát động công kích, vừa hạ chân xuống đất lại xoay người, lại là một Trắc Thích như trước. Từ trên xuống dưới, Trắc Thích liên hoàn đá ra không ngừng.

Lý Thư Văn đã bị thương, hơn nữa đã đánh nhau một lúc lâu, thể lực đã giảm xuống đến mức tệ hại, dưới công kích liên miên bất tuyệt của Vương Chí Đạo Trắc Thích, chỉ có lựa chọn cách liên tục lùi lại phía sau,

vô lực phản kích.

Bị ép dưới đòn đá mãnh liệt nhanh như vũ bão, Lý Thư Văn bị dồn bức tới sát cửa phòng, bỗng nhiên lão quát to một tiếng, không lùi mà tiến tới, lách vào giữa hai chân Vương Chí Đạo, một đòn "Thiết Sơn đả" đem Vương Chí Đạo đánh bay văng lên.

Tôn Đại Chu thấy thế cả kinh trong lòng, đang muốn tiến lên đón đỡ công kích hộ Vương Chí Đạo, đã thấy Lý Thư Văn thân thể lùi nhanh, trong chớp mắt đã đánh vỡ tan cánh cửa, lao vụt ra ngoài.

Bên ngoài mọi người thấy có người phá cửa xông ra, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mới nhìn rõ được hóa ra là Lý Thư Văn, đợi đến khi lính Anh quốc phản ứng lại để nổ súng, Lý Thư Văn đã xông được vào trong đám lính Anh quốc, phải húc trái đâm, quyền đánh khuỷu tay kích, trong chớp mắt đã đánh ngã một đám đông lính Anh, sau đó đã phá được vòng vây, bỏ chạy đi mất.

Thấy Lý Thư Văn đột nhiên đào tẩu, Vương Chí Đạo cùng Tôn Đại Chu vừa ngạc nhiên lại vừa thở phào nhẹ nhõm, may là một lão cao thủ biến thái kia rốt cục đã lựa chọn cách đào tẩu, nếu lão quyết tâm liều mạng, chỉ sợ Vương Chí Đạo cùng Tôn Đại Chu cho dù có năng lực đánh bại được lão, cũng không có khả năng toàn thân trở ra, nhiều khả năng còn tiễn thêm một mạng cùng chết chung với Lý Thư Văn.

Sau khi thở dài một hơi Vương Chí Đạo lại cảm thấy có chút nguội lạnh trong lòng, mối thù với Lý Thư Văn đã không còn khả năng hóa giải, Lý Thư Văn thành công chạy thoát, ngày sau dưỡng thương bình phục xong nhất định sẽ quay trở lại tìm đến mình, đến lúc đó chính mình lại có thể có được may mắn như hôm nay hay không?

Huống chi, trong các đệ tử của Lý Thư Văn, lại còn có một gã vô cùng lợi hại, chính là hộ vệ của Hoàng đế phong kiến cuối cùng, danh khí của hắn ở hậu thế không hề kém Lý Thư Văn, tên là Hoắc Điện Đường. Nghe nói người này cùng Lý Thư Văn tình cảm thầy trò rất sâu, chính mình bây giờ đắc tội Lý Thư Văn, lại còn giết con nuôi Lý Thư Văn, Hoắc Điện Đường không đến tìm mình gây sự mới là chuyện lạ!

Trong khi Vương Chí Đạo còn đang than thở nghĩ về vận mệnh tương lai của mình, cánh cửa đã bị phá hẳn ra, một đám đông lính Anh quốc tràn vào, trước hết vây thành một vòng bảo vệ quanh Uy Nhĩ Sĩ vẫn đang ngồi trên chiếc ghế sa-*** đơn, sau đó đều đem nòng súng ngắm ngay vào hắn.

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, ngươi không phải có ý định qua cầu rút ván đấy chứ?"

"Vương tử Uy Nhĩ Sĩ!" Tôn Đại Chu nói với Uy Nhĩ Sĩ: "Nếu không có Vương Chí Đạo trợ giúp, ta nghĩ ngài cũng có thể rõ ràng, Lý Thư Văn tuyệt đối không có khả năng bị đánh lui, hơn nữa có khả năng chính ngài sẽ bị chết trên tay lão! Lại nói thêm, tình huống của Vương Chí Đạo đúng là thân không tự làm chủ được, vô luận hắn đã làm sai điều gì, nhìn hắn xem như là đã cứu Hoàng tử ngài một mạng, hẳn là có thể lấy công chuộc tội chứ?"

"Vương Chí Đạo!" Uy Nhĩ Sĩ còn chưa có kịp trả lời, lại nghe thấy một tiếng quát to, chính là Hoàng Kim Vinh đã suất lĩnh tuần bộ Pháp quốc Tô giới xông ồ vào, chỉ vào mặt Vương Chí Đạo mắng to: "Ngươi thật to gan lớn mật, cư nhiên lại có dũng khí uy hiếp Mã Lỵ công chúa, Lãnh sự Pháp quốc Tô giới đại nhân đã có nghiêm lệnh, cần phải bắt ngươi đem ra trước pháp luật! Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, một tên Vương Chí Đạo này, xin ngài hãy giao cho chúng tôi đi, ngài yên tâm, chỉ riêng một tội hắn cùng Lý Thư Văn vượt ngục giết người, cũng đủ để xử treo cổ hắn rồi!"

"Hoàng Kim Vinh!" Chính là Tống Thế Vinh đã kịp vào phòng, nghe vậy nổi giận nói: "Ngươi đã biết rõ việc này là Vương Chí Đạo bị Lý Thư Văn làm cho liên lụy, hắn căn bản là thân không tự chủ được, ngươi thân là người Trung Quốc, đã không nghĩ biện pháp giúp đồng bào của mình, lại còn vừa mở miệng đã đưa hắn vào chỗ chết, ngươi là có ý tứ gì?"

Hoàng Kim Vinh đưa tay tự sờ lên cái đầu bóng loáng của mình, nói: "Tống lão, ông như thế nào có thể chỉ trích ta như vậy? Đây cũng không phải là ý tứ của ta, Hoàng Kim Vinh ta bất quá cũng chỉ là một đốc sát trưởng tuần bộ nho nhỏ mà thôi, đều phải nghe bề trên ra lệnh, Lãnh sự đại nhân Pháp quốc Tô giới ra nghiệm lệnh, ta làm sao có thể không nghe!"

"Ngươi..."

Tống Thế Vinh tức giận chỉ vào Hoàng Kim Vinh, muốn nói gì nhưng còn chưa kịp nói ra, đã nghe thấy được một thanh âm yểu điệu vang lên: "Hoàng đốc sát trưởng, thật là Lãnh sự đại nhân giao cho ngươi xử lý nghiêm khắc Vương Chí Đạo hay sao?"

"Công chúa!" Chính là Mã Lỵ công chúa nghe được động tĩnh bên ngoài, biết được nguy cơ đã hết, liền đi ra xem. Hoàng Kim Vinh cùng đám người tuần bộ Pháp quốc Tô giới và một ít lính Pháp đi theo thấy thế vội hướng Mã Lỵ hành lễ.

Lại nghe Mã Lỵ nói: "Hoàng đốc sát trưởng, ngươi trở về báo cáo lại mọi sự tình cho Lãnh sự đại nhân, nói rằng Vương Chí Đạo cũng không có làm tổn thương tới ta, hơn nữa hắn đã cứu ta cùng vị hôn phu Uy Nhĩ Sĩ của ta, lại còn bức lui ác nhân kia, chỉ có công lao, không có tội gì. Ta không có ý định truy cứu hắn, ngươi nói cho Lãnh sự đại nhân thu hồi lại mệnh lệnh kia đi!"

"Công chúa, việc này…"

'Hoàng đốc sát trưởng, ta là công chúa Pháp quốc, ngươi không phải là chỉ nghe lời Lãnh sự đại nhân, còn không muốn nghe lời ta đấy chứ?"

"Công chúa, không phải là như thế…"

"Không phải thì tốt, các ngươi có thể lui ra ngoài đi. Nơi này là địa bàn của Anh quốc Tô giới, có hôn phu của ta Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ở đây, sao đến phiên các ngươi làm chủ? Các ngươi căn bản là không có tư cách ở chỗ này bắt ngươi, tốt nhất là trở về đi thôi!"

Hoàng Kim Vinh trong lòng cười khổ, đành bất đắc dĩ nói với Vương tử Uy Nhĩ Sĩ: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, nếu Mã Lỵ công chúa đã nói như vậy, chúng ta đây liền đi về, tất cả mọi việc để ngài làm chủ!"

"Không tiễn!"

Uy Nhĩ Sĩ tựa hồ như lúc này mới hồi phục tinh thần trở lại, phất phất tay cho đám người Hoàng Kim Vinh rời đi, sau đó đứng lên gật đầu nói với Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, Mã Lỵ nói không có sai, ngươi đúng là không hề làm thương tổn chúng ta, coi như là đã cứu ta! Xem một điểm này, cho dù ngươi đã tự tung tự tác làm gì, ta cũng có thể không tính toán nữa!"

"Nếu vậy xin đa tạ Vương tử Uy Nhĩ Sĩ!" Vương Chí Đạo tươi cười nói lời cám ơn.

"Nhưng mà có điều!" Lại nghe Uy Nhĩ Sĩ nói tiếp: "Ngươi xông vào Anh quốc Tô giới, lại đột nhập vào biệt thự của ta, bất kể là giải thích như thế nào, cũng xem như đã xâm phạm chủ quyền Anh quốc chúng ta, nếu cứ như vậy mà buông tha cho ngươi, hình như có chút…"

"Như vậy Vương tử Uy Nhĩ Sĩ muốn thế nào đây?" Vương Chí Đạo ngắt lời hắn hỏi lại.

Lại nghe Uy Nhĩ Sĩ cười hắc hắc nói: "Ta xem công phu của ngươi mặc dù không thể so sánh được với Lý Thư Văn kia, nhưng tài bắn súng của ngươi lại vô cùng kỳ diệu, ngay cả các tay súng thiện xạ trong quân đội Anh quốc chúng ta cũng còn kém xa mới bằng được ngươi. Cho nên ta nghĩ muốn mời ngươi làm huấn luyện viên dạy bắn súng cho quân đội Anh quốc chúng ta, chỉ cần ngươi có thể huấn luyện cho ta được một nhóm tay súng thiện xạ giống như ngươi, ta có thể miễn trừ tất cả các tội cho ngươi, lại còn đãi ngộ ngươi theo tiêu chuẩn quý tộc, ý tứ của ngươi như thế nào?"

"Giúp ngươi huấn luyện một đội quân toàn tay súng thiện xạ?" Vương Chí Đạo nghe vậy cười lạnh nói: "Huấn luyện thật tốt để ngươi suất lĩnh bọn họ đến tấn công Trung Quốc, có đúng không?"

"No! No! No!" Uy Nhĩ Sĩ lập tức phủ nhận, nói: "Ta tại sao có thể làm như vậy được, ngươi nói như vậy chính là đang sỉ nhục nhân cách của Uy Nhĩ Sĩ ta!"

51. Chương 62 Liễu Sinh Tân Âm Phái

Năm đó ý chí định lực của Vương Chí Đạo xem như vô cùng kiên định, những người cùng hắn tiếp nhận huấn luyện người nào cũng là con người sắt đá kiên cường, nhưng mà có thể cùng hắn kiên trì đến tận cuối cùng chỉ còn lại có không đến một phần mười. Chỉ có như thế mới có thể thành người, thành lính trinh sát tinh anh trong tinh anh. Thời đại này lính Anh quốc cho dù tố chất có mạnh mẽ, cũng không có khả năng so sánh được với bộ đội đặc chủng Trung Quốc ở hậu thế, đưa biện pháp huấn luyện biến thái kia tăng lên đến gấp mười lần, phỏng chừng sẽ đưa bọn chúng khẩn trương biến thành người điên, nói không chừng chỉ kiên trì được không tới vài ngày đã bỏ chạy hết, đến lúc đó Uy Nhĩ Sĩ muốn trách cũng chỉ có thể trách đám lính vô dụng của hắn ý chí quá thiếu kiên cường, đối với mình lại không thể trách được điều gì.

Nghĩ thông như vậy, Vương Chí Đạo lộ ra vẻ mặt tươi cười độc ác, nói với Uy Nhĩ Sĩ: "Được rồi, nếu như Vương tử Uy Nhĩ Sĩ có thành ý như vậy, ta nếu không đáp ứng thì sẽ rất không thỏa đáng. Chỉ có điều là…"

Uy Nhĩ Sĩ nghe được Vương Chí Đạo đã đồng ý yêu cầu của hắn, không khỏi trong lòng mừng rỡ, trong đầu đã ảo tưởng ra một giấc mơ đẹp chính mình đang thống lĩnh một nhóm lính Anh toàn là các tay súng thiện xạ trăm phát trăm trúng, chinh phục khắp cả châu Âu, nghe được Vương Chí Đạo tựa hồ như còn có điều kiện gì muốn nói, vội vàng cắt ngang: "Ngươi đồng ý làm huấn luyện viên bắn súng cho quân đội của ta thì thật là tốt quá! Ngươi yên tâm, bất luận ngươi có điều kiện gì, ta cũng có thể đáp ứng ngươi!"

"Ta cũng không có điều kiện gì, chỉ là lúc trước đây, ta còn đang phải đợi tòa án định tội, bay giờ còn không biết bị phán có tội hay là vô tội đây?"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ vội nói: "Cái này quá đơn giản, sự việc đó ta đã nghe mọi người nói qua, ngươi hoàn toàn là vô tội. Ta sẽ nói với Pháp quan đại nhân một tiếng, tuyệt đối sẽ phán ngươi vô tội, sẽ không bắt ngươi vào lại trong ngục giam nữa. Về phần người Nhật Bản bên kia, ta tự mình xử lý cho ngươi!"

"Như vậy thì đa tạ Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, nhưng mà, ta lại còn có một việc."

"Còn có chuyện gì?" Vương tử Uy Nhĩ Sĩ lúc này trong lòng có chút khẩn trương, thầm nghĩ nếu hắn đưa ra yêu cầu làm khó cho mình, thì thật là không dễ giải quyết.

"Ngươi xem, ta là huấn luyện viên bắn súng cho quân đội của ngươi, ít nhất trên người ta cũng phải có một cây súng cho phù hợp? Ngay cả súng cũng không có một cây, lại đi làm huấn luyện viên bắn súng cho quân đội của ngươi, chính bản thân ta cũng cảm giác rất không tự nhiên. Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, ta xem cây súng lục ổ quay màu bạc ta vừa sử dụng tạo hình cũng không tệ lắm, cảm giác cũng rất vừa tay, không bằng ngươi đưa cho ta đi hả!"

Vương Chí Đạo lúc này bắt đầu tỏ ra bản lĩnh cháy nhà hôi của.

Uy Nhĩ Sĩ khóe môi vặn vẹo một chút, hiển nhiên có chút đau lòng: "Như vậy sao? Không nói dối ngươi, cây súng lục ổ quay kia trên thực tế chính là ở trong bộ sưu tập của ta, là do một bằng hữu tốt nhất của ta tặng cho ta làm quà sinh nhật…"

"Ồ, quà sinh nhật sao, như vậy thì rất quý trọng đó!" Vương Chí Đạo ngắt lời hắn, nói: "Nếu Vương tử không nỡ cho đi cây súng lục ổ quay kia, vậy thì quên đi, coi như ta chưa từng nói ra điều gì cả!"

"No! No!" Uy Nhĩ Sĩ thấy Vương Chí Đạo vẻ mặt mất hứng, vội vàng sửa lời, nói: "Ta không phải không nỡ, chỉ là không biết sẽ giải thích như thế nào cho bằng hữu kia mà thôi. Bất quá ngươi đã thích cây súng lục này, ta đây đem nó tặng cho ngươi cũng tốt, dù sao cây súng này để ta dùng cũng không thích hợp. Người Trung Quốc các ngươi có câu nói 'Bảo kiếm tặng anh hùng', súng tốt chính là để cho tay thần xạ dùng, cây súng này tặng cho ngươi đúng là rất thích hợp!"

Tươi cười một chút, Vương Chí Đạo chìa tay phải về phía Uy Nhĩ Sĩ, nói: "Đa tạ Vương tử ngài tự nguyện tặng món đồ yêu quý, chúng ta hợp tác thật là khoái trá! Ngài yên tâm, ta sẽ hết sức cố gắng nỗ lực huấn luyện cho quân đội của ngài!"

Uy Nhĩ Sĩ mừng rỡ, vội vàng chìa tay cùng Vương Chí Đạo bắt tay, hồn nhiên không có phát hiện ra Vương Chí Đạo đang tươi cười rất không thích hợp.

Nhưng lúc này Tôn Đại Chu lại chứng kiến được vẻ mặt tươi cười quái dị của Vương Chí Đạo, không biết tại sao cảm thấy tóc gáy dựng lên, theo bản năng cảm thấy đám lính Anh kia thật đáng thương.

Đám người Hoắc Đình Giác đang chờ ở bên ngoài không có được đi vào, nhìn thấy Vương Chí Đạo cùng Uy Nhĩ Sĩ vẻ mặt tươi cười, nhìn như một đôi bạn tốt sánh vai cùng đi ra, không khỏi đều ngạc nhiên.

Vương Chí Đạo khổ tẫn cam lai, chẳng những hoàn toàn thoát tội, ngoài ra lại còn hoàn toàn không ngờ tới mà kiếm được một cây súng lục ổ quay cực phẩm. Tâm tình tốt đẹp, nhìn thấy đám người Hoắc Đình Giác, lập tức tiến đến chào hỏi, không ngờ còn chưa đi đến trước mặt đám người Hoắc Đình Giác, đã bị vài người tới ngăn trở trước mặt rồi.

Ngăn trở hắn tất cả đều là người Nhật Bản, người cầm đầu chính là người Vương Chí Đạo đã nhìn thấy qua ở trên Pháp đình, đại biểu người Nhật Bản đồn trú tại Thượng Hải, cha của Sơn Khẩu Tuyết Tử, là Sơn Khẩu Dụ Nhân. Còn mấy người đứng bên cạnh hắn đều là Nhật Bản lãng nhân, thắt lưng dắt võ sĩ đao, trang phục nhìn đều tương tự như nhau, hiển nhiên đều là kiếm khách Nhật Bản đến từ cùng một môn phái. Đầu lĩnh đám người này chính là một người chừng trên dưới bốn mươi tuổi, tướng mạo mặc dù rất bình thường, ánh mắt nhưng lại ác liệt giống như là lợi kiếm, hiển nhiên chính là một cao thủ kiếm đạo. Chỉ có điều Vương Chí Đạo đối với người này không hề có hứng thú, hắn chính là cảm thấy có hứng thú với một cô gái Nhật Bản đang đứng bên cạnh cao thủ kiếm đạo kia, tuổi chỉ chừng mười sáu mười bảy, tướng mạo rất thanh tú đáng yêu, mặc một bộ kimono màu đen, bên hông cũng cắm một thanh võ sĩ đao, điều này làm cho nàng có một loại khí chất khác thường. Nhưng có điều là ánh mắt cô gái Nhật Bản kia nhìn tới Vương Chí Đạo một điểm hữu hảo cũng không có, trong đôi mắt đẹp chỉ lóe ra cừu hận giống như là Vương Chí Đạo đã giết lang quân của nàng.

Sơn Khẩu Dụ Nhân mở miệng nói: "Vương Chí Đạo, ngươi thật đúng là may mắn, chuyện đã như vậy mà ngươi cũng có thể bình an vô sự đi ra!"

"Ta luôn luôn rất may mắn." Vương Chí Đạo lạnh lùng hỏi: "Các ngươi ngăn cản ở trước mặt ta là có ý tứ gì? Chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghe qua người Trung Quốc chúng ta có một câu danh ngôn, đó là 'chó khôn không ngáng đường' hay sao?"

Sát khí đột nhiên tăng vọt, chỉ trừ Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng kiếm khách đầu lĩnh kia, đám Nhật Bản lãng nhân mọi người ánh mắt đều lộ hung quang, hiện ra vẻ mặt muốn giết người, trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, cô gái Nhật Bản kia lại càng lộ ra vẻ căm thù, hận không thể đem Vương Chí Đạo băm vằm ăn tươi nuốt sống.

Sơn Khẩu Dụ Nhân kiềm chế rất tốt, lãnh đạm giới thiệu với Vương Chí Đạo, nói: "Ta vội tới giới thiệu với ngươi một chút, những người này đều là đệ tử Liễu Sinh Tân Âm phái (1). Vị này chính là Liễu Sinh Tân Âm phái chưởng môn nhân, hiện đang giữ chức Tổng giáo tập kiếm đạo cho quân đội của Thiên Hoàng, chính là Đại Nhật Bản chúng ta đại danh đỉnh đỉnh 'Kiếm hồn' Liễu Sinh Tông Nhị tiên sinh."

"Chưa từng nghe qua!" Vương Chí Đạo lạnh lẽo nói: "Bất quá nếu là đám Liễu Sinh phái, chắc hẳn là vì sự tình của hai anh em Tỉnh Thượng mà đến tìm ta hả?"

"Tỉnh Thượng hai huynh đệ đúng là đệ tử của Liễu Sinh Tông Nhị tiên sinh, Tỉnh Thượng Hùng Nhân bị ngươi giết chết chính là con rể tương lai của Liễu Sinh Tông Nhị tiên sinh. Cô này chính là vị hôn thê của Tỉnh Thượng Hùng Nhân, là con gái duy nhất của Tông Nhị tiên sinh, Liễu Sinh Anh Tử. Ngươi giết chết vị hôn phu của nàng, nàng đến tìm ngươi cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa đấy chứ?"

"Tìm ta làm cái gì? Báo thù sao? Ta xem ra các ngươi nên là cảm tạ ta mới đúng, ta giết chết Tỉnh Thượng Hùng Nhân, vừa kịp giải thoát cho Liễu Sinh tiểu thư rồi, sau này có thể một lần nữa tìm được một đức lang quân tốt hơn rất nhiều so với Tỉnh Thượng Hùng Nhân. Các ngươi nói xem có phải các ngươi nên cảm tạ ta hay không!" Vương Chí Đạo nói bằng một khẩu khí trêu chọc.

"Bát dát, ta giết ngươi!"

Kẻ tức giận không phải là Liễu Sinh Anh Tử, mà là một gã thanh niên đứng bên trái Liễu Sinh Anh Tử, chỉ thấy hắn khuôn mặt nhăn nhó, một phát rút phăng võ sĩ đao ra, hai tay giơ lên cao quá đầu. Nhưng mà còn chưa có kịp chém xuống đầu Vương Chí Đạo, trước mắt hắn đã lóe lên ánh thép bạc của cây súng lục ổ quay, nòng súng đã chuẩn xác chĩa ngay vào giữa mi tâm của hắn.

"Tiểu Nhật Bản, ngươi đến giết ta thử xem, ta thực sự muốn xem, là đao của ngươi bổ xuống nhanh hơn, hay là đạn của ta bắn ra nhanh hơn?" Vương Chí Đạo lạnh lùng nói với hắn.

Cây súng lục ổ quay này đúng là Vương Chí Đạo giở trò bắt chẹt chiếm được của Uy Nhĩ Sĩ, vốn lúc đó chỉ còn lại một viên đạn, nhưng mà sau đó theo yêu cầu của Vương Chí Đạo, Uy Nhĩ Sĩ đành "hào phóng" tặng thêm cho Vương Chí Đạo một tá đạn, bây giờ bên trong ổ quay của cây súng lục này đã nạp đầy đạn. Vương Chí Đạo rất nắm chắc, chỉ cần đám người Nhật Bản kia dám động võ với hắn, hắn chỉ cần một người một súng đưa toàn bộ bọn chúng vào địa ngục!

"Các vị, xin mời không nên động thủ!" Uy Nhĩ Sĩ thấy thế, vội vàng lên tiếng khuyên nhủ: "Các vị bằng hữu Nhật Bản, không phải ta xem thường các vị, nhưng Vương Chí Đạo tài bắn súng thực sự vô cùng kỳ diệu, hắn có súng trong tay, các vị cho dù có lợi hại cũng không phải là đối thủ của hắn, hay là xin nghe ta khuyên một câu, giải hòa đi thôi! Nếu không mà chọc giận hắn, chỉ sợ ta cũng không thể nào cứu được các vị đâu!"

Cũng không biết Uy Nhĩ Sĩ là vô tình hay là cố ý, dù sao cách nói này cũng làm cho đám người Nhật Bản vô cùng tức giận. Nhưng mà Uy Nhĩ Sĩ chính là Vương tử Anh quốc, nơi đây lại ở trong Anh quốc Tô giới, có tới vài trăm lính Anh quốc ở đây, người Nhật Bản nghĩ có muốn phát hỏa cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Sơn Khẩu Dụ Nhân ho khan một tiếng, quay sang Liễu Sinh Tông Nhị nói: "Liễu Tông chủ, nơi đây là địa bàn của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, không nên động thủ!"

Liễu Sinh Tông Nhị quay sang tên Nhật Bản đang bị Vương Chí Đạo gí súng lên mi tâm kia, nói: "Thu Sơn, thu hồi đao của ngươi!"

Thu Sơn giận dữ trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, quay đao xuyên ngược trở vào trong vỏ đao.

Vương Chí Đạo mỉm cười, cũng thu hồi lại súng ngắn.

"Thật không nhìn ra được ngươi lại là một cao thủ dùng súng, khó trách được Tỉnh Thượng Hùng Nhân lại chết ở trên tay ngươi!" Liễu Sinh Tông Nhị đưa mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, nói: "Lần này ngươi rất may mắn, bất quá ngươi đã giết chết con rể của ta, việc này tuyệt không có khả năng cứ như vậy mà quên đi. Chúng ta đều là người luyện võ, ta sẽ dựa theo quy tắc của giới võ thuật Trung Quốc các ngươi, ba ngày sau, toàn bộ đệ tử Liễu Sinh Tân Âm phái chúng ta sẽ hạ chiến thư đến cửa, hướng Tinh Võ Môn các ngươi khiêu chiến, hy vọng Tinh Võ Môn các ngươi không nên tránh né."

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Hạ chiến thư khiêu chiên hay sao, vạn nhất lại chết ở trên tay ta, có phải sẽ lại đi cầu cứu Pháp đình hay không, lại mua chuộc Pháp quan cùng Bồi thẩm thành viên, lại để cho bọn họ xử ta treo cổ? Thật đáng tiếc a, người Anh quốc chỉ sợ sẽ không giúp đỡ thêm các ngươi một lần nữa, Tinh Võ Môn cũng không thuộc địa bàn Nhật Bản Tô giới các ngươi. Một thủ đoạn hèn hạ này của các ngươi chỉ sợ không thực hiện được nữa rồi!"

Chú thích:

(1) - Liễu Sinh Tân Âm phái: một môn phái kiếm đạo rất nổi tiếng ở Nhật Bản (Yagyū Shinkage-ryū)

52. Chương 63 Tống Thế Vinh Bút Ký

"Ta nói ra sự thật cũng là phỉ báng hay sao?" Vương Chí Đạo đương nhiên không sợ gì hắn, lập tức châm chính nói lại.

Liễu Sinh Tông Nhị ánh mắt liền lập tức trở nên sắc bén, các đệ tử của hắn đều nắm chắc chuôi đao, chỉ còn chờ Liễu Sinh Tông Nhị ra lệnh một tiếng, lập tức tiến lên đem Vương Chí Đạo loạn đao chém chết.

Vương Chí Đạo vẻ mặt lại bình thản, bất quá tay phải lại đặt lên báng của cây súng lục ổ quay, chờ cho người Nhật Bản phát động công kích trước.

Uy Nhĩ Sĩ vốn cùng với người Nhật Bản quan hệ không tệ, bất quá sau khi kiến thức được kỹ thuật bắn súng thần kỳ của Vương Chí Đạo, cảm giác được Vương Chí Đạo so với người Nhật Bản kia thì hữu dụng hơn một chút, đương nhiên không nỡ để Vương Chí Đạo bị người Nhật Bản chém chết, thấy cục diện có chút không thể khống chế, lập tức làm ra một cái thủ thế, đám lính Anh quốc mỗi người đều nâng súng ngắm ngay vào đám người Nhật Bản.

Uy Nhĩ Sĩ lại đối với Sơn Khẩu Dụ Nhân nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, Vương Chí Đạo bây giờ là khách quý của ta, nếu như các người không để cho ta chút mặt mũi, muốn tại địa bàn của ta mà gây bất lợi cho hắn, như vậy cũng đừng trách ta không nể mặt các người!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nghe vậy trong lòng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, thầm nghĩ không biết rốt cuộc Vương Chí Đạo đã cho Uy Nhĩ Sĩ uống phải lời đường mật gì, để hắn đã không còn để ý đến Anh Nhật hai nước giao tình, lại bảo vệ cho Vương Chí Đạo như vậy? Bất quá hắn cũng nhìn ra được là Uy Nhĩ Sĩ không giống như đang nói đùa, do dự một chút, liền quay sang Liễu Sinh Tông Nhị nói: "Liễu Sinh tiên sinh, quên đi, Tinh Võ Môn nếu đã không dám tiếp nhận khiêu chiến, chúng ta cũng không cần phải tính toán đến cùng với bọn chúng nữa. Liễu Sinh Tân Âm phái chính là niềm kiêu hãnh của Đại Nhật Bản chúng ta, há có thể đi tính toán so đo với một cái môn phái hèn nhát, việc này truyền đi chỉ làm mất mặt mũi Đại Nhật Bản chúng ta mà thôi!"

Mặc dù biết rõ Sơn Khẩu Dụ Nhân là đang dùng chiêu khích tướng, nhưng người Tinh Võ Môn vẫn là không nhẫn nại nổi, Hoắc Đình Giác liền gạt đám đông tiến lên trước, nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, Liễu Sinh tiên sinh, Tinh Võ Môn chưa bao giờ có sợ hãi bất cứ môn phái nào đến khiêu chiến, nếu như Liễu Sinh phái đúng là thật tâm chân ý hướng Tinh Võ Môn chúng ta khiêu chiến, chúng ta đây hoan nghênh vô cùng. Nhưng nếu mà nói muốn dùng trò tiểu nhân bỉ ổi, âm mưu quỷ kế, ta tin tưởng bất luận là một môn phái võ thuật nào, cũng chỉ đều đối với các người kính nhi viễn chi mà thôi. Sơn Khẩu tiên sinh, Liễu Sinh tiên sinh, nếu muốn hướng Tinh Võ Môn khiêu chiến, vậy xin mời đường đường chính chính, quang minh chính đại đến đi. Ba ngày sau đây, Tinh Võ Môn xin đợi các vị đại giá quang lâm, hy vọng các người đừng để cho Tinh Võ Môn chúng ta thất vọng!"

Hừ lạnh một tiếng, Liễu Sinh Tông Nhị cũng không giải thích, lại nói với Sơn Khẩu Dụ Nhân: "Sơn Khẩu tiên sinh, chúng ta đi thôi!"

"Liễu Sinh tiên sinh!" Nhưng mà Vương Chí Đạo lại gọi hắn lại, lại nghe gã nói: "Nghe nói triết lý thâm sâu nhất của Liễu Sinh phái kiếm đạo chính là 'Vô đao thủ', có thể trong thực chiến 'lấy tay không mà dùng như đao sắc' (1). Sau khi cùng Lý Thư Văn đánh một trận, ta lại càng có hứng thú được cùng với chân chính cao thủ so chiêu. Ba ngày sau, hy vọng Liễu Sinh tiên sinh tốt nhất nên tự mình đến tận nơi, để cho ta đến kiến thức một chút bản lĩnh 'lấy tay không mà dùng như đao sắc' của ngươi."

Liễu Sinh Tông Nhị lờ mờ liếc mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, trả lời: "Ngươi đối với kiếm đạo của Liễu Sinh phái chúng ta thật ra hiểu biết rất thông suốt, ngươi đã có yêu cầu này, ba ngày sau ta sẽ đáp ứng nguyện vọng của ngươi, hy vọng ngươi không phải là dạng người đến lúc lâm sự lại trốn tránh, cáo từ!"

Sau khi người Nhật Bản rời đi khỏi, Uy Nhĩ Sĩ cười tủm tỉm nói với Vương Chí Đạo: "Ta tin tưởng ba ngày sau ngươi nhất định có phương pháp đánh bại mấy người Nhật Bản này, mặc dù nhận thức của ta về ngươi mới chỉ có một chút ngày hôm nay, nhưng sau khi nhìn biểu hiện đặc sắc của ngươi, ta rất tự tin đặt cược ngươi chiến thắng. Ngươi bây giờ đang bị thương, vậy ba ngày tới đây ta để cho ngươi nghỉ ngơi, sau ba ngày đó, cũng là sau khi kết thúc luận võ cùng người Nhật Bản, ta sẽ phái người tới tìm ngươi, để an bài công việc ngươi làm huấn luyện viên cho quân đội của ta!"

Sau khi rời khỏi Anh quốc Tô giới, Tống Thế Vinh nói với Vương Chí Đạo: "May là ngươi đã thoát tội được rồi, nếu không như thế, Tống mỗ ta rất không thể yên tâm, nói như thế nào cũng là ngươi vì đệ tử chưa thành tài kia của ta mà rước lấy phiền toái to lớn như vậy! Song chỉ có điều là, Chí Đạo, không phải là ta muốn nói ngươi không đúng, nhưng ngươi tại sao có thể kích động, lại hướng Liễu Sinh Tông Nhị khiêu chiến như vậy? Phải biết rằng Liễu Sinh Tông Nhị kia chính là một kiếm đạo cao thủ vô cùng nổi danh ở Nhật Bản, hơn nữa hắn lại là chủ nhân một phái, cho dù so ra có thể kém Lý Thư Văn một chút, nhưng

cũng chỉ là thua kém không bao nhiêu. Ngươi đã bị thương, thời gian ba ngày chưa chắc đã có thể dưỡng thương thật tốt, hơn nữa ngươi giết chết con rể của hắn, hắn nhất định đối với ngươi sẽ không hạ thủ lưu tình, ngươi lúc đó hướng hắn khiêu chiến, không phải là tự tìm phi toái hay sao?"

Hoắc Đình Giác nói: "Tống lão gia tử nói rất đúng, Vương sư đệ, sự tình ba ngày sau luận võ hay là giao cho chúng ta đi, ngươi hãy an tâm điều trị thương thế của ngươi. Tinh Võ Môn có các sư huynh chúng ta ở đó, tuyệt đối sẽ không để mất thể diện, người Nhật Bản mà đến, chúng ta sẽ làm cho bọn chúng thất vọng rời đi. Ngươi phải tin tưởng các sư huynh!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Nhị sư huynh, ta đối với các sư huynh đương nhiên rất tin tưởng, bất quá mời vừa rồi ta đã hướng Liễu Sinh Tông Nhị khiêu chiến, nếu chuyện tới trước mặt lại rút lui, chẳng phải là để cho bọn họ chê cười, để cho bọn họ xem thường đệ tử Tinh Võ Môn hay sao. Hơn nữa, ta giết chết con rể của hắn, Liễu Sinh Tông Nhị chắc không cho phép ta rút lui. Cho nên, sự tình đối phó Liễu Sinh Tông Nhị hãy cứ để cho ta làm đi!"

"Nhưng mà..."

"Các người yên tâm, ta từ trước đến giờ luôn luôn không làm những việc mà ta chưa nắm chắc. Ta nếu đã hướng Liễu Sinh Tông Nhị khiêu chiến, đã có vài phần chắc thắng. Liễu Sinh Tông Nhị nếu dùng kiếm cùng ta quyết đấu, thắng bại còn khó có thể nói trước. Nhưng muốn giở trò 'lấy tay không dùng làm đao sắc' sao? Hừ, không ai có thể ở trước mặt ta chơi trò 'lấy tay không dùng làm đao sắc', cho dù thiên tài xuất sắc nhất Liễu Sinh Thập Binh Vệ (2) trong lịch sử Liễu Sinh phái có sống lại cũng không làm được. Ta có công phu chuyên môn để khắc chế trò 'lấy tay không dùng làm đao sắc', nếu Liễu Sinh Tông Nhị dám dùng 'lấy tay không dùng làm đao sắc' đối với ta, ta sẽ đem toàn bộ các ngón tay của hắn chém rơi xuống hết!"

Đám người Hoắc Đình Giác nghe được đơ mặt nhìn nhau, Tống Thế Vinh cười khổ nói: "Hóa ra ngươi đúng là cố ý chụp mũ với Liễu Sinh Tông Nhị, làm cho hắn phải dùng công phu 'lấy tay không dùng như đao sắc' so chiêu với ngươi. Nhưng mà vạn nhất đến lúc đó Liễu Sinh Tông Nhị lại không chịu dùng 'lấy tay không dùng như đao sắc', mà lại dùng võ sĩ đao cùng ngươi quyết đấu thì sao?"

"Như vậy càng rất tốt đó, kiếm đạo Nhật Bản rất coi trọng tu tâm, một cao thủ kiếm đạo như Liễu Sinh Tông Nhị kia, nhất định phải càng coi trọng tu luyện tâm trí tinh thần, hắn nếu mà nói lại không giữ lời, lại dùng binh khí cùng ta quyết đấu, chỉ cần bị ta dùng ngôn từ đả kích, nhất định sẽ khiến hắn trong tâm linh lộ ra sơ hở, khiến cho kiếm thuật của hắn không thể hoàn mỹ phát huy, đến lúc đó ta vẫn có cơ hội giành chiến thắng. Trừ phi, hắn đã tu luyện tâm linh đến mức độ bất động như núi, đạt đến cảnh giới không bị bất cứ nhân tố bên ngoài nào ảnh hưởng tới. Nhưng mà điều này là không có khả năng, hắn nếu đã đạt được đến loại cảnh giới này, sẽ không cố chấp đi báo thù cho con rể của hắn."

Tôn Đại Chu đang cùng đi theo nghe vậy cảm thán nói: "Năng lực phân tích cùng quan sát của ngươi thật là thiên hạ vô song, khó trách được ngươi có dũng khí ném súng lục đi cùng siêu cấp cao thủ Lý Thư Văn kia so chiêu. Ta rất phục ngươi, nên ba ngày sau, khi quyết đấu, ta đến lúc đó sẽ đến xem ngươi! Vương huynh đệ, ta trước hết chúc ngươi kỳ khai đắc thắng!"

Sau khi về tới Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo an tâm ngồi trong phòng riêng của mình để dưỡng thương, Tống Thế Vinh lúc ở trên đường đã lặng lẽ đưa cho hắn một cuốn sổ nhỏ, ghi chép trong đó không ngờ ngoài phương pháp huấn luyện "nội kình bàn căn" Tống Thế Vinh lúc trước từng đáp ứng dạy cho Vương Chí Đạo, lại còn bao quát tất cả bốn kinh nội công, giải nghĩa quyền thuật, quyền đạo tập lục, cửu yếu luận, lục hợp luận, ngũ hành quyền, thập nhị hình quyền, chính là tất cả nội dung của Tống thị Hình Ý được Tống Thế Vinh sáng chế ra, cùng với kinh nghiệm quý giá cả một đời cùng người luận võ của Tống Thế Vinh.

Tống Thế Vinh cảm thấy Vương Chí Đạo mấy ngày nay luôn bị hãm vào hiểm cảnh, tất cả đều là bởi vì đệ tử Tống Kỳ Lân của lão gây ra, cảm thấy đối với hắn phải chịu thiệt thòi. Hơn nữa Tống Thế Vinh phát hiện Vương Chí Đạo đúng thật là một thiên tài võ thuật, nếu để cho hắn học được toàn bộ căn bản quyền thuật của mình, rất có khả năng sẽ đem được quyền thuật của mình phát dương quang đại. Cho nên lão mới nguyện ý khẳng khái mở túi, lấy toàn bộ ghi chép của mình vốn đã cất kỹ nhiều năm dự định để trước khi chết mới truyền cho đệ tử đắc ý nhất, đưa cho Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo nhận được tập bút ký này, đúng là như nhận được vật chí bảo, ba ngày này trừ những khi tập luyện "nghịch thức thở bụng sâu" để dưỡng thương, còn lại tất cả thời gian đều dành để nghiên cứu tập

bút ký. May là Vương Chí Đạo ở kiếp trước đối với những bí mật của võ thuật truyền thống đã được kiến giải thông suốt, nên mới có khả năng đối với nội dung từng câu từng chữ trong tập bút ký của Tống Thế Vinh vừa nhìn đã rõ, một chút đã thông. Nếu như một tập bút ký này rơi vào trong tay những người khác, chỉ sợ phải nghiên cứu trên dưới một năm, mới có thể hiểu được sự ảo diệu ở trong đó.

Ô Tâm Lan, Chu Điệp sau lúc Vương Chí Đạo trở về, vốn muốn đến thăm hắn nói chuyện lúc trước, nhưng là sau khi biết được ba ngày sau hắn sẽ cùng cao thủ kiếm đạo Nhật Bản luận võ, lại được đám người Hoắc Đình Giác khuyên bảo, nên cũng biết ý không đi quấy rầy hắn nữa. Vương Chí Đạo cuối cùng sau bao gian khổ lại ở trong ba ngày này đạt được thu hoạch quý giá trong hoàn cảnh tu dưỡng yên tĩnh.

Ba ngày sau, người Nhật Bản còn chưa tới, Tinh Võ Môn lại đã trở nên náo nhiệt trước rồi, nguyên lai chính là đám người Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính đi Thiên Tân tham gia Thiên hạ Anh hùng đại hội do Trung Hoa võ sĩ hội phát động đã trở về.

Chú thích:

(1) - Cụm từ gốc ở đây là "không thủ nhập bạch nhận", tuy nhiên theo triết lý võ thuật Nhật Bản và Trung Quốc thì có hai cách hiểu khác nhau. Đối với võ thuật Trung Quốc "không thủ nhập bạch nhận" chính là công phu lấy tay không chống lại đao kiếm. Còn với võ thuật Nhật Bản "không thủ nhập bạch nhận" lại là tôn chỉ cao nhất của kiếm thuật, tay không mà dùng như có kiếm, tuy không mang kiếm nhưng tinh thần khí thế đều như đang dùng kiếm. Đối địch với đối phương tuy ta không có kiếm nhưng đối phương luôn cảm giác như ta đang có kiếm, đang dùng kiếm uy hiếp. Chương sau Vương Chí Đạo có giải thích thêm về triết lý này.

(2) - Liễu Sinh Thập Binh Vệ: thiên tài có thật Yagyū Munetoshi, người đã đem Liễu Sinh kiếm đạo phát dương quang đại.

53. Chương 64 Triết Lý "vô Đao Thủ"

Sau đó, Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa nhận được điện tín từ Tống Thế Vinh gửi đến, xem xong vô cùng kinh hãi, rất nhanh đã đoán được đây chính là âm mưu nhằm vào Tinh Võ Môn, lập tức nhanh chóng mời ngay Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính đến thương lượng đối sách, mặt khác lại phái một người đã quen biết Tống Thế Vinh chạy tới Thượng Hải tìm Tống Thế Vinh báo tin, xin mời Tống Thế Vinh ra mặt ngăn cản các môn phái võ thuật ở Thượng Hải đến gây sự với Tinh Võ Môn.

Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính hiểu rõ tình huống trong lòng kinh sợ, lo lắng ở Tinh Võ Môn sẽ xảy ra sự tình bất lợi, không còn tâm trí tham gia đại hội thi đấu toàn quốc, lập tức hướng Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa cáo từ trở về, vội vàng chạy về Thượng Hải. Đáng tiếc bọn họ vận khí thật không tốt, trên đường gặp phải thời tiết dị biến, đường đi gần như không qua được, khiến cho bọn họ phải đi vòng vèo rất lâu, mãi đến hôm nay mới trở về lại được Thượng Hải.

Về phần Đại hội Anh hùng thiên hạ, bởi vì Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa cảm giác được không có giới võ thuật Thượng Hải tham gia thì đại hội thi đấu tuyển chọn toàn quốc có chút hữu danh vô thực, không xứng để xưng là "Đại hội Anh hùng thiên hạ". Vì không muốn để cho người trong giới võ thuật Thượng Hải cảm thấy bị đối xử bất bình đẳng, Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa đều tự thân lên thương lượng cùng mọi người trong giới võ thuật, để hủy bỏ đại hội tuyển chọn toàn quốc, còn Đại hội Anh hùng thiên hạ cũng chuyển thành đại hội trao đổi giao lưu, cũng quyết định sau ba tháng nữa sẽ cử hành lại đại hội thi đấu tuyển chọn toàn quốc, địa điểm lại chuyển thành tổ chức ở Thượng Hải. Sở dĩ muốn hoãn lại lâu như vậy, chủ yếu là nghĩ muốn cho mọi người trong giới võ thuật cả nước có thời gian chuẩn bị đầy đủ, cũng không để cho ngoại tộc Nhật Bản có cơ hội phá hoại nữa.

Nghe được tin tức này Vương Chí Đạo cao hứng dị thường, bởi vì tin tức đó có ý nghĩa chính là, hắn có thể có cơ hội tham gia vào sự kiện trọng đại này của giới võ thuật trong nước. Nhưng mà hắn mơ hồ nhớ

ra, lịch sử có ghi lại đại hội thi đấu võ thuật toàn quốc lần thứ nhất hình như là cử hành vào năm 1928 ở Trung ương Quốc thuật quán tại Nam Kinh, khi đó Quán quân võ thuật toàn quốc hình như chính là Chu Quốc Phú. Bây giờ mới là năm 1913, trong lịch sử năm 1913 ở Thượng Hải dường như không có cử hành cái gì giống như Đại hội thi đấu võ thuật toàn quốc? Chẳng lẽ lại là bị phá hỏng một lần nữa, hay là do một nguyên nhân đặc biệt nào khác nên không thấy có ghi lại trong lịch sử võ thuật cận đại chăng?

Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính sau khi nghe từ miệng đám người Hoắc Đình Giác biết được tất cả mọi sự tình đã phát sinh trên người Vương Chí Đạo, mỗi người đều kinh ngạc trợn mắt chăm chú nhìn Vương Chí Đạo.

Lưu Chấn Đông cười to, nói: "Hảo tiểu tử, ta đã sớm biết tên tiểu tử ngươi đúng là một người không chịu ngồi yên an phận. Chỉ là không nghĩ tới ta cùng Trần sư phụ mới vừa rời đi không có mấy ngày, ngươi đã có thể gặp phải sự tình lớn đến như vậy? Chẳng những giết chết người Nhật Bản, lại còn giết chết con nuôi của Lý Thư Văn, ngay cả bản thân Lý Thư Văn cũng đã bị tiểu tử ngươi đuổi chạy mất! Không sai, thật không sai, tiểu tử nhà ngươi quả thật rất uy phong, làm cho Tinh Võ Môn chúng ta rất vinh quang!"

Vừa nói đến lúc hưng phấn, bệnh cũ của Lưu Chấn Đông lại phát, thiết chưởng cực đại lại định nhằm bả vai của Vương Chí Đạo vỗ lên.

Nếu đổi lại là một năm hoặc là nửa năm trước đây, Vương Chí Đạo nếu bị hắn như vậy vỗ cho một chưởng, cho dù không lập tức ngã nhào, cũng sẽ bị tê dại cả bả vai đến nỗi mất cảm giác. Bất quá bây giờ hắn đã không còn là một thằng tân binh ngờ nghệch, bả vai vừa co rụt lại liền lập tức bắn ra, đem kỹ thuật Tá lực học trộm được của Tôn Đại Chu dùng lên trên bả vai, lập tức đem chưởng lực của Lưu Chấn Đông giải khai đi, khiến cho thiết chưởng của Lưu Chấn Đông từ trên bả vai hắn bị đánh trượt lệch sang bên cạnh.

Lưu Chấn Đông cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, kêu lên: "Hảo tiểu tử, quả nhiên công phu có tiến bộ rất xa, khó trách tiểu tử nhà ngươi có khẩu khí lớn như vậy, có dũng khí khiêu chiến Liễu Sinh phái Tông chủ Liễu Sinh Tông Nhị. Bất quả tiểu tử nhà ngươi cho ta nói thật, ngươi thật sự có nắm chắc đối phó được Liễu Sinh Tông Nhị sao? Phải biết rằng người Nhật Bản trong lần luận võ này nhất định phải ép ngươi vào chỗ chết, nên hắn đối với ngươi tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình."

Vương Chí Đạo cười thoải mái, hỏi: "Đại sư huynh, huynh xem bộ dáng của ta giống như là một người tự tìm phiền toái hay sao? Nếu không có nắm chắc ta sao có thể dám làm như thế, chẳng lẽ ta lại chán sống hay sao?"

"Hừm, ai biết được tiểu tử ngươi trong lòng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Như vậy đi, tiêm đao của ngươi đâu, mau lấy ra cùng ta luận bàn một chút, công phu 'lấy tay không vào đao sắc' ta cũng có theo Trần sư phụ học qua vài thức, để ta nhìn xem, ngươi dùng công phu gì đối lại "lấy tay không vào đao sắc' của ta đây? Lưu Chấn Đông vẫn cảm thấy không yên lòng, nên muốn khảo nghiệm một chút công phu của Vương Chí Đạo.

"Tiêm đao? A, thanh lưỡi lê của ta vẫn còn đang ở chỗ Tuần bộ Anh quốc, còn chưa có lấy được về đây!"

"Vậy ngươi lấy cái binh khí gì để đấu cùng Liễu Sinh Tông Nhị đây?"

"Tùy tiện cầm lấy một thanh đoản đao là được rồi, binh khí ư, chỉ cần có thể sử dụng thật vừa tay thì chính là binh khí tốt!"

"Vậy tốt lắm, vậy ngươi chọn lấy một thanh đoản đao đi, cùng ta thử một lần!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đại sư huynh, huynh thật sự muốn thử sao? Liễu Sinh phái 'Vô đao thủ' thực ra không có giống như võ thuật truyền thống Trung Quốc, tỷ như công phu 'tay không vào đao sắc' trong Ưng trảo cầm nã thủ kia đâu. Huynh cho dù có thử thì đối với ta cũng không có hỗ trợ gì. Trên thực tế, trong kiếm đạo Nhật Bản cái 'Vô đao thủ' kia lại phân làm hai loại, loại thứ nhất là 'Vô' của người sống, loại thứ hai là 'Vô' của người chết. Cảnh giới 'Vô đao thủ' tối cao của Liễu Sinh phái chính là 'Vô' của người sống, ta không cần đeo đao, tinh thần khí thế vẫn như có đao, cho dù ngươi đeo đao hay là không đeo đao cũng giống như nhau, đều không có tác dụng gì, ta có thể khắc chế đối phương mà không cần giết chết, đây chính là tôn chỉ tối cao trong truyền thuyết của Liễu Sinh Tân Âm phái, 'không giết người, lấy không bị giết để chiến thắng'. Điều này cũng chính là cảnh giới của cao thủ kiếm đạo chân chính, nếu như Liễu Sinh Tông Nhị đã có được loại cảnh giới này, chỉ sợ là ta căn bản không có lấy một cơ hội để thủ thắng. Chỉ có điều

là ta thấy Liễu Sinh Tông Nhị vậy mà vẫn còn mang theo võ sĩ đao, trong tâm cừu hận cũng vẫn còn rất nặng, hiển nhiên đối với loại cảnh giới này còn kém rất xa, hắn chỉ có thể sử dụng được Vô đao thủ' ở mức 'Vô' của người chết."

Lưu Chấn Đông có chút kinh ngạc, Vương Chí Đạo tại sao đối với kiếm đạo Nhật Bản lại hiểu rõ như vậy, không nhịn được lại hỏi: "Như vậy thì cái gì gọi là 'Vô' của người chết?"

"Cái 'Vô' của người chết chính là, trong khi đối thủ còn chưa có kịp rút đao ra ta đã nhanh hơn tới chém chết đối thủ, đây chính là 'hoạt nhân kiếm' trong Liễu Sinh phái tương ứng với 'sát nhân kiếm'. Điều này cũng có chút tương tự với một loại võ đạo nổi danh khác của Nhật Bản, một loại chỉ trong nháy mắt đã rút đao không để cho địch nhân có cơ hội chống đỡ, tiến tới khắc chế địch nhân giành chiến thắng. Điều này ý là làm cho đối thủ bị rơi vào hoàn cảnh bị vây hãm trong 'Vô đao'. Những thứ đó không giống với các dạng công phu 'tay không vào đao sắc' nhằm bắt lấy cổ tay địch thủ đang cầm binh khí, hay là đánh rơi binh khí của địch thủ, như trong tưởng tượng của các người."

Lưu Chấn Đông nghe vậy rất ngạc nhiên, hỏi: "Như vậy ý của ngươi chính là, Liễu Sinh Tông Nhị khi đấu với ngươi, cũng không phải là không cần dùng đao, mà là sẽ dùng đao, cực nhanh cực hiểm chém chết ngươi, làm cho ngươi không có cơ hội sử dụng đao của chính mình, có đúng không?"

"Hẳn là sẽ như thế đó!"

Lưu Chấn Đông cả giận nói: "Ngươi nếu đã biết trước Liễu Sinh Tông Nhị cũng không phải là dùng tay không đánh với ngươi, sao ngươi còn muốn khiêu chiến hắn? Chẳng lẽ ngươi có nắm chắc thắng được đao của hắn hay sao?"

"Ta có dũng khí khiêu chiến với hắn, bởi vì ta hiểu rõ được đặc điểm giết người của kiếm đạo Nhật Bản. Kiếm đạo giết người của Nhật Bản chú trọng 'nhất kích tất sát', bọn chúng có một câu danh ngôn, nói là 'xuất đao liền biến thành thu đao', ý tứ chính là một khi đao đã xuất ra, liền đã lấy được tính mạng của đối thủ rồi, lại chuẩn bị thu đao về. Ở có được loại ý tứ này, yêu cầu kiếm sĩ nhất định phải làm được đến mức nhanh chóng tập trung cao độ tinh thần, nhằm chuẩn xác vào sơ hở của đối thủ tiến hành toàn tâm nhất kích. Nhưng có điều là, làm như vậy lại có một khuyết điểm rất trí mạng, chính là một khi công kích thứ nhất của bọn chúng bị thất bại, tinh thần liền bị thả lỏng, lộ ra sơ hở, ngược lại bị đối thủ giết chết. Cho nên, nếu như đao thứ nhất của Liễu Sinh Tông Nhị không giết được ta, thì chính hắn sẽ chết ở trên tay ta đây!"

"Nghe ngươi nói thì thật dễ dàng, vạn nhất Liễu Sinh Tông Nhị ngay ở đao thứ nhất đã giết ngươi thì sao?" Lưu Chấn Đông hỏi.

"Đại sư huynh, ta không phải là dạng người dễ dàng bị giết chết như thế chứ?" Vương Chí Đạo cười ha ha, nói: "Ta cũng đã nói với huynh rồi, ta sẽ không làm những sự việc mà ta không có nắm chắc, ta cũng không phải là dạng người sống không bình tĩnh. Hơn nữa, cho dù ta không hướng Liễu Sinh Tông Nhị khiêu chiến, hắn cũng sẽ nhất định không bỏ qua ta, nếu so với việc chờ đến lúc hắn đuổi giết, tốt hơn hết là chủ động xuất kích, nói không chừng còn có thể đạt được hiệu quả xuất kỳ bất ý!"

Từ đầu vẫn không hề mở miệng nói một câu, Trần Tử Chính lúc này lại đột nhiên nói: "Đã nhìn ra được rồi, tiểu tử ngươi rất thích mạo hiểm, hơn nữa lại là lấy tính mạng chính mình mạo hiểm!" Truyện "Tinh Võ Môn "

Vương Chí Đạo đang muốn phản bác lời Trần Tử Chính, bỗng thấy Ô Tâm Lan đột nhiên chạy vào, nhìn ba người kêu lên: "Trần sư phụ, Đại sư huynh, Vương Chí Đạo, các người mau mau ra nhìn xem, là ai tới?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Ô sư tỷ, ngươi không phải đang ở bên cô Chu Điệp làm vệ sĩ hay sao? Như thế nào lại đến đây?"

Ô Tâm Lan nói: "Ngươi hôm nay muốn cùng người Nhật Bản luận võ, ta cùng Chu Điệp tỷ như thế nào lại có thể không đến xem? Thôi trước hết đừng nói ta nữa, ra bên ngoài xem một chút là ai tới đó?"

"Là ai tới hả?" Lưu Chấn Đông đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một thanh niên mặc áo dài xanh đeo kính. Truyện "Tinh Võ Môn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Vương Chí Đạo đưa mắt nhìn một cái, nói: "Là Tôn Đại Chu, hắn quả nhiên có tới!"

"Ta không phải nói hắn, ta nói người đang đứng bên cạnh hắn kia, các người mau mau nhìn xem, hắn đứng bên cạnh Tôn Đại Chu tiên sinh đó!" Ô Tâm Lan chỉ vào một thanh niên áo đen đứng bên cạnh Tôn Đại Chu, đang cùng đám người Hoắc Đình Giác chào hỏi vui vẻ.

Lưu Chấn Đông cùng Vương Chí Đạo vừa nhìn thấy hắn, không khỏi vừa mừng vừa sợ, hô lên:

"Ô hắn không phải là Trần Chân hay sao?"

"Đúng là Ngũ sư huynh rồi!"

54. Chương 65 Trung Nhật Quyết Chiến (một)

Trải qua thời gian một năm, sự việc ngày đó Trần Chân nổi giận xông vào Hồng Khẩu đạo tràng đã theo thời gian mà từ từ phai nhạt chìm lắng xuống, nhưng là Trần Chân lại nhớ mãi không quên phải điều tra ra sự việc Hoắc Nguyên Giáp bị hại. Vì vậy hắn ở dưới sự che chở của Đồng Minh hội, đã bí mật ẩn nấp trốn trở về Thượng Hải, âm thầm điều tra sự kiện Hoắc Nguyên Giáp bị đầu độc.

Dưới sự trợ giúp của Tôn Đại Chu cùng các đồng sự ở Đồng Minh hội, Trần Chân rốt cục phát hiện được tên thầy thuốc Thu Dã ngày đó ở trên yến tiệc của người Nhật Bản đã giả vờ trị bệnh cho Hoắc Nguyên Giáp mà hạ độc, thật không ngờ tới tên này cư nhiên lại vẫn trốn ở trong Hồng Khẩu đạo tràng, không có rời đi khỏi Thượng Hải.

Nếu như dựa theo tính tình trước đây của Trần Chân, hẳn là hắn đã lập tức xông vào Hồng Khẩu đạo tràng, đem Thu Dã bắt sống đưa ra ngoài, bắt phải khai rõ chủ mưu hãm hại Hoắc Nguyên Giáp. Bất quá sau một năm làm việc trong Đồng Minh hội, Trần Chân tính tình đã bình tĩnh tỉnh táo rất nhiều, tâm trí cũng ngày càng thành thục. Hắn phát giác được Nhật Bản Hồng Khẩu đạo tràng không biết tại sao đột nhiên lại gia tăng thêm rất nhiều quân lính, lại có thêm một nhóm võ sĩ Nhật Bản kéo tới, trong đó có không hề ít người chỉ thoạt nhìn cũng thấy là cao thủ trong cao thủ. Trần Chân biết nếu xem thực lực hiện tại của Hồng Khẩu đạo tràng, thì Hồng Khẩu đạo tràng ngày trước hắn xông vào đã không thể sánh bằng, bên trong cao thủ nhiều như mây, nếu liều lĩnh tiến vào khó có thể đi ra.

Sau khi cẩn thận suy tính, Trần Chân quyết định trở về tìm Tôn Đại Chu hỗ trợ, thương nghị một kế hoạch hoàn mỹ để xông vào Hồng Khẩu đạo tràng bắt giữ Thu Dã. Thật không ngờ sau khi gặp được Tôn Đại Chu, Tôn Đại Chu lại nói cho hắn biết một tin tức: Nhật Bản Liễu Sinh Tân Âm phái sắp tới trước cửa khiêu chiến Tinh Võ Môn, Liễu Sinh Tân Âm phái tông chủ Liễu Sinh Tông Nhị thậm chí còn muốn đích thân ra tay cùng Vương Chí Đạo quyết đấu. Truyện "Tinh Võ Môn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Trần Chân sau khi nghe được tin này giật mình lo lắng không thôi. Năm đó khi hắn còn đang du học tại Nhật Bản, đã từng có nghe nói qua về Liễu Sinh Tông Nhị kia, cũng đã từng đi đến Liễu Sinh kiếm đạo tràng để nhìn xem người này, mặc dù chỉ là đứng ở xa xa nhìn một chút, còn chưa có chân chính động thủ qua cùng Liễu Sinh Tông Nhị, nhưng là kiếm pháp Liễu Sinh Tông Nhị biểu diễn cho các đệ tử bản môn không ngờ đã khiến cho Trần Chân có ấn tượng sâu sắc, theo bản năng cảm giác được người này đúng thật là một cao thủ kiếm đạo chân chính, Vương Chí Đạo cùng hắn đánh nhau, quả thực đúng là muốn chết.

Sau khi cân nhắc cẩn thận một chút, Trần Chân quyết định trước hết đi tới Tinh Võ Môn, xem một trận quyết đấu kia, sau đó lại nghĩ biện pháp khác bắt sống Thu Dã. Vì vậy hắn ăn mặc hóa trang một chút, cùng Tôn Đại Chu chạy tới Tinh Võ Môn.

Sau khi biết được Thu Dã vẫn còn đang ở trong Nhật Bản Hồng Khẩu đạo tràng, đám người Hoắc Đình Giác người nào cũng vẻ mặt bi phẫn kích động, hận không thể lập tức xong vào Hồng Khẩu đạo tràng đánh giết, đem Thu Dã bắt lại dùng khảo hình tra hỏi, bắt hắn phải cung khai kẻ chủ mưu đã hại chết Hoắc Nguyên Giáp.

"Các vị sư huynh đệ, xin chớ quá kích động, mối thù của sư phụ không thể không báo, nhưng nếu chúng ta quá kích động thì chỉ gây ra chuyện xấu. May là người Nhật Bản còn chưa biết chúng ta đã phát hiện được dấu vết của Thu Dã, chờ cho chuyện tình luận võ ngày hôm nay xong xuôi hết rồi, chúng ta lại bàn kế hoạch một chút, để xem làm thế nào an toàn xông vào Hồng Khẩu đạo tràng, đem Thu Dã bắt sống ra ngoài!"

"Trần Chân nói đúng, thế lực của người Nhật Bản hiện nay đã tăng lên rồi, Hồng Khẩu đạo tràng lại càng không phải là địa phương mà chúng ta có thể tùy tiện xông loạn vào. Chúng ta nhất định phải bàn lại kế hoạch hành động cho thật tốt, thù của phụ thân không thể không báo. Trần Chân, một năm không gặp, ngươi đã thành thục rất nhiều rồi, không dễ bị kích động như lúc trước đây nữa!", Hoắc Đình Giác cảm thán nói.

"Đa tạ Nhị sư huynh ủng hộ, trong một năm qua ta thật sự hiểu được rất nhiều việc, trước kia đúng thật là ta làm việc vô cùng kích động, rất không để ý đến hậu quả!"

Sau khi đã ổn định được tâm tình đang kích động của đám đệ tử Tinh Võ Môn, Trần Chân quay sang Vương Chí Đạo nói: "Vương sư đệ, nghe nói ngày hôm nay ngươi muốn cùng Liễu Sinh Tân Âm phái tông chủ Liễu Sinh Tông Nhị luận võ? Ngươi có nắm chắc hay không? Liễu Sinh Tông Nhị người này thực lực không phải ngươi có thể so sánh được!"

"Ngũ sư huynh, huynh không cần lo lắng, quyết đấu chân chính thế nhưng lại không nhất định dựa vào thực lực để phân ra sống chết, quyết định sống chết ngoài dựa vào thực lực lại còn có nhiều nhân tố khác, tỷ như trí tuê, kinh nghiệm, vận khí, vân vân. Trên các phương diện đó, ta tin tưởng so với Liễu Sinh Tông Nhị ta lại mạnh mẽ hơn!" Vương Chí Đạo mỉm cười đáp lại.

Trần Chân nghe vậy khẽ nhíu nhíu đầu mày, nói: "Những sự tình ngươi đã trải qua trong một năm vừa rồi ta đã nghe nói qua. Nói về trí tuệ cùng vận khí, đích xác là không một ai có thể so sánh được với ngươi, cho nên ngươi mới có thể liên tiếp tạo nên nhiều kỳ tích. Bất quá nếu nói kinh nghiệm của ngươi so với Liễu Sinh Tông Nhị còn nhiều hơn, thì điều này sao có khả năng. Liễu Sinh Tông Nhị đã xuất đạo hơn hai mươi năm, thân trải qua lớn nhỏ chiến đấu bao nhiêu trận không kể hết, chỉ xem đối thủ chết ở dưới đao của hắn cũng tính được cả trăm người. Ngươi bất quá mới hơn mười sáu tuổi, gia nhập Tinh Võ Môn cũng chưa có được mấy năm, kinh nghiệm như thế nào lại có thể nhiều hơn được so với hắn?"

"Nói nhầm, nói nhầm!" Vương Chí Đạo cười ha ha, nói: "Có lẽ không phải là kinh nghiệm, mà là một loại bản năng đánh nhau ác liệt. Trong nhân loại, có một số người thường thường có một dạng thiên phú đặc thù trên người, tại lúc bất ngờ gặp phải nguy hiểm, thì liền bộc phát ra một loại tiềm năng thần bí, làm cho những người đó theo bản năng mà đưa ra những phản ứng chính xác nhất để ứng phó với nguy hiểm. Ta chính là dạng người có một loại bản năng đánh nhau ác liệt, cho nên trước kia ta gặp phải đối thủ đa số đều có thực lực mạnh mẽ hơn ta, nhưng mà cuối cùng ta đều có thể đánh bại bọn họ, đây chính là nhờ loại bản năng đánh nhau đó!"

Lưu Chấn Đông nghe được cảm thấy kinh ngạc, nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo, nói: "Loại tình huống này hình như sư phụ khi còn sống cũng đã giảng qua cho ta, sư phụ nói trên đời luôn luôn có những cá nhân như thế, phản ứng đối với nguy hiểm đặc biệt linh mẫn, năng lực ứng biến so với người bình thường thì mạnh hơn nhiều lắm. Bọn họ khi bị nguy cơ đe dọa đến mình thường thường bộc phát ra được lực lượng kinh người, thay đổi được tình huống bất lợi. Người như thế, chính là thiên tài đánh nhau trời sinh, đối với khả năng lĩnh ngộ võ thuật so với người bình thường đều mạnh mẽ hơn rất nhiều, bất quá những người như vậy đúng là vạn người có một. Chẳng lẽ tiểu tử ngươi đúng là một người như thế?"

"Xem tình huống đó, vậy thì ta hẳn là đúng rồi, chẳng lẽ Đại sư huynh không cảm giác được ta chính là một thiên tài đánh nhau hay sao!" Vương Chí Đạo cười cười đáp lại.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng cười to, Vương Chí Đạo nghe được một thanh âm mà hắn vô cùng chán ghét: "Tất cả mọi người đã ở đây rồi hả, xem bộ dáng các người đã chuẩn bị tốt rồi đó! Người của Tinh Võ Môn, các kiếm khách tôn quý của Đại Nhật Bản đã tới rồi, mau mở to hai tròng mắt các ngươi ra nghênh đón đi!"

"Vương Bảo Lực, hắn làm sao lại tới chỗ này?"

Vương Chí Đạo nhớ lại khi ở biệt thự của Uy Nhĩ Sĩ, nguyên nhân chính là vì Vương Bảo Lực tố cáo, khiến

cho Lý Thư Văn cùng với mình trở mặt thành thù, thiếu chút nữa làm cho mình không có cách xoay xở, không khỏi phát hận nghiến răng ken két. Truyện "Tinh Võ Môn " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hoắc Đình Giác đáp lại: "Vương Bảo Lực người này vốn là do Tống lão gia tử quản giáo hắn, ngày hôm đó khi chúng ta nghe được sự tình ngươi cùng Lý Thư Văn, hắn tự xung phong nói là có biện pháp giúp các ngươi một chút, chúng ta không biết là âm mưu, mới để cho hắn ra mặt, ai ngờ đến sau khi hắn đến nơi lại đem những chuyện kia nói ra, khiến Lý Thư Văn cùng ngươi trở mặt. Tống lão gia tử ngay lúc đó đã đem hắn đánh bất tỉnh, sau đó lại đưa hắn đuổi ra khỏi Hình Ý Môn, cấm hắn tự xưng là Hình Ý Môn đệ tử. Không ngờ hắn lại có thể đầu nhập vào trong đám người Nhật Bản, đúng là đồ bại hoại!"

Chỉ thấy Vương Bảo Lực dẫn đầu đi vào đúng là đám người Nhật Bản Liễu Sinh Tân Âm phái cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân, tuy nhiên hôm nay trong đó còn có không ít khuôn mặt khác lạ. Bọn họ mặc trang phục so với đám người Liễu Sinh Tân Âm phái thì có chút khác biệt nhỏ, nhưng mà bộ dáng lại rất bưu hãn, vẻ mặt lại càng hung ác, trong đó lại có một thằng cha nhìn giống như một ngọn núi thịt, nhìn tuy là cao, nhưng thân thể thoạt nhìn lại to béo tròn tròn, ít nhất phải nặng đến ba bốn trăm cân, hình thể rất giống với đô vật thủ (2) Vương Chí Đạo đã từng chứng kiến ở kiếp trước.

"Vương Chí Đạo, chúng ta cuối cùng lại gặp mặt!" Vương Bảo Lực cười hắc hắc bắt chuyện cùng Vương Chí Đạo, nhưng trong ánh mắt lại không che dấu được oán độc ngập trời: "Ngươi đã chuẩn bị hậu sự cho thật tốt chưa? Các bằng hữu Nhật Bản của ta hôm nay đã chuẩn bị tốt để lấy mạng ngươi rồi đó!"

"Vương Bảo Lực, ngươi đúng là đồ bại hoại!" Một tiếng gầm lên giận dữ, chính là đám người Tống Thế Vinh vừa chạy đến. Tống Thế Vinh vừa tiến vào trong Tinh Võ Môn đã nghe được thanh âm la hét của Vương Bảo Lực, không khỏi tức giận đến nỗi sắc mặt xanh xám, đối Vương Bảo Lực quát to: "Vương Bảo Lực, ngươi đúng là đồ vô sỉ bại hoại, như vậy mà lại dám đầu nhập vào người Nhật Bản, ngươi đúng là làm mất hết mặt mũi của Hình Ý Môn cùng người Trung Quốc…"

"Tống Thế Vinh!" Vương Bảo Lực thế nhưng lại lạnh lùng ngắt lời lão nói, đáp trả: "Ngươi đã đem ta đuổi ra khỏi Hình Ý Môn, ta đã không còn là đệ tử Hình Ý Môn nữa, cũng không còn để cho ngươi quản! Ta muốn làm cái gì, muốn đầu quân cho người nào, đều không liên quan đến chuyện của ngươi. Ta khuyên ngươi đã già rồi thì nên giữ gìn khí lực, không nên lại giáo huấn ta, ta nghe đã sớm phát chán rồi!"

"Ngươi…" Tống Thế Vinh lập tức bị uất đến mức không nói nên lời.

Tống Hổ Thành đi cùng Tống Thế Vinh thấy vậy nổi giận, chỉ vào Vương Bảo Lực quát lên:

"Vương Bảo Lực, tên hỗn đản nhà ngươi, dám đối với sư phụ vô lễ như vậy! Ngươi mau đi ra đây cho ta, để ta giáo huấn tên hỗn đản nhà ngươi!"

Chú thích:

(1) - Tống tổng trưởng: Tống Giáo Nhân, một người lãnh đạo của Trung Quốc Đồng Minh hội, đồng chí của Tôn Trung Sơn. Sau này Tống Giáo Nhân bị ám sát chết ở Thượng Hải.

(2) - Đô vật thủ: võ sĩ Sumô Nhật Bản.

55. Chương 66 Trung Nhật Quyết Chiến (hai)

Sơn Khẩu Dụ Nhân đối Tống Hổ Thành nói: "Tống Hổ Thành tiên sinh, Vương Bảo Lực hiện nay là người của Đại Nhật Bản chúng ta, người Trung Quốc các ngươi có câu nói "đánh chó phải nhìn mặt chủ", ngươi nếu nghĩ muốn động chạm hắn, nên hỏi trước một chút xem ta có đồng ý hay không mới được!".

Đang ở trước mặt nhiều người quen biết như vậy bị Sơn Khẩu Dụ Nhân ví như con chó, Vương Bảo Lực cho dù trong lòng tức giận, nhưng mà trên mặt lại không có biểu hiện ra ngoài, thậm chí lại còn làm ra trò nịnh

nọt tươi cười đối với Sơn Khẩu Dụ Nhân, nhìn thấy vậy đám người Vương Chí Đạo đều cảm thấy muốn nôn mửa.

Tống Thế vinh thở ra một hơi dài, cảm thấy đối với Vương Bảo Lực hoàn toàn tuyệt vọng, liền phân phó Tống Hổ Thành không cần để ý đến Vương Bảo Lực nữa, sau đó đi tới bên cạnh Vương Chí Đạo nói với hắn: "Chí Đạo, rất xin lỗi, ngày đó khi Trần Phát Học tiên sinh đem Vương Bảo Lực giao cho ta, đã yêu cầu ta đem Vương Bảo Lực quán thúc theo dõi, nhưng là Vương Bảo Lực hướng ta cầu xin thảm thiết, còn xin thề nhất định sẽ sửa đổi làm lại cuộc đời, ta nhất thời trong lúc mềm lòng, liền tin tưởng hắn, cho hắn thêm một cơ hội, không nghĩ đến tên hỗn đản này lại... Ôi, đều là do mắt ta mù rồi, nhìn lầm rồi một tên tiểu nhân kia!".

Vương chí đạo vội vàng an ủi lão nói: "Tống lão gia tử, việc này không trách được ngài. Như Vương Bảo Lực kia là loại người tiểu nhân, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, ngài không nên đem chuyện của hắn để ở trong lòng!".

Tống Thế Vinh gật đầu, lại nói tiếp: "Được rồi, cái thanh binh khí kia của ngươi, ta cũng đã cho người đến phòng Tuần bộ Anh quốc Tô giới lấy về rồi, như vậy hôm nay ngươi có thể dùng lại được rồi!".

Tống Thế vinh vẫy vẫy tay, phía sau lập tức có một đệ tử mang thanh lưỡi lê ba cạnh của Vương Chí đạo đưa lên.

Lại được cầm thanh lưỡi lê ba cạnh của mình trong tay, Vương Chí Đạo trong lòng không khỏi cảm động, đưa tay sờ sờ thân lưỡi lê bóng loáng sắc bén, cảm tạ nói: "Đa tạ Tống lão gia tử đã cho người lấy thanh binh khí này về cho ta, không dám dấu ngài, cuộc chiến ngày hôm nay ta sống hay chết, đều là đặt ở trên thân cây lưỡi lê này đó!".

"Ồ, như vậy ngươi có nắm chắc được phần thắng hay sao?". Tống Thế Vinh không nhịn được hỏi.

Vương Chí Đạo mỉm cười, cố ý lấy thanh âm thật to cho đám người Nhật Bản cũng nghe thấy nói:

"Tống lão gia tử xin yên tâm, triết lý thâm sâu của kiếm đạo Liễu sinh phái ta đã sớm nắm rõ như trong lòng bàn tay, trong lòng ta cũng đã sớm nghĩ ra một bộ tuyệt chiêu để khắc chế Liễu sinh phái. Chỉ có điều là, tuyệt chiêu khắc địch đó của ta chính là một chiêu giết người, nếu không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì đối phương không thể nghi ngờ chỉ có chết mà thôi. Vì thế tránh cho lại phát sinh sự tình như Tỉnh Thượng Hùng Nhân ngày đó, ta nghĩ xin mời Tống lão gia tử làm người chứng kiến, lại để cho Liễu Sinh Tông Nhị cùng ta ký vào tờ Sinh Tử Trạng. Tống lão gia tử đức cao vọng trọng, lại thêm rất nhiều lần làm trọng tài cho các sự vụ luận võ thi đấu, hiển nhiên có tư cách này. Ta cũng không muốn để sau đó lại bị người Nhật Bản kiện cáo ra Pháp đình".

Tống Thế Vinh nghe vậy gật đầu nói: "Hẳn là nên làm như vậy, cho dù ngươi không nói ta cũng muốn làm như vậy, ngày đó khi Tỉnh Thượng Hùng Nhân cùng ngươi quyết đấu chính là không để cho hắn ký tên vào tờ Sinh Tử Trạng, nên mới để cho người Nhật Bản có cơ hội đem ngươi kiện ra trước Pháp đình. Ta làm sao có thể để cho việc này lại phát sinh lần nữa!".

Vừa nói, Tống Thế Vinh vừa đi tới trước mặt đám người Nhật Bản, đối với Liễu SInh, Tông Nhị nói: "Liễu Sinh tiên sinh, ngươi đã nghe rồi, nếu như muốn cùng Vương Chí Đạo luận võ, mời ngươi trước hết ký tên lên tờ Sinh Tử Trạng. Sinh Tử Trạng ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đây, ngươi chỉ cần ký tên vào đây là được. Đương nhiên, nếu như Liễu Sinh tiên sinh mà khiếp đảm, có thể bỏ qua lần luận võ hôm nay, rời khỏi Tinh Võ môn, ta nghĩ mọi người TInh Võ môn sẽ không ngăn cản ngươi đâu!".

Nhìn không ra Tống lão gia tử miệng lưỡi cũng rất lợi hại.

Liễu Sinh Tông Nhị sắc mặt khẽ biến đổi, lại nhìn một chút đệ tử của Tống Thế Vinh đang đưa tới Sinh Tử Trạng cùng bút mực, biết lúc này không thể lùi bước, hừ lạnh một tiếng, tức khắc cầm lấy bút ký tên mình lên tờ SInh Tử Trạng.

Sinh Tử Trạng lại được chuyển tới trên tay Vương Chí Đạo, Vương Chí Đạo rát ung dung ký một chữ tên mình rất to,trong miệng lại cố ý nói: "Bảo cho các đệ tử chuẩn bị hậu sự cho chính mình đi, tránh cho đến lúc đó lại ứng phó không kịp!".

Lời này vừa ra, đám đệ tử Liễu Sinh phái mỗi người đều trợn mắt nhìn hắn, nhất là con gái Liễu Sinh Tông Nhị, Liễu SInh Anh Tử kia, ánh mắt nhìn đến Vương Chí Đạo đã chuyển thành ánh mắt nhìn kẻ thù giết cha rồi.

Nhưng thân là người trong cuộc, Liễu sinh Tông Nhị mặt lại không chút thay đổi, đối với lời nói khiêu khích của Vương Chí Đạo cũng không nói lại một câu, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên một tiếng cười "hắc hắc" quái dị, lại nghe thấy một người Nhật Bản đi cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân dùng tiếng Nhật cười nói với Liễu SInh Tông Nhị: "Liễu Sinh Quân, thoạt nhìn tiểu tử kia rất có vẻ nắm chắc giết được ông, tình huống của ông có chút khôgn ổn đó!".

Liễu Sinh Tông Nhị hừ lạnh một tiếng, lấy tiếng Nhật đáp lại: "Thuyền Việt Hoành Sơn, ông nói như vậy là có ý tứ gì? Nghe sao có chút hả hê?".

"Sao có thể như vậy, ta chỉ là cảm thấy lo lắng thay cho ông mà thôi, tên tiểu tử kia đã biết rõ ông là ai , mà còn dám hướng tới ông khiêu chiến, lại còn muốn ông ký giấy Sinh Tử Trạng, lộ ra bộ dáng mười phần tin tưởng. Điều này làm cho ta không thể không lo lắng thay cho ông đó!".

Thuyền Việt Hoành Sơn thoạt nhìn có vẻ quan hệ cùng Liễu sinh Tông Nhị không tốt lắm, ngữ khí nói chuyện nghe thế nào cũng cảm thấy có chút châm chọc hả hê.

Một tiếng ho khan, lại là Sơn Khẩu Dụ Nhân lên tiếng: "Hai vị, cuộc chiến bây giờ có đông người ở đây đang nhìn xem như vậy, lại có quan hệ đến vinh quang của Đại đế quốc Nhật Bản chúng ta, các ông cần phải đoàn kết với nhau, nghĩ biện pháp để đánh tụt sự kiêu hãnh của người Trung Quốc xuống, sao có thể ở đây tranh chấp với nhau?".

"Sơn Khẩu tiên sinh, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ khôgn thua, xin ngài tin tưởng ta!" - Liễu SInh Tông Nhị nói.

"Việc này cũng không thể mạo hiểm, đệ tử của ông TInh Thượng Hùng Nhân coi như là nhận được chân truyền của ông, nhưng lại để cho Vương Chí Đạo kia có thể giết chết dễ dàng như vậy, chúng ta làm sao có thể để cho ông mang vinh quang của Đại đế quốc Nhật Bản đi mạo hiểm? Ta tính như thế này đi, ở đây có nhiều bọn võ giả Trung Quốc như vậy, vậy trước hết để cho ta phái ra đệ tử hướng bọn họ khiêu chiến, thắng trước một hai trận, đến lúc đó cho dù ông có thua trên tay Vương Chí Đạo, ít nhất cũn có thể để cho Đại đế quốc Nhật Bản ta còn có chút mặt mũi!".

"Ngươi…"

Liễu Sinh TÔng nhị còn chưa kịp tực giận, Thuyền Việt Hoành Sơn đã phất phất tay, lập tức trong đám võ sĩ Nhật Bản đứng phía sau lưng hắn có một người đi ra, đi đến giữa sân, nói với đám người Tinh Võ Môn: "Ta gọi là Cương Tỉnh Huyết Nhất, chính là đệ tử của Đại Nhật Bản đệ nhất võ đạo gia "thủ lý thủ" (1) tông sư Thuyền Việt Hoành Sơn. Trước khi Liễu Sinh phái cùng các ngươi chính thức luận võ, ta nghĩ hướng TInh Võ Môn cao thủ các ngươi lãnh giáo trước một chút, cho các ngươi kiến thức một chút võ đạo chính thức của Đại Nhật Bản chúng ta. Hoắc môn chủ, Lưu Chấn Đông tiên sinh, nghe nói các ngươi chính là hai người mạnh nhất ở Tinh Võ Môn, vậy mời một trong hai người đến đây, để cho Cương Tỉnh Huyền Nhất ta lãnh giáo một chút!".

Đám người Tinh Võ Môn nghe vậy có chút ngạc nhiên, Lưu Chấn Đông quay sang cùng Hoắc Đình Giác đưa mắt nhìn nhau, cười ha ha nói: "Tiểu Nhật Bản nếu nghĩ muốn tìm hai chúng ta đấu một chút, chúng ta đây sẽ cho hắn thỏa ước nguyện một chút. Nhị sư đệ, ngươi là môn chủ Tinh Võ Môn, một tiểu Nhật Bản này không đủ tư cách để cho ngươi ra tay, hay là để cho ta ra lãnh giáo của hắn một chút đi!".

Hoắc Đình Giác gật đầu nói: "Đại sư huynh, xin mời cẩn thận!".

Tươi cười tư tin, Lưu Chấn Đông đi tới trước mặt Cương Tỉnh Huyền Nhất, ôm quyền nói: "Cương Tỉnh Huyền Nhất có phải không? Ta chính là Tinh Võ Môn Lưu Chấn Đông, ngươi đã chỉ đích danh muốn cùng ta so đấu, ta sao có thể từ chối được. Xin mời chỉ giáo…"

Lưu Chấn Đông lời khách khí còn chưa có nói xong, Cương tỉnh Huyền Nhất đã đoạt tiên phát động công kích, một tiếng quát lớn, tiến lên một bước chính là một quyền hướng trên ngực Lưu Chấn Đông đánh tới.

Quyền thẳng đánh trung bàn, quyền phong ác liệt cương mãnh, hiển nhiên đã qua không ít luyện tập khổ công.

Lưu Chấn Đông nhưng chỉ là chưởng trái đánh ra, đã phong bế được một quyền này của Cương Tỉnh Huyền Nhất. Bất ngờ bên dưới Cương Tỉnh Huyền Nhất chân trước lại bắn vụt ra, mũi chân nhằm bắn thẳng đến tiểu phúc của Lưu Chấn Đông.

Cười lạnh một tiếng, Lưu Chấn Đông vậy nhưng lại không lùi tránh, bụng đột nhien co rụt lại, lại có thể dùng cơ bụng kẹp chặt lại một cước kia của Cương Tỉnh Huyền Nhất, sau đó đột nhiên bắn mạnh về trước, đồng thời một chưởng hướng tới ngực Cương Tỉnh Huyền Nhất bổ tới.

"Phành" một tiếng, Cương Tỉnh Huyền Nhất không chỉ dưới chân bị LưuChaasn Đông dùng "Miên Hoa Đõ" (2) phản hồi lực đạo đánh bị thương, mà còn bị một chưởng của LƯu Chấn Đông đánh vào giữa ngực, ngã gục ngay tại chỗ, trong miệng phun trào máu tươi, đã chết ngất đi rồi.

"KHông biét tự lượng sức!".

Lưu Chấn Đông lạnh lùng bỏ lại một câu, quay về vị trí ban đầu. Tất cả mọi người Trung Quốc ở đây lập tức vỗ tay nhiệt liệt, ra sức hoan hô Lưu Chấn Đông.

"Đệ tử của ngươi thật đúng là để cho Đại đế quốc Nhật Bản chúng ta có thể diện hả!" Liễu Sinh Tông Nhị thấy thế không khỏi mừng rỡ trong lòng, không nhịn được liền mở miệng đả kích Thuyền việt Hoành Sơn.

Chú thích:

(1) - Thủ lý thủ: Jujitsu hay còn gọi là nhu thuật.

(2) - Miên Hoa Đỗ: Công phu luyện cho bụng như một khối bông gòn, đánh vào chỉ mềm nhũn lún vào, nhưng sau đó lại có thể phát lực đàn hồi rất mạnh.

56. Chương 67 Trung Nhật Quyết Chiến (ba)

Ở phía sau lưng hắn lại có một tên đệ tử, so với Cương Tỉnh Huyền Nhất còn to khỏe hơn, vừa mới ứng tiếng "Dạ!" thật to, còn chưa có kịp động chân, đã nghe thấy một tiếng "hắc hắc" cười lạnh, lại thấy nói: "Ta thấy nên quên đi thôi! Ta nói Thuyền Việt, Liễu Sinh, hai người các ngươi không cần phải ở chỗ này tranh chấp làm cái gì nữa! Cái gì mà 'thủ lý thủ', 'Liễu Sinh tân âm phái', ở trong mắt Hoa Sơn Tây ta xem ra, cũng đều chỉ như vậy mà thôi, dù có tái xuất chiến cũng chỉ làm cho Đại đế quốc Nhật Bản chúng ta càng thêm mất hết thể diện mà thôi. Đại đế quốc Nhật Bản chỉ có đô vật thủ chúng ta mới chính là tượng trưng cho thực lực chân chính (1). Ta thấy hai người các ngươi không cần phải tự mình xuất trận hoặc là lại phái đệ tử của mình ra làm cho xấu mặt thêm nữa. Vì vinh quang của Đại đế quốc Nhật Bản, Hoa Sơn Tây ta một người gánh vác tất cả, hết thảy người Trung Quốc có mặt ở đây, Hoa Sơn Tây ta một mình có thể thu thập hết. Các ngươi hay là ngoan ngoãn ngồi im ở chỗ này xem trò vui đi, ta sẽ để cho các ngươi biết, các gì mới là thực lực chân chính!"

Đang nói chuyện chính là ngọn núi thịt nặng có đến bốn trăm cân kia, khi hắn nói đến âm thanh ông ổng oang oang, trên người từng khối thịt béo lại cùng phối hợp rung rinh rung rinh, khiến cho mọi người đều có cảm giác thập phần quái dị.

Hoa Sơn Tây sau khi nói xong cũng không thèm nhìn đến Liễu Sinh Tông Nhị cùng Thuyền Việt Hoành Sơn sắc mặt đang trở nên phi thường khó coi, nhấc đôi chân bước đi trầm trọng vô cùng tiến ra đứng giữa sân, bàn tay béo phì vạn phần đắc ý chỉ vào Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác, Vương Chí Đạo, thậm chí Tống Thế Vinh cùng tất cả mọi ngươi, huênh hoang không hề xấu hổ, nói: "Đám người các ngươi đó, nghe rõ cho ta: Không nên lại cùng một đám những tên vô dụng Liễu Sinh Tông Nhị, Thuyền Việt Hoành Sơn này tỷ võ làm gì nữa. Ngày hôm nay tất cả sự tình tỷ võ với các ngươi đều do Hoa Sơn Tây ta một người đảm

nhận hết! Các ngươi có thể tất cả cùng xông lên, hoặc cũng có thể lên từng người từng người một. Dù sao Hoa Sơn Tây ta cũng nói cho các ngươi biết, tất cả những thứ gọi là công phu của các ngươi chỉ là những lời nói dối, lừa mình dối người. Một người muốn có công phu chân chính phải nhìn vào thân thể cùng sức lực của hắn. Vóc dáng yếu ớt mong manh, công phu có giỏi bất quá cũng vẫn chỉ là Đông Á bệnh phu mà thôi. Cường giả chân chính, nghe cho rõ đây, cường giả chân chính, chỉ có chúng ta những đô vật thủ tài năng của Đại đế quốc Nhật Bản mới có thể được coi là cường giả chân chính. Còn các ngươi, đều không được!"

Tất cả mọi ngươi Tinh Võ Môn cùng người của Tống thị Hình Ý nghe vậy không khỏi đều đơ mặt nhìn nhau, nhìn Hoa Sơn Tây kia giống như là một quả núi thịt, cảm giác như là đang nhìn một con vật biết nói, một con lợn béo khổng lồ nói huênh hoang không biết xấu hổ.

Lưu Chấn Đông nhìn thân thể khổng lồ của Hoa Sơn Tây, lắc đầu thở dài, nói: "Trong đời ta đúng thật là còn chưa có thử đánh qua một trận cùng với một thằng to lớn như thế. Nghe khẩu khí của hắn cũng không phải là nhỏ đâu, cư nhiên nghĩ muốn một người khiêu chiến tất cả mọi người chúng ta, này, các người nói xem, chúng ta có theo ý tứ của hắn hay không, cùng tiến lên?"

"Đúng vậy, thân thể hắn to lớn như vậy, một ngày hắn phải ăn không biết nhiều ít bao nhiêu cân cơm mới có thể ăn đến to lớn như vậy? Mẹ của hắn rốt cuộc là như thế nào nuôi dưỡng hắn hả?"

Ô Tâm Lan chính là lần đầu tiên nhìn thấy một người khổng lồ như vậy, lúc trước khi Hoa Sơn Tây và đám người Sơn Khẩu Dụ Nhân xuất hiện cùng nhau, nàng đã cảm thấy kinh ngạc. Lúc này Hoa Sơn Tây một mình đứng ở giữa sân, hình thể cực kỳ to lớn giống như là một tòa bánh bao thịt khổng lồ, làm cho tất cả mọi người đang ở đây thoạt nhìn đều cùng nhỏ bé đáng thương, điều này làm cho Ô Tâm Lan không nhịn được lại một lần nữa kinh hô lên.

Vương Chí Đạo cười nói: "Bọn đô vật thủ hình dáng đều là giống nhau như thế này, hình thể của thằng này chỉ có trọng lượng là có thể xem như đạt tiêu chuẩn, còn chưa được xem là to lớn đâu. Còn có bọn đô vật thủ còn to lớn hơn hắn nhiều, trọng lượng cũng vượt xa, ta cũng đã kiến thức qua rồi!"

"So với hắn còn to lớn hơn nhiều sao?" Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp đang đứng sát một chỗ với nàng nghe vậy đều lộ vẻ mặt hoảng sợ, trong đầu không tự chủ được cùng hiện lên hình ảnh một khối bánh bao thịt siêu to lớn, đồ sộ giống như một tòa núi nhỏ,

Đang nấp ở sau lưng đám người Hoắc Đình Giác, Trần Chân thần sắc ngưng trọng nói: "Các người phải cẩn thận một chút, ta khi còn du học ở Nhật Bản từng lãnh giáo qua đô vật thủ rồi, bọn chúng đúng là rất khó đối phó. Bọn chúng trời sinh thân thể to lớn làm cho bọn chúng có lực lượng kinh người, hơn nữa năng lực chịu đòn cũng siêu cường, cho dù lấy lực sát thương quyền cước của ta cũng rất khó đánh ngã bọn chúng. Mỡ dày thịt béo tập trung quanh eo lưng, làm cho trọng tâm của bọn chúng thấp xuống, hạ bàn rất ổn chắc, rất khó bị đẩy ngã. Đừng nhìn bọn chúng thân hình béo ú, nhưng là động tác lại tương đối linh hoạt. Thủ đoạn công kích của bọn chúng ngoại trừ đẩy ngã, quăng ném, ôm siết, đè ấn, còn có thể dùng tay chưởng đánh lên đối thủ. Bị thủ chưởng của bọn chúng đánh vào, lực sát thương không thua gì một cái thiết chưởng của Thiết Sa chưởng cao thủ, nhẹ thì gãy xương, nặng thì là chết! Trong các loại võ giả tại Nhật Bản, thì đô vật thủ có thể là loại hình khó đối phó nhất. Các người nếu nói khinh thường, có khả năng sẽ chịu thiệt thòi lớn đó."

Vương Chí Đạo cười nói: "Đô vật thủ đúng là loại khó đối phó nhất trong các loại vũ giả ở Nhật Bản. Nhưng là bọn chúng cũng không phải là không thể bị đánh ngã. Đô vật thủ có một khuyết điểm trí mạng, chính là một khi bọn chúng bị ngã sấp xuống, sẽ bị cân nặng khủng khiếp của chính bản thân mình đè suy sụp, muốn lại đứng được lên cần phải dùng hết sức. Hơn nữa bọn chúng bởi vì cân nặng quá lớn, tiêu hao thể lực so với người bình thường đều nhanh hơn rất nhiều. Bọn chúng mặc dù có thể coi là khá linh hoạt, nhưng là bộ pháp lại không thể so sánh được với bộ pháp của quyền thủ Trung Quốc. Nếu mà quyền thủ Trung Quốc dùng phương pháp du đấu để đánh với đô vật thủ, chỉ cần không để cho đô vật thủ bắt được, thì sẽ có khả năng chiến thắng!"

"Chúng ta phái ai ra đánh với hắn đây? Ta thực sự là không nghĩ sẽ ra đánh với một quả cầu thịt lớn như vậy!" Lưu Chấn Đông cũng không biết tại sao đối với hình thể như vậy của Hoa Sơn Tây rất là phản cảm, hắn nhìn Hoa Sơn Tây vẻ mặt lộ ra như muốn nôn mửa.

"Để cho ta ra đấu với hắn đi!"

Người ứng chiến lại là Tống Hổ Thành, chỉ nghe hắn nói: "Hôm nay cuộc chiến chính là Trung Nhật chi tranh, chỉ để cho một mình người của Tinh Võ Môn các ngươi ra tay thì thật là không công bằng. Ta vừa lúc có chút ngứa nghề, vậy để cho ta tới xem thử một chút năng lực của Hoa Sơn Tây kia! Sư phụ, xin người cho phép!"

Tống Thế Vinh gật đầu nói: "Ngươi đi đi, hình thể của ngươi mặc dù không bằng hắn, nhưng ngươi vẫn là trời sinh thần lực, hơn nữa 'nội kình bàn căn' của ngươi là hỏa hầu cao nhất trong đám đệ tử của ta, cho ngươi đến đối phó một gã Hoa Sơn Tây kia đúng là thích hợp!"

Hoa Sơn Tây đợi một hồi lâu, lại chỉ thấy có một người Trung Quốc đi tới trước mặt hắn, không khỏi hai mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm vào Tống Hổ Thành, cất giọng ông ông oang oang nói:

"Thằng bé con, ngươi là ý định muốn một mình ra đấu với ta hay sao?"

Tống Hổ Thành trên thực tế hình thể cũng không thể xem là nho, hắn thân cao gần một thước tám, so với Hoa Sơn Tây thì chiều cao chỉ kém hơn không nhiều, nếu nhìn về độ cường tráng thì trong đám nam nhân Trung Quốc cũng có thể được coi là một tráng hán. Chỉ có điều là nếu so với một tòa núi thịt Hoa Sơn Tây kia, hắn thật đúng là chỉ có thể xem như một thằng bé con. Hai người đứng cùng một chỗ, thật giống như một con lợn béo khổng lồ đứng cùng một chỗ với một con khỉ nhỏ.

Tống Hổ Thành trong lòng cười khổ, hướng Hoa Sơn Tây ôm quyền nói: "Tại hạ là Hình Ý Môn Tống Hổ Thành, xin mời vị Hoa Sơn Tây này chỉ giáo!"

"Hắc hắc" cười lạnh một tiếng, Hoa Sơn Tây nói: "Cũng được, một thằng bé con nhà ngươi nếu mà không biết sống chết như thế, vậy thì để ta đến thu thập ngươi một chút đây!"

Hoa Sơn Tây hai tay chống lên đầu gối, trước hết giơ chân phải lên dậm xuống thật mạnh, rồi lại giơ chân trái lên giậm xuống thật mạnh, bày ra một thế trung bình tấn nửa ngồi xổm hướng về trước, chính là một điệu bộ nghênh địch của đô vật thủ.

Cùng với hai lần giậm chân của hắn, mặt đất rung động lên hai lần giống như là xảy ra động đất, phiến đá xanh lát sân bị Hoa Sơn Tây giậm chân nứt ra thành bốn năm mảnh.

Tinh Võ Môn cùng Tống thị Hình Ý đệ tử thấy thế mọi người đều không khỏi hoảng sợ, ngay cả Tống Thế Vinh đối với Tống Hổ Thành vốn rất tin tưởng, cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt đăm chiêu lo lắng.

Đang đối địch với Hoa Sơn Tây, Tống Hổ Thành nhìn thấy Hoa Sơn Tây chỉ là dậm chân mà đã có uy lực như thế, trong lòng cũng cực kỳ kinh ngạc, bất quá hắn cũng hề úy kỵ, vẫn lễ phép đưa tay lên nói: "Xin mời ngươi lên trước!"

Hoa Sơn Tây liền tru lên một tiếng "ông ông" thật to, thân hình khổng lồ hướng Tống Hổ Thành lao xuống đến nơi, hai tay to đại nhằm hướng ngực Tống Hổ Thành đẩy tới.

Tống Hổ Thành chợt bước tránh sang một bên, đã chuyển qua bên cạnh thân người Hoa Sơn Tây, tay phải liền phát ra một đòn Pháo Chủy đánh thẳng vào dưới mạng sườn Hoa Sơn Tây.

Thật không ngờ, một quyền thấu cốt xuyên tâm này giống như là đánh vào trên một đống bông gòn, trừ việc làm cho lớp mỡ dày thịt béo của Hoa Sơn Tây rung rinh rung rinh, lại không hề gây ra hiệu quả gì khác.

Hoa Sơn Tây đã quay được người lại, một chưởng liền quét ngang đánh tới. Cẳng tay béo phì vừa lúc quét đến đánh trúng lên bả vai Tống Hổ Thành, khiến cho Tống Hổ Thành cước bộ lảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã bị một chưởng kia gạt ngã xuống đất.

Trong lòng cảm thấy kinh hãi, Tống Hổ Thành lập tức chuyển tới ngay trước mặt Hoa Sơn Tây, tay phải lại phát ra một đòn Toản quyền đánh thẳng vào dưới cằm Hoa Sơn Tây.

Gương mặt béo phì run rẩy dữ dội một trận, dưới cằm Hoa Sơn Tây đã trúng phải một Toản quyền của Tống Hổ Thành, thế nhưng lại vẫn chưa có bị thương nặng, ngược lại hắn lại rống lên một tiếng, chồm tới túm một cái đã bắt được đai lưng của Tống Hổ Thành, nhẹ nhàng như chỉ dùng một ngón tay út đã đem được thân thể của Tống Hổ Thành nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

Hai tay ôm một phát, thân thể Tống Hổ Thành bị hắn gắt gao ôm siết đến trước ngực ấn vào trong đám thịt béo nhung nhúc. Hai cánh tay càng ôm càng chặt, khiến cho xương sườn Tống Hổ Thành rung động "răng rắc", cơ hồ như muốn đem Tống Hổ Thành dung nhập vào trong thân thể Hoa Sơn Tây.

Chú thích:

(1) - Sumô ở Nhật Bản luôn được coi là một môn võ quý tộc truyền thống, võ sĩ Sumô rất được tôn trọng.

57. Chương 68 Trung Nhật Quyết Chiến (bốn)

Hoa Sơn Tây bị chấn động mạnh, hai tay đang ôm chặt Tống Hổ Thành không tự chủ được buông lỏng ra, Tống Hổ Thành mới có thể hít thở được một hơi.

Cũng không biết Hoa Sơn Tây như vậy có phải là dạng người có năng lực chịu đòn rất tốt hay không, đã trúng phải một chiêu "Song phong quán nhĩ" tàn độc như thế, nhưng Hoa Sơn Tây bất quá cũng chỉ buông lỏng Tống Hổ Thành ra mà thôi, thực chất cũng không có bị thương tổn gì lớn, ngược lại hắn đã bị Tống Hổ Thành kích phát nổi cơn giận dữ.

Trong miệng phát ra tiếng gầm rú "hảo hảo", Hoa Sơn Tây tiến lên một chưởng đã hướng Tống Hổ Thành đẩy tới, chỉ chớp mắt đã đem Tống Hổ Thành đẩy văng đi xa đến bảy tám bước. Không để cho Tống Hổ Thành kịp đứng vững lại, Hoa Sơn Tây thân thể khổng lồ lại đã đuổi đến nơi, hai tay đều hạ xuống trên hai bả vai Tống Hổ Thành, đem Tống Hổ Thành đẩy ngã nhào trên mặt đất, liền dùng bàn tay trái đè giữ hắn lại, bàn tay phải to đại giơ cao lên, nhằm vào khuôn mặt Tống Hổ Thành hung bạo từ trên nện xuống.

Bàn tay béo phì to đại mang theo tiếng gió mãnh liệt khiến cho Tống Hổ Thành trong tâm thất kinh, thân thể vội giãy mạnh một cái, thoát khỏi được bàn tay trái của Hoa Sơn Tây đang đè giữ hắn, kịp tránh khỏi một chưởng đang nện xuống kia. Bàn tay phải của Hoa Sơn Tây liền nện xuống trên mặt đất, phiến đá xanh lát sân lập tức bị đánh cho nát bấy.

Người Tinh Võ Môn cùng đệ tử Tống thị Hình Ý thấy thế không tự chủ được cùng kinh hô một tiếng.

Nếu mà một chưởng kia nện được trúng vào trên mặt Tống Hổ Thành? Hậu quả làm cho đám người Tinh Võ Môn cùng đệ tử Tống thị Hình Ý không ai dám nghĩ tiếp nữa.

Lại thấy Tống Hổ Thành một thức Lý Ngư Đả Đỉnh, đã vùng đứng được lên, hai đầu gối liền nhún mạnh một cái, thân thể lăng không bay lên, một cước mạnh mẽ hướng đến cái gáy Hoa Sơn Tây đạp xuống.

"Rầm" một tiếng, cái trán của Hoa Sơn Tây đã nặng nề đập xuống mặt đất một phát thật mạnh, lại đánh nát bấy thêm một phiến đá xanh lát sân nữa.

Người của Tinh Võ Môn cũng người của Tống thị Hình Ý vừa mới hô lên khen Tống Hổ Thành một tiếng thật to, cục diện lại chuyển. Chỉ nghe Hoa Sơn Tây lại tru lên một tiếng nữa, song chưởng đẩy một cái thật mạnh lên trên mặt đất, mượn lực đứng lên, lại một lần nữa đối mặt với Tống Hổ Thành.

"Thằng nhóc con, gia gia ta muốn giết chết nhà ngươi!"

Trên trán đã nổi lên một cục sưng u thật to, nhưng là Hoa Sơn Tây vẫn đối Tống Hổ Thành gào lên rất hung dữ.

"Có bản lĩnh thì hãy đến đây!" Tống Hổ Thành cuối cùng cũng lãnh giáo được đến thực lực của đô vật thủ, biết rằng không thể khinh thường, liền bày ra Hình Ý Tam Thể Thức, ánh mắt cảnh giới nhìn chằm chằm vào Hoa Sơn Tây.

Hoa Sơn Tây cước bộ trầm trọng đạp xuống làm mặt đất cũng phải rung rinh rung rinh, mở rộng hai cánh tay phì đại, thân thể giống như tòa núi nhỏ hướng Tống Hổ Thành lao bổ tới.

Tống Hổ Thành nhưng lại làm ra một động tác hoàn toàn ngoài ý nghĩ của mọi người, chỉ thấy hắn cũng mở rộng hai tay, cùng hai tay của Hoa Sơn Tây chạm nhau đấu lại cùng một chỗ, sau đó khuỵu chân quỳ nửa gối, toàn thân dùng lực nhào về trước đẩy tới, rõ ràng đã chuyển thành đấu sức cùng Hoa Sơn Tây.

Đấu sức cùng với Hoa Sơn Tây hình thể khổng lồ, Tống Hổ Thành chẳng lẽ là điên rồi hay sao, cơ hồ tất cả mọi người đều không hiểu được chút nào. Đã thấy Hoa Sơn Tây đem Tống Hổ Thành đẩy lui về sau được hai bước, nhưng sau đó lại không thể đẩy đi được thêm nữa.

Chỉ thấy Tống Hổ Thành hai chân gắt gao kiên cường bám chắc trên mặt đất, hai đầu gối một trước một sau cùng hơi khuỵu xuống, bắp đùi cùng bắp chân đều giống nhau cùng căng phồng lên, cơ hồ muốn đem hai ống quần phá rách bung ra, phía sau gáy hắn cũng căng phồng, thậm chí còn có thể nhìn thấy vài sợi gân xanh nổi lên. Hắn lại có thể mạnh mẽ cứng rắn đứng vững trước lực lượng của một Hoa Sơn Tây khổng lồ kia.

Hoa Sơn Tây có lẽ thật không ngờ rằng một "thằng nhóc con" kia rõ ràng lại có thần lực như vậy, có thể đứng vững trước lực lượng rất lớn của mình. Cảm thấy quyền uy vô địch của bản thân mình đã bị thách thức rồi, lập tức không nhịn được liền rống to một tiếng, dùng hết lực lượng toàn thân mãnh liệt phát lực hướng về phía trước đẩy tới, thề quyết đem "thằng nhóc con" kia đẩy lộn nhào.

Nhưng mà đúng tại trong một nháy mắt này, Tống Hổ Thành lại đột nhiên đem lực lượng đang đẩy tới phía trước chuyển ngay thành kéo ngược về phía sau. Hắn bắt được bàn tay phì đại của Hoa Sơn Tây, thân thể lại rời khỏi vị trí ban đầu, chếch đi đến bên sườn trái Hoa Sơn Tây, một chân liền dẫm lên mu bàn chân trước của Hoa Sơn Tây, đem Hoa Sơn Tây ném ngược về phía sau lưng mình.

Hoa Sơn Tây đang toàn lực hướng về phía trước đẩy mạnh tới, lại thêm Tống Hổ Thành xuất kỳ bất ý dùng lực lôi ném về sau lưng hắn, khiến cho thân thể khổng lồ của Hoa Sơn Tây không thể khống chế được bay nhào về phía trước. Hai chân bay lên không, khuôn mặt lại nặng nề nện lên trên mặt đất, khiến cho mặt đất cũng chấn động rung rinh giống như đang nổi lên cơn động đất.

Cân nặng càng lớn, ngã lại càng mạnh. Một đứa tiểu hài tử chỉ nặng bốn mươi cân nếu bị ngã như thế, có khả năng một chút thương tích cũng không hề bị. Nhưng là một gã khổng lồ nặng có tới bốn trăm cân mà bị ngã xuống như vậy, trọng lượng cơ thể cực nặng cũng đủ để đem chính cơ thể của mình đè bẹp. Hoa Sơn Tây bị Tống Hổ Thành xuất kỳ bất ý tá lực quật ngã, thân thể ngã nhào về trước ít nhất là một mét, chính hắn lại toàn lực xông tới trước, lại thêm lực lôi ném của Tống Hổ Thành sinh ra trọng lực gia tăng thêm lên trọng lượng cơ thể hơn bốn trăm cân, ba lực lượng rất nặng kết hợp lại, khiến cho Hoa Sơn Tây bị ngã nhào một cái thật nặng chưa từng có, trên người mấy khúc xương sụn lập tức bị đè gãy vài thanh. Hoa Sơn Tây nằm trên mặt đất lăn qua dãy lại hồi lâu, vẫn không thể đứng lên nổi.

Mọi người đầu tiên đều là ngây ngốc một lúc lâu, sau đó mới nghe được đám người Tinh Võ Môn cùng Tống thị Hình Ý đều ồ lên hoan hô, mỗi người đều hướng Tống Hổ Thành cổ vũ nhiệt liệt, chúc mừng hắn đã đánh bại một Hoa Sơn Tây khổng lồ kia.

Tuy nhiên bên phía Nhật Bản, mọi người đều là sắc mặt đều xanh lè. Cho dù Hoa Sơn Tây trong mắt hai người Liễu Sinh Tông Nhị cùng Thuyền Việt Hoành Sơn đều là vô cùng phản cảm, nhưng dù sao Hoa Sơn Tây cũng là đại biểu cho một phía bọn họ xuất trận, lại để cho một người Trung Quốc đánh bại, làm cho bọn họ mặt mũi cũng đều mất hết, nên trong lòng cũng rất khó chịu.

Sơn Khẩu Dụ Nhân lại càng tức giận đến nỗi sắc mặt xám xanh, vốn trông cậy vào một Hoa Sơn Tây này, mong hắn có thể mạnh mẽ khuất nhục sự kiêu hãnh của người Trung Quốc, làm cho bọn hắn thật nở mày nở mặt. Thật không nghĩ đến, chẳng những đệ tử do Thuyền Việt Hoành Sơn phái ra chỉ một chiêu đã bị đánh bại dưới tay Lưu Chấn Đông, ngay cả Hoa Sơn Tây một gã khổng lồ kia cũng lại bị đánh bại dưới tay Tống Hổ Thành. Khuất nhục người Trung Quốc không thành, ngược lại còn bị người Trung Quốc làm cho nhục nhã.

Sơn Khẩu Dụ Nhân trong lòng cảm giác có một khẩu khí nhục nhã khiến cho hắn khó chịu dị thường, không nhịn được liền quay sang Liễu Sinh Tông Nhị hạ lệnh, nói: "Liễu Sinh Quân, chúng ta nếu lại để thua, thì sau này trước mặt những người Trung Quốc kia thật không thể ngẩng đầu lên được. Cho nên ta đề nghị tốt nhất là lập tức hướng Vương Chí Đạo khiêu chiến, cố gắng nỗ lực hết sức đem hắn giết chết ngay, đè bẹp sự kiêu hãnh của người Trung Quốc!"

Liễu Sinh Tông Nhị trong ánh mắt bất chợt lóe lên, nhưng lại nói: "Ta chính là Liễu Sinh Tân Âm phái nhất phái chi chủ, Vương Chí Đạo bất quá chỉ là một tiểu tử mười sáu tuổi, nếu để ta hướng hắn khiêu chiến, cho dù có thắng cũng không quang vinh. Vương Chí Đạo trước hết cần chứng minh hắn có đủ tư cách làm cho ta phải tự mình ra tay thì mới được, còn nếu không như thế, ta sẽ làm cho người trong nghề cười đến rụng răng ra mất!"

"Các ngươi đã ký vào Sinh Tử Trạng rồi, sao lại còn quan tâm đến nhiều chuyện như vậy làm cái gì?" Sơn Khẩu Dụ Nhân hơi có vẻ giận dữ nói.

"Đó là hai việc khác nhau!" Liễu Sinh Tông Nhị tránh né ánh mắt của Sơn Khẩu Dụ Nhân, quay lại đám đệ tử của mình hạ lệnh: "Thu Sơn, ngươi đi khiêu chiến Vương Chí Đạo cho ta!"

Đệ tử Thu Sơn đứng phía sau lưng hắn lĩnh ý, sau khi "dạ" thật to một tiếng liền tiến ra sân, nắm chắc chuôi võ sĩ đao, hướng Vương Chí Đạo quát to: "Vương Chí Đạo, ngươi đi ra, ta muốn quyết đấu với ngươi!"

Vương Chí Đạo tỏ vẻ kinh ngạc, cau mày nói: "Ta hình như là đã ký Sinh Tử Trạng với sư phụ ngươi, theo ta quyết đấu hẳn phải là sư phụ ngươi mới đúng chứ?"

Thu Sơn quát:" Bát dát, sư phụ ta là ai, sao có thể để tiểu tử ngươi nói khiêu chiến là có thể chấp nhận khiêu chiến! Ngươi căn bản là không có tư cách này, nếu nghĩ muốn làm cho sư phụ ta ra tay, trừ phi ngươi đánh bại ta trước, chứng minh ngươi có tư cách để cho sư phụ ta tự mình ra tay, nếu không thì chính là để cho ta tới giáo huấn ngươi thật tốt!"

Liếc mắt nhìn đến Liễu Sinh Tông Nhị một cái, Vương Chí Đạo khóe miệng lộ ra nét cười, cầm thanh lưỡi lê ba cạnh đi ra, thở dài nói với Thu Sơn: "Ta đã rõ ràng rồi, ngươi thật đúng là đáng thương, bị chính sư phụ của mình tính kế mà còn không biết, lại còn vội vội vàng vàng chạy đi tìm cái chết!"

58. Chương 69 Trung Nhật Quyết Chiến (năm)

"Còn không rõ sao?". Vương Chí Đạo "gợi ý", hắn nói: "Ngươi tại sao không chịu dùng đầu óc suy nghĩ cho tốt một chút, ta vì cái gì mà lại có dũng khí khiêu chiến sư phụ của ngươi, là vì ta đã chán sống rồi sao? Không, chính là vì ta đã tuyệt đối nắm chắc chiến thắng. Sư phụ ngươi cũng đã rõ ràng điểm này, nhưng là hắn lại sợ chết, nên mới cố ý phái ngươi đi ra khiêu chiến ta, mục đích là muốn để ta sử xuất ra tuyệt chiêu tất sát kia giết chết ngươi, để cho hắn thấy được đầy đủ chiêu thức của ta, tìm ra phương pháp phá giải. Thật sự là nhẫn tâm quá, chỉ vì thắng lợi của bản thân mình, lại để cho đệ tử của mình đi chịu chết! Mà các ngươi cũng thật là đáng thương a, chính các ngươi tôn kính sư phụ của mình như thần thánh, nhưng lại không hề nghĩ đến, các ngươi ở trong lòng hắn chỉ là những quân cờ có thể bị hắn tùy thời vứt bỏ đi mà thôi".

Liễu Sinh Tông Nhi sắc mặt đột biến, hắn phẫn nộ quát: "Vươgn Chí Đạo, ngươi đừng mơ tưởng chia rẽ ly gián! Thu Sơn, đừng trúng kế hắn, xuất đao!".

"Thu Sơn, để ta cho ngươi hiểu rõ thêm!". Vương Chí Đạo lại chỉ vào Thu Sơn quát to: "Thực lực của ngươi có thể so được với Tỉnh Thượng Hùng Nhân sao? Tỉnh Thượng Hùng Nhân còn chết trên tay ta dễ dàng như vậy, ngươi cho rằng ngươi có thể còn sống đi ra hay sao? Ta cho ngươi biết, nếu mà nói đến ta dùng binh khí động võ, không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay nhất định lấy mạng của ngươi! Thu Sơn, hãy nghĩ đến người nhà của ngươi đi, nghĩ đến tương lai của ngươi đi, ngươi thật sự cam tâm để cho gã sư phụ vô tình vô nghĩa kia của ngươi lợi dụng mà mất mạng hay sao? Thu Sơn, nghe ta nói! Ta cho ngươi một cơ hội, mau lùi lại đi, gọi sư phụ của ngươi tự mình ra trận! Nếu không như thế, vậy ngươi mau chuẩn bị nghênh đón tử vong của chính mình đi, ta xuất thủ sẽ khôgn thể tự khống chế được chính mình đâu!".

Thu Sơn sắc mặt bắt đầu trở nên trắng bệch, trên trán toát mồ hôi hột, mấy câu nói đo của Vương Chí Đạo đã làm tâm trí kiên định của hắn trở nên dao động, không tự chủ được, hắn đưa ánh mắt hồ nghi quay đầu lại liếc nhìn Liễu Sinh Tông Nhi một cái.

Liễu Sinh Tông Nhi thấy thế sắc mặt xanh xám, giận dữ hết: “Thu Sơn, ngươi dám đi ngược lại mệnh lệnh của sư phụ hay sao, ta ra lệnh cho ngươi xuất đao!”.

Một tiếng hét lên điên cuồng, Thu Sơn rút cuộc cũng đã rút đao ra. Nhưng là hắn còn chưa kịp hướng Vương Chí Đạo bổ tới, Vương Chí Đạo đã cướp được phương vị trước mặt hắn rồi, thanh lưỡi lê ba cạnh nhanh như tia chớp đã xuyên qua cổ họng hắn.

Thu Sơn trợn trừng hai mắt, chết không nhắm mắt, nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo, bên tai mơ hồ còn kịp nghe Vương Chí Đạo thwr dài: ”Đừng trách ta, ta đã khuyên ngươi rồi, đây là con đường do ngươi tự chọn mà thôi!2.

Thanh lưỡi lê ba cạnh được rút ra, máu tươi phun trào như suối, thi thể Thu Sơn nặng nề đổ xuống trên mặt đất. Vươgn Chí Đạo không để cho mọi người kịp hoàn hồn, lại chĩa ngay lưỡi lê ba cạnh vào Liễu Sinh Tông Nhị, điên cuồng quát lên: “Liễu Sinh Tông Nhị, ngươi thất vọng rồi sao? Ta đã không hề sử xuất ra tuyệt chiêu ”nhất chiêu tất kia” kia, chính là bởi vì đệ tử của ngươi căn bản không đủ tư cách làm cho ta phải sử xuất ra một chiêu đó. Nếu nghĩ muốn nhìn cho rõ, vậy thì chính mình tiến lên đây đi! Đương nhiên, ngươi vẫn có thể tiếp tục phái đệ tử của ngươi đi tìm cái chết! Ta sẽ không hề ngại giết thêm nhiều người Nhật Bản, ta thực muốn nhìn xem, ngươi rốt cuộc có được bao nhiêu đệ tử cam tâm tình nguyện vì ngươi mà chịu cho ta giết!”.

Liễu Sinh Tông Nhị trên mặt không ngừng co giật, hắn nhìn lại một chút các đệ tử đứng phía sau mình, nghênh đón tất cả đều là những ánh mắt đang né tránh đi, ngay cả con gái hắn Liễu Sinh Anh tử cũng không ngoại lệ. Mà đám người Trung Quốc kia, thậm chí đám người Nhật Bản Thuyền việt Hoành Sơn, ánh mắt nhìn hắn đều là tràn ngập sự coi thường cùng khinh rẻ.

Đột nhiên trong lúc này, Liễu Sinh Tông Nhị đã biết mình tuyệt đối không thể lùi được nữa, lùi một bước sẽ khiến cho cuộc đời của hắn hoàn toàn kết thúc, sẽ khôgn còn ai thèm để ý đến hắn nữa, ngay cả các đệ tử vốn kính sợ hắn như là thần thánh cũng sẽ trở nên xem thường hắn.

Nắm chặt lấy chuôi đao, Liễu sinh Tông Nhị hướng Vương Chí Đạo tiến tới.

Nghênh đón hắn chính là một ánh mắt như âm u, như băng giá. Liễu Sinh Tông Nhị không biết tại sao, đột nhiên cảm giác được ánh mắt của Vươgn Chí Đạo làm hắn phát lạnh trong tim, mơ hồ cảm thấy một thiếu niên bất quá chỉ hơn mười sáu tuổi kia, hình như thật sự có thể giết chết hắn.

Trong tâm một mực ép chính mình phải trấn tỉnh lại, nhưng là Liễu Sinh Tông Nhị lại khôgn có cách nào khống chế được trái tim hắn đang run rẩy, bởi vì Liễu Sinh Tông Nhị đã nhìn thấy, thi thể nằm ở dưới chân Vương Chí Đạo kia, từng là đệ tử Thu Sơn luôn kính trọng hắn nhất, đôi mắt chết còn không nhắm lại vẫn như đang trừng trừng dõi theo hắn. Đối với ánh mắt đã chết ấy, so với ánh mắt sống của Vương Chí Đạo, lại càng làm trái tim hắn thêm lạnh giá.

Điên cuồng quát lên một tiếng, Liễu sinh Tông Nhị trước hết thông qua tiếng thét phát tiết hết những áp lực trong lòng đang làm hắn hít thở khôgn thông, sau đó liền rút đao ra. Nhưng ngay tại trong nháy mắt đó, hắn đã cảm thấy trên ngực chính mình chợt nhói đau, tiếp theo hắn lại thấy được Vương Chí Đạo đã đứng ngay trước mặt hắn, thật gần, cơ hồ như cùng hắn dính sát vào nhau đứng cùng một chỗ.

Nhanh, thật quá nhanh! Chỉ là một chiêu rất bình thường, rất phổ thông, chẳng qua là chỉ bước nhanh về phía trước, lưỡi lê ba cạnh hướng phía trước đâm tới mà thôi. Nhưng là Liễu Sinh Tông Nhị ở dưới một chiêu thức bình thường kia vẫn cứ để cho lưỡi lê ba cạnh đâm xuyên qua trái tim mình.

Trong tâm không cam lòng, Liễu Sinh Tông Nhị không nhịn được cố hỏi Vương Chí Đạo một câu:

“Tuyệt chiêu tất sát kia của ngươi đâu, tại sao khôgn sử ra đi!”.

“Ta đã sớm sử xuất ra rồi!”. Vương Chí đạo hồi đáp.

“Như vậy rốt cuộc là tuyệt chiêu gì?”.

“Công tâm vi thượng!”.

Ngạc nhiên một lúc lâu, Liễu Sinh Tông Nhị bỗng nhiên phát ra một tiếng cười to nhưng so với khóc lại còn khó nghe hơn, sau đó ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, nwfm xuốgn bên cạnh thi thể đệ tử của chính mình.

Bốn phía đều trở nên tĩnh lặng, vô cùng tĩnh lặng, vô luận là bên phía người Nhật Bản hay là bên phía người Tinh Võ Môn, đều bị kết quả này làm cho ngây dại cả kinh. Cho dù bên phía Tinh Võ Môn không ít người đã bị lây thái độ tự tin của Vương Chí Đạo, đối với việc Vươgn Chí đạo sẽ đánh bại Liễu Sinh Tong Nhi có tin tưởng nhất định, nhưng mà người nào cũng khôgn ngờ tới, kết quả lại xảy ra nhanh như vậy, Vươgn Chí Đạo vừa xuất thủ đã giết chết ngay Liễu Sinh Tân Âm phái nhất phái chi chủ, Nhật Bản nổi danh kiếm đạo tông sư, Liễu Sinh Tông Nhị. Cho nên bọn họ trong một khắc thời gian cũng đã quên mất khôgn hoan hô!

Đột nhien một tiếng vỗ tay vang lên, nhưng vỗ tay lại là Thuyền Việt Hoành Sơn bên phía Nhật Bản, chỉ nghe hắn cảm thán nói: "Đặc sắc, thật sự là vô cùng đặc sắc, Vương Chí Đạo, bây giờ ngay cả ta cũng không thể không bội phục ngươi, rõ ràng Liễu Sinh Tông Nhi thực lực còn vượt hơn ngươi rất xa, nhưng mà kết quả lại để cho ngươi chỉ một chiêu đã giết chết hắn rồi! Ngươi căn bản là không hề có cái gì là tất sát tuyệt chiêu có thể khắc chế Liễu Sinh kiếm đạo, ngươi chỉ là nhờ hù dọa hắn mà thôi. Từ khi ở biệt thự của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ngươi bắt đầu hướng Liễu Sinh Tông Nhị khiêu chiến, ngươi đã bày ra cục diện đánh vào tâm lý, cố ý nói ra có tất sát tuyệt chiêu khắc chế được Liễu Sinh kiếm đạo, sau lại bắt Liễu Sinh Tông Nhị ký vào Sinh Tử Trạng, lại một chiết chết đệ tử đắc ý Thu Sơn của hắn, từng bước từng bước một làm cho Liễu Sinh Tông Nhị rơi vào cạm bẫy công tâm của ngươi, làm cho hắn tin rằng ngươi thực sự có cái tất sát tuyệt chiêu gì có thể khắc chế được Liễu Sinh kiếm đjao của hắn . Thật đáng buồn a, người tu luyện kiếm đạo coi trọng nhất chính là tu tâm, Liễu Sinh Tông Nhị kia đường đường là nhất phái chi chủ, thân trải qua lớn nhỏ khôgn dưới trăm trận chiến, tâm chí đã luyện được kiên định vững chắc như bàn thạch, nhưng không ngờ lại bị ngươi liên tục công phá mà tạo thành lỗ hổng, làm cho sức phán đoán cùng phản ứng đều giảm xuống, phát huy thất thường, mới có thể để cho ngươi vừa ra tay đã giết được hắn. Nếu như hắn có thể bảo trì tâm tính bình thường khi cùng ngươi đối chiến, ngươi căn bản tuyệt đối không có khả năng có cơ hội chiến thắng!".

Vương Chí Đạo đột nhiên ho khan một tiếng, đưa tay ôm lấy mạn sườn của chính mình, cười khổ nói: "Trên thực tế, Liễu Sinh Tông Nhị vẫn đang có cơ hội chiến thắng được ta, trò mánh lới nhỏ của ta mặc dù có thể khiến cho hắn trong tâm kinh nghi bất định, nhưng mà ta đã sớm bị trọng thương rồi, xương sườn đã bị Lý Thư Văn dánh gãy một cây, thực lực cũng khôgn thể chân chính phát huy. Liễu Sinh Tông Nhị sai là sai ở chỗ hắn không nên phái đệ tử Thu Sơn của hắn xuất trận trước, Thu Sơn chết ở dưới tay ta, mới thực sự là đả kích trí mạng nhất đối với hắn, bởi vì hắn làm vậy đã bị mọi người các ngươi coi khinh, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy tự coi thường bản thân mình. Đây mới thực sự là nguyên nhân chân chính làm cho hắn phát huy thất thường!".

"Phụ thân!".

Liễu sinh Anh Tử đang một mực đứng ngẩn ngơ ở phía sau tựa hồ bây giờ mới tỉnh ngộ lại được, bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, đặc chạy nhào tới ôm thi thể Liễu Sinh Tông Nhị khóc rống lên.

Vương Chsi đạo trong tâm cũng có chút khôgn đành lòng, không nhẫn nhịn được nói: "Xin lỗi, việc này thật sự là không thể trách ta, nếu mà ta không hạ sát thủ, chính là ta sẽ chết trên tay phụ thân của cô, nên điều này không thể trách được ta!".

Liễu Sinh Anh Tử khôgn biết là có nghe được Vương Chí đạo nói hay không, chỉ một mực cúi xuống ôm lấy thi thể Liễu Sinh Tông Nhị khóc rống lên. Nhưng là các đệ tử còn lại của Liễu Sinh Tông Nhị lại bị chọc giận, chỉ thấy một tên đệ tử rút phăng võ sĩ đao ra, điện cuồng quát lớn: "Các anh em, chúng ta giết Vươgn Chí Đạo, mau vì sư phụ báo thù!".

Các đệ tử Liễu Sinh Tân Âm phái thấy thế đều đồng loạt xuất võ sĩ đao ra.

Đám người TInh Võ Môn cùng Tống thị Hình ý thấy thế trong lòng cả kinh, theo bản năng tất cả đều toàn bộ vọt lên, đứng chặn trước đám đệ tử Liễu SInh Tân Âm phái ánh mắt đang vô cùng kích đọng, đem Vương Chí Đjao che chở ở phía sau.

"Xin lỗi các vị, ta đã đến chậm, các vị còn chưa có bắt đầu luận võ sao ?Oh my God! Các vị đây là đang muốn làm cái gì đây, ý định muốn gây ra đại hỗn chiến hay sao?".

Bỗng nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc, chính là Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, chỉ thấy hắn được hơn mười tên lính Anh quốc cao lớn tráng kiện hộ tống tiến vào, chứng kiến được tình huống hiện thời trong Tinh Võ môn, không khỏi ngẩn người.

“oh my god! Trên mặt đất tại sao lại có người chết? Chẳng lẽ các ngươi đã kết thúc luận võ rồi hay sao? Xem ra ta đã thật sự đến chậm mất rồi, không được chứng kiến một màn trình diễn đặc sắc của các ngươi. Nhưng mà các ngươi có thể nói cho ta biết được mỗi ngươi các ngươi đều giương đao tuốt kiếm làm cái gì đây? Chẳng lẽ các ngươi hôm nay không phải là luận võ công bình hay sao?”.

Lại nghe Vương CHí Đạo cười nói với hắn: “Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, chúng ta đúng thật là đang luận võ công bình đây, bất quá lần này Sơn Khẩu tiên sinh dường như vẫn còn uốn dùng một chiêu đùa bỡn như lần trước, muốn bắt ta đưa lên Pháp đình! Nhưng mà lần này đây chúng ta đã có chuẩn bị, trước đó chúng ta đã cùng người chết ký vào SInh Tử Trạng. Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, xin mời ngài có thể nói cho ta biết, nếu như Sơn Khẩu tiên sinh lại một lần nữa muốn đưa ta lên trước Pháp đình, không biết tờ SInh Tử Trạng này có thể giúp ta thoát tội hay không?”.

“Như vậy sao? nếu dựa theo quy tắc trong giới võ thuật của các ngươi, Sinh Tử Trạng đích thực là có được hiệu lực trước Pháp luật!”. Vương tử Uy Nhĩ Sĩ lại thở dài, quay sang Sơn Khẩu Dụ Nhân nói: “Sơn Khẩu tiên sinh, không phải là ta không muốn giúp ông, nhưng sự tình hướng Tinh Võ Môn khiêu chiến là các ngươi nói ra trước, lúc ấy còn có ta ở đó, chính tai ta nghe được. Nếu là các ngươi hướng Tinh Võ môn khiêu chiến, hậu quả nên tự gánh chịu. Nếu như các ngươi vì bất lợi mà trở mặt làm xằng bậy, Sơn Khẩu tiên sinh, như vậy sẽ khiến cho người khác rất coi thường người Nhật Bản các ngươi. Nếu mà ta cũng giúp ông, ngay cả bản thân người Anh quốc chúng ta cũng sẽ bị người khác xem thường! Cho nên xin nghe một lời khuyên của ta, cho người của ông thu đạo lại, trở về đi thôi!”.

Sơn Khẩu Dụ Nhân trên mặt co giật vài cái, im lặng một lúc, rốt cuộc mới phất phất tay nói: “Gọi mọi người quay lại, chúng ta đi!”

59. Chương 70 Tổ Thần Xạ Sáu Người

“Vương Chí Đạo không hiểu chút nào hỏi lại: ”Lại vừa? Ta trước kia có nợ qua nhân tình của ngươi hay sao?”

Uy Nhĩ Sĩ cười ha hả nói: “Hình như đây không phải là lần đầu ta giúp ngươi giải vây đấy chứ?”

“Ờ, hình như đúng là có chuyện này, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ không phải đến tìm ta đòi lại nhân tình đấy chứ?”

Uy Nhĩ Sĩ vội nói: “No! No! Ta không phải là người nhỏ mọn như vậy. Ta hôm nay đến, là muốn nhắc nhở ngươi đừng quên ước định giữa hai chúng ta, ngươi đã đáp ứng làm huấn luyện viên bắn súng cho quân đội của ta!”

“Ngươi yên tâm, trí nhớ ta rất tốt, sẽ không quên đâu!”

“Vậy thì tốt rồi, ngươi yêu cầu lựa chọn người để huấn luyện, ta đã tuyển chọn rất tốt cho ngươi rồi đó. Vì để không phiền toái ngươi phải chạy đi chạy lại cả hai nơi, ta đã đưa bọn họ đến đây rồi. Sau này bọn họ sẽ ở lại Tinh Võ Môn để theo ngươi huấn luyện. Đương nhiên, ăn ở cùng mọi đồ dùng huấn luyện tất cả đều do ta chi trả, Tinh Võ Môn có cần thêm cái gì cũng có thể nói với ta. Ngươi xem như thế nào?”

Vương Chí Đạo nghe vậy ngạc nhiên nhìn hơn mười tên lính Anh quốc cao to lực lưỡng đứng sau lưng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, hỏi: “Ngươi nói đã tuyển chọn được người, chính là bọn họ hay sao?”

“Chỉ có sáu người thôi. Sáu người tổ Thần xạ, bước ra khỏi hàng!”

Theo mệnh lệnh ra oai của Uy Nhĩ Sĩ, lập tức có sáu tên lính Anh quốc quân phục giống nhau như đúc cùng tiến lên một bước, nhất tề xếp thành hàng một trước mặt Vương Chí Đạo, lại đồng loạt đưa tay chào kiểu nhà binh, lớn tiếng hô: “Huấn luyện viên, Thần xạ tổ sáu người hướng ngài báo danh!”

Vương Chí Đạo ngẩn người, nhìn sáu tên lính Anh quốc đang đứng ngay trước mặt mình, tên nào cũng là uy mãnh bưu tráng, có thể so sánh được với những ngôi sao phim hành động ở đời sau như Sử Thái Long

(Silvester Stallone) hoặc là A Nặc (Arnold Schwarzenegger), đành cười khổ nói với Uy Nhĩ Sĩ: "Ngươi muốn cho sáu người bọn họ ở lại trong Tinh Võ Môn?"

Uy Nhĩ Sĩ vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, nói: "Ta cảm giác được đệ tử cùng huấn luyện viên ở cùng với nhau, nhất định sẽ thu được kết quả huấn luyện rất tốt, cũng có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian ngươi không phải chạy đi chạy lại! Lại còn một phương diện khác, ta hy vọng ngươi có thể để cho bọn họ cùng với đệ tử Tinh Võ Môn cùng nhau luyện tập một chút công phu Trung Quốc của các người, yêu cầu này của ta không phải là quá đáng chứ hả?"

"Quá đáng hay không quá đáng, không phải là do ta có thể quyết định được, có thể để cho bọn họ ở lại chỗ này hay không, cũng không phải là việc mà ta có thể định đoạt!" Vương Chí Đạo vẻ mặt nghiêm túc nói với Uy Nhĩ Sĩ: "Hết thảy những việc này đều phải do Nhị sư huynh của ta, cũng là Môn chủ Tinh Võ Môn, mới có thể quyết định được. Ngươi đi tìm hắn thương lượng đi, ta đi về trước nghỉ ngơi một chút, các ngươi thương lượng tốt rồi thì lại tới tìm ta!"

Vương Chí Đạo nói xong không hề để ý tới Uy Nhĩ Sĩ nữa, để mặc kệ hắn cho Hoắc Đình Giác xử lý.

Trở lại trong phòng riêng của mình, Vương Chí Đạo cảm thấy chỗ xương sườn bị thương lại bắt đầu phát cơn đau, thương tổn Lý Thư Văn tặng cho hắn cũng chưa có khôi phục hoàn toàn. Nghĩ lại ngày hôm nay thật là quá nguy hiểm, nếu Liễu Sinh Tông Nhị không bị hắn dùng mưu kế công tâm khiến cho tâm thần đại loạn, bị hắn xuất kỳ bất ý giết chết, chỉ sợ hôm nay người chết chính là hắn. Mặc dù Vương Chí Đạo luôn cho rằng chính bản thân hắn cho dù chết đi cũng bất quá lại là tái sinh một lần nữa mà thôi, nhưng là bản thân hắn khi đến thời đại này còn chưa có làm nên thành tích gì, lại để bị một người Nhật Bản giết chết, dù có nói thế nào cũng chết không thể nhắm mắt được.

Khoanh chân ngồi trên giường, Vương Chí Đạo chuyên tâm luyện tập "nghịch thức thở bụng sâu", tranh thủ làm cho chỗ xương sườn bị gãy nhanh chóng hồi phục.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Vương Chí Đạo nghe được một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, sau khi mở mắt ra đã nhìn thấy Ô Tâm Lan đi vào.

Chỉ nghe Ô Tâm Lan nói: "Vương Chí Đạo, ngươi đã nghỉ ngơi thật tốt chưa? Nhị sư huynh cùng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đang chờ ngươi đó!"

"Nhị sư huynh cùng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đã đạt thành hiệp nghị rồi hay sao?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Phải!" Ô Tâm Lan cười nói: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ kia quả thật là rất hào phóng. Hắn đã hứa với Nhị sư huynh, sẽ giúp đỡ không điều kiện để Tinh Võ Môn thành lập một cái phân quán ở Anh quốc, cũng phụ trách hết thảy mọi chi phí tiêu dùng. Nhị sư huynh vốn đã nghĩ tới việc đem Tinh Võ Môn phát triển ra toàn thế giới, nghe thấy hắn đưa ra điều kiện có sức hấp dẫn như vậy, liền đáp ứng để cho sáu tên lính Anh quốc kia lưu lại trong Tinh Võ Môn, cũng đồng ý rằng ngoài việc ngươi dạy bọn chúng phép bắn súng, cũng sẽ dạy cho bọn chúng các công phu Tinh Võ Môn. Nhưng mà vẫn có một điều kiện là, sáu tên lính Anh quốc kia phải theo quy tắc bái sư của người Trung Quốc, sau này chính là đệ tử người nước ngoài của Tinh Võ Môn. Thật kỳ quái chính là Vương tử Uy Nhĩ Sĩ lại rõ ràng không cần suy nghĩ gì mà đã đáp ứng ngay!"

"Việc này đối với Uy Nhĩ Sĩ kia thì chỉ có lợi chứ không có gì tổn hại!" Vương Chí Đạo cười nói: "Công phu Trung Quốc, đối với dương mao tử mà nói, thì quả thật là một thứ rất thần kỳ hấp dẫn, Uy Nhĩ Sĩ nằm mơ cũng muốn học công phu Trung Quốc, chỉ sợ so với học tay nghề thần xạ của ta lại càng nhiệt tình hơn. Bây giờ có được cơ hội này, hắn cao hứng còn không hết, làm sao lại còn so đo tính toán gì nữa. Nếu hắn không phải là Vương tử Anh quốc, danh phận bị trói buộc, chỉ sợ chính hắn cũng sẽ bái nhập vào Tinh Võ Môn để học công phu đó."

"Nhưng mà tại sao hắn chỉ phái có sáu tên lính Anh quốc đến học mà thôi, nhiều hơn một chút không phải là tốt hơn sao? Huống chi hắn muốn nhất hẳn là quân đội thần xạ, mà không phải là quân đội công phu. Quân đội thần xạ, vậy mà chỉ có sáu người, điều này có thể hay sao?" Ô Tâm Lan có chút khó hiểu hỏi lại.

"Hắn không phải là muốn lấy một tổ sáu người kia lập thành quân đội thần xạ, mà là muốn bọn chúng lập thành một đội huấn luyện viên cho quân đội. Yêu cầu đối với ta, trên thực tế, là huấn luyện ra cho hắn được một nhóm huấn luyện viên mà thôi."

Vương Chí Đạo vừa nói vừa tuột xuống giường, lại bảo Ô Tâm Lan: "Chúng ta đi gặp Nhị sư huynh cùng Uy Nhĩ Sĩ thôi, đừng để cho bọn họ đợi lâu!"

Nhìn thấy Vương Chí Đạo đi ra, Hoắc Đình Giác có chút xấu hổ, ho khan một tiếng, nói: "Vương sư đệ, những người này ta đã đáp ứng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đây để cho bọn họ lưu lại rồi, ngươi xem lúc nào chính mình có thời gian rảnh rỗi, để dạy thuật bắn súng cho bọn họ, bọn họ cũng muốn được hoc công phu Tinh Võ Môn, ngươi khi có thời gian cũng dạy cho bọn họ đi!"

"Ta đã biết rồi!" Vương Chí Đạo gật đầu, trước hết nhìn qua Tổ Thần xạ sáu người một lần, sau đó quay sang Uy Nhĩ Sĩ còn đang ngồi ở đó, nói: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, trước hết cần phải nói trước, phương pháp huấn luyện của ta vô cùng khổ cực đó, bất kể là thuật bắn súng hay là công phu, nếu như muốn đạt được thành tích, đều phải chịu khó chịu khổ. Nếu không chịu được gian khổ, người học sẽ không đạt được tới công phu thực sự, nếu như trong những người ngươi đề cử tới này, có ai không chịu đựng được gian khổ, ta sẽ không chút do dự đuổi hắn ra khỏi Tinh Võ Môn!"

Uy Nhĩ Sĩ vội nói: "Ngươi yên tâm, sáu người này là do chính ta ngàn chọn vạn tuyển mới lựa được ra tinh anh trong tinh anh, mỗi người đều có thể chịu đựng được gian khổ. Hơn nữa bọn họ cũng hiểu được vài câu tiếng Trung Quốc đơn giản, Bố Long Đức (Blonde) cùng Ngả Mỗ Sĩ (Ianmushi) nói tiếng Trung Quốc so với ta còn khá hơn, bốn người còn lại nếu như có người nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, bọn họ có thể phiên dịch lại được, có thể đỡ được cho các ngươi đôi chút phiền phức…"

"Ngôn ngữ không thành vấn đề, ta cũng rất tinh thông tiếng Anh!" Vương Chí Đạo dùng tiếng Anh cắt ngang lời hắn.

"Đúng, đúng, ta đã quên mất là ngươi tinh thông tiếng Anh, nói như vậy, vậy thì không còn vấn đề gì nữa rồi!" Uy Nhĩ Sĩ cười nói.

"Attention!"

Vương Chí Đạo đột nhiên quay sang tổ Thần xạ sáu người hét lớn một tiếng.

Tổ Thần xạ sáu người phản ứng lại cực nhanh, lập tức mọi người đều rập chân đứng nghiêm, mỗi người đều đứng thẳng tắp.

Vương Chí Đạo lại nghĩ đến tác phong của tay huấn luyện viên ma quỷ đã từng huấn luyện mình ở kiếp trước khi còn làm lính trinh sát, không tự chủ được liền bắt chước ngữ khí của hắn, đối với sáu tên lính Anh quốc cao giọng giáo huấn: "Sáu người các ngươi nghe cho rõ đây, từ nay về sau, ta sẽ là huấn luyện viên của các ngươi, từ giờ trở đi tất cả thời gian của các ngươi, kể cả đi ngủ, ăn cơm, đi nhà xí, đi tắm rửa cũng đều phải nghe theo ta an bài, không được tự mình làm chủ. Để cho thuận tiện, các ngươi từ bây giờ không được dùng tên riêng của bản thân mình nữa, ta sẽ cho mỗi người các ngươi một biệt hiệu. Bắt đầu từ ngươi, gọi lần lượt 001, 002, 003, 004, 005, 006! Khi ta gọi đến biệt hiệu của người nào, người đó phải lớn tiếng trả lời 'Yes Sir!'!

Đáng tiếc là thiếu mất một người, nên không thể đào tạo ra một gã 007, trong lòng Vương Chí Đạo có chút tiếc nuối.

"Báo cáo huấn luyện viên!" Chính là Bố Long Đức biệt hiệu 001 mở miệng nói: "Ta có thể bỏ đi hai cái số 0 trong biệt hiệu được không, trực tiếp gọi 'Thứ nhất' là được rồi!"

"Không thể!" Vương Chí Đạo kiên quyết từ chối, tiếp tục cao giọng giáo huấn: "Ta nếu đã là huấn luyện viên của các ngươi, các ngươi đều phải làm việc theo yêu cầu của ta. Yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ có hai điều. Thứ nhất: Từ hôm nay trở đi, ta đưa ra bất kỳ mệnh lệnh nào, các ngươi phải phục tùng không điều kiện, lập tức chấp hành ngay! Thứ hai, đối với bất kỳ mệnh lệnh nào của ta, không được tỏ ra một chút hoài nghi hay bất mãn nào! Các ngươi đã đồng ý chưa, nếu không đồng ý có thể lập tức rời đi khỏi Tinh Võ Môn! Lập tức trả lời ngay vấn đề này cho ta!"

Sáu tên lính Anh quốc ngoài mặt đều hơi nhăn nhó một chút, đưa mắt liếc nhìn Uy Nhĩ Sĩ bên cạnh một cái, lập tức đồng thanh lớn tiếng hồi đáp: "Báo cáo huấn luyện viên, chúng ta đồng ý!"

"Tốt lắm, các ngươi đã đủ tư cách rồi, cũng có thể ở lại trong Tinh Võ Môn!", Vương Chí Đạo nói xong liền quay lại, đối Uy Nhĩ Sĩ đang trợn mắt há mồm, hỏi: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, ngươi đối với những lời ta vừa

nói thấy thế nào? Nếu không có ý kiến gì thì xin mời về đi, còn bọn họ cứ giao cho ta là được rồi!"

Uy Nhĩ Sĩ vội vàng phản ứng lại, vỗ tay nói: "Không có ý kiến, không có ý kiến gì! Thành thật mà nói, ta còn là lần đầu nhìn thấy phát biểu đặc sắc như vậy. Ok! Vậy bọn họ sẽ giao lại cho ngươi, sau ba tháng nữa ta sẽ quay trở lại, hy vọng đến lúc đó có thể chứng kiến được bọn họ đã đạt được thành tích tốt. Bây giờ ta xin cáo từ trước!"

60. Chương 71 Tinh Anh Hay Là Rác Rưởi

Nhìn lại sáu người học viên của mình, Vương Chí Đạo cảm thấy rất hài lòng, thầm nghĩ nếu sáu người lính này có thể chịu đựng được gian khổ, trải qua được thời gian ba tháng rèn rũa huấn luyện thật tốt, nói không chừng trong tương lai sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho chính mình. Xem ra bản thân mình trong thời gian ba tháng sắp tới nên vì bọn họ mà bỏ tâm tư nhiều hơn một chút.

Vương Chí Đạo rõ ràng nhìn ra được, tuy sáu người lính Anh quốc này đối với bản thân mình tôn kính lễ độ, nhất nhất tuân lệnh, nhưng mà trong tâm lý căn bản là không phục, sở dĩ chịu nghe lời như vậy, cũng chỉ là theo mệnh lệnh của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ mà thôi. Nghĩ thế cũng đúng, mặc kệ là xem thế nào cũng không thể phủ nhận Vương Chí Đạo chỉ là một tiểu tử hơn mười sáu tuổi, còn sáu người lính Anh quốc kia người nào so với Vương Chí Đạo tuổi cũng lớn hơn nhiều, hơn nữa thân kinh bách chiến, là tinh anh trong tinh anh của binh lính Anh quốc, lại chưa từng nhìn thấy biểu hiện lúc trước của Vương Chí Đạo, như vậy làm sao có thể tin tưởng lời Vương tử Uy Nhĩ Sĩ khoa trương miêu tả về hắn, chịu tâm phục khẩu phục hắn đây?

Muốn huấn luyện ra được một nhóm binh lính đối với chính mình khăng khăng một mực, bảo sao nghe vậy, việc cần thiết đầu tiên chính là làm cho bọn họ đối với mình tâm phục khẩu phục.

Vương Chí Đạo hiểu biết rất sâu về những nội dung quan trọng nhất trong huấn luyện quân đội, cho nên hắn biết bây giờ việc cần phải làm là loại bỏ được sự hoài nghi của sáu người lính Anh quốc kia đối với thực lực của hắn, làm cho bọn họ đối với bản thân hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Đã nghĩ như vậy, Vương Chí Đạo đối sáu người lính Anh quốc cao giọng nói: "Được rồi, bây giờ Vương tử của các ngươi đã đi, chúng ta có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau. Ta biết sáu người các ngươi đối với ta cũng không phục, không tin ta có tư cách để đảm nhiệm làm huấn luyện viên cho các ngươi. Các ngươi có sự hoài nghi như vậy rất là bình thường, bởi vì nói thật ra, đối với năng lực của các ngươi ta cũng rất hoài nghi. Nói cái gì mà tinh anh trong tinh anh, trước khi các ngươi có thể chứng minh cho ta thấy điều này, các ngươi chỉ có thể tự xưng là binh lính rác rưởi. Trừ phi các ngươi có thể chứng minh cho ta thấy các ngươi đúng là tinh anh trong tinh anh! Nghe rõ chưa, bây giờ các ngươi có ai đối với ta còn không phục, cứ việc sảng khoái nói ra. Nếu như ngay cả nói thật mà cũng không dám nói, vậy thì sau này các ngươi nên tự xưng là binh lính rác rưởi là đúng rồi, ta sau này sẽ lấy phương pháp huấn luyện binh lính rác rưởi để huấn luyện các ngươi!"

Sáu người lính Anh quốc sắc mặt đều đỏ bừng lên, người nào cũng lộ ra thần sắc đang phải chịu khuất nhục, Bố Long Đức không nhịn được lớn tiếng nói: "Báo cáo huấn luyện viên, ta, Bố Long Đức xin có điều muốn nói…"

"Tự xưng là 001 đi, đã quên lời ta nói rồi hay sao, các ngươi từ hôm nay trở đi không có tên, chỉ có biệt hiệu, ngươi không có trí nhớ sao?" Vương Chí Đạo không khách khí lớn tiếng trách mắng Bố Long Đức.

Bố Long Đức trong ánh mắt hiện lên vẻ tức giận, thiếu chút nữa muốn phát tác, nhưng là lại vừa nghĩ đến mệnh lệnh của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, đành khuất phục, nói: "Báo cáo huấn luyện viên, 001 xin được nói ra suy nghĩ của mình!"

"Nói!"

"Ta thừa nhận, chúng ta quả thực rất hoài nghi đối với năng lực của huấn luyện viên! Còn có, chúng ta là tinh anh trong tinh anh, không phải là binh lính rác rưởi!"

"Không phải là binh lính rác rưởi hay sao? Chứng minh như thế nào đây?"

"Huấn luyện viên, ta sáu tuổi đã học đấm bốc, mười tuổi học đánh kiếm, mười sáu tuổi đã vào quân đội, tổng cộng đã tham gia mười bảy chiến dịch lớn nhỏ, mỗi một chiến dịch đều dũng cảm xung phong lên phía trước, tổng cộng đã giết hai trăm bảy mươi sáu tên địch, lập được chiến công lớn nhỏ đã sáu lần, được thăng cấp bốn lần, hiện nay chính là tiểu đội trưởng tiểu đội đột kích số ba trong bộ đội lục quân Hoàng gia Anh quốc, lý lịch quân nhân ghi lại từ khi chấp hành nhiệm vụ đến nay chưa từng bao giờ thất bại…"

"Chỉ là khoe khoang khoác lác như thổi bong bóng trâu mà thôi, ta muốn xem chính là biểu hiện thực tế, không cần nghe ngươi khoe khoang chiến tích trước kia" Vương Chí Đạo một lần nữa không hề khách khí cắt ngang lời hắn.

Bố Long Đức rõ ràng trong mắt lửa giận bừng bừng, thế nhưng vẫn đứng nghiêm thẳng tắp, nói: "Huấn luyện viên, vậy ta phải làm sao để chứng minh cho ngài thấy chúng ta là tinh anh trong tinh anh?"

"Được rồi, ta cho ngươi một cơ hội để tự chứng minh bản thân mình!"

Vương Chí Đạo quay đầu lại nhìn qua một chút đám người Tinh Võ Môn cùng Tống thị Hình Ý đang tò mò nhìn hắn huấn luyện đám lính Anh quốc, suy nghĩ một chút, ánh mắt dừng lại trên người Ô Tâm Lan vốn đang đứng cạnh Chu Điệp cùng nhau xem náo nhiệt.

Mỉm cười một chút, hắn đi đến nói với Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, cơ hội để ngươi biểu hiện thực lực đã đến rồi. Ngươi mau ra cùng dương mao tử kia đánh một trận, để cho hắn kiến thức một chút lợi hại của Tinh Võ Môn chúng ta!"

"Ta?" Ô Tâm Lan ngạc nhiên, nhìn nhìn một chút thân hình Bố Long Đức so với nàng to lớn gần gấp đôi, cơ bắp vạm vỡ giống như đúc bằng sắt thép, không khỏi có chút do dự.

Chu Điệp đứng bên cạnh cũng cau mày nói: "Chí Đạo, ngươi đừng có nói đùa. Tâm Lan như thế nào có thể đánh thắng được tên lính Anh quốc kia?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ô sư tỷ, đừng sợ, dương mao tử mặc dù vóc người cao lớn lực lưỡng, trên thực tế lại không thể chịu nổi một kích, đã quên ta dạy ngươi đối phó bọn đấm bốc cùng người cao to như thế nào rồi hay sao? Dựa theo phương pháp của ta mà làm là được, đừng quên ngươi có thể đánh với ta được đến bất phân thắng bại, ngươi thu thập dương mao tử kia hẳn là chỉ như một bữa ăn sáng!"

Ô Tâm Lan đã được khơi dậy hứng thú thi đấu, liền gật đầu nói: "Được rồi, ta ra giúp ngươi giáo huấn hắn!"

Lại cười cười một tiếng, Vương Chí Đạo xoay người nói với Bố Long Đức: "Đã nhìn rõ chưa, 001, đây chính là cơ hội để chứng minh ngươi là tinh anh trong tinh anh, chỉ cần ngươi có bản lãnh đem nàng đánh ngã, ta sẽ tin tưởng ngươi là tinh anh trong tinh anh, không phải là rác rưởi trong rác rưởi!"

Bố Long Đức nhìn đến Ô Tâm Lan, liền thiếu chút nữa thì tức giận đến nổ phổi. Thế này thì thật là quá xem thường người ta rồi, để cho ta một đại nam nhân đi đánh với một cái tiểu nữ tử sao? Cả năm người lính Anh quốc kia trên mặt cũng đều lộ ra thần sắc phẫn nộ.

Vương Chí Đạo căn bản là không hề để ý tới tâm tình của bọn họ, đối Ô Tâm Lan hạ lệnh, quát: "Ô sư tỷ, ra đòn!"

Vừa dứt lời, Ô Tâm Lan liền hướng Bố Long Đức xông vụt tới, lăng không bay lên Trắc Thích đá ra, đạp ngay lên ngực Bố Long Đích lúc này còn chưa có kịp phản ứng gì.

Đây chính là nguyên tắc chiến đấu thứ nhất Vương Chí Đạo đã dạy Ô Tâm Lan: Luôn luôn phải "Tiên phát chế nhân". Xem ra Ô Tâm Lan đối với nguyên tắc đánh nhau được Vương Chí Đạo chỉ dạy đã ghi nhớ rất sâu.

Bố Long Đức bị một cước này của Ô Tâm Lan đạp tới, 'huych huych" thụt lùi lại tới năm sáu bước, lại đặt mông ngồi bịch xuống trên mặt đất. Khi hắn đứng lên sắc mặt đỏ bừng, vội vàng hổn hển kêu lên: "Cái

này không tính, đây là cô ta đánh lén!"

Vương Chí Đạo đi tới ghé sát vào lỗ tai hắn bất ngờ hét lớn: "Ta mới vừa rồi không phải đã hô 'ra đòn' hay sao? Ngươi là người điếc hay là ngu ngốc?"

Bố Long Đức vừa tức vừa xấu hổ, nhưng lại không có cách nào phản bác.

"Ta lại cho ngươi một cơ hội nữa, tiếp tục ra đòn!"

Vừa nghe Vương Chí Đạo ra lệnh một tiếng, Ô Tâm Lan lai vụt xông tới, phấn quyền hướng lên, đánh thẳng vào cằm Bố Long Đức.

Lúc này Bố Long Đức đã có chuẩn bị rồi, tay phải vừa nhấc liền bắt được phấn quyền của Ô Tâm Lan. Nhưng thật không ngờ, hạ thể hắn đột nhiên đau nhức, chính là Ô Tâm Lan bên dưới đã vô thanh vô tức đá ra một ngọn Liêu Âm cước, đúng vào giữa hạ bộ Bố Long Đức.

Bố Long Đức đau đến nỗi tay ôm hạ bộ, hai chân nhảy dựng lên giống như là con ếch, nhìn bộ dáng tức cười của hắn làm cho đám người Tinh Võ Môn cùng Tống thị Hình Ý thiếu chút nữa cùng cười phá lên. Ngay cả Chu Điệp đang một mực nhăn nhó lo lắng cũng không nhịn được cười, đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm cười nhẹ một tiếng "hí hí", trong lòng lần đầu tiên cảm thấy kinh ngạc đối với năng lực của Ô Tâm Lan. Lúc đầu nàng đồng ý để cho Ô Tâm Lan làm vệ sĩ cho mình, trên thực tế chính là do nể mặt mũi Vương Chí Đạo, hơn nữa nàng cũng rất muốn có một cô gái hoạt bát nhanh nhẹn đáng yêu như Ô Tâm Lan theo nàng làm bạn, giúp nàng giải sầu, nên mới hào phóng để cho Ô Tâm Lan đi theo nàng. Nhưng mà thực ra trong lòng nàng cũng không tin rằng Ô Tâm Lan có thực lực để đảm nhận làm vệ sĩ cho nàng, vẫn thường coi Ô Tâm Lan như là một hảo tỷ muội mà thôi. Bất quá biểu hiện lần này của Ô Tâm Lan đã làm cho nàng có một cái nhìn khác hẳn.

May là năng lực của Ô Tâm Lan thiên về linh hoạt khéo léo, lực sát thương cũng không quá mạnh mẽ, nếu không chỉ sợ một cước kia đã đem Bố Long Đức biến thành thái giám rồi.

Cuối cùng cũng có thể đứng lại bình thường, Bố Long Đức thẹn quá thành giận nói: "Không tính không tính, lần này cũng không tính, cô ta đá hạ bộ của ta, như vậy là phạm quy!"

Hắn còn tưởng rằng đây là đang đấu quyền Anh hay sao?

Vương Chí Đạo hỏi: "Lúc ngươi đang ở trên chiến trường, còn có thể chỉ trích đối phương phạm quy hay sao?"

"Điều này..." Bố Long Đức lần nữa không nói được gì.

"Được rồi, xem ra ngươi vẫn còn đang không phục, như vậy đi, ta lại cho ngươi thêm một cơ hội. Ngươi tự mình lựa chọn lấy một đối thủ, tất cả mọi người ở đây ngươi đều có thể chọn, chỉ cần ngươi có thể đánh bại được đối thủ cho chính mình lựa chọn, ngươi vẫn là có thể chứng minh được chính mình là tinh anh trong tinh anh!" Vương Chí Đạo rất hào phóng nói.

Bố Long Đức nghe nói như vậy, lập tức đưa mắt nhìn lại đám người đang đứng tại tràng. Ánh mắt đầu tiên rời vào trên người Chu Điệp, bất quá lại rời đi rất nhanh, xem ra hắn là đem Chu Điệp coi như là dạng phụ nữ giống như Ô Tâm Lan. Nhìn vòng vo một hồi, ánh mắt của hắn dừng lại trên một người thoạt nhìn rõ là một lão nhân.

Vương Chí Đạo tủm tỉm cười, nói với hắn: "Ngươi muốn chọn lựa Tống Thế Vinh lão gia tử làm đối thủ của ngươi hay sao? Suy xét cẩn thận, sau này không thể hối hận đâu."

Tống Thế Vinh lão gia tử? Đã từng nghe qua rồi, hình như đã nghe thấy bọn võ giả vệ sĩ bảo vệ bên mình Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nói qua, tựa hồ chính là một lão già công phu rất lợi hại. Bối Long Đức vội vàng rời ánh mắt đi, nhìn tới khắp trên người Lưu Chấn Đông, Trần Tử Chính, Hoắc Đình Giác, rồi lại chuyển tới Nông Kính Tôn. Mỗi người kia thoạt nhìn đều như một cao thủ công phu, à, còn người này mặc dù thoạt nhìn không giống như thế, nhưng tuổi tác hắn lớn như vậy, nói không chừng cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ, không thể chọn lựa hắn được.

Bố Long Đức rốt cuộc cũng rời ánh mắt ra khỏi người Nông Kính Tôn, nhưng thật ra Nông Kính Tôn kia, một điểm võ công cũng không biết, lại đang hoảng sợ toát mồ hôi lạnh đầy người.

À đây rồi, tiểu tử này thoạt nhìn văn nhược nho nhã, yếu đuối mong manh như một con đàn bà, nói không chừng chỉ cần một quyền có thể đánh ngã hắn. Vậy có nên chọn hắn không đây?

Hay là không được, Bố Long Đức ta là hạng người như thế nào, nếu lựa chọn một cái đối thủ yếu nhược như vậy, cho dù có đánh thắng hắn cũng sẽ chỉ làm cho mọi người chê cười. Không thể chọn hắn, nhất định phải chọn lựa một người thoạt nhìn có bộ dáng xứng đáng là đối thủ của mình.

Bố Long Đức thực không biết chính mình thiếu chút nữa đã lựa chọn phải một đối thủ siêu cường! Ánh mắt hắn lại chuyển đi khỏi thân người Tôn Đại Chu, lại chuyển đến trên người một gã đang đứng sau Tôn Đại Chu. Mắt hắn sáng ngời lên, đây rồi, chính là gã kia. Tướng mạo thoạt nhìn thật là uy vũ, thân thể cũng có phần lực lưỡng khỏe mạnh. Nhìn trang phục có lẽ là vệ sĩ cho tên tiểu tử yếu đuối mong manh kia, nhưng mà những dạng người như vậy, thông thường lại giống nhau đều không chịu nổi một kích, chính mình đã thu thập qua rất nhiều gã rồi, lần này đây cũng nhất định không thể nhìn lầm!

"Ngươi đã chọn được chưa?" Vương Chí Đạo có vẻ không nhịn được liền hỏi.

"Đã chọn được rồi, ta muốn chính hắn làm đối thủ của ta!"

Bố Long Đức vươn tay chỉ vào đối thủ hắn đã lựa chọn, mọi người vừa nhìn theo đều không khỏi ngạc nhiên, thật không ngờ đối thủ hắn lựa chọn lại chính là Trần Chân.

Vương Chí Đạo trong lòng có chút buồn cười, thầm nghĩ đây là do ngươi tự tìm đến, đừng có trách ta. Hắn đầu nói: "Được rồi, như các ngươi mong muốn. Ngoài ra để tiết kiệm thời gian, lại cho các ngươi hoàn toàn tâm phục khẩu phục, ta cho tất cả mọi người các ngươi một cơ hội. Cả sáu người các ngươi cùng lên đi, chỉ cần các ngươi liên thủ có thể đánh ngã hắn, sẽ chính là tinh anh trong tinh anh! Sau này khi huấn luyện ta sẽ lại hoàn toàn nghe theo an bài của các ngươi, các ngươi nghĩ muốn luyện cái gì thì luyện cái đó!"

Sáu người lính Anh quốc nghe vậy đầu tiên là ngỡ ngàng sửng sốt, sau đó mỗi người đều là lửa giận bừng bừng: Xem thường chúng ta như vậy hay sao, để cho chúng ta sáu người đánh với một người? Cho rằng sáu người chúng ta là rác rưởi không chịu nổi một kích hay sao? Được, đã như vậy thì để chúng ta tháo tung hết xương khớp toàn thân tiểu tử kia, để xem ngươi còn dám khinh thường chúng ta hay không!"

Vương Chí Đạo hiển nhiên biết tâm tình lúc này của sáu người lính Anh quốc, hắn hướng Trần Chân đi đến, cười nói với hắn: "Ngũ sư huynh, phải xem huynh rồi!"

Trần Chân trong lòng cười khổ, thở dài nói: "Vương sư đệ, ngươi đối với bọn họ như vậy, có phải là có phần hơi quá mức hay không?"

"Đúng thế!" Hoắc Đình Giác đang đứng một bên cũng không nhịn được, nói: "Ta đã đáp ứng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ để cho bọn họ lưu lại, ngươi đối với bọn họ như vậy sẽ không tốt lắm đâu. Như thế sẽ làm cho Vương tử Uy Nhĩ Sĩ cho rằng Tinh Võ Môn chúng ta lòng dạ hẹp hòi, không có đại lượng dung người."

Vương Chí Đạo cười nói: "Nhị sư huynh, Ngũ sư huynh, ta làm như vậy là có nguyên nhân. Sáu tên lính Anh quốc này đều đã trải qua chiến trường, mỗi người đều kiêu ngạo ngang ngược, rất khó khống chế, hơn nữa bọn chúng đối với lễ nghĩa của người Trung Quốc chúng ta đều không cho là đúng, nếu như chúng ta không thể làm cho bọn chúng đối với chúng ta tâm phục khẩu phục, bọn chúng nhất định sẽ không chịu nghiêm chỉnh ở tại Tinh Võ Môn. Đến lúc đó nếu xảy ra chuyện lộn xộn, chỉ sợ các người càng khó thu thập. Cho nên ta cho rằng, muốn để cho bọn họ nghe lời, muốn triệt để khống chế bọn họ, phải để cho bọn họ đối với chúng ta hoàn toàn tâm phục khẩu phục, thậm chí trong lòng còn phải sinh ra kính sợ. Có như vậy bọn chúng mới có thể ngoan ngoãn ở trong Tinh Võ Môn, không để cho chúng ta rước lấy phiền toái! Dạng người như bọn chúng, thường thường đều giống nhau chỉ bội phục người mạnh hơn, chỉ cần chúng ta có thể chứng minh mạnh mẽ hơn nhiều so với bọn chúng, bọn chúng sẽ đối với chúng ta tâm phục khẩu phục."

Trần Chân gật đầu, nói: "Ngươi nói rất có lý, được rồi, ta đã biết nên làm như thế nào rồi, để cho ta đi!"

61. Chương 72 Tâm Phục Khẩu Phục

Trần Chân đi tới trước mặt sáu tên lính Anh quốc, cũng không cần bày ra tư thế gì, cứ như vậy tùy ý đứng ở đó, lại đối sáu tên lính Anh quốc kia nói: "Các ngươi ra tay đi!"

Một tiếng gầm vang giận dữ, chính là Bố Long Đức đã dùng quyền kích trong đấm bốc hướng Trần Chân phát động công kích trước.

Trần Chân cước bộ chỉ trượt một cái, một ngọn Trắc Thích đã mãnh liệt đá ra trúng ngay vào giữa bụng Bố Long Đức.

Động tác vô cùng lưu loát, tốc độ cực kỳ nhanh, chớp thời cơ ra đòn lại càng hoàn mỹ vô cùng, Bố Long Đức trong đầu ngay cả ý định né tránh cũng còn chưa kịp nổi lên, đã bị Trần Chân đá trúng.

Nói về uy lực của đòn đá chân, Ô Tâm Lan hiển nhiên còn xa cũng không thể so sánh nổi với Trần Chân. Chỉ là một ngọn Trắc Thích đơn giản lướt chân đá ra, Bố Long Đức hình thể to lớn hơn nhiều so với Trần Chân, lại bị đá đến nỗi hai chân đều rời khỏi mặt đất cả người bay ngược lại xa đến bảy tám bước chân, vừa rơi xuống đất đã ôm bụng quỳ rạp xuống nôn khan không dứt.

002 lúc này đã vọt tới bên trái Trần Chân, đang muốn cùng Bố Long Đức giáp công, thấy thế đang kinh hãi, còn chưa có kịp phản ứng lại, đã bị tay trái của Trần Chân một đòn Phản bối quyền bắn vụt tới đánh lên mặt hắn. 002 chỉ thấy trong đầu "ong ong" mấy tiếng, trước mắt bắn tóe ra vô số ánh sao sa, lập tức quay cuồng không phân biệt nổi phương hướng nữa.

003 lúc này đã xông được tới bên phải Trần Chân, lập tức dựng đầu gối hướng Trần Chân thúc tới. Nhưng còn chưa có thúc được đến người Trần Chân, chân trụ hắn đã trúng một cước, lập tức té ngã trên mặt đất, không thể đứng lên được nữa, chân trụ tê bại đi giống như là đã biến mất vậy.

004 đang ở bên cạnh 003, ngay cả chiêu thức cũng còn chưa kịp xuất ra, đã bị Trần Chân một ngọn cước Cao Hoành Tảo quét qua, đá ngay vào trên mặt, lập tức đổ nhào xuống mặt đất lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

005 vậy nhưng lại chuyển được tới phía sau lưng Trần Chân, tiến lên dùng hai cánh tay tráng kiện ôm siết chặt lấy Trần Chân. Đang bị Trần Chân làm cho kinh sợ đến run rẩy cả người, 006 thấy thế không khỏi mừng rỡ, vội vàng vung lên nắm tay to tướng nằm mặt Trần Chân bổ tới.

Thật không ngờ, một thân thể đồ sộ lại bay tới nghênh đón hắn. Chính là Trần Chân thân người nghiêng về trước rung mạnh lên một cái, thế mà lại có thể đem 005 đang ôm chặt chính mình ở phía sau quăng lên phía trước. "Chát" một tiếng, đầu 005 cùng đầu 006 đụng vào nhau thật mạnh, hai tên lính Anh quốc thiếu chút nữa đồng thời cùng bị bẻ gãy xương cổ.

Năm chiêu, Trần Chân chỉ sử ra có năm chiêu, đã đánh ngã sáu tên lính Anh cường tráng. Ở đây những người lần đầu tiên được chứng kiến thân thủ kinh người của Trần Chân, người nào cũng lộ ra biểu tình kinh sợ, vẻ bàng hoàng hiện lên trong mắt.

Sau khi qua cơn kinh ngạc, Tống Thế Vinh quay sang Tống Hổ Thành đang đứng bên cạnh, thở dài nói: "A Hổ, xem ra thực lực người này còn muốn mạnh hơn ngươi nhiều, ngươi còn cần cố gắng gấp bội mới được đó!"

Tống Hổ Thành tuy đối với Trần Chân vẻ mặt lộ thần sắc kính nể, nhưng nghe vậy hắn lại nói: "Sư phụ, người yên tâm, con sẽ không bại bởi hắn. Từ ngày mai trở đi, con sẽ đem kế hoạch luyện công của bản thân mình tăng lên gấp đôi."

Lúc này đã nghe thấy Vương Chí Đạo đang đi đến hỏi sáu tên lính Anh quốc: "Thế nào, các ngươi bây giờ đã chịu phục chưa?"

"Báo cáo huấn luyện viên, chúng ta vẫn thấy không phục!" Mặc dù bị Trần Chân một cước đá cho đến thiếu chút nữa cả cơm trong dạ dày cũng phun cả ra ngoài, nhưng mà Bố Long Đức khẩu khí vẫn rất ngang ngạnh.

"Hả, tại sao lại không phục, người đó chính là do người lựa chọn ra đấy thôi?"

"Huấn luyện viên, người đúng thật là do ta lựa chọn. Nhưng mà hình như ngươi mới là huấn luyện viên của chúng ta, tại sao lại muốn chúng ta ra đánh với bọn họ?" Bố Đức Long phản bác nói lại.

Hắn đồng thời trong lòng cũng cảm thấy rất buồn bực, thầm nghĩ chẳng lẽ tất cả những người Trung Quốc này người nào cũng là cao thủ công phu hay sao, không nói đến tại sao một nữ hài tử kia lại lợi hại như thế, ngay cả một người do chính mình tùy tiện lựa chọn ra cũng lợi hại như vậy? Hay là do vận khí của bản thân mình kém cỏi quá, tùy tiện chọn lựa không ngờ lại lựa ra một công phu cao thủ nhất ?

"Ha, ngươi là nghĩ muốn đánh nhau với ta một trận, mới có thể phục hay sao?" Vương Chí Đạo tủm tỉm cười hỏi lại.

Chứng kiến vẻ mặt tươi cười quỷ dị của Vương Chí Đạo, Bố Long Đức đột nhiên nghĩ đến lúc vừa mới tiến vào đã chứng kiến hai cỗ thi thể, hai cỗ thi thể đó hình như chính là do huấn luyện viên này giết chết. Nghe nói hai cỗ thi thể kia khi còn sống hình như là hai cao thủ kiếm đạo Nhật Bản nổi danh. Nói như vậy, huấn luyện viên này theo lý thì công phu của hắn càng đáng sợ, hướng tới hắn khiêu chiến nói không chừng chỉ sợ tính mạng cũng không giữ được.

Nghĩ được như vậy, Bố Long Đức không khỏi rùng mình một cái, vội vàng bỏ đi chủ ý hướng Vương Chí Đạo khiêu chiến, liền sửa lời, nói: "Huấn luyện viên, chúng ta tới là để theo ngươi học tập bắn súng, chứ không phải là học đánh nhau. Dùng công phu đánh bại chúng ta cũng không thể làm cho chúng ta khâm phục. Ngươi nếu nghĩ muốn để chúng ta tâm phục khẩu phục, trừ khi ngươi có thể hướng chúng ta chứng minh được ngươi thật là tay thần xạ theo như lời Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đã nói. Nếu mà được như vậy, chúng ta mới có thể đối với ngươi hoàn toàn tâm phục khẩu phục, sau này ngươi nói cái gì chúng ta sẽ làm theo cái đó, tuyệt đối không hai lòng!"

"Tốt, đây là chính ngươi nói ra. Mấy người các ngươi cũng đồng ý như vậy sao?" Vương Chí Đạo quay sang hỏi mấy tên lính Anh quốc còn lại.

Năm tên lính Anh quốc còn lại bị Trần Chân đánh cho đang đầu váng mắt hoa, chỉ sợ lúc này ngay cả chính tổ tông của mình là ai cũng còn không rõ ràng cho lắm. Nghe được câu hỏi của Vương Chí Đạo, cũng không có nghe rõ rốt cuộc là Vương Chí Đạo đang nói tới vấn đề gì, chỉ theo bản năng đồng thời gật đầu nói: "Chúng ta đồng ý!"

"Được, ta lại cho các ngươi một cơ hội nữa. Sáu người các ngươi, mỗi người nhặt lấy một cục đá nhỏ, sau đó tất cả đứng lên cho ta, động tác nhanh lên một chút!" Vương Chí Đạo quát lên.

Sáu tên lính Anh quốc không hiểu Vương Chí Đạo muốn bọn chúng mỗi tên nhặt một cục đá nhỏ là ý để làm gì, nhưng là vẫn làm theo. Mỗi tên đều nhặt lên một cục đá chỉ nhỏ bằng chưa đến một nửa so với nắm tay bọn họ, sau đó đứng lên xếp thành một hàng.

"Đứng nghiêm, bên phải quay!"

Vương Chí Đạo đi đến trước mặt sáu tên lính Anh quốc, chỉ vào bờ tường rào cao hai mét, cách bọn chúng cũng chỉ xa có hai mét, nói: "Nhìn cho rõ một chút, ta cùng các ngươi đấu một trận. Để cho ta lùi lại hai mươi bước, khi ta đếm hết từ một đến ba, các ngươi lập tức dụng toàn lực đem cục đá trong tay ném đi, ta nổ súng để ngăn chặn hết những cục đá các ngươi ném ra. Nếu như các ngươi có bản lĩnh đem cục đá nhỏ ném qua khỏi được tường rào kia, cho dù chỉ có một viên, như vậy cũng xem là các ngươi thắng. Các ngươi có thể chứng minh được, các ngươi là tinh anh trong tinh anh, mà tay súng của ta đúng là rác rưởi trong rác rưởi. Nhưng mà nếu các ngươi dù chỉ một cục đá cũng không ném nổi ra ngoài, như vậy thì rất xin lỗi, các ngươi chính là rác rưởi trong rác rưởi!"

Sáu tên lính Anh quốc sững sờ nhìn bờ tường rào trước mặt, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mỗi người trong mắt rõ ràng hiện lên hai chữ "không tin". Nổ súng bắn vào hòn đá được ném ra, điều này bọn chúng cũng đã từng thử qua, bất quá xác suất thành công cũng không cao, trong mười phát súng có thể bắn trúng được hai phát cũng đã có thể xem như không tệ rồi. Hơn nữa hòn đá được ném ra ít nhất cũng lớn như nắm tay vậy, lại phải ném ra xa tầm mười mét mới có cơ hội bắn trúng. Nhưng mà lần này bắn trúng toàn bộ cả sáu hòn đá được đồng thời ném ra, điều này đúng là sáu tên lính Anh quốc kia còn chưa từng nghe nói qua, lại càng chưa kể đến mỗi hòn đá đều so với nắm tay bọn họ chỉ nhỏ khoảng bằng một nửa, khoảng cách lại hạn chế chỉ có hai mét. Rõ ràng là huấn luyện viên này nhất định là đang khoác lác rồi!

Bên phía Tinh Võ Môn, Trần Chân tò mò quay sang Tôn Đại Chu thấp giọng hỏi: "Tôn huynh, ở chỗ biệt thự kia của Uy Nhĩ Sĩ, ngươi đã kiến thức qua Vương sư đệ nổ súng phải không, tay súng của hắn có thật sự thần kỳ như vậy?"

Tôn Đại Chu nói: "Trên thực tế ta căn bản là không có chứng kiến, khi ta đi vào chỉ nhìn thấy Lý Thư Văn đang dùng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ để uy hiếp Vương Chí Đạo đem súng vứt đi. Sau này ta mới nghe nói, Vương Chí Đạo nhằm Lý Thư Văn bắn ra ba phát, mỗi một phát đạn đều bắn trúng vào cùng một vị trí trên vành tai của Lý Thư Văn, hơn nữa là ở dưới sự di động cực nhanh của Lý Thư Văn. Lúc đó mới đem Lý Thư Văn chấn nhiếp được. Được rồi, hắn không phải là sư đệ của ngươi hay sao, tại sao ngươi lại hỏi ngược lại ta?"

Trần Chân cười khổ nói: "Ta cho đến bây giờ cũng không biết rằng hắn lại biết bắn súng!"

Hoắc Đình Giác đứng bên cạnh cũng nói: "Ta cũng không biết hắn lại biết bắn súng, lại nói tiếp gã Vương sư đệ này thật đúng là nhiều bí ẩn. Bởi vì ta đột nhiên phát hiện ra, dường như mọi người chúng ta đối với quá khứ của Vương sư đệ, ngoại trừ biết được hắn là được cha ta đưa vào Tinh Võ Môn từ hai năm trước, tất cả mọi thứ khác tất cả chúng ta đều không biết, ngay cả bằng hữu tốt nhất của cha ta, Nông đại thúc, cũng không biết đến quá khứ của Vương Chí Đạo."

Trần Chân cùng Tôn Đại Chu nghe vậy, đều không khỏi ngạc nhiên.

"Các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Ta bắt đầu đếm đây!"

Đã thấy trong sân Vương Chí Đạo quả nhiên đã theo lời lui về phía sau hai mươi bước, nhưng cây súng lục ổ quay vẫn cắm ở bên hông căn bản là còn chưa có rút ra, mà đã bắt đầu cất tiếng đếm:

"Một … Hai … Ba!"

Chữ "Ba" vừa ra khỏi miệng, cả sáu tên lính Anh quốc đều cùng ném mạnh cục đá nhỏ trong tay hướng ra ngoài bờ tường rào.

Gần như cùng một lúc, tiếng súng liên tiếp vang lên. Viên đá nhỏ trong tay Bố Long Đức vừa mới rời tay, đã bị đạn bay tới bắn cho nát bấy, mảnh đá vụn đánh lên tay gã đau buốt giống như bị kim châm. Năm tên lính Anh quốc kia cũng gặp phải tình cảnh không mấy khác biệt, cục đá nhỏ trong tay cơ hồ đều là vừa mới rời khỏi tay đã bị đạn bắn tới đánh nát rồi. Ném ra xa nhất chính là 006, nhưng cũng mới chỉ ném cục đá ra xa được khoảng chừng một mét, mới được một nửa khoảng cách tới bờ tường.

Sáu phát đạn , bắn nát sáu hòn đá nhỏ, thời gian cực nhanh, súng bắn cực chuẩn, khiến cho không chỉ có sáu tên lính Anh quốc, mà cơ hồ tất cả mọi người tại tràng đều trố mắt đứng nhìn.

Quả nhiên đúng thật là một tay thần xạ siêu cấp, "đạn ra không trượt"! (1)

Vương Chí Đạo rất ung dung thổi thổi vài hơi lên nòng súng, đem cây súng lục ổ quay lại giắt trở về đai lưng, quay sang sáu tên lính Anh quốc, hỏi: "Thế nào, các ngươi đã phục hay chưa?"

Sáu tên lính Anh quốc thiếu chút nữa thì quỳ lạy Vương Chí Đạo, mỗi người đều tâm phục khẩu phục nói: "Huấn luyện viên, chúng tôi phục rồi. Từ nay về sau, chúng tôi đúng là binh lính rác rưởi, ngài nói cái gì chúng tôi sẽ là cái đó, tuyệt đối không dám hai lòng, xin ngài dạy cho chúng tôi làm sao dùng súng được như vậy đi!"

Vương Chí Đạo đi đến trước mặt bọn họ, hỏi: "Có biết tại sao ta nhất định phải cho các ngươi biết chính các ngươi chỉ là binh lính rác rưởi hay không?"

Sáu tên lính Anh quốc đều lắc đầu, trong lòng đều cùng thầm nghĩ: Không phải ngươi cố ý muốn nhục mạ chúng ta hay sao?

Nhưng là Vương Chí Đạo lại đối với bọn họ nói: "Ta là vì muốn cho các ngươi chính thức trở thành tinh anh trong tinh anh nên mới có thể làm như vậy! Biết tại sao không? Bởi vì các ngươi một mực tự cho bản thân mình chính là tinh anh trong tinh anh, tự cho chính mình là ưu tú nhất. Không nhận thức được chỗ còn yếu kém của bản thân mình, như vậy làm sao để cố gắng luyện tập, tích cực vươn lên? Chỉ có để cho các ngươi biết các ngươi thật ra còn rất kém cỏi, còn có rất nhiều chỗ thiếu sót, các ngươi mới có thể liều mạng, đem những chỗ thiếu sót của bản thân mình sửa chữa đi, để cho chính bản thân mình vươn lên được

một tầng cao mới, chân chính trở thành tinh anh trong tinh anh. Bị coi là rác rưởi không hề đáng sợ, rác rưởi sau khi trải qua huấn luyện gian khổ, sớm muộn sẽ trở thành tinh anh. Đáng sợ chính là, rõ ràng chỉ là một loại rác rưởi, nhưng lại luôn luôn cho rằng chính mình là tinh anh trong tinh anh, kiêu ngạo tự mãn, không biết tiến lên, kết quả vĩnh viễn chỉ là một đồ rác rưởi. Cho nên ta muốn đánh tan lòng tự tin của các ngươi, cho các ngươi nhận thức rõ ràng được rằng thực lực của bản thân mình còn kém cỏi đến như thế nào. Như vậy mới có thể khiến cho các người hướng đến chân chính tinh anh trong tinh anh mà cố gắng. Các ngươi ở chỗ này có thời gian huấn luyện là ba tháng, các ngươi có thể ở trong thời gian ba tháng này, đem chính mình biến thành chân chính tinh anh trong tinh anh, hoặc là vẫn cứ tỏ ra là một loại rác rưởi. Muốn bị coi là rác rưởi trong rác rưởi, hay là được nhìn là tinh anh trong tinh anh, đều là xem biểu hiện của các ngươi trong ba tháng này đây!"

Sáu tên lính Anh quốc nghe vậy không khỏi mỗi người đều hai tròng mắt lệ nóng rưng rưng: Nguyên lai huấn luyện viên chính là vì muốn nghĩ tốt cho chúng ta! Nghĩ như vậy rồi, sáu tên lính Anh quốc nỗi bất mãn trong lòng đều biến mất tăm không còn thấy tăm hơi bóng dáng, đối với Vương Chí Đạo hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

Bố Long Đức trước hết dõng dạc nói: "Huấn luyện viên, chúng ta đã rõ ràng rồi, ngài yên tâm, từ nay về sau, chúng ta đối với ngài hoàn toàn tâm phục khẩu phục, đối với tất cả mọi sự an bài của ngài đều tuyệt đối không hai lòng, ngài nói cái gì chúng ta sẽ làm theo cái đó!"

"Huấn luyện viên, chúng ta đều nhất trí!" Năm tên lính Anh quốc kia cũng đồng thanh kêu to lên.

"Tốt lắm, hôm nay huấn luyện tới đây thôi!" Vương Chí Đạo đáp lời sáu tên lính Anh quốc: "Các ngươi đi tìm Hiểu Huệ tỷ để được bố trí chỗ ăn nghỉ, đồng thời để tỷ ấy giảng giải cho các ngươi một chút về quy củ sinh hoạt tại Tinh Võ Môn. Ta không cần biết các ngươi lúc trước ở trong quân doanh sinh hoạt như thế nào, một khi đã tới Tinh Võ Môn, thì phải an phận, dựa theo quy củ sinh hoạt ở Tinh Võ Môn. Nếu như có ai không tuân thủ nề nếp, ta sẽ cho hắn một bài học cả đời khó quên, đã nghe rõ chưa?"

Sáu tên lính Anh quốc lớn tiếng hô: "Đã rõ, huấn luyện viên!"

"Giải tán đi!"

"Vương huynh đệ, xin ngươi đừng đi vội, ta cùng Trần Chân có chuyện rất trọng yếu muốn thương lượng cùng với ngươi một chút!"

Chính là Tôn Đại Chu thấy Vương Chí Đạo đang muốn trở về phòng hắn, vội vàng tiến lên chặn hắn lại.

Chú thích:

(1) - Đạn ra không trượt: nguyên văn cụm này là "đạn vô hư phát", vốn định dùng cụm phổ biến trong tiếng Việt là "trăm phát trăm trúng" nhưng thấy như thế vẫn không ổn lắm, trăm phát thì vẫn trúng, nhỡ đến phát trăm linh một lại trượt thì sao? Nên dịch là "đạn ra ko trượt", đã bắn là trúng, trăm phát ngàn phát đều trúng hết!

62. Chương 73 Làm Huấn Luyện Viên Bắn Súng Cho Đồng Minh Hội

Lúc này sắc trời đã tối, Tống Thế Vinh cùng đám người Tống thị Hình Ý đã cáo từ rời đi, sáu tên lính Anh quốc cũng đã được Hiểu Huệ an bài chỗ ăn nghỉ ở trong Tinh võ môn, các đệ tử Tinh võ môn khác cũng đã trở về chỗ của mình, mọi người đều tập trung làm một số việc riêng mà thôi. Vương Chí đạo vốn nghĩ muốn trở về phòng riêng tĩnh tọa luyện tập "nghịch thức thở bụng sâu " để dưỡng thương, nhưng lại tự nhiên bị Tôn Đại Chu cùng Trần Chân cùng đến ngồi chơi trong phòng hắn, cùng đi còn có cả Nông Kính Tôn và Hoắc Đình Giác.

Tôn Đại Chu thần sắc nghiêm túc nói: "Ta biết lúc này mà đưa ra yêu cầu này thì có chút quá sức, dù sao ngươi cũng chỉ mới có hơn mười sáu tuổi, khôgn nên gánh vác tráhc nhiệm lớn như vậy. Nhưng có điều là ngươi không cảm thấy hiện tại người Trung Quốc chúng ta so với người Anh quốc thì việc phải có một đội quân dùng súng gồm toàn những tay thiện xạ là càng cần thiết hơn hay sao? Ta không phải là chỉ trích

người huấn luyện Ánh quốc là sai, nhưng là ta cho rằng, ngươi có được tài dùng súng vô cùng kỳ diệu như thế, lẽ ra nên dùng nó để huấn luyện bồi dưỡng ra một đội quân Trung Quốc thiện xạ mới đúng!".

Hoắc Đình Giác cũng đồng ý nói: "Cục diện trước mắt của Trung Quốc thực ra khôgn tốt. Các cường quốc phương Tây, kể cả Anh quốc tỏng đó, đều đang dõi mắt nhìn chằm chằm Trung Quốc, đều có dã tâm xâm lược. Ngươi nếu thực sự giúp người Anh quốc huấn luyện ra đội quân thiện xạ, vạn nhất sau này Anh quốc phái đội quân thiện xạ đó đến tấn công Trung Quốc, ngươi không phải sẽ gián tiếp trở thành đồng lõa hay sao?".

Điều này thật ra khôgn phải vậy, sau khi tám nước liên quân, thực ra Anh quốc lại không có thực hiện hành động xâm Hoa quy mô. Chân chính phát đọng chiến tranh xâm Hoa ồ ạt là người Nhật Bản. Nhưng Vương Chí đạo biết lời này có nói ra, thì đám người Hoắc Đình Giác căn bản là sẽ không tin tưởng, nên đành bất đắc sĩ nói: "Nhị sw huynh, đồng ý để cho sáu tên lính Anh quốc này ở lại Tinh Võ môn, hình như là quyết tâm của huynh mà, việc này tại sao lại có thể trách ta?".

Hoắc Đình Giác vội nói: "Ta khôgn phải là đang trách ngươi, ta chỉ muốn nói ngươi biết, việc để cho sáu tên lính Anh quốc kia lưu lại trong Tinh võ môn là một cử chỉ bất đắc dĩ, nhưng là ta hy vọng ngươi có thể quyền biến làm việc, cái gì khôgn nên dạy thì sẽ không dạy. Thành thật mà nói, giới võ thuật Trung Quốc chúng ta thu đồ đệ truyền nghề, tất cả đều giống như nhau, trước hết phải khảo hạch nhân phẩm võ phẩm của đệ ử, còn muốn xem thân phân gia thế của hắn, sẽ không tùy tùy tiện tiện mà nhận ngay làm đệ tử để truyền nghề. Có không ít môn phái võ thuật thậm chí chỉ truyền nam không truyền nữ, ngay cả con gái ruột của mình cũng không chịu truyền thụ. Tu không biết ngươi học bắn súng ở chỗ nào, nhưng mà ngươi có thể tùy tiện truyền thụ cho người khác như thế, việc này liệu có..."

"Nhị sư huynh, huynh không cảm thấy rằng giới võ thuật Trung Quốc, không, phải nói rằng cả Trung Quốc mới đúng, chính bởi vì cứ giữ đường cũ khôgn thay đổi, nên mới bị đưa đến cục diện bị đánh tụt lại phía sau hay sao? Giới võ thuật Trung quốc chính là bởi vì quá mức cậy nghề tự sướng, không chịu cùng người ngoài công khai trao đổi, mới đưa đến chỗ thực lực chỉ lùi không tiến, nhân tài quá ít. Bị đám võ sĩ tiểu Nhật Bản, hay mấy gã đấm bốc Tây dương ức hiếp khiến cho không thể ngẩng đầu lên được, thậm chí bị thiên hạ gán cho cái biệt hiệu "Đông Á bệnh phu".

Nông Kính Tôn đang ngồi bên cạnh hoắc Đình Giác vội vàng ngắt lời vương Chí Đạo, hắn nói: "Ngươi nói loại tình huống này thật ra cxng chỉ là rất ít thôi, võ sĩ tiểu nhật Bản cùng quyền thủ Tây dương sao có thể ức hiếp được chúng ta, ví dụ về võ giả Trung Quốc chúng ta đánh bại bọn chúng chỗ nào cũn có, ngay cả ngươi cũng đã giết chết vài tên võ sĩ Nhật Bản, ngươi như thế nào lại có thể nói giới võ thuật Trung quốc nhân tài quá ít như vậy?"

"Nông đại thúc, ông không nên tự lừa mình dối người nữa, ông nói cho ta biết, trong giới võ thuật Trung quốc, có thể là chân chính cao thủ như Ngũ sư huynh, Nhị sư huynh hay Tôn Đại Chu huynh đây, rốt cuộc có thể có bao nhiêu người? Trong đám bọn họ lại có bao nhiêu người có thể giống như Ngũ sư huynh dễ dàng đánh bại dương mao tử cùng tiểu Nhật Bản?".

"Điều này sao, quả thật rất khó nói. Bởi vì tính chất các võ giả Trung Quốc đều không thích khoe khoang nổi bật, đại bộ phận đều là mai danh ẩn tích sinh sống, chúng ta rất khó có thể nhìn thấy chân diện mục của bọn họ. Néu gọi là cao nhân lánh đời, chính là để chỉ những người như thế. Trung quốc chúng ta khắp nơi đều là ngọa hổ tàng long..."

"Cái gì mà hổ nằm rồng cuộn, đều chỉ là rùa đen rụt đầu đó!". Vương Chí Đạo không nhịn được nữa liền cắt ngang lời Nông Kính Tôn, nói: "Suốt ngày chỉ biết ví mình là cao nhân lánh đời, lúc cần bọn họ xuất đầu thì hoàn toàn không thấy bọn họ chịu xuất đầu, chỉ sợ khi quốc gia diệt vong rồi, bọn họ vẫn khôgn biết mà lánh đời ở trong thâm sơn cùng cốc nào đó. Các người thử nói xem, loại cao nhân lánh đời như bọn họ, nếu so với đám rùa đen rụt đầu, thì có cái gì phân biệt sao?".

"Ngươi...!". Nông Kính Tôn bị Vương Chí Đạo mỉa mai trước mặt mọi người, tức giận đến nỗi nghẹn lời, thiếu chút nữa hít thở không thông.

"Vương sư đệ!". Hoắc Đình Giác tỏ vẻ bực bội nói: "Ngươi sao có thể nói chuyện cùng Nông đại thúc như vậy?".

"Xin lỗi, nhị sư huynh, ta cũng không hề có ý tứ bất kính đối với Nông đại thúc!". Vương Chí Đạo trước hết nói lời xin lỗi, sau đó lại nói tiếp:" Ta chỉ là ý muốn nói, giới võ thuật trong nước bảo thủ như vậy thật sự là khôgn có lợi, điều này sẽ chỉ làm cho võ thuật Trung quốc phát triển chậm chạm, sớm muộn sẽ bị thất truyền, hơn nữa còn vĩnh viễn không thể tiến bộ. Chỉ có công khai giao lưu, cùng cạnh tranh với bên ngoài, mới có thể nhận thức được những chỗ còn thiếu sót của chính mình, mới có thể tiến bộ, võ thuật Trung quốc mới có thể phát triển vẻ vang, truyền bá khắp trên toàn thé giới. Sư phụ sáng lập ra Tinh Võ môn, đương nhiên là muốn giúp cho quốc dân tự cường, nhưng không phải là cũng có mục đích làm cho võ thuật Trung Quốc có thể phát dương quang đại, khiến cho toàn thế giới đều phải chú ý hay sao?".

"Này này, ta nói các vị, chúng ta không phải là đang thảo luận làm sao để Vương Chí Đạo đảm nhận làm huấn luyện viên bắn súgn cho Đồng minh hội hay sao? Các người sao lại tán chuyện đi đâu vậy?". Tôn Đại Chu thấy bọn họ đem đề tài nói chệch đi quá xa, không nhịn được liền lên tiếng nhắc nhở.

Vương Chí Đạo cười nói: "Chúng ta khôgn có đi chệch đề tài mà chúng ta là đang thảo luận có nên dạy sáu tên lính Anh quốc kia hay không mà thôi".

"Vươgn sư đệ! Lại nghe Trần Chân nói: "Ngươi có thể có tư tưởng như vậy đúng là rất tiến bộ. Trung quốc nếu như sớm cùng với thế giới giao lưu, tỷ như học tập khoa học tiên tiến của bọn họ, sử dụng vũ khí nóng như súng ống cùng đại pháo, sẽ khôgn bị lạc hậu như bây giờ, bị nhóm cường quốc phương Tây cùng người Nhật bản áp bức đến tận cùng , lại càng sẽ khôgn bị tám nước liên quân tiến công vào Bắc Kinh rồi. Trung quốc vốn chính là quốc gia cường đại nhất thế giới, đáng tiếc là từ khi Mãn Thanh nhập quan, lại tiến hành chính sách bế quan tỏa cảng, Trung Quốc bắt đầu cùng với thế giới văn minh trở nên chia tách, từ từ lạc hậu xuống. Phải biết rằng mấy thứ súng ống hỏa pháo này, chính là xuất hiện đầu tiên ở Trung Quốc, nhưng lại bị người Tây dương học mất, sau đó lại dùng để áp đảo lại Trung quốc. Buồn cười chính là, sau khi vũ khí nóng đã thịnh hành ở Tây dương, ở Trung Quốc vẫn còn đem hy vọng đặt vào vũ khí lạnh, quyền cước công phu, thậm chí cả những thứ hư vô mờ ảo thần tiên phật sống gì đó. Nghĩa hòa đoàn, Bạch liên giáo không phải là những ví dụ sống sờ sờ ra đó hay sao? Khi tám nước liên quân tấn công Bắc Kinh, đã có không biết bao nhiêu cao thủ võ thuật Trung Quốc tiến lên kháng cự, nhưng mà trong đám bọn họ ai có thể vận dụng được tuyệt kỹ thần công để mà chống lại được đạn đồng?".

Ngừng lại một chút, Trần Chân lại nói: "Vương sư đệ, sau khi các cường quốc phương Tây cùng người Nhật bản xâm nhập Trung quốc, người Trung quốc càng ngày càng ý thức được sự lạc hậu của chính mình, đều muốn cấp bách học tập kỹ thuật tiên tiến, muốn cùng tiến bộ lên theo thời đại, đả phá hết những cục diện lạc hậu, kiến lập nên một Trung quốc thực sự cường mạnh. Tôn tiên sinh cùng Tống tổng trưởng tổ chức ra Đồng minh hội chính là đang nỗ lực hướng đến phương diện này. Hiện tại quân đội Trung Quốc chính là đang cố gắng lấy quân đội các quốc phương Tây làm chuẩn, cơ hồ mỗi người cũng đều được trang bị một cây súng, nhưng mà bọn họ hiện đang thiếu khuyết một huấn luyện viên ưu tú đến dạy cho bọn họ làm sao sử dụng thật tốt, phát huy được hết sự lợi hại của cây súng trong tay bọn họ. Vương sư đệ, ngươi có tài nghệ sử dụng súng vô cùng thần kỳ như thế, nếu như ngươi có thể đem bọn họ huấn luyện thành những tay súng cũng thiện xạ giống như ngươi, sao còn phải lo lắng Trung Quốc sẽ không cường đại, đám người ngoại quốc còn dám đến áp bức trên đầu chúng ta hay sao?".

Vương Chí Đạo không ngờ lại ngáp một cái nói: "Ta vừa rồi cũng không hề nói gì là muốn cự tuyệt cả, các người lại giảng giải ra cả một đống đạo lý như vậy để làm gì chứ?".

Tôn Đại Chu vậy vui vẻ hỏi: "Nói như vậy, tức là ngươi đã đáp ứng chúng ta sao?".

"Ta làm sao có thể không vì Trung Quốc mà dốc sức đây ? Cho dù các ngươi không đề cập tới, ta cũng sẽ tự mình vì quân đội Trung quốc mà huấn luyện ra một tổ bắn súng thiện xạ. Làm cho Trung Quốc trở thành cường đại, không chỉ là giấc mộng của các ngươi, mà cũng là giấc mộng của ta. cho nên sự tình theo như lời của các ngươi, ta đương nhiên không thể khôgn nghe. Chỉ có điều là, còn một vấn đề ta khôgn biết có nên hỏi hay không?". Vương Chí Đạo hai mắt lại nhìn chằm chằm Tôn Đại Chu, xuất kỳ bất ý hỏi luôn: "Đồng minh hội có phải là ý định muốn hướng Viên đại đầu tuyên chiến hay không?".

Tôn Đại Chu nghe vậy ngẩn người, cùng Trần Chân đều đưa mắt ngầm nhìn nhau một cái, sau đó quay sang Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Việc này là cơ mật, nhưng là mọi người đều là người một nhà, ta cũng không che dấu các người. Từ sau khi ngươi đem tin tức do Vương Á Tiêu đoạt được nói cho Trần Phát Học tiên sinh, Trần Phát Học tiên sinh trước hết liền cấp áo cho Tôn tiên sinh. Sau khi Đồng minh hội chúng

ta đã điều tra kỹ lưỡng tường tận mọi việc, chứng thực rõ ràng là Viên đại đầu thực sự hợp tác cùng người Nhật Bản, bán đứng lợi ích của Trung quốc, muc đích chính là muốn xưng đế. Tôn tiên sinh thật là đau lòng nhức óc, cho rằng chính mình đã tin nhầm Viên đại đầu, không nên đem vị trí Đại tổng thống nhường cho hắn. Sau khi cùng đám người Tốgn tổng trưởng thương lượng xong, quyết tâm đưa Viên đại đầu đuổi xuống đài. Tống tổng trưởng hiện nay đang đi tới các địa phương trong cả nước đọc diễn thuyết phát biểu, phê bình Viên đại đầu. Còn Tôn tiên sinh thì lại lãnh đạo Đồng minh hội chúng ta, chuẩn bị vào thời điểm thích hợp phát động lôi đình nhất kích, đem Viên đại đầu đuổi xuống đài. Nếu như thấy cần thiết, chúng ta còn có thể dùng đến thủ đoạn cực đoan, để xem Viên đại đầu có chịu hợp tác hay không ! Đến lúc đó chúng ta còn nghĩ muốn nhờ một tay thần xạ của ngươi hỗ trợ, hy vọng sẽ không cự tuyệt chúng ta!".

Thủ đoạn cực đoan, Vương Chí Đạo vừa nghe đã hiểu rõ ràng là bọn họ muốn dùng thủ đoạn ám sát đến đối phó với Viên đại đầu. Vừa nghĩ đến ám sát, Vương Chí Đạo lại đột nhiên nhớ đến một vụ ám sát nổi danh trong lịch sử Dân quốc. Chính là vị Tống tổng trưởng vừa được từ miệng Tôn Đại Chu và Trần Chân cùng nhắc tới kia, hình như chính là bị Viên đại đầu phái người ám sát ngay tại Thượng Hải này, thời gian là...

Nghĩ đến chỗ này, Vương Chí Đạo đột nhiên hỏi: "Xin lỗi, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi, ta hỏi là hỏi công lịch ấy?".

Đám người Tôn Đại Chu đều ngơ ngác nhìn nhau , không biết tại sao vương chí Đạo đột nhiên lại hỏi tới ngày tháng? Suy nghĩ một chút, Tôn Đại Chu liền trả lời: "Hôm nay công lịch là ngày 14 tháng ba, ngươi nghĩ ra việc gì hay sao?".

"Không có!". Vương Chí Đạo cảm thấy có chút đau đầu, hắn chợt phát hiện ra chính mình căn bản là không nhớ nổi Tống tổng trưởng rốt cuộc là bị ám sát vào ngày nào đây? Cố gắng nhớ kỹ thì hình như là vào năm 1913, địa điểm thì đúng là ở Thượng Hải, nhưng về phần ngày tháng cụ thể cùng địa điểm chính xác thì đã quên hắn rồi.

Có nên nhắc nhở Tôn đại chu bọn họ hay không đây? Vương Chí Đạo suy nghĩ ột lúc, cảm giác thấy có lẽ nên thôi đi. Như Tống tổng trưởng kia đúng là dạng đại nhân vật, phỏng chừng luôn luôn bị người theo ám sát, theo lý mà nói thì bên cạnh ông ta có không ít vệ sĩ, nghe nói Đỗ Tâm Vũ đầu tiên chính là vệ sĩ của ông ta, về sau mới đi bảo vệ Tôn tiên sinh. Dạng người như ông ta là một đại nhân vật từng ngày từng giờ đều sống trong cảnh giác, nếu mình có nhắc nhở cũng không có bao nhiêu tác dụng, huống chi chính mình cũng không biết rõ rốt cuộc là Tống tổng trưởng kia ở Thượng Hải bị ám sát là ở chỗ nào, hung thủ là ai, hắn như thế nào ám sát được ông ta, lại còn chính xác là vào ngày tháng nào? Như vậy nếu nhắc nhở , có nói ra cũng chẳng khác gì không nói, còn có thể làm cho đám người Tôn Đại chu hoài nghi , giải thích càng thêm phiền toái.

Thở dài một hơi, Vương Chí Đạo quay sang Tôn Đại chu nói: "Ta biết huynh nói là co cái ý tứ gì, yên tâm đi, đến lúc đó nếu cần cái ở nơi ta, các ngươi cứ viện đến tìm ta là được, ta nhất định sẽ giúp các ngươi".

"Như vậy thì rất cảm tạ ngươi, ngươi là một thanh niên nhiệt huyết như vậy, quốc gia cùng nhân dân nhất định sẽ không quên ngươi". Tôn Đại Chu tâng bốc một câu, lại hỏi: "Còn về chuyện tình ngươi làm huán luyện viên bắn súng cho Đồng minh hội chúng ta thì sao?".

63. Chương 74 Sát Thủ Lúc Nửa Đêm

Sau khi nói xong, Vương Chí Đạo đứng lên, phất tay nói với đám người Tôn Đại chu đang còn cau mày suy nghĩ sâu xa: "Được rồi, ta đã nói xong hết rồi, khôgn còn ý kiến gì nữa, ngày mai liền lựa chọn sáu người đến Tinh Võ MÔn tiếp nhận huấn luyện của ta đi. Bây giờ ta muốn đi nghỉ ngơi rồi, các vị ngủ ngon!".

Đám người tôn Đại Chu không ngờ tới hắn nói đi là đi luôn, không khỏi đơ mặt nhìn nhau. Trần Chân vốn là đang muốn nói ra suy nghĩ của mình, bất quá thấy Vương Chí Đạo lộ ra bộ dáng cùng vẻ mặt mệt mỏi, trong lòng không đành, lời sắp nói ra miệng đành nuốt vào trong bụng.

Vương Chí Đạo thật đúng là cảm thấy rất vất vả, cả ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều sự việc, mà mỗi sự việc đều làm cho hắn rất hao tâm tổn lực, hơn nữa vết thương Lý Thư Văn tặng cho hắn còn chưa hoàn toàn hồi phục, khiến cho hắn cảm giác mệt mỏi đến rã rời. Nhưng có điều là khi về đến phòng ngủ của mình,

hắn vẫn cố gắng bắt buộc bản thân mình trước hết phải luyện tập nửa giờ "nghịch thức thở bụng sâu", mới nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Ngủ thẳng một giấc đến nửa đêm, Vương Chí Đạo đột nhiên bị một loại cảm giác rất quen thuộc làm bừng tỉnh, chính là một loại cảm giác khi nguy hiểm đang tới gần. Ở kiếp trước trải qua huấn luyện cảnh giác cùng cuộc sống của một lính trinh sát đã làm cho hắn bồi dưỡng ra được một loại cảm giác thần bí giống như là giác quan thứ sáu , cho dù ngủ say mê mệt, khi có nguy hiểm đến gần, bản năng của hắn liền sinh ra cảm ứng. Loại cảm giác kỳ dị như giác quan thứ sáu này ở kiếp trước đã nhiều lần giúp hắn thoát khỏi hiểm nguy. Nhưng sau khi tái sinh đến thời đại này, loại cảm giác này lại là lần đầu tiên xuất hiện.

Có kẻ đột nhập hay sao? toàn bộ cơn buồn ngủ của Vương Chí Đạo lập tức tan biến, từ trên giường hắn trở mình xuống, mặc quần áo lặng lẽ đi tới trước cửa sổ, nhẹ nhàng đem cửa sổ đẩy ra mọt khe hở nhỏ.

Hắn đã nhìn ra được nguyên nhân làm hắn phát sinh ra cảm giác nguy hiểm, đó chính là một dạ hành nhân mang trang phục màu đen bó sát chặt lấy thân người.

Ninja? Vương Chí Đạo cảm thấy rất ngạc nhiên, một dạ hành nhân này trang phục đúng thật là giống như Ninja trong phim ảnh ở hậu thế, thân thể cũng cực kỳ nhanh nhẹn linh hoạt, nhẹ nhàng giống như một con mèo. Trang phục màu đen bó sát lấy thân người làm hiện rõ vóc dáng hấp dẫn động lòng người, ngực tấn công mông phòng thủ, đôi chân thon dài thẳng tắp, chứng minh rõ đây là một nữ nhân, hơn nữa còn là một thiếu nữ. Vương Chí Đạo vừa nhìn đến được thiếu nữ dạ hành này sau khi khăn che mặt vẫn lộ ra một đôi mắt tuy tràn ngập cừu hận nhưng lại không hề mất đi vẻ linh động xinh đẹp, lập tức đã đoán được ra nàng là ai rồi.

Liễu Sinh Anh tử! Nàng là tới tìm mình để báo thù hay sao?

Vương Chí Đạo cảm thấy thật là đau đầu, cho dù hắn đã sớm đoán trước Liễu Sinh Anh Tử nhất định đến tìm hắn báo thù, nhưng lại không ngờ đến nàng đã tới nhanh như vậy, ngay đêm nay đã tới rồi. Cô gái này cũng thật là bị cừu hận làm cho đầu óc mê muội rồi chăng, một người dám ban đêm xông vào trong tinh Võ Môn, coi Tinh Võ Môn không có ai hay sao!

Chỉ có điều Vương Chí Đạo đã rất nhanh phát hiện ra mục tiêu của Liễu sinh Anh Tử hình như không phải là hắn, chỉ thấy Liễu Sinh Anh Tử ở trước cửa sổ mỗi gian phòng đều nghe ngóng thăm dò một chút, tới khi đến cửa sổ mọt gian phòng đối diện với phòng Vương Chí Đạo liền ngừng lại. Nàng đứng ở đó quan sát một hồi lâu, mới từ từ rút thanh đoản đao cắm ở bên hông ra, luồn qua khe cửa sổ đưa vào, rất khéo léo mở được hai cánh cửa sổ, sau đó tung mình lên nhảy vào trong.

Vương Chí Đạo trong lòng cảm thấy kỳ lạ, Liễu Sinh Anh Tử kia định làm cái gì, nàng không phải là tới để ám sát chính mình hay sao? hay là nàng tìm nhầm mục tiêu rồi? Trong căn phòng kia là người nào ở đó?

Tâm niệm vừa xoay chuyển, Vương Chí Đạo đột nhiên toàn thân toát mồ hôi lạnh, lập tức đã đoán ra ngay ai đang ở trong căn phòng đối diện kia, cũng rõ ràng được mục đích chính thức của Liễu Sinh Anh Tử.

Căn phòng đối diện với mình kia, đúng là nơi Hiểu huệ an bài cho sáu tên lính Anh quốc nghỉ lại. Kế hoạch của Liễu Sinh Anh Tử thật đúng là vô cùng ngoan độc, nàng chính là muốn giết chết sáu tên lính Anh quốc, sau đó giá họa cho người của Tinh Võ môn. Nếu sáu tên lính Anh quốc kia chết ở trong Tinh Võ môn, mặc kệ là do nguyên nhân gì, chỉ sợ uy Nhĩ Sĩ sẽ lập tức trở mặt cùng tinh Võ môn, đến lúc đó lính Anh quốc cùng Tinh Võ môn sẽ dẫn đến một trận ác chiến, nói không chừng còn có thể dẫn phát Trung Anh đại chiến. Một kế hoạch này của Liễu Sinh Anh Tử, quả nhiên vừa độc ác lại vừa âm hiểm, đúng là "nhất tiễn hạ song điêu". Bất quá Vương chí Đạo phỏng đoán, chủ ý này chưa chắc là do Liếu Sinh Anh Tử một thiếu nữ còn chưa hiểu hết việc đời lại có thể nghĩ ra được. Nói không chừng chính là do lão hồ ly Sơn Khẩu Dụ Nhân lợi dụng tâm tình vội vàng báo thù cho phụ thân của nàng, dẫn dụ nàng đến đây hành hung, đến lúc đó cho dù Liễu Sinh Anh tử có hành động thất bại, Sơn Khẩu Dụ Nhân cũng có thể lấy cớ đổ cho Liễu Sinh Anh Tử vì cái chết của phụ thân mà đầu óc khôgn tỉnh táo, làm cho mọi người không thể trách móc được lão.

Sáu tên lính Anh quốc ngủ rất say, không hề vì bị đổi đến một địa phương mới mà phải thay đổi thói quen, xem ra sáu tên lính Anh này quả nhiên là đã quen sống trên chiến trường, tạo được thói quen ở chỗ nào cũng có thể ngủ được. Liễu SInh Anh Tử nhìn sáu tên lính Anh quốc đang ngủ say, trong miệng trước hết

là lẩm bẩm nói khẽ: "Các ngươi chớ có trách ta, muốn trách thì đều là do gã Vương Chí Đạo kia, chính là tại hắn đã hại chết các ngươi!".

Hàm răng ngọc cắn chặt lại, Liễu Sinh Anh Tử liền rút phăng võ sĩ trường đao ra, hướng tới cổ Bố Long Đức đang nằm gần nhất chém xuống.

Lưỡi đao chỉ còn cách cổ Bố Long Đức khoảng hai phân, đột nhiên từ bên cạnh có một bàn tay vươn ra, bắt được cổ tay phải của nàng, ngăn trở khôgn cho lưỡi đao tiếp tục chém xuống.

Bên tai nàng lại vang lên thanh âm Vương Chí Đạo: "Liễu Sinh Anh Tử tiểu thư, giết chết phụ thân ngươi chính là ta, ngươi muốn báo thù thì hẳn là nên đến tìm ta mới đúng , cần gì tổn thương người vô tội?".

Liễu Sinh Anh Tử trong lòng kinh hãi, cổ tay phải bị Vương chí Đạo nắm chặt, giằng thế nào cũng không thoát, tay trái nàng liền rụt trở về, rút phắt thanh đoản đao đang giắt bên hông, trở tay hướng cổ họng Vương chí Đạo đâm tới.

Thật không ngờ, cổ tay trái cũng bị siết chặt, chính là Vương Chí Đạo đã dùng tay kia nhanh như chớp bắt được.

Liễu Sinh Anh Tử dùng hết toàn lực cũng không thoát được, dưới chân đá ra hai cước liên hoàn cũng bị Vương Chí Đạo dễ dàng hóa giải, trong lòng nổi lên đại hận, không ngờ dứt khoát cúi đầu một phát hướng cổ tay Vương Chí Đạo táp mạnh tới.

Mặc dù mặt nàng bịt khăn, cái miệng nhỏ nhắn không thể mở ra hết cỡ, nhưng là vẫn cắn được lên cổ tay Vương Chí Đạo, tuy cách một tầng vải nhưng vẫn đem cổ tay Vương Chí Đạo cắn cho chảy máu.

Vương chí Đạo bị miếng cắn đau, theo bản năng buông lỏng hai cổ tay Liễu Sinh Anh tử ra, song chương vội đẩy về phía trước, không ngờ lại đẩy lên trên hai khối thịt vừa đầy đặn lại vừa mềm mại đàn hồi thật êm tay!

Liễu sinh Anh Tử kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể xinh xắn nhẹ nhàng bị Vương Chí Đạo đẩy bay ra khỏi cửa sổ, ngã văng ra bê ngoài sân.

"Là kẻ nào?".

Vài bóng người chớp động, chính là người của Tinh Võ Môn đã bị kinh đọng, Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác, Trần Chân, thật bất ngờ còn có cả Tôn Đại Chu, cùng nhau nhảy vọt ra.

Vừa nhìn thấy chính là một hắc y nhân, Lưu Chấn Đông lập tức quát to một tiếng: "Tặc tử to gan, dám đến Tinh võ môn dở trò, không muốn sống nữa rồi!".

Cước bộ vừa động, thân hình hắn đã vụt xông đến trước mặt Liễu SInh Anh Tử, thiết chưởng giơ lên hướng trên đầu Liễu sinh Anh tử bổ xuống.

Liễu Sinh anh Tử kinh hoảng, biết rõ mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Lưu Chấn Đông kia, nàng theo bản năng nhắm nghiền mắt chờ chết. Nhưng lại bỗng nhiên nghe được Vương Chí Đạo hô lớn một tiếng: "Đại sư huynh, dưới chưởng lưu người!".

Bóng người chợt lóe, Vương Chí Đạo nhanh như tia chớp đã kịp lướt tới, cẳng tay đã đỡ xuốgn dưới cổ tay Lưu Chấn Đông đang vung chưởng, kịp thời hóa giải một chưởng này của Lưu Chấn Đông.

Lưu Chấn Đông cảm thấy ngạc nhiên, hỏi: "Vươgn sư đệ, ngươi làm sao thế?".

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Đại sư huynh, thả cho nàng ta đi thôi!".

Liễu Sinh Anh Tử ngây ngốc một lúc lâu, đột nhiên dùng tiếng Trung Quốc oán hận nói: "Vương Chí Đạo, ngươi đừng tưởng rằng hôm nay đã cứu ta một mạng, lại thả ta đi, ta sẽ cảm kích ngươi! Thù giết cha, không đội trời chung, vô luận như thế nào, ta đều phải giết được ngươi!".

Vươgn Chí Đạo quay sang nàng cười nói: "Ngươi muốn tìm ta báo thù, ta lúc nào cũng hoan nghênh ngươi, bất quá ta hy vọng ngươi sau này tốt nhất nên hướng ta mà đến, đừng làm thương tổn đến người vô tội!".

Hừ lạnh một tiếng, Liễu Sinh Anh Tử xoay người định đi.

“Đứng lại!”.

Thật không ngờ lại một bóng người xinh đẹp đã chặn Liễu Sinh Anh Tử lại, chính là Ô Tâm Lan, chi rnghe nàng tức giận nói: “Ngươi thật là một nữ nhân Nhật Bản không hề phân biệt được tốt xấu, rõ ràng người Nhật Bản các ngươi tìm Vương Chí Đạo gây sự trước, tại sao lúc nào cũng nhất mực nói là lỗi tại Vươgn Chí Đạo? Hơn nữa phụ thân ngươi cùng Vương Chí Đạo đều đã ký vào Sinh Tử Trạng, ngươi có cái lý do gì đòi tìm Vương Chí Đạo báo thù?”.

Liễu Sinh Anh Tử lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ô Tâm Lan, tay phải nắm chặt lấy chuôi đao, quát lạnh nói: “Tránh ra!”.

Ô Tâm Lan lại kiên quyết không tránh, khẩu khí bình thường nói: “Ngươi có bản lãnh giết ta thử xem, chỉ sợ ngươi không có nổi năng lực này!”.

“Ô sư tỷ, đủ rồi, để cho nàng ta đi thôi!”. Vương Chí Đạo lên tiếng can.

Ô Tam Lan nghe vậy hung hăng đưa mắt lườm Vương Chí Đạo một cái, tuy trong lòng khôgn vui nhưng vẫn lùi thân thể mềm mại xinh xắn sang một bên, để cho Liễu Sinh Anh Tử rời đi.

Đang còn sững sờ, lúc này Lưu Chấn Đông mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nguyên lai cô ta là con gái Liễu Sinh Tông Nhị hả! Sao có chút không đúng, cô ta là từ trong căn phòng này nhảy ra! Vương sư đệ, xảy ra chuyện gì? Cô ta tìm ngươi báo thù nhưng lại đi nhầm phòng khác sao?”.

Vương chí Đạo thở dài nói: “Cô ta không phải là vào nhầm phòng, đêm nay cô ta tới cũng không phải là để giết ta, mà là tới để giết sáu tên lính Anh quốc kia!”.

“Cái gì, cô ta đến giết sáu tên lính Anh quốc kia làm cái gì?”. Hoắc Đình giác đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng lại rất nhanh hiểu ra được, vừa kinh vừa giận nói: “Thật là hảo độc kế, may mắn là ngươi phát hiện kịp thời, nếu thật sự để cho cô ta giết chết được sáu tên lính anh quốc, chỉ sợ TInh Võ môn chúng ta đại họa lâm đầu rồi!”.

Ô Tâm Lan suy nghĩ một chút, cũng hiểu được âm mưu của Liễu Sinh Anh Tử, không khỏi bất mãn đưa mắt lườm Vương Chí Đạo một cái nói: “Ngươi đã biết rõ nữ nhân Nhật Bản kia âm độc như vậy, tại sao còn nghĩ muốn thả cho cô ta đi? Có phải ngươi thấy cô ta vóc dáng xinh đẹp, lại thành thương hoa tiếc ngọc hay không?”.

Vương Chí Đạo cả giận nói: “Ngươi nói năng bậy bạ gì đó? Ta giết chết cha cô ta, bây giờ cô ta tìm đến ta báo thù cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta không tha cho cô ta còn có thể làm thế nào với cô ta đây? Chẳng lẽ lại giết nốt cô ta hay sao? Hơn nữa, cô ta chỉ sợ là đã bị lão hồ ly Sơn Khẩu Dụ Nhân kia lợi dụng rồi, chuyện đêm nay chưa chắc đã alf chủ ý của cô ta!”.

“Không sai!”. Lại nghe Trần chân nói: “Cô ta bất quá chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, loại âm mưu thâm độc này cô ta tuyệt khôgn có khả năng nghĩ được ra, khẳng định là chủ ý của Sơn Khẩu Dụ Nhân lão hồ ly kia, chỉ có lão hồ ly mới nghĩ ra được loại quỷ kế âm hiểm như vậy!”.

Nói đến Sơn Khẩu Dụ Nhân, Trần Chân không tử chủ được liền nghĩ tới Sơn Khẩu Tuyết Tử con gái của Sơn Khẩu dụ Nhân, ánh mắt không khỏi thoáng có chút buồn bã.

“Đám đồ đệ kia của ngươi thật đúng là ngủ thật tốt đấy, phát sinh ra sự tình lớn như vậy, bọn họ chẳng những không hề có một chút phản ứng, lại còn vẫn ngủ say như vậy được, ta thực sự phục bọn họ rồi. Chỉ sợ bọn họ cho dù bị Liễu SInh Anh Tử giết chết, cũng không hề biết chính mình đã bị giết như thế nào!”. Ô Tâm Lan thấy trong phòng kia sáu tên lính Anh quốc chẳng những không người nào thức dậy, lại còn phát ra tiếng ngáy không dứt, không nhịn được liền nói mấy câu châm chọc.

Vương Chí Đạo lắc đầu thở dài nói: “Xem ra ta phải cho bọn chúng một bài học rồi , nếu không như vậy, bọn họ thật sự đúng là sẽ không biết được chính mình tương lai sẽ bị chết như thế nào! Các ngươi chờ ta một chút!”.

Trước ánh mắt tò mò của đám người Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo nhanh nhẹn nhảy vào trong phòng sáu tên lính Anh quốc, khi đi ra hắn ôm theo một đống quần áo lớn, hóa ra là hắn lấy trộm ra toàn bộ quần áo của sáu tên lính Anh quốc kia.

Ô Tâm Lan thấy thế cảm thấy buồn cười, không nhịn được hỏi: "Vương Chí Đạo, đây là ngươi làm gì chứ?".

Vương Chí Đạo nghiêm nghị nói: "Chuẩn bị cho bọn chúng bài học đầu tiên của ngày mai!".

64. Chương 75 Cực Hạn Của Thân Thể

Sáu tên lính Anh quốc bị hù dọa như thế, vội vàng nhổm dậy khỏi giường, đang muốn tìm quần áo để mặc thì lại phát hiện ra quần áo cũng không thấy đâu cả.

"Attention!"

Đột nhiên lại nghe thấy Vương Chí Đạo quát to một tiếng, sáu tên lính Anh quốc đành bất đắc dĩ tuột xuống khỏi giường, chỉ mặc quần cộc đứng ở trước giường, mọi người nhất tề rập chân đứng nghiêm.

Lại nghe một tiếng vang thanh thúy, chính là Vương Chí Đạo trong tay phải không biết khi nào đã cầm một cây roi dạy học bằng da, lại đang nhịp nhịp một chút lên bàn tay trái, sáu tên lính Anh quốc nghe được tiếng roi vút thanh thúy đột nhiên đều cảm thấy dựng tóc gáy, bản năng đều nghĩ đến nếu để cây roi dạy học quật lên trên người mình, nhất định là sẽ rất đau.

Cầm roi gõ gõ trong tay mình một hồi lâu, Vương Chí Đạo mới đi tới trước mặt Bố Long Đức, hỏi: "001, quần áo của các ngươi đâu?"

Bố Long Đức lớn tiếng hồi đáp: "Báo cáo huấn luyện viên, có lẽ là Hiểu Huệ cô nương đã tốt bụng giúp chúng ta mang đi giặt sạch rồi!"

Thật không có ngờ tới lại nhận được câu trả lời như vậy, Vương Chí Đạo đưa mắt nhìn Bố Long Đức một cái, lại cười nói: "Giấc mộng đẹp của ngươi thực ra cũng được đó, vậy ngươi có biết nàng đem quần áo của các ngươi cầm đi từ lúc nào hay không?"

Bố Long Đức nghe vậy, không khỏi cúi đầu ủ rũ nói: "Báo cáo huấn luyện viên, ta không biết!"

"Các ngươi là lợn cả hay sao? Ngủ say giống như là chết vậy, ngay cả có người tiến vào lấy hết quần áo của các ngươi đi cũng không biết!" Vương Chí Đạo lập tức mở miệng mắng to: "Còn nói cái gì đã qua chiến trường, chỉ nhìn mấy người các ngươi một chút tâm tư cảnh giác cũng không có, chỉ sợ nếu có chết cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì. Nếu ngày hôm qua, người kia lấy đi đầu của các ngươi, mà không phải là lấy đi quần áo của các ngươi, các ngươi liệu có biết không? Trả lời ta!"

Sáu tên lính Anh quốc sắc mặt đều ngượng đỏ bừng, cuối cùng lại đàng hoàng hồi đáp: "Báo cáo huấn luyện viên, chúng ta đều không biết!"

"Tốt lắm, coi như các ngươi đã tự biết thiếu sót của mình!" Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Từ hôm nay trở đi, ta sẽ đưa thêm phần huấn luyện cảnh giác vào trong nội dung huấn luyện các ngươi, cũng coi là một nội dung quan trọng để rèn luyện. Một chút tâm trí cảnh giác cũng không có, cho dù luyện thành tay súng 'đạn ra không trượt', gặp phải địch nhân vẫn là tử lộ như thường! Cho nên bắt đầu từ hôm nay trở đi, ta sẽ thỉnh thoảng bất ngờ chạy đến bí mật tập kích, nếu như các ngươi còn để cho ta lấy quần áo đi mà không có phản ứng gì, phải chịu trừng phạt co duỗi đùi năm trăm lần! Nghe rõ chưa?"

"Đã nghe rõ, huấn luyện viên!"

Sáu tên lính Anh quốc đầu tiên là cùng hô to trả lời, sau đó Bố Long Đức lại hướng Vương Chí Đạo hỏi: "Xin lỗi, huấn luyện viên, co duỗi đùi là làm cái gì?"

"Ta bây giờ sẽ dạy cho các ngươi!" Vương Chí Đạo cười hắc hắc, hạ lệnh: "Nghe lệnh, đứng nghiêm, hai chân sang ngang, độ rộng bằng vai, bắt đầu ngồi xuống, đứng lên! Lại ngồi xuống, đứng lên! Tốc độ nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa cho ta! 001, ngươi bắt đầu đếm, từ một hai ba, tốt lắm, cứ như vậy. Làm hết năm trăm lượt mới được mặc quần áo, sau đó lại ra ngoài tập hợp, người nào làm thiếu, phát hiện ra sẽ tăng thêm năm trăm lượt nữa!"

Vương Chí Đạo sau khi nói xong lập tức đi ra cửa, chỉ trong chốc lát đã đem quần áo của sáu tên lính Anh quốc vứt vào trong phòng.

Sáu tên lính Anh quốc không dám chậm trễ, cùng nhau tiến hành co duỗi đùi đứng lên ngồi xuống. Rốt cục bọn họ cũng hoàn thành đủ năm trăm lần đứng lên ngồi xuống tốc độ nhanh, sau khi mặc xong quần áo chỉnh tề, liền đi ra giữa sân tập hợp, nhưng là hai chân còn đang không ngừng run rẩy, thiếu chút nữa đứng không vững.

Tinh Võ Môn đệ tử bây giờ đã rời khỏi giường, đại bộ phận đều đang luyện công ở thao trường, chứng kiến sáu tên lính Anh quốc kia hai chân run rẩy, đầu đầy mồ hôi, mọi người đều không khỏi cảm thấy buồn cười, theo bản năng đều ngừng động tác đánh quyền, tò mò nhìn xem Vương Chí Đạo huấn luyện đám lính Anh quốc đó ra sao.

"Attention!"

Lại nghe thấy Vương Chí Đạo hét lớn một tiếng, sáu tên lính Anh quốc vội vàng đứng nghiêm thẳng tắp, hai chân đang run rẩy đều cố gắng đình chỉ lại.

Vương Chí Đạo đối với các đệ tử Tinh Võ Môn đang nhìn xem coi như không nhìn thấy, hướng Bố Long Đức hỏi: "001, các ngươi đã hoàn thành co duỗi đùi đứng lên ngồi xuống năm trăm lần rồi sao?"

"Báo cáo huấn luyện viên, đã hoàn thành rồi!" Bố Long Đức lớn tiếng đáp lời.

"Tốt lắm!" Vương Chí Đạo lại ra tiếp một lệnh, khiến cho sáu tên lính Anh quốc nghe được thiếu chút nữa muốn té xỉu: "Tiếp theo lại làm năm trăm lần co duỗi đùi đứng lên ngồi xuống. 001, vẫn giao cho ngươi đếm từ đầu đến hết. Lập tức bắt đầu cho ta, nhanh lên một chút!"

Sáu tên lính Anh quốc trong lòng nghĩ muốn mở miệng mắng thật to, nhưng là không thể không phục tùng mệnh lệnh, lại bắt đầu lặp lại động tác ngồi xuống đứng lên.

Đợi đến khi đã hoàn thành đủ năm trăm lần co duỗi chân đứng lên ngồi xuống, sáu tên lính Anh quốc mỗi người đều đã ngồi bệt trên mặt đất, không đứng lên nổi, chẳng những mồ hôi đã ướt đẫm toàn thân, mà tất cả đều giống nhau hai bắp đùi đều co quắp lại không ngừng run rẩy co giật.

"Tốt lắm, cứ ngồi đó nghỉ ngơi, để tới sau khi ăn điểm tâm xong, lại tiếp tục làm thêm năm trăm lần đứng lên ngồi xuống nữa!" Vương Chí Đạo nói vừa dứt lời, sáu tên lính Anh quốc dứt khoát xỉu đi.

Đệ tử Tinh Võ Môn đứng bên cạnh nhìn xem mọi người lại vừa hoảng sợ vừa buồn cười, cùng thầm nghĩ đây là cái phương pháp luyện công ma quỷ gì đây, rõ ràng là đang hành hạ người ta mà! Ô Tâm Lan có chút cảm thấy nhìn không thuận, không nhịn được bèn đi tới hỏi Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, ngươi làm như vậy có phải là có chút hơi quá đáng hay không? Dựa theo phương pháp huấn luyện này của ngươi, chỉ sợ không đến ba ngày, bọn họ đã bị ngươi hành hạ chết rồi!"

Vương Chí Đạo trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Ta là đang huấn luyện cho bọn họ rèn luyện ý chí lực, không có ý chí lực cường đại, tuyệt đối không có khả năng luyện được tay nghề bắn súng 'đạn ra không trượt'! Ngươi không biết gì thì không nên nói lung tung, miễn cho ảnh hưởng đến hiệu quả huấn luyện của ta!"

Ô Tâm Lan bị vẻ mặt nghiêm trang của Vương Chí Đạo dọa cho sửng sốt ngơ ngác, quả thật không dám nói lung tung nữa. Chỉ có điều nàng nghĩ thế nào cũng không ra, bắn súng "đạn ra không trượt" cùng với "ý chí lực cường đại" lại có thể có quan hệ gì?

"Ăn sáng thôi, mọi người mau đến ăn sáng đi thôi!"

Vừa nghe được Hiểu Huệ tốt bụng hô to lên một câu, sáu tên lính Anh quốc đang nằm giả chết trên mặt đất lập tức tinh thần phấn khởi, nhanh nhẹn từ trên mặt đất bò dậy, giống như quỷ đói đầu thai cùng nhau hướng bàn ăn xông tới. Biểu hiện xuất sắc lại lần nữa làm cho đệ tử Tinh Võ Môn sửng sốt không thôi, Ô Tâm Lan thở dài đối Vương Chí Đạo nói: "Xem ra ngươi cho bọn hắn huấn luyện, cường độ vẫn còn là rất nhẹ!"

Vương Chí Đạo thần sắc nghiêm túc gật đầu tán thành, nói "Đúng, sau khi ăn sáng sẽ đưa cường độ huấn luyện bọn chúng tăng lên gấp đôi, tăng thành làm một ngàn lần co duỗi chân đứng lên ngồi xuống!"

Lời này vừa ra, Ô Tâm Lan cũng chút nữa muốn té xỉu.

Bữa sáng rất phong phú, bánh bao cháo gạo lại còn thêm mấy món thức ăn nóng, mặc dù tất cả đều là món điểm tâm Trung Quốc, nhưng là sáu tên lính Anh quốc đều ăn uống rất ngon lành, thậm chí còn biết được cách dùng đôi đũa, xem ra đều là đã sinh hoạt qua một thời gian ở Trung Quốc, mọi người đều đã thích ứng được với tập tục ở Trung Quốc. Nhưng mà có một điều làm cho ct Tinh Võ Môn cảm thấy khó chịu chính là, sáu tên lính Anh quốc này vừa luyện tập xong trên người còn đầy mồ hôi, cũng không lau rửa qua một chút đã vội chạy đến ăn, trên ngươi mùi mồ hôi hôi hám làm cho không ít đệ tử Tinh Võ Môn cảm thấy ăn không ngon, Ô Tâm Lan cùng với mấy người nữ đệ tử đã sớm chạy trốn về phòng trong để ăn. Duy nhất chỉ có một huấn luyện viên Vương Chí Đạo kia, cùng sáu tên lính Anh quốc ngồi chung một chỗ, mặt không đổi sắc ăn sáng, hình như cái mũi hắn căn bản là không có khứu giác, điều này làm cho không ít đệ tử Tinh Võ Môn hâm mộ không thôi.

Trên thực tế, điều này cũng không phải là do cái mũi Vương Chí Đạo không có khứu giác, mà chỉ là do Vương Chí Đạo ảnh hưởng từ ở kiếp trước đã tiếp nhận huấn luyện phương pháp sinh tồn trong tuyệt cảnh. Huấn luyện sinh tồn trong tuyệt cảnh có một nội dung, đó là yêu cầu trong bất kỳ hoàn cảnh ác liệt đến thế nào cũng phải chịu đựng để có thể nuốt được đồ ăn, đảm bảo cho thân thể có năng lượng bổ sung. Một người đã trải qua dạng huấn luyện này, cho dù trên mặt đất đầy xác chết hay là ngồi trong nhà xí cũng có thể ăn uống gì đó rất tự nhiên. Cho nên những mùi mồ hôi hôi hám này chỉ là những thứ trẻ con, căn bản là không có ảnh hưởng gì tới khẩu vị của Vương Chí Đạo.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Vương Chí Đạo để cho sáu tên lính Anh quốc nghỉ ngơi thêm gần một giờ đồng hồ nữa, liền hạ lệnh cho bọn họ tập hợp, lại bắt đầu tập luyện co duỗi chân ngồi xuống đứng lên, số lượng quả nhiên tăng lên thành một ngàn lần, sau đó còn yêu cầu bọn họ chạy vòng quanh thao trường của Tinh Võ Môn năm mươi vòng.

Lúc đó sáu tên lính Anh quốc nhất tề kháng nghị, Vương Chí Đạo thong thả hỏi lại: "Ngày hôm qua là ai nói đã tuyệt đối tâm phục khẩu phục rồi, ta nói cái gì sẽ làm theo cái đó?"

Sáu tên lính Anh quốc câm tịt, đành phải một lần nữa bắt đầu ngồi xuống đứng lên, chỉ có điều trong lòng mỗi người không ngừng chửi mắng.

Cuối cùng đến khi hoàn thành được đủ một ngàn lần ngồi xuống đứng lên, sáu tên lính Anh quốc đã mệt gần chết đi được nhưng dưới tiếng quát tháo của Vương Chí Đạo, vẫn phải bắt đầu chạy vòng quanh. Thao trường Tinh Võ Môn cũng không tính là lớn, một vòng cũng chỉ không tới hai trăm thước, nhưng mà đối với sáu tên lính Anh quốc đã làm đủ hai ngàn lần ngồi xuống đứng lên này mà nói, chạy hết năm mươi vòng quanh quả thực là đang chạy vòng quanh Vạn Lý Trường Thành.

Kết quả, mới chạy gần năm vòng, trong số sáu tên lính Anh quốc đã có một nửa ngã xuống, sau khi được sáu vòng, 003 ngã xuống, sau khi được chín vòng, 002 cũng ngã xuống theo, mà Bố Long Đức mang số 001 kia, thế nhưng lại chạy đến mười tám vòng mới chịu ngã xuống, hai chân liên tục co giật không ngừng, lúc này đây quả thật là không thể đứng lên nổi.

Trong ánh mắt các đệ tử Tinh Võ Môn có chút đồng cảm, sáu tên lính Anh quốc nhìn giống như là sáu con chó chết nằm trên mặt đất, hít thở cũng không ra hơi, ngay cả một đầu ngón tay cũng động đậy không nổi.

Vương Chí Đạo rốt cuộc cũng rất hài lòng gật gật đầu, cuối cùng cũng khiến cho sáu tên lính Anh quốc này đạt đến cực hạn, về sau này có thể nhằm vào cực hạn của bọn họ để vạch ra kế hoạch huấn luyện. Thật không ngờ tới sáu tên lính Anh quốc này tố chất thân thể hoàn toàn không tệ. Nhất là một gã Bố Long Đức kia, thể lực của hắn còn hơn cả một người khỏe mạnh. Chỉ có điều nếu muốn so với bộ đội đặc chủng của Trung Quốc ở hậu thế, thì vẫn còn kém rất xa.

Đến lúc này, Vương Chí Đạo không còn làm khó sáu tên lính Anh quốc nữa, để mặc cho bọn họ nằm trên mặt nghỉ ngơi.

Ô Tâm Lan lại một lần nữa đi đến bên cạnh Vương Chí Đạo, tò mò hỏi: "Này, Vương Chí Đạo, không phải ngươi chỉ huấn luyện bọn họ như vậy đấy chứ? Khi nào thì ngươi mới dạy cho bọn họ kỹ xảo bắn súng vậy?"

"Ngươi hỏi cái này để làm gì?"

Ô Tâm Lan khuôn mặt ửng đỏ lên, xấu hổ nói: "Người ta cũng muốn học bắn súng có được không?"

"Muốn học bắn súng, như vậy thì cùng luyện với bọn họ là tốt rồi, để ta cho ngươi một cái biệt hiệu, gọi là 007 đi!"

"Ta không muốn như thế, ngươi đây là rõ ràng cố ý muốn hành hạ bọn họ. Ta không phải là ngu như vậy, sẽ không chịu để cho ngươi hành hạ đâu!" Ô Tâm Lan xì ra một câu, kiên quyết không chịu chấp nhận.

Vương Chí Đạo trừng mắt nhìn nàng một chút, đột nhiên bỗng như nhớ ra điều gì, liền hỏi: "Được rồi, Ô sư tỷ, ngươi không phải đang làm vệ sĩ cho cô Chu Điệp hay sao? Tại sao ngươi lại cứ ở suốt chỗ này? Chẳng lẽ ngươi từ chức rồi hay sao?"

"Đúng là đồ không biết gì, ta đâu có từ chức!" Ô Tâm Lan bất mãn trừng đôi mắt đẹp nhìn hắn một cái, lại nói: "Ta bây giờ vẫn đang là vệ sĩ cho Chu Điệp tỷ, Chu Điệp tỷ bây giờ đã vào ở tạm trong Tinh Võ Môn rồi, bây giờ nàng còn chưa có rời khỏi giường, Chu Điệp tỷ không có thói quen dậy sớm giống như người luyện võ chúng ta? Ơ, ngươi không biết Chu Điệp tỷ đã vào ở chỗ này sao?"

"Chu Điệp vào ở tạm trong Tinh Võ Môn?" Vương Chí Đạo ngẩn người, hỏi lại: "Tại sao như vậy, nơi ở cũ của Chu Điệp có gì không tốt sao? Tại sao lại muốn vào ở tạm trong Tinh Võ Môn?"

Ô Tâm Lan hơi giận nói: "Ngươi còn nói được sao, tất cả đều là do ngươi sai. Ngươi ở trong phòng ngủ của Chu Điệp tỷ giết nhiều người như vậy, sau lại còn đem thi thể bọn chúng chôn đằng sau hậu viện của Chu Điệp tỷ. Khiến cho căn biệt thự kia bây giờ quỷ khí um tùm, còn ai dám ở lại đó? Ta cùng Chu Điệp tỷ ở chỗ đó, toàn thân đều cảm thấy không tự nhiên, tới lúc buổi đêm căn bản là không dám ngủ, mỗi khi nhắm mắt lại thật giống như đều nhìn thấy quỷ. Mãi đến khi về Tinh Võ Môn mới cảm thấy tốt một chút. Chu Điệp tỷ đang định bán biệt thự cũ kia đi, để tìm một chỗ mới chuyển đến ở đó."

65. Chương 76 Tổ Sáu Người Của Đồng Minh Hội

Thở dài một tiếng, Vương Chí Đạo xin lỗi nói: "Xin lỗi, lúc đầu ta chỉ lo hủy thi diệt tích, nên đã quên mất không cảnh cáo lão quản gia không nên lắm mồm nhiều chuyện rồi!"

"Cái gì, ngươi lại còn muốn giấu giếm chúng ta hay sao? Chẳng lẽ ngươi muốn cho chúng ta ở lại căn phòng có quỷ đó? Vương Chí Đạo, ngươi thật là vô đạo đức đó!" Ô Tâm Lan sợ hãi kêu lên.

Vương Chí Đạo bĩu môi nói: "Trên đời này làm gì có cái gì gọi là ma quỷ, tất cả đều chỉ là do các ngươi nghi thần sợ quỷ mà thôi. Nếu lão quản gia kia không nói cho các ngươi biết về chuyện mấy cái xác chết, chỉ sợ các ngươi ở trong biệt thự đó cả đời cũng không hề gặp phải ma quỷ gì cả!"

Ô Tâm Lan hừ lạnh một tiếng, nói: "Đó là hai việc khác nhau, dù sao chúng ta đã biết được ở nơi đó có xác chết rồi, nên tuyệt đối sẽ không về đó ở nữa!"

"Việc đó tùy các ngươi, đáng tiếc cho ngôi biệt thự đó tốt như vậy!" Vương Chí Đạo thở dài, trong lòng suy tính không biết có nên tìm Chu Điệp thương lượng một chút hay không, để cho bản thân mình mua lại căn biệt thự đó. Bất quá sau khi suy nghĩ một lúc, hắn thấy hay là quên đi, chưa cần nói đến việc chính mình căn bản là không có tiền để mua được cái loại biệt thự xa hoa như thế, cho dù có thể mua lại được, trong tương lai liệu có ai đồng ý theo mình vào ở trong biệt thự đó hay không còn là một vấn đề. Huống chi Vương Chí Đạo nghe nói, căn biệt thự đó hình như là Hoàng Kim Vinh tặng cho Chu Điệp, nên hắn nghĩ lại không nên dây dưa với Hoàng Kim Vinh một đại ông trùm lưu manh kia nữa.

Đang còn mải suy nghĩ miên man, Ô Tâm Lan chợt đẩy đẩy bờ vai của hắn, đối hắn nói: "Vương Chí Đạo, Tôn Đại Chu cùng Ngũ sư huynh đã trở lại kìa!"

Vương Chí Đạo nghe vậy đưa mắt nhìn lại, đã thấy Tôn Đại Chu cùng Trần Chân vốn đã rời đi khỏi Tinh Võ Môn từ trước lúc rạng sáng, bây giờ đã lại quay về, theo phía sau bọn họ lại còn có thêm sáu người thanh niên, thật không ngờ nhanh như vậy mà đã kịp tìm đến cho Vương Chí Đạo thêm sáu người đệ tử nữa.

Sáu người đệ tử đến từ Đồng Minh hội mỗi người đều vóc dáng anh vũ bất phàm, người lớn nhất còn chưa tới ba mươi tuổi, người nhỏ nhất so với Vương Chí Đạo có lẽ còn nhỏ hơn. Trang phục mặc trên người đều đồng nhất chính là loại đồng phục quân nhân Dân quốc, chỉ có điều màu sắc có khác đôi chút, có lẽ là để phân biệt chỗ khác nhau giữa quân nhân của Viên Thế Khải và quân nhân của Đồng Minh hội.

Tôn Đại Chu đi tới Vương Chí Đạo giới thiệu, nói: "Vương huynh đệ, chúng ta sau khi trở về đã đem ý tứ của ngươi nói lại cho các cán bộ trọng yếu của Đồng Minh hội, rất may là Tống tổng trưởng cùng Hoàng tiên sinh hiện nay cũng đều đang ở tại Thượng Hải, bọn họ đều đồng ý với ý tứ của ngươi đưa ra. Sáu người này là chúng ta qua ngàn chọn vạn tuyển mới lựa ra được tinh anh của Đồng Minh hội, cam đoan là sáu tên lính Anh quốc xui xẻo kia không thể so sánh bằng. Để ta giới thiệu với ngươi một chút, vị này là Trương Vân Cương, Mã Trường Văn, Cố Như Chương…"

"Cố Như Chương?" Vương Chí Đạo nghe thấy một cái tên có chút quen thuộc, nên có chút ngạc nhiên.

Tôn Đại Chu có vẻ khó hiểu hỏi: "Ngươi có biết hắn sao? Cố Như Chương chính là cao thủ Thiếu Lâm, một tay Thiết Sa Chưởng đã đạt đến lô hỏa thuần thanh, ở Đồng Minh hội không có ai sánh bằng, cho nên Hoàng tiên sinh mới đề cử hắn đến đây học tập."

Quả nhiên chính là vị Thiết Sa Chưởng đại sư nổi danh nhất thời Dân quốc, Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Đã từng nghe nói qua uy danh của hắn, ngưỡng mộ đã lâu rồi! Tiếp tục giới thiệu người tiếp theo đi!"

Tôn Đại Chu cảm thấy rất kỳ quái, thầm nghĩ ngươi là từ đâu mà có thể "ngưỡng mộ uy danh Cố Như Chương đã lâu", thực lực của hắn rất mạnh thì là đúng không sai, nhưng là hắn vừa mới xuất đạo, cũng chưa có xông xáo làm nên cái gì gọi là "Uy danh", biết được "uy danh" Thiết Sa Chưởng Cố Như Chương của hắn cũng chỉ có mấy người đồng chí quen thuộc của hắn ở trong Đồng Minh hội mà thôi.

Không chỉ có một mình Tôn Đại Chu khó hiểu, Cố Như Chương năm nay mới hai mươi tuổi vẻ mặt cũng mờ mịt nhìn Vương Chí Đạo, đánh tiếc Vương Chí Đạo lúc này trên mặt lại không hề có biểu tình, khiến cho hắn nhìn không ra được điều gì cả.

Lại nghe Tôn Đại Chu tiếp tục giới thiệu, nói: "Vị này chính là Chu Quốc Lục…"

Chu Quốc Lục năm nay mới chừng mười tám tuổi, lập tức hướng Vương Chí Đạo ôm quyền nói: "Vương huynh đệ, xin chào, ta đã được nghe đại ca của ta đề cập tới ngươi, cho nên ta tự báo danh xin tham gia!"

"Đại ca ngươi? Là Chu Quốc Phú hay sao?"

"Đúng vậy!" Chu Quốc Lục vẻ mặt tươi cười đáp lại.

Không ngờ lại thấy Vương Chí Đạo nghiêm mặt lại nói: "Lôi giao tình vào đây là vô ích, ta mặc kệ ai là đại ca của ngươi, nếu đã là người chịu huấn luyện của ta, cũng chỉ là đệ tử của ta. Ta đối xử với tất cả các đệ tử đều là như nhau, sẽ không vì hắn có người nhà quen biết ta mà sẽ nhận được thêm vài phần ưu tiên!"

Một câu nói đó làm cho Chu Quốc Lục vẻ mặt cứng đờ, nghẹn ngào nói không ra lời.

"Còn có!" Lại nghe Vương Chí Đạo khiển trách nói: "Sau này nếu đã gọi ta là huấn luyện viên, khi ta không hỏi thì không được phép mở miệng, đã rõ chưa?"

Chu Quốc Lục sắc mặt đỏ bừng, không thể không đáp lại: "Đã rõ, huấn luyện viên!"

"Có thể giới thiệu vị tiếp theo!" Vương Chí Đạo nói, nhắc nhở Tôn Đại Chu.

Tôn Đại Chu đang bị bộ dáng của Vương Chí Đạo giáo huấn Chu Quốc Lục dọa cho trong lòng sững sờ, thầm nghĩ coi như là khi cha ta dạy ta công phu, cũng không có nghiêm khắc như ngươi vậy. Nếu không phải là ta tận mắt nhìn thấy, còn tưởng rằng đang đứng trước mặt ta chính là một lão nhân huấn luyện viên thiết diện vô tư, không hề biết cười đùa!

Cười khổ một chút, Tôn Đại Chu tiếp tục giới thiệu, hắn nói: "Vị này chính là Vạn Hiển Thanh, ngươi đừng nhìn hắn tuổi nhỏ mà coi thường, tuy mới chi có mười ba tuổi, nhưng mà hắn chính là cao đồ của Đỗ Tâm Vũ tiên sinh, thiên phú cực cao, học tập món gì cũng rất nhanh, cho nên Tống tổng trưởng mới đề cử hắn đến học tập."

"Được, cao đồ của Đỗ Tâm Vũ tiên sinh, lại là một danh nhân đệ tử nữa. Nhưng là tại chỗ này của ta, thiên phú cao hay không không phải là vấn đề, quan trọng là có chịu đựng được gian khổ hay không. Nếu như không chịu đựng được gian khổ, ta mặc kệ là ngươi còn ít tuổi thế nào, là đệ tử của ai, đều đem ngươi đuổi ra, ngươi đã nhớ kỹ chưa?" Vương Chí Đạo trừng mắt lên nhìn chằm chằm vào Vạn Hiển Thanh.

Vạn Hiển Thanh dù sao cũng chi là một tiểu hài tử, bị ánh mắt "đáng sợ" của Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm, trong lòng không khỏi sợ hãi, nhưng vẫn tỏ ra cứng cỏi lớn tiếng hồi đáp: "Báo cáo huấn luyện viên, ta có thể chịu đựng gian khổ!"

"Rất tốt!" Vương Chí Đạo hài lòng gật đầu, chuyển tới trước mặt người cuối cùng, liền tỏ vẻ giận dữ hỏi: "Vị này là ai hả, tại sao hai tròng mắt lại trợn trừng trừng như vậy chứ? Có cừu oán gì với ta hay sao? Ngươi trợn mắt, trợn làm cái gì đây? Có phải muốn đánh nhau với ta hay không?"

Người cuối cùng này là một thiếu niên chừng mười bảy tuổi, chỉ có điều vẻ mặt của hắn giống như là Vương Chí Đạo mới vừa giết chết cha hắn vậy, hai mắt trợn tròn vo, giống như đang bốc lửa, nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo, tựa hồ như đang hận không thể ngay lập tức đánh một quyền lên mặt Vương Chí Đạo.

Tôn Đại Chu nhìn thấy thế ho khan một tiếng, đối với Vương Chí Đạo có chút xấu hổ, nói: "Vị này..., vị này ... Gọi là Vương Tử Thụ, hắn chính là cháu nội của Bắc Kinh danh sư Vương Trọng Tuyển lão tiên sinh."

"Hả, 'Thần côn' Vương Trọng Tuyển, thiên hạ đệ nhất côn? Đã từng nghe qua, bất quá hắn trừng mắt nhìn ta như vậy là có ý tứ gì, ta có cừu hận gì với hắn hay sao?" Vương Chí Đạo còn chưa minh bạch, trong lòng đồng thời lại cảm thấy rất buồn bực, như thế nào lại là cùng họ nữa, chẳng lẽ thời đại này họ Vương rất nhiều hay sao?

Tôn Đại Chu lại ho khan một tiếng nữa, giải thích nói: "Vương Trọng Tuyển lão tiên sinh chính là sư huynh của Lý Thư Văn tiên sinh, bọn họ tình cảm sư huynh đệ thân thiết như là anh em ruột thịt. Đệ tử của hai người cũng thân như huynh đệ, Vương Tử Thụ này cũng từng theo Lý Thư Văn học nghệ mấy năm, nên có thể coi là 'nửa đồ đệ' của Lý Thư Văn!"

"Nguyên lai là 'nửa đồ đệ' của Lý Thư Văn?" Vương Chí Đạo ngạc nhiên một lúc, sau mới nói với Tôn Đại Chu: "Đồng Minh hội các ngươi là có ý tứ gì đây, nghĩ muốn cho hắn một cơ hội vì 'nửa sư phụ' của hắn mà báo thù hay sao?"

Tôn Đại Chu cười khổ nói: "Ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta cũng không phải là đề cử hắn, chỉ là hắn kiên quyết muốn xin đến. Bởi vì chính hắn năm trước đã từng cứu Tống tổng trưởng một mạng, hơn nữa trong Đồng Minh hội có không ít vệ sĩ của các cán bộ trọng yếu đều là đệ tử được Vương Trọng Tuyển lão tiên sinh đề cử tới, bọn họ đều nhất trí ủng hộ Vương Tử Thụ, làm cho Tống tổng trưởng không thể không để cho bọn họ một chút mặt mũi. Bất quá ngươi yên tâm, Vương Tử Thụ đã cam đoan với Tống tổng trưởng rồi, hắn tới chỗ này tuyệt đối không phải là để tìm ngươi báo thù, mà là chăm chỉ thành thực hướng theo ngươi học tập bắn súng, để trong tương lai có thể vì quốc gia xuất lực thật tốt. Vương Tử Thụ, có phải ngươi đã cam đoan như vậy hay không?"

Vương Tử Thụ đầu tiên là đưa mắt oán hận nhìn Vương Chí Đạo một cái, sau đó lớn tiếng đáp lại: "Đúng! Ta chính là đến theo Vương huấn luyện viên học tập!"

Dù sao hắn vẫn chỉ là một thiếu niên, không hề có chút nào che dấu được tâm tư của mình, trong miệng mặc dù nói to như vậy, nhưng là trên nét mặt vẫn hiển lộ rõ ràng ý đồ của bản thân mình.

Vương Chí Đạo cảm thấy có chút thú vị, liền cười cười nói với Tôn Đại Chu: "Đồng Minh hội các người thật đúng là có ý tứ hả. Luôn miệng nói đây chính là có lợi cho quốc gia đại sự, nhưng là các ngươi lại đem quốc gia đại sự đi trả nợ nhân tình. Tốt lắm, các ngươi lại đem một quả mìn hẹn giờ đưa đến bên người của ta, lại còn nói đúng là tinh anh của Đồng Minh hội, thật là có ý tứ..."

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân nhìn ra Vương Chí Đạo sắc mắt có chút bất thiện, vội tranh thủ kéo hắn sang một bên. Tôn Đại Chu trước hết đối hắn xin lỗi, nói: "Vương huynh đệ, ta biết đem Vương Tử Thụ đến quả là đã làm khó cho ngươi rồi. Bất quá xin ngươi tin tưởng chúng ta, Vương Tử Thụ chỉ là có chút bất bình với chuyện của sư thúc Lý Thư Văn của hắn mà thôi. Mặc dù hắn có thái độ xấu xa, nhưng mà hắn vẫn là một thiếu niên yêu nước còn hiểu biết được đạo lý. Hơn nữa hắn đã chính miệng cam đoan với Tống tổng trưởng sẽ tuyệt đối không bởi vì thù riêng mà gây loạn cùng với ngươi, dẫn đến phá hủy đại sự. Nếu không phải như thế, Tống tổng trưởng vô luận như thế nào cũng không đồng ý để hắn đến đây. Cho nên ta hy vọng ngươi có thể khoan dung cho một chút thái độ của hắn!"

"Khoan dung?" Vương Chí Đạo hỏi lại: "Tôn Đại Chu huynh, ngươi cho rằng một người huấn luyện viên mà có thể dễ dàng khoan dung cho thái độ xấu xa của học viên, lại có thể là một huấn luyện viên tốt, lại

có thể dạy ra được học viên giỏi hay sao?"

Tôn Đại Chu ngạc nhiên, cười khổ không biết nói gì.

Lại nghe Trần Chân cười nói: "Vương sư đệ, trên thực tế ngươi không cần phải khó khăn với chúng ta như vậy. Chúng ta tin tưởng, ngươi nhất định có năng lực hàng phục một gã Vương Tử Thụ kia. Ngay cả sáu tên lính Anh quốc kia cũng bị ngươi dễ dàng hàng phục đó thôi, ở đây chỉ có một Vương Tử Thụ kia, sao có thể là đối thủ của ngươi, có đúng không?"

Vương Chí Đạo nghe vậy lập tức cười to nói: "Chỉ có Ngũ sư huynh hiểu rõ được ta! Được rồi, các người yên tâm đưa bọn họ giao cho ta đi, mặc kệ bọn họ có bao nhiêu ác ý, ta đều có thể đưa bọn họ huấn luyện thành tinh anh chân chính!"

Nói xong Vương Chí Đạo đi tới trước mặt sáu người đệ tử Đồng Minh hội, lớn tiếng nói với bọn họ: "Sáu người các ngươi nghe cho rõ đây, nguyên tắc dạy học của ta chính là 'thích hợp thì ở lại, không thích hợp lập tức rời đi!' ta mặc kệ các ngươi là thuộc tổ chức gì, quốc gia nào, chủng tộc người nào, có thân phận ra sao, chỉ cần các ngươi là vì học tập mà đến trước mặt ta đây, thì đều là học sinh của ta. Nếu đã làm đệ tử của ta, trước khi tốt nghiệp thì không có tên, ta cho mỗi người các ngươi một cái biệt hiệu, từ ngươi bắt đầu, theo thứ tự lần lượt là 008, 009, 010, 011, 012, 013! Sau này ta gọi đến danh hiệu của các ngươi, các ngươi phải lớn tiếng trả lời 'Dạ', đã nghe rõ chưa?'

"Báo cáo huấn luyện viên, tên của ta là Vương Tử Thụ, có thể không gọi là 013 được hay không?" Chính là Vương Tử Thụ lớn tiếng hỏi lại.

"Có thể! Chỉ cần ngươi từ cánh cửa kia đi ra ngoài, không quay trở lại nữa, ngươi vẫn có thể được gọi là Vương Tử Thụ!" Vương Chí Đạo giơ cây roi chỉ vào cửa lớn Tinh Võ Môn nói.

Vương Tử Thụ vẻ mặt phẫn nộ, trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo không nói lại được một lời.

Vương Chí Đạo không để ý tới hắn, tiếp tục giáo huấn: "Ta đối với đệ tử của mình chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là 'tuyệt đối phục tùng!'. Từ nay về sau, ta nói các ngươi làm cái gì các ngươi phải làm cái đó, nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị phạt nặng, không phục tùng mệnh lệnh của ta, ta liền lập tức đuổi ra ngoài không chút do dự, người nào muốn cầu xin tha thứ cũng vô ích! Đã nhìn thấy cửa lớn kia chưa, các ngươi nếu có ai không đồng ý với những lời ta nói, xin mời lập tức đi ra khỏi Tinh Võ Môn!"

Sáu người đệ tử Đồng Minh hội không người nào lên tiếng, coi như là đối với Vương Chí Đạo không có ý kiến gì. Vương Tử Thụ cũng chỉ là tiếp tục trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, dưới chân cũng không hề động đậy

"Tốt lắm, không nói lời nào chính là đã đồng ý rồi!" Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Chúng ta ngay bây giờ đây bắt đầu khảo hạch, nếu mà không đủ tư cách, cũng vẫn bị đuổi ra ngoài. Ta chỉ cần đệ tử ưu tú, không thèm đệ tử rác rưởi!"

Cây roi dạy học liền chỉ chỉ vào sáu tên lính Anh quốc vẫn đang nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, Vương Chí Đạo lại nói với sáu người đệ tử từ Đồng Minh hội: "Đã nhìn thấy bọn họ chưa, bọn họ lúc trước chính là đã làm hai lần liên tục mỗi lần một ngàn cái co duỗi chân đứng lên ngồi xuống, sau đó lại chạy vòng quanh thao trường vài vòng, chứng minh được chính mình là quân nhân ưu tú rồi, cho nên mới có thể được ở lại Tinh Võ Môn! Các ngươi nếu như muốn ở lại Tinh Võ Môn, cũng phải hướng tới ta chứng minh được các ngươi cũng là ưu tú! Nghe lệnh của ta, đứng nghiêm! Hai chân sang ngang, chiều rộng bằng vai, hạ thân ngồi xuống, đứng lên! Lại ngồi xuống, lại đứng lên! Động tác nhanh lên một chút! 008, ngươi bắt đầu đếm đi, từ một đến hết, một..., hai..., ba..."

Trương Vân Cương mang biệt hiệu 008 liền hô lớn tiếng đếm theo từ đầu đến hết, sáu người đệ tử từ Đồng Minh hội, kể cả Vương Tử Thụ không phục kia, cũng đều đồng loạt làm động tác co duỗi chân đứng lên ngồi xuống.

66. Chương 77 Có Tội Cùng Phạt

Sau khi hoàn thành xong đủ một ngàn lần ngồi xuống đứng lên, thật không ngờ là mọi người vẫn có thể đứng vững, ngay cả Vạn Hiển Thanh là người nhỏ tuổi nhất cũng không ngoại lệ. Càng khiến cho sáu tên lính Anh quốc giật mình kinh ngạc chính là, biệt hiệu 008 Trương Vân Cương cùng biệt hiệu 010 Cố Như Chương đã làm xong một ngàn lần ngồi xuống đứng lên co duỗi chân, hai chân rõ ràng lại không hề có run rẩy, chỉ là có chút thở hổn hển mà thôi. So với tình huống của bọn họ mới chỉ làm có năm trăm lần mà hai chân đã run rẩy, cao thấp đã phân rõ ràng.

Sáu tên lính Anh quốc thực ra nào có biết, Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương đều là đệ tử nội môn Thiếu Lâm Tự. Thiếu Lâm Tự khi mới nhập môn đều rất coi trọng việc huấn luyện công lực đôi chân, việc đứng trung bình tấn liên tục trong hai ba giờ không hề thay đổi, đối với Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương mà nói đều chỉ như trò trẻ con. Còn như loại phương pháp luyện công kiểu như co duỗi chân ngồi xuống đứng lên này bọn họ cũng đã từng luyện qua không ít, nên làm một ngàn lần động tác ngồi xuống đứng lên bọn họ căn bản là không để vào trong mắt.

012 Vạn Hiển Thanh tuy tuổi mới chỉ chứng mười ba, nhưng mà sư phụ của hắn Đỗ Tâm Vũ lại được xưng tặng một danh hiệu gọi là "Thần cước", công phu cước pháp siêu tuyệt. Loại phương pháp luyện tập co duỗi chân này cơ hồ tất cả các cao thủ cước pháp đều có luyện tập qua, phương pháp cũng chỉ là đại đồng tiểu dị, sự khác biệt bất quá cũng chỉ là ở tốc độ cùng tiết tấu không giống nhau mà thôi. Vạn Hiển Thanh hiển nhiên cũng đã từng có thời gian được huấn luyện phương pháp này, nhưng là hắn dù sao năm nay vẫn còn nhỏ, hai chân còn chưa có phát dục hoàn toàn, cho nên mặc dù sau khi hoàn thành xong một ngàn lần ngồi xuống đứng lên tuy không bị ngã, nhưng là hai chân không thể khống chế được vẫn nổi cơn run rẩy.

Còn 009 Mã Trường Văn, 011 Chu Quốc Lục cùng 013 Vương Tử Thụ, công lực trên chân tu luyện còn chưa có được khắc khổ như ba người kia, sau khi làm xong được một ngàn lần ngồi xuống đứng lên, hai chân đều giống như là lò xo, không khống chế được đều run rẩy không ngừng, trong lòng kêu khổ không dứt.

Trong lúc đang được nghỉ giải lao, Trần Chân hướng Vương Chí Đạo hỏi: "Vương sư đệ, bọn họ biệt hiệu lại bắt đầu từ 008, vậy 007 đâu sao không dùng?"

"007 đã có người dùng rồi!"

"Hả, ngươi còn có một người đệ tử khác hay sao, là ai hả?"

Vương Chí Đạo liền chỉ một ngón tay vào Ô Tâm Lan, ha ha cười, nói: "Đó chính là 007 đó, đáng tiếc là nàng không muốn theo theo bọn họ cùng nhau chịu huấn luyện!"

Ô Tâm Lan xinh tươi nghe thế trợn mắt nhìn về bọn họ, tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc, nói: "Ta sẽ không ngu như vậy, không để cho Vương Chí Đạo hành hạ như thế! Ta sẽ ở chỗ này nhìn thôi, đợi tới khi Vương Chí Đạo dạy bọn chúng cách bắn súng ta mới đến tập luyện! Những thứ khác nhất định không luyện!"

Trần Chân cùng Tôn Đại Chu đều ngạc nhiên. Nghe được Ô Tâm Lan nói như vậy, sáu tên lính Anh quốc cùng đám đệ tử Đồng Minh hội mỗi người trong lòng đều tức giận bất bình, thầm nghĩ nam nữ đãi ngộ tại sao lại khác biệt lớn như thế? Bọn họ thiếu chút nữa nghĩ muốn ngửa mặt lên trời mà hô: "Tại sao ta không phải là một thân nữ nhi đây?"

Trần Chân lại hỏi: "Vương sư đệ, ngươi để cho bọn họ vận động co duỗi chân ngồi xuống đứng lên khối lượng lớn như vậy là có ý gì? Thật sự là muốn để cho bọn họ đấu sức với đám lính Anh quốc sao?"

"Ta chỉ là kiểm tra cực hạn thân thể của bọn họ!" Vương Chí Đạo trả lời: "Như vậy mới có thể làm cho ta có thể huấn luyện tốt bọn họ, dựa vào điều kiện thân thể bọn họ mà an bài những điều kiện huấn luyện có lợi ích nhất đối với bọn họ. Mỗi cá nhân đều có điều kiện thân thể không giống nhau, năng lực lĩnh ngộ cũng khác nhau, không thể thống nhất an bài cùng một loại phương pháp huấn luyện. Không ít trường học, hoặc là môn phái võ thuật, trong mấy trăm người đệ tử chỉ có xuất hiện được một hai người đệ tử thiên tài. Điều này vốn không thể lý giải là mọi người khác đều là tài trí bình thường, không thể thành tài, mà đều là do phương pháp dạy học của sư phụ ngu xuẩn. Bọn họ không có dạy dỗ huấn luyện học sinh theo đặc tính của từng người, mà lại để cho học sinh thiên tài cũng với học sinh bình thường cùng an bài một

chỗ, dạy bọn họ cùng một loại nội dung, tiến độ dạy học cũng là giống nhau. Loại phương pháp dạy học này, chẳng những làm mai một khả năng phát huy của học sinh thiên tài, lại càng làm cho học sinh bình thường, vốn có sức lĩnh ngộ thấp hơn, sở học kiến thức nửa vời, hoàn toàn không lĩnh ngộ được. Nói như mười hai tên đệ tử trước mặt ta đây, nếu ta dạy bọn hắn chạy bộ, mỗi người mỗi ngày đều an bài một khối lượng tập luyện như nhau, như vậy sau thời gian ba tháng, kết quả sẽ là như thế nào? Những người nguyên bản đã chạy bộ rất tốt, nếu mà vì an bài khối lượng huấn luyện rất nhẹ, cùng sẽ không có tiến bộ được bao nhiêu, chỉ như đạp xe tại chỗ mà thôi. Mà những người điều kiện thân thể theo không kịp với khối lượng huấn luyện, sẽ vì khối lượng huấn luyện quá nặng dẫn đến thân thể suy sụp xuống, hoặc là kiên trì không nổi bỏ dở giữa chừng. Kết quả như vậy , không phải là điều các ngươi muốn nhìn thấy chứ? Cho nên ta phải biết rõ được cực hạn thân thể cùng năng lực lĩnh ngộ của bọn họ, nhằm vào đặc điểm của mỗi người mà xếp đặt phương pháp cùng khối lượng huấn luyện không giống nhau, để cho mỗi người bọn họ đều đạt được mức tiến bộ tốt nhất. Chỉ có làm cho mỗi người đệ tử đều thành tài, mới chân chính là phương pháp dạy học tốt, mới chân chính là giáo viên giỏi. Các ngươi thấy có đúng không?"

Trần Chân cùng Tôn Đại Chu nghe được đều trợn mắt há hốc mồm, phương pháp lý luận dạy học này đời sau mới xuất hiện, bọn họ tự nhiên là mới lần đầu tiên được nghe nói đến, chỉ có điều vừa suy nghĩ lại cảm giác được rất có đạo lý, không khỏi đối với Vương Chí Đạo tâm phục khẩu phục.

Tôn Đại Chu không nhịn được lại hỏi: "Vương huynh đệ, loại phương pháp dạy học này ngươi học được ở đâu vậy?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Muốn gì, nghĩ muốn dò xét ta đó hả?"

"À à, hiểu lầm hiểu lầm rồi, ta chỉ là tò mò nên mới hỏi mà thôi, ngươi cảm thấy không tiện thì không nói nữa!" Tôn Đại Chu vội vàng giải thích.

"Đây là bí mật, Phật đã dạy rồi: Bất khả thuyết, bất khả thuyết!"

Vương Chí Đạo trả lời làm Trần Chân cùng Tôn Đại Chu đầu tiên là đơ mặt nhìn nhau, kế đến lại là cười khổ không nói được gì.

Đối với những người đang muốn nghỉ ngơi mà nói, thì một giờ đồng hồ so với trong tưởng tượng vẫn còn là quá ngắn. Đám người Chu Quốc Lục cảm giác còn chưa đến nửa giờ, Vương Chí Đạo đã lớn tiếng quát tháo: "Thời gian nghỉ ngơi giải lao đã hết rồi, các ngươi tiếp tục làm cho ta thêm một ngàn lần co duỗi chân đứng lên ngồi xuống, làm xong liền lập tức chạy vòng quanh thao trường. Nhanh lên một chút, tại sao còn ngồi im ở đó làm cái gì? Có phải muốn bị đuổi hết đi hay không? 008, lập tức đếm từ một đến hết, bắt đầu!"

Vương Tử Thụ cùng Chu Quốc Lục đối với Vương Chí Đạo rất là bất mãn, trong lòng đều thầm mắng chửi, nhưng vì có Tôn Đại Chu là một đại biểu của Thượng Hải Đồng Minh hội đang đứng bên cạnh nhìn xem, bọn họ không thể phản kháng, đành phải theo lời đếm của Trương Vân Cương mà từng lần từng lần ngồi xuống đứng lên.

Cuối cùng lại cũng hoàn thành xong đủ một ngàn lần co duỗi chân đứng lên ngồi xuống, lần này ngay cả hai người thể lực tốt nhất Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương cũng đều không tự chủ được mà thở hồng hộc, hai chân đều nổi cơn run rẩy. Mà Mã Trường Văn, Chu Quốc Lục, Vạn Hiển Thanh cùng gã bất mãn nhất Vương Tử Thụ thân thể đã bắt đầu lung lay muốn ngã xuống rồi.

Thật không ngờ Vương Chí Đạo lại liên tục quát: "Lập tức chạy vòng quanh thao trường ngay cho ta, không nghe thấy hay sao? Có phải nghĩ muốn lùi bước hay không? Chạy ngay cho ta!"

Mọi người trong lòng đều bắt đầu thầm mắng chửi, thế nhưng đám người Trương Vân Cương không biết làm sao đành phải từng bước từng bước nhấc đôi chân nặng chịch, bắt đầu chạy vòng quanh thao trường.

Mới vừa chạy được năm vòng, Vạn Hiển Thanh tuổi còn nhỏ nhất là người đầu tiên chịu đựng không được, ngã nhào xuống sân. Tiếp theo, Chu Quốc Lục, Mã Trường Văn cũng lần lượt ngã xuống sau vòng thứ sáu. Vương Tử Thụ cho dù muốn làm một người có thành tích ưu tú nhất nhằm hướng Vương Chí Đạo thị uy, nhưng mà sau khi hết vòng thứ bảy, hắn rốt cuộc cũng kiên trì không nổi nữa, lại cũng ngã xuống trên mặt đất.

Trong sân chỉ còn có Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương còn đang tiếp tục chạy vòng quanh, hơn nữa

lại sóng vai cùng chạy, hai người bọn họ xem ra là muốn đấu với nhau một chút, đều là không chịu tụt lại sau người kia.

Sáu tên lính Anh quốc đều đã trợn mắt há hốc mồm, bọn họ khi chứng kiến được sáu người Trung Quốc kia, vóc người so với bọn hắn nhỏ nhắn yếu ớt kém nhiều lắm, cũng đến theo Vương Chí Đạo học bắn súng, trong lòng vốn là đang cười nhạo đám người Trung Quốc không biết tự lượng sức mình, thầm nghĩ nếu Vương Chí Đạo dựa theo phương pháp "hành hạ" bọn họ mà đến huấn luyện cho mấy người Trung Quốc kia, phỏng chừng bọn họ kiên trì không được đến một nửa, rồi sẽ phải ngã xuống. Ai ngờ đến được sáu người Trung Quốc kia vậy nhưng lại hoàn toàn ngoài ý nghĩ, hoàn thành xong hai đợt một ngàn lần co duỗi chân ngồi xuống đứng lên, hơn nữa đợt thứ nhất giữa chừng không có dừng lại nghỉ ngơi, rõ ràng cường độ còn lớn hơn một chút. Đợi đến khi bắt đầu chạy vòng quanh, sáu tên lính Anh quốc lại càng trợn mắt nhìn, bọn họ như thế nào cũng khó mà tin được, Vạn Hiển Thanh mới hơn mười ba tuổi kia rõ ràng cũng có thể chạy được nổi năm vòng, thêm mấy người kia cũng không hề kém bọn họ. Những người Trung Quốc, thật là khó có thể hình dung được!

Bố Long Đức cặp mắt vẫn một mực nhìn chằm chằm dõi theo Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương vẫn đang chạy vòng quanh trong sân, yên lặng đếm thầm từng vòng chạy của bọn họ. Hắn thực muốn nhìn xem, hai người Trung Quốc này có thể phá được kỷ lục của hắn hay không.

Mười sáu vòng, mười bảy vòng, mười tám vòng, đã phá vỡ được kỷ lục của hắn rồi, nhưng là hai người Trung Quốc kia vẫn đang tiếp tục chạy vòng quanh. Bố Long Đức không khỏi cảm thấy nhụt chí, lần đầu tiên cảm thấy hiểu được rõ ràng hàm ý trong một câu nói phổ biến của người Trung Quốc: "Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân."

Hai mươi vòng, hai mươi mốt vòng, rất nhanh đã đột phá mức ba mươi vòng, Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương vẫn còn đang tiếp tục chạy vòng quanh.

Đến lúc này, người Tinh Võ Môn không chỉ bị bọn hắn thu hút ánh mắt, mà bắt đầu ra sức cổ động cho bọn hắn. Ngay cả Vương Chí Đạo cũng cảm thấy kinh ngạc, thể lực của hai người kia, cơ hồ có thể so sánh được với bộ đội đặc chủng ở đời sau rồi! Hắn cũng muốn xem bọn họ rốt cuộc có thể chạy được đến bao lâu mới chịu ngã xuống đây?

Ba mươi chín vòng cũng đã vượt qua, Trương Vân Cương cùng Cố Như Cương bước chân bắt đầu chậm dần, nhưng là vẫn không hề ngừng lại, dần dần chạy tới hết vòng thứ bốn mươi, xem ra bọn họ đã không phải vì Vương Chí Đạo ra lệnh mà phải chạy nữa, mà là bọn họ đang vì giận dỗi mà quyết ganh đua với nhau.

Vương Chí Đạo cười "ha ha", quay sang Tôn Đại Chu cùng Trần Chân cười nói: "Đồng Minh hội các ngươi đúng thực sự là đã đề cử cho ta hai đệ tử tinh anh chân chính đó! Nếu như sau này bọn họ trong lúc huấn luyện có thể bảo trì được loại đấu chí này, ta cam đoan sẽ đưa bọn họ huấn luyện thành bộ đội đặc chủng xuất sắc nhất!"

"Bộ đội đặc chủng?"

"Tuy là các người kỳ vọng có được tay súng thần thiện xạ, nhưng đây là so với một tay chỉ biết bắn súng thiện xạ thì còn lợi hại hơn nhiều, đến lúc đó sẽ khiến cho các ngươi vừa mừng vừa sợ!"

Tôn Đại Chu cau mày nói: "Nhưng mà hai người bọn hắn vẫn cứ chạy như đang không cần mạng sống như thế kia, có sợ sẽ đem thân xác phá hư đi hay không?"

"Không nên đánh giá thấp tiềm lực thân thể con người. Theo lý luận mà nói, nếu như ý chí lực của bọn họ còn có thể tiếp tục kiên trì, cứ chạy vòng quanh đến một trăm vòng cũng không thành vấn đề. Đây là chính ta từng trải qua, năm đó ta chính là đã từng chạy giống như thế này, còn chạy được vòng quanh ít nhất là hai trăm vòng! Sau đó ta liền nghỉ ngơi chừng mười ngày, thân thể đã được khôi phục lại bình thường!"

Chứng kiến ánh mắt hoài nghi của Tôn Đại Chu, Trần Chân cùng Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Đừng nhìn ta như vậy, vô luận các ngươi tin tưởng ta hay là không tin tưởng, ta cũng không biểu diễn cho các ngươi xem, dù chỉ là một lần!"

Ô Tâm Lan bĩu bĩu cái miệng xinh xắn nhỏ nhắn, nói: "Ngươi thật là nói khoác cũng không thèm nghĩ trước, ngươi nếu như thể lực so với bọn hắn còn khỏe hơn, tại sao khi mới tới Tinh Võ Môn lại biểu hiện ra

kém cỏi như vậy, còn có thể để cho một gã tiểu Nhật Bản đánh cho bất tỉnh đến ba ngày ba đêm liền?"

Vừa nói đến đây, Ô Tâm Lan bắt chợt lại trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, nhìn rất kỹ đến một lúc lâu, lại nói: "Lại còn nữa, ta cũng vẫn cảm thấy rất kỳ quái, từ sau lần hôn mê đó, ngươi giống như là thoát thai hoán cốt thành một người khác, một một lần biểu hiện ra đều ưu tú vô cùng. Trước kia ta nghĩ đến ngươi nói chuyện mở khai thất khiếu chỉ là nói đùa với chúng ta, nhưng mà bây giờ nhớ đến, hình như đúng là sự thật thì phải?"

Lại đến nữa rồi, nàng như thế nào mà đối với chuyện này vẫn nhớ mãi không quên? Vương Chí Đạo liền đưa mắt nhìn đến hai người Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương vẫn đang chạy vòng quanh trong sân, giả bộ như không nghe thấy lời Ô Tâm Lan đang nói.

Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương thân thể đều giống như là mới từ dưới sông bò lên, mồ hôi cơ hồ khiến cho toàn thân ướt đẫm. Đôi chân hai người không còn giống như đang chạy nữa, mà chỉ là kéo lê đi thôi, thế nhưng vẫn lấy tốc độ giống như rùa đen đang bò rất kiên cường từng bước từng bước tiến lên.

Bốn mươi tám vòng, bốn mươi chín vòng, năm mươi vòng!

Rốt cục đã chạy vòng quanh đủ số vòng Vương Chí Đạo đã yêu cầu, Trương Vân Cương cùng Cố Như Chương gần như đồng thời đạt đến mức cực hạn, liền đó cùng nhau ngã nhào xuống.

"Thật đáng tiếc, nếu sớm biết thế này ta đã bắt bọn họ chạy đi đủ một trăm vòng!"

Vương Chí Đạo vừa nói ra lời này, Tôn Đại Chu, Trần Chân cùng Ô Tâm Lan không nhịn được đều thấy rùng mình.

"Ô sư tỷ, ngươi đi nói với Hiểu Huệ tỷ an bài cho bọn hắn một chỗ ăn nghỉ đi. Ta xem căn phòng nơi bọn dương mao tử đang ở vẫn còn đủ rộng, vậy mang thêm sáu cái giường vào đó đi, để cho bọn họ ở cùng với đám dương mao tử là tốt rồi!"

Vương Chí Đạo nói xong với Ô Tâm Lan, sau đó quay sang với sáu tên lính Anh quốc đang ngồi dưới đất, hét lớn: "Sáu người các ngươi, còn chưa nghỉ ngơi đủ hay sao, ý định muốn ngồi trên mặt đất cả đời hay sao? Lập tức đứng lên ngay! Đứng nghiêm!"

Sáu tên lính Anh quốc lại càng hoảng sợ, vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, rồi nhất tề rập chân đứng nghiêm. Vừa mới đứng được thẳng người, lập tức cảm giác được hai chân khó chịu giống như là bị lửa đốt, nhăn mặt méo mồm, thiếu chút nữa lại ngã nhào xuống.

Vương Chí Đạo coi như không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, lại dùng roi dậy học chỉ vào sáu người đệ tử từ Đồng Minh hội đang nằm vật trên mặt đất, nói: "Từ nay về sau, bọn họ sẽ là sư huynh đệ của các ngươi, các ngươi sẽ cùng ăn cùng ngủ chung một chỗ, cùng nhau tập luyện, cùng nhau cố gắng. Ta hy vọng các ngươi sẽ đối với nhau thân tình như anh em, có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, có sai cùng phạt…"

"Có sai cùng phạt?" Sáu tên lính Anh quốc nghe vậy không khỏi có chút khó hiểu.

"Không sai!" Vương Chí Đạo "hắc hắc" cười nói: "Vì để đề cao tinh thần tự giác của các ngươi, ta quyết tâm tu sửa lại chế độ trừng phạt, nếu như trong số các ngươi có một người phạm sai lầm, mọi người đều phải chịu trừng phạt. Cái này gọi chính là 'có sai cùng phạt'!"

Lời này vừa ra, sáu tên lính Anh quốc thiếu chút nữa lại muốn ngã ngồi xuống, là đám người Chu Quốc Lục, vốn đang muốn đứng lên, thì lại tiếp tục nằm vật xuống!

67. Chương 78 Bắt Sống Thu Dã (thượng)

Sau khi ăn cơm xong, một đám mươi hai tên lính Anh Trung hỗn tạp, đã bị Vương Chí đạo hành hạ đến nỗi toàn thân các đầu khớp xương như muốn rời hết ra, trước hết lê lết đôi chân nặng nề vô cùng bò về đến phòng ở, sau đó đổ nhào ngay lên trên giường muốn ngủ đi luôn. Ngay cả Vương Tử Thụ, vốn ý định ban đầu đi tìm Vương Chí Đạo gây phiền toái, cũng không còn đến nửa điểm tinh thần, nằm thẳng ở trên giường có muốn cử động cũng không động nổi.

Vì muốn làm cho mười hai tên lính Trung Anh hỗn tạp này còn có đủ khả năng để thích ứng với bài huấn luyện ngày mai, Vương Chí Đạo bắt buộc bọn chúng rời giường, dạy cho một bộ thủ pháp xoa bóp loại huyết có khả năng nhanh chóng khôi phục được hao tổn trên cơ bắp, lại ra lệnh cho bọn chúng chia thành hai tổ, luân phiên thay đổi lần lượt xoa bóp lẫn cho nhau ít nhất cũng phải hơn nửa giờ, mới cho phép bọn chúng đi ngủ.

Đợi được đến sau khi mười hai tên lính Anh trung hỗn tạp đã ngủ thiếp đi, Vương Chí Đạo vốn đang định trở lại phòng ở của mình tiếp tục luyện công, nhưng thật không ngờ lại phát hiện ra một người mặc y phục dạ hành từ trong một căn phòng lặng lẽ đi ra. Vương Chí đạo đầu tiên là cả kinh, nhưng sau đó nhìn kỹ thân hình của dạ hành nhân kia liền nhận ra hắn chính là Trần Chân, vội vàng tiến đến ngăn cản hắn lại.

"Ngũ sư huynh, huynh ăn mặc kiểu này định muốn đi đâu đây?".

Trần Chân đầu tiên là giật mình kinh ngạc, sau khi nhận ra Vương Chí Đạo, liền thở phào một hơi, lại nói: "Ngươi thật sự là xuất quỷ nhập thần. Ta có việc muốn đi ra ngoài một chút, ngươi không cần phải xen vào việc của ta, hay là trở về chỗ ngươi nghỉ ngơi đi!".

"Có việc phải đi ra ngoài?". Vương Chí đạo ý niệm trong đầu vừa chuyển, lập tức đoán ra được Trần Chân muốn đi làm chuyện gì, liền cau mày nói: "Ngũ sư huynh, huynh sẽ không phải là lại muốn nửa đêm xông vào Hồng Khẩu đạo tràng đấy chứ?".

Thở dài một tiếng, Trần Chân nói: "Đã sớm biết là không thể gạt đuwojc ngươi mà. Không sai, Thu Dã kia hại chết sư phụ, hiện tại lại đang ở trong Hồng Khẩu đạo tràng, ta khôgn thể nào để cho hắn tiêu dao ngoài vòng pháp luật. Thù của sư phụ không thể không báo, ta phải bắt giữ hắn , để tra ra được ai là chủ sự vụ hắn hại chết sư phụ!".

Vương Chí đạo nói: "THực tế không cần phải tra hỏi, chủ sự vụ hắn hại chết sư phụ nhất định chính là Sơn Khẩu Dụ Nhân, hắn là đại biểu của ngươi Nhật Bản đồn trú ở Thượng Hải, cũng chỉ có hắn mới có quyền lực ra lệnh cho Thu Dã hạ độc lên người sư phụ, để cho Gia Ngũ Lang có thể giành được chiến thắng trong trận luận võ!".

Trần Chân trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Ta cũng biết được đây chính là khả năng lớn nhất, chỉ có điều ta còn muốn là chính tai mình nghe từ trong miệng Thu Dã ra được chân tướng sự việc!".

"Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh có biết được hành động đêm nay của huynh hay không?".

"Không có, ta không thể nói cho bọn họ biết được, vạn nhất bọn họ đi Hồng Khẩu đạo tràng gặp chyuện không may, như vậy đối với TInh võ môn sẽ tạo thành đả kích rất trầm trọng".

"huynh nếu gặp chuyện không may, cũng sẽ tạo thành đả kích rất trầm trọng đối với Tinh võ môn!". Vương Chí đạo lờ mờ nói: "Vậy để cho ta cùng đi với huynh đi, đối với những hành động dạng như ban đêm xông vào những chỗ như Hồng Khẩu đạo tràng bắt người , ta so với huynh còn kinh nghiệm hơn nhiều. Chúng ta liên thủ, chắc chắn sẽ bắt được Thu Dã, bình an vô sự trở về!".

"Ngươi so với ta còn kinh nghiệm hơn nhiều?". Trần Chân vẻ mặt hoài nghi trợn mắt nhìn hắn.

"Ta biết huynh nhất định là rất khó tin tưởng lời ta nói, ta cũng không có cách nào khác để giải thích cho huynh, nhưng là ta mong huynh tin tưởng ta, có ta cùng đi với huynh, cơ hội thành công so với việc huynh đi một mình tuyệt đối sẽ lớn hơn rất nhiều!".

"Ngươi không phải đang bị thương hay sao?".

"Một chút thương tích nhỏ này sao có thể ảnh hưởng gì được tới ta, ta đã sớm phục hồi được gần hoàn toàn rồi!".

Trần Chân thở dài nói: "Xem ra cho dù ta có không đáp ứng ngươi, ngươi cũng sẽ âm thầm đi theo mà thôi! Được rồi, chúng ta cùng nhau đi, bất quá ngươi tót nhất đổi lại một bộ quần áo tối màu một chút, ngươi mặc bộ quần áo này rất dễ bị bại lộ mục tiểu".

Thay đổi sang mmoojt bộ quần áo màu đen, Vương Chí đạo cùng Trần Chân lập tức lên đường chạy tới Nhật Bản tô giới, trên đường đi Vương Chí Đạo hướng Trần Chân hỏi rõ ràng tất cả các tư liệu hắn cùng với các thám tử của Đồng Minh hội đã điều tra ra được về Hồng Khẩu đạo tràng. Bao gồm cả bố trí trong

Hồng Khẩu đạo tràng, tình hình phòng vệ, chỗ ở của Thu Dã, kể cả thời gian làm việc của các nhân viên trong Hồng Khẩu đạo tràng.

Sau khi đã hỏi rõ được tất cả mọi thứ, Vương Chí đạo hỏi: "Vậy huynh ý định xông vào như thế nào?".

Trần Chân nói: "Các đồng sự trong đồng minh hội của ta đã điều tra được ở hậu viện của Hồng Khẩu đạo tràng có một đoạn tường vây có thể nhảy qua, chúng ta sẽ nhảy qua chỗ đó đi vào, duy nhất có một điều khs khăn là ở chỗ đó người Nhật Bản nuôi dưỡng rất nhiều chó dữ, chúng ta nên nghĩ ra một biện pháp giải quyết đám chó dữ đó".

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Giải quyết đám chó dữ cũng không khó khăn lắm, nhưng mà ta cho rằng từ chỗ tường thấp kia nhảy qua tiến vào không phải là cách hay. Đồng Minh hội các người nhiều lần xông vào Hồng Khẩu đạo tràng điều tra, người Nhật Bản cũng không phải là ngu ngốc, không có khả năng một chút cảnh giác cũng khôgn có. Cho nên ta tin tưởng rằng bọn chúng đã đề cao cảnh giới, chỗ tường vây huynh nói ngoại trừ đám chó dữ ra không chừng còn có cơ quan cạm bẫy khác. Theo lý luận mà nói, những nơi trọng yếu thông thường đều có bố rí cạm bẫy cơ quan tại những vị trí mà những kẻ xâm nhập vốn cho rằng rất bí mật, rất có kahr năng xâm nhập vào được".

"Vậy ngươi nói xem nên xông vào như thế nào?". Trần Chân hỏi.

"Chúng ta trực tiếp từ cửa chính xông vào!".

"Từ cửa chính?". Trần Chân ngẩn người.

Vương Chí Đạo phân tích nói: "Điều này chính là phân tích từ thói quen của con người mà thôi. Thông thường ở tất cả các địa phương mà yêu cầu có sự cảnh giới phòng bị, các tuyến phòng bị đều là bố trí ở phía sau, hai bên sườn, hay là hai bên cửa sổ, những nơi được nhận định là kẻ xâm nhập có thể tiến vào từ đó. Cảnh giới ở cửa chính, ngược lại lại rất lỏng lẻo, đặc biệt vào lúc nửa đêm, thủ vệ ở cửa chính thông thường trong lúc đó đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa thức, tính cảnh giác giảm xuống mức thấp nhất. Hơn nữa rất ít người lại bố trí cạm bẫy cơ quan khso đề phòng ở ngay cửa chính. Cho nên cửa chính thoạt nhìn thì tưởng là nguy hiểm, trên thực tế lại là chỗ dễ dàng xôgn qua nhất!".

Trần Chân ngạc nhiên đến một lúc lâu, mới cười khổ nói: "Ngươi luôn luôn có thể đưa ra những ý kiến nằm ngoài suy tính của người khác, nhưng khi nghe được rồi thì lại đúng là biện pháp hợp lý hợp tình. Được ròi, sẽ nghe theo lời ngươi, chúng ta từ cửa chính xông vào".

Kiến trúc Nhật Bản có điểm đặc biệt không giống như bình thường. Đại bộ phận kiến trúc nhà dân cùng đạo tràng đều kiến tạo từ các vật liệu đơn giản như vách rơm, tre trúc, đá , giấy, gỗ v.v… , hình thành nên phong cách Nhật Bản độc đáo "Không, gian, tịch". Chỉ có điều Vương Chí Đạo nhận thấy, kiến trúc Nhật Bản hẳn là dạng kiến trúc dễ dàng phá hỏng hay dễ dàng xông vào nhất trên đời này, chỉ cần phóng ra một ngọn lửa là có thể đốt cháy sạch sẽ, hay vách tường bằng ván gỗ cũng chỉ cần là người bình thường cũng có thể phá tan ra để xôgn vào trong. Bất quá những địa phương như Hồng Khẩu đạo tràng này, tất cả đều giống như nhau đều có thêm một vòng tường vây bên ngoài, tường vây bên ngoài này cũng không phải là do ván gỗ chế thành.

Các căn nhà Nhật Bản đối với cách bố trí cửa chính đều rất coi trọng, đặc biệt là những nơi như Hồng Khẩu đạo tràng, cửa chính ra vào đều được xưng danh là "Huyền quan!". Tên gọi có ý nghĩa thiền học theo giáo lý Phật giáo này được người Nhật Bản sử dụng để phân chia ra địa giới giữa khu "trong nhà" cùng "ngoài nhà", hoặc là 2nooji bộ" cùng "ngoại bộ". "Huyền quan có thể coi như là mặt mũi của người Nhật Bản, quy củ rất nhiều. Một người đến chơi đầu tiên phải đứng ở "Huyền quan" cùng chủ nhà chào hỏi nói chuyện, sau khi được cho phép mới có thể cởi giày tiến vào trong nhà.

Hồng Khẩu đạo tràng cũng giống như các đạo tràng Nhật Bản khác, "Huyền quan" đều giống như nhau có hai võ sĩ Nhật Bản đang canh cửa. Chỉ có điều bọn họ có lẽ là cho rằng tuyệt không có khả năng lại có người nào to gan lớn mật dám ban đêm xông vào Hồng Khẩu đạo tràng, hơn nữa bây giờ đã quá nửa đêm, hai người võ sĩ Nhật Bản canh cửa cũng đã rất mệt nhọc. Mặc dù bọn họ vẫn đứng ngheiem chỉnh ở đó, nhưng mi mắt đã nửa nhắm nửa mở, hiển nhiên đã luyện rất thành thạo công phu vừa đứng vừa ngủ gật!

Vương Chí Đạo cùng Trần Chân quan sát trong chốc lát, thừa dịp trong lúc hai tên võ sĩ Nhật Bản nhắm mắt ngủ gật, liền vô thanh vô tức luồn qua dưới cặp mắt nhắm nghiền của bọn chúng mà xông vào trong,

không hề làm kinh động đến bọn chúng.

Tiến nhập vào bên trong Hồng Khẩu đạo tràng, xuyên qua một cái hành lang thật dài vốn được người Nhật Bản gọi là "Thức thai", quả nhiên không có người nào phát hiện ra, đoạn đường thống suốt không hề trở ngại.

Trần Chân thấp giọng cảm thán nói: "Thật đúng là ngươi đoán được không sai , cửa chính quả nhiên là chỗ dễ dàng xông vào nhất, trước kia ta đúng thật là một chút ý nghĩ này cũng chưa từng nghĩ đến. Hy vọng đến lúc đi ra ngoài cũng là dễ dàng như thế này!".

"Chỉ cần bắt sống được Thu Dã mà không gây kinh động đến người Nhật Bản ở nơi này , thì đi ra ngoài cũng sẽ dễ dàng như thế. Thu Dã hắn ở chỗ nào?". Vương Chí Đạo hỏi.

Trần Chân nói: "Căn cứ theo tin tức điều tra được của đồng sự trong Đồng Minh hội, Thu Dã hắn là đang ở trong nội viện phòng số bảy. Hắn hình như là thầy thuốc rất được Sơn Khẩu Dụ Nhân coi trọng, nên mới được an bài ở lại trong nội viện của Hồng Khẩu đạo tràng".

"Hiểu biết cách hạ độc, còn có thể nắm giữ được thời gian độc phát, thầy thuốc như thế không phải là thầy thuốc bình thường, hắn có lẽ chính là thầy thuốc sát thủ chuyên được Sơn Khẩu Dụ Nhân dùng vào việc hạ độc giết người đó!".

Một mực cẩn thận lục lọi tìm tòi hồi lâu, mới tìm được đến căn phòng số bảy trong nội viện như người của Đồng Minh hội đã nói.

Trần Chân lập tức muốn xông vào ngay, Vương Chí Đạo vội ngăn trở hắn lại, hạ thấp giọng nói: "Ngọn đèn vẫn còn thắp sáng, lại nhìn thấy ngoài cửa vẫn có để mấy đôi giày, rõ ràng là người ở bên trong còn chưa đi ngủ, hơn nữa khôgn chỉ có một người ở trong, chúng ta trước hết nên xem kỹ một chút rồi mới tính!".

Trần Chân thấp giọng thán phục nói: "Khả năng quan sát của nguwoi so với ta đích thực là nhạy bén hơn rất nhiều, xem ra cho ngươi đi theo ta, đúng là rất tốt!".

Hai người thân thể nằm sấp trên mặt đất, đều đem lỗ tai áp sát vào vách tường làm bằng ván gỗ, liền nghe được rất rõ ràng tiếng nói chuyện bằng tiếng Nhật từ bên trong vọng ra.

Rất may là cả hai người đều nghe hiểu được tiếng nhật, bọn họ nghe được người đang nói chính là Sơn Khẩu Dụ Nhân, chỉ nghe hắn nói: "Thầy thuốc Thu Dã, ta muốn ngươi chế tạo ra dược liệu, ngươi đã chuẩn bị thật tốt chưa?".

Một thanh âm chắc chắn hẳn là của Thu Dã hồi đáp lại: "Sơn Khẩu tiên sinh, ngài yên tâm, đã chuẩn bị rất tốt rồi, tuyệt đối sẽ khôgn xuất hiện vấn đề gì!".

"Lại nói tuyệt đôi, năm trước sau khi ta bảo ngươi đối Hoắc Nguyên giáp hạ độc, ngươi cũng nói rằng Hoắc Nguyên Giáp uống độc dược của ngươi tuyệt đối sẽ bị Gia Ngũ Lang ở trên lôi đài đánh chết. Kết quả là thế nào? Hắn chẳng những đánh ngã được Gia Ngũ Lang, lại còn chống cự được đến bệnh viện mới chết, làm cho đại nHật Bản chúng ta mất sạch hết mặt mũi!".

"Xin lỗi, lần trước là ta đánh giá thấp ý chí cùng sức chịu đựng của Hoắc Nguyên Giáp. Ta thật không ngờ hắn ngay cả phổi cũng bị độc dược làm cho rữa nát ra rồi, vẫn còn có thể phát huy được ra lực lượng lớn như vậy, đem Gia Ngũ Lang Quân đánh ngã. Chỉ có điều lần này xin mời sơn Khẩu tiên sinh yên tâm, lần này đây độc dược chính là ta đã dừng tới hơn mười người sống để thí nghiệm lặp đi lặp lại, nên tại thời điểm sử dụng ra tuyệt đối sẽ không lại để xảy ra vấn đề nữa. Nếu mà lại xảy ra điều gì, ta nguyện ý chịu sự trừng phạt nặng nề nhất!".

Quả nhiên đúng là Sơn Khẩu Dụ Nhân chỉ thị cho Thu Dã dùng độc dược hại Hoắc Nguyên Giáp. Vương Chí Đạo cùng Trần Chân thật không nghĩ tới vừa mới tiến vào trong Hồng Khẩu đạo tràng đã nghe được chính miệng Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Thu Dã thổ lộ hành vi phạm tội, vận khí này cũng đúng là thật quá tốt.

Trần Chân sắc mặt xanh lè, nắm tay siết chặt lại, chỉ hận không thể lập tức nhảy vọt vào giết chết ngay Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Thu Dã. Vương Chí Đạo nhưng lại thấp giọng nói với hại: "Ngũ sư huynh, trước

hết đừng kích động, bọn họ hình như lại vừa đang thương lượng nhằm hạ độc người nào đó, chúng ta lại nghe thêm một chút!".

Không ngờ bên trong lại vang lên giọng nói của Thuyền Việt Hoành Sơn: "Sơn Khẩu tiên sinh, hai người Tôn cùng Tống trước kia đều là bạn tốt của người Nhật Bản chúng ta, bọn họ cùng những nhật vật đương chức đương quyền Nhật Bản chúng ta đều có giao tình từ khi còn là đầu não của Hắc Long Hội. Chúng ta nếu độc chết bọn hắn như vậy, việc này có thể...".

Sơn Khẩu Dụ Nhân cắt ngang lời Thuyền Vũ Hoành Sơn, hắn nói: "Lúc đó khác, bây giờ lại khác. Hiện tại ở Trung Quốc, Viên đại đầu đang là Đại tổng thống, Đại Nhật Bản chúng ta muốn hắn cùng chúng ta hợp tác, thì chỉ có trước hết phải đưa hắn lên làm Hoàng đế mới được. Đám nguwoif Đồng Minh hội Tôn, Tống, hoàng chính là lực cản lớn nhất không cho Viên lên làm Hoàng đế. Muốn cho Viên cùng hợp tác với Đại Nhật Bản chúng ta , chỉ có trước hết thay hắn diệt trừ ba cường đại đối thủ Tôn , Tống , Hoàng kia đi. Chỉ cần chúng ta có thể làm sao được thần không biết quỷ không hay, sau đó có thể đem hết hành vi tội phạm này đổ lên người. Viên đại đầu, làm cho toàn bộ mọi người Trung Quốc phản đối hắn. Khiến cho Viên không thể không cùng Đại Nhật Bản chúng ta hợp tác. Làm được như vậy, chúng ta rất có kahr năng không đánh mà thắng, liền chiếm cứ được Trung quốc. Chúng ta vì Đại Nhật Bản mà lập nên công lao lớn như thế, cho dù sau đó những người kia có biết rõ chân tướng, làm sao có thể trách cứ được các đại công thần chúng ta đây?".

Vương Chí đạo cùng Trần Chân nghe được kĩnh hãi toát mồ hôi lạnh, không nghĩ tới chuyến đi đêm nay lại thu hoạch lớn nhất vậy, vô tình lại nghe rõ được âm mưu cực lớn của người Nhật Bản. Hạ độc chết Đồng minh hội Tôn, Tống, Hoàng, trợ giúp Viên đại đầu xưng Đế, lại lợi dụng cái chết của Tôn, Tống, Hoàng để khống chế được Viên đại đầu, mượn Viên đại đầu để chiếm cứ Trung Quốc. Một Sơn Khẩu Dụ Nhân kia quả nhiên quá là thủ đoạn độc án âm hiểm. Chỉ có điều không biết âm mưu của bọn kia còn đang trong kế hoạch hay là đã tiến hành rồi?

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, liền nói khẽ với Trần Chân: "Ngũ sư huynh, sự tình có nặng có nhẹ có ưu tiên khác nhau, nghe ý tứ của bọn chúng, hình như là đã hoặc đang hạ độc đối với mấy người Tôn tiên sinh. Chúng ta vậy nếu bắt giữ Thu Dạ, sau đó nên trước hết chạy ngay tới Đồng minh hội, vạch trần ngay âm mưu của Sơn Khẩu Dụ Nhân. Chỉ có điều ở đây có có Thuyền VIệt Hoành Sơn là một cao thủ, mà thực lực của Sơn Khẩu Dụ Nhân cũng không thể coi thường, chúng ta không có khả năng có thể khống chế được bọn họ mà không làm kinh động đến những người khác. Cho nên chúng ta có lẽ trước hết nên nhẫn nại một chút, Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Thuyền Việt Hoành Sơn tuyệt không thể có khả năng cùng ngủ lại trong căn phòng này với Thu Dã. Chúng ta đợi đến sau khi hai người bọn chúng rời đi, sẽ tiến vào bắt sống Thu Dã, huynh thấy thế nào?".

Trần Chân còn chưa kịp trả lời, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng thét kinh hãi!.

68. Chương 79 Bắt Sống Thu Dã (hạ)

Sơn Khẩu Tuyết Tử rõ ràng đã nhận ra được Trần Chân cùng Vương Chí Đạo, sau khi thét lên một tiếng kinh hãi vội theo bản năng đưa tay lên bưng vội cái miệng nhỏ nhắn lại. Chỉ có điều tiếng hét ấy đã kịp kinh động đến đám người Sơn Khẩu Dụ Nhân.

Chỉ nghe thấy Sơn Khẩu Dụ Nhân thét lớn một tiếng: "Người nào đang ở bên ngoài?"

Sơn Khẩu Tuyết Tử vội vàng hướng Trần Chân cùng Vương Chí Đạo đưa mắt ra hiệu một cái, nhanh chóng đáp lại: "Phụ thân, là con đây, con không cẩn thận bị trẹo chân một chút!"

"Hả, là Tuyết Tử sao? Đã muộn thế này, con không đi ngủ đi còn đi đâu làm cái gì vậy? Bước đi sao lại không cẩn thận như vậy, bị thương có nghiêm trọng lắm không?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân là một người vô cùng âm hiểm nhưng đối với con gái của mình lại cực kỳ yêu thương, nghe vậy liền quan tâm, đi đến kéo cửa mở ra. Còn Vương Chí Đạo cùng Trần Chân đã sớm nhân cơ hội nhẹ nhàng chuồn đến chỗ góc khuất nấp vào.

Sơn Khẩu Tuyết Tử bỗng nhiên ở chỗ này nhìn thấy được ý trung nhân Trần Chân, vừa vui mừng vừa sợ hãi không tự chủ được mà phát ra một tiếng kinh hô, bất quá tiếng kinh hô vừa ra khỏi miệng liền tỉnh ngộ nhận ra Trần Chân trước mặt đang ẩn ẩn nấp nấp, hơn nữa oan gia này của nàng lại mặc một thân quần áo dạ hành, rõ ràng là đến chỗ này không phải là làm chuyện tốt, một khi bị phát hiện ra chỉ có xong đời. May là nàng phản ứng lại cũng không chậm trễ, lấy cớ bị trật cổ chân mà giấu diếm được đám người Sơn Khẩu Dụ Nhân.

"Tuyết Tử, đã sớm khuyên bảo con vài lần, buổi tối đi ngủ sớm một chút, không nên chạy loạn khắp nơi, con lại hết lần này đến lần khác không chịu nghe lời. Cái chân bị trật thế nào? Đến đây, đến đây ta xem có nghiêm trọng hay không?"

Chứng kiến vẻ mặt cùng bộ dáng từ ái của Sơn Khẩu Dụ Nhân đối với Sơn Khẩu Tuyết Tử, Vương Chí Đạo cùng Trần Chân quả là rất khó có thể đưa hắn cùng với một Sơn Khẩu Dụ Nhân mới vừa rồi thâm độc ác hiểm kia liên hệ lại thành được một người. Điều này không khỏi khiến cho Trần Chân cùng Vương Chí Đạo đều cảm thán, ác ma chân chính quả thực là có đến hơn một ngàn gương mặt, tại trước mặt những người khác nhau đều có thể tùy thời biến hóa.

Sơn Khẩu Tuyết Tử làm sao có thể dám để cho phụ thân của nàng xem xét "vết thương" trên chân mình, vội vàng từ chối, nói: "Không cần đâu, con chỉ không cẩn thận bị vặn chân một chút thôi, không có việc gì. Đúng rồi, phụ thân, đã khuya thế này, cha như thế nào còn chưa có về phòng nghỉ ngơi, lại còn bận rộn như vậy?"

Thuyền Việt Hoành Sơn, Thu Dã, ngoài ra thật không ngờ tới lại còn có cả Vương Bảo Lực, ba người cùng theo Sơn Khẩu Dụ Nhân vừa ra khỏi phòng, nhìn thấy Sơn Khẩu Tuyết Tử, vội vàng cung kính chào hỏi một câu: "Đại tiểu thư, cô khỏe chứ!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân đối Sơn Khẩu Tuyết Tử nói: "Ta chỉ là đang cùng bọn họ bàn bạc vài sự tình công vụ, con cũng biết phụ thân con chính là đại biểu của Nhật Bản đồn trú tại Thượng Hải, công sự bộn bề nhiều việc. Con sau này trong lúc chúng ta đang bàn công việc, tốt nhất không nên trở lại quấy rầy nữa nhé!"

"Xin lỗi, phụ thân, là con gái đã thất lễ rồi!" Sơn Khẩu Tuyết Tử vội vàng nói lời xin lỗi, sau đó lại hỏi: "Phụ thân còn muốn tiếp tục cùng bọn họ bàn công việc hay sao? Như vậy con gái xin đi về trước nghỉ ngơi. Chỉ có điều là phụ thân tốt nhất cũng nên về nghỉ ngơi sớm một chút đi, thức đêm nhiều đối với thân thể không tốt lắm đâu!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân "ha ha" cười, nói: "Được rồi, ta biết con gái của ta quan tâm đến ta. Yên tâm đi, công chuyện của chúng ta đã bàn bạc xong hết rồi, bây giờ ta cũng trở về nghỉ ngơi thôi. Đi nào, chúng ta cùng đi về!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử gật đầu, rất nhanh bất động thanh sắc đưa mắt liếc một cái về chỗ Trần Chân cùng Vương Chí Đạo đang ẩn thân, sau đó cùng với Sơn Khẩu Dụ Nhân rời đi.

Đợi được sau khi Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử rời đi rồi, Thuyền Việt Hoành Sơn cũng quay lại nói với Thu Dã: "Thầy thuốc Thu Dã, ta cũng trở về nghỉ ngơi, ngày mai sẽ gặp lại sau!"

Vương Bảo Lực cũng vội vàng cáo từ rồi đi theo hắn.

Đợi được đến sau khi mọi người cùng rời đi, Thu Dã cũng trở vào trong phòng mình đóng cửa lại.

Vương Chí Đạo hạ giọng cười nói với Trần Chân: "Ngũ sư huynh, lòng tốt của Sơn Khẩu Tuyết Tử kia đối với huynh thật sự là không phải tầm thường, rõ ràng biết được chuyến này huynh đến đây có thể là gây bất lợi cho phụ thân của nàng, nhưng nàng lại không hề để ý tới mà vẫn giúp huynh!"

Trần Chân thở dài thấp giọng nói: "Đúng là bởi vì nàng làm như vậy mới khiến cho ta cảm giác càng thấy khó xử, Tuyết Tử đúng là một cô nương tốt, đáng tiếc nàng lại là một người Nhật Bản, chúng ta số mệnh khiến cho nhất định là không có khả năng ở cùng một chỗ với nhau!"

Vương Chí Đạo cũng không biết phải an ủi hắn như thế nào, chỉ có thể nói sang chuyện khác, hắn nói: "Bây giờ bọn người Sơn Khẩu Dụ Nhân đã đi rồi, chỉ còn một mình Thu Dã ở đó, đúng là cơ hội tốt để bắt giữ hắn. Ngũ sư huynh, huynh ở chỗ này canh chừng cho ta, để ta đi vào bắt hắn đem ra!"

Trần Chân nghe vậy lập tức phấn chấn tinh thần, hỏi lại: "Ngươi có thể làm được không?"

"Yên tâm, ta đã nhìn ra được, Thu Dã kia cũng không phải là người luyện võ, chỉ cần nửa giây đồng hồ là ta có thể chế phục được hắn, tin tưởng ta đi!"

Vương Chí Đạo vừa nói vừa đi tới trước cửa phòng Thu Dã, dùng nước bọt thấm ướt đầu ngón tay, nhẹ nhàng cẩn trọng không một tiếng động đâm thủng một lỗ trên giấy dán cánh cửa, nhìn vào bên trong, chỉ thấy Thu Dã đã nằm trên một tấm đệm cỏ, mặc bộ kimono, dường như đã ngủ thiếp đi rồi.

Nhẹ nhàng đẩy cửa trượt mở ra, Vương Chí Đạo êm như một con báo nhanh nhẹn tiến vào trong, đi tới trước mặt Thu Dã. Thu Dã đúng vào lúc này lại bất ngờ mở mắt ra, đột nhiên chứng kiến ngay trước mặt mình là một người xa lạ, không tự chủ được há hốc miệng ra đang định kêu lên một tiếng. Vương Chí Đạo tay trái vung lên bịt chặt lấy miệng Thu Dã, đồng thời lại dùng ngón tay cái bàn tay phải đè lên động mạch chủ bên cạnh cổ Thu Dã, dùng sức nhấn mạnh một cái.

Động mạch chủ bên cạnh cổ bị bịt nghẽn, Thu Dã chỉ giãy dụa được hai lần, hai mắt đã trợn lên trắng dã, liền chết ngất đi luôn.

Vương Chí Đạo đem Thu Dã nặng tới gần năm mươi kilogram khiêng lên trên vai, đi ra khỏi phòng, làm một thủ thế cho Trần Chân đang đứng cảnh giới ở bên ngoài, ra hiệu cho hắn cùng rời đi.

Cũng thật là không biết có phải lão Thiên gia (1) muốn đùa giỡn với bọn họ hay không, vốn tưởng rằng hành động lần này không còn chỗ sơ hở, nhưng lại liên tục xảy ra những việc ngoài dự kiến. Vừa vác Thu Dã đi ngang qua căn phòng ngủ bên cạnh, cũng không biết bọn hàng xóm của này Thu Dã nửa đêm canh ba còn bò dậy làm gì nữa, không ngờ lại tự nhiên đem cánh cửa trượt kéo mở toang ra. Kết quả, cửa vừa mở ra, một nam nhân Nhật Bản liền vừa vặn cùng Vương Chí Đạo đứng đối mặt nhau!

Miệng há hốc ra, nam nhân Nhật Bản kia chứng kiến bộ dáng của Trần Chân cùng Vương Chí Đạo, đang muốn phát ra một tiếng kêu to. Trần Chân đã nhanh như cắt vụt tiến lên trước, một quyền nặng tựa ngàn cân đã như tia chớp đánh vào trên mặt nam nhân Nhật Bản kia, đem hắn đánh ngất xỉu ngay tại chỗ. Thật không ngờ, vẫn có tiếng thét kinh hãi chói tai vang lên. Chính là trong căn phòng này còn có một người đàn bà, tướng mạo lẳng lơ, bộ kimono trên người tả tơi cùng với đầu tóc còn rối loạn, trên mặt rõ ràng còn lộ ra nét phong tình sau lúc mây mưa. Hiển nhiên y thị vốn là cùng nam nhân kia ở trong căn phòng này hành lạc, sau khi hành lạc xong rồi nam nhân Nhật Bản kia đang định đưa y thị rời đi, không ngờ mở cửa ra lại đụng ngay phải Trần Chân cùng Vương Chí Đạo.

Đột nhiên chứng kiến nam nhân vừa cùng với mình hành lạc bị người khác đánh cho bất tỉnh ngã văng trở về, ả phụ nữ lẳng lơ kia theo bản năng phát ra một tiếng thét chói tai rợn người. Tiếng thét chói tai giữa ban đêm yên tĩnh giống như là một âm thanh báo động vang lên khắp cả Hồng Khẩu đạo tràng. Trong phút chốc, hầu như tất cả mọi người trong Hồng Khẩu đạo tràng đều bừng tỉnh giấc.

Trong lúc cấp bách, Vương Chí Đạo tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức đem Thu Dã đang vác trên vai ném sang cho Trần Chân, rất nhanh nói với hắn: "Ngũ sư huynh, tên Thu Dã này có quan hệ đến âm mưu hãm hại Đồng Minh hội Tôn, Tống, Hoàng ba vị tiên sinh, nhất định phải đem hắn mang ra ngoài, trước hết đến Đồng Minh hội báo cáo ngay. Nhưng là ta còn không biết Đồng Minh hội ở đâu, cho nên chuyện này chỉ có thể giao cho huynh. Ta sẽ thay huynh lôi kéo người Nhật Bản đuổi theo ra, huynh lập tức mang hắn chạy ra đi. Huynh yên tâm, ta có biện pháp rời khỏi nơi này, sẽ không gặp phải chuyện gì không may đâu!"

Trần Chân biết được tình huống bây giờ đang rất nguy cấp, không được phép chần chừ, nên quyết định rất nhanh, nói với Vương Chí Đạo một câu: "Vương sư đệ, vậy ngươi bảo trọng!" Sau đó lập tức vác Thu Dã lên vai nhằm phương hướng khác chạy đi.

Nữ nhân Nhật Bản lẳng lơ kia đã phá hỏng hành động của bọn họ, vẫn còn đang không ngừng gào thét chói tai, Vương Chí Đạo cảm thấy rất căm tức, liền lật tay tát cho một cái thật mạnh, lập tức đem nữ nhân kia đánh ngất đi luôn, ngã nằm xuống đất bên cạnh nam nhân của y thị.

Đã nghe thấy dồn dập tiếng bước chân hướng nơi này chạy tới, hiển nhiên là người đến không ít. Vương Chí Đạo đem khăn đen đang quấn trên cổ che lên dấu đi khuôn mặt của mình, sau đó rút phăng thanh lưỡi lê ba cạnh giắt ở bên hông ra.

Vương Chí Đạo hướng về phía đám người Nhật Bản đang chạy tới xông lên nghênh đón. Mười mấy người Nhật Bản nghe tiếng kêu mà chạy tới này hiển nhiên đều là võ sĩ trong Hồng Khẩu đạo tràng, phản ứng so với người bình thường đều nhanh hơn. Bọn họ nghe được tiếng phụ nữ hét chói tai như thế, bản năng đều biết đã xảy ra chuyện, mỗi người trên thân chỉ mặc một manh áo ngủ đều đã xông vụt tới. Nhưng nào biết, nghênh đón bọn họ chính là tử thần. Dưới một chiêu thức "nhất kích tất sát" đã từng thiên chuy bách luyện của Vương Chí Đạo, lưỡi lê ba cạnh phối hợp với thân pháp linh hoạt như khỉ cùng bộ pháp nhanh như tia chớp, trái đột phải đâm, trước xuyên sau chọc, mỗi một kích đều xuyên vào thân thể một người Nhật Bản. Dưới rãnh thoát máu đặc biệt của lưỡi lê ba cạnh, mỗi một vết thương trên người đám võ sĩ Nhật Bản đều máu tươi phun trào. Chỉ trong chốc lát, cả hành lang đều đã biến thành một thông đạo đỏ màu máu, trên mặt đất nằm đủ hơn mười thi thể võ sĩ Nhật Bản.

Vương Chí Đạo cố ý lưu lại một hai người còn sống, sau đó nhằm một phương hướng khác chạy xông ra ngoài. Thông qua một hai người còn sống kia, hắn đã thành công đem phần lớn sự chú ý của người Nhật Bản trong Hồng Khẩu đạo tràng thu hút lên người hắn, để cho Trần Chân một cơ hội chạy thoát đi.

"Có việc gì sao?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân bị làm bừng tỉnh dậy, vội hướng tên thủ hạ đang hoảng loạn quát hỏi.

Tên thủ hạ đang hoảng loạn này lắp bắp nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, hình như có địch nhân xông vào đây, lại còn giết chết rất nhiều người bên chúng ta!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân trên mặt biến sắc, lại hỏi: "Địch nhân xuất hiện ở chỗ nào?"

Tên thủ hạ kia vội trả lời: "Hình như là ở chỗ thầy thuốc Thu Dã!"

Sắc mặt lại biến, Sơn Khẩu Dụ Nhân bản năng cảm thấy không ổn, lập tức hạ lệnh nói: "Nhanh, mau gọi quân đội đến truy tìm, tuyệt đối không được để cho kẻ địch chạy thoát, khi cần thiết có thể cho bọn họ nổ súng bắn chết địch nhân, nhanh đi!"

"Dạ, dạ! Tôi lập tức chạy đi gọi!" Tên thủ hạ vội vàng chạy đi.

"Thuyền Việt Hoành Sơn, Vương Bảo Lực, các ngươi ở đâu rồi?" Sơn Khẩu Dụ Nhân hét lớn.

Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Vương Bảo Lực đã sớm bị kinh động, nghe thấy tiếng Sơn Khẩu Dụ Nhân quát to vội vàng chạy lại.

"Sơn Khẩu tiên sinh, chúng ta ở đây!"

"Nhanh, hai người các ngươi nhanh lên một chút, mau đến chỗ Thu Dã kiểm tra cẩn thận xem, ta hoài nghi địch nhân chính là vì Thu Dã mà đến!"

Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Vương Bảo Lực lấy làm kinh hãi, vội vàng gật đầu lên tiếng "Dạ!", nhanh chóng hướng phòng Thu Dã chạy đi. Vừa chạy đến cái hành lang đỏ máu kia, thảm trạng của mười mấy khối tử thi làm bọn hắn không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Vương Bảo Lực ngồi sụp xuống trên mặt đất xem xét một chút những vết thương trên mười mấy cỗ thi thể, trong lòng kinh sợ, vội vàng nói với Thuyền Việt Hoành Sơn: "Ta nhìn ra được loại vết thương này, đây chính là vết thương do binh khí độc môn của Vương Chí Đạo gây ra, vết thương trên người Liễu Sinh Tông Nhị cùng Thu Sơn cũng đều là giống như thế này!"

"Vương Chí Đạo!" Thuyền Việt Hoành Sơn sắc mặt đại biến, nói: "Hắn nhất định là vì báo thù cho sư phụ của hắn Hoắc Nguyên Giáp mà đến. Con mẹ nó, hắn như thế nào lại biết được Thu Dã ở chỗ này?"

Đi tới căn phòng của Thu Dã, tìm lục khắp nơi cũng không có phát hiện được tăm hơi của Thu Dã, Thuyền Việt Hoành Sơn không khỏi thở dài nói: "Xem ra hắn đã bắt được Thu Dã mang đi rồi!"

"Không!" Đã thấy Vương Bảo Lực hai mắt lóe lên nét âm hiểm, hắn phân tích nói: "Đám thi thể kia máu vẫn còn đang phun ra ngoài, hiển nhiên là mới vừa bị giết. Vương Chí Đạo nếu như có mang theo Thu Dã, nhất định còn chưa thể chạy ra ngoài. Chúng ta chỉ cần đem Hồng Khẩu đạo tràng vây lại thật chặt, cẩn thận tìm tòi, nhất định có thể đem hắn lục soát ra được!"

"Có đạo lý!" Thuyền Việt Hoành Sơn gật đầu nói: "Ngươi đi hướng Sơn Khẩu tiên sinh báo cáo, ta đi bố trí tìm kiếm, tuyệt đối không thể để cho Vương Chí Đạo đem Thu Dã mang ra ngoài, nếu không chúng ta sẽ phiền toái lớn!"

Chú thích:

(1) - Lão Thiên gia: ông Trời

69. Chương 80 Thoát Ly Hồng Khẩu Đạo Tràng

Sau khi phân công xong xuôi cùng Thuyền Việt Hoành Sơn, Vương Bảo Lực vội vàng hướng về phòng ngủ của Sơn Khẩu Dụ Nhân chạy đi, nhưng vừa chạy qua một khoảng sân nhỏ, trước mặt đột nhiên lóe lên một đạo hàn quang nhằm thẳng cổ họng hắn đâm tới.

Vương Bảo Lực đại kinh, đang muốn lùi lại phía sau, nhưng là đạo hàn quang kia đâm tới quá nhanh, hắn lui về sau tốc độ căn bản là không nhanh bằng. Trong lúc hồn phi phách tán, Vương Bảo Lực theo bản năng vội giơ tay phải lên ngăn cản lại.

Một trận đau đớn kịch liệt, chính là bàn tay phải của hắn đã bị đạo hàn quang kia đâm xuyên qua.

Vương Bảo Lực lúc này mới nhìn được rõ đạo hàn quang đã đâm thủng bàn tay phải của hắn chính là ngọn lưỡi lê ba cạnh, ba cái ngạnh sắc kỳ dị tạo nên ba cái rãnh thoát máu thật sâu, khiến cho máu tươi của hắn chia thành ba tia phun tóe ra bắn đầy cả lên trên mặt hắn.

Vương Chí Đạo trong hình dạng che mặt đã xuất hiện ngay trước mặt hắn. Vương Bảo Lực cố sức chịu đau đớn, gắng sức nói: "Vương Chí Đạo, ngươi không cần che mặt dấu ta làm gì, ta biết là ngươi, ngươi trốn không thoát đâu, nơi đây đã được lính Nhật Bản vây kín xung quanh rồi!"

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Vương Bảo Lực, ngươi quả là một giống bại hoại của võ lâm, rõ ràng dám đầu nhập vào trong người Nhật Bản, cam tâm làm Hán gian! Ta cho dù trốn không thoát, cũng sẽ trước hết giết chết ngươi một giống bại hoại, cho chết theo ta!"

Tay giật lại, lưỡi lê ba cạnh đang cắm trong bàn tay phải Vương Bảo Lực được thu trở về, sau đó lại phóng tới, nhắm ngay vào bộ vị trái tim Vương Bảo Lực mà đâm đến.

Vương Bảo Lực cố chịu đựng bàn tay phải đang đau đớn kịch liệt, lui về phía sau một bước, đồng thời vung tay trái nhằm đánh tới cổ tay phải Vương Chí Đạo đang cầm lưỡi lê ba cạnh.

Thật không ngờ, một nhát đâm này của Vương Chí Đạo chỉ là hư chiêu, tay trái Vương Bảo Lực vừa mới vỗ lên cổ tay cầm lưỡi lê ba cạnh của Vương Chí Đạo, chân trái hắn đã lăng không nhằm đá vào bên cạnh cổ Vương Bảo Lực.

Vương Bảo Lực thủ chưởng tay phải bị thương, không thể ngăn cản, bị Vương Chí Đạo một cước này gọn gàng chuẩn xác đá trúng ngay vào cạnh cổ, lập tức cả đầu cũng bị lệch sang một bên, trở mình ngã lăn trên mặt đất.

Vương Chí Đạo đang muốn tiến lên đâm thêm cho hắn một nhát, kết quả luôn tính mạng. Thật không ngờ, lỗ tai đột nhiên nghe được tiếng lên quy-lát súng (1), lập tức theo bản năng lộn nhào sang bên cạnh, một viên đạn đã bắn trúng ngay vào chỗ hắn vừa đứng. Vương Chí Đạo xoay người lại một cái, tay trái đã đồng thời rút ra cây súng lục ổ quay thép bạc giắt bên hông, chỉ cần cảm giác theo phương hướng nổ súng tới bắn trả lại một phát đạn.

"Đoàng" một tiếng, viên đạn đã bắn xuyên qua mi tâm tên lính Nhật Bản vừa hướng hắn nổ súng.

Tiếng súng nổ nhưng lại làm cho không ít lính Nhật Bản cùng đám võ sĩ từ phía xa chạy lại đây.

Vương Chí Đạo một mạch chạy vụt đi, thân hình theo hình số tám không ngừng tiến tới, đạn của lính Nhật Bản đều chỉ bắn sạt được qua người hắn, không có trúng được hắn phát nào. Mà Vương Chí Đạo lại cũng không thèm nhìn tới chỉ cần xoay tay bắn lại một phát là đã có một tên lính Nhật Bản bị bắn xuyên qua

mi tâm mà ngã xuống đất. Sau khi liên tiếp bắn chết sáu tên lính Nhật Bản, Vương Chí Đạo cũng đã bắn hết đạn. Nhưng là đám lính Nhật Bản kia đã bị tay nghề thần xạ "đạn ra không trượt" của hắn làm cho sợ đến hết hồn mất vía, đều vội tìm chỗ ẩn tránh, không dám nhô lên nữa, kết quả làm cho Vương Chí Đạo có được một cơ hội chạy trốn rất tốt, rất nhanh đã đem mấy tên lính Nhật Bản kia bỏ rơi lại phía sau.

Thuyền Việt Hoành Sơn lúc đó mới kịp chạy đến đây, lớn tiếng hỏi: 'Người đâu, có bắt được hay không?"

Một tên lính Nhật Bản nơm nớp lo sợ vội hồi đáp: "Báo cáo Thuyển Việt Quân, không có bắt được, đã để cho hắn chạy trốn đi rồi, không biết hắn đã chạy được đến chỗ nào!"

"Các ngươi thật quá sức ngu ngốc!" Thuyền Việt Hoành Sơn đột nhiên giận dữ, quát ầm lên: "Đám các ngươi mà cũng có thể được gọi là quân đội Thiên Hoàng tinh anh của Đại Nhật Bản hay sao, nhiều người như vậy nổ súng nhiều như thế cũng không ngăn trở nổi một người? Các ngươi không biết là ăn phải cái gì không biết nữa, hay vẫn còn chưa tỉnh ngủ hay sao?"

Tên lính Nhật Bản kia vội vàng giải thích nói: "Thuyền Việt Quân, việc này không thể trách chúng ta vô năng, mà là tiểu tử kia tay súng rất thần kỳ, mỗi khi nổ một phát súng chính là bắn chết một huynh đệ của chúng ta…"

"Ta không cần nghe giải thích, lập tức lục soát thật kỹ cho ta, nhất định phải bắt cho được tiểu tử kia, nếu để cho hắn đào tẩu được, các ngươi người nào cũng không thể sống tốt được đâu. Nhanh đi tìm!" Thuyền Việt Hoành Sơn gầm rú lên.

Đám lính Nhật Bản kia nghĩ đến tay súng thần xạ của Vương Chí Đạo, liền kinh hãi khiếp đảm, nhưng vì bị Thuyền Việt Hoành Sơn thúc giục, không thể không gắng gượng ngẩng đầu lên đi ra chung quanh tìm kiếm lục soát.

Vương Chí Đạo lúc này đã chạy được tới hậu viện rồi, hắn vốn định theo lời lúc trước của Trần Chân nói, đi tìm đến chỗ đoạn tường vây thấp đó để nhảy ra ngoài. Nhưng là lại chứng kiến được bốn phương tám hướng quanh khu tường vây đều là lính Nhật Bản mang súng đi lùng, không thể không bỏ đi tính toán này, đành ẩn thân vào trong một căn phòng ngủ gần đó.

Mới vừa xông vào trong căn phòng này, liền thấy ngay được một người quen, chính là Sơn Khẩu Tuyết Tử. Hóa ra căn phòng này lại chính là khuê phòng của Sơn Khẩu Tuyết Tử.

Sơn Khẩu Tuyết Tử đang mặc một bộ kimono nhẹ thuần một màu trắng tinh khiết, mái tóc buông xõa xuống trên vai, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người khiến cho Vương Chí Đạo không tự chủ được cũng phải ngơ ngẩn ra, cảm thấy tim đập dồn.

Sơn Khẩu Tuyết Tử hiển nhiên là vì chuyện Trần Chân mà ngủ không được, đột nhiên lại nghe thấy thanh âm huyên náo cùng tiếng súng nổ, đang cảm thấy hãi hùng khiếp vía, lo lắng cho Trần Chân mãi không thôi, bỗng nhiên lại nhìn thấy Vương Chí Đạo xông vào, vừa cảm thấy kinh ngạc lại vừa có chút vui mừng không thôi. Nàng vội đặt một ngón tay ngọc trắng như tuyết lên trên đôi môi đỏ mọng, làm một cái thủ thế với Vương Chí Đạo ý bảo hắn chớ có lên tiếng, sau đó vẫy vẫy tay với hắn, bảo hắn tiến vào.

Vương Chí Đạo đầu tiên là hơi do dự một chút, nhưng sau lại nghĩ một nữ nhân này nếu đã vì Trần Chân mà không để ý tới hết thảy mọi sự, như vậy không có khả năng sẽ bán đứng mình, liền yên tâm đóng chặt cửa lại, đi vào trong phòng.

Sơn Khẩu Tuyết Tử tiến lên nghênh đón, vội vàng hỏi hắn: "Vương Chí Đạo, các ngươi tới chỗ này làm cái gì? Trần Chân đâu, anh ấy sao lại không ở cùng một chỗ với ngươi, anh ấy không phải đã bị…"

"Cô yên tâm, ngũ sư huynh không có việc gì, hắn đã chạy thoát ra ngoài rồi!" Vương Chí Đạo cắt ngang lời nàng đang đoán.

"Vậy thì tốt quá!" Sơn Khẩu Tuyết Tử thở phào một hơi, bàn tay ngọc vô thức vỗ vỗ lên bộ ngực đầy đặn nhô lên cao vút. Không ngờ một động tác vô tình của phụ nữ kết hợp với nét mặt xinh đẹp động lòng người của nàng lại khiến cho Vương Chí Đạo cảm thấy có một sự hấp dẫn khác thường, không tự chủ được phải vội dời ánh mắt đi nơi khác. Đồng thời lúc đó trong tâm cũng ra sức cảnh cáo chính mình: Đây chính là nữ nhân của Ngũ sư huynh, chính mình không thể nổi tà tâm. Cho dù nàng không phải là nữ nhân của Ngũ sư huynh, cùng không thể nổi tà tâm, bởi vì nàng trước sau vẫn là một người Nhật Bản, mà phụ thân của

nàng Sơn Khẩu Dụ Nhân sớm muộn cũng sẽ trở thành tử địch của chính mình, chỉ riêng một điểm này, đã tuyệt đối không thể cùng với nữ nhân Nhật Bản này tạo thành quan hệ.

Sơn Khẩu Tuyết Tử một chút cũng không có phát giác ra động tác quyến rũ trong lúc vô tình của mình lại tạo thành kích thích đối với Vương Chí Đạo, nàng nhăn đôi mi thanh tú lại, hỏi: "Ngươi còn chưa có trả lời câu hỏi đầu tiên của ta, ngươi cùng Trần Chân đi đến đây để làm cái gì chứ?"

"Đương nhiên là có nguyên nhân, bất quá bây giờ không phải là lúc giải thích cho cô được, ta cần phải lập tức rời khỏi đây. Tuyết Tử tiểu thư, cô có thể giúp ta một lần được không?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Ngươi muốn ta giúp ngươi rời khỏi đây hay sao? Ta sẵn lòng giúp, nhưng mà ta không biết nên làm thế nào để có thể giúp được ngươi đây?" Sơn Khẩu Tuyết Tử chớp chớp đôi mắt đẹp long lanh, đôi hàng mi thật dài thoạt nhìn cực kỳ quyến rũ lòng người.

Vương Chí Đạo cười nói: "Cô có thể giúp ta rất đơn giản thôi, chỉ cần cô giúp ta gọi một người lính Nhật Bản lại đây là được. Nhớ kỹ, cần tìm người có vóc dáng so với ta không sai biệt lắm, tốt nhất là không nên kinh động đến những người khác."

Sơn Khẩu Tuyết Tử lại chớp chớp một chút đôi hàng mi đẹp, hiểu được rõ ràng ý tứ của Vương Chí Đạo, gật đầu nói: "Ta đi thử xem, ngươi ở chỗ này chờ ta!"

Thân là Đại tiểu thư của gia tộc Sơn Khẩu, Sơn Khẩu Tuyết Tử quả nhiên mị lực vô song, chưa tới một phút đồng hồ, đã thấy nàng mang theo một người lính Nhật Bản, vóc dáng so với Vương Chí Đạo cũng không sai khác nhiều lắm, đi vào trong căn phòng. Tên lính Nhật Bản kia còn tưởng rằng diễm phúc của bản thân mình thật không ít, được một vị Đại tiểu thư xinh đẹp động lòng người này nhìn trúng rồi, hăng hái bừng bừng đi theo vào, ngay cả súng trường cũng để lại bên ngoài cửa.

Tên lính Nhật Bản vẻ mặt dâm tiện đang muốn hướng Đại tiểu thư nói cợt nhả mấy câu, phía sau hắn đột nhiên vươn ra một đôi tay, một tay đè lên trên đỉnh đầu của hắn, một tay lại nâng cằm hắn lên, xoay mạnh một phát, xương cổ tên lính Nhật Bản đã bị vặn gãy.

Sơn Khẩu Tuyết Tử nào nghĩ đến Vương Chí Đạo lại có thể ở ngay trước mặt nàng giở thủ đoạn giết người, không khỏi giật mình há to cái miệng nhỏ nhắn, hoảng sợ không nói được câu gì.

Vương Chí Đạo đối với phản ứng của Sơn Khẩu Tuyết Tử coi như không nhìn thấy, lập tức đem quân phục của tên lính Nhật Bản lột sạch xuống, lại trực tiếp mặc lên trên người mình, sau đó quay sang Sơn Khẩu Tuyết Tử vẫn đang đứng ngẩn người, nói: "Tuyết Tử tiểu thư, cô đã trợ giúp ta, ta sẽ không quên, sau này ta nhất định trả lại cô một cái nhân tình này. Chỉ có điều là để tránh cho Tuyết Tử tiểu thư cô bị hoài nghi, ta đành phải đánh bất tỉnh cô, xin lỗi nhé!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử định phản ứng lại, vừa mới phát được thanh âm "Đừng!", Vương Chí Đạo đã một chưởng bổ ngay lên gáy ngọc của nàng, đem nàng đánh ngất đi!

Trong miệng vừa nói câu "Xin lỗi!" Vương Chí Đạo vừa cẩn thận đỡ lấy Sơn Khẩu Tuyết Tử đang hôn mê, đặt nàng nằm lên mặt đất, sau đó cầm lấy cây súng trường của tên lính Nhật Bản dựng ở cạnh cửa, lặng yên không một tiếng động chuồn ra bên ngoài.

Bên ngoài còn có vài tên lính Nhật Bản đang ra sức tìm tòi xung quanh xem Vương Chí Đạo đang trốn ở đâu, nhìn thấy Vương Chí Đạo mặc quân phục, cũng không hề lưu ý xem một "huynh đệ" kia tướng mạo có chút nào bất đồng hay không, hơn nữa bây giờ cũng đang là ban đêm, tầm mắt có chút mơ hồ, nên mọi người đối với hắn cũng không có phát hiện ra.

Vương Chí Đạo đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, thừa dịp không người nào chú ý, liền hướng một tên lính Nhật Bản đang mải tìm tòi nã một phát súng, sau đó chỉ vào một phương hướng khác dùng tiếng Nhật hô ầm lên: "Bát dát, tiểu tử đó ở bên kia!"

Tiếng súng cùng tiếng hô của Vương Chí Đạo kinh động đến đám lính Nhật Bản đang tìm tòi các nơi, tất cả đều theo phương hướng Vương Chí Đạo chỉ mà đuổi theo, ngay cả đám lính Nhật Bản đang canh gác ở khu tường vây cũng rời bỏ vị trí, chạy ùa đi.

Vương Chí Đạo biểu hiện ra thoạt nhìn cũng giống như mấy tên lính Nhật Bản kia cùng theo phương hướng đuổi tới, trên thực tế lại là không ngừng thụt lùi về sau, trong lúc còn chưa có ai phát giác ra, hắn đã thối lui đến sát chỗ tường vây.

Đang muốn nhảy đi ra ngoài, đột nhiên có vài tiếng chó sủa, lại có ba con chó dữ hướng hắn vọt tới. Có lẽ là mấy con chó dữ canh ở chỗ này ngửi thấy mùi của Vương Chí Đạo cùng với mùi trên người đám lính Nhật Bản có chút khác biệt, nên không có bị lừa, đều nhe hàm răng nanh trắng ởn hướng hắn cắn tới.

Vương Chí Đạo lưỡi lê ba cạnh đâm xuống hai nhát, đã đâm xuyên qua đầu hai con chó dữ, sau đó nhảy lên, đạp lên người con chó dữ thứ ba, mượn lực hướng tường vây đu lên, thân mình nhanh nhẹn như khỉ vọt qua đỉnh tưởng vây nhảy ra ngoài. May là đám lính Nhật Bản ngu xuẩn thật không có học theo cách của hắn, đem thủy tinh vỡ bày lên đỉnh tường vây làm cạm bẫy, cho nên hắn thuận lợi bám vào đỉnh tường lộn người nhảy ra bên ngoài.

Không ngờ bên ngoài tường vây cũng có hai tên lính Nhật Bản thủ vệ, nhìn thấy Vương Chí Đạo nhảy ra, cũng mặc quân phục cũng giống như bọn họ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới tỉnh ngộ vội giơ súng trường lên, chỉ có điều còn chưa kịp ngắm trúng, cổ họng đã bị lưỡi lê ba cạnh của Vương Chí Đạo xuyên thủng rồi.

Giải quyết xong hai tên lính Nhật Bản kia, Vương Chí Đạo vừa cởi bỏ quân phục Nhật Bản đang làm hắn vận động không được tự nhiên, vừa nhanh chóng theo phương hương Tinh Võ Môn ra sức chạy đi. Hắn muốn nhất định phải cướp đường chạy được về Tinh Võ Môn trước, sau đó sắp đặt thật tốt để chuyện gì cũng không thể phát sinh.

Hơn mười phút đồng hồ sau đó, lính Nhật Bản mới phát hiện ra được đám chó dữ và hai tên lính Nhật Bản canh gác ngoài tường vây đã bị giết, rõ ràng là bọn họ đã bủa vây thất bại, địch nhân sớm đã chạy thoát rồi.

Thuyền Việt Hoành Sơn vẻ mặt xấu hổ, đối với Sơn Khẩu Dụ Nhân sắc mặt đang xanh mét, thỉnh tội nói: "Xin lỗi, Sơn Khẩu tiên sinh, là chúng tôi bất tài, để cho tên tiểu tử kia chạy mất rồi!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nói: "Thu Dã quan hệ rất lớn đến đại sự của chúng ta, nên không thể để lọt vào trong tay của Vương Chí Đạo. Vạn nhất hắn làm lộ ra sự kiện kia, chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn!"

Thuyền Việt Hoành Sơn vội nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, ta lập tức suất lĩnh đệ tử của ta cùng quân đội đi đến Tinh Võ Môn, bắt lấy Vương Chí Đạo, đem Thu Dã Quân cứu ra!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân lắc đầu, nói: "Vương Chí Đạo lúc này đã không còn như trước đây nữa rồi, hắn có người Anh quốc che chở, chúng ta rất khó động vào hắn. Huống chi tiểu tử này răng sắc miệng nhọn, nói năng biện luận cực kỳ cao minh. Hắn nếu không thừa nhận đã tới nơi này, chúng ta muốn bắt hắn thì không có biện pháp nào."

"Như vậy thì nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà quên đi, tiểu tử đó chính là đã giết rất nhiều người Nhật Bản chúng ta đó!" Thuyền Việt Hoành Sơn vội vàng nói.

"Đương nhiên không thể không tính toán, ta muốn Vương Chí Đạo phải trả nợ bằng máu!" Sơn Khẩu Dụ Nhân trong mắt hung quang chợt lóe, ra lệnh: "Thuyền Việt Quân, ông đi liên lạc với người của Y Hạ phái là Bát Nhẫn Đông Hộ tiên sinh. Cùng với hắn suất lĩnh toàn bộ một phái Ninja đó sát nhập Tinh Võ Môn. Đem Tinh Võ Môn toàn thể giết sạch, một người cũng không để lại. Bây giờ chỉ còn cách bình minh có hai giờ, ta muốn các ông trước lúc bình minh phải hoàn thành chuyện này, đồng thời phóng hỏa đốt sạch Tinh Võ Môn, hủy diệt tất cả dấu vết, không thể để cho người khác biết là người Nhật Bản chúng ta làm ra!"

Thuyền Việt Hoành Sơn đầu tiên là cả kinh trong lòng, nhưng ngay sau đó lại gật đầu nói: "Rõ, Sơn Khẩu tiên sinh, ngài yên tâm, ta lập tức đi ngay!"

Chú thích:

(1) - Lên quy-lát: quy-lát (hay còn gọi cần cơ bẩm) là bộ phận để đưa đạn từ băng đạn vào ổ đạn, với súng trường không tự động thì trước mỗi phát bắn đều phải lên quy-lát một lần.

70. Chương 81 Huyết Chiến Trước Bình Minh (thượng)

Một mạch phi như điên cuồng, Vương Chí Đạo dùng tốc độ nhanh nhất chạy được về tới Tinh Võ Môn.

Vừa mới đẩy cánh cửa tiến vào trong Tinh Võ Môn, hắn thật không ngờ lại phát hiện ra Lưu Chấn Đông, Nông Kính Tôn, Hoắc Đình Giác, Trần Tử Chính, còn có cả Tôn Đại Chu cùng với mấy người lạ mặt nữa đang ngồi cùng nhau trong sân. Nghe thấy được tiếng bước chân của hắn, mọi người đều hướng hắn nhìn đến, trong đó có mấy người lạ mặt còn tỏ vẻ cảnh giác quan sát, thậm chí có người còn đưa tay lên sờ vào cây súng lục đang đeo bên hông bọn họ.

Mấy người lạ mặt kia thoạt nhìn tựa hồ như là người của Đồng Minh hội được Tôn Đại Chu đưa đến, trong đó có một người Vương Chí Đạo đã nhận ra được, chính là Đỗ Tâm Vũ người mà hắn từng vô tình gặp mặt qua nhưng lại vô duyên chưa từng nói chuyện với nhau. Đỗ Tâm Vũ đang cùng với mấy người lạ mặt kia đang vây quanh một người thoạt nhìn ước chừng ba mươi tuổi, mặc tây phục, mang mắt kính, đúng tiêu chuẩn một phần tử trí thức mẫu mực, vẻ mặt lại thể hiện rõ là một người trung niên đường hoàng tránh trực. Tựa hồ như người trung niên này là một nhân vật rất trọng yếu của Đồng Minh hội, Đỗ Tâm Vũ cùng mấy người lạ mặt kia đều là đang bảo vệ cho hắn.

Nhìn thấy người vào chính là Vương Chí Đạo, Nông Kính Tôn vội hướng Đỗ Tâm Vũ cười "ha ha" một tiếng, nói: "Các vị, đừng khẩn trương, hắn chính là người các vị muốn gặp, Vương Chí Đạo. Tiểu tử này đúng là thích nửa đêm chạy ra ngoài. May là hắn đã trở về, cuối cùng không có để cho Tống tổng trưởng phải chờ lâu!"

Thì ra những người này chính là vì hắn mà đến đây, Vương Chí Đạo cảm thấy có chút bất ngờ.

Đám người Đỗ Tâm Vũ nghe vậy liền buông lỏng cảnh giác, Nông Kính Tôn nhưng lại hướng Vương Chí Đạo trách cứ, nói: "Vương Chí Đạo, nửa đêm canh ba ngươi lại chạy ra ngoài đi đâu vậy? Ngươi có biết rằng hôm nay Tống tổng trưởng cố ý tạm gác hết mọi công vụ, bỏ ra chút thời gian quý giá đi tới đây muốn gặp mặt ngươi. Ai ngờ đến phòng ngủ của ngươi lại không thấy có người nào trong đó, làm cho Tống tổng trưởng phải ngồi ở chỗ này đợi ngươi đã gần nửa canh giờ rồi."

Tống tổng trưởng, thật đúng là không ngờ tới, một đại nhân vật như vậy cũng muốn chạy tới gặp gỡ mình. Phỏng chừng chính là do tay nghề bắn súng thần kỳ của mình mới khiến cho hắn tự nguyện tranh thủ đến thăm chính mình một chút, có thể hắn cho rằng nếu làm như vậy mới có thể khiến cho mình nhiệt tình thành ý vì Đồng Minh hội mà huấn luyện tốt cho sáu tay súng kia đây mà!

Cảm thấy có chút buồn cười nhưng không dám cười, Vương Chí Đạo sau lại làm ra vẻ mặt cùng bộ dáng nghiêm túc, đối Tôn Đại Chu nói: "Tôn Đại Chu huynh, các vị tới thật không đúng lúc. Xin nghe ta nói, lập tức hộ tống Tống tổng trưởng của các vị quay trở lại Đồng Minh hội đi. Tinh Võ Môn sắp có đại sự phát sinh, ông ấy lưu lại chỗ này sẽ có nguy hiểm!"

Tôn Đại Chu nghe vậy ngẩn ngơ, vội hỏi lại: "Xảy ra chuyện gì, Tinh Võ Môn sắp có chuyện gì phát sinh sao?"

Hoắc Đình Giác trầm giọng hỏi: "Vương sư đệ, ngươi lại làm ra chuyện gì? Sẽ không phải là gây ra phiền toái cho Tinh Võ Môn đấy chứ? Trần Chân đâu, hắn có phải cùng đi một chỗ với ngươi hay không?"

Vương Chí Đạo thành thật nói: "Ta cùng Ngũ sư huynh đi Hồng Khẩu đạo tràng bắt giữ Thu Dã. Ngũ sư huynh bây giờ đã mang theo Thu Dã đi tới chỗ Đồng Minh hội rồi!"

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều thất kinh.

Nông Kính Tôn cả giận nói: "Vương Chí Đạo, các ngươi sao có thể làm như vậy? Sự tình lớn đến như vậy cũng không cùng chúng ta thương lượng một chút, dám tự mình chủ trương, vạn nhất các ngươi xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Ta vốn thấy ngươi thỉnh thoảng rất thông minh, còn tưởng ngươi hiểu biết nhiều sự tình, không ngờ tới ngươi cùng Trần Chân đều giống như nhau hay kích động làm càn..."

Vương Chí Đạo vội cắt đứt lời hắn, nói: "Nông đại thúc, bây giờ không phải là lúc trách móc chúng ta. Lúc ta xông ra bên ngoài, đã giết chết mười mấy tên lính Nhật Bản, mặc dù đã che mặt, nhưng mà có lẽ Sơn Khẩu Dụ Nhân vẫn đoán được ra là ta làm, bây giờ nói không chừng đã chuẩn bị kéo đến Tinh Võ Môn rồi!"

"Ngươi…" Nông Kính Tôn chỉ vào Vương Chí Đạo, tức giận đến nỗi nói không ra lời.

Hoắc Đình Giác tỏ vẻ rất không thoải mái, hắn nói: "Vương sư đệ, thù của phụ thân ta so với người khác càng muốn báo, nhưng là trong Tinh Võ Môn chúng ta có hơn một trăm người, trong đó có không ít người là phụ nữ trẻ em cùng người già, chúng ta không thể không suy nghĩ cho an toàn của bọn họ. Ngươi cùng Trần Chân làm loạn lên như vậy, chọc giận người Nhật Bản, để cho bọn chúng giết đến tận nhà, vạn nhất làm thương hại đến những người già phụ nữ trẻ em kia, các ngươi còn có thể đắc ý được hay sao? Cho dù các ngươi muốn đi bắt giữ Thu Dã, cùng nên cùng chúng ta thương lượng một chút, cùng nhau nghĩ ra một cái biện pháp an toàn không để lại hậu quả về sau. Chẳng lẽ các ngươi lại cho rằng chúng ta sẽ không ủng hộ các ngươi hay sao?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Xin lỗi, Nhị sư huynh, ta biết làm như vậy là không đúng. Nhưng là chuyện đã làm ra rồi, bây giờ có hối hận cũng không để làm gì cả. Bất quá có sai có chịu, ta cùng Ngũ sư huynh vô tình nghe được một cái đại âm mưu của người Nhật Bản nhằm vào Đồng Minh hội."

Hắn quay sang Tống tổng trưởng cùng người của Đồng Minh hội nói: "Tống tổng trưởng, Tôn Đại Chu huynh, ta cùng Ngũ sư huynh đã nghe được Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng đám người Thu Dã mật đàm, bọn họ đang lập mưu hạ độc chết Tôn tiên sinh, Hoàng tiên sinh cùng vị Tống tổng trưởng này, mục đích là để trợ giúp Viên đại đầu leo lên Đế vị, sau đó lại lợi dụng cái chết của ba vị để khống chế Viên đại đầu, gián tiếp khống chế Trung Quốc. Nghe theo khẩu khí của bọn chúng, hình như là thầy thuốc Thu Dã đã chế ra được một loại độc dược có thể khống chế được thời gian độc phát, hơn nữa đang tìm cách hạ độc đối với các vị, hoặc là đã đem độc dược kia hạ được lên trên người các vị rồi. Cho nên ta đề nghị, các vị nên nhanh chóng đưa Tống tổng trưởng về Đồng Minh hội, tìm thầy thuốc kiểm tra thân thể một chút. Ngũ sư huynh đã mang Thu Dã đến chỗ Đồng Minh hội, phỏng chừng có thể từ trong miệng Thu Dã tra hỏi kỹ ra được chuyện này!"

Đám người Tôn Đại Chu nghe vậy đều kinh hãi, Đỗ Tâm Vũ vội vàng nói với Tống tổng trưởng: "Tống, nếu như điều hắn nói đúng là sự thật, vậy thì ông sẽ rất nguy hiểm, tốt hơn hết là chúng ta lập tức quay về Đồng Minh hội, tìm một thầy thuốc kiểm tra cho ông một chút đi!"

Tôn Đại Chu cũng vội nói: "Đúng vậy, Tống tổng trưởng, ngài là lãnh tụ trong Đồng Minh hội chúng ta, an nguy so với chúng ta càng trọng yếu hơn, xin mời ngài trước hết theo chúng ta trở về đi thôi!"

Tống tổng trưởng không ngờ lại mỉm cười nói: "Tính mạng mọi người đều là bình đẳng, an nguy của ta không thể nói là so với các ngươi còn trọng yếu hơn, sự an nguy của mỗi một người đều là trọng yếu ngang nhau. Người còn phân ra đẳng cấp khác nhau, đó đã là chuyện trong quá khứ rồi. Trung Quốc mới hiện nay địa vị cùng tính mạng của mọi người đều là ngang hàng. Đại Chu à, ngươi thân sẽ là đại biểu của Đồng Minh hội ở Thượng Hải, phải chú ý khi phát ngôn, cũng không thể lại nói ra những lời như vậy nữa!"

Tôn Đại Chu cười khổ, nói: "Tống tổng trưởng, ta đúng là đã nói bậy, ta sẽ kiểm điểm. Nhưng mà ta vẫn nghĩ ngài hay là nên…"

Tống tổng trưởng cắt ngang lời hắn, lại nói: "Ta cùng các người sẽ trở về kiểm tra, nhưng không phải là lúc này. Vương Chí Đạo cùng Trần Chân có thể dò xét nghe ra được tin tức trọng yếu như thế, cũng bắt giữ được Thu Dã, đã lập nên đại công, nhưng là người Nhật Bản rất có thể do chuyện này mà tìm đến tận cửa Tinh Võ Môn gây phiền toái, chúng ta sao lại có thể buông tay đứng ngoài. Cho nên ta muốn lưu lại ở chỗ này, nếu như quả thật người Nhật Bản có đến đây, ta sẽ thân ra mặt cùng bọn họ giao thiệp, hết sức cố gắng đem sự việc này giải quyết trong hòa bình, tránh cho Tinh Võ Môn phải chịu phiền toái."

Giải quyết trong hòa bình? Một ông Tống tổng trưởng này tại sao lại ngây thơ khờ khạo như vậy chứ? Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Tống tổng trưởng, chỉ sợ người Nhật Bản sẽ không để cho ông có lấy một cơ hội ra mặt giao thiệp. Thu Dã chính là một nhân vật trọng yếu trong tập đoàn Sơn Khẩu Dụ Nhân, trên người nắm giữ rất nhiều chứng cớ về tội ác của Nhật Bản, tuyệt đối không thể phơi bày. Sơn Khẩu Dụ Nhân tuyệt đối không thể cho phép Thu Dã rơi vào trong tay chúng ta. Trước mắt hắn còn không có biết được Ngũ sư huynh đã mang Thu Dã đi, hắn đang nghĩ lầm là ta đã mang Thu Dã đi. Hắn cũng biết được sẽ không có khả năng từ trên người ta mà đòi được Thu Dã về, để phòng ngừa Thu Dã đem những bí mật kia nói ra, Sơn Khẩu Dụ Nhân nói không chừng rất có thể sẽ hội binh đi một nước cờ hiểm, cho quân đội ngụy trang thành thổ phỉ đột kích vào Tinh Võ Môn, chỉ cần sau đó phóng ra một mồi lửa đốt sạch Tinh

Võ Môn, đến lúc đó không còn ai có chứng cớ nào có thể buộc tội là bọn hắn làm. Ta tuy đối với Sơn Khẩu Dụ Nhân mới chỉ là thấy qua vài lần, nhưng là ta lại hiểu rõ được tâm tư của người này, hắn nhất định sẽ làm như vậy, quân đội của hắn bây giờ nói không chừng đã bắt đầu lên đường rồi. Ông nếu vẫn còn ở lại chỗ này, nói không chừng rất có thể sẽ thành hồn oan vô tội dưới súng đạn đó!"

Nông Kính Tôn nghe vậy cực kỳ kinh hãi, vội vàng quay sang Tống tổng trưởng nói: "Tống tổng trưởng, ta cảm giác được phán đoán của Vương Chí Đạo rất có đạo lý, ông nếu như xảy ra chuyện ở trong Tinh Võ Môn, chúng ta đúng là không thể đảm đương nổi. Mau mau để Tâm Vũ cùng Đại Chu bọn họ đưa ông trở về đi thôi!"

Tống tổng trưởng thế nhưng lại cương quyết lắc đầu, nói: "Nếu như sự tình đúng như là Vương Chí Đạo đã phán đoán như thế, ta lại càng không thể đi. Vương Chí Đạo cùng Trần Chân là vì Đồng Minh hội chúng ta mà rước lấy đại họa lớn như vậy, chúng ta làm sao có thể lâm trận bỏ chạy! Người Nhật Bản nếu thật sự tới tập kích Tinh Võ Môn như lời Vương Chí Đạo phán đoán, ta mặc dù không có góp được bao nhiêu sức lực, nhưng mà Tâm Vũ cùng Đại Chu bọn họ lại có thể, huống chi bọn họ đều có dùng súng, có thể giúp đỡ được các ngươi!"

Tôn Đại Chu cùng đám người Đỗ Tâm Vũ rất hiểu được tính cách Tống tổng trưởng, biết rõ nếu hắn đã nói như vậy, là tuyệt đối sẽ không rời đi nữa. Chỉ có tốt nhất là không nên khuyên bảo nữa, dành tâm tư để lo lắng xem làm thế nào đảm bảo an toàn cho hắn mà thôi.

Vương Chí Đạo rất buồn bực nhìn Tống tổng trưởng, thầm nghĩ trong lịch sử đã ghi Tống tổng trưởng chính là trong năm nay sẽ bị ám sát chết ở Thượng Hải. Không phải là hắn sẽ bị chết ở trong Tinh Võ Môn đó chứ? Nếu mà đúng như vậy, thì xem như chính mình gián tiếp hại chết hắn rồi. Nhưng suy nghĩ lại thì lại cảm giác được không có khả năng, mặc dù bản thân mình đối với cái chết của Tống tổng trưởng cũng không có hiểu rõ lắm, nhưng vẫn nhớ được đôi chút là Tống tổng trưởng bị Viên đại đầu cho sát thủ ám sát chết, như vậy cùng với sự tình hôm nay vô luận thế nào cũng không hề có quan hệ! Nhưng là, nếu như người Nhật Bản thật sự bắn chết Tống tổng trưởng, rồi đem sự tình đổ lên trên đầu Viên đại đầu thì sao đây? Lịch sử không nhất định là chính xác đến trăm phần trăm. Vừa nghĩ đến đó, Vương Chí Đạo không khỏi lại cảm thấy kinh hãi.

Chỉ có điều chứng kiến vẻ mặt của mấy người Tôn Đại Chu cùng Đỗ Tâm Vũ, Vương Chí Đạo biết là không có khả năng khuyên được Tống tổng trưởng rời đi. Vì vậy liền lập tức quay sang Hoắc Đình Giác nói: "Nhị sư huynh, nhân lúc này người Nhật Bản còn chưa kéo đến, không bằng chúng ta mau đem hết người già phụ nữ trẻ em trong Tinh Võ Môn an bài một chút, để cho bọn họ tìm một chỗ ẩn nấp, tránh cho đến lúc đó có thể gây thương tổn cho bọn họ!"

Hoắc Đình Giác còn có chút do dự, nói: "Làm như vậy có được không? Điều này chỉ là sự phán đoán của ngươi, vạn nhất người Nhật Bản không đến tập kích Tinh Võ Môn…"

Vương Chí Đạo cắt ngang lời hắn, nói: "Phòng ngừa từ trước luôn luôn không bao giờ sai, vạn nhất người Nhật Bản thật sự đến tập kích Tinh Võ Môn thì sao đây?"

"Được rồi, Nông đại thúc, Trần sư phụ, việc này giao cho hai vị đi làm đi! Ta biết ở hậu viện Tinh Võ Môn có một cái hầm ngầm dưới đất dùng làm nơi tị nạn, các vị mau đem người già phụ nữ trẻ em trong Tinh Võ Môn an bài vào trong đó đi. Mặt khác đánh thức Hiểu Huệ dậy, để cho nàng giúp đỡ các vị."

Nông Kính Tôn cùng Trần Tử Chính biết rõ nếu như người Nhật Bản quả thật đến tập kích, như vậy thì đám người già phụ nữ trẻ em sẽ gặp nguy hiểm, nghe vậy không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào trong đi an bài mọi việc.

"Đại sư huynh, đám đệ tử của ta đâu rồi?" Vương Chí Đạo quay sang hỏi Lưu Chấn Đông.

"Vẫn đang ngủ say trong phòng, ban ngày ngươi dày vò hành hạ bọn chúng như vậy, chỉ sợ bây giờ bọn chúng còn đang ngủ giống như là lợn chết." Lưu Chấn Đông hồi đáp.

"Vậy để ta đi gọi bọn họ thức dậy, mười hai đệ tử kia chính là một đội quân có thực lực, làm sao có thể bỏ qua không dùng!"

Vương Chí Đạo vừa nói vừa chạy đến căn phòng đối diện với phòng ở của hắn. Một cước đá mở tung cánh cửa, rống lên một tiếng thật to: "Mau rời khỏi giường cho ta, địch nhân tập kích rồi!"

Trương Vân Cương cùng cả đám sáu người Đồng Minh hội dù sao cũng là người luyện võ, mặc dù là ban ngày luyện tập mệt đến gần chết, nhưng là tâm trí cảnh giác vẫn không có bị mất đi, nghe thấy Vương Chí Đạo đá cửa hô lên như thế đều bừng tỉnh dậy. Thế nhưng sáu tên lính Anh quốc kia lại vẫn nằm ở trên giường tiếp tục phát ra tiếng ngáy, đối với lời nói của Vương Chí Đạo dường như không có nghe thấy gì. Bố Long Đức thậm chí còn phát ra âm thanh như đang ngủ mê nói: "Huấn luyện viên, chúng ta mệt muốn chết rồi, xin ngươi cho chúng ta ngủ tốt một chút, đừng giở trò chơi huấn luyện cảnh giác gì đó ra nữa…"

Vương Chí Đạo nổi giận, lập tức rút phăng cây súng lục ổ quay đã được nạp đạn lại, hướng lên nóc nhà nổ một phát súng.

"Đoàng" một tiếng súng vang lên, nhất thời khiến cho cả sáu tên lính Anh quốc sợ đến nỗi từ trên giường nhảy dựng lên.

"Huấn luyện viên, xảy ra chuyện gì?" Sáu tên lính Anh quốc đều hét lớn.

Vương Chí Đạo nhưng là lỗ tai lại vừa động, hắn nghe được trên nóc nhà có động tĩnh. Trên nóc nhà rõ ràng có người nấp, những người này thân thủ đều cao minh không phải tầm thường, như thế mà có thể dấu diếm được lỗ tai của mình. Nếu không phải là một phát súng vô tình làm kinh động đến bọn họ, làm bọn họ lộ ra sơ hở, chỉ sợ là chính mình hoàn toàn không phát giác ra.

Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo thần sắc nghiêm trọng, quay sang Trương Vân Cương thấp giọng khẽ quát: "Lập tức rời giường, mang theo vũ khí của các ngươi, có địch nhân tập kích!"

Cảm giác phân biệt thêm một chút, Vương Chí Đạo lại hướng nóc nhà nổ thêm một phát súng, không ngờ có một người toàn thân quấn chặt trong quần áo đen, bịt khăn che kín đầu và mặt, chỉ để lộ ra hai con mắt, lại lăn từ trên nóc nhà xuống dưới giống như là quả bóng.

Vương Chí Đạo nhảy vụt ra ngoài, quát lên với đám người Hoắc Đình Giác còn đang đứng giật mình: "Mọi người cẩn thận, địch nhân đã tới!"

71. Chương 82 Huyết Chiến Trước Bình Minh (hạ)

Tiếng xé gió "vù vù" nổi lên, hắc y nhân che mặt đã ném ra mấy miếng phi tiêu chữ thập, xoay tít trong không trung mang theo tiếng xé gió quỷ dị bay vụt về hướng đám người Đồng Minh hội, trong đó có một nửa là bay về phía Tống tổng trưởng.

Đang đứng hộ vệ bên người Tống tổng trưởng, Đỗ Tâm Vũ trong mắt tinh quang chợt lóe, cước bộ vừa chớp động, đã tiến tới ngăn cản trước người Tống tổng trưởng, tay phải thọc vào trong túi, lập tức lại rút ra ném đi, chỉ thấy mấy mảnh ám khí đã bay ra chuẩn xác không sai chệch đánh rơi hết xuống mấy mảnh phi tiêu chữ thập của hắc y nhân.

Đợi đến khi ám khí của Đỗ Tâm Vũ đã rơi trên mặt đất, mọi người mới nhìn rõ hóa ra chỉ là vài đồng tiền xu.

"Phi tiêu chữ thập? Mọi người cẩn thận một chút, bọn người này hẳn là Ninja của Nhật Bản Y Hạ phái, bọn họ đều là sát thủ nhất lưu, rất khó đối phó!" Đỗ Tâm Vũ nhìn được mấy mảnh phi tiêu chữ thập bị chính hắn đánh rớt, lập tức cao giọng nhắc nhở.

Gã hắc y nhân che mặt kia sau khi gắng sức ném ra được mấy miếng phi tiêu chữ thập, giãy dụa vài cái liền đoạn khí. Ngay sau đó một chuỗi bóng đen hiện lên nhanh như chớp, liên tục hơn ba mươi hắc y Ninja che mặt hoặc từ trên nóc nhà lao xuống hoặc từ ngoài tường vây ồ ạt nhảy vào.

Vừa nhìn thấy đám người Tinh Võ Môn cùng Đồng Minh hội ở đó, đám Ninja che mặt kia cũng không hề nói một câu, trước hết là dùng phi tiêu chữ thập ném tới, sau đó tất cả đồng loạt xuất võ sĩ đao, hàn quang loang loáng, xông tới chém giết.

Đám Ninja che mặt kia vận khí quả thực là quá xui xẻo, vốn đang ẩn thân rất tốt, ý định tìm một cơ hội thuận lợi đánh lén, ai ngờ được rằng một phát súng vô tình của Vương Chí Đạo lại làm bại lộ hành tung, không thể không hiện thân ra, đem ám sát biến thành "minh sát"!

"Đỗ tiên sinh, Tôn huynh đệ, các ngươi mau bảo vệ Tống tổng trưởng tránh vào bên trong đi, đám Ninja kia giao cho Tinh Võ Môn chúng ta!"

Hoắc Đình Giác vừa nói vừa đá ra một cước, liền đem cái bàn đá văng ra giữa không trung, ngăn chặn lại hơn một nửa số phi tiêu chữ thập, sau đó đã chuyển thân tới bên cái giá binh khí chuyên để cho đệ tử Tinh Võ Môn luyện võ dựng bên cạnh thao trường, nhanh chóng rút ra một cây bạch lạp trường côn có tính đàn hồi cực tốt. Một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân quét tới, nhằm vào ba tên Ninja che mặt đang xông đến gần nhất, trường côn mang theo tiếng rít gió ác liệt kinh người. Có thể thấy được một Môn chủ Tinh Võ Môn này thực lực đích xác không phải tầm thường.

Ba tên Ninja che mặt thấy trường côn của hắn thế tới hung mãnh, dùng đao chém không lại được, lập tức đồng loạt lăng không lộn ngược người trở lại, tránh được một côn kia. Sau khi rơi xuống đất lập tức lăn tròn một vòng, ba thanh võ sĩ đao nhất tề nhằm Hoắc Đình Giác chém tới. Ninja bên trái chém chân bên trái, Ninja bên phải chém chân bên phải, mà Ninja ở giữa thì một đao vung cao nhằm vào trên đầu Hoắc Đình Giác chém xuống.

Hoắc Đình Giác trong lòng cả kinh, cấp tốc lùi nhanh lại một bước, trường côn trong tay lại một lần nữa quét ngang, nguy hiểm đến vạn phần tránh thoát được một kiếp bị ba đao phân thây.

Ở phía bên kia, Đỗ Tâm Vũ cùng Tôn Đại Chu nghe theo Hoắc Đình Giác an bài, không cần giải thích lập tức nửa như cưỡng bức đem Tống tổng trưởng hộ tống lui vào trong hậu viện. Mà đám vệ sĩ còn lại thì đều rút ra súng ngắn pạc-hoọc giắt đang bên hông, nhằm ngay vào đám Ninja bịt mặt kia.

Bọn họ vừa muốn nổ súng, đám Ninja che mặt kia đã nhanh như gió ném ra một đống lớn ám khí màu đen thẫm.

Đống ám khí màu đen thẫm này còn chưa có đánh tới trên người mấy tay vệ sĩ, đang còn ở giữa không trung đã mãnh liệt bùng nổ, lại kích phát ra ngọn lửa cháy lên tốc độ kinh người lan đến bén lên trên người mấy tay vệ sĩ, khiến cho đám vệ sĩ này trong nháy mắt đã liền biến thành mấy ngọn đuốc sống.

Mấy gã vệ sĩ kêu la thảm thiết, lăn lộn giãy giụa kịch liệt trên mặt đất, nhưng lại không làm sao dập tắt được ngọn lửa đang thiêu đốt, rất nhanh đã bị đốt cháy chết không còn kêu được một tiếng.

Lưu Chấn Đông đang đứng phía sau đám vệ sĩ kia nên may mắn tránh khỏi một kiếp nạn này, nhìn thấy thảm trạng của đám vệ sĩ, không khỏi vừa sợ vừa nổi giận. Gầm lên một tiếng giận dữ, hắn hung bạo xông lên trước, vung lên thiết chưởng hướng tới đầu một tên Ninja che mặt bổ xuống.

Thật không ngờ, nghênh đón hắn chính là một thanh trường đao hàn quang loang loáng. Công phu Thiết Sa chưởng của Lưu Chấn Đông cho dù có rất tốt, thủy chung cũng không có khả năng cùng binh khí đối kháng, không thể không thu hồi lại thiết chưởng, lui lại về sau một bước.

Ngay lúc hắn vừa lùi lại, bốn tên Ninja che mặt đã vọt đến phía trước hắn, bốn thanh trường đao sắc bén đồng loạt nhằm hắn chém xuống.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Bốn tiếng súng vang lên liên tiếp, bốn tên Ninja che mặt kia thế nhưng đã bị đạn đồng bay tới bắn thủng đầu.

Người nổ súng hiển nhiên là Vương Chí Đạo, cũng chỉ có hắn mới có tay súng vừa nhanh vừa chuẩn xác như vậy. Lưu Chấn Đông còn đang muốn hướng hắn nói lời cám ơn, lại nghe thấy Vương Chí Đạo quát to: "Đại sư huynh, lấy binh khí, đừng dùng nhục chưởng đối đao ngu xuẩn như thế!"

Lưu Chấn Đông nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, nhưng cũng không phản bác, thân hình lập tức lùi nhanh đến cái giá để binh khí, rút ra một cây tam tiết côn (1). Rung tay một cái, tam tiết côn đã giống như du long (2) hướng đám Ninja che mặt đánh tới.

Đám mười hai tên đệ tử hỗn tạp của Vương Chí Đạo lúc này mới biết được Vương Chí Đạo không phải là đang giở trò chơi huấn luyện cảnh giác để dọa bọn họ, mà là thật sự có địch nhân tập kích. Trong tâm kinh

hãi, bất chấp thân thể còn đau nhức, vội vàng lấy ra súng đạn vốn dùng để huấn luyện bắn súng đang giấu dưới gầm giường, định lao ra khỏi cửa.

Vương Chí Đạo thế nhưng lại ngăn bọn họ lại, trước hết đối sáu tên lính Anh quốc quát to: "Các ngươi sẽ ở lại trong phòng này, bảo vệ chắc vị trí cửa sổ cùng cửa đi, nhìn thấy đám người hắc y nhân bịt mặt liền nhằm bọn chúng nổ súng, không để cho bọn chúng đến gần, nhưng là các ngươi cũng không được xông ra ngoài. Coi như đây là đang đánh chặn kẻ địch, đã nghe rõ chưa!"

Sáu tên lính Anh quốc cảm thấy như đang trở lại trên chiến trường, ánh mắt kích động cùng đồng thanh hô to đáp lại: "Nghe lệnh, chỉ huy!"

"Sáu người các ngươi mang súng đi theo ta!" Vương Chí Đạo chỉ vào tổ sáu người của Đồng Minh hội, để cho bọn họ đi theo mình.

Trương Vân Cương, Cố Như Chương, cùng Mã Trường Văn ba người nhất nhất phục tùng mệnh lệnh, nghe vậy không hỏi lại một câu liền theo Vương Chí Đạo chạy nhanh ra ngoài, còn Chu Quốc Lục cùng Vạn Hiển Thanh có chút do dự, nhưng là nhìn thấy tốp ba người Trương Vân Cương đi theo Vương Chí Đạo xông ra ngoài, cũng đành phải chạy theo ra. Chỉ có Vương Tử Thụ không chịu động, ngược lại còn hỏi: "Huấn luyện viên, ngươi muốn dẫn chúng ta đi đâu?"

Vương Chí Đạo quát: "Đi đến nội viện. Có rất nhiều người già phụ nữ trẻ em không biết võ công đang ở trong nội viện, chúng ta đến bảo vệ bọn họ! Vương Tử Thụ, nếu như ngươi muốn đi theo ta học bắn súng thì cùng ta đến đó, nếu như ngươi dám tại một thời khắc mấu chốt này cùng ta tranh chấp, ta cam đoan sau khi kết thúc chuyện này việc đầu tiên sẽ làm chính là đem ngươi đuổi ra khỏi Tinh Võ Môn!"

Vương Tử Thụ vẻ mặt trở nên cứng đờ, cuối cùng đành phải lựa chọn phục tùng, đi theo phía sau Vạn Hiển Thanh hướng Vương Chí Đạo đuổi theo.

"Đoàng đoàng" vài tiếng súng nổ, sáu tên lính Anh quốc đang canh giữ ở cửa sổ và cửa đi đều nổ súng nhằm bắn tới đám Ninja che mặt đang công kích Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông. Súng của bọn họ đều là súng trường được sản xuất chính tại Anh quốc, mặc dù không phải phát đạn nào cũng bắn trúng, nhưng dù sao cũng đã từng trải qua chiến trường, mười phát đạn ít nhất sẽ có ba bốn phát trúng mục tiêu. Chỉ chốc lát sau, đám Ninja che mặt đang vây công Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông đã ngã xuống gần một nửa.

Vương Chí Đạo nhìn thấy thế cảm thấy yên lòng, liền dẫn theo sáu người Đồng Minh hội hướng vào hậu viện chạy đi, trên đường đi nếu gặp phải Ninja che mặt, Vương Chí Đạo đều tiện tay nổ một phát súng, mỗi phát đạn đều là xuyên thủng đầu một tên Ninja che mặt. Nhìn thấy vậy đám người Trương Vân Cương bội phục không thôi, ngay cả đến Vương Tử Thụ trên nét mặt cũng lộ ra vẻ hâm mộ.

Sau khi bắn hết một ổ đạn, Vương Chí Đạo sờ tay vào trong túi, liền phát hiện số đạn Uy Nhĩ Sĩ đưa cho hắn chỉ còn lại có đúng bốn viên. Nhíu nhíu đầu mày, Vương Chí Đạo nhanh chóng đem đạn nạp vào ổ, sau đó đem cây súng lục ổ quay giắt trả về bên hông, rồi hỏi đám người Trương Vân Cương: "Các ngươi mang theo loại súng gì, tổng cộng có bao nhiêu viên đạn?"

Trương Vân Cương liền bày ra trên tay một cây súng pạc-hoọc, trả lời: "Chúng ta mỗi người đều có một cây súng pạc-hoọc, cũng được trang bị cho hai mươi viên đạn. Chỉ có điều tay súng của ta không được, nên không dám tùy tiện lãng phí!"

"Đem cây súng pạc-hoọc của ngươi cho ta!" Vương Chí Đạo không khách khí chìa tay lấy cây súng trên tay Trương Vân Cương. Nếu chính hắn đã thừa nhận tay súng của hắn không được, như vậy không cần phải để hắn cầm theo chỉ làm phí đạn.

Trương Vân Cương rất phục tùng mệnh lệnh, nghe vậy không chút do dự liền đưa ngay cây súng pạc-hoọc trên tay cho Vương Chí Đạo.

Đi tới trước cửa vào nội viện, Vương Chí Đạo đang định xông vào trước, tiếng súng đột nhiên vang lên, vài viên đạn cày tung mặt đất. Vương Chí Đạo vội vàng lăn tránh, nấp vào một bên cửa. Ánh mắt hướng vào trong nội viện tìm kiếm, người nổ súng không ngờ lại ở trên mái nhà. Xem ra trong đám sát thủ được người Nhật Bản phái đến, lại còn có cả mấy tay súng trong đám lính Nhật Bản.

Vương Chí Đạo trong lòng có chút lo lắng, Đỗ Tâm Vũ cùng Tôn Đại Chu chính là đã mang theo Tống tổng trưởng chạy vào trong nội viện rồi, không biết bọn họ có gặp nạn không? Còn có Nông Kính Tôn, Trần Tử Chính hai người có kịp an bài đám người già phụ nữ trẻ em xuống dưới tầng hầm ngầm hay không? Phỏng chừng thời gian như vậy thì không kịp, nào có ai ngờ được đám sát thủ Nhật Bản kia lại có thể đến nhanh như thế!

Vương Chí Đạo cẩn thận phân biệt một chút, đã khẳng định được trên mái nhà tổng cộng có tất cả bảy tay súng, bọn họ dùng súng đều là loại súng trường 38 (3) của Nhật Bản, loại súng trường 38 này mặc dù lực sát thương không quá lớn, nhưng bởi vì lực phản chấn lại nhỏ, nên cho dù người bình thường sử dụng cũng có thể đạt độ chuẩn xác cao.

Vương Chí Đạo một bên quan sát tới vị trí của bảy tay súng kia, một bên đối với đám người Cố Như Chương nói: "Ta đi vào giải quyết hết mấu tay súng kia, các ngươi yểm hộ phía sau lưng cho ta, nếu có địch nhân tiến vào liền nổ súng!"

Vừa nói dứt lời đã nghe thấy tiếng súng nổ "đoàng đoàng", quay đầu nhìn sang, chính là phía tường vây bên trái đã có ba Ninja che mặt tung người nhảy vọt vào, Vạn Hiển Thanh cùng Vương Tử Thụ đồng thời nổ súng trước. Nhưng là bọn hắn kỹ năng bắn súng quá kém, một hơi bắn liên tục đến năm sáu phát súng, thế mà lại một phát cũng không có bắn trúng.

Vương Chí Đạo nhìn qua phía Vạn Hiển Thanh cùng Vương Tử Thụ, nhưng không ngờ lại phát hiện ra hai người kia rõ ràng đang nhắm nghiền mắt lại, lập tức không khỏi nổi cơn giận dữ, xông đến chỗ bọn họ, đánh cho mỗi người một cái tát, quát: "Là ai dạy cho các ngươi nhắm mắt lại mà nổ súng, mau mở mắt ngắm vào địch nhân nổ súng lại cho ta!"

Vạn Hiển Thanh bị Vương Chí Đạo một cái tát đánh cho đầu choáng mắt hoa, nghe vậy vội vàng mở to cả hai mắt, ngắm kỹ hồi lâu mới nổ thêm một phát súng, nhưng mà vẫn không có trúng được mục tiêu. Mà Vương Tử Thụ bị Vương Chí Đạo đánh cho một cái tát, thế nhưng lại trợn trừng hai tròng mắt giận dữ, không ngờ lại xoay nòng súng hướng về phía Vương Chí Đạo.

Trong tay hắn chợt nhẹ bẫng, chính là khẩu súng pạc-hoọc trong tay đã bị Vương Chí Đạo đoạt đi. Sau đó Vương Chí Đạo lại lật tay tát cho Vương Tử Thụ một cái nữa, quát lên: "Thời điểm chiến đấu lại dám đem nòng súng chĩa vào người bên mình! Món nợ này trước hết ta ghi nhớ lại cho ngươi, chờ giải quyết xong đám Ninja này sẽ lại tìm ngươi tính sổ. Từ giờ chở đi, ngươi bắn không chính xác, không cho phép cầm súng nữa!"

Ba tên Ninja che mặt kia né tránh hồi lâu, thấy những người này tay súng cực kỳ kém cỏi, bây giờ rõ ràng lại còn xảy ra gây sự trong nội bộ, không khỏi cười thầm nghĩ đám người Trung Quốc kia thực là ngu xuẩn, liền móc ra phi tiêu chữ thập, nhằm đám người Trung Quốc đó ném đến.

"Đoàng đoàng đoàng" ba tiếng súng vang lên, chính là Vương Chí Đạo đã bắn ra ba phát, chẳng những bắn rớt ba mảnh phi tiêu chữ thập do ba tên Ninja che mặt ném ra, dư lực viên đạn không giảm lại bay tới bắn trúng ngay vào bộ vị trái tim ba Ninja che mặt kia, khiến cho cả ba tên té nhào xuống đất.

Đem cây súng pạc-hoọc đoạt từ trên tay Vương Tử Thụ đưa cho Trương Vân Cương, Vương Chí Đạo lại nói với hắn: "Cây súng này tạm thời giao cho ngươi cầm, ngươi cùng 009 bọn họ yểm hộ cho ta, ta xông vào trước giải quyết hết bảy tay súng đang ngồi trên nóc nhà kia!"

Nói xong Vương Chí Đạo liền lao vụt vào trong nội viện, ngay lúc tiếng súng vang lên, hắn đã lộn người một vòng trên mặt đất, tránh được viên đạn, đồng thời hướng nóc nhà nã một phát đạn, lập tức đã giải quyết ngay được một tay súng.

Lúc tiếng súng tiếp theo vang lên, Vương Chí Đạo đã nấp được vào sau một hòn giả sơn, lại hướng nóc nhà bắn liền hai phát đạn. Lần này cũng đem hai tay súng đối phương từ trên nóc nhà bắn chết ngã nhào xuống .

Còn lại bốn tay súng thấy Vương Chí Đạo tài bắn kinh người như thế, không khỏi hoảng sợ đều chúi đầu xuống nấp đi.

Nhân cơ hội vừa đưa mắt nhìn quanh một chút, Vương Chí Đạo bỗng nhiên nhìn thấy Ô Tâm Lan. Thật

là một cô gái ngu ngốc này, không biết đã chạy ra đây từ lúc nào, nhìn thấy được hắn, thế là ngu ngốc hồ đồ hướng hắn chạy vội tới.

Mà ở phía sau lưng nàng, Vương Chí Đạo đã nhìn thấy, bốn tay súng kia đều đã nhô đầu lên, đều đem nòng súng ngắm ngay vào Ô Tâm Lan đang chạy đến chỗ hắn.

Vương Chí Đạo trong lòng kinh hãi, hướng Ô Tâm Lan lao vụt tới, ôm lấy nàng nhào xuống trên mặt đất lăn một vòng, tiếng súng đồng thời lúc này cũng vang lên, vừa lúc bắn ngay vào vị trí lúc trước của Ô Tâm Lan.

Ôm chặt Ô Tâm Lan lại lộn người thêm một vòng nữa, Vương Chí Đạo đồng thời hướng nóc nhà nổ liền một hơi bốn phát đạn. Từng phát từng phát đều trúng mục tiêu, bốn tay súng kia trên đầu đều bị đạn xuyên qua rồi.

Chú thích:

(1)- Tam tiết côn: côn ba khúc, gồm ba đoạn nối lại với nhau.

(2) - Du long: con rồng trong nước, đại khái là lúc đó rồng bơi lội ngoằn ngoèo nhìn không ra hình dáng gì!

(3) - Súng trường 38: loại súng trường của lính Nhật dùng trong Thế Chiến 1, được phát minh vào năm Minh Trị thứ 38 nên gọi là súng trường 38. Loại súng lực bắn yếu nhưng không giật.

72. Chương 83 Bát Nhẫn Đông Hộ

"Ô sư tỷ, ngươi lại phát ra cơn bệnh thần kinh gì hay sao! Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy ở phía trên có người đang nổ súng hay sao? Dạn bay loạn, ngươi còn dám chạy tới đây, ngươi có phải là đang nghĩ muốn chết hay không?".

Ô Tâm Lan dường như cũng biết hành động mới vừa rồi của bản thân mình quả là rất liều lĩnh, vẻ mặt nàng ủy khuất, thấp giọng giải thích nói: "Là người ta nóng lòng quá mà! Xin lỗi, ta không hoàn thành được trách nhiệm một vệ sĩ, không thấy Chu Điệp tỷ đâu cả!".

"Ngươi nói cái gì, cô Chu Điệp không thấy nữa hay sao?". Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, vội ngồi phắt dậy. Ô Tâm Lan bị động tác của hắn đột nhiên ngồi mạnh lên khiến cho nàng thiếu chút nữa bị văng ra, theo bản năng hai tay vội ôm chặt lấy cổ hắn, tư thế vốn đang rất là mờ ám lại càng thêm mờ ám.

Thế nhưng lần này Vương Chí Đạo cũng không hè có phản ứng gì đối với tư thế mờ ám kia, một mực dìu Ô Tâm Lan đứng lên nói: "Cô Chu Điệp đang ở chỗ nào, dẫn ta đến đó nhìn xem một chút!".

Ô Tâm Lan đã phát hiện ra bộ dáng của mình, cùng Vương Chí Đạo quá mức là mờ ám, giống như là một đôi tình nhân đang ôm nhau ngồi một chỗ, khuôn mặt xinh đẹp vốn đã đỏ bừng lên, nhưng vừa nghe được Vương Chí Đạo hỏi đến, sắc mặt đang từ hồng lại chuyển thành trắng, buông lỏng hai tay đang ôm quanh cổ Vương Chí Đạo ra nói: "Ngươi theo ta đến đây!2.

Theo Ô Tâm Lan đi đến khu phòng ngủ bên trong nội viện, Vương Chí Đạo lại hỏi: "Ngươi như thế nào không nhìn thấy cô Chu ĐIệp?".

Ô Tâm Lan trả lời: "Ta cũng không biết đâu mà, nghe thấy có tiếng súng, ta vội chạy ra, trước hết là hướng phòng Chu ĐIệp tỷ chạy tới, nhưng lại phát hiện ra trong phòng không có ai, ta đi tìm khắp nơi cũng tìm không được, trong lúc nóng lòng , lại nhìn thấy được ngươi, vội vàng hướng ngươi chạy đến đó! Vương Chsi Đạo, mấy kẻ tập kích này là ai hả? Ngươi nói xem có phải Chu Điệp tỷ đã bị bọn họ bắt cóc đi rồi hay không?".

"Không có khả năng!". Vương Chí Đạo gạt đi nói: "Mấy đám tiểu Nhật Bản đó là tới giết người, khôgn có khả năng còn tâm tình đi bắt phụ nữ, huống hồ bọn họ mới vừa tới không có bao lâu, cho dù bắt người, động tác cũng không có khả năng nhanh như vậy được! Được rồi, ngươi là vệ sĩ cho cô Chu Điệp, tại sao lại không ở cùng một chỗ với cô ấy?".

“Ta cũng muốn mà, nhưng là Chu Điệp tỷ nói nàng có thói quen một mình ở một gian phòng!”. Ô Tâm Lan ủy khuất đáp lại.

Chạy tới trước căn phòng Tinh Võ môn an bài cho Chu Điệp, Vương Chí Đạo không khách khí một cước đá mở toang cánh cửa ra, chợt nghe thấy bên trong vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

Không ngờ phát ra tiếng kêu sợ hãi lại chính là Chu Điệp bọn hắn đang muốn tìm. Chỉ thấy nàng đang đứng ở buồng trong, tay phải đang bưng lấy bộ ngực cao vút, hiển nhiên là đã bị động tác đột nhiên đá tung cánh cửa của Vương Chí Đạo làm cho hoảng sợ.

Vương Chí Đạo nhíu đầu mày, hỏi Ô Tâm Lan đang đứng bên ccajnh: “Ngươi không phải đã nói là cô Chu Điệp không có ở đây hay sao? Vậy thì nữ nhân này là ai hả?”.

Ô Tâm Lan vẻ mặt ngạc nhiên, vội vàng giải thích nói: “Ta lúc trước chạy đến Chu Điệp tỷ đích thật là không có ở chỗ này mà! Chu Điệp tỷ, tỷ mới vừa rồi chạy đi đâu thế, ta đi tìm tỷ khắp nơi đều không thấy?”.

Chu Điệp lại vỗ vỗ lên ngực một chút, thở phào một hơi nói: “Nguyên lai là các ngươi hả, làm ta giật cả mình! Vương Chí Đạo, ngươi tiến vào tại sao lại không gõ cửa! Ta mới vừa rồi chỉ là đi ra ngoài một chút, vừa nghe thấy tiếng súng nổ liền lập tức quay trở về!”.

Vương Chsi Đạo cũng thở phào nhẹ nhõm, nói với Chu Điệp: “Cô Chu Điệp, tiểu Nhật Bản đến tập kích Tinh Võ môn, cô bây giờ ngồi ở chỗ này không an toàn, ta mang các nguwoif đi đến nơi ẩn nấp ngầm dưới đất của Tinh võ môn. Người già phụ nữ trẻ em của Tinh võ môn hiện nay đều tập trung ở đó, còn có rất nhiều sư huynh Tinh võ môn bảo vệ ở đó, các ngươi đến đó sẽ an toàn thêm một chút, đợi được chúng ta đánh lui đám tiểu Nhật Bản sẽ không còn sự tình gì nữa! Ô sư tỷ, bảo vệ cô Chu ĐIệp đi theo ta!”.

Xoay người đi ra cửa, vừa lúc đi ngang qua cửa sổ căn phòng Chu Điệp đang ở, Vương Chí Đạo đột nhiên phát hiện ở dưới cửa sổ của Chu Điệp có một xác chết hắc y Ninja. Hắc y Ninja này mặc trang phục Ninja so với trang phục của các Ninja kia có chút không giống nhau, màu sắc đen thẫm hơn, chất liệu vải thoạt nhìn cũng cao cấp hơn nhiều, hơn nữa võ sĩ đao của hắn lại càng tinh xảo cao cấp hơn, chỉ có điều là còn chưa kịp rút ra hết. Hiển nhiên là một Ninja cao cấp, hoặc chính là một đầu mục trong đám Ninja che mặt kia. Nhưng một điều kỳ quái chính là, khăn che mặt của Ninja này đã bị xé xuống, hai con mắt khi chết còn mở trừng trừng, trên mặt còn lộ rõ một vẻ kinh ngạc khó tin nổi.

Là ai đã giết chết một Ninja này? Nhìn khăn che mặt của hắn hình như là do chính hắn lột xuống, hắn tại sao lại tự lột khăn của mình xuống? Vương Chí Đạo trong lòng có chút tò mò, không nhịn được bèn ngồi xuống bên cạnh xem xét một chút nguyên nhân cái chết của Ninja nfy. nhưng lại hoảng sợ phát hiện ra Ninja này chính là bị người khác vận lực bóp nát yết hầu. Kẻ giết người hiển nhiên vốn cùng Ninja này đứng đối diện với nhau, sau đó đột nhiên ra tay chộp lấy cổ họng tên Ninja này, đem yết hầu của hắn bóp nát đi.

Rất rõ ràng, kẻ giết người cùng tên Ninja này có quen biết nhau, nếu không như thế thì tên Ninja này đã không tự mình lột bỏ khăn che mặt, lại đứng gần kẻ giết người đến như vậy, lại càng không thể sau khi bị giét lại lộ ra được vẻ mặt kinh ngạc khó tin. Hắn dường như là không tin được người kia sẽ giết chết hắn!

Vương Chí đạo nhìn được ra trên cổ họng tên Ninja này còn có dấu móng tay bấm vào thật sâu, trên dấu móng tay lại còn có dính thứ gì giống như là sơn móng tay gì đó. Trong lòng vừa động, theo bản năng xoay người hướng Chu Điệp nhìn lại, vừa lúc lại thấy được ánh mắt Chu Điệp lộ ra thần sắc khẩn trương, mặc dù chỉ chợt lóe đã biến mất, nhưng là vẫn để cho Vương Chí Đạo nhìn được ra. hơn nữa trên bàn tay ngọc thon thả của Chu ĐIệp, móng tay của nàng cùng dấu móng tay hằn trên cổ tên Ninja đã chết đều có dấu sơn móng tay giống nhau.

Chẳng lẽ chính là Chu Điệp đã giết chết tên Ninja này? nàng chẳng lẽ còn biết công phu? Rốt cuộc nàng là ai đây?

Vương Chí Đạo tổng lòng cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng lại không hề thay đổi sắc mặt, đứng lên nói: “Một tên Ninja này cũng không biết đã bị người nào giết chết, lại còn nằm chết ở chỗ này?”.

Vương Chí Đạo trong lòng cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng lại không hề thay đổi sắc mặt, đứng lên nói: “Một tên Ninja này cũng không biết đã bị người nào giết chết, lại còn nằm chết ở chỗ này?”.

"Đúng vậy, lúc trước khi ta đến tìm Chu Điệp tỷ, hình như cũng không có nhìn thấy một tử thi kia!". Ô Tâm Lan không rõ vì sao Vương Chí Đạo đối với một xác chết này lại để ý như vậy, thuận miệng đáp.

"Vương Chí Đạo, hay là chúng ta đi đi thôi, cứ phải nhìn mãi một cái xác chết này, làm cho người ta dựng hết cả tóc gáy lên đó!".

Chu Điệp trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi bất an, làm cho Vương Chí Đạo không thể nhận ra được là nàng đang diễn trò hay là đang thực sự sợ hãi. Suy nghĩ một chút Vươgn Chí Đạo quyết định hay là buông bỏ tạm thời bây giờ không truy cứu việc này, thầm nghĩ cho dù Chu Điệp thật sự có vấn đề gì, trước mắt cũng không có khả năng gây hại cho bản thân mình, hay là để sau này lại sẽ điều tra nàng. Vì vậy hắn nói ngay: "Như vậy chúng ta đi thôi!".

Đi tới được chỗ ẩn nấp ở nội viện, Vương Chí Đạo thấy được một đám người , kể cả Nông Kính Tôn, trần Tử Chính, còn có cả đám người Đỗ Tâm Vũ, Tôn Đại Chu cùng Tống tổng trưởng ở đó.

Nơi ẩn nấp ngầm dưới đất này trên thực tế chính là Tinh võ môn xây dựng nên làm hầm kho ngầm trữ lương thực để dành cho mùa đông. Bởi vì người sống trong tinh võ môn rất đông, nên kho lương ngầm được xây rất lớn, cũng đủ để chứa được tới cả trăm người. Cửa vào lại không lớn, chỉ cần đem cửa vào khóa chắc lại, hoặc là để cho một hai người giỏi võ công canh giữ ở cửa vào, chỉ cần địch nhân không biết dùng hỏa công hay thủy yểm, thì một cái kho lương ngầm này đúng là có được ưu thế "nhất phu đương quan, vạn vô mạc khai".

Nông Kính Tôn, Trần Tử Chính vốn là đang an bài người già phụ nữ trẻ em Tinh Võ môn đến chỗ này ẩn nấp, không ngờ địch nhân lại có thể đến nhanh như vậy, còn chưa mở cánh cửa dẫn xuống kho lương ngầm dưới đất, địch nhân đã từ trên nóc nhà nhảy xuốgn chém giết.

Các Ninja kia đã nhận được lệnh: "Gặp người là giết, một người cũng không để lại!".

Cho nên khi bọn chúng nhìn thấy nơi này có nhiều người như vậy, lập tức xông ồ tới, phi tiêu chữ thập, võ sĩ đao khôgn chút lưu tình đều hướng đến đám người già phụ nữ trẻ em ào ào đánh tới.

Đỗ Tâm Vũ gắt gao bảo hộ trước người Tống tổng trưởng, hễ có Ninja nào xông tới đều bị hắn quyền cước ác liệt chỉ một hai chiêu đã đánh gục. Đám Ninja kia nhìn ra được Đỗ Tâm Vũ thực lực quá lợi hại, không dám liều đi tìm chết, liền bỏ sang tập trung nhằm đám người già phụ nữ trẻ em mà chém giết. Bởi vì Đỗ Tâm Vũ mục đích chỉ là bảo vệ Tống tổng trưởng, nên hắn kiên định chỉ ở bên cạnh Tống tổng trưởng, không chịu ly khai dù chỉ là một bước. Tuy nhìn thấy đám Ninja kia đuổi giết người già phụ nữ trẻ em Tinh võ môn, nhưng cũng không biết làm thế nào, nghĩ muốn sang cứu cũng hữu tâm vô lực.

Bảo vệ đám nữ phụ lão ấu kia ngoại trừ Trần Tử Chính ra, còn có mười mấy đệ tử giỏi võ của Tinh võ môn, bọn họ thực lực coi như là không tầm thường, hơn nữa đám nữ phụ lão ấu kia đại bộ phận đều là người nhà của bọn họ, nên mọi người đều phấn chấn liều lĩnh để bảo vệ cho đám nữ phụ lão ấu. Nhưng là đám đệ tử Tinh Võ môn này tuy vậy đều không phải là đối thủ của đám Ninja chuyên lấy việc giết người để sống kia, không bao lâu đã bị chém ngã hơn phân nửa. Vốn đang đi theo Đỗ Tâm Vũ cùng nhau bảo vệ bên người Tống tổng trưởng, Tôn Đại Chu thấy thế không khỏi nóng lòng, quay sang nói với Đỗ Tâm Vũ: "Tiền bối, Tống tổng trưởng giao cho ông bảo vệ, ta đi sang giúp bọn họ!".

Nói xong liền huwonsg tới đám Ninja phóng đến, một trảo bắt được lưng áo của một tên Ninja , trước hết kéo một phát sau đó chưởng căn phát kình hướng gáy tên Ninja bổ xuống, lập tức đem tên Ninja này một chưởng đánh chết ngay.

Bên kia Trần Tử Chính chứng kiến trong đám đệ tử Tinh võ môn bị các Ninja kia chém cho người chết người bị thương, trong đó lại có cả mấy đệ tử do hắn tự mình dạy dỗ ra, không khỏi hai tròng mắt đỏ hồng lên, giận dữ rống lên vài tiếng. Ưng trảo tung hoành khắp nơi, sau khi vặn nát cổ họng một tên Ninja, lại đảo vòng móc ra hẳn một con mắt của một Ninja khác, bộ dạng điêng cuồng đáng sợ làm cho đám Ninja không khỏi kinh hãi. đáng tiếc Trần Tử Chính ưng trảo cho dù có lợi hại, cũng thủy chung không phải là trảo sắt, ở trước mặt mấy lưỡi võ sĩ đạo sắc bén vô cùng, rất nhanh chóng đã bị bức lui lại, vài giây sau cánh tay trái đã trúng một đao, máu tươi lập tức phun trào ra.

"Đoàng đoàn" mấy tiếng súng vang lên, đám Ninja đang công kích lần lượt từng tên từng tên ngã xuống, chốc lát sau chỉ còn lại có hai tên Ninja còn đang đứng ở đó. Mà tiếng súng phía sau cũng ngừng lại rồi.

"Vương Chí Đạo, tại sao lại ngừng lại, mau nổ súng giết chết hai con chó Nhật Bản Đông Dương quý tử này!". Chính là Trần Tử Chính đang điên cuồng hét lên.

Vương Chí Đạo nhưng lại một phát vứt bỏ cây súng pạc- hoọc đang cầm trên tay, rút thanh lưỡi lê ba cạnh ra, lạnh lùng nói: "Đạn bắn hết rồi, chúng ta trực tiếp giết chết bọn chúng là được! Ô sư tỷ, ngươi bảo vệ tốt cô Chu Điệp!".

Lưỡi lê ba cạnh múa lên, Vương Chí Đạo đang muốn hướng hai tên Ninja đang còn sống kia xông đến, đột nhiên lại nghe thấy tiếng xé gió "vù vù", một mảnh ám khí chữ thập lại đã xoay tít nhằm hướng hắn bắn vụt tới.

Vương Chí Đạo vung lưỡi lê ba cạnh trong tay lên, đem mảnh ám khí chữ thập đánh rớt xuống , nhưng lại cảm thấy bàn tay bị chấn mạnh đến tê dại. Trong lòng không khỏi thất kinh, lực đạo quả thật vô cùng mạnh mẽ, chỉ sợ phi tiêu chữ thập kia là do một Ninja không phải tầm thường ném ra.

Lại có thêm hai Ninja hắc y che mặt từ trên nóc nhà nhảy xuống dưới , trong đó có một tên Vương Chí Đạo vừa nhìn đến thân hình hắn liền nhận được ra ngay là Thuyền Việt Hoành sơn, chỉ nghe hắn quay sang Ninja che mặt bên cạnh nói: "Bát Nhẫn Quân, tiểu tử này chính là Vương Chí Đạo, hành động lần này của chúng ta xem như là đã thất bại rồi, bất quá nếu như có thể giết chết tiểu tử đó, có lẽ sẽ làm giảm bớt được cơn tức giận của Sơn Khẩu tiên sinh".

"Như vậy thì hãy giao cho ta đi, ông đi đối phó những người khác. Tiểu tử này giết chết bên ta nhiều người như vậy, ta nhất định phải tự tay giết chết hắn!". Tên Ninja gọi là Bát Nhẫn kia lập tức rút phăng trường đao sáng loáng như ánh tuyết, hướng Vương Chí Đạo tiến tới.

"Nhìn không ra ngươi là thằng nào, mau báo tên ra!". Vương Chí Đạo biết người này thực lực không phải chuyện đùa, lập tức lên tiếng chất vấn, nhưng tay trái lại lặng lẽ sờ lên cây súng lục ổ quay đang giấu phía sau lưng, bên trong còn có bốn viên đạn, sẽ để dùng vào đúng thời khắc mấu chốt nhất.

Bát Nhẫn hừ lạnh một tiếng, dùng tiếng Trung nói: "Dù sao tiểu tử ngươi cũng chết chắc rồi, nói cho ngươi biết cũng không có gì, nghe cho rõ đây, ta gjoi là Bát Nhẫn Đông Hộ. Đến lúc xuống tới chỗ Diêm la vương rồi đừng quên là ngươi đã chết ở dưới tay Bát Nhẫn Đông Hộ ta đây!".

Thân thể lập tức lăn tròn một vòng, Bát Nhẫn Đông Hộ trường đao liền chém đến hai chân Vương Chí Đạo.

Công kích hạ bàn? Vương Chí Đạo nhảy dựng lên, lươi lê ba cạnh trong tay hướng đỉnh đầu Bát Nhẫn Đông Hộ đâm xuống.

Thật không ngờ, Bát Nhẫn dông Hộ trường đao đột nhiên hướng lên trên, hai tay nắm chặt chuôi đao, mạnh mẽ hướng lưỡi lê bên cạnh của Vương Chí Đạo chém đến.

"Choang" một tiếng, lực chém cực lớn thế nhưng đã đem thanh lưỡi lê ba cạnh trong tay Vương Chí Đạo mạnh mẽ chém đứt phăng đi.

73. Chương 84 Đạt Được Toàn Thắng

Bát Nhẫn Đông Hộ võ sĩ đao rất dài, thân đao so với võ sĩ đao thông thường còn dày hơn, lưỡi đao lại sáng bóng vô cùng giống như tuyết trắng, trên đó lại còn ẩn ước hoa văn mờ ảo như vết gợn nước, hiển nhiên là hàng tinh phẩm trong tinh phẩm. Vương Chí Đạo lưỡi lê ba cạnh mặc dù không xem như tinh phẩm, nhưng cũng là từ thép cứng cực tốt chế tạo ra, xuyên thấu qua xương đầu lâu là chỗ cứng rắn nhất trên cơ thể con người cũng không phải là vấn đề, nhưng thật không ngờ lại dễ dàng để cho Bát Nhẫn Đông Hộ võ sĩ đao chém đứt như vậy.

Chứng kiến thanh lưỡi lê ba cạnh mất bao nhiêu công sức lao tâm khổ tứ mới chế tạo ra được, thời gian sử dụng còn chưa được bao lâu, đã bị chém đứt thành hai đoạn, Vương Chí Đạo vừa giật mình lại vừa tức giận. Nhưng là hắn lại không có đem đoạn lưỡi lê ba cạnh gãy vứt đi, mà vẫn nắm chặt một nửa thanh lưỡi lê gãy đó, tiến lên một bước nhanh như chớp ngồi thụp xuống, lướt qua Bát Nhẫn Đông Hộ võ sĩ đao, đã tiến được vào trong vòng tay của Bát Nhẫn Đông Hộ, dùng đoạn lưỡi lê ba cạnh gãy chỉ còn lại khoảng mười centimet, hướng bộ vị trái tim Bát Nhẫn Đông Hộ đâm tới.

Bát Nhẫn Đông Hộ quả nhiên là một cao thủ, bị Vương Chí Đạo thiếp thân công kích, không hề có một chút bối rối nào, võ sĩ đao xoay một cái, đã chuyển hẳn sang tay phải, biến thành cầm đao ngược tay, xoay ngang thanh đao, hướng cổ họng Vương Chí Đạo cứa một phát, đồng thời tay trái thu về bên hông, lại xuất ra thanh đoản đao, hướng đến đoạn lưỡi lê ba cạnh gãy Vương Chí Đạo đang đâm tới mà gạt phăng đi.

Bát Nhẫn Đông Hộ võ sĩ đao đã chắn ngang ngay trước mặt, bên dưới lại còn có thanh đoản đao ngăn cản, Vương Chí Đạo nửa thanh lưỡi lê ba cạnh nếu như tiếp tục đâm về phía trước, chỉ sợ chưa đâm đến nơi cổ họng đã bị cắt đứt trước rồi. Thầm mắng một câu, Vương Chí Đạo tiến chuyển thành lùi, thân lùi về sau nhưng lại đồng thời khởi cước nhằm hạ bộ Bát Nhẫn Đông Hộ đá lên.

Bát Nhẫn Đông Hộ quả nhiên không phải là hạng cao thủ thông thường, phản ứng cực nhanh, tay phải lại xoay một cái, võ sĩ đao đang từ cầm ngược tay lại chuyển thành cầm thuận tay, đồng thời thuận thế chém xuống dưới hướng vào ngọn cước của Vương Chí Đạo đang đá đến.

Trong nháy mắt Vương Chí Đạo thu chân lùi lại, Bát Nhẫn Đông Hộ lại tiến lên trước một bước, võ sĩ đao đang từ trên chém xuống lại chuyển thành vuốt ngược từ dưới lên, vạch từ hạ bộ Vương Chí Đạo hướng lên trên. Chiêu thức vừa độc vừa hiểm, nếu như Vương Chí Đạo trúng phải một đao này, chẳng những bộ phận giống đực kia bị phế bỏ, chỉ sợ còn phải chịu mổ bụng phanh ngực.

Vương Chí Đạo không còn cách nào khác, không thể không một lần nữa lùi về sau. Lùi mãi như thế, ưu thế hoàn toàn mất hết, Bát Nhẫn Đông Hộ đã chuyển thành hai tay cùng nắm võ sĩ đao, công kích điên cuồng như cuồng phong bạo vũ hướng hắn chém đến, mà thanh đoản đao không biết từ lúc nào đã xuyên trở lại về bên hông.

Chiêu thức vô cùng đơn giản, cũng chỉ có là hai thức chém xuống cùng vuốt lên, nhưng là mỗi một thức lại bao hàm các phương vị ngang dọc lệch chéo bất đồng, tổ hợp lại mà trở thành biến hóa như áo trời không vết rách, tựa hồ như mỗi khoảng không gian đều công kích đến. Hơn nữa Bát Nhẫn Đông Hộ tốc độ vung đao cực nhanh, tiếng đao phong xé không khí kinh người như muốn xé rách màng nhĩ. Vương Chí Đạo trong lúc nhất thời, chỉ có lựa chọn tránh đi mũi nhọn tấn công, không ngừng lùi về phía sau.

May là Vương Chí Đạo rất hiểu rõ đấu pháp của kiếm đạo Nhật Bản, mặc dù bị ép đến phải không ngừng lui về phía sau, rơi vào thế hạ phong, nhưng là Bát Nhẫn Đông Hộ cũng không thể làm tổn thương đến một sợi lông của hắn.

Bất quá Bát Nhẫn Đông Hộ cũng không phải thuần túy là một kiếm sĩ, mà là một Ninja. Đao pháp của hắn mặc dù thoạt nhìn cùng kiếm đạo không sai biệt lắm, nhưng dù sao cũng không phải là kiếm đạo, mà là một loại đao pháp sát nhân so với kiếm đạo còn quỷ dị biến hóa, âm độc ác hiểm hơn nhiều. Thấy đánh mãi không được, Bát Nhẫn Đông Hộ đột nhiên biến chiêu, thân thể đang đứng thẳng lại đột nhiên hướng trên mặt đất lăn nhào một vòng, lăn đến dưới chân Vương Chí Đạo, võ sĩ đao xoay ngang nhằm vào hai chân Vương Chí Đạo chém lia tới.

Lui lại đã không còn kịp, Vương Chí Đạo theo bản năng nhảy dựng lên. Thật không ngờ, Bát Nhẫn Đông Hộ dậm chân một phát, rõ ràng cũng nhảy dựng lên, hơn nữa so với Vương Chí Đạo còn nhảy được cao hơn. Võ sĩ đao lại vung lên càng cao hơn nữa, lăng không nhằm mặt Vương Chí Đạo chém tới.

Thật sự không ngờ tới Bát Nhẫn Đông Hộ động tác lại nhanh đến như vậy, Vương Chí Đạo thân mình còn chưa rơi xuống đất không thể cách nào biến hóa được nữa, trong tâm kinh hãi, đường cùng tất biến, nửa đoạn lưỡi lê ba cạnh vẫn còn nắm trong tay liền dùng như ám khí hướng về phía trước ném đi, bắn thẳng đến cổ họng Bát Nhẫn Đông Hộ.

Bát Nhẫn Đông Hộ gặp phải biến hóa này, vẫn lâm nguy không loạn, võ sĩ đao đang nhằm chém đến Vương Chí Đạo liền thu hồi lại ngăn cản ám khí.

"Choang" một tiếng, tia lửa bắn ra bốn phía, nửa thanh lưỡi lê ba cạnh bị gạt bay ra. Nhưng là Vương Chí Đạo trong lúc này đã rơi được xuống đất, chân sau dậm một phát, chân trước bắn tới, đã một lần nữa xông vào được trong vòng tay Bát Nhẫn Đông Hộ. Hai tay hắn chộp một phát liền bắt được cổ tay Bát Nhẫn Đông Hộ đang cầm đao, đồng thời dưới chân song cước liên hoàn đá ra, mục tiêu công kích chính là bên trong cẳng chân Bát Nhẫn Đông Hộ, ngay dưới đầu gối.

Bát Nhẫn Đông Hộ công phu dưới chân cũng không hề kém, lấy cước phá cước, đã chặn lại được song cước liên hoàn đang đá tới của Vương Chí Đạo. Sau đó hắn hai tay phát lực, muốn tránh thoát khỏi được hai tay Vương Chí Đạo đang bắt chặt lấy hai cổ tay hắn. Bát Nhẫn Đông Hộ khí lực là rất lớn không thể nghi ngờ, nhưng là cầm nã thủ pháp của Vương Chí Đạo lại không giống như người bình thường, hắn khi dùng tay bắt người đã có thói quen vận lực lượng tụ đến trên các đầu ngón tay, thủ pháp bắt như vậy có thể làm cho đối thủ cảm thấy chỗ bị bắt đau đớn vô cùng, không thể phát huy được lực đạo, thông thường đều rất khó chạy thoát. Nên Bát Nhẫn Đông Hộ vừa cố gắng giật ra, chẳng những không có giật ra được, ngược lại còn bị móng tay Vương Chí Đạo bấm thật sâu vào trong thịt hắn, mũi nhọn ở ngón tay cái thậm chí bấm hẳn vào trong huyệt mạch môn của hắn, dường như muốn đem kinh mạch ở đó nhanh chóng cắt đứt. Bát Nhẫn Đông Hộ dưới cơn đau đớn kịch liệt, dưới chân không tập trung được nữa, bị Vương Chí Đạo chân phải đá ra một cước Quát Địa Phong nặng nề đánh trúng vào trên ống chân. Sau đó Vương Chí Đạo gót chân mãnh liệt dậm xuống một phát, vừa vặn đạp lên trên ngón chân bàn chân trái Bát Nhẫn Đông Hộ, lực đạo cực mạnh đánh xuống lập tức đem mấy đầu ngón chân của Bát Nhẫn Đông Hộ đạp dập nát.

Bát Nhẫn Đông Hộ đau đến mức sắc mặt kịch biến, hét to một tiếng, bỗng nhiên cong đầu gối một phát nhằm vào xương sườn Vương Chí Đạo thúc lên, hơn nữa lại đánh đúng vào vị trí cây xương sườn lúc trước đã bị Lý Thư Văn dùng thấu cốt quyền đánh gãy.

Lần này đến lượt Vương Chí Đạo đau đến sắc mặt tái xám, bất quá hắn lại liều mạng chịu đựng không chịu buông ra hai tay của Bát Nhẫn Đông Hộ đang bắt được. Đột nhiên hắn xoay mạnh thân mình một phát, đem hai tay Bát Nhẫn Đông Hộ kẹp xuống dưới nách mình, cả người nhào xuống, đem Bát Nhẫn Đông Hộ đè ép xuống theo, đồng thời hai chân cùng tung ngược lên cao qua đầu, hai đùi đan chéo nhau quấn một phát, đã giống như cái kéo siết lên cổ Bát Nhẫn Đông Hộ.

Trận chiến binh khí biến thành chiến đấu cận thân, trong nháy mắt lại biến thành triền đấu trên mặt đất.

Vương Chí Đạo dùng chiêu thức hai chân siết lên cổ Bát Nhẫn Đông Hộ, đúng là chiêu thức rất thịnh hành ở hậu thế khi thi đấu võ đài dùng để đánh khi nằm trên mặt đất, chính là chiêu thức hai chân cắt kéo khóa cổ. Một chiêu này trong võ thuật truyền thống Trung Quốc cũng hay gặp, tục xưng gọi là "Thác thối", chỉ có điều thông thường chỉ dùng để khóa lấy khớp đầu gối địch nhân, dùng lực đạo vặn ngược chiều mà đem địch nhân đánh ngã xuống trên mặt đất. Nhưng một chiêu này khi truyền xuống tới đời sau, lại dần dần bị chuyển thành khóa cổ, thậm chí được các ngôi sao phim hành động ở đời sau ứng dụng rất nhiều lên màn ảnh, trở thành chiêu "Tiễn đao thối" rất nổi tiếng.

Loại chiêu thức này dùng lực lượng trên hai bắp đùi đan chéo nhau siết lên cổ địch nhân, chỉ cần có thể làm được thành công, thông thường đều là làm cho địch nhân mất đi sức chiến đấu, thậm chí hít thở không thông hoặc là bị vặn gãy xương cổ mà chết. Bởi vì lực đạo trên hai chân cường đạo hơn rất nhiều so với hai tay, lấy hai chân khóa lên cổ, so với dùng hai tay khóa cổ, thì càng khó giãy thoát hơn nhiều.

Bát Nhẫn Đông Hộ mặc dù là một Ninja cực kỳ lợi hại, nhưng là đối với loại đấu pháp triền đấu này của Vương Chí Đạo đời sau mới lưu hành, so với kỹ thuật bắt khóa trên mặt đất của Nhu đạo thì hữu hiệu hơn nhiều, hắn là lần đầu tiên lãnh giáo đến. Lập tức bị siết cho ngạt thở không thể hô hấp, võ sĩ đao đang nắm chặt trong hai tay cũng không tự chủ được mà rơi ra.

Chỉ có điều Bát Nhẫn Đông Hộ không có bởi vì như thế mà chịu xong đời, dưới tình huống bất lợi hai tay bị chế trụ, cổ bị siết, hắn thế nhưng vẫn còn có thể phản kích. Chỉ thấy chân phải của hắn nâng lên, lấy một góc độ khó tin đi ngược với cấu tạo sinh học cơ thể người, nâng lên qua đầu, mạnh mẽ nhằm mặt Vương Chí Đạo nện xuống.

Nhưng là, một chiêu phản kích này chính là đưa hắn tiến vào tử lộ. Vương Chí Đạo nhìn thấy một cước này đang hướng mặt mình nện xuống, theo bản năng eo lưng ra sức phát lực, thân thể vặn mình lăn một cái thật mạnh, cũng kéo theo hai bắp đùi cùng phát lực xoay đi. Kết quả chỉ nghe thấy "rắc" một tiếng, Bát Nhẫn Đông Hộ bị một lực vặn mình của Vương Chí Đạo đem xương cổ hắn lập tức vặn gãy.

Buông ra Bát Nhẫn Đông Hộ đã chết rồi, Vương Chí Đạo đứng lên, phát hiện trận chiến đã gần đến hồi kết cục. Hai gã Ninja đang còn sống lúc trước đó cũng không biết đã bị người nào giết chết rồi, thi thể nằm sõng soài trên mặt đất, bên phía Nhật Bản chỉ còn lại đúng một mình Thuyền Việt Hoành Sơn. Thực lực của hắn mặc dù rất mạnh mẽ, nhưng lại gặp phải Tôn Đại Chu là một đối thủ thực lực so với hắn cũng

không sai khác bao nhiêu, lại còn thêm đang ở dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Đỗ Tâm Vũ là một đối thủ thực lực lại càng cường đại hơn, hắn không khỏi trong lòng bối rối, ra chiêu tán loạn, trái thừa phải thiếu, dần dần lộ ra cục diện sắp bại.

Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp trong lúc Vương Chí Đạo còn đang đánh nhau với Bát Nhẫn Đông Hộ đã đến cùng đám người Nông Kính Tôn, Trần Tử Chính đứng chung một chỗ, bởi vì đám người Nhật Bản tập kích đã chỉ còn lại có hai người, cho nên đám nữ phụ lão ấu này cũng không phải đi xuống kho lương thực ngầm để ẩn nấp nữa, tất cả đều vì Tôn Đại Chu cùng Vương Chí Đạo mà ra sức cổ vũ. Nhìn thấy Vương Chí Đạo đã giết chết được Bát Nhẫn Đông Hộ, Ô Tâm Lan cố ý lớn tiếng reo ầm lên: "Vương Chí Đạo, ngươi thật giỏi a, lại vừa giết chết thêm được một tên tiểu Nhật Bản nữa rồi!"

Lời này vừa ra, lại càng làm cho Thuyền Việt Hoành Sơn đang một mình ác chiến không khỏi trong lòng càng kinh hãi, kết quả lộ ra sơ hở, bị Tôn Đại Chu vòng tay một chưởng đánh cho suýt đổ xuống.

"Thuyền Việt Hoành Sơn, tất cả đồng bọn của ngươi đều chết sạch rồi, chỉ còn lại một người là ngươi mà thôi. Ta khuyên ngươi không nên cố chống cự nữa, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, chỉ cần ngươi nguyện ý làm chứng cho hành vi phạm tội của Sơn Khẩu Dụ Nhân, chúng ta sẽ tha cho tội chết. Nếu không như thế, ta sẽ giết chết ngươi. Còn không mau dừng tay lại cho ta!"

"Đoàng" một tiếng, chính là Vương Chí Đạo đã rút ra cây súng lục ổ quay vẫn còn lại bốn viên đạn, hướng lên trời nổ một phát súng.

Thuyền Việt Hoành Sơn trong lòng cuộn trào lên một cái, hắn không ngờ tới Vương Chí Đạo cây súng lục ổ quay thế mà vẫn còn có đạn, lại nghĩ đến tay nghề thần xạ "đạn ra không trượt" của Vương Chí Đạo, không khỏi trong tim buốt lạnh, bản năng ngừng động tác công kích lại.

"Chát" một tiếng, chính là Tôn Đại Chu một chưởng bổ mạnh lên bên cổ Thuyền Việt Hoành Sơn, đem hắn đánh ngất đi.

Hành động huyết tẩy Tinh Võ Môn theo mệnh lệnh của Sơn Khẩu Dụ Nhân, rốt cục theo Thuyền Việt Hoành Sơn ngã xuống đã hoàn toàn thất bại.

"Tống tổng trưởng, Nông đại thúc, Trần sư phụ, Vương sư đệ, các ngươi không có việc gì chứ?"

Chính là từ phía tiền viện Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông đã tiến vào, đi theo bọn họ còn có tổ sáu người của Đồng Minh hội, về phần sáu tên lính Anh quốc kia, có lẽ vẫn là theo Vương Chí Đạo ra lệnh, đang canh giữ trong phòng ở của bọn họ.

"Đã kết thúc, địch nhân toàn bộ bị tiêu diệt, hơn nữa chúng ta lại còn bắt giữ được một tên địch nhân, tên này chính là nhân vật trọng yếu của tiểu Nhật Bản, có hắn trong tay, ta muốn nhìn xem Sơn Khẩu Dụ Nhân lần này dùng cái gì để mà trốn tránh trách nhiệm?" Vương Chí Đạo chỉ vào Thuyền Việt Hoành Sơn đang hôn mê trên mặt đất, nói với đám người Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông.

"Đặc sắc, thật sự là đặc sắc!" Chính là Tống tổng trưởng đã vỗ tay, lại nghe hắn than thở nói: "Thông qua sự tình ngày hôm nay, ta chẳng những kiến thức được tay súng vô cùng kỳ diệu cùng trí tuệ và võ công hơn người của Vương Chí Đạo, lại còn thấy được sự dũng cảm cùng tâm huyết của tất cả các vị không sợ hy sinh chống cự địch nhân ở đây. Trung Quốc có thể có các nam nhi nhiệt huyết anh dũng như các vị đây, lo sợ gì Trung Quốc sẽ không cường đại! Ta hôm nay cuối cùng quả là không có đến đây vô ích!"

Những lời này làm cho đám người Vương Chí Đạo nghe xong có chút xấu hổ, Vương Chí Đạo khiêm tốn nói: "Tống tổng trưởng quá khen. Bất quá ta nghĩ, không sợ hy sinh chống lại kẻ xâm lược, đây là việc mà mỗi người Trung Quốc chân chính đều sẽ làm mà thôi!"

Tống tổng trưởng gật gật đầu, lại nói: "Các vị, ta có một điều thỉnh cầu, các vị có thể đem tên Nhật Bản này giao cho ta xử lý được hay không, để ta đến cùng với người Nhật Bản đàm phán?"

74. Chương 85 Tống Tổng Trưởng Chi Tử

Hoắc Đình Giác nói: "Tống tổng trưởng ngài quá khách khí rồi, xử lý loại chuyện tình này chúng tôi cũng không có kinh nghiệm như ngài, tự nhiên là sẽ để cho ngài xử lý. Tiểu Nhật Bản ở chỗ Tinh Võ Môn chúng

tôi giết chết nhiều người như vậy, hy vọng Tống tổng trưởng có thể lấy lại được cho chúng tôi một cái công đạo, tôi xin nhờ ngài đó!"

Tống tổng trưởng sắc mặt trầm trọng, gật đầu nói: "Ta sẽ làm hết sức mình!"

Sau khi Tống tổng trưởng cùng đám người Đỗ Tâm Vũ, Tôn Đại Chu rời đi, người của Tinh Võ Môn dưới sự lãnh đạo của Hoắc Đình Giác bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Đến lúc bình minh, mới dọn dẹp xong xuôi. Một trận chiến này bên phía tiểu Nhật Bản ngoại trừ Thuyền Việt Hoành Sơn bị Đồng Minh hội mang đi, kéo đến đây bốn mươi tên Ninja cùng bảy tay súng toàn quân bị diệt, trong đó có hơn một nửa là chết ở dưới tay súng thần của Vương Chí Đạo, mặt khác lại có mười tên là do bị sáu tên lính Anh quốc bắn chết, thật là nhìn không ra được sáu tên lính Anh quốc này thật đúng là không thể coi thường, không hổ là quân nhân từ chiến trường trở về. Mà chết trong tay đám cao thủ Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông, Trần Tử Chính, Đỗ Tâm Vũ, Tôn Đại Chu kia ngược lại là ít nhất. Chỉ nhìn một phương diện này cũng chứng minh rồi, lực sát thương của võ công, bất luận thế nào cũng so ra còn kém xa súng đạn.

Bên phía Tinh Võ Môn cũng tổn thất thảm trọng, có bảy người đệ tử bỏ mình, mà số bị thương kể cả Trần Tử Chính ở trong đó, cũng đến hơn mười người, cũng may mắn là nhờ những người này liều mạng giết địch, nên đám nữ phụ lão ấu của Tinh Võ Môn không có một ai bị thương tổn. Bên phía người của Đồng Minh hội, đám vệ sĩ Tống tổng trưởng mang đến, ngoại trừ Đỗ Tâm Vũ ra, còn lại mọi người đều bị hỏa diễm đạn của đám Ninja đốt chết cháy, thi thể vô cùng thê thảm.

Một trận chiến này, Tinh Võ Môn cùng Đồng Minh hội nhìn như là thu được thắng lợi, nhưng cũng chỉ là thắng thảm, bởi vì bọn họ cũng phải trả một cái giá bằng máu khá đắt. Không ít thân thích bằng hữu của những người chết cũng ở đây, khi thu thập thi thể của người chết, mọi người không khỏi lớn tiếng than khóc, cả buổi sáng đó, Tinh Võ Môn tràn ngập đau đớn cùng bi thống.

Lưu Chấn Đông một cước đem thi thể một tên Ninja Nhật Bản đang nằm trên mặt đất đá bay đi, gầm lên nói: "Các huynh đệ, mau lấy binh khí, theo ta cùng nhau giết đến Hồng Khẩu đạo tràng, giết chết thằng chó đẻ Sơn Khẩu Dụ Nhân kia! Vương Chí Đạo, mau cùng đệ tử của ngươi mang theo súng, chúng ta đi giết sạch tiểu Nhật Bản!"

"Đứng lại!" Chính là Nông Kính Tôn đã quát lên: "Chấn Đông, ngươi lại định làm gì? Hồng Khẩu đạo tràng chính là địa phương trọng yếu của người Nhật Bản, đồn trú trong đó có bao nhiêu quân đội, chỉ bằng mấy người các ngươi có thể giết được vào trong đó hay sao? Cho dù có thể đánh giết được vào bên trong, cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi. Hôm nay đã chết nhiều người như vậy rồi, ngươi còn nhẫn tâm cho các sư đệ của ngươi lại đi chịu chết nữa hay sao? Huống chi Tống tổng trưởng không phải đã nói sao, chuyện này giao cho hắn đi xử lý, hắn sẽ đòi lại công đạo cho chúng ta, ngươi cấp bách cái gì đây?"

Hoắc Đình Giác cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy, Đại sư huynh, hay là hãy đợi đến lúc người của Đồng Minh hội đến rồi mới nói đi, chúng ta không nên vội vã nhất thời!"

Lưu Chấn Đông một chưởng đánh vào một cái mộc thung chuyên dùng luyện võ, nhất thời đem cái mộc thung đánh gãy làm đôi!

Đến lúc hai giờ chiều, Tống tổng trưởng rốt cuộc cũng quay lại, lần này đây bên người Tống tổng trưởng ngoại trừ Đỗ Tâm Vũ cùng Tôn Đại Chu ra, lại còn dẫn theo hơn mười người khác, mỗi người thắt lưng đều đeo một cây súng pạc-hoọc, thân thể tráng kiện, ánh mắt rất sung túc, hiển nhiên đều là cao thủ! Xem ra sự việc xảy ra lúc rạng sáng đã làm cho Đồng Minh hội sợ hãi, lo lắng Tống tổng trưởng lại gặp phải nguy hiểm, nên lại càng phái ra thêm nhiều vệ sĩ đi theo hắn.

Chứng kiến mỗi người trong Tinh Võ Môn trên mặt hiện đều ra vẻ kỳ vọng nhìn hắn, Tống tổng trưởng nhưng lại thở dài, ngữ khí trầm trọng, nói: "Ta biết tâm tình của mọi người, cũng biết các vị đang kỳ vọng điều gì. Nhưng là, xin lỗi, phỏng chừng ta sẽ làm cho các vị thất vọng. Ta trước hết hướng tới các vị xin lỗi, mong các vị tha thứ cho ta!"

Tống tổng trưởng vừa nói vừa hướng người của Tinh Võ Môn khom người chín mươi độ.

Hành động này của Tống tổng trưởng khiến cho người của Tinh Võ Môn từ trên xuống dưới đều sửng sốt

ngạc nhiên, Hoắc Đình Giác vội nói: "Tống tổng trưởng, xin đừng làm như thế, chúng ta thật không dám nhận!"

Khách khách khí khí đợi cho Tống tổng trưởng đứng thẳng người lên, Hoắc Đình Giác mới cẩn trọng hỏi: "Tống tổng trưởng, ngài tại sao lại nói như vậy, ngài cùng người Nhật Bản đàm phán không đạt được như nguyện vọng hay sao?"

Tống tổng trưởng còn chưa có trả lời, đã nghe thấy Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Tống tổng trưởng đại khái là muốn việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, cùng người Nhật Bản đàm phán hòa bình, có phải thế chăng?"

"Cái gì?" Lời này vừa ra, người Tinh Võ Môn tất cả đều lộ ra vẻ mặt khó tin nổi. Lưu Chấn Đông vội vàng hỏi: "Tống tổng trưởng, Vương sư đệ nói không phải là sự thật đấy chứ, ngài cùng người Nhật Bản đàm phán hòa bình thật sao?"

Đưa mắt nhìn tán dương Vương Chí Đạo một cái, Tống tổng trưởng gật đầu nói: "Hắn nói không sai, ta đích xác là cùng người Nhật Bản đàm phán hòa bình. Ngay cả Thuyền Việt Hoành Sơn ta cũng đã giao trả cho người Nhật Bản rồi!"

Lời này vừa nói ra, người Tinh Võ Môn không khỏi xôn xao ồn ào, mọi người đều bị lửa giận bốc lên. Ngay cả Hoắc Đình Giác vốn luôn rất tôn kính với Tống tổng trưởng, cũng lộ ra thần sắc phẫn nộ, trầm giọng hỏi: "Tống tổng trưởng, ngài vì sao lại làm như thế? Người Nhật Bản ám tập chúng ta, giết chết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, chẳng lẽ chúng ta muốn cho bọn họ đổ máu vô ích hay sao? Mong ngài cho chúng ta một lời giải thích!"

"Các vị, xin các vị tỉnh táo, nghe ta nói một lời!" Tống tổng trưởng lớn tiếng kêu lên: "Ta biết các vị lúc này cũng rất phẫn nộ, thành thật mà nói, ta cũng rất phẫn nộ, chứng kiến những đồng bào này bị người Nhật Bản sát hại, trong tâm ta so với các vị lại càng bi thống, cho nên ta hướng các vị giải thích tâm tình, nếu như các vị nghĩ muốn trách cứ ta, mắng chửi ta, thậm chí đánh ta, ta cũng không một lời oán hận, các vệ sĩ của ta cũng không ngăn cản các vị. Nhưng mà trước lúc đó, ta nghĩ muốn trước hết hỏi các vị một câu, các vị hy vọng ta đã làm như thế nào?"

Lưu Chấn Đông hét lớn: "Như vậy còn phải hỏi hay sao? Đương nhiên là giết đến tận Nhật Bản Hồng Khẩu đạo tràng, bắt bọn chúng phải giao ra kẻ chủ mưu Sơn Khẩu Dụ Nhân, giết chết hắn để báo thù cho các huynh đệ!"

"Các vị cho rằng người Nhật Bản sẽ chịu giao người hay sao?"

"Bọn họ không giao chúng ta sẽ giết tận vào trong!"

"Nhật Bản hiện nay ở tại Thượng Hải có ba vạn quân đồn trú, nhưng vẫn không ngừng gia tăng thêm, bọn họ mỗi người đều là quân nhân chính quy, có súng trong tay, các vị dựa vào cái gì để có thể giết vào đó? Cho dù các vị không sợ chết, nhưng là các vị nếu như làm như thế sẽ gây ra hậu quả gì các vị biết không? Chính là khiến cho Trung Quốc cùng Nhật Bản khai chiến! Đây mới chính là sự tình mà người Nhật Bản hy vọng được chứng kiến nhất. Ở Thượng Hải có bao nhiêu quân đội Trung Quốc? Bây giờ Viên đại đầu vẫn đang trên danh nghĩa là Quốc dân Đại tổng thống, binh quyền hoàn toàn là do hắn nắm giữ trên tay, hiện nay hắn lại đang hợp tác cùng người Nhật Bản, muốn hoàn thành giấc mộng đế vương của hắn. Chiến tranh một khi nổ ra, các vị cho rằng hắn có thể phái quân đội đến trợ giúp chúng ta hay không? Anh Pháp Ý Đức Mỹ đám cường quốc đều có thế lực ở Tô giới, yên tâm ngồi nhìn ngư ông đắc lợi, chúng ta cùng người Nhật Bản khai chiến, bọn họ chính là lợi dụng cháy nhà hôi của, càng không thể có chuyện đi giúp đỡ chúng ta! Cho đến lúc đó, ai có thể đến cùng người Nhật Bản khai chiến? Các vị hay sao? Dân chúng Thượng Hải tay không tấc sắt hay sao? Cho dù các vị nguyện ý chiến đấu, nhưng đến lúc đó sẽ chết thêm biết bao nhiêu người nữa đây? Các vị có nghĩ tới không? Lại nói rạng sáng ngày hôm nay, nếu như không phải có Vương Chí Đạo kia một tay thần xạ ở đây, nếu như không phải nhờ hắn giải quyết được bảy tay súng Nhật Bản kia, Tinh Võ Môn sẽ chết thêm bao nhiêu người? Các vị nghĩ tới sao? Các vị thật sự nghĩ đến võ công của các vị có thể đối kháng được với súng đạn hay sao?"

Những lời này khiến cho đám người Tinh Võ Môn mọi người đều trở nên trầm mặc.

Hoắc Đình Giác sau khi suy nghĩ sâu xa một lúc lâu, mới hỏi lại: "Như vậy theo ý tứ của Tống tổng trưởng, là chúng ta cứ như thế mà quên đi?"

"Đương nhiên không thể cứ như thế mà quên đi, máu của người Trung Quốc há lại có thể chảy ra vô ích hay sao, chúng ta nhất định bắt người Nhật Bản vì chuyện này mà trả giá đắt. Chỉ có điều không phải ở lúc này!"

Tống tổng trưởng thần sắc trầm trọng nói: "Lấy thực lực hiện tại của Trung Quốc, nếu cùng Nhật Bản khai chiến chỉ rước lấy nhục nhã, Trung Quốc hiện nay giống như một nắm cát rời rạc, chẳng những không đoàn kết, mà tư tưởng, kinh tế, khoa học kỹ thuật cùng quân sự đều lạc hậu rất xa so với Nhật Bản cùng các cường quốc phương Tây, cho nên mới bị bọn chúng ức hiếp. Chúng ta rất muốn đứng lên, chúng ta rất muốn đem người Nhật Bản cùng đám cường quốc phương Tây đuổi ra khỏi lãnh thổ Trung Quốc, để cho người Trung Quốc tự mình đảm đương tự chủ. Nhưng là, chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết thì không đủ, chúng ta trước hết cần phải có thực lực. Không có thực lực thì dựa vào cái gì để đấu với địch nhân? Nếu làm như vậy chỉ biết tự rước lấy nhục, đổ thêm nhiều máu. Cho nên chúng ta cần đoàn kết lại, cùng nhau tiến lên, cùng nhau cường đại. Chỉ có nhiệt huyết không đủ, chúng ta còn cần có trí tuệ, cần có tri thức lớn lao. Cũng như ngày hôm nay đây, ta rõ ràng trong tim bi thống vô cùng, chỉ hận không thể lập tức hiệu triệu mọi người cùng người Nhật Bản khai chiến, làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân kia phải chịu trừng phạt vì những chuyện mà tự hắn gây ra. Nhưng là ta lại không thể không nhẫn nại, bởi vì ta biết, nếu ta thật sự làm như vậy, ngoại trừ việc làm cho người Trung Quốc đổ thêm nhiều máu, chúng ta căn bản là không nhận được kết quả nào tốt! Các vị, các vị có nghĩ tới điều đó hay không?"

Trầm mặc, tất cả mọi người lại cùng trở nên trầm mặc, ngay cả người xúc động nhất cũng không thể không tỉnh táo lại, chăm chú suy tư theo từng lời Tống tổng trưởng đã nói.

"Chúng tôi đã rõ ràng rồi, là chúng tôi đã không tỉnh táo. Tống tổng trưởng, chúng tôi bây giờ đây nên làm như thế nào?" Hoắc Đình Giác đại biểu cho Tinh Võ Môn hỏi.

Tống tổng trưởng nói: "Ba giờ rưỡi chiều nay ta phải lên xe lửa, đi Nam Kinh tìm người trong nội các để vạch trần âm mưu Viên đại đầu cấu kết cùng người Nhật Bản, tranh thủ sự ủng hộ của bọn họ, đem Viên đại đầu đuổi xuống đài, đưa Tôn tiên sinh một lần nữa lên cầm quyền, như vậy chúng ta sẽ có năng lực làm cho quân đội cả nước thống nhất lại, cũng sẽ hiệu triệu toàn thể nhân dân Trung Quốc cùng nhau đoàn kết lại, tự gây dựng lực lượng lớn mạnh của chính mình. Đến lúc đó chúng ta có đầy đủ thực lực cùng người Nhật Bản đánh một trận, lấy lại công đạo cho các huynh đệ của chúng ta. Nhưng là bây giờ, ta hy vọng các vị có thể nhẫn nại!"

Hoắc Đình Giác gật đầu nói: "Tống tổng trưởng, ngài yên tâm, chúng tôi không phải người ngu dốt, chúng tôi đã rõ ràng nên làm như thế nào mới đúng. Chúng tôi sẽ chờ đến ngày Trung Quốc cường đại! Hy vọng Tống tổng trưởng có thể mã đáo thành công, làm cho giấc mộng Trung Quốc cường đại sớm ngày thành hiện thực!"

Thuyết phục thành công người của Tinh Võ Môn rồi, Tống tổng trưởng cùng đám người Đỗ Tâm Vũ liền chạy đi nhà ga xe lửa.

Ngày hôm sau, Vương Chí Đạo cùng người Tinh Võ Môn thế nhưng lại nghe được một tin tức khiến cho tất cả mọi người Trung Quốc đều khiếp sợ: Tống tổng trưởng ở nhà ga xe lửa Thượng Hải bị người ám sát rồi!

Ngày này, vừa đúng là năm 1913, tháng 3 ngày 20!

75. Chương 86 Thảo Viên Hành Động

Nhà ga xe lửa Thượng Hải là một đống hỗn loạn. Tống tổng trưởng cả ngực bụng đều trúng đạn đã được đưa ngay vào bệnh viện Thiết Đạo ở ngay cạnh nhà ga xe lửa, thực ra đạn cũng không có bắn trúng vào những chỗ yếu hại, lấy được đầu đạn ra là có thể cứu được, nhưng đáng tiếc chính là đầu đạn lại mang chất kịch độc, điều này có ý nghĩa là: Tống tổng trưởng đã không thể cứu lại được rồi!

Đến khi Vương Chí Đạo cùng Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông, Nông Kính Tôn chạy tới được bệnh viện Thiết Đạo thì Tống tổng trưởng đã lâm vào trong hôn mê, chỉ cách cái chết không còn xa nữa. Trước cửa phòng bệnh tập trung rất nhiều người của Đồng Minh hội, mỗi người vẻ mặt đều vô cùng bi phẫn.

Tôn Đại Chu đang ở đó, nhìn thấy đám người Vương Chí Đạo, liền tiến lên nghênh đón, thở dài nói: "Giải phẫu xong rồi, đầu đạn cũng lấy được ra, nhưng đầu đạn bắn trúng Tống tổng trưởng lại có mang chất kịch độc, Tống tổng trưởng chỉ sợ ông ấy…"

Hắn bỏ lửng câu nói không nói tiếp, nhưng bọn người Vương Chí Đạo rõ ràng là hắn có ý tứ gì.

Nông Kính Tôn vội vàng hỏi: "Hung thủ là ai, đã bắt được hắn chưa?"

Tôn Đại Chu lắc đầu, thở dài nói: "Để cho hắn đào thoát mất rồi, ngay cả tướng mạo của hắn chúng ta cũng không nhìn thấy rõ, không biết hắn là ai vậy!"

Lưu Chấn Đông phẫn nộ nói: "Không cần hỏi, nhất định là thằng tiểu Nhật Bản Sơn Khẩu Dụ Nhân kia làm ra, thằng chó đẻ, bọn chúng quả là quá vô pháp vô thiên rồi!"

Vương Chí Đạo thế nhưng lại lắc đầu, hắn nói: "Việc này chưa chắc là do Sơn Khẩu Dụ Nhân làm ra, Sơn Khẩu Dụ Nhân đã lập kế hoạch hạ độc đối phó Tống tổng trưởng cùng Tôn, Hoàng hai vị tiên sinh. Thu Dã bị bắt, chuyện hạ độc đã thất bại, hắn có lẽ sẽ nghĩ biện pháp khác để ám sát mấy người Tống tổng trưởng, nhưng tuyệt đối không thể làm công khai lộ liễu như vậy, lại càng không thể nào vừa mới phát động hành động huyết tẩy Tinh Võ Môn xong, lập tức lại động thủ ám sát Tống tổng trưởng. Phải biết rằng Tống tổng trưởng là một đại nhân vật cả nước biết tiếng, bên người có rất nhiều vệ sĩ, ám sát được ông ấy rất hao tổn thời gian bài binh bố trận, Sơn Khẩu Dụ Nhân hành động không có khả năng nhanh đến như vậy! Càng quan trọng hơn, đó là Tống tổng trưởng cùng rất nhiều nhân vật chính khách trọng yếu của Nhật Bản có giao tình, Sơn Khẩu Dụ Nhân phái Thu Dã hạ độc mọi việc đều phải lén lút tiến hành, không dám để cho người ta biết được. Hơn nữa hắn mới cùng Tống tổng trưởng đạt thành hiệp nghị, che dấu cho hành vi tội phạm của bản thân hắn, vừa cao hứng còn không kịp, sao lại có thể ngu xuẩn như vậy mà đem chính mình đẩy ra trước đầu sóng ngọn gió, làm ra dạng chuyện tình bất lợi với hắn như vậy?"

Lưu Chấn Đông nghe vậy trừng mắt hỏi lại: "Theo ngươi nói như vậy, sự tình Tống tổng trưởng bị giết cùng đám tiểu Nhật Bản không có quan hệ hay sao? Như vậy ngươi nói qua một chút, chuyện này vậy thì do ai làm?"

Vương Chí Đạo vốn định bật thốt ra "chính là Viên đại đầu làm", nhưng là vừa định nói lại nghĩ lại, sự tình Viên đại đầu phái người ám sát Tống tổng trưởng trước mắt là một bí mật, chính mình không có chứng cớ đã vội nói ra ngoài, chỉ sợ người của Đồng Minh hội chẳng những sẽ không tin tưởng, còn có thể hoài nghi động cơ của mình, đến lúc đó chính bản thân mình lại phải chịu phiền toái.

Cố gắng nhớ lại một chút trong lịch sử đã ghi chép lại nguyên nhân cái chết của Tống tổng trưởng, cùng với một vài thủ đoạn trinh thám ở kiếp trước chính mình đã từng học qua, Vương Chí Đạo liền có chủ ý, liền đem mạch chuyện nói tránh đi: "Nếu như muốn điều tra ra ai ám sát Tống tổng trưởng cũng không phải là khó khăn lắm. Tống tổng trưởng không phải là một nhân vật bình thường, muốn ám sát được ông ấy phải lên kế hoạch trước một thời gian, mà trong khoảng thời gian lên kế hoạch ám sát dạng nhân vật nổi danh như Tống tổng trưởng, như vậy không có khả năng thường xuyên gặp mặt bàn định mưu kế, cho nên ta đoán chắc hung thủ cùng chủ mưu nhất định là lợi dụng điện báo để đưa truyền tin tức. Tôn Đại Chu huynh, huynh lập tức liên hệ với Cục Điện tín Thượng Hải, đem tất cả điện báo đi đến trong mấy ngày gần đây tra xét một lần, có lẽ sẽ phát hiện ra đầu mối."

Tôn Đại Chu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Có đạo lý, ta đi liên lạc Ngô Cục trưởng Cục Điện tín Thượng Hải, để cho hắn triệt để điều tra toàn bộ điện tín đi đến trong suốt mấy ngày nay!"

Tôn Đại Chu đi rồi, Hoắc Đình Giác đưa mắt nhìn một lần các thành viên Đồng Minh hội đang đi tới lui ở đó, trong lòng thấy kỳ quái liền hỏi: "Tại sao không nhìn thấy Đỗ Tâm Vũ tiền bối đâu?"

Vương Chí Đạo đoán: "Hắn là thiếp thân hộ vệ, lại để Tống tổng trưởng bị bắn hạ ngay trước mắt mình, chỉ sợ bây giờ hắn đang trốn ở đâu đó tự trách mình không thể hoàn thành được hết trách nhiệm của một người vệ sĩ!"

"Nếu như vậy thì quả thật là rất đáng tiếc, hy vọng Đỗ Tâm Vũ tiền bối sẽ không bởi vì chuyện này mà sẽ không gượng dậy nổi nữa!" Hoắc Đình Giác thở dài nói.

Rạng sáng ngày 23 tháng 3 năm 1913, Tống tổng trưởng bị thương quá nặng lại còn trúng độc, rốt cục đã

qua đời, trong Thiết Đạo bệnh viện một màn bi thống. Vẫn luôn làm bạn bên người Tống tổng trưởng, Hoàng tiên sinh (1) dựa theo lời trăng trối của Tống tổng trưởng trước lúc chết, trước hết cho gửi điện tín cấp báo cho Viên đại đầu, thông báo chi tiết quá trình Tống tổng trưởng bị ám sát giết chết.

Đang ở tít tận Bắc Kinh, Viên đại đầu biết được tin Tống tổng trưởng đã chết, mà hung thủ lại trốn thoát, lập tức vẻ mặt "bi phẫn" diễn ngay một trò hề vừa ăn cướp vừa la làng, một mặt ở trước công chúng "phẫn nộ" ra sức lên án bọn hung thủ vô pháp vô thiên, an ủi Tống tổng trưởng trên trời có linh thiêng, lại còn đánh điện khẩn đến Thượng Hải, yêu cầu ngay lập tức "treo giải thưởng lớn, phá án tức thì, xét xử nghiêm minh". Nhưng lại một mặt khác, hắn liền lại phái người thông qua báo chí phao lên tin đồn rằng nội bộ Đồng Minh hội lục đục bất hòa, ý đồ cố ý đem mọi nghi ngờ về vụ ám sát Tống tổng trưởng chuyển dời đến trên người chính các thành viên Đồng Minh hội.

Đáng tiếc chính là, Viên đại đầu vốn tự cho là âm mưu đã thành công, nhưng nằm mơ cũng không thể nghĩ ra được, chỉ cần không đến thời gian hai ngày, Cục Điện tín Thượng Hải dựa theo biện pháp Vương Chí Đạo đề xuất, truy xét các điện tín qua lại trong mấy ngày hôm đó, đã tra ra được hung thủ nổ súng bắn chết Tống tổng trưởng cùng kẻ chủ mưu, sau đó dưới sự phối hợp của phòng Tuần bộ Anh quốc Tô giới, nửa đêm về sáng hôm đó đã nhất tề tiến vào chỗ ở của mấy ả kỹ nữ đem nghi phạm mưu sát bắt giữ. Ngày hôm sai, lại đồng loạt ập vào bắt giữ kẻ nổ súng Vũ Sĩ Anh, cùng tìm được ra đầy đủ súng ống đạn dược của kẻ nổ súng, đồng thời cũng tìm được cả những văn kiện mật đã được mã hóa điện đàm qua lại giữa hung thủ cùng Nội vụ tổng lý Triệu Thừa Quân và thư ký của Triệu Thừa Quân là Hồng Đồ Tổ.

Từ chứng cớ ghi chép trong các bức điện mật đã chỉ ra được, hung thủ chủ sự ám sát Tống tổng trưởng chính là Viên đại đầu. Việc này vừa được công bố ra, lập tức làm kinh động tất cả mọi người trong Đồng Minh hội.

Ngày 25 tháng 3, biết được tin tức Tống tổng trưởng bị ám sát, Tôn tiên sinh đang ở Nhật Bản đã vội vàng về đến Thượng Hải.

Lại trải qua thêm mấy ngày nữa, Tôn Đại Chu cùng Trần Chân vốn đã lâu không thấy, lại cùng nhau đi đến Tinh Võ Môn, cũng nói rõ muốn gặp Vương Chí Đạo, lúc này còn đang mải huấn luyện đám mười hai tên đệ tử hỗn hợp Trung Anh kia.

Trong phòng khách của Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo giật mình kinh ngạc nhìn Tôn Đại Chu, hỏi: "Cái gì, muốn ta bảo vệ Tôn tiên sinh đi Bắc Kinh?"

Tôn Đại Chu đáp: "Không phải ngươi đi một mình, ta cùng Trần Chân đều cùng đi với ngươi."

Vương Chí Đạo hỏi lại: "Tôn tiên sinh đi Bắc Kinh để làm cái gì? Tìm Viên đại đầu nói đạo lý hay sao chứ?"

Tôn Đại Chu cười khổ nói: "Ngươi chắc cũng biết điều này là không có khả năng, Tôn tiên sinh đối với Viên đại đầu đã hoàn toàn thất vọng rồi, ông ấy muốn ý định dùng vũ lực đem Viên đại đầu đuổi xuống đài, để cho chính mình tiếp nhận lại chức vị Đại tổng thống. Nhưng là Hoàng tiên sinh lại không đồng ý với ý kiến đó, ông ấy muốn dùng pháp luật để trừng trị Viên đại đầu, buộc Viên đại đầu xuống đài."

"Pháp luật?" Vương Chí Đạo nghe vậy không nhịn được bật cười lạnh, nói: "Ông ta đột nhiên đầu óc bốc hỏa lên hay là bình thường vốn đã ngây thơ khờ khạo như vậy, pháp luật lại có thể có tác dụng gì đối với Viên đại đầu hay sao?"

Hoắc Đình Giác đang ngồi một bên nghe vậy vội vàng ho khan lên một tiếng, ý nhắc nhở Vương Chí Đạo nói chuyện phải chú ý.

Tôn Đại Chu làm bộ như không có nghe thấy lời Vương Chí Đạo châm chọc, nói tiếp: "Tôn tiên sinh cũng cho rằng, pháp luật tuyệt không có khả năng trừng trị được một Viên đại đầu kia độc tài quân chính, quyền lực khổng lồ, đại đạo nghịch tặc xoay tay che trời lật tay thành mưa. Vì vậy Hoàng tiên sinh lại đề nghị, chuyển sang dùng thủ đoạn ám sát để đến đối phó Viên đại đầu."

"Ám sát thật là cũng không sai đó, đúng là chiêu gậy ông đập lưng ông!" Vương Chí Đạo thế nhưng lại rất đồng ý với một chiêu này.

"Nhưng là Tôn tiên sinh cũng không đồng ý dùng thủ đoạn ám sát. Vì vậy cả hai người đem việc này ra cùng các đồng sự trong Đồng Minh hội cùng nhau thảo luận lên." Tôn Đại Chu lại thở dài nói: "Kết quả, Đồng Minh hội lại chia thành hai phái, một phái ủng hộ Tôn tiên sinh, chủ trương dùng võ lực giải quyết, một phái thì lại ủng hộ Hoàng tiên sinh, chủ trương dùng pháp luật giải quyết."

Vương Chí Đạo nghe vậy cau mày hỏi: "Huynh không phải là muốn nói cho ta biết, Đồng Minh hội vì sự việc này mà đã xảy ra tranh đấu nội bộ đấy chứ?"

Tôn Đại Chu vội nói: "Còn chưa đến mức như thế, mặc dù hai bên tranh luận với nhau đến lúc chia tay có chút không vui vẻ, nhưng là bọn họ về phương diện vạch trần cùng khiển trách Viên đại đầu, thái độ đều cùng nhất trí, chỉ là khi bàn đến chuyện phải làm như thế nào, hai bên mới ý kiến bất đồng. Hiện nay người bên phía Hoàng tiên sinh đang tích cực liên lạc với những người trong giới pháp luật, thu thập chứng cớ chứng minh Viên đại đầu ám sát Tống tổng trưởng, chuẩn bị dùng pháp luật để đến trừng trị Viên đại đầu. Còn những người bên phía Tôn tiên sinh lại đang tích cực đi liên hệ thế lực ở các nơi, du thuyết bọn họ phản Viên, cũng tổ chức quân đội cách mạng, ý định đến lúc đó sẽ đánh vào Bắc Kinh, bắt Viên đại đầu phải xuống đài. Bản thân Tôn tiên sinh thì ý định tự mình đi Bắc Kinh để bí mật gặp mặt một người, hy vọng có thể lấy được sự ủng hộ của hắn."

Vương Chí Đạo nhìn Tôn Đại Chu cùng Trần Chân một chút, lại hỏi: "Hai người các vị là ủng hộ Tôn tiên sinh hay sao?"

"Đó là hiển nhiên." Tôn Đại Chu nói: "Tôn tiên sinh đã nói không sai, lấy pháp luật ra để trừng trị Viên đại đầu, đó căn bản là chuyện không thể làm được. Có Viên đại đầu cầm quyền, quốc nội sẽ vĩnh viễn không được an bình. Cho nên chúng ta cũng ủng hộ theo chủ trương của Tôn tiên sinh, quyết tâm theo hộ tống ông ấy Bắc thượng. Chỉ có điều theo tin tình báo của chúng ta, Viên đại đầu dường như đã biết được chuyện Tôn tiên sinh ý định dùng vũ lực phá vỡ thế lực của hắn, nên hắn đã phái ra sát thủ đến ám sát Tôn tiên sinh. Chúng ta đến tìm ngươi, chính là bởi vì Đồng Minh hội chúng ta thiếu khuyết mất một người có thể chân chính bảo vệ được Tôn tiên sinh. Ngày hôm đó biểu hiện của ngươi trong lúc giết đám tiểu Nhật Bản ta đã được tận mắt chứng kiến, lấy tay súng vô cùng kỳ diệu cùng trí tuệ lâm nguy bất loạn của ngươi, nếu như có thể cùng với chúng ta bảo vệ Tôn tiên sinh Bắc thượng, ta tin tưởng chắc chắn đám sát thủ mà Viên đại đầu phái tới nhất định phải chịu thất bại mà quay về."

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Các người đã quá xem trọng ta rồi, chỉ sợ ta sẽ làm cho các người thất vọng!"

"Ngươi tuyệt đối sẽ không làm cho chúng ta thất vọng, ta tin tưởng chắc chắn như thế!" Tôn Đại Chu nói: "Vương huynh đệ, sự tình lần này liên quan đến vận mệnh của cả Trung Quốc, mong ngươi hãy đáp ứng một điều thỉnh cầu này của chúng ta!"

Trần Chân cũng nói: "Vương sư đệ, nam nhân chân chính có việc sẽ không làm, nhưng lại có việc nhất định sẽ làm. Một nam nhân tốt phải không tiếc sức mình mà vì quốc gia xuất lực, ngươi hẳn là nên vì nghĩa mà không nên từ chối tiếp nhận loại nhiệm vụ quang vinh này!"

Hoắc Đình Giác cũng nói: "Đúng vậy, Vương sư đệ, ngươi cứ yên tâm đi thôi. Đám mười hai tên binh lính hỗn tạp kia không cần gấp gáp, tạm thời giao cho ta cùng Đại sư huynh của ngươi huấn luyện đi, mấy ngày nay ngươi huấn luyện bọn chúng như thế nào, chúng ta cũng đã xem rõ ràng rồi, có thể cam đoan sẽ cho bọn chúng chịu đãi ngộ đúng như thế!"

Vương Chí Đạo nghĩ thầm, ta sở dĩ không đáp ứng bảo vệ Tôn tiên sinh đi Bắc Kinh, bởi vì ta biết chắc được "Thảo Viên hành động" của Tôn tiên sinh sẽ không thành công. Trong lịch sử đã ghi rõ Viên đại đầu mãi đến sau năm 1916 mới do bị chết mà xuống đài, trước thời điểm này, quân cách mạng của Đồng Minh hội trước sau đã hai lần phát động "Thảo Viên hành động" bằng biện pháp quân sự, nhưng là "Cách mạng Đệ nhị" đều bị quân đội của Viên đại đầu tàn khốc trấn áp xuống, chẳng những đã sát hại vô số quân lính cách mạng, sau đó Viên đại đầu lại còn phát lệnh truy nã đối với Tôn tiên sinh, Hoàng tiên sinh cùng các lãnh tụ trọng yếu của Đồng Minh hội. Tôn tiên sinh cùng đại bộ phận quân nhân cách mạng của Đồng Minh hội bị buộc phải chạy đi lưu vong ở Nhật Bản, mà đám người Hoàng tiên sinh thì lại chạy trốn đến tận nước Mỹ.

Tuy thế nhưng đoạn lịch sử này hiển nhiên là không thể nói cho đám người Tôn Đại Chu nghe. Nhưng nghe theo khẩu khí của mấy người Tôn Đại Chu, hình như là nếu mình không đáp ứng hộ tống Tôn tiên sinh Bắc

thượng, chính là không ái quốc, là đồ vô lương tâm. Vương Chí Đạo vô luận như thế nào cũng không thể cho bọn họ chụp lên đầu mình cái mũ này được, đành phải gật đầu, nói: "Được rồi, nếu các vị đã coi trọng ta như vậy, ta đây sẽ cùng với các vị cùng nhau hộ tống Tôn tiên sinh Bắc thượng! Hy vọng "Thảo Viên hành động" của Tôn tiên sinh có thể thành công!"

"Nhất định sẽ thành công!" Tôn Đại Chu cười nói: "Cha ta hiện nay đang ở Bắc Kinh, chỉ cần chúng ta thành công hộ tống được Tôn tiên sinh đến Bắc Kinh, ta sẽ cho người dẫn kiến cha ta, ta đã nghe Lưu Chấn Đông tiên sinh nói, võ giả mà ngươi bội phục nhất, muốn đến gặp nhất chính là cha ta, có phải không?"

"Cha ngươi, Tôn Lộc Đường lão tiên sinh?" Vương Chí Đạo "ha ha" cười nói: "Như vậy thì ta đây có chút nóng lòng không thể đợi được đến khi xuất hành rồi đó!"

Chú thích:

(1) - Hoàng tiên sinh: Hoàng Hưng, cũng là một lãnh đạo của Đồng Minh hội, không phải là Hoàng Kim Vinh trùm lưu manh.

76. Chương 87 Vương Á Tiêu Tới Chơi

Sau khi Tôn Đại Chu cùng Trần Chân rời đi, Vương Chí Đạo trở về phòng ở của mình, còn chưa có kịp nghỉ ngơi, Ô Tâm Lan đột nhiên chạy tới cho hắn biết có một người bạn cũ tới tìm hắn. Trong khi nói chuyện thì ngữ khí lại thần thần bí bí, kiên trì không chịu nói rõ ra xem một người bạn cũ kia là ai, chỉ muốn chính hắn tự mình đi ra ngoài gặp, cũng nói thêm người bạn cũ kia là bí mật tới gặp hắn, cũng muốn hắn cẩn thận một chút, không nên tiết lộ ra thân phận của người bạn cũ kia.

Vương Chí Đạo trong lòng thấy bực mình, ở thời đại này sao lại có ai là người bạn cũ của mình, Chu Quốc Phú chăng? Không đúng, nếu mà là Chu Quốc Phú, hắn không cần phải bí mật đến gặp mình, hơn nữa Chu Quốc Phú thân phận cũng không có gì không thể gặp gỡ công khai.

Người bạn cũ, bí mật, không gặp gỡ công khai, lại quen biết cả Ô Tâm Lan? Vương Chí Đạo đem mấy người phù hợp với các điều kiện đó trong trí nhớ kiểm lại suốt một lần, lập tức nghĩ đến một người. Trong lòng hắn cả kinh, vội hỏi lại Ô Tâm Lan: "Là Vương Á Tiêu hay sao?"

Ô Tâm Lan vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo một lúc mới gật đầu nói: "Ngươi thật đúng là thông minh, nhanh như vậy đã đoán được ra hắn là ai rồi, thật sự là muốn chơi đùa với ngươi một chút cũng không được!"

Quả nhiên đúng là Vương Á Tiêu, lần này không biết Ám sát Đại vương kia sẽ định ám sát người nào đây? Vương Chí Đạo hỏi: "Hắn có nói là hắn đến làm cái gì hay không?"

"Không có, hắn chỉ nói là bây giờ hắn đã là người của Đồng Minh hội, là đại biểu cho Hoàng tiên sinh mà tới!" Ô Tâm Lan trả lời.

Đồng Minh hội, đại biểu cho Hoàng tiên sinh! Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, theo bản năng đã nổi lên một ý niệm trong đầu, Vương Á Tiêu kia không phải là đã tiếp nhận chủ trương của Hoàng tiên sinh, ý định đi ám sát Viên đại đầu đấy chứ?

Vương Á Tiêu mặc một bộ áo dài xanh sẫm, lại đeo mắt kính thủy tinh, bộ dáng thoạt nhìn so với Tôn Đại Chu còn nho nhã thư sinh hơn, khiến cho người khác không thể đưa hắn cùng với một Ám sát Đại vương nổi danh ở thời đại này khiến cho đám Hán gian, quan chức chính quyền, quan quân Nhật Bản nghe danh đã kinh hoàng táng đởm, hình dung lại thành được là một người.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo, Vương Á Tiêu lộ ra vẻ mặt ôn hòa tươi cười, ôm quyền nói: "Ân công, đã lâu không gặp! Ngày trước ân công cứu mạng, Á Tiêu vẫn không quên."

Vương Chí Đạo cười nói: "Không cần gọi ta là ân công, ngươi bây giờ đến tìm ta, không phải là muốn báo ân đấy chứ hả?"

Vương Á Tiêu nói: "Vương Á Tiêu ta luôn luôn là có ân tất báo, ân công đã từng cứu ta một mạng, ta cho dù thịt nát xương tan cũng khó mà đền đáp nổi. Nhưng chỉ có điều, hôm nay ta đến, lại không phải là để báo ân, ngược lại còn muốn phiền toái ân công, rất xin lỗi…"

Vương Chí Đạo lại cắt ngang lời hắn, đi thẳng vào vấn đề, hỏi lại: "Ngươi là ý định đi Bắc Kinh ám sát Viên đại đầu hay sao?"

Vương Á Tiêu ngạc nhiên một chút, vẻ mặt bội phục, nói: "Ân công trí tuệ luôn luôn làm ta cảm thấy không bằng được. Tại sao ta cái gì cũng chưa hề nói ra, ngài lại có thể đoán ngay được ý định của ta như thế?"

"Điều này đoán ra cũng không khó khăn lắm. Ngay vừa lúc trước, Tôn Đại Chu cùng Ngũ sư huynh của ta vừa cùng nhau tới tìm ta, đã nói cho ta biết về sự tình Đồng Minh hội các người cùng với việc hai vị Tôn tiên sinh, Hoàng tiên sinh chủ trương đối phó với Viên đại đầu có bất đồng. Ngươi lại đã bảo Ô Tâm Lan nói rằng ngươi là đại biểu cho Hoàng tiên sinh tới gặp ta, cho nên ta đã đoán ra được là ngươi muốn làm gì rồi!"

Ô Tâm Lan ở bên cạnh nghe được cảm thấy giật mình, vội hỏi Vương Á Tiêu: "Vương đại ca, ngươi thật sự là muốn đi ám sát Viên đại đầu hay sao? Viên đại đầu chính là Dân quốc Đại tổng thống, bên người hắn cao thủ như mây, ngươi làm như vậy rất là nguy hiểm đó!"

Vương Á Tiêu ôm quyền nói: "Đa tạ Ô cô nương quan tâm, ta cũng biết việc này rất nguy hiểm, bất quá Hoàng tiên sinh nói đúng, đây là biện pháp tốt nhất để giảm bớt hi sinh, đối với quốc dân lại càng có lợi, cho nên ta không thể không đi làm. Ô cô nương nếu như lo lắng cho sự an toàn của ta, chỉ cần không đem chuyện này nói ra ngoài là được rồi."

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Việc này ngươi yên tâm, Ô sư tỷ của ta không phải là người lắm mồm, cũng có thể phân biệt được nặng nhẹ, chuyện tình lớn lao như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không nói ra bên ngoài!"

Lời tuy rằng nói ra như thế, nhưng Vương Chí Đạo lại đang suy nghĩ tới Chu Điệp, từ sau khi xảy ra sự việc lần trước, hắn đối với Chu Điệp trong lòng đã có một chút hoài nghi, cũng âm thầm quan sát qua mấy lần, nhưng là Chu Điệp biểu hiện ra rất bình thường, làm cho hắn nhìn không ra lấy một điểm sơ hở, bất quá cho dù là như thế, sự nghi hoặc trong lòng hắn vẫn không có tiêu trừ. Vương Chí Đạo thầm nghĩ, đợi lát nữa hắn là nên cảnh cáo Ô Tâm Lan, cấm nàng đem chuyện này nói cho Chu Điệp biết, vạn nhất Chu Điệp thật sự có vấn đề, chỉ sợ Vương Á Tiêu sẽ gặp nguy hiểm ngay.

"Là ta lấy lòng dạ tiểu nhân, đã nghĩ lung tung rồi!" Vương Á Tiêu trước hết hướng Ô Tâm Lan nói lời xin lỗi, sau đó lại quay sang Vương Chí Đạo nói: "Ân công, từ sau ngày đó cùng Ân công chia tay, ta rất may mắn gặp được Hoàng tiên sinh, lại nhận được sự coi trọng của ông ấy, gia nhập vào Đồng Minh hội. Hoàng tiên sinh đối với những hành động tự tung tự tác của ta lại rất tán thưởng, cho rằng ám sát chính là một biện pháp cứu quốc rất tốt, mặc dù có chút cực đoan, nhưng là lại có thể hạn chế đến mức lớn nhất sự hy sinh, hiệu quả thu được cũng rất nhanh. Ta cùng với ông ấy có cùng suy nghĩ với nhau, nên đã yên tâm đi theo làm việc bên cạnh ông ấy. Bởi vì Thiết Huyết trừ gian đoàn của ta chính là công thần trong việc phát hiện ra Viên đại đầu cấu kết cùng người Nhật Bản, hơn nữa các huynh đệ nằm vùng của ta hiện nay còn chưa có bại lộ, Hoàng tiên sinh liền cho chúng ta tiếp tục điều tra hành động của Viên đại đầu. Sự việc Viên đại đầu sai khiến đám người Triệu Thừa Quân ám sát Tống tổng trưởng, các huynh đệ của ta vốn là đã có chút nghi ngờ, nhưng là còn chưa có chứng cớ chính xác để báo cho ta, thì Tống tổng trưởng đã bị ám sát mất rồi. Sau đó ta lại để cho các huynh đệ của mình tiếp tục ở lại điều tra bên mình Viên đại đầu, kết quả lại phát hiện ra Viên đại đầu đang âm mưu tiếp tục ám sát Hoàng tiên sinh cùng Tôn tiên sinh. Sau khi ta đem tin tức cấp báo cho Hoàng tiên sinh, Hoàng tiên sinh liền quyết tâm tiên phát chế nhân, ám sát Viên đại đầu trước, cho ta tự mình hành động. Chỉ có điều là, bởi vì Viên đại đầu thế lực quá lớn, bên mình vệ sĩ lại vừa nhiều, thực lực vừa mạnh, Hoàng tiên sinh lo lắng ta sẽ thất thủ. Lúc trước ông ấy từng nghe được từ miệng Tống tổng trưởng nói về ngươi tay súng vô cùng kỳ diệu cùng cơ trí gặp nguy không loạn, sau đó liền cho ta đi tới tìm ngươi hợp tác. Ân công, nếu như ngươi nguyện ý hỗ trợ, có chúng ta hai người liên thủ, ám sát Viên đại đầu nhất định sẽ thành công trăm phần trăm!"

"Không được!" Vương Chí Đạo còn chưa có trả lời, Ô Tâm Lan lại đã thay hắn cự tuyệt trước. Chỉ thấy nàng mặt ngọc đỏ bừng lên, thở hổn hển, đối Vương Á Tiêu nói: "Vương đại ca, Viên đại đầu thế lực lớn như vậy, cho dù Vương Chí Đạo cùng ngươi thành công ám sát được hắn, sau đó thì các ngươi sẽ làm như

thế nào chạy thoát được? Ta biết rằng ngươi không sợ chết, nhưng là tại sao lại muốn cho Vương Chí Đạo cùng đi chết với ngươi? Không được, việc này tuyệt đối không được, ta không nghĩ sẽ để cho Vương Chí Đạo đi theo ngươi chịu chết đâu!"

Vương Á Tiêu nghe vậy vẻ mặt rất ngạc nhiên, nhìn qua Ô Tâm Lan cùng Vương Chí Đạo một lúc lâu, trong lòng chợt bừng tỉnh đại ngộ, thở dài nói: "Ta đã rõ ràng rồi, là ta không đủ cẩn thận, không nên đưa ra một yêu cầu quá mức này, ân công…"

"Khoan đã, ngươi trước hết không cần gấp gáp!" Vương Chí Đạo đưa tay ngăn cản không cho hắn tiếp tục nói hết, lại bảo: "Chuyện này ta muốn trước hết suy nghĩ một chút, như vậy đi, ngươi đêm nay nghỉ lại ở Tinh Võ Môn một đêm, đến khi bình minh ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục."

Vương Chí Đạo quay về phòng ở của hắn, Ô Tâm Lan cũng cùng đi theo, ở phía sau hắn đã truy hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi lại muốn làm gì đây, ngươi không phải là đang muốn cùng với hắn đi ám sát Viên đại đầu đấy chứ? Đừng quên là ngươi đã đáp ứng với Tôn đại ca cùng Ngũ sư huynh, phải bảo vệ Tôn tiên sinh Bắc thượng đó!"

"Dù sao cũng là đi cùng một tuyến đường, hai sự việc này cũng không có xung đột mà?" Vương Chí Đạo lại giống như là đang lẩm bẩm một mình, lại nói: "Ta chỉ là đang nghĩ xem, nếu sau khi Viên đại đầu kia bị chết rồi, lịch sử của Trung Quốc có thể bị thay đổi hay không, sẽ theo phương hướng phát triển như thế nào, tốt lên hay là bị phá hỏng đi đây?"

Ô Tâm Lan nghe được cảm thấy hồ đồ, không nhịn được bèn sờ sờ lên trán Vương Chí Đạo, hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi đang nói cái gì hả, cái gì lịch sử thay đổi, ngươi không phải đang lên cơn sốt đấy chứ?"

"Ta không có việc gì, ngươi đừng quấy rầy ta, để cho ta suy nghĩ thật chu đáo một chút!"

Vương Chí Đạo đối với hành động của Ô Tâm Lan đang sờ sờ trên trán hắn coi như không nhìn thấy, chỉ là tiếp tục tự hỏi nếu như Viên đại đầu đúng là bị mình ám sát chết, thì sẽ mang lại cái hậu quả gì?

Đầu tiên, sau cái chết của Viên đại đầu, sẽ không còn "thảo Viên hành động", cũng sẽ không còn việc "Cách mạng Đệ nhị" bị thất bại, Tôn tiên sinh cùng các phần tử cách mạng sẽ không phải chạy đi Nhật Bản lưu vong.

Tiếp theo, sau cái chết của Viên đại đầu, sẽ không có "Hai mươi mốt điều" tang quyền nhục quốc năm 1915. Lại càng không gặp phải tình huống quân phiệt hỗn loạn, có thể Tôn tiên sinh sẽ nắm đại quyền, lấy "Tam dân chủ nghĩa" cùng tư tưởng "Thiên hạ vi công" của ông ta, cùng với uy tín cá nhân, cục diện Trung Quốc có thể được yên ổn trở lại. Lúc đó chính bản thân mình có thể an tâm vì quốc gia mà bồi dưỡng huấn luyện ra quân đội có tay nghề bắn súng thành thạo, thậm chí còn có thể đem thủ đoạn huấn luyện bộ đội đặc chủng ở hậu thế ứng dụng vào thời đại này, vì quốc gia mà huấn luyện ra một nhóm quân nhân đặc chủng vô địch.

Có đội quân đặc chủng vô địch này, ngày sau khi Xâm Hoa chiến tranh nổ ra, liền có thể lấy lực lượng lôi đình vạn quân đem tiểu Nhật Bản đánh cho hoa rơi nước chảy, thậm chí giết đến tận Nhật Bản. Mà các Tô giới ở Trung Quốc của các cường quốc phương Tây, cũng sẽ bị đuổi hết đi.

Tôn tiên sinh rất là cổ vũ cho mọi quốc dân xuất dương du học, học tập tri thức khoa học tiên tiến, đến lúc đó sẽ có rất nhiều quốc dân xuất dương du học, làm cho trình độ khoa học kỹ thuật của Trung Quốc sẽ tiến lên gia nhập vào trình độ tiên tiến nhất trên thế giới, Trung Quốc nhất định sẽ trở nên cường thịnh. Trung Quốc cường thịnh, nhà bác học xuất sắc nhất thế kỷ hai mươi Ái Nhân Tư Thản (Albert Einstein) đến đại học Bắc Kinh giảng bài sẽ không còn do sự lạc hậu của Trung Quốc mà bỏ đi nữa, đến lúc đó không chừng Trung Quốc còn xuất hiện ra được một nhóm các nhà khoa học ưu tú đẳng cấp thế giới.

Chính bản thân mình mặc dù sẽ không chế tạo ra được bom nguyên tử, nhưng là nguyên lý làm bom nguyên tử mình đã được học qua, có các nhà khoa học kia, đem nguyên lý chế tạo bom nguyên tử nói cho bọn họ một chút, hoặc là phái bộ đội đặc chủng đi đến nước Mỹ, đem vị bác học cha đẻ của bom nguyên tử Phí Mễ Kiếp (Ferma) bắt cóc về Trung Quốc, nói không chừng quả bom nguyên tử đầu tiên sẽ là xuất hiện tại Trung Quốc. Đến lúc đó nói Nhật Bản còn dám xâm Hoa, lập tức để cho bọn họ nếm thử bom nguyên tử do Trung Quốc chế tạo. Nước Mỹ nếu còn dám phát động chiến tranh Triều Tiên, xâm lấn Áp Lục Giang

của Trung Quốc, cũng sẽ cho nước Mỹ nếm thử bom nguyên tử, xem bọn chúng còn có thể tự cho mình là siêu cường quốc được hay không.

Cho đến lúc đó, chỉ sợ siêu cường quốc duy nhất trên thế giới chính là Trung Quốc rồi…

Một giấc mộng giữa ban ngày này hình như là mơ mộng quá xa rồi!

Vương Chí Đạo không tự chủ được tự nhiên bật lên cười "Ha hả"!

Ô Tâm Lan đang ở bên cạnh thấy Vương Chí Đạo vô duyên vô cớ tự nhiên bật cười, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi, một lần nữa đưa tay sờ lên trán hắn, xác định xem rốt cuộc hắn có phải là đang lên cơn sốt hay không.

Vương Chí Đạo chộp được bàn tay trắng nõn của Ô Tâm Lan, không nhịn được liền nói: "Sờ vuốt cái gì mà sờ, ta rất bình thường, không hề nóng sốt!"

"Nếu không phát sốt tại sao ngươi lại cười ngu cái gì vậy?" Ô Tâm Lan thở hổn hển hỏi.

"Cái gì mà cười ngu, ta chỉ là đang nằm mơ giữa ban ngày, đến chỗ hưng phấn, không tự chủ được mà nở nụ cười mà thôi."

"Nằm mơ giữa ban ngày, ngươi đang nằm mơ thấy cái gì vậy? Vương Chí Đạo, ngươi không phải là đang nghĩ đến…" Ô Tâm Lan vừa nói đến chỗ này, mặt ngọc không khỏi đỏ bừng lên, cũng nguýt hắn một cái.

Vương Chí Đạo trừng mắt lên nhìn nàng, nói: "Suy nghĩ linh tinh bậy bạ cái gì đó, ta nằm mơ giữa ban ngày nhưng không mơ thấy mặt ngươi!"

"Không có ta? Ta đã biết rồi, ngươi có phải là nằm mơ giữa ban ngày mơ đến Chu Điệp tỷ có phải không?" Ô Tâm Lan vừa nói vừa không tự chủ được mà khóe môi run rẩy, vẻ mặt ủy khuất, lại làm cho bộ dáng nhìn cực kỳ đáng yêu.

"Nói hươu nói vượn! Ta chỉ là đang tự nghĩ đến đề nghị của Vương Á Tiêu mà thôi, ngươi lại nghĩ đi đâu thế, động lòng hay sao?"

"Ngươi mới là động lòng ấy!" Ô Tâm Lan mặt đang tái lại chuyển thành hồng, bất quá lại rất ngạc nhiên mà hỏi: "Ngươi là đang suy nghĩ đề nghị của Vương đại ca như thế nào, mà lại nghĩ đến xuất thần như vậy?"

"Ta đã quyết tâm rồi!" Vương Chí Đạo đứng phắt lên, nghiêm trang nói: "Ta không nghĩ lại sẽ ngồi im xem lịch sử phát sinh, ta quyết tâm cùng Vương Á Tiêu đi ám sát Viên đại đầu, ta muốn thay đổi lại lịch sử của thời đại này, để xem là Trung Quốc có thể phát triển được theo tưởng tượng của ta hay không!"

Ô Tâm Lan ngạc nhiên, bây giờ nàng rốt cuộc đã khẳng định, Vương Chí Đạo đúng là đã lên cơn sốt, hơn nữa cơn sốt không hề nhẹ, chỉ là chính nàng sờ vuốt không nhận ra được mà thôi!

77. Chương 88 Quái Vật Trên Quyền Đài (thượng)

Sau khi nhận được một lời khẳng định từ Vương Chí Đạo, Vương Á Tiêu mừng rỡ, ngay tối hôm ấy đã cáo từ rời đi, về báo cáo lại cho Hoàng tiên sinh. Vương Á Tiêu mới vừa đi, lại có ngay một người bạn cũ nữa đến chơi, nhưng lần này mới là người lúc trước Vương Chí Đạo từng đoán qua: Chu Quốc Phú.

Chu Quốc Phú đến thăm Vương Chí Đạo, chính là muốn rủ hắn cùng đi đến "Mộng ảo quán bar" của ông chủ Thái Gia Dương uống vài chén rượu, đồng thời muốn hắn đi xem một trận đấm bốc cực kỳ đặc sắc sắp diễn ra.

Vương Chí Đạo vốn cũng không muốn đi, chỉ có điều là miêu tả của Chu Quốc Phú về tay đấm bốc kia lại hấp dẫn được hắn, theo lời kể của Chu Quốc Phú, tay đấm bốc kia là đến từ Anh quốc, thực lực có thể còn muốn vượt trên cả hắn. Vương Chí Đạo đã biết được trình độ đấm bốc của Chu Quốc Phú, nếu như xếp hạng ở hậu thế, Chu Quốc Phú chính là đủ tư cách làm đối thủ của quyền vương thế giới chuyên nghiệp hạng trung. Một tay đấm bốc Anh quốc kia lại có thể được hắn coi trọng như vậy, thừa nhận bản thân mình không bằng đối phương, như vậy nhất định là chân chính siêu nhất lưu cao thủ đấm bốc rồi.

Vương Chí Đạo rất hiếu kỳ hỏi hắn: "Ngươi cùng hắn đã đánh thử chưa? Hắn qua mấy hiệp thì đánh bại được ngươi?"

Chu Quốc Phú nhưng lại ho khan một tiếng, nói: "Ta cùng hắn đã đánh qua một lần, phải dùng đến mười bảy hiệp ta mới đánh được hắn ngã xuống."

Vương Chí Đạo trợn mắt nói: "Ngươi mới vừa rồi còn nói thực lực của ngươi không bằng hắn?"

Chu Quốc Phú cười nói: "Ta chỉ nói là trình độ đấm bốc của ta không bằng hắn, hơn nữa thế cũng không đồng nghĩa là ta nhất định đánh không lại hắn. Trên thực tế ta đánh bại hắn là dùng ám chiêu, ta thừa lúc khi hắn không chú ý, dùng khuỷu tay ngầm đánh lên trúng vào huyệt tê dại ở bên trong khuỷu tay phải của hắn, làm cho hắn cánh tay phải không có cách nào nâng lên được, mới có thể ở hiệp thứ mười bảy đánh ngã hắn. Đấm bốc thực ra là không cho phép dùng đến khuỷu tay, cho nên mới nói trận chiến ấy là ta thắng cũng không vẻ vang."

"Thực là nhìn không ra được ngươi lại bỉ ổi như vậy!" Vương Chí Đạo cười "ha ha" nói: "Nhưng mà cũng phải công nhận là, thằng đó lại có thể khiến cho ngươi phải phạm quy mới có thể đánh ngã được hắn, thực lực của hắn đích thực là không phải tầm thường!"

Chu Quốc Phú gật gật đầu xác nhận: "Hắn đích xác là thực lực không phải tầm thường, chính là tay đấm bốc có kỹ thuật tốt nhất mà ta đã từng gặp phải. Thế nào, đêm nay hắn lại sẽ đến Mộng ảo quán bar đánh quyền, ngươi có muốn theo ta đến kiến thức một chút hay không, cũng có thể tùy tiện cùng hắn đánh một hồi?"

"Đấm bốc à?" Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Ta vốn chỉ quen dạng đánh võ đài không có bất cứ loại hạn chế gì. Nếu cùng đánh với một tay đấm bốc, ta sẽ không tự chủ được mà một cước đá vào hạ bộ hắn, hoặc là dùng thủ pháp bẻ khớp mà bẻ gãy đi cánh tay của hắn, đến lúc đó ngươi phụ trách hậu quả cho ta nhé!"

Chu Quốc Phú trợn ngược mắt lên, vội lắc đầu, nói: "Như vậy thì thôi đi, thằng đó là do Thái Gia Dương thật không dễ dàng gì mới mời được nó tới làm con gà đẻ trứng vàng cho hắn, bị ngươi đánh phế đi, Thái Gia Dương không tìm ta liều mạng mới là lạ. Chúng ta hay là chỉ đi tới quán bar uống một vài chén đi, dù sao chúng ta cũng đã lâu không gặp, đi tụ tập ăn chơi một chút đi hả? Nếu như ngươi đồng ý, ta cùng ngươi chơi đùa một trận đánh võ đài không hạn chế luật lệ. Thành thật mà nói, từ lần trước sau khi kiến thức qua thân thủ của ngươi, ta vẫn muốn cùng ngươi đánh một trận, đáng tiếc vẫn không có cơ hội. Lần này ngươi bất luận thế nào cũng đừng từ chối, nếu không thì chính là xem thường ta đó!"

Trợn mắt nhìn Chu Quốc Phú một lúc thật lâu, Vương Chí Đạo mới cười nói: "Nhìn càng không ra được, ngươi so với ta lại càng yêu thích võ đạo, suốt ngày chỉ muốn tìm người thi đấu! Được rồi, nếu như ngươi đã si mê võ đạo đến như thế, ta cùng ngươi đi quán bar đùa vui một hồi. Bất quá ngươi có muốn trước hết đi thăm đệ đệ của ngươi hay không, hắn chính là đang ở chỗ này làm đệ tử của ta!"

Chu Quốc Phú lập tức khoát tay nói: "Gặp hắn để làm cái gì chứ, tiểu tử này trước kia ngày nào cũng bám đuôi đi theo sau ta, đều làm cho ta phiền phức đến chết đi được. Khó mà được hắn đồng ý đến theo ngươi học bắn súng, khiến cho hắn phải nghiêm chỉnh ở yên chỗ này, nếu cho hắn biết là ta tới đây, nói không chừng lại muốn trốn ra chạy đi theo ta! Hay là đừng gặp nữa đi, chúng ta đi thôi!"

"Chu Quốc Phú tiên sinh, ngươi muốn cùng Vương Chí Đạo đi đâu thế?"

Một thanh âm dịu dàng êm ái cất lên làm Chu Quốc Phú vội dừng chân, quay đầu lại đã nhìn thấy Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan hai nàng, vội nói: "Nguyên lai là Chu Điệp tiểu thư hay sao, thật là đúng lúc, ta cùng Vương Chí Đạo đang muốn đi tới Mộng ảo quán bar của Thái Gia Dương vui chơi một chút, Chu Điệp tiểu thư có muốn cùng đi hay không?"

Chu Điệp chớp chớp đôi mắt đẹp, ưu nhã cười nói: "Đi tới chỗ ông chủ Thái hả, hay quá, ta hình như đã thật lâu không có đi qua chỗ ông chủ Thái rồi, cũng có chút nhớ đến chỗ đó! Được rồi, chúng ta đây cùng đi thôi! Tâm Lan, để ta mang em đi đến một chỗ vui chơi thật hay nhé!"

"Không thể được!"

Ô Tâm Lan vừa nghe thấy được đi đến một chỗ vui chơi thật hay, đang vui mừng đến không tự kiềm chế được, lại bị Vương Chí Đạo hất cho một chậu nước lạnh, đã thấy hắn cau mày nói: "Cô Chu Điệp, cái chỗ

đó chỉ có người trưởng thành đủ năng lực mới có thể vào được thôi, nàng chỉ là một tiểu nữ hài tử, đến chỗ đó sao thích hợp được? Hay là để cho nàng ở lại Tinh Võ Môn đi, việc bảo vệ cho cô tạm thời giao cho ta!"

Ô Tâm Lan nghe vậy không khỏi tức giận đến nỗi mắt hạnh trợn trừng, khẽ kêu lên: "Vương Chí Đạo, ngươi đang nói cái gì thế, ta là tiểu nữ hài tử hay sao? Ta so với ngươi còn lớn hơn hai tuổi, sớm đã trưởng thành rồi! Nếu nói tiếp thì chính ngươi mới là một tiểu hài tử, hẳn là ngươi không đủ tiêu chuẩn, không cho phép đi mới đúng!"

Vương Chí Đạo ngạc nhiên, không tự chủ được đưa tay tự sờ lên cái cằm bóng loáng của mình. Đúng vậy, nói về tuổi, hình như chính mình mới là người duy nhất chưa thành niên. Mặc dù tâm lý của mình đã sớm thành thục, nhưng là ở thời đại này, thân thể của mình vẫn chỉ là một gã thiếu niên chưa đến mười bảy tuổi. Chính mình tại sao lại quên mất chuyện này nhỉ?

Nhìn thấy Chu Điệp cùng Chu Quốc Phú đều là lộ ra bộ dáng không nhịn được cười, muốn cười nhưng lại không dám cười, Vương Chí Đạo có chút thẹn quá hóa giận, đối Ô Tâm Lan hung dữ quát ầm lên: "Ta là nam nhân, đi đến cái chỗ đó không sao cả, ngươi là một nữ hài tử, chỗ đó tốt nhất không nên đến, mau ở lại nhà cho ta!"

Ô Tâm Lan chưa từng bao giờ thấy Vương Chí Đạo dùng ngữ khí hung ác như vậy nói chuyện với chính mình, không khỏi hai vành mắt đỏ lên, đôi mắt đẹp bắt đầu rơm rớm lệ.

Chu Điệp nhìn thấy thế trong lòng cả kinh, vội vàng chạy đến an ủi, đồng thời hướng Vương Chí Đạo oán giận nói: "Ngươi cũng thiệt là, nói chuyện sao lại hung ác như vậy chứ? Cái chỗ kia cũng không phải là một nơi xấu xa gì, ta cũng đi đến đó cả mấy chục lần rồi, cũng không có xảy ra sự tình gì cả, nàng chỉ là đến chơi vui một chút thì có làm sao? Đúng là cứ làm to chuyện mà! Ngươi còn không mau hướng nàng xin lỗi đi!"

Trên thực tế cho dù Chu Điệp không nói ra, Vương Chí Đạo chứng kiến bộ dáng của Ô Tâm Lan đôi mắt đẹp đã trào lệ ướt, trong lòng đã sớm đầu hàng rồi, nghe vậy liền thở dài nói: "Quên đi, đi thôi đi thôi! Ta chỉ là đùa giỡn với ngươi một chút mà thôi, đừng có chỉ mới vừa một chút đã rơi nước mắt, ta quá sợ nữ hài tử các ngươi rồi!"

Ô Tâm Lan lau lau hai tròng mắt, mặt đỏ hồng lên nói: "Người nào hơi một chút rơi nước mắt, ngươi mới là rơi nước mắt ấy!"

Chu Điệp ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cười duyên nói: "Tốt rồi tốt rồi, hai người các ngươi đứng gây sự với nhau nữa, chúng ta mau đến quán bar uống một chén đi, hôm nay ta làm chủ hết!"

Sau khi Chu Điệp chuyển đến ở Tinh Võ Môn, đã không còn sử dụng chiếc xe Ford trước kia của mình. Thường thường lúc đi đóng phim thì công ty sẽ cho xe tới đón. Cũng may là Chu Quốc Phú ở Thượng Hải cũng là người trong nhà có xe có tiền, khi đến Tinh Võ Môn cũng đi bằng một chiếc xe Ford, nên làm cho hai cô gái đỡ phải vất vả đi bộ.

Đi đến trước Mộng ảo quán bar vốn đã lâu không tới, đám người Vương Chí Đạo lại chứng kiến rất nhiều người đang vây quanh cửa quán bar nhìn xem, tựa hồ như bên trong quán bar đã xảy ra sự việc gì làm cho người ta kinh hãi, khiến cho mọi người đứng xem kia vẻ mặt đều hoảng sợ.

Chu Quốc Phú thấy thế có vẻ lo lắng, nói: "Không phải là đang có người gây sự trong quán bar của Gia Dương chứ hả?"

Vội vàng đánh xe đến đỗ lại bên cạnh, đẩy cửa xe nhảy xuống, hướng vào quán bar chạy đi.

Vương Chí Đạo quay sang Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan nói: "Ô sư tỷ, cô Chu Điệp, hình như trong quán bar có việc phát sinh, các ngươi trước hết ngồi yên ở trên xe, đợi chúng ta đi nhìn một chút, nếu không có việc gì các ngươi sẽ xuống xe sau!"

Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp gật đầu, ngồi yên ở trong xe chờ đợi.

Nhanh chóng đuổi theo phía sau Chu Quốc Phú, khi đi tới trước cửa quán bar, Vương Chí Đạo lại hoảng sợ phát hiện ra có một người Tây dương đang nằm trên cáng được khiêng đi ra ngoài. Người đi theo bên cạnh

cáng này đúng là Thái Gia Dương, chỉ thấy hắn vẻ mặt sốt ruột, liên tục thúc giục mấy người khiêng cáng: "Nhanh, động tác nhanh lên một chút, đưa hắn đến bệnh viện nhanh! Nhanh lên một chút!"

Vừa nhìn thấy người Tây dương nằm trên cáng, Chu Quốc Phú vẻ mặt kinh ngạc, vội quay sang Vương Chí Đạo rất kích động nói: "Là hắn, chính là tay đấm bốc Anh quốc mà ta đã nói cho ngươi kia! Trời ơi, ai đã đem hắn đánh thành cái dạng như thế này?"

Vương Chí Đạo nghe vậy cẩn thận nhìn kỹ lại người Tây dương đang nằm trên cáng, chỉ thấy một tay đấm bốc Tây dương này là một thanh niên tóc vàng, người cao tay dài, trên thân người cơ bắp phát triển rất rắn chắc, thoạt nhìn đã thấy hắn đích xác là một tay đấm bốc giỏi. Nhưng là bộ dáng của hắn lúc này thật là vô cùng thê thảm, chẳng những bộ mặt bị đánh sưng thũng như cái bánh bao thịt, con mắt bên phải còn bị đánh rơi hẳn ra bên ngoài, chỉ còn dính vào hốc mắt, đung đưa dao động. Trên thân người lại có hai vết lõm, một vết lõm chính là ở trên xương quai xanh bên trái, hình như là bị người khác một quyền đánh nát xương quai xanh, lõm hẳn vào bên trong. Một cái vết lõm to nữa giống như thế ở dưới ngực phải, hơn nữa còn lớn hơn một chút, rất rõ ràng là bị người đánh cho một quyền gãy hết xương sườn, lại còn đem đoạn xương sườn gãy đánh ngập sâu vào bên trong cơ thể.

Chứng kiến mấy vết thương như vậy, Vương Chí Đạo âm thầm lắc đầu, đã biết được một tay đấm bốc Anh quốc này tuyệt đối không thể sống nổi. Vết thương nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ ngay cả bệnh viện ở hậu thế, xác suất cứu sống được cũng không lớn lắm.

Rốt cuộc là ai lại có lực ra quyền kinh khủng đến như vậy, một quyền có thể đem thân thể người ta đánh vào thành một cái hố to?

Vấn đề này đã được Chu Quốc Phú thay hắn hỏi Thái Gia Dương ngay rồi: "Gia Dương, đây là đã xảy ra chuyện gì, ai đã đem hắn đánh thành như vậy?"

"Quốc Phú, ta xong hết rồi!" Nhìn thấy Chu Quốc Phú, Thái Gia Dương vẻ mặt mếu máo nói: "Ta không biết hôm nay phạm phải cái gì kiêng kị, mà dẫn đến xui xẻo như thế này. Hôm nay vốn đang kinh doanh được rất tốt, ai biết được lại đột nhiên có một thằng đi đến, nói muốn đánh quyền. Ta thấy hắn vóc người rất tráng kiện, bộ dáng cũng rất khốc liệt, nên mới tưởng rằng sẽ được xem một trận đấu hay, liền cho hắn ký vào hợp đồng, rồi lại an bài một tay đấm bốc cho đấu với hắn. Ai ngờ được thằng này lại lợi hại đến kinh người, chỉ một quyền đã đem tay đấm bốc kia đánh chết ngay rồi. Sau đó hắn lại đòi ta phải tìm cho hắn một đối thủ nữa, nếu không sẽ đem quán bar của ta phá tan đi, ta cũng là bất đắc dĩ, liên tục cho bốn tay đấm khác lên đài, kết quả không có ai có thể chịu được một hiệp của hắn, đều bị nắm đấm khủng bố của hắn đánh cho nếu không chết ngay tại chỗ thì cũng là xương cốt gãy nát. Hơn nữa thằng này đúng là một thằng điên mà, đã đánh ngã được người ta nhưng còn không chịu dừng tay, nhất định đem đối thủ đánh cho không thể động đậy mới chịu dừng lại, ngay cả trọng tài ra ngăn cản hắn cũng bị hắn một quyền đánh cho văng xuống đài. Ta vốn là muốn tìm tuần bộ đem hắn đuổi ra ngoài, không ngờ hôm nay An Địch (Andy) cũng đến ngồi xem, hắn thấy thằng kia quá kiêu căng ngạo mạn, liền lên đài hướng thằng kia khiêu chiến. Kết quả các người cũng thấy rồi đó, An Địch bị nó đánh thành như vậy, cũng không biết có thể cứu sống được hay không?"

Chu Quốc Phú nghe vậy vẻ mặt càng hoảng sợ, cả giận nói: "Thật là buồn cười, thằng kia cho rằng quyền đài ở Mộng ảo quán bar là một nơi để giết người hay sao? Trận đấu đánh xong thì thôi đi, tại sao lại phải đem người khác đánh chết mới cam tâm?"

"Ta xem ra nó chính là lấy giết người làm niềm vui! Bây giờ nó vẫn đang ngồi trên quyền đài, chờ ta đi tìm đối thủ tiếp theo cho nó đấy!" Thái Gia Dương thở dài nói.

"Vậy để cho ta đi gặp nó! Ta thực rất muốn nhìn một chút xem nó có bao nhiêu kiêu ngạo!" Chu Quốc Phú cả giận hừ một tiếng, liền chuẩn bị xông vào.

Thái Gia Dương thấy thế, vội vàng ngăn hắn lại, nói: "Đừng đi vào, Quốc Phú, ngươi không có khả năng là đối thủ của nó đâu. Ngay cả An Địch cũng chỉ kiên trì được gần một hiệp, đã bị nó đánh ra thành cái dạng như thế này. Ngươi cùng An Địch chỉ là ngang tài cân sức, cùng hắn đánh nhau cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi!"

"Đừng vội, tỉnh táo một chút, chúng ta trước hết đi vào xem thằng kia một chút!" Chính là Vương Chí Đạo đã vỗ vỗ vai Chu Quốc Phú, hướng hắn đề nghị.

78. Chương 89 Quái Vật Trên Quyền Đài (trung)

Thằng đang đứng ở trên quyền đài kia đích thực là một siêu cấp cường tráng, thân mình cao phải đến một thước chín, cân nặng ít nhất hơn một trăm kilogram. Người da trắng, đầu cạo trọc lóc, cần cổ tựa hồ cùng cái đầu to thô như nhau. Cơ thịt trên nguwofi hắn không giống như những nam nhân cường tráng thông thường, trên người thằng này mỗi khối cơ bắp đều một dạng giống như từ sắt thép tôi luyện nhiều lần mà thành, đường nét rõ ràng giống như lấy đao mà khắc thành, cơ bụng cuồn cuộn nổi lên tám múi thịt dày đặc như khối thép, khiến cho người ta vừa nhìn đến đã biết chỉ sợ ngay cả dùng gậy đánh bóng chày toàn lực đánh lên nguwofi cũng không có cách nào làm cho hắn đau đớn. Còn sau lưng của hắn, từ hai vai xuống đến phần eo lưng, hình thành một cái hình tam giác cân, lúc hắn rung rung, nhìn giống như là sau lưng mọc ra một đôi cánh. Đã quen với sinh lý học cùng vận động học của cơ thể người, Vương Chí đạo biết được, một người có được dạng cơ lưng như thế, lực bạo phát đều là cực kỳ kinh người.

Hai chân hắn to lớn tráng kiện như cột thép, hai cái cẳng tay cơ bắp xoắn lại, từng đường gân guốc nổi lên thập phần rõ ràng, hai nắm tay nắm chặt da thịt nổi chai sần, phía trước nắm tay vẫn còn dính đầy máu tươi, thoạt nhìn qua tưởng như hắn đang đeo hai cái nắm đấm sắt màu đỏ. Chính là hai cái nắm tay đó, đã đem tay đấm bốc, thực lực vốn không dưới Chu Quốc Phu ở đây, đánh cho thành con mắt rơi ra ngoài, thân thể lõm vào thành hai cái hố sâu!

Dạng người như vậy, xưng gọi hắn là "quái vật" cũng không sai, vậy mà theo lúc Thái Gia Dương mô tả hắn, chỉ dùng qua loa là vóc người tráng kiện cùng bộ dáng rất khốc liệt, đúng là cũng bó tay!

Quái vật đầu trọc lóc kia dang trừng trừng đôi mắt xám xịt, lạnh lùng theo dõi đối thủ trước mặt hắn. Đối thủ này lại là một người Trung Quốc, bất luận là chiều cao hay cân nặng cũng đều có chút nhỏ bé.

Vương Chí Đạo có chút ngạc nhiên, hỏi Thái Gia Dương đang đứng bên cạnh: "Người này là ai vậy hả, hắn lá gan cũng thật là lớn đó, đã nhận thấy biểu hiện của quái vật đầu trọc kia rồi, mà vẫn còn dám đi lên!".

Thật không ngờ Thái Gia Dương cũng là vẻ mặt hết sức ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào người Trung Quốc kia, lại nói: "Ta cũng không nhận ra hắn hả, nhưng mà hình như bộ dáng của hắn có chút quen thuộc? Hả, ta nhớ ra được rồi, hắn hình như là một tên đi theo Trương gia!".

"Trương gia là ai?". Vương Chí Đạo hỏi.

"Là Trương Khiếu Lâm!". Trả lời là Chu Quốc Phú, chỉ thấy hắn thần sắc ngưng trọng nói tiếp: "Ta nhận ra người kia, hắn alf quyền thủ được Trương Khiếu Lâm bồi dưỡng ra, chuyên môn đánh hắc quyền ở võ đài ngầm của Trương Khiêu Lâm. Tên thật không biết, chỉ biết hắn biệt hiệu gjoi là "Hung lang, chính là quyền thủ đánh giỏi nhất dưới tay Trương Khiếu Lâm, đánh hắc quyền chưa từng thất bại, chính là một cây tiền của Trương Khiếu Lâm!".

"Hung Lang!". Vương Chí Đạo lẩm bẩm nhắc lại một lần cười nói: "Một danh hiệu này hô lên cũng không tệ, có sát khí, mặc dù không biết thực lực hắn như thế nào, nhưng là chỉ bằng vào hắn đã dám đứng ở trước mặt quái vật đầu trọc kia, cũng đã chứng minh được hắn có đủ dũng khí, tin tưởng thực lực hắn nhất định sẽ không kém!".

Thái Gia Dương chỉ vào hai người đang ngồi ở một chỗ, hạ giọng nói: "Đã nhìn thấy chưa? Trương Khiếu Lâm đang ngồi ở kia đó, ngay bên cạnh hắn là một tay người nước Nga, chính là cùng đến đây với quái vật đầu trọc kia, hắn tự xưng hắn là người đại diện cho quái vật đầu trọc".

"Chúng ta đi sang đó nghe xem bọn hắn nói chuyện gì?". Vương Chí Đạo vừa nói vừa dẫn đầu mấy người đi tới chỗ Trương Khiếu Lâm cùng tay người nước Nga kia.

"Áo Ba La tiên sinh, ngươi mang người của ngươi đến Trung Quốc mục đích làm cái gì đây? Chỉ nghe Trương Khiếu Lâm hướng gã người nước Nga kia đặt câu hỏi.

Áo Ba La người nước Nga, đại diện cho quái vật đầu trọc, hãnh diện cười nói: "Ta chính là nghĩ muốn chứng minh cho toàn thế giới biết được, dân tọc Nga La Tư chúng ta chính là dân tộc mạnh nhất thế giới, mà Ba Lạc Phu (Belanov), niềm kiêu hãnh của Nga La Tư chúng ta, chính là người mạnh nhất trên toàn thế giới!".

Trương Khiếu Lâm nghe vậy cười lớn nói: "Áo Ba La tiên sinh, ngươi cho rằng chạy đến quán bar này đánh chết vài tay đấm bốc, là có thể chứng minh quyền thủ của ngươi là quyền thủ mạnh nhất trên toàn thế giới!".

"Đương nhiên không phải!". Áo Ba La rất nhẹ nhàng cười nói: "Trung Hoa võ sĩ hội" của người Trung Quốc các ngươi không phải đang có ý định ba tháng sau sẽ tổ chức Đại thi đấu võ thuật toàn quốc ở tại Thượng Hải này hay sao? Nước Nga chúng ta hướng Trung Hoa võ sĩ hội để xin một cái thiệp mời, đến lúc đó Ba lạc Phu cũng sẽ tham gia. hơn nữa, Anh Pháp, Đức, Ý , Mỹ, Úc các nước cũng đều đã huwonsg Trung Hoa võ sĩ hội đòi thiệp mời, yêu cầu để cho các quyền thủ của quốc gia mình cũng được tham gia. Đến lúc đó Đại hội thi đấu võ thuật toàn Trung Quốc của các ngươi sẽ chuyển thành Vạn Quốc (World Cup) võ thuật đại thi đấu. Nghe nói Nhật Bản cũng đang tuyển mộ cao thủ hàng đầu của bọn họ đưa đến Thượng Hải, cũng muốn tranh hùng tại Vạn Quốc võ thuật đại hội. Nhật Bản đã phái ra một người tên là Cao Nguyên Bổn, liên lạc với quyền thủ đại biểu cho tất cả các nước bao gồm có cả nước Nga, nói là muốn cùng chúng ta hợp tác, cùng nhau đem những thứ thần thoại gì đó về võ thuật Trung Quốc đánh tan hết. Cao Nguyên Bổ kia thậm chí còn tuyên ngôn rằng sẽ "làm cho người Trung Quốc rõ ràng, bọn họ chỉ là Đông Á bệnh phu!".

Lại cười ha ha một hồi, Áo Ba La lại nói: "Cao Nguyên Bổn hướng chúng ta yêu cầu, ba tháng nữa khi tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội, đem tất cả các võ giả Trung Quốc đánh hạ xuống dưới lôi đài, mười danh hiệu đầu bảng đều do chúng ta chiếm lấy hết!".

"Lại là nằm mơ giữa ban ngày nữa hay sao, tiểu Nhật Bản quả thực là thích nằm mơ giữa ban ngày mà. Bao nhiêu lần đã tới các võ giả Trung Quốc khiêu chiến, lần nào cũng bị đánh cho vô cùng thê thảm, đều cụp đuôi chạy về mất. Sau đó lại vẫn không biết hối cải, lại bắt đầu nằm mơ giữa ban ngày, kết quả thế nhưng lại vẫn không hề thay đổi, vẫn là giấc mộng đẹp bị đánh cho tan nát! Áo Ba La tiên sinh, người nước Nga các ngươi cũng sẽ khôgn giống như tiểu Nhật Bản đấy chứ?".

Nói chuyện chính là Vương Chí Đạo, hắn nghe được khẩu khí kiêu ngạo khinh miệt của Áo Ba La, liền không nhịn được mà liền nói ra luôn.

Áo Ba La quay lại, nhìn thấy đám người Vương Chí Đạo cùng Chu Quốc Phú, ngạc nhiên hỏi: "Vị này là người nào đây? Khẩu khí sao lại cuồng ngạo như vậy?".

Trươgn Khiếu Lâm nhìn thấy Vương Chí Đạo, trong mắt âm quang chợt lóe, cười hắc hắc một tiếng, hướng Áo Ba La giới thiệu nói: "Áo Ba La tiên sinh, để ta giới thiệu với ngươi , vị này chính là Tinh võ môn đệ tử Vươgn Chí Đạo. Ngươi đừng coi thường hắn tuổi còn nhỏ, nhưng hiện nay hắn chính là nhân vật đang làm náo động Thượng Hải nhất đó. Ngươi biết không, Nhật Bản đã vài lần phái ra cao thủ hướng hắn khiêu chiến, kết quả đều bị hắn giết chết sạch, bây giờ cả Thượng Hải đều công nhận hắn là thiếu niên anh kiệt võ công lợi hại nhất. Người Nhật Bản hiện nay đối với hắn vừa hận vừa sợ đó! Cho nên hắn tuyệt đối có tư cách cuồng ngạo! Áo BA La tiên sinh, ngươi có muốn để cho quyền thủ của ngươi cùng hắn đấu một chút hay không? Bất quá ta khuyên nguwoi tốt nhất không nên, Vương Chí Đạo một khi ra tay là tất phải giết người, vạn nhất quyền thủ của ngươi chết ở dưới tay của hắn, ba tháng nữa ở Vạn Quốc võ thuật đại hội, nước Nga các ngươi chỉ sợ khôgn còn có ai tham dự nữa thôi!".

Chu Quốc Phu thấp giọng nói bên tai Vương Chí Đạo: "Thằng cha Trương Khiếu Lâm này quả thật là âm hiểm, ghĩ muốn khiêu khích để cho quái vật đầu trọc kia cùng ngươi đánh một trận đó, ngươi ngàn vạn lần đừng để mắc mưu hắn!".

Vươgn Chí đạo lạnh lùng đáp lại: "Yên tâm ta khôgn có ngư như vậy!".

Chỉ nghe thấy Áo Ba La hừ lạnh một tiếng, nhìn Vương Chí Đạo nói: "Nguyên lai ngươi chính là Vương Chí Đạo kia đó hả, ta vừa mới tới Thượng Hải đã đuwojc nghe qua đại danh của ngươi rồi. Mượn của người Trung Quốc các ngươi một câu nói: Quả nhiên là thiếu niên anh hùng, hậu sinh khả úy! Bất quá ngươi không có khả năng đánh thắng được BA Lạc Phu. Ba Lạc Phu chính là chiến sĩ tốt nhất của nước Nga chúng ta. Hắn vốn đến từ Tây Bá Lợi Á (Siberri), đã ở tại nơi lạnh nhất thế giới này đến hai mươi năm, chịu qua mọi loại huấn luyện gian khổ nhất. Có thể dùng tay nhấc lên được cả đầu máy xa lửa, một quyền

đánh xuyên qua lớp băng dày nửa thước, hai tay xé rách đôi một con lang, càng có thể dùng tay không mà đánh gục được được cả gấu Bắc Cực. từ khi ta phát hiện ra hắn, đã dẫn hắn đi chu du khắp thế giới, cùng quyền thủ khắp nơi trên thế giới đánh nhau, chết ở trên tay hắn đến nay đã có cả hơn hai trăm ngươi rồi. Người tuổi trẻ, ngươi nếu mà đánh với Ba Lạc Phu, chỉ cần một quyền là Ba Lạc Phu có thể kết liễu tính mạng của ngươi!".

Nghe thấy Áo Ba La khoe khoang như thế, Trương Khiếu Lâm vội nói: "Nếu Áo Ba La tiên sinh đối với quyền thủ của mình đã tự tin như vậy, thế thì không bằng ta đem Hung Lang gọi xuống đài, để cho quyền thủ của ngươi đánh trước với Vương Chí Đạo một trận. để cho chúng ta đánh cuộc một chút, xem Ba Lạc Phu có phải lợi hại như lời ngươi nói hay không, một quyền có thể đánh chết được Vương Chí Đạo, hay là sẽ bị Vương Chí Đạo đánh chết đây?".

"Trương Khiếu Lâm!". Chính là Chu Quốc Phú đã không thể nhịn được nữa, đối hắn quát lên: "Ngươi cho rằng Vương Chí Đạo là công cụ kiếm tiền của ngươi hay sao? Ngươi gọi hắn đánh là hắn đi đánh hay sao? Tại sao ngươi không nói rằng như vậy thì để quái vật đầu trọc kia cùng ngươi đánh một trận, để cho chúng ta xem quái vật đầu trọc kia vài quyền đem ngươi đánh chết là tốt rồi!".

Trương Khiếu Lâm nghe vậy biến sắc, đứng phắt dậy đối Chu Quốc Phú quát: "Chu Quốc Phú, ngươi dám nói chuyện với ta như vậy hay sao? Có tin rằng Trương Khiếu Lâm ta chỉ mở miệng nói một câu, là có thể khiến cho Chu gia các ngươi diệt môn?".

Chu quốc Phú không hề sợ hãi cùng Trương Khiếu Lâm đối mặt với nhau, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng ngươi là anh em kết nghĩa với Hoàng Kim Vinh thì có gì là to tát đâu, Chu Quốc Phú ta không hề sợ ngươi, có khí phách ngươi lên lôi đài cùng ta đánh một trận!".

"Quốc Phú, đừng như vậy!". Thái Gia Dương vội vàng kéo Chu Quốc Phu lại, quay sang Trương Khiếu Lâm cười nói: "Trương gia, đều là người Trung Quốc, không nên trước mắt người Tây Dương đấu đá với nhau, để cho bọn họ cười nhạo người Trung Quốc chúng ta là không đoàn kết!".

"Ha ha ha" tiếng cười to lại vang lên, chính là Áo Ba La lại cười, lại thấy hắn đối Trươgn Khiếu lâm nói: "Trương gia, hình như là chúng ta còn đang đánh cuộc trận đấu quyền này mà? Ngươi hết lần này đến lần khác đều gây chuyện với người ngoài làm cái gì? ngươi muốn Ba Lạc Phu cùng Vương Chí Đạo đánh một trận cũng không có vấn đề gì, nhưng là chúng ta có nên trước hết đánh cuộc xong trận này hay không? Ngươi sẽ không phải là đang mất đi tự tin với quyền thủ của mình đấy chứ?".

Trương Khiếu Lâm hừ lạnh một tiếng, hung ác trừng mắt nhìn Chu Quốc Phu một cái, rồi lại khôgn đánh tới hắn nữa, ngồi xuống dối diện Áo Ba La nói: "Áo Ba La tiên sinh, ngươi ý định đánh cuộc như thế nào đây?".

"Hai vạn, dùng tiền tệ của người Trung Quốc các ngươi, ta cá là Ba Lạc Phu có thể trong một hiệp đánh chết quyền thủ của ngươi!". Áo Ba La tự tin nói.

"Áo Ba La tiên sinh quá hẹp hòi rồi, năm vạn, năm vạn đi, ta cá là Hung Lang có thể kiên trì được đến hiệp đấu thứ hai mới chết!".

Lời này của Trương Khiếu Lâm vừa nói ra, Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương vừa là giật mình tức giận, nhưng lại vừa là trong tâm ớn lạnh, trừng mắt nhìn hắn. Còn tưởng rằng hắn là muốn đánh cuộc cho quyền thủ của mình sẽ đánh thắng Ba lạc Phu, không nghĩ tới thế nhưng hắn lại đánh cuộc là quyền thủ của chính mình chịu được mấy hiệp thì bị đối phương đánh chết. Thằng cha này, quả nhiên vô tình vô nghĩa còn hơn cả thông thường!

"Được!". Áo Ba La một tiếng đáp ứng xong luôn nói: "Vậy đánh cuộc năm vạn, ta muốn để cho các ngươi kiến thức thêm một chút thực lực cường đại của Ba Lạc Phu. Bắt đầu đánh đi! Ba Lạc Phu, nghe đây, trong một hiệp giết chết hắn cho ta!".

Theo một tiếng hô này của Áo Ba La đối với Ba Lạc Phu, vốn vẫn đang đứng trừng mắt nhìn Hung Lang, Ba lạc Phu giống như là ngửi được mùi máu tanh hưng phấn nổi lên, gầm to một tiếng huy động quyền phải trầm trọng như búa máy nhằm hướng Hung Lang vọt đến.

Đối diện với hình thể như một con gấu lớn khát máu kia, Hung Lang sắc mặt vẫn tỉnh táo, mộtcasi lắc người đã tránh khỏi một quyền này, sau đó phi thân nhảy dựng lên phát ra một cước nhằm đá lên đầu Ba Lạc hu.

"Chát!". Một tiếng, như là đá lên trên viên đá hoa cương cứng rắn nhất, Ba Lạc Phu chẳng những không có phản ứng gì, ngay cả đầu hắn một chút lay động cũng không có.

Hung Lang trong lòng cả kinh, biết rõ Ba lạc Phu này khả năng chịu đòn quá kinh người, quyền cước bình thường đều giống như nhau, căn bản là không thể mảy may đả thương được hắn, lập tức quyền phải vụt nhô lên ngón tay giữa, lấy thủ pháp thấu cốt quyền đánh về phía cạnh cần cổ Ba Lạc Phu, cố gắng cắt đứt động mạc chủ bên cạnh cần cổ Ba Lạc Phu.

Nhưng là, Ba Lạc Phu cũng không phải chỉ là một quái vật chỉ biết cậy sức mạnh kinh người, hắn cũng đã tiếp thu qua huấn luyện kỹ xảo chiến đấu, phản ứng tốc độ so với Hung Lang cũng không hề chậm hơn. Tay trái duỗi một phát, lập tức đã bắt được nắm tay của Hung Lang. Sau đó nhe răng ra, nắm tay phải siết chặt, một quyền cực mạnh đánh vào trên cánh tay phải Hung Lang.

Chỉ nghe thấy rắc một tiếng thật to, cánh tay phải của Hung Lang đã bị Ba Lạc Phu một quyền này hung bạo đánh cho đầu khớp xuowng gãy rời ra, xương gãy còn đâm thủng thịt xuyên ra ngoài. Cả cánh tay pahri của Hung Lang chỉ còn nhờ một chút da thịt để dính lại trên bả vai mà thôi.

Tiếng kinh hô nổi lên khắp bốn phía, chính là đám khán giả Tây dương miễn cưỡng lưu lại trong quán bar cùng với đám người đứng vây kín của quán nhìn vào xem, bị dạng tình huống đáng sợ này làm cho kinh hãi cùng hô to lên.

Ba Lạc Phu luôn luôn không chịu dừng tay lại, quyền phải khủng bố lại một lần nữa vung lên, lần này mục tiêu chính là trên đầu của Hung Lang.

"Phành!". Một tiếng lớn, Hung Lang vì cánh tay phải bị đánh gãy mà đau đến mức chóng mặt suýt hôn mê, không thể né tránh được, bị Ba Lạc Phu một quyền cực nặng này đánh trúng, cả cái đầu hắn lập tức bị đánh gãy gập về phía sau, cái gáy thậm chí còn chạm cả xuống lưng, xương cổ từ cổ họng đâm thủng lòi ra ngoài.

Hai quyền, chỉ dùng có hai quyền đã đem Hung Lang đánh chết ngay, hơn nữa lại còn dùng một phương pháp ghê người mà đánh chết.

Lần này ngay cả Trương Khiếu Lâm cũng kinh ngạc đến một lúc thật lâu, sau đó nhưng lại nhếch mép mắng một câu: "Mẹ nó, đúng là phế vật vô dụng, hại lão tử thua mất năm vạn đồng!".

79. Chương 90 Quái Vật Trên Quyền Đài (hạ)

Áo Ba La nhếch miệng cười, quay sang Trương Khiếu Lâm sắc mặt đang xanh mét, nói: "Nhờ được năm vạn của ngươi, Trương tiên sinh. Ta sớm đã nói với ngươi rồi, Ba Lạc Phu chính là người có thực lực cường đại nhất trên thế giới, không ai có thể ở dưới quyền của hắn mà kiên trì được nổi một hiệp, thế nhưng ngươi lại cứ nhất định không chịu tin. Ha ha, không phải Áo Ba La ta xem thường người luyện võ Trung Quốc các ngươi, nhưng là người luyện võ Trung Quốc các ngươi thật sự là không được!"

Trương Khiếu Lâm trong ánh mắt âm quang chợt lóe, nhìn Vương Chí Đạo liếc mắt một cái, âm âm cười nói: "Áo Ba La tiên sinh, lời ngươi vừa nói không thể đúng được. Ba Lạc Phu của ngươi bất quá chỉ là đánh chết một tay quyền thủ bình thường của ta mà thôi, chỉ bằng vào đó mà cũng tự cho là người cường đại nhất trên thế giới, thực là quá cuồng vọng rồi đó. Đừng quên ở nơi này còn có một vị thiếu niên cao thủ đó, Ba Lạc Phu nếu có bản lĩnh đem hắn đánh bại, ta mới có thể thừa nhận Ba Lạc Phu đúng thực là người cường đại nhất trên toàn thế giới."

Áo Ba La nghe vậy đưa mắt liếc nhìn Vương Chí Đạo một cái, cười ha hả nói: "Ngươi nói thiếu niên cao thủ chính là hắn đó sao? Thấy được biểu hiện kinh người của Ba Lạc Phu như vậy, cho dù Ba Lạc Phu đồng ý đánh với hắn, chỉ sợ hắn cũng không có đủ can đảm mà thượng đài đâu. Quên đi, nhìn hắn tuổi còn trẻ như vậy, Áo Ba La ta có chút mềm lòng, không nhẫn tâm để cho hắn bị Ba Lạc Phu đánh chết. Như vậy đi, Vương Chí Đạo, chỉ cần ngươi hướng Trương tiên sinh thừa nhận, Ba Lạc Phu chính là người có thực lực

cường đại nhất trên thế giới này, ngươi không phải là đối thủ của hắn. Ta sẽ bảo Ba Lạc Phu thả cho ngươi đi, như thế nào?"

Vương Chí Đạo liếc mắt nhìn Trương Khiếu Lâm một cái, thầm nghĩ tên này thật là một tiểu nhân âm hiểm, nhất định phải tìm một cơ hội đem hắn giết đi, nếu không chính mình sớm muộn sẽ bị hắn hại chết. Dù sao trong lịch sử cũng nói Trương Khiếu Lâm đến khi Nhật Bản công hãm Thượng Hải đã đầu hàng theo người Nhật Bản, trở thành tay sai cho Nhật Bản, chết không đáng tiếc.

Nghe xong lời Áo Ba La nói, Vương Chí Đạo lạnh nhạt cười, đáp lại: "Thật đáng tiếc, Áo Ba La tiên sinh, Ba Lạc Phu của ngươi thực lực mặc dù không kém, nhưng là còn cách người cường đại nhất vẫn còn xa lắm. Người Trung Quốc chúng ta có câu 'thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân'. Những người mà thực lực còn cường đại hơn so với Ba Lạc Phu của ngươi, trên thế giới này còn rất nhiều. Những thứ khác chưa cần nói đến, chỉ cần nhìn lực sát thương, ta đã từng gặp qua một người lực sát thương so với hắn còn cường đại hơn nhiều. Hơn nữa, Ba Lạc Phu của ngươi lực sát thương hình như chỉ giới hạn ở nắm đấm, mà người ta đã thấy kia, vô luận là quyền, chưởng, khuỷu tay, đầu gối đều có thể đạt được 'nhất kích tất sát', mỗi một kích so với nắm đấm của Ba Lạc Phu bên ngươi uy lực còn mạnh mẽ hơn nhiều!"

"Không có khả năng!" Áo Ba La quả quyết bác bỏ, nói: "Chưa có người nào mà lực sát thương lại có thể mạnh hơn so với Ba Lạc Phu, nắm đấm của Ba Lạc Phu trên thế giới này chính là vũ khí đáng sợ nhất, không có khả năng có người nào lại so được với hắn! Ngươi nói xem người kia là ai, gọi hắn đến đây cùng Ba Lạc Phu đánh một trận!"

Vương Chí Đạo thầm nghĩ, nếu chính mình thật sự đi gọi Lý Thư Văn đến cùng với Ba Lạc Phu này đánh một trận, chỉ sợ lão trước hết đã đánh với mình một trận rồi. Một lão quái vật kia, so với Ba Lạc Phu còn đáng sợ hơn kia, chính mình có lẽ không nên trêu chọc vào thì tốt hơn. Lờ mờ cười, Vương Chí Đạo đối Áo Ba La nói: "Thật đáng tiếc, hắn không phải là ta gọi là có thể đến được ngay. Chỉ có điều ta tin tưởng, lấy tính tình của hắn, đến ba tháng nữa khi Vạn Quốc võ thuật đại hội, hắn nhất định sẽ chạy đến tham gia, nếu như Ba Lạc Phu của các ngươi có thể còn sống được đến lúc đó, ta đây sẽ có thể cho các ngươi dẫn kiến một chút."

Vương Chí Đạo trong lòng lại đang nghĩ đến, dù sao Lý Thư Văn cùng với bản thân mình đã hình thành xu thế xung khắc như nước với lửa, có thể gây xích mích cho lão cùng Ba Lạc Phu kia đánh một trận cũng thật tốt. Nói về lực sát thương, Lý Thư Văn có thể dễ dàng một chưởng đã đem đầu đối thủ chụp vỡ, thậm chí về sau mấy năm, trong lúc thể hiện trước mặt đầu lĩnh quân phiệt Đông Bắc Trương Tác Lâm, đã đem huấn luyện viên võ thuật Nhật Bản là Cương Bổn một chưởng đánh cho đầu thụt hẳn vào trong lồng ngực, loại lực sát thương đáng sợ đó, so với lực sát thương của Ba Lạc Phu có thể một quyền đánh gãy xương cổ của Hung Lang, thì tuyệt đối vẫn còn mạnh hơn. Nói về khả năng chịu đòn, ngay cả lấy Thái quyền thủ vốn lực sát thương xưng hùng xưng bá, cũng không thể đả thương Lý Thư Văn dù chỉ mảy may, chỉ sợ khả năng chịu đòn của lão cũng không bị ở dưới Ba Lạc Phu này. Đương nhiên, điểm yếu duy nhất của Lý Thư Văn có lẽ chỉ là không thể đánh lâu, nhưng là lấy kinh nghiệm đánh nhau của Lý Thư Văn, hơn nữa thằng Ba Lạc Phu kia hình như cũng thích tốc chiến tốc thắng, phỏng chừng hai người đánh nhau có lẽ không đến một phút đồng hồ là có thể kết thúc. Đến lúc đó nếu như Lý Thư Văn có thể một chưởng bổ vào trên mặt Ba Lạc Phu, hoặc là dùng công phu Thiết Sơn Đả lão từng dùng để húc văng cửa sắt dày nặng trong đại lao, đánh lên người Ba Lạc Phu, chỉ sợ Ba Lạc Phu cho dù thật sự là người thép, cũng trăm phần trăm bị đánh ngã xuống.

Vấn đề là, như thế nào mới có thể kích động cho Lý Thư Văn cùng Ba Lạc Phu đánh một trận, mà không để cho lão cùng mình đánh trước một trận đây?

Đang còn đau đầu suy tư, lại nghe thấy Trương Khiếu Lâm tiếp tục chia rẽ, nói: "Áo Ba La tiên sinh, ngươi nghe được chưa? Hắn nói nếu như Ba Lạc Phu của ngươi có thể sống được đến lúc đó, ý tứ chính là, nếu như Ba Lạc Phu của ngươi muốn cùng hắn đánh một trận, sẽ không sống nổi cho đến lúc đó đâu. Ha ha, điều này không phải là hắn tự khoe khoang khoác lác đâu, người Nhật Bản mỗi một lần hướng hắn khiêu chiến, kết quả đều là nhận lấy tử vong mà về thôi. Áo Ba La tiên sinh, ta chính là lo lắng cho Ba Lạc Phu của ngươi đó!"

Hừ lạnh một tiếng, Áo Ba La hiển nhiên đã bị Trương Khiếu Lâm chọc giận rồi, quay sang Vương Chí Đạo giận dữ nói: "Được, người trẻ tuổi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, để cho Ba Lạc Phu cùng ngươi đánh một

trận, ta đây rất muốn nhìn xem, ngươi như thế nào có thể đem Ba Lạc Phu đánh bại!"

Chu Quốc Phú trong lòng kinh hãi, vội vàng kéo kéo tay áo Vương Chí Đạo, khẽ nói với hắn: "Đừng có trúng phải mưu kế của Trương Khiếu Lâm!"

Thái Gia Dương thì cố làm ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Ta nói hai vị Trương gia, Áo Ba La tiên sinh, xin nghe ta một lời. Một cái quyền đài kia của ta chỉ là một nơi để cho khách nhân xem trò tiêu khiển mà thôi, cũng không phải là sinh tử lôi đài. Ba Lạc Phu tiên sinh hôm nay ở trên quyền đài này đã đánh chết bảy người rồi, khách nhân của ta đều bị các vị hù dọa chạy hết. Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ quán bar rượu của ta sau này không thể mở ra được nữa. Hai vị, xin để cho ta một chút mặt mũi, xin thôi đi cho. Dù sao ba tháng nữa ở Thượng Hải cũng sẽ cử hành Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, đến lúc đó các người lại đánh nhau cũng không có muộn hả!"

Trương Khiếu Lâm âm âm nói: "Ông chủ Thái, ngươi tốt nhất không nên làm ảnh hưởng tới thú vui đánh cuộc quyền đài của ta cùng Áo Ba La tiên sinh. Ngươi yên tâm, tổn thất trong quán bar của ngươi sẽ do ta phụ trách bồi thường, cùng lắm thì sau này ta đem quán bar của ngươi mua lại là được rồi!"

"Trương gia, ông…" Thái Gia Dương trong lòng cuống lên, liền nói không nên lời.

Vương Chí Đạo vỗ vỗ bờ vai hắn, làm một động tác giúp cho hắn khoan tâm, sau đó quay sang Trương Khiếu Lâm nói: "Trương tiên sinh, ngươi cho rằng ta là quyền thủ của ngươi hay sao? Muốn đem ta ra để đánh cuộc cùng với Áo Ba La tiên sinh? Tốt thôi, ngươi muốn cho ta cùng Ba Lạc Phu cùng đánh một trận cũng không phải là không thể được, nhưng ta cũng muốn đặt cược, cùng ngươi đánh cuộc một trận. Trương tiên sinh, ngươi có can đảm này hay không đây?"

Trương Khiếu Lâm nghe vậy âm âm cười nói: "Quyền thủ cũng muốn đặt cược vào trận đấu quyền hay sao, không thành vấn đề, ngươi nghĩ muốn cá cược với ta như thế nào?"

"Chỉ trong năm hiệp, ta sẽ đánh ngã Ba Lạc Phu!"

"Tốt, rất có dũng khí! Chỉ có điều không phải ta không tin ngươi đánh không lại Ba Lạc Phu, nhưng là ta không tin ngươi có thể chỉ trong năm hiệp đã đánh ngã hắn. Như vậy đi, ta xuất ra năm vạn đánh cuộc rằng ngươi không thể nào trong năm hiệp có thể đánh ngã được Ba Lạc Phu!"

"Trương tiên sinh thật sự là quá keo kiệt hay sao? Chỉ nghĩ rằng có năm vạn đã có thể làm cho ta cùng Ba Lạc Phu đánh một trận, ngươi thực sự tưởng rằng ta là quyền thủ do ngươi nuôi hay sao?"

"Vậy ngươi nghĩ muốn đánh cuộc nhiều ít bao nhiêu đây?" Trương Khiếu Lâm hỏi lại.

"Năm trăm vạn!" Vương Chí Đạo xòe cả năm đầu ngón tay, đối Trương Khiếu Lâm nói: "Ngươi dám xuất ra năm trăm vạn cùng ta cá cược, ta liền lên quyền đài cùng Ba Lạc Phu đánh nhau!"

"Năm trăm vạn!" Trương Khiếu Lâm nghe vậy khóe miệng không tự chủ được mà co giật vài cái. Phải biết rằng ở thời đại này, tiền tệ rất có giá trị, đời sau không thể sánh bằng. Chỉ cần có một ngàn cũng đủ cho một người bình thường chi dùng cả đời rồi, năm trăm vạn cơ hồ tương đương với gia sản của phú ông tỷ phú ở hậu thế. Trương Khiếu Lâm mặc dù có rất nhiều tiền, nhưng chỉ sợ là chưa chắc đã có thể xuất ra đủ được năm trăm vạn đánh cược.

Bất quá sau khi suy nghĩ một chút, Trương Khiếu Lâm nhưng lại âm âm cười nói: "Vương Chí Đạo, không phải ta xem thường ngươi, nhưng ngươi có thể xuất ra được năm trăm vạn đánh cược hay sao?"

"Hắn không xuất ra thì ta sẽ xuất ra!" Chu Quốc Phú đang đứng bên cạnh lập tức đáp lời thay Vương Chí Đạo: "Trương Khiếu Lâm, Chu gia ta ở Thượng Hải mặc dù thế lực không lớn bằng ngươi, nhưng là tuyệt đối so với ngươi lại có nhiều tiền hơn. Năm trăm vạn này ta cam đoan xuất ra hết. Để xem ngươi có dám đánh cuộc này hay không?"

"Ta có cái gì mà không dám!" Trương Khiếu Lâm hừ lạnh một tiếng, giọng nói trở thành ác độc: "Tốt, Vương Chí Đạo, mặc dù có thằng ngốc nguyện ý vì ngươi mà xuất ra khoản tiền đó, ta vẫn cùng ngươi đánh cuộc năm trăm vạn, nếu như ngươi không thể trong năm hiệp đánh ngã được Ba Lạc Phu, chính là ngươi thua, ngươi lên quyền đài đi!"

"Trước hết đừng có gấp!" Vương Chí Đạo bình tĩnh quay sang Thái Gia Dương nói: "Ông chủ Thái, phiền toái ông mang bút giấy đến đây, để Trương tiên sinh viết ra một chút hợp đồng!"

Cười nhạt một tiếng, Vương Chí Đạo lại quay sang Trương Khiếu Lâm nói: "Trương tiên sinh, không phải là ta không tin ngươi, chỉ là tín dụng của ngươi thật sự rất không tốt, cả Thượng Hải mọi người đều biết lời Trương tiên sinh nói ra tuyệt đối không thể tin tưởng. Cho nên ta muốn ngươi trước hết ký vào bản hợp đồng, miễn cho ngươi thua rồi lại ăn quỵt nợ! À, được rồi, Áo Ba La tiên sinh, lúc trước ngươi cùng Trương tiên sinh đánh cuộc trận quyền, có cùng hắn ký hợp đồng hay không, nếu như không có, ta thật tiếc phải nói cho ngươi biết, chỉ sợ tiền thắng cuộc của ngươi, một xu cũng không lấy được đâu."

Câu nói cuối cùng chính là nói với Áo Ba La, Áo Ba La nghe vậy không khỏi kinh hãi, vội vàng quay sang hỏi Trương Khiếu Lâm: "Trương tiên sinh, hắn nói không phải là thật đấy chứ? Ngươi sẽ không nghĩ là ăn quỵt của ta đấy chứ?"

Trương Khiếu Lâm tức giận đến nỗi quát ầm lên như sấm, đối Vương Chí Đạo quát: "Vương Chí Đạo, ngươi nói năng hàm hồ hươu vượn cái gì, dám vu hãm nhân phẩm của ta hay sao?"

Vương Chí Đạo từ trong tay Thái Gia Dương tiếp nhận bút mực, đặt xuống trước mặt Trương Khiếu Lâm, lạnh nhạt nói: "Ngươi có nhân phẩm sao? Như vậy hướng chúng ta chứng minh đi! Trương tiên sinh, ký vào bản hợp đồng này xong, chúng ta sẽ rất tin tưởng ngươi có nhân phẩm."

Bị bao nhiêu người ở đó đều nhìn chằm chằm vào mình, Trương Khiếu Lâm khóe miệng lại giật giật thêm một chút nữa, rốt cục không thể không cầm lấy cây bút, viết xuống một phần hợp đồng.

Chứng kiến Trương Khiếu Lâm viết chữ, Vương Chí Đạo không nhịn được bật lên một tràng cười ha hả.

Trương Khiếu Lâm thẹn quá hóa giận, nói: "Vương Chí Đạo, ngươi cười cái gì, cười lão tử chữ viết khó xem quá hay sao?"

"Không dám, không dám, mặc dù Trương tiên sinh đích thực là chữ rất khó xem." Không đợi cho Trương Khiếu Lâm lại tức giận lần nữa, Vương Chí Đạo lại nói: "Trương tiên sinh, ngươi có biết hay không, ta tại sao nhất định lại phải bức ngươi viết ra một phần hợp đồng này? Bởi vì ta phỏng đoán, ngươi toàn bộ gia sản chưa chắc có đủ năm trăm vạn, lấy thói quen tiêu tiền như nước của ngươi mà nói, có thể có được một trăm vạn là cực hạn rồi. Muốn có thể huy động đủ được một số tiền này, chỉ sợ ngươi phải hướng hai người anh em kết nghĩa của ngươi mà vay mượn. Chỉ sợ số tiền lớn đến như vậy, e rằng anh em kết nghĩa của ngươi cũng không dám dễ dàng cho ngươi vay mượn đâu! Trương Khiếu Lâm, ngươi nghe rõ, ta muốn ngươi phải thua táng gia bại sản. Đã không có tiền, ta xem còn có ai chịu đi theo ngươi làm càn!"

Trương Khiếu Lâm biến sắc, có chút kinh nghi bất định, nói: "Vương Chí Đạo, nghe khẩu khí của ngươi, hình như rất nắm chắc được trong năm hiệp sẽ đánh bại được Ba Lạc Phu hả!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi hiểu rất rõ về ta, xem ra không phải thế. Nếu như ngươi thật sự hiểu rõ ta, chắc cũng biết ta từ xưa đến giờ không phải là một người hay kích động, lại càng không làm những sự việc mà bản thân mình chưa có nắm chắc. Nếu như ta chưa có chứng kiến được biểu hiện của Ba Lạc Phu, có lẽ ta cũng sẽ giống như là Hung Lang, không đến một hiệp đã bị hắn đánh chết rồi. Nhưng là sau khi đã xem qua biểu hiện của hắn, ta đã có được biện pháp đối phó. Bởi vì ta đây am hiểu nhất, chính là nhìn được ra nhược điểm của địch nhân, sau đó công phá!"

Đang đứng ở bên cạnh, Chu Quốc Phú nghe vậy thấp giọng ghé sát vào tai hắn hỏi": "Ngươi nói có phải là sự thật không đây? Vương Chí Đạo, ngươi chính là ngàn vạn lần không thể thua đấy, bằng không ta phải đi nhảy sông tự vẫn rồi!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cảm động nói: "Chu huynh, đa tạ sự quan tâm của ngươi, ta đây có thể quen biết một bằng hữu như ngươi, thật đúng là đến thế giới này không có uổng phí!"

Không ngờ lại nghe Chu Quốc Phú nói: "Làm gì có ai quan tâm đến ngươi! Ta là quan tâm năm trăm vạn của ta đó!"

80. Chương 91 Ngàn Cân Thần Lực Vương

Chứng kiến Vương Chí Đạo thể hiện ra bộ dáng tự tin chắc chắn, Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương không tự giác mà cũng bị lây, cũng đối với hắn có cảm giác tự tin hẳn lên.

Trái lại Trương Khiếu Lâm lại là có chút kinh nghi bất định, thầm nghĩ như vậy tiểu tử này chẳng lẽ thật sự có nắm chắc chỉ cần năm hiệp sẽ đánh bại Ba Lạc Phu? Ừ, rất có khả năng, tiểu tử này cũng không phải ngu ngốc, đã chứng kiến biểu hiện đáng sợ như vậy của Ba Lạc Phu, nếu không có nắm chắc tại sao lại mạo hiểm như thế, trừ khi hắn thật không muốn sống nữa rồi! Nếu mà như vậy, chính mình phải thua trận cược năm trăm vạn này hay sao? Đây không phải là số lượng nhỏ đâu! Không được, tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy, bây giờ không quản gì đến mặt mũi nữa, kiểu gì cũng phải ngăn cản bọn họ thi đấu, thua trận cược năm trăm vạn thì không thể là chuyện đùa được!

Trương Khiếu Lâm kinh hãi, Áo Ba La cũng kinh hãi như thế. Thường hay nói: Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền đi ngàn dặm. Thượng Hải này chính là một địa phương mà tin tức lại còn truyền đi nhanh đến mức quỷ dị. Sự việc Ninja Nhật Bản tập kích Tinh Võ Môn, trừ một mình Thuyền Việt Hoành Sơn, còn lại toàn bộ chết trận, cơ hồ chỉ ngay trong một đêm hôm đó đã truyền đi cho mọi người ở Thượng Hải đều biết. Áo Ba La thân đang ở Thượng Hải, đương nhiên là đã nghe được tin đồn này, hơn nữa hôm trước Cao Nguyên Bổn đến du thuyết hắn vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, lại càng khẳng định đó là một sự việc có thật. Chỉ có điều là mọi sự đồn đại đều sẽ bị thổi phồng, nhất là những người không tận mắt chứng kiến qua, còn lấy chuyện thổi phồng thêm rồi mới truyền đi. Sự việc các Ninja Nhật Bản tập kich Tinh Võ Môn càng truyền càng phóng đại, hơn nữa Cao Nguyên Bổn lại giải thích hàm hồ, nên vốn là Vương Chí Đạo dùng súng giải quyết được hơn hai mươi tên Ninja cùng bảy tay súng, nhưng sau khi truyền ra bên ngoài, cuối cùng đã biến thành Vương Chí Đạo chỉ dùng bàn tay không đánh gục tới hơn hai trăm Ninja, lại còn bắt sống Thuyền Việt Hoành Sơn. Có một số dân chúng thậm chí còn đem tất cả công lao trong trận đánh đó đổ hết lên người Vương Chí Đạo, đưa hắn khuếch trương thành một siêu cấp cao thủ trên trời hiếm có dưới đất vô song, lăng không búng ngón tay liền giết chết một gã Ninja, hét lớn một tiếng liền đánh ngã mười gã Ninja, quả thực so với sư phụ hắn Hoắc Nguyên Giáp còn lợi hại hơn gấp trăm lần.

Áo Ba La ban đầu nghe đến mấy cái lời đồn đại này vốn dĩ không tin, nhưng từ khẩu khí úp mở hàm hồ của Cao Nguyên Bổn mà xem ra, đám Ninja Nhật Bản kia bại dưới tay Vương Chí Đạo đúng là sự thực. Hơn nữa Áo Ba La cũng từng nghe qua Vương Chí Đạo đánh trọng thương Tỉnh Thượng Khoan, giết chết em trai Tỉnh Thượng Khoan là Tỉnh Thượng Hùng Nhân, sau khi vượt ngục, lại tiếp tục một chiêu liền giết chết ngay Liễu Sinh phái cao thủ Thu Sơn cùng Tông chủ Liễu Sinh Tông Nhị. Những sự việc này cùng với những lời đồn đại về sự việc đêm hôm ấy làm cho hình tượng Vương Chí Đạo trong tâm trí Áo Ba La càng ngày càng trở nên đáng sợ, quả thực như ác ma hạ phàm, kinh khủng vô cùng. Mặc dù khi Áo Ba La chứng kiến bộ dáng thực sự của Vương Chí Đạo, ảo tưởng trong lòng ầm ầm sụp đổ, một chút cũng không thể tin được rằng hắn so với Ba Lạc Phu còn mạnh hơn. Nhưng là hắn cũng biết rõ người nổi danh như thế không thể rỗng tuếch, hơn nữa hắn ít nhiều cùng bị ảnh hưởng bởi thần thoại về võ thuật Trung Quốc thần bí khó lường, tưởng rằng cao thủ võ thuật Trung Quốc mỗi người đều là thoạt nhìn tướng mạo không phô trương, nhưng chính là thâm tàng bất lộ, một khi đã bộc lộ ra liền đáng sợ cực kỳ. Vương Chí Đạo danh tiếng vang lừng như vậy, vừa lại thể hiện ra mấy cử chỉ kinh tâm động phách như thế, bản thân hắn nhất định có chỗ hơn người. Cho nên Áo Ba La chứng kiến Vương Chí Đạo như vậy nói chắc như đinh đóng cột, trong năm hiệp đánh ngã Ba Lạc Phu, theo bản năng cảm giác được nhất định là hắn có thần công tuyệt kỹ gì có thể đối phó được Ba Lạc Phu, lập tức không tự chủ được cảm thấy luống cuống, làm sao còn có thể dám để cho quyền thủ của mình đi mạo hiểm.

Áo Ba La vội vàng đối Vương Chí Đạo cùng Trương Khiếu Lâm nói: "Này này, ta nói hai vị, các ngươi đây là đang làm cái gì chứ? Ba Lạc Phu nhưng là quyền thủ của ta chứ, cũng không phải là công cụ để các ngươi đánh cuộc quyền? Các ngươi muốn đánh cuộc quyền thì có thể, nhưng là đừng đem Ba Lạc Phu ra đánh cuộc!"

Vương Chí Đạo "ha ha" cười nói: "Được rồi, chúng ta như thế nào lại quên mất Áo Ba La tiên sinh đây. Ba Lạc Phu chính là quyền thủ của Áo Ba La tiên sinh, chúng ta đánh cuộc quyền sao có thể không tính cho ngươi một phần? Như vậy đi, Áo Ba La tiên sinh, ta với ngươi cũng đánh cuộc một trận, dù sao ta hiện nay đang muốn có tiền xài, buôn bán làm ăn thêm một chút cũng tốt. Ngươi ra giá đi, ý định đánh cuộc

Ba Lạc Phu mấy hiệp đánh ngã ta hả? Trước hết phải nói rõ một chút, ta không thích người quá keo kiệt, cho nên ngươi ra giá không thể thấp hơn một trăm vạn, ta tin tưởng lấy tài lực của Áo Ba La tiên sinh mà nói, một trăm vạn cũng chỉ là một con số nhỏ, đúng không? Hơn nữa ta cũng tin tưởng, Chu huynh nhất định còn có thể xuất ra một trăm vạn này, cho dù hắn không đưa ra được, ông chủ Thái cũng có thể xuất ra được. Có đúng không, ông chủ Thái?"

Thái Gia Dương nghe vậy hãi hùng khiếp vía, thầm nghĩ, mẹ nó chứ, tiểu tử ngươi tưởng rằng một trăm vạn là bao nhiêu tiền đây? Chỉ là tiền mua một chai rượu hay sao? Bảo ta xuất ra là ta phải xuất ra hay sao, ta cũng không có nhiều tiền như Chu Quốc Phú kia! Tuy vậy nhưng biểu hiện ra ngoài hắn vẫn hiên ngang ngẩng đầu tươi cười nói: "Đúng vậy, Áo Ba La tiên sinh, ngươi yên tâm đi, một trăm vạn này Thái Gia Dương ta đồng ý xuất ra!"

Vương Chí Đạo càng nói ra như thế, Áo Ba La lại càng khẳng định hắn nhất định là có thần công tuyệt kỹ gì có thể đối phó được Ba Lạc Phu, đương nhiên lại càng không có dũng khí mạo hiểm như vậy. Ho khan một tiếng, Áo Ba La liền nói: "Xin lỗi, người tuổi trẻ, Ba Lạc Phu hôm nay đã đánh rất nhiều trận, đã mệt mỏi rồi, không thể lại bồi tiếp ngươi được nữa. Ngươi nếu thật sự muốn cùng Ba Lạc Phu đánh một trận, như vậy đợi ba tháng nữa đến lúc Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu sẽ cùng hắn đánh đi hả! Bây giờ chúng ta còn có việc, xin cáo từ trước!"

"Chậm đã!" Vương Chí Đạo thế nhưng lại ngăn cản hắn, nói: "Ta cùng Trương tiên sinh đã ký hợp đồng, ngươi làm sao có thể nói không đánh là không đánh được đây? Năm trăm vạn này của ta không thể để trượt được đâu!"

Áo Ba La cả giận nói: "Cái đó là chuyện của các ngươi, Ba Lạc Phu không phải là quyền thủ của các ngươi, dựa vào cái gì có thể để cho các ngươi lợi dụng đánh bạc đây?"

Trương Khiếu Lâm thấy Áo Ba La không muốn cho Ba Lạc Phu đánh, trong lòng rất là vui mừng, nhưng lại làm ra bộ dáng vẻ mặt khó khăn, đối Vương Chí Đạo thở dài nói: "Áo Ba La tiên sinh nói cũng hợp lý hả, Ba Lạc Phu đúng là không phải quyền thủ của chúng ta, người ta không muốn, chúng ta đích xác không có lý do gì buộc hắn cùng ngươi đánh quyền, thật là đáng tiếc! Không bằng như vậy đi, dù sao ba tháng sau đây các ngươi đều phải tham gia Vạn Quốc đại thi đấu võ thuật, không bằng đến lúc đó chúng ta lại đánh cuộc, được không?"

Chu Quốc Phú đứng bên cạnh nghe vậy không nhịn được liền học theo Trương Khiếu Lâm phát ra mấy tiếng cười "âm âm" lạnh, sau đó nói: "Trương gia sẽ không phải là đang sợ thua năm trăm vạn kia đấy chứ? Lúc trước ngươi không phải rất muốn làm cho Vương Chí Đạo cùng Ba Lạc Phu đánh một trận hay sao?"

"Chu Quốc Phú, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên chọc giận ta! Không phục ngươi đi mà đánh!" Trương Khiếu Lâm không thể nhịn được nữa liền đối Chu Quốc Phú nói.

"Chỉ cần Trương gia dám lên quyền đài, Chu Quốc Phú ta đương nhiên phụng bồi!" Chu Quốc Phú không hề có chút khoan nhượng nào.

"Ngươi..."

Mắt thấy Chu Quốc Phú cùng Trương Khiếu Lâm sẽ nổi lên xung đột, Vương Chí Đạo vội nói: "Hai vị, xin các ngươi đừng ở chỗ này ồn ào làm cho đám người Tây dương nhìn thấy chê cười có được không? Áo Ba La tiên sinh, ngươi nghĩ không cho ta đánh cùng Ba Lạc Phu cũng được. Nhưng là ta muốn ngươi thu hồi câu nói lúc trước. Ngươi nói người luyện võ Trung Quốc chúng ta đều là không được, Ba Lạc Phu là người cường đại nhất trên thế giới này, ta muốn ngươi sửa lại, sau đó hướng người Trung Quốc chúng ta xin lỗi. Nếu không như thế, cho dù ngươi không muốn, ta cũng sẽ cùng Ba Lạc Phu đánh một trận, đến lúc đó không còn chuyện năm hiệp mới đánh ngã hắn đơn giản như trước đâu. Một khi đã ở dưới lôi đài, ta ra tay giết người chỉ vài giây đồng hồ là đã có thể xong rồi!"

Áo Ba La tức giận nói: "Vương Chí Đạo, ở đây là thế giới có pháp luật, ngươi không thể tùy tiện giết ngươi!"

"Như vậy Ba Lạc Phu lúc trước đánh chết mấy tay quyền thủ kia thì nói như thế nào đây? Chẳng lẽ là hắn có thể tùy tiện giết người hay sao, các ngươi hình như là không có ký Sinh Tử Trạng gì đó chứ? Vương Chí Đạo hỏi ngược lại.

Áo Ba La cứng đờ mồm miệng, nói không ra lời. Hắn cuối cùng rõ ràng rồi, tại sao khi Cao Nguyên Bổn kia nói chuyện với mình về Vương Chí Đạo, lại nói Vương Chí Đạo lợi hại nhất không phải là võ công, mà là công phu miệng lưỡi, cùng hắn tranh cãi nhau trên cơ bản chỉ tự rước lấy nhục. Bây giờ hắn cuối cùng cũng lãnh giáo rồi.

Một tiếng cười to, đột nhiên nghe được một âm thanh xen miệng nói vào: "Áo Ba La tiên sinh, ngươi nếu không muốn Vương Chí Đạo cùng quyền thủ của ngươi đánh, như vậy để cho ta tới cùng quyền thủ của ngươi đánh một trận, như thế nào? Dù sao ta cũng là người Trung Quốc đây, nếu như ta có thể đánh bại quyền thủ của ngươi, ngươi phải xin lỗi, thừa nhận người Trung Quốc mới là dân tộc cường đại nhất thế giới, người nước Nga các ngươi căn bản là không được!"

Mọi người nghe thấy thế đều ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trung niên chừng trên dưới ba mươi tuổi, đang hướng bọn họ đi tới. Người trung niên này mặc một cái áo dài xanh bằng vải bố, mày rậm mắt to, vóc người khôi ngô, thoạt nhìn đúng là một tay tráng hán.

Người trung niên này đi tới trước mặt đám người Vương Chí Đạo, trước hết đối Vương Chí Đạo ôm quyền nói: "Tiểu huynh đệ, mới vừa rồi ta ở ngoài cửa nghe được các ngươi tranh luận, ngươi Vương Chí Đạo đại danh ta ở Thượng Hải cũng đã nghe qua, vốn tưởng rằng sắp được chứng kiến một trận đánh nhau đặc sắc, không nghĩ đến người Tây dương này lại khiếp đảm như thế. Cũng được, nếu hắn khiếp đảm thì để cho ta tới cùng quyền thủ của hắn đánh đi, ta muốn cho hắn biết, rốt cuộc người nước nào mới là dân tộc cường đại nhất trên thế giới này!"

Vừa nói xong hắn lại chuyển sang Áo Ba La nói: "Thế nào, Áo Ba La tiên sinh. Ngươi sẽ không phải là ngay cả ta cũng sợ hãi đấy chứ, không dám cho quyền thủ của ngươi đánh với ta hay sao?"

Áo Ba La trong lòng kinh nghi bất định, từ trên xuống dưới đánh giá người trung niên này một lần, sau đó cẩn thận hỏi: "Xin hỏi ngươi là ai?"

"Tại hạ Vương Tử Bình!"

Lời này vừa ra, Chu Quốc Phú liền thấp giọng nói bên tai Vương Chí Đạo: "Thật khéo hả, lại là người cùng họ với ngươi. Người cùng họ với ngươi ở Thượng Hải quả thật là không ít hả! Bất quá người này cũng là cực kỳ có dũng khí, dám hướng quái vật đầu trọc kia khiêu chiến!"

"Hắn không phải là có dũng khí, hắn là tuyệt đối có thực lực này!" Vương Chí Đạo trong lòng cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới hóa ra người trung niên này chính là một trong những võ giả nổi danh nhất trong thời kỳ Dân quốc, Vương Tử Bình, người này thực lực không hề thua kém so với siêu cấp cao thủ Lý Thư Văn kia!

"Ngươi cũng biết Vương Tử Bình này sao? "Chu Quốc Phú hiển nhiên chưa từng nghe qua đại danh của Vương Tử Bình.

"Không quen biết hắn, nhưng là hắn ở Sơn Đông rất có danh tiếng, hắn có một danh hiệu gọi là 'Ngàn cân thần lực vương'." Vương Chí Đạo trả lời.

" 'Ngàn cân thần lực vương', khí lực của hắn rất mạnh hay sao?"

"Nghe nói hắn có thể là người có khí lực lớn nhất trên thế giới này!"

Chu Quốc Phú nghe vậy trợn tròn hai tròng mắt, trừng trừng nhìn Vương Chí Đạo, khó hiểu nói: "Ngươi là nghe ai nói vậy? Tại sao ta chưa từng nghe qua? Gia Dương, ngươi đã nghe qua chưa?"

Thái Gia Dương vẻ mặt mờ mịt lắc đầu, hiển nhiên cũng chưa từng nghe qua đại danh của Vương Tử Bình này.

Hai người bọn họ chưa từng nghe qua, Áo Ba La cùng Trương Khiếu Lâm hiển nhiên cũng chưa từng nghe nói qua. Áo Ba La không khỏi trong lòng cười lanh một tiếng, thầm nghĩ: Ta không cho Ba Lạc Phu đánh với Vương Chí Đạo, là bởi vì Vương Chí Đạo ở Thượng Hải thanh danh vang lừng, có thể là người có chân tài thực học, còn Vương Tử Bình nhà ngươi thì sao? Ha ha, còn chưa từng nghe gọi qua. Hiển nhiên là cũng chưa được chứng kiến biểu hiện kinh người của Ba Lạc Phu, cho nên mới không biết trời cao đất rộng chạy tới hướng Ba Lạc Phu khiêu chiến. Ngươi nghĩ rằng ta cho rằng người Trung Quốc các ngươi người

nào cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ hay sao? Cũng được, ngươi đã muốn chạy đến tìm cái chết, ta để cho Ba Lạc Phu thành toàn cho ngươi!

Áo Ba La liền ho khan một tiếng, nghĩ ra mấy lời thật tốt, đang muốn nói ra, không nghĩ tới thế nhưng Trương Khiếu Lâm lại giành nói trước: "Vị huynh đệ này thật là có dũng khí, đáng kính, đáng kính! Áo Ba La tiên sinh, ngươi xem, nếu người ta đã có yêu cầu như vậy, ngươi nếu vẫn còn cự tuyệt thì đúng là có chút không thể hiểu nổi đó. Ngươi mau cho hắn cùng Ba Lạc Phu đánh một trận đi, vừa lúc chúng ta có thể quay lại đánh cuộc thêm một trận nữa!"

Áo Ba La thuận thế đẩy thuyền, nói: "Được rồi, nếu như vậy, vậy thì xin mời lên quyền đài đi. Chỉ có điều, ta muốn nói trước một câu, sau khi lên đài, sinh tử tự chịu, không có quan hệ gì đến ta."

Hai tên vô liêm sỉ trực tiếp đem Vương Chí Đạo coi như không nhìn thấy nữa.

81. Chương 92 Lực Vương Hàng Quái Vật

Vương Chí Đạo không ngờ lại cười hì hì tiến lại gần, đối Trương Khiếu Lâm cùng Áo Ba La nói: "Hai vị tiên sinh, lại muốn đánh cuộc quyền tiếp hay sao? Ta có thể tham gia được chứ?"

Trương Khiếu Lâm vẻ mặt cao ngạo ngẩng đầu lên, đưa mắt liếc xéo hắn một cái, hỏi: "Ngươi có tiền sao?"

Vương Chí Đạo cười "ha ha", nói: "Hình như ta mới vừa rồi cầm năm trăm vạn cùng ngươi đánh cuộc, ngươi đã không dám chơi thì phải!"

Trương Khiếu Lâm hừ lạnh một tiếng, đối với lời châm chọc của Vương Chí Đạo coi như không nghe thấy, lại hỏi: "Lần này ngươi ý định cùng chúng ta đánh cuộc như thế nào?"

"Ta luôn luôn cùng Trương tiên sinh đặt trái ngược nhau, Trương tiên sinh đặt cho người nào thắng, ta liền đặt người đó thua. Cuộc chứ hả? Ha ha, ta xem Trương tiên sinh cũng thật không có khả năng bỏ ra được năm trăm vạn đặt cuộc rồi, vậy thì đánh năm mươi vạn là tốt rồi. Dù sao thì Chu huynh của ta cũng là người nghĩa khí, sẽ thay ta trả tiền!"

Chu Quốc Phú hạ giọng rít lên hung dữ bên tai Vương Chí Đạo: "Năm mươi vạn ta có thể bỏ ra thay cho ngươi, nhưng là nếu ngươi làm cho ta bị thua, ta sẽ đem ngươi đánh cho một trận thật tàn bạo!"

Lại hừ lạnh một tiếng, Trương Khiếu Lâm nói: "Ta đặt Ba Lạc Phu thắng, ngươi sẽ đặt Ba Lạc Phu thua sao? Đây là đặt xong không thể đổi ý!"

"Yên tâm, ta tuyệt đối so với Trương tiên sinh càng hiểu được cái gì gọi là tín dụng!" Cười cười một chút, không hề để ý đến sắc mặt Trương Khiếu Lâm đang rất khó coi, Vương Chí Đạo lại quay sang Áo Ba La nói: "Áo Ba La tiên sinh, ngươi cũng nên cùng cá cược với ta nhỉ? Dù sao ngươi cũng là muốn đặt cho quyền thủ của ngươi thắng, đúng không? Ta với ngươi cũng đánh cuộc một trận, đồng dạng là năm mươi vạn, ngươi thấy thế nào?"

Áo Ba La trợn trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một chút, rồi lại cau mày nói: "Không đúng hả, ngươi cùng Trương tiên sinh cũng là đánh cuộc như thế nào, cùng ta đánh cuộc cũng như thế. Như vậy không phải là để cho ngươi chiếm tiện nghi hay sao. Nếu Ba Lạc Phu thua, chúng ta mỗi người phải thua cho ngươi năm mươi vạn, ngươi không phải là thắng được một trăm vạn hay sao, như vậy không phải là quá bất công hả?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Áo Ba La tiên sinh, số học cùng tính toán xem ra cũng rất có vấn đề hả, đây là các ngươi chiếm tiện nghi mới đúng. Bởi vì các ngươi thua, chỉ cần một người chồng ra năm mươi vạn. Ta thua, chính là một người chồng ra một trăm vạn, vậy rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi đây?"

Áo Ba La nghe vậy nét mặt gia nua không tự chủ được mà đỏ hồng, có chút xấu hổ nói: "Nguyên lai là ta nghĩ sai rồi. Được rồi, ngươi đã nhất định đánh cuộc như vậy, ta đây sẽ chơi với ngươi. Vị Vương Tử Bình tiên sinh ở kia sao, ngươi có thể lên quyền đài được rồi!"

Vương Tử Bình vẫn một mực đứng ở đằng kia, nghe bọn họ cầm lấy chính mình để đánh cuộc quyền, sắc mặt cũng vẫn rất bình tĩnh, không có gì biến hóa. Sau khi nghe được Áo Ba La gọi hắn lên quyền đài, hắn

mỉm cười đi lên, khi lướt qua bên người Vương Chí Đạo, đột nhiên nói một câu: "Một trăm vạn thắng được kia, một nửa cho ta!"

"Ba mươi vạn!" Vương Chí Đạo cò kè mặc cả, nói: "Đây là tiền Chu huynh xuất ra, hắn có quyền được hưởng một phần!"

Vương Tử Bình rất lấy làm kỳ lạ, hỏi lại: "Vương Chí Đạo, ngươi không quen biết ta, tại sao lại tin tưởng ta thắng đến như vậy?"

"Bởi vì ngươi là Vương Tử Bình!" Vương Chí Đạo đáp không cần suy nghĩ.

Vương Tử Bình cười to, nói: "Hay, nghe được một câu nói này của ngươi, ba mươi vạn thì ba mươi vạn, chỗ đó cũng đủ để ta khai trương một cái trường thuốc ở Thượng Hải rồi!"

Vương Tử Bình cởi bỏ áo dài, bên trong chỉ mặc độc một thân áo ngắn không tay cùng quần dài, cánh tay để trần tráng kiện dị thường, làm cho Áo Ba La cùng Trương Khiếu Lâm thấy vậy cũng không tự chủ được đều hãi hùng khiếp vía, âm thầm đưa cẳng tay của hắn so sánh với cẳng tay của Ba Lạc Phu một chút. May là, cẳng tay của Ba Lạc Phu vẫn tráng kiện hơn. Áo Ba La cùng Trương Khiếu Lâm vừa lại không tự chủ được cùng thở phào một hơi, cũng cảm giác được năm mươi vạn đồng của bản thân mình đã được bảo hộ rồi. Đáng tiếc bọn họ không biết rằng, cánh tay to lớn hơn cũng không đồng nghĩa với khí lực mạnh mẽ hơn, cái đó còn phải xem một chút chất lượng cơ thể nữa.

Vương Tử Bình đi lên trên quyền đài, cười tủm tỉm đưa mắt nhìn Ba Lạc Phu một cái, nói: "Thân thể của ngươi thoạt nhìn rất cường tráng hả, khí lực nhất định rất lớn đúng không? Có biết chơi đọ lực húc hay không? Không bằng chúng ta trước hết đấu một trận lực húc, để so xem ai khí lực mạnh hơn, thế nào?"

Ba Lạc Phu hiển nhiên là nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, nghe vậy vẻ mặt nghi hoặc nhìn xuống Áo Ba La ngồi bên dưới quyền đài. Áo Ba La trong lòng lại mừng rỡ, thầm nghĩ ngươi đây quả là muốn chết rồi, so cái gì tốt không so, lại khăng khăng muốn cùng Ba Lạc Phu so khí lực, không biết rằng Ba Lạc Phu chính là người khí lực lớn nhất trên thế giới này hay sao? Ngươi là thua chắc rồi!

Lo lắng Vương Chí Đạo sẽ xen miệng làm Vương Tử Bình đổi ý, Áo Ba La vội vàng lấy tiếng Nga hướng Ba Lạc Phu hét lớn: "Ba Lạc Phu, hắn muốn cùng ngươi húc nhau đấu khí lực. Ngươi mau đẩy ngã chết hắn cho ta, làm cho hắn kiến thức một chút lực lượng của ngươi đi!"

Ba Lạc Phu nghe vậy nhìn nhìn một chút Vương Tử Bình kia, vóc người nhỏ bé hơn hẳn so với hắn, liền nhe răng cười lên một tiếng, song chưởng mở ra, khom eo cúi người, từng bước từng bước tiến lại gần Vương Tử Bình.

Vương Tử Bình cũng cười cười, hắn học theo bộ dáng Ba Lạc Phu, song chưởng mở ra, cũng nửa khom eo lưng, hiển nhiên là muốn cùng một đại quái vật Ba Lạc Phu kia đấu lực húc nhau.

Dưới quyền đài Chu Quốc Phú thấy thế đầu óc muốn xỉu, quay sang Vương Chí Đạo la lên: "Xong hết rồi, xong hết rồi, chúng ta thua chắc rồi, người này rõ ràng là một gã ngu ngốc mà, tại sao lại muốn cùng quái vật đầu trọc kia đấu khí lực, làm thế này không phải là muốn chết hay sao?"

Vương Chí Đạo lại mỉm cười, nói: "Yên tâm một chút chớ nóng nảy, hắn không phải là người ngu ngốc đâu, lực lượng của hắn trên thực tế là rất cường đại, chưa chắc đã thua dưới quái vật đầu trọc kia đâu, ngươi cứ ngồi xuống xem là được!"

Chu Quốc Phú bán tín bán nghi, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm lên hai người trên quyền đài.

Chỉ thấy Vương Tử Bình cùng Ba Lạc Phu hai tay đã cùng gác đan lên nhau, giống như là hai con trâu húc nhau, đầu đối đầu, cánh tay tỳ lên cánh tay. Làm cho mọi người giật mình chính là, cả hai người đều rõ ràng đứng yên ở đó, người nào cũng không có bị người kia đẩy đi.

Ba Lạc Phu một tiếng gầm nhẹ, cơ bắp toàn thân đều nổi phồng lên, trên cổ cùng hai cẳng tay thậm chí gân xanh còn nổi lên rõ ràng, không ngừng rung động, hiển nhiên là đang dùng hết toàn lực.

Nhưng là khiến cho đám người Áo Ba La cùng Trương Khiếu Lâm khiếp sợ chính là, Vương Tử Bình thế nhưng lại hoàn toàn vững vàng đứng ở đó, hai chân giống như hai cái đinh đóng chắc vào mặt đất, một

bước cũng không lui lại. Hơn nữa nhìn vẻ mặt hắn không có chút cảm giác nào là đang phải dùng hết khí lực, nét mặt hắn thậm chí còn như đang mỉm cười.

Trong lúc đám người Áo Ba La cùng Trương Khiếu Lâm đang há hốc miệng ra, Vương Tử Bình lại phản kích, hắn quát to một tiếng, bỗng nhiên đem thân thể khổng lồ của Ba Lạc Phu đẩy lui về phía sau một bước, sau đó lại đè ép xuống dưới, đem nửa thân trên của Ba Lạc Phu đè gập hẳn xuống, tiếp theo lại giữ chặt lấy hai cánh tay Ba Lạc Phu lôi về trước vừa đè vừa ôm, một phát liền ôm ngược lấy sau eo lưng Ba Lạc Phu, phát lực nhấc bổng lên trên, mạnh mẽ đem thân thể to lớn của Ba Lạc Phu giơ bổng lên trên đỉnh đầu mình.

Tiếp theo, Vương Tử Bình lại đem thân thể Ba Lạc Phu dốc ngược đầu xuống dưới, nặng nề quật mạnh xuống đất.

"Rầm" một tiếng thật lớn, quyền đài bị trọng lượng cơ thể rất lớn của Ba Lạc Phu chấn động lung lay lung lay, thiếu chút nữa thì sụp đổ. Mà Ba Lạc Phu thì bị nện xuống dưới mạnh đến nỗi đầu lệch sang một bên, xương cổ thiếu chút nữa thì bị bẻ gãy.

Áo Ba La, Trương Khiếu Lâm, còn có cả Chu Quốc Phú, Thái Gia Dương đều bị biến hóa này làm cho kinh hãi không kêu nổi một tiếng, nghĩ rằng chính mình đang nằm mơ chăng! Một Vương Tử Bình kia, khí lực thế nhưng so với môt đại quái vật Ba Lạc Phu, vẫn còn mạnh hơn nhiều.

Ba Lạc Phu thân thể quả nhiên rất cường hãn, đã trúng phải một đòn ném mạnh như vậy, hắn vẫn còn có thể bò lên được. Nhìn chằm chằm một lúc lâu vào Vương Tử Bình vừa đem mình ném ngã sấp xuống, đột nhiên Ba Lạc Phu gầm to một tiếng, biến thành dùng nắm quyền tay phải nhằm mặt Vương Tử Bình đánh tới, ý định dùng nắm đấm đem "thằng ôn con" dám vật mình ngã sấp kia, đánh cho nát đầu.

Đối mặt với nắm đấm vô cùng trầm trọng của Ba Lạc Phu đang đánh tới, Vương Tử Bình không chút hoang mang, thân thể về phía trước cúi xuống một phát, đã khiến cho nắm đấm của Ba Lạc Phu đánh trượt. Sau đó hắn duỗi hai tay ra, liền ôm lấy chính cánh tay vừa ra quyền của Ba Lạc Phu, hai chân bước chéo nhau tiến lên, đang từ đối mặt với Ba Lạc Phu chuyển thành đưa lưng về phía Ba Lạc Phu, hắn ôm chặt lấy tay Ba Lạc Phu, khom lưng dùng sức quăng lên. Tức thì đã đem thân thể cự đại của Ba Lạc Phu quăng bổng lên, lộn một vòng ngay trên đỉnh đầu hắn, lại một lần nữa quật thật mạnh xuống nền quyền đài.

Lần này quyền đài nổi lên một trận rung động kịch liệt, còn phát ra âm thanh "răng rắc" khi không chịu nổi trọng lượng. Rất rõ ràng, nếu Vương Tử Bình lại giở chiêu quật thêm một lần nữa, quyền đài nói không chừng sẽ đổ sập xuống.

Vương Tử Bình dường như cũng lo lắng quyền đài sẽ bị đổ sập, không để cho Ba Lạc Phu lại đứng lên được, thân thể hắn lập tức đè ép xuống, cánh tay to khỏe từ phía sau siết chặt lấy cổ Ba Lạc Phu, càng siết càng chặt, Ba Lạc Phu bị siết cho sắc mặt đỏ bầm giống như gan lợn, giãy dụa thế nào cũng không thoát nổi.

Dưới quyền đài Áo Ba La thấy thế không khỏi kinh hãi, lo lắng nổi lên, lúc này Vương Tử Bình trong lòng Áo Ba La mới là một quái vật chân chính. Lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy Ba Lạc Phu sẽ bị quái vật kia siết cổ chết, Áo Ba La vội vàng hét lớn: "Dừng tay, dừng tay, chúng ta nhận thua rồi, nhận thua rồi!"

Vương Tử Bình thế nhưng vẫn không buông tay ra, đối Áo Ba La nói: "Nhận thua thì mau xin lỗi!"

Áo Ba La hiển nhiên không thể để cho mất đi Ba Lạc Phu một cái cây hái ra tiền kia, trong lúc nóng lòng, bất chấp mặt mũi, vội vàng xin lỗi nói: "Xin lỗi, là ta sai lầm rồi, là ta sai lầm rồi, ta không thể nói rằng người Trung Quốc luyện võ không được. Người Trung Quốc các ngươi luyện võ rất được, thực sự là vô cùng lợi hại!"

"Còn nữa không? Người nước nào mới là dân tộc cường đại nhất trên thế giới này?" Vương Tử Bình hỏi,

"Là người Trung Quốc các ngươi, người Trung Quốc các ngươi chính là dân tộc cường đại nhất trên thế giới này!" Áo Ba La vội nói.

Vương Tử Bình hài lòng gật đầu, đang muốn buông Ba Lạc Phu ra, nhưng là Vương Chí Đạo lại hét lớn: "Chậm đã, Áo Ba La tiên sinh, nếu ngươi nói là nhận thua, phải chồng đủ năm mươi vạn ra cho ta đó. Ngươi thực sự nhận thua sao?"

Áo Ba La cảm thấy đau xót đến nỗi khuôn mặt méo xệch đi, bất đắc dĩ đành gật đầu nói: "Đúng vậy, ta nhận thua. Ngươi yên tâm, ta sẽ chồng đủ năm mươi vạn cho ngươi!"

Vương Chí Đạo cười to, nói: "Cám ơn ngươi, Áo Ba La tiên sinh. Hả, Trương tiên sinh, ngươi muốn đi đâu thế? Ngươi không phải là muốn ăn quỵt tiền đấy chứ? Áo Ba La tiên sinh người ta sảng khoái như vậy, chấp nhận đánh cuộc chịu thua, ngươi ngàn vạn lần đừng để cho người Trung Quốc chúng ta mất hết thể diện hả!"

Trương Khiếu Lâm thẹn quá hóa giận, cước bộ dừng lại, đối Vương Chí Đạo quát lên: "Ai nói lão tử ăn quỵt tiền? Lão tử trên người không mang đủ năm mươi vạn, quay về lấy cho ngươi có được không?"

"Vậy hả, vậy ngươi đi từ từ! Bất quá ta hy vọng ngày mai ngươi có thể mang năm mươi vạn trên tay đưa đến Tinh Võ Môn. Dù sao trong tay ta còn có hợp đồng đã ký với ngươi, cùng lắm thì ta đi tìm được mấy anh em kết nghĩa của ngươi, nghe nói hai người bọn họ đều rất coi trọng tín dụng, hơn nữa càng coi trọng mặt mũi. Tin tưởng rằng bọn họ sẽ không để mất thể diện nữa đâu. Đến lúc đó nói không chừng năm mươi vạn này sẽ biến thành năm trặm vạn đó!" Vương Chí Đạo ngữ khí thong dong làm cho Trương Khiếu Lâm không tự chủ được khóe miệng co giật một chút, quay đầu lại đưa mắt hung ác liếc nhìn Vương Chí Đạo một cái rồi mới rời đi.

Vương Tử Bình lúc này đã buông Ba Lạc Phu ra, đang muốn đi xuống dưới quyền đài, thật không ngờ, Ba Lạc Phu đứng lên nhưng lại giận dữ rống lên một tiếng, nhảy bổ đến đuổi theo nhằm gáy Vương Tử Bình đánh ra một quyền.

"Cẩn thận!" Vương Chí Đạo thấy thế không tự chủ được bật hô lên cảnh cáo.

Vương Tử Bình sắc mặt phát lạnh, khom lưng co đầu gối dậm một phát, chân phải giống như mũi tên bắn vọt về phía sau đạp đi. Chẳng những khiến cho nắm đấm của Ba Lạc Phu đánh trượt vào không khí, mà còn đạp một phát cực mạnh đúng vào trên bụng Ba Lạc Phu. Đòn đạp lực đạo mạnh kinh người đem thân thể Ba Lạc Phu một siêu cấp tráng hán này đạp cho lộn đúng một vòng trên không trung, ngã sấp đập mặt xuống trên mặt đất.

"Thật là Đạn thối công phu (1) vô cùng lợi hại!" Chu Quốc Phú thấy thế không kìm chế được bật hô lên một câu.

Áo Ba La thấy thế kinh hãi, vội vàng lại nói lời xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, Ba Lạc Phu không hiểu nhiều sự tình, vị… vị anh hùng này xin tha thứ, xin tha thứ cho!"

Sau khi giao đủ cho Vương Chí Đạo năm mươi vạn đồng, Áo Ba La chật vật dìu Ba Lạc Phu chạy trối chết, chuồn vội ra khỏi Mộng ảo quán bar.

Chú thích:

(1) - Đạn thối: hay còn gọi là Đạn thoái, là công phu đá chân bằng cách dùng đùi phát lực đạp thẳng chân ra, thường công kích bằng gót chân. Đây là đòn đá phổ biến trong môn phái võ Tra Quyền.

82. Chương 93 Trước Lúc Khởi Hành

Vương Chí Đạo lấy từ số tiền nhận trên tay Áo Ba La ra ba mươi lăm vạn đồng giao ngay cho Vương Tử Bình, lại nói với hắn: "Đây là phần ngươi nên nhận được, ngươi phát dương chí khí người Trung Quốc chúng ta, lại phá tan uy phong của người Tây dương. Người Trung Quốc chúng ta nhờ có ngươi mà có thể hãnh diện. Cho nên ngươi có tư cách có thể nhận thêm năm vạn nữa!"

Vương Tử Bình không chút khách khí liền nhận ngay lấy ba mươi lăm vạn đó, bình thản nói: "Lúc trước ta còn bởi vì lo lắng làm sao kiếm được tiền để mở một cái trường thuốc ở Thượng Hải này mà rầu rĩ, không nghĩ đến chỉ trong một cái chớp mắt lại đã có được ba mươi lăm vạn. Khó trách mỗi người đều nói, Thượng Hải chính là một chỗ vui chơi mạo hiểm, gặp thời cũng có khả năng chỉ trong thời gian một đêm mà giàu phất lên!"

"Bất quá cũng có khả năng chỉ trong thời gian một đêm mà biến thành nghèo đến nỗi trên dưới chỉ còn mỗi 'hai trứng'!" Vương Chí Đạo lại cười cười, hỏi: "Đại huynh đệ, có thể gọi ngươi như vậy được hay không?"

"Tùy tiện"

"Đại huynh đệ, ta trước hết ở đây chúc phúc cho trường thuốc của ngươi có thể khai trương thuận lợi. Ta tin tưởng lấy năng lực cùng y thuật cao siêu của ngươi, mở ra một cái trường thuốc nhất định là mã đáo thành công. Vạn nhất một ngày nào đó nếu như ta bị thương hay bị ốm, nhất định sẽ đi trường thuốc của ngươi để cho ngươi điều trị, ha ha, nhớ ký đến lúc đó phải miễn phí đó!"

Vương Tử Bình mỉm cười, rất kỳ quái nhìn Vương Chí Đạo, lại hỏi: "Tại sao rõ ràng chúng ta chưa từng có gặp mặt qua, không hề biết nhau, nhưng ngươi hình như lại giống như là đã biết ta từ lâu vậy, quen thuộc hết mọi thứ của ta như thế? Chẳng những khẳng định ta có thể đánh thắng thằng Tây kia, ngay cả y thuật cao siêu của ta ngươi cũng biết nốt? Ta thực sự có nổi danh như vậy hay sao?"

Vương Chí Đạo đến thời đại này đã khá lâu, nói phét đã hình thành thói quen rồi, mặt không hề đổi sắc, nói: "Thương Châu kia là một địa phương võ thuật nổi danh, ta cũng đã từng trải qua một khoảng thời gian sống ở đó, hiển nhiên đã nghe nói qua đại danh của Thương Châu Nhị Kiệt, 'Ngàn cân thần lực vương' Vương Tử Bình, cùng 'Giao vương' Đông Trung Nghĩa. Có lẽ các ngươi ở Thượng Hải hiện nay tạm thời còn chưa có danh khí, nhưng là ở Thương Châu thì già trẻ đều biết, thật cũng giống như ở Thượng Hải hiện nay không người nào không biết ta là ai vậy!"

Vương Tử Bình cười to nói: "Nói rất hay, Vương Chí Đạo ngươi ở Thượng Hải danh tiếng đúng thật là không người nào không biết. Sau khi ta đi tới Thượng Hải, nghe được nhiều nhất chính là về những chuyện của ngươi, vốn là cũng không tin tưởng lắm, nhưng đúng là hôm nay chứng kiến khí khái không hề sợ hãi của ngươi khi hướng người Tây dương kia khiêu chiến, ta mới biết được, đúng thật là người nổi danh không phải là rỗng tuếch. Chỉ bằng vào một việc ngươi có dũng khí làm cho người Tây dương kia cùng một đầu lĩnh lưu manh Trương Khiếu Lâm đó phải chột dạ, cũng đủ để gọi là một chân chính thiếu niên anh hùng hảo hán. Tiểu huynh đệ, nếu như ngươi không chê ta, Vương Tử Bình ta nguyện ý kết giao với ngươi, ta và ngươi sao này coi nhau như anh em ruột, như thế nào?"

Vương Chí Đạo nghe thấy vậy trong tâm rất đỗi vui mừng, vội vàng ôm quyền nói: "Nhận được sự ưu ái của đại huynh đệ, nếu đã nói như thế, ta từ nay về sau sẽ gọi ngươi là đại ca là quá tốt rồi, dù sao ngươi so với ta cũng lớn tuổi hơn!"

Chu Quốc Phú lúc này rốt cuộc cũng chõ miệng vào, hắn đối Vương Tử Bình nói: "Vị Vương huynh này, ta gọi Chu Quốc Phú, bình sinh cực kỳ thích chính là võ thuật cùng việc kết giao với các anh hùng hào kiệt. Biểu hiện mới vừa rồi của Vương huynh ta cũng được tận mắt nhìn thấy, công phu cùng lực lượng của ngươi đều làm cho ta cảm thấy không bằng. Ngươi đã làm cho ta rõ ràng được, cái gì gọi là 'núi cao còn có núi cao hơn, người mạnh còn có người mạnh hơn'. Vương huynh, ba tháng sau đây, Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu ngươi có tham gia hay không? Ta tự biết mình bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi, bất quá ta vẫn rất hy vọng có thể cùng một cao thủ chân chính như ngươi luận bàn võ nghệ một chút, ba tháng sau, hy vọng ta có thể thực hiện được nguyện vọng này, bất kể thắng hay thua, ta cũng sẽ không hề hối hận!"

Vương Tử Bình nghe vậy cười nói: "Vị Chu huynh đệ này thật sự là chân tình thực tính, thật đúng là một hảo hán tử! Ngươi yên tâm, gia sư đã nhận được thiệp mời của Trung Hoa võ sĩ hội, ta đến Thượng Hải này, ngoại trừ việc mở trường thuốc, còn một mục đích nữa chính là thay gia sư tới tham khảo đại thi đấu tuyển chọn toàn quốc ba tháng sau đây. Đến lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội luận bàn, coi như là dùng võ kết bạn!"

Vương Chí Đạo lại đối hai người nói:" Đại ca, Chu huynh, lúc trước chắc các người cũng nghe được lời Áo Ba La đã nói. Tiểu Nhật Bản đang đi liên lạc các quyền thủ tham gia thi đấu của nhóm cường quốc Âu Mỹ, đã cố gắng đổi được tên đại hội thành Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, còn muốn đem tất cả võ giả Trung Quốc chúng ta tham gia thi đấu đánh xuống lôi đài, lại còn nói thành cái gì mà 'làm cho người Trung Quốc rõ ràng, bọn họ chỉ là Đông Á bệnh phu!', cái gì có thể nhịn, cái gì không thể nhịn? Đại ca, Chu huynh, không bằng ba người chúng ta liên hợp lại, ba tháng sau đây ở Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, chúng ta đem tất cả đám quyền thủ ngoại quốc tham gia thi đấu, toàn bộ đánh xuống lôi đài, để cho người Trung Quốc chúng ta chiếm tất cả các danh hiệu của Vạn Quốc đại hội lần này, khuất nhục sự kiêu ngạo của tiểu Nhật Bản cùng người Tây dương. Để cho bọn họ không dám xem thường người Trung Quốc chúng ta nữa,

như thế nào?"

Vương Tử Bình quát to: "Tốt, Vương Tử Bình ta chính là người thứ nhất hưởng ứng ngươi!"

Chu Quốc Phú cũng nói: "Vậy để cho chúng ta liên hợp thật nhiều người Trung Quốc có chí khí có thực lực, đem toàn bộ đám tiểu Nhật Bản cùng dương mao tử đánh xuống lôi đài!"

Thái Gia Dương đang đứng bên cạnh bọn họ, cười "ha ha", nói: "Nguyện vọng của các ngươi nhất định sẽ thực hiện được. Mặc dù ta không phải la người luyện võ, nhưng là ta tin tưởng Trung Quốc ngọa hổ tàng long, khắp nơi đều có cao thủ, ba tháng sau khi Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, nhất định sẽ là màn độc diễn của người Trung Quốc, tất cả vinh quang sẽ đều thuộc về người Trung Quốc. Ba vị, khó được một lần hữu duyên mà mọi người tụ cùng một chỗ, không bằng chúng ta đi sang bên quầy rượu uống một chút đi hả, ta mời các vị, tất cả rượu hôm nay các vị uống miễn phí!"

"Rất hay!" Chu Quốc Phú mới vừa tán thành một câu, lại đột nhiên hỏi: "Được rồi, vậy còn Chu Điệp tiểu thư cùng Ô Tâm Lan cô nương đâu rồi?"

Vương Chí Đạo vỗ đầu, thở dài nói: "Thôi chết rồi, ta vẫn đem các nàng nhốt ở trên xe, để ta chạy ra đưa các nàng vào đây!"

Bởi vì quen biết được với Vương Tử Bình anh hùng hào kiệt như thế, lại khuất nhục nặng nề sự kiêu căng ngạo mạn của mấy gã người Nga cùng Trương Khiếu Lâm, đám người Vương Chí Đạo tất cả đều hết sức phấn khởi, không hề để ý tới vẻ mặt đau lòng xót ruột của Thái Gia Dương, liên tục mở ra đến hơn chục chai rượu tây, uống đến nỗi không phân biệt được nổi phương hướng. Ngay cả Ô Tâm Lan lần đầu tiên đến quán bar, cũng không chống cự được sức hấp dẫn, uống liền vài ly rượu tây, ngay lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, sắc mặt đỏ hồng lên, Vương Chí Đạo sợ đến nỗi phải vội vàng đoạt ngay chén rượu của nàng, cấm nàng không được uống rượu nữa.

Mãi đến lúc gần tới bình minh, Vương Tử Bình cáo từ đi về trước, Vương Chí Đạo thấy ngay cả Chu Điệp cũng đã uống say rồi, mà Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương đã sớm uống đến mức say không biết gì, hắn cũng cảm giác không thể tiếp tục uống được nữa, liền hướng Chu Quốc Phú mượn chiếc xe Ford, lại bảo Ô Tâm Lan vẫn còn duy trì được ba phần tỉnh táo, dìu Chu Điệp theo hắn cùng lên xe, quay về Tinh Võ Môn.

Sau khi đi đến thời đại này, đây là lần đầu tiên Vương Chí Đạo sử dụng đến dạng phương tiện giao thông tân tiến này. May là kỹ năng lái xe của hắn rất tốt, loại xe Ford đời cổ này mặc dù so với xe ô tô ở hậu thế thì không quá giống nhau, nhưng là nguyên lý sử dụng vẫn là không sai biệt lắm. Vương Chí Đạo chỉ thử thử vài cái, đã nắm giữ thuần thục rồi.

Cố bắt buộc mình phải bảo trì tỉnh táo, Vương Chí Đạo khống chế chiếc xe Ford cổ điển một đường chạy về Tinh Võ Môn.

Đột nhiên một tiếng súng vang lên, một viên đạn từ cửa sổ bắn vào, hung hiểm đến vạn phần sạt qua ngay trên da đầu Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo kinh hãi, hơi men lập tức toàn bộ tiêu tán, vội đạp mạnh chân ga, chiếc xe Ford phóng vụt về phía trước, "đoàng đoàng" vài tiếng súng nữa vang lên, nhưng là đạn đều bắn trượt vào phía sau xe.

Vốn đang nằm ngủ thiếp đi trên băng ghế sau xe, Ô Tâm Lan lập tức bị tiếng súng làm bừng tỉnh lại, vội vàng ngồi ngay ngắn lên, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Mau đỡ cô Chu Điệp nằm xuống!" Vương Chí Đạo quát lên, hắn nhìn vào kính chiếu hậu đã nhận được phía sau có mấy tay súng đang đuổi theo xe.

Đám người mang súng tổng cộng có năm người, đều mặc áo vải ngắn, đầu đội mũ cát-kết, trên tay đều là cầm súng pạc-hoọc, thoạt nhìn đều nhận ra được ngay là người Trung Quốc.

Vương Chí Đạo vốn tưởng rằng tập kích hắn chính là tiểu Nhật Bản, không nghĩ tới lại là người Trung Quốc, hơi có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã đoán được mấy tay súng này là ai sai phái đến rồi.

Trương Khiếu Lâm, nhất định là do một thằng tiểu nhân vô sỉ kia, không cam lòng chịu nhục tại quán bar, phái mấy tay súng đến ám sát hắn.

Chứng kiến Ô Tâm Lan đã vâng lời mà dìu Chu Điệp mắt vẫn còn say đờ đẫn, nằm bò xuống dưới băng ghế sau, Vương Chí Đạo yên tâm, tay trái vẫn khống chế tay lái xe, tay phải nhanh chóng rút phăng ra cây súng lục ổ quay đã được nạp đầy đạn.

Chiếc xe Ford vẫn đang chạy về phía trước, Vương Chí Đạo một phát đẩy cửa xe bật mở ra, cũng không thèm phanh lại, đã nhô hẳn nửa người ra khỏi xe, sau đó "đoàng đoàng" bắn liền một hơi năm phát súng về phía sau.

Đợi được đến khi chiếc xe Ford đã đi xa rồi, năm tay súng kia mới đổ xuống, mỗi người trên mi tâm đều hiện ra một lỗ máu, rõ ràng đều bị Vương Chí Đạo một phát súng lấy mạng!

Ô Tâm Lan được Vương Chí Đạo đồng ý, đã dìu Chu Điệp vẫn đang không hề hay biết xảy ra chuyện gì, ngồi lên trên ghế, cẩn thận nhìn lại phía sau một chút, sau đó hỏi: "Chí Đạo, ngươi không xuống xe đi nhìn một chút, xem là ai tập kích chúng ta hay sao?"

"Không cần nhìn, ta biết là ai!" Vương Chí Đạo vừa lái xe vừa nói: "Xem trang phục của bọn chúng nhất định là người của Thanh bang, nhất định là mấy tay súng do Trương Khiếu Lâm phái đến. Thằng này đúng thực là một tiểu nhân, ngày mai nếu hắn dám không mang năm mươi vạn đồng đến nộp cho ta, ta sẽ đi tìm hắn tính sổ, để cho hắn biết, đắc tội với ta sẽ không thể có kết quả tốt đâu!"

Ô Tâm Lan nghe vậy trong lòng cả kinh, vội nói: "Chí Đạo, ta xem hay là thôi đi! Trương Khiếu Lâm chính là một trùm lưu manh, thế lực ở Thượng Hải rất lớn, hơn nữa hắn là đầu lĩnh của Thanh bang. Nông đại thúc đã sớm cảnh cáo chúng ta, không được gây chuyện với người của Thanh bang, lại càng không thể gây chuyện với Trương Khiếu Lâm."

"Vấn đề chính là Trương Khiếu Lâm lại đi chọc vào ta, chứ không phải là ta gây chuyện với hắn!" Vương Chí Đạo mỉm cười, an ủi Ô Tâm Lan nói: "Yên tâm đi, Ô sư tỷ, ta tự có chừng mực, sẽ không làm liên lụy đến Tinh Võ Môn."

"Ta không phải là sợ ngươi làm liên lụy đến Tinh Võ Môn, ta chính là sợ ngươi gặp chuyện không may đó!" Ô Tâm Lan tức giận nói.

Vương Chí Đạo nghe vậy cười "hì hì" nói: "Ô sư tỷ, đa tạ ngươi quan tâm ta. Bất quá xin ngươi cứ yên tâm, cho dù cả ba lão trùm Thượng Hải toàn bộ xong đời, ta cũng không có gặp chuyện gì không may đâu. Ngươi phải tin tưởng năng lực của ta, thằng tiểu nhân Trương Khiếu Lâm kia tuyệt đối không chơi lại được ta đâu!"

Sau khi lái xe về đỗ lại trước cửa Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo giúp Ô Tâm Lan đem Chu Điệp từ trên xe dìu xuống, vừa mới tiến vào trong Tinh Võ Môn, nhưng lại rất ngạc nhiên phát hiện đám người Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông, Nông Kính Tôn cùng Trần Chân, Tôn Đại Chu đang đứng ở trong sân có vẻ chờ đợi, nhìn thấy bọn họ trở về, tất cả đều trừng mắt nhìn lại.

Vương Chí Đạo cười khổ, nói: 'Nông đại thúc, Tôn huynh, các vị sư huynh, tại sao mỗi lần ta trở về, các vị đều toàn bộ bày ra thế trận lớn như thế này để đón tiếp ta vậy? Thế này chính là làm cho ta được quá yêu mà phát sợ đó!"

"Để ta hỏi ngươi một chút, tại sao ngươi luôn luôn nửa đêm canh ba chạy ra ngoài đi đâu thế?" Nông Kính Tôn tức giận đưa mắt nhìn hắn hỏi, lại nhìn thấy Chu Điệp đang say bí tỷ cùng Ô Tâm Lan khuôn mặt đỏ hồng, không khỏi kinh hãi, vội chỉ vào Ô Tâm Lan hỏi Vương Chí Đạo: "Các ngươi dám đi uống rượu hay sao? Vương Chí Đạo, ngươi không phải là mang Ô Tâm Lan đi uống rượu đấy chứ?"

Vương Chí Đạo ho khan một tiếng, vội giải thích nói: "Chúng ta chỉ là gặp bạn tốt, mới uống vài chén. Bất quá, Nông đại thúc, xin ông yên tâm, Ô sư tỷ chỉ uống có một chút, không hề có uống nhiều!"

"Hồ đồ, quá hồ đồ rồi! Các ngươi quả thật không hề có đem quy củ của Tinh Võ Môn đặt vào trong mắt rồi! Đặc biệt là ngươi, Vương Chí Đạo!" Nông Kính Tôn chỉ vào Vương Chí Đạo quát ầm lên: "Nửa đêm canh ba, ngươi thế nhưng rõ ràng dám mang theo hai nữ hài tử đi ra ngoài uống rượu, việc này nếu truyền ra ngoài, người ta sẽ nghĩ thế nào đây? Danh dự của Tinh Võ Môn cũng do ngươi làm hỏng rồi! Chẳng lẽ ngươi không biết sư phụ của ngươi khi còn sống đã lập ra quy củ, hễ là đệ tử Tinh Võ Môn, không cho phép nửa đêm đi ra ngoài lêu lổng hay sao?"

"Nông đại thúc, chúng ta không phải là đi ra ngoài lêu lổng, chỉ là cùng mấy người bằng hữu đi uống vài chén rượu thôi mà!"

"Uống rượu cũng không được! Còn ít tuổi sao có thể được phép uống rượu, cho dù muốn uống rượu ngươi cũng không thể nào mang theo Ô Tâm Lan cùng đi ra ngoài uống hả! Nàng là một nữ hài tử ngoan ngoãn, lại bị ngươi đem làm hư rồi!" Nông Kính Tôn càng nói càng tức giận.

"Nông đại thúc!" Ô Tâm Lan không ngờ lại bướng bỉnh nói: "Thúc không nên tiếp tục trách mắng Vương Chí Đạo, việc này không có liên quan đến Vương Chí Đạo, hắn còn khuyên can cháu, chính là cháu không nghe hắn. Hơn nữa, cháu là sư tỷ của hắn, như thế nào có thể nói là hắn làm hư cháu đây? Thúc muốn trách, hẳn là nên trách cháu mới đúng!"

"Sư tỷ, ngươi vẫn còn biết được chính mình là sư tỷ của Vương Chí Đạo hay sao?" Nông Kính Tôn cả giận nói: "Xem xem ngươi đã thành cái dạng gì rồi, có một người sư tỷ như ngươi hay sao? Cả ngày chỉ chạy theo đuôi Vương Chí Đạo đi lung tung, ai không biết ngươi còn tưởng ngươi là tiểu nữ hầu của hắn đó!"

Ô Tâm Lan nghe vậy không khỏi mặt ngọc đỏ lên, cảm thấy rất là ủy khuất, đôi mắt đẹp bắt đầu rưng rưng nước mắt.

Hoắc Đình Giác nhìn thấy thế, vội vàng khuyên nhủ: "Thôi thôi quên đi, Nông đại thúc, bọn nó chỉ là mấy đứa tiểu hài tử, không hiểu nhiều sự tình, trách mắng như vậy cũng đủ rồi. Có khách đang ở đây không nên để cho họ chê cười! Tâm Lan, ngươi mau đỡ Chu Điệp tiểu thư về phòng nghỉ ngơi đi!"

Ô Tâm Lan gật gật đầu, dìu Chu Điệp vẫn đang hai mắt mơ màng ngây ngất, không hề biết đang xảy ra chuyện gì, đưa trở về phòng nghỉ.

Vương Chí Đạo sờ sờ cằm, hỏi Trần Chân cùng Tôn Đại Chu: "Ngũ sư huynh, Tôn huynh, các ngươi là tới tìm ta hay sao?"

"Nói thừa, không tới tìm ngươi thì chúng ta chờ đợi đến phát bực ở đây làm cái gì!" Nông Kính Tôn tức giận lại quát hắn một câu.

Không muốn để cho Vương Chí Đạo phải khó xử, Tôn Đại Chu liền ho khan một tiếng, thần sắc nghiêm túc nói: "Vương huynh đệ, chuyện đã có biến, đám hung phạm Vũ Sĩ Anh ám sát Tống tổng trưởng, vào lúc một giờ sáng ngày hôm nay đã được lính canh ngục phát hiện ra là bị chết rồi, hiển nhiên là do Viên đại đầu đã phái người tới giết chết diệt khẩu. Tôn tiên sinh đã quyết định đến ngày kia sẽ lên đường đi Bắc Kinh, chúng ta là tới thông tri cho ngươi chuẩn bị sẵn sàng, cũng có ý định muốn cùng ngươi bàn bạc một chút, lên kế hoạch như thế nào bảo vệ Tôn tiên sinh Bắc thượng."

83. Chương 94 Đại Thế Giới Phong Vân (phần 1)

Đợi được sau khi Nông Kính Tôn cùng Hoắc Đình Giác rời đi khỏi, Vương Chí Đạo đối Trần Chân cùng Tôn Đại Chu, lại thêm Lưu Chấn Đông bị hắn nhất định giữ lại, nói: "Tôn huynh, Đại sư huynh, Ngũ sư huynh, trước khi bàn chuyện hộ tống Tôn tiên sinh Bắc thượng, ta có chuyện tình muốn nhờ các huynh phải giúp ta gấp!"

Lưu Chấn Đông trừng mắt nói: "Ngươi muốn chúng ta giúp đỡ cái gì đây, trước tiên phải nói cho rõ, chuyện tình nếu là giết người đốt nhà ta mặc kệ, còn nếu như là chuyện tốt, ta cũng phải xem đối với ta có cái gì tốt không đã, nếu đối với bản thân ta mà cũng không có gì tốt, thì ta cũng mặc kệ!"

Vương Chí Đạo trợn mắt nhìn Lưu Chấn Đông, thở dài nói: "Đại sư huynh, ta chưa bao giờ lại biết rằng huynh nguyên lai lại có đầu óc như con buôn thế đâu, còn chưa nói ra là cái chuyện tình gì, huynh đã muốn đòi chỗ tốt rồi? Được rồi, xem ra huynh đã trong chớp mắt đột nhiên trở nên tinh quái như vậy rồi, sau này xong việc ta đành chia cho huynh một chút chỗ tốt là được rồi!"

"Cái gì mà trong chớp mắt đột nhiên trở nên tinh quái? Ta vốn chính là tinh tế như vậy, chỉ là ngươi vốn không có phát giác được ra mà thôi!" Lưu Chấn Đông bất mãn văng ra một câu.

Trần Chân hỏi: "Vương sự đệ, ngươi muốn chúng ta giúp đỡ cái gì đây?"

Vương Chí Đạo cười "hề hề" thần bí nói: "Trương Khiếu Lâm nợ tiền của ta, ta muốn nhờ các huynh cùng ta đi tìm hắn, đem tiền nợ đòi về!"

"Trương Khiếu Lâm nợ tiền của ngươi?" Tôn Đại Chu nghe vậy không khỏi kinh ngạc ngẩn ngơ, cau mày nói: "Không có khả năng, Trương Khiếu Lâm một tay đầu lĩnh lưu manh kia như thế nào lại có thể nợ tiền của ngươi? Hắn nợ ngươi bao nhiêu tiền?"

"Không nhiều lắm, chỉ có đúng năm mươi vạn đồng mà thôi!"

"Năm mươi vạn?" Lưu Chấn Đông nghe vậy hai tròng mắt thiếu chút nữa lồi ra ngoài, mà Trần Chân cùng Tôn Đại Chu cũng là thần sắc vô cùng khó tin.

Vương Chí Đạo cười "ha ha", nói: "Ta không phải là đang nói dối đâu, ta có nhân chứng, ông chủ Thái ở Mộng ảo quán bar cùng Chu Quốc Phú đều có thể làm chứng, hơn nữa ta còn có một bản hợp đồng do Trương Khiếu Lâm tự tay viết ra, mặc dù không phải là giấy ghi nợ, nhưng cũng có thể dùng để chứng minh được là Trương Khiếu Lâm nợ tiền của ta!"

Trần Chân cau mày nói: "Vương sư đệ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, ngươi là như thế nào lại cùng Trương Khiếu Lâm tạo nên quan hệ như thế?"

Vương Chí Đạo cười cười đem tất cả mọi chuyện đã xảy ra ở Mộng ảo quán bar kể hết lại một lần từ đầu đến cuối.

Khi kể đến chỗ quái vật đầu trọc Ba Lạc Phu người nước Nga kia, một quyền lực lượng kinh khủng đánh gãy hẳn xương cổ Hung Lang, ba người Lưu Chấn Đông trong lòng không khỏi hoảng sợ. Lại tới khi nói đến việc Vương Chí Đạo lấy chính mình cùng Áo Ba La, Trương Khiếu Lâm đánh cuộc, muốn là trong năm hiệp liền đánh bại Ba Lạc Phu, mặc dù mấy người Lưu Chấn Đông biết rõ là Vương Chí Đạo đang hoàn hảo đứng vững ngay ở đây, không có khả năng đã gặp chuyện gì không may, nhưng vẫn là không tự chủ được mà cảm thấy hãi hùng khiếp vía thay cho hắn, đều cùng âm thầm nghĩ xem hắn có thể làm như thế nào để chạy thoát được khỏi nắm tay khủng khiếp của Ba Lạc Phu kia. Đợi đến khi Vương Chí Đạo nói đến khi Áo Ba La khiếp đảm, không dám để cho Ba Lạc Phu cùng hắn đánh nhau, ba người Lưu Chấn Đông không khỏi cùng phá lên cười, một người thì thầm mắng Nga mao tử đúng là quá thật thà, nhưng một người lại cùng thầm mắng Vương Chí Đạo làm trò giả thần giả quỷ, rõ ràng lại dọa chết được Nga mao tử, chỉ có mình Tôn Đại Chu là khen ngợi Vương Chí Đạo vừa trí tuệ lại có dũng khí, nếu đổi làm người khác chỉ sợ không có được bản lãnh dọa chết Nga mao tử. Lại đợi đến lúc Vương Chí Đạo kể tới Vương Tử Bình xuất hiện, rồi đấu khí lực mà đánh bại Ba Lạc Phu, cả ba người Lưu Chấn Đông đều không tự chủ được mà lộ vẻ mặt kinh hãi.

Lưu Chấn Đông ủng hộ nói: "Thật sự là một trang hảo hán tử, khí lực thế mà có thể so với thằng quái vật Nga mao tử kia lại còn mạnh hơn. Mẹ nó chứ, Trung Quốc chúng ta quả thật là ngọa hổ tàng long, kỳ nhân dị sỹ nhiều không kể xiết! Một hảo hán tử như vậy, ngày nào đó ta phải đến cùng hắn kết giao kết giao!"

Tôn Đại Chu lại nói: "Vương Tử Bình? Người này ta đã nghe nói qua rồi. Chính là cao thủ võ thuật nổi danh, cùng với "Giao vương" Đông Trung Nghĩa là Thương Châu Nhị Kiệt, đệ tử của Tra Quyền danh sư Dương Hồng Tu, nghe nói còn là một Trung y nổi danh, y thuật rất tinh thâm. Hai năm trước ta có đi qua Thương Châu, nghĩ muốn đến kiến thức hắn một chút, đáng tiếc lúc ấy hắn lại rời khỏi Thương Châu rồi, vô duyên không gặp. Kết quả ta gặp được "Giao vương" Đông Trung Nghĩa. Đông Trung Nghĩa người này chẳng những võ công phi phàm, mà khí lực cũng cực kỳ kinh người, công phu vật nhau của hắn lại càng xuất thần nhập hóa, nếu chỉ so khí lực hoặc là vật nhau ta hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Nhưng mà Đông Trung Nghĩa lại nói với ta, Vương Tử Bình khí lực so với hắn còn muốn mạnh hơn, võ công cũng còn trên hắn. Cho nên ta vẫn muốn được gặp một lần 'Ngàn cân thần lực Vương' kia, thật không ngờ hắn thế mà lại đi đến Thượng Hải, xem ra ba tháng nữa khi Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, ta hẳn là có cơ hội nhìn thấy phong thái của hắn rồi."

Trần Chân lại hừ lạnh nói: "Tiểu Nhật Bản nghĩ muốn ở Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu ba tháng nữa đem tất cả các đấu thủ người Trung Quốc chúng ta đánh ngã xuống lôi đài hết hay sao? Thật là không biết trời cao đất rộng! Đến lúc đó chúng ta cùng đi tham gia, ta thực muốn nhìn xem, tiểu Nhật Bản kia có cái bản lĩnh gì mà nghĩ đem chúng ta đánh ngã xuống lôi đài đây?"

"Không sai!" Lưu Chấn Đông đối Vương Chí Đạo quát: "Vương sư đệ, đến lúc đó nhớ gọi hết mấy huynh đệ của ngươi cùng mấy người chúng ta cùng đi đánh lôi đài. Hừ, tiểu Nhật Bản vốn không phải là đang định cùng dương mao tử chiếm hết mười danh hiệu đầu tiên hay sao? Chúng ta lại muốn để cho bọn chúng ngay cả một cái danh hiệu cuối cùng cũng không thể chiếm được!"

"Việc này Đại sư huynh yên tâm, ta cũng đã có chủ ý này!" Vương Chí Đạo cười cười, tiếp theo lại đem mọi chuyện tình còn lại nhất nhất kể ra một lượt, kể cả chuyện lúc đang trên đường trở về gặp phải năm tay súng kia.

Ba người Lưu Chấn Đông nghe được không tự chủ được lại cùng nổi lên hãi hùng khiếp vía. Trần Chân không nhịn được trách cứ nói: "Vương sư đệ, ngươi như thế nào lại có thể sơ ý như vậy? Thân là người luyện võ, hẳn là từng giờ từng phút đều vẫn phải duy trì một tâm trí cảnh giác, không thể buông lỏng khinh thường. Ngươi đã biết rõ chính bản thân mình đã đắc tội với thằng tiểu nhân Trương Khiếu Lâm kia, vậy mà vẫn còn uống rượu đến say mèm như vậy, buông lỏng hết tâm trí cảnh giác. May là mấy tay súng kia tay nghề không chính xác, vạn nhất bọn chúng tay súng chuẩn xác như ngươi vậy, ngay phát súng đầu tiên không phải là đã lấy mạng ngươi rồi hay sao? Ngươi nếu còn khinh thường như vậy, chúng ta sao có thể yên tâm đem nhiệm vụ bảo vệ Tôn tiên sinh giao cho ngươi được đây!"

Vương Chí Đạo nghiêm chỉnh thụ giáo, nói: "Ngũ sư huynh giáo huấn rất đúng, Chí Đạo hôm nay đích xác là có chút đắc ý mà quên giữ mình rồi. Bất quá ta hướng các vị xin cam đoan, chuyện tình tương tự như thế này sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa. Thân là người luyện võ, từng giờ từng phút phải bảo trì tâm trí cảnh giác, không thể buông lỏng khinh thường. Câu răn dạy này ta sẽ luôn luôn khắc ghi trong đầu óc, không dám quên!"

Tôn Đại Chu gật đầu nói: "Biết sai có thể sửa, mới là bản sắc chân chính anh hùng. Sự việc tập kích hôm nay chưa chắc đã là xấu, ít nhất nó sẽ làm cho tâm trí của ngươi thành thục thêm một chút, như vậy thì chúng ta càng yên tâm để cho ngươi theo hộ tống Tôn tiên sinh Bắc thượng. Bất quá chuyện này cũng không thể để cho cứ như thế mà quên đi, Trương Khiếu Lâm này là một tiểu nhân, không thể không cho hắn một chút giáo huấn. Như vậy đi, sau khi ăn điểm tâm xong, ta và các ngươi cùng đi Đại Thế Giới tìm Trương Khiếu Lâm tính sổ. Ta biết được Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh cùng Trương Khiếu Lâm ba huynh đệ hôm nay muốn ở Đại Thế Giới tiếp đãi một người khách quý. Đỗ Nguyệt Sinh người này ta rất quen biết hắn, hắn mặc dù cũng là một đại đầu lĩnh lưu manh, nhưng cũng không mất đi bản sắc chân hán tử. Càng quan trọng hơn chính là người này rất yêu nước, có nghĩa khí, càng coi trọng danh tiếng cùng tín dụng. Trong ba huynh đệ đó, Hoàng Kim Vinh mặc dù xưng là lão Đại, nhưng mà chân chính phát ngôn mọi sự lại là Đỗ Nguyệt Sinh, hơn nữa Hoàng Kim Vinh kia đối với Nhị đệ này của hắn cũng rất tâm phục khẩu phục, Trương Khiếu Lâm đối với Đỗ Nguyệt Sinh thậm chí còn có chút sợ hãi, bởi vì Đỗ Nguyệt Sinh này chính là 'túi khôn' trong ba huynh đệ. Nói không chừng chúng ta có thể mượn Đỗ Nguyệt Sinh để mà áp chế được Trương Khiếu Lâm."

Lưu Chấn Đông nói: "Được, ta cùng với các ngươi đi. Trương Khiếu Lâm nên ngoan ngoãn trả tiền cho đủ, nếu không thành thật, ta nhất định đem hắn đánh cho một trận thật đau. Ta muốn cho hắn biết, Thượng Hải không phải là thiên hạ của lưu manh!"

Sau khi ăn xong điểm tâm lại ngồi nghỉ ngơi một chút, Tôn Đại Chu cùng Trần Chân hợp đồng bịa ra một cái lý do, để cho Vương Chí Đạo cùng Lưu Chấn Đông có cớ theo bọn họ đi ra khỏi Tinh Võ Môn. Chuyện này bọn họ đương nhiên không dám để cho Nông Kính Tôn biết, nếu không vị "Lão nhân gia" kia lại cho một bài giáo huấn dong dài.

84. Chương 94 Đại Thế Giới Phong Vân (phần 2)

Lần thứ hai đi đến Đại Thế Giới, mặc dù bây giờ mới là khoảng mười giờ rưỡi buổi sang, nhưng là Đại Thế Giới vẫn tấp nập người đến kẻ đi, khách nhân vào chơi nườm nượp. Xem ra Đại Thế Giới ở thời đại này cũng không phải chỉ đơn giản là một "Câu lạc bộ đêm".

Tôn Đại Chu nói rằng hắn cùng Đỗ Nguyệt Sinh rất quen thuộc, lời này xem ra không giả, ít nhất là đám thủ vệ đều nhận ra hắn. Nhìn thấy đúng là Tôn Đại Chu đến, mấy thủ vệ vội vàng lễ phép khom lưng đối

hắn nói: "Tôn Đại Chu tiên sinh, ngài đến chơi hay sao, Đỗ đương gia đang ở bên trong đó, xin mời ngài vào đi!"

Tôn Đại Chu mỉm cười, chỉ vào ba người Vương Chí Đạo nói: "Bọn họ là bằng hữu của ta, cùng Đỗ gia cũng có chút nhận thức. Chúng ta tìm Đỗ gia có chút việc cần thương lượng, ngươi cũng để cho bọn họ theo ta cùng đi vào đi thôi!"

Thủ vệ cũng gật gật đầu nói ngay: "Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề, các vị xin mời vào!"

Theo sau Tôn Đại Chu dẫn đầu đi vào, ba người Vương Chí Đạo đi tới một gian phòng chuyên tiếp khách quý, vừa lúc chứng kiến ba huynh đệ Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh, cùng Trương Khiếu Lâm đang tiếp đón hai người một trung niên một thiếu niên đều mặc Đường trang. Ít nhất có sáu nữ tiếp viên mặc xường xám, nhan sắc không hề tầm thường, đang lượn qua lượn lại giữa mấy người bọn họ như bướm vờn hoa, hoặc là rót rượu, hoặc là dâng lên đồ điểm tâm cùng hoa quả đã bóc sẵn vỏ. Thậm chí còn có một nữ tiếp viên mặc xường xám bị một lão sắc quỷ Hoàng Kim Vinh kia ôm lấy đặt trên đùi hắn, lại để nữ tiếp viên kia miệng áp miệng mà mớm rượu cho hắn, còn một tay của hắn lại đặt trên bắp đùi ngọc rất tròn rất trắng của nữ tiếp viên kia đang lộ ra khỏi tà áo xường xám, không ngừng xoa nắn vuốt ve. Còn Trương Khiếu Lâm lại đang ngồi cười quái dị, bàn tay dâm dục thỉnh thoảng lại vươn ra, lúc thì sờ vuốt một chút bộ ngực của nữ tiếp viên này, khi thì lại vỗ vỗ lên bờ mông của nữ tiếp viên kia. Trái ngược với hai lão sắc quỷ này, Đỗ Nguyệt Sinh cùng với hai khách nhân một trung một trẻ kia lại đang biểu hiện ra thật sự là rất quy củ, rất quân tử, một chút cử động bỉ ổi tục tĩu cũng không hề có.

Trần Chân cùng Lưu Chấn Đông nhìn thấy cảnh này không tự chủ được cùng nhíu mày, hiển nhiên không có thói quen gặp những hoàn cảnh như thế này. Mà Tôn Đại Chu nhưng là thấy những cảnh này lại không thấy có gì là kỳ quái, vẻ mặt vẫn rất bình thản, không hề có chút biến hóa nào. Còn Vương Chí Đạo ở kiếp trước đã nhìn thấy qua không biết bao nhiêu lần những hoàn cảnh so với lúc này còn hoang dâm hơn nhiều, trong lòng sớm đã không có cảm giác gì, hiển nhiên lại càng không thèm để ý.

Chứng kiến đám người Vương Chí Đạo cùng Tôn Đại Chu đột nhiên xuất hiện, Trương Khiếu Lâm không khỏi kinh hãi, một phát đã đẩy phắt một nữ tiếp viên hắn vừa mới ôm vào trong lòng, đứng lên chỉ vào Vương Chí Đạo quát: "Vương Chí Đạo, ngươi tới đây làm cái gì? Hôm nay ta có khách quý, không có thời gian dành cho ngươi, ngươi mau đi nhanh cho ta!"

Vương Chí Đạo cười hì hì nói: "Xin lỗi, Trương tiên sinh, ngươi có thể không quan tâm đến chuyện của ta, bởi vì hôm nay ta đến không phải là vì muốn tìm ngươi, mà ta chính là tới tìm Nhị ca Đỗ tiên sinh của ngươi. Đỗ tiên sinh, ngài còn nhận ra được ta chứ?"

Đỗ Nguyệt Sinh đưa mắt liếc nhìn Vương Chí Đạo một cái, lập tức đã nhận ra chính hắn là kẻ lần trước ở Đại Thế Giới đã ngang nhiên có dũng khí đắc tội với Viên công tử, gần đây lại làm náo động cả Thượng Hải, Vương Chí Đạo. Hắn không khỏi cười "ha ha", nói: "Nguyên lai là ngươi hả! Vương Chí Đạo, gần đây ngươi ở Thượng Hải đúng là tiếng nổi như cồn đó, cơ hồ toàn bộ dân chúng Thượng Hải trong lúc trà dư tửu hậu đều thi nhau đàm luận chuyện ngươi một thiếu niên anh hùng đó! Hả, Đại Chu huynh cũng đến cùng sao? Mau mau xin mời vào ngồi đi! Tam đệ, đừng có không lễ phép như vậy, người đã tới thì đều là khách, mặc kệ ngươi cùng Vương Chí Đạo có cái gì mâu thuẫn, trước hết cũng phải mời người ta vào ngồi đã chứ!"

Trương Khiếu Lâm nghe vậy hung hăng đưa mắt lườm Vương Chí Đạo một cái, đành phải bất đắc dĩ tránh sang một bên.

Vương Chí Đạo liền tiến vào trong phòng, không chút khách khí ngồi xuống đối diện Đỗ Nguyệt Sinh, lại đối Hoàng Kim Vinh đang ngồi bên cạnh cùng Đỗ Nguyệt Sinh trước mặt, nói: "Hoàng gia, Đỗ tiên sinh, trên thực tế là ta tới tìm hai vị, Đại Chu huynh đệ bọn họ là bởi vì lo lắng ta gặp chuyện không may, nên mới cùng ta đi đến đây."

"Hả?" Đỗ Nguyệt Sinh kinh ngạc đưa mắt nhìn đám người Tôn Đại Chu một cái, vẻ mặt rất ôn hòa nhìn Vương Chí Đạo cười nói: "Vậy ngươi tìm chúng ta có chuyện gì đây?"

"Là như thế này!" Vương Chí Đạo móc ra tờ hợp đồng do Trương Khiếu Lâm viết ra, đối Hoàng Kim Vinh

cùng Đỗ Nguyệt Sinh nói: "Tam đệ Trương tiên sinh của hai vị ngày hôm qua cùng ta đánh cuộc quyền, đã thua ta mất năm trăm vạn đồng, chỉ có điều hắn lại nói số tiền này để cho hai người anh em kết bái của hắn sẽ thanh toán, cho nên ta rất vui mừng đến đây gặp hai vị đó. Hai vị xem đây, đây chính là hợp đồng hắn tự tay viết xuống!"

"Cái gì, năm trăm vạn?" Hoàng Kim Vinh ở bên cạnh nghe vậy suýt chút nữa muốn nhảy dựng lên, một phát liền đẩy phắt nữ tiếp viên đang ngồi trên đùi hắn ra, quay sang Trương Khiếu Lâm quát lên: "Lão Tam, ngươi là làm ra cái trò gì đây? Ngươi thua tiền cuộc lại muốn chúng ta trả cho ngươi? Hay cho năm trăm vạn, ngươi cho rằng chúng ta có núi vàng núi bạc hay sao?"

"Đại ca, sự tình không phải như thế, huynh đừng nghe tiểu tử này nói bậy!" Trương Khiếu Lâm nóng nảy vội vàng đối Vương Chí Đạo quát lên: "Vương Chí Đạo, ngươi nói bậy bạ cái gì đó, ta lúc nào có nói rằng muốn để hai vị đại ca của ta đến trả tiền cho ngươi đó?"

"Hả, vậy là Trương tiên sinh chính là ý định tự mình trả khoản năm trăm vạn đồng này sao? Như vậy thì càng tốt a!" Vương Chí Đạo cười nói.

Trương Khiếu Lâm cả giận nói: "Ta chỉ là thua cho ngươi năm mươi vạn mà thôi, từ lúc nào đã biến thành năm trăm vạn thế, năm trăm vạn đó không phải là chúng ta về sau không cuộc nữa hay sao?"

Lời vừa nói ra miệng đã cảm thấy là không đúng, nhưng là đã không kịp chữa lại rồi. Nhìn thấy vẻ mặt Hoàng Kim Vinh cùng Đỗ Nguyệt Sinh, Trương Khiếu Lâm xấu hổ nói: "Đại ca, Nhị ca, em thật sự chỉ là thua cuộc cho hắn có năm mươi vạn mà thôi, ngày hôm qua em không có mang đủ tiền, nên mới hẹn là hôm nay sẽ đưa đủ cho hắn, ai biết hắn mới sớm thế này đến đòi khoản đó rồi!"

Vương Chí Đạo lại cười hì hì, nói: "Nguyên lai là có năm mươi vạn thôi hả, không phải là năm trăm vạn hả! Cũng đúng, ta như thế nào lại quên mất là năm trăm vạn kia ngươi cùng ta không có đánh cuộc nữa nhỉ? Xấu hổ, thật là xấu hổ, là ta đã nhớ lầm rồi. Nếu như vậy, xin mời Trương tiên sinh đưa cho ta năm mươi vạn đi! Dù sao ta đã đến đây rồi, ngươi sẽ không để cho ta phải tay không đi về đấy chứ?"

Đỗ Nguyệt Sinh cau mày nói: "Tam đệ, như vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Tôn Đại Chu liền nói chen vào: "Đỗ tiên sinh, Hoàng gia, chuyện này ta đã hiểu rõ hết đầu đuôi, không bằng để ta nói lại cho các vị rõ vậy!"

Đỗ Nguyệt Sinh cũng Hoàng Kim Vinh cùng nhau gật đầu. Tôn Đại Chu liền đem tất cả sự việc Vương Chí Đạo đã kể cho hắn nghe, từ chuyện xảy ra ở Mộng ảo quán bar, đến chuyện Vương Chí Đạo bị mấy tay súng tập kích, tất cả đều thuật lại đầy đủ một lần cho Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh nghe.

Đỗ Nguyệt Sinh nghe thế không khỏi đột nhiên nổi giận, đập bàn đối Trương Khiếu Lâm quát lên: "Tam đệ, việc này là ngươi không đúng rồi. Ngươi đánh cuộc quyền ta không trách ngươi, nhưng là như thế nào ngươi lại có thể theo người Tây thông đồng cùng bên, diệt chí khí của người Trung Quốc chúng ta như vậy? Tại dưới bất kỳ tình huống nào, ngươi cũng hẳn là nên hướng về người Trung Quốc chúng ta mới đúng. Ngươi chẳng lẽ đã quên mất mình cũng là một người Trung Quốc hay sao? Còn nữa, ta đã sớm nói cho ngươi rất nhiều lần, đi ra ngoài làm ăn, nhất định phải nói đến tín dụng! Ngươi đừng tưởng rằng là lưu manh thì có thể nói lời mà không giữ lấy lời, như vậy thì các huynh đệ sao có thể theo ngươi đi làm ăn đây, lại như thế nào để phục ngươi đây? Ngươi thua tiền thế nhưng lại cho tay súng đi phục kích người ta, loại sự tình vô sỉ không ai thèm làm thế mà ngươi cũng đi làm ra được, Thanh bang chúng ta đúng là bị ngươi làm cho mất hết mặt mũi rồi!"

Trương Khiếu Lâm mặt đỏ lên, vội vàng giải thích, nói: "Nhị ca, em sao có thể phái tay súng đi phục kích Vương Chí Đạo được, mấy tay súng đó không có liên quan gì đến em!"

"Ta mặc kệ mấy tay súng đó có liên quan đến ngươi hay không, tóm lại ta hy vọng loại chuyện này sau này sẽ không phát sinh lại nữa. Còn nữa, lập tức đem tiền thua độ của ngươi trả lại cho Vương Chí Đạo, sau này không được tìm đến Vương Chí Đạo hay là Tinh Võ Môn gây phiền toái nữa, nếu ngươi làm không được mấy việc này, ngươi cũng đừng gọi ta là Nhị ca nữa!" Đỗ Nguyệt Sinh nói.

"Dạ, em nghe Nhị ca, em sẽ đi lấy tiền!" Trương Khiếu Lâm cúi đầu oán độc trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, sau đó đi ra ngoài lấy tiền.

"Đại Chu huynh, Vương Chí Đạo, chuyện này đúng là Tam đệ của ta làm không đúng, ta thay hắn hướng các ngươi xin lỗi, mong các ngươi tha thứ!" Đỗ Nguyệt Sinh vừa nói vừa đứng lên, cung kính hướng đám người Vương Chí Đạo khom lưng hành lễ.

Vương Chí Đạo cùng Lưu Chấn Đông, Trần Chân ba người thật sự không ngờ được Đỗ Nguyệt Sinh này lại nói chuyện tốt đến như vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Bỗng nhiên nghe được một tiếng cười to, chính là vị khách nhân trung niên đang được huynh đệ Đỗ Nguyệt Sinh đón tiếp kia, vóc người béo tốt, tuổi ước độ trên dưới bốn mươi, mặc một bộ đường trang, hắn đối Vương Chí Đạo cười to nói: "Ngươi chính là Vương Chí Đạo đó sao? Thật sự là nghe tiếng không bằng gặp mặt hả! Lão phu đã sớm muốn gặp thấy ngươi đó!"

Mới bốn mươi tuổi đã tự xưng lão phu? Vương Chí Đạo khó hiểu hỏi: "Vị tiên sinh này là...?"

"Lão phu Lưu Cao Thăng!"

85. Chương 95 Kinh Bát Đạn Thuật (phần 1)

"Nguyên lai vị này chính là Lưu Cao Thăng sư phụ hay sao, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!"

Tôn Đại Chu, Trần Chân cùng Lưu Chấn Đông cùng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, đối Lưu Cao Thăng khách khách khí khí ôm quyền hành lễ.

Lưu Cao Thăng, ở Thượng Hải chính thật là một đại nhân vật danh chấn một phương, bởi vì hắn chính là tổng giáo đầu cho tất cả bảo an của bốn đại công ty bách hóa ở Thượng Hải, môn hạ đệ tử được xưng là có đến ba ngàn người, tất cả các võ phái võ môn ở Thượng Hải, không ai có được nhiều đệ tử như hắn.

Lưu Cao Thăng sở trường am hiểu nhất chính là công phu Thiết Sa Chưởng, nghe nói hắn từng ở trước mặt dân chúng Thượng Hải biểu diễn một lần công phu Thiết Sa Chưởng kinh hãi thế tục của mình, một tấm bản đá xanh trọng lượng hơn hai mươi kilogram, bị hắn một chưởng bổ xuống, đánh vỡ nát thành từng mảnh nhỏ giống như là đậu hũ vậy. Tại trước khi Thiết Sa Chưởng Cố Như Chương thành danh, luyện Thiết Sa Chưởng nổi danh nhất chính là Lưu Cao Thăng này. Cho dù lấy công phu Thiết Sa Chưởng của Lưu Chấn Đông, cũng không mạnh mẽ bằng được hắn.

Thế nhưng mà Vương Chí Đạo đã biết được về Lưu Cao Thăng này, chính là dựa trên một đoạn sử liệu ở đời sau, nói chính là năm 1929 ở trong Đại hội giao lưu võ thuật các tỉnh miền Duyên Hải, Lưu Cao Thăng tham gia thi đấu gặp phải một thiếu niên mới có mười sáu tuổi tên là Tào Yến Hải. Tào Yến Hải đó chính là từng được học nghệ qua ở chỗ Tôn Lộc Đường lão tiên sinh, mặc dù hắn còn trẻ nhưng võ nghệ lại phi phàm. Bất quá khi hắn lên đài so với Lưu Cao Thăng, công lực của hắn tự nhiên là còn xa cũng không bằng được, mới vừa khai chiến đã bị Lưu Cao Thăng một chiêu Thiết Sa Chưởng đánh cho nửa người tê dại, thiếu chút nữa bị thua luôn. Đáng tiếc chính là, Lưu Cao Thăng kia bởi vì bình thường môn hạ đệ tử đều sợ hãi Thiết Sa Chưởng của hắn, không dám cùng hắn đánh thực sự. Nên làm cho Lưu Cao Thăng kinh nghiệm thực chiến ít ỏi đến mức đáng thương, vốn hắn chỉ cần tiếp tục đoạt công, có thể đem Tào Yến Hải đánh xuống lôi đài, nhưng là hắn lại liên tục bị Tào Yến Hải dùng biểu hiện rất trấn tĩnh mà lừa gạt, thành ra bỏ qua mất một cơ hội tốt duy nhất có thể đánh ngã Tào Yến Hải. Kết quả, trì hoãn được tới khi khôi phục được khí lực, Tào Yến Hải rất thông minh triển khai du đấu cùng Lưu Cao Thăng. Lưu Cao Thăng mặc dù Thiết Sa Chưởng cực kỳ lợi hại, nhưng là bộ pháp lại rất đần độn, khi bị cuốn vào du đấu không có cách nào truy được Tào Yến Hải, thực chiến kinh nghiệm lại kém thậm tệ, không biết tùy cơ ứng biến, kết quả đến lúc mệt gần chết liền bị Tào Yến Hải dùng thối pháp đá ngã xuống dưới lôi đài, trở thành trò cười trong giới võ thuật.

Lưu Cao Thăng chính là ví dụ rất sinh động nói rõ ràng rằng trong giới võ thuật cái gọi là đại sư và võ giả có thể chân chính đánh nhau là hoàn toàn khác biệt. Trong giới võ thuật có không ít đại sư, cho dù bản thân thực sự có thực lực mạnh mẽ, nhưng lại vì nguyên nhân giữ gìn mặt mũi mà không chịu thường xuyên luyện tập đánh thực chiến, kết quả đều bị các cao thủ xem thường. Bình thường có thể nói năng giảng giải, đến lúc biểu diễn lên cũng có thể làm được những trò danh chấn bát phương, nhưng là một khi xảy ra đánh nhau thực sự lại không làm được trò gì, ngay cả một gã lưu manh bình thường cũng đánh không lại.

Chính là bởi vì có những dạng vũ thuật đại sư như Lưu Cao Thăng kia, nên đời sau mới có một tay đấu võ đài nổi danh từng nói ra một câu danh ngôn: "Võ công chân chính, là do đánh nhiều mà đạt được. Phán đoán một người là chân chính võ thuật cao thủ hay là một dạng màu mè, cùng hắn đánh một trận sẽ biết ngay!"

Nguyên nhân chính là vì đã biết được trò cười đó của Lưu Cao Thăng, nên khi Vương Chí Đạo nghe được danh tự của Lưu Cao Thăng, vẻ mặt cũng không có tôn kính như mấy người Tôn Đại Chu, Trần Chân cùng Lưu Chấn Đông, thậm chí không tự chủ được còn lộ ra ý cười. Ý cười đó lọt vào trong mắt Lưu Cao Thăng, lại biến thành ý cười nhạo báng. Lưu Cao Thăng vốn cực kỳ sĩ diện lập tức trong lòng rất bực, lạnh lùng nói: "Vương Chí Đạo, ngươi quả nhiên là hậu sinh khả úy hả, không đem bất luận là ai để vào trong mắt. Nghe nói rằng ngươi là một người xuất thủ rất tàn nhẫn, hễ ra tay là lấy mạng người khác, đây là thật vậy chăng?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Những người cùng ta động thủ mà kết quả là mất mạng, trên cơ bản đều là người Nhật Bản. Tiền bối là đang trách ta không nên giết chết những người Nhật Bản đó hay sao?"

Hừ lạnh một tiếng, Lưu Cao Thăng nói: "Đừng có nói chuyện với lão phu kiêu ngạo như vậy, sư phụ đã qua đời của ngươi chẳng lẽ chưa từng dạy ngươi, đối với tiền bối nói chuyện, cần phải có thái độ lễ phép tôn kính hay sao?"

Vương Chí Đạo bực mình đáp lại: "Thái độ của vãn bối như thế nào mà lại bảo là kiêu ngạo, chẳng lẽ tiền bối còn muốn ta làm giống như con chó khúm núm đối với ông khom lưng cúi đầu mới được xem là tôn kính hay sao?"

Đứng bên cạnh Vương Chí Đạo, Lưu Chấn Đông vội vàng lôi kéo tay áo Vương Chí Đạo, ám chỉ hắn đừng đắc tội với Lưu Cao Thăng.

Đáng tiếc chính là, Lưu Chấn Đông ám chỉ nhưng vẫn chậm một chút, chỉ nghe Lưu Cao Thăng "ha ha" cười to một tràng, đột nhiên một chưởng vỗ lên cái bàn, sau đó nói: "Mới mấy tuổi ranh, không biết trời cao đất rộng, tưởng rằng giết được mấy người Nhật Bản là đệ nhất thiên hạ rồi hay sao, không đem bất cứ ai để vào trong mắt hả!"

Chỉ thấy Lưu Cao Thăng này một chưởng vỗ xuống, cái bàn gỗ lim rất cứng rắn lúc đầu không hề có động tĩnh gì, nhưng là đợi được Lưu Cao Thăng nói hết lời, từ chỗ một chưởng của hắn vỗ xuống mặt bàn gỗ lim bắt đầu biến động, đột nhiên xuất hiện vô số khe nứt, sau đó khoảng cách càng lúc càng rộng ra, lại càng lúc càng nhiều lên. Rất nhanh, chỉ nghe thấy "rầm" một tiếng, rồi cả cái bàn gỗ lim kể cả bốn chân bàn đều nát vụn ra.

Tôn Đại Chu, Lưu Chấn Đông cùng Trần Chân thấy thế không khỏi lấy làm kinh hãi, mà Đỗ Nguyệt Sinh, Hoàng Kim Vinh cùng sáu cô nữ tiếp viên mặc xường xám kia đều là hoảng sợ đến biến sắc mặt, chỉ có gã thiếu niên mặc Đường trang kia dường như không nhìn không thấy, tựa hồ như đã sớm quen rồi.

Hoàng Kim Vinh lớn tiếng hoan hô, nói: "Lưu sư phụ quả nhiên hảo công phu, được xưng tụng Thiết Sa Chưởng đệ nhất nhân thật vô cùng xứng đáng a!"

Đỗ Nguyệt Sinh cũng gật đầu đồng tình.

Vương Chí Đạo nhưng lại là ngáp một cái, đối Lưu Cao Thăng đang trừng mắt nhìn hắn, thở dài nói: "Tiền bối, cái bàn tốt như vậy, bị ông một chưởng như vậy đập vỡ mất rồi, thật sự là lãng phí hả! Rất đáng tiếc đó!"

Cũng khó trách được hắn không hề có một chút giật mình nào đối với màn biểu diễn của Lưu Cao Thăng, Lưu Cao Thăng Thiết Sa Chưởng hiển nhiên rất lợi hại, nhưng lại là không có khả năng lợi hại hơn được Lý Thư Văn. Sau khi đã được kiến thức qua chưởng lực kinh khủng của một lão quái vật Lý Thư Văn kia, loại biểu diễn như chụp vỡ cái bàn của Lưu Cao Thăng này thật sự rất khó làm cho Vương Chí Đạo giật mình được. Huống chi theo nhận định của Vương Chí Đạo, có thể chụp vỡ được cái bàn bất động là một chuyện, nhưng có thể chụp trúng một người di động được hay không thì lại là chuyện khác. Công phu Thiết Sa Chưởng của ngươi cho dù có tốt, có thể đem cái bàn gỗ lim cứng như sắt thép chụp nát thành từng mảnh nhỏ, nhưng là nếu như ngươi không chụp được trúng địch nhân liệu có tác dụng gì không?

Hoàng Kim Vinh nghe được Vương Chí Đạo nói, không khỏi "ha ha" cười lớn, nói: "Vương Chí Đạo quả nhiên là thiếu niên anh hùng, hoàn toàn không đem Thiết Sa Chưởng của Lưu sư phụ để vào trong mắt, chắc là ngươi còn có công phu gì so với Thiết Sa Chưởng của Lưu sư phụ còn lợi hại hơn sao? Sao không mau mau biểu diễn một chút, để cho chúng ta được mở rộng tầm mắt?"

Vương Chí Đạo không để ý tới hắn, nhưng lại hỏi sang Đỗ Nguyệt Sinh: "Đỗ Nguyệt Sinh tiên sinh, ông đã nghe nói qua về tay súng của ta chưa?"

Đỗ Nguyệt Sinh gật đầu nói: "Nghe qua rồi, 'đạn ra không trượt', vô cùng kỳ diệu. Nếu có ai là địch nhân của ngươi, chỉ sợ bị ngươi âm thầm một phát súng bắn chết, lúc đó còn không biết chính mình đã bị chết như thế nào nữa!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Như vậy nếu như ông trời có thể cấp cho Đỗ tiên sinh một cơ hội để chọn lựa, cho Đỗ tiên sinh giữa tay súng 'đạn ra không trượt' của ta, và Thiết Sa Chưởng nhất kích tất sát của Lưu tiền bối, trong hai thứ phải lựa chọn lấy một thứ, Đỗ tiên sinh khi đó sẽ lựa chọn thứ nào đây?"

Đỗ Nguyệt Sinh không chút nghĩ ngợi nói ngay: "Như vậy sao còn phải hỏi, đương nhiên là lựa chọn tay súng 'đạn ra không trượt' của ngươi rồi!"

Lưu Cao Thăng nghe vậy sắc mặt xanh mét, hỏi Vương Chí Đạo: "Ngươi là có ý tứ gì, ý nói rằng ta công phu cho dù tốt, cũng không được bằng một viên đạn của ngươi hay sao?"

"Không phải là ý tứ như thế!" Vương Chí Đạo cười nói: "Xin thứ cho ta nói thẳng, với ta mà nói, chân chính công phu, phải có năng lực đánh trúng được địch nhân mới có thể coi là chân chính công phu, đánh một cái bàn bất động cũng không thể tính là chân chính công phu. Cho dù tiền bối ông có thể đem cái bàn gỗ lim cứng như sắt thép đánh nát, nếu đánh không trúng địch nhân thì có cái tác dụng gì? Ta tuy công phu trên tay chưởng còn rất xa cũng không bằng được công phu Thiết Sa Chưởng của tiền bối, nhưng là chỉ cần ta có thể đánh trúng được địch nhân, chỉ cần đánh trúng chỗ, thì cho dù lực sát thương có nhỏ đi nữa, vẫn có thể lấy mạng địch nhân! Tiền bối, ta nói có đúng không?"

Lưu Cao Thăng suy nghĩ một chút mới hiểu được, cả giận nói: "Nguyên lai là ngươi ám chỉ lão phu chỉ có thế đánh được đồ vật chết, đánh không nổi ngươi một vật sống hay sao? Được được, nếu đã là như thế, như vậy lão phu nhất định phải lãnh giáo một chút bản lãnh của ngươi rồi, để xem một chút ngươi như thế nào làm cho lão phu không đánh trúng được ngươi?"

Lưu Chấn Đông trong lòng cả kinh, vội nói: "Lưu sư phụ, sư đệ này của ta nói chuyện luôn không biết giữ mồm giữ miệng, mong ngài đại nhân đại lượng, không nên tranh chấp với một tiểu hài tử như hắn!"

Lưu Cao Thăng hừ lạnh nói: "Ngươi đã biết nói năng không giữ mồm giữ miệng, như vậy tại sao còn không dạy dỗ hắn cho tốt? Nếu như Tinh Võ Môn các ngươi không tự dạy được đệ tử của các ngươi, như vậy để lão phu giúp các người dạy dỗ một chút! Lưu Chấn Đông, ngươi tốt nhất đừng nên ngăn cản lão phu!"

Lưu Chấn Đông nghe vậy kinh ngạc ngẩn ngơ, không nói được gì nữa.

86. Chương 95 Thần Kinh Bát Đạn Thuật (phần 2)

Tôn Đại Chu ở bên cạnh Vương Chí Đạo thấp giọng hỏi: "Ngươi đắc tội hắn làm cái gì chứ?"

Vương Chí Đạo nhún vai nói: "Ta làm vậy sao? Ta chỉ là nói ra mấy lời nói thật mà thôi, ai biết được hắn lại lòng dạ hẹp hòi như vậy?"

"Nếu không biết hắn lòng dạ hẹp hòi, thì ngươi cũng đừng nên nói ra mấy lời nói thật đó có phải tốt hơn không?" Tôn Đại Chu thở dài nói: "Ta thật sự là phục ngươi rồi, bất kể ở chỗ nào cũng có thể gặp phải cường địch!"

Vương Chí Đạo cười "ha ha", nói: "Hắn chưa chắc đã xứng là cường địch của ta đâu, Tôn huynh ngươi không cần lo lắng cho ta!"

Vẫn im lặng từ đầu đến giờ, Trần Chân lúc này mới thấp giọng hỏi: "Ngươi có nắm chắc đánh bại được hắn hay sao?"

"Chắc là có thể!" Vương Chí Đạo trong lòng thầm nói một câu, nếu như bộ pháp của Lưu Cao Thăng đần độn đúng như là trong lịch sử đã ghi lại như thế, như vậy thì mình tuyệt đối nắm chắc, bản thân mình nếu so với Tào Yến Hải kia mới mười sáu tuổi đã đánh bại được Lưu Cao Thăng, vô luận thế nào mình cũng không thể kém cỏi hơn hắn được.

Lưu Cao Thăng lúc này đã đứng lên rồi, đi ra khỏi phòng tiếp khách quý, đối Vương Chí Đạo quát: "Tiểu tử, các ngươi đã thương lượng xong chưa? Thương lượng tốt rồi mau đi ra theo ta luận bàn một chút!"

Vương Chí Đạo bất đắc dĩ đối ba người Lưu Chấn Đông nhún vai một cái, đứng lên hướng Lưu Cao Thăng đi tới. Hoàng Kim Vinh cùng Đỗ Nguyệt Sinh đưa mắt nhìn nhau một cái, cũng đứng lên, cùng đi theo ra ngoài xem cuộc chiến.

Hai người đi ra sảnh ngoài có diện tích đến hơn ba mươi thước vuông thì đứng lại, Lưu Cao Thăng liền bày ra một điệu bộ nghênh chiến, Vương Chí Đạo vừa nhìn đến lập tức yên lòng, biết lịch sử quả nhiên không phải hư cấu, Lưu Cao Thăng này bộ pháp quả nhiên là đần độn, kinh nghiệm thực chiến thiếu khuyết đến thảm hại. Hắn bày ra điệu bộ nghênh chiến kia, thoạt nhìn rất oai phong lẫm liệt, nhưng lại là rất bất lợi khi phát động bộ pháp, hơn nữa cũng không lợi cho việc xoay chuyển nhanh sang hai bên tả hữu, đúng là kém cỏi cực kỳ.

Vương Chí Đạo buông lỏng tâm tình xuống, tùy tùy tiện tiện bày ra một tư thế cảnh giới, rất nhẹ nhàng đối Lưu Cao Thăng nói: "Tiền bối, mời ông a tay trước đi!"

Lưu Cao Thăng thấy Vương Chí Đạo vẻ mặt khinh thường, như là hoàn toàn không đem hắn để vào trong mắt, không khỏi lại càng căm tức, hét lớn một tiếng, hữu chưởng hướng đến trên ngực Vương Chí Đạo bổ tới.

Vương Chí Đạo cước bộ hướng sang trái trượt một cái, liền đã chuyển sang ngay bên trái Lưu Cao Thăng, rất nhẹ nhàng tránh được một chưởng này của Lưu Cao Thăng.

Lưu Cao Thăng thất một chưởng này thất bại, trực tiếp quay người lại, lại máy móc dùng một thức lúc trước lại vung chưởng bổ đi. Thật không ngờ, khi hắn đánh ra một chưởng, Vương Chí Đạo vốn đang đứng bên trái hắn đã không thấy đâu nữa. Lưu Cao Thăng có chút ngẩn ngơ, xoay đầu nhìn lại, đã thấy Vương Chí Đạo không biết từ lúc nào đã chuyển tới phía sau hắn.

Lưu Cao Thăng kinh hãi, vội vàng xoay hẳn người lại, lại một chưởng hướng Vương Chí Đạo đẩy tới, nhưng là, một chưởng này lại thất bại rồi, Vương Chí Đạo lại vừa chuyển đến bên trái hắn, đợi đến khi Lưu Cao Thăng quay được người sang, Vương Chí Đạo lại đã chuyển ra đến hẳn phía sau hắn rồi.

Cứ như vậy, hai người giống như là đang chơi đùa xoay vòng tròn vậy, chỉ chốc lát sau đã xoay tròn đến bảy tám vòng, Lưu Cao Thăng xoay chuyển đến quay cuồng cả đầu óc, vậy mà cố gắng đến một chưởng cũng không có đánh trúng được Vương Chí Đạo.

Lưu Cao Thăng nổi cơn giận dữ, không nhịn được đối Vương Chí Đạo quát: "Tiểu tử, ngươi cứ xoay tới chuyển lui làm cái gì? Có khí phách đứng ở trước mặt ta để cho ta đánh!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Ta cũng không phải đứa ngu ngốc, như thế nào lại đứng ở trước mặt ông cho ông đánh? Tiền bối nếu gặp phải địch nhân chân chính, có thể đứng yên vươn cổ để cho hắn chém xuống hay không?"

Lời này vừa ra, mấy em nữ tiếp viên mặc xường xám cũng đang đứng xem cuộc chiến không nhịn được cười, có người còn bật ra tiếng cười khúc khích.

Lưu Chấn Đông thì không nhịn được thấp giọng nói: "Con mẹ nó, ta còn tưởng rằng lão Lưu Cao Thăng kia lợi hại đến như thế nào chứ, sớm biết rằng lão kém đến như thế, ta đã sớm đến đánh cùng lão một trận rồi!"

Tôn Đại Chu lắc đầu, thở dài nói: "Lưu sư phụ võ công trên thực tế rất không tệ, chỉ là bộ pháp của hắn hình như rất có vấn đề? Tựa hồ căn bản là giống như không có luyện qua bộ pháp, ngay cả loại bước vòng quanh phổ thông bình thường của Vương Chí Đạo cũng phá giải không được!"

Trần Chân nói: "Hắn không phải là không có luyện qua bộ pháp, mà căn bản là không có đánh qua thực chiến chân chính, cho nên mới biểu hiện ra kém cỏi như vậy! Phỏng chừng là hắn bình thường chỉ dựa vào biểu diễn công phu Thiết Sa Chưởng mà đạt được danh tiếng, chúng ta chính là bị cái danh tiếng hão kia của hắn hù dọa thành sợ rồi. Hay cho Vương sư đệ ánh mắt độc đáo, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu được công phu hào nhoáng của hắn!"

Lưu Chấn Đông cùng Tôn Đại Chu nghe vậy không tự chủ được cùng gật đầu, cho rằng Trần Chân nói rất có đạo lý.

Trong sân Lưu Cao Thăng vẫn đang ra sức truy theo Vương Chí Đạo mà đánh. Lần này hắn xem như là làm ngược lại, Vương Chí Đạo vừa chuyển qua bên trái hắn, hắn sẽ không xoay người nữa, trực tiếp một chưởng hướng bên trái chém ngược ra luôn. Bất quá như vậy không ngờ lại vẫn không thể nào đánh trúng được Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo chỉ là thêm một bước lùi nhanh nữa đã dễ dàng tránh khỏi thiết chưởng của Lưu Cao Thăng

Cứ như vậy, Vương Chí Đạo cũng không đánh lại, chỉ là dùng bộ pháp né tránh vòng quanh, làm cho Lưu Cao Thăng đánh đến nỗi hơi thở phì phò, vẫn không thể đụng đến một sợi lông của hắn.

Vương Chí Đạo cười nói: "Tiền bối, ta xem hay là thôi đi được rồi, tính là chúng ta đánh ngang tay, thế nào?"

Lưu Cao Thăng ngẩng đầu lên thở hổn hển vài hơi, mới cả giận nói: "Vương Chí Đạo, ngươi tại sao không ra tay, cứ né tránh là có ý tứ gì?"

Vương Chí Đạo cười hì hì nói: "Tiền bối, ông truy đuổi cấp bách như vậy, ta làm sao có cơ hội ra tay?"

Lưu Cao Thăng ngây ngốc một lúc, trong lòng chợt hiểu ra trên thực tế Vương Chí Đạo chính là đối hắn hạ thủ lưu tình, đành thở dài, nói: "Quả nhiên là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, xem ra lão phu không chịu già cũng không được rồi! Vương Chí Đạo, lão phu không thắng được ngươi, ngươi quả nhiên có tư cách cuồng ngạo, cáo từ!

"Tiền bối, xin mời đi cẩn thận!" Vương Chí Đạo vòng tay nói.

Có tiếng vỗ tay vang lên, người vỗ tay lại chính là thiếu niên mặc Đường trang vừa ngồi cùng một chỗ với Lưu Cao Thăng. Chỉ thấy hắn hướng Vương Chí Đạo vừa đi vừa vỗ tay, nói: "Thật sự là đặc sắc, Vương huynh đệ, không nghĩ tới ngươi ngay cả tay cũng không cần dùng đến, đã có thể thắng được Lưu Cao Thăng, thật sự là quá ngoài ý nghĩ của ta. Vương huynh đệ, chứng kiến ngươi biểu diễn đặc sắc như vậy, ta không tự chủ được mà cảm thấy có chút ngứa nghề, không bằng cho ta cũng đến lãnh giáo một chút cao chiêu của ngươi, như thế nào?"

Vương Chí Đạo kỳ quái hỏi: "Xin hỏi ngươi là ai?"

"Tại hạ Hồng Thừa Kim!"

Đỗ Nguyệt Sinh đang đứng bên cạnh vội vàng đối đám người Tôn Đại Chu giới thiệu: "Đã quên chưa giới thiệu với các ngươi, vị này là Hồng Thừa Kim công tử, chính là được Môn chủ Hồng Môn Hồng Thừa Tổ nhận làm con nuôi, chính là Hồng Môn Thiếu môn chủ, nghe nói Hồng Thừa Tổ tiên sinh sắp đem vị trí Hồng Môn môn chủ truyền lại cho hắn đó!"

Đám người Tôn Đại Chu nghe vậy không khỏi trong lòng lấy làm kinh hãi, lúc trước chứng kiến Hồng Thừa Kim cùng Lưu Cao Thăng ngồi cùng một chỗ, vẫn còn tưởng lầm hắn là đồ đệ gì đó của Lưu Cao Thăng, không nghĩ tới lại là không phải, thậm chí nếu so với Lưu Cao Thăng lại càng là người có thân phận hơn.

Phải biết rằng Hồng Môn so với Thanh bang là một tổ chức còn nổi danh hơn, Tôn Đại Chu đã biết, ngay cả Tôn tiên sinh lúc đầu cũng là một phần tử của Hồng Môn, năm đó phát động Cách mạng Tân Hợi, lật đổ vương triều Mãn Thanh, Tôn tiên sinh chính là mượn lực lượng của Hồng Môn. Sau khi lật đổ được Vương triều Mãn Thanh, bởi vì Tôn tiên sinh cùng Hồng Môn mục tiêu bất đồng, nên mới rời khỏi Hồng Môn, mà Hồng Môn cũng bởi vì không còn mục tiêu gì mà dần dần ẩn giấu xuống, đã lâu cũng không có tin tức hoạt động gì. Không nghĩ đến lúc này Hồng Môn lại bắt đầu xuất hiện trở lại, hơn nữa xuất hiện đầu tiên chính là Hồng Môn Thiếu môn chủ.

Vương Chí Đạo hiển nhiên cũng đã nghe qua sự tích Hồng Môn, liền đối Hồng Thừa Kim ôm quyền nói: "Nguyên lai ngươi là Hồng Môn Thiếu môn chủ sao, Hồng Môn đúng là một tổ chức rất mạnh hả, ta sớm đã ngưỡng mộ từ lâu rồi. Ngươi thân là Hồng Môn Thiếu môn chủ, tự nhiên là càng rất giỏi hả!"

Hồng Thừa Kim khiêm nhường nói: "Không dám không dám, Vương Chí Đạo ngươi mới chân chính là rất giỏi đó! Ít nhất những việc ngươi tung hoành ở Thượng Hải, Hồng Thừa Kim ta tự cảm thấy không bằng!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Hồng Thiếu môn chủ cũng là người yêu thích công phu hay sao?"

"Đúng vậy, ta từ nhỏ đã mê võ rồi, cũng đã lạy rất nhiều sư phụ, nếu gặp được chân chính cao thủ, đều không nhịn nổi mà muốn cùng họ luận bàn một chút, xin Vương huynh đệ chớ trách móc!" Hồng Thừa Kim cười nói.

Gặp được chân chính cao thủ liền muốn luận bàn, Vương Chí Đạo nghe được trong lòng cả kinh, nếu nói như thế, gã Hồng Thừa Kim này chỉ sợ chính là một cao thủ thực chiến kinh nghiệm phong phú, cùng với Lưu Cao Thăng tốt mã rỗng ruột kia tuyệt đối bất đồng.

Nghĩ như vậy, Vương Chí Đạo không khỏi nổi lên thận trọng, ôm quyền nói: "Nếu là như vậy, vậy thì xin mời Hồng Thiếu môn chủ hạ thủ lưu tình, xin mời lên đi!"

Hồng Thừa Kim cười nói: "Ta hẳn là mời ngươi hạ thủ lưu tình mới đúng!"

Nói xong, Hồng Thừa Kim đột nhiên hay tay cong lên, giống như là một đôi cánh đang vẫy vẫy, hướng Vương Chí Đạo phát động công kích.

Hạc hình quyền? Vương Chí Đạo cảm thấy ngạc nhiên, đang muốn lui về phía sau một bước. Ai ngờ, Hồng Thừa Kim thân hình lại nhanh như tia chớp, dưới một bước chuyển thân chớp nhoáng, đã cướp được trước mặt Vương Chí Đạo, mười ngón tay không ngừng vũ động, nhìn giống như là đang gảy đàn, hướng đến trên người Vương Chí Đạo búng lên.

Vương Chí Đạo nhưng là thật ra còn chưa hề có kiến thức qua loại đấu pháp kỳ quái này, lập tức tay trái liền đánh ra một quyền, ý định lấy công phá công. Thật không ngờ, chỗ khuỷu tay trái đột nhiên tê rần, một cảm giác giống như bị điện giật trong nháy mắt chạy suốt cả cánh tay trái, làm cánh tay trái Vương Chí Đạo nhất thời mất đi cảm giác.

Vương Chí Đạo kinh hãi, hắn kịp chứng kiến mới vừa rồi chính là Hồng Thừa Kim nhanh như tia chớp đã dùng ngón giữa búng một cái vào đúng trên sợi gân tê ở khuỷu tay trái hắn, mới làm cho cánh tay trái tê dại. Lúc này, Hồng Thừa Kim ngón tay lại đã giống như đang búng lên dây đàn, bắn tới Vương Chí Đạo, mục tiêu rõ ràng là chỗ dây thần kinh thị giác nơi hốc mắt Vương Chí Đạo.

Trong một nháy mắt điện quang hỏa thạch này, Vương Chí Đạo lập tức biết được gã Hồng Môn Thiếu môn chủ kia đang sử dụng là loại quyền pháp gì, không phải là Hạc hình quyền, mà là một loại công kích thuật hi hữu cực kỳ bí mật, rất ít người có thể luyện thành: "Thần kinh bát đạn thuật" (1).

Trong giới võ thuật, ngoại trừ các kỹ thuật chiến đấu thường thấy ở các môn phái chính tông, lại vẫn còn có một vài kỹ thuật chiến đấu có chút rất hi hữu, đấu pháp rất quỷ dị, thậm chí còn có chứa chút sắc thái thần bí, tỷ như "thần kinh bát đạn thuật", "điểm huyệt tiệt mạch thuật", thậm chí lại còn có một môn càng khó tu luyện được thành gọi là "âm thủ kỹ".

Cái gọi là "thần kinh bát đạn thuật" này, chính là kỹ thuật chiến đấu chuyên môn công kích vào hệ thần kinh trên cơ thể người. Ở trên thân thể con người, hệ thống dây thần kinh rậm rạp chằng chịt như mạng lưới, dùng để làm các tuyến đường liên lạc giữa hệ thống trung khu thần kinh cùng các cơ quan trên cơ thể. Nếu có một cái tuyến dây thần kinh bị cắt đứt, cơ quan tương ứng sẽ cùng trung khu thần kinh mất đi liên lạc, đánh mất công năng. Tỷ như nói đến dây thần kinh vận động cánh tay, nếu như thực sự bị cắt đứt, cho dù cánh tay không có bệnh gì, nhưng là cánh tay đó lại không thể vận động được nữa, bởi vì đã không có hệ thống trung khu thần kinh liên hệ, trên cơ bản là trở thành phế vật.

Ở trên khớp xương khuỷu tay của cánh tay, có một bộ vị được người ta gọi là bộ vị dây gân tê, đụng vào một chút thì có cảm giác giống như là bị điện giật làm cánh tay tê dại. Trên thực tế ở chỗ đó có một cái mối dây thần kinh, kích thích một chút cái mối dây thần kinh đó sẽ làm cho có cảm giác giống như có dòng

điện chạy qua. Nếu như mà cái mối dây thần kinh này bị chặt đứt, như vậy thì tất cả các bộ vị có dây thần kinh liên hệ qua cái mối này, tỷ như ngón tay, bàn tay, đều sẽ không thể hoạt động được nữa.

Mà Thần kinh bát đạn thuật của Hồng Thừa Kim, chính là kỹ thuật chiến đấu chuyên nhằm công kích vào hệ thống dây thần kinh này

---

Chú thích:

(1) - Bát đạn: búng, gảy, giống như động tác đánh đàn cổ, hoặc là búng lên, hoặc là gảy vào dây đàn.

87. Chương 96 Hoạt Mệnh Chi Đạo

Hồng Thừa Kim động tác nhìn như cánh hạc múa lên nhanh nhẹn uyển chuyển, vũ động ngón tay ưu nhã giống như là đang gảy đàn, nhưng chỉ có điều là không phải muốn gảy nên những bản nhạc tuyệt vời, mà chính là muốn đem những sợi dây đàn đó búng cho đứt phăng đi, làm cho đàn hỏng người vong.

Chỗ thần kinh thị giác nơi hốc mắt nếu bị búng đứt, cho dù không cẩn tổn thương đến hai tròng mắt, cũng đồng dạng làm cho thành mù. Bởi vì hai tròng mắt cho dù nhìn ra được hình dáng màu sắc gì cũng không thể thông qua dây thần kinh thị giác mà truyền về được đại não, để cho đại não tiếp nhận.

Vương Chí Đạo đầu vội hướng bên cạnh né đi, vừa kịp tránh thoát ngón tay Hồng Thừa Kim đang búng lên dây thần kinh thị giác hốc mắt bên trái của hắn. Thật không ngờ, ngón tay đang búng đến kia lại cong ngược lại một cái, giống như sợi dây cao su búng ngược về phía sau, vừa vặn búng lên chỗ dây thần kinh thính giác bên lỗ tai trái của Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo trong lỗ tai trái chỉ thấy ầm vang một tiếng, như là nghe được vô số âm thanh khua chiêng gõ trống, không ngừng truyền vào tai rung động "ông ông", thanh âm khác đều nghe không ra, đầu óc giống như bị những âm thanh đó nổ tung ra vô cùng khó chịu.

Trong lòng vừa thấy hoảng sợ, hắn lại vừa chứng kiến ngón tay Hồng Thừa Kim lại chuyển tới phía sau hắn búng ngược đến, mục tiêu rõ ràng chính là: Tuyến dây trung khu thần kinh bên cạnh cần cổ!

Nếu như tuyến dây thần kinh này bị búng đứt, tất cả cảm giác trên thân thể đều không thể truyền về được đại não, trên cơ bản chẳng khác gì cơ thể cùng đầu não tách rời hẳn ra.

Vương Chí Đạo ánh mắt phát lạnh, chân trái giống như mũi tên bắn ra, nhằm thẳng đến tâm oa Hồng Thừa Kim.

Bởi vì chân so với tay thì dài hơn, cho nên tay Hồng Thừa Kim còn chưa có gảy được đến tuyến trung khu thần kinh của Vương Chí Đạo, ngọn cước của Vương Chí Đạo sớm đã đến gần tâm oa Hồng Thừa Kim rồi.

Hồng Thừa Kim hiển nhiên không muốn phải chịu ăn một cước này, liền bỏ qua không gảy lên tuyến dây trung khu thần kinh của Vương Chí Đạo, thân thể lui nhanh, đồng thời ngón tay sửa thành nhằm vào mắt cá chân trái Vương Chí Đạo đang đá tới mà gảy lên. Một chiêu này của hắn chính là mười phần chắc chín, công kích khi đối phương đã phát động nửa công kích rồi, đúng là trong võ thuật Trung Quốc thường gọi là lối đánh không thể phản đòn khi đối phương "lực cũ chưa hết, lực mới chưa sinh". Người bình thường đúng là rất khó ở dưới tình huống này lại còn có thể phản kích được.

Nhưng Vương Chí Đạo luôn luôn không phải là người bình thường, một ngọn cước này của hắn cũng phản lại nguyên lý vận động của người bình thường, đá ra một nửa lại đột nhiên thu về, một điểm thời gian ngắt quãng cũng không có, lưu loát cực kỳ.

Hồng Thừa Kim thoáng chút ngạc nhiên, Vương Chí Đạo một cước này nhưng lại nửa đường liền chuyển hướng, đang từ Tiền đạn thích biến thành Cao tảo thích, đá thẳng lên cạnh cần cổ Hồng Thừa Kim.

Hồng Thừa Kim chính là lúc này lại rơi vào tình huống hạn chế "lực cũ chưa hết, lực mới chưa sinh", không có cách nào phản kích lại được, đành phải lựa chọn lui về phía sau, tránh được một cước này của Vương Chí Đạo.

Vừa lui về phía sau một bước, Hồng Thừa Kim hai tay lại múa động, giống như con đại hạc đang bay lượn, hai chân lại như chuồn chuồn đáp nước, thoáng cái đã đoạt đến trước mặt Vương Chí Đạo. Tay phải năm ngón vốn đang mở ra liền chụm vào cùng một chỗ, cong cổ tay thành mỏ hạc mổ, mổ thẳng tới huyệt Thái Dương Vương Chí Đạo, mà tay trái vẫn là đang lấy đạn pháp nhằm gảy lên động mạch chủ bên cạnh cổ Vương Chí Đạo.

Đang đứng ở một bên xem cuộc chiến, Tôn Đại Chu nói: "Nguyên lai Hồng Môn Thiếu môn chủ kia tu luyện chính là Ám Hạc quyền!"

Trần Chân nghe vậy cau mày hỏi: "Ám Hạc quyền là cái quyền pháp gì, ta tại sao lại chưa hề có nghe nói qua?"

Tôn Đại Chu giải thích nói: "Đó là một cái lưu phái quyền pháp bí ẩn nghiêm mật nhất trong hệ thống Hạc quyền, ta cũng chỉ là nghe phụ thân ta nói qua. Trung Quốc mỗi một loại quyền pháp cũng đều có tới từ vài loại đến hơn mười loại lưu phái bất đồng, mặc dù các lưu phái đó lúc đầu là từ cùng một loại hệ thống quyền pháp truyền xuống dưới, bất quá sau khi trải qua vài thế hệ học tập cải biến, đã cùng với hệ thống quyền pháp ban đầu trở nên không giống nhau nữa, thậm chí còn có những lưu phái thoát ly hẳn khỏi hệ thống quyền pháp ban đầu trở thành một loại lưu pháp quyền phái mới tinh. Tỷ như Hình Ý, Thái Cực đều là danh quyền, nhưng sau khi được những người khác nhau học tập, đã được thay đổi thành nội dung đại đồng tiểu dị, sau đó ở phía trước danh xưng đều được kèm thêm những Trần thị, Dương thị, Tống thị, Xa thị, vân vân, để biểu thị sự bất đồng so với quyền pháp nguyên bản. Hệ thống Hạc quyền trừ những lưu phái khác nhau mà chúng ta đã quen tai như Bạch hạc quyền, Tông hạc quyền, Minh hạc quyền, Phi hạc quyền, Thực hạc quyền, Bão hạc quyền, Ngạ hạc quyền, trên thực tế còn có những lưu phái bí mật do người đời trước truyền lại như Ám hạc quyền, Âm hạc quyền, Vương hạc quyền. Những loại quyền pháp này bởi vì truyền nhân rất ít ỏi, hơn nữa luyện pháp quá khó khăn, xác suất thành công rất thấp, cho nên môn nhân đúng là trăm năm khó gặp. Môn quyền pháp Ám Hạc quyền này, kỹ thuật công kích chủ yếu đều là nhằm vào bộ vị thần kinh cùng huyệt mạch trên cơ thể người. Bởi vì các bộ vị này vừa phức tạp lại vừa rất nhỏ bé, rất khó công kích thành công. Nếu muốn luyện thành đả kích hữu hiệu, phải luyện được tốc độ cùng độ chuẩn xác cực cao, lực lượng cổ tay ngón tay cùng lực búng gảy càng được coi trọng. Cho nên người tu luyện Ám hạc quyền, đều giống như nhau nếu không khổ luyện mười mấy hai mươi năm, rất khó đạt được thành tích. Người có thiên phú thấp có khả năng luyện cả đời cũng không thành công, khiến cho Ám hạc quyền tìm được đệ tử rất khó khăn. Nhưng là, nếu như có thể tu luyện được thành công, thì phản ứng, tốc độ, tính chất chuẩn xác khi ra chiêu, lực lượng cổ tay cùng uy lực búng gảy trên các ngón tay, so với người luyện võ ở các lưu phái thông thường, thì đều mạnh mẽ hơn nhiều. Cho nên đệ tử Ám hạc quyền có thể xuất sư thì đều đồng dạng như nhau, đều sẽ là cao thủ hàng đầu, rất khó đối phó!"

Lưu Chấn Đông hùng hùng hổ hổ nói: "Cứ búng đến gảy đi như vậy có cái gì hay chứ? Trực tiếp đả kích chẳng lẽ tạo thành thương tổn lại không bằng búng gảy một chút như vậy hay sao?"

Tôn Đại Chu thần sắc ngưng trọng nói: "Trực tiếp đả kích vô luận là trọng thương thế nào đều có ngày sẽ phục hồi được, nhưng nếu như là bị búng đứt dây thần kinh, trừ khi ngươi có bản lĩnh đem dây thần kinh nối liền lại được, còn nếu không được thế, thì các bộ phận nối tiếp với sợi thần kinh đó đều là bị phế đi, nếu búng đứt dây chủ tuyến thần kinh trung khu thậm chí sẽ tạo thành toàn thân tê liệt, cả đời nằm ở trên giường, không thể hoạt động. Loại quyền pháp quả thực là rất âm tổn đó!"

Trần Chân biến sắc nói: "Ta xem gã Hồng Môn Thiếu môn chủ kia hẳn là muốn phế đi Vương sư đệ, hắn có thể có cừu oán gì với Vương sư đệ!"

Chỉ thấy trong sân đánh nhau càng lúc càng nhanh, đám người Đỗ Nguyệt Sinh không biết võ công nhìn đến hoa cả mắt. Hồng Thừa Kim vẫn là tay phải mỏ chim hạc mổ, tay trái đạn bát, chuyên môn nhằm vào hệ thống thần kinh cùng bộ vị tử huyệt của Vương Chí Đạo mà công kích. Mà Vương Chí Đạo chỉ là không ngừng né tránh, đến lúc không thể tránh liền xuất ra một hai chiêu đồng quy vu tẫn phát cước đá ra kình lực hung bạo, khiến cho Hồng Thừa Kim phải bỏ chiêu để tự bảo vệ mình. Cánh tay trái của Vương Chí Đạo lúc này nhìn như là đã bị phế đi rồi, buông thõng ở bên người chỉ thấy đung đưa đung đưa.

Người sáng suốt đều nhìn ra được rõ, Vương Chí Đạo lúc này đã rơi xuống thế hạ phong rồi, chỉ cần Hồng Thừa Kim lại búng trúng hắn một chút, hoặc là dùng Hạc trác mổ trúng hắn một chút, hắn chỉ có đường chết mà thôi.

Trần Chân cùng Lưu Chấn Đông thấy thế, không tự chủ được cùng nắm chặt nắm tay, ý định đợi khi Vương Chí Đạo rơi vào tình huống không ổn liền lập tức xông lên cứu, tuyệt đối không thể để cho một gã Hồng Môn Thiếu môn chủ kia dùng chiêu thức âm độc tổn hại như thế mà phế đi Vương Chí Đạo.

Tôn Đại Chu nhưng lại đối hai người thấp giọng nói: "Các ngươi đứng có gấp, xem một chút vẻ mặt Vương Chí Đạo đi, hắn thế nhưng lại rất tỉnh táo, trong ánh mắt cũng không hề có một chút vẻ bối rối nào, hiển nhiên là hắn cố ý yếu thế, chờ đợi cơ hội phản kích. Nhìn kỹ đi, nói không chừng hắn sẽ đột nhiên chuyển bại thành thắng đó."

Lưu Chấn Đông nhưng lại không đồng ý, nói: "Vương sư đệ hình như là mặc kệ có chuyện gì phát sinh hắn đều vẻ mặt bình tĩnh như vậy. Ta một mực hoài nghi, nếu như trời mà có sắp sụp xuống, hắn có phải mặt cũng không hề đổi sắc, vẫn tỉnh táo như bình thường hay không?"

Tôn Đại Chu nghe vậy cười nói: "Đó là chuyện tốt hả, ít nhất hắn sẽ không bởi vì sợ hãi bối rối mà để lộ ra sơ hở của bản thân mình. Hơn nữa tỉnh táo đúng là mấu chốt để chuyển bại thành thắng, đây chính là tâm tính mà người bình thường muốn cầu cũng không cầu được đó!"

Trong lúc ba người Tôn Đại Chu đang nói chuyện, Vương Chí Đạo cùng Hồng Thừa Kim đánh nhau đã xảy ra biến hóa. Công mãi không xong, Hồng Thừa Kim dường như rốt cuộc đã tìm được cơ hội rồi, ngón giữa tay trái nhằm hướng mối dây thần kinh trên khuỷu tay phải Vương Chí Đạo búng đến. Vốn tưởng rằng lần này mười phần chắc chín, nhất định sẽ đem cánh tay phải Vương Chí Đạo cũng phế bỏ nốt. Đáng tiếc chính là, mười phần chắc chín cũng không phải là mười phần chắc cả mười, Vương Chí Đạo khuỷu tay phải đột nhiên trầm xuống, liền tránh được một búng này của Hồng Thừa Kim, sau đó tay phải hắn co lại như hình cánh cung, trong nháy mắt thật không ngờ lại bắt được ngón tay đang búng ra của Hồng Thừa Kim, mạnh mẽ vặn một phát.

Hồng Thừa Kim trong lòng cả kinh, lo lắng ngón tay sẽ bị Vương Chí Đạo vặn gãy mất, vội vàng lấy mỏ hạc bên tay phải nhằm yếu huyệt trên cánh tay Vương Chí Đạo mổ tới, cố gắng để Vương Chí Đạo buông tay ra. Thật không ngờ, cánh tay trái Vương Chí Đạo vốn đang rủ xuống bất động, lại đột nhiên động lên. Chưởng trái nâng lên xoay ngang nửa vòng tròn, lấy chưởng căn hướng huyệt Thái Dương bên phải Hồng Thừa Kim đánh tới.

Huyệt Thái Dương chính là đại huyệt yếu hại trên đầu, nếu như bị đánh trúng, chỉ sợ Hồng Thừa Kim lập tức phải chết ngất ngay. Dưới cơn kinh hãi Hồng Thừa Kim bất chấp ngón tay trái đang bị vặn, tay phải vội đưa lên đón đỡ, lấy mu bàn tay chặn lại đòn bãi kích (1) của Vương Chí Đạo.

Thật không ngờ, Vương Chí Đạo bãi kích lực lượng lại quá mạnh, Hồng Thừa Kim đưa tay lên mặc dù đỡ được, nhưng là lại bị lực lượng bãi kích của Vương Chí Đạo đánh cho cả bàn tay hắn đập mạnh lên trên vành tai. Mặc dù cách một tầng nhục chưởng, Hồng Thừa Kim vẫn là cảm giác thấy đầu óc ầm vang chấn động. Chấn động âm vang còn chưa có chấm dứt, ngón tay giữa bàn tay trái lại nổi cơn đau đớn kịch liệt, chính là đã bị Vương Chí Đạo đem vặn gãy đi rồi.

Hồng Thừa Kim dưới cơn đau đớn, vội vàng mở miệng nói: "Không nên đánh nữa, ta nhận thua rồi, nhận thua rồi!"

Vương Chí Đạo thật không ngờ tới hắn lại "sảng khoái" nhận thua như vậy, không khỏi ngạc nhiên buông lỏng tay ra.

Hồng Thừa Kim bưng lấy ngón tay đã bị vặn gãy, lui về phía sau một bước, nhẫn nại chịu cơn đau, hướng Vương Chí Đạo ôm quyền nói: "Vương huynh đệ quả nhiên võ công cao cường, Hồng Thừa Kim ta không bằng ngươi, cam bái hạ phong, đối với ngươi tâm phục khẩu phục!"

Đối mặt với một người đã sảng khoái nhận thua như vậy, Vương Chí Đạo còn có thể nói được cái gì nữa, mặc dù có chút tức giận đối thủ ra tay ngoan độc, bất quá nghĩ đến chính mình đối với hắn cũng nào có nhân từ gì cho cam, lập tức biểu hiện bình thường trở lại, ôm quyền nói: "Hồng Thiếu môn chủ cũng quả thật là phi phàm, nếu không phải do ta xuất chiêu tàn nhẫn, chỉ sợ nhất định là đã thua rồi. Xin lỗi, đã vặn gãy mất một ngón tay của ngươi!"

Hồng Thừa Kim cười nói: "Không có vấn đề gì, một cái ngón tay không tính là cái gì, rất nhanh là có thể chữa lành được. Nhưng thật ra Vương huynh đệ tay trái làm cho ta có chút tò mò, ta rõ ràng đã búng trúng

vào đường kinh mạch ở khuỷu tay trái ngươi, tại sao ngươi vẫn còn có thể cử động tay trái như vậy?"

"Cái gì mà kinh mạch, ngươi búng ra chính là trúng vào đầu mối thần kinh, cánh tay trái của ta chính xác là đã tê dại một khoảng thời gian, bất quá năng lực khôi phục của ta so với người bình thường thì nhanh hơn nhiều lắm. Càng quan trọng hơn chính là ngươi cũng không đem đầu mối dây thần kinh của ta búng đứt được, cho nên cánh tay trái của ta vẫn còn có thể cử động!"

"Không có búng đứt?" Hồng Thừa Kim nghe vậy thở dài nói:" Xem ra là ta tu luyện vẫn còn chưa đến nơi đến chốn rồi, còn cần trở về khổ luyện nhiều hơn nữa. Vương huynh đệ, đợi được đến sau khi ta đem Ám Hạc quyền luyện được đến nơi đến chốn, ta sẽ lại tìm ngươi đấu. À, được rồi, ba tháng sau không phải là Thượng Hải sẽ cử hành Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu gì đó hay sao? Đến lúc đó Vương huynh đệ chắc hẳn là cũng tham gia chứ? Có ba tháng thời gian đó, cũng đủ để cho ta lại đem Ám Hạc quyền tu luyện lên được thêm một tầng cao nữa, đến lúc đó chúng ta lại tái đấu thật tốt hả!"

Tu luyện đến nơi đến chốn còn muốn tìm ta tái đấu, thật sự muốn búng đứt hết dây thần kinh của ta? Vương Chí Đạo trong lòng thầm mắng một tiếng, nhưng biểu hiện ra lại tươi cười nói: "Hồng Thiếu môn chủ nếu đã hăng hái như vậy, đến lúc đó ta nhất định sẽ tận tình phụng bồi!"

"Như vậy coi như đã ấn định rồi, ta trước hết xin cáo từ đã! Đỗ tiên sinh, Hoàng gia, chuyện tình của chúng ta sau này ta sẽ lại tìm tới các vị nói chuyện, bây giờ ta xin cáo từ trước!" Hồng Thừa Kim vẻ mặt tươi cười lần lượt hướng Vương Chí Đạo cùng Đỗ Nguyệt Sinh, Hoàng Kim Vinh chắp tay chào, sau đó liền rời đi không quay đầu lại.

Hồng Thừa Kim mới vừa đi, Trương Khiếu Lâm trở về lấy tiền đã mang theo một cái rương bằng da đã quay lại, nhìn thấy Vương Chí Đạo, Trương Khiếu Lâm liền đem cái rương đưa tới trước mặt Vương Chí Đạo, sắc mặt bình tĩnh nói: "Ở trong này có năm mươi vạn, ngươi đếm lại một chút đi!"

"Không cần thiết, tin tưởng ngươi ở thời khắc này sẽ không giở trò gì nữa!" Vương Chí Đạo tiếp nhận cái rương da, đối ba người Tôn Đại Chu nói: "Tôn huynh, Đại sư huynh, Ngũ sư huynh, chúng ta có thể về được rồi!"

Sau khi Tôn Đại Chu hướng Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh cáo từ, mới cùng đám người Vương Chí Đạo cùng nhau rời khỏi Đại Thế Giới.

Trên đường quay về Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo hướng ba người Tôn Đại Chu nói: "Tôn huynh, Đại sư huynh, Ngũ sư huynh, các ngươi đối với cái gã Hồng Môn Thiếu Môn chủ Hồng Thừa Kim kia đánh giá như thế nào?"

Trần Chân nói: "Hắn nếu như không phải là võ công rất cao, nhất định là quá mức âm hiểm."

Lưu Chấn Đông nói:" Đúng vậy, nói là luận bàn, nhưng lại ra tay âm độc như vậy, giống như là có thâm cừu đại hận với nhau vậy. Đến tình huống bất lợi với bản thân mình, liền lập tức nhận thua xin tha ngay, không hề băn khoăn một chút nào đến mặt mũi. Ngón tay đã bị bẻ gãy vẫn còn có thể giả bộ làm ra khuôn mặt tươi cười, đối với Vương sư đệ vẫn nói năng thông suốt! Thằng ôn này, lúc này thì làm như người tốt, lúc khác lại như biến thành người xấu, làm cho người khác rất khó nắm bắt được chính xác!"

Tôn Đại Chu nói: "Nếu như là hắn cố ý làm được thế, vậy thì biểu thị ra hắn là con người rất giỏi ngụy trang, rất biết nhẫn nại, tâm cơ cũng quá thâm trầm đó, ngươi như vậy, thường thường đều là rất đáng sợ!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Thằng đó hắn là loại người theo như lời Tôn huynh nói rồi. Mặc dù hắn ẩn dấu rất khá, nhưng là vào lúc hắn rời đi, ta còn nhận ra được trong mắt hắn hiện lên sự oán độc. Thằng này, có thể lên làm được Hồng Môn Thiếu môn chủ, lại một mình một ngựa chạy đến gặp gỡ ba huynh đệ Đỗ Nguyệt Sinh, không phải là một nhân vật đơn giản hả! Ta có thể khẳng định, gã Hồng Thừa Kim này, trong tương lai nhất định sẽ trở thành kình địch của ta. Nếu như ba tháng sau hắn thực sự tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, nói không chừng nhất định tìm cơ hội để hãm ta vào chỗ chết!"

Lưu Chấn Đông không nhịn được hỏi: "Ngươi rốt cuộc là tại sao lại kết thù hận với dạng người như thế?"

"Ta trước kia còn chưa từng có gặp qua hắn, không biết từ khi nào lại kết thù oán với hắn? Có lẽ là trong một tình huống nào đó không biết mà vô ý đắc tội với hắn cũng không chừng! Quan hệ giữa người với người chính là kỳ quái như vậy, có thể mình cho rằng chính bản thân mình không có đắc tội, thậm chí căn bản còn

không nhận ra người kia, nhưng người kia lại bởi vì chút nguyên nhân kỳ diệu không thể lý giải mà trách mình, thậm chí đối với mình còn nổi sát khí! Trước kia ta từng có một vị tiền bối quen biết đã nói với ta, nếu muốn sống tốt ở trên cõi đời này, phải từng ngày từng đêm, từng giờ từng phút, đối với bất kỳ người nào, bất kỳ việc gì cũng vẫn phải duy trì tâm tính cảnh giác. Cho dù nhìn thấy thân nhân hay là bằng hữu tốt nhất của bản thân mình, trước hết cũng phải nghĩ lại, xem mình tuy một mực cho rằng không có khả năng đắc tội với hắn, nhưng lại liên tục đắc tội với những sự tình của hắn, có thể làm cho hắn muốn hạ độc thủ với mình hay không!"

Lưu Chấn Đông nghe vậy ngạc nhiên nói: "Người đó nếu mà sống như thế, vậy thì cuộc sống của hắn còn có cái gì là niềm vui nữa? Đối với tất cả mọi người ở bên cạnh mình đều phải cảnh giới, như vậy hắn không thấy mệt mỏi hay sao? Ngươi nói đến tiền bối kia của ngươi, hắn sẽ không bị phát bệnh thần kinh đấy chứ?"

Vương Chí Đạo "ha ha" cười, nói: "Ta cũng nghĩ là như vậy! Bất quá sinh ra trong thời loạn, bảo trì loại tâm tính này mới đúng thực sự là 'Hoạt mệnh chi đạo' (2)! Chỉ là ta biết ta không có khả năng làm được mà thôi!"

Tôn Đại Chu nói: "Chỉ sợ trên đời này không có bao nhiêu người có thể làm được điều đó. Trong lịch sử, phỏng chừng chỉ có mấy bạo chúa kiêu hùng giết người như ác ma mới suốt ngày nghi thần sợ quỷ, tỷ như Tào Tháo hay là Chu Nguyên Chương, những người như thế mới có thể đối với những người ở cạnh mình lúc nào cũng bảo trì cảnh giới!"

Trần Chân lại hỏi Vương Chí Đạo: "Đến ngày mốt sẽ lên đường Bắc thượng rồi, như thế tay trái cùng lỗ tai của ngươi sẽ không có chuyện gì chứ?"

Vương Chí Đạo nói: "Ngũ sư huynh không cần lo lắng, cánh tay trái của ta đã khôi phục bình thường rồi. Về phần cái lỗ tai, vẫn còn có chút chưa thông, bất quá ta chỉ cần nghỉ ngơi khoảng một buổi tối là có thể khôi phục lại được bình thường rồi. Trong thời gian ba tháng tới đây, ta nhất định phải tìm được phương pháp phá giải Ám Hạc quyền, nếu không thì ba tháng sau đến lúc ở trên Vạn Quốc võ thuật đại hội nếu thật sự gặp lại Hồng Thừa Kim, ta lại gặp phải phiền toái rồi! Được rồi, Tôn huynh!"[COLOR=#dfebfa]

Vương Chí Đạo vỗ vỗ vào cái rương da, hỏi Tôn Đại Chu: "Chúng ta như vậy bức bách Trương Khiếu Lâm giao ra năm mươi vạn này, hắn có thể ghi hận hay không, đợi đến sau khi chúng ta Bắc thượng liền đến Tinh Võ Môn trả thù?"

"Ghi hận khẳng định hắn sẽ ghi, nhưng là chuyện tình đến trả thù Tinh Võ Môn khẳng định hắn sẽ không dám làm! Đỗ Nguyệt Sinh đã ở ngay trước mặt chúng ta cấm hắn không được tìm ngươi gây sự nữa, Đỗ Nguyệt Sinh người này luôn luôn nói là làm, trừ khi Trương Khiếu Lâm nghĩ muốn cùng Đỗ Nguyệt Sinh trở mặt, nếu không hắn sẽ không dám đi ngược lại lời Đỗ Nguyệt Sinh đã nói! Hơn nữa Đỗ Nguyệt Sinh biết ta là người của Đồng Minh hội, Thanh bang mặc dù kiêu ngạo, nhưng là hiện nay còn không dám công khai đắc tội Đồng Minh hội, cho nên Tinh Võ Môn tuyệt đối sẽ không gặp phải chuyện gì không hay, ngươi yên tâm đi!" Tôn Đại Chu giải thích.

Chú thích:

(1) - Bãi kích: lối đánh theo kiểu văng cả cánh tay lên như con lắc, lấy nắm tay làm quả lắc mà đánh vào người đối phương.

(2) - Hoạt mệnh chi đạo: đạo để sống sót, giữ mạng.

88. Chương 97 Long Xà Hổ Báo Hạc (phần 1)

Trước khi lên đường, Vương Chí Đạo vì đám đệ tử mười hai tên lính hỗn hợp kia mà bỏ thời gian một đêm biên soạn ra một bộ kế hoạch huấn luyện đủ dùng huấn luyện trong thời gian một tháng, sau đó rất trịnh trọng cẩn thận giao lại cho Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông, lại phân phó bọn họ nhất thiết phải theo đúng kế hoạch huấn luyện này để huấn luyện mười hai tên đệ tử hỗn hợp kia. Sau đó lại quay sang mười hai tên đệ tử hỗn hợp đang đứng nghiêm trước mặt hắn chờ nghe giáo huấn, lớn tiếng quát: "Các ngươi nghe đây, ta rời đi nhiều nhất là một tháng. Trong thời gian một tháng này, các ngươi phải theo Đại sư huynh

cùng Nhị sư huynh ta tập luyện cho thật tốt, phải trăm phần trăm tuân theo bọn họ an bài. Một tháng sau khi ta trở về sẽ khảo hạch các ngươi, nếu như trong các ngươi có ai không đạt được tới mục tiêu ta định ra, như vậy thì rất xin lỗi, ta sẽ đem hắn đuổi ra khỏi Tinh Võ Môn, sẽ không dạy hắn bắn súng nữa! Chỉ có những người hoàn thành mục tiêu do ta định ra, mới có tư cách học được tay nghề bắn súng của ta. Nghe rõ chưa?"

Mười hai tên đệ tử hỗn hợp đồng thanh hô lơn: "Nghe rõ, huấn luyện viên!"

Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông nhưng lại đem Vương Chí Đạo kéo qua một bên, Hoắc Đình Giác thấp giọng hỏi hắn: "Vương sư đệ, ngươi thật sự là muốn chúng ta ấn định theo đúng kế hoạch này của ngươi để huấn luyện bọn chúng hay sao? Kế hoạch này cũng quá là kinh khủng đó! Không nói tới việc mỗi ngày phải hoàn thành một khối lượng vận động rất nhiều để huấn luyện thể lực, còn phải lăn lộn trên mặt đất, vượt chướng ngại, bò trườn tốc độ cao, lại còn phải đứng yên không cử động trong ba bốn giờ đồng hồ ở những nơi có nhiều ruồi muỗi bay lượn, nhìn chằm chằm vào mục tiêu trong một giờ đồng hồ không được nháy mắt, mấy thứ này cùng với tập luyện bắn súng lại có liên quan hay sao?"

Vương Chí Đạo thần sắc nghiêm túc trả lời: "Những thứ đó chính là những thứ cơ bản trọng yếu nhất trong huấn luyện bắn súng đó. Nhị sư huynh, Đại sư huynh, mười hai người bọn chúng sau này có thể trở thành được tay thiện xạ hay không, đều là nhờ vào những phương pháp huấn luyện này đó. Cho nên các người phải nghiêm túc theo đúng những kế hoạch ta đã ghi ra đây để đến huấn luyện bọn chúng!"

Một câu nói này khiến cho Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông đều bị dọa cho sửng sốt, trong lòng nửa tin nửa ngờ. Bất quá bọn họ lại cùng hạ quyết tâm trong lòng, thầm nghĩ không cần biết những phương pháp này có phải là những thứ cơ bản trọng yếu nhất để huấn luyện bắn súng hay không, dù sao Vương Chí Đạo đã giao phó cho bọn họ nhiệm vụ này, như vậy thì cố gắng làm cho đám mười hai tên đệ tử hỗn tạp kia mỗi tên đều phải hoàn thành được những mục tiêu này, tránh cho Vương Chí Đạo đến lúc trở về lại xem thường bọn họ.

Xe lửa ở thời kỳ đầu so ra kém xa xe lửa ở hậu thế. Ở hậu thế ngồi xe lửa từ Thượng Hải đi Bắc Kinh nhiều nhất chỉ mất hơn mười hai giờ đồng hồ là có thể đến nơi. Nhưng là ở thời đại này tốc độ xe lửa so với xe lửa ở hậu thế chậm hơn đến mấy lần, từ Thượng Hải ngồi xe lửa đi Bắc Kinh ít nhất phải mất thời gian ba ngày ba đêm.

Nhưng dù sao tại thời kỳ này thì tốc độ đó cũng có thể xem là nhanh phi thường được rồi, ít nhất là nhanh hơn cưỡi ngựa rất nhiều, hơn nữa lại còn thoải mái hơn rất nhiều.

Bởi vì Tôn tiên sinh thân phận rất đặc biệt, nên Đồng Minh hội thông qua các mối quan hệ mà yêu cầu công ty Hỏa xa chuẩn bị riêng cho hắn một khoang xe riêng đặc biệt có giường nằm, đám người Vương Chí Đạo đi theo cũng được cùng hưởng chút tiện nghi.

Tôn tiên sinh Bắc thượng, hộ tống chỉ có sáu người: Vương Chí Đạo, Trần Chân, Tôn Đại Chu, Đỗ Tâm Vũ, cùng huynh đệ Lương Sơn Lương Hải.

Đỗ Tâm Vũ vốn bởi vì cái chết của Tống tổng trưởng mà ý chí tinh thần suy sụp. Cuộc sống hàng ngày chỉ ngồi tự trách mình, bất cứ công việc gì của Đồng Minh hội cũng không quan tâm không tham gia. Nhưng là Tôn Đại Chu tới tìm hắn, nói rõ cho hắn biết việc Tôn tiên sinh muốn Bắc thượng, nhưng lại có sát thủ của Viên đại đầu phái đến ám sát, rất cần hắn đến bảo vệ.

Đỗ Tâm Vũ vốn cùng Tôn tiên sinh quan hệ rất không tệ, vừa là đồng sự lại vừa là bằng hữu cũ, nghe vậy tinh thần liền nổi lên, gia nhập vào đội ngũ bảo vệ.

Về phần hai huynh đệ Lương Sơn cùng Lương Hải, chính là hai người vệ sĩ khác Tôn Đại Chu đã chọn trong Đồng Minh hội. Hai huynh đệ này thân phận bối cảnh cũng rất được. Càng quan trọng hơn là bọn họ đều biết bắn súng, mặc dù không thể bằng được Vương Chí Đạo thần xạ như thế, nhưng cũng coi là tay súng không tệ. Tôn Đại Chu lo lắng rằng Viên đại đầu sẽ phái ra rất nhiều tay súng đến ám sát Tôn tiên sinh, chỉ dựa vào một mình Vương Chí Đạo biết chơi súng thì lo đỡ không được, cho nên mới tìm thêm hai tay súng cùng đi.

Sau khi xe lửa bắt đầu khởi hành, Vương Chí Đạo đột nhiên đối đám ngươi Tôn Đại Chu nói: "Vừa mới lên đường, nhưng các người có cảm giác được có người đang theo dõi chúng ta hay không?"

Tôn Đại Chu gật đầu nói: "Ta cùng Trần Chân đích thực đều cảm thấy có người đang theo dõi, nhưng là bọn người theo dõi này toàn là tay lão luyện rất có kinh nghiệm, chúng ta không thể phát hiện ra được vị trí của bọn họ! Vốn tưởng rằng bọn chúng sẽ thừa dịp trước khi Tôn tiên sinh lên xe lửa mà động thủ, không nghĩ đến là đã phán đoán sai rồi. Như vậy tin tưởng chắc chắn rằng bọn chúng cũng đã lên chuyến xe lửa này rồi, ý định ám sát Tôn tiên sinh ngay trên xe lửa, cho nên trong mấy ngày này chúng ta cần phải chia làm hai tổ thay phiên nhau canh gác, một khắc cũng không thể buông lỏng tâm trí cảnh giác. Tôn tiên sinh ăn cơm uống nói chuyện chúng ta phải kiểm tra trước, ngay cả đi nhà vệ sinh chúng ta cũng phải đi cùng!"

Trần Chân lại hỏi hắn: "Các huynh đệ ở bên Bắc Kinh có tin tức gì truyền đến hay không?"

Tôn Đại Chu đáp: "Có rồi, tối hôm qua bọn họ đã gửi điện mật báo cho chúng ta biết, lần này Viên đại đầu phái tới sát thủ, không phải là thủ hạ của chính hắn, mà là hắn bỏ ra hai mươi vạn đồng mời đến một sát thủ đoàn nổi danh hiện nay, chính là Ngũ huynh đệ 'Long Xà Hổ Báo Hạc'. Năm huynh đệ này rất nổi danh trong nghề, luôn đòi giá cả rất cao, đã có rất nhiều đại nhân vật cùng đầu lĩnh quân phiệt đã bị giết chết ở trong tay bọn chúng. Năm huynh đệ này mỗi tên đều không phải là sát thủ bình thường, chẳng những võ công cao cường, hơn nữa đều là hoặc đã từng ra nước ngoài ăn học, hoặc là đã từng tham gia quân đội, trải qua chiến đấu, lại phối hợp trong lúc hành động rất ăn ý với nhau. Bọn họ khi giết người không hề khinh xuất như các sát thủ bình thường khác, mà là vô cùng chú ý đến việc bố trí lập mưu, thiết lập cạm bẫy, có thể dùng những phương thức mà chúng ta không thể ngờ tới để phát động tập kích. Cho nên chúng ta càng phải thêm vạn phần cẩn thận, không thể chỉ đối đãi như đám sát thủ bình thường được đâu!"

Trần Chân nói: "Năm trước khi ta bị tiểu Nhật Bản buộc phải rời đi khỏi Thượng Hải, từng gặp qua lão Tam 'Thiên diện Báo' trong năm huynh đệ này rồi. Hắn phi thường am hiểu thuật hóa trang, có thể ngụy trang thành bất cứ dạng người nào, thâm chí là tiểu hài hay là phụ nữ đang có bầu, làm cho người ta vô cùng khó phòng bị. Cho nên chúng ta đối với bất cứ một người nào trên chuyến xe lửa này cũng đều phải cẩn thận. Nếu như đúng thật là năm huynh đệ này đến ám sát Tôn tiên sinh, như vậy bất cứ một người nào trên xe lửa này cũng đều có thể là bọn họ!"

Vương Chí Đạo rất hiếu kỳ hỏi: "Ngũ sư huynh là ở trong tình huống nào mà lại gặp phải 'Thiên diện Báo'?"

"Thì chính là hắn tới tìm ta, năm huynh đệ bọn chúng đang muốn khuếch tán nhân viên. Ta cũng không biết tại sao bọn họ lại biết được tình huống của ta, ta vừa rơi vào trong khó khăn bọn họ lập tức đến kéo ta gia nhập, kết quả đã bị ta nghiêm túc cự tuyệt ngay, từ đó về sau ta không gặp lại bọn chúng nữa!" Trần Chân đáp lại.

Tôn Đại Chu cau mày nói: "Theo như lời ngươi nói như thế, vậy thì trong bọn chúng có thể có người vốn quen biết ngươi, thậm chí có thể chính là 'Thiên diện Báo' kia, chỉ là ngươi không biết được thân phận thật của bọn chúng mà thôi. Cho nên bọn chúng đối với tình huống của ngươi rõ ràng như trong lòng bàn tay, ngươi vừa gặp phải khó khăn bọn chúng liền đến tìm ngươi!"

"Nếu theo ngươi nói như thế, bọn chúng chẳng lẽ sẽ là…"

"Có thể là học sinh đã quen biết ngươi từ khi còn du học Nhật Bản, cũng có thể chính là người trong Tinh Võ Môn các ngươi! Dù sao trước khi rõ ràng chân tướng, bất kỳ tình huống nào cũng là có khả năng!"

Đang ngồi ở bên trong nghỉ ngơi, lúc này Tôn tiên sinh đột nhiên xen vào nói: "Các vị, vì tính mạng của một mình ta đây, mà để cho các vị nhiều người như vậy phải liều mạng, ta thật sự là không yên tâm. Ta hy vọng trong lúc các vị bảo vệ ta, đồng thời càng tốt hơn là phải bảo vệ chính mình, không nên dễ dàng hy sinh, nếu không ta trong suốt cuộc đời sẽ không thể thanh thản trong lòng được!"

Tôn Đại Chu vội vàng nói: "Tôn tiên sinh ngài nói quá lời rồi, ngài đã làm ra bao nhiêu đại sự cho dân cho nước, bảo vệ ngài chính là trách nhiệm của chúng ta đây, vì nghĩa mà không thể từ chối! Nếu như cần thiết, chúng ta sẽ không hề do dự mà bỏ qua tính mạng của mình, không phải chỉ là cho một mình ngài, mà chính là do những chuyện mà ngài đã làm vì nước vì dân. Đây chính là vinh dự của chúng ta, cho nên Tôn tiên sinh ngài căn bản không cần phải suy nghĩ trong lòng bất an!"

Tôn tiên sinh thở dài nói: "Lời nói ra tuy nhiên là như thế, nhưng ta vẫn hy vọng, các ngươi đều phải chú ý an nguy của bản thân mình. Ta đây không hề mong muốn phải chứng kiến bất kỳ ai trong số các người gặp

chuyện không may. Lần này Bắc thượng chúng ta đi bảy người, hy vọng khi trở về, chúng ta vẫn là nguyên vẹn bảy người!"

Tôn Đại Chu gật đầu nói: "Tôn tiên sinh ngài yên tâm, chúng ta sẽ hết sức cố gắng!"

Vương Chí Đạo đang ngồi phía sau lại đột nhiên nghĩ đến một vụ án ám sát nổi tiếng trong thời kỳ Dân quốc, đại đầu lĩnh quân phiệt lừng danh miền Đông Bắc Trương Tác Lâm bởi vì không có đáp ứng yêu cầu hợp tác toàn diện cùng người Nhật Bản, chọc giận người Nhật Bản, kết quả bị người Nhật Bản nổ mìn giết chết ở trên xe lửa. Nếu như lần ám sát này, Viên đại đầu phái ra sát thủ cũng học được một thủ đoạn này, ở trên đường ray ngầm cài thuốc nổ, đánh nổ tung cả xe lửa, vậy thì sẽ làm như thế nào?

Vừa nghĩ đến như thế, Vương Chí Đạo không khỏi có chút lo lắng, nói: "Nếu những sát thủ đó ở bên trong xe lửa mà ám sát Tôn tiên sinh, chúng ta còn có thể ngăn cản được. Nhưng ta lại lo lắng chính là, vạn nhất đám sát thủ kia lại ám sát từ bên ngoài xe lửa, thì chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?

"Ám sát từ bên ngoài xe lửa? Từ bên ngoài xe lửa thì làm sao ám sát đây?" Đám người Tôn Đại Chu đều có vẻ chưa rõ ràng lắm.

"Tỷ như là bọn họ ở đường ray phía trước ngầm chôn thuốc nổ, như vậy thì…"

Đám người Tôn Đại Chu nghe vậy tất cả đều biến sắc. Trầm mặc một lúc lâu sau, Tôn Đại Chu mới lắc đầu nói:"

"Việc này phỏng chừng sẽ không giống như tác phong làm việc thông thường của năm huynh đệ 'Long Xà Hổ Báo Hạc', ta đã nghe nói qua, bọn họ giết người thông thường đều rất ít để liên lụy đến người vô tội. Trên chuyến xe lửa này thế nhưng có đến hơn một ngàn hành khách, bọn họ không có khả năng bất chấp tất cả mà đem toàn bộ xe lửa đánh nổ hết."

"Bọn họ có lẽ sẽ không làm, nhưng là Viên đại đầu thì lại không nhất định không làm! Ám sát Tôn tiên sinh là chuyện tình lớn như thế, Viên đại đầu không có khả năng đem tất cả tiền của đặt hết lên trên người năm huynh đệ 'Long Xà Hổ Báo Hạc'. Hắn nhất định một mặt khác sẽ chuẩn bị hậu chiêu, vạn nhất năm huynh đệ 'Long Xà Hổ Báo Hạc' mà hành động ám sát thất bại, hắn sẽ phát động ra hậu chiêu đó. Một chiêu này, rất có khả năng sẽ đánh nổ toàn bộ xe lửa. Mặc kệ là ta đoán đúng hay sai, chúng ta cũng phải nhất định nghĩ ra một kế hoạch ứng biến, để ngừa cho một khi tình huống kia vạn nhất mà xảy ra, lúc đó lại ứng phó không kịp!" Vương Chí Đạo phân tích rất chi tiết.

"Việc này cũng không khó, ta đã mang theo bên người máy điện báo mini, có thể bất cứ lúc nào cũng liên lạc được với các huynh đệ trong Đồng Minh hội ở Bắc Kinh. Bây giờ để cho ta liên lạc với bọn họ một chút, để cho bọn họ đi điều tra xem, có xảy ra dạng tình huống như ngươi nói hay không?"

Tôn Đại Chu vừa nói vừa nhanh chóng lấy từ chiếc rương mang theo bên người một cái máy điện báo mini, mở ra đặt lên trên bàn, nhanh chóng gõ từng chữ để gửi đi.

89. Chương 97 Long Xà Hổ Báo Hạc (phần 2)

Đột nhiên vang lên mấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Cả đám người Tôn Đại Chu đều không tự chủ được mà cùng trở nên khẩn trương, thầm nghĩ năm huynh đệ 'Long Xà Hổ Báo Hạc' nhanh như vậy đã muốn ra tay hay sao?

Vương Chí Đạo rút ra cây súng lục ổ quay, đối đám người Tôn Đại Chu làm một cái thủ thế ra hiệu an tâm, nói: "Để ta đi ra mở cửa!"

Đi tới cánh cửa khoang xe, Vương Chí Đạo nhẹ nhàng hỏi một tiếng: "Là ai?"

"Ta mang cơm trưa cho các ngươi!" Thanh âm có chút quen thuộc, nhưng là người bên ngoài cánh cửa tựa hồ như lại cố ý hạ giọng, làm cho Vương Chí Đạo trong lúc nhất thời không thể nhận được là thanh âm của người nào.

Đề cao tâm trí cảnh giác, Vương Chí Đạo cẩn cẩn trọng trọng kéo cửa mở ra, thật không ngờ một nắm đấm nhỏ bé trắng nõn đã đối mặt đánh tới.

Vương Chí Đạo một phát đã bắt được ngay nắm tay nhỏ bé kia, kéo phăng chủ nhân của nắm tay trắng nõn đó vào phòng.

"Vương Chí Đạo, là ta mà! Ngươi làm gì, đau chết ta, mau buông tay ra!"

Tiếng kêu thất thanh duyên dáng rất quen thuộc, thật không ngờ tới chủ nhân nắm tay trắng nõn nhỏ xinh này lại chính là Ô Tâm Lan!

Vương Chí Đạo hết sức ngạc nhiên, liền buông cánh tay nhỏ bé vốn thiếu chút nữa bị hắn vận kình bẻ gãy, đối Ô Tâm Lan cau mày hỏi: Ô sư tỷ, ngươi tại sao lại ở trên xe lửa này?"

Ô Tâm Lan vuốt vuốt cánh tay nhỏ xinh bị Vương Chí Đạo chút nữa bẻ gãy đi, trề cái miệng duyên dáng nói: "Ta tại sao lại không thể ở trên xe lửa này được? Người ta vốn là nghĩ muốn cho ngươi một chút vui mừng cùng sợ hãi, ngươi thật giỏi hả, chút nữa đem cánh tay người ta vặn gãy đi rồi!"

Vương Chí Đạo lại nhíu nhíu đầu mày, hướng ra ngoài cửa buồng nhìn đi, vừa lúc nhìn thấy được Chu Điệp mặc xường xám màu đỏ đang đứng nhìn hắn cười tủm tỉm, sắc mặt liền biến đổi, quay lại Ô Tâm Lan hỏi: "Ngươi là theo cô Chu Điệp cùng lên xe lửa này, là ý tứ của cô ấy hay là ý tứ của ngươi?"

Ô Tâm Lan nhăn đôi mi thanh tú lại, hờn giận nói: "Cái gì mà 'ý tứ của cô ấy hay là ý tứ của ngươi', khẩu khí của ngươi như thế nào lại dường như đang thẩm vấn phạm nhân như thế? Đây chính là ý tứ của công ty của Chu Điệp tỷ, Chu Điệp tỷ muốn đi Bắc Kinh đóng phim, ta là cận vệ của tỷ ấy, hiển nhiên được cùng đi theo!"

"Đi Bắc Kinh đóng phim, lại cùng ngồi chung một chuyến xe lửa với chúng ta, có sự trùng hợp khéo léo như thế sao?" Vương Chí Đạo trong lòng sinh nghi.

Lại thấy Chu Điệp cười cười hướng hắn đi đến, nói với hắn: "Chí Đạo, rất bất ngờ phải không? Ta vốn đã sớm định nói cho ngươi biết. Nhưng mà Ô Tâm Lan nàng muốn dành cho ngươi một cái bất ngờ vừa mừng vừa sợ, cho nên chúng ta mới lén gạt ngươi, đi cùng xe lửa nhưng cũng không nói gì!"

"Cô tại sao lại chọn đúng thời điểm này để đi Bắc Kinh đóng phim?" Vương Chí Đạo hỏi lại.

Chu Điệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Đây là sự an bài của công ty Điện ảnh, ta vốn không định đi, nhưng là công ty kiên quyết. Ta chính là ăn cơm của bọn họ, không thể không phục tùng sự an bài của bọn họ! Chúng ta không phải chỉ đi có hai người, cũng có rất nhiều người khác trong công ty cũng đi cùng đó!"

"Chu Điệp tiểu thư, Ô sư muội, là các ngươi hả!" Chính là Trần Chân đã đi tới.

Ô Tâm Lan đối Trần Chân vui mừng bất chuyện, cười hì hì nói: "Ngũ sư huynh khỏe ạ, mấy ngày tới đây chúng ta là đi cùng xe lửa đó, không có nói trước với huynh, huynh sẽ không trách em chứ!"

Trần Chân nói: "Không có việc gì, chuyện các ngươi cùng đi theo xe lửa Tôn huynh đã nói cho ta biết rồi."

"Cái gì, Tôn huynh cũng biết chuyện này sao?" Vương Chí Đạo cảm thấy rất bất ngờ.

Chu Điệp cười tủm tỉm nói: "Khoang xe riêng của chúng ta chính là do ta nhờ Tôn Đại Chu huynh đệ đặt giúp cho chúng ta đó, khoang của chúng ta sát vách với khoang của các ngươi đó!"

Tôn Đại Chu lúc này đã phát hết xong toàn bộ điện báo, liền đi tới, đối Vương Chí Đạo cười cười nói: "Đúng vậy, ta vốn là muốn nói cho ngươi biết, bất quá Tâm Lan cô nương nói muốn để cho ngươi có chút kinh hỉ. Nên ta không nói gì!"

Vương Chí Đạo không ngờ lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Thật là nhìn không ra, ngươi cũng bị trúng mỹ nhân kế hả! Ngươi sẽ không quên là chúng ta đang làm gì đấy chứ?"

Tôn Đại Chu nghe vậy, kinh ngạc cười khổ nói: "Tại sao lại nói như vậy. Cho dù ta có không an bài, các nàng cũng vẫn lên chuyến xe lửa này mà, ta làm sao có khả năng ngăn cản được, đến lúc đó thì cũng có gì khác đâu. Hơn nữa mục tiêu của 'Long Xà Hổ Báo Hạc' chính là Tôn tiên sinh, trong những ghi chép về bọn chúng chưa từng có nói đến làm tổn thương phụ nữ. Chu Điệp tiểu thư cùng Ô cô nương sẽ rất an toàn!"

"Như thế cũng không chắc!" Vương Chí Đạo lại quay sang Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan nói: "Hai người các ngươi nghe đây, bắt đầu từ bây giờ, ngoan ngoãn ngồi im ở trong khoang xe của các ngươi, mặc kệ là có

chuyện gì phát sinh, cũng không cho phép đến tìm chúng ta! Nếu như hai người các ngươi không làm đúng như thế, khi xe lửa dừng lại ở ga tiếp theo, ta sẽ đem hai người các ngươi đuổi xuống khỏi xe lửa!"

Chu Điệp nghe thấy thế ngơ ngác ngẩn người ra, Ô Tâm Lan lại đột nhiên giận dữ, thở hổn hển nói: "Vương Chí Đạo, ngươi là có ý tứ gì? Chúng ta dựa vào cái gì mà phải nghe theo ngươi?"

Vương Chí Đạo mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói: "Ngươi có phải vẫn đang hoài nghi ta đang nói đùa có phải không? Có muốn thử xem ta có thể nói được làm được hay không?"

"Ngươi..."

Ô Tâm Lan mặt đỏ bừng lên, đang muốn cùng Vương Chí Đạo làm ầm lên, Chu Điệp nhưng lại vội vàng đem nàng kéo đi ra ngoài, đối nàng nói: "Thôi thôi quên đi, Tâm Lan. Bọn họ là đang có nhiệm vụ trọng yếu phải chấp hành, chúng ta hay là nghe theo Vương Chí Đạo đi, nếu bọn họ đã không muốn bị quấy rầy làm mất tập trung thì chúng ta không quấy rầy nữa!"

Sau khi chứng kiến Ô Tâm Lan được Chu Điệp kéo về khoang xe riêng của hai nàng, Trần Chân quay lại nhíu mày đối Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi tại sao phải đối phó với các nàng như thế? Cho dù phải bảo vệ các nàng, cũng không nhất định phải làm quá mức như thế chứ hả?"

Tôn Đại Chu lại hỏi: "Ngươi không phải là đang hoài nghi các nàng có chuyện đấy chứ?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Mới vừa rồi các ngươi không phải đã nói đó sao, đối với bất kỳ người nào trên chuyến xe lửa này cũng phải cẩn thận, trên xe lửa này mọi người đều có khả năng là sát thủ!"

Tôn Đại Chu nói: "Nói thì đúng là như thế không sai, nhưng là hai nàng vô luận như thế nào cũng không thể có quan hệ theo đám sát thủ được chứ? Nếu ngay cả các nàng mà cũng có thể bị hoài nghi, phỏng chừng trong số mấy người chúng ta cũng có hoài nghi đó!"

"Trên đời này bất cứ chuyện gì, cho dù có bất ngờ đến đâu đi nữa, đều có khả năng phát sinh, trước khi rõ ràng chân tướng, bất luận là kẻ nào cũng có thể bị hoài nghị, kể cả là trong đám chúng ta."

Vương Chí Đạo quay về chỗ của mình, ngồi xuống, lại đối Tôn Đại Chu nói: "Các ngươi suy nghĩ kỹ một chút đi, sự việc Tôn tiên sinh Bắc thượng là một bí mật, người biết đến không nhiều lắm, hơn nữa ngay cả việc ngồi xe lửa lần này cũng chỉ là an bài tạm thời, tại sao sát thủ lại có thể nắm bắt được hành động của chúng ta, cùng đi theo lên xe?"

Tôn Đại Chu nhíu mày nói: "Ngươi là ý nói, trong chúng ta có nội gián?"

Một tiếng ho khan, chính là lão Đại trong hai huynh đệ họ Lương, Lương Sơn, mở miệng nói: "Các vị, xin thứ cho ta mạo muội, sát thủ có đuổi theo xe lửa này hay không, chỉ là các người đoán hoặc là cảm giác như thế, các người người nào cũng không có tận mắt thấy sát thủ đuổi theo xe lửa, như vậy thì sát thủ có thật sự ở trên xe lửa này hay không còn là vấn đề. Chỉ bằng một sự việc còn chưa có rõ ràng này mà đã vội khẳng định là trong chúng ta có nội gián? Như vậy có phải là rất nghi thần sợ quỷ hay không?"

"Nếu chỉ là cảm giác của môt mình ta thì có thể là sai lầm, nhưng là từ hai người trở lên đều cùng có cảm giác như vậy, thì không thể sai lầm được! Huống chi Tôn huynh cùng Ngũ sư huynh của ta đã xông pha giang hồ từ lâu, kinh nghiệm trải qua không ít lần vào sinh ra tử, bọn họ những người như thế cảm giác luôn luôn rất ít khi sai lầm!" Vương Chí Đạo nói xong lại đột nhiên quay sang Đỗ Tâm Vũ vẫn trầm mặc không nói gì suốt từ lúc đầu, hỏi hắn: "Tâm Vũ tiền bối, ông là người từng trải nhất trong mấy người chúng ta, cũng là ngang dọc trong giang hồ lâu nhất, cảm giác nhất định so với chúng ta còn nhạy cảm hơn. Xin hỏi ông, khi chúng ta lên xe lửa, ông có phát giác ra được là có người theo dõi chúng ta hay không?"

Đỗ Tâm Vũ sắc mặt không hề thay đổi nhưng lại mở miệng nói: "Có, hơn nữa còn có ít nhất là năm người. Nếu như không phải là bọn chúng quá mức khôn ngoan xảo quyệt, ta đã sớm đi tới đem bọn chúng giết sạch rồi!"

Tôn Đại Chu nói: "Tâm Vũ tiền bối nếu đã nói như vậy, vậy thì chắc chắn đám sát thủ kia không thể nghi ngờ gì nữa, đã lên xe lửa rồi. Chỉ có điều cho dù có như thế, cũng không nhất định đại biểu rằng trong số chúng ta có nội gián, như thế cũng không tránh khỏi rất là võ đoán!"

"Ta cũng không có nói trong chúng ta có nội gián, điều đó là do các ngươi nói!" Vương Chí Đạo đem đám người Tôn Đại Chu làm cho nghẹn lời một chút, sau đó hắn lại hỏi Đỗ Tâm Vũ: "Tâm Vũ tiền bối, lấy nhãn lực của ông, ông có thể nhìn ra được hay không, một người rốt cuộc là người bình thường không biết một chút võ công, hay là một cao thủ thâm tàng bất lộ?"

Đỗ Tâm Vũ vẫn giữ nguyên vẻ mặt không buồn không vui, đáp lời: "Như vậy thì phải xem là dạng người như thế nào, nếu là người luyện võ bình thường tuyệt đối sẽ không thể dấu diếm được qua hai tròng mắt của ta, bất quá nếu đối phương tu vi cao hơn cả ta, hoặc là bản năng ngụy trang lợi hại phi thường, phỏng chừng cũng có thể giấu diếm được qua mắt ta đó."

Vương Chí Đạo lại hỏi: "Như vậy Tâm Võ tiền bối đã gặp qua Chu Điệp rồi đúng không, ông cho rằng nàng rốt cuộc có thể biết võ công hay không đây?"

Lời này vừa ra, đám người Tôn Đại Chu không khỏi ngây ngốc ngơ ngác. Tôn Đại Chu rất giật mình nói: "Vương huynh đệ, ngươi hóa ra là hoài nghi Chu Điệp tiểu thư là sát thủ hay sao?"

Lương thị huynh đệ hiển nhiên là rất thần tượng Chu Điệp, nghe thế lập tức lắc đầu nói: "Điều này tuyệt không có khả năng. Tuyệt đối không có khả năng. Chu Điệp tiểu thư giống như là một nữ thần vậy, như thế nào lại có thể là sát thủ được?"

Ngay cả Tôn tiên sinh vốn một mực chỉ im lặng nghe bọn họ thảo luận, lúc này cũng phải cười "ha ha", nói: "Chí Đạo, ta biết ngươi lo lắng mọi việc cũng chỉ là vì để bảo vệ an toàn cho ta. Đối với thái độ hết sức tận tâm với công việc của ngươi, ta rất tán thưởng. Nhưng là ngươi bởi vì Chu Điệp tiểu thư đi cùng một chuyến xe lửa với chúng ta mà hoài nghi nàng, như vậy thì không khỏi quá mức võ đoán, Chu Điệp tiểu thư ta cùng có quen biết qua nàng ấy, phim ảnh nàng đóng ta cũng rất thích xem, ta cùng nàng ấy đã từng gặp qua mấy lần, nếu mà thực sự nàng là một sát thủ, nàng sớm đã có cơ hội động thủ giết ta rồi!"

"Có lẽ là do nàng trước kia không cần phải giết ông, nhưng lần này thì chưa chắc! Trên thực tế, ta cũng không hề muốn hoài nghi nàng. Chỉ là từng phát sinh một sự việc, làm cho ta không thể không đối nàng sinh ra nghi ngờ, hơn nữa lần này nàng lại đột nhiên cùng chúng ta đi chung một chuyến xe lửa, cho nên sự nghi ngờ của ta mới càng nổi lên. Tôn huynh, ngươi còn nhớ rõ sự việc ngày đó Ninja của tiểu Nhật Bản tập kích Tinh Võ Môn đấy chứ? Ta chính là từ đêm hôm đó bắt đầu có sự hoài nghi đối với nàng."

Vương Chí Đạo đem hết sự tình buổi đêm hôm đó ở dưới cửa sổ phòng Chu Điệp phát hiện ra tên Ninja đã chết kia, kể lại cho mọi người nghe một lần, sau đó lại nói: "Sau đó ta đã đi hỏi qua hết tất cả mọi người, nhưng là mọi người không ai từng đi qua chỗ Chu Điệp đang ở trong Tinh Võ Môn. Ta lại âm thầm điều tra qua tất cả mọi người có mặt trong đêm hôm đó, kết quả phát hiện ra không có người nào thừa nhận là đã giết chết tên Ninja kia. Việc này nói lên cái gì, nói là hoặc trong chúng ta có người nói dối, hoặc là trong Tinh Võ Môn lại có cao nhân bí mật ẩn nấp giết chết tên Ninja kia không để lại danh tính. Nhưng mà tên Ninja kia lại tự hắn tháo khăn che mặt xuống, hơn nữa hắn là đứng gần gũi mặt đối mặt mà bị người ta xuất kỳ bất ý giết chết, điều này cho thấy rõ ràng rằng tên Ninja kia chẳng những biết tay sát thủ, hơn nữa lại còn rất quen thuộc với sát thủ đó, quen đến mức độ cho rằng đối phương không có khả năng giết hắn, không hề có một chút tâm ý cảnh giác nào, mới bị đối phương xuất kỳ bất ý giết chết như thế!"

Tôn Đại Chu trầm tư trong chốc lát, hỏi lại: "Ngươi hoài nghi rằng sát thủ giết chết hắn chính là Chu Điệp tiểu thư?"

Vương Chí Đạo không có trả lời hắn, lại quay sang hỏi tiếp Đỗ Tâm Vũ: "Tâm Vũ tiền bối, hình như ông còn chưa trả lời câu hỏi của ta?"

Đỗ Tâm Vũ nhíu nhíu đầu mày, nói: "Nếu chỉ nhìn xem động tác cử chỉ của Chu Điệp, thì đích xác chỉ là một người bình thường. Nhưng điều này có lẽ cũng chỉ là ảo giác, dù sao cô ta cũng là một diễn viên, hơn nữa còn là một diễn viên xuất sắc, có lẽ nói không chừng có đủ năng lực giấu diếm qua được hai tròng mắt của ta cũng nên. Bất quá nếu ngươi muốn biết xem cô ta là ngụy trang hay là thật sự không biết võ công thì cũng không phải là khó khăn lắm, ta dạy cho ngươi một phương pháp, ngươi thử đi dò xét một chút sẽ biết ngay."

Đỗ Tâm Vũ thấp giọng nói ra một cái phương pháp. Đám người Tôn Đại Chu vừa nghe được đều hoảng sợ, Tôn Đại Chu không nhịn được nói: "Tâm Vũ tiền bối, phương pháp này của ông quả thật là rất tổn hại đó.

Vạn nhất Chu Điệp tiểu thư thật sự không biết võ, làm như vậy có thể bị…"

Vương Chí Đạo lại cười ngắt ngang lời hắn, nói: "Đây thực sự là một biện pháp rất tốt, nếu như nàng thật sự biết võ, ở dưới tình huống này, không có khả năng còn có thể tiếp tục giả bộ được nữa. Chuyện này cứ giao cho ta đi, các người yên tâm, ta sẽ có chừng mực, hơn nữa ta làm như vậy cũng chỉ là để bài trừ nghi ngờ trên người nàng mà thôi, sau đó ta sẽ hướng nàng xin lỗi!"

90. Chương 98 Võ Công Cùng Can Đảm (2)

Hành lang xe lửa chật hẹp không có chỗ nào mà tránh né, lại thêm bởi vì đang áp quá sát vào người Chu Điệp, Vương Chí Đạo lập tới hướng đến thân thể mềm mại của Chu Điệp mà đè áp xuống, sử ra kỹ thuật triền đấu trên mặt đất, dùng chính hai chân của mình kẹp chặt lấy đùi ngọc của Chu Điệp, đồng thời tay trái cùng tay phải vốn đang bị trật khớp cổ tay cùng ôm chặt lấy thân hình Chu Điệp đang nằm trên sàn xe.

Kết quả là hai người trên sàn xe lửa dán sát thân mình vào nhau nằm cùng một chỗ, nhìn đúng như là một đôi tình nhân thắm thiết đang nằm ôm nhau vậy.

Mãi đến lúc này Chu Điệp mới nhận ra được người đang nằm đè lên người nàng kia chính là Vương Chí Đạo, nàng đột nhiên trở nên ngẩn ngơ, tức thì bỏ hết không phản kháng gì nữa, mặc cho hai chân Vương Chí Đạo đang kẹp chặt đùi ngọc của nàng, hai tay hắn cũng đang ôm chặt trên người nàng. Lực lượng mạnh mẽ đầy chất nam tính bừng bừng đang gắt gao siết chặt lấy nàng, hơn nữa bộ ngực cao vút đầy đặn của nàng lại đang dính chặt cùng một chỗ với ngực Vương Chí Đạo, khiến cho Chu Điệp không khỏi cảm thấy khác thường, lập tức thân thể mềm nhũn ra, hô hấp cũng trở nên dồn dập dồn dập!

Thế nhưng Vương Chí Đạo lại không hề có một chút ý niệm khác thường nào trong đầu, hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất là: Chu Điệp biết võ công, hơn nữa còn là một cao thủ, nàng đã lừa gạt được mình rồi!

Sắc mặt lạnh lẽo, Vương Chí Đạo đang muốn chất vấn Chu Điệp vẫn đang bị chính mình đè xuống dưới người, đột nhiên lại nghe được một tiếng thét phẫn nộ của Ô Tâm Lan:

"Vương Chí Đạo, ngươi tên hỗn đản này, ngươi đang làm gì? Mau buông Chu Điệp tỷ ra!"

Vương Chí Đạo ngẩng đầu lên, chỉ thấy Ô Tâm Lan đứng cách đó chỉ chừng một thước, khuôn mặt đỏ bừng bừng, hơi thở hổn hển, đang trừng mắt nhìn hắn cùng Chu Điệp. Hiển nhiên là Ô Tâm Lan nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, lo lắng Chu Điệp gặp chuyện không may liền chạy ra, không ngờ lại chứng kiến Vương Chí Đạo ôm Chu Điệp nằm trên sàn xe chân tay gắt gao quấn quanh. Nàng không có chứng kiến tình huống phát sinh lúc trước, nên nghĩ lầm Chu Điệp chính là gạt nàng chạy ra cùng Vương Chí Đạo trộm tình, lập tức không khỏi vừa giận lại vừa ghen, không nhịn được mà lớn tiếng gào lên!

Vương Chí Đạo đang muốn giải thích, nhưng lại nhìn qua phía sau lưng Ô Tâm Lan đột nhiên phát hiện ra một tình huống, trong lòng đại kinh, bàn tay trái vội buông Chu Điệp ra, một phát đã rút phăng cây súng lục ổ quay vẫn dắt bên sườn trái, nòng súng chĩa ngay về hướng Ô Tâm Lan.

Ô Tâm Lan thật sự không có ngờ tới Vương Chí Đạo lại đem nòng súng chĩa ngay vào chính mình, không khỏi sợ đến sắc mặt tái nhợt, run giọng hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi muốn làm gì?"

Lại chỉ nghe thấy Vương Chí Đạo quát to: "Mau ngồi xuống!"

Ô Tâm Lan nghe vậy theo bản năng liền ngồi thụp xuống dưới. "Đoàng" một tiếng. Đạn xẹt qua ngay trên đỉnh đầu Ô Tâm Lan, bắn trúng ngay vào một người đang đứng phía sau nàng.

Ô Tâm Lan sợ đến thiếu chút nữa muốn hét rầm lên, bất quá nàng rất nhanh tỉnh ngộ ra Vương Chí Đạo cũng không phải là nổ súng bắn nàng, bản năng vội quay đầu nhìn lại, vừa lúc chứng kiến ngay phía sau mình chỉ cách khoảng một thước đã có một nam nhân đang ngã xuống.

Nam nhân kia là một người lạ mặt, nhưng là trong tay phải hắn vẫn đang cầm một cây súng pạc-hooc, nòng súng vẫn còn chĩa về phía hướng này, bất quá hắn đã không còn cơ hội nổ súng nữa rồi, bởi vì mi tâm của hắn đã bị Vương Chí Đạo một phát bắn thủng. Gã nam nhân kia trên mặt còn lộ thần sắc khó tin, khẩu pạc-hooc vẫn nắm trong tay, thân mình từ từ ngã về phía sau.

Cánh cửa khoang xe riêng của Tôn tiên sinh được mở ra, Trần Chân lao vụt ra, chứng kiến được tình huống ở chỗ này cùng tay súng nằm chết trên sàn xe, vội hỏi Vương Chí Đạo vẫn còn đang đè trên người Chu Điệp: "Chuyện gì xảy ra, tay súng kia là sát thủ hay sao?"

Vương Chí Đạo từ trên người Chu Điệp bò dậy, lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, ta vừa mới nhìn thấy hắn, lại thấy hắn đưa nòng súng ngắm ngay vào Ô sư tỷ, nên ta mới nổ súng bắn chết hắn. Hắn có lẽ là muốn trước hết giết chết ta, chỉ là bởi vì Ô sư tỷ ngăn cản ở trước mặt hắn, cho nên mới định nổ súng bắn Ô sư tỷ!"

Ô Tâm Lan còn chưa có phục hồi được lại từ trong cơn kinh hoàng, nghe vậy vẫn ngơ ngẩn hỏi: "Hắn giết ngươi được cái gì chứ?"

"Hắn hẳn là vì Tôn tiên sinh mà tới, chỉ là bởi vì ta bảo vệ Tôn tiên sinh, nên trước hết mới tính giải quyết ta, để thuận tiện giải quyết Tôn tiên sinh!"

Trần Chân chứng kiến Vương Chí Đạo bị trật khớp cổ tay phải, biến sắc nói: "Khớp cổ tay phải của ngươi là đã xảy ra chuyện gì?

Đã thấy Chu Điệp bò dậy, đối Vương Chí Đạo sợ hãi xin lỗi, nói: "Vương Chí Đạo, xin lỗi, ta không nhận ra là ngươi, mới vô ý thức mà vặn sái khớp cổ tay của ngươi. Để cho ta tiếp khớp lại cho ngươi nhé!"

Chu Điệp vừa nói, vừa vươn hai tay nắm lấy bàn tay phải cùng cẳng tay Vương Chí Đạo, một rung một kéo, liền đem khớp xương cổ tay phải Vương Chí Đạo tiếp lại như cũ.

Kỹ thuật tiếp cốt vô cùng kỳ diệu làm cho Trần Chân cùng Ô Tâm Lan nhìn thấy cùng giật mình mở to hai mắt nhìn nàng.

Trần Chân bật thốt lên: "Chu Điệp tiểu thư, vậy ra là ngươi thật sự biết võ công!"

Chứng kiến ánh mắt lạnh như băng của Vương Chí Đạo, Chu Điệp cúi đầu, vẻ mặt hối lỗi, nói: "Vương Chí Đạo, xin lỗi, ta biết là ta không nên giấu diếm ngươi! Nhưng là xin ngươi tin tưởng ta, ta đối với ngươi tuyệt không có ác ý, ta chỉ là bất đắc dĩ có nỗi khổ tâm mà thôi."

Vương Chí Đạo hỏi: "Vậy là cái nỗi khổ tâm gì?"

Chu Điệp vẫn cúi đầu nói: "Xin lỗi, ta không thể nói được!"

"Ngươi là người của Viên đại đầu hay là người của tiểu Nhật Bản?"

"Cũng không phải!" Chu Điệp vội vàng ngẩng đầu lên giải thích, nói: "Ta và Viên đại đầu cùng tiểu Nhật Bản không hề có bất kỳ cái quan hệ gì. Vương Chí Đạo, xin ngươi đừng có nghi ngờ lung tung!"

"Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi lần này đi lên Bắc Kinh, thật sự là đi đóng phim, hay là cố ý đi theo chúng ta?"

"Đóng phim chỉ là lấy cớ, nhưng ta cũng không phải là cố ý đi theo các người, ta chỉ là trùng hợp có chuyện khác phải đi Bắc Kinh, cho nên mới cùng các ngươi đi cùng xe mà thôi. Bất quá xin các ngươi tin tưởng ta, mục đích chuyến đi của ta tuyệt đối không có quan hệ gì với Tôn tiên sinh, lại càng không có gì gây bất lợi cho ông ấy! Nếu như các ngươi không tin, thì có thể giám sát ta!"

"Chúng ta cũng không có tinh lực cùng nhân lực để giám sát ngươi như vậy, ngươi đã không muốn nói ra thân phận chân chính cùng mục đích thật sự của ngươi, như vậy thì xin lỗi, đợi được đến khi xe lửa dừng lại ở ga tiếp theo, ngươi mau đi xuống đi!"

"Được, ngươi đã không tin tưởng ta như vậy, ta liền đi xuống khỏi xe lửa cũng tốt. Dù sao cũng không phải chỉ có ngồi xe lửa mới có thể đi được tới Bắc Kinh!" Chu Điệp vừa nói, đôi mắt đẹp vừa bắt đầu ứa lệ rưng rưng, hiển nhiên nàng đã bị ngữ khí tuyệt tình của Vương Chí Đạo làm tổn thương rồi.

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm vào Chu Điệp một lúc, rốt cuộc đành thở dài nói: "Thôi thôi được rồi, ngươi cứ ngồi xe lửa này đồng hành cùng chúng ta cũng được. Chỉ có điều, ngươi tốt nhất ngồi im ở trong khoang xe của mình cùng với Ô sư tỷ, không có việc gì thì đừng chạy loạn nữa!"

Chu Điệp nghe vậy, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ vui sướng, khuôn mặt ửng hồng đột nhiên lại cúi thấp xuống nói lí nhí: "Người ta chỉ là muốn đi phòng vệ sinh thôi mà! Ai biết ngươi lại làm ta sợ đến như vậy!"

Vừa nhắc đến chuyện này, Vương Chí Đạo không khỏi cảm thấy kỳ quái, không nhịn được liền hỏi: "Ngươi tại sao lại sợ rắn như vậy? Ngươi có bệnh sợ rắn hay sao?"

Chu Điệp trên mặt ngọc lần nữa lại lộ ra vẻ sợ hãi, gật đầu nói: "Ta khi còn bé đã bị rắn cắn qua, thiếu chút nữa đã chết rồi. Từ đó về sau này, ta hễ nhìn thấy rắn đều là rất sợ hãi!"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Thì ra là thế, ta rõ ràng rồi, ngươi bây giờ có thể đi phòng vệ sinh đi!"

Chu Điệp xem ra đúng là thực sự cấp bách lắm rồi, nghe vậy liền đỏ mặt lên chạy vội vào trong phòng vệ sinh, cũng vội vàng đóng ngay cửa lại,

Vương Chí Đạo đi đến bên người Ô Tâm Lan, nói khẽ với nàng: "Ô sư tỷ, tình huống mới vừa rồi ngươi cũng đã nhìn thấy rồi. Trên xe lửa này cơ hồ khắp nơi đều có sát thủ, mỗi một người thân phận đều rất khả nghi. Cho nên ta muốn ngươi phải canh chừng cô Chu Điệp ngồi im ở trong khoanh xe. Không có việc gì thì không nên ra ngoài, nàng có đi phòng vệ sinh ngươi nhất định phải đi theo!"

Ô Tâm Lan chỉ ngây ngốc mà gật đầu theo, bất quá nàng lại đột nhiên hỏi một câu: "Nếu như ta muốn đi phòng vệ sinh thì làm sao bây giờ?"

"Bắt nàng đi cùng ngươi!"

Lại nghe có mấy tiếng bước chân vội vàng hướng đến chỗ này chạy vội tới, chính là mấy nhân viên trên xe lửa nghe được tiếng súng mà chạy lại đây.

Trần Chân đối Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan nói: "Yên tâm, bọn họ cứ để cho ta đến ứng phó, các ngươi cứ tiếp tục đi!"

Chỉ thấy Trần Chân đưa ra cho mấy nhân viên xe lửa kia xem một thứ gì đó, sau đó lại nói mấy câu. Nhóm mấy nhân viên xe lửa kia nghe xong lập tức gật đầu cúi người, cũng hỗ trợ đem thi thể của tay súng kia lôi kéo ra người.

Ô Tâm Lan thấy thế rất hiếu kỳ hỏi: "Huynh đưa cho bọn họ xem là cái gì vậy?"

Trần Chân nói:"Thẻ chứng nhận, ta đã nói với bọn họ chúng ta là đặc phái viên của trung ương, đang hộ tống một đại nhân vật Bắc thượng, yêu cầu bọn họ hợp tác!"

"Thẻ chứng nhận là giả hay sao?"

"Giả hay thật cũng không có gì khác biệt, dù sao bọn họ cũng không có khả năng nhận ra được!"

Trở lại trong khoang xe của Tôn tiên sinh, bốn người Tôn Đại Chu đang cảnh giác hộ vệ sát bên người Tôn tiên sinh. Hiển nhiên là một tiếng súng vừa rồi của Vương Chí Đạo đã làm cho bọn họ kinh hãi.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo cùng Trần Chân trở về, Tôn Đại Chu là người đầu tiên đặt câu hỏi, hắn nói: "Xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi là ai đã nổ súng?"

"Là ta đã nổ súng, chỉ là bắn chết một tay súng muốn giết ta mà thôi." Vương Chí Đạo hồi đáp.

Đỗ Tâm Vũ hỏi: "Còn Chu Điệp kia thế nào, ngươi đã đi thử như thế nào rồi?"

"Đã thử xong rồi, nàng thật sự là biết võ công, hơn nữa còn là một cao thủ, không có ở dưới ta. Chỉ có điều nàng cũng không phải là sát thủ, hẳn là cũng không có quan hệ gì với Viên đại đầu!"

"Ngươi tại sao lại khẳng định được như vậy?" Đỗ Tâm Vũ có chút kỳ quái.

"Bởi vì nàng vốn có cơ hội giết ta, nhưng là nàng lại không làm. Tiếp theo, lá gan của nàng còn nhỏ hơn bình thường nữa, rõ ràng chỉ là một con rắn nhỏ mà cũng dọa cho nàng khiếp sợ đến nỗi tim cũng ngừng đập, thiếu chút nữa thì chết. Nếu ta không kịp thời cấp cứu cho nàng, chỉ sợ nàng đã không sống được nữa rồi. Người như vậy, vô luận thế nào cũng không có khả năng làm được sát thủ!" Vương Chí Đạo phân tích rành mạch.

Tôn tiên sinh nghe vậy rất kinh ngạc, nói: "Chu Điệp tiểu thư thế mà lại biết võ công, hơn nữa còn là một cao thủ, việc này thực sự là làm cho ta thấy rất bất ngờ đó!"

Đỗ Tâm Vũ lờ mờ nói: "Có thể giấu diếm được qua hai tròng mắt của ta, võ công của cô ta đích xác là không thấp. Chỉ có điều là một cao thủ như vậy, lại bị một con rắn nhỏ suýt nữa dọa cho chết, đây mới chính là sự không ngờ đến!"

Lại nghe Tôn Đại Chu cười nói: "Việc này cũng không có gì kỳ quái đâu, một người có võ công cao, cũng không đại biểu cho người đó nhất định có lá gan lớn, đặc biệt là phụ nữ. Ta có một tiểu sư muội, nàng phi thường có thiên phú, võ công không hề ở dưới ta, nhưng là nàng lại từng bị một con sâu nhỏ làm cho khóc thét lên. Nữ nhân ấy mà, mặc kệ là võ công cao bao nhiêu đi nữa, đối với rắn rết sâu bọ vân vân gì đó, đều là có một loại bản năng sợ hãi cùng bài xích, điều này không hề có chút nào kỳ quái. Ta chỉ thấy kỳ quái chính là, Chu Điệp tại sao lại muốn giấu diếm chuyện chính bản thân biết võ công, vừa lại tại sao muốn ngồi cùng xe lửa với chúng ta đi Bắc Kinh? Nàng rốt cuộc là có thân phận gì?"

"Mặc kệ là nàng có cái thân phận cùng mục đích gì, cơ bản là nàng không có khả năng lại tạo thành uy hiếp đối với chúng ta nữa. Sự việc nàng biết võ công đã bị vạch trần, ta lại vừa cảnh cáo các nàng không cho lại đi ra khỏi khoang xe của các nàng nữa, cũng giao cho Ô sư tỷ canh nàng. Trong khoảng thời gian đang đi tới Bắc Kinh này, chúng ta sẽ không cùng nàng gặp mặt lại nữa. Về phần thân phận cùng mục đích của nàng, đợi được đến khi tới Bắc Kinh có cơ hội thì điều tra sau!" Vương Chí Đạo nói.

Tôn Đại Chu còn đang muốn nói nữa, đột nhiên lại một lần nữa vang lên tiếng đập cửa. Mọi người đều kinh ngạc, lần này thì là ai đây?

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Hay là để cho ta ra mở cửa đi!"

Đi tới phía trước khoang xe, tay còn chưa có đưa tới cái tay nắm cửa, bỗng đột nhiên cái cửa sắt kiên cố không biết bị cái gì phá mở tung ra, một cái bóng đen từ bên ngoài hướng Vương Chí Đạo đánh tới!

Chữ Ký của aimabietdc

aimabietdc aimabietdc aimabietdc aimabietdc aimabietdc aimabietdc aimabietdc aimabietdc aimabietdc aimabietdc

91. Chương 99 Chuyến Tàu Rắn Độc (1)

Lo lắng bên trong cái bao vải đen có chứa thứ gì đó có thể phát nổ, Vương Chí Đạo không dám vung chân đá văng đi, chỉ theo bản năng mau hướng sang bên cạnh né đi, làm cho cái bao vải đen lớn bị vứt bay vào trong.

Ngoài cửa lại còn có một bóng nhân ảnh, nhưng là Vương CHí Đạo còn chưa có kịp nhìn thấy rõ tướng mạo của hắn, người này đã hướng bên cạnh vụt đi, trong nháy mắt đã chuồn đi mất dạng.

Cái bao vải đen lớn vứt rơi xuống trên mặt sàn, cũng không có nổ tung như trong tưởng tượng của Vương Chí Đạo, mà là miệng bao bung ra, từ bên trong bao liền bò ra vô số con rắn to nhỏ đủ loại.

Đỗ Tâm Vũ nhãn lực sắc bén nhất, liếc mắt một cái liền nhìn ra được ngay chủng loại đám rắn đó, lập tức quát lên: "Cẩn thận, chỗ đó đều là rắn độc trí mạng, bị cắn một cái là xong đời đó!".

Vương Chí Đạo ở kiếp trước cũng đã học qua kiến thức về rắn độc, nhận ra được đám rắn này đều là loại rắn kịch độc giết người, rất là nguy hại, bị cắn một cái là chắc chết bao gồm cả kim hoàn xà, ngân hoàn xà, ngũ bộ xà, trúc diệp thanh, lạc thiết đầu, phúc xà, lâu xà, bách bộ xà, thậm chí còn có cả rắn hổ mang dài đến hai thước cùng cả rắn hổ mang chúa. Chỉ ước lượng sơ qua, đã thấy có hơn cả trăm con rắn.

Mấy con rắn độc này hiển nhiên đã chịu qua một loại huấn luyện thú vật, để chủ động công kích người lạ, sau khi vừa rơi xuống đất đã phun nọc độc phì phì, hướng Vương Chi Đạo đang đứng gần nhất, hung hăng bò tới.

Vương Chí Đạo trong lòng mắng to, mẹ nó chứ, chính mình vừa mới dùng một con rắn nhỏ xíu dọa Chu Điệp một chút, lập tức đã có người dùng rắn độc trí mạng đến chiêu đãi mình rồi, cái sự báo ứng này không khỏi là đến quá nhanh hay sao chứ.

Mắ thấy một con rắn hổ mang đã bò đến sát bên chân hắn, há miệng định đớp, Vương Chí Đạo một cước đạp xuống, vừa vặn đạp tới đúng chỗ bảy tấc dưới đầu con rắn hổ mang này, dùng sức nghiến một cái, lập tức đã đem đầu con rắn này nghiến nát bét.

Đỗ Tâm Vũ đối đám người Tôn Đại Chu Trần Chân nói: "Các ngươi che chở Tôn tiên sinh, ta đến giải quyết mấy con rắn kia. Bắt rắn ta chính là sở trường nhất!".

Đỗ Tâm Vũ vừa nói vừa chạy vội tới, hơi ngồi xổm xuống, bàn tay nhanh như tia chớp phóng ra đã chụp trúng ngay vào chỗ bảy tấc dưới đầu một con rắn hổ mang đang ngóc đầu phun nọc phì phì, xoay mạnh một phát, lập tức đem chỗ bảy tấc dưới đầu con rắn vặn gãy. Sau đó hắn lại lặp lại y hệt, hai tay liên tục đồng thời phóng ra , trong chớp mắt đã giải quyết cả chục đầu rắn độc đang bò tới.

Vương Chí Đạo thấy thế cảm thấy thú vị, cũng ngồi xổm xuống học phương pháp của Đỗ Tâm Vũ, rất nhanh cũng đã giải quyết được hai con rắn độc khác.

Đỗ Tâm Vũ trầm giọng nói: "Rắn độc ngoại trừ có độc tính có thể giết người, lực công kích lại không được lợi hại như con người. Con người sở dĩ dễ bị độc xà cắn được, chỉ là bởi vì đối với chúng nó có mang tâm lý sợ hãi. Trong lòng sợ hãi thì tốc độ phản ứng sẽ giảm xuống, kết quả bị rắn cắn trúng. Trên thực tế chỉ cần to gan lớn mật, đánh rắn bảy tấc, coi như là người bình thường, cũng có thể dễ dàng đối phó một con rắn độc".

Vương Chí Đạo đang muốn nói câu "thụ giáo", đột nhiên cảm giác được ánh sáng có chút biến hóa, trong lòng cả kinh lập tức nổi lên cảnh giác, đối Trần Cung cùng Tôn Đại Chu quát lên: "cẩn thận cửa sổ!".

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân phản ứng cực nhanh, quay đầu lại, vừa lúc chứng kiến có một Hắc y nhân từ trên nóc xe lửa đu ngược người xuống bên ngoài cửa sổ, trên tay hắn đang cầm một cây súng pạc-hoọc, cáhc một lớp cửa kính đang nhằm ngay vào Tôn tiên sinh chuẩn bị bóp cò.

Trần Chân hét lớn một tiếng, thượng bộ một cước đá ra.

"Rầm" một tiếng, cửa sổ bị đá nát bấy. Tay súng hắc y kia thì bị cách một tầng cửa sổ đá văng xuốgn dưới xe lửa, tiếng kêu thảm thiết rất nhanh đã bị bỏ xa lại phía sau.

Một con rắn hổ mang đột nhiên bắn vọt lên, nhe nanh độc cắn thẳng lên cổ Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo tay duỗi một phát, chuẩn xác không trượt bắn ngay trúng chỗ bảy tấc con rắn hổ này.

"Phản ứng không tồi!". Đỗ Tâm Vũ tán thưởng một câu, đột nhiên song chưởng như đao, giống như đang cắt cỏ hướng tới đám rắn độc vẫn còn đang bò động trên sàn xe chém lia đến. Đám rắn độc bị hai đao thủ của hắn chém trúng chỗ bảy tấc dưới đầu, tren mình đều vang lên mấy âm thanh sắc gọn, chỉ giãy dụa được vài cái là không cử động được nữa. Chỉ trong thời gian vài hơi thở, đám rắn độc còn có thể bò được đều đã bị hai tay của Đỗ Tâm Vũ chém sạch sẽ, một con cũng không để lại.

Vương Chí Đạo nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, trong lòng đối với chiêu thức ấy của Đỗ Tâm Vũ bội phục không thôi, đang muốn nói một câu tán dương, đột nhiên thấy Đỗ Tâm Vũ cau mày, hắn hỏi: "Các ngươi nghe thấy gì không?".

Vương Chí Đạo cẩn thận lắng nghe một chút, lập tức nghe được âm thanh "xì xì soạt soạt" kỳ quái từ ngoài cửa không ngừng vang vọng vào. Lập tức hắn đứng phắt lên, mở hẳn cánh cửa khoang xe vốn đã bị đụng gãy chốt cửa, nhìn ra phía ngoài.

Vừa nhìn ra xong, không khỏi tóc gáy dựng ngược, một phát đem cánh cửa đóng sập lại.

Đỗ Tâm Vũ hỏi: "Là chuyện gì?".

Vương Chí Đạo trên trán toát đầy mồ hôi lạnh nói: "Bên ngoài bò đầy rắn độc, bò chằng chịt dày đặc chỉ sợ có tới cả hơn ngàn con!".

“Lại là rắn độc?”. Tôn Đại Chu đang hộ vệ sát bên người Tôn tiên sinh cau mày nói: “Đó là do Xà sát thủ trong năm sát thủ ”Long Xà Hổ Báo Hạc” phóng ra hay sao? Bọn họ không phải nghĩ muốn dùng đám rắn độc đó để ám sát Tôn tiên sinh đây chứ? Nếu mà định làm như thế, vậy thì năm sát thủ ấy không khỏi suy nghĩ quá ngây thơ rồi”.

Vương Chí Đạo nhưng lại phân tích: “Bọn họ chắc là không có khả năng đem nhiệm vụ ám sát Tôn tiên sinh ký thác lên mình mấy con rắc độc đó. Nếu như ta đoán không sai, đám rắn độc này hẳn là chỉ để ngăn cản chúng ta đi ra ngoài mà thôi”.

“Ngăn cản chúng ta?”.

“Đúng! Sát thủ nhất định là còn có hành động tiếp theo, chúng ta ở lại trong khoang xe này không phải là tổ, cần phải nghĩ được biện pháp chạy đi ra ngoài!”.

Vương Chí Đạo vừa nói dứt lời, từ cửa sổ vừa bị Trần Chân đá vỡ đột nhiên lại bị người quăng vào một vật gì đó.

Vật kia còn chưa có rơi xuống mặt sàn đã tuôn ra một cụm khói vàng mù mịt.

Đỗ Tâm Vũ thấy thế biến sắc quát: “Đó là khói kịch độc, mọi người mau nín thở!”.

Nhưng là nín thở thì có thể nín được bao lau, Vương Chí Đạo nhìn thoáng qua cửa sổ, quyết đoán nói: “Chúng ta từ cửa sổ leo lên trên nóc xe lửa đi!”

Lương thị huynh đệ lão Đại, Lương Sơn, kêu lên: “Nhưng là ở phía trên có người!”.

Đỗ Tâm Vũ hướng cửa sổ phóng đến, miệng hô: “Để ta đến mở đường!”.

Đỗ Tâm vũ thân thể vừa đu vừa phóng, đã giống như linh hầu từ cửa sổ đu ngược lên tới nóc toa xe lửa. Chỉ nghe mấy tiếng đánh nhau “chát chát” vang lên tren nóc xe, trong nháy mắt đã có hai hắc y nhân từ trên nóc xe lửa lăn nhào xuống dưới.

“Trước hết lên thêm một người nữa, sau đó đem Tôn tiên sinh đưa lên đây!” Đã nghe thấy thanh âm tiếng quát của Đỗ Tâm Vũ từ trên nóc xe hô xuống.

“Để cho ta lên trước!” Trần Chân học theo bộ dáng của Đỗ Tâm Vũ, thân thể cũng vừa đu vừa phóng, cũng bám vào thành cửa sổ đu ngược lên trên nóc toa xe.

Khói độc lúc này đã khuếch tán bay khắp nơi, mọi người khôn thể mở miệng nói chuyện được nữa, Tôn Đại Chu lập tức không hề hô Tôn tiên sinh nữa, trực tiếp nâng thân thể của hắn đưa hán đẩy ra ngoài cửa sổ, hướng bên trên đẩy lên, từ phía trên lập tức có một đôi tay vương xuống, đỡ lấy hai cánh tay Tôn tiên sinh đưa hắn nâng lên trên.

Tiếp theo, Tôn Đại chu, Lương Sơn cùng Lương Hải cũng đu người leo lên trên.

Vương Chí Đạo đang muốn đu cửa sổ đi theo, lại đột nhiên nghe được từ khoang xe sát vách truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Chu Điệp , tiếp theo còn có tiếng thét chói tai của Ô Tâm Lan, loáng thoáng nghe như tiếng hô: “Vương Chí Đạo, mau mau tới cứu chúng ta với!”.

“Vương sư đệ, ngươi trước hết cứ lên đi rồi tính sau!”. chính là Trần Chân ở trên nóc xe hô xuống, hiển nhiên là hắn cũng nghe được tiếng kêu sợ hãi của ô Tâm Lan cùng Chu Điệp.

Vương Chí Đạo trong tâm cấp bách, ý niệm trong đầu lại chuyển, quay nhìn ngược vào trong khoang xe. Nhìn thấy trên giường nằm có chiếc chăn bông, liền có chủ ý, liền thò đầu qua cửa sổ đối bên trên hô lớn: “Ngũ sư huynh, các ngươi trước hết che chở Tôn tiên sinh, ta sẽ lập tức đến ngay!”

vừa nói, Vương Chí Đạo vừa vơ lấy hai cái chăn bông, hướng cánh cửa khoang xe vọt tới.

Lôi mở cánh cửa ra, hắn vung chăn bông dùng sức quét một cái, đã đem mấy chục đầu rắn độc đã bò tới cửa quét văng đi. Sau đó lại đem hai cái chăn vứt lên trên sàn, phủ lên trên đám rắn độc. Vương Chí Đạo đạp lên trên chăn bông, nhảy vọt đến trước khoang xe của Chu Điệp, dùng vai húc tung cánh cửa, xông vào bên trong.

Đã thấy Ô tâm Lan cùng Chu Điệp vẫn khỏe mạnh bình yên, chỉ có ôm chặt lấy nhau thành một đống chúi vào trong góc buồng, thân thể run rẩy, trong miệng không ngừng phát ra tiếng thét chói tai, chỉ còn thiếu chút nữa là khóc ầm lên.

Vương Chí Đạo liền hỏi các nàng: "Các ngươi đang thét chói tai cái gì đây?"

Nhìn thấy Vương Chí Đạo, Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan giống như nhìn thấy cứu tinh, đồng thời vui mừng reo lên một tiếng.

Sau đó vội vàng nói: "Vương Chí Đạo, bên ngoài có rất nhiều rắn độc đó, chúng ta rất là sợ hãi!"

Vương Chí Đạo thiếu chút nữa bị hai nàng làm cho tức chết. Còn tưởng rằng hai nàng đã bị tập kích, hóa ra là chỉ bị đám rắn độc bên ngoài hù dọa mà thôi.

Vương Chí Đạo há mồm mắng ầm lên quát: "các ngươi cứ đóng chặt cánh cửa lại, rắn độc không có khả năng bò vào cắn được các ngươi. Các ngươi có cần phải phát ra cái dạng tiếng thét như quỷ khóc, giống như là sắp chết như vậy không? Còn ngươi nữa, Ô sư tỷ, nàng đối với rắn có bệnh sợ thì cũng được thôi, ngươi tại sao cũng học theo nàng mà hô cứu mạng ầm ĩ lên làm gì?"

Ô Tâm Lan vẻ mặt ủy khuất nói: "Người ta cũng là nữ hài tử mà, sợ rắn cũng không được hay sao?"

Vương Chí Đạo nghe vậy chỉ thiếu chút nữa là ngất xỉu, lập tức không hề để ý đến các nàng nữa, chạy vội tới trước cửa sổ của khoang xe bên này, mở cửa sổ ra, hướng lên nóc toa xe đu người lên.

Không ngờ trên nóc xe lại có hai nhóm người đang đứng đối địch nhau.

92. Chương 99 Chuyến Tàu Rắn Độc (2)

Ở bên phía Tôn tiên sinh, Trần Chân cùng Tôn Đại Chu đang hộ tại hai bên sườn Tôn tiên sinh, Lương thị huynh đệ cầm trong tay cây súng pạc-hoọc đứng phía trước, mà Đỗ Tâm Vũ lại hai bàn tay không đứng che trước mặt cả nhóm.

Cùng đám người Đỗ Tâm Vũ đứng đối diện bên này là ba Hắc y nhân, mỗi tên trong tay đều cầm một cây súng pạc-hoọc, so với bên Đỗ Tâm Vũ đám người chỉ có hai cây súng pạc-hoọc của Lương thị huynh đệ, xem ra trong tình huống này bọn Hắc y nhân đang chiếm ưu thế.

Chỉ có điều tình huống này ngay khi Vương Chí Đạo đặt chân lên nóc toa xe thì đã thay đổi. Vương Chí Đạo bởi vì chạy đến cửa sổ khoang xe bên cạnh của Chu Điệp mà chui lên, kết quả vừa vặn xuất hiện ngay phía sau lưng ba Hắc y nhân, cùng bọn người Đỗ Tâm Vũ hợp thành xu thế giáp công, đem ba Hắc y nhân kẹp vào giữa.

Đám người Tôn Đại Chu nhìn thấy Vương Chí Đạo ngay lúc đó đã chui lên, không tự chủ được đều thở phào một hơi, Đỗ Tâm Vũ đối ba Hắc y nhân trầm giọng nói: "Các ngươi hẳn là không phải là một phần tử trong đám 'Long Xà Hổ Báo Hạc' đấy chứ? Vì vài đồng tiền mà bán mạng cho Viên đại đầu, có đáng hay không?"

Ba gã Hắc y nhân trầm mặc không nói, cây súng pạc-hoọc nắm chặt trong tay một chút cũng không buông lỏng.

Vương Chí Đạo đối bọn chúng quát: "Này, ba người các ngươi, nếu đến ám sát Tôn tiên sinh, hẳn đã biết ta là ai rồi chứ? Các ngươi nghĩ rằng các ngươi có thể nổ súng nhanh hơn được ta hay sao? Có tin rằng ta sẽ bắn chết cả ba ngươi hay không?"

"Tin!" Rốt cục có một Hắc y nhân mở miệng nói chuyện: "Chúng ta cũng nghe qua ngươi Vương Chí Đạo đại danh, cũng biết tay súng chúng ta đều không bằng ngươi, nhất là lại ở trong tình huống đưa lưng về phía ngươi như thế này, càng không có chút phần thắng nào. Vấn đề là, ngươi có thể giết chúng ta, nhưng là có thể ngăn cản được chúng ta nổ súng hay sao? Chỉ cần chúng ta cùng nổ súng, đồng bọn của ngươi sẽ chết ít nhất là một hai người!"

"Nhưng là các ngươi tới ám sát Tôn tiên sinh mà, có năm người bọn họ che ở phía trước người Tôn tiên sinh, các ngươi căn bản là giết không được Tôn tiên sinh, cần gì phải làm ra thế lưỡng bại câu thương, không bằng như thế cùng thu tay lại, như thế nào?"

Hắc y nhân không hề cử động, lạnh lùng nói: "Chúng ta vẫn còn mấy huynh đệ nữa, cho dù không giết được Tôn Trung Sơn, giết chết được mấy tên vệ sĩ của hắn cũng tốt, ít đi một tên vệ sĩ, các huynh đệ của ta lại có thêm một cơ hội chiến thắng!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Xem ra các ngươi chưa tới Hoàng Hà chưa đổi ý hả! Được rồi, các ngươi đã nhất quyết phải nổ súng, ta đây sẽ cho các ngươi một cơ hội, cho các ngươi đấu với ta một chút, xem thử xem là súng của ta giết ba người các ngươi trước, hay là súng của ba người các ngươi giết được đồng đội của ta trước. Nghe đây, ta đếm từ một… hai …ba, chúng ta cùng nhau nổ súng, xem ai bắn nhanh, như thế nào? Ta bắt đầu đếm, Một…"

"Đoàng đoàng đoàng!" Ba tiếng súng vang lên cơ hồi không phân biệt được trước sau.

Vẫn còn đang đứng chờ Vương Chí Đạo đếm nốt "Hai.. Ba!", ba tên Hắc y nhân ngay cả một cây súng cũng chưa kịp bắn ra, đã bị Vương Chí Đạo một người một súng bắn xuyên qua ba cái gáy, trong nháy mắt đã mất mạng!

Phía sau lại truyền đến động tĩnh, Vương Chí Đạo cầm súng quay đầu nhìn lại, đã thấy Chu Điệp từ trong khoang xe qua cửa sổ leo lên đến nơi, tiếp theo Ô Tâm Lan cũng leo lên đến.

Vương Chí Đạo cau mày hỏi: "Hai người các ngươi trèo lên trên đây làm cái gì?"

Chu Điệp lúc này vẻ mặt như một tiểu cô nương đang khiếp đảm, rất sợ sệt nói: "Ở phía dưới có rắn đó, ta ở lại bên dưới rất là sợ hãi!"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ta không phải đã nói với các ngươi hay sao? Các ngươi đóng cửa lại, rắn căn bản là không bò vào được, làm gì còn cái gì mà sợ hãi nữa!"

Chu Điệp cúi đầu, bất quá từ vẻ mặt của nàng mà nhìn xem, nàng cho dù chết cũng không chịu đi xuống nữa.

Ô Tâm Lan thấy Vương Chí Đạo trừng mắt nhìn lại phía mình, vội vàng giải thích nói: "Đừng nhìn ta như vậy, Chu Điệp tỷ muốn lên, ta như thế nào có thể ở lại phía dưới một mình?"

Một tiếng ho khan, nhưng là Tôn Đại Chu đã đi tới, đối Vương Chí Đạo nói: "'Long Xà Hổ Báo Hạc' cho đến bây giờ còn chưa có xuất hiện, chúng ta không có khả năng cứ đứng suốt ở trên nóc xe lửa, xe lửa chạy rất nhanh, gió quá lớn. Tôn tiên sinh không phải là người luyện võ, bị gió thổi đã lâu chỉ sợ ngã bệnh. Chúng ta mau trở lại trong khoang xe ngồi đi."

"Được, khoang xe của chúng ta khói độc còn chưa có tan hết, tạm thời còn chưa thể về được. Không bằng chúng ta trước hết đi vào khoang xe của Chu Điệp đi. Đám sát thủ này không có khả năng lại đem khói độc vứt vào nữa, chỉ cần chúng ta cẩn thận phòng phủ, sát thủ không thể lại tấn công được nữa!"

"Ý kiến hay!"

Tôn Đại Chu gật đầu, đối với Đỗ Tâm Vũ kia la lớn lên: "Tâm Vũ tiền bối, chúng ta trước hết quay về khoang xe của Chu Điệp tiểu thư. Ta đi vào trước, các ngươi đưa Tôn tiên sinh tiến vào theo!"

Đợi cho đến khi Tôn tiên sinh được đưa vào trong, đám người Trần Chân cũng đu xuống đi vào khoang xe, Vương Chí Đạo hỏi Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan: "Các ngươi là ý định muốn ngồi trên này hóng gió, hay là theo ta đi vào?"

Ô Tâm Lan trước hết là đưa mắt hung hăng lườm Vương Chí Đạo một cái, sau đó đối Chu Điệp nói: "Chu Điệp tỷ, chúng ta hay là trở về đi thôi, có Ngũ sư huynh bọn họ ở đó, rắn kia không có gì đáng sợ nữa!"

Bởi vì bây giờ có bảy đại nam nhân bên cạnh, tâm lý sợ hãi bầy rắn độc của hai nàng đã giảm bớt đi rất nhiều. Khoang xe này chính là một khoang thượng hạng, mặc dù chứa bảy người có chút chật chội, nhưng may là vẫn còn có khoảng không gian để hoạt động được.

Tôn Đại Chu đem Vương Chí Đạo kéo sang một bên, thấp giọng bàn với hắn: "Chúng ta phải nghĩ biện pháp đem bầy rắn độc bên ngoài dọn sạch đi, cứ ở suốt bên trong thùng xe này không phải là một biện pháp hay. Còn có thời gian những ba ngày nữa, chúng ta không có khả năng không ăn không uống, lại còn có hai người nữ hài tử ở chỗ này, vạn nhất có người nào có nhu cầu cấp bách cần đi vệ sinh cũng rất là xấu hổ đó. Huống chi lương thực cùng máy điện báo mini của chúng ta đều vẫn để ở khoang bên kia, cần phải mang về đây! Lúc trcs chúng ta đã nói qua với các nhân viên trên xe lửa, nếu như chúng ta không có tìm bọn họ, bọn họ không được đến quấy rầy chúng ta, ở chỗ này mặc kệ phát sinh ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ không đến hỗ trợ, cũng sẽ không mang đồ ăn thức uống đến đây đâu!"

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta không có công cụ gì để dọn sạch đám rắn độc, chỉ có thể dùng tay không giải quyết từng con. Chỉ có điều ta lo lắng chính là, đám rắn độc kia không có khả năng tụ ở bên ngoài trong một thời gian dài. Vạn nhất chúng nó bò sang toa xe khác, cắn thương hành khách vô tội thì rất là phiền toái đó."

Tôn Đại Chu nói: "Loại sự tình này chúng ta băn khoăn cũng không ích gì. Bất quá trên xe lửa này có đến hơn một ngàn hành khách, chung quy có thể có mấy người hiểu được cách đối phó với rắn độc đây? Chỉ có hy vọng là bọn họ có thể tự cứu được mình, chúng ta tạm thời không thể đi hỗ trợ được!"

"Không thể như vậy, chúng ta sao có thể mặc kệ được loại sự tình này!" Chính là Tôn tiên sinh đã đi tới, đối bọn họ nói: "Chúng ta Đồng Minh hội chính là luôn luôn phải nghĩ đến muôn dân thiên hạ, trên chuyến xe lửa này hành khách phần lớn là người Trung Quốc, chúng ta nếu như biết rõ rằng bọn họ có thể bị rắn độc cắn mà cũng không để ý tới, như vậy thì chúng ta đây cùng loại người như Viên đại đầu có cái gì phân biệt? Làm sao có tư cách đi bàn chuyện cứu nước cứu dân? Tâm Vũ, Chí Đạo, ta xem hai người các ngươi rất có kinh nghiệm đối phó rắn độc, ta hy vọng các ngươi có thể đi ra bên ngoài thông tri cho hành khách cùng các nhân viên trên xe lửa phải cẩn thận rắn độc, cùng lãnh đạo bọn họ giảii quyết hết đám rắn độc kia, cố gắng hết sức không để cho một hành khách nào bị rắn cắn bị thương. Lập tức đi thôi!"

Vương Chí Đạo cùng Đỗ Tâm Vũ hai mặt nhìn nhau, bất quá đã thấy thái độ của Tôn tiên sinh rất kiên quyết, biết r nếu không làm như hắn yêu cầu, chỉ sợ hắn sẽ tức giận. Lập tức Vương Chí Đạo cùng Đỗ Tâm Vũ chỉ có bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Đỗ Tâm Vũ nói: "Được rồi, Tôn, chúng ta sẽ theo như lời ngươi mà đi làm! Đại Chu, Trần Chân, Lương Sơn, Lương Hải, các ngươi bảo vệ Tôn tiên sinh, nếu Tôn tiên sinh xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha cho các ngươi!"

Tôn Đại Chu gật đầu nói: "Tâm Vũ tiền bối, ông yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho Tôn tiên sinh gặp chuyện gì không may!"

Vương Chí Đạo nhìn khắp nơi trong khoang xe này một lần, nhưng không có tìm được loại đồ vật gì như gậy dài có thể dùng làm vũ khí để đuổi được rắn, vì vậy liền quay sang Đỗ Tâm Vũ đề nghị: "Tâm Vũ tiền bối, ngoài cửa có nhiều rắn độc vây quanh như vậy, chúng ta trực tiếp đi ra ngoài vừa rất phiền toái lại vừa lãng phí thời gian. Không bằng chúng ta hay là lại từ cửa sổ leo lên trên nóc xe lửa, khi đi đến toa xe khác chúng ta lại đu xuống dưới cửa sổ mà đi vào. Chỉ cần chúng ta có thể ở trên xe lửa này tìm được dươc vật đuổi rắn như các loại hùng hoàng gì đó, hay là lấy được các loại vũ khí như là trường côn gậy gộc vân vân, thì có thể đem rắn độc hất đi ra ngoài cửa sổ!"

Đỗ Tâm Vũ gật đầu nói: "Ý kiến hay, vậy làm theo ngươi nói đi!"

Vì vậy Vương Chí Đạo cùng Đỗ Tâm Vũ lại từ cửa sổ đu mình lên trên nóc xe lửa, vẫn thấy ba cái thi thể đám Hắc y nhân kia vẫn còn nằm trên nóc toa xe. Đỗ Tâm Vũ thấy thế lắc đầu thở dài nói: "Đã chết rồi nhưng ngay cả người thay bọn họ nhặt xác cũng không có, thế này đúng thật là tội gì phải tự làm khổ mình như vậy!"

Vương Chí Đạo lại đề nghị: "Toa bếp của xe lửa cách chỗ này cũng không xa, nói không chừng có thể tìm được ở đó một ít vũ khí đối phó rắn độc, chúng ta hay là đi vào toa xe đó đi!"

Đỗ Tâm Vũ gật đầu, cùng Vương Chí Đạo hướng về phía trước bước đi, vừa bước qua chỗ ba khối tử thi kia, xe lửa lại vừa lúc chạy qua một cái đường hầm trong núi. Vương Chí Đạo cùng Đỗ Tâm Vũ vừa mới hạ mình ngồi xuống, trước mắt đã tối sầm lại.

Xe lửa chạy ầm ầm vang trong đường hầm, lại cùng có tiếng gió thổi hút thật lớn, khiến cho Vương Chí Đạo trong bóng tối cơ hồ không nghe được thanh âm nào khác, nhưng là trên da hắn lại đột nhiên có cảm giác nổi lên. Trong hoàn cảnh có mắt như mù, có tai như điếc này, trên da cổ nhạy cảm lại cảm ứng được một mũi nhọn sắc bén đang đâm thẳng đến.

Vương Chí Đạo nổi cơn kinh hãi, theo bản năng ngã ngửa ra sau, tránh được một mạng cổ họng bị mũi nhọn kia đâm thủng, đồng thời không quên lớn tiếng cảnh báo cho Đỗ Tâm Vũ: "Tâm Vũ tiền bối cẩn thận, trong đám tử thi kia có người còn sống!"

Mũi nhọn sắc bén kia một lần nữa lại được trên da cảm giác thấy, lúc này đây mục tiêu chính là mặt hắn.

Vương Chí Đạo chân đạp một phát lên nóc xe lửa, thân thể dán sát trên nóc xe mà hướng sang bên trượt đi.

Một tiếng "choang" chói tai vang lên, ngay cả tiếng xe lửa chạy ầm ầm cùng tiếng gió thổi hun hút cũng không lấn át được tiếng động đó, hiển nhiên là sát thủ kia đã đâm mạnh vũ khí bén nhọn của hắn trúng xuống trên nóc toa xe.

Vương Chí Đạo thừa dịp lúc này một tay chống lên nóc toa xe, dựa vào cảm giác nghiêng người một cước đá ra, vừa vặn đá đúng lên thân thể của một người. Một tiếng thét thảm vang lên, người kia đã bị một cước này của Vương Chí Đạo đá lăn nhào xuống khỏi xe lửa rồi.

Trước mắt đột nhiên sáng bừng lên, xe lửa đã chạy ra khỏi đường hầm.

Vương Chí Đạo hướng bốn phía nhìn khắp nơi, nhưng lại hoảng sợ phát hiện ra trên nóc xe lửa chỉ còn lại có đúng một mình hắn, cả ba cái tử thi ngụy trang kia cùng Đỗ Tâm Vũ đã không còn thấy đâu rồi!

93. Chương 100 Xà Hình Quyền

Vương Chí Đạo trong lòng thất kinh, chẳng lẽ Đỗ Tâm Vũ đã rớt xuống khỏi xe lửa rồi hay sao? Không thể có khả năng, ngay cả bản thân mình cũng có thể tránh được một kiếp, Đỗ Tâm Vũ thực lực so với bản thân mình tuyệt đối là còn cao minh hơn rất nhiều, như thế nào có thể bị té xuống được?

Đang muốn bò đến bên rìa toa xe để nhìn xuống phía dưới xem một chút, đã nhìn thấy đột nhiên có một cánh tay bám lên nóc toa xe, tiếp theo cánh tay này rất nhanh quăng một cái, một thân hình nhanh như linh hầu đã lộn lên vững vàng trên nóc toa xe, không phải Đỗ Tâm Vũ thì còn có thể là ai!

Vương Chí Đạo thở phào một hơi, cười nói: "Tâm Vũ tiền bối, làm ta giật cả mình, còn tưởng rằng ông đã bị rớt xuống rồi!"

Đỗ Tâm Vũ sắc sắc mặt âm trầm: "Thiếu chút nữa đã rớt xuống rồi, may là nghe được một tiếng cảnh cáo đó của ngươi. Đám sát thủ này tên nào cũng không muốn sống, xem ra Viên đại đầu đúng là đã xuống hết tay rồi, quyết tâm phải giết được Tôn tiên sinh ngay trên chuyến xe lửa này rồi. Chúng ta động tác phải nhanh hơn một chút, giải quyết xong đám rắn độc lập tức quay lại chỗ Tôn tiên sinh bảo vệ cho hắn!"

Vương Chí Đạo gật đầu, đi theo Đỗ Tâm Vũ hướng về phương hướng toa xe bếp trên xe lửa chạy đi.

Đầu bếp đang đứng trong toa bếp lúc này đã đổi thành một gã thân thể cao lêu đêu lại gầy nhom, vừa nhìn thấy Đỗ Tâm Vũ cùng Vương Chí Đạo chui qua cửa sổ tiến vào, không khỏi tỏ ra hoảng sợ.

Vương Chí Đạo thấy cả gian bếp chỉ có một mình hắn, không khỏi có chút kỳ quái, liền hỏi người này:

"Tại sao lại chỉ có một mình ngươi ở chỗ này, những người khác đâu?"

Gã đầu bếp này vội nói: "Bọn họ đang đi nghỉ ngơi, lúc này chỉ có một mình ta đang trực ở đây. Xin hỏi hai vị là?"

"Trên xe lửa có tình huống rất cấp bách, chúng ta không thể không chui qua cửa sổ mà vào. Ngươi có biết bắt rắn không?"

"Bắt rắn?"

"Đúng, ở toa xe số 302 bị sát thủ thả một đám lớn rắn độc, chúng ta lo lắng đám rắn độc đó có thể bò sang các toa xe khác, cắn bị thương các hành khách vô tội, cho nên mới chạy đến thông tri cho các ngươi, cũng tìm các ngươi hỗ trợ giải quyết đám rắn độc kia. Ngươi ở chỗ này có cái công cụ gì có thể đối phó được rắn độc không?"

"Bắt rắn, được được, bắt rắn ta chính là sở trường nhất, vừa lúc ta cũng đang nghĩ làm mấy món ăn từ rắn đây! Ở nơi đây có dao ăn, cán chổi, xô chậu gì đó, dùng để đối phó đám rắn kia hẳn là cũng đủ rồi!" Gã đầu bếp này vẻ mặt tỏ ra hăng hái bừng bừng.

"Không được, rắn độc rất nhiều, dùng những thứ kia chỉ lãng phí thời gian!" Vương Chí Đạo lắc đầu nói, sau đó lại hỏi: "Ở chỗ này ngươi có cái dung dịch gì dễ cháy như dầu mỡ hay rượu cồn hay không?"

"Ngươi muốn dùng lửa đốt hay sao?" Như thế sẽ rất nguy hiểm đó, nói không chừng sẽ bị hỏa hoạn, làm cho xe lửa xảy ra chuyện đó!" Đầu bếp cao gầy hoảng sợ nói.

"Chúng ta sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để xảy ra hỏa hoạn. Rốt cuộc là ngươi có hay không?" Vương Chí Đạo sốt ruột hỏi.

Trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo cùng Đỗ Tâm Vũ một lúc lâu, đầu bếp cao gầy mới nói: "Ta không thể đáp ứng các ngươi làm như vậy. Ta phải đi tìm trưởng tàu xin chỉ thị một chút!"

Đỗ Tâm Vũ đi tới móc từ trong túi ra "Thẻ chứng nhận", giơ ra trước mắt đầu bếp cao gầy kia cho hắn nhìn, lại nói: "Chúng ta chính là đặc phái viên của Trung ương, đang bảo vệ một nhân vật trọng yếu Bắc thượng. Lúc trước chúng ta cùng với công ty Hỏa xa cùng trưởng tàu của các ngươi đã thảo luận thống nhất rồi. Chỉ cần phát sinh tình huống đặc biệt, chúng ta có quyền yêu cầu bất cứ ai trên chuyến xe lửa này, ngay cả đầu bếp cùng nhân viên phục vụ, cũng đều phải phối hợp với chúng ta. Vậy yêu cầu ngươi phối hợp cùng chúng ta!"

Đầu bếp cao gầy có chút sửng sốt, xong lại gật đầu nói: "Được rồi, vay ta phối hợp. Chỉ có điều là, ta mới đến làm, những thứ dung dịch dễ cháy dầu mỡ hay rượu cồn gì đó như ngươi nói ta cũng không biết là để ở đâu, vậy để cho ta tìm một chút!"

Vương Chí Đạo nghe vậy trong lòng sinh nghĩ, hỏi: "Ngươi không phải là đầu bếp ở đây hay sao? Tại sao dầu mỡ cùng rượu cồn để ở đâu cũng không biết?"

Đầu bếp cao gầy thần sắc không hề thay đổi, nói: "Ta không phải vừa đã nói là người mới tới hay sao. Đối với chỗ này còn chưa quen thuộc lắm!"

"Có mùi máu tươi rất nặng!" Vương Chí Đạo nhăn nhăn mũi, ngửi được mùi máu tươi, lập tức đối Đỗ Tâm Vũ đưa mắt một cái. Hắn lại chậm rãi hướng đầu bếp cao gần đi tới, hỏi: "Ngươi mới vừa rồi là đang giết lợn hay sao? Tại sao nơi này có mùi máu tươi nặng như vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy, ta là đang giết lợn!" Đầu bếp cao gầy có chút khẩn trương, lời vừa nói ra khỏi miệng liền đã cảm giác được có chút không đúng.

Vương Chí Đạo cười lạnh, nói: "Giết lợn, ở trên xe lửa giết lợn, cũng chỉ là một mình ngươi giết, như vậy là chuyện lạ đó. Chỉ sợ ngươi chính là đang giết người hả!"

Đỗ Tâm Vũ lúc này đã đi ra phía sau quầy hàng, vừa nhìn xuống phía dưới, đã lạnh lùng nói: "Mùi máu tươi chính là từ đây truyền ra, hắn đã giết người đầu bếp ở sau quầy này rồi!"

Gã đầu bếp cao gầy biến sắc, đột nhiên chộp lấy một con dao ăn trên bàn ăn, hướng Vương Chí Đạo đâm tới.

"Choang" một tiếng, chính là Vương Chí Đạo tiện tay vớ lấy một cái đĩa đựng đồ ăn ở bên cạnh, đập mạnh lên bàn tay đang cầm dao đâm tới của đầu bếp cao gầy, vừa kịp đem con dao ăn đánh bay, mà cái đĩa cũng vỡ tan.

Đầu bếp cao gầy dao ăn vừa rời khỏi tay, lập tức tiến lên một bước, tay trước duỗi thẳng ra, bàn tay nhằm thẳng khuôn mặt Vương Chí Đạo đâm tới.

Vương Chí Đạo chứng kiến gã đầu bếp cao gầy này móng tay rất dài, loáng thoáng lại còn lóe lên chút ánh xanh lam. Trong lòng không khỏi cả kinh, biết rõ trong móng tay của đầu bếp cao gầy có độc, bị cào trúng thì chắc chắn là không tốt. Lập tức một chưởng hướng lên bắn ra, đang muốn đẩy lệch bàn tay đâm tới ra ngoài.

Thật không ngờ, đầu bếp cao gầy bàn tay linh hoạt giống như là con rắn, cong lại nửa vòng tròn, lại có thể tránh được một cái đẩy của Vương Chí Đạo, sau đó thế công vẫn không thay đổi, vẫn nhằm thẳng mặt Vương Chí Đạo đâm đến.

Vương Chí Đạo lại lật tay đem cổ tay đầu bếp cao gầy bắt lại được, đang muốn dùng một phép chế trụ cổ tay để khống chế gã đầu bếp cao gầy này.

Lại không ngờ nữa, một gã đầu bếp cao gầy này cánh tay dường như không hề có đầu khớp xương, hơn nữa cổ tay hắn linh hoạt không hề dừng lại, vừa chuyển lại thêm một xoay, chẳng những thoát khỏi được Vương Chí Đạo khóa cổ tay, lại còn quấn ngược đi lên, cánh tay giống như là con rắn lớn cuốn lấy cánh tay này của Vương Chí Đạo, dưới một cái vừa vặn vừa đè, thế nhưng lại có thể đem cánh tay của Vương Chí Đạo vặn ngược ra sau lưng, nửa thân trên bị đè ép xuống. Đồng thời đầu bếp cao gầy lại vươn tay kia cũng đồng dạng móng tay dài nhọn hoắt lấp lóe ánh xanh lam, nhằm thẳng cạnh cổ Vương Chí Đạo đâm tới.

Vương Chí Đạo một cước đá ngược lên, vừa lúc đá lên trên gáy của đầu bếp cao gầy. Lực sát thương mặc dù không lớn, nhưng cũng đủ để thoát được khỏi được đòn quấn tay cùng nhát đâm của đầu bếp cao gầy.

Sau khi thoát khỏi được khống chế của gã đầu bếp cao gầy, Vương Chí Đạo lập tức một quyền đánh ra, vừa vặn đánh trúng lên ngực gã đầu bếp. Thật không ngờ đầu bếp cao gầy này thân thể giống như là con cá trạch, cảm giác như cả người hắn mềm như bông không hề có chút đầu khớp xương, vừa trơn lại vừa mềm. Vừa co vừa xoay một cái, đã đem nắm tay Vương Chí Đạo đang đánh lên ngực hắn trượt sang bên cạnh, một chút lực đả kích cũng không có tác dụng đến trên ngươi gã đầu bếp cao gầy này.

Vương Chí Đạo có chút kinh ngạc, lùi lại về phía sau một bước, hỏi lại gã đầu bếp cao gầy: "Ngươi luyện chính là Xà hình quyền hay sao?"

"Là một ám hệ bàng chi của Xà hình quyền, Âm xà quyền! Công phu luyện thành, cả người mềm mại như không xương, lại còn linh hoạt như cá trạch, chính là pháp môn tá lực cùng chịu đòn tốt nhất. Chỗ bất đồng với các hệ phái Xà quyền chính tông chính là, Âm xà quyền ngoại trừ luyện tập các công pháp xà hình quyền cùng xà hình cước ra, còn có thể trên móng tay bôi thêm nọc rắn độc kiến huyết phong hầu, được xưng là 'độc nha thủ', ai bị cào trúng lập tức mất mạng. Nếu như ta đoán không sai, ngươi hẳn là Xà sát thủ trong đám năm sát thủ 'Long Xà Hổ Báo Hạc'?" Người nói chuyện chính là Đỗ Tâm Vũ.

"Không sai, ta chính lão Tứ trong 'Long Xà Hổ Báo Hạc', Độc Xà!" Đầu bếp cao gầy - Độc Xà- nói xong liền bày ra một tư thế Song xà phân lộ, đối địch đồng thời cùng Đỗ Tâm Vũ cùng Vương Chí Đạo.

"Vậy đám rắn độc kia đều là do người phóng ra?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Dùng rắn độc để đả thương người chính là bản lĩnh am hiểu nhất của ta!" Độc Xà trả lời.

"Long Hổ Báo Hạc bốn sát thủ còn lại này đang ở đâu, bọn chúng là ai?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

Độc Xà hừ lạnh nói: "Vấn đề này ngươi đi xuống địa ngục mà hỏi Diêm Vương gia đi hả. Hắn sẽ trả lời rõ cho ngươi đó!"

"Ngươi nói chuyện thật là buồn cười, muốn cho ta đi hỏi Diêm Vương gia?" Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi cho rằng chỉ bằng một mình ngươi, có thể giết được hai người chúng ta hay sao?"

"Vương Chí Đạo cùng Đỗ Tâm Vũ, đại danh của các ngươi ta đã nghe nói qua rồi. Có lẽ ta không giết được hai người các ngươi, nhưng là chỉ cần giết được một người, ta tính ra cũng không có bị lỗ vốn!" Độc Xà nói.

"Chỉ sợ rằng ngươi chỉ một người cũng giết không được!" Vương Chí Đạo vừa nói liền rút ra cây súng lục ổ quay, chĩa ngay vào Độc Xà. Độc Xà biến sắc, quát: "Vương Chí Đạo, ta hai bàn tay không, ngươi sẽ không hèn hạ đến mức dùng súng đối phó ta chứ? Có khí phách buông súng ra cùng ta quang minh chính đại đánh một trận!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi là bàn tay không, quang minh chính đại hay sao? Ngươi là vừa thả ra rắn độc, lại vừa bôi nọc độc trên móng tay, như thế nào có thể tính được là bàn tay không cùng quang minh chính đại đây? Bất quá ta cũng nguyện ý cho ngươi một cơ hội, ngươi muốn ta bỏ súng cũng không phải là không thể được, chỉ cần ngươi nói cho ta biết làm như thế nào để giải quyết đám rắn độc kia thì ta sẽ cất súng, dùng hai bàn tay không cùng ngươi đánh một trận. Ngươi nếu có thể thả rắn ra, cũng hiểu được làm sao để thu hồi chúng nó lại chứ?"

Độc Xà nhe răng cười nói: "Muốn ta thu hồi chúng nó về rất dễ dàng thôi, ngươi trước hết bỏ súng, dùng tay không đem ta đánh bại, ta sẽ nói cho ngươi làm cách nào thu hồi đám rắn độc đó!"

"Như ngươi mong muốn! Tâm Vũ tiền bối, xin mời lược trận cho ta!" Vương Chí Đạo nói xong đem cây súng lục ổ quay xuyên trở về bên hông. Đột nhiên bay vọt bước chân đến, khi nhảy đến trước mặt Độc Xà, một cước bắn ra nhắm ngay vào cổ họng Độc Xà.

Độc Xà lập tức sử ra một cái Thiết bản kiều, thân thể như là không có đầu khớp xương dường như uốn cong về sau đến chín mươi độ. Sau đó lại chuyển một cái, nhìn giống như là đang biểu diễn một điệu múa rắn, chuyển thân tới phía trước, 'độc nha thủ' bôi nọc kịch độc nhằm đâm thẳng đến bắp chân Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo cẳng chân đột nhiên co lại như nửa vòng tròn, tránh được 'độc nha thủ' của Độc Xà đang công kích, sau đó lại vừa bắn ra, mũi chân bắn thẳng đến trên cánh tay Độc Xà, lại chuyển thêm một cái, lại thành bắn về phía cổ họng Độc Xà. Một động tác phát cước công kích này của hắn rõ ràng là cũng giống như là con rắn.

"Xà hình cước?" Độc Xà kinh ngạc ngẩn ngơ, lùi về phía sau một bước, lại hỏi: "Ngươi cũng biết Xà quyền?"

"Xà quyền luyện khí. Xà quyền khi vận luyện, khí đó phun ra nuốt vào nén xuống, lấy trầm tĩnh nhu thực làm chủ.

Khí linh như xà, liên tiếp linh thông, nếu luyện chưa đến, người là yếu nhược vô lực. Một khi luyện thành, tắc khí thu liễm, tranh thắng dũng phu. Người có kinh nghiệm tự biết tự luyện. Luyện khí thân mềm, cánh tay hoạt eo lưng linh.

Hai ngón tay song song cùng đẩy lên, ví như xà có hai lưỡi, lại còn chao đảo ngoằn ngoèo, như phóng ra mà không phải phóng ra, ngón tay đâm ra mà lại không phải là đâm. Cái gọi là bách luyện mà ngón tay từ cứng rắn hóa thành mềm nhuyễn âm nhu, chính là từ đó mà học theo..."

Vương Chí Đạo cười đọc ra một đoạn Xà quyền khẩu quyết, sau đó lại bày ra một tư thế Xà hình thủ, nói:

"Long, Xà, Hổ, Báo, Hạc, ngũ hình quyền pháp, ta cũng đều học qua, Xà quyền dường như ta còn thuần thục hơn một chút!"

Độc Xà hừ lạnh nói: "Xà quyền chính tông tuyệt đối không phải là đối thủ của Âm xà quyền!"

"Có đúng không? Nếu như vậy thì Hạc quyền lại như thế nào đây?"

Vương Chí Đạo vừa nói, tay trái lấy xà hình thủ mở đường, tay phải lại biến thành mỏ hạc trác mà nhằm mổ thẳng vào bên trong cánh tay Độc Xà.

Độc Xà vừa xuất 'độc nha thủ' lại bị mỏ hạc mổ trúng, lập tức bị chấn động một cái, trung môn đại khai, Vương Chí Đạo xà hình thủ trực tiếp mổ tới cổ họng Độc Xà.

Độc Xà cần cổ xoay một cái, cần cổ nhanh nhẹn liền lạc lập tức đem Vương Chí Đạo xà hình thủ đẩy trượt sang một bên. Thật không ngờ ngón tay hắn lại nổi cơn đau kịch liệt, chính là Vương Chí Đạo mỏ hạc trác kia đã không biết từ lúc nào biến thành ưng trảo, bắt được hai ngón tay của hắn, xoay một cái, liền đem xương hai ngón tay hắn vặn gãy đi rồi.

Vương Chí Đạo cười nói: "Như vậy thì Ưng trảo lại như thế nào nữa đây? Ưng hình như là khắc tinh của xà đó?"

Độc Xà dưới cơn đau đớn, tay kia lại lấy 'độc nha thủ' thủ pháp tiếp tục hướng Vương Chí Đạo công kích. Không ngờ tay trước Vương Chí Đạo vốn là xà hình thủ lại biến thành mỏ hạc trác, hướng đến trên mu bàn

tay đang sử ra 'độc nha thủ' của Độc Xà mà mổ mạnh xuống, liền sau đó lập tức lại biến thành ưng trảo, nhanh như tia chớp đã chế trụ được được ngón tay Độc Xà.

Vặn mạnh một phát, đầu tiên là đem xương ngón tay trỏ Độc Xà vặn gãy đi. Sau đó Vương Chí Đạo lạnh lùng hỏi:

"Mau nói cho ta biết, làm như thế nào để nhanh chóng thu hồi đám rắn độc kia!"

Độc Xà đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, nhưng lại vẫn chần chừ chưa chịu trả lời, Vương Chí Đạo lập tức lại vặn một phát, đem xương ngón tay giữa của Độc Xà cũng vặn gãy nốt.

Độc Xà bị cơn đau nặng, lập tức hồi đáp: "Trong cái túi này của ta có một loại thuốc biệt dược, chỉ cần rắn độc ngửi thấy sẽ lập tức bò lại đây. Chỉ cần đem thuốc này đặt ở bên trong bao, rắn độc sẽ tự chúng nó bò vào bên trong."

"Mời quân vào rọ? À, hẳn là nên đổi thành mời rắn vào bao. Thật sự là biện pháp tốt hả!" Vương Chí Đạo lục từ trong cái túi trước người Độc Xà tìm ra được một cái lọ sứ nhỏ, hỏi: "Chính là lọ thuốc này hay sao?"

Độc Xà gật gật đầu.

Vương Chí Đạo đem cái lọ sứ quăng cho Đỗ Tâm Vũ, sau đó lại hỏi: "Còn vấn đề thứ hai, Long Hổ Báo Hạc đang ở chỗ nào, ngụy trang ra thành cái dạng thân phận gì?"

Độc Xà hét lớn: "Ngươi giết ta đi, ta sẽ không bán đứng huynh đệ của chính mình đâu!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta đây lại muốn thử nhìn xem ngươi có phải thật sự nói được nghĩa khí như vậy không?"

Dùng sức kéo mạnh, Vương Chí Đạo đem tay trái Độc Xà kéo tới trên một cái thớt để trên mặt bàn nấu ăn, chộp lấy một con dao chặt thịt hướng ngón tay Độc Xà chặt xuống.

Máu tươi bắn tóe ra, hai ngón tay kia của Độc Xà vốn đã bị Vương Chí Đạo vặn gãy xương, bây giờ lại bị hắn một dao chém xuống đứt đến tận gốc.

Độc Xà đau đớn quá sức liền quát to một tiếng, bên dưới một cước nhằm Vương Chí Đạo đá ra. Không ngờ, Vương Chí Đạo động tác nhanh hơn, đầu gối thúc đến, đoạt trước đụng trúng hạ bộ Độc Xà, Độc Xà phép tá lực nhanh không ngắt quãng vẫn còn chưa có luyện được đến hạ bộ, lập tức bị thúc cho đau đến mức cúi gập cả người xuống.

Vương Chí Đạo quát lạnh: "Nói, Long Hổ Báo Hạc đang ở chỗ nào, bọn họ là ai? Ngươi không nói, bàn tay này tất cả các ngón tay chỉ sợ kố giữ được đó!"

Độc Xà trên mặt mồ hôi lạnh đổ nhỏ giọt như mưa, âm thanh cũng là phát run rẩy, nhưng là hắn vẫn trả lời: "Ta không biết!"

Vương Chí Đạo ánh mắt phát lạnh, không một chút lưu tình, một dao chém xuống, lập tức lại chém đứt tiếp hai ngón tay nữa của Độc Xà, trên bàn tay trái của Độc Xà bây giờ chỉ còn giữ lại đúng một ngón tay cái!

Độc Xà khả năng chịu đựng vậy mà không đến nỗi nào, đến lúc này chẳng những không bị đau đến bất tỉnh đi, ngược lại còn rống lớn một tiếng, dùng đầu hướng Vương Chí Đạo húc tới.

Vương Chí Đạo khủyu tay rung một cái thúc ngược đến, nặng như búa bổ vừa lúc đánh trúng vào giữa hai mắt Độc Xà. Độc Xà đầu bật ngửa về phía sau, lập tức chết ngất đi ngay tại chỗ.

"Hay là thôi đi, dạng người như bọn họ này, cũng rất hiểu huynh đệ nghĩa khí, sẽ không có khả năng bán đứng huynh đệ của mình đâu!" Nhưng là Đỗ Tâm Vũ thấy Vương Chí Đạo dụng hình rất tàn nhẫn, trong lòng cũng có chút phát sợ, không nhịn được liền mở miệng nói.

Vương Chí Đạo nhưng lại lắc đầu nói: "Ta lại không tin một gã sát thủ vô tình vô nghĩa này lại có thể nói được huynh đệ nghĩa khí. Tâm Vũ tiền bối, đây chính là một cái cơ hội tốt đó, nếu như có thể từ trong miệng hắn hỏi ra được Long Hổ Báo Hạc đang ở chỗ nào, chúng ta có thể thay đổi được cục diện địch trong

tối ta ngoài sáng, mà xuất kỳ bất ý đánh bại bọn họ. Tôn tiên sinh trên chặng đường này sẽ bớt đi rất nhiều uy hiếp, mà chúng ta cũng sẽ giữ được rất nhiều tâm lực đó!"

Đỗ Tâm Vũ nói: "Vấn đề là ngươi dù có chém hết ngón tay của hắn, hắn cũng không nói, như vậy thì có hỏi nữa cũng không có lợi gì?"

Vương Chí Đạo lờ mờ cười nói: "Ta biết được rất nhiều thủ pháp dụng hình, chém ngón tay chỉ là trò trẻ con mà thôi, trong đó còn có nhiều cách lợi hại hơn ta còn chưa có thử qua mà thôi! Tâm Vũ tiền bối, không bằng ông đi trước dùng biệt dược kia giải quyết cho hết đám độc xà, người này hãy giao lại cho ta đi, ta cam đoan sẽ từ trong miệng hắn tra ra được tất cả mọi điều chúng ta muốn biết!"

Đỗ Tâm Vũ nhìn chăm chú Vương Chí Đạo một lúc lâu, mới thở dài nói: "Tiểu tử ngươi tâm trí cùng thủ đoạn, vừa giảo hoạt như cáo lại vừa tàn nhẫn như lang, có đôi khi làm cho chính bản thân ta cũng phải cảm thấy dựng tóc gáy, chỉ biết tự than không bằng. Nếu như tiểu tử ngươi lại là địch nhân của ta, ta nhất định không từ bất cứ thủ đoạn nào đem ngươi giết chết, miễn cho sau này ngủ cũng không yên!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Tâm Vũ tiền bối ông yên tâm, chúng ta vĩnh viễn không có khả năng trở thành địch nhân!"

Đỗ Tâm Vũ xoay người rời đi, còn nói: "Ta đây đi giải quyết đám rắn độc, còn gã Độc Xà này liền giao cho ngươi xử lý. Hy vọng ngươi thật sự có thể từ trong miệng hắn tra ra tin tức chúng ta đang cần đó!"

94. Chương 101 Ám Hạc Cùng Thiên Diện Báo

Loại thuốc biệt dược dụ rắn do Độc Xà chế ra kia quả thật rất thần kỳ, Đỗ Tâm Vũ tìm được một cái bao cực lớn được may chắc chắn, đem thuốc biệt dược đổ vào bên trong, khi đi tới trước toa 302, hắn mở rộng miệng bao đặt ở trước cửa toa xe.

Hiệu quả quả nhiên vô cùng thần kỳ, đám rắn độc kia giống như kẻ nghiện ngửi thấy mùi thuốc phiện, đều vội vàng bò đến, trực tiếp chui thẳng vào bên trong bao lớn.

Chỉ chốc lát sau, cái bao lớn đến mức có thể chứa được đến ba bốn người trưởng thành đã dần dần căng phồng lên, bên trong rắn độc bò đầy lúc nhúc lúc nhúc.

Đỗ Tâm Vũ nhanh nhẹn phóng đến đem miệng bao túm chặt lại, lại buộc thêm một vòng. Còn có mấy chục đầu rắn độc không còn đủ chỗ để bò vào, Đỗ Tâm Vũ cũng chẳng muốn lại đi tìm bao khác để dụ rắn vào nữa, liền trực tiếp đem lọ sứ đựng thuốc biệt dược kia đổ lên trên mặt sàn, sau khi đám rắn độc bu tới xung quanh, hắn liền dùng tay không đem đám mấy chục đầu rắn độc đó nhất nhất túm vào chỗ bảy tấc mà vặn gãy. Chỉ chốc lát sau, cả toa xe đầy rắn độc đã được hắn dọn dẹp sạch sẽ hết.

Đi tới trước khoang xe của Chu Điệp, Đỗ Tâm Vũ gõ gõ cửa, nói với đám người ở bên trong: "Là ta đây, các ngươi có thể đi ra được rồi, đám rắn độc đã bị ta dọn dẹp sach sẽ hết rồi!"

Cửa khoang xe được mở ra, Lương thị huynh đệ lão Đại, Lương Sơn, là người đầu tiên thò đầu ra nhìn xe, rất kinh ngạc, hướng khắp bốn phía trong toa xe nhìn quanh, giật mình nói: "Rắn độc thật sự là được dọn dẹp sạch sẽ rồi, Tâm Vũ tiền bối, các vị là làm như thế nào, tại sao có thể làm được nhanh như vậy?"

Đỗ Tâm Vũ lờ mờ nói: "Chúng ta rất may mắn bắt được người điều khiển rắn, chính là lão Tứ Độc Xà sát thủ trong số 'Long Xà Hổ Báo Hạc', lấy được thuốc biệt dược dụ rắn của hắn cho vào trong bao thu rắn đến!"

Lương Sơn lúc này mới nhìn đến cái bao cực lớn đang không ngừng rung động nhúc nhích kia, vừa nghĩ đến bên trong đầy rắn độc, không khỏi cảm thấy lông tóc đều dựng đứng hết cả lên.

Đám người Tôn Đại Chu ở phía sau cũng đã đi tới, nhìn thấy chỉ có một người Đỗ Tâm Vũ, Tôn Đại Chu có chút ngạc nhiên hỏi: "Tâm Vũ tiền bối, Vương huynh đệ đâu rồi?"

Đỗ Tâm Vũ nói: "Hắn đang ở trong toa bếp tra hỏi tên sát thủ gọi Độc Xà kia, muốn từ trong miệng hắn tra ra được vị trí cùng thân phận ngụy trang của bốn sát thủ còn lại kia!"

"Tra hỏi?" Lương Sơn "hắc hắc" cười quay sang Lương Hải nói: "Phương diện này hai huynh đệ chúng ta là sở trường nhất, chúng ta đi giúp Vương Chí Đạo chiếu cố sát thủ kia, cam đoan giúp cho hắn hỏi ra được mọi việc từ Độc Xà kia!"

"Tốt nhất là không nên đi!" Đỗ Tâm Vũ lạnh lùng nói: "Cái phương pháp tra hỏi như trẻ con của các ngươi cũng chỉ có thể hù dọa được một người có chút ý chí không kiên cường mà thôi. Mà Vương Chí Đạo dụng thủ đoạn tra hỏi không phải là các người có thể tưởng tượng ra nổi, ngay cả ta cũng không muốn nhìn đến. Các ngươi nếu cứ muốn chạy đi nhìn xem, nói không chừng, sau này sẽ không dám đối diện với Vương Chí Đạo nữa đó!"

Có lẽ là do nét mặt của Đỗ Tâm Vũ quá mức nghiêm túc, Lương thị huynh đệ lập tức bị hắn hù dọa cho đến sửng sốt sững sờ, ngay cả Ô Tâm Lan cũng liền bỏ đi ngay ý nghĩ trong đầu đang muốn chạy đi xem náo nhiệt.

Lại thấy Tôn tiên sinh cau mày nói: "Vương Chí Đạo đang dụng hình? Điều này sao có thể được? Năm đó ta nhận chức Dân quốc Đại tổng thống lâm thời, đã ký kết một sắc lệnh của thời Dân quốc, đã hạ nghiêm lệnh cấm tất cả các ngành chấp pháp không được dụng hình, cấm chỉ đối với nghi phạm mà mình đang chấp pháp tiến hành các phương pháp khảo đả phi nhân đạo. Trong lịch sử đã có nhiều án pháp dụng hình vô cùng tàn khốc, làm cho có không ít người vô tội bị đánh đập mà phải nhận tội, cuối cùng hàm oan mà chết, giáo huấn còn chưa có đủ sâu sắc hay sao? Các ngươi như thế nào còn có thể để cho loại sự tình này phát sinh được? Tâm Vũ, mau mau đi làm cho Vương Chí Đạo dừng tay!"

Đỗ Tâm Vũ cùng đám người Tôn Đại Chu nghe vậy không khỏi đơ mặt nhìn nhau.

Vội ho khan một tiếng, Tôn Đại Chu nói với Tôn tiên sinh: "Tôn tiên sinh, Độc Xà kia chính là một sát thủ, trên tay hắn đã dính máu tươi của không biết bao nhiêu người vô tội, hơn nữa hắn đến đây mục đích chính là để giết ngài. Vương Chí Đạo khảo đả hắn như thế cũng không có gì là quá đáng. Hơn nữa, nếu như Vương Chí Đạo thật sự từ trong miệng hắn mà tra ra được thân phận cùng vị trí của bốn sát thủ còn lại kia, chúng ta nói không chừng phần thắng sẽ tăng lên rất nhiều, ít nhất cũng giảm bớt được sự hi sinh của các huynh đệ!"

Tôn tiên sinh lại trách mắng: "Không được, cấm chỉ không được dùng khảo đả vô nhân đại đối với nghi phạm. Pháp lệnh này vừa mới được phổ biến để áp dụng. Nếu như lại vi phạm tạo thành tiền lệ, chỉ sợ sau nay lại trở thành tràn lan thành dịch, đến lúc đó công chức không còn là công chức nữa. Các ngành chấp pháp đối với nghi phạm tùy tiện dụng hình, như vậy sẽ gây ra không biết bao nhiêu người vô tội lại bị đánh đau mà phải nhận? Rồi lại có bao nhiêu danh dự con người bị phá hủy? Cuối cùng bị hàm oan mà vào ngục, thậm chí chết đi? Các ngươi có thể tưởng tượng ra được chứ? Tóm lại là cái loại tập quán này tuyệt đối phải nghiêm cấm, bất kể đối phương là người nào, là thận phận gì, cũng không thể dùng hình!"

"Tôn tiên sinh ông cho rằng ông thật sự có thể cấm được các ngành chấp pháp đối với nghi phạm dụng hình hay sao? Hơn nữa, ta khảo đả đối tượng này không phải là một nghi phạm, mà chính là một tên sát thủ đến để giết ông. Mới vừa rồi hắn lại còn thả ra nhiều rắn độc như vậy, nếu như có một con rắn độc bò sang được thùng xe khác, sẽ có hành khách vô tội bị rắn cắn bị thương. Ta càng sớm làm cho hắn khai ra sự thật, sẽ càng có ít người vô tội bị hại lây. Một sát thủ tàn nhẫn như vây, luôn xem tính mạng người khác chỉ như là con kiến hôi, vậy thì còn muốn đối hắn giảng giải nhân đạo gì nữa?"

Chính là Vương Chí Đạo đã đi tới, chỉ thấy hắn hai bàn tay vẫn còn ướt nước, hiển nhiên là mới vừa rửa tay xong. Đám người Lương Sơn không tự chủ được mà cùng tưởng tượng, Vương Chí Đạo này hai tay có phải trước khi được rửa sạch đã dính đầy máu tươi của Độc Xà hay không?

"Coi như là sát thủ, cũng nên dùng trình tự pháp luật hợp pháp để đến xét xử trừng trị hắn, nếu như là các ngươi có thể đối hắn tùy tiện dụng hình như vậy, vậy thì ngươi cùng đám sát thủ kia lại có cái gì phân biệt?" Tôn tiên sinh rất cố chấp nói.

Lắc đầu một cái, Vương Chí Đạo đột nhiên cảm thấy có chút hối hận khi đã đáp ứng bảo vệ vị Tôn tiên sinh này. Không ngờ lại so đo xét nét như vậy. Đối với địch nhân đang muốn giết chính mình còn nói chuyện nhân đạo, so với Đường Tăng còn muốn lằng nhằng nhiều chuyện hơn. Khó trách người đời sau mặc dù rất tán dương hắn có tinh thần cách mạng kiên định không lay chuyển, cứu nước cứu dân, nhưng là cũng không xem trọng năng lực của hắn, cho rằng hắn cũng không phải là một người có khả năng làm đại sự.

Vương Chí Đạo hiện tại đã minh bạch được rằng người ở hậu thế nhận xét rất chuẩn xác. Một người làm đại sự sao có thể giống như hắn nhân từ như vậy, ngay cả đối với một tên sát thủ đang muốn ám sát chính bản thân mình còn nói chuyện nhân đạo, đến thời khắc mấu chốt cũng không muốn sử dụng ra thủ đoạn quyết liệt cực đoan. Khó trách hắn không phải là đối thủ của Viên đại đầu, "Đệ Nhị cách mạng" đều bị trấn áp tàn khốc, còn phải chạy đi lưu vong Nhật Bản.

Thở dài một hơi, Vương Chí Đạo đành nói: "Tôn tiên sinh, bây giờ là thời khắc phi thường, ta không thể nào không dùng đến thủ đoạn phi thường. Ta làm như vậy chính là vì an toàn của ông cùng tất cả mọi hành khách trên chuyến xe lửa này, xin ông tha thứ. Ít nhất ta làm như vậy cũng không phải là vô ích, ta đã từ trong miệng Độc Xà tra hỏi ra được vị trí cùng thân phận ba sát thủ Hổ Báo Hạc kia. Chỉ cần chúng ta có thể giải quyết hết bọn chúng, sẽ giảm bớt đi rất nhiều thương vong của người vô tội, chúng ta cũng có thể bình an vô sự tới Bắc Kinh."

Tôn Đại Chu nghe vậy vội hỏi: "Tại sao chỉ có ba sát thủ Hổ Báo Hạc mà thôi, lão đại Long của bọn chúng đâu? Không phải là hắn không có ở trên xe lửa này đấy chứ?"

Vương Chí Đạo liền đáp lời: "Độc Xà cũng không biết được thân phận thật cùng vị trí của Long, hắn nói trên thực tế cũng không có một Long đó, mà chỉ có bốn sát thủ Hổ Báo Xà Hạc!"

"Điều này sao có thể được!" Lương thị huynh đệ lão đại Lương Sơn không nhịn được hỏi lại: "Ngươi là dùng thủ đoạn gì để tra hỏi hắn, hay có thể là không thu được hiệu quả, làm cho hắn không có hoàn toàn khai ra hết sự thật?"

Vương Chí Đạo lạnh lùng đưa mắt nhìn Lương Sơn một cái, lại nói: "Không ai có thể ở dưới sự tra hỏi của ta mà không chịu khai ra hết sự thật, coi như là người sắt cũng không thể chịu được. Ngươi có muốn thử một lần hay không?"

Lương Sơn bị ánh mắt của Vương Chí Đạo trừng đến, không biết tại sao cảm thấy lông tóc dựng lên, vội vàng khoát tay nói: "Không cần không cần, ta tin tưởng lời ngươi nói!"

"Ta cần phải có hai người giúp ta cùng đi giải quyết hết ba tên sát thủ Hổ Báo Hạc kia. Những người khác vẫn lưu lại ở chỗ này tiếp tục bảo vệ Tôn tiên sinh. Các ngươi ai nguyện ý theo ta cùng đi?" Vương Chí Đạo hướng đám người Đỗ Tâm Vũ hỏi.

Trần Chân là người mở miệng nói đầu tiên: "Vậy để cho ta cùng đi với ngươi đi!"

Tôn Đại Chu nói: "Ta còn phải ngồi trực máy điện báo, chờ bên phía các huynh đệ ở Bắc Kinh thông tri tin tức lại đây. Hay là để cho Tâm Vũ tiền bối cùng các ngươi đi thôi, tiền bối kinh nghiệm cùng võ công đều cực mạnh, như vậy ba người các ngươi cùng nhau chế phục ba tên sát thủ kia hẳn là không có vấn đề gì. Lương thi huynh đệ cùng là lưu lại đây hộ vệ cho Tôn tiên sinh."

Đỗ Tâm Vũ gật đầu nói: "Được rồi, ta và các ngươi đi thu thập ba tên sát thủ kia!"

"Còn chúng ta thì sao, ta cùng Chu Điệp tỷ thì phải làm cái gì?" Chính là Ô Tâm Lan nhìn thấy người nào cũng có việc cần làm, duy chỉ có mình cùng Chu Điệp ngồi không, liền không nhịn được mà mở miệng hỏi.

"Ngươi cùng cô Chu Điệp tiếp tục ngồi im ở bên trong khoang xe này. Không có việc gì đừng chạy loạn!"

Vương Chí Đạo bỏ lại sau lưng một câu nói, lập tức đã cùng Trần Chân và Đỗ Tâm Vũ hướng phía đầu xe lửa mà đi tới.

Sau khi rời xa khỏi tầm mắt đám người Tôn tiên sinh, Trần Chân không nhịn được quay sang Vương Chí Đạo hỏi: "Vương sư đệ, ngươi dùng cái biện pháp gì tra khảo Độc Xà kia?"

Vương Chí Đạo lờ mờ trả lời: "Cũng không có gì, ta chỉ là đem cánh tay hắn nhúng vào trong chảo dầu sôi để rán có vài phút đồng hồ mà thôi, hắn liền cái gì cũng khai ra hết!"

Trần Chân nghe được không tự chủ mà tóc gáy cũng dựng đứng lên, rất kinh ngạc nhìn Vương Chí Đạo, nói: "Vương sư đệ, mặc dù ngươi sở tác sở vi như vậy cũng không sai, nhưng là ta còn rất kinh ngạc sao ngươi có thể tàn nhẫn quyết tâm sử xuất ra được thủ đoạn như vậy?"

Vương Chí Đạo thần sắc bình tĩnh mà đáp lại: "Chỉ cần huynh nghĩ đến hắn là một sát thủ hai bàn tay dính đầy máu tươi của vô số người vô tội, là có thể tàn nhẫn hạ được quyết tâm thôi!"

Đỗ Tâm Vũ nghiêng đầu nhìn sang hắn một cái, đột nhiên mở miệng nói: "Sau khi dùng thủ đoạn tàn khốc như vậy tra hỏi qua một người, vẫn còn có thể giữ được mặt không đổi sắc, thái độ thong dong, tiểu tử ngươi nếu như không phải trời sinh đã là người lãnh khốc, chính là từ nhỏ đã kinh nghiệm qua những tao ngộ tàn khốc khó có thể tưởng tượng được, mới đưa đến tâm cảnh đại biến, trở nên lãnh khốc vô tình. Hiện giờ ta đối với quá khứ của ngươi rất lấy làm hiếu kỳ, quá khứ của ngươi rốt cuộc đã trải qua như thế nào, kinh nghiệm qua những gì?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Tâm Vũ tiền bối, đó là việc riêng tư của ta, không tiện nói cho ông biết. Huống chi bây giờ cũng không phải là lúc nói chuyện nọ kia, chúng ta tốt hơn là nên nhanh nhanh một chút đi giải quyết hết ba tên sát thủ kia!"

Vương Chí Đạo thầm nghĩ, nếu để cho ngươi biết ta đây là người từ đời sau mà đến, cho dù người không cho rằng ta là người điên, cũng sẽ tưởng rằng ta là quái vật. Ta sao lại có thể nói ra cho các ngươi biết được!

Đã đi đến được toa xe số 300, đây chính là một toa xe phòng ăn, bên trong có không ít người Tây dương cùng người Trung Quốc "tiên tiến" mặc Tây trang đang ngồi ăn cơm. Chỉ có điều trong đám người Tây dương cùng người Trung Quốc mặc Tây phục đó, nhưng lại có một người rất khác thường, chính là một thiếu niên mặc một bộ Đường trang.

Trần Chân vừa nhìn thấy người thiếu niên kia, không khỏi ngạc nhiên nói: "Ngồi kia không phải là Hồng Môn Thiếu môn chủ Hồng Thừa Kim hay sao?"

"Đúng vậy!" Vương Chí Đạo cười nói: "Hắn chính là Ám Hạc trong 'Long Xà Hổ Báo Hạc'!"

"Không thể có khả năng đó!" Trần Chân vẻ mặt hoàn toàn không tin, nói: "Hồng Môn Thiếu môn chủ là nhân vật có thân phận danh vọng như thế nào chứ, một khi lên làm môn chủ, dưới quyền chính là lãnh đạo đến mấy chục vạn bang chúng. Như thế nào có thể chịu làm một tên sát thủ? Như vậy không phải là ăn no thừa cơm rỗi việc hay sao chứ?"

Vương Chí Đạo giải thích nói: "Bởi vì hắn đã bái một đời Hạc sát thủ làm sư phụ, Ám hạc quyền chính là quyền pháp bí truyền của Hạc sát thủ. Dựa theo khẩu cung của Độc Xà mà phân tích ra, Ngũ hình sát thủ chính là một tổ hợp sát thủ bắt đầu xuất hiện từ thời Khang Hi hoàng đế Thanh triều. Bọn họ đều tự nắm giữ ám hệ bàng chi riêng trong ngũ hình quyền pháp 'Long Xà Hổ Báo Hạc', năm người thân như sư huynh đệ, nhất tề hợp tác lấy việc giết người làm sinh ý. Mỗi khi có một người muốn thoái ẩn hoặc là trước khi chết đi, nhất định muốn tìm một truyền nhân, truyền thụ cho hắn ám hệ quyền pháp của bản thân mình, để cho hắn kế thừa kiếp sống sát thủ của chính mình, cũng cùng với sát thủ truyền nhân của bốn hình khác kết thành huynh đệ, truyền đời hợp tác như thế. Hồng Thừa Kim trong một lúc vô tình đã cứu được một mạng của một đời Hạc sát thủ, liền thèm muốn võ công của Hạc sát thủ đó, nên bỏ qua mọi thứ mà bái ông ta làm thầy, nên mới là dùng thân phận Hồng môn Thiếu môn chủ mà làm sát thủ. Về phần Long kia, hình như một đời Long này còn chưa có xuất hiện truyền nhân, hoặc là đã có truyền nhân nhưng không có cùng bốn hình kia liên lạc, cho nên Độc Xà mới không biết thân phận của hắn."

"Nguyên lai là như vậy, khó trách Hồng Môn Thiếu môn chủ kia quyền pháp lại quỷ dị đến như vậy, khi cùng ngươi đấu chiêu chiêu thức thức đều tàn nhẫn, giống như là muốn mạng của ngươi vậy, hóa ra hắn là một sát thủ. Nói như vậy thì hắn đã sớm biết rằng ngươi sẽ bảo vệ Tôn tiên sinh Bắc thượng, cố ý muốn trong lúc đấu nhau ngày đó đem người ép vào chỗ chết." Trần Chân nhìn chằm chằm vào sau lưng Hồng Thừa Kim nói.

"Nói nhiều như vậy làm cái gì, trực tiếp tiến đến giải quyền hắn cho xong đi!" Đỗ Tâm Vũ nói.

"Không thể như vậy, hắn cũng không phải là ở chỗ này một mình, Thiên diện Báo cũng ở trong cùng phòng ăn này. Độc Xà nói, bởi vì Hồng Thừa Kim chính là kẻ nhỏ tuổi nhất trong Ngũ hình sát thủ, cũng là kẻ ít kinh nghiệm nhất. Cho nên mỗi lần hành động, Thiên diện Báo luôn cùng cộng tác với hắn!" Vương Chí Đạo đối hai người nói.

"Vậy thì Thiên diện Báo kia là ai?" Đỗ Tâm Vũ cau mày hỏi.

“Ta cũng không biết, ở nơi này bất kỳ một người nào cũng có thể là Thiên diện Báo!” Vương Chí Đạo cười khổ nói: ”Độc Xà là một người không thích tụ hợp, chỉ thích hành động một mình, cùng ‘Hổ Báo Hạc’ ba người kia quan hệ cũng không tốt lắm, cho nên hắn đối với Thiên diện Báo nhận thức căn bản là không nhiều lắm, ngoại trừ việc biết được là Thiên diện Báo thường xuyên cùng Hồng Thừa Kim cùng cộng tác, những cái khác đều hoàn toàn không biết gì cả.

“Vậy chúng ta làm sao tìm ra được đây. Ở chỗ này có hai mươi sáu người đang ngồi đó! Hồng Thừa Kim ngồi một mình ở đằng kia, xem tình huống dường như không giống như bộ dáng đang có liên lạc với bất kỳ ai khác. Thiên diện Báo có thể là căn bản không có ở trong những người đang ở đây hay không?” Trần Chân cũng nhíu mày nói.

“Hẳn là có ở đây. Ám sát Tôn tiên sinh là sự tình lớn như vậy, để cho Hồng Thừa Kim kia mới vừa xuất đạo, một mình hành động, chỉ sợ không ai yên tâm được, nên Thiên diện Báo nhất định sẽ dõi theo hắn!” Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, lại nói: “Như vậy đi, một mình ta sẽ đi gặp gỡ một chút Hồng Thừa Kim kia, Tâm Vũ tiền bối cùng Ngũ sư huynh hãy đứng ở chỗ này quan sát các thực khách khác. Nếu như mà ta ra tay thu thập Hồng Thừa Kim, Thiên diện Báo nhất định sẽ có dị động, đến lúc đó hai người có thể chế phục hắn!”

“Ngươi có chắc thu thập được Hồng Thừa Kim sao?” Trần Chân hỏi.

“Ta cùng hắn đã giao thủ qua, đối với Ám Hạc quyền của hắn đã có chút hiểu biết. Hơn nữa tay hắn lần trước đã bị ta bẻ gãy đi hai ngón, thực lực giảm đi rất nhiều, cho nên ta tuyệt đối nắm chắc sẽ thu thập được hắn. Cho dù thu thập không được, ta vẫn còn có súng đây!” Vương Chí Đạo tin tưởng nói chắc nịch.

“Chờ một chút!” Đỗ Tâm Vũ nói: “Ngươi hình như đã quên mất còn chưa có nói đến thân phận cùng vị trí của sát thủ cuối cùng, chính là Hổ đó! Hắn là ai, đang ở đâu?”

Nghe đến chỗ này Vương Chí Đạo cau mày lại, hắn nói: “Riêng về Hổ này có chút phiền toái, hắn bây giờ chính là đang ở trong đầu máy xe lửa, đã khống chế được xe lửa này rồi. Mấy người bọn chúng đã định ra ba kế hoạch ám sát, nếu như mà tất cả toàn bộ đều thất bại, Hổ sẽ được ăn cả ngã về không, sẽ cho xe lửa đổi hướng chạy theo tuyến đường ray khác, đi qua nơi ấy có một đường hầm qua núi, bọn chúng đã cài sẵn thuốc nổ ở đó, xe lửa nếu chạy qua, trăm phần trăm là sẽ bị hủy diệt, tất cả mọi người đều chết hết. Trừ khi trước thời điểm đó, Tôn tiên sinh bị ám sát thành công, Hổ mới có thể dừng xe lửa lại.”

“Cái gì?” Trần Chân lấy làm kinh hãi: “Trên xe lửa này có đến hơn ngàn hành khách, bọn họ có thể làm ra được như vậy hay sao? Không phải là tiếng đồn nói Ngũ hình sát thủ khi giết người sẽ không làm liên lụy dính dáng đến người vô tội hay sao?”

“Cái đó chỉ sợ là tác phong làm việc của Ngũ hình sát thủ ở đời trước, đến đời này đã bị biến đổi đi rồi! Bây giờ chúng ta thời gian không còn nhiều lắm, xe lửa chỉ còn nhiều nhất là một giờ nữa sẽ chạy đến chỗ có thể thay đổi tuyến đường ray, trong vòng một giờ này chúng ta phải giải quyết xong toàn bộ Hạc, Báo cùng Hổ, đoạt lại quyền khống chế xe lửa, vừa kịp trước khi xe lửa chạy đến chỗ thay đổi tuyến đường ray kia.”

Vương Chí Đạo nói xong, lập tức hướng Hồng Thừa Kim đi thẳng đến. Khi đi qua bên cạnh Hồng Thừa Kim, lại có một đôi tình nhân người Tây dương đang ngồi ở chỗ đó, cô đầm tây là một cô gái tóc vàng, hai tròng mắt giống như thủy tinh màu xanh lam, nhìn rất hấp dẫn khêu gợi.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo, có lẽ cảm giác được Vương Chí Đạo này là một người Trung Quốc rất thú vị, cô đầm kia không ngờ lại mỉm cười đưa tay về phía hắn vẫy vẫy. Vương Chí Đạo theo lễ mà đáp lại nàng một chút, sau đó đi tiếp tới trước mặt Hồng Thừa Kim.

Hồng Thừa Kim vẫn cúi đầu, chậm rãi thưởng thức món bít-tết bò đang bày trên bàn ăn. Vương Chí Đạo liền cười nói với hắn: “Hồng Thiếu môn chủ, ta xem thấy ngươi vẫn mặc một thân Đường trang, còn tưởng rằng ngươi là chán ghét văn hóa của người Tây dương, không nghĩ tới ngươi lại vẫn thích ăn thịt bò bít-tết của người Tây hả!”

Hồng Thừa Kim cũng không có ngẩng đầu lên, chỉ lờ mờ đáp: “Ta chỉ là thích làm cho bản thân mình được thoải mái một chút, mặc Đường trang, chỉ là bởi vì ta cảm giác được nó so với Tây trang thì khi mặc vào thoải mái hơn rất nhiều. Về phần món bò bít-tết, bởi vì nó ăn rất ngon. Chỉ cần hợp với hứng thú của ta, ta sẽ không quản là nó thuộc về văn hóa của quốc gia nào!”

Vương Chí Đạo lại ngồi xuống đối diện với Hồng Thừa Kim, liền cười nói: "Hồng Thiếu môn chủ đối với sự xuất hiện của ta thế mà không hề có một chút nào kinh ngạc đó, hiển nhiên là đã sớm biết ta cũng đi chung trên chuyến xe lửa này!"

Hồng Thừa Kim thần sắc không hề thay đổi, hồi đáp: "Trên đời này mỗi ngày đều có rất nhiều sự kinh hỉ ngoài ý muốn như vậy, ta nếu như mà đối với việc gì cũng thấy kinh ngạc, chẳng phải là đã biến thành bệnh thần kinh hay sao!"

"Nói rất hay, có thể nói ra những lời có thiền ý như thế này, ngươi có thể đi xuất gia làm hòa thượng được đó! Đáng tiếc chính là, ta hôm nay lại nhất định phải làm cho ngươi kinh ngạc bất ngờ!"

Vương Chí Đạo vừa nói xong, đột nhiên một quyền hướng ngay sống mũi Hồng Thừa Kim đánh tới.

Hồng Thừa Kim biến sắc, ngửa đầu về phía sau một cái, tránh được khỏi nắm tay Vương Chí Đạo, đồng thời con dao ăn trong tay phải hắn hướng Vương Chí Đạo đâm tới.

Một tiếng thét thảm, chính là Vương Chí Đạo tay trái không biết từ lúc nào đã cầm lấy cây nĩa trên bàn ăn, thoáng một cái đã xiên ngay vào bàn tay này của Hồng Thừa Kim.

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Hồng Thiếu môn chủ, chơi đùa binh khí ngắn ngươi không có khả năng là đối thủ của ta!"

Hồng Thừa Kim nén chịu cơn đau, tay trái lại dùng Thần kinh bát đạn thuật hướng vào cổ tay Vương Chí Đạo búng đến. Vương Chí Đạo tay phải nghênh đón, trước tiên dùng mỏ Hạc trác mổ lên mu bàn tay Hồng Thừa Kim, tiếp lại biến thành Xà hình thủ công kích lên cánh tay Hồng Thừa Kim, trong lúc này Hồng Thừa Kim biến chiêu, bàn tay này của Vương Chí Đạo lại đột nhiên chuyển thành Ưng trảo, thoáng một cái lại đã chế trụ được ngón tay Hồng Thừa Kim.

Vương Chí Đạo cười nói: "Hồng Thiếu môn chủ, hai cái ngón tay này của ngươi bị ta bẻ gãy dường như còn chưa có khôi phục hả, nếu không sẽ không chịu để cho ta lại dễ dàng bắt được như vậy hả!"

Ngón tay dùng sức vặn một phát, hai ngón tay của Hồng Thừa Kim vốn đã được tiếp cốt lại hoàn hảo, bây giờ lại bị Vương Chí Đạo vặn gãy đi.

Hồng Thừa Kim đau đớn đến nỗi sắc mặt đại biến, vừa sợ vừa giận nói: "Vương Chí Đạo, ta là Hồng Môn Thiếu môn chủ, ngươi dám đối với ta như vậy, không sợ mấy chục vạn huynh đệ Hồng Môn chúng ta tìm ngươi tính sổ hay sao?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ngươi thân là Hồng Môn Thiếu môn chủ, nhưng lại làm sát thủ đến ám sát Tôn tiên sinh, ngươi cho rằng nếu như người của Hồng Môn biết được, liệu có tha thứ cho ngươi không? Ngươi hình như đã quên mất rằng Tôn tiên sinh nguyên lai cũng là người của Hồng Môn, hơn nữa còn là 'Hồng Côn' đó!"

Ngón tay lại xoay một phát nữa, lại thêm một cây ngón tay của Hồng Thừa Kim bị bẻ gãy.

Hồng Thừa Kim đau đến nỗi mồ hôi đầy đầu, trong lòng đối với sự lãnh khốc của Vương Chí Đạo không khỏi phát hoảng, vội vàng hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi muốn thế nào?"

"Nói cho ta biết ai là Thiên diện Báo, ta sẽ tha cho ngươi, nếu không ta sẽ đem tất cả các ngón tay của ngươi bẻ gãy hết, để xem ngươi sẽ làm thế nào dùng được Ám Hạc!" Vương Chí Đạo lạnh lùng nói.

Hồng Thừa Kim không có trả lời, nhưng lại theo bản năng thoáng liếc mắt sang bên cạnh nhìn về phía cô đầm Tây.

Đầm Tây? Vương Chí Đạo trong lòng vừa động, liền hướng con đầm kia nhìn lại. Đã thấy con đầm kia trong hai tròng mắt xanh biếc như thủy tinh bắn ra hàn quang, đột nhiên một phát chộp ngay lấy con dao ăn trên bàn ăn, giống như một con báo nhảy dựng lên, dao ăn nhanh như tia chớp nhằm đâm thẳng tới cổ họng Vương Chí Đạo.

Con đầm Tây này chính là Thiên diện Báo?

Vương Chí Đạo trong đầu rất nhanh đã hiện lên một ý niệm này, chứng kiến con dao ăn đang đâm tới gần, thân thể lùi một bước, một cước đem cái ghế đang ngồi đá lên, bay thẳng về hướng con đầm Tây.

95. Chương 102 Cự Hổ Cùng Long Tỷ

Con đầm Tây kia mặc Tây dương váy, áo ngực xẻ sâu nâng hai bầu ngực nhô lên cao vút, khe ngực trắng như tuyết nhìn sâu hun hút, bởi vì nàng đang nhảy vọt đến, nên dưới váy lại lộ ra một đôi đùi ngọc lõa lồ trắng nhễ nhại vừa thon tròn lại vừa dài miên man. Điều này làm cho Vương Chí Đạo rất hoài nghi, con đầm Tây này thật sự là Thiên diện Báo hóa trang ra hay sao? Nếu thật sự là như vậy, vậy thuật hóa trang của "hắn' không khỏi là vô cùng thần kỳ rồi! Hoặc là, Thiên diện Báo này căn bản đúng là một nữ nhân, hơn nữa lại còn là một nữ nhân người Tây dương?

Đối mặt với cái ghế đang bay đến nghênh đón, chân ngọc trắng như tuyết của con đầm Tây hướng thượng đá lên, trong chớp mắt đã đem cái ghế đá thành vỡ tan, sau đó con dao ăn trong tay vung lên, rõ ràng là dùng như ám khí, nhằm vào mặt Vương Chí Đạo ném vèo tới.

Vương Chí Đạo đầu khẽ nghiêng qua một bên, con dao ăn bay sạt ngay qua bên tai hắn, "chát" một tiếng vang lên, con dao ăn thế nhưng là mạnh mẽ cắm phập vào thành toa xe lửa.

Con đầm Tây này đúng là lực ném cực lớn, chính là một kình địch.

Vương Chí Đạo vừa mới than thở trong lòng một câu, nhưng con đầm Tây kia lại vung tay lôi kéo Hồng Thừa Kim đang bị thương, rõ ràng có ý định đào tẩu.

Bóng người chợt lóe, chính là Đỗ Tâm Vũ đã vụt tới ngăn cản trước mặt con đầm Tây cùng Hồng Thừa Kim, đầu tiên là hắn đối Vương Chí Đạo cùng Trần Chân nói: "Hai người các ngươi mau đi trước lên đầu xe lửa, thu thập tên Hổ kia, đoạt lại quyền khống chế đoàn xe, hai người này cứ giao cho ta thu thập được rồi!"

Vương Chí Đạo cùng Trần Chân đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng đối Đỗ Tâm Vũ gật đầu, chuyển hướng đầu máy xe lửa chạy đi, trong miệng còn nói lại: "Tâm Vũ tiền bối, như vậy hai người đó sẽ giao cho ông đó, tin tưởng lấy thực lực của ông, thu thập bọn họ cũng không tốn nhiều sức lực!"

Đợi đến sau khi Vương Chí Đạo cùng Trần Chân rời đi, Đỗ Tâm Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào con đầm Tây cùng Hồng Thừa Kim, nói: "Hai người các ngươi, còn không bó tay chịu trói, chẳng lẽ thực sự muốn ta tự mình động thủ?"

Con đầm Tây kia vừa cuống vừa hận trừng mắt nhìn Đỗ Tâm Vũ một lúc, đột nhiên dùng tiếng Trung Quốc không quá lưu loát nói với Đỗ Tâm Vũ: "Các ngươi là đám người xấu xa, tại sao lại đả thương sư huynh của ta? Các ngươi nghĩ muốn đòi cái gì? Muốn tiền cứ nói ta có thể cho ngươi!"

Đỗ Tâm Vũ nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, cau mày nói: "Thiên diện Báo, ngươi còn muốn giở trò lừa bịp gì nữa đây?"

Thật không ngờ con đầm Tây này lại nói: "Ngươi nói ai là Thiên diện Báo, ngươi nhận lầm người rồi chăng? Ta gọi là Ái Lệ Ti (Elise)."

Hồng Thừa Kim đang đứng bên cạnh vẻ mặt quỷ dị, cười nói: "Đỗ Tâm Vũ tiền bối, Ái Lệ Ti chính là nữ đệ tử người Anh quốc được nghĩa phụ ta thu nhận, cũng không phải là Thiên diện Báo đâu. Ngươi muốn tìm Thiên diện Báo, hắn đang ở ngay phía sau ngươi đó!"

Đỗ Tâm Vũ sắc mặt chợt biến, hắn nghe được sau đầu truyền đến tiếng gió. Lập tức quay phắt đầu lại, không ngờ chứng kiến một màn sương trắng thổi ngay vào mặt.

Trong lúc điện quang hỏa thạch này, Đỗ Tâm Vũ đã nhận được ra đám sương trắng này chính là mê hương "Tam bộ đảo" rất hay được dùng trong giới võ thuật. Bất quá hắn không hề bối rối, chỉ là hơi hé miệng ra, một hơi thổi mạnh tới, trong nháy mắt đã đem màn sương trắng kia thổi bay cuộn ngược trở lại.

Đang cùng Vương Chí Đạo chạy đến toa đầu máy xe lửa, Trần Chân đột nhiên dừng chân, lẩm bẩm lầm bầm nói: "Không đúng, chuyện này có chút không đúng!"

Vương Chí Đạo thấy thế cũng ngừng lại, hỏi: "Ngũ sư huynh, huynh nghĩ tới cái gì, có cái gì không đúng sao?"

Trần Chân cau mày nói: "Ngươi có nhớ ta đã từng nói qua với các ngươi, Thiên diện Báo từng đi tìm ta, muốn kéo ta nhập bọn hay không? Hắn khi đó rõ ràng là một nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân Trung Quốc, như thế nào lại có thể là con bé Tây dương kia được chứ? Nếu mà là do thuật hóa trang, như vậy không phải là quá sức thần kỳ hay sao? Hơn nữa thân người hắn lại so với con bé Tây dương kia thì cao hơn nhiều, một người nam nhân Trung Quốc, lại có thể hóa trang được thành một con bé Tây dương còn lùn thấp hơn mình, làm cho chúng ta một điểm sơ hở cũng không nhìn ra. Như vậy thì không phải là hóa trang thuật, mà là ma thuật rồi!"

Vương Chí Đạo hỏi lại: "Huynh là hoài nghi con bé Tây dương kia căn bản không phải là Thiên diện Báo, Thiên diện Báo lại là một người khác?"

"Không sai!" Trần Chân nói: "Chúng ta phạm vào một cái sai lầm lớn rồi. Nghĩ lầm rằng Ngũ hình sát thủ bớt đi một Long chỉ còn lại có bốn tên, nhưng là đã lại quên mất rằng Thiên diện Báo từng muốn kéo ta nhập bọn, hắn nếu đã đến lôi kéo ta, đương nhiên cũng có thể lôi kéo người khác, cho nên bọn chúng không có khả năng chỉ có bốn tên. Hơn nữa, lúc trước không phải có rất nhiều Hắc y nhân đến ám sát Tôn tiên sinh hay sao? Đám Hắc y nhân đó chắc chắn là thủ hạ của Hổ Báo Hạc Xà. Con bé Tây dương kia khẳng định tuyệt đối sẽ không phải là Thiên diện Báo, Thiên diện Báo phỏng chừng vẫn đang ở trong phòng ăn, nói không chừng còn đang chờ cơ hội tốt ám toán Tâm Vũ tiền bối!"

"Huynh đoán có lý đến tám chín phần mười, ta đúng thật là đã quên mất điểm này rồi. Bất quá chúng ta cũng không cần lo lắng, Tâm Vũ tiền bối không phải như người bình thường. Cho dù Thiên diện Báo thật sự là một người khác, cũng không có khả năng ám toán được Tâm Vũ tiền bối."

Chứng kiến Trần Chân vẻ mặt vẫn có chút lo lắng, Vương Chí Đạo nói ngay: "Như vậy đi, Ngũ sư huynh, huynh trước hết quay về xem lại một chút, Tâm Vũ tiền bối nếu như không có việc gì, huynh trở lại hội cùng với ta. Bây giờ ta tạm thời một mình đi trước lên đầu xe lửa, tìm tên Hổ kia!"

Trần Chân hỏi lại: "Ngươi chỉ có một mình, có thể làm được không?"

"Huynh hẳn là biết rõ năng lực của ta mà, huống chi ta còn mang súng bên người, tên Hổ kia tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của ta!" Vương Chí Đạo vừa nói vừa vỗ vỗ vào cây súng lục ổ quay đang giắt bên hông.

Trần Chân nghe thế liền yên tâm, xoay người chạy ngược trở về, trong miệng nói: "Ngươi tốt nhất nên hết sức cẩn thận hành động, ta quay lại xem một chút sẽ chạy tới hợp sức cùng ngươi!"

Đợi được sau khi Trần Chân chạy ngược trở về, Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, liền đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra leo lên trên nóc xe lửa.

Trên xe lửa dài như thế này, muốn từ chỗ ở gần đuôi xe mà chạy được đến đầu xe, chạy trên nóc xe lửa so với chạy ở trong khoang thì thuận tiện hơn nhiều, điều duy nhất không thoải mái chính là, trên nóc xe lửa phải chịu đựng gió thổi ngược đến, tốc độ gió cũng rất lớn. Bất quá loại gió thổi này Vương Chí Đạo vẫn còn nhẫn nại được.

Chịu đựng gió thổi ngược vào mặt, sau khi chạy qua đến hơn hai mươi toa xe, Vương Chí Đạo rốt cuộc đi tới toa đầu xe lửa. Lo lắng sẽ có thể làm cho Hổ cảnh giác, Vương Chí Đạo cố gắng làm giảm nhẹ tiếng bước chân. Mặc dù không được đến mức đặt chân xuống đất không một tiếng động, nhưng là nhờ dấu trong tiếng xe lửa chạy ầm ầm cùng tiếng gió thổi, Vương Chí Đạo cũng không quá lo lắng rằng Hổ có thể phát giác ra được hắn.

Chậm rãi đi tới được gần cửa sổ bên thành toa xe đầu máy, Vương Chí Đạo đem nửa thân trên trượt đi xuống, ghé vào cửa sổ nhìn vào bên trong quan sát, lập tức đã phát hiện ngay được Hổ.

Từ trong miệng Độc Xà hắn đã hiểu rõ được Hổ sát thủ này danh hiệu gọi là Cự Hổ, trong Tứ hình sát thủ rất xứng đáng làm lão Đại, chẳng những thực lực cường đại nhất, hơn nữa còn là một người vóc dáng cũng thật to lớn.

Chỉ là qua sự miêu tả của Độc Xà kia Vương Chí Đạo vẫn còn nghĩ không ra Cự Hổ rốt cuộc là to lớn như thế nào, thầm nghĩ có lẽ lớn nhất cũng chỉ tối đa là một kẻ cơ bắp tương tự như quái vật đầu trọc Nga man

tử Ba Lạc Phu kia mà thôi. Chỉ có điều vừa thực sự nhìn đến một Cự Hổ này, Vương Chí Đạo biết chính mình đã sai lầm rồi.

Nếu như nói ở trên đời này thật sự có bộ tộc người khổng lồ tồn tại, có lẽ một Cự Hổ này chính là hậu nhân của bộ tộc người khổng lồ đó. Vóc người của Cự Hổ, có lẽ chỉ có gã đô vật thủ khổng lồ người Nhật Bản Hoa Sơn Tây ngày đó là có thể so đo, nhưng là Cự Hổ thân mình so với Hoa Sơn Tây còn muốn cao hơn hẳn một cái đầu. Càng quan trọng hơn là, Cự Hổ cũng không phải là béo mập, mặc dù cơ thịt của hắn cũng rất phát đạt, nhưng cũng không phải là nam nhân vai u thịt bắp.

Trên thực tế, Cự Hổ vóc người nếu xét theo tỷ lệ vóc dáng của người bình thường mà nói, hắn là rất đúng tiêu chuẩn. Nếu như mà đưa hắn thu nhỏ lại, phỏng chừng cũng tương xứng như vóc người của Vương Chí Đạo mà thôi. Chỉ có điều là bộ xương của hắn phát triển thật lớn, lộ ra cơ thể rắn chắc, có thể tính đơn giản chính là phóng đại thân thể Vương Chí Đạo lên gấp hai lần. Một đôi thủ chưởng của hắn nếu mở ra có thể dễ dàng đem đầu của một người bình thường chụp kín xung quanh, đúng là thoạt nhìn hắn tựa như một cự linh thần!

Vương Chí Đạo tâm ý không tự chủ được mà phải cảm thán Tạo hóa thần kỳ vĩ đại. Thể cách thông thường của chủng tộc người Trung Quốc đều không bằng được các chủng tộc người Âu Mỹ trên thế giới. Thế nhưng mà lại có thể có được một người Trung Quốc thể cách to lớn đến như thế này, phỏng chừng là người cao nhất trong các chủng tộc người Âu Mỹ, cũng không thể nào so sánh được với hình thể khổng lồ như thế của Cự Hổ kia.

Cự Hổ này lại cắt tóc húi cua, mặc một thân Tây phục màu trắng sạch sẽ chỉnh tề, bộ Tây phục của hắn chỉ riêng cái áo cũng đủ để cho người bình thường dùng làm chăn đắp được rồi. Trên cổ hắn lại còn thắt một cái nơ con bướm, thoạt nhìn giống như là một chú rể sắp đi vào giáo đường làm lễ thành hôn. Chỉ có điều là Vương Chí Đạo rất hoài nghi, trên đời này không biết rốt cuộc là có tân nương nào có thể phối hợp được với cái dạng hình thể của hắn hay không? Phỏng chừng trong đêm tân hôn chỉ cần chứng kiến loại hình thể kinh người này của hắn, cũng đã đủ để đem tân nương dọa chết.

Cự Hổ nếu như đứng lên thì đỉnh đầu hắn sẽ húc vào trần toa xe, cho nên hắn chỉ có ngồi xuống tựa lưng vào trên thành xe, hai mắt nhắm lại giống như là đang ngủ thiếp đi.

Cùng đang ở trong toa xe đầu máy này còn có hai người nữa. Nhìn theo trang phục thì hẳn là người thợ đầu máy cùng trưởng đoàn tàu. Người thợ đầu máy đang dùng một cái xẻng lưỡi vuông xúc than đá tống vào trong lò than của đầu máy. Còn trưởng đoàn tàu kia lại đang nhìn nhìn Cự Hổ đang nhắm mắt như ngủ, sau đó lại nhẹ nhàng kéo kéo tay áo người thợ đầu máy một chút, dùng ánh mắt ra hiệu về phía Cự Hổ.

Người thợ đầu máy nhận ra được hàm ý trong ánh mắt của người trưởng đoàn tàu, trong mắt hắn lập tức lộ ra thần sắc hoảng sợ, đầu tiên là cũng đưa mắt liếc nhìn Cự Hổ một cái, sau đó vội vàng đối trưởng đoàn tàu lắc đầu, hiển nhiên là hắn rất sợ hãi Cự Hổ kia.

Trưởng đoàn tàu ánh mắt lộ ra thần sắc không nhịn được nữa, liền giằng lấy cây xẻng cán sắt lưỡi vuông trong tay người thợ đầu máy, rón rén hướng Cự Hổ đi đến, sau đó đột nhiên giơ cao cái xẻng, nhằm vào trên mặt Cự Hổ nện xuống.

Vương Chí Đạo vừa nhìn liền cảm giác được có chút không ổn. Quả nhiên, chỉ thấy cây xẻng lưỡi vuông cán sắt đã nện lên trên mặt Cự Hổ, chẳng những không có đem khuôn mặt Cự Hổ đập cho vỡ nát, ngược lại cái lưỡi xẻng vuông bị đập lõm vào, ngay cả cái cán xẻng bằng sắt cũng bị cong oằn đi.

Trưởng đoàn tàu tàu thật không ngờ đến Cự Hổ trên mặt lại cứng rắn đến như thế, hai hổ khẩu tê chồn, không khỏi sợ đến chết khiếp. Chỉ thấy Cự Hổ mở mắt, nhìn trưởng tàu thở dài nói: "Ta sớm đã cảnh cáo các ngươi không nên làm chuyện điên rồ. Ngươi tại sao lại không chịu nghe theo hả!"

Tay phải duỗi một phát, bàn tay khổng lồ đã chộp xuống đỉnh đầu trưởng đoàn tàu, vặn một cái. Cái đầu của trưởng đoàn tàu bị hắn thật mạnh mẽ vặn đi đến một trăm tám mươi độ, khuôn mặt đang từ trước chuyển đi tới sau lưng.

Người thợ đầu máy sợ đến cả người run lên bần bật, thiếu chút nữa thì đã ngã xuống chết ngất, hắn vội vàng quỳ xuống, khóc lớn hô: "Vị... Vị.. hảo hán đại gia này xin tha mạng! Việc này không liên quan đến

ta, ta không hề nghĩ muốn đi đến động thủ với ngài, đây chỉ là trưởng đoàn tàu hắn tự chủ trương, không có liên quan gì đến ta đâu!"

"Đứng lên đi!" Cự Hổ mặc dù hình thể rất lớn, nhưng thanh âm cũng vẫn bình thường: "Ngươi đã không có tập kích ta, ta cũng sẽ không có gây sự với ngươi. Cứ tiếp tục lái xe lửa của ngươi đi!"

"Dạ dạ!" Người thợ đầu máy vội vàng đứng lên, mặt khác cầm lấy một cây xẻng lưỡi vuông khác tiếp tục xúc than đá cho vào hỏa lò, cũng không dám tiếp tục đối mặt cùng Cự Hổ nữa.

Vương Chí Đạo thấy vậy trong lòng cảm thấy lạnh buốt, chỉ một bàn tay mà có thể đem cái đầu của một người trưởng thành xoay thành khuôn mặt từ trước ra đến phía sau, loại lực lượng này, chỉ sợ Vương Tử Bình kia vốn được xưng danh là "Ngàn cân thần lực Vương" cũng không chắc có thể hơn được hắn. Huống chi Cự Hổ chính là luyện tập Hổ hình quyền trong võ thuật truyền thống, hơn nữa lại còn là một ám hệ bàng chi.

Nếu như mà hắn đã tu luyện đến nơi đến chốn, lại phối hợp cùng hình thể khổng lồ cùng thần lực của hắn, chỉ sợ hắn thực lực sẽ không ở dưới Lý Thư Văn, thậm chí có khả năng so với Lý Thư Văn còn khó đối phó hơn.

Trung Quốc thật là Thần Châu đại địa, quả nhiên là ngọa hổ tàng long, kỳ nhân dị sĩ xuất hiện lớp lớp. Nếu không tận mắt nhìn thấy, Vương Chí Đạo căn bản là không thể tin nổi, trên đời này còn có người kinh khủng như thế. Người này nếu sinh ra ở hậu thế, Thế giới Cát Ni Tư ký lục (sách kỷ lục Guiness) nhất định sẽ trang trọng ghi lại sự tích về hắn.

Vương Chí Đạo tay phải lặng lẽ vuốt xuống cây súng lục ổ quay đang giắt bên hông. Đối với loại cường địch kinh khủng này, hắn họa là có ngu mới dùng hai bàn tay không quang minh chính đại đi đến trước mặt khiêu chiến, chỉ cần trực tiếp một phát súng bắn chết là xong chuyện.

Vừa muốn giương nòng súng ngắm vào Cự Hổ, thật không ngờ, Cự Hổ vẫn ngồi yên ở đó lại chợt động, hắn ngồi im tại chỗ vung cánh tay một quyền phản thủ nện ngược lên trên cửa sổ.

Nắm tay cùng cẳng tay cực đại giống như là lôi chùy, đem cửa sổ đánh cho nát bấy, nếu không phải là Vương Chí Đạo phản ứng cực nhanh, thấy tình huống không ổn lập tức vùng nhấc thân thể lên, chỉ sợ đã bị mảnh thủy tinh vỡ bắn ra đâm lên mặt bị thương rồi.

Nhưng là còn không có để cho hắn kịp ổn định lại thân thể, một quyền thứ hai của Cự Hổ lại đã đến rồi, lần này đây là trực tiếp đánh thẳng lên trên, đánh vào trên nóc toa xe nơi Vương Chí Đạo đang nằm trên đó. Quyền lực kinh người lập tức đem nóc toa xe lửa bằng lá sắt đánh cho nhô lên như hòn núi nhỏ cao đến nửa cánh tay. Lực chấn động thật lớn làm cho thân thể Vương Chí Đạo bị hất văng khỏi nóc toa xe, quăng ngã nhào xuống bên dưới.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, Vương Chí Đạo tay trái mãnh liệt bung ra, bắt được khung cửa sổ đã vỡ hết kính, cứ như thế treo lơ lửng ở bên ngoài xe lửa, giống như con diều không ngừng bay phất phơ phất phơ.

Lại ầm vang một tiếng, chính là Cự Hổ chứng kiến Vương Chí Đạo vẫn còn bám được vào trên cửa sổ, lập tức lại một quyền đánh vào trên thành toa xe lửa.

Lực lượng một quyền này lại đem được thành vách toa xe lửa bằng lá sắt đánh xuyên qua, lực đạo cực mạnh truyền đến trên người Vương Chí Đạo. Mặc dù được thành vách toa xe triệt tiêu đi rất nhiều lực, nhưng là cũng đủ làm cho thân thể Vương Chí Đạo chấn động dữ dội, cây súng lục ổ quay vẫn đang nắm chặt trong tay phải bị rời ra, cứ như vậy rơi xuống dưới đường, mất đi.

Vương Chí Đạo trong lòng cuống lên, lập tức hai tay cùng vươn lên chụp vào trên khung cửa sổ, đang muốn lộn người chui vào trong. Đã nhìn thấy cái đầu rất to của Cự Hổ xuất hiện ngay trước cửa sổ, hắn nhìn qua cửa sổ liền thấy Vương Chí Đạo vẫn đang treo mình trên khung cửa sổ, hừ lạnh một tiếng, một chưởng liền hướng hai tay của Vương Chí Đạo đang bám vào khung cửa sổ chụp xuống.

Vương Chí Đạo buông tay phải ra, một trảo hướng lên, thoáng một cái đã chế trụ được được bàn tay này của Cự Hổ, gần như đồng thời lại buông nốt tay trái ra, biến thành dùng cả hay tay bắt chặt lấy cổ tay Cự Hổ. Sau đó mượn lực cả hai chân hướng trên thành toa xe mãnh liệt đạp vào. Lực lượng xuất kỳ bất ý

đem cả cánh tay cùng đầu của Cự Hổ lôi hẳn ra ngoài cửa sổ toa xe. Nếu không phải là thân thể của hắn quá lớn, căn bản là không thể chui vừa qua cửa sổ, chỉ sợ cả người cũng đã bị Vương Chí Đạo kéo phăng ra ngoài rồi.

Vương Chí Đạo buông tay phải ra, chỉ dùng tay trái khấu chắc lấy cổ tay Cự Hổ, tay phải nắm thành quyền, ngón giữa đột khởi lên, một quyền hướng thẳng đến mắt trái của Cự Hổ mà đánh lên.

Cự Hổ là bởi vì cái đầu to bị lôi hẳn ra ngoài cửa sổ, bả vai lại còn bị kẹt ở bên trong toa xe, trong khoảnh khắc vô phép né tránh, lập tức bị một quyền theo thủ pháp Thấu cốt quyền này của Vương Chí Đạo đánh cực mạnh trúng lên con mắt bên trái, ngay tức khắc đem nhãn cầu bên trái đánh cho vỡ tan!

Cự Hổ đau đớn rống to một tiếng, mãnh liệt phát lực, đem đầu cùng cánh tay lôi rụt trở về trong toa xe, sau đó thân thể vụt hạ ngồi thụp xuống, điên cuồng dùng vai hướng lên thành toa xe húc đến.

Ầm ầm một tiếng, thành vách toa xe bị đụng lõm vào một mảng lớn, ngay cả toa xe đầu máy cũng bị chấn động lên. Nếu không phải Vương Chí Đạo phản ứng cực nhanh lại kịp bắt được khung cửa sổ, chỉ sợ đã bị chấn động hất rơi xuống rồi.

Người thợ đầu máy kia bị dọa đến chết khiếp, vội vàng kinh hổ: "Hai vị, các vị không nên đánh nhau tiếp nữa, nếu còn đánh nhau đầu máy sẽ trượt đường ray đó!"

Đáng tiếc Cự Hổ bởi vì nhãn cầu mắt trái bị Vương Chí Đạo đánh nát, đau đến mức nổi điên, căn bản là không để ý đến tiếng hô của người thợ đầu máy, tiếp tục nhằm vách thành toa xe mà húc mạnh lên.

"Rầm" một tiếng nữa, cũng không biết có phải công ty chế tạo ra xe lửa này đã cố ý ăn bớt vật liệu cắt xén nhân công, lấy lá sắt chất lượng kém làm ra thành vách toa xe hay không, chỉ thấy vách toa xe này dưới sự phá hủy của Cự Hổ, rõ ràng ở vị trí lúc trước bị nắm tay cực đại của Cự Hổ đánh xuyên qua, bây giờ lại tiếp tục bị xé toang ra thành một lỗ thủng vừa dài vừa rộng. Kết quả, thân thể của Cự Hổ không còn cái gì ngăn đỡ, bị ngã nhào ra khỏi xe lửa qua cái lỗ thủng kia, cũng mang theo cả Vương Chí Đạo cùng ngã xuống dưới đường.

Cũng may là lúc này xe lửa đã chạy chầm chậm để đổ xuống sườn dốc, Vương Chí Đạo mặc dù bị rơi xuống toàn thân đau đớn muốn chết, nhưng lại may mắn không bị ngã gãy khớp xương nào. Chứng kiến đoàn xe lửa yên ổn chạy khuất đi xa, cũng không có vì Cự Hổ va chạm mạnh như thế mà bị chệch khỏi đường ray, Vương Chí Đạo không tự chủ được mà thở dài một hơi.

Mặc kệ là thế nào đi nữa, bản thân mình xem như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Cự Hổ kia đã cùng với mình đều lăn nhào xuống khỏi xe lửa, vô luận như thế nào cũng không có khả năng ngăn cản được đám người Đỗ Tâm Vũ đoạt lại quyền khống chế xe lửa. Chỉ cần đám người Đỗ Tâm Vũ kịp thời chạy đến đầu xe lửa, là có thể khống chế được trước khi xe lửa chạy đến chỗ thay đổi tuyến đường ray kia. Về phần những sự tình còn lại, để mặc cho năm người Tôn Đại Chu thôi, lấy thực lực của bọn họ, bảo vệ Tôn tiên sinh tới Bắc Kinh hẳn là không thành vấn đề.

Miễn cưỡng từ trên mặt đất bò lên, Vương Chí Đạo nhưng lại chứng kiến được cách hắn xa không đến ba thước chính là Cự Hổ. Thằng này rõ ràng cũng không có ngã bị thương, đang từ trên mặt đất bò dậy.

Nhãn cầu trái bị đánh nát, chỉ còn lại có một con mắt bên phải, Cự Hổ không để ý đến máu đang chảy đầy trên mặt, giận dữ trợn mắt nhìn Vương Chí Đạo nói: "

"Ngươi tên tiểu tử đáng hận kia, thế mà lại dám đả thương tròng mắt của Hổ gia, Hổ gia hôm nay nếu không đem ngươi bầm thây vạn đoạn, Hổ gia ta đây sẽ nguyện sửa tên họ theo ngươi!"

Vương Chí Đạo hoạt động một chút thân hình vẫn còn đang đau đớn, cười nói với Cự Hổ: "Cải tên họ theo ta cũng phải là chuyện tình gì quá mất mặt, chỉ có điều vị Hổ gia này hẳn là cũng nên tự tính toán sự tình của mình trước một chút đi hả! Các huynh đệ của ngươi cũng đều bị chúng ta giải quyết hết rồi, ngươi cũng bị ta lôi rơi xuống khỏi xe lửa, sự việc ám sát Tôn tiên sinh đã hoàn toàn thất bại rồi. Các ngươi sẽ nói năng với Viên đại đầu như thế nào đây? Lấy tính tình của hắn, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các ngươi hả!"

Cự Hổ không ngờ lại nhe răng cười nói: "Ngươi cho rằng thật sự đã giải quyết hết mọi người chúng ta hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đám Hắc y sát thủ kia chỉ là bọn rác rưởi, có kéo đến thêm nữa cũng không chẳng có gì đáng sợ. Độc Xà cùng Ám Hạc đã bị ta phế bỏ cả hai tay, nửa sống nữa chết rồi. Về phần Thiên diện Báo kia, bị Đỗ Tâm Vũ tiền bối cùng Ngũ sư huynh Trần Chân ngăn lại trong toa xe phòng ăn, ngươi cho rằng hắn có thể thoát nổi được sao?"

"Các ngươi hình như đã quên hẳn là còn có một người nữa hay sao? Chúng ta chính là Ngũ hình sát thủ, không phải là Tứ hình sát thủ. Mặc dù bốn người chúng ta đã thất bại rồi, nhưng là vẫn còn có Long tỷ đó!" Cự Hổ thật không ngờ lại cười nói.

"Long tỷ chính là người có thực lực mạnh nhất trong số Ngũ hình sát thủ 'Long Xà Hổ Báo Hạc' chúng ta, càng quan trọng chính là nàng bây giờ đang ở ngay bên cạnh người Tôn Trung Sơn, muốn giết họ Tôn kia không cần tốn nhiều sức. Đỗ Tâm Vũ những người đó căn bản là đỡ không nổi đâu!"

"Long tỷ?" Vương Chí Đạo sắc mặt chợt biến, lại nói: "Không có khả năng, Độc Xà không phải đã nói một đời Ngũ hình sát thủ này các ngươi căn bản là không có Long hay sao?"

Cự Hổ cười to nói: "Ta đã sớm biết tiểu tử Độc Xà kia không được, mới không có nói cho hắn biết. Biết được thân phận chân chính của Long tỷ, chỉ có một mình Cự Hổ ta, ngay cả Thiên diện Báo cùng Ám Hạc cũng không biết."

Vương Chí Đạo hỏi lại: "Ngươi nói Long tỷ, chính là Chu Điệp hay sao?"

Cự Hổ cảm thấy kinh ngạc, gật đầu nói: "Tiểu tử, ngươi quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra được ngay. Bất quá cho dù ngươi đoán ra được thân phận của Long tỷ thì có thể làm cái gì đây? Ngươi đã lăn xuống khỏi xe lửa rồi, vô luận như thế nào cũng không thể đuổi kịp xe lửa để cảnh cáo bọn Đỗ Tâm Vũ kia. Huống chi bây giờ ngươi muốn đuổi theo cũng không được, có Hổ gia ở đây, ngươi chỉ có thể đuổi xuống địa ngục!"

96. Chương 103 Quyết Chiến Cự Hổ

Cây súng lục ổ quay đã không biết rơi đi đâu mất rồi, trên người cũng không còn binh khí gì khác có thể dùng được, đối diện với quái vật khổng lồ như thế, Vương Chí Đạo chỉ còn hai bàn tay trần cùng hắn đối kháng. Nghĩ như thế, Vương Chí Đạo cảm thấy vừa kinh hãi lại vừa có chút hưng phấn. Hắn vội vàng hít sâu một hơi, nén xuống tâm ý đang mất bình tĩnh, cười nói với Cự Hổ: "Ta từ đời trước đến đời này đã đánh nhau qua ít nhất là với khoảng hơn một ngàn địch nhân, chỉ có điều là loại quái vật khổng lồ như ngươi đây chính là lần đầu ta mới gặp phải. Nghĩ đến điểm này, ta liền không tự chủ được mà cảm thấy có chút hưng phấn đó, bởi vì có thể chà đạp được loại quái vật lớn như ngươi, sẽ làm cho con người của ta đây đạt được thành tựu cực lớn đó!"

"Đời trước?" Cự Hổ bị mấy câu nói lúc trước của Vương Chí Đạo làm cho ngơ ngác không hiểu, sau khi nghe hết lại nổi sắc mặt giận dữ nói: "Chà đạp? Tiểu tử thối, Hổ gia đây sẽ cho ngươi biết cái gì mới gọi là bị chà đạp!"

Sải chân một bước lớn xông lại, cho dù khoảng cách là hơn ba mét, nhưng là dưới bước chân thật dài của Cự Hổ, chỉ là hơn một bước đã đến được trước mặt Vương Chí Đạo, một ngọn hổ chưởng cực lớn kéo theo tiếng gió vù vù hướng trên đầu Vương Chí Đạo bổ xuống.

Vương Chí Đạo liền bước vòng một cái, liền chuyển ngay đến bên trái Cự Hổ, một cước hung mãnh đá ngay vào chỗ khoeo chân trái Cự Hổ.

Cự Hổ bởi vì mắt trái bị phế, tầm mắt bị cản trở, nên khi Vương Chí Đạo chuyển đến bên trái hắn công kích, trong lúc nhất thời không thể phản ứng lại kịp, kết quả phải chịu cho Vương Chí Đạo một cước thật nặng đá trúng. Chỉ có điều một cước này của Vương Chí Đạo lại không có thu được hiệu quả gì.

Cái chân này của Cự Hổ hình như là giống một cây thiết trụ không thể phá vỡ, khoeo chân bị Vương Chí Đạo đá trúng nhưng một chút rung động hay co đầu gối cũng không hề có, tựa hồ như một cước đó của Vương Chí Đạo vốn đủ để đem người bình thường đá cho đứt gân gãy xương, nhưng chỉ đủ đá gãi ngứa cho hắn.

Cự Hổ nghiêng thân áp đến, biến chưởng thành trảo, hướng trên đầu Vương Chí Đạo chộp tới, chưởng đã vỗ trượt, trảo lại là đột nhiên bắn ngược trở về, đến lúc Vương Chí Đạo tránh đi thì hắn dưới chân lại đá ra một cước, thẳng đến ngay giữa hai chân Vương Chí Đạo, động tác vừa nhanh vừa vô cùng lưu loát.

Thông thường đều nói rằng người hình thể càng lớn, động tác lại càng vụng về, nhưng Cự Hổ này đông tác lại linh tiệp vô cùng. Một điểm cũng không có thấy chút gì vụng về. Đây chính là bởi vì Cự Hổ cùng những người thân hình to lớn thông thường thì có bất đồng, hắn không phải là do ăn rất nhiều làm cho thân thể siêu béo, cũng không phải là do cơ nhục phát đạt mà siêu nặng, trên thực tế hình thể của hắn chính là thuộc loại có tiên thiên cốt cách cực đại. Thân thể cực lớn, nhưng là cân nặng cũng rất thích hợp, hơn nữa trên thân thể hắn cơ bắp cũng chỉ đều đều, không hề quá mức mập mạp, cũng không hề quá mức cơ bắp phát đạt. Loại thể cách này, nếu như giữ nguyên tỷ lệ mà thu nhỏ lại thành tương đương kích thước người bình thường, thì hắn hẳn là thuộc về dạng hình thể linh tiệp. Nên Cự Hổ thân thể mặc dù được phóng đại lên vài lần, nhưng là tính chất linh tiệp không có mất đi, lại phối hợp cùng hình thể may mắn được ông trời ưu ái, lại trở nên càng có lực uy hiếp.

Vương Chí Đạo biết rõ lấy thể cách của bản thân mình, tuyệt đối không thể chịu nổi một kích của Cự Hổ, chỉ có thể dùng thân thể linh hoạt tạm thời tránh đi mũi nhọn tấn công của Cự Hổ. Chỉ có điều cứ làm như thế cũng không phải là kế lâu dài, luôn luôn tránh né công kích sớm muộn cũng rơi vào hạ phong. Cho nên Vương Chí Đạo một mực tìm kiếm cơ hội phản kích lại.

Đánh lên bên ngoài thân thể chỉ là vô dụng, vậy thì sẽ công kích lên bộ vị bạc nhược yếu kém nhất. Vô luận là cái dạng thân thể như thế nào đi nữa, chỉ cần hắn là người, sẽ có điểm yếu giống như người. Chỉ cần đánh trúng được vào chỗ đó, đều có thể đem hắn đánh gục.

Đang khi Cự Hổ nhằm Vương Chí Đạo một cước đá tới, Vương Chí Đạo trên mặt đất lăn người một vòng, lướt qua dưới chân Cự Hổ, thân thể nửa ngồi xổm, một quyền mạnh mẽ nhằm hướng hạ bộ Cự Hổ đánh tới.

Chỉ cần có thể đánh trúng, Vương Chí Đạo không tin rằng Cự Hổ còn có thể tỏ ra bình an vô sự!

Thật không ngờ, Cự Hổ hình như là chuyên môn luyện tập qua phương pháp phản kích địch nhân đang nhằm công kích hạ bộ của hắn, nhìn thấy Vương Chí Đạo đang công kích vào hạ bộ, tay hắn chỉ duỗi xuống phía dưới một phát, hổ trảo đã chuẩn xác vô cùng bắt ngay được nắm tay Vương Chí Đạo. Nhấc bổng lên trên, đem cả thân thể Vương Chí Đạo xách bổng lên khỏi mặt đất, sau đó hắn lại duỗi thân chìa tay kìa bắt được trước ngực áo Vương Chí Đạo, đưa Vương Chí Đạo nhấc tới trước mặt mình, một con mắt còn lại hung tợn nhìn Vương Chí Đạo, quát lên: "Tiểu tử, ngươi đi chết cho ta!"

Đầu hắn trước hết hơi ngửa về sau lấy đà, sau đó nặng nề bổ về phía trước.

Vương Chí Đạo thấy thế cả kinh trong lòng, biết rằng nếu để cho cái trán cứng rắn như sắt thép kia của Cự Hổ nặng nề bổ vào, chỉ sợ xương cốt toàn thân cũng bị hắn bổ vỡ. Trong lúc cấp bách lại kịp nảy ý, Vương Chí Đạo liền xuất hai ngón tay, kịp ngay trước khi đầu Cự Hổ bổ tới, đã nhằm ngay vào con mắt trái kia của Cự Hổ vốn đã bị mình đánh vỡ, xuyên mạnh vào!

"Sột" một tiếng vang, như là xuyên phá quả bóng bay, hai ngón tay của Vương Chí Đạo cắm ngập đến tận gốc vào bên trong hốc mắt trái của Cự Hổ, làm cho máu tươi bắn tóe ra.

Cơn đau đớn kịch liệt làm cho Cự Hổ gầm rú lên một tiếng kinh thiên động địa, hai tay dùng sức mãnh liệt ném đi, đem Vương Chí Đạo quăng bay ra giống như con diều đứt dây xa đến hơn mười thước.

Mặc dù là bị quăng đi ngã xuống trên bãi cỏ, Vương Chí Đạo vẫn cảm giác thấy như toàn bộ xương cốt trong cơ thể đều đã gãy vụn. Miễn cưỡng từ mặt đất bò lên, lại nhìn thấy Cự Hổ đang tru lên từng hồi, hai tay bưng lấy tròng mắt bên trái của hắn, đau đến quằn quại không ngừng trên mặt đất. Lần này thật sự là hắn không chịu đựng nổi rồi!

Cự Hổ rốt cuộc cũng đình chỉ gào thét quằn quại, từ trên mặt đất chậm rãi bò lên được, cũng buông bàn tay đang ôm mắt trái ra. Chỉ thấy bên mắt trái hắn đã biến thành một cái lỗ máu, trên mặt lại còn chảy ra máu tươi màu sắc bất đồng lẫn lộn vào nhau, thoạt nhìn đến cực kỳ kinh sợ.

Con mắt phải đảo quanh tìm tòi một chút, Cự Hổ rốt cuộc nhìn thấy được Vương Chí Đạo, con mắt còn lại không tự chủ được bắn ra quang mang như lửa, tựa hồ đang hận không thể đem Vương Chí Đạo đốt thành

tro bụi ngay lập tức.

Vương Chí Đạo nhưng lại đối hắn cười, nói: "Cự Hổ, nếu như không nghĩ muốn ngay cả con mắt còn lại kia cũng bị phế bỏ, vậy thì dừng tay đi, chúng ta không cần phải đánh nữa!"

Cự Hổ sải bước xông đến chỗ Vương Chí Đạo, trong miệng phun ra ngữ khí như là sắp ăn thịt người, nói: "Tiểu tử, Hổ gia nếu không giết được ngươi, thề không làm người!"

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Ngươi cho dù giết được ta cũng không thể làm người được, ngươi nhìn lại xem cái bộ dạng này của ngươi, còn có thể tự cho là người được hay sao?"

Cự Hổ nghe vậy, phẫn nộ điên cuồng hét lớn lên một tiếng, cước bộ giống như bay lên, hướng Vương Chí Đạo đạp đến, đồng thời hữu quyền nắm chặt lăng không đánh tới.

Quyền phong nổi lên ầm vang như sấm sét, một quyền phẫn nộ này của Cự Hổ, rõ ràng dấy động quyền phong kinh người. Có thể tưởng tượng Vương Chí Đạo nếu như bị một quyền này của Cự Hổ đánh trúng, tuyệt đối sẽ không chỉ là đơn giản bị đánh bay đi, mà là sẽ bị trực tiếp đánh xuyên qua thân thể.

Vương Chí Đạo một cước đạp mạnh xuống mặt đất, đột nhiên nhảy vọt lên cao. Hắn nhảy được rất cao, lại có thể giẫm được lên trên nắm tay Cự Hổ đang đánh tới, mượn lực mãnh liệt thúc đầu gối nhằm mặt Cự Hổ đánh tới.

Rầm một tiếng, Cự Hổ trên mặt bị một đầu gối của Vương Chí Đạo mãnh liệt đánh trúng, ngửa mặt lên trời đổ vật xuống, thân thể khổng lồ chấn lên mặt đất một trận rung rinh, cơ hồ như muốn bị lõm xuống thành một cái hố to.

Vương Chí Đạo tận dụng thời cơ không thể bỏ lỡ, lại một lần nữa nhảy dựng lên, đầu gối co lại, nhằm mặt Cự Hổ đang nằm ngã trên mặt đất mà nện xuống.

Cự Hổ đang nằm trên mặt đất ngửa mặt lên trời lại đột nhiên phát động, cánh tay phải của hắn đột nhiên vung mạnh lên, cánh tay khổng lồ quét ngang đến trên người Vương Chí Đạo, ngay lập tức đem Vương Chí Đạo quét văng ra xa có đến năm thước, ngã xuống trên mặt đất cơ hồ muốn chết ngất đi.

Cự Hổ lại lắc lư lảo đảo từ trên mặt đất bò lên, nhìn sang phía Vương Chí Đạo vẫn đang nằm trên mặt đất, đột nhiên phá lên cười, nói: "Ông nội nhà mày! Tiểu tử mày chính là người đầu tiên có thể đánh Hổ gia bị thương nặng như vậy, hơn nữa còn đem Hổ gia đánh ngã được trên mặt đất. Hảo tiểu tử, nếu như ngươi không phải là địch nhân của Hổ gia ta, Hổ gia ta nói không chừng sẽ cùng tiểu tử nhà ngươi kết giao bằng hữu, dù sao cũng xem như ngươi là người có bản lãnh! Đáng tiếc rằng ngươi vẫn cứ là địch nhân của Hổ gia ta!"

Vương Chí Đạo nằm thẳng trên mặt đất, trên người khí huyết không ngừng tản mát đi, nghĩ muốn đứng lên cũng hữu tâm vô lực, nghe vậy cười khổ nói: "Hổ gia, chúng ta căn bản không phải là địch nhân hả, lúc này quan hệ của chúng ta bất quá chỉ là quan hệ của sát thủ cùng vệ sĩ mà thôi. Nhưng là người mà ta cần bảo vệ, cũng chính là người mà ngươi muốn giết, đã sớm chạy đi mất rồi, sau này dù hắn sống hay chết, đối với chúng ta cũng không còn quan hệ gì nữa. Nếu đã là như thế, chúng ta tại sao còn coi như địch nhân làm gì?"

"Bởi vì tiểu tử nhà ngươi làm mù một con mắt của Hổ gia!" Cự Hổ điên cuồng hét to lên một tiếng, sau đó lại nói: "Cho dù không có họ Tôn kia, ngươi vẫn là địch nhân của Hổ gia ta, bởi vì ngươi đã đắc tội với Viên đại công tử, hắn ra lệnh cho ta giết ngươi! Trên xe lửa kia, người mà Hổ gia muốn giết, không chỉ có riêng một họ Tôn kia, mà còn có một người chính là ngươi đó!"

"Nguyên lai ngươi là người của Viên qua tử hay sao, ta còn tưởng rằng ngươi là bị Viên đại đầu dùng tiền thuê đến để giết Tôn tiên sinh! Hả, không đúng hả, ngươi không phải đã nói Chu Điệp kia là 'lão Đại' Long tỷ của các ngươi hay sao? Ta chính là vì nàng mới đắc tội Viên qua tử mà. Nàng ngày đó ở Đại Thế Giới biển hiện ra chẳng lẽ chỉ là diễn trò hay sao? Nhưng cũng không đúng hả? Viên qua tử phái người đến bắt cóc nàng, điều đó không thể giả bộ được, hơn nữa ta còn vì nàng mà giết chết nhiều bộ hạ của Viên qua tử như thế. Nếu như tất cả đều là diễn trò, như vậy nàng đối với ta diễn xuất làm trò có thể có cái lợi gì chứ?"

Vương Chí Đạo phát hiện ra được rất nhiều chỗ không thích hợp, không nhịn được hướng Cự Hổ mà hỏi.

Cự Hổ cười to nói: "Dù sao ngươi cũng không có khả năng truy đuổi được xe lửa nữa, Hổ gia ta nói cho ngươi biết chân tướng cũng không có ngại gì. Chu Điệp đích thật là lão Đại Long tỷ của ta. Đáng tiếc chính là, sư phụ của nàng, cũng là Long lão Đại của đời trước, căn bản là không nên lựa chọn nàng làm truyền nhân, việc này đúng thật là một sai lầm trong sai lầm. Một nữ nhân đó mặc dù thiên phú luyện võ rất cao, nhưng tính tình của nàng lại mềm yếu vô cùng, căn bản là không phải có năng khiếu làm sát thủ. Nàng chẳng những không muốn giết ngươi, hơn nữa nàng cũng không muốn lui tới cùng người như Viên đại công tử kia, Long lão Đại không có cách nào dạy nàng, mới hướng Viên đại công tử che giấu chuyện của lão, nên ngay cả Viên đại công tử cũng không biết Chu Điệp là Long tả của chúng ta. Lần này vì để ám sát họ Tôn kia, Viên đại công tử đã hướng Long lão Đại hạ xuống nghiêm lệnh, bằng mọi giá phải thành công, nếu không Ngũ hình sát thủ chúng ta từ nay sẽ biến mất trên đời. Long lão đại lo lắng nếu chỉ có bốn người chúng ta sẽ thất bại, vì để bảo tồn cho Ngũ hình sát thủ danh tiếng được tiếp tục bảo tồn truyền tiếp, liền bắt buộc Long tỷ phải đi theo họ Tôn kia lên xe lửa.

Nếu như mà chúng ta thất bại, nàng phải tự mình động thủ giết chết họ Tôn. Long lão Đại đã hướng nàng hứa hẹn, chỉ cần lần này nàng có thể giết chết được họ Tôn, sau này sẽ không can thiệp vào cuộc sống cùng tự do của nàng nữa. Nếu không được như thế, Long lão Đại sẽ tự mình giết chết nàng, mặt khác sẽ tìm truyền nhân khác. Nàng không còn cách nào, cho nên đã đáp ứng rồi."

"Nguyên lai là như vậy sao, nói như thế, Chu Điệp kia từ trước đến nay không hề có giết người qua hay sao?" Vương Chí Đạo hỏi.

Cự Hổ cười to nói: "Giết người sao, nàng nhát gan như con chuột nhắt, ngay cả một con rắn chết cũng có thể dọa cho nàng chết khiếp, như vậy sao có thể giết người? Chỉ có điều lúc này đây, Long lão Đại đã bức nàng phải phát lời thề độc, nàng vì tự do của bản thân mình, nhất định sẽ giết chết họ Tôn kia!"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ngươi sai lầm rồi, nàng tuyệt đối sẽ không giết Tôn tiên sinh, Tôn tiên sinh sẽ bình an vô sự!"

Cự Hổ trừng con mắt còn lại, nói: "Ngươi tại sao lại khẳng định được như vậy? Chẳng lẽ nàng không cần tự do, không cần tính mạng của bản thân mình hay sao?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Bởi vì ta so với ngươi càng hiểu rõ nhân tính hơn. Một người chưa từng giết qua người nào, lại để cho nàng đi giết một người đối với mình không cừu không oán, nàng tuyệt đối sẽ rất khó hạ thủ được, huống chi còn là do bị ép giết người? Cho dù nàng vì tính mạng cùng tự do của chính bản thân mình mà có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm làm, thì hành động của nàng cũng sẽ không tự nhiên. Nội tâm của nàng nhất định sẽ rất do dự, cũng rất khó vượt quá. Lấy loại tâm tính này mà đi giết người, chín mươi phần trăm sẽ thất thủ. Đừng quên vệ sĩ bên người Tôn tiên sinh là những người như thế nào? Tôn Đại Chu, Trần Chân, còn có Đỗ Tâm Vũ, mấy người đó không ai không phải là lão giang hồ tâm trí cùng từng trải đều siêu quần. Ngươi thật sự cho là ba người bọn họ có thể để cho Chu Điệp, một sát thủ chưa từng có giết người qua, lại đắc thủ được hay sao?"

Cự Hổ hừ lạnh nói: "Đáng tiếc ngươi đã quên Chu Điệp là một diễn viên, hơn nữa là một diễn viên diễn xuất giỏi nhất, nàng nhất định có thể khống chế được tâm tình của bản thận, sẽ không để cho ba người Đỗ Tâm Vũ nhìn ra sơ hở của nàng!"

"Đóng phim cùng chân chính giết người là hai việc rất khác nhau đó!" Vương Chí Đạo lại cười nói: "Hổ gia, ngươi nói cho ta biết, ngươi lúc giết người lần đầu tiên, có thể làm được vẻ mặt hiển nhiên thong dong hay sao?"

Cự Hổ nghe vậy vẻ mặt trở nên cứng đờ.

Vương Chí Đạo thấy thế vừa cười vừa nói: "Ngay cả ngươi là một đại nam nhân cũng làm không nổi, huống chi nàng chỉ là một nữ nhân thôi? Mới vừa rồi ngươi cũng không phải đã nói sao, Chu Điệp chính là một nữ nhân cá tình vô cùng mềm yếu, ngay cả con rắn chết cũng sợ hãi. Nữ nhân như vậy, nàng có thể thật sự hạ thủ giết người được sao?"

Cự Hổ lạnh lùng thốt: "Nếu như nàng không hạ thủ giết được họ Tôn, như vậy thì họ Tôn cũng vẫn là chết chắc mà thôi. Bởi vì Viên đại công tử tuyệt đối không cho phép họ Tôn tới Bắc Kinh. Hắn đã chuẩn bị tốt hậu chiêu rồi. Nếu như họ Tôn bình an vô sự tiến vào trong địa phận Hà Bắc, Viên đại công tử sẽ phát

động hậu chiêu. Đến lúc đó sẽ không chỉ một mình họ Tôn phải chết, mà tất cả mọi người trên xe lửa đều phải cùng chết theo hắn!"

"Hắn là trên đường ray xe lửa trong địa phận Hà Bắc đã chôn sẵn thuốc nổ sao, chuẩn bị cho nổ tan hết xe lửa hay sao?" Vương Chí Đạo lo lắng hỏi.

"Thông minh!" Cự Hổ than thở một câu, lại nhe răng ra cười nói: "Đáng tiếc chính là, ngươi không thể hướng bọn họ báo tin được nữa rồi!"

"Thật sự không thể hay sao? Hổ gia, trên đời này không có chuyện tình nào tuyệt đối cả!"

Vương Chí Đạo vừa nói, thân thể lại chậm rãi từ trên mặt đất bò lên.

Cự Hổ rất kinh ngạc nói: "Không ngờ tới tiểu tử ngươi thân thể lại rắn chắc như vậy, đã trúng một kích của Hổ gia, lại còn có thể bò dậy được sao? Bất quá thế cũng có lợi ích gì đâu? Cho dù Hổ gia ta không giết được ngươi, ngươi cũng không có khả năng truy theo được với xe lửa, cho dù ngươi đuổi theo xe lửa, thời gian cũng đã không còn kịp nữa rồi. Huống chi, Hổ gia hôm nay việc đưa ngươi đi địa ngục đã định rồi!"

"Hổ gia!" Vương Chí Đạo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào con mắt bên phải của Cự Hổ, nói: "Lúc này đây ta muốn công kích con mắt bên phải của ngươi, ta đây muốn xem, là ngươi giết chết được ta trước, hay là ta sẽ đem ngươi biến thành người mù hoàn toàn trước!"

Cự Hổ sắc mặt biến đổi mấy lần, lại đột nhiên nhe răng cười nói: "Tiểu tử, ngươi không có cơ hội này!"

Song chưởng cực lớn khai mở ra, biến thành một cặp Hổ trảo hình. Cự Hổ cuối cùng cũng chân chính bày ra một cái tư thế Hổ hình quyền chính quy.

"Hổ hình quyền?" Vương Chí Đạo cười nói: "Nghe nói Ngũ hình sát thủ các ngươi đều tu luyện Ngũ hình quyền pháp đều là thuộc về ám hệ bàng chi. Ám Hạc cùng Âm Xà quyền ta cũng đã lĩnh giáo qua rồi, ta đây lại muốn xem một lần, xem cái ám hệ bàng chi Hổ hình quyền của ngươi là như thế nào đây?"

Vương Chí Đạo tay phải nắm thành quyền, nhưng tay trái lại bày ra kiếm chỉ, cố ý nhắm ngay vào con mắt còn lại của Cự Hổ, chậm rãi hướng hắn tiến đến.

Chứng kiến Vương Chí Đạo kiếm chỉ đang vươn ra, Cự Hổ ngoài mặt không tự chủ được mà co giật mấy cái, con mắt trái đã mù hoàn toàn không biết tại sao lại cảm thấy như đang nổi lên cơn đau kịch liệt. Lập tức Cự Hổ không nhịn được rống to lên một tiếng, một đôi Hổ trảo liên hoàn xen kẽ đảo lên, múa thành một vùng bóng trảo kín mít hướng Vương Chí Đạo đánh thẳng tới.

Vương Chí Đạo nắm tay phải đang nắm chặt lại đột nhiên mở ra rung lên một cái. Một nắm cát bụi hướng trên mặt Cự Hổ ném thẳng đến. Chính là Vương Chí Đạo lúc trước khi còn nằm trên mặt đất đã âm thầm nắm chặt một nắm đất cát trong bàn tay phải, thừa dịp khi Cự Hổ tinh thần đều tập trung tại kiếm chỉ bên tay trái hắn, liền xuất kỳ bất ý ném trúng vào mặt Cự Hổ.

Cự Hổ cảm thấy mắt phải cùng mắt trái đang bị thương đều bị đau rát, chính là đám cát bụi kia đã sa vào tròng mắt, lập tức tầm mắt mơ hồ, ngay cả mắt phải cũng đã nhìn không rõ nữa. Cự Hổ lập tức nhịn không được rống lên một tiếng vừa giận vừa sợ:

"Ngươi một tên tiểu tử hèn hạ vô sỉ, thế nhưng lại sử dụng ám chiêu!"

Trên mặt đột nhiên có quyền phong, chính là Vương Chí Đạo một quyền đã hướng trên mặt hắn đánh tới. Cự Hổ lo lắng cho con mắt phải của mình lại bị Vương Chí Đạo đánh vỡ, vội vàng dùng cả hai tay bảo vệ lấy bên mắt phải đó. Thật không ngờ, hạ thể hắn đau đớn kịch liệt, chính là Vương Chí Đạo bên dưới đã vô thanh vô tức một cước cực hiểm đá ra trúng ngay vào hạ bộ hắn!

Cự Hổ lập tức đau đến mức thân mình cong gập xuống, không ngờ lại đem cái gáy của mình bán đứng cho Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo không một chút chần chừ, quyền phải nắm chặt, chém ra theo một vòng cung thật lớn, từ trên toàn lực bổ xuống trên cái gáy Cự Hổ.

"Rầm" một tiếng, Cự Hổ cho dù thân thể cường hãn thế nào đi nữa, cái gáy hắn cũng không thể chịu nổi được một kích toàn lực như thế của Vương Chí Đạo, lập tức bị đánh cho ngã sấp xuống, mặt dán xuống đất, không hề nhúc nhích nữa.

Nhìn thấy Cự Hổ ngã xuống trước mặt mình, Vương Chí Đạo có chút như đang nằm mơ, cảm giác không thể tin được mình thật sự đánh ngã con quái vật khổng lồ này. Khẩu khí thả lỏng, lập tức cảm thấy cảm giác mệt mỏi cùng đau nhức kéo tới, tinh thần cùng thân thể đều không thể kiên trì được nữa, đặt mông ngã ngồi phịch xuống trên mặt đất.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi làm cho Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, quay đầu về sau nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy một thằng bé con chỉ chừng tám chín tuổi. Thằng bé con này đầu đội một cái mũ cát-kết, trên người mặc một bộ quần áo cũ rích, khắp nơi đầy những miệng vá vải vụn, xem ra chính là một thằng bé ở một làng quê nông thôn.

Thằng bé kia không biết đã trốn ở trong bụi cỏ từ lúc nào, hiển nhiên đã nhìn thấy hết từ đầu đến cuối khi hắn cùng Cự Hổ chiến đấu.

Vừa nhìn thấy ánh mắt Vương Chí Đạo hướng nó nhìn đến, thằng bé con kia đột nhiên như nổi cơn kinh hoàng, đột nhiên xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét lớn: "Người kia giết được một cái đại yêu quái rồi! Mẹ ơi, mau đến xem đi, người kia giết được một cái đại yêu quái đó!"

Đại yêu quái? Vương Chí Đạo đầu tiên là sửng sốt một chút, lại nhìn lại Cự Hổ một chút, không khỏi có chút bật cười khanh khách.

Cái hình thể kia của Cự Hổ, ở trong mắt một thằng bé con chưa từng nhìn thấy qua, đích xác là không có gì phân biệt với một đại yêu quái!

Chỉ có điều là không biết thằng bé con kia là ở làng nào, mà địa phương này là cái địa phương gì? Không có phương tiện giao thông, bây giờ có muốn đuổi theo xe lửa cũng không có khả năng đuổi theo được, công việc bảo vệ Tôn tiên sinh hắn đã bất lực, chỉ có thể trông vào đám người Tôn Đại Chu mà thôi. Lúc này Vương Chí Đạo thầm nghĩ nên đi tìm người hỏi một chút xem nơi này là địa phương nào, nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian, sau khi điều dưỡng thân thể tốt rồi mới suy tính tiếp xem là đi tiếp đến Bắc Kinh hay là quay về Tinh Võ Môn.

97. Chương 104 Trừng Phạt Cường Hào Ác Bá

Ngồi xuống trên mặt đất dùng "nghịch thức thở bụng sâu" điều tức sau khoảng thời gian chừng mười phút, Vương Chí Đạo rốt cục đứng lên.

Phải nghĩ biện pháp đi Bắc Kinh, cho dù không thể bảo vệ cho Tôn tiên sinh được nữa, cũng phải chạy tới hội cùng Vương Á Tiêu. Chính mình đã đáp ứng Vương Á Tiêu rồi, muốn cùng hắn đi ám sát Viên đại đầu, như thế nào có thể nói mà không giữ lời!

Kiểm tra lại một chút hô hấp cùng trống ngực, khẳng định Cự Hổ rõ ràng đã chết hẳn rồi, chính là bị một quyền của mình toàn lực đánh lên cái gáy của hắn, đem hắn đánh chết.

Có tiếng bước chân vang lên, Vương Chí Đạo quay đầu nhìn lại, đã thấy có đến hơn mười người thôn dân ăn mặc mộc mạc giản dị, có người già có thanh niên, được thằng bé con kia dẫn đường, đang chạy vội lại chỗ này.

Thằng bé con nhìn thấy Vương Chí Đạo, lập tức chỉ vào Vương Chí Đạo quay sang nói với một thiếu phụ đang đứng bên cạnh hắn: "Mẹ ơi, chính là hắn, con tận mắt nhìn thấy chính là hắn đã giết cái đại yêu quái kia!"

Các thôn dân đi theo thằng bé con kia chạy đến đây vốn là bán tín bán nghi, nghĩ là thằng bé con chắc là nói hươu nói vượn linh tinh, bất quá vừa nhìn đến thi thể khổng lồ đang nằm trên mặt đất, cũng không khỏi một trận kinh hãi, có người còn hoảng sợ mà hô lên: "Thật sự có yêu quái, mẹ ta ơi! Yêu quái thật là to!"

Vương Chí Đạo cười nói với bọn họ: "Các vị dân làng không cần sợ hãi, đây cũng không phải là yêu quái gì đâu, chỉ là một người có thân hình đặc biệt to lớn mà thôi!"

"Người?" Đám dân làng kia nghe vậy bán tín bán nghi, có mấy thanh niên to gan đi tới đem thi thể Cự Hổ cẩn thận quan sát một lần, trong miệng lại kinh ngạc nói: "Đúng thật là người rồi, nhưng sao lại mặc quần

áo kỳ quái như vậy? Hả, không đúng, người tại sao lại có thể lớn như vậy được, sẽ không phải là yêu quái biến thành người đấy chứ?"

Có một thanh niên lại cẩn cẩn trọng trọng hỏi lại: "Đây thật sự là người sao? Hắn là bị ngươi giết hay sao?"

"Đúng thế!" Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Bất quá các ngươi không cần lo lắng, người này chính là một người xấu, chết không có gì đáng tiếc!"

"A, ngươi giết người rồi!" Không ngờ thanh niên kia lại kinh hô lên: "Ngươi là một tội phạm giết người, tội phạm giết người!"

Mấy người còn lại trên mặt cũng lộ ra thần sắc hoảng sợ, nhìn Vương Chí Đạo xem ra so với thi thể Cự Hổ còn đáng sợ hơn.

"Câm miệng!" Vương Chí Đạo không nhịn được quát lên: "Ta không phải đã nói rồi sao? Tên này chính là một người xấu, chết không đáng tiếc. Hơn nữa ta đây chính là Trung ương đặc phái viên, có đặc quyền giết người. Tên này trước kia chính là một giang dương đại đạo, đã giết chết rất nhiều người. Tội ác cực nhiều, ta chính là được chính phủ Trung ương phái tới bắt giữ hắn, bởi vì hắn ngoan cố kháng cự, mới bị ta giết chết! Nếu như có người hỏi đến, các ngươi cứ nói với hắn, tên này chính là do Vương Chí Đạo ta giết chết, sẽ không có ai dám tìm các ngươi phiền toái nữa!"

Nghĩ đến Trần Chân cùng Đỗ Tâm Vũ lúc ở trên xe lửa, một khi gặp phải có ai vặn hỏi, liền chìa ngay ra một cái "thẻ xác nhận", tự xưng là Trung ương đặc phái viên, đem người ta dọa cho sợ hãi kinh khiếp, không dám hỏi han sự tình nữa.Vương Chí Đạo cũng không tự chủ được mà cũng học theo dùng một danh hiệu Trung ương đặc phái viên này, đáng tiếc hắn lại không có cái "thẻ chứng nhận" kia để chứng minh một chút "thân phận" của mình.

Đám các dân làng kia nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau, xem ra cũng không hề rõ Trung ương đặc phái viên là cái khái niệm cùng thân phận gì. Sau mới có một lão già thoạt nhìn có vẻ là người hiểu biết sự tình, có thể nói chuyện trong đám thôn dân kia cẩn trọng hỏi Vương Chí Đạo: "Xin hỏi, vị này là đặc phái viên gì, ông tại sao lại ở chỗ này giết người, à à không phải, ở chỗ này đuổi bắt giang dương đại đạo?"

"Ta vốn là đang đuổi bắt hắn ở trên xe lửa. Chỉ có điều là do hắn ngoan cố kháng cự nên hai chúng ta cùng ngã xuống khỏi xe lửa mà thôi. Được rồi, trên chuyến xe lửa kia vẫn còn có giang dương đại đạo khác, ta phải đuổi theo bọn chúng. Các người ở nơi đây là địa phương nào, có cái phương tiện gì có thể đuổi theo được xe lửa hay không, cho ta mượn dùng một lát?"

Đám thôn dân kia nghe vậy đều tái mặt ngơ ngác nhìn nhau một lúc, sau đó lão già kia lại nói: "Chúng ta ở đây gọi là Tiểu An thôn, chỉ là một cái địa phương hẻo lánh nghèo cùng kiệt, làm sao có thể có được cái phương tiện gì có thể truy đuổi được với phương tiện giao thông xe lửa. Nhưng mà như thế này, ở nơi đây chúng ta có một vị tài chủ tên là Phù Tri Bảo, trong nhà hắn có nuôi một con ngựa, nghe nói có thể ngày đi ngàn dặm, đêm chạy tám trăm, phỏng chừng hẳn là có thể đuổi theo xe lửa được!"

"Như vậy thì mau dẫn ta đi đến, ta đi đến chỗ hắn mượn ngựa!" Vương Chí Đạo thầm nghĩ, chính mình ở kiếp trước khi nhàn cư vô sự cũng đã từng đến Câu lạc bộ Cưỡi ngựa học qua thuật cưỡi ngựa, kỹ thuật lại còn rất không tệ, đi tới thời đại này lại được cưỡi ngựa một chút cũng rất hay!

Lão già nghe thấy vậy lại tỏ ra có chút khó khăn, nói: "Việc này chỉ sợ là không dễ làm đâu, vị đặc phái viên này, ông không biết đâu, tên Phù Tri Bảo kia chính là Tiểu An thôn thôn trưởng của chúng ta, bình thường hoành hành bá đạo, từng bước xâm chiếm thôn dân, chẳng những thường xuyên ức hiếp người trong thôn chúng ta, động một chút là đánh người thành thương, thậm chí lại còn cướp cả vợ con người ta, không chuyện ác nào không làm đó! Tìm hắn mượn ngựa, đó là không có khả năng, hắn chưa bao giờ biết cho người khác mượn đồ vật, chỉ biết cưỡng ép mượn của người khác, hơn nữa chính là mượn không trả lại!"

"Có người như vậy sao?" Vương Chí Đạo có chút kinh ngạc, hỏi: "Các ngươi ở nơi này chẳng lẽ không có vương pháp hay sao? Không có ai quản hay sao?"

"Vương pháp? Phù Tri Bảo chính là vương pháp đó, hắn nuôi một đám đông tay chân chuyên đánh người, chính hắn lại tự phong cho bản thân là Trị an trưởng, nói là vì mọi người mà giữ gìn trị an trong thôi,

nhưng trên thực tế chính là dựa vào thế lực lấn hiếp người khác, tác oai tác quái, ức hiếp mọi người chúng ta, chúng ta đều có khổ mà không kêu được đó!"

"Đúng đó, tỷ như nói năm ngoái, Phù Tri Bảo tên hỗn đản đó nhìn trúng bà mẹ của Sơn Oa, liền cưỡng ép đem cô ta 'xin mời' đến trong nhà hắn hiếp bức suốt một đêm, cha của Sơn Oa chạy đi tìm hắn liều mạng, kết quả bị hắn cho thủ hạ đánh đến nỗi đang sống sờ sờ mà chết ngay. Sau đó mụ mụ của Sơn Oa cũng không chịu được hiếp bức mà tự sát chết đi, chỉ còn lại một mình Sơn Oa một đứa nhỏ đáng thương mồ côi không ai nuôi nấng, cũng không biết đã chạy đi đâu mất rồi. Ôi, loại chuyện này không có ai quản được mà!"

"Nghe nói rằng Phù Tri Bảo này có quan hệ thân thích với mấy quan lại đương quyền ở trên huyện lỵ đó, chúng ta nếu muốn tố cáo hắn cũng không có chỗ nào mà tố cáo!"

Những người này được thể ngươi một lời, ta một câu, đều là kể ra chuyện xấu của Phù Tri Bảo kia. Vương Chí Đạo nghe được không khỏi đột nhiên nổi giận đùng đùng, hỏi: "Tên hỗn đản Phù Tri Bảo kia nhà hắn ở đâu? Dẫn ta đi, ta giúp các ngươi thu thập hắn!"

Lão già nghe vậy, trong lòng sợ hãi nói: "Không không, ngàn vạn lần đừng như vậy, Phù Tri Bảo đó rất đông thủ hạ, mỗi tên đều vô cùng hung hãn, ngươi một người tuyệt đối không đấu lại bọn chúng đâu!"

Vương Chí Đạo hỏi lại: "Thủ hạ của hắn có bao nhiêu người?"

"Ít nhất cũng có đến hơn hai mươi tên đó!"

Vương Chí Đạo liền chỉ vào thi thể Cự Hổ đang nằm trên mặt đất nói: "Ta ngay cả thu thập một tên to lớn như thế này cũng không cần tốn nhiều sức lực, vậy thì chỉ có hơn hai mươi tên tay sai quen thói tác oai tác quái thì có gì đáng sợ? Bọn họ có ai có được vóc người lớn như tên này hay sao? Được rồi, thời gian của ta rất quý giá, mau nói cho ta biết nhà của Phù Tri Bảo ở đâu đi? Dù sao việc mượn ngựa ta đã quyết là phải mượn rồi, hơn nữa ta cũng ý định là mượn sẽ không hoàn lại!"

"Đại ca ca, ta biết tên bại hoại đó nhà ở chỗ nào, để ta dẫn ngươi đi đến!" Chính là thằng bé con lúc trước đã phát hiện ra Vương Chí Đạo cùng Cự Hổ, mở miệng cất giọng trong trẻo nói.

Vương Chí Đạo khom lưng xuống nhìn, mỉm cười hỏi thằng bé con: "Tiểu đệ đệ, ngươi tên là gì?"

"Ta gọi là Hổ Oa!"

Vương Chí Đạo nghe nói thế không tự chủ được liền liếc mắt một cái nhìn xuống thi thể Cự Hổ đang nằm trên mặt đất, thầm nghĩ như thế nào lại có thêm một người nữa cũng tên là "Hổ", may là Hổ Oa này một "tiểu hổ", so với Cự Hổ một con quái vật "đại hổ" kia thì đáng yêu hơn nhiều lắm.

Hổ Oa rất chăm chú nhìn Vương Chí Đạo, lại nói: "Đại ca ca, ngươi có thể giết chết được cái đại yêu quái này, nhất định cũng có thể giết được tên Phù bại hoại kia có đúng không? Hổ Oa sẽ dẫn ngươi đi tìm hắn, ngươi có thể giết chết hắn được không? Phù bại hoại kia là người rất xấu, hắn chẳng những ăn hiếp mẹ của Sơn Oa, lại còn ăn hiếp cả mẹ của ta..."

"Hổ Oa, đừng nói bậy!"chính là một người phụ nữ nghe thấy Hổ Oa nói ra như thế không khỏi kinh hãi, vừa xấu hổ vừa cấp bạch, vội vàng lên tiếng chặn họng Hổ Oa.

Vương Chí Đạo đưa mắt nhìn người phụ nữ kia một cái, chỉ thấy người mẹ của Hổ Oa này cũng khoảng chừng hai mươi lăm tuổi. Mặc dù trang phục trên người là áo tang bằng vải thô, nhưng lại không thể che đậy được hết dáng vẻ cùng tư sắc khá xinh xắn, nhất là trên khuôn mặt cô ta bộ dáng vừa xấu hổ lại vừa phẫn nộ, thoạt nhìn rất là hấp dẫn. Khó trách Phù Tri Bảo kia một gã ác ôn đã ức hiếp nàng.

Vương Chí Đạo biết được ở thời đại này phụ nữ đều rất coi trọng trinh tiết, nữ nhân mất đi trinh tiết thường thường đều lấy cái chết để tự rửa hết nhục nhã cho bản thân mình, nếu không như thế sẽ bị mọi người bên cạnh xem thường, có sống cũng khổ không bằng chết. Mẹ của Hổ Oa sở dĩ chịu nhẫn nhục sống tạm bợ, có lẽ là vì Hổ Oa mới tám chín tuổi này.

Những người dân cùng làng với nàng hiển nhiên đều biết chuyện của nàng, có người thở dài, có người vẻ mặt bất đắc dĩ, có người lại lộ vẻ đồng tình. Thậm chí có người lại còn lộ ra bộ mặt khinh thị, nhìn có chút rất hả hê, nhưng lại không hề có một ai tỏ ra có chút phẫn nộ.

Vương Chí Đạo thấy thế trong lòng như bốc hỏa, không nhịn được bèn hỏi: "Các ngươi có biết rằng tại sao các ngươi lại bị người như Phù Tri Bảo ức hiếp như thế hay không?"

"Bởi vì Phù Tri Bảo người đông thế mạnh!" Có người trả lời.

"Sai!" Vương Chí Đạo đối bọn họ khiển trách, quát: "Chính là bởi vì các ngươi không biết cần liều chết phản kháng, chỉ biết nhẫn nại chịu đựng, nén giận nuốt lời, Phù Tri Bảo không ức hiếp các ngươi thì còn có thể ức hiếp ai nữa đây? Các ngươi nếu biết rằng danh dự so với sinh mạng còn quan trọng hơn, toàn bộ dân trong làng đoàn kết nhất trí, liều chết mà phản kháng, Phù Tri Bảo hắn còn có thể ức hiếp các ngươi hay sao? Loại sự việc này nếu ta không biết thì thôi, một khi ta đã biết rồi, ta sẽ không thể không quản đến. Lập tức dẫn ta đến nhà của Phù Tri Bảo!"

Vương Chí Đạo nói xong, một cước hướng thi thể Cự Hổ đá vào, thi thể cực lớn này bị hắn một cước đá cho bay lên không, văng ra đến hai ba thước xa xa.

Mặc dù khoảng cách rất ngắn, nhưng là phối hợp với thân thể Cự Hổ khổng lồ như thế, vẫn gây ra được sức lay động rất lớn. Nhất là trước mặt đám dân làng này vốn chưa từng có kiến thức qua võ công chân chính, một cước này của Vương Chí Đạo quả thực là vô cùng kỳ diệu, cực kỳ kinh người.

Đáng thương cho Cự Hổ, sau khi chết thi thể còn phải để cho Vương Chí Đạo chà đạp một lần, dùng để lay động đám dân làng vô tri.

Lập tức có một thanh niên dũng cảm dẫn đầu mở miệng nói tự nguyện dẫn đường cho Vương Chí Đạo, còn lại mọi người khác đều hưởng ứng đi theo.

98. Chương 104 Trừng Phạt Cường Hào Ác Bá (2)

Nhà của Phù Tri Bảo cách chỗ này cũng chỉ có khoảng mười phút đi bộ, trên suốt quãng đường đi đến đó, Vương Chí Đạo đã chứng kiến được nơi ăn chốn ở của các thôn dân Tiểu An thôn, rốt cuộc đối với các vùng nông thôn nghèo khổ lạc hậu ở Trung Quốc trong thời đại cũ cũng thu được đôi chút hiểu biết. Những nơi còn có thể được xem như chỗ ở của người dân, đều đơn sơ sơ sài đến mức so với nhà xí ở nông thôn đời sau còn muốn không bằng. Vài căn lều nhỏ dựng bằng thân cây khô lợp mái cỏ, tường vách đất chỗ lồi chỗ lõm chỉ cần đẩy nhẹ là đổ sập, cửa sổ đều là giấy bồi, vừa bẩn lại vừa rách nát, căn bản là không che được gió thổi. Đợi đến khi đi tới được chỗ ở của Phù Tri Bảo, Vương Chí Đạo lại hoài nghi có phải là chỗ này từ thế giới khác chuyển đến thế giới này hay không?

Chỉ thấy ngôi nhà của Phù Tri Bảo to lớn dị thường, tường xây gạch cứng, trên lợp mái ngói, mái hiên xà ngang đều là gỗ chất lượng tốt, đình viện thế nhưng xem ra so với thao trường ở Tinh Võ Môn còn muốn lớn hơn. Nếu so sánh cùng với chỗ ở của thôn dân vừa chứng kiến lúc trước, thì một đằng đúng là ở dưới đất, một bên thì ở trên trời.

Sau khi tiến vào trong đình viện trong nhà Phù Tri Bảo, Vương Chí Đạo quả nhiên nhìn thấy được con ngựa, chính là một con ngựa màu đỏ sẫm tuấn kiện dị thường, bị buộc vào trên một cành dương, đang nhàn nhã gặm đám cỏ xanh trên mặt đất, trên lưng ngựa yên cương thế nhưng đã được chuẩn bị tốt rồi, xem ra chủ nhân con ngựa này tùy thời đều có thể cưỡi nó đi ra ngoài.

Đi theo sát bên người Vương Chí Đạo, thanh niên dẫn đường thấp giọng nói với hắn: "Đây chính là con ngựa quý của Phù Tri Bảo, nghe nói con ngựa này gọi là ngựa Xích thố, có thể ngày đi ngàn dặm, đêm chạy tám trăm, so với xe lửa lại còn muốn chạy nhanh hơn!"

Vương Chí Đạo rất hài lòng gật đầu nói: "Ngựa tốt, con ngựa này ta đã chấm rồi!"

Trong đình viện đang có tới hơn chục hán tử áo phanh cúc để lộ bộ ngực lông lá lún phún, xem ra hẳn là đám tay chân chuyên đánh người được Phù Tri Bảo nuôi dưỡng. Bọn người này đang vây quanh một cái bàn thấp, chơi đoán quyền uống rượu, cười đùa nói năng ồn ào không chịu nổi, nhìn thấy Vương Chí Đạo cùng đám thôn dân đang đi đến, liền bỏ hết bát đũa trong tay xuống, tiến đến chặn lại.

Trong đó có một tên hét lên quát: "Trương Tam Oa, Lý Nhị Ngưu, mấy người các ngươi tới đây làm gì? Người này là ai? Nhìn rất lạ mặt hả!"

Có lẽ là do thấy Vương Chí Đạo mặc trang phục bất đồng so với đám thôn dân Trương Tam Oa, Lý Nhị Ngưu kia, tựa hồ có chút thân phận, bọn người kia đoán không ra được, không dám làm càn, thanh âm có đôi chút khách khí.

Vương Chí Đạo lại không muốn cùng bọn chúng khách khí, trực tiếp nói luôn: "Phù Tri Bảo có ở nhà hay không, lập tức gọi hắn lăn ra đây cho ta xem!"

Có lẽ là lần đầu tiên gặp phải người có dũng khí nói chuyện với bọn chúng như vậy, bọn tay chân kia không khỏi hai mặt nhìn nhau, càng không thể đoán ra được thân phận của Vương Chí Đạo, lập tức lại có một tên cẩn thận tiến lên hỏi: "Xin hỏi vị khách nhân này cao tính đại danh, tìm lão gia nhà chúng ta có việc gì sao?"

"Nhiều chuyện!" Vương Chí Đạo liền vung tay một tát cho một cái, lập tức đem người này trực tiếp đánh ngã xuống dưới đất, sau đó lạnh lùng nói: "Ta nói chuyện không thích nói đến hai lần. Lập tức gọi Phù Tri Bảo lăn ra đây gặp ta ngay!"

Bọn người kia thấy người mới đến này vừa gặp đã ngang ngược thô bạo không thèm nói phải trái, lập tức mọi người đều giận dữ, có người còn quát: "Tiểu tử, ngươi dám đánh người…"

Lời nói còn chưa xong, đã bị Vương Chí Đạo một quyền đánh ngay lên trên mũi, lập tức máu mũi chảy ròng ròng, nửa câu nói sau đã bị máu chảy ngập hết vào mồm.

Mấy người còn lại đều kinh hô: "Tiểu tử này là tới gây sự, các huynh đệ, lấy đồ nghề!"

Những thứ mà bằng chúng gọi là "đồ nghề" đó bất quá chỉ là mấy cái ghế dài ghế đẩu đang ngồi. Bát bàn đồ đạc vân vân gì đó, thậm chí có người còn đem nâng cả cái bàn lên. Chỉ có điều còn không đợi cho bọn họ động thủ, Vương Chí Đạo đã ra tay tới trước, một trận quyền đấm cước đá. Chỉ hai ba chiêu đã đem đám tay chân chuyên đánh người này, vốn nửa điểm võ công cũng không biết, đánh cho tất cả đều ngã xuống hết.

Đám thôn dân đi cùng Vương Chí Đạo tới đây lại không ngờ tới Vương Chí Đạo vừa đến đã động thủ đánh người, lập tức kinh hãi vội vàng rời khỏi đình viện, chỉ dám trốn ở xa xa sau cửa ngoài đình viện mà lén nhìn vào.

Phù Tri Bảo rốt cuộc cũng bị kinh động, cùng quản gia và hai gã tay chân vội vàng từ bên trong chạy đi ra, chứng kiến thất đám tay chân kia nằm đầy đất, lập tức không khỏi hãi hùng khiếp vía, vội vàng cúi gập đầu chào Vương Chí Đạo, lắp bắp nói:

"Vị… Vị.. anh hùng này, vị hảo hán này, đám cẩu nô tài đó của ta có mắt như mù, không thấy được Thái Sơn, đã đắc tội hảo hán rồi. Ta thay bọn họ hướng ngài bồi tội. Xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho bọn họ một lần này đi. Ngài nghĩ muốn cái gì, xin mời nói ra chúng ta thương lượng thương lượng!"

Vương Chí Đạo thấy tên Phù Tri Bảo này thân mặc một cái áo khoác dài rất xa hoa đắt tiền, tuổi có lẽ cũng khoảng ngoài năm mươi, tướng mạo lại rất hèn mọn bỉ ổi. Lại nghĩ đến tên hèn mọn bỉ ổi này đã chà đạp làm nhục không ít phụ nữ lương thiện, Vương Chí Đạo trong lòng không khỏi càng thêm chán ghét, lập tức không chút khách khí nói luôn:

"Phù Tri Bảo, ngươi nghe cho rõ đây. Ta là Trung ương đặc phái viên, vốn là đang ở trên xe lửa đuổi bắt giang dương đại đạo, nhưng là bởi vì có một giang dương đại đạo ngoan cố chống cự, ta mặc dù đã thu thập được hắn, nhưng lại do không cẩn thận mà rơi xuống khỏi xe lửa. Bây giờ trên xe lửa vẫn còn có giang dương đại đạo khác, ta phải đi đưa bọn chúng bắt về quy án, nhưng là chỉ bằng vào hai chân không này ta không có cách nào đuổi kịp theo xe lửa. Nghe nói ngươi ở đây có con ngựa, nên ta đến tìm ngươi mượn con ngựa dùng tạm một chút!"

"Không có gì , không có gì, vị này là Trung ương đặc phái viên, con ngựa này đương nhiên để cho ngài mượn được mà!" Phù Tri Bảo trong lòng thất kinh, nguyên lai là đặc phái viên được Trung ương phái đến chuyên môn đuổi bắt giang dương đại đạo, khó trách thân thể lại cao minh như vậy, nhiều thủ hạ như vậy mà cũng không đánh lại hắn, may là còn không có đắc tội hắn quá mức, nếu không sẽ rất khó giải quyết êm thấm được. Nghĩ như vậy, Phù Tri Bảo lại cẩn cẩn trọng trọng mà hỏi lại Vương Chí Đạo:" Vị .. Vị đặc phái viên này, ngựa đưa cho ngài mượn không thành vấn đề, nhưng là khi nào ngài có thể trả lại được cho ta vậy?"

Vương Chí Đạo nghe vậy mặt trầm xuống quát: "Lão tử mượn đồ vật từ trước đến bây giờ đều là mượn không hoàn lại, con mẹ nó, ngươi lại còn muốn lão tử hoàn trả lại hay sao? Có phải muốn ăn đòn hay không?"

Phù Tri Bảo thật không ngờ tới hắn vừa nói đã lập tức trở mặt, hơn nữa phun ra toàn lời thô tục, so với mình còn muốn lưu manh hơn, không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù đối với thân thủ của Vương Chí Đạo có chút sợ hãi, bất quá muốn lão chịu đưa ra con ngựa xích thổ yêu quý, Phù Tri Bảo lại có chút không nỡ, vì vậy "ha ha" cười nói: "Vị đặc phái viên tiên sinh này có phải là đang nói đùa hay sao, nếu là mượn, như vậy thì sao có thể không trả lại được?"

"Ngươi khi mượn thứ gì đó cũng có trả lại hay sao?" Vương Chí Đạo lại trầm mặt xuống, nói: "Nếu ngươi đã không nghĩ muốn cho mượn nữa, lão tử đoạt lấy là được. Chỉ có điều nói trước một chút, sau khi lão tử đoạt đồ vật, đều đồng dạng là giết người diệt khẩu, ngươi nếu muốn chết, lão tử sẽ thành toàn cho ngươi!"

Phù Tri Bảo nghe vậy kinh hãi, đối với thân phận của đặc phái viên này hơi một chút là mở mồm đánh người giết ngươi, có chút đoán không ra được. Lại lo lắng hắn thật sự nói được thì làm được, thật sự sẽ giết người diệt khẩu, lập tức vội nói: "Không nên thế, không nên thế. Vị đặc phái viên này, ngài không cần cướp đoạt, ngài muốn mượn ngựa thì cứ mượn đi, ta cũng không cần ngài phải hoàn trả lại nữa!"

"Nên sớm thức thời như thế có phải tốt hơn không!" Vương Chí Đạo hừ lạnh một tiếng, lại nói: "Bất quá lão tử bây giờ trên người không một xu dính túi, vạn nhất đuổi không kịp xe lửa còn phải nghỉ ngơi ăn miếng cơm uống hớp nước, cho nên lão tử còn phải hướng ngươi mượn thêm chút tiền!"

Phù Tri Bảo trên mặt co quắp cả lại, cảm thấy trong lòng đau xót, chỉ có điều là không dám đắc tội với Vương Chí Đạo, cẩn thận hỏi lại Vương Chí Đạo: "Như vậy, ngài muốn mượn nhiều ít bao nhiêu tiền đây?"

"Không nhiều lắm, hay là mười vạn đồng đi!"

"Mười vạn đồng?" Phù Tri Bảo nghe vậy, thiếu chút nữa đã ngã xuống chết ngất đi. Mà đám người Trương Tam Oa đang ở ngoài cửa đình viện nấp nghe lén thì trực tiếp ngã vật hết xuống, hiển nhiên mười vạn đồng trong lòng bọn họ là một con số không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Vẫn đang đứng cùng bên cạnh Phù Tri Bảo, người quản gia vừa sợ vừa giận nói: "Ngươi thật sự là công phu sư tử ngoạm đó, ra giá bừa bãi rồi. Ngươi biết mười vạn đồng là cái khái niệm gì hay sao? Nhà của lão gia chúng ta mặc dù là giàu nhất một vùng, nhưng cho dù cộng cả toàn bộ nhà cửa ruộng vườn đất đai ngay cả một vạn đồng cũng không đủ hả!"

Ngay cả một vạn đồng cũng không được? Vương Chí Đạo có chút bất ngờ, vốn hắn đã nghĩ, người như Trương Khiếu Lâm ở Thượng Hải kia, tùy tiện thua một ván cược chính là năm mươi vạn đồng, như Phù Tri Bảo này là một gã tài chủ giàu có bất nhân, mặc dù không có khả năng có được nhiều tiền giống như Trương Khiếu Lâm, nhưng xuất ra mười lăm vạn đồng hẳn là không có vấn đề gì. Không ngờ rằng quản gia của lão lại còn nói toàn bộ gia sản của lão cũng k có đến một vạn đồng. Một gã tài chủ ở thôn làng, so với một đại lưu manh ở Thượng Hải, tài sản giữa hai bên thế mà lại chênh lệch nhiều đến thế hay sao?

Vương Chí Đạo trong lòng có chút kỳ quái, không nhịn được hỏi: "Các ngươi xây cái loại nhà ở như thế này hết bao nhiêu tiền hả?"

"Không nhiều, không nhiều, chỉ có năm trăm đồng mà thôi!" Quản gia thay Phù Tri Bảo hồi đáp.

Hết có năm trăm đồng đã xây dựng được một cái nhà ở tốt như thế này? Vương Chí Đạo trong lòng xấu hổ, xem ra chính mình không hiểu biết gì về giá trị vật tư ở thời đại này rồi, khó trách Trương Khiếu Lâm chỉ vì thua mình đây năm mươi vạn liền cho mấy tay súng đến tìm giết mình. Năm mươi vạn đồng ở thời đại này trong con mắt người dân bình thường, đích thật là một con số trên trời rồi, đủ để xây cả hơn ngàn căn nhà lớn trùng trùng điệp điệp lên tận trời cao rồi!

Thở dài một hơi, Vương Chí Đạo lại quay sang Phù Tri Bảo nói: "Ngươi đã không thể xuất ra được mười vạn đồng, thôi bỏ qua vậy, mang năm ngàn đồng ra đây là tốt rồi!"

Phù Tri Bảo nghe vậy, mắt nhắm nghiền lại, dứt khoát ngã xuống ngất đi.

Hai tên tay chân đi theo bên người Phù Tri Bảo không nhịn được nữa, trong lòng giận dữ, một tên trong đó liền chỉ tay vào mặt Vương Chí Đạo quát lên: "Ta nói tiểu tử nhà ngươi là cố ý đến vơ vét, có phải hay không?"

"Nói rất đúng!" Vương Chí Đạo "chát" một quyền đã đánh vào trên mặt tên này, lập tức đem hắn đánh ngất đi, sau đó lại đá ra một cước, đem tên tay chân còn lại kia đá bay ngược ra ngoài.

Quản gia sợ quá quỳ vội xuống hướng Vương Chí Đạo kêu ầm lên: "Hảo hán tha mạng, đừng động thủ, tiền đó không có trong tay của ta ở đây, chỉ có lão gia nhà ta mới biết được tiền đang cất ở đâu, ngài đi hỏi hắn đi!"

Vương Chí Đạo một cước đem gã quản gia trong nháy mắt đã bán đứng chủ nhân của chính mình đá bay ra ngoài, tiến lên đem Phù Tri Bảo đang ngất xỉu lôi dậy, lại cho hắn hai cái bạt tai, quát: "Không cho giả chết, mau tỉnh lại cho ta. Nếu không ta lập tức đưa ngươi về Tây thiên!"

Phù Tri Bảo thân thể run run một chút, vội vàng mở bừng hai tròng mắt ra, vẻ mặt cầu xin nói: "Đặc phái viên tiên sinh, ta thật sự là không có nhiều tiền như vậy đâu mà. Ngài tha cho ta đi, ngài muốn năm mươi đồng ta cũng có thể đưa cho ngài, nhưng là năm ngàn đồng thì có đánh chết ta cũng không thể tìm đâu ra được mà!"

"Cầm năm mươi đồng của ngươi, đi phát cho đám ăn mày đi!" Vương Chí Đạo lại cho hắn hai cái bạt tai nữa, sau đó nói: "Chuyện tiền nong trước hết ta cho ngươi nợ đó. Bây giờ ta với ngươi lại tính sổ với nhau về chuyện khác!"

Phù Tri Bảo vội nói: "Giữa hai chúng ta vốn có nợ nần gì hay sao chứ? Ta trước kia cũng không có gặp qua, không có quen biết ngài, không có khả năng đắc tội với ngài mà!"

"Nhưng là ngươi đắc tội với các thôn dân ở đây, ta chính là thay bọn họ lấy lại công đạo. Ngươi là một tên hỗn đản, một lão sắc quỷ, bình thường không kể là ức hiếp đám thôn dân hiền lành kia, lại còn dám công nhiên lăng nhục phụ nữ lương thiện đàng hoàng. Có bao nhiêu phụ nữ đã bị ngươi phá hủy thanh bạch, làm cho người ta nhà tan người chết? Dựa theo pháp luật đã được quốc gia ban hành, ta thân là Trung ương đặc phái viên, chính là chuyên môn thu thập những loại bại hoại như ngươi, ta có quyền trực tiếp đem ngươi xử tử, đem gia sản của ngươi sung công quỹ!"

Phù Tri Bảo nghe vậy, kinh hãi đến thiếu chút nữa té đái vãi phân, vội vàng cầu xin tha mạng, nói: "Vị... Vị hảo hán này, vị đặc phái viên tiên sinh này, không, vị đại gia này, xin ngài tha cho ta đi, ta biết sai lầm rồi, xin ngài tha cho ta một con đường sống, ta sau này sẽ sửa đổi sửa đổi!"

"Ta không phải là ngu ngốc mới đi tin tưởng người như ngươi có thể sửa đổi được!" Vương Chí Đạo một cước đá ra, trúng ngay vào giữa hai chân dưới háng Phù Tri Bảo, lập tức đem con giống của hắn phế đi. Sau đó lại lạnh lùng đối hắn nói: "Nếu không phải là ta đang vội vã đuổi theo xe lửa, nhất định đem từng điều từng điều phạm tội của ngươi ra hành tội đầy đủ. Lần này chỉ phế đi giống vật của ngươi, xem như đã là tiện nghi cho ngươi rồi đó. Ngươi nghe rõ cho ta, mau đem toàn bộ tất cả những gì trước kia ngươi đoạt được, chiếm được hay là mượn được từ các thôn dân kia mau trả lại hết cho bọn họ. Sau khi ta đuổi bắt xong đám giang dương đại đạo kia sẽ lại quay về chỗ này, nếu như đến lúc đó ngươi không làm theo những lời ta đã nói, ta sẽ giết ngươi!"

"Còn có các ngươi nữa!" Vương Chí Đạo quay sang đám tay chân của Phù Tri Bảo vẫn nằm đầy trên mặt đất, quát: "Các ngươi nếu ai còn dám theo Phù Tri Bảo này làm điều tàn ác, ức hiếp các thôn dân, sau khi ta trở lại sẽ đem các ngươi toàn bộ tay chân phế bỏ! Có nghe rõ hay không!"

Đám tay chân kia bị bộ dáng hung ác của Vương Chí Đạo dọa chết khiếp, vội vàng nói: "Dạ dạ! Đặc phái viên tiên sinh, chúng ta nghe được rồi, chúng ta nhất định sẽ vâng theo ạ!"

Dắt theo con ngựa xích thố, Vương Chí Đạo rời khỏi đình viện nhà Phù Tri Bảo, hướng đường sắt chạy đi. Trên đường đi lại nói với đám thôn dân vì cảm kích hắn đã trừng phạt Phù Tri Bảo mà đi đưa tiễn hắn, nói: "Các vị dân làng, ta vốn là muốn nghĩ giúp các ngươi đem những thứ gì của các ngươi bị bọn chúng đoạt mất đều đòi hết trở về, nhưng có điều ta còn có chuyện tình cấp tốc cần phải xử lý, không thể không rời đi ngay. Bất quá các ngươi yên tâm, chỉ cần xử lý xong được chuyện này, ta sẽ trở về đây xem các ngươi. Đến

lúc đó nếu như Phù Tri Bảo còn dám ức hiếp các ngươi, ta sẽ chém hắn! Các vị dân làng, cáo từ, ta sẽ còn quay lại thăm các ngươi!"

Hai chân thúc một cái, Vương Chí Đạo không hề để ý đến đám dân làng lệ nóng rưng rưng đang ra sức giữ hắn lại, vội vàng thúc ngựa xích thố theo phương hướng xe lửa chạy đi mà phóng đuổi theo.

99. Chương 105 Thân Phận Long Lão Đại (phần 1)

Ngựa xích thố này quả nhiên là một con ngựa tốt ngày đi ngàn dặm, đêm chạy tám trăm, một khi đã tung vó là phóng đi băng băng, giống như là mũi tên được cây cung căng hết sức bắn ra nhưng lại vĩnh viễn không giảm tốc độ, không ngừng hí vang hướng theo tuyến đường sắt lao đi vùn vụt.

Hai bên cảnh sắc không ngừng tụt lại phía sau, hai bên tai nghe tiếng gió gào thét, cảm giác như đang ngồi trên con thuyền nhỏ được sóng biển không ngừng nhấp nhô, hoặc là như ngồi trên lưng chim bay lượn trên không trung, Vương Chí Đạo cảm thấy vô cùng kích thích, thầm nghĩ khó trách trước khi phương tiện giao thông xe lửa cùng xe hơi được lưu hành, ngựa chính là công cụ giao thông được loài người ưa thích nhất. Ngựa được ưa chuộng, không chỉ bởi vì nó chạy nhanh, lại hiểu tính người, càng quan trọng hơn là một khi cưỡi trên lưng nó tung hoành rong ruổi, lại có một loại cảm giác giống như là đang bay lượn, loại cảm giác này rất khiến cho con người mê muội.

Từ khi ngã xuống khỏi xe lửa cho đến bây giờ cưỡi lên ngựa, đã có khoảng thời gian gần một tiếng đồng hồ, nếu xét theo tốc độ xe lửa, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là đã chạy đến chỗ đường ray đã bị bọn chúng thay đổi quỹ đạo. Quyền khống chế xe lửa chắc hẳn lúc này đã được đám Đỗ Tâm Vũ đoạt lại, như vậy nhất định sẽ cho dừng xe lửa lại, đợi đem quỹ đạo chuyển lại như trước mới tiếp tục đi. Khoảng thời gian dừng lại chờ sửa đường ray đó, phỏng chừng cũng phải dừng từ mười đến hai mươi phút đồng hồ, hơn nữa ở thời đại này tốc độ xe lửa chạy chậm hơn nhiều so với đời sau, lúc giảm tốc độ để dừng lại, sau đó lúc khởi động gia tốc lại càng chậm hơn, lấy tốc độ kinh người của ngựa xích thố này mà chạy không ngừng nghỉ, nói không chừng chỉ mất khoảng hơn hai giờ là có thể đuổi kịp được xe lửa. Cho đến lúc này xe lửa còn cách địa phận Hà Bắc đến gần một đêm thời gian, muốn ngăn cản vẫn còn kịp thoải mái.

Chỉ có điều Vương Chí Đạo vẫn thấy trong lòng nóng như lửa đốt, chính là lại do hai nguyên nhân khác. Một cái nguyên nhân chính là sự việc vẫn luôn canh cánh trong lòng hắn, mặc dù lúc trước Cự Hổ đã nói Chu Điệp chưa từng có giết người qua, mà Vương Chí Đạo đối với tính tình của Chu Điệp cũng hiểu rõ, cũng tin tưởng Chu Điệp rất khó có thể hạ thủ giết người được. Nhưng là hắn vẫn không thể quên cái xác chết của tên Ninja ở dưới cửa sổ phòng Chu Điệp ngày đó khi Ninja tiểu Nhật Bản tập kích Tinh Võ Môn.

Tên Ninja kia, rốt cuộc có phải là bị Chu Điệp giết chết hay không? Nếu như là Chu Điệp giết, như vậy chứng tỏ nàng đã có tiền lệ giết người, mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì mà giết người, chỉ cần có được lần đầu tiên, sẽ có tiếp lần thứ hai. Tên Ninja kia nếu như đúng thật là bị Chu Điệp giết, cũng đã trải qua nhiều ngày rồi, nàng hiện tại nhất định là đã ổn định lại được tâm cảnh bất an khi mới giết người lần đầu. Ở dưới loại tình huống này mà phán đoán, nói không chừng nàng sẽ vì tự do cùng tính mạng của chính bản thân mình, mà có khả năng tàn nhẫn hạ quyết tâm đi giết Tôn tiên sinh. Lấy khả năng diễn xuất xuất sắc của nàng, nếu như hạ quyết tâm muốn giết Tôn tiên sinh, chỉ sợ thừa khả năng lừa gạt được đám người Tôn Đại Chu, một kích đắc thủ.

Khả năng này tính ra cũng chỉ có xác suất một nửa, còn một nửa xác suất nữa là phải đánh cuộc một chút xem tên Ninja kia rốt cuộc có phải là bị Chu Điệp giết hay không. Nếu như không phải, như vậy Vương Chí Đạo nắm chắc chắn một điều, giống như hắn lúc trước khi đối diện Cự Hổ đã đoán chắc, Chu Điệp tuyệt đối không thể xuống tay giết được Tôn tiên sinh!

Chỉ có điều cho dù Chu Điệp không hạ thủ giết được Tôn tiên sinh, Tôn tiên sinh cũng không nhất định sẽ được an toàn. Bởi vì theo như lời Cự Hổ mà phán đoán, Long lão Đại của Ngũ hình sát thủ "Long Xà Hổ Báo Hạc" một đời trước vẫn còn sống hoàn hảo, hơn nữa còn giống như là người lãnh đạo hoặc trung gian liên lạc của Ngũ hình sát thủ đời này. Viên qua tử tìm Ngũ hình sát thủ đến ám sát Tôn tiên sinh, chính là thông qua Long lão Đại này làm người liên lạc trung gian. Lại cũng dựa theo Cự Hổ nói, Chu Điệp là một người có thiên phú tập võ cực cao nhưng lại có tính tình vô cùng mềm yếu, Long lão Đại đối với truyền

nhân này của bản thân mình nhất định vừa bực vừa quý, vừa có ý định đem nàng phế bỏ nhưng cũng lại có chút không nỡ, cho nên mới bức bách nàng đến ám sát Tôn tiên sinh.

Long lão Đại làm như vậy chính là có mục đích kép, chính là kế "nhất tiễn hạ song điêu".

Mục đích thứ nhất: Huấn luyện Chu Điệp. Chu Điệp nếu như thật sự vì tự do cùng tính mạng của bản thân mình mà hạ thủ giết Tôn tiên sinh, như vậy nàng lại tuyệt đối không thể thoát thân được nữa. Sau này nhất định sẽ tiếp tục bị Long lão Đại lợi dụng đi giết người.

Đã có lần đầu tiên sẽ phải có lần thứ hai, cứ như vậy tiếp tục đi giết, tính tình mềm yếu của Chu Điệp sớm muộn sẽ được ma luyện cứng cỏi như sắt thép, đối với chuyện giết người cũng sẽ dần hình thành thói quen trơ trơ không cảm giác gì nữa. Cho đến lúc đó, Long lão đại đối Chu Điệp huấn luyện đã hoàn toàn là thành công mỹ mãn, hắn đã có thể thành công mà lui xuống, yên tâm giao cả băng nhóm của mình cho Chu Điệp đến kế thừa.

Cái loại thủ đoạn này, Vương Chí Đạo ở kiếp trước khi còn làm lính trinh sát đã sớm hiểu rõ đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Mục đích thứ hai: Làm cho những người bảo vệ Tôn tiên sinh bị giả tưởng. Nếu như Chu Điệp thật sự không hạ thủ giết được Tôn tiên sinh, hoặc là ám sát thất bại bị bắt giết gì đó, như vậy đám người Tôn Đại Chu nhất định sẽ nghĩ rằng sát thủ đã bị tiêu diệt sạch sẽ mà buông lỏng hết cảnh giác. Đến lúc đó Long lão Đại sẽ tự mình ra tay, xuất kỳ bất ý mà giết chết Tôn tiên sinh, sau đó hắn lại có thể đi tìm một truyền nhân khác để đến kế thừa y bát của hắn.

Vương Chí Đạo tin tưởng rằng, nếu như Viên qua tử đã xuống tử lệnh đối với Long lão Đại, nếu như không giết được Tôn tiên sinh, Ngũ hình sát thủ hẳn sẽ là từ một đời này hoàn toàn biến mất. Người như Long lão Đại kia, tuyệt đối sẽ không đem đại sự quan hệ đến cả sinh tử tồn vong của Ngũ hình sát thủ phó thác toàn bộ lên người một đời này Ngũ hình sát thủ hãy còn chưa thành thục, cho bọn họ đi chấp hành mà lại không thèm để ý quan tâm gì hết. Nên Vương Chí Đạo khẳng định, Long lão Đại kia nhất định đã ở trên xe lửa rồi. Hẳn là đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, nếu như trước khi xe lửa chạy vào đến trong địa phận Hà Bắc mà Tôn tiên sinh vẫn còn sống, như vậy hẳn là Long lão Đại sẽ tự mình động thủ.

Long lão Đại của Ngũ hình sát thủ một đời trước, vô luận là kinh nghiệm giết người, hay là sự khôn ngoan từng trải đều vượt xa trên đám người Cự Hổ, thực lực của hắn sẽ đáng sợ đến như thế nào? Đám người Tôn Đại Chu liệu có thể chống đỡ được không?

Nghĩ đến một chút như vậy, Vương Chí Đạo liền cảm thấy trong lòng như lửa đốt, chỉ hận không thể làm cho ngựa xích thố dưới mông mình mọc ra thêm một đôi cánh, mang hắn bay ngay đến xe lửa phía trước.

Nhưng lại có một điều không ngờ tới, chính là mới phóng ngựa đuổi còn chưa đến một tiếng đồng hồ, Vương Chí Đạo đã thấy được bóng dáng đoàn xe lửa, ngoài ra lại còn thấy có hai bóng người đang hướng về phía hắn chạy đến. Nhìn kỹ, chính là Ô Tâm Lan cùng Trần Chân.

Ô Tâm Lan cùng Trần Chân cũng đã nhìn thấy được Vương Chí Đạo đang ngồi trên lưng ngựa, vui mừng khôn xiết hướng hắn khua tay loạn lên, lại không ngừng hét to tên của hắn.

Ô Tâm Lan lại càng hưng phấn cước bộ chạy nhanh hơn, hướng hắn như bay phóng tới.

Vương Chí Đạo vội vàng dừng ngựa, nhảy xuống đón nàng. Ai ngờ, Ô Tâm Lan đang chạy bay tới nhưng lại không hề dừng lại, hai cánh tay lại mở ra nhằm hắn nhào tới. Vương Chí Đạo thấy thế vội vàng mở rộng hai cánh tay ra để cho thân thể mềm mại của Ô Tâm Lan nhào vào trong thân thể hắn nép vào ngực, đem thân thể hắn gắt gao ôm chặt lấy.

Ô Tâm Lan ở trong ngực Vương Chí Đạo "ô ô" khóc ầm lên, vừa khóc vừa nói: "Vương Chí Đạo, ta đã biết là ngươi không có việc gì mà! Bọn họ nói ngươi đã bị quái vật kia giết chết rồi, ta vẫn là không tin. Tiểu Nhật Bản kia giết ngươi vài lần đều chưa bao giờ có thể giết được ngươi, đại quái vật kia như thế nào lại có thể giết được ngươi chứ! Ta chỉ biết ngươi nhất định còn sống, nhất định sẽ không bỏ lại chúng ta mà…"

Ôm lấy thân thể mềm mại nóng bừng của Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo trong lòng cảm động, không nghĩ tới Ô Tâm Lan đối với hắn tình ý lại sâu như thế, trước kia tại sao hắn lại không có phát giác ra, lại còn đối với nàng hung ác như vậy? Nghĩ đến như thế, Vương Chí Đạo liền cảm giác rất áy náy, vội vàng vỗ nhẹ lên

bờ lưng ong của Ô Tâm Lan, an ủi nàng, nói: "Được rồi, Ô sư tỷ, ngoan, đừng khóc. Ta không phải không có việc gì hay sao? Ngươi yên tâm, ta đây vô luận như thế nào cũng không thể bỏ ngươi ở lại, ta cam đoan với ngươi, được không?"

Ô Tâm Lan từ trong lồng ngực Vương Chí Đạo ngẩng đầu lên, hỏi: "Thật không, ngươi thật sự sẽ không bỏ ta lại chứ?"

"Ta xin thề! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ ngươi lại!" Vương Chí Đạo rất nghiêm chỉnh nói.

Ô Tâm Lan nghe vậy, không khỏi nín khóc mỉm cười, bộ mặt đang đẫm nước mắt lại cười tươi như hoa nở, lập tức hiện lên thành vẻ đáng yêu mê người. Vương Chí Đạo thấy thế, không nhịn được mà nhẹ nhàng lấy tay lau vệt nước mắt trên má cho nàng, cười nói:"

"Ô sư tỷ, nhìn bộ dáng của ngươi bây giờ, đã biến thành một con mèo khoang lớn rồi!"

Ô Tâm Lan nghe vậy mặt đỏ hồng lên, sẵng giọng nói: "Ngươi mới là mèo khoang lớn ấy, người ta như vậy cũng không phải là vì ngươi…"

Đột nhiên có một tiếng ho khan, chính là Trần Chân thấy hai người bọn họ vẫn cứ như vậy ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ không coi ai ra gì, cảm giác có chút xấu hổ, liền không nhịn được mà ho khan một tiếng, ý muốn nhắc nhở bọn họ đừng quên ở nơi này vẫn còn một người đang tồn tại đó!

Ô Tâm Lan nghe được thanh âm của Trần Chân, mới nhớ ra chính mình cùng Vương Chí Đạo ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ như vậy không khỏi quá mức thân mật, lập tức không khỏi trong lòng cực kỳ xấu hổ, vội vàng giãy dụa nghĩ muốn thoát khỏi lồng ngực Vương Chí Đạo.

100. Chương 105 Thân Phận Long Lão Đại (phần 2)

Vương Chí Đạo buông Ô Tâm Lan ra, đối Trần Chân cười nói: "Ngũ sư huynh, huynh cùng Ô sư tỷ như thế nào lại chạy đến đây? Tôn tiên sinh có khỏe không?"

"Tôn tiên sinh bình an vô sự!" Trần Chân giả như không nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng lay động lòng người của Ô Tâm Lan, quay sang Vương Chí Đạo cười nói: "Ta cùng Tâm Vũ tiền bối sau khi chế phục được Thiên diện Báo, Hồng Thừa Kim cùng nữ nhân Tây dương kia, lập tức chạy đến đầu xe lửa, không nghĩ đến ngươi cùng Cự Hổ đã ngã xuống khỏi xe lửa rồi.

Chúng ta chứng kiến toa đầu xe lửa bị phá toang ra một cái lỗ thủng lớn như thế, lại nghe được người thợ đầu máy kia mô tả, còn tưởng rằng ngươi đã gặp nạn rồi. Nhưng là Tâm Lan kiên quyết cho rằng ngươi không có việc gì, lại cương quyết đòi xuống khỏi xe lửa đi tìm ngươi. Chúng ta cũng không có cách nào giữ được nàng, Tôn tiên sinh lo lắng nàng một nữ hài tử nếu xuống xe lửa sợ gặp phải chuyện không may, nên bảo ta chiếu cố cho nàng. Vì vậy thừa dịp xe lửa dừng lại, ta cùng nàng nhảy xuống đi tìm ngươi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp được ngươi rồi. Phải rồi, Vương sư đệ, con ngựa này ngươi kiếm được ở đâu ra đây?"

Vương Chí Đạo vỗ vỗ con ngựa xích thố, nói: "Việc này kể ra rất dài, sau này có cơ hội sẽ lại giải thích cho các người. Bây giờ ta hỏi các người, cô Chu Điệp có phải lại đang ở cùng một chỗ với đám người Tôn tiên sinh hay không?"

Trần Chân gật đầu, hỏi lại: "Tại sao lại hỏi đến nàng, nàng không phải đã không còn hiềm nghĩ gì nữa hay sao?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Nhưng là ta mới vừa từ chính trong miệng Cự Hổ đã biết được, Chu Điệp chính là 'lão Đại' Long tỷ của một đời này Ngũ hình sát thủ, nàng cũng là đến ám sát Tôn tiên sinh!"

Lời này vừa ra, Ô Tâm Lan cùng Trần Chân đều lấy làm kinh hãi.

Ô Tâm Lan kinh hô: "Chu Điệp tỷ thật là sát thủ sao? Điều này sao có thể?"

Trần Chân thì biến sắc nói: "Như vậy thì Tôn tiên sinh chẳng phải là bây giờ đang rất nguy hiểm hay sao? Chúng ta phải quay về xe lửa gấp!"

"Không cần quá nóng vội, cô Chu Điệp có thể giết Tôn tiên sinh hay không, còn đang mập mờ chưa rõ, chúng ta còn có thời gian ngăn cản. Ô sư tỷ, con ngựa này giao cho ngươi, ngươi nghĩ biện pháp đem nó cho lên được xe lửa, chúng ta khi đến được Bắc Kinh rồi không chừng còn có thể dùng tới. Ngũ sư huynh, chúng ta trước hết lên xe lửa xem một chút!"

Sau khi giao con ngựa xích thố cho Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo cùng Trần Chân vội vàng hướng xe lửa chạy đi.

Sau khi lên xe lửa, đi đến trước cửa toa xe lúc trước bị Độc Xà tập kích, Vương Chí Đạo nhìn thấy cái bao lớn đầy chặt rắn độc cùng với mấy con rắn bị Đỗ Tâm Vũ bóp chết còn đang nằm trên sàn xe, lập tức trong lòng vừa động, liền nhặt lấy một con rắn chết cầm trong tay.

Trần Chân thấy thế hỏi: "Ngươi sẽ không phải là muốn dùng con rắn chết này đến hù dọa Chu Điệp đấy chứ?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Nàng sợ rắn đúng là một sự thật, không thể giả được!"

Đám người Tôn tiên sinh hiện tại vẫn đang ở trong khoang xe của Chu Điệp, cũng chưa có trở về khoang xe lúc đầu của mình. Vương Chí Đạo cùng Trần Chân khi chạy đến khoang xe của Chu Điệp, nhưng lại phát hiện có hai người ngã xuống trước cửa, chính là hai người Lương thị huynh đệ.

Chẳng nhẽ là Chu Điệp rốt cục cũng hạ sát tâm, bắt đầu ra tay giết người?

Vương Chí Đạo cùng Trần Chân cả kinh, vội tiến đến nhìn một chút tình huống của Lương thị huynh đệ, cùng thở dài một hơi. Hai huynh đệ này trên người không có bị thương, chỉ là mới bị chết ngất đi thôi.

Bên trong đột nhiên nổi lên tiếng đánh nhau kịch liệt, rất nhanh lại im bặt đi không còn tiếng động.

Vương Chí Đạo quay sang Trần Chân ra hiệu một cái, Trần Chân một cước đá ra, đem cánh cửa đá mở tung. Một tiếng thét kinh hãi, chính là Chu Điệp thấy cánh cửa bị Trần Chân đá văng ra, vội vàng chuyển thân đến ngay phía sau lưng Tôn tiên sinh, ngọc thủ thon thon nhanh như chớp đã chế ngự cổ họng Tôn tiên sinh, đối Trần Chân khẽ kêu lên, nói: "Ngươi không nên tiến vào, tiến vào ta sẽ giết hắn…"

Đang nói đột nhiên im bặt, chính là Chu Điệp nhìn thấy được Vương Chí Đạo, trong ánh mắt đầu tiên chính là vui mừng cùng sợ hãi, kế đến lại vừa mâu thuẫn vừa khổ sở, hiển nhiên là tâm tình phức tạp cực kỳ.

Vương Chí Đạo thấy cả bên trong khoang xe chỉ có ba người Tôn tiên sinh, Chu Điệp cùng Tôn Đại Chu. Mà Tôn Đại Chu đã ngã xuống trên mặt đất, vẻ mặt khó chịu tay ôm lấy ngực, chứng kiến Vương Chí Đạo cùng Trần Chân tiến vào, trong lòng vừa mừng vừa sợ, vội cười khổ nói với Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, ngươi lần này tính sai mất rồi. Nàng chính là một sát thủ, hơn nữa còn vô cùng lợi hại, ta cũng không phải là đối thủ của nàng!"

Vương Chí Đạo lại hỏi: "Tâm Vũ tiền bối tại sao lại không có ở đây?"

Tôn Đại Chu hồi đáp: "Tâm Vũ tiền bối vẫn còn đang ở trên đầu máy xe lửa, chỉ huy đám nhân viên xe lửa này đem chỗ đường ray bị đổi quỹ đạo sửa chữa đưa về chỗ ban đầu!"

Vương Chí Đạo gật đầu. Ánh mắt hắn lại chuyển sang nhìn chằm chằm Chu Điệp, đối nàng nói: "Cô Chu Điệp, thả Tôn tiên sinh ra, ta biết ngươi căn bản là sẽ không giết người, hay là thả Tôn tiên sinh ra đi!"

Chu Điệp không dám đối diện với ánh nhìn của Vương Chí Đạo, mắt nàng nhìn xuống, thấp giọng nói: "Vương Chí Đạo, xin lỗi, là ta lừa ngươi. Ngươi có thể tha thứ cho ta được hay sao?"

Vương Chí Đạo đáp lời: "Chỉ cần ngươi kịp dừng cương trước vực, thả Tôn tiên sinh ra, mặc kệ trước kia ngươi đã phạm sai lầm gì, ta đều tha thứ hết cho ngươi!"

"Nhưng là!" Chu Điệp lại nói: "Ta nếu không giết được hắn, ta không những sẽ không chiếm được tự do, mà lại còn bị mất mạng đó!"

"Ngươi giết chết Tôn tiên sinh cũng không có được tự do đâu. Ngươi cho rằng sư phụ ngươi thật sự chịu bỏ qua cho ngươi hay sao? Hắn nhất định còn có thể bức ngươi tiếp tục vì hắn mà giết người, đến lúc đó ngươi muốn quay đầu lại cũng không kịp đâu!"

Chu Điệp sắc mặt tái nhợt đi, đôi mắt đẹp rốt cuộc cũng đủ cảm đảm ngẩng lên cùng Vương Chí Đạo nhìn nhau. Nàng hỏi: "Ngươi biết hết mọi chuyện về ta rồi sao?"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Ta biết ngươi chính là lão Đại Long tỷ của một đời này Ngũ hình sát thủ, sư phụ ngươi chính là Long lão Đại của một đời trước Ngũ hình sát thủ. Hơn nữa ta còn biết ngươi căn bản là không muốn làm sát thủ, hơn nữa còn chưa từng có giết người qua. Hết thảy mọi chuyện mà ngươi đang làm hiện nay đều là do sư phụ ngươi ép ngươi. Hắn đã hứa với ngươi rằng chỉ cần ngươi giết chết Tôn tiên sinh sau đó hắn sẽ trả tự do cho ngươi, có đúng không? Ngươi ngàn vạn lần không thể tin tưởng hắn nói bịp, bởi vì ngươi một khi đã khai sát giới, sẽ thoát thân không nổi, cả đời này của ngươi đều sẽ bị sư phụ ngươi lợi dụng khống chế, vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm sát thủ, hai tay dính đầy máu tanh, mãi cho đến lúc chết cũng không được an bình!"

Thân thể mềm mại của Chu Điệp run lên một chút.

Vương Chí Đạo lại nói tiếp: "Cô Chu Điệp, ngươi nghe ta nói đi, chỉ cần ngươi thả Tôn tiên sinh ra, chúng ta sẽ giúp ngươi thoát khỏi khống chế của sư phụ ngươi, đến lúc đó ngươi mới có thể chính thức đạt được tự do, sẽ không có ai có thể bức ngươi đi giết người được nữa!"

"Nhưng là, sư phụ ta hắn sẽ giết ta…" Chu Điệp nhắc tới Long lão Đại, đôi mắt đẹp không tự chủ được mà lộ ra ánh sợ hãi.

Vương Chí Đạo nói: "Hắn giết không nổi ngươi đâu, chúng ta sẽ bảo vệ cho ngươi. Chỉ cần ngươi nguyện ý nói ra thân phận của hắn, ta biết sư phụ ngươi hiện nay cũng đang ở trên xe lửa này giám thị ngươi. Nếu như ngươi thất thủ hắn sẽ tự mình động thủ ám sát Tôn tiên sinh. Bất quá chỉ cần ngươi giúp ta chỉ rõ ra thân phận của hắn, chúng ta hẳn là có thể chế phục được hắn, làm cho hắn không có cơ hội đắc thủ, càng không thể lại đối phó ngươi nữa!"

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân nghe vậy không khỏi cùng cảm thấy kinh hãi. Nhất là Tôn Đại Chu, mới vừa rồi sự lợi hại của Chu Điệp hắn đã lĩnh giáo qua, tên Long lão Đại kia nếu như đã là sư phụ của Chu Điệp, cứ cho là võ công chưa chắc đã có thể mạnh mẽ hơn Chu Điệp, nhưng dù sao hắn cũng là đứng đầu trong Ngũ hình sát thủ một đời trước, bước chân vào giang hồ đã có vài chục năm rồi, giết người hằng hà sa số, kinh nghiệm của lão vô cùng lão luyện, tuyệt đối là nhân vật đáng sợ hơn nhiều so với một đời này Ngũ hình sát thủ vừa mới nổi lên. Nếu như hắn đã ở trên chuyến xe lửa này rồi, như vậy chỉ sợ thắng bại cũng rất khó mà đoán trước được.

Tôn tiên sinh đang bị Chu Điệp chế trụ cổ họng cũng là vẻ mặt rất kinh ngạc, hiển nhiên không thể lường được Chu Điệp nguyên lai lại là tình huống này, không nhịn được thở dài, nói: "Chu Điệp tiểu thư, ta còn tưởng rằng ngươi là vì ám sát ta mới đi lừa gạt chúng ta. Hóa ra là ngươi có nỗi khổ tâm không nói nên lời. Sư phụ kia của ngươi cũng không khỏi là quá nhẫn tâm hả, sao lại có thể bắt buộc ngươi đi giết người được chứ? Chu Điệp tiểu thử, nếu như ngươi thực sự nghĩ muốn có được tự do, vậy thì hãy tin tưởng theo lời Vương Chí Đạo đi, chỉ có kịp dừng cương trước bờ vực, kịp thời thu tay lại, để cho chúng ta đến giúp, ngươi mới có thể chính thức đạt được tự do. Lời sư phụ ngươi hứa với ngươi, không thể tin tưởng được!"

Chu Điệp vẻ mặt còn đang do dự, bất quá bàn tay ngọc đã khóa lấy cổ họng Tôn tiên sinh không tự chủ được mà có chút lỏng ra. Vương Chí Đạo tận dụng thời cơ này, một tay lấy ngay con rắn chết giấu ở sau lưng mình, hướng Chu Điệp ném vèo tới.

Bỗng nhiên lại vừa chứng kiến một con rắn bay vèo tới, lại còn rơi xuống đúng vào trên thân người của mình, Chu Điệp sợ đến thét lớn một tiếng, bàn tay ngọc đang khóa lấy cổ họng Tôn tiên sinh chẳng những rời ra, lại thêm hai chân mềm nhũn, ngã nhào xuống trên sàn toa xe.

Mà Trần Chân thừa lúc cơ hội này, kịp thời tiến lên đem Tôn tiên sinh kéo ngay ra khỏi tầm khống chế của Chu Điệp.

Có lẽ là hôm nay đã nhìn thấy rất nhiều rắn, Chu Điệp lần này mặc dù vẫn vô cùng sợ hãi, nhưng cũng không đến mức bị dọa chết ngất đi.

Chỉ có điều con rắn kia vẫn còn vướng lên trên thân thể nàng, làm cho nàng sợ đến mức một chút cử động cũng không dám, không ngừng hét lên chói tai: "Vương Chí Đạo, ngươi mau đem nó bắt ra đi, bắt ra đi mà!"

Vương Chí Đạo thấy Chu Điệp đã sợ đến nỗi trên mặt không còn chút huyết sắc, trong lòng cũng không đành, tiến lên đem cái con rắn chết vứt qua một bên, ôn nhu nói: "Cô Chu Điệp, không cần sợ hãi, chỉ là một con rắn chết mà thôi, sẽ không cắn được ngươi đâu!"

Chu Điệp không ngờ lại "ô ô" khóc ầm lên, vừa khóc vừa nói: "Vương Chí Đạo, ngươi gạt ta, ngươi vừa mới nói sẽ giúp ta, sẽ bảo vệ cho ta, nhưng là bây giờ ngươi lại dùng rắn đến dọa cho ta sợ! Ta chán ghét ngươi, ta hận ngươi đến chết đi được..."

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân nhìn đến nỗi vẻ mặt ngạc nhiên ngơ ngác, một nữ nhân này thật sự là lão Đại Long tỷ của một đời này Ngũ hình sát thủ hay sao chứ? Chỉ cần một con rắn chết đã đem nàng dọa cho khóc ầm lên rồi! Tôn Đại Chu lại nghĩ đến chính mình vừa mới rồi thế mà lại thua ở dưới tay Chu Điệp, xấu hổ đến mức thiếu chút nữa muốn đi tìm một cái hốc mà rúc vào đó.

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, tranh thủ đỡ Chu Điệp lên, an ủi nàng nói: "Được rồi, được rồi, Chu Điệp, ngươi đừng khóc nữa, ta cam đoan sau này không bao giờ dùng rắn đến hù dọa ngươi nữa, có được hay không?"

Chu Điệp ngừng khóc, nhưng vẫn nghẹn ngào nói: "Ngươi nói có giữ lời không?"

"Ta xin thề với trời!"

"Dùng bất kỳ thứ gì mà làm ta sợ cũng không được!"

"Đương nhiên, ta vĩnh viễn sẽ không lại hù dọa ngươi nữa, bất kể là cái gì cũng không dùng nữa. Cùng lắm thì ta lại để cho ngươi hù dọa cho ta sợ là được rồi!" Vương Chí Đạo nghiêm trang nói.

Chu Điệp nghe vậy đang khóc lại cười, giận dỗi nói: "Người ta đây sẽ không học ngươi ma quỷ như vậy, hơi một chút là đã dọa người!" Sau đó thần sắc lại trở nên buồn bã, thấp giọng nói: "Vương Chí Đạo, lần này ta thất thủ, sư phụ hắn nhất định sẽ giết ta đó!"

"Không cần lo lắng, ta đã nói là ta sẽ bảo vệ ngươi! Chỉ cần ngươi nói cho ta biết sư phụ ngươi rốt cuộc là ai, chúng ta là có thể ra tay trước chế phục hắn, cam đoan hắn không thể gây tổn hại đến một sợi tóc của ngươi!" Vương Chí Đạo hai tay nắm lấy hai vai Chu Điệp, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp của nàng, lại nói: "Nói cho ta biết, sư phụ của ngươi trên xe lửa này rốt cuộc là ai?"

Chu Điệp bị Vương Chí Đạo nhìn chăm chú quá nên cúi đầu xuống, nhưng vẫn là hồi đáp: "Hắn chính là người trưởng đoàn tàu trên chuyến xe lửa này!"

"Cái gì?" Tôn Đại Chu nghe vậy kinh hãi: "Người trưởng đoàn tàu chính là sư phụ ngươi Long lão Đại hay sao? Nguy rồi, Tâm Vũ tiền bối đang ở cùng một chỗ với hắn!"

101. Chương 106 Quy Tắc Của Sát Thủ

Trưởng đoàn tàu không phải là đã bị cự Hổ giết chết hay sao? Chẳng lẽ trên xe lửa này có tới hai người trưởng tàu.

Vương Chí Đạo nghĩ lại chính mình đã tận mắt nhìn thấy trưởng đoàn tàu kia đã bị Cự Hổ đem đầu hắn xoay thành một trăm tám mươi độ, trong lòng không khỏi cảm thấy rất kỳ quái, liền quay đầu lại hỏi Trần Chân: "Ngũ sư huynh, huynh cùng Tâm Vũ tiền bối lúc chạy đến toa đầu máy xe lửa, có chứng kiến thi thể một người mà khuôn mặt bị xoay từ đằng trước ra đến sau lưng hay không? hắn mặc trang phục hình như chính là người trưởng tàu trên chuyến xe lửa này đó?".

Trần chân nghe vậy có chút kinh ngạc, lắc đầu nói: "Không có đâu, chỉ có điều đúng là có một tử thi, chỉ là hắn đã bị ném vào bên trong cái hỏa lò của xe lửa rồi, bị thiêu cháy khét lẹt rồi, mặc quần áo dạng gì cũng căn bản là không thể nhìn ra được!".

"Ném vào lò lửa trên đầu máy xe lửa?". Vương Chí Đạo lại ngẩn người, hỏi tiếp: "Các người khi chạy tới có nhìn thấy một người thợ máy tàu hay không, hắn nói như thế nào?".

Trần Chân nói: "Gã thợ máy tàu kia nói thi thể đó chính là một nhân viên trên xe lửa, bị Cự Hổ giết chết, sau đó ném vào trong lò lửa".

”Vậy gã thợ máy tàu đó cũng là một tên sát thủ hay sao? Kỳ quái thật, hắn tại sao ngay cả Cự Hổ cũng phải lừa gạt?

Chẳng lẽ Long lão Đại lại còn an bài một sát thủ khác mà ngay cả bọn người cự Hổ kia cũng không biết¿‘. Vương Chí Đạo sắc mặt biến đổi mấy lần, lại quay người lại hỏi Chu Điệp: ”Chu Điệp, ngươi từ khi nào phát hiện được sư phụ ngươi mặc trang phục thành người trưởng đoàn toàn?”.

“Mới vừa rồi hắn có đến gặp chúng ta”. Chu Điệp hồi đáp.

“Hắn rốt cuộc là đã dẫn theo bao nhiêu người lên chuyến xe lửa này? Trừ các ngươi Ngũ hình sát thủ cùng đám hắc y nhân kia, còn có ai nữa?”.

Chu Điệp mờ mịt lắc đầu nói: “Ta không biết, hắn không có noi với ta!”.

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Ngũ hình sát thủ một đời trước của các ngươi, ngoại trừ sư phụ của ngươi ra, có ai còn sống hay không?”.

Chu Điệp không ngờ lại hồi đáp: “Ta chỉ nghe nói qua sư phụ của Cự Hổ là Quỷ Hổ đã chết, còn lại những người khác đã chết hay chưa, ta không có nghe nói qua, hẳn là vẫn còn sống rồi!”.

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân nghe thế trong lòng cùng bốc lên hàn khí, Tôn Đại Chu hoảng sợ nói: “Nếu nói như vậy, ít nhất còn có tới bốn tên ở Ngũ hình sát thủ đời trước cũng đang ở trên xe lửa này hay sao? Bọn họ cũng đang âm thầm giám sát hành động của đệ tử của bản thân mình hay sao?”.

“Khôgn có khả năng!”. Trần Chân cau mày nói: “Khi ta cùng Tâm Vũ tiền bối giết chết Thiên diện Báo, sư phụ của Thiên diện Báo tại sao không ra cứu? Chẳng lẽ hắn đối với sinh tử của đệ tử của bản thân mình một chút cũng không quan tâm hay sao?”.

Lại nghe Chu Điệp sâu kín thở dài nói: ”Các ngươi một chút cũng không hề biết về quy tắc thu đồ đệ trong giới sát thủ. Sát thủ thu đồ đệ cực kỳ chú ý đến những người thích nghi được với sinh tồn. Một đời trước Ngũ hình sát thủ, trừ sư phụ của ta, bốn người kia đều thu rất nhiều đệ tử, đó chính là THiên diện Báo lại thu nhiều đệ tử nhất, ít nhất cũng phải hơn bôn mươi người. Trong số hơn bốn mươi đệ tử đó, chân chính kế thừa được y bát của hắn chỉ có thể có một người, còn lại tất cả mọi người đều phải chết.

Bởi vì lý luận của bọn họ là, chỉ có đệ tử có thể sống sót đến cuối cùng, mới là đệ tử ưu tú nhất, có thể kế thừa y bát của bọn họ. Trong một đời đệ tử mới này, ta cùng Cự Hổ có chút quan hệ tốt hơn. Hắn có từng kể qua với ta, trước khi sư phụ hắn chết, hắn vốn là có bảy người sư huynh đệ. Nhưng là trước khi chết, sư phụ hắn buộc các sư huynh đệ cùng hắn phải tự tàn sát lẫn nhau, nói là muốn từ trong số bọn họ lựa chọn ra người mạnh nhất để kế thừa y bát của hắn. Kết quả tất cả các sư huynh đệ đó đều bị Cự Hổ giết chết ngay trước mắt sư phụ hắn. sư phụ của Cự Hổ lúc đó mới chân chính chỉ định Cự Hổ chính là một đời Hổ sát thủ mới, sau đó liền mỉm cười quy thiên. Cự Hổ lúc đầu kể với ta chuyện này, hắn khóc rống trào nước mắt. Ta còn chưa có bao giờ gặp qua một người nam nhân to lớn hùng tráng nào lại khóc được đến mức thương tâm như vậy.

Hắn nói cho ta biết, trên đời này, hắn hận nhất chính là sư phụ của hắn. Bởi vì bảy người sư huynh đệ kia của hắn quan hệ với hắn so với anh em ruột thịt còn muốn tốt hơn. Thế nhưng sư phụ hắn lại buộc hắn không thể không tự thân giết chết hết bọn họ!”.

Trần Chân nghe vậy không nhịn được cả giận nói: “Đây là cái dạng quy tắc ma quỷ gì đây? Bọn họ như vậy có còn là ngươi nữa hay không? Như thế nào mà đối với đệ tử của chính mình cũng nhẫn tâm như vậy? Coi sinh mạng của các đệ tử cũng chỉ là con kiến hôi như vậy? Bọn họ thu lấy nhiều đệ tử như vậy, mục đích chính là để cho bọn họ đến lúc chết chỉ thành toàn được một tên đệ tử duy nhất hay sao?”.

Tôn tiên sinh cũng thở dài mà nói: “Không nghĩ tới trên thế giới này còn có chế độ thu đồ đệ tàn khốc đến như vậy, xem ra vô luận chúng ta vì quốc gia này mà nỗ lực làm bao nhiêu việc, chúng ta xem ra cũng có một chút không cách nào can thiệp được vào những thứ hắc ám đó a. Hy vọng sau này khi ta một lần nữa lại được dẫn dắt quốc gia này, có thể hoàn toàn thanh trừ được những thứ hắc ám như thế!”.

“Thích nghi được với sinh tồn, mạnh ăn thịt yếu. Có lẽ là bởi vì đã kinh qua loại huấn luyện tàn khốc này, sát thủ mới có thể làm được đến mức lục thân không nhận. Đối với bất kể người vô tội nào, kể cả thân nhân của chính mình, đều có thể hạ thủ được!”. Tôn Đại Chu cũng thở dài nói.

Vương Chí Đạo nhưng lại nghĩ đến chế độ tuyển lựa của bộ đội đặc chủng cùng điệp viên đặc vụ ở hậu thế. Dạng tuyển lựa đó không phải cũng rất chú ý "thích nghi sinh tồn, mạnh ăn thịt yếu" hay sao? Huấn luyện đến cực hạn, thi kiểm tra tàn khốc, hơn một trăm ứng cử viên, từng người từng người bị đào thải, đến cuối cùng theo quy tắc chỉ có một hai người ưu tú nhất mới có thể vượt qua kiểm tra , gia nhập bộ đội đặc chủng hoặc là lực lượng điệp viên đặc vụ. Nếu so với huấn luyện sát thủ chỉ có điều khác nhau duy nhất chính là, những người bị đào thải kia không có bị người chiến thắng giết chết mà thôi. Bất quá Vương Chí Đạo lại còn biết ở hậu thế có tồn tại rất nhiều doanh trại huấn luyện sát thủ chuyên nghiệp càng tàn khốc hơn. Ví dụ như các trùm buôn lậu thuốc phiện ở Ca Luân Bỉ Á (Columbia) , siêu cấp hắc bang, trụ sở của các phần tử khủng bố cực đoạn, thậm chí còn có một số chính phủ quốc gia, để có thể bồi dưỡng ra một nhóm sát thủ chuyên nghiệp, bọn họ sẽ đi khắp nơi trên thế giới, tuyển một ít đám cô nhi vô gia cư, đem nhốt vào trong doanh trại huấn luyện, bắt buộc bọn họ chịu huấn luyện tàn khốc, sau khi có thực lực nhất định lại bắt buộc bọn họ phải tàn sát lẫn nhau. Cả ngàn cả vạn cô nhi đó đánh giết nhau đến khi chỉ còn lại một hai người mới có thể được dừng lại. Một hai người này sau khi xuất đạo chính là sát thủ xuất sắc nhất, chính thức lục thân không nhận, chỉ biết mù quáng phục tùng theo mệnh lệnh giết người của tổ chức, chính là một cỗ máy giết người không hề có ý nghĩ của bản thân mình.

Những sát thủ từ trong tử vong mà sống sót đó, thực lực thường thường đều là phi thường đáng sợ, chiêu thức của bọn họ thường là phi thường đơn giản, nhưng lại là phi thường hữu hiệu, chính là thủ đoạn giết người hữu hiệu nhất phải trải qua thiên chuy bách luyện mới có thể đề luyện ra được, đều là chân chính nhất kích tất sát. Nếu so với đại đa số võ thuật gia đều chỉ biết mấy chiêu thức hào nhoáng vô thực, thì chính là thuộc về hai cảnh giới khác nhau. Trên võ đài hoặc trong lúc luận bàn hữu hảo, các sát thủ đó có thể không phải là đối thủ của các võ thuật gia, nhưng là trong cuộc sống thật sự, bọn họ lại có thể dễ dàng giết chết mấy võ thuật gia kia.

Cái loại phương pháp huấn luyện sát thủ chuyên nghiệp này được kế thừa từ xưa truyền xuống, sau đó lại bị ứng dụng vào huấn luyện lên người đám quyền thủ trên hắc quyền võ đài ngầm. Huấn luyện tàn khốc vô tình cùng với cách đánh hắc quyền phải lấy việc giết chết địch nhân để chấm dứt chiến đấu, đã làm cho các quyền thủ hắc quyền đó cũng trở nên đáng sợ dị thường. Các võ thuật gia bình thường mà cùng chúng đối kháng, thường thường chỉ có một đường chết mà thôi.

Sát chiêu đơn giản hữu hiệu, đối với giết người không hề có chút do dự tính toán, bất cần sinh tử, tâm tính lục thân cũng không nhận, tất cả các tố chất đó cùng kết hợp vào một chỗ, đã chế tạo ra một nhóm những cỗ máy giết người xuất sắc nhất, đáng sợ nhất. Trừ khi là võ thuật gia chân chính đứng đầu, hoặc là bộ đội đặc chủng cùng điệp viên đặc vụ ưu tú nhất mới có đủ năng lực liều mạng cùng những sát thủ hay quyền thủ hắc quyền kia.

Còn đang mải suy tư, đột nhiên lại nghe thấy Tôn Đại Chu hỏi Chu Điệp: "Chu Điệp tiểu thư, tại sao sư phụ ngươi lại chỉ thu một mình ngươi làm đệ tử?".

Chu Điệp mờ mịt nói: "Ta cũng không biết. Ta đã từng hỏi qua sư phụ. Hắn đã nói đệ tử chỉ cần một người là đủ rồi. Nhưng là trong lòng ta rất rõ ràng, ta căn bản không phải là một đệ tử tốt!".

Vương Chí Đạo nghe vậy trong lòng chợt động, thầm nghĩ Long lão Đại kia tại sao lại đốt với Chu Điệp tốt như vậy chứ? Nếu như hắn lấy quy tắc sát thủ đến huấn luyện đệ tử mà nói, xét tâm tính cùng tính cách của Chu Điệp, đã sớm bị đào thải rồi mới đúng. Tại sao Long lão Đại lại khăng khăng đem Chu Điệp giữ lại như vậy? Chẳng lẽ chu Điệp cùng hắn có cái dạng quan hệ gì đặc biệt hay sao?

Lại nghe Trần Chân nói: "Vươgn sư đệ, dựa theo lời nói của ngươi, tên thợ đầu máy kia hẳn là một người của Long lão Đại . Hoặc là một trong số Thiên diện Báo , nên mới có thể giấu diếm được qua hai tròng mắt chúng ta.

Nếu như mà đúng thật là như vậy, bên người Tâm Vũ tiền bối sẽ không chỉ có một địch nhân là Long lão Đại, mà là còn nhiều địch nhân nữa, tình cảnh phi thường nguy hiểm, chúng ta phải mau nghĩ một biện pháp ứng phó".

Vương Chí Đạo nói: "Ta nghĩ, Long lão Đại có thể là nghĩ muốn giải quyết bớt các vệ sĩ bên người Tôn tiên sinh, như vậy khi đến giết Tôn tiên sinh sẽ dễ dàng hơn một chút. Ngũ sư huynh, ta và huynh mau đi đến chỗ Tâm Vũ tiền bối, nói không chừng sẽ có cơ hội đem tất cả đám sát thủ đang ẩn dấu giải quyết hết. Tôn

huynh, ngươi đi cứu tỉnh Lương thị huynh đệ, tiếp tục ở lại bên người Tôn tiên sinh bảo vệ tiên sinh. Còn về phần Chu Điệp, ngươi…"

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, lại nói với Chu Điệp: "Chu Điệp, ngươi không muốn giết người. Vậy nếu cho ngươi làm bảo vệ người, hẳn là sẽ khôgn có vấn đề gì chứ?".

Chu Điệp hỏi lại: "Ngươi muốn ta bảo vệ Tôn tiên sinh, ngươi lại tin tưởng ta hay sao?".

"Ta nguyện ý tin tưởng ngươi lần này. Chu Điệp, đây chính là cơ hội tốt cho ngươi lập công chuộc tội, cũng là cơ hội để lấy lại được tín nhiệm từ chúng ta. Nếu như ngươi còn muốn coi chúng ta đây là bằng hữu, cùng muốn tự do của ngươi, như vậy đừng làm cho chúng ta thất vọng!".

chu Điệp ánh mắt có chút cảm động, sau đó rất kiên định gật đầu, đối Vương Chí Đạo rất chân thành nói: "Ngươi yên tâm, ta biết đáng làm cái gì, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng đâu!".

Vương Chí Đạo nhìn nàng cười cười một chút, sau đó gọi Trần Chân cùng nhau rời đi. Khi đi qua chỗ Lương thị huynh đệ, Vương Chí Đạo lại lục lọi trên người Lương Hải, lấy cây súng pạc-hoọc của hắn ra, kiểm tra lại một chút, phát hiện ra đạn vẫn còn đầy, liền quay sang Trần Chân nói: "Chúng ta đi thôi, có súng trong tay, mặc kệ đám sát thủ kia có lợi hại thế nào, cũng chỉ có một đường chết mà thôi".

Trần Chân lại hỏi: "Cây súng lục ổ quay của ngươi đã đánh mất rồi sao?".

"Đúng vậy. Khi cùng Cự Hổ đánh nhau đã để văng xuống khỏi xe lửa mất rồi, còn không có cơ hội tìm lại, chi có thể mượn tạm cây súng này dùng một chút!2.

Trần Chân lại hỏi: "Ngươi thật sự để cho Chu Điệp ở lại bên người Tôn tiên sinh hay sao. Ngươi tại sao lại tin tưởng chắc chắn rằng nàng sẽ không giết Tôn tiên sinh nữa?".

"Bằng trực giác. Trực giác của ta nói cho ta biết, sau khi Chu Điệp bị chúng ta vạch trần thân phận, tuyệt đối sẽ khôgn thể lại tàn nhẫn quyết tâm giết người nữa. Bởi vì nàng càng khát vọng cùng chúng ta hữu nghị cùng thông cảm!".

"Trực giác?". Trần Chân đưa mắt liếc nhìn Vương Chí Đạo một cái , nói: "Ta còn tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới có trực giác?".

Vương Chí Đạo cười cười nói: "Trực giác của phụ nữ chỉ là kết quả của việc nghi thần sợ quỷ, phần lớn chỉ biết dùng để hoài nghi về phương diện chung tình của nam nhân của bản thân mình mà thôi, tám chín phần mười sẽ không chuẩn xác. Mà trực giác của nam nhân chính là từ kinh nghiệm trong ma luyện cùng chiến đấu mà thu được, rất ít có sai lầm!".

Trần Chân nghe vậy cười nói: "Ngươi khi nói thường thường là những câu ít nghe thấy, làm cho người khác luôn cảm thấy bất ngờ, nhưng là khi nghe rồi lại cảm giác được rất có đạo lý, lại càng mới mẻ!".

Vừa mới đi ra khỏi toa xe này, đột nhiên xe lửa vang lên một tiếng còi "ô ô", sau đó chậm chạp vận động khởi hành lên.

Trần Chân sắc mặt đột biến, vội nói: "Tâm Vũ tiền bối chỉ sợ đã xảy ra chuyện rồi. Hắn biết ta cùng Tâm Lan xuống khỏi xe lửa đi tìm ngươi, còn chưa có biết được tin tức chúng ta đã trở về, hắn vô luận như thế nào cũng không thể để cho xe lửa khởi hành được".

"Nếu là như thế này mà nói, chỉ sợ là Long lão Đại đã hạ lệnh toàn lực công kích rồi. Dù sao Tâm Võ tiền bối chính là người mạnh nhất trong số chúng ta, Long lão Đại lại còn nghĩ lầm rằng ta và huynh đều đã xuống khỏi xe lửa rồi, nên sẽ không có băn khoăn gì nữa. Chúng ta phải cẩn thận đó!".

Vương Chí Đạo nắm chặt lấy cây súng pạc-hoọc, khi đi tới trước một toa xe khác, lại thấy có hai người hành khách đang cắm đầu cắm cổ đi tới. Hai người hành khách này khi nhìn thấy Trần Chân cùng Vương Chí Đạo, trên mặt đều hết sức kinh ngạc, tay phải cùng theo bản năng đưa ngay lên hông.

Vương Chí Đạo thấy thế, quyết đoán nổ súng ngay.

"Đoàng đoàng" hai tiếng súng vang, hai người hành khách kia ngửa mặt lên trời ngã vật ra trên sàn xe lửa, trên mi tâm đã bị xuyên thủng thành một lỗ máu. Mà bên áo của bọn hắn cũng nổi lên một khúc đô vật, chính là lộ ra nòng súng ngắn.

Hành khách trong toa xe thấy Vương Chí Đạo bất ngờ nổ súng giết người, mọi người đều sợ đến nỗi la hoảng ầm lên, có mấy người còn bỏ chỗ ngồi lao đầu toan chạy trốn, tất cả hỗn loạn như ong vỡ tổ.

Vương Chí Đạo lớn tiếng quát to: "Câm miệng hết tất cả cho ta, ngồi im xuống chỗ của mình, cúi đầu xuống, người nào lộn xộn ta bắn chết ngay!".

Nói xong liền "đoàng" một phát, chĩa súng lên trời bắn một phát.

Tất cả đám hành khách kia đều lập tức im ắng xuống ngay, ngồi hết về chỗ ngồi của mình, cũng nghiêm chỉnh cúi thấp đầu xuống. Vương Chí Đạo ánh mắt nhanh giống như điện hướng đám hành khách kia quét qua một lần, lập tức đã phát hiện ra được một hành khách không thích hợp lắm, lập tức không hề khách khí một phát súng bắn ra, đem tên hành khách kia bắn chết luôn.

Trần Chân thấy thế không khỏi lấy làm kinh hãi, vội nói: "Vương sư đệ, ngươi làm gì? Như thế nào có thể nổ súng giết người như thế, vạn nhất giết nhầm rồi ngươi làm sao bây giờ?".

"Khôgn thể!". Vương Chí Đạo đối Trần Chân nói: "Ta có thể nhìn ra được sát khí trong ánh mắt hắn. Con người mỗi khi đến lúc muốn giết người, trong mắt đều không tự chủ được mà đều lóe ra sát khí, ngay cả sát thủ ưu tú cũng không là ngoại lệ, bởi vì điều này là bản năng không thể che dấu. Ta đã từng chịu qua huấn luyện về phương diện này, nên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, bọn họ không thể gạt được ta!".

Trần Chân nghi hoặc nói: "Ngươi ở đâu mà tiếp nhận cái dạng huấn luyện này? Tại sao ta chưa từng có nghe nói qua có loại phương pháp huấn luyện quan sát sát khí này?".

"Loại sự tình này nói ra thì rất dài, ta sau này sẽ nói lại cho huynh nghe. Bây giờ chúng ta hay là mau đi tiếp thôi, nơi này đã không còn sát thủ nào nữa rồi!". Vương Chí Đạo vừa nói vừa tiếp tục hướng toa xe phía trước chạy đến.

Tiếng súng ở toa xe này không ngờ đã kinh động đến hành khách ở toa xe phía trước, cho nên khi vương Chí Đạo cùng Trần Chân đi tới trước cửa toa xe kia, nơi ấy đã thành một đám hỗn loạn.

Vương Chí Đạo ánh mắt lạnh lùng quan sát khắp các hành khách hỗn loạn bất an kia, một khi phát hiện khôgn thích hợp liền lập tức nổ súng , chỉ chốc lát sau, đã lại có bốn người bị hắn bắn chết, trong đó không ngờ còn có một phụ nữ bụng bầu rất to.

Trần Chân bị hành động của Vương Chí đạo làm cho sợ chết khiếp, vốn lúc trước đã tin lời hắn nói, bây giờ lại trở nên bán tín bán nghi. Chỉ có điều khi hắn đi tới trước thân thể người phụ nữ mang bầu bị Vương Chí Đạo bắn chết kia, vừa kiểm tra lập tức phát hiện người phụ nữ bụng bầu này đúng là một nam nhân giả trang. Bộ ngực cao cùng cái bụng bầu đều là giả, hơn nữa trong cái bụng bầu lại còn ẩn dấu một cây súng pạc-hoọc. Lần này Trần Chân đối với Vương Chí Đạo đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục rồi.

Vương Chí Đạo cầm lấy cây súng pạc-hoọc Trần Chân vừa lấy từ trong cái bụng giả của nam nhân giả nữ kia, cau mày nói: "Nếu mỗi cái toa xe đều có ẩn dấu ba bốn tên sát thủ như thế này, như vậy cũng phải tốn chút công phu đó. Được rồi, Ngũ sư huynh, huynh một chút dùng súng cũng khôgn biết hay sao?".

Trần Chân cười khổ nói: "Ta chưa từng bao giờ bắn súng , cũng không biết có thể bắn cho chuẩn được hay không!".

"Nếu đã thế thì như vậy đi, ta cứ lần lượt từng toa từng toa tiến về phía trước, dọn dẹp sạch sẽ đám sát thủ đang ẩn nấp. Huynh leo lên nóc xe lửa chạy đi, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn một chút. Khi tới đầu xe lửa rồi huynh sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh. Chỉ có điều nếu như Tâm Vũ tiền bối đã ngộ hại, ta hy vọng huynh tốt nhất không nên xúc động, tốt nhất nên ẩn nấp lại, đợi được ta đến mới cùng động thủ. Nếu không như thế, có khả năng cả hai người chúng ta đều xong đời!".

Trần Chân gật đầu nói: "Được rồi, xem ra tính toán của ngươi không hề có chút sơ hở, liệu sự quả có chút như thần, ta nghe theo ngươi!".

Đợi đến sau khi Trần Chân từ cửa sổ leo lên trên nóc xe lửa, Vương Chí Đạo liền tiếp tục hướng về toa xe phía trước đi tới.

Khi đi đến trước thùng xe này, nhưng lại bất ngờ phát hiện thùng xe này rất yên ổn

102. Chương 107 Hai Đánh Một

Yên ổn lại không phải là đại biểu rằng ở toa xe này không có người nào, trên thực tế, một toa xe này vẫn đang là kín người hết chỗ, nhưng là hành khách tất cả mọi người đều im lặng đến một tiếng thở lớn cũng không nghe thấy, nếu không nhìn thấy người, còn tưởng rằng một toa xe này là trống không.[COLOR=#DFEBFA]

Ngoại trừ ra một số ít hành khách hành động bất tiện như đám người già trẻ con hay người tàn tật lui vào ngồi ở hai bên ghế trong khoang xe lửa, đại bộ phận hành khách lại không ngồi ở chỗ của bản thân mình, mà là đứng chen chúc ở chính giữa lối đi, túm năm tụm ba chen vai nhau mà đứng, đem lối đi thông từ đầu đến cuối toa xe giữa hai hàng ghế chặn kín lại. Bọn họ phần lớn là đang cúi đầu, hai tay lại đưa lên đặt ở sau đầu, thân thể có chút run rẩy không ngừng, rất rõ ràng là toa xe này đã bị sát thủ uy hiếp rồi.

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, dưới loại tình huống này, trừ phi hắn trèo lên trên nóc xe lửa, hoặc là từ hai bên dãy ghế ngồi chui qua mấy cái khe hở gầm ghế mà bò qua, còn là thật đúng là không có cách nào có thể đẩy đám người chen chúc đứng bịt kín hết lối đi để mà tiến về phía trước.

Sát thủ ở trong toa xe lửa này, chắc là thấy được bản thân mình biểu hiện kinh người ở hai toa xe phía sau, tự biết là không phải đối thủ, mới nghĩ ra một biện pháp như vậy để ngăn cản chính mình đây.

"Vương Chí Đạo!" Lại nghe được một thanh âm này vang lên từ phía sau đám hành khách kia: "Ta biết ngươi tay súng như thần, đạn ra không trượt, nhưng là ngươi có thể xuyên qua nhiều hành khách vô tội như vậy để bắn trúng được ta hay sao?"

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Ngươi nếu biết bọn họ là người vô tội, tại sao lại còn dùng loại thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi này để đối đãi bọn họ? Có khí phách ngươi thả mọi người ra, cùng ta quang minh chính đại đánh một trận!"

Lại nghe thanh âm kia cười to lên nói: "Bởi vì ta chính là người xấu, ngươi không phải là người tốt sao? Hơn nữa ta thừa nhận ta đây không lợi hại bằng ngươi. Cho nên ta chỉ dùng thật tốt thủ đoạn hèn hạ này đến đối phó ngươi đó. Như ngươi như vậy tự cho mình là người tốt, vậy hẳn là sẽ không làm thương tổn đám hành khách vô tội này chứ? Cho nên ngươi phải tuân theo lời ta, hoặc là ngươi nổ súng giết chết những hành khách vô tội này, hoặc là sẽ vứt bỏ súng trong tay ngươi, nếu không ta sẽ nổ súng giết bọn họ. Tay súng của ta mặc dù không được đến như ngươi đạn ra không trượt, nhưng là ở cái khoảng cách vụn vặt thế này, vẫn là có thể bắn được bách phát bách trúng!"

Vương Chí Đạo trước hết ở trong lòng thầm mắng lên một câu, sau đó cười nói: "Rất xin lỗi, ta không phải như ngươi tưởng tượng ra rằng ta tự cho mình là người tốt, ta cũng không có ý định làm người tốt. Cho nên mấy cái loại uy hiếp này của ngươi đối với ta căn bản là không có tác dụng. Ta với những người này cũng không hề có quen biết nhận thức gì, tại sao sẽ phải vì bọn họ mà vứt bỏ súng trong tay? Ngươi đừng uổng phí tâm cơ nữa, muốn giết người thì giết đi, dù sao sau khi ngươi đem bọn họ giết sạch, ta vẫn còn có thể giết ngươi để báo thù cho bọn họ!"

Lại nghe thanh âm kia thở dài nói: "Xem ra ngươi thực sự không phải là một người bình thường, khó trách các đệ tử của ta đều không phải là đối thủ của ngươi, bọn hắn gặp ngươi, bọn hắn đúng là bất hạnh rồi! Chỉ có điều là như vậy cũng tốt. Ngươi xem như đã giúp ta đào thải đi một nhóm đệ tử rác rưởi, hôm nay đối một trận trên xe lửa, xem như là ta cho bọn hắn một cái khảo nghiệm cuối cùng đi, ta chỉ cần có một đệ tử sống sót được là đủ rồi. Còn nếu như mà bọn hắn đã chết hết rồi, chứng minh là bọn hắn không người nào có thể kế thừa được y bát của ta, ta sẽ có thể đi nơi khác tìm kiếm truyền nhân."[COLOR=#DFEBFA]

Các đệ tử? Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi là ở trong Ngũ hình sát thủ một đời trước sao? Là người nào, hãy xưng tên ra!"

"Nói cho ngươi cũng không có sao cả, ta chính là Ẩn hình Báo, tất cả những người ở hai toa xe trước bị ngươi xử bắn đó, toàn bộ đều là đệ tử của ta." Thanh âm kia lại hồi đáp lại.

"Nguyên lai là Báo của một đời trước? Khó trách lại gọi là Ẩn hình Báo. Dạy dỗ ra nhiều đệ tử rác rưởi như vậy, có lẽ ngươi cũng cảm thấy xấu hổ khi gặp người khác, nên mới làm cho bản thân mình luôn ẩn nấp đi phải không?

Thanh âm kia lại không có chút tức giận nào, cười nói: "Vương Chí Đạo, ta biết miệng lưỡi của ngươi cũng rất lợi hại. Chỉ có điều là ngươi đừng có mơ tưởng đem ta kích động ra được. Ta gọi là Ẩn hình Báo, là bởi vì sẽ vĩnh viễn không có ai nhìn được ra chân diện mục của ta, nói ngay cả Long lão Đại kia cũng không biết được ta rốt cuộc là ai, cho nên ta mới sống được lâu nhất. Ngươi là không có cách nào đem ta từ trong đám hành khách này phân biệt ra được đâu!"

"Vậy thì ngươi là ý định cứ như vậy mà trốn tránh ở phía sau bọn họ không chịu ra gặp người khác hay sao? Ngươi có thể trốn tránh được bao lâu? Vương Chí Đạo lại hỏi.

Ẩn hình Báo cười to nói: "Ngươi vĩnh viễn không có khả năng thấy được đến ta, hơn nữa ta cũng sẽ không đi ra tìm ngươi tính toán sát đồ chi cừu, bởi vì mục tiêu của ta căn bản không phải là ngươi, mà là họ Tôn kia. Vương Chí Đạo, nghe nói ngươi là người rất thông minh, chung quy có thể thần kỳ chế thắng. Vậy ta cho ngươi một bài toán khó, ta bây giờ sẽ sẽ xua động tất cả đám hành khách này chạy đi giết họ Tôn, ta đây muốn nhìn xem ngươi làm như thế nào hóa giải được đây?"

Ẩn hình Báo vừa nói, đột nhiên quát to: "Đến phía trước, toàn bộ hướng phía trước chạy thật nhanh cho ta, chạy mau, nếu ai không chịu chạy đi ta lập tức nổ súng bắn chết! Lập tức chạy mau cho ta!"

"Đoàng đoàng" hai tiếng, chính là Ẩn hình Báo trốn ở phía sau đám hành khách kia đã nổ hai phát súng.

Lần này, đám hành khách kia đã nổi lên hoảng loạn giống như là ong vỡ tổ. Phía sau loạn động trước, phía sau đẩy phía trước. Sau đó đến phía trước cũng đẩy nhau, hơn một trăm hành khách giống như cuộn sóng trào bắt đầu tiến lên phía trước, Ẩn hình Báo ở phía sau lại nổ thêm một phát súng nữa, đám ngươi di động về phía trước tốc độ lại nhanh hơn, liền đã thành như là thủy triều hướng Vương Chí Đạo xô tới.

Vương Chí Đạo thấy thế biến sắc, đối mặt với đám hành khách đang điên cuồng chạy vọt tới, vừa là không thể nổ súng, lại vừa không thể ngăn cản được bọn họ. Nhưng nếu cứ đứng lại ở chỗ này, nhất định sẽ bị bọn họ đạp ngã, hoặc là loạn chân dẫm chết. Trong lúc cấp bách lại kịp sinh ý nghĩ, hắn nhanh chóng hướng dãy ghế ngồi bên cạnh nhảy vọt lên.

"Đoàng" một tiếng súng lại vang lên, một viên đạn thừa dịp lúc này nhằm hắn bắn đến. Hiển nhiên là Ẩn hình Báo thấy Vương Chí Đạo phơi bày thân hình của chính mình, nhân cơ hội mà nhằm hắn nã một phát súng. May là Ẩn hình Báo tay súng không quá chuẩn xác, chỉ là bắn sạt qua bên hông Vương Chí Đạo, mặc dù không có trực tiếp bắn trúng, nhưng cũng làm sạt đi một mảng da, cảm thấy có chút đau rát.

Vương Chí Đạo trong lòng lấy làm kinh hãi, đem nòng súng cùng ánh mắt đồng thời nhìn lại, đã thấy bên dưới các hành khách đều cúi thấp đầu điên cuồng xông về phía trước, căn bản là không thể nhận ra mới vừa rồi một phát súng là ai đã bắn ra.

Đứng ở trên một chiếc ghế ngồi này, trở thành mục tiêu rất rõ ràng, chỉ cần Ẩn hình Báo lại bắn một phát súng nữa chính mình sẽ mất mạng, chỉ là Ẩn hình Báo cũng đồng dạng không thể ẩn nấp được. Vương Chí Đạo tập trung tinh thần đến cao độ, ngồi xổm lên trên ghế ngồi quan sát đám hành khách kia, hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc phản ứng cùng tốc độ nổ súng của chính bản thân mình nhất định nhanh hơn so với Ẩn hình Báo. Chỉ cần Ẩn hình Báo không chịu nổi mà lại hướng mình nổ súng, Vương Chí Đạo có nắm chắc sẽ đoạt trước mà nổ súng đem hắn bắn gục.

Đáng tiếc chính là, đám những hành khách này bị Ẩn hình Báo uy hiếp đến mức rất chịu nghe lời, mỗi người đều cúi đầu xông bừa về phía trước, hơn nữa Ẩn hình Báo kia thuật ngụy trang cùng sự nhẫn nại thật sự là rất tốt, giấu diếm được không có lấy nửa điểm sơ hở. Vương Chí Đạo quan sát một lúc cũng không nhận ra được rốt cuộc người nào mới là Ẩn hình báo.

Đám những hành khách này rất nhanh đã chạy ra khỏi được toa xe này, đã chạy đến được toa xe ở phía sau rồi.

Vương Chí Đạo thấy thế trong lòng không khỏi lại lấy làm kinh hãi, thầm nghĩ nếu để Ẩn hình Báo xen lẫn trong đám những hành khách kia, xông được đến toa xe của Tôn tiên sinh, vạn nhất dẫn tới Tôn tiên sinh đi ra ngoài nhìn xem, nói không chừng có khả năng để cho Ẩn hình Báo xuất kỳ bất ý ám sát đắc thủ.

Vừa nghĩ như vậy, Vương Chí Đạo vội vàng khom người chạy trên những hàng ghế ngồi, rất nhanh đã vọt được tới phía trước đám hành khách đang xô đẩy nhau xông đi kia. Hắn đối đám hành khách ra sức rống lên: "Mau dừng lại hết cho ta, không được chạy tiếp nữa, nếu không ta nổ súng giết các ngươi! Có nghe hay không, dừng lại cho ta!"

"Đoàng" một tiếng, Vương Chí Đạo nổ một phát súng, chỉ có điều là không nhằm vào bất kỳ người nào, chỉ là nổ phát súng này nhằm vào phía dưới chân ngay trước mặt hành khách đang chạy đầu tiên.

Sàn dưới chân đột nhiên bị bắn xuyên thủng thành một cái lỗ, khiến cho người hành khách đầu tiên đang cắm đầu chạy đi này không tự chủ được mà ngừng lại. Kết quả là tai nạn có thể dự tính được, hắn vừa ngừng lại, người ở phía sau hắn lại không có dừng lại, kết quả hắn bị phía sau xô ngã xuống trên sàn toa xe, thoáng cái đã trở thành chướng ngại vật. Đầu tiên là làm cho một vài hành khách phía sau vấp lên mà té ngã xuống, sau đó lại thành hiệu ứng lan tỏa như mễ nặc cốt bài (domino), cả một đống lớn các hành khách không thể hãm lại xu thế cũng đều ngã dúi dụi lên nhau thành một đoàn.

Vương Chí Đạo thừa dịp cơ hội này cẩn thận quan sát khắp các hành khách kia, nhưng làm hắn thất vọng chính là rốt cuộc một Ẩn hình Báo kia cũng không biết là có thực sự chen lấn trong đám hành khách này không nữa, ở dưới tình huống hỗn loạn như thế này mà cũng không lộ ra một điểm sơ hở nào, Vương Chí Đạo vẫn không có cách nào đem hắn phân biệt ra được.

"Trời ơi, mọi người đang làm cái gì đây?"

Thanh âm của Ô Tâm Lan đột nhiên vang lên, chính là nàng nghe được thanh âm ồn ào náo động, không kìm được lòng hiếu kỳ liền chạy đến xem.

Chứng kiến nhiều người như vậy ngã đè lên nhau thành một đoàn, Ô Tâm Lan cảm thấy kỳ quái không thôi, vừa ngẩng đầu lên, lại thấy được ngay Vương Chí Đạo đang bò lom khom trên ghế ngồi, vội vàng gọi to với hắn: Vương Chí Đạo, ngươi đang bò trên thành ghế đó làm gì? Sát thủ đã giải quyết được rồi sao? Bọn họ là làm cái gì đây?"

Vương Chí Đạo nhìn thấy chỉ có một mình Ô Tâm Lan đứng ở đằng kia, trong lòng chợt động, lập tức vừa nhìn chằm chằm vào các hành khách kia, lại vừa lớn tiếng hô lên với Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, ngươi như thế nào lại cùng Tôn tiên sinh chạy đến đây thế? Nhanh nhanh đưa Tôn tiên sinh trở lại khoang xe đi, có sát thủ xen lẫn trong đám người này đó, nhanh lên một chút đi!"

Ô Tâm Lan nghe vậy không hiểu kỳ diệu, quay về phía sau nhìn một chút, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng Tôn tiên sinh đâu cả.

Trong một nháy mắt điện quang hỏa thạch này, Vương Chí Đạo vừa kịp chứng kiến một lão thái thái ngay vào lúc hắn hô tên Tôn tiên sinh, thân thể không tự chủ được mà nổi lên biến hóa, đầu tiên là hơi quay đầu đưa mắt nhìn về phía hắn một cái, sau đó một tay theo bản năng thọc vào bên trong áo.

Vương Chí Đạo thấy thế, quyết đoán nhằm ngay vào lão thái thái kia nổ một phát súng.

"Đoàng" một tiếng nổ, đạn xuyên qua ngay đầu, một lão thái thái kia ngửa mặt lên trời ngã đè lên người lên một thanh niên đứng phía sau mặt đang trắng bệch ra vì sợ hãi, vừa lúc tay phải lão thái thái từ trong áo tuột ra, trong tay còn nắm một cây súng lục.

Vương Chí Đạo thở phào một hơi, không để ý đến đám hành khách còn đang càng rối loạn lên, quay lại đối Ô Tâm Lan còn đang đứng ngẩn ngươi quát lên: "Ô sư tỷ, ngươi chạy ra đây làm gì? Lập tức trở lại chỗ Tôn tiên sinh cho ta. Mặc kệ nghe được động tĩnh gì cũng không được trở ra nữa! Có nghe hay không, còn không mau trở về đi!"

Ô Tâm Lan phục hồi tinh thần lại, vội vàng đối Vương Chí Đạo gật đầu, xoay người chạy vội trở về.

Lại cẩn thận quan sát thêm một chút đám hành khách kia, sau khi khẳng định được không có khả năng còn có sát thủ ẩn náu trong đó nữa, Vương Chí Đạo từ trên ghế ngồi nhảy xuống, tiếp tục hướng đầu xe lửa chạy đi.

Dường như ngoại trừ ra Ẩn hình Báo cùng các đệ tử của hắn, không còn có sát thủ nào khác ẩn nấp trà trộn trong các hành khách nữa. Vương Chí Đạo liên tiếp đi qua hơn mười toa xe nữa, cũng không có gặp

thêm một sát thủ nào cả.

Rất nhanh hắn đã tiếp cận được toa đầu xe lửa. Tiếng đánh nhau kịch liệt đang từ hai nơi truyền đến, một nơi chính là ở toa xe đầu máy phía trước, một nơi nhưng lại là trên nóc xe lửa truyền xuống.

Cả hai nơi đều đang đánh nhau dữ dội, như thế chứng tỏ rằng Đỗ Tâm Vũ vẫn còn sống khỏe, cũng không có bị bọn người Long lão Đại ám toán bỏ mạng. Vương Chí Đạo thở phào một hơi, để tâm lắng nghe phân biệt một chút. Trên nóc xe lửa tiếng đánh nhau ác liệt dị thường, liên tiếp liên tiếp những âm thanh phá không, tấn công cho đối phương liên tục bại lui, Vương Chí Đạo khẳng định được phía trên chính là Trần Chân đang cùng địch nhân đánh nhau. Quyền cước có thể đánh ra âm thanh phá không giống như đạn nổ đúng thực sự là phong cách của Trần Chân, xem tình huống tựa hồ là hắn đang chiếm thượng phong, không cần mình phải đến hỗ trợ. Vì vậy Vương Chí Đạo liền hướng toa đầu máy xe lửa xông đến.

Toa đầu máy xe lửa đã bị phá hư thành bộ dáng không ra hình thù gì nữa, ngoại trừ trên vách lúc trước bị Cự Hổ húc rách toác ra thành một cái lỗ hổng thật lớn cùng cửa sổ đã nát bấy, bây giờ ngay cả cánh cửa đi cũng đã bị đụng méo mó biến hình. Vương Chí Đạo nhìn qua chỗ vỡ trên cánh cửa vốn đã vặn vẹo không còn ra hình dạng gì, thấy được ở bên trong có ba người đang đánh nhau.

Một người chính là Đỗ Tâm Vũ, hắn đang ở vào thế lấy một địch hai, đối kháng với hắn chính là Long lão Đại vốn ngụy trang thành trưởng đoàn tàu, cùng một người khác mặc trang phục nhân viên xe lửa. Lò than trong đầu máy vẫn đang đốt, chỉ có điều vì không có người nào cho thêm than vào bên trong, lửa đã trở nên tàn lụi đi rất nhiều, xe lửa tốc độ cũng bắt đầu chậm dần chậm dần lại.

Đỗ Tâm Vũ tình huống thoạt nhìn rất không tốt, bên hông hắn bị một thanh chủy thủ cắm vào, ngập đến tận chuôi, máu tươi không ngừng chảy ra, hiển nhiên là đã bị xuất kỳ bất ý ám toán. Long lão Đại thân thủ phi thường cao minh, hai tay làm thành Long trảo hình, trên dưới tung bay, múa lên thành một màn trảo ảnh mờ ảo, tốc độ nhanh đến kinh người. Mà người đóng giả nhân viên trên xe lửa kia thoạt nhìn hẳn là sư phụ của Hồng Thừa Kim, hắn đang sử dụng quyền pháp chính là Hồng Thừa Kim Ám Hạc quyền, thần kinh bát đạn thuật cùng mỏ hạc trác song trọng kết hợp công kích thuật. Chỗ bất đồng so với Hồng Thừa Kim chính là, hắn càng thiên về dùng mỏ hạc trác, tay phải hợp lại như mỏ chim hạc, trác kích tốc độ nhanh đến kinh người, hơn nữa vị trí công kích từng chiêu từng thức không rời bộ vị bị thương của Đỗ Tâm Vũ, xem ra là ý định quyền đem chủy thủ cắm ở bên hông Đỗ Tâm Vũ mổ văng ra, làm cho Đỗ Tâm Vũ bị chảy máu quá nhiều mà phải chết.

Long lão Đại này cùng với Hạc kia phối hợp phi thường ăn ý, mỗi khi Đỗ Tâm Vũ đối Hạc phát động phản công, hắn liền hướng Đỗ Tâm Vũ gia tăng công kích, khiến cho Đỗ Tâm Vũ không thể không buông tha cho Hạc, biến thành phòng ngự Long lão Đại. Cũng may là trong đầu xe lửa này không gian không lớn, Đỗ Tâm Vũ che ở ngay trước lối đi, khiến cho Long lão Đại cùng Hạc không thể một trước một sau hay là một phải một trái đối hắn giáp công. Nhưng là Đỗ Tâm Vũ cũng rất khó đem hai người kia đánh ngã, hơn nữa trên thắt lưng Đỗ Tâm Vũ đang bị chủy thủ cắm vào, vị trí rất mấu chốt, chân chỉ cần phát động trên diện rộng một chút sẽ làm máu tươi phun trào ra, khiến cho Đỗ Tâm Vũ không thể tự nhiên sử dụng tuyệt kỹ "thần cước" đắc ý nhất của bản thân mình, chỉ có thể dùng hai tay đối kháng cùng Long lão Đại và Hạc. Thời gian lâu thêm một chút, Đỗ Tâm Vũ bắt đầu lâm vào thế hạ phong, dần dần không cầm cự được nữa.

May là ở phía sau đột nhiên "đoàng" một tiếng, một viên đạn bay tới, đã bắn xuyên mi tâm Hạc!

Vương Chí Đạo quát: "Long lão Đại, đã kết thúc rồi, không muốn chưởng thì mau dừng tay lại cho ta!"

Hạc đột nhiên bị đạn từ đâu bay tới bắn gục, làm cho Long lão Đại thất kinh, bản năng lui một bước về phía sau, đình chỉ công kích, ánh mắt lấp loáng nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo.

Đỗ Tâm Vũ bên hông bị chủy thủ đâm vào, vừa lại cùng Long lão Đại cùng Hạc ác đấu đã một lúc lâu, thân thể sớm đã đến cực hạn, tất cả đều chỉ còn là nhờ ở ý chí tận lực chống đỡ mới chưa ngã xuống, nhìn thấy Vương Chí Đạo mang súng xuất hiện, biết rằng đã thu được toàn thắng, khẩu khí buông lỏng, ý thức thư giãn, lập tức ngã vật xuống.

Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, theo bản năng vội tiến lên đỡ lấy Đỗ Tâm Vũ, lúc này Long lão Đại lại giống như chim bay phi thân vọt tới, một cước nhằm đá lên cổ tay Vương Chí Đạo, đem cây súng pạc-hoọc trong tay Vương Chí Đạo đá bay đi, thế nào lại vừa vặn bay vào trong lò lửa ở đầu máy.

Long lão Đại tay phải biến thành Long trảo hình, hướng trên mặt Vương Chí Đạo chộp tới, hai đầu ngón tay lợi hại nhằm ngay vào hai tròng mắt Vương Chí Đạo.[COLOR=#DFEBFA]

Trong lòng thấy cả kinh, Vương Chí Đạo vẫn đang đỡ lấy Đỗ Tâm Vũ, chân trái nhưng lại bắn vụt về trước, mũi chân như trùy, thẳng đến bộ vị cổ họng Long lão Đại, làm cho Long lão Đại không thể không buông tha đòn công kích đang nhằm vào hai tròng mắt Vương Chí Đạo, thu trảo lùi về phía sau.

"Không tệ hả, phản ứng đúng là rất nhanh!" Long lão Đại âm âm cười, nói: "Đáng tiếc ngươi đã không còn súng trong tay, Đỗ Tâm Vũ lại vừa ngã xuống. Chỉ bằng một mình ngươi, có thể là đối thủ của ta sao?"

Vương Chí Đạo đem Đỗ Tâm Vũ chậm rãi đặt xuống trên sàn xe lửa, đối Long lão Đại lờ mờ nói: "Ngươi phải nói rằng, chỉ bằng một mình ngươi, có thể là đối thủ của chúng ta hay sao? Ngươi không phải đang tưởng rằng đối thủ của ngươi chỉ còn lại một mình ta đấy chứ?"

Vừa nói dứt lời, chỉ nghe "rầm" một tiếng, một bóng người từ trên nóc xe lửa đã ngã văng xuống phía trước ngay trên đường ray xe lửa, lập tức bị xe lửa cán qua tan xương nát thịt.

Vương Chí Đạo ánh mắt sắc bén, mặc dù chỉ thoáng một cái, nhưng hắn vẫn kịp nhận ra người vừa ngã xuống kia đúng là người thợ đầu máy lúc đầu mà ngay cả Cự Hổ cũng bị lừa gạt.

Bóng người lại chợt lóe lên, chính là Trần Chân từ cửa sổ lộn người chui vào, cùng Vương Chí Đạo sóng vai đứng chung một chỗ.

Vương Chí Đạo đối Long lão Đại cười nói: "Bây giờ chúng ta đây chính là hai người đánh với một mình ngươi đó. Long lão Đại, ngươi vậy thì có muốn đánh tiếp nữa hay không đây?"

103. Chương 108 Song Trọng Nhân Cách (phần 1)

Long lão Đại rất lấy làm kinh ngạc, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Trần Chân, giọng tỏ vẻ khó tin, nói: "Có biết mới vừa rồi bị ngươi đánh ngã là ai hay không? Hắn gọi là Vương Xà, nếu luận võ công, trong một đời Ngũ hình sát thủ này của chúng ta, hắn xem như chỉ chịu ở dưới Quỷ Hổ. Ngươi thế mà lại có thể đem hắn đánh bại, chẳng những trên người không hề tổn thương, lại còn mặt không đỏ, thở không gấp? Ngươi là ai? Ta thật sự lại không biết ở bên người họ Tôn, ngoại trừ ra Đỗ Tâm Vũ kia, lại còn có một cao thủ như ngươi?"

"Những chuyện ngươi không biết vẫn còn rất nhiều đó!" Vương Chí Đạo ngăn cản không để Trần Chân tự báo ra thân phận, lại cười nói với Long lão Đại: "Ta còn tưởng rằng ngươi mới chính là người mạnh nhất trong một đời trước Ngũ hình sát thủ, nhưng nghe theo khẩu khí của ngươi, ngươi ngay cả ba hạng đầu cũng chưa chắc đã vào được. Người như ngươi vậy, như thế nào có thể làm được lão Đại thế?"

Long lão Đại lờ mờ nói: "Võ công cao nhất, không nhất định là đại biểu cho thực lực mạnh nhất. Tỷ như ngươi đó, luận về võ công ngươi khẳng định không thể bằng Đỗ Tâm Vũ cùng vị nhân huynh này hả? Nhưng là bọn hắn hình như đều chỉ nghe theo mệnh lệnh của ngươi. Hơn nữa hôm nay đánh một trận, đại bộ phận những người bị chết trong chúng ta đây đều là chết ở trong tay ngươi! Ta sở dĩ làm lão Đại, bởi vì ta là người bày mưu tính kế trong bọn họ. Hôm nay tất cả hành động ám sát đều là ta sắp đặt ra!"

"Rất là rõ ràng, ngươi sắp đặt ra hành động ám sát vô cùng kém cỏi, chẳng những phí công vô ích, lại còn làm cho tất cả các huynh đệ cùng sư điệt của ngươi đều bỏ mạng uổng phí, hơn nữa ngay cả tính mạng của bản thân ngươi cũng chưa chắc đã giữ lại được! Ngươi thật là làm lão Đại một điểm cũng không xứng đáng!" Vương Chí Đạo không chút lưu tình, châm chọc nói luôn.

Long lão Đại sắc mặt khẽ biến đổi một chút, sau đó lại cười lạnh, nói: "Ta thừa nhận, hành động ám sát hôm nay đích thật là không lý tưởng, nhưng là chưa chắc đã thất bại hoàn toàn. Họ Tôn kia nhất định sẽ chết, có người sẽ giết hắn!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ngươi nếu như trông cậy vào Chu Điệp sẽ giết Tôn tiên sinh, ta đây khuyên ngươi hay là không nên nằm mơ nữa đi, nàng sẽ không lại nghe theo lời ngươi nữa đâu."

Long lão Đại cười nói: "Ta thật sự bội phục bản lãnh của tiểu tử nhà ngươi. Tuổi còn nho nhỏ như vậy, thế mà lại có thể làm cho con nha đầu Chu Điệp kia dấy động xuân tình, vì ngươi mà phản bội lại ta, một sư

phụ của nó! Đáng tiếc chính là, ngươi vĩnh viễn không có khả năng chân chính hiểu rõ được nó, đến lúc đó nó sẽ làm cho ngươi thất kinh đó!"

"Ngươi đây là có cái ý tứ gì?" Vương Chí Đạo hỏi.

Long lão Đại hừ lạnh nói: "Ngươi tự mình thong thả đi điều tra đi hả. Bất quá ta lo lắng ngươi không còn thời gian nữa đâu. Ta cáo từ trước!"

Long lão Đại nói xong, liền hướng cửa sổ bên cạnh vọt đi, rõ ràng là nghĩ muốn nhảy xuống khỏi xe lửa. Thật không ngờ, "đoàng đoàng" vài tiếng nổ mạnh vang lên, chính là cây súng pạc-hoọc của Vương Chí Đạo lúc trước đã bị Long lão Đại đá văng vào trong lò lửa ở đầu máy, bị lửa thiêu đốt, làm cho mấy viên đạn ở bên trong phát nổ. Đạn nổ mạnh khiến cho mấy viên than đá đang cháy đỏ ở trong lò bị đánh văng ra xung quanh, trong đó có một viên thật bất hạnh lại văng tới đánh lên trên mặt Long lão Đại đang muốn đu mình phóng ra ngoài cửa sổ, làm cho động tác của Long lão Đại không tự chủ được mà chậm lại một chút.

"Ngũ sư huynh, mau bắt lấy hắn, không thể để cho hắn chạy thoát!"[COLOR=#DFEBFA]

Vương Chí Đạo quát to một tiếng, thừa dịp cơ hội này xông vọt về phía trước, tay phải đã kịp chộp vào mắt cá chân Long lão Đại, năm đầu ngón tay phát lực bấm thật sâu vào trong da thịt ở cổ chân Long lão Đại.

Long lão Đại trên mặt biến sắc, một chân kia vội hướng Vương Chí Đạo đạp mạnh đến. Thật không ngờ, tiếng xé gió phá không vang lên, chính là Trần Chân đã vụt xông lên, lấy cước đối cước, mạnh mẽ đá thẳng vào chân này của Long lão Đại đang nhằm đá vào Vương Chí Đạo, hóa giải được công kích của Long lão Đại. Sau đó lại vươn tay phải ra chộp nốt được mắt cá chân này của Long lão Đại, cũng Vương Chí Đạo đồng thời phát lực, đem Long lão Đại đang bám trên cửa sổ kéo giật vào trong.

Long lão Đại giữa không trung xoay thân một cái, nửa người trên quay ngược lại. Hai tay Long trảo vô cùng lợi hại một phải một trái đồng thời hướng trên mặt Trần Chân cùng Vương Chí Đạo chộp tới.

Vương Chí Đạo lấy trảo phá trảo, tay phải vẫn đang khóa chặt mắt cá chân Long lão Đại, tay trái đã nhanh như tia chớp nghênh hướng Long trảo thủ của Long lão Đại đang chụp tới, bắt được cổ tay lão, dùng sức bóp mạnh một cái, ngón tay cái đã bấm thật sâu vào mạch môn Long lão Đại.

Mà Trần Chân đối với Long trảo thủ của Long lão Đại đang nhằm thẳng trên mặt chộp tới, lại dùng một quyền đánh thẳng lại. Chỉ nghe "rắc" một tiếng. Lực quyền mạnh mẽ lập tức đem mấy ngón tay Long lão Đại đánh gãy ngay hai cây, Long trảo công kích lập tức bị phá tan hết.

Ngay trong lúc này sắc mặt Long lão Đại còn đang kịch biến, Trần Chân lại đã đánh ra quyền thứ hai. Quyền này nhằm đánh thẳng lên giữa mặt Long lão Đại. Dưới tình huống cả hai cổ chân cùng cổ tay trái bị chộp cứng, Long lão Đại vô phép né tránh, bị nắm quyền như sắt thép của Trần Chân đánh trúng vào giữa mặt, lập tức đã hôn mê ngay tại chỗ.

Nhìn một chút Long lão Đại đang nằm hôn mê trên sàn xe lửa, Vương Chí Đạo quay sang Trần Chân nói: "Ngũ sư huynh, huynh trước hết đem Tâm Vũ tiền bối quay trở về chỗ của Tôn tiên sinh đi, để cho đám Tôn Đại Chu bọn họ mau đem Tâm Vũ tiền bối trị thương, sau đó lại tìm người đến điều khiển xe lửa này. Ta thì trước hết ở chỗ này thẩm vấn tên này một chút, để hỏi xem lời hắn nói lúc trước là có cái ý tứ gì. Ta hoài nghi chuyện tình ám sát Tôn tiên sinh còn chưa có hoàn toàn chấm dứt, hẳn là vẫn còn có tồn tại một cái ẩn họa nào đó, ta nghĩ nhất định phải từ trong miệng tên này tra ra cho bằng được!"

Trần Chân gật đầu, tiến đến đem Đỗ Tâm Vũ đỡ lên, rồi lại không nhịn được hỏi: "Long lão Đại này là một lão giang hồ đó, chỉ sợ sẽ không dễ dàng cung khai đâu. Ngươi ý định làm như thế nào để thẩm vấn hắn?"

"Ta tự có biện pháp để mở miệng hắn ra!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

Trần Chân nghe vậy, liền không hỏi thêm gì nữa, dìu Đỗ Tâm Vũ chậm rãi rời đi.

Vương Chí Đạo trước hết tìm một sợi dây thừng, đem chân tay Long lão Đại trói lại thật chắc, sau đó lại gắp từ bên trong lò lửa đầu máy xe lửa ra một cục than đá đã bị đốt cháy đỏ rực, đặt lên trên người Long lão Đại.

Da thịt bị đốt phát ra tiếng cháy "xèo xèo" hòa cùng tiếng kêu thảm thiết của Long lão Đại đồng thời vang lên. Long lão Đại mở bừng hai tròng mắt, chứng kiến Vương Chí Đạo đang ngồi xổm ngay trước mặt mình,

cùng với hai tay hai chân chính mình đều bị trói thật chặt, không khỏi thở dài nói: "Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, ta đã công nhận rồi. Ngươi bây giờ muốn như thế nào đây? Muốn giết chết ta hay còn nghĩ muốn hành hạ ta?"

"Như vậy còn phải để xem chính bản thân ngươi lựa chọn đó! Ngươi nếu như là một người thông minh, nên biết lựa chọn như thế nào!" Vương Chí Đạo mặt không chút thay đổi, nói với lão: "Người trưởng tàu thật sự kia hẳn là đã bị các ngươi quăng vào trong lò lửa này rồi phải không? Hắn sớm đã bị Cự Hổ giết chết, may mắn không phải thể nghiệm sự thống khổ khi bị hỏa thiêu, nhưng có điều là ngươi thì lại có thể thể nghiệm được đó. Ta sẽ đem một nửa thân người của ngươi nhét vào trong lò lửa này, lửa không quá lớn, cho nên sẽ không đem ngươi thiêu chết cháy, nhưng lại là đem cơ thịt trên nửa thân thể của ngươi chậm rãi thiêu đốt. Đợi được đến khi xe lửa chạy đến Bắc Kinh, cam đoan nửa thân thể của ngươi ngay cả các đầu khớp xương đều bị thành tro hết, nhưng mà ngươi tuyệt đối sẽ không chết, mà là vẫn sống tốt, vẫn nhìn được bộ dáng người không ra người, quỷ không giống quỷ của bản thân mình. Nếu như mà ngươi không có đủ dũng khí để tự sát, sẽ phải thê thê thảm thảm sống nốt cuộc đời, đến lúc đó thống khổ như thế nào, ngươi nên tưởng tượng cho kỹ một chút hả!"

Long lão Đại biến sắc, nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo, nói: "Tiểu tử, thật là nhìn không ra được ngươi tuổi còn nhỏ như vậy, tâm địa so với ta còn muốn ác độc hơn!"

"Như thế đã làm sao có thể so sánh được với ngươi. Ta chỉ là ác độc với địch nhân mà thôi, ngươi lại chính là vì một chút tiền liền sát hại những người mà ngay bản thân ngươi cũng không hề quen biết." Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Ngươi sống đã lớn tuổi như vậy rồi, tư tưởng hẳn là đã rất thành thục rồi nhỉ. Ngươi hẳn là sẽ không muốn học theo những người ngu xuẩn, nhất định phải chịu hết mọi loại tra tấn mới nguyện ý mở miệng chứ hả? Cho nên tốt nhất là sảng khoái nói ra, trả lời cho ta mấy vấn đề. Chỉ cần ta chứng thật là ngươi đã nói sự thực, ta sẽ đem ngươi quăng xuống xe lửa, cho ngươi tự sinh tự diệt. Xe lửa bây giờ chạy rất chậm, bằng vào năng lực của ngươi, muốn sống sót không phải là quá khó khăn."[COLOR=#DFEBF

Long lão Đại trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc lâu, rốt cuộc thở ra một hơi, gật đầu nói: "Tiểu tử, ngươi điên rồi. Long lão Đại ta hôm nay phục ngươi rồi. Được rồi, ngươi muốn hỏi cái gì?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi tại sao lại chịu thu nhận Chu Điệp làm đồ đệ?"

"Bởi vì nó chính là một đồ đệ tốt!" Long lão Đại hồi đáp.

"Nàng lại có thể xem như một đồ đệ tốt hay sao? Mặc dù là vừa sợ rắn lại vừa không dám giết người, như vậy trong mắt Long lão Đại ngươi cũng là đồ đệ tốt sao? Hay là ngươi ý định nói cho ta biết, nàng vẫn là một mực diễn trò với chúng ta?"

Long lão Đại cười nói: "Nó không hề có diễn trò với các ngươi, bây giờ Chu Điệp đích thật là vừa sợ rắn lại vừa không chịu giết người, tính cách mềm yếu vô cùng. Chỉ có điều là, lúc làm cho nó biến thành Long Điệp, nó mới chính là đồ đệ tốt nhất được Long lão Đại ta đích thân dạy ra, sẽ khiến cho mọi người đều phải nhìn b con mắt khác!"

"Biến thành Long Điệp? Đây là cái ý tứ gì?" Vương Chí Đạo vẫn không nghe được rõ ràng

104. Chương 108 Song Trọng Nhân Cách (phần 2)

Long lão Đại thở dài nói: "Nói ra ngươi cũng sẽ không tin tưởng mà. Ngươi nghĩ rằng tại sao ta lại thu nhận một nữ nhân mềm yếu như Chu Điệp kia làm đồ đệ? Là do coi trọng thiên phú tập võ cùng sắc đẹp của nó hay sao? Sai lầm rồi, ta chính là coi trọng tính cách tàn nhẫn vô tình, giết người không nháy mắt của nó. Lần đầu tiên ta nhìn thấy nó, lúc đó nó mới chỉ là một con bé con chừng mười tuổi, sống cùng cha mẹ ở một cái làng nhỏ vùng phụ cận Bắc Kinh, cuộc sống đúng là chỉ có vui không biết buồn. Nhưng tất cả đều là do Trời. Đúng vào ngày tám nước liên quân xâm lấn Bắc Kinh, có mấy tên lính Nhật Bản tấn công vào cái làng nhỏ đó của nó, giết sạch cả dân làng ở đó, kể cả cha của Chu Điệp. Còn mẹ của Chu Điệp, bởi vì cô ta vóc dáng thật đẹp, nên đã làm cho mấy tên lính Nhật Bản kia đại phát thú tính, đem nàng hãm hiếp ngay tại chỗ. Tất cả những việc ấy, đều là phát sinh ngay trước mắt Chu Điệp, năm ấy mới có mười tuổi."

Vương Chí Đạo nghe vậy giận dữ nói: "Ngươi nếu như đã chứng kiến tiểu Nhật Bản hành hung, tại sao lại không đi ngăn cản? Chẳng lẽ ngươi không phải là người Trung Quốc, lại trơ mắt nhìn chính đồng bào của mình bị tiểu Nhật Bản hãm hiếp giết hại mà không quản đến hay sao?"

"Ai nói rằng ta không muốn ngăn cản. Ta chỉ là đến chậm một chút mà thôi, lúc đó tiểu Nhật Bản đã giết sạch hết mọi người trong làng rồi, còn đang ở ngay trước mắt Chu Điệp giở trò làm nhục mẹ của nó. Ta vốn là muốn ra tay giáo huấn mấy tên tiểu Nhật Bản này, thật không ngờ rằng, ta lại thấy được một tình cảnh làm ta cả đời khó quên. Chu Điệp kia, chính là Chu Điệp năm ấy mới chừng mười tuổi, đột nhiên lại nhặt lên một thanh võ sĩ đao vốn bị một tên tiểu Nhật Bản vứt rơi ở trên mặt đất, hướng tên tiểu Nhật Bản đang đè lên người mẹ nó mà đâm tới, lập tức đem tên tiểu Nhật Bản kia đâm xuyên qua ngay tâm tạng. Sau đó nó lại còn vung múa võ sĩ đao nhằm giết mấy tiểu Nhật Bản còn lại. Điều làm ta khiếp sợ chính là, một cái tiểu Chu Điệp này, ánh mắt lúc đó mà so với ánh mắt sợ hãi bất lực lúc trước, hình như đã đột nhiên biến hẳn thành một người khác rồi, hình như là một ánh mắt của sát thủ giết người như ma, vừa lạnh lùng lại vừa vô tình. Động tác giết người của nó lại càng giống như là từ bẩm sinh đã có, vừa thuần thục lại vừa tàn nhẫn, đám tiểu Nhật Bản kia bị nó xuất kỳ bất ý mà giết chết ngay ba người, còn lại mấy người tiểu Nhật Bản khác đều bị ánh mắt kinh khủng của nó dọa cho sợ đến nỗi bỏ chạy trối chết.

Từ sau lúc đó, ta đã cảm giác được, một Chu Điệp này chính là đồ đệ tốt nhất được trời ban cho ta, chỉ cần ta huấn luyện cho nó thật tốt, nó nhất định sẽ trở thành sát thủ ưu tú nhất. Cho nên ta mới đưa nó mang đi cùng. Chỉ có điều quái dị chính là, sau khi ta mang nó rời đi khỏi cái thôn làng kia, nó hình như là giống như đã phục hồi lại tinh thần, đột nhiên khóc ầm lên, vừa lại biến thành cái con bé con sợ hãi bất lực kia, mà đối với chuyên tình chính mình giết chết tiểu Nhật Bản một chút cũng không nhớ rõ được. Khi ta huấn luyện nó, phát hiện ra đối với luyện võ nó có thiên phú kinh người, nhưng kỳ quái chính là, cá tính của nó thế nhưng lại vô cùng mềm yếu, sống chết đều không dám giết người, ngay cả một con thỏ nhỏ xíu cũng không dám giết, càng quá mức chính là nó cứ nhìn thấy con rắn là sẽ té xỉu. Ta vẫn huấn luyện nó suốt ba năm, đều không thể sửa đổi được cái tính tình mềm yếu của nó. Lúc ấy ta tức giận đến muốn chết, cảm giác rằng chính mình đã chọn sai người rồi. Vì vậy mới có ý định giải phóng cho nó, mặt khác đi tìm một đệ tử mới. Thật không ngờ, vào một đêm đó, ta bị mấy kẻ đối địch năm xưa tìm đến tận cửa, ta trong lúc khinh thường đã bị bọn chúng ám toán.

Khi đã tưởng là chết chắc rồi, Chu Điệp không ngờ lại đột nhiên biến thành cái Chu Điệp lạnh lùng vô tình, giết người không chớp mắt kia. Nó ra tay đem tất cả đám người đối đầu với ta tòan bộ giết sạch, đã cứu ta một mạng. Nhưng là sang ngày hôm sau, nó lại giống như là mất trí nhớ, chẳng những không thể nhớ được sự việc giết người đêm hôm trước, hơn nữa tính tình lại trở về thành mềm yếu vô cùng. Từ lúc đó trở đi, ta mới hiểu được ra, ta thu nhận được một đồ đệ này, trên thực tế lại chính là hai người!"

"Nhân cách phân chia?" Vương Chí Đạo nghe được trên vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hỏi lại Long lão Đại: "Ngươi là ý nói, Chu Điệp trên thực tế chính là người có 'Song trọng nhân cách' sao?"

"Song trọng nhân cách? Nói không sai. Cái danh từ phương Tây này là ta từ sau khi phát hiện ra vấn đề của Chu Điệp mà mới tìm hiểu học tập ra được. Nó đúng là người có Song trọng nhân cách."[COLOR=#DFEBFA]

Long lão Đại cười khổ nói: "Ta thật sự là không ngờ, chính mình đi tự thu đồ đệ, thế nhưng lại thu được một người tâm lý bất bình thường. Từ ngày đó trở đi, ta liền cẩn thận quan sát Chu Điệp, kết quả ta đã phát hiện ra, nó lúc bình thường chỉ biết xuất hiện ra khuôn mặt Chu Điệp có tính cách mềm yếu, chỉ có ở những lúc đã bị kích động mạnh, tỷ như lúc chứng kiến giết người, mới có thể biến thành cái Chu Điệp kia lạnh lùng vô tình giết người không chớp mắt. Càng quỷ dị hơn là, Chu Điệp mềm yếu đó hoàn toàn không biết chính mình lại có một nhân cách khác. Đối với tất cả những sự việc do cái người nhân cách khác kia làm ra, hoàn toàn không nhớ được gì hết. Vì vậy ta mới đặt cho cái Chu Điệp kia một cái tên, gọi là Long Điệp. Ngoại trừ để phân biệt ra với Chu Điệp tính cách mềm yếu, ta còn hy vọng để cho Long Điệp này đến thừa kế y bát của ta. Trong suốt thời gian mấy năm, ta một mực nghiên cứu, nghiên cứu làm như thế nào để cho biến mất hoàn toàn con người dùng nhân cách Chu Điệp, chỉ để lại con người dùng nhân cách Long Điệp. Nếu như có thể thành công được, nó sẽ là sát thủ hoàn mỹ nhất được ta huấn luyện ra. Đáng tiếc chính là, ta thủy chung không thể thành công. Một Chu Điệp cùng một Long Điệp đó, mặc dù tính cách hoàn toàn trái ngược, trong đó lại không hề có trí nhớ về nhau, nhưng mà hai đứa nó vẫn là một thể thống nhất, ta không có cách nào đem chúng nó chia lìa."

“Chu Điệp chỉ có ở những khi bị kích thích, chứng kiến giết người, lúc đó mới có thể biến thành Long Điệp? Không đúng hả, lúc trước ta từng giết chết mấy tên Hắc y nhân ngay trước mặt nàng. Nàng cũng không có biến hóa gì mà?” Vương Chí Đạo hỏi.

”Bởi vì người chết và nó một chút quan hệ cũng không hề có, nó đã bị kích thích không đủ mạnh. Chỉ có người quen thuộc của nó bị giết hoặc là sắp bị giết, nó mới có thể bị kích thích đến mức biến thành Long Điệp. Nó lần đầu tiên biến thành Long Điệp là bởi vì chứng kiến cha của bản thân mình bị giết, mẹ của mình bị nhục. Mà lần thứ hai biến thành Long Điệp, là bởi vì khi đó chứng kiến ta là sư phụ của nó đang sắp bị giết chết.

Cho nên ta đây nếu như muốn nó giết người, trước hết phải đem Long Điệp đưa xuất hiện ra mới được, còn Chu Điệp thì vĩnh viễn không có khả năng giết người.”

Nguyên lai là như vậy, như vậy thì hết thảy mọi chuyện đều được giải thích thông suốt. Vương Chí Đạo nhớ đến tên Ninja ngày đó bị chết khi tiểu Nhật Bản tập kích Tinh Võ Môn, tên Ninja đó có lẽ đã nghĩ lầm rằng Chu Điệp không có lấy nửa điểm lực sát thương, nghĩ muốn nhân cơ hội để làm nhục Chu Điệp. Cho nên một điểm phòng bị cũng không có. Nhưng là Ninja đó lại không thể ngờ tới, bởi vì bọn chúng đêm đó ở trong Tinh Võ Môn giết người, đã kích thích Chu Điệp, khiến cho Chu Điệp biến thành Long Điệp, kết quả tên Ninja kia đã chết trong tay Long Điệp.

Chu Điệp chính là đệ tử của Long lão Đại, võ công rất kinh người, nhưng là tính cách của nàng làm cho nàng không dám giết người, lá gan lại rất là nhỏ, nên mới lừa gạt Vương Chí Đạo, muốn hắn làm vệ sĩ cho bản thân mình. Nhưng là nàng khi đó mục đích không phải là không trong sáng, mà đúng thực sự là muốn để cho Vương Chí Đạo bảo vệ nàng. Đáng tiếc là vì nàng có biểu hiện kỳ quái làm cho Vương Chí Đạo đối với nàng có chút kính nhi viễn chi. Nếu không phải nhờ Long lão Đại nói ra chân tướng, chỉ sợ Vương Chí Đạo nghĩ đến vỡ tan đầu cũng không thể nào nghĩ ra được là Chu Điệp thế nhưng lại là một người có Song trọng nhân cách.

“Ngươi ý định làm như thế nào để giết chết được nhân cách Chu Điệp, làm cho nàng hoàn tòan biến thành Long Điệp?” Vương Chí Đạo lại hỏi.

“Rất đơn giản, làm cho Chu Điệp giết người. Chỉ cần nó khai sát giới, Long Điệp vốn ẩn giấu ở sâu trong nội tâm nó sẽ đi ra, vĩnh viễn thay thế được nhân cách của Chu Điệp. Đây chính là do một bác sĩ chuyên khoa tâm thần người nước Áo Đại Lợi (Austria - Áo), tên là Phất Lạc Y Đức (Freud) (1), dạy cho ta.” Long lão Đại lại cười khổ nói: “Chỉ là, ta nằm mơ cũng nghĩ không ra, muốn làm cho Chu Điệp giết người, việc này xem ra so với lên trời còn khó khăn hơn. Ta đã dùng hết đủ loại biện pháp, cũng không có thành công!”

Phất Lạc Y Đức? Lại nghe được thêm một tên tuổi của danh nhân nữa. Tên hỗn đản này như thế mà lại dám dạy cho Long lão Đại cách diệt trừ nhân cách Chu Điệp? Vương Chí Đạo trong lòng tức giận, thầm nghĩ nếu có cơ hội gặp Phất Lạc Y Đức kia, nhất định phải đánh cho hắn một trận thật đau, đánh cho hắn có miệng cũng không thể nói được, để xem hắn còn có thể suốt ngày rao giảng những cái học thuyết “Luyến mẫu tình kết”, “Luyến phụ tình kết” gì đó.[COLOR=#DFEBFA]

“Lúc trước ngươi có nói Tôn tiên sinh nhất định sẽ chết, có người sẽ giết hắn, là có ý tứ gì? Bây giờ bọn người các ngươi coi như là đã chết hết rồi, Chu Điệp đang cùng Tôn tiên sinh ở ngồi ở bên trong khoang xe đó, không có khả năng lại nhìn thấy được tràng diện giết người, không bị kích thích nữa. Chẳng lẽ ngươi lại vẫn có biện pháp nào làm cho Chu Điệp biến thành Long Điệp, ra tay giết Tôn tiên sinh hay sao?”

Long lão Đại lúc này nhưng lại ngậm chặt miệng lại, không nói ra một lời nào nữa.

Vương Chí Đạo thấy thế, không nói hai lời, liền đem Long lão Đại kéo lên, đưa đầu của lão gí sát vào miệng lò than ở đầu máy xe lửa.

“Dừng lại, Vương Chí Đạo, ngươi tên hỗn đản này, ta nói, ta nói, mau dừng lại!” Long lão Đại vừa giận vừa gấp vội vàng hét lớn lên, đầu tóc cùng lông mi của hắn đã bị bén lửa, rất nhanh đã bị đốt cháy trụi.

Vương Chí Đạo một phát nhấc Long lão Đại đầu tóc lông mi đang bị thiêu đốt cháy sạch ném mạnh xuống sàn xe lửa, lạnh lùng nói với lão: “Còn tưởng rằng ngươi vẫn là một người thông minh. Hóa ra ngươi vẫn là giống như đám người ngu xuẩn khác, không cho nếm chút đau khổ thì sẽ không thành thật. Lập tức trả lời câu hỏi của ta!”

Trước hết trừng mắt giận dữ nhìn Vương Chí Đạo một cái, sau Long lão Đại cũng phải hồi đáp: "Chu Điệp cũng không phải chỉ khi nhìn thấy tràng diện giết người mới có thể biến thành Long Điệp, trên thực tế nó chỉ cần chứng kiến tử thi của người quen thân cũng có thể biến thành Long Điệp. Cho nên khi nó lên xe lửa này ta đã động tay chân một chút vào hành lý của nó, giấu vào bên trong rương hành lý của nó một cái đầu người. Đầu người đó chính là quản gia của nó, tên quản gia đó vốn là khi nó còn nhỏ ta đã tìm về để chăm sóc cho nó, cùng với nó có quan hệ tốt lắm. Ta biết nó có chút nghiện sạch sẽ, coi như là khi ngồi trên xe lửa, cũng sẽ mỗi ngày thay đổi một bộ quần áo. Chỉ cần nó mở cái rương hành lý kia ra, chứng kiến cái đầu lâu tên quản gia kia…"

Nói còn chưa dứt câu, Vương Chí Đạo đã lập tức một cái tát đem lão đánh ngất đi, sau đó vác Long lão Đại đang hôn mê lên, hướng ra ngoài cửa sổ ném mạnh xuống. Long lão Đại hai tay hai chân bị trói chặt, cứ như vậy bị ném rơi ra ngoài xe lửa, cho dù không chết cũng coi như là mất một nửa cái mạng, nếu mà là vận khí không tốt nói không chừng còn có thể gặp phải dã thú đem lão ăn thịt. Thế này cũng coi như là lão gặp báo ứng cho những ác sự lão đã gây ra.[COLOR=#DFEBFA]

Chú thích:

(1) - Freud: nhà tâm lý học nổi tiếng người Áo gốc Đức + Do Thái, phát triển lý thuyết về "phân tâm học", "đa nhân cách" và một số lý thuyết về bản năng tình dục lệch lạc, trong đó có "hội chứng Ơ-đíp", chính là "Luyến mẫu tình kết" mà Vương Chí Đạo nhắc đến ở dưới, nói về trẻ em bị hội chứng quá yêu mẹ hoặc yêu bố mà có hành vi lệch lạc.

105. Chương 109 Giang Nam Đệ Nhất Cước (phần 1)

Vương Chí Đạo trở lại toa xe số 303, vừa lúc chứng kiến Ô Tâm Lan từ trong khoang xe đi ra, nhìn thấy Vương Chí Đạo, trên khuôn mặt xinh xắn của nàng đầu tiên là lộ ra nét vui mừng hớn hở, nhưng sau lại có chút bất an, nói:

"Vương Chí Đạo, ta chỉ là đi xem Chu Điệp tỷ một chút mà thôi, không phải là cố ý muốn chạy ra ngoài, ngươi đừng có đối với ta lại hung ác như thế nhé!"

Vương Chí Đạo nghe vậy ngẩn người ra, hỏi lại: "Ta đã từng đối với ngươi hung ác hay sao?"

Ô Tâm Lan trề cái miệng xinh xắn, nói: "Đã vài lần rồi, còn nói không có? Mới vừa rồi ngươi cũng đã đối ta quát ầm lên một lần đó!"

"À đó chỉ là bởi vì lúc ấy rất ồn ào, ta lo lắng ngươi không nghe ra được ta đang nói cái gì, mới nói hơi lớn tiếng một chút mà thôi." Vương Chí Đạo lập tức phủ nhận ngay thái độ ác liệt lúc trước của chính mình, thay đổi đề tài hỏi: "Chu Điệp đang ở đâu?"

"Chu Điệp đang ở trong buồng rửa tay đó!" Ô Tâm Lan đầu tiên đưa mắt lườm Vương Chí Đạo một cái, rồi mới hồi đáp:

"Mới vừa rồi nàng giúp Tâm Vũ tiền bối băng bó vết thương, dính một bàn tay đầy máu, bây giờ vẫn còn đang ở trong buồng rửa tay để tẩy trừ đó!"

"Nàng giúp Tâm Vũ tiền bối băng bó vết thương?" Vương Chí Đạo vừa nghe xong lập tức cảm thấy khẩn trương, thầm nghĩ nàng sẽ không phải là bị máu kích thích mà biến thành Long Điệp đấy chứ?

Ô Tâm Lan gật đầu nói: "Ừ, thật sự là buồn cười, Chu Điệp tỷ vừa sợ máu lại vừa có chút nghiện sạch sẽ, nhưng lại cứ khăng khăng muốn tỏ ra là dũng cảm phải giúp Tâm Vũ tiền bối băng bó vết thương. Kết quả là làm cho chính mình sắc mặt trắng bệch, còn chưa có băng bó xong đã vội chạy đến buồng rửa tay rồi."

"Tâm Vũ tiền bối khô

Vương Chí Đạo gật đầu, thầm nghĩ Đỗ Tâm Vũ bị thương nặng như vậy, lần này hành trình Bắc Kinh chỉ sợ không nên để cho hắn đi theo nữa, nên tìm một chỗ để cho hắn dưỡng thương mới được. Nghĩ đến sự

tình theo như lời Long lão Đại, Vương Chí Đạo lập tức lại hỏi Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, khoang xe của ngươi cùng Chu Điệp hiện giờ có người ở hay không?"[COLOR=#DFEBFA]

Ô Tâm Lan lắc đầu nói: "Đã không còn ai nữa, Tôn tiên sinh bọn họ đã trở lại khoang xe lúc trước rồi, ở nơi ấy khói độc đã tan đi hết rồi."

"Được, Ô sư tỷ, ngươi hãy nghe ta nói!" Vương Chí Đạo thần sắc nghiêm túc thấp giọng nói: "Ngươi mau đi vào buồng rửa tay chiếu cố Chu Điệp, nếu như nàng muốn đi ra, ngươi phải nghĩ biện pháp làm cho nàng ở lại lâu một chút rồi mới được quay về!"

Ô Tâm Lan trợn mắt ngạc nhiên, hỏi: "Tại sao cần phải làm như vậy? Ngươi không phải đã nói Chu Điệp tỷ sẽ không giết người nữa hay sao?"

"Ta không nói là nàng muốn giết người. Chỉ là ta muốn xử lý một việc ở trong khoang xe của các ngươi, việc này không thể để cho nàng biết. Ngươi đi làm theo lời ta nói trước đi, sau này ta sẽ giải thích cho ngươi sau!"

Đợi đến sau khi Ô Tâm Lan đi vào trong buồng rửa tay, Vương Chí Đạo lập tức chạy vào trong khoang xe của Chu Điệp, ở dưới gầm giường tìm được cái rương hành lý to của Chu Điệp, mở ra nhìn xem. Bên trong rương ngoại trừ ra mấy cái xường xám xanh xanh đỏ đỏ gợi cảm cùng đồ nội y, lại còn có một cái hộp gỗ đàn hương. Vương Chí Đạo cầm cái hộp gỗ lên mở ra vừa nhìn, mùi máu tươi đã xông lên mũi, bên trong quả nhiên là một cái đầu người, hơn nữa đúng là đầu người quản gia của Chu Điệp kia. Vương Chí Đạo làm vệ sĩ cho Chu Điệp cũng được vài ngày, cùng với quản gia cũng rất quen biết, hôm nay chứng kiến đầu lâu của hắn chết mà hai tròng mắt mở trừng trừng không nhắm lại, không khỏi có chút cảm thán.

Ôm lấy cái hộp gỗ đàn hương, Vương Chí Đạo đem rương hành lý của Chu Điệp đóng lại, đẩy vào chỗ cũ.

Hắn ôm hộp gỗ mở cửa khoang xe đang muốn đi ra ngoài. Nhưng lại thiếu chút nữa đâm đầu húc vào thân thể mềm mại của Chu Điệp.

Chu Điệp hai tay đã được rửa sạch sẽ, nhưng còn chưa có lau khô, áo xường xám của nàng còn dính không ít vệt nước cùng vết máu. Thấy bộ dáng của nàng đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại, hiển nhiên là khó có thể chịu được những vệt nước ướt cùng vết máu kia, đang ý định vào buồng thay bộ xường xám khác.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo, Chu Điệp giật mình kinh ngạc, theo bản năng hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi ở bên trong này làm cái gì? Ngươi đang cầm vật gì trên tay vậy?"

"Xin lỗi, xin lỗi!" Nhưng chính là Ô Tâm Lan đang đi theo phía sau Chu Điệp đã hướng Vương Chí Đạo giải thích, nói: "Chu Điệp tỷ nói nàng muốn thay quần áo, ta không có cách nào ngăn cản nàng trở về!"

Trời ạ, loại lời nói giải thích này sao có thể nói ngay trước mặt Chu Điệp được đây?

Quả nhiên, Chu Điệp nghe vậy lại càng nhăn đôi mi thanh tú, hỏi: "Tâm Lan, ngươi đang nói cái gì? Tại sao lại muốn ngăn cản ta trở về. Vương Chí Đạo, ngươi lại làm trò quỷ gì vậy? Không phải là còn chưa tin ta đấy chứ?"

Vương Chí Đạo vội vàng giải thích nói: "Chu Điệp, ngươi đừng hiểu lầm! Không phải như thế, ta mới vừa rồi từ trong miệng sư phụ của ngươi đã biết được, hắn đã dấu thuốc nổ ở trong khoang xe của các ngươi để đến đối phó Tôn tiên sinh, ta phải đem nó gỡ ra. Lo lắng ngươi nếu đi vào sẽ có nguy hiểm, cho nên mới bảo Ô sư tỷ ngăn cản ngươi trở về. May là bây giờ không có việc gì nữa rồi, thuốc nổ ta đã tìm được rồi. Ngươi đi vào thay quần áo đi, ta không quấy rầy ngươi nữa!"

"Đây là thuốc nổ hay sao?" Chu Điệp nhìn hộp gỗ đàn hương Vương Chí Đạo đang ôm trong tay, ánh mắt có chút buồn bã, sâu kín thở dài nói: "Sư phụ hắn vì ám sát Tôn tiên sinh, không tiếc sức đặt thuốc nổ ở trong khoang xe của ta, vậy ý định cũng đem ta cho nổ chết hết ư? Hắn cũng thực là tàn nhất quyết tâm hả! Được rồi, Vương Chí Đạo, sư phụ của ta bây giờ hắn thế nào? Ngươi không có giết hắn chứ?"

"Không có, hắn đã nhảy xuống xe lửa đào tẩu được rồi!" Vương Chí Đạo thấy Chu Điệp rất thương cảm như thế, liền che giấu sự thật. Sau đó hắn lại nói với Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp: "Cái khoang xe này bây giờ đã an toàn rồi, hai người các ngươi vào đi thôi, ta trước hết phải đi xử lý thuốc nổ này!"

Sau khi tìm một chỗ đem cái hộp gỗ chứa đầu lâu quản gia giấu đi, Vương Chí Đạo mới đi về khoang xe của Tôn tiên sinh. Cái đầu lâu quản gia kia, chỉ có thể đến lúc quay về, lại nghĩ biện pháp mang đi mai táng thôi.

Lương thị huynh đệ lúc này đang đứng canh giữ ở cửa, nhìn thấy Vương Chí Đạo, lão Đại Lương Sơn cười chào hỏi hắn, nói: "Này, Vương Chí Đạo, gặp lại ngươi thật là tốt quá, đám sát thủ đó đã bị các ngươi giải quyết toàn bộ rồi chứ?"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Ừ, Ngũ hình sát thủ cũng xong đời rồi, trên xe lửa có thể không còn có sát thủ nữa. Bất quá như thế cũng không có nghĩ là Tôn tiên sinh đã nhất định được an toàn đâu, các ngươi còn phải tiếp tục đề phòng đó, thời gian sắp tới đây nói không chừng còn nhiều kinh hiểm hơn đó!"

Lương thị huynh đệ đồng loạt gật đầu, Lương Sơn nói: "Chúng ta rõ ràng rồi, cho nên từ giờ trở đi, huynh đệ chúng ta sẽ thay phiên đứng canh gác tại cửa này, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ một người xa lạ nào đến gần nơi này!"

Vương Chí Đạo tán thưởng một câu, sau đó đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tôn tiên sinh, Tôn Đại Chu, Trần Chân cùng Đỗ Tâm Vũ đang nằm ở trên giường cùng quay lại nhìn về phía hắn.

Tôn tiên sinh mỉm cười gật đầu nói với hắn: "Chí Đạo, chứng kiến được ngươi bình an vô sự, ta an tâm rồi, lúc trước ta còn lo lắng sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa đó!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Tâm Vũ tiền bối, ông không có việc gì chứ?"

Đỗ Tâm Vũ ngữ khí rất yếu ớt hồi đáp: "Ta còn không chết được đâu, chỉ có điều đã không còn cách nào bảo vệ cho Tôn tiên sinh được nữa, bây giờ an nguy của Tôn tiên sinh chỉ có trông cậy vào các ngươi. Vương Chí Đạo, sự thật đã chứng mình, về phương diện đối kháng với bọn ám sát, ngươi là người xuất sắc nhất ta từng chứng kiến, vô luận là là phản ứng, trí tuệ cùng là năng lực ứng biến, đều còn trên cả ta. Cho nên ta đem an nguy của Tôn tiên sinh phó thác cho ngươi đó, để cho ngươi tới lãnh đạo bọn họ, hy vọng ngươi sẽ không để cho ta thất vọng!"

"Ta sẽ cố gắng hết sức!" Sau khi Vương Chí Đạo đối Đỗ Tâm Vũ hứa hẹn một câu, liền quay sang Tôn Đại Chu hỏi: "Tôn huynh, xe lửa còn bao nhiêu thời gian nữa mới đến được chỗ dừng tiếp theo?"

Tôn Đại Chu nói: "Vốn là đã đến chỗ dừng rồi đấy. Chỉ là bởi vì Ngũ hình sát thủ làm cho đoàn xe lửa này mất đi khống chế. Lấy tốc độ của xe lửa bây giờ, ít nhất cũng phải hơn một giờ đồng hồ nữa, mới có thể đến trạm xe lửa tiếp theo ở huyện Lâm Tri."

"Ở nơi ấy có các huynh đệ của Đồng Minh hội hay không?"

"Có. Ta đã dùng máy điện báo để liên lạc trước với bọn họ rồi. Ta đã cho bọn họ chuẩn bị mấy nhân viên cứu thương để đến chiếu cố Tâm Vũ tiền bối ."

"Chiếu cố? Không được, xe lửa khi đến được trạm xe huyện Lâm Tri, phải đưa Tâm Vũ tiền bối xuống xe, tình huống thân thể của tiền bối bây giờ không thích hợp để tiếp tục ở lại trên xe lửa. Để cho các huynh đệ Đồng Minh hội của các người ở huyện Lâm Tri đưa ông ấy đi bệnh viện. Đừng có nhìn ta như vậy. Ta cũng không phải là làm trò thấy phiền toái thì bỏ lại đâu, chỉ là ông ấy đã bị thương nếu tiếp tục đi cùng chúng ta lại càng nguy hiểm. Tạm thời ở lại bệnh viện huyện Lâm Tri để cho các huynh đệ Đồng Minh hội chiếu cố sẽ rất an toàn, ít nhất sẽ chưa có người nào có thể công kích ông ấy, hơn nữa vết thương có thể hồi phục được nhanh hơn!

106. Chương 109 Giang Nam Đệ Nhất Cước (phần 2)

Đám người Tôn tiên sinh đầu tiên là đơ mặt nhìn nhau một lúc lâu, sau đó Tôn Đại Chu mới ho khụ khụ mấy tiếng, nói: "Ta cảm giác được hắn nói rất có lý, Tâm Vũ tiền bối, ông ở lại bệnh viện huyện Lâm Tri đích xác là an toàn hơn so với đi cùng chúng ta!"

Tôn tiên sinh cũng thở dài, nói với Đỗ Tâm Vũ: "Tâm Vũ, ngươi là vì ta mà bị trọng thương, theo lý thì ta không nên bỏ ngươi lại mới đúng. Nhưng là Vương Chí Đạo đích thực là nói rất chuẩn. Ngươi trước mắt

cần thiết nhất là phải nhanh đi bệnh viện trị liệu, mà không phải là tiếp tục đi theo chúng ta để mạo hiểm. Cho nên ta hy vọng ngươi có thể tạm thời ở lại bệnh viện huyện Lâm Tri. Ý tứ của ngươi như thế nào?"

Đỗ Tâm Vũ đầu tiên là trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc lâu, sau đó mới cười khổ nói: "Hảo tiểu tử. Ta vừa mới phó thác trách nhiệm cho ngươi, ngươi lập tức đã đem ta đá văng ra ngoài. Chỉ có điều là ngươi nói không phải không có đạo lý, tình huống của ta bây giờ, đi theo các ngươi chỉ có thêm trói buộc chứ không có tác dụng gì khác. Được rồi, ta phục tùng an bài của các ngươi, chờ khi xe lửa đến huyện Lâm Tri, sẽ đưa ta đi bệnh viện là được rồi!"

"Đa tạ Tâm Vũ tiền bối hiểu và bỏ qua cho!" Vương Chí Đạo hướng Đỗ Tâm Vũ cám ơn một câu, lại quay sang Tôn Đại Chu hỏi: "Tôn huynh, các huynh đệ ở Bắc Kinh có truyền tin tức gì đến hay không?"

"Mới vừa tiếp được điện báo của bọn họ!" Tôn Đại Chu nói: "Bọn họ đã chứng thực được, lần này hành động ám sát đúng thật là do Viên qua tử bày ra. Viên qua tử cũng đích xác là đã chôn thuốc nổ xuống dưới đường ray xe lửa ở trong địa phận Hà Bắc. Các huynh đệ Đồng Minh hội đang chạy đến đó, bọn họ sẽ kịp tháo gỡ thuốc nổ trước khi xe lửa chạy đến!"

"Sự tình Tôn tiên sinh bí mật Bắc thượng rốt cuộc là như thế nào lại bị tiết lộ ra ngoài, việc này đã tra được ra chưa?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

Tôn Đại Chu lắc đầu nói: "Không có tin tức, nếu như đúng là thật sự có nội gian, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bị khui ra như vậy đâu."

"Nếu nói như vậy, khi chúng ta tới Bắc Kinh rồi, chẳng những sẽ không được an toàn, hơn nữa có khả năng sẽ càng gặp thêm nguy hiểm!" Vương Chí Đạo nói tới đây, không nhịn được mà thở dài một tiếng.

Vận hành của xe lửa rốt cuộc cũng khôi phục được bình thường. Sau khi tới được huyện Lâm Tri, Đỗ Tâm Vũ được các huynh đệ Đồng Minh hội chạy đến tiếp ứng mang đi, sau đó xe lửa lại tiếp tục hướng Bắc Kinh chạy đi. Ở trong địa phận Hà Bắc, các huynh đệ Đồng Minh hội rốt cuộc cũng không phụ lòng mong đợi, thành công tháo gỡ hết thuốc nổ, làm cho xe lửa lên đường bình an. Đến giữa trưa ngày thứ hai, rốt cuộc cũng đến được nhà ga lớn ở Bắc Kinh.

Đến được Bắc Kinh, đám người Vương Chí Đạo không tự chủ được mà càng thêm phần cảnh giác, đây chính là địa bàn của cha con họ Viên, Tôn tiên sinh đi tới nơi này, như vậy chẳng khác nào dê vào hang hổ, không cẩn thận là sẽ chôn thân bụng hổ.

Cha con họ Viên ở chỗ này có thể nói chính là che tay thành mây, lật tay làm mưa. Hơn nữa cha con họ Viên biết Tôn tiên sinh vì sự tình Tống tổng trưởng nên đã hoàn toàn trở mặt, song phương xu thế như lửa với nước, không phải ngươi chết thì chính là ta vong. Cho nên cha con họ Viên tuyệt đối sẽ không tha cho Tôn tiên sinh được tự do hoạt động ở Bắc Kinh, nhất định sẽ tận lực nghĩ mọi biện pháp nhằm lấy tính mạng Tôn tiên sinh.

May là Tôn Đại Chu đã sớm hiểu rõ đến mức độ nghiêm trọng, liền dùng máy điện báo mini luôn mang theo bên người liên lạc với các huynh đệ Đồng Minh hội ở Bắc Kinh, yêu cầu bọn họ phái thêm một ít người nữa đến bảo vệ Tôn tiên sinh. Cho nên vừa lúc xe lửa dừng lại, tới đón tiếp Tôn tiên sinh đã có tới hơn hai mươi người, mỗi người ánh mắt đều lộ tinh quang, hình thể khôi ngô, thoạt nhìn đều nhận ra được là người luyện võ. Chỉ có điều là Vương Chí Đạo đối với bọn họ thế nhưng lại có chút thất vọng, những người này rất không biết cách che giấu được hành tung của bản thân mình, cứ thế rõ ràng nghênh ngang đứng ở đó. Nếu ở phía xa có tay súng hướng bọn họ phát động tập kích, chỉ sợ không đến nửa phút đồng hồ là có thể đưa bọn họ tiêu diệt sạch sẽ. Xem ra lịch sử mô tả không hề sai, Đồng Minh hội chính là một tổ chức nhân viên hỗn độn, rất có tư tưởng cách mạng, nhưng lại không hề có tố chất quân sự cùng tính kỷ luật. Khi có sự tình chân chính xảy ra, chính là không thể sử dụng được.

Đồng thời đến đón đoàn xe lửa còn có một đám người đông đảo, nhưng những người này chính là hướng về Chu Điệp mà tới, dẫn đầu chính là một người tên là Trương Thạnh Xuyên, chính là đạo diễn đã nhiều lần cùng Chu Điệp hợp tác làm phim. Vương Chí Đạo thật ra đối với người này cũng có đôi chút hiểu biết. Hắn chính là người khai phá điện ảnh Trung Quốc, chính là người có thành tựu lớn nhất trong số các đạo diễn Trung Quốc thế hệ đầu tiên. Các bộ phim mà Chu Điệp đóng vai chính chủ yếu là do hắn đạo diễn. Xem ra việc Chu Điệp nói đến Bắc Kinh đóng phim cũng không phải hoàn toàn là giả, ngay cả đạo diễn cũng

đến Bắc Kinh trước chuẩn bị cho tốt. Mặc dù mục đích ban đầu của nàng chính thức là đi theo bên người Tôn tiên sinh, tìm cơ hội ám sát hắn. Bây giờ ám sát đã bỏ qua rồi, không thể làm gì khác hơn là biến giả thành thật, quả thật là đến để đóng phim.

Ô Tâm Lan bây giờ vẫn còn là cận vệ thiếp thân của Chu Điệp, không thể không đi theo bên người Chu Điệp. Vương Chí Đạo đối các nàng xin hứa, có cơ hội nhất định đến xem các nàng một chút, đến lúc quay về Thượng Hải cũng sẽ đi cùng với các nàng, mãi mới khuyên can được hai nàng cất bước rời đi.

Mà con ngựa Xích thố mang đến từ Tiểu An thôn bây giờ cũng phải xuống xe lửa, Vương Chí Đạo bây giờ đã không cần nó nữa, liền để cho Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan mang nó đi theo. Con ngựa này rất hiểu nhân tính, ngoan ngoãn an phận đi theo bên cạnh Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan, không một chút nào lộn xộn.

Tay Trương Thạch Xuyên kia thấy thế, như thấy được của chí bảo, cho rằng con ngựa Xích thố này hình tượng cực đẹp, liền hướng Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan muốn mượn con ngựa này đến đóng phim. Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan đang lo lắng không biết xử trí con ngựa này như thế nào, nghe vậy hiển nhiên là đáp ứng ngay, song phương đều thấy rất là vui mừng.

Vương Chí Đạo khi quay trở lại chỗ đám người Tôn tiên sinh, lại thấy Tôn Đại Chu chỉ vào một người trung niên trong đám người của Bắc Kinh Đồng Minh hội, ước chừng ba lăm ba sáu tuổi, thể cách phiêu hãn, khôi ngô tráng kiện, giới thiệu với hắn, nói: "Chí Đạo, để ta đến giới thiệu một chút. Vị này chính là Lưu Bách Xuyên tiên sinh, hắn là được cách huynh đệ Bắc Kinh Đồng Minh hội đề cử đến để giúp chúng ta cùng nhau bảo vệ Tôn tiên sinh."

Nói xong hắn lại hạ thấp giọng nói thầm bên tai Vương Chí Đạo: "Ngàn vạn lần không nên xem thường hắn. Lưu Bách Xuyên tiên sinh chính là cao thủ Thiếu Lâm môn, trong giới võ thuật rất có danh tiếng, thực lực cũng không ở dưới Đỗ Tâm Vũ tiền bối. Ta và ngươi cũng không chắc đã là đối thủ của hắn được đâu!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, đưa mắt cẩn thận nhìn Lưu Bách Xuyên một cái, tươi cười ôm quyền nói: "Nguyên lai là Lưu Bách Xuyên tiền bối, danh xưng 'Giang Nam đệ nhất cước'. Đại danh lừng lẫy của ông, ta đã sớm nghe rất quen tai rồi. Nghe nói ông cùng sư phụ ta đều là những võ thuật gia được đích thân Tôn tiên sinh hạ bút đề tặng bảng hiệu 'Thượng Võ Tinh Thần'. Ta vốn nghĩ muốn tìm một cơ hội để bái kiến ông một chút đó!"

Tôn tiên sinh nghe vậy "ha ha" cười xen miệng nói: "Chỉ là mấy dòng bút mực thôi mà, khó mà làm đẹp thêm được, không cần nói đến. Bốn chữ đó quan trọng nhất không phải là do ta tự tay viết ra, mà chính là bởi vì ý nghĩa trên bốn chữ được ta viết ra đó. Lưu Bách Xuyên tiên sinh ngày đó tại Hương Cảng đánh bại đại lực sĩ Anh quốc, giương cao chí khí dân tộc Trung Hoa, loại khí phách cùng hành động vĩ đại này, mới là mục đích chân chính đáng để cho ta không sợ xấu hổ mà động bút viết ra bốn chữ đó."

Lưu Bách Xuyên vội vàng khiêm tốn nói: "Tôn tiên sinh đã quá khen, quá khen rồi. Bách Xuyên nhận mà vẫn thẹn. Dân tộc Trung Hoa cũng không chỉ nhờ một trận chiến ấy của Bách Xuyên mà phấn chấn lớn mạnh. Bách Xuyên còn cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa."

Ngừng lại một chút, Lưu Bách Xuyên nhìn sang Vương Chí Đạo, đối hắn mỉm cười nói: "Vị này chính là đệ tử của Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh, Vương Chí Đạo sao? Ngươi ở tại Thượng Hải sở tác sở vi, ta mặc dù ở xa tận Bắc Kinh, cũng đã nghe nói tỏ tường rồi. Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh có thể có đệ tử xuất sắc như ngươi vậy, ở dưới Cửu tuyền cũng có thể mỉm cười."

"Đa tạ Lưu Bách Xuyên tiền bối đã tán thưởng!" Vương Chí Đạo thế nhưng lại không hề khách khí tiếp nhận, sau đó hắn lại nói: "Bách Xuyên tiền bối, nơi đây không nên ở lâu, không bằng chúng ta trước hết mau hộ tống Tôn tiên sinh đến một nơi an toàn, sao đó lại nói chuyện tiếp. Có được không?"

Lưu Bách Xuyên gật đầu nói: "Chỗ ở của Tôn tiên sinh chúng ta đã sớm an bài thật tốt rồi, có rất nhiều các huynh đệ Đồng Minh hội ở đó thủ vệ, đảm bảo là sẽ rất an toàn. Chúng ta lại còn mang xe đến hộ tống các người nữa, xin theo chúng ta đến đây đi!"

Ngồi trên mấy chiếc xe kéo tay được bọn người Lưu Bách Xuyên bố trí, Lưu Bách Xuyên đột nhiên quay sang Vương Chí Đạo nói: "Được rồi, còn có chuyện tình ta quên chưa nói cho ngươi biết. Chúng ta đã nghe được một cái tin tức. Viên đại công tử đã mời được Hoắc Điện Đường tới Bắc Kinh. Nghe nói khi còn ở Thượng Hải ngươi đã đắc tội với Lý Thư Văn. Hoắc Điện Đường kia chính là đệ tử đắc ý nhất của Lý Thư

Văn, thực lực cũng không có ở dưới Lý Thư Văn. Hắn đã tung tin ra rằng, nói muốn tìm ngươi báo thù, bởi vì ngươi chẳng những đắc tội với sư phụ Lý Thư Văn của hắn, lại còn giết chết sư đệ hắn Lý Ngạo Sơn. Ngươi phải hết sức cẩn thận đó, bởi vì Viên đại công tử kia đã biết ngươi đến Bắc Kinh rồi, hắn nhất định sẽ kích động Hoắc Điện Đường đi tìm ngươi phiền toái!"

Hoắc Điện Đường? Vương Chí Đạo nghe vậy không tự chủ được nhíu mày lại. Từ sau khi cùng Lý Thư Văn kết hạ oán cừu, hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý, chờ người của Bát Cực Môn đến tìm hắn gây sự rồi. Không nghĩ tới lúc trước Vương Tử Thụ còn chưa có giải quyết xong, đi đến Bắc Kinh là gặp phải một đệ tử cực mạnh của Lý Thư Văn là Hoắc Điện Đường này.

Hoắc Điện Đường chính là khai sơn đại đệ tử của Lý Thư Văn, ở trong lịch sử võ thuật Trung Quốc, chính là một nhân vật đại danh đỉnh đỉnh danh tiếng không hề ở dưới Lý Thư Văn, chính là đại biểu kiệt xuất nhất trong Bát Cực Quyền. Hắn đã từng làm đại hộ vệ cùng giáo sư võ thuật cho hoàng đế phong kiến cuối cùng Phổ Nghi. Nghe nói hắn là đệ tử duy nhất chân chính kế thừa tất cả thực lực của Lý Thư Văn, chẳng những có được ngàn cân thần lực của Lý Thư Văn, lại còn có được Bát Cực kỹ nghệ lô hỏa thuần thanh cùng đại thương tuyệt kỹ, lực sát thương người kinh hãi. Càng quan trọng hơn chính là, hắn không hề có nhược điểm như Lý Thư Văn, không giống như Lý Thư Văn vốn bởi vì chân trái thiếu đi một khối thịt mà bị mất thăng bằng, thể lực không đủ.

Có thể nói như thế này, Hoắc Điện Đường kia, chính là một Lý Thư Văn hoàn mỹ, một Lý Thư Văn không hề có nhược điểm.

Hoắc Điện Đường đồng thời lại còn thu rất nhiều đồ đệ, Bát Cực Quyền tuy là nhờ Lý Thư Văn mới nổi danh, nhưng lại bởi vì nhờ Hoắc Điện Đường mới thật sự lưu truyền rộng rãi, đời sau học tập Bát Cực Quyền có đến tám mươi phần trăm là đồ tử đồ tôn của Hoắc Điện Đường. "Hoắc thị Bát Cực" đã trở thành đại biểu cho Bát Cực Quyền.

Người như vậy, so với Lý Thư Văn thì tuyệt đối càng khó đối phó hơn.

Nghĩ đến như thế, Vương Chí Đạo trong lòng không tự chủ được mà thở dài, thầm nghĩ tại sao khi đến thời đại này, tất cả các nhân vật mà mình đắc tội đều là những nhân vật khó đối phó như vậy chứ? Xem ra chính bản thân mình cần phải tăng cường luyện tập võ công hơn nữa, không thể giữ thói quen không tốt là luôn ỷ vào súng đạn như thế. Nếu như Hoắc Điện Đường quang minh chính đại đến tìm mình luận võ, chính mình chung quy là không thể một phát bắn chết hắn đượ

107. Chương 110: Phong Vân Tế Hội (một)

Bắc Kinh Đồng Minh hội đã an bài chỗ ở cho Tôn tiên sinh ở một tòa nhà gọi là "Trung Sơn các", nghe nói địa phương này nguyên lai là nơi Kỳ Vương gia của Mãn Thanh đã từng ở qua.

Vương Chí Đạo cẩn thận quan sát khắp một lượt hoàn cảnh ở Trung Sơn các, trong lòng cảm thấy rất vừa ý. Loại địa phương này, nếu dựa theo chiến lược chiến thuật mà nói, chính là một nơi rất tốt cho nguyên lý dễ thủ khó công. Chỉ cần ở tại mấy nơi yếu điểm cho ẩn tàng mấy người thủ vệ, là có thể giám thị được khắp cả Trung Sơn các, địch nhân cực kỳ khó có thể tiến vào được bên trong dưới điều kiện không làm kinh động đến thủ vệ. Càng hay hơn chính là đám thủ vệ trông coi ở chỗ này so với đám người Lưu Bách Xuyên thì bất đồng, bọn họ đều là quân nhân đã từng ra chiến trường, rất biết bắn súng cùng ẩn nấp dấu giếm bản thân. Xem ra Bắc Kinh Đồng Minh hội vì để bảo vệ cho Tôn tiên sinh, đích xác là đã tốn không ít công phu.

Có những người như thế thủ vệ ở chỗ này, Vương Chí Đạo tin tưởng rằng, cha con họ Viên trừ khi phái ra được một quân đoàn ám sát ưu tú giống như là bộ đội đặc chủng ở đời sau đến tiến công, nếu không sẽ tuyệt đối khó có thể ở trong một thời gian ngắn mà công kích được địa phương này, ám sát Tôn tiên sinh.

Lại nghĩ đến ước định cùng Vương Á Tiêu, Vương Chí Đạo lập tức đưa ra một cái lý do giả nói với Trần Chân cùng Tôn Đại Chu, rồi chạy đi ra ngoài. May là Tôn tiên sinh đã tới được khu vực an toàn rồi, lại vừa được đám người Lưu Bách Xuyên đông đảo hộ vệ, nếu không chỉ sợ Tôn Đại Chu cùng Trần Chân sẽ không để cho Vương Chí Đạo đi ra ngoài.

Nơi ước hẹn cùng Vương Á Tiêu là một nhà hàng ăn tên là "Túy Dương Hiên" ở khu phía Tây thành, nghe nói nơi ấy có món ăn Cung Bảo Kê Đinh ngon nhất ở toàn Bắc Kinh, hơn nữa lại là một nơi được trang trí thanh nhã cổ điển, chung quanh có cây xanh vây quanh, bên trong nhà hàng khách hàng lại không quá đông đúc, hết sức yên tĩnh, rất thích hợp với việc tụ họp bằng hữu ở đây nhàn tản nói chuyện phiếm. Ông chủ của Túy Dương hiên là Tề Trúc Trai, chính là anh em kết nghĩa của Vương Á Tiêu, vẫn luôn bí mật an bài làm trụ sở cho thành viên Thiết Huyết trừ gian đoàn làm nơi gặp gỡ hoặc là nơi thu nhận thông tin các loại sự tình. Vương Á Tiêu đối với hắn phi thường tín nhiệm, cho nên đối với sự tình Vương Chí Đạo đến Bắc Kinh ám sát Viên đại đầu, lập tức an bài gặp mặt ở chỗ này.

Vương Chí Đạo kêu một chiếc xe kéo tay, đưa cho xa phu địa chỉ của Túy Dương hiên, để cho xa phu kéo xe chở mình đi, còn hắn thì lại ung dung ngồi trên xe kéo mà thưởng ngoạn phong cảnh Bắc Kinh thời ấy.

Không biết vì cái gì, Vương Chí Đạo trong lòng lại loáng thoáng có chút cảm giác bất an, tựa hồ như có người đang âm thầm nhìn trộm hắn, nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại, hết lần này đến lần khác cũng không có phát hiện ra. Vương Chí Đạo trong lòng lập tức nổi lên cảnh giác, biết được nhất định là có cao thủ theo dõi đang âm thầm bám theo hắn. Người đó là ai, tại sao lại có khả năng khi mình vừa mới đến Bắc Kinh thì đã có người theo dõi mình rồi? Chẳng lẽ là sát thủ do Viên qua tử phái đến hay sao?

Vương Chí Đạo còn đang lo lắng có nên tiếp tục cùng Vương Á Tiêu gặp mặt hay không, chiếc xe kéo đã ngừng lại, xa phu vẻ mặt hòa khí đối hắn cười nói: "Vị khách gia này, đã tới Túy Dương hiên rồi?"

Nhanh như vậy? Vương Chí Đạo vẻ mặt bất đắc dĩ, sau khi xuống xe lại thưởng thêm cho phu xe mấy tiền lẻ, rồi đuổi hắn rời đi.

Nếu là đã tới rồi, vậy thì cũng không cần phải né tránh nữa, Vương Chí Đạo lại muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai đang ngầm theo dõi hắn.

Nhưng là đến lúc hắn tiến vào trong Túy Dương hiên, cảm giác bị nhìn trộm kia lại đột nhiên biến mất, hiển nhiên là kẻ theo dõi đã đạt được mục đích, bỏ đi không theo dõi nữa rồi.

Túy Dương hiên hôm nay thật không ngờ là lại kín người hết chỗ, tiếng người rất huyên náo. Nếu so với lời Vương Á Tiêu đã giới thiệu là một nơi an tĩnh u nhã khách hàng không đông lắm, thì đúng là cách biệt một trời. Là cho Vương Chí Đạo càng thêm kỳ quái khó hiểu chính là, hắn đã nhìn ra được, Túy Dương hiên hôm nay khách hàng cơ hồ tất cả đều là những tay luyện võ. Trong đó còn có không ít người là cao thủ, có một vài người lại còn là cao thủ trong cao thủ nữa. Vậy là chuyện gì xảy ra đây, Túy Dương hiên hôm nay cử hành võ lâm đại hội hay sao?

Một tên tiểu nhị đã tiến đến đón tiếp, đối Vương Chí Đạo cười nói: "Vị khách gia này, ngài có đặt bàn trước chưa? Nếu không có, như vậy thì rất xin lỗi, chúng ta đã đầy khách mất rồi, mời ngài ngày mai hãy quay lại đi!"

Vương Chí Đạo y theo ám ngữ Vương Á Tiêu đã dạy cho hắn, nói: "Ta là đến tìm Vương Thiết tiên sinh, ta đã cùng hắn ước định đến Bắc Kinh xem khỉ làm trò!"

Tiểu nhị ngẩn người ra, đưa mắt đánh giá Vương Chí Đạo suốt từ trên xuống dưới một lần, sau mới nói với hắn: "Mời ngài chờ một chút!"

Chỉ chốc lát sau, đã thấy một người trung nhiên mặc trang phục ông chủ vội vàng đi ra đón, đi tới trước mặt Vương Chí Đạo, đối hắn thấp giọng nói: "Ngài chính là Vương Chí Đạo thiếu gia sao?"

Vương Chí Đạo gật đầu.

Người trung niên kia liền nói: "Ta chính là Tề Trúc Trai, ông chủ của Túy Dương hiên. Vương Chí Đạo thiếu gia, Vương Thiết lão đệ của ta đang ở một gian phòng đặc biệt chờ ngươi, xin mời ngươi theo ta đi đến!"

Vương Chí Đạo liền theo Tề Trúc Trai này hướng gian phòng riêng ở phía sau đi đến, trên đường đi hắn không nhịn được liền thấp giọng hỏi: "Hôm nay nơi này của ngươi tại sao lại có đông khách nhân như vậy, hơn nữa xem bọn chúng hình như mọi người đều là người trong giới võ thuật?"

Tề Trúc Trai hồi đáp: "Vương thiếu gia, ngươi hôm nay tới đây thật là phi thường không khéo. Hôm nay Túy Dương hiên đã được người của Trung Hoa võ sĩ hội bao hết rồi, bọn họ muốn chiêu đãi các bằng hữu từ phương xa đến, nghe nói trong các bằng hữu này có Hoắc Điện Đường ở trong đó. Vương Thiết lão đệ đã nói qua chuyện của ngươi cho chúng ta biết, ngươi phải cẩn thận đấy, nếu để cho Hoắc Điện Đường biết ngươi ở chỗ này, như vậy sẽ phiền toái đó."

"Hoắc Điện Đường cũng ở chỗ này?" Vương Chí Đạo cảm thấy có chút bất ngờ.

"Chưa, hắn còn chưa tới!"

Tề Trúc Trai dẫn Vương Chí Đạo đi tới trước một gian phòng riêng ở trên gác, nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái, lại hạ giọng nói: "Lão đệ, là ta đây! Người mà ngươi đang đợi đã tới rồi!"

Cánh cửa được mở ra, Vương Á Tiêu xuất hiện ngay khung cửa, vẫn mặc một thân áo dài xanh vải bố, đeo mắt kính thủy tinh. Hắn nhìn thấy Vương Chí Đạo vẻ mặt kinh hỉ nói: "Ân công, rốt cuộc ngài cũng tới được đây rồi. Ta nghe nói Viên qua tử phái ra Ngũ hình sát thủ lên xe lửa ám sát Tôn tiên sinh, lại lo lắng rằng ngài ứng phó không lại được. Xem ra là ta lo lắng vô ích rồi!"

Sau khi vào trong phòng, Vương Á Tiêu lại nói: "Chỉ có điều là Ân công ngài hôm nay đến thật là không khéo. Túy Dương hiên hôm nay chính là được Trung Hoa võ sĩ hội bao hết rồi. Hoắc Điện Đường, Vương Trọng Tuyển, Trương Tam Gia cùng với đám Bát Cực môn nhân vốn quan hệ với Lý Thư Văn rất sâu, hôm nay đều chạy đến đây. Nếu như để cho bọn họ biết ngài ở chỗ này, chỉ sợ ngài rất khó thoát thân đi ra ngoài được."

Vương Chí Đạo hỏi ngược lại: "Bọn họ sẽ biết ta ở chỗ này sao?"

Vương Á Tiêu vội nói: "Đương nhiên là không có khả năng như thế, ta đây cũng không phải là dạng người lắm mồm lắm miệng."

"Như thế thì được, không cần để ý tới bọn họ, chúng ta bàn chuyện chúng ta, bọn họ nói chuyện bọn họ, không can thiệp chuyện của nhau!"

"Nói rất đúng, không ngờ ân công rất trấn tĩnh, ta lại là quá lo lắng rồi!" Vương Á Tiêu gật đầu, quay sang nói với Tề Trúc Trai vẫn đang đứng ở đó: "Đại ca, phiền toái huynh bảo tiểu nhị làm hai ống Cung Bảo Kê Đinh cùng mấy món thức ăn thật ngon khác mau đưa đến!"

Đợi sau khi Tề Trúc Trai lĩnh mệnh rời đi, Vương Á Tiêu đối Vương Chí Đạo cười nói: "Ân công, ngài có lẽ còn chưa có ăn món Cung Bảo Kê Đinh hả? Nhà hàng này của đại ca của ta món Cung Bảo Kê Đinh là nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh đó, cam đoan sau khi ngài ăn xong sẽ để lại dư vị vô cùng, sau này sẽ trở thành khách quen ở đây đó. Túy Dương hiên sở dĩ nổi danh được ở Bắc Kinh như vậy, tất cả đều là nhờ ở món Cung Bảo Kê Đinh này đó."

Vương Chí Đạo thầm nghĩ, món Cung Bảo Kê Đinh này là món ăn cay nổi tiếng của Tứ Xuyên, chính mình ở kiếp trước đã sớm ăn qua rất nhiều lần rồi, chỉ có điều là ở Bắc Kinh thời kỳ Dân quốc ăn món Cung Bảo Kê Đinh, đúng thật là lần đầu tiên! Cũng không biết món Cung Bảo Kê Đinh ở đây mùi vị so với ở hậu thế thì hơn kém như thế nào?

Có lẽ là do quan hệ của Vương Á Tiêu, nên Tề Trúc Trai rất nhanh đã đem lên hai ống trúc đựng món Cung Bảo Kê Đinh bày biện ra, lại mỉm cười đối Vương Chí Đạo cùng Vương Á Tiêu nói: "Vương thiếu gia, lão đệ, đây chính là Cung Bảo Kê Đinh do đầu bếp tốt nhất của chúng ta nấu ra, mời các ngươi nếm thử!"

Tề Trúc Trai tự tay mở ống trúc ra cho bọn họ, quả nhiên mùi thơm nức mũi, lại bởi vì được nấu trong ống trúc, cho nên lại còn có mùi trúc thơm mát. Vương Chí Đạo dùng đôi đũa gắp một miếng đưa lên miệng thưởng thức, đúng là thơm ngon mềm ngọt. Cay mà không khô, lại vừa chua vừa ngọt nhẹ nhàng. Mùi vị so với món Cung Bảo Kê Đinh đã ăn ở kiếp trước thì ngon lành hơn nhiều.

Vương Chí Đạo đầu tiên là tán thưởng một câu, sau đó lại hỏi: "Ông chủ Tề, bình thường đều là ông tự mình chiêu đãi khách nhân hay sao?"

"Đương nhiên là không phải như thế!" Tề Trúc Trai nghe vậy cười nói: "Trừ phi là thật chân chính khách quý, nếu không ta sẽ không tự đi chiêu đãi hắn đâu. Nhưng mà hai người thì khác, một người là lão đệ của

ta, một người lại là ân nhân cứu mạng cho lão đệ của ta, ta có thể được tự mình chiêu đãi hai người chính là vinh hạnh của ta!"

"Hay là nên để cho tiểu nhị chiêu đãi chúng ta đi thì hơn!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ta và lão đệ của ông thân phận hiện nay là không thể để lộ ra ngoài. Nhưng những người bên ngoài đó đại bộ phận là lão giang hồ. Ông là một ông chủ rất ít khi tự tay chiêu đãi khách nhân, nhưng lại luôn chạy đến đây, nhất định sẽ khiến cho bọn họ hoài nghi. Nếu bọn họ chạy đến nhìn xem, như vậy sẽ phiền toái đó!"

Tế Trúc Trai nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo lại xấu hổ, vội gật đầu nói: "Vương thiếu gia, ngươi nói rất đúng, là ta đã khinh thường rồi. Ta đúng là nên rời đi, để ta phái Tiểu Dương đến chiêu đãi các ngươi, hắn chính là tâm phúc của ta, cũng là người cơ trí, các ngươi có thể tín nhiệm hắn!"

Sau khi Tề Trúc Trai rời đi, chỉ chốc lát sau tiểu nhị tên gọi Tiểu Dương kia đã tiến vào, lại chính là tên tiểu nhị Vương Chí Đạo đã gặp lúc đầu, lại thấy hắn cẩn trọng nói với Vương Chí Đạo cùng Vương Á Tiêu: "Hai vị chủ nhân, Hoắc Điện Đường kia đã tới rồi. Đi cùng với hắn lại còn có Trương Tam Gia, Vương Trọng Tuyển cùng với một ít bằng hữu nữa của hắn. Bọn họ đang ngồi ngay bên dưới cửa sổ này. Hai vị chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể chứng kiến được!"

Vương Chí Đạo nghe vậy liền đi đến trước cửa sổ, đem cửa sổ nhẹ nhàng mở hé ra, nhìn xuống phía dưới, trong miệng lại hỏi: "Người nào là Hoắc Điện Đường?"

Tiểu Dương chỉ vào một người đang ngồi ở bàn giữa bên dưới, đang cùng mọi người nói cười hân hoan, nói: "Chính là vị trung niên mặc áo xám, thân mình rất tráng kiện kia đó. Ở giữa kia chính là Trương Tam Gia, ông ta là sư thúc của Lý Thư Văn, Hoắc Điện Đường tôn xưng ông ta là sư thúc tổ. Người bên phải Trương Tam Gia kia chính là Vương Trọng Tuyển lão gia tử, được xưng tụng là 'thiên hạ đệ nhất côn', ở Bắc Kinh chúng ta rất nổi danh, ông ta chính là sư huynh của Lý Thư Văn.

Chiêu đãi bọn họ một người chính là Tị Tử Lý, một người chính là Lý Tồn Nghĩa, lại còn có một người kia là Trương Chiêm Khôi, ông ta chính là cao thủ Bát Quái Môn, cũng là một người sáng lập ra Trung Hoa võ sĩ hội."

Đều là danh nhân trong giới võ thuật Dân quốc, không nghĩ tới hôm nay chỉ thoáng một cái đã nhìn thấy nhiều danh nhân trong giới võ thuật như vậy. Vương Chí Đạo cẩn thận quan sát đám danh gia võ thuật đó, trong những người này, Hoắc Điện Đường bộ dáng xuất chúng nhất, chẳng những thân hình cao lớn khỏe mạnh, hơn nữa tướng mạo đường đường, ánh mắt sáng như điện, thoạt nhìn đến anh dũng thần võ như là chiến tướng thời cổ đại. Càng khó có được chính là một Hoắc Điện Đường này vẻ mặt chính khí ngời ngời, nhìn đến tuyệt không phải là phường gian trá. Vương Chí Đạo từ lịch sử võ thuật thời Dân quốc cũng hiểu rõ được, Hoắc Điện Đường người này tính tình cương liệt chính trực, rất coi trọng nghĩa khí giang hồ, lại càng coi trọng võ đức. Tác phong của hắn bất đồng so với Lý Thư Văn hễ động thủ chỉ muốn đả thương người khác, hắn nếu cùng người động võ thường thường đều là điểm đến là dừng, rất ít khi làm bị thương người khác. Người như vậy, cùng với nhân vật Hoàng Phi Hồng rất nổi tiếng trong phim ảnh của đạo diễn Từ Khắc ở đời sau có chút tương tự nhau.

Người như thế, theo lý thì đúng là một đối tượng kết giao rất tốt. Đáng tiếc Vương Chí Đạo hết lần này đến lần khác giết chết sư đệ Lý Ngạo Sơn của hắn, lại còn đắc tội với sư phụ hắn Lý Thư Văn. Hoắc Điện Đường mặc dù cùng với Lý Thư Văn tính cách trái ngược, nhưng là phi thường tôn trọng một sư phụ Lý Thư Văn kia, kính hắn như cha. Sư phụ chịu khinh, sư đệ bị giết, cho dù Hoắc Điện Đường tính tình có tốt, cũng không có khả năng dễ dàng tha thứ cho Vương Chí Đạo, không đến tìm hắn phiền toái.

Trương Tam Gia năm nay đã gần bảy mươi tuổi, tên thật là Trương Ảnh Tinh, danh hiệu của hắn cũng giống hệt như của Lý Thư Văn, đều gọi là "Thần thương". Trương Tam Gia tài nghệ Lục hợp đại thương ở trước khi Lý Thư Văn xuất danh, chính là không có ai có thể sánh bằng. Lý Thư Văn mặc dù là đệ tử của Hoàng Tứ Hải, thế nhưng cũng là theo Trương Tam Gia học qua nhiều năm công phu, nhất là tài nghệ dùng đại thương của Lý Thư Văn, cơ hồ hoàn toàn là được Trương Tam Gia tự tay truyền thụ. Có thể nói là, Lý Thư Văn trên thực tế chính là đệ tử được Hoàng Tứ Hải cùng Trương Tam Gia đồng thời dạy dỗ mà ra. Cho nên, đã đắc tội với Lý Thư Văn, Trương Tam Gia tuyệt đối sẽ không thể nào không nghe không hỏi.

Về phần Vương Trọng Tuyển càng không cần phải nói nữa. Hắn là cùng Lý Thư Văn là sư huynh đệ nhưng tình thân như anh em ruột, càng không thể nào bỏ qua cho Vương Chí Đạo vốn đã đắc tội với Lý Thư Văn.

Cho nên Vương Chí Đạo nếu làm cho những người nay phát hiện ra, phải đồng thời đối mặt với ba cao thủ đứng đầu Bát Cực Môn, hơn nữa mỗi một người, nếu lấy theo thực lực hiện nay của hắn mà nói, đều là những người hắn không thể đắc tội nổi.

Vương Chí Đạo muốn tránh mặt bọn họ, nhưng là lão Thiên gia lại luôn luôn không cho hắn được như ước nguyện. Chỉ nghe thấy một tiếng cười to, chính là có một nhóm đông người đi đến, người đầu lĩnh kia thật hết sức không ngờ, lại là tử địch của Vương Chí Đạo cùng Vương Á Tiêu - Viên qua tử!

Viên qua tử dắt theo bên người sau tên vệ sĩ, mỗi người đều vóc dáng bưu hãn, ánh mắt giống như điện, thoạt nhìn đều là cao thủ trong cao thủ, hơn nữa xem tiếng bước chân cùng thân hình cử chỉ của bọn chúng phi thường có quy củ thống nhất, hiển nhiên là xuất thân từ quân nhân chính tông, tin chắc rằng trên người mỗi tên trong bọn chúng cũng đều có mang theo súng.

Vương Á Tiêu chứng kiến Viên qua tử xuất hiện, cảm thấy thật bất ngờ, nói: "Thằng Viên qua tử kia thế mà lại tự chui đầu vào lưới, thật sự là trời cũng giúp ta.

Ân công, đây chính là một cơ hội tốt, lấy tay súng của ngài, ở trong cái khoảng cách này, nhất định có thể một phát bắn chết hắn, hơn nữa lại có thể làm ra được đến mức thần không biết quỷ không hay…"

Vương Chí Đạo cắt ngang lời hắn, nói: "Súng của ta ở trên xe lửa đã bị rơi mất rồi, hiện tại còn chưa tìm đâu ra được một cây súng mới đây. Hơn nữa, sáu người vệ sĩ bên cạnh mình Viên qua tử kia đều là quân nhân rất lợi hại, trên người đều có mang súng. Hơn nữa đám người Hoắc Điện Đường chính là do Viên qua tử mời đến Bắc Kinh, bọn họ tuyệt sẽ không nhìn chúng ta giở trò giết chết Viên qua tử ngay trước mắt bọn họ đâu. Chúng ta nếu mà động thủ, thì không chiếm được tiện nghi, nói không chừng còn có thể uổng công làm hỏng mất một cứ điểm trọng yếu Túy Dương Hiên này. Như thế một chút lợi ích cũng không có, đừng quên mục đích chính của chúng ta là Viên đại đầu, không phải là Viên qua tử.!"

Vương Á Tiêu nghe vậy thở dài nói: "Như vậy thì thật sự là đáng tiếc a! Tính là Viên qua tử hôm nay đã gặp may mắn rồi!"

Lại thấy Tề Trúc Trai đi ra, hướng Viên qua tử nghênh đón, cười nói: "Thật sự là đại khách quý, Viên đại công tử có thể quang lâm bổn điếm, thật sự là làm cho bổn điếm tường mái đều huy hoàng a!"

Viên qua tử nhưng lại cười nói: "Ông chủ Tề đừng cao hứng quá sớm, chỉ sợ ta sẽ không làm cho nhà hàng của ngươi huy hoàng sáng chói gì đâu! Ta trên thực tế là đến đây tìm một người bằng hữu cũ. Ta vừa mới nhận được tin tức, biết hắn đã đi tới nơi này của ngươi, cho nên ta mới vội vã chạy đến!"

Tề Trúc Trai nghe vậy ngẩn người tò mò hỏi: "Không biết vị bằng hữu cũ của Viên đại công tử đó là ai?"

"Là người mà ta cùng Hoắc Điện Đường sư phụ đều đang muốn tìm!" Viên qua tử đột nhiên hét lớn lên:

"Vương Chí Đạo, ta biết ngươi đang ở chỗ này, vậy sao không ra cùng bằng hữu cũ gặp nhau, muốn ta phải tự mình đi tìm ngươi sao?"

Thanh âm rất lớn, cơ hồ tất cả mọi người kể cả trong các góc của Túy Dương Hiên đều nghe thấy được. Ở gian phòng riêng Vương Á Tiêu biến sắc, vội vàng nói với Vương Chí Đạo: "Ân công, nguy rồi, hắn thế mà lại biết được ta và ngài ở chỗ này gặp mặt, nhất định là người của chúng ta đã không cẩn thận để lộ tin tức. Ân công, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này thôi."

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Chuyện này không liên quan đến các ngươi, trên thực tế chính là Viên qua tử phái ra cao thủ âm thầm theo dõi ta, mới biết được ta ở chỗ này. Hắn không nhất định là đã biết ngươi cũng ở chỗ này, càng không thể biết được sự tình chúng ta gặp gỡ ở đây bàn mưu ám sát cha của hắn. Hắn chỉ là nghĩ muốn giệt trừ ta mà thôi, bởi vì chính ta đây đã vài ba lần liên tiếp đều phá hủy hết hảo sự của hắn!"

"Vậy chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?" Vương Á Tiêu hỏi.

"Ngươi cứ lưu lại ở chỗ này, không nên đi ra. Ta một người đi xuống gặp mặt bọn họ. Như vậy có thể bảo trụ được một cứ điểm trọng yếu Túy Dương Hiên này!"

"Như vậy không được, Viên qua tử là muốn mạng của ngài đó!" Vương Á Tiêu không đồng ý.

"Yên tâm, mạng của ta không thể dễ dàng để cho người khác lấy đi như thế đâu!" Vương Chí Đạo đối Vương Á Tiêu cười cười nói: "Ngươi phải tin tưởng ta, ta nhất định sẽ có biện pháp thoát thân. Hơn nữa, cho dù ta có thoát thân không được, ta cũng sẽ có biện pháp để kéo Viên qua tử cùng theo ta xong đời!"

Vương Chí Đạo nói xong, đẩy cánh cửa gian phòng riêng đi ra ngoài, đối Viên qua tử cười to, nói: "Viên đại công tử, ngươi thật là thần thông quảng đại hả. Ta mới vừa tới Bắc Kinh, ngươi đã liền nắm chắc được hành tung của ta rồi. Bội phục, bội phục!"

108. Chương 111: Phong Vân Tế Hội (hai) - 1

Vô số đôi mắt đều nhất tề hướng Vương Chí Đạo nhìn đến. Bởi vì Vương Chí Đạo tại Thượng Hải tiếng tăm và hành vi cơ hồ là cả nước đều biết, hơn nữa những người đang ngồi đây lại còn biết rằng Vương Chí Đạo đã cùng người của Bát Cực Môn kết hạ tử thù. Bây giờ có Hoắc Điện Đường, Vương Trọng Tuyển, Trương Tam Gia đều là Bát Cực Môn cao thủ cấp tông sư ở đây, hắn thế mà lại còn dám xuất hiện, nên đều hết sức tò mò cùng hướng hắn nhìn đến.

Viên Đại công tử thấy chính mình vừa gọi một câu, Vương Chí Đạo lập tức đã đi ra ngay, cảm thấy thật bất ngờ, đối hắn "hắc hắ " cười nói:

"Vương Chí Đạo, lá gan của ngươi thật đúng là không nhỏ hả, ở dưới loại tình huống này mà cũng dám đi ra đây!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ta vừa lại không có giống như Viên Đại công tử, làm ra những loại chuyện tình ám muội bán nước cầu vinh, vì sao lại không dám ra đây?"

Viên Đại công tử nghe vậy không khỏi biến sắc, bọn vệ sĩ bên người hắn lại đều là ánh mắt phát lạnh, mỗi người tay phải đều hướng bên hông vuốt xuống.

"Vương Chí Đạo, nói chuyện cẩn thận một chút, mấy thủ ta không phải là để ngồi không đâu. Ngươi nói lung tung nói, bọn họ sẽ mỗi người tặng ngươi một viên đạn đó!" Viên Đại công tử lạnh lùng cảnh cáo nói.

Vương Chí Đạo trên mặt lộ ra thần sắc không hề sợ hãi, thái độ thong dong đi tới đứng trước mặt đám người Hoắc Điện Đường, bình tĩnh đối Viên Đại công tử cười nói: "Viên Đại công tử, sáu người vệ sĩ này của ngươi đang nghĩ muốn đối ta nổ súng hay sao? Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên để cho bọn họ khinh thường vọng động. Đám thủ hạ cùng sát thủ của ngươi suốt từ Thượng Hải đến Bắc Kinh đã cùng ta chiến đấu lâu như vậy, tin tưởng rằng ngươi hẳn là đối với tay súng của ta cũng hiểu rõ được đôi ba phần rồi chứ? Ngươi cho rằng sáu người vệ sĩ này của ngươi tay súng có thể nhanh được như ta, chuẩn được như ta sao? Nếu như bọn họ có dị động, ta cam đoan với ngươi, phát súng đầu tiên của ta chính là sẽ nhắm ngay đầu của ngươi nổ súng. Nếu như mà ngươi cảm giác được bọn họ có năng lực ngăn cản ta, như vậy cứ việc thử một lần!"

Viên Đại công tử nghe vậy sắc mặt không khỏi biến đổi vài lần, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai tay cùng bên hông Vương Chí Đạo, chỉ thấy Vương Chí Đạo hai tay rất tùy ý buông xuống tại hai bên sườn theo thân người, một chút cũng không có giống như động tác muốn rút súng, mà hắn bên hông thoạt nhìn cũng không có lộ ra vật gì, không thể nhìn ra được là có giấu súng lục ở chỗ nào trên người hay không!

Lại nhớ tới đã từng bắt được tin tức tình báo có liên quan tới Vương Chí Đạo, trong đó khiến cho Viên Đại công tử chú ý nhất chính là phần bình luận về tay súng của Vương Chí Đạo, đã được cố ý bôi đậm. Bên trên đã viết tám chữ to: "Vô cùng kì diệu, đạn ra không trượt". Mà ở bên dưới tám cái chữ to này, lại còn viết một đoạn chữ nhỏ:

"Ghi chú: theo điều tra được biết, Vương Chí Đạo từ khi bắt đầu nổ súng tại Thượng Hải đã lập một kỷ luc, đó là kỷ lục chưa bao giờ có một viên đạn thất bại, hơn nữa từ tốc độ rút súng đến ngắm bắn cùng nổ súng đều cực nhanh, phỏng chừng là cả Trung Quốc, thậm chí là cả thế giới cũng không có người nào có thể so sánh được."

Nghĩ đến lời bình này, Viên Đại công tử không tự chủ được mà lưng toát ra mồ hôi lạnh. Thầm nghĩ chính mình chuyến này rất mạo hiểm rồi, vạn nhất Vương Chí Đạo bất chấp tất cả muốn nổ súng giết mình, chỉ sợ cho dù mọi người ở Túy Dương Hiên này đồng loạt ra tay, cũng không chắc là có thể cứu được cho bản thân mình.

Nghĩ đến như vậy, Viên Đại công tử vội vàng đối sáu người vệ sĩ kia phân phó nói: "Không nên xằng bậy!"

Sau khi ngăn trở động tác có thể sẽ rút súng của sáu người vệ sĩ kia, Viên Đại công tử mới quay sang Vương Chí Đạo miễn cưỡng cười nói: "Vương Chí Đạo, ta hôm nay không có nghĩ muốn tới tìm ngươi động võ, ngươi đừng hiểu lầm!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta biết, Viên Đại công tử đặc biệt đem Hoắc Điện Đường sư phụ từ Hắc Long Giang xin mời đến Bắc Kinh này, không phải là nghĩ muốn chia rẽ hắn cùng ta đấu một trận người chết ta sống, để cho ngươi làm trò ngư ông thủ lợi hay sao?"

"Chúng ta đấu tranh trong lúc này không cần phải có người chia rẽ!" Viên Đại công tử còn chưa có trả lời, đã nghe Hoắc Điện Đường lạnh lùng mở miệng nói. Thanh âm của hắn kiên quyết như bàn thạch, từng chữ từng chữ rõ ràng nói:

"Vương Chí Đạo, chúng ta trong lúc này đây vốn đã kết hạ thù riêng, ngươi đắc tội với sư tôn của ta còn chưa nói, ngươi lại còn giết chết con nuôi duy nhất Lý Ngạo Sơn của sư tôn của ta. Chẳng lẽ những việc đó còn không thể khiến cho ta và ngươi phải đấu đến người chết ta sống hay sao?"

Vương Chí Đạo đối Hoắc Điện Đường chắp tay, cười nói: "Hoắc sư phụ, đại danh của ngươi ta sớm đã nghe đến tỏ tường quen tai, ta biết ngươi là một hảo hán tử chánh khí lẫm liệt, trong lòng ta đối với ngươi cũng rất bội phục, nhưng là ngươi nói như vậy đã có chút mất công bằng rồi. Trước hết tạm bỏ qua sự việc ta đắc tội với sư tôn của ngươi chứ nói đến vội, ngươi nói ta đã hại chết sư đệ của ngươi Lý Ngạo Sơn, xin hỏi tin này từ đâu mà có?"

"Sự thật đã rõ ràng rồi. Không cần phải giảo biện!" Chính là Vương Trọng Tuyển vẻ mặt giận dữ cắt ngang lời.

"Sự thật là như thế nào? Vương Trọng Tuyển lão tiên sinh, ông là tiền bối, ta là vãn bối, theo lý luận ta không nên cùng ông cãi cọ, nhưng là tiền bối ông nếu chỉ là nghe được sự tình từ một ít tiểu nhân muốn chia rẽ, không hề có một chút chứng cớ, đã chỉ trích ta hại chết Lý Ngạo Sơn, như thế chính là làm cho ta không thể đối với ông tâm phục được! Đang ngồi ở đây đều là các vị tiền bối, các vị đều là danh nhân trong giới võ thuật. Ta nghĩ mời các vị chủ trì công đạo cho ta. Các vị tiền bối, nếu như là có người tùy tiện nghe được một ít tin đồn tin đoán, đã vội chỉ trích các vị là hung thủ, xin được hỏi các vị sẽ có người nhận tội hay sao?" Vương Chí Đạo không kiêu ngạo không siểm nịnh hướng mọi người ở đây hỏi ngược lại.

Vương Trọng Tuyển mặc dù là danh nhân trong giới võ thuật Bắc Kinh , nhưng lại rõ ràng không am hiểu biện luận, bị Vương Chí Đạo này một phen mỉa mai trước mặt mọi người, lập tức tức giận đến sắc mặt xanh mét, chỉ vào Vương Chí Đạo cả giận nói: "Ngươi, ngươi tiểu tử này, ngươi đang nói cái gì, ngươi muốn nói là lão phu đang cố ý oan uổng cho ngươi sao?"

"Vương lão, Hoắc huynh, mời các người trước tiên bớt giận, nghe ta một lời!" Nhưng là Tị Tử Lý thấy Vương Trọng Tuyển tức giận, vội vàng đứng lên mở lời khuyên can.

Tị Tử Lý là một trong những nhân vật đại biểu cho Trung Hoa võ sĩ hội, tại giới võ thuật cũng là một danh nhân tài đức song toàn, giao hữu cực rộng, nghe nói đã từng bái sư sáu người, võ công tu luyện được lô hỏa thuần thanh, ít có địch thủ, hơn nữa người này tính tình thật tốt, rất ít khi cùng người trở mặt, nên luôn luôn rất được người trong giới võ thuật tôn trọng, người Bát Cực Môn cũng không thể không cho hắn mặt mũi. Vương Trọng Tuyển đầu tiên là đối Vương Chí Đạo cả giận hừ một tiếng, sau đó mới quay sang Tị Tử Lý nói: "Đoan Đông, ngươi nghĩ muốn nói cái gì?"

Tị Tử Lý hướng người Bát Cực Môn mà chắp tay nói: "Trương Tam Gia, Vương lão, Hoắc huynh, thật không dám giấu, Vương Chí Đạo này là một đệ tử Tinh Võ Môn, Tinh Võ Môn Hoắc Nguyên Giáp huynh khi còn sống từng có qua giao tình qua với ta, Hoắc Nguyên Giáp bây giờ đã tạ thế, nhưng là đệ tử của hắn ta không thể không chiếu cố. Càng quan trọng hơn là, ta còn nhận được bức thư nhờ vả của Tống Thế Vinh lão gia tử, yêu cầu ta chiếu cố một chút cho Vương Chí Đạo. Cho nên chuyện tình củaVương Chí Đạo ta

không thể không trông nom. Nếu như Vương Chí Đạo quả nhiên là có hành vi sai trái, hại chết mất môn hạ Lý Ngạo Sơn của các vị, vậy các vị nghĩ muốn đối Vương Chí Đạo thế nào, ta cũng không trong nom đến. Nhưng là nếu như sự thật đúng như theo lời Vương Chí Đạo, hắn cũng không phải là hung thủ hại chết Lý Ngạo Sơn, ta đây thực là không thể không vì hắn mà chủ trì công đạo đó."

Vương Trọng Tuyển nghe vậy, vẻ mặt hờn giận trừng mắt nhìn Tị Tử Lý, nhưng lại không nói gì. Về phần Trương Tam Gia kia thì không biết tại sao cũng vẫn trầm mặc không nói gì. Chỉ có Hoắc Điện Đường lờ mờ nói: "Nói rất hay, nếu Lý huynh cho rằng việc này có ẩn tình, nhất định phải chủ trì công đạo, như vậy do Lý huynh tác chủ đi, ta tin tưởng lấy nhân phẩm của Lý huynh ngươi, nhất định sẽ không cố ý thiên vị một tên hung thủ giết người. Ta đây cũng muốn nghe một chút, để xem một tên hung thủ giết người này làm như thế nào để giải thích cho chính mình đây?"

"Đa tạ Hoắc huynh cho ta đây một chút mặt mũi!" Tị Tử Lý trước hết hướng Hoắc Điện Đường nói một câu tạ ơn, sau đó hỏi Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, ngươi đã muốn chúng ta chủ trì công đạo cho ngươi. Như vậy nhất định phải đối chúng ta dùng lời nói thật mà nói ra, không thể có một câu giấu diếm hoặc là nói sạo, ngươi có thể làm được sao?"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Đa tạ Lý tiền bối, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ dùng lời nói thật nói ra mọi chuyện!"

"Tốt lắm, ta hỏi ngươi, Lý Ngạo Sơn có phải là chết ở trên tay ngươi hay không?" Tị Tử Lý hỏi.

"Lý Ngạo Sơn chết ở trên tay ta đúng thật không sai, ta không phủ nhận. Nhưng là ta lại không thừa nhận hắn là do ta hại chết. Hại chết hắn là do một người khác!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

Vương Trọng Tuyển nghe vậy, không khỏi một lần nữa cả giận nói: "Ngươi tiểu tử này còn đang nói xạo, ngươi thừa nhận Ngạo Sơn là chết ở trên tay ngươi, rồi lại nói không phải do ngươi hại chết, ngươi nghĩ muốn giở trò hí lộng chúng ta đây hay sao?"

Vương Chí Đạo đối Vương Trọng Tuyển ôm quyền nói: "Vương lão tiên sinh, ông đã nhất định phải cho rằng là ta đã hại chết Lý Ngạo Sơn, như vậy ông có thể trả lời giúp cho ta mấy vấn đề được hay không?"

"Ngươi muốn hỏi gì?" Vương Trọng Tuyển hỏi.

"Vương lão tiên sinh trong nhà có nữ quyến hay không?"

"Nói nhảm, ta đây ngay cả cháu chắt đều đã có, trong nhà há có thể không có nữ quyến!"

"Xin hỏi Vương lão tiên sinh, nếu có người nửa đêm xông vào nhà của ông, nghĩ muốn bắt đi một nữ quyến trong nhà của ông. Nếu như hắn bị ông phát hiện, ông sẽ đối phó với hắn như thế nào?"

"Như vậy còn phải hỏi hay sao, một loại vô sỉ bại hoại như thế. Ta đương nhiên sẽ một chưởng đánh chết hắn! Chờ một chút!" Vương Trọng Tuyển nhướng mày, hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì đây, ngươi muốn nói Ngạo Sơn là bởi vì đã làm ra cái loại chuyện này mới bị ngươi giết chết sao? Không có khả năng, Ngạo Sơn này là một hài tử cũng theo ta đã nhiều năm, ta hiểu rõ hắn, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này!"

109. Chương 111: Phong Vân Tế Hội (hai) - 2

"Bản thân hắn có lẽ sẽ không làm, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ không đi làm!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói một câu, sau đó vừa lại quay sang Hoắc Điện Đường chắp tay nói: "Hoắc sư phụ, ta biết tại ngươi trong giới võ thuật là một người có nhân tính, cùng người khác tỷ võ so chiêu cho tới bây giờ cũng chỉ là điểm đến là dừng, đều không khinh thường mà làm thương tổn đối thủ. Nhưng là ta biết ngươi cũng là một người đã từng làm vệ sĩ, ta muốn hỏi một câu, thân là vệ sĩ, nếu như gặp phải trường hợp có người nhằm vào người đang được ngươi bảo vệ, tiến hành hành động hèn hạ, thậm chí có khả năng sẽ làm bị thương hại đến tính mạng người đang được ngươi bảo vệ, ngươi có thể ra tay đối kháng hắn hay không? Có thể đối với hắn hạ thủ lưu tình được hay không?

Hoắc Điện Đường trầm mặc một lúc lâu, mới hồi đáp: "Không thể lưu tình, ta có khả năng sẽ giết hắn! Nhưng là, ngươi nếu như đang nói rằng Ngạo Sơn sư đệ chính là ở dưới tình huống này mà bị ngươi giết

chết, thì ta sẽ là không thể tin tưởng được. Ta hiểu rõ Ngạo Sơn huynh đệ là người như thế nào, hắn mặc dù cá tính cao ngạo, làm việc tác phong có đôi khi chệch ra ngoài chuẩn mực, không biết khống chế được chính mình, nhưng là hắn cũng không phải đồ háo sắc, cho nên tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện tình theo như lời ngươi nói đến!"

"Đó là bởi vì hắn cũng không phải là vì chính mình mà tự đi làm cái loại sự việc này, hắn chính là bị người sai khiến. Mà người sai khiến chính là chủ tử hắn đi theo hầu, là Viên Đại công tử!"

Vương Chí Đạo không chút khách khí đưa tay chỉ thẳng về hướng Viên Đại công tử.

Cơ hồ ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều theo ngón tay Vương Chí Đạo cùng chuyển hướng nhìn về phía Viên Đại công tử.

Đã thấy Viên Đại công tử " ha ha " cười hai tiếng, sau đó nói: "Vương Chí Đạo, ngươi thật đúng là đồ ngậm máu phun người, nói mấy câu đã đem cái chết của Ngạo Sơn huynh đệ đổ hết lên trên người của ta. Chỉ có điều là ngươi cho rằng ngươi nói như vậy, Hoắc sư phụ bọn họ sẽ tin tưởng ngươi hay sao? Ta Viên Khắc Bình là ai? Ta đây đường đường là Đại tổng thống Đại công tử, sao lại sai khiến Ngạo Sơn huynh đệ đi làm cái loại sự việc không bằng cầm thú này chứ?"

"Ngươi là ai thì chính ngươi là rõ ràng nhất!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Viên Đại công tử, ngươi có dám trả lời chi tiết cho ta mấy vấn đề ahy không?"

Viên Đại công tử hừ nói: "Ta Viên Khắc Bình quang minh chính đại, không có gì vấn đề mà không dám trả lời!"

"Tốt lắm, vậy xin mời nói cho Hoắc sư phụ bọn họ nghe, trong đoạn thời gian Lý Ngạo Sơn chết ở Thượng Hải, ta là đang làm cái gì?"

Viên Đại công tử hai tròng mắt nhìn đi chỗ khác, hồi đáp: "Ta cũng không phải là người hầu của ngươi, có quỷ mới biết ngươi lúc ấy đang làm cái gì!"

"Đã biết chắc là ngươi sẽ không nói thật mà. Ta lúc ấy chính là đang làm vệ sĩ cho ngôi sao điện ảnh của Thượng Hải, Chu Điệp tiểu thư, phụ trách an toàn thân thể của nàng . Viên Đại công tử, lúc ngươi ở tại Thượng Hải , coi trọng Chu Điệp tiểu thư, đối nàng dây dưa không chịu từ bỏ, nói muốn kết hôn đem nàng làm vợ bé, nhưng là Chu Điệp tiểu thư cũng không thích ngươi, đối với ngươi kiên quyết cự tuyệt. Chuyện này hắn là không giả chứ? Ngươi tốt nhất không nên lại phủ nhận nữa, hành vi của ngươi tại Thượng Hải theo đuổi Chu Điệp tiểu thư sớm đã để cho Thượng Hải mỗi người đều biết, Hoắc sư phụ bọn họ chỉ cần tra một cái là có thể xác định rõ ràng được!"

Viên Đại công tử hừ lạnh nói: "Ta có phủ nhận cái gì đối với việc này đâu, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, ta theo đuổi một người phụ nữ, có gì sai sao?"

"Không có sai, nhưng là sau lúc Chu Điệp tiểu thư kiên quyết cự tuyệt ngươi, ngươi lại đối nàng ghi hận trong lòng, đêm trước khi rời đi Thượng Hải liền sai khiến đám người Lý Ngạo Sơn của Vương Bảo Lực đi bắt cóc Chu Điệp tiểu thư. Muốn là bí mật mang nàng đi theo, chuyện này thì chính là làm sai rồi!"

"Nói hươu nói vượn!" Viên Đại công tử lập tức phủ nhận nói: "Vương Chí Đạo, nói chuyện phải có chứng cớ, ngươi có cái chứng cớ gì nói ta sai khiến Lý Ngạo Sơn cùng Vương Bảo Lực đi làm ra loại chuyện này đây?"

"Muốn chứng cớ!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Được, Viên Đại công tử, vậy ngươi trả lời ta, tin tức về chuyện tình Lý Ngạo Sơn chết ở trên tay ta, có phải là do ngươi truyền ra hay không?"

"Đúng thì thế nào? Chuyện này chẳng lẽ không phải là sự thật hay sao?" Viên Đại công tử đối với câu hỏi này thế nhưng lại không phủ nhận.

"Ta đây lại còn muốn hỏi một câu nữa, Lý Ngạo Sơn là ở chỗ nào mà bị chết trên tay của ta? Ngươi có tận mắt nhìn thấy sao?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

Viên Đại công tử há mồm cứng lưỡi, một lúc lâu sau mới nói: "Đây chỉ là ta nghe theo lời của các thủ hạ, ta cũng không biết Ngạo Sơn huynh đệ đã bị ngươi giết chết ở chỗ nào…"

"Ngươi đang nói dối!" Vương Chí Đạo lập tức chỉ trích nói: "Lý Ngạo Sơn là cận vệ thiếp thân của ngươi, ở đêm trước khi ngươi rời đi khỏi Thượng Hải, theo lý thì hắn phải ở cùng ngươi như hình với bóng, bảo vệ cho ngươi, ngươi sao có thể lại không biết là hắn bị chết ở chỗ nào?"

"Hắn đúng thực là cận vệ của ta, nhưng là ta lại không thể hạn chế tự do của hắn, hắn cương quyết muốn đi ra ngoài vào tối hôm đó. Ta làm sao có thể ngăn trở hắn?" Viên Đại công tử nói xạo nói.

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Như vậy xin hỏi Viên Đại công tử, Vương Bảo Lực đang ở chỗ nào? Đêm đó chính là hắn cùng Lý Ngạo Sơn cùng nhau hành động, tất cả chuyện tình hắn đều có thấy, sao không gọi hắn đi ra đối chất một chút. Sẽ biết ngay lời ta nói là thật hay giả thôi!"

"Không biết, ta đã sớm mặc kệ Vương Bảo Lực rồi, ta cũng không biết hắn đã đi chỗ nào nữa!" Viên Đại công tử hồi đáp.

"Nhưng thực tế hiện nay Vương Bảo Lực vẫn đang ở tại Thượng Hải, ngày đó buổi tối hắn xem tình hình không ổn, tranh thủ đào tẩu trước đi, chỉ có điều sau đó vẫn phải để cho ta bắt được, ta đưa hắn giao lại cho người của sư môn của hắn, Tống Thế Vinh lão gia tử. Hắn đã đem tiếng tăm và hành vi của Viên Đại công tử hướng Tống lão gia tử công khai hết rồi. Tống lão gia tử đưa hắn trục xuất ra khỏi Hình Ý Môn, sau đó hắn lại đầu nhập vào trong tiểu Nhật Bản, còn giúp cho tiểu Nhật Bản cùng nhau hãm hại người Trung Quốc chúng ta.

Vương lão, Hoắc sư phụ, nếu như các vị không tin theo lời ta nói, có thể đi Thượng Hải hỏi Tống lão gia tử một chút, lấy nhân phẩm của ông ấy, chắc chắn sẽ không lừa gạt các vị đâu! Huống chi, người đương sự là Chu Điệp tiểu thư cũng đã chứng kiến đám người Lý Ngạo Sơn cùng Vương Bảo Lực đêm hôm đó xông vào trong phòng ngủ của nàng, nàng hiện nay cũng đã tới Bắc Kinh, các vị cũng có thể đến hỏi nàng."

Vương Chí Đạo trong lòng thầm nghĩ, đáng tiếc Trần Phát Học cũng đồng dạng nắm rõ chân tướng, chỉ không biết là có còn đang nằm vùng bên người Viên qua tử hay không. Nếu không chính mình đưa hắn đẩy ra, nhất định lại càng có sức thuyết phục.

Vương Trọng Tuyển không nói gì, thần sắc nghi hoặc nhìn Viên Đại công tử. Hoắc Điện Đường thì chỉ là lờ mờ nhìn đưa mắt liếc nhìn Viên Đại công tử một cái, hỏi Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, Ngạo Sơn huynh đệ chết ở đâu, di thể của hắn thế nào rồi!"

"Hắn chết tại phòng ngủ của Chu Điệp tiểu thư. Bởi vì hắn đối ta xử ra hết sát chiêu, ta vì tự bảo vệ mình, không thể lưu thủ, mới giết hắn. Di thể của hắn bị ta chôn ở trong hậu viện trong biệt thự của Chu Điệp tiểu thư đó. Chôn cùng huyệt với hắn còn có những người đêm đó cùng theo hắn hành động. Hoắc sư phụ nếu như có thời gian, có thể đi Thượng Hải đưa di thể của hắn mang về Bắc Kinh an táng, hoặc là ta tìm người đưa về đây cho các ngươi!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

Một tiếng ho khan, nhưng là Tị Tử Lý một lần nữa mở miệng nói chuyện, chỉ thấy hắn đối Hoắc Điện Đường, Vương Trọng Tuyển cùng Trương Tam Gia chắp tay nói: "Trương Tam Gia, Vương lão, Hoắc huynh, nếu như sự tình thật sự như theo lời Vương Chí Đạo như vậy, vậy thì cái chết của Lý Ngạo Sơn, đích xác không thể trách hắn. Ta tin tưởng rằng, bất kể là thay đổi Vương Chí Đạo thành người nào khác, ở dưới loại dưới tình huống đó, đều chỉ có thể làm ra chuyện tình tương tự! Trương Tam Gia, Vương lão, Hoắc huynh, mời các ngươi bình tĩnh kiềm chế bi thương, sớm ngày đem di thể của Lý Ngạo Sơn tiếp đón về Bắc Kinh an táng đi!"

"Đúng vậy!" Nhưng là ngồi ở bên cạnh Tị Tử Lý, đồng dạng cũng là người sáng lập Trung Hoa võ sĩ hội, còn là Hội trưởng Thiên Tân võ sĩ phân hội, Hình Ý danh gia, được xưng là "Đơn đao" Lý Tồn Nghĩa nói: "Vương Chí Đạo mọi hành động và hậu quả, chỉ là do hắn tận lực hoàn thành nhiệm vụ của một vệ sĩ mà thôi, đó là không có sai. Cái chết của Lý Ngạo Sơn chỉ có thể trách người đã sai khiến hắn đi làm cái loại sự việc này!"

Có Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa nói giúp cho Vương Chí Đạo, Vương Trọng Tuyển càng thêm hoàn toàn hết chỗ nói rồi, trừng mắt nhìn Viên Đại công tử ánh mắt trở nên vô cùng phẫn nộ.

"Viên Đại công tử, ngươi còn có cái gì để nói?" Nhưng là Hoắc Điện Đường lại hướng Viên Đại công tử đặt câu hỏi:

"Tin tức Ngạo Sơn sư đệ bị Vương Chí Đạo hại chết chính là ngươi nói cho ta biết, lúc đầu ta không có cẩn thận hỏi lại, bây giờ hồi tưởng lại lúc đó, theo những lời ngươi nói hết thảy đều sơ hở rất nhiều, ngươi hôm nay phải muốn theo ta nói cho rõ ràng!"

Viên Đại công tử hừ lạnh nói: "Hoắc sư phụ, ngươi sẽ không thực sự tin tưởng lời Vương Chí Đạo nói, cho rằng ta mới là hung thủ hại chết Lý Ngạo Sơn huynh đệ đấy chứ?"

Hoắc Điện Đường lạnh lùng nói: "Nếu như Ngạo Sơn thật sự làm ra cái loại chuyện như thế này, như vậy hắn là chết không hết tội, không trách được Vương Chí Đạo. Nhưng điều ta muốn biết chính là, rốt cuộc có phải ngươi sai khiến hắn đi làm loại chuyện này hay không?"

"Ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận!" Viên Đại công tử hừ lạnh nói: "Hơn nữa, Hoắc sư phụ, Vương Chí Đạo nhưng là còn đắc tội với sư phụ ngươi Lý Thư Văn tiền bối, ngươi há có thể tin tưởng những lời nói năng quỷ biện của hắn hay sao?"

"Không sai!" Nhưng là Vương Trọng Tuyển chỉ vào Vương Chí Đạo hỏi: "Vương Chí Đạo, chuyện tình ngươi đắc tội với sư đệ của ta thì sẽ nói như thế nào đây?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Vương lão, võ công của sư đệ của ông, Lý Thư Văn tiền bối, mặc dù làm cho người ta rất bội phục, nhưng là hắn tính tình như thế nào? Tin tưởng không cần ta nói ra, tất cả các vị tiền bối đang ngồi đây cũng biết rõ ràng trong lòng rồi chứ? Lấy tính tình Lý Thư Văn tiền bối, khi hắn đã bị tiểu nhân chia rẽ, cho rằng là ta hại chết con nuôi của hắn, các ngươi cho rằng hắn có thể giống như Hoắc sư phụ như vậy, tĩnh táo nghe ta giải thích hay không? Hơn nữa, Lý Thư Văn tiền bối võ công cao như vậy, ta chính là tuyệt đối so ra quá kém. Ở tại dưới tình huống như thế, ta ngoại trừ bỏ chạy trối chết, cũng chỉ có thể là lại chạy trối chết mà thôi, như thế nào lại có thể đi đắc tội hắn được?"

Viên Đại công tử "hắc hắc" cười nói: "Ngươi có súng nơi tay, Lý Thư Văn tiền bối võ công cao tới đâu, cũng chống cự không được súng đạn chứ?"

"Ta có hướng Lý Thư Văn tiền bối nổ súng sao? Lý Thư Văn tiền bối đã trúng đạn rồi sao? Hắn bị ta giết hoặc là bị ta bắn thương sao?" Vương Chí Đạo hỏi.

Viên Đại công tử miệng cứng lưỡi đơ, một lần nữa nói không ra lời.

Lại nghe một tiếng thở dài, nhưng là Trương Tam Gia kia từ đầu vẫn không phát một lời , lúc này rốt cục lo lắng mở miệng nói: "Trọng Tuyển, Điện Đường, thôi bỏ đi, sự thật chân tướng rốt cuộc là như thế nào, ta nghĩ các ngươi cũng đã trong lòng biết rõ ràng rồi, hay là để cho Vương Chí Đạo rời đi thôi!"

Tị Tử Lý nghe vậy, vội vàng chắp tay nói: "Đa tạ Trương Tam Gia thâm minh đại nghĩa, đồng ý lượng giải cho hành vi và hậu quả của Vương Chí Đạo." Lại vừa vội cấp bách đối Vương Chí Đạo phất phất tay, nói: "Vương Chí Đạo, ngươi có thể rời đi, sau này Bát Cực Môn cùng ngươi ân oán xóa bỏ hết, còn không mau đi!"

"Chờ một chút!" Nhưng là Viên Đại công tử lại ngăn cản nói: "Vương Chí Đạo, ngươi nghĩ muốn cứ như vậy rời đi, cũng không có dễ dàng như vậy đâu!"

110. Chương 112: Phong Vân Tế Hội (ba) - 1

Viên đại công tử nhìn chăm chú vào tay phải cùng bên hông Vương Chí Đạo một lúc, mới "hắc hắc" cười nói: "Vương Chí Đạo, ngươi coi như là người trong giới võ thuật, hẳn là biết quy củ trong giới võ thuật, đã đến là phải biểu hiện chút tay nghề! Hôm nay có nhiều võ thuật danh gia ở đây như vậy, ngươi nghênh ngang đi tới, lại hướng trên đầu ta làm trò nọ kia, sau đó đã nghĩ nghênh ngang rời đi, có thể dễ dàng như vậy sao? Ít nhất ngươi cũng phải bộc lộ chút tài năng cho ra dáng, làm cho nhưng vị võ thuật danh gia ở đây cùng thủ hạ của ta kiến thức một chút, ngươi Vương Chí Đạo có đủ tư cách để cứ thế mà rời đi hay không?"

Vương Chí Đạo nhìn Viên Đại công tử, khóe miệng lộ ra nét mỉm cười, hỏi: "Viên Đại công tử muốn cho ta như thế nào thể hiện tay nghề? Nghĩ muốn kiến thức một chút tay súng của ta hay sao? Tốt lắm hả, ngươi

từ trong bóng tối cùng ta đấu tranh cũng đã lâu như vậy, bây giờ ít nhất cũng nên cho ngươi lưu lại một chút kỉ niệm đó. Viên Đại công tử, chính ngươi lựa chọn đi, ngươi muốn mắt trái hay là mắt phải?"

Sáu người vệ sĩ kia nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo, ánh mắt lại bắt đầu trở nên khẩn trương, tay phải lặng lẽ sờ xuống bên cạnh hông. Vương Chí Đạo đối với động tác của bọn họ coi như không nhìn thấy, tiếp tục mỉm cười, hai tròng mắt nhìn chằm chằm đối lại ánh mắt Viên Đại công tử.

Tại Viên Đại công tử xem ra, loại ánh mắt này của Vương Chí Đạo mang theo nét cười rất giống như là một loại ác ma sắp ăn tươi nuốt sống đối thủ đáng thương ngay trước mắt mà lộ vẻ tươi cười, lập tức không khỏi mí mắt co giật, rùng mình sợ hãi. Nuốt một chút nước bọt, Viên Đại công tử miễn cưỡng cười nói: "Vương Chí Đạo, ngươi không phải là đang nghĩ muốn thực sự đối nghịch với ta đấy chứ! Như thế đối với ngươi cũng không có chỗ tốt nào, ngươi nên suy nghĩ rõ ràng hậu quả!"

Vương Chí Đạo trên mặt vĩnh viễn nhìn không ra có chút vẻ sợ hãi nào, vẫn đang mỉm cười nói: "Hình như là Viên Đại công tử mới là đang đối nghịch với ta đấy chứ hả? Ta chỉ là bị ép ứng chiến!"

Một tiếng ho khan, Tị Tử Lý lần nữa phát dương tinh thần "khuyên bảo giảng hòa", đối Vương Chí Đạo cùng Viên Đại công tử "ha ha" cười nói: "Viên Đại công tử, Vương Chí Đạo, các ngươi xin nghe ta một lời, hôm nay chúng ta là một thời gian rất tốt để bằng hữu gặp nhau, có nhiều các vị bằng hữu trong giới võ thuật như vậy, gặp nhau cùng một chỗ, theo lý phải lấy hòa khí làm đầu. Hai vị vừa lại không có thâm cừu đại hận gì không thể hóa giải, cần gì mà lại muốn động súng động võ như vậy? Vạn nhất làm bị thương người vô tội sẽ không tốt lắm. Hai vị, xin mời cho lão Lý ta một chút mặt mũi, vì vậy dừng tay đi, như thế nào?"

Tị Tử Lý vừa nói, lại đi tới Vương Chí Đạo bên tai thấp giọng nói: "Vương Chí Đạo, nghe ta một lời, Bắc Kinh là địa bàn của cha con họ Viên, ngươi nếu thật sự dám giết chết Viên Đại công tử. Chẳng những ngươi thoát thân không được, Túy Dương Hiên mọi người đều phải dính vào phiền toái lớn, ngươi hay là nhượng bộ một chút đi!"

Vương Chí Đạo cười lanh lùng một tiếng, nói: "Ta chưa bao giờ hiểu được gì gọi là 'nhượng bộ', có muốn dừng tay hay không, như vậy còn phải xem ý tứ của Viên Đại công tử. Hắn nếu kiên trì, ta chỉ có phụng bồi đến cùng!"

Tị Tử Lý thấy Vương Chí Đạo thế nhưng lại không để cho hắn chút mặt mũi, trong lòng có điểm bực bội, bất quá hắn cũng rõ ràng quyền chủ động đang ở trong tay Viên Đại công tử , Vương Chí Đạo chỉ là bị ép ứng chiến, vì vậy liền đối Viên Đại công tử nói: "Viên Đại công tử, ý tứ của ngươi như thế nào?"

Viên Đại công tử lần nữa đưa mắt nhìn đến tay phải cùng bên hông Vương Chí Đạo một cái. Trong lòng lại tính toán xem hắn có phải thật sự có thể ra tay ngay trước sáu người vệ sĩ của mình, nổ súng giết chết chính mình hay không? Đáng tiếc Vương Chí Đạo tay phải thủy chung rất tự nhiên buông xuống để bên người, một điểm cũng nhìn không ra có động tác muốn rút súng hay không, thế nhưng lại làm cho Viên Đại công tử trong lòng càng không thể đoán ra nổi. Suy nghĩ một chút về những tin tức tình báo đã đọc được về tay súng thần kỳ của Vương Chí Đạo, rốt cục trong lòng ngầm thở dài, đối với sáu người vệ sĩ phía sau làm một thủ thế, để cho bọn họ thả tay phải xuống hết không sờ lên tại bên hông nữa.

Viên Đại công tử đối Vương Chí Đạo cười cười, nói: "Vương Chí Đạo, ngươi thật sự là một đối thủ rất tốt, ta rất bội phục ngươi. Ngươi đã nhất định phải rời đi, ta đây sẽ không ngăn cản ngươi nữa. Chỉ có điều là, chúng ta cuối cùng vẫn coi như là bằng hữu cũ, vậy thì trước khi ngươi rời đi, để cho ta kính ngươi một chén rượu! Võ Uy, rót rượu!"

Một người vệ sĩ đang đứng phía sau Viên Đại công tử nghe vậy, bước lên phía trước lấy một bầu rượu cùng hai cái chén ở trên bàn, trước tiên rót một chén hướng Viên Đại công tử dâng lên, sau đó lại rót thêm một chén, bưng nó đi tới đứng trước mặt Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo nhìn thấy một Võ Uy này hình thể rất kinh người bưu tráng, tay phải cầm chén rượu vừa lại gân xanh lộ rõ, cơ hồ muốn đem chén rượu mà bóp nát. Trong lòng rõ ràng đây nhất định là Viên Đại công tử lại muốn giở thủ đoạn thử nắn gân hắn, nếu hắn không thể lấy nổi chén rượu từ tay Võ Uy, Viên Đại công tử liền ở trước mặt mọi người mà cười nhạo, đạt được mục đích vũ nhục hắn. Có thể nhìn ra được

rõ, một Võ Uy này hiển nhiên là một cao thủ võ thuật, tại phương diện Ưng Trảo công hẳn là rất có thành tựu.

"Vương Chí Đạo công tử, mời ngươi tiếp chén!" Võ Uy vẻ mặt cười lạnh nhắc nhở Vương Chí Đạo, nhưng bàn tay cầm chén rượu lại vững như bàn thạch, nhìn không ra được một chút ý tứ nào muốn đem chén rượu đưa đến trên tay Vương Chí Đạo .

Các võ thuật danh gia đang ngồi cũng đều rõ ràng được mục đích của Viên Đại công tử, mỗi người đều tò mò nhìn Vương Chí Đạo, muốn xem hắn sẽ hóa giải như thế nào. Vương Chí Đạo ở Thượng Hải chỉ trong thời gian một hai năm ngắn ngủn, từ chỗ ban đầu không ai biết tới đến lúc uy danh đại chấn, giống như là lửa cháy bùng lên, vừa quỷ dị lại vừa rất nhanh, bây giờ đã là cả nước đều biết, danh tiếng thậm chí còn vang vọng hơn cả sư phụ đã tạ thế Hoắc Nguyên Giáp của hắn. Nhưng là những võ thuật danh gia này chỉ nghe được nhiều nhất chính là đồn đại về tay súng vô cùng kì diệu của Vơng Chí Đạo. Còn lại Vương Chí Đạo cùng Nhật Bản võ đạo danh gia ác đấu vài trận, đều là lợi dụng chiến thuật tâm lý cùng quái chiêu xuất kỳ bất ý mới có thể giết chết được đối thủ. Về phần Vương Chí Đạo thực lực chân chính rốt cuộc như thế nào, thực ra là không có bao nhiêu người có thể hiểu rõ. Do đó đám võ thuật danh gia này mới vô cùng hứng thú để xem Vương Chí Đạo sẽ làm như thế nào để ứng phó với khiêu khích của Võ Uy.

Đã thấy Vương Chí Đạo mỉm cười, tay phải vươn ra phất một cái, nhìn như là đang ưu nhã giống như là đang gảy đàn, ngón tay búng lên trên cổ tay phải Võ Uy đang nắm chặt lấy cái chén rượu. Võ Uy chỉ cảm thấy cổ tay đầu tiên là đau nhói, tiếp đến lại trở nên tê rần, cả bàn tay đi theo bên dưới cổ tay cũng mất đi tri giác. Chỉ thấy Vương Chí Đạo rất nhẹ nhàng lại đưa bàn tay vừa búng dây gảy đàn kia, từ trên tay hắn lấy ra được chén rượu, hướng Viên Đại công tử nâng lên kính một chút, sau đó một hơi uống cạn, nói lời cám ơn nói: "Đa tạ Viên Đại công tử kính rượu, ta đây cáo từ trước. Các vị tiền bối, sau này còn gặp lại!"

Đợi được sau khi Vương Chí Đạo làm trò ngay trước mặt Viên Đại công tử, đi ra khỏi Túy Dương Hiên, Võ Uy vẫn đang còn sững sờ, tay phải hắn rủ xuống dưới, nửa điểm cảm giác cũng không có khôi phục được.

"Đồ vô dụng!" Viên Đại công tử thấy thế, không nhịn được thầm mắng to một câu, sau đó hạ lệnh nói: "Vẫn còn lưu lại ở chỗ này làm cái gì, về phủ!"

Đợi được sau khi Viên Đại công tử cùng sáu người vệ sĩ của hắn rời khỏi, Tị Tử Lý quay sang hỏi Lý Tồn Nghĩa: "Tồn Nghĩa huynh, mới vừa rồi Vương Chí Đạo sử dụng là cái thủ pháp gì, ngươi đã nhìn ra được chưa?"

Lý Tồn Nghĩa nói: "Hình như là lưu phái Thần kinh đạn bát thuật một ám hệ bàng chi trong giới võ thuật, nghe nói là rất khó luyện được thành công, trên đời này số người sử dụng được cũng không nhiều, ta lại thật không ngờ Tinh Võ Môn cũng có loại kỹ thuật công kích này?"

Tị Tử Lý cười nói: "Tinh Võ Môn không có môn công phu này, Vương Chí Đạo hẳn là chỉ tạm thời lén học được thôi, hắn sử dụng được đến một điểm thuần thục cũng không có!"

"Hả, tại sao ông thấy được. Hắn nhưng là sử dụng rất thành công đó chứ hả!" Nhưng là có một võ thuật gia không hiểu rõ liền khó hiểu hỏi.

Tị Tử Lý nói: "Vương Chí Đạo vốn ý định hẳn là chỉ búng lên thần kinh cổ tay của Võ Uy, làm cho Võ Uy ngón tay tự động buông ra, làm cho chén rượu rơi xuống mà thôi. Đáng tiếc hắn lại chưa có thể khống chế tốt được lực đạo, nên đã đem thần kinh cổ tay Võ Uy búng đứt hẳn đi. Cho nên ta mới khẳng định được, thủ pháp này của Vương Chí Đạo nhất định là tạm thời lén học được, cũng không thuần thục!"

"Mặc dù không thuần thục, mới chỉ là tạm thời lén học được kỹ thuật, nhưng là đã có thể đem thần kinh cổ tay Võ Uy búng đứt. Một Vương Chí Đạo này thật đúng là một thiên tài võ học, không dưới đồ đệ Tiết Điên kia của ta hả! Xem ra ba tháng sau khi Vạn Quốc võ thuật đại hội ở Thượng Hải, nhất định hắn sẽ có vị trí!" Lý Tồn Nghĩa cảm thán nói.

"Ba tháng sau lúc tiến hành Vạn Quốc võ thuật đại hội, Vương Chí Đạo cũng sẽ tham gia sao?" Nhưng là Hoắc Điện Đường đột nhiên đặt câu hỏi nói.

Tị Tử Lý ngẩn người, gật đầu nói: "Tinh Võ Môn đã vì hắn báo danh rồi, hắn hẳn là sẽ tham gia, Hoắc huynh không phải là đang nghĩ muốn…"

Hoắc Điện Đường đứng lên, lờ mờ nói: "Mặc dù Ngạo Sơn huynh đệ chết không thể trách hắn, nhưng là dù sao cũng là hắn đích thân giết. Hơn nữa Vương Chí Đạo coi như là đắc tội với sư tôn, ta mặc dù không thể tìm hắn báo thù, nhưng là cũng muốn ở Vạn Quốc võ thuật đại hội thượng đài đem hắn đánh bại. Làm cho người Bát Cực Môn thở phào một chút. Nếu không ta rất khó hướng sư tôn công đạo! Các vị, ta cũng cáo từ đây, sau này còn gặp lại!"

111. Chương 112: Phong Vân Tế Hội (ba) - 2

Lúc Vương Chí Đạo rời đi khỏi Túy Dương Hiên, tên tiểu nhị gọi Tiểu Dương kia lặng lẽ theo đi ra, đối hắn thấp giọng nói: "Vương thiếu gia, đại ca chúng ta nói, buổi tối ngày mai hắn sẽ ở chỗ này chờ ngươi!"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Nói với hắn đem kế hoạch hành động chuẩn bị cho tốt, buổi tối ngày mai ta sẽ nghĩ biện pháp quay lại đây!"

Sau khi chia tay Tiểu Dương , Vương Chí Đạo đang muốn đi gọi một chiếc xe kéo tay đưa hắn quay về "Trung sơn các", thật không ngờ, cái loại cảm giác bị người nhìn trộm như lúc trước khi đến vừa lại xuất hiện rồi. Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, bỏ qua không gọi xe nữa, quyết tâm muốn nhìn xem một kẻ theo dõi cao minh này là thần thánh phương nào. Lập tức liền thay đổi phương hướng, hướng một cái ngõ vòng vèo đi vào.

Bắc Kinh là một nơi rất nổi danh về các ngõ ngách, tựa hồ như cứ ở đâu có dân cư sinh sống là ở đó có ngóc ngách, đây chính là một nét đặc sắc của Bắc Kinh. Vương Chí Đạo chuyển tới con ngõ này cũng không biết tên gọi là gì, quanh co khúc khuỷu như mấy vòng cung. Vừa chuyển tiến vào một khúc cua nữa, Vương Chí Đạo lần nữa cảm giác được cái loại cảm giác bị nhìn trộm, cao thủ theo dõi kia quả nhiên vẫn là bám theo kịp.

Vương Chí Đạo trong lòng cười lạnh một tiếng, bất động thanh sắc tiếp tục đi trước, sau lúc vừa lại tiến vào một khúc cua nữa, phía trước xuất hiện một cái khu dân cư, cánh cổng hẳn là một bức cửa gỗ màu đỏ, bởi vì đã cũ kỹ mà đã bong tróc xỉn màu mấy chỗ rồi.

Vương Chí Đạo thấy cánh cổng này chỉ khép hờ lại, lập tức nhẹ nhàng đẩy nó ra, thấy bên trong cũng không có người, lập tức lặng yên không một tiếng động chuồn đi vào bên trong.

Ẩn nấp ở bên trong cánh cổng khép hờ, Vương Chí Đạo vẫn không nhúc nhích dán mắt nhìn qua một khe hở trên cánh cổng chăm chú quan sát động tĩnh bên ngoài.

Sau khi đợi khoảng hơn ba phút đồng hồ, Vương Chí Đạo mới nhìn thấy một bóng người lặng yên không một tiếng động tiến đến gần.

Xem ra một người theo dõi này bám theo hắn cực kỳ thận trọng, thấy Vương Chí Đạo chạy vào ngõ, liền lo lắng sẽ lọt vào ám toán, không dám bám theo thật sát. Chỉ có điều là hiển nhiên Viên Đại công tử đối hắn xuống nghiêm lệnh, làm hắn cũng không dám để Vương Chí Đạo trốn thoát, nên đến cuối cùng đành phải không thể không tiến vào theo.

Vương Chí Đạo biết như bọn họ này là loại xông pha giang hồ đã lâu, kinh qua không ít khảo nghiệm sinh tử, cuộc sống lão giang hồ cả ngày đều phải bảo tồn tâm tính cẩn thận thận trọng, thông thường giống nhau đều đã bồi dưỡng được ra một loại cảm giác nhạy bén như giác quan thứ sáu.

Tựa như hắn, chỉ cần có người theo dõi nhìn trộm sẽ sinh ra cảm ứng. Người cảm giác cực nhạy cảm, thậm chí có thể đối với nguy hiểm không biết trước mà sinh ra một loại dự cảm thần bí.

Loại năng lực này thực ra không hề là thứ hư cấu gì đó, trên thực tế, chỉ cần đi phỏng vấn một chút những người thường xuyên lăn lộn ở trong những hoàn cảnh nguy hiểm nhất như đặc công hình cảnh, hoặc là các chiến sĩ thường xuyên trải qua chiến trường sinh tử, còn có sát thủ chuyên nghiệp, trộm cắp cao thủ, vân vân, bọn họ một bực như nhau đều đã có loại giác quan thứ sáu kỳ dị này hoặc là trực giác, bọn họ thường thường nhờ vào loại cảm giác thần bí này để thoát ly nguy hiểm, hoặc là để hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình. Loại cảm giác thần bí này, ở hậu thế đã được các nhà khoa học chứng minh, hẳn là con người ở tại thời đại viễn cổ đã có được bản năng sinh tồn, loại bản năng này, bị ẩn dấu đến trong chuỗi mật mã di

truyền, truyền đời kế thừa tiếp tục. Chỉ cần đã được huấn luyện cùng kích thích thích hợp, liền có thể đem loại bản năng này kích hoạt trở ra.

Loại bản năng này, biểu hiện phi thường rõ ràng trên thân thể động vật, có rất nhiều động vật nhỏ, coi như là đối với các loại động tĩnh đều nghe không được nhìn không thấy, nhưng là chỉ cần một khi có người đến gần, sẽ bị kinh động mà chạy đi. Đây là bởi vì, trên cơ thể con người, hoặc nhiều hoặc ít sẽ trong lúc vô tình mà tiết lộ ra một loại thông tin hoặc là sát khí, hoặc là có ý đồ công kích, xâm phạm. Loại thông tin này người bình thường mặc dù không thể cảm giác được, nhưng là động vật nhỏ cảm giác siêu nhạy lại có thể nhận biết được ra. Mà đặc công, hình cảnh, sát thủ, siêu trộm các loại cũng có được giác quan thứ sáu, cũng có thể cảm ứng được trong các tình huống tương tự như thế.

Vì để có thể giấu diếm được những địch nhân cùng tiểu động vật có được loại giác quan thứ sáu thần kỳ này, không ít võ thuật đại sư phát minh ra một loại tu luyện tâm pháp có thể ẩn dấu kìm nén được sát khí cùng công kích dục vọng của bản thân mình. Loại phương pháp này cùng với các loại tu tâm của các nhà tu thiền phái, tỷ như bất động chi tâm, vô tưởng chi tâm, bình thường tâm, tâm như chỉ thủy, minh kính chỉ thủy, vô tâm chi đạo, vân vân gì đó, đều chỉ là phương pháp huấn luyện đại đồng tiểu dị, cũng có lưu truyền trong một số môn phái võ thuật bí mật lưu truyền. Vì mục đích chính là đem tự thân sát khí, dục vọng, tư tưởng thất tình lục dục gì đó toàn bộ kìm nén bình định đi xuống, làm cho người có được giác quan thứ sáu cũng không thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Nghe nói, người tu luyện đến cảnh giới cao thâm, hắn có thể vẫn đứng ở phía sau địch nhân, mà làm cho địch nhân vĩnh viễn sẽ không phát giác được. Lợi hại hơn chính là, hắn có thể làm được đến mức đi chạm đến chim nhỏ, mà chim nhỏ bởi vì cảm ứng không thấy nguy hiểm, vẫn để cho hắn chạm đến. Hoặc là làm như là một pho tượng đá không hề có sinh mệnh, bất cứ động vật nhỏ gì cũng sẽ không sinh ra một chút tâm lý phòng ngự đối với hắn, có thể ở trên người mà hắn tự do chơi đùa.

Người đem "Tâm" tu luyện đến đến được loại cảnh giới này, vô luận là kỹ nghệ, nhãn lực, phản ứng, năng lực chiến đấu cũng đã đạt tới trình độ đỉnh cao. Bởi vì hắn đã có thể tự nhiên khống chế được tâm tính cùng thân thể của chính mình. Đem tâm như gương sáng, bình tĩnh như nước, tất cả cơ năng vận động cùng thần kinh của cơ thể đều đã được điều động đến mức độ lớn nhất, đạt đến trình độ mẫn cảm nhất, tốc độ nhất, cường đại nhất. Mà đối với tất cả các dạng công kích của địch nhân đều nhìn nhận được rõ ràng, một chút cũng không sai, phản kích có thể làm đến hết sức bình tĩnh, dễ dàng.

Cao nhân đạt tới loại cảnh giới này trong giới võ thuật mới có thể được xưng là "Tông sư", mới có thể chân chính được xưng là có thể đỉnh cao nhất.

Tu luyện tâm pháp của Vương Chí Đạo mặc dù còn kém rất xa so với cảnh giới "Tông sư", nhưng là muốn tạm thời làm đến "Tâm như chỉ thủy", không hề nổi lên một chút sát khí cùng dục vọng công kích, thì vẫn có thể được. Loại năng lực này của hắn, chính là đến từ kiếp trước khi còn làm lính trinh sát, được huấn luyện biến đổi tư tưởng trong nháy mắt.

Khi làm lính trinh sát, vì để huấn luyện lính trinh sát có năng lực ứng biến được với các sự kiện đột biến, huấn luyện viên thường thường hay để cho bọn họ trước hết suy nghĩ một vấn đề, tại thời điểm mấu chốt đột nhiên lại hỏi ra một vấn đề khác mà vốn không có lấy một nửa điểm quan hệ với vấn đề bọn họ đang suy nghĩ lúc đó. Cứ như vậy huấn luyện xuống, tất cả lính trinh sát đều có thể dễ dàng làm được việc chuyển đổi tư tưởng rất nhanh. Năng lực tùy cơ ứng biến trở nên phi thường mạnh mẽ. Đến về sau thậm chí lại có thể dễ dàng khống chế được tâm tình của chính mình, từ phẫn nộ trong nháy mắt chuyển thành bình tĩnh, đang từ đại bi trong nháy mắt chuyển thành đại hỉ.

Mà Vương Chí Đạo lúc này lại muốn làm được chính là: Quên mất là đang có một địch nhân đang theo dõi mình, chuyển suy nghĩ sang những sự tình vui vẻ khoái trá.

Hai tròng mắt mặc dù vẫn nhìn chằm chằm qua khe cửa, tư tưởng của Vương Chí Đạo lại chạy về kiếp trước lúc còn nhỏ, nghi đến những tình huống lúc còn bé cùng các đồng bạn vui chơi nô đùa vô tư lự. Cứ như vậy, sát khí cùng dục vọng công kích trong lòng hắn hiển nhiên biến mất. Cho nên làm cho kẻ theo dõi kia vẫn đi qua cánh cổng này, ngay dưới mi mắt Vương Chí Đạo, nhưng vẫn không phát giác ra được sự tồn tại của Vương Chí Đạo.

Chính là lúc này, phải lập tức ra tay chế phục hắn ngay!

Tư tưởng công kích của Vương Chí Đạo vừa trở lại, kẻ theo dõi kia lập tức đã sinh ra cảm ứng, nhanh như tia chớp xoay người lại. Nhưng là ở phía sau, Vương Chí Đạo đã mở tung cổng, lấy tốc độ cực nhanh thượng bước một quyền hướng ngay tâm oa kẻ theo dõi đánh tới.

Kẻ theo dõi kia phản ứng không hề chậm, cước bộ vừa động, thân thể giống như là đang tung bay, đã vọt lùi về phía sau đến hai tấc, vừa vặn làm cho nắm quyền của Vương Chí Đạo đánh hụt. Sau đó, kẻ theo dõi thân thể lại bay vụt về chỗ cũ, một chưởng nhằm bổ lên cạnh cổ Vương Chí Đạo, muốn đem hắn bổ cho bất tỉnh đi.

Đáng tiếc chính là, công kích của Vương Chí Đạo từ trước đến giờ luôn luôn không là một đòn công kích, mà là liên tục công kích. Tất cả mọi người nếu đánh với Vương Chí Đạo mà chỉ nhìn chăm chú vào một đợt công kích đầu tiên của hắn, lại không có chú ý đến đợt công kích liên tục tiếp theo, không cẩn thận sẽ ăn đủ. Kẻ theo dõi lần này cũng không hề là ngoại lệ. Kẻ theo dõi đang tung bay về phía trước quay về chỗ ban đầu, nhưng lại phát hiện ra chân phải của Vương Chí Đạo không biết từ lúc nào đã đá lên, dùng một thức Quát địa phong nhằm đá thẳng vào mặt trước chân phải của hắn. Vốn là nếu kẻ theo dõi không bay về chỗ cũ, một cước này của Vương Chí Đạo cơ bản là khoảng cách không đủ hiệu lực, nhưng là hắn lại bay trở về một cái, thành ra giống như là chính bản thân mình đưa chân phải dâng lên, bị Vương Chí Đạo mạnh mẽ đá trúng.

Lập tức kẻ theo dõi đau đến biến sắc, thủ chưởng bổ ra tự nhiên bị phá giải. Kẻ theo dõi thân thể lần nữa lùi lại về phía sau, chỉ là hắn mặt trước cẳng chân phải bị thương, ảnh hưởng đến phát huy bộ pháp, vốn lúc đầu nhìn xem bộ dáng ưu nhã hai chân trước sau linh hoạt giống như là "tung bay", nhưng là lúc này lùi lại cước bộ lại lảo đảo, thoạt nhìn giống như là một người bị đẩy ngã văng ra vậy.

Kẻ theo dõi này thối lui đến phía sau cách Vương Chí Đạo khoảng một thước thì dừng lại được. Người này là một thanh niên chừng hai lăm hai sáu tuôi, vóc người khá cao, ít nhất cũng phải hơn một thước tám, bộ xương mặc dù rất lớn, nhưng người lại rất gầy gò. Một thân quần đen áo đen, để một đầu tóc ngắn ngủn một phân, hai trong mắt thập phần có thần, tinh quang lấp lóe, chỉ có điều là đã có một loại thần thái cao ngạo bất phục.

Bị Vương Chí Đạo đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, lại vừa đá trúng hắn một cước lên cẳng chân trước, có lẽ đã làm cho một thanh niên gày gò này cảm giác thấy tâm ý tự tôn đã phải chịu thương tổn rất nặng, thần thái bất phục càng thêm rõ ràng. Hừ lạnh một tiếng, lập tức bày ra một tư thế nghênh địch, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo đối hắn nói: "Lén lén lút lút đi theo ta làm cái gì? Mau xưng tên ra!"

"Tiết Điên, xin chỉ giáo!" Thanh niên cao gầy nói cộc lốc.

Tiết Điên? Nghe có chút quen tai. Vương Chí Đạo nhíu mày một chút, hỏi: "Ngươi là người của Viên qua tử sao?"

"Không phải, chỉ là thay hắn làm việc!" Tiết Điên vẫn là trả lời rất đơn giản cộc lốc.

"Làm chuyện gì? Ngươi là vì hắn theo dõi ta, lại còn muốn thay hắn giết ta sao?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

"Ta chỉ là theo dõi ngươi! Chỉ là chưa từng có ai có thể đánh bại được ta, ngươi đá ta một cước, ta nhất định phải hoàn trả lại!" Tiết Điên một lần nữa trả lời làm cho Vương Chí Đạo bất ngờ.

Tiết Điên? Vương Chí Đạo rốt cục nhớ ra hắn là ai rồi, chính là người đã viết ra "Chân lý tượng hình quyền pháp" cùng "Linh không thiền sư điểm huyệt bí pháp", ở trong Hình Ý Môn được cho là thiên tài trong thiên tài, đệ tử đắc ý nhất của Hình Ý đại sư Lý Tồn Nghĩa, cùng với Thượng Vân Tường đều nổi danh là Hình Ý Môn cao thủ. Nhưng là một Tiết Điên này, đến lúc tuổi già lại gia nhập vào trong tổ chức tà giáo, cuối cùng rơi vào kết cục bi thảm.

Phi thường sĩ diện, nếu bị nhục, trời sụp cũng không để ý, nhất định phải đòi lại bằng được. Đây là theo đời sau viết lại tính cách của Tiết Điên.

Vương Chí Đạo lập tức cười to nói: "Nguyên lai ngươi chính là Tiết Điên kia hay sao! Thật là kỳ quái, người như như ngươi đó, như thế nào lại chịu bán mạng cho Viên qua tử?"

112. Chương 113: Phong Vân Tế Hội (bốn)

Tiết Điên đối với câu hỏi của Vương Chí Đạo giống như là không hề nghe thấy, thân thể hơi ngồi xuống, chân trước như Kê hành bộ hướng phía trước đạp mạnh tới. Một tiếng "rầm" vang lên, mặt đất giống như là bị một cái đạp này của hắn làm cho rung rinh chấn động. Dựa vào một bước đạp này, thân thể Tiết Điên đã vọt vào trong Vương Chí Đạo nội vi, thân người gật một cái, cái đầu rất lớn đã giống như đầu gà nhằm bổ thẳng xuống ngực Vương Chí Đạo.

Vừa lao đến đã dùng Kê hình đầu đả? Vương Chí Đạo lập tức khuỷu tay nâng lên từ trên thúc xuống nhằm đánh lên ngay trên cái gáy đang khom xuống của Tiết Điên. Cái gáy chính là một trong những bộ vị trí mạng nhất trên thân thể con người, chỉ cần đắc thủ, tin tưởng Tiết Điên không chết cũng phải trọng thương.

Chỉ có điều trong nháy mắt khi Vương Chí Đạo đánh ra một khuỷu tay này, lại đột nhiên nghĩ đến Tiết Điên này chính là đệ tử được Lý Tồn Nghĩa sủng ái nhất. Lý Tồn Nghĩa cùng Tị Tử Lý chính là bằng hữu tốt nhất, bọn họ mới vừa rồi ở Túy Dương Hiên nhìn chung đều đã giúp qua cho mình. Nếu chính mình đem đệ tử được Lý Tồn Nghĩa sủng ái nhất này đánh chết đi, chỉ sợ một Lý Tồn Nghĩa này tính tình cho dù tốt, cũng sẽ biến thành Lý Thư Văn thứ hai, đối với bản thân mình cừu hận không thôi. Huống chi một Tiết Điên này, lại còn có một sư huynh Thượng Vân Tường vốn ở trong giới võ thuật càng nổi danh, càng thêm lợi hại, đắc tội với bọn họ là sự tình tính không hết được.

Nghĩ ra như vậy, Vương Chí Đạo khuỷu tay đánh xuống không tự chủ được mà lực đạo được giảm bớt đến một nửa. Thật không ngờ, một khuỷu tay đã giảm bớt một nửa lực đạo này lại là rơi xuống một khoảng không, Tiết Điên ở dưới khuỷu tay hắn đã không thấy bóng dáng đâu.

Vương Chí Đạo thấy cả kinh, sau đầu vang lên tiếng gió, chính là Tiết Điên không biết bằng cách gì đã tới được phía sau hắn, từ phía sau hắn phát động công kích. Vương Chí Đạo xoay người đã không kịp, thân thể về phía trước cúi gập lại một cái, một thức Hậu đạn thích về phía sau đạp bắn ra.

Một cước đạp khoảng không, Tiết Điên trong lúc đó thân thể đã lách tiến vào giữa hai chân Vương Chí Đạo, một chưởng đánh vào sau lưng hắn ngay trên thắt lưng.

Vương Chí Đạo cảm thấy lực đạo nóng bỏng giống như là lửa đốt từ thắt lưng xâm nhập, thân thể không tự chủ được muốn bay văng lên không. Nhưng là tại trong nháy mắt Vương Chí Đạo bị bay lên không, đột nhiên hắn xoay người một cái, trở tay một trảo chụp vào Tiết Điên.

Rất may mắn bắt được thủ chưởng Tiết Điên đang công kích hắn.

Vương Chí Đạo vận lực đầu ngón tay, bấm thật sâu vào trong da thịt bàn tay này của Tiết Điên, mượn lực đem thân thể ngã lộn trở về, đồng thời một khuỷu tay hoành ngang hướng lên trên mặt Tiết Điên đánh tới.

Tiết Điên bàn tay xoay một cái, rõ ràng là nhanh giống như là con cá trạch thoái khỏi được năm đầu ngón tay trảo nã pháp vốn bắt người chưa từng để thoát của Vương Chí Đạo. Sau đó Tiết Điên thân thể thoáng một cái, chẳng những tránh được khuỷu tay tạt ngang của Vương Chí Đạo, hơn nữa lại vừa chuyển được đến phía sau Vương Chí Đạo. Thân hình cực nhanh, bóng người như quỷ mị.

Vương Chí Đạo lại càng kinh hãi, theo bản năng bước vòng chuyển thân một cái, thân thể cũng quay vòng trở lại, vừa lúc Tiết Điên cũng nhào đến, vai phải khom xuống thúc một phát đúng lên ngực Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo cảm thấy như lục phủ ngũ tạng cùng dao động. Nhưng là hắn cũng không lui lại, trong nháy mắt khi Tiết Điên đụng trúng hắn, hai tay hắn đã hướng về trước duỗi một cái, đã ôm được lên quanh cổ Tiết Điên, chân sau đầu gối hướng phía trước mãnh liệt đánh tới.

Đầu gối thứ nhất bị Tiết Điên vung cẳng tay đỡ được, nhưng là Vương Chí Đạo đầu gối thứ hai đã lại đánh lên, một đầu gối lại một đầu gối, liên hoàn không ngừng. Tiết Điên mặc dù chính là thiên tài kiệt xuất nhất ở Hình Ý Môn, một trong những đệ tử đắc ý nhất của Lý Tồn Nghĩa, nhưng lại là chưa có từng lãnh giáo qua chiêu thức "Khóa cổ lên gối" xuất phát từ Thái Quyền này. Mặc dù Vương Chí Đạo thúc đầu gối như lôi đình vạn quân đều bị hắn dùng hai cẳng tay đỡ xuống hết, nhưng là thân thể lại bị lực đạo kinh người đụng lên chấn động không thôi, một đôi cẳng tay tức thì bi đánh cho tê dại.

Đến lúc Vương Chí Đạo thúc đến đầu gối thứ sáu, Tiết Điên rốt cuộc tìm ra được một cơ hội, một bước cúi đầu co người, từ trong hai tay khóa cổ của của Vương Chí Đạo mà thoát thân được ra ngoài. Nhưng là hắn có chưa có đứng được bình ổn, Vương Chí Đạo đã một cước bay vọt tới.

Vương Chí Đạo đã lãnh giáo được thân pháp của Tiết Điên, giới võ thuật đồn đại Tiết Điên thân pháp nhanh như quỷ mị, thâm sâu biến ảo kỳ diệu. Tiết Điên sư huynh Thượng Vân Tường từng nói qua, trong các sư đệ của hắn, thân pháp chính là Tiết Điên. Tiết Điên thân pháp đến từ "Hầu hình" trong Hình Ý quyền mười hai hình. Trong võ lâm nói Tiết Điên là "không ai có thể luyện bằng" chính là để chỉ Hầu hình thân pháp của hắn. Thân pháp của hắn cực nhanh, khi luận võ đối mặt với nhau, chỉ cần thoáng một cái, nhãn lực chỉ thiếu một chút là không nhìn thấy được thân ảnh của hắn. Cho dù nhãn lực có tốt, có thể nhìn được hắn nhưng cũng không kịp xác định được phương vị của hắn.

Vương Chí Đạo vốn bởi vì ngay từ đầu đã lấy Quát địa phong đá trúng ngay cẳng chân Tiết Điên, trong lòng liền đối hắn có ý khinh thị, nghĩ lầm rằng những lời đồn đại kia chỉ là khoa trương không thật. Nhưng hôm nay xem ra nhưng là chính hắn đã sai lầm rồi, ít nhất thân pháp Tiết Điên so với hắn còn muốn nhanh hơn nhiều lắm.

Hơn nữa Vương Chí Đạo lại còn biết, hiện nay Tiết Điên thực lực còn chưa có đạt đến đỉnh cao. Nghe nói sau này hắn bởi vì luận võ cùng đồng môn sư huynh bị thất bại, một mạch rời đi khỏi Hình Ý Môn. Mười năm sau khi hắn trở về có tự xưng là ở Ngũ Đài Sơn gặp được một cao nhân lánh đời có tới một trăm hai mươi tuổi, gọi là cái gì mà "Hư vô thượng nhân linh không trưởng lão" lão hòa thượng, dạy cho hắn công phu.

Từ sau đó trở đi, thực lực của hắn mới thực sự trở nên dị thường đáng sợ, thân pháp mới thật sự nhanh như quỷ mị, biến ảo không thể lường được, ngay cả Thượng Vân Tường cũng bội phục không thôi, liền ra sức đề cử hắn tiếp quản chức vụ của Lý Tồn Nghĩa, làm Quán trưởng Thiên Tân quốc thuật quán.

Bởi vì đã biết được đặc điểm võ công của Tiết Điên rồi, Vương Chí Đạo mới hiểu được không thể để cho Tiết Điên có lấy nửa điểm cơ hội công kích, nếu không chỉ sợ chính mình sẽ lập tức bị thua. Lời đồn là Tiết Điên bình thường như một học trò đọc sách, văn nhược nho nhã, nhưng khi xảy ra cùng người động võ, sát khí lập tức phi thường nặng, ra tay thông thường đều là không lưu tình, động một chút là lấy mạng. Nếu như mà chính bản thân mình khinh thường, nói không chừng sẽ chết ở trên tay hắn.

Nên khi Tiết Điên thoát ly được khỏi thế "Khóa cổ lên gối", Vương Chí Đạo liền một cước bay vọt đá tới, sau khi đá trượt lập tức lại đá ra một chiêu Xuyên tâm cước, nhằm thẳng đến tâm oa của Tiết Điên. Nhất định phải một tiếng trống dấy động nhuệ khí, làm tinh thần hăng hái đem Tiết Điên đánh ngã. Nếu để cho Tiết Điên phục hồi khí thế thì chính mình sẽ bị phiền toái rồi.

Tiết Điên thật không hổ là một võ học thiên tài, mặc dù bị Vương Chí Đạo liên hoàn không ngừng đoạt công làm cho hắn không ngừng lui về phía sau, rơi vào hạ phong, nhưng là vẫn rất bình tĩnh tỉnh táo, không hoảng hốt, ứng phó bất loạn. Cuối cùng rốt cục hắn cũng tìm được ra một sơ hở, thân thể lại thoáng một cái, lại vọt được vào trong nội vi của Vương Chí Đạo.

Lúc này đây, Tiết Điên chính là sử ra Toản quyền trong Hình Ý Ngũ Hành quyền hướng Vương Chí Đạo tâm oa kích đến. Thật không ngờ, hắn Toản quyền đánh ra, Vương Chí Đạo nắm tay cũng cơ hồ đồng thời đánh ra, hơn nữa Vương Chí Đạo sử ra, chính là Băng quyền trong Hình Ý Ngũ hành quyền.

"Chát!", hai tiếng quyền kích lên thân thể người đồng thời vang lên, vì vang lên gần như cùng một lúc, biến thành như chỉ một tiếng.

Tiết Điên Toản quyền đánh trúng vào tâm oa của Vương Chí Đạo, làm cho Vương Chí Đạo lòng dạ chấn động, một ngụm máu tươi tức thì trào lên. Nhưng là, Vương Chí Đạo Băng quyền nhưng cũng chuẩn xác mãnh liệt đánh trúng mạng sườn Tiết Điên , đem hắn một cây xương sườn đánh gãy đi.

Hai người cơ hồ là cùng lúc thụt lui về phía sau, cũng đồng thời há mồm phun một miệng máu tươi.

Vương Chí Đạo hít thật sâu một hơi, đè xuống khí huyết đang bốc lên, đối Tiết Điên cười nói: "Chúng ta còn muốn tiếp tục đánh tiếp sao? Hình như cũng không cần phải đến thế hả, chúng ta lại không có thâm cừu đại hận gì. Cần gì phải làm đến kết cục ngươi chết ta sống?"

Tiết Điên bưng xương sườn bị Vương Chí Đạo cắt đứt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo, nói: "Ta cũng không có bại dưới tay ngươi!"

"Ngươi là không bại, nhưng là ngươi cũng không thắng được ta!" Vương Chí Đạo cười nói: "Lại đánh tiếp, cho dù ngươi có thể giết ta, ta cũng có nắm chắc cho ngươi một kích trí mạng. Đến lúc đó chúng ta đồng quy vu tận, đến địa ngục lại tiếp tục đánh nhau!"

Tiết Điên trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc lâu, rốt cục bỏ qua nói: "Chúng ta lúc này đây chiến đấu cũng không có xong. Sau này có cơ hội ta còn sẽ tìm đến ngươi, tiếp tục trận đánh mà chúng ta hôm nay chưa đánh xong!"

Vương Chí Đạo chắp tay cười nói: "Đến lúc đó ta sẽ xin đợi ngươi đại giá quang lâm!"

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại thầm mắng: mẹ kiếp, như thế nào xui xẻo như vậy gặp ngay phải một cái võ si? Hắn nếu đối với chính mình dây dưa không dứt, chỉ sợ bản thân mình sau này sẽ khó có thể an tĩnh được. Chỉ hy vọng hắn trở về nhanh lên một chút, cùng đồng môn sư huynh kia của hắn đánh một trận. Chỉ cần là thua, dựa theo lịch sử, Tiết Điên ít nhất sẽ vì bị tức giận mà rời đi mười năm, như vậy chính mình sẽ có ít nhất thời gian mười năm có thể không bị một tên phiền toái này đến dây dưa nữa.

Sau khi đưa mắt nhìn Tiết Điên rời khỏi, Vương Chí Đạo trước hết dùng "nghịch thức thở bụng sâu" điều tức vài phút đồng hồ, sau đó mới rời đi khỏi ngõ. Lúc này đây hắn không còn có cảm thấy có người theo dõi, vì vậy yên tâm mà kêu một chiếc xe kéo tay chạy về tới "Trung sơn các".

Trần Chân, Tôn Đại Chu cùng Lưu Bách Xuyên ba người đều đang ở trong đình viện, ba người này đều là người yêu võ. Khó có lúc được gặp cùng nhau, nên đang ở đình viện luận bàn võ thuật, trao đổi một chút võ học tâm đắc. Nhìn thấy Vương Chí Đạo trở về, Trần Chân đầu tiên là đánh giá trên dưới Vương Chí Đạo một lần, trong lòng kinh ngạc, nói: "Nhìn khí sắc của ngươi, hình như bị nội thương, ngươi hôm nay đi ra ngoài cùng ai đánh nhau vậy?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Gặp phải một cái võ si, nhất định muốn cùng ta phân cao thấp, ta không có biện pháp nào can hắn!"

Tôn Đại Chu cảm thấy thú vị nói: "Chẳng lẽ hắn đánh bại được ngươi, không thể nào hả?"

"Đương nhiên là không thể, hắn đánh trúng ta một quyền. Ta cũng đánh trúng hắn một quyền, còn nghĩ đem xương sườn hắn cắt đứt rồi. Nhiều nhất chỉ có thể xem như lưỡng bại câu thương mà thôi. Bất quá người này khi đi đã theo ta ước định, sau này sẽ lại tới tìm ta, nhất định phải cùng ta quyết phân ra thắng bại!"

Tôn Đại Chu cười nói: "Ta còn tưởng rằng, ngươi mặc kệ gặp phải đối thủ cường đại thế nào, cũng có thể dùng trí tuệ hoặc là quỷ kế đưa hắn đánh bại. Như thế nào lần này lại làm không được? Chẳng lẽ thằng cha này lợi hại đến nỗi cho dù ngươi dùng hết toàn lực, cũng chỉ có thể cùng hắn hợp lại thành thế lưỡng bại câu thương hay sao?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Đừng nói nữa, thằng cha này thân pháp nhanh đến khó tin, quả thực giống như quỷ mị. Hơn nữa hắn một điểm cũng không thích nói nhảm, nói đánh là đánh, tâm kế của ta căn bản là không có cơ hội sử dụng!"

"Thân pháp nhanh như quỷ mị, người đó là ai?" Nhưng là Lưu Bách Xuyên, vốn vẫn đang yên lặng nghe bọn hắn nói chuyện với nhau, không nhịn được đặt câu hỏi.

"Hắn gọi Tiết Điên, là đồ đệ đắc ý nhất của 'Đơn đao' Lý Tồn Nghĩa!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

"Nguyên lai là hắn!" Lưu Bách Xuyên vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Người thanh niên này ta đã thấy rồi, hắn đúng là một thiên tài võ thuật, Lý Tồn Nghĩa phi thường sủng ái hắn, cơ hồ khi gặp người khác đều ra sức khoe khoang về hắn hắn. Hơn nữa ta cũng kiến thức qua thân pháp của Tiết Điên, đích xác thị nhanh như quỷ mị, ngươi thế mà lại có thể đem xương sườn hắn cắt đứt, xem ra Đại Chu cùng Trần Chân bọn họ cũng không có khoe khoang với ta, ngươi cũng là một thiên tài võ thuật, ít nhất sẽ không ở dưới Tiết Điên."

"Như vậy nhưng cũng là chưa chắc!" Nhưng là Trần Chân nói: "Tiết Điên kia đã bao nhiêu tuổi rồi? Ta nhưng là nghe nói hắn ít nhất hai mươi lăm sáu tuổi rồi, mà Vương sư đệ năm nay còn không đến mười bảy tuổi, so với Tiết Điên nhỏ hơn cũng phải trên dưới mười tuổi, thời gian tập võ so với Tiết Điên lại còn ít hơn nhiều năm. Hắn mới chỉ hơn mười bảy tuổi, mà có thể cùng Tiết Điên hợp lại thành thế lưỡng bại câu thương, theo lý thì thiên phú của hắn còn phải trên cả Tiết Điên đó!"

Tôn Đại Chu gật đầu nói: "Điều này quả thật là rất đúng, hơn nữa Vương Chí Đạo cũng không phải giống như Tiết Điên chỉ là tinh thông một môn Hình Ý, hắn hình như võ thuật gì cũng tinh thông, tựa hồ mặc kệ là dạng võ thuật gì, hắn chỉ cần xem qua một lần là có thể sử dụng được. Tá lực thuật của ta chỉ sử dụng có một lần, hắn xem qua đã dùng được, lại còn có thể suy một ra ba, đem diễn biến đi thành chiêu thuật vô cùng hữu hiệu. Bây giờ ta đối với thiên phú của hắn cũng cảm thấy có chút ghen ghét đó!"

Lưu Bách Xuyên nghe vậy, ánh mắt lấp lánh đem Vương Chí Đạo trên dưới nhìn khắp một lần, mới cảm thán nói: "Nếu như Đại Chu nói đúng là sự thật như thế, như vậy giới võ thuật trong tương lai, chính là thiên hạ của ngươi rồi! Nếu như trong ba tháng thời gian sắp tới đây, ngươi có thể yên chí toàn tâm chăm chú nghiên cứu võ thuật, đến lúc ba tháng sau ở Thượng Hải Vạn Quốc võ thuật đại hội, ngươi nhất định sẽ tỏa sáng chói lọi!"

Vương Chí Đạo được khích lệ cũng có chút xấu hổ, ngượng ngập nói: "Bách Xuyên tiền bối đừng nghe bọn họ khoa trương thuyết pháp, ta cũng không lợi hại như vậy đâu. Chỉ có điều là, nếu như trong thời gian ba tháng này, Bách Xuyên tiền bối nếu nguyện ý chỉ điểm cho ta một chút võ công, như vậy ba tháng sau lúc Vạn Quốc võ thuật đại hội, ta sẽ có thể thật sự theo như lời Bách Xuyên tiền bối, tỏa sáng chói lọi đó!"

Lưu Bách Xuyên nghe vậy cười to nói: "Hảo tiểu tử, ngươi quả thực là hiểu được câu nói thuận nước đẩy thuyền đó. Được rồi, ngươi đã để mắt đến Lưu Bách Xuyên ta như vậy, vậy trong khoảng thời gian này ngươi ở tại Bắc Kinh, có cơ hội thì tới tìm ta đi!"

"Như vậy xin đa tạ Bách Xuyên tiền bối!" Vương Chí Đạo vội nói một câu cảm ơn, sau đó quay sang hỏi Tôn Đại Chu:

"Được rồi, Tôn tiên sinh đang làm cái gì vậy?"

Tôn Đại Chu nói: "Tôn tiên sinh đã đi nghỉ ngơi rồi, chúng ta đã an bài hết thảy mọi thủ tục bảo an rất tốt rồi, cam đoan Tôn tiên sinh sẽ rất an toàn!"

"Được rồi, có một vấn đề ta cũng vẫn chưa có hỏi qua, Tôn tiên sinh lần này đến Bắc Kinh, rốt cuộc là muốn thấy người nào vậy?" Vương Chí Đạo hỏi.

Tôn Đại Chu suy nghĩ một chút, nói: "Nói cho ngươi cũng không có gì, dù sao ngày mai ngươi cũng phải theo chúng ta cùng nhau bảo vệ Tôn tiên sinh đi gặp hắn. Tôn tiên sinh muốn gặp một người này, là Tổng lý Quốc vụ phủ, Đoạn Kỳ Thụy!"

"Đoạn Kỳ Thụy, 'sáu không' tổng lý?" Vương Chí Đạo cảm thấy ngạc nhiên, hỏi: "Tôn tiên sinh đối Viên đại đầu khai chiến, muốn cho Đoạn Kỳ Thụy ủng hộ ông ấy hay sao?"

Tôn Đại Chu gật đầu nói: "Không sai! Ngươi cũng nghe nói qua danh hiệu của Đoạn Kỳ Thụy rồi, đồn đãi này người rất cần kiệm tiết kiệm, không tham, không độc, không hối, không hút thuốc phiện, không bài bạc, không chơi đùa phụ nữ, tất cả thói hư tật xấu toàn bộ đều không có, cho nên mới bị người khác gọi là 'sáu không tổng lý'. Hơn nữa hắn đối với những hàn động tung tác của Viên đại đầu ũng không có hảo cảm, càng quan trọng hơn là, hắn năm trước có đảm nhiệm qua Lục quân Tổng trưởng, đối với Quân bộ có sức ảnh hưởng rất lớn, cho nên Tôn tiên sinh mới hy vọng có thể được sự ủng hộ của hắn."

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Đoạn Kỳ Thụy mặc dù tác phong tốt đẹp, cuộc sống rất có quy củ, có thể nói là một quan viên chính phủ điển hình mẫu mực, nhưng cũng không có nghĩa là hắn chính là đồng bọn có thể hợp tác tốt được. Đồn đãi người này có tính tình rất là lật lọng, vô luận là ai cùng hắn cộng sự, cuối cùng đều đã bị hắn lật lọng mà rời bỏ nhau, những lão bằng hữu chiến hữu của hắn trước kia đại đa số đều trở mặt thành thù. Thứ cho ta nói thật, Tôn tiên sinh tìm hắn hợp tác, chỉ sợ sẽ không nhận được kết quả tốt đâu!"

Tôn Đại Chu cười khổ nói: "Chúng ta cũng đã từng dùng những sự tình này để đề tỉnh Tôn tiên sinh, chỉ có điều là Tôn tiên sinh ý đã quyết rồi, chúng ta chỉ có thể nghe theo ông ấy!"

Vương Chí Đạo gật đầu: "Nếu ngày mai Tôn tiên sinh nhất định phải đi gặp Đoạn Kỳ Thụy, chúng ta đây chỉ có thể hết sức bảo vệ cho ông ấy. Chỉ có điều ta vẫn lo lắng là cha con họ Viên nhất định đã nhận được tin tức này, đến lúc đó có thể sẽ rất nguy hiểm. Cây súng của ta đã bị rơi mất rồi, muốn phải tìm một cây súng khác, như vậy mới có thể phát huy được thực lực lớn nhất của ta đến bảo vệ Tôn tiên sinh."

"Lấy một cây súng mới không thành vấn đề, chỉ có điều là sợ rằng ngày mai ngươi không cần đến nó!" Tôn Đại Chu nói: "Đoạn Kỳ Thụy cùng Tôn tiên sinh đã ước định ngày mai sẽ gặp mặt ở một gian tửu lâu, cũng đề nghị không cho mang vũ khí, đến lúc đó sẽ có trọng binh canh gác, chúng ta nếu như mang súng theo, nhất định không thể theo Tôn tiên sinh đi vào được!"

"Không thể mang súng, như vậy thì có chút phiền toái, chúng ta bây giờ đây phải nghiên cứu ra mấy cái kế hoạch đi, để phòng ngừa vạn nhất ngày mai có việc phát sinh chúng ta lai không kịp ứng phó." Vương Chí Đạo đề nghị nói.

Tôn Đại Chu cười nói: "Chúng ta ở chỗ này, chính là chờ ngươi trở về thương lượng việc này!"

113. Chương 114: Long Điệp Tỉnh Giấc

Sau khi thương lượng xong mấy cái kế hoạch khả thi, Vương Chí Đạo liền quay về phòng nghỉ ngơi, hắn bị Tiết Điên đả thương, nhu cầu cấp bách lúc này chính là điều tức trị thương, tranh thủ có thể khôi phục lại trước ngày mai. Lưu Bách Xuyên rất hảo tâm đã đưa ra một thang thuốc Trung y, sai người đi sắc lên cho Vương Chí Đạo uống vào. Bởi vì Lưu Bách Xuyên xuất thân từ Thiếu Lâm Môn, trong Thiếu Lâm Môn có không ít tăng nhân đối với việc trị liệu ngoại thương nội thương đều rất có tay nghề, mà bản thân Lưu Bách Xuyên cũng là tinh thông y dược, cho nên Vương Chí Đạo đối với Trung y vốn là có chút không ưng lắm, nhưng vẫn là tiếp nhận ý tốt của Lưu Bách Xuyên, chịu đựng vị đắng đem bát thuốc kia một hơi uống cạn.

Khi hắn ngồi xuống trên giường bắt đầu tập luyện "nghịch thức thở bụng sâu", thì dược lực từ bát thuốc kia cũng bắt đầu bốc lên, tựa hồ như có một đạo nhiệt khí từ Đan điền dâng lên, chạy đi khắp toàn thân, làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy rất thoải mái, nội thương đã nhanh chóng giảm bớt rất nhiều.

Vương Chí Đạo cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ Lưu Bách Xuyên cho hắn uống thang thuốc này có phải là "Dịch cân tẩy tủy thang" trong truyền thuyết của Thiếu Lâm môn hay không? Nếu không thì tại sao lại có được hiệu quả thần kỳ như vậy, làm cho chính bản thân mình cảm giác giống như là đang có chân khí vận hành ở trong cơ thể vậy!

Phối hợp cùng "nghịch thức thở bụng sâu" điều tức, luồng "chân khí" kia ở trong cơ thể càng lúc càng mạnh, thương thế cũng dần dần giảm bớt. Không ngờ bất tri bất giác mà đã trôi qua hết một đêm. Khi sắc trời bừng sáng, Vương Chí Đạo mở mắt ra, cảm giác được toàn thân lực lượng sung mãn, tinh thần phấn chấn, nội thương cũng đã tốt lên được đến bảy tám phần.

Nếu trước kia bị nội thương nặng như vậy, cho dù có dùng "nghịch thức thở bụng sâu" điều tức, cũng không có khả năng phục hồi được nhanh như vậy, rất rõ ràng đây là Lưu Bách Xuyên cho hắn uống thang thuốc có tác dụng rất tốt. Vương Chí Đạo không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, có chút động tâm, thầm nghĩ phương thuốc chữa thương thần kỳ như vậy mà đời sau chưa từng nghe nói qua, chắc là đã thất truyền rồi. Nếu có cơ hội cần hướng Lưu Bách Xuyên xin được đơn thuốc này, chẳng những đề phòng chính mình sau này bị thương có chút bảo đảm, mà còn có thể giúp hắn đem đơn thuốc này truyền lưu ra ngoài, miễn cho loại quốc bảo trân quý này bị thất truyền.

Nhưng là lúc Vương Chí Đạo đem ý nghĩ này nói ra với Lưu Bách Xuyên, Lưu Bách Xuyên nhưng lại cương quyết không đáp ứng. Theo lời Lưu Bách Xuyên nói, thì phương thuốc này chính là bí phương thiên cổ bí truyền của Thiếu Lâm môn, gọi là 'Bồi nguyên cố bổn thang', sư môn cấm truyền ra ngoài. Trừ phi có thể tìm được một đệ tử chân chính đủ tư cách kế thừa y bát của mình, còn nếu như không được, phương thuốc này thà bị mang vào quan tài cũng không thể tùy tiện truyền thụ cho người khác.

Tới khi Vương Chí Đạo lại đề nghị được bái Lưu Bách Xuyên làm thầy, lập tức bị Lưu Bách Xuyên trách cứ, nói rằng hắn là đệ tử Tinh Võ Môn, theo lý là phải kế thừa thật tốt võ học của Tinh Võ Môn, giữ vững vinh quang của Tinh Võ Môn, cho dù có muốn áp dụng thêm các môn võ công khác, cũng chỉ có thể lấy hình thức trao đổi để đến học tập, không thể tùy tiện bái những người khác làm thầy. Lưu Bách Xuyên cũng cho rằng Vương Chí Đạo làm ra cử chỉ này chính là rất bất kính với sư môn của chính mình.

Những lời này đem mấy câu định nói ra của Vương Chí Đạo hoàn toàn chặn đứng, không nói gì được. Hắn thầm nghĩ giới võ thuật Trung Quốc đúng là bởi vì có những dạng đầu óc như các ngươi, mới đưa đến không ít những loại chân truyền gì đó trong võ học Trung Quốc bị thất truyền đi, không được đời sau kế thừa phát huy. Đến đời sau những môn võ thuật của người ngoại quốc như Không Thủ đạo, Thái cực đạo, Thái quyền, Nhu thuật cùng Kiếm đạo gì đó đều hoành hành thế giới, võ thuật Trung Quốc ngược lại bị coi như là hoa dạng màu mè, cứ thế đi xuống dốc.

Vương Chí Đạo vừa cảm thán lại vừa không hiểu được, lấy loại tính cách cố chấp bảo thủ này của Lưu Bách Xuyên, tại sao về sau lại lại nhận Vạn Hiển Thanh làm đồ đệ, phải biết rằng Vạn Hiển Thanh chính là đệ tử của Đỗ Tâm Vũ, nhưng có đồn đại là Lưu Bách Xuyên cùng Đỗ Tâm Vũ lại có thù riêng?

Trần Chân thấy Vương Chí Đạo chịu khiển trách, vội vàng thay hắn giải thích nói: "Bách Xuyên tiền bối, xin đừng hiểu lầm. Vương sư đệ thực tế là rất tôn trọng sư môn, chỉ là hắn nhập môn rất muộn, theo sư phụ không được mấy năm. Hơn nữa hắn tuổi cũng còn nhỏ, đối với giới võ thuật có rất nhiều quy tắc cùng cấm kỵ đều không quá hiểu rõ, lại bởi vì quá mức hiếu học, cho nên mới nói muốn bái Bách Xuyên tiền bối làm thầy thôi, cũng không phải là ý tứ không tôn trọng sư môn như lời tiền bối ngài nói đâu!"

Lưu Bách Xuyên nói: "Hiếu học là chuyện tốt, nhưng là quy tắc trong giới võ thuật cũng phải muốn hiểu rõ, nếu không nhất định sẽ đưa tới phiền toái. Ngươi muốn ta chỉ điểm võ công cho ngươi, như vậy tự nhiên là không có vấn đề gì, nhưng là phương thuốc kia cùng chuyện tình bái sư, thì đừng có nhắc lại nữa!"

"Ta rõ ràng rồi!" Vương Chí Đạo chỉ có gật đầu cảm ơn, lại nói: "Đa tạ Bách Xuyên tiền bối dạy bảo. Ta sau này sẽ chú ý!"

Tôn Đại Chu lúc này đã đi tới, đối ba người nói: "Tôn tiên sinh đã rời giường rồi, sau lúc ăn bữa sáng sẽ đi đến chỗ hẹn, chúng ta nên chuẩn bị đi thôi!"

Tôn tiên sinh cùng Đoạn Kỳ Thụy ước hẹn gặp mặt ở một địa điểm là Kim Mỹ Lâu ở trong ngõ Tiểu Lý Sa Mạo, địa điểm này là do một gã tham mưu, vốn là thủ hạ được Đoạn Kỳ Thụy coi trọng nhất, tự mình chọn lựa. Sở dĩ hắn chọn cái dạng địa điểm này, mục đích chính là làm cho cha con họ Viên kia nghĩ không ra. Bởi vì nơi đây lại chính là một kỹ viện rất nổi danh. Gã tham mưu của Đoạn Kỳ Thụy kia cho rằng, bất cứ ai cũng tưởng tượng không nổi, là Tôn tiên sinh đại danh đỉnh đỉnh cùng Quốc vụ viện "Sáu không tổng lý" sẽ bí mật gặp gỡ ở một nhà kỹ viện.

Càng quan trọng hơn là, gã tham mưu kia lại còn cho rằng, Kim Mỹ Lâu là một địa điểm không chỉ rất bí mật, hơn nữa nhiều người hỗn tạp, vạn nhất khi có việc phát sinh dễ dàng đào tẩu. Cho nên mặc dù Tôn tiên sinh đối với địa điểm này phi thường phản cảm, nhưng là Đoạn Kỳ Thụy đã đồng ý rồi, Tôn tiên sinh có việc cầu người, cũng chỉ đành khách tùy theo chủ, cuối cùng cũng đáp ứng đi Kim Mỹ Lâu gặp gỡ.

Vương Chí Đạo từ lịch sử ở hậu thế ghi lại cũng đã hiểu rõ được: ngõ Tiểu Lý Sa Mạo là một con ngõ lớn rất nổi tiếng ở Bắc Kinh, ở phía Đông bên ngoài Hoàng thành, dài đến hơn một trăm tám mươi thước, chiều rộng hơn bốn thước, chính là một trong tám con ngõ lớn nhất Bắc Kinh, sau lại đổi tên thành ngõ Vi Tiểu Lực. Nghe nói nơi này nổi danh nhất trong thời kỳ Dân quốc chính là nhờ kỹ viện, kỹ viện ở đây cơ hồ từng nhà từng nhà san sát nhau, nhưng lại phân cấp bậc, những kỹ viện có thể coi là có danh tiếng, ngoại trừ Kim Mỹ Lâu ra, còn có Tuyền Thăng Lâu, Hưng Xuân Viện, Thiên Thuận Lâu, Minh Xuân Viện, Tân Mỹ Lâu, Tân Thăng Lâu, Hoa Tân Trà thất, Hâm Phượng Viện, Thanh Hương Viện, Song Phượng Lâu, Đức Thịnh Lâu, Thanh Tùng Các, Hâm Mỹ Viện đều là những kỹ viện nổi danh. Ngoại trừ kỹ viện ra, ở nơi ấy còn có sòng hút thuốc phiện, sòng bạc, gánh hát cùng tửu quán. Nói trắng ra là, nơi ấy chính là "Khu phố đèn đỏ" trong thời kỳ Dân quốc.

Bắc Kinh trong thời kỳ Dân quốc, mở kỹ viện không bị tính là phi pháp, nhưng phải nộp thuế, đây lại là một trong những nguồn thu tài chính của chính phủ. Như những nhà kỹ viện nổi danh ở trong tám con ngõ lớn, đều là những đại hộ nộp thuế ở kinh thành, lại còn được bộ Tài chính khen ngợi. Cho nên cứ việc có

những người như Tôn tiên sinh thấy rất phản cảm, kiên trì nói muốn dẹp bỏ hết đi, nhưng lại là thủy chung không thể làm gì được.

Sau khi ăn xong bữa sáng , Tôn Đại Chu đưa cho Vương Chí Đạo một cây súng pạc-hoọc, nói cho hắn cây súng này có thể mang ở trên người, nhưng là nếu muốn đi vào Kim Mỹ Lâu, chỉ sợ phải đem súng giao cho thủ hạ của Đoạn Kỳ Thụy tạm giữ.

Hộ tống Tôn tiên sinh đi Kim Mỹ Lâu, ngoại trừ Vương Chí Đạo, Trần Chân, Tôn Đại Chu, Lưu Bách Xuyên cùng Lương thị huynh đệ ra, còn có hai mươi người được Lưu Bách Xuyên lựa chọn từ trong Đồng Minh hội ra, đều là những người thân thủ không tệ, lại còn đều đã trải qua quân đội. Bởi vì tham mưu của Đoạn Kỳ Thụy đề nghị, khi Tôn tiên sinh đi Kim Mỹ Lâu gặp Đoạn Kỳ Thụy, bên người nhiều nhất chỉ có thể mang theo bốn người vệ sĩ, cho nên hai mươi người này cùng Lương thị huynh đệ liền y theo kế hoạch hôm qua đã được Vương Chí Đạo cùng Tôn Đại Chu bọn họ thương lượng ra, đã sớm đi đến Kim Mỹ Lâu, ngụy trang thành khách hàng cùng du khách tham quan, ẩn giấu thân phận núp ở đó. Mà Vương Chí Đạo, Trần Chân, Tôn Đại Chu cùng Lưu Bách Xuyên thì làm cận vệ của Tôn tiên sinh, cùng Tôn tiên sinh cùng nhau tiến vào Kim Mỹ Lâu gặp gỡ Đoạn Kỳ Thụy.

Đoàn người Vương Chí Đạo khi đi tới ngõ Tiểu Lý Sa Mạo, nhưng lại rất bất ngờ chứng kiến một đám người Trương Thạch Xuyên. Ô Tâm Lan cũng ở trong đó, nhìn thấy đám người Vương Chí Đạo, nàng hưng phấn chạy vội tới, rất kinh hỉ đối đám người Vương Chí Đạo cùng Trần Chân nói: "Vương Chí Đạo, Ngũ sư huynh, Tôn Đại Chu, Tôn tiên sinh, thật là khéo léo, các vị như thế nào lại cũng tới chỗ này hả?"

Vương Chí Đạo cau mày hỏi: "Các ngươi ở chỗ này làm gì?"

Ổ Tâm Lan nói: "Trương đạo diễn muốn ở chỗ này đóng phim, cho nên ta cùng Chu Điệp tỷ chỉ có theo tới thôi!"

Chạy đến chỗ này đóng phim sao? Đóng vai kỹ nữ à? Vương Chí Đạo nhíu mày, thầm mắng Trương Thạch Xuyên một câu "hỗn đản!", sau đó lại hỏi: "Chu Điệp đâu, tại sao không nhìn thấy nàng đâu cả?"

Ô Tâm Lan nói: "Chu Điệp tỷ đang gặp gỡ một người nước ngoài thôi, người nước ngoài ấy chính là khách của Trương đạo diễn, hắn muốn một mình gặp riêng Chu Điệp tỷ một chỗ, không muốn cho chúng ta quấy rầy bọn họ, ta đành phải đi ra ngoài!"

"Người nước ngoài nào thế? Ngươi là cận vệ của Chu Điệp, hắn làm sao lại có thể đem ngươi đuổi đi khỏi bên người Chu Điệp?" Vương Chí Đạo lại cau mày một lần nữa.

Ổ Tâm Lan nhún nhún vai, nói: "Chu Điệp tỷ muốn ta rời đi. Ta cũng không có cách nào khác. Người nước ngoài kia nghe nói làm một bác sĩ tâm lý gì đó. Hắn nói hắn còn có thể dùng thuật thôi miên, nói muốn vì Chu Điệp tỷ biểu diễn một chút, còn nói cái loại thuật thôi miên này chỉ có tình huống không có người ngoài ở đó mới có thể thành công…"

"Cái gì? Thôi miên thuật!" Vương Chí Đạo nghe được lấy làm kinh hãi, bản năng cảm thấy có chút không ổn, vội vàng hỏi: "Người nước ngoài kia tên gọi là gì?"

"Trương đạo diễn nói hắn gọi là cái gì Phất Lạc Đức gì đó, dù sao rất khó nhớ, ta không nhớ rõ!"

Phất Lạc Y Đức, thật không ngờ là người này, hắn tại sao lại tìm tới Chu Điệp? Là do Long lão Đại ủy thác, muốn hắn thức tỉnh Long Điệp trong cơ thể Chu Điệp hay sao?

Vương Chí Đạo trong lòng thất kinh, vội vàng quay sang đám người Tôn tiên sinh nói: "Bách Xuyên tiền bối, Ngũ sư huynh, Tôn huynh, các ngươi hộ tống Tôn tiên sinh đi Kim Mỹ Lâu trước đi, ta có chuyện quan trọng khác phải đi trước một chút, đợi lát nữa trở lại Kim Mỹ Lâu cùng các ngươi hội hợp!"

"Chờ một chút!" Trần Chân cau mày nói: "Vương sư đệ, ngươi muốn làm gì đây? Sự tình có nặng nhẹ cấp bách khác nhau, ta biết ngươi đối với Chu Điệp có ý tứ, muốn đi gặp nàng. Nhưng là ngươi không cảm thấy bây giờ quan trọng nhất là phải bảo vệ Tôn tiên sinh hay sao?"

Vương Chí Đạo vội vàng giải thích nói: "Không phải là ý tứ như là các ngươi tưởng tượng đâu, Đoạn Kỳ Thụy chưa chắc đã làm ra chuyện bất lợi đối với Tôn tiên sinh, hơn nữa hắn đã bố trí trọng binh trông coi Kim Mỹ Lâu. Cho dù cha con họ Viên phái tới sát thủ, cũng không nhất định có thể đi vào được. Nhưng

là một Chu Điệp này thì lại bất đồng đấy, nàng có khả năng sẽ đến ám sát Tôn tiên sinh, ta phải ngăn cản nàng!"

"Cái gì?" Lần này đến phiên Tôn Đại Chu cau mày lại, hắn nói: "Ngươi không phải lại đang nói giỡn đấy chứ, ngươi không phải đã sớm cho rằng nàng đối với Tôn tiên sinh không có uy hiếp gì hay sao?"

"Đúng vậy, nhưng là có chuyện ta không có nói cho các ngươi, Chu Điệp là một người có Song trọng nhân cách, một nhân cách khác của nàng nếu như bị thức tỉnh, sẽ giết người không nháy mắt. Phất Lạc Y Đức này rất có thể là đã bị Long lão Đại sai khiến, đến thức tỉnh cái nhân cách khác kia của Chu Điệp. Ta trước hết phải đi xem một chút, tình hình cụ thể và tỉ mỉ ta sau này sẽ giải thích cho các người sau!" Vương Chí Đạo nói xong, lôi kéo Ổ Tâm Lan vội vàng hướng đám người Trương Thạch Xuyên chạy đi.

Trần Chân cùng đám người Tôn Đại Chu không khỏi đơ mặt nhìn nhau.

Trần Chân đã từng đi Nhật Bổn du học, mà Tôn Đại Chu cũng coi như là đã trải qua bút mực Tây dương, đối với một từ "Song trọng nhân cách" này đều đã nghe qua, nhưng là Lưu Bách Xuyên lại chưa từng có nghe qua một từ lạ tai này, lập tức hắn không khỏi cau mày nói: "Vương Chí Đạo đang nói cái gì? Cái gì gọi là 'Song trọng nhân cách'?"

Lại nghe Tôn tiên sinh thở dài nói: "Song trọng nhân cách là một danh từ trong khoa Tâm thần học của phương Tây, là một loại tật bệnh liên quan đến tinh thần của con người. Loại bệnh này chính là một người nhưng lại có hai tính cách bất đồng, giống như là một cái thân thể lại có những hai cái linh hồn giống nhau, luân phiên thay nhau xuất hiện chiếm cứ thân thể, khống chế được nhất cử nhất động của thân thể kia.

Nghe nói, điển hình của người có chứng Song trọng nhân cách, thì hai loại tính cách rất trái ngược, nếu như một loại tính cách là rất thiện lương, thì loại tính cách kia lại rất là tà ác. Năm đó sau khi ta đã đọc qua tác phẩm nổi tiếng của văn sĩ Anh quốc Sử Đế Văn Sâm 'Bác sĩ hóa thân' (1), mới có chút hiểu rõ về chứng này. Nếu như theo lời nói của Vương Chí Đạo chính là sự thật, như vậy một nhân cách khác của Chu Điệp nói không chừng sẽ đáng sợ giống như là 'Hải Đức' ở trong quyển sách kia!"

Tôn Đại Chu thì thào nói: "Việc này thật đúng là quá bất ngờ đối với chúng ta. Nói như vậy, ở trên xe lửa chúng ta quả là rất may mắn, bởi vì Chu Điệp kia vẫn là Chu Điệp, cũng không có biến thành 'Hải Đức'."

Trần Chân nhưng lại cau mày nói: "Chu Điệp ngay cả khi vẫn là Chu Điệp, ngay cả Tôn huynh ngươi cũng không phải là đối thủ của nàng, đến khi nàng biến thành 'Hải Đức, Vương Chí Đạo có thể chế phục được nàng hay sao?"

Vương Chí Đạo cùng với Ô Tâm Lan vẫn đang ngơ ngác không hiểu gì chạy tới trước mặt Trương Thạch Xuyên đang chỉ đạo dàn dựng, không khách khí túm ngay lấy cổ áo Trương Thạch Xuyên, hỏi: "Ngươi cùng với Phất Lạc Y Đức kia là quen biết như thế nào? Là quan hệ ra làm sao? Nói mau?"

Trương Thạch Xuyên bị bộ dáng hung ác của Vương Chí Đạo làm cho rất hoảng sợ, vội vàng nói: "Ngươi đây là đang làm gì? Xin mời buông tay, có chuyện gì từ từ nói! Ô cô nương, vị bằng hữu này là đây?"

Ổ Tâm Lan bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không biết được rõ ràng là có sự tình gì? Bất quá ta hiểu rõ được tính tình một sư đệ này của ta, nếu như ngươi không lập tức thành thật trả lời câu hỏi của hắn, hắn nói không chừng sẽ lập tức giết ngươi!"

Trương Thạch Xuyên nghe vậy một lần nữa lại càng hoảng sợ, nhìn thấy ánh mắt Vương Chí Đạo tràn ngập sát khí, vội vàng hồi đáp: "Ta trên thực tế cũng không có quen biết Phất Lạc Y Đức, hắn là do Viên Đại công tử giới thiệu với ta, hắn nói hắn là một người rất hâm mộ Chu Điệp tiểu thư, nghĩ muốn một mình gặp mặt Chu Điệp tiểu thư. Bởi vì hắn là khách quý của Viên Đại công tử, ta chỉ có thể đồng ý..."

Nói còn chưa có hết lời, Vương Chí Đạo đã đem Trương Thạch Xuyên ném đi ra ngoài, sau đó quay sang hỏi Ô Tâm Lan:

"Chu Điệp cùng người nước ngoài kia đang ở chỗ nào?"

Khi Ổ Tâm Lan nghe được Trương Thạch Xuyên nói ra Viên Đại công tử, chỉ biết tình thế nghiêm trọng, không để ý tới Trương Thạch Xuyên bị quẳng ra đang kêu cha gọi mẹ, đối Vương Chí Đạo nói: "Ta mang ngươi đi!"

Ổ Tâm Lan dẫn theo Vương Chí Đạo vội vàng chạy tới phòng hóa trang được đoàn làm phim tạm thời thuê để cho Chu Điệp thay quần áo. Còn chưa có đi tới trước cửa, chỉ nghe đến một tiếng hét thảm, sau đó vừa lại "rầm" một tiếng, một người phá toang cánh cửa ra, ngã sấp xuống ngay trước mặt Vương Chí Đạo cùng Ổ Tâm Lan .

Người này đúng là một người nước ngoài, mặc tây phục màu đen, trên mặt để râu rậm. Hắn hiển nhiên là bị người khác đá văng ra ngoài, đau đến nỗi không ngừng rên rỉ, chỉ có điều ánh mắt nhưng lại rất kỳ quái rất hưng phấn.

Vương Chí Đạo một tay lôi hắn đứng lên, hỏi: "Ngươi chính là Phất Lạc Y Đức sao? Xảy ra chuyện gì? Ngươi đã làm trò gì với Chu Điệp rồi?"

Phất Lạc Y Đức đối với lời Vương Chí Đạo nói lại như là không nghe thấy, chỉ là hưng phấn lấy tiếng Đức kêu ầm lên: "Ta thành công rồi, ta đã thành công dùng thuật thôi miên thức tỉnh được một nhân cách khác của Song trọng nhân cách rồi. Chúa ơi! Đối với nghiên cứu của ta thì đây là đột phá hạng nhất rồi!"

Vương Chí Đạo liền cho hắn một bạt tai, đưa hắn đánh tỉnh lại, sau đó lấy tiếng Đức đối hắn quát:

"Người nào cho ngươi dùng thuật thôi miên thức tỉnh nhân cách khác của Chu Điệp? Nói cho ta biết, như thế nào đem nhân cách ban đầu của Chu Điệp gọi trở về?"

Phất Lạc Y Đức bị Vương Chí Đạo một bạt tai đánh cho rõ ràng tỉnh lại, đầu tiên là ngơ ngác ngẩn ngơ một chút, sau đó lại theo bản năng hồi đáp: "Theo lý luận dùng thôi miên thuật đúng là có thể đem nhân cách ban đầu của nàng gọi trở về, nhưng là một nhân cách mới này hình như không muốn cùng ta phối hợp, thôi miên thuật chỉ sợ không có tác dụng!"

"Chu Điệp tỷ, ngươi làm sao vậy?" Nhưng là một bên Ô Tâm Lan giật mình kêu lên một tiếng.

Vương Chí Đạo nhìn lại, chỉ thấy Chu Điệp xuất hiện tại cửa, không, phải nói là Long Điệp rồi. Chỉ thấy nàng mặc dù cũng vẫn là bộ dáng của Chu Điệp, nhưng là trên mặt nàng ánh mắt nhưng lại cùng Chu Điệp có cả một trời cách biệt. Chu Điệp luôn luôn rất ôn nhu ưu nhã, ánh mắt vĩnh viễn cũng là có nét cười thiện lương, có đôi khi còn có thể lộ ra thần thái một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, hoặc là nhút nhát mềm yếu. Nhưng là một Long Điệp này, chính là vẻ mặt lạnh như băng, phảng phất giống như là cùng mọi người trên thế giới này đều có thâm cừu đại hận, trong đôi mắt đẹp lộ ra sát khí lại càng làm cho người khác kinh hãi trong tâm, khiến cho Vương Chí Đạo cùng Ổ Tâm Lan không thể đem nàng cùng Chu Điệp liên lạc lại cùng nhau.

Chỉ có điều là nàng mặc một thân xường xám màu phấn hồng, vóc người uyển chuyển nhấp nhô, phối hợp với loại ánh mắt lạnh như băng giá, lại làm cho người ta có một loại cảm giác kích thích cùng hấp dẫn khác thường. Điều này làm cho Vương Chí Đạo không tự chủ được nhớ tới kiếp trước thường xuyên nghe được một cụm từ "cành hồng gai sắc".

Long Điệp lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lần, ánh mắt rơi vào trên người Vương Chí Đạo, ngữ khí lạnh như băng hỏi:

"Vương Chí Đạo, họ Tôn đang ở đâu? Sư phụ muốn ta giết hắn!"

Chú thích:

(1) - Sử Đế Văn Sâm: văn sĩ Stevenson, tác giả tiểu thuyết Bác sĩ hóa thân, nói về bác sĩ Hyde (Hải Đức) cứ vào ban đêm lại biến thành nhân cách khác, thân hình biến đổi thành khổng lồ, hoàn toàn biến thành người khác hung ác dữ tợn, chuyên giết người phá phách các kiểu.

114. Chương 115: Thực Lực Của Long Điệp

Vương Chí Đạo đẩy Phất Lạc Y Đức ra, nhìn lại nữ nhân mặc xường xám chính là Chu Điệp đã chuyển biến thành Long Điệp, hỏi: "Ngươi hẳn là chưa có gặp qua, không biết gì về ta, tại sao ngươi nhận ra ta?"

“Bởi vì Chu Điệp trong lòng có ngươi!” Long Điệp trả lời thật là bất ngờ.

Vương Chí Đạo kinh ngạc hỏi: “Ngươi tại sao lại biết được tư tưởng cùng nhất cử nhất động của Chu Điệp?”

“Không sai, hết thảy mọi sự của nữ nhân Chu Điệp kia ta đều biết rõ.” Long Điệp lạnh lùng nói: ”Ta không rõ tại sao ta cùng Chu Điệp lại đồng thời có được khối thân thể này, khi nữ nhân Chu Điệp này đi ra, ta tựa như một người khách đứng xem, nhìn hết nhất cử nhất động của nó, cùng hưởng cả những tư tưởng ngu xuẩn của nó. Kỳ quái chính là, ta biết nó, nhưng nó lại vẫn không hề biết ta, mỗi khi ta đi ra, thì nó lại là trở thành ngủ say mê mệt.

Cho nên khối thân thể này hẳn phải là của ta, ta mới chính thức là chủ nhân của khối thân thể này. Nữ nhân Chu Điệp kia đã mềm yếu vừa lại vô năng, căn bản là không nên xuất hiện. Lúc này đây ta đã xuất hiện rồi, ta sẽ không thể để cho Chu Điệp tỉnh lại nữa, ta muốn vĩnh viễn chiếm cứ được khối thân thể này.”

“Chuyện đó nhưng lại là không có khả năng đâu!” Lại nghe Phất Lạc Y Đức vốn bị Vương Chí Đạo đẩy ra đứng ở bên cạnh, lấy tiếng Trung nói: “Trừ phi ngươi có thể vĩnh viễn bảo trì được thanh tĩnh, nếu không như thế, chỉ cần ngươi lại ngủ say mê mệt, thì một nhân cách kia sẽ tỉnh lại.”

“Câm miệng, tử dương nhân! (1)” Long Điệp nổi giận khiển trách lên một tiếng, cước bộ vừa động, thân thể mềm mại đã vụt bước tới trước mặt Phất Lạc Y Đức , ngọc thủ một phát bóp ngay lên cổ họng Phất Lạc Y Đức.

Vương Chí Đạo nhìn được cảm thấy kinh hãi không thôi, không nghĩ tới Long Điệp thân pháp cực nhanh, rõ ràng còn muốn trên cả Tiết Điên, hơn nữa ra tay cực nhanh, nhanh được đến kinh người. Xem ra chính mình trừ phi có được thân thủ ở kiếp trước, nếu không chỉ sợ không phải là đối thủ của Long Điệp này.

Chỉ nghe Long Điệp lạnh lùng đối Phất Lạc Y Đức nói: “Tử dương nhân, ngươi đã có bản lãnh thức tỉnh ta, vậy ngươi cũng nhất định có biện pháp làm cho Chu Điệp vĩnh viễn biến mất, có đúng hay không? Mau nói cho ta biết biện pháp này, nếu không ta sẽ giết ngươi!”

Phất Lạc Y Đức bị ngọc thủ của Long Điệp bóp đến nỗi hơi thở không thông trên dưới, lắp bắp hồi đáp: “Như vậy… như vậy còn khó khăn rất nhiều. Ta… ta bây giờ vẫn còn… đang nghiên cứu thôi, hơn nữa nếu muốn… tiêu trừ nhân cách ban đầu, thì trước tiên… phải thức tưởng tỉnh nàng mới được…”

Lời nói còn chưa có hết, Vương Chí Đạo lập tức vung tay tát cho một cái, liền đem Phất Lạc Y Đức đánh ngất đi.

Long Điệp buông Phất Lạc Y Đức đang hôn mê ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo, hỏi: “Ngươi đây là cái ý tứ gì?”

Vương Chí Đạo: “Không có gì, ta chỉ không nghĩ để cho ngươi nghe hắn nói hươu nói vượn!”

“Vương Chí Đạo, đừng cho là ta không biết ngươi đánh hắn là có cái chủ ý gì! Ngươi không nghĩ muốn làm cho Chu Điệp biến mất, đúng không? Vương Chí Đạo, ngươi có biết hay không, sư phụ lại còn muốn cho ta giết chết ngươi. Bởi vì ngươi làm cho nữ nhân Chu Điệp ngu xuẩn kia đã yêu thích ngươi rồi, sư phụ không thể dễ dàng tha thứ chuyện này, ta cũng không có thể dễ dàng tha thứ, cho nên muốn ngươi phải chết!”

Lời nói của Long Điệp làm cho Vương Chí Đạo giật mình kinh ngạc, Ổ Tâm Lan đứng một bên nghe được cũng ngẩn ngơ, nhìn Vương Chí Đạo cùng Long Điệp ánh mắt không khỏi có chút khác thường.

Mắt thấy Long Điệp lập tức muốn đi đến ra tay với mình, Vương Chí Đạo vội vàng nói: “Chờ một chút, Long Điệp, ngươi cũng không phải là công cụ giết người của sư phụ ngươi, ngươi tại sao lại nhất định nghe hắn nói. Hắn muốn ngươi giết người, ngươi sẽ liền giết người?”

“Đó là do sư phụ thu dưỡng ta. Cũng dạy dỗ cho ta võ công, ta nghe lời sư phụ nói thì có cái gì là không đúng?”

“Đây không phải là sự thật như thế!” Vương Chí Đạo nói: “Sư phụ ngươi chỉ là coi trọng năng lực của ngươi, mới thu dưỡng ngươi cùng dạy dỗ ngươi võ công. Hắn bất quá chỉ muốn lợi dụng ngươi mà thôi. Long Điệp, ngươi phải biết rằng, nếu như lúc đầu không phải bởi vì ngươi xuất hiện cứu được sư phụ của ngươi, sư phụ của ngươi chính là đã chuẩn bị đem ngươi vứt bỏ rồi!”

"Sư phụ chỉ là nghĩ muốn vứt bỏ cái Chu Điệp kia mềm yếu vô năng mà thôi, nữ nhân như nó vậy, có lưu lại trên đời này cũng chỉ là vô tích sự!" Long Điệp lạnh lùng hồi đáp.

"Lời này không đúng, Chu Điệp chính là ngươi, ngươi chính là Chu Điệp, từ bỏ nàng chẳng khác nào từ bỏ ngươi. Long Điệp, trên thực tế. Chu Điệp mới là chân chính ngươi, ngươi chỉ là Chu Điệp đã bị kích thích mà sinh ra phó sản phẩm mà thôi, ngươi trên thực tế là không tồn tại, ngươi vĩnh viễn không có khả năng thay thế Chu Điệp!" Vương Chí Đạo lớn tiếng nói.

Long Điệp trong đôi mắt đẹp hàn quang chợt lóe, cả giận nói: "Ngươi nói ai là phó sản phẩm? Nữ nhân Chu Điệp kia mới là phó sản phẩm, ta mới là chính chủ! Cái dạng nữ nhân vừa mềm yếu vừa vô năng kia, thấy phụ thân bị giết, mẫu thân chịu nhục, nhưng lại chỉ biết đứng đó khóc lóc. Nếu như không phải ta đi ra, chỉ sợ nó cũng sẽ gặp phải bất trắc, đã sớm chết rồi!"

"Không đúng, Long Điệp, ngươi nói cho ta biết, ngươi là từ cái gì mà xuất hiện? Tại trước ngày đó khi phụ thân ngươi bị giết, mẫu thân ngươi chịu nhục, ngươi ở chỗ nào? Ngươi có trí nhớ hay sao?" Vương Chí Đạo hỏi lại.

Long Điệp nghe vậy, giật mình kinh ngạc, trong đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc mờ mịt, một lúc lâu sau mới nói: "Ta không nhớ rõ được!"

"Không phải là không nhớ rõ, mà căn bản là không có trí nhớ, bởi vì tại lúc trước đó, căn bản là còn không có ngươi. Sự xuất hiện của ngươi chỉ là bởi vì Chu Điệp đã bị kích thích mãnh liệt, trong đầu óc mới phân liệt xuất ra một cái nhân cách hoàn toàn mới. Bởi vì Chu Điệp là hy vọng có người đến chấm dứt cực khổ cho mẫu thân của nàng, có người đến giải cứu nàng, vì nàng mà người Nhật Bản vốn đang ức hiếp mẫu thân của nàng, vốn đã giết chết cha nàng. Vì vậy ngươi mới xuất hiện ra, ngươi là từ trong nguyện vọng của Chu Điệp phân liệt đi ra một nhân cách. Nếu như không có chuyện ấy, ngươi căn bản là không thể xuất hiện! Bây giờ quá khứ của Chu Điệp tỷ đã kết thúc, nàng hiện tại đã rất tốt rồi, đã không cần ngươi nữa, ngươi hẳn là nên biến mất, mà không phải là chiếm cứ lấy thân thể của nàng, thay thế con người nàng."

Long Điệp nhìn chăm chú vào Vương Chí Đạo một lại lâu, mới lạnh lùng nói: "Có lẽ ngươi nói mới là sự tình thật sự chăng, ta thật đúng là dưới nguyện vọng hoặc kích thích của Chu Điệp mới sản sinh ra được. Nhưng là ngươi không cảm thấy rằng, ta so với Chu Điệp càng tốt càng hoàn mỹ hay sao? Như dạng nữ nhân có tính cách như Chu Điệp kia, căn bản là không thích hợp để tiếp tuc sinh tồn ở thời đại này nữa , chỉ có ta mới có thể, hơn nữa ta có thể sinh hoạt rất tốt, vĩnh viễn sẽ không bị làm thương tổn. Cho nên, ta so với Chu Điệp càng thêm có được giá trị để tồn tại."

Vương Chí Đạo lắc đầu, nói: "Ngươi không thể chiếm đoạt quyền lực sinh tồn của Chu Điệp, bởi vì nàng mới là con người chân chính. Long Điệp, nếu như mà ngươi không muốn biến mất, ta còn có một biện pháp khác, làm cho cả hai người các ngươi cùng sẽ không bị biến mất!"

"Hả, ngươi muốn bày đặt ra trò gì đây? Sự tình này ngay cả tên tử dương nhân tự xưng là chuyên gia kia cũng không chắc đã làm được, ngươi lại có thể hay sao? Đừng nghĩ lừa gạt được ta!" Long Điệp lạnh lùng nói.

"Tử dương nhân kia thì đã là cái gì? Ta đây mới là chuyên gia chân chính về 'Song trọng nhân cách' đây! Loại sự tình này ta so với hắn còn hiểu rõ hơn nhiều!"

Vương Chí Đạo nói thế nhưng lại đúng là sự thật. Đời sau sách vở cùng internet tràn lan, hắn đã xem qua không ít tác phẩm của nhiều nhà tâm lý học nổi danh, kể cả các sách của Phất Lạc Y Đức viết ra. Hơn nữa khi còn làm lính trinh sát, lại còn có học tập qua chuyên ngành phân tích tâm lý học, trong đó có phần phân tích tâm lý đối với người có Song trọng nhân cách, cho nên mới nói việc Vương Chí Đạo so với Phất Lạc Y Đức còn hiểu rõ hơn nhiều, có thể được coi là sự thật. Phất Lạc Y Đức sở dĩ nổi danh, là bởi vì hắn khai sáng ra một lưu phái phân tích tinh thần học này. Cho dù năng lực phân tích tinh thần của hắn chưa chắc đã có thể so được với các chuyên gia ở đời sau, nhưng dù sao hắn cũng là người khai sáng, mọi người mới nhớ kỹ đến hắn. Việc này cũng giống như là Ái Địch Sanh (Edison) phát minh ra đèn điện, cho dù đèn điện sau khi ra đời đã không ngừng được cải tiến, sau mỗi lần cải tiến thì đèn điện so với lúc đầu Ái Địch Sanh mới phát minh ra, càng ngày càng sáng hơn, bền bỉ hơn. Nhưng là có mấy ai để ý đến tên của người cải tiến? Mặc kệ đèn điện được cải tiến đến ưu tú như thế nào, mọi người vĩnh viễn chỉ nhớ đến người phát minh Ái Địch Sanh!

Long Điệp nói: "Ta đây đối với biện pháp của ngươi nhưng thật ra lại có chút hứng thú. Vậy trước tiên ngươi nói qua ta nghe thử một chút!"

Vương Chí Đạo đối nàng nói: "Phương pháp rất đơn giản, ngươi cùng Chu Điệp trao đổi giao tiếp tư tưởng một chút, như vậy các ngươi sẽ chậm rãi hòa hợp toàn thể, trở nên không phân biệt lẫn nhau nữa…"

"Nói bậy!" Long Điệp trách mắng: "Làm cho ta cùng nữ nhân Chu Điệp kia hòa hợp toàn thể, điều này làm sao có thể?"

"Chưa thử qua thì sao ngươi lại biết được là không có thể? Ngươi đã có thử qua cùng Chu Điệp giao tiếp hay sao? Ngươi nếu có khả năng biết được tư tưởng cùng nhất cử nhất động của Chu Điệp, vậy ngươi cũng có thể cùng Chu Điệp giao tiếp, ngươi có thử qua sao?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Không có, ta nghĩ chính là không muốn cùng nữ nhân mềm yếu vô năng kia giao tiếp đâu!" Long Điệp nói.

"Chu Điệp tuyệt đối không phải là mềm yếu vô năng. Nàng nếu thật sự là vô năng, nàng như thế nào có thể làm được Nữ hoàng điện ảnh? Nàng nếu thật sự là mềm yếu, nàng tại sao có can đảm cự tuyệt Viên qua tử dây dưa? Tại sao lại vẫn có thể bảo trì được thân thể trong sạch của chính mình? Lại còn tại sao cự tuyệt mệnh lệnh của Long lão Đại, kiên trì không giết người? Nàng trên thực tế chính là một người so với ngươi càng kiên cường hơn! Bởi vì nàng có thể kiên định lập trường của chính mình, không bị những người xung quanh ảnh hưởng. Mà ngươi đó, lập trường của Long Điệp ngươi là cái gì? Sư phụ ngươi gọi ngươi giết người, ngươi sẽ giết người, gọi ngươi làm cái gì thì ngươi làm cái đó, ngươi chẳng lẽ không có chủ kiến của bản thân mình hay sao? Ngươi như vậy thì so với một con rối buộc dây có gì phân biệt? Nếu đã là như thế, ngươi có lý do gì để chỉ trích Chu Điệp đây? Vương Chí Đạo vì Chu Điệp mà giải thích rõ ràng.

"Vương Chí Đạo, ngươi câm miệng!" Long Điệp bắt đầu phẫn nộ rồi, nàng mặt ngọc bắt đầu giận đỏ bừng lên, lạnh lùngnhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo nói: "Ngươi là nghĩ muốn nhiễu loạn tư tưởng của ta, dao động ý thức của ta hay sao? Ngươi cho rằng như vậy là có thể làm cho Chu Điệp đi ra hay sao? Ngươi đừng uổng phí loại tâm tư này nữa! Ta không nghĩ sẽ cùng ngươi nói nhảm nữa, ta bây giờ là muốn giết ngươi!"

Long Điệp hướng Vương Chí Đạo áp sát tiến lại, nhưng là một cây súng pạc-hoọc đã nghênh đón nàng.

Vương Chí Đạo đem nòng súng nhắm ngay vào thân thể Long Điệp, đối nàng nói: "Không nên cử động, ngươi nếu có thể cùng hưởng tư tưởng của Chu Điệp, hẳn là đã biết ta là đạn ra không trượt, đừng ép ta nổ súng đối với ngươi!"

Long Điệp ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo, lờ mờ nói: "Vương Chí Đạo, ngươi hẳn là sẽ không đối ta nổ súng, đúng không? Khối thân thể này chính là Chu Điệp, ngươi nếu giết ta, chẳng khác nào giết Chu Điệp! Ta hiểu rõ ngươi. Ngươi hẳn là sẽ không thương tổn Chu Điệp, bởi vì ngươi thích nàng!"

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Ta nghĩ ngươi cũng không phải là đã chân chính hiểu rõ được ta, ta sẽ không thương tổn đến Chu Điệp, nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ không nổ súng.

Nếu như mà ngươi cương quyết muốn bức ta, ta sẽ nổ súng đả thương ngươi. Sau đó ta sẽ đem ngươi trói chặt lại, sau đó chậm rãi nghĩ biện pháp thức tỉnh Chu Điệp!"

Long Điệp ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Vương Chí Đạo một lúc, rốt cục thở dài nói: "Ngươi thật đúng là một nam nhân lãnh khốc, khó trách Chu Điệp đã thích ngươi rồi. Được rồi, ta không bức bách ngươi nữa!"

Vừa dứt lời, Long Điệp lại đột nhiên đá ra một cước, bởi vì nàng mặc xường xám xẻ cả hai bên tà, hơn nữa ở thời đại này còn chưa có quần tất, nên khi nàng đá ra một cước này, cả đùi ngọc trắng nõn như tuyết đều hoàn toàn hiển lộ hết ra!

Vương Chí Đạo thấy vậy nhìn đến ngẩn ngơ, trong lòng do dự một chút, cây súng pạc-hoọc trong tay lập tức bị Long Điệp một cước này đá bay mất.

Tiếp theo, Long Điệp lập tức tay phải biến thành trảo, hướng Vương Chí Đạo chộp tới. Vương Chí Đạo nâng tay muốn gạt ra, nhưng lại gạt vào một khoảng không, cổ tay đã bị Long Điệp bắt gọn lấy.

Nghĩ đến lúc ở trên xe lửa từng lĩnh giáo qua kỹ thuật bẻ khớp của Chu Điệp, Vương Chí Đạo cảm thấy không ổn, vội tranh trước khi Long Điệp muốn bẻ khớp cổ tay của hắn, đoạt tiên đưa tay cổ tay xoay một

cái, thuận theo lực đạo của Long Điệp mà thoát khỏi ngọc thủ của nàng. Nhưng là bụng hắn lại đau nhức, chính là Long Điệp thừa dịp hắn thoát khỏi khóa cổ tay, trong nháy mắt đã đá ra một cước.

Một chút cũng không nhìn ra được, một nữ nhân này lực đá kích thế mà lại phi thường kinh người, Vương Chí Đạo bị một cước này của Long Điệp đá đến bay ngược lên, khi rơi xuống đất cảm thấy ruột gan tựa hồ đều bị đá đứt nát cả.

Một bên Ổ Tâm Lan thấy thế kinh hãi, vội bước lên phía trước đối Long Điệp phát động công kích. Đáng tiếc thực lực của nàng mặc dù cũng không tệ, nhưng là ngay cả so với Vương Chí Đạo cũng không bằng, còn như so với Long Điệp thì càng kém rất xa, không quá ba chiêu, liền đã bị Long Điệp một chưởng bổ vào trên gáy ngọc, lập tức đã ngã xuống hôn mê đi.

Long Điệp chậm rãi tiêu sái đến trước mặt Vương Chí Đạo, lạnh lẽo nói: "Ngươi vốn là có cơ hội đối ta nổ súng, nhưng là ngươi đã do dự rồi, Vương Chí Đạo!"

Chú thích:

(1) - Tử dương nhân: thằng Tây chết

115. Chương 116: Sát Khí Kim Mỹ Lâu

Hít sâu một hơi, Vương Chí Đạo đứng lên, đối Long Điệp cười nói: "Ngươi nếu một cước này đá thấp xuống một chút, có lẽ ta cũng đã xong đời rồi, nhưng là ngươi lại không làm thế, tại sao? Bởi vì ngươi ở sâu trong tiềm thức căn bản là không nghĩ sẽ thương tổn ta, đúng không?"

"Tự mình đa tình!" Long Điệp hừ lạnh một tiếng, ngọc thủ thon thon duỗi thẳng ra, giống như là mũi trùy nhọn hướng cổ họng Vương Chí Đạo đâm tới, động tác vừa rất nhanh lại vừa tàn nhẫn.

Mắt thấy ngọc thủ của nàng sẽ đâm trúng cổ họng Vương Chí Đạo, Vương Chí Đạo thế nhưng lại thật bất ngờ hét to một tiếng: "Chu Điệp!"

Long Điệp thân thể mềm mại dường như chấn động, đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc mờ mịt, ngọc thủ đang đâm tới cổ họng Vương Chí Đạo như là không bị khống chế liền dừng lại một chút.

Tại trong nháy mắt này , Vương Chí Đạo một chưởng phản ngược tới trên gáy ngọc của Long Điệp, nhất thời đem Long Điệp lập tức đánh ngất đi.

Ôm lấy Long Điệp đang hôn mê, Vương Chí Đạo thở dài một hơi, may là chính mình đoán không sai, mặc dù lúc này chính là Long Điệp đang khống chế được khối thân thể này, nhưng là Chu Điệp ở sâu trong tiềm thức vẫn còn tồn tại. Chu Điệp ở sâu trong tiềm thức cũng không muốn làm tổn hại đến chính mình, hơn nữa có bản năng làm ra kháng cự đối với cử động của Long Điệp sắp làm thương tổn chính mình, cho nên mới đưa đến động tác của Long Điệp đình trệ lại, để cho mình cướp được cơ hội.

Sau khi đem thân thể mềm mại trong vòng tay chậm rãi đỡ xuống trên mặt đất, Vương Chí Đạo đi tới bên người Ổ Tâm Lan, xoa bóp lên cần cổ của nàng hồi lâu, mới đưa nàng dần dần tỉnh lại.

Ổ Tâm Lan mới từ trong hôn mê tỉnh lại, đầu choáng váng mắt hoa, mất một lúc lâu mới nhìn rõ người đang ngồi trước mặt mình chính là Vương Chí Đạo, rên rỉ lên một tiếng, hỏi: "Chí Đạo, ngươi chế phục được cái… Chu Điệp tỷ kia rồi sao? Thế này rốt cuộc là cái chuyện gì vậy? Chu Điệp tỷ tại sao lại biến thành như vậy?"

Vương Chí Đạo đối nàng nói: "Chuyện này sau này ta sẽ giải thích với ngươi sau, ta bây giờ phải nhanh chân đến chỗ Tôn tiên sinh xem thế nào. Ổ sư tỷ, ta muốn ngươi nghe cẩn thận, ta cho ngươi một địa chỉ này, ngươi đem Chu Điệp mang đến chỗ đó trông coi nàng đi, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy nàng. Sau khi ta giải quyết xong chuyện ở chỗ Tôn tiên sinh sẽ chạy tới cùng các ngươi hội hợp, sẽ nghĩ biện pháp chữa chạy tốt cho Chu Điệp ."

Ổ Tâm Lan đưa mắt nhìn Long Diệp đang nằm trên mặt đất một cái, hỏi: "Nàng sẽ không tỉnh lại hay sao?"

"Nàng đã bị ta đánh bất tỉnh rồi, ít nhất cũng phải gần một tiếng đồng hồ nữa mới có thể tỉnh lại. Ta dạy cho ngươi một cái phương pháp làm bất tỉnh người nhưng sẽ không làm thương tổn đến thân thể. Ngươi chú ý đến mí mắt của Chu Điệp. Nếu như mí mắt của nàng có chút cử động, là tỏ vẻ nàng sắp muốn tỉnh lại, ngươi liền dùng phương pháp ta dạy cho ngươi này lại đem nàng làm bất tỉnh tiếp đi, đến khi nào ta chạy về tới mới thôi. Đã biết chưa?"

Ổ Tâm Lan gật đầu, lại hỏi: "Ngươi phải mất bao lâu mới có thể quay lại đây?"

"Cái đó còn phải để xem tình huống của Tôn tiên sinh bên kia đã, chỉ có điều ta sẽ rất nhanh thôi!"

Vương Chí Đạo vừa nói, vừa đem sở học ở kiếp trước "Vô thương hại gây mê thuật" giảng giải cho Ổ Tâm Lan một lần. Loại phương pháp này rất đơn giản, Ổ Tâm Lan trí nhớ vừa lại rất không kém cho nên rất nhanh đã học xong rồi.

Sau khi đem Ổ Tâm Lan cùng Long Điệp đang hôn mê đưa đi, Vương Chí Đạo nhặt lại cây súng pạc-hoọc bị vốn bị Long Điệp đá bay, đi tới trước mặt Trương Thạch Xuyên vẫn đang ngẩn người, lạnh lùng nói với hắn: "Sự tình ngày hôm nay, ngươi tốt nhất không nên nói ra ngoài. Nếu để cho ta biết ngươi đã tiết lộ ra ngoài, ta cam đoan ngươi sau này sẽ trở nên vừa điếc vừa câm lại vừa mù, đừng mơ tưởng có thể đóng phim được nữa, hiểu chưa?"

Có lẽ là nghe thấy Vương Chí Đạo nói rất thành thực, ánh mắt lại rất đáng sợ, Trương Thạch Xuyên kia vốn đã lĩnh giáo qua sự "dã man" cua Vương Chí Đạo, sao có thể dám nói "không", lập tức chỉ có không ngừng gật đầu liên tục, tỏ vẻ đã rõ ràng rồi.

Sau khi hỏi Trương Thạch Xuyên được rõ ràng vị trí của Kim Mỹ Lâu, Vương Chí Đạo vội nhằm hướng đó chạy đi.

Kim Mỹ Lâu môn ở trong ngõ Tiểu Lý Sa Mạo xếp số nhà hai mươi chín, chính là ở trong một khu vực hoàng kim.

Khách nhân lui tới rất nhiều, Kim Mỹ Lâu đúng thật là một kỹ viện nhất đẳng, phòng ốc được thiết kế rất hoàn mỹ. Ở giữa là đại sảng được vây khắp bốn mặt bằng mấy tầng lầu, mỗi mặt ở tầng dưới đều có bốn gian phòng, mà trên lầu có ba mươi hai gian phòng, mỗi gian phòng đều có diện tích trên dưới mười thước vuông. Lan can cầu thang cũng được điêu khắc hoa văn tinh xảo, các em trong kỹ viện đều trang phục lộng lẫy mới tinh, mà ngay cả đám tạp dịch cũng ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, làm cho đám khách hàng tới chơi đều có cảm giác hài lòng ưng mắt.

Xem ra chủ nhân của Kim Mỹ Lâu này vì muốn hấp dẫn khách hàng, đích thật là đã bỏ ra không ít tâm tư.

Mặc dù là lần đầu đi tới cái chỗ này, nhưng là bà chủ lại cứ như là nhìn thấy được người quen đã lâu, nhiệt tình ra tiếp đón: "Ôi chao, vị công tử này, ngươi đã rất lâu chưa có đến đây rồi đó, Tiểu Phượng Tiên của nhà chúng ta đang rất là nhớ công tử đó!"

Vương Chí Đạo xấu hổ, thầm nghĩ ta khi nào đã tới cái chỗ quỷ quái này của nhà ngươi, làm sao có quen biết Tiểu Phượng Tiên của nhà các ngươi được? Hướng bên trong đảo mắt qua một vòng, Vương Chí Đạo lập tức đã phát hiện được đám người Lương thị huynh đệ, trong lòng không khỏi một lần nữa cảm thấy xấu hổ, đám người Lương thị huynh đệ này như vậy mà cũng gọi là ẩn núp ngụy trang hay sao? Hết nhìn đông tới nhìn tây, ánh mắt cảnh giới rõ ràng biểu hiện rành rành ra trên mặt, đối với đám các tiểu cô nương đang ngồi bồi tiếp bên cạnh coi như không nhìn không nghe, coi như là người ngu ngốc cũng có thể nhìn ra được bọn họ đang có chuyện. Buồn cười chính là, Lương Sơn còn không tự biết, nhìn thấy Vương Chí Đạo tiến vào, thế mà vẫn còn đưa mắt cho hắn, chỉ chỉ lên trên lầu, sau đó còn đánh một cái thủ thế "an toàn"!

Trong lòng ngầm thở dài một hơi, Vương Chí Đạo mặc kệ hắn, lại quan sát chung quanh thêm một chút, rốt cục phát hiện ra vài vệ sĩ ngầm, hẳn là thuộc về phe Đoạn Kỳ Thụy, trong lòng không khỏi thất kinh. Những người này của Đoạn Kỳ Thụy, nếu so với đám người Lương thị huynh đệ thì có tố chất hơn nhiều, ít nhất bọn họ cũng rất hiểu được ngụy trang, nếu không phải là Vương Chí Đạo năng lực quan sát đủ mạnh mẽ, chỉ sợ sẽ không thể nhận ra được thân phận của bọn họ. Như thế xem ra, Đoạn Kỳ Thụy để bảo vệ

chính mình cũng đã thật sự xuất ra một phen công phu. Chỉ hy vọng hắn mang những người này đến, chỉ là thuần túy bảo vệ an toàn cho bản thân hắn, mà không phải là có mục đích khác, nếu không chỉ sợ đám người Lương thị huynh đệ không là đối thủ của bọn hắn.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, hướng theo phương hướng Lương Sơn đã chỉ nhìn đến, chỉ thấy trên lầu trước cửa một gian phòng có hai người trang phục như khách làng chơi đang không hề có chút kiêng nể nào mà đều tự nhiên ôm ấp hai tiểu nữ nhân trang phục hoa lệ, vui vẻ trêu chọc. Chỉ có điều là Vương Chí Đạo lại chứng kiến được ánh mắt của bọn họ dường như trong lúc đó đã lộ ra thần sắc cảnh giác, rất rõ ràng là làm ra vẻ người say nhưng không hề uống rượu.

Đoán được Tôn tiên sinh đang ở cùng Đoạn Kỳ Thụy bên trong gian phòng đó hội họp, Vương Chí Đạo sờ soạng một chút cây súng pạc-hoọc bên hông, thầm nghĩ nếu như đi vào trong đó, như vậy hai người vệ sĩ ngụy trang thành khách làng chơi nhất định sẽ đem cây súng này lục soát ra thu mất, như vậy thì bản thân mình đi vào trong cũng không có bao nhiêu tác dụng. Tốt nhất là cứ ngồi ở chỗ này phòng thủ, vạn nhất có việc phát sinh, lấy thực lực của ba người Trần Chân, Tôn Đại Chu cùng với Lưu Bách Xuyên, bảo vệ Tôn tiên sinh hẳn là không có vấn đề gì. Mà chính mình ở bên ngoài tiếp ứng, nhất định sẽ so với ở bên trong càng hiệu quả hơn một chút.

Vì vậy Vương Chí Đạo quay sang bà chủ vẫn đang đứng bên cạnh không ngừng líu lo chào mời, nói: "Ta ngồi ở chỗ này được rồi, ngươi mau đi gọi tình nhân cũ của ta đến đây tiếp rượu cho ta mau đi!"

Bà chủ nhưng lại tỏ vẻ ngạc nhiên, thận trọng hỏi lại một câu: "Xin hỏi vị công tử này, tình nhân cũ của công tử là ai?"

"Tiểu Phượng Tiên đó, ngươi không phải mới vừa nói nàng rất nhớ ta hay sao?" Vương Chí Đạo hỏi ngược lại.

Bà chủ nghe vậy cảm thấy xấu hổ, thầm nghĩ: nguyên lai vẫn là một bài chào mời lúc đầu đó, ta chuyên để chào mời khách hàng, cơ hồ là mỗi một khách vào hàng, ta đều dùng một câu nói đó. Những người khác đều là cười trừ, thật không nghĩ đến tiểu tử ngươi lại tưởng là sự thật!

Bà chủ vẻ mặt có chút khó khăn, đối Vương Chí Đạo nói: "Vị công tử này, xin lỗi, Tiểu Phượng Tiên đang phải bồi tiếp khách nhân khác, không thể phân thân, công tử xem xem có thể để cho ta tìm cho công tử một cô nương khác, ta cam đoan cùng Tiểu Phượng Tiên xinh đẹp giống nhau !"

Vương Chí Đạo chỉ là lúc này thầm nghĩ không muốn cho người khác quấy rầy, chỉ có điều đi tới chỗ này không thể cứ ngồi không không làm gì hết, mới làm ra vẻ gọi Tiểu Phượng Tiên đến. Tiểu Phượng Tiên không đi ra được thế nhưng thật là đúng ý hắn. Như vậy làm sao còn có thể đồng ý để cho bà chủ lại tìm một cô nương khác đến quấy rầy hắn, lập tức tức móc ra hai tờ tiền mặt, nói: "Không cần đâu, ta chỉ muốn Tiểu Phượng Tiên, nàng nếu đang tiếp khách, ta đây sẽ ở chỗ này ngồi chờ cũng tốt, ngươi cho ta một bầu rượu, sau đó cũng đừng đến làm phiền ta nữa!"

Thật không ngờ, bà chủ kia chứng kiến hai tờ tiền mặt to, hai tròng mắt nhưng lại phát sáng lên, vội vàng cười vuốt đuôi nói: "Ôi chao, vị công tử này ra tay thật đúng là hào phóng hả! Khách quý như công tử vậy, làm sao có thể để cho công tử ngồi một mình được! Như vậy đi, công tử chờ một lát thôi, ta đi gọi Tiểu Phượng Tiên bỏ chút thời gian đi ra gặp công tử ngay!"

Vương Chí Đạo ngạc nhiên, còn chưa có kịp ngăn cản, bà chủ kia đã cong đuôi cong đít mà chạy hộc tốc lên trên lầu rồi.

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, xem ra đúng là chính mình dùng tiền loạn làm cho sinh họa, bổn ý là để cho bà chủ không nên quấy rầy mình nữa, thật không ngờ bà chủ kia thấy chính mình ra tay quá mức hào phóng, nghĩ lầm rằng chính mình là khách quý, lập tức nhiệt tình muốn đem "tình nhân cũ" Tiểu Phượng Tiên của mình nhanh chóng tìm đến đây.

Lời nói đã ra khỏi miệng, không thể vãn hồi, Vương Chí Đạo không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên, tìm một chỗ ngồi xuống. Lương Sơn kia rất muốn tiến lại cùng ngồi cùng một bàn với Vương Chí Đạo. Chỉ có điều thấy Vương Chí Đạo cũng không nhìn hắn cái nào, không thể làm gì khác hơn là đành bỏ qua ý niệm trong đầu đó, đàng hoàng y theo kế hoạch, ngụy trang thành khách đến uống rượu ngồi ở chỗ cũ cảnh giới.

Cũng không biết có phải là do phá giấc ngủ của lão Thiên gia hay không, mà Vương Chí Đạo hôm nay vận khí rất hiển nhiên là xui xẻo tới cực điểm rồi! Ngồi ở chỗ đó còn chưa có nóng đít, đã nghe thấy trên lầu vang lên một tiếng quát to: "Là thằng rùa con hỗn đản nào dám theo lão tử đây tranh Tiểu Phượng Tiên? Mau đứng ra cho lão tử!"

Vương Chí Đạo ngạc nhiên một lúc, mới tỉnh ngộ ra người kia đang nói nhằm vào hắn. Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một tráng hán để râu quai nón, cơ ngực nở nang tráng kiện phanh ra lõa lồ, đang đứng trên lan can hướng xuống phía dưới quát tháo. Mà đứng ở phía sau lưng hắn, chính là bà chủ kia vẻ gấp gáp như lửa đốt trong lòng, nhưng lại rõ ràng là không dám đắc tội với gã tráng hán nhìn rất dã man này.

Tráng hán rống lên hồi lâu, thấy phía dưới chưa có người nào hồi âm, lập tức không khỏi giận dữ, xoay người lại túm ngay lấy ngực áo bà chủ, quát: "Hỗn đản, ngươi không phải mới vừa nói có người muốn gặp Tiểu Phượng Tiên sao? Người đó ở chỗ nào? Ngươi dám hù lão tử, có tin lão tử lập tức đem ngươi từ trên này ném xuống hay không!"

Bà chủ bị bộ dáng xúc phạm của tráng hán dọa sợ đến chết khiếp, trong miệng vừa nói "Tha mạng", khóe mắt nhưng lại nhìn xuống phía dưới liếc về phía Vương Chí Đạo.

Tráng hán thoạt nhìn cũng là một người thông minh, từ vẻ mặt của bà chủ đã tìm được ra người muốn cùng chính mình tranh Tiểu Phượng Tiên kia, liền ném bà chủ ra, hướng Vương Chí Đạo nhìn lại, nhìn thấy Vương Chí Đạo chỉ là một tiểu tử mười sáu bảy tuổi, lập tức không khỏi "ha ha" cười to nói: "Thì ra là tiểu tử ngươi muốn cùng lão tử tranh Tiểu Phượng Tiên sao? Mẹ nó, tiểu tử ngươi ngay cả lông cũng còn chưa mọc, cũng biết được chạy đến đây chơi gái hay sao! Tiểu tử, mau chạy về nhà bú mẹ cho lão tử nhanh đi!"

Vương Chí Đạo trong lòng thầm than xui xẻo, vốn không nghĩ sẽ gây ra phiền toái, đáng tiếc phiền toái hết lần này tới lần khác muốn tự tìm đến cửa.

Chứng kiến Lương Sơn đưa ánh mắt nhìn lại hắn như tỏ ra ý muốn hỏi, Vương Chí Đạo lắc đầu, ý bảo chuyện này để chính hắn tự giải quyết.

Gã tráng hán kia thấy Vương Chí Đạo thế mà lại không thèm để ý tới chính mình, không khỏi đột nhiên giận dữ, cước bộ "rầm rầm" đạp xuống thang lầu, chạy thẳng đến đến trước mặt Vương Chí Đạo , ngoài miệng mới vừa rống lên một tiếng "Tiểu tử…" sau đó đang nói đột nhiên dừng lại, bởi vì tráng hán kia đã chứng kiến, Vương Chí Đạo tùy ý từ trên người lấy ra một cây súng pạc-hoọc, "cạch" một tiếng đã đặt lên trên mặt bàn.

"Ngươi có muốn thưởng thức một chút tư vị đạn đồng hay không?" Vương Chí Đạo thờ ơ lạnh nhạt hỏi.

Tráng hán vẻ mặt thoáng chốc đã cứng đờ, miễn cưỡng cười nói: "Tiểu tử, đừng tưởng rằng có cây súng đã là giỏi, lão tử đây cũng không phải là dễ chọc…"

Lời nói còn chưa có hết, đã bị Vương Chí Đạo một quyền đánh vào ngay trên mũi, lập tức máu mũi phun trào ra.

Chỉ nghe Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Đừng ở trước mặt ta tự xưng lão tử, nếu không ta sẽ đem đầu lưỡi của ngươi rút ra!"

Tráng hán bưng cái mũi máu tươi chảy ròng, trong lòng vừa sợ vừa giận, nghĩ muốn muốn phát tác, nhưng là vừa nhìn đến ánh mắt Vương Chí Đạo âm u lạnh lẽo, không khỏi cảm thấy kinh hãi trong tim„ trong miệng cố ùng ục một câu: "Lão… Ta đây đại nhân đại lượng, không so đo với ngươi, ngươi .."

Tráng hán còn đang muốn ùng ục vài câu, đã thấy tay phải Vương Chí Đạo đặt lên cây súng pạc-hoọc trên bàn, lập tức đem lời nói nuốt ngược trở vào, cum cúp chật vật lùi ra phía ngoài, rất nhanh đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Bà chủ kia vẻ mặt hiện ra vẻ vui mừng, vội xuống lầu đi đến, đối Vương Chí Đạo cười duyên nói: "Ôi chao, vị công tử này, ngươi thật sự là thần dũng vô địch, hai ba câu đã đem cái gã thô bạo vũ phu kia đuổi chạy đi rồi. Người vừa thần dũng vừa anh tuấn như ngươi vậy, mới là người mà Tiểu Phượng Tiên của chúng ta yêu nhất đó! Tiểu Phượng Tiên, ngươi mau ra đây tiếp khách yêu!"

Nhìn thấy bà chủ vẻ mặt tươi cười nịnh nọt đi tới chỗ mình, Vương Chí Đạo đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Bà chủ kia nhìn thấy mình có súng trong tay, tại sao còn dám đi tới chỗ mình, hơn nữa trên mặt không hề lộ ra thần sắc sợ hãi? Mụ này chẳng lẽ không nhìn ra là mình có chuyện hay sao? Hay là tâm lý của mụ này có tố chất rất cao, cho nên mới không hề sợ hãi?

Khóe mắt theo bản năng hướng nhìn lên gian phòng Tôn tiên sinh cùng Đoạn Kỳ Thụy đang mật đàm kia, đã thấy hai người vệ sĩ cải trang thành khách làng chơi kia đã tựa vào lan can, không nhúc nhích giống như là ngủ thiếp đi, mà hai người kỹ nữ lúc trước vui đùa cùng bọn họ đã không thấy đâu.

Không thích hợp! Vương Chí Đạo đứng phắt lên, hai tròng mắt lại đảo khắp chung quanh một lần, rốt cục phát hiện cả Kim Mỹ Lâu này mọi người đều không quá thích hợp. Nơi này sao không hề có vẻ gì là một nhà kỹ viện, phải là một cái bẫy mới đúng!

Đáng chết, chính mình hẳn là sớm đã phát giác ra mới phải. Vương Chí Đạo đối đám người Lương Sơn còn đang ngơ ngác nhìn cử động của hắn mà không hiểu gì hết, quát to: "Lập tức đi tới đưa Tôn tiên sinh đi ra, nhanh đi! Nơi này không phải kỹ viện!"

"Đoàng " một tiếng, một phát đạn đã nổ vang ngay trước mắt Vương Chí Đạo, sau đó "bà chủ" mắt lộ ra sát khí nhanh chóng hướng trên lầu chạy vụt đi.

Một phát súng kia vừa nổ, đám người Lương Sơn cùng các hộ vệ của Đoạn Kỳ Thụy đang ngụy trang đều theo bản năng đứng lên.

Nhưng là đột biến đột nhiên nổi lên, các kỹ nữ đang làm bạn bên người bọn họ đột nhiên mỗi người đều làm khó dễ. Ngọc thủ thon thon đã nhanh như tia chớp, hoặc là khấu trụ lên cổ họng những người này hung mãnh bóp nát, hoặc là vươn hai tay vặn gảy xương cổ những người này, hoặc là chộp lấy mấy chiếc đũa trên bàn làm vũ khí mãnh liệt đâm vào hai tròng mắt hay cổ họng những người này .

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, chỉ trong tích tắc, đám người được Tôn tiên sinh cùng Đoạn Kỳ Thụy mang đến đại bộ phận té xuống. Chỉ có một số ít người phản ứng cực nhanh tránh được một kiếp, nhưng là công kích ác liệt của đám kỹ nữ mặt tươi cười như hoa kia đã tiếp tục ào đến.

"Đoàng đoàng" hai tiếng súng vang, Vương Chí Đạo bắn chết ngay hai kỹ nữ đang làm khó dễ hai huynh đệ Lương Sơn cùng Lương Hải. Hai huynh đệ này đều toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng rút phăng súng của mình ra.

Vương Chí Đạo lúc này đã vọt tới trước gian phòng mà Tôn tiên sinh cùng Đoạn Kỳ Thụy đang mật đàm, hai người vệ sĩ ngụy trang thành khách làng chơi kia quả nhiên đầu đã lệch ra khỏi cổ, đã bị người ta vô thanh vô tức giết chết từ bao giờ.

116. Chương 117: Tử Phu Nhân Thần Bí (phần 1)

Ở bên trong phòng rất yên tĩnh, một loại yên tĩnh khiến cho kẻ khác có cảm giác hít thở không thông.

Vương Chí Đạo trong lòng cảm thấy rất bất an, một cước lập tức đem cánh cửa đá văng ra, không ngờ lại có một mùi hương thơm phả thẳng vào mặt hắn. Vương Chí Đạo theo bản năng bế trụ hô hấp, đồng thời phất tay một cái, muốn đem mùi thơm làm tản mát ra.

Có tiếng vỗ tay ở bên trong vang lên, chỉ nghe thấy một giọng nữ rất êm tai nói: "Phản ứng quả là rất nhanh, không hổ là Vương Chí Đạo. Chỉ có điều là ngươi không cần lo lắng, mùi thơm đó chính là mùi thơm trên thân thể của ta, không phải là mê hương!"

Nói chuyện chính là một người phụ nữ mặc một thân xường xám không tay màu tím, mặc dù trên mặt đang che một tấm khăn sa mỏng nửa như trong suốt, nhưng vẫn là mơ hồ lộ ra nhan sắc, cùng với một vóc dáng thành thục uyển chuyển, chỉ cần là người có chút trí óc cũng dễ dàng nhận ra đây là một nữ nhân vô cùng mỹ lệ.

Một nữ nhân nầy đang rất nhàn tĩnh ngồi trên một chiếc ghế xích đu, đôi bàn tay ngọc tùy ý đặt ở trước thân người, đôi chân nàng vắt chéo lên, chiếc xường xám xẻ tà làm cho một đôi đùi ngọc của nàng vừa trắng

như tuyết lại rất thon dài cơ hồ toàn bộ đều phơi bày hết ra, chỉ cần là một nam nhân, chứng kiến được cảnh đẹp hấp dẫn mê người này, hẳn sẽ cảm thấy trống ngực đập phừng phừng.

Thế nhưng mà một nữ nhân này lại không thèm để ý đến chính mình đang xuân quang đại lộ, hoặc là có thể nàng vốn chính là cố ý bày ra loại tư thái này để câu dẫn nam nhân. Một đôi mắt đẹp sáng ngời như sao, lông mi dài cong vút đang nhìn Vương Chí Đạo có chút lộ ra ý cười, xem bộ dáng tựa hồ như là đang ở chỗ này chờ Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo thấy ở trong gian phòng này ngoại trừ nữ nhân này ra thì không còn những người khác, trong lòng không khỏi trầm xuống, biết Tôn tiên sinh cùng đám người Trần Chân hẳn đã xảy ra chuyện, vì vậy lập tức hỏi: "Ngươi là ai?"

Nữ nhân xinh đẹp mỉm cười, cất giọng êm ái ôn nhu nói: "Ngươi không cảm thấy rằng, ngươi bây giờ hẳn là nên hỏi trước xem người mà ngươi phải bảo vệ hiện đang ở chỗ nào, đó mới là trọng yếu nhất hay sao?"

"Điều đó thì không cần phải hỏi nữa. Chắc chắn rằng bọn họ đã rơi vào trong tay của ngươi rồi. Cho nên ta mới muốn hỏi ngươi là ai?" Vương Chí Đạo hồi đáp.

"Thú vị, biết người mà ngươi phải bảo vệ đã rơi vào trong tay của ta, thế nhưng lại còn có thể lạnh lùng như vậy, Vương Chí Đạo quả nhiên là không giống như người thường." Nữ nhân này một lần nữa mỉm cười, nói: "Tên của ta không tiện để nói cho ngươi, chỉ có điều là ngươi có thể gọi ta là Tử phu nhân, bởi vì ta thích màu tím!"

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm vào một nữ nhân tự xưng là "Tử phu nhân" này, hỏi lại: "Xem ra ngươi đã sớm đặt ra cái bẫy này để dẫn dụ Tôn tiên sinh cắn câu, vậy Kim Mỹ Lâu này có lẽ là căn cứ của ngươi hả? Kỹ nữ ở nơi này mỗi người đều là đã tiếp nhận qua huấn luyện để thành sát thủ chuyên nghiệp, hẳn là đã ngụy trang ẩn nấp ở tại Kim Mỹ Lâu này từ rất lâu rồi phải không?"

"Không sai, Kim Mỹ Lâu đã được ta tiếp nhận từ bốn năm trước, sớm đã được người của ta toàn diện thay thế hết rồi."

"Đoạn Kỳ Thụy là theo ngươi cùng nhau xếp đặt dẫn dụ Tôn tiên sinh cắn câu hay sao?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

"Điều đó thì không phải, Đoạn Kỳ Thụy bây giờ cũng đang là tù nhân là của ta, ta cũng đang lo lắng xem xử lý hắn ra sao đây."

"Nếu nói như vậy, thì tên tham mưu kia của Đoạn Kỳ Thụy mới là người của ngươi, bởi vì chính là hắn đã đề nghị Tôn tiên sinh cùng Đoạn Kỳ Thụy gặp mặt ở chỗ này?"

Tử phu nhân có chút kinh ngạc nói: "Ngươi quả nhiên là rất thông minh. Xem ra ta phải vứt bỏ cái tên tham mưu kia đi rồi. Vương Chí Đạo, vậy ngươi có thể đoán được hay không, tại sao ta lại xếp đặt ra cái bẫy này để dẫn dụ Tôn tiên sinh cắn câu?"

"Ngươi không phải là vì bán mạng cho cha con họ Viên hay sao?"

"Đương nhiên không phải!" Tử phu nhân thật bất ngờ trả lời Vương Chí Đạo: "Hơn nữa mục đích của ta cũng không phải là Tôn tiên sinh hoặc là Đoạn Kỳ Thụy, mục tiêu chân chính của ta chính là ngươi đó, Vương Chí Đạo! Ta chỉ là thật không ngờ rằng ngươi lại không có đi theo Tôn tiên sinh cùng nhau tiến vào đây. Chỉ có điều là việc đó cũng không cần thiết, Tôn tiên sinh, Trần Chân, Tôn Đại Chu cùng Lưu Bách Xuyên đều đã rơi vào trong tay của ta, những người này cũng đủ làm vốn để uy hiếp ngươi rồi chứ?"

"Ngươi là dùng quỷ kế gì để chế phục Ngũ sư huynh của ta, Tôn Đại Chu cùng Bách Xuyên tiền bối hả?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Đây là bí mật, nếu như nói ra, sau này ta sẽ không có cơ hội dùng lại lên trên người của ngươi nữa. Cho nên ta sẽ không nói cho ngươi!" Tử phu nhân mỉm cười nói: "Vương Chí Đạo, ngươi tại sao không hỏi xem mục đích chân chính của ta là cái gì sao?"

"Ngươi nếu muốn nói thì tự mình nói ra đi, ta cũng không hề có ý bịt miệng ngươi!"

Tử phu nhân nghe vậy ngơ ngác ngẩn ngơ, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, nói: "Vương Chí Đạo, ngươi có phải là nên đối với ta khách khí lễ phép một chút hay không? Đừng quên Tôn tiên sinh cùng Trần Chân bọn họ đều đang ở tại trong tay của ta đó? Chọc giận ta không phải là chuyện tốt đâu!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Tử phu nhân, tính mạng của ngươi bây giờ đã ở trong tay của ta rồi, ta chỉ cần khẽ động đầu ngón tay, là có thể muốn mạng của ngươi, ngươi cho rằng ngươi còn có thể uy hiếp ta hay sao?"

Nhìn lại một chút cây súng pạc-hoọc trong tay Vương Chí Đạo, Tử phu nhân thần sắc không hề thay đổi, mỉm cười nói: "Vương Chí Đạo, ta biết tay súng của ngươi vô cùng kì diệu, đạn ra không trượt. Nhưng là, ngươi quả thật dám đối ta nổ súng hay sao?"

"Đoàng" một tiếng, Vương Chí Đạo trả lời bằng một phát súng, đạn bay sạt ngay qua bên vành tai Tử phu nhân. Không hề làm thương tổn đến một sợi lông của nàng, nhưng cái khăn che mặt của Tử phu nhân lại vô cùng kỳ diệu, vì một phát đạn này mà nhẹ nhàng rơi xuống.

Cái khăn rơi xuống lộ ra khuôn mặt xinh đẹp đông lòng người, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, đôi môi đỏ mọng hơi vểnh lên, mời gọi đến kinh tâm động phách, lại càng tỏa ra lực hấp dẫn của một nữ nhân thành thục. Rõ ràng là một thiếu phụ cả nhan sắc cùng sự thành thục đều trên Chu Điệp cùng Ô Tâm Lan.

Tử phu nhân bị Vương Chí Đạo nổ một phát súng này làm cho có chút hoảng sợ, sờ sờ lên vành tai có chút cảm giác nóng lên, lập tức vừa sợ vừa giận, đứng phắt lên, cả giận nói: "Vương Chí Đạo ngươi thật sự không cần mạng của bọn họ nữa hay sao? Được, Tiểu Thúy, chặt đứt một chân của Trần Chân cho ta!"

"Dạ, phu nhân!" Một giọng nữ từ sau vách tường ngăn bằng gỗ truyền lại.

Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, vội nói: "Chờ một chút!"

Tử phu nhân hừ lạnh nói: "Không có gì phải chờ, ngươi nếu như đối với sinh tử của bọn họ đã không cần, ta đây sẽ không khách khí nữa, Tiểu Thúy, động thủ chặt đứt một chân của Trần Chân!"

Vương Chí Đạo cả giận nói: "Ngươi không nghĩ muốn chết hả, có tin ta lập tức một phát bắn chết ngươi hay không?"

"Ngươi bắn đi!" Tử phu nhân sắc mặt không hề có chút cảm xúc: "Dù sao hôm nay khi ta tới thì đã có chuẩn bị cho cái chết rồi. Mạng của ta không đáng giá tiền, lấy một cái mạng tiểu nữ nhân của ta, đổi lại tính mạng của bốn đại nam nhân, cũng quá xứng đáng rồi. Tiểu Thúy, nghe rõ cho ta, trước hết chém đứt chân của Trần Chân. Nếu như Vương Chí Đạo giết ta, vậy thì ngươi lập tức đem cả bốn nam nhân đó giết chết ngay, không được chần chừ!"

"Dạ, phu nhân!" Tiểu Thúy ở sau vách trả lời, ngữ khí lạnh như băng, làm cho người nghe không thể không tin vào sự quyết đoán của nàng.

"Chậm đã!" Vương Chí Đạo đối với một Tử phu nhân tàn nhẫn này đã cảm thấy kinh hãi, lo lắng Tiểu Thúy kia thật sự sẽ chặt đứt chân Trần Chân, vội vàng đầu hàng nói: "Được rồi, ta phục ngươi rồi, ngươi nghĩ muốn làm cái gì, thì nói ra đi!"

Tử phu nhân lờ mờ nói: "Trước hết ném súng trên tay ngươi đi cho ta!"

Vương Chí Đạo không nói một lời, cầm cây súng pạc-hoọc trong tay ném xuống trên mặt đất.

"Tốt lắm, ngươi cuối cùng cũng phải nghe lời!" Tử phu nhân đắc ý cười, quay sang phân phó với người ở sau vách gỗ:

"Tiểu Thúy, cái chân đó của Trần Chân vậy thì tạm thời giữ lại cho hắn đi. Lúc nào Vương Chí Đạo không nghe lời, ngươi sẽ chém đứt sau cũng chưa muộn!"

"Dạ, phu nhân!" Thanh âm của Tiểu Thúy vọng lại thật là bình tĩnh lạnh lùng, hiển nhiên là rất tự nhiên nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh của Tử phu nhân.

Vương Chí Đạo cảm thấy có chút nhụt chí, nơi nói tại sao lại có nữ nhân vừa tàn nhẫn vừa giảo hoạt như vậy? Dễ dàng như thế đã đem chế trụ được Trần Chân, Tôn Đại Chu cùng Lưu Bách Xuyên, ba người đều

là cao thủ trong cao thủ, còn dùng bọn họ đến uy hiếp chính mình? Một Tử phu nhân này tâm kế cũng thật là đáng sợ hả, không biết nàng sẽ bức bách mình làm ra chuyện gì đây?

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Tử phu nhân, ngươi bây giờ có thể nói ra được mục đích của ngươi chưa? Không phải là muốn để cho ta hỏi ngươi mới chịu nói ra đấy chứ?"

"Có hỏi có đáp mới có ý tứ chứ, ngươi không hỏi ta làm như thế nào mà trả lời được!" Tử phu nhân rất tươi cười, ánh mắt lấp lánh nhìn Vương Chí Đạo, bộ dáng giống như một tiểu cô nương ngây thơ khờ khạo, khiến cho Vương Chí Đạo rất muốn lập tức tiến lên đánh cho nàng một trận nhừ tử.

Lại nghe Tử phu nhân nói: "Vương Chí Đạo, bởi vì ta nghe nói tay súng của ngươi là thiên hạ vô song, chưa bao giờ chịu bắn trượt, cho nên ta mới xếp đặt một cục diện lớn như vậy. Ta chỉ là muốn mượn tay súng đạn ra không trượt của ngươi giúp cho ta giết một người, chỉ cần ngươi thành công, ta sẽ lập tức thả Tôn tiên sinh cùng bọn người Ngũ sư huynh của ngươi ngay cả Đoạn Kỳ Thụy, ta cũng có thể giao cho ngươi."

Vương Chí Đạo hỏi: "Ta sao có thể biết được ngươi có thủ tín hay không?"

Tử phu nhân nói: "Ngươi chỉ có một lựa chọn là tin tưởng theo ta, bởi vì nếu như mà ngươi không làm theo, năm người bọn họ đều phải chết. Thế nào, có chịu đáp ứng hay không?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi còn chưa có nói ra là muốn ta đi giết ai?"

"Viên đại đầu!" Từ trong cái miệng gợi cảm của Tử phu nhân thốt ra một cái tên.

Vương Chí Đạo thiếu chút nữa nhảy dựng lên, giọng nói như khó có thể tin hỏi: "Cái gì? Ngươi phí công phu lớn như vậy bắt được Tôn tiên sinh bọn họ, chính là muốn ta đi giết Viên đại đầu sao?"

Tử phu nhân mỉm cười nói: "Ta không có hay nói đùa, chẳng lẽ ngươi đúng thật là cho rằng ta là người của cha con họ Viên hay sao?"

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp của Tử phu nhân đến một lúc lâu mới thở dài nói: "Nếu như mà mục đích của ngươi chỉ là làm cho ta đi ám sát Viên đại đầu, vậy ngươi căn bản không cần phải phí công phu lớn như vậy. Bởi vì ta đến Bắc Kinh mục đích chính cũng là để ám sát Viên đại đầu. Chúng ta vậy thì hẳn là minh hữu, chứ không phải là địch nhân!"

117. Chương 117: Tử Phu Nhân Thần Bí (phần 2)

"Cái đó là hiển nhiên. Tử phu nhân, ngươi có thể trước hết thả Tôn tiên sinh bọn họ ra hay không, làm cho chúng ta hợp tác càng thêm khoái trá hơn một chút?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Không thể!" Tử phu nhân cự tuyệt ngay, sau đó lại mỉm cười nói: "Đồn đãi rằng Vương Chí Đạo là rất giỏi về lừa gạt người, nghe nói ngươi ở Thượng Hải giết được cao thủ kiếm đạo Nhật Bản Liễu Sinh Tông Nhị vốn thực lực cao hơn ngươi nhiều lắm, chính là nhờ lừa gạt mà. Ta làm sao có thể biết những lời này của ngươi có phải là lời nói dối để nhằm lấy được tín nhiệm của ta hay không?"

Vương Chí Đạo cả giận: "Cái gì mà có thể gọi là lừa gạt, gọi là là Công tâm chi kế có được hay không?"

"Đúng vậy, ta sợ ngươi cũng sử dụng Công tâm chi kế đối với ta thì sao? Cho nên Tôn tiên sinh bọn họ tạm thời không thể thả ra, xin ngươi tha thứ!" Tử phu nhân giả bộ làm ra bộ dáng vẻ mặt đau đớn đáng thương, chỉ có điều nàng đã rất nhanh lại nhoẻn miệng cười nói: "Có điều là, nếu như ngươi có thể theo kế hoạch của ta giết Viên đại đầu, ta lập tức thả bọn họ ra, cũng tự mình hướng các ngươi nhận lỗi, để cho các ngươi xử phạt. Ngươi thấy thế nào?"

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, hỏi: "Có thể nói cho ta biết, ngươi tại sao lại muốn ta đi giết Viên đại đầu được hay không?"

"Bởi vì Viên đại đầu có lý do để không thể không phải chết!" Tử phu nhân hồi đáp.

Lắc lắc đầu, Vương Chí Đạo biết đừng mơ tưởng từ trong miệng Tử phu nhân hỏi ra được điều gì, chỉ có thể thở dài nói: "Được rồi, ta sẽ đi giết Viên đại đầu, chỉ có điều là ngươi định ngồi ở đâu chờ tin tức của

ta. Ngồi ở chỗ này sao? Phía dưới giết người nhiều như vậy, nơi này rất nhanh chóng sẽ bị người khác phát hiện ra đó!"

Tử phu nhân nhưng lại cười nói: "Không cần lo lắng, phía dưới đã rất nhanh được thu thập tốt rồi, chưa có người nào kịp phát hiện ra điểm không thích hợp. Về phần những người còn chưa chết ở dưới đó, sau khi ngươi giết được Viên đại đầu, ta sẽ đưa bọn họ cùng đám người Tôn tiên sinh cùng giao lại cho ngươi."

"Được, vậy chúng ta giao hẹn!"

"Sảng khoái!" Tử phu nhân tán thưởng lên một tiếng, sau đó nói: "Ta đã an bài cho ngươi tốt rồi, Viên đại đầu đêm nay sẽ đi đến một nơi chính là Phượng Nghi Các, chính là nơi ở của người đại thiếp may mắn được hắn sủng ái nhất, cũng sẽ ở lại đó qua đêm. Ta sẽ cho ngươi một cái thân phận, để ngươi có thể mang súng tiến vào Phượng Nghi Các. Sau đó thì phải nhìn vào ngươi thôi, khi ngươi đã giết được Viên đại đầu, hãy tới chỗ này tìm ta, ta sẽ an bài cho ngươi cùng đám người Tôn tiên sinh một lối thoát, cho các ngươi nhanh chóng rời khỏi Bắc Kinh. Tại sao lại nhìn ta như vậy, có vấn đề gì hay sao?"

Đã thấy Vương Chí Đạo vẻ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm vào Tử phu nhân, hỏi: "Tại sao ngươi đối với nhất cử nhất động của Viên đại đầu đều hiểu rõ như vậy? Lại còn có biện pháp an bài thân phận cho ta mang súng đi vào? Ngươi đã có bản lãnh này, như vậy đã sớm có thể giết được Viên đại đầu rồi, thủ hạ của ngươi nhiều sát thủ như vậy, chẳng lẽ không có ai có thể dùng được hay sao?"

"Các nàng đích thật là không có hữu dụng được như ngươi. Bởi vì các nàng người nào cũng không có được tay súng đạn ra không trượt như của ngươi vậy. Càng quan trọng hơn, là bên người Viên đại đầu lúc nào cũng có một vệ sĩ đi theo như hình với bóng.

Nghe nói một người vệ sĩ này là thái giám đến từ Vương triều Mãn Thanh, đã từng làm Đại nội tổng quản. Lão thái giám chết bầm này chẳng những võ công cao đến kinh người, mà tính chất cảnh giác cũng mạnh mẽ dị thường. Ta từng phái ra bảy sát thủ, đều là còn chưa có đến gần được bên người Viên đại đầu, đã bị lão thái giám chết bầm kia giết chết rồi. Viên đại đầu đối với hắn là tín nhiệm vô cùng, ngay cả lúc đại thiếp của hắn bồi tiếp hắn trên giường, cũng để cho thái giám chết bầm kia canh giữ ở cửa!"

Thái giám? Lại còn là một thái giám võ công cao cường? Sẽ không phải là đã luyện "Quỳ Hoa Bảo Điển" đấy chứ?

Nghĩ đến ở kiếp trước từng xem qua tiểu thuyết võ hiệp "Tiếu ngạo giang hồ", Vương Chí Đạo đột nhiên bật cười khanh khách, thầm nghĩ mấy thứ đó hẳn chỉ là do Kim Dung lão gia tử hư cấu ra, trong hiện thực làm sao có thể có cái loại công phu "Quỳ Hoa Bảo Điển" gì đó. Nếu mà là có thật, cũng không có khả năng để cho mình may mắn mà gặp được.

"Ngươi sao lại cười cái gì?" Tử phu nhân thấy Vương Chí Đạo vô cớ bật cười, không nhịn được mà đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại, hỏi một câu.

"Không có gì!" Vương Chí Đạo ho khan một tiếng, nói: "Được rồi, theo ý ngươi an bài, ta đi giết Viên đại đầu. Chỉ có điều ta phải nói trước. Nếu như ta phát hiện ra là ngươi đang dối gạt ta. Hoặc là sau đó nói không giữ lời, không tha Tôn tiên sinh cùng Ngũ sư huynh bọn họ ra, ta đây sẽ quyết đem hết toàn lực mà đuổi giết ngươi. Vô luận ngươi chạy trốn tới nơi nào, tacũng có biện pháp tìm được ngươi!"

"Ngươi thật là chán ghét, thế mà lại dám hù dọa người ta!" Tử phu nhân bất mãn trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, chỉ có điều khi chứng kiến ánh mắt lạnh lùng của Vương Chí Đạo, lập tức đầu hàng nói: "Được rồi, ta thề, tuyệt đối sẽ không lừa gạt ngươi, được rồi chứ?"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Ngươi có thể nói kế hoạch của ngươi ra được rồi!"

Phượng Nghi Các chính là một ngôi biệt thự xa hoa do Viên đại đầu, vì đại thiếp Trầm thị được lão sủng ái nhất mà xây nên.

Trong lịch sử đã ghi lại, Viên đại đầu tổng cộng đã cưới một vợ chín người thiếp, một vợ chín thiếp này lại sinh hạ cho lão mười bảy người con, trong đó có mười lăm người con gái. Đám mười bảy người con của lão đó lại sinh ra cho lão hai mươi hai đứa cháu trai, hai mươi lăm đứa cháu gái, thật là đầy nhà con đàn cháu đống!

Chỉ có điều trong một vợ chín thiếp của Viên đại đầu, được sủng ái nhất lại là một người đại thiếp vốn chưa từng sinh hạ được cho lão một đứa con nào, chính là dì cả Trầm thị.

Trong lịch sử cũng ghi lại, đại thiếp Trầm thị của Viên đại đầu là một danh kỹ ở Tô Châu, nghe nói đã quen biết Viên đại đầu từ khi lão vẫn còn nghèo túng. Trầm thị tuệ nhãn thấy anh hùng, bèn lấy tài sản của chính bản thân mình mà trợ giúp Viên đại đầu vào kinh phát triển sự nghiệp. Việc này làm cho Viên đại đầu cảm kích rơi nước mắt. Sau này khi Viên đại đầu phát tích, đối với Trầm thị không hề quên ơn, lại còn sủng ái hơn. Thậm chí còn cho nàng thay thế cả địa vị của người vợ cả, trở thành "Chánh cung đứng đầu", ngay cả vấn đề không thể sinh đẻ của Trầm thị cũng không thèm để ý đến. Gian Phượng Nghi Các kia, chính là lễ vật đưa tặng Trầm thị khi Viên đại đầu chính thức cưới nàng. Viên đại đầu cho dù công việc có bề bộn thế nào đi nữa, mỗi tuần đều phải có ít nhất ba đêm sẽ đến Phượng Nghi Các ở lại đó. Có thể thấy được trình độ si mê của hắn đối với người đại thiếp xuất thân danh kỹ Trầm thị kia sâu đến mức như thế nào.

Tử phu nhân kia cũng không biết rốt cuộc là có cái thân phận gì, thần thông quảng đại cực kỳ, tùy tiện cho Vương Chí Đạo một khối lệnh bài chế từ ngọc ra, lại nói đây là Phượng Nghi Các thông hành lệnh, cầm một lệnh bài này có thể thông hành ở trong Phượng Nghi Các không hề cản trở, không người nào dám ngăn cản vặn hỏi.

Vương Chí Đạo vốn là nửa ngờ nửa tin, nhưng rõ ràng là khi hắn đem lệnh bài này đeo ở trên người, đi đến Phượng Nghi Các thử một lần, quả nhiên, cái lệnh bài bằng ngọc này giống như là thẻ thông hành ở đời sau. Dọc theo đường đi gặp phải thủ vệ cùng nô bộc, mặc dù cảm giác thấy hắn rất là lạ mặt, nhưng là vừa nhìn đến trên người hắn lộ ra lệnh bài ngọc kia, lập tức không hề có một ai tới vặn hỏi hắn.

Dựa theo lối đi mà Tử phu nhân đã cung cấp, Vương Chí Đạo đi tới trước một gian phòng được trang trí rất xa hoa cao quý. Theo lời Tử phu nhân nói, đây chính là phòng ngủ của đại thiếp Trầm thị. Nếu như Viên đại đầu đi đến Phượng Nghi Các, thông thường đều là trực tiếp đi đến gian phòng này của Trầm thị.

Không có phát hiện ra thái giám võ công cao cường kia như Tử phu nhân đã nói, nhưng thật ra lại có mấy người thủ vệ, chỉ có điều là bởi vì trên người Vương Chí Đạo có đeo khối lệnh bài kia, thủ vệ cũng đối với hắn coi như là không nhìn thấy.

Vương Chí Đạo trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, thầm nghĩ dựa theo lời Tử phu nhân đã nói, tại thời điểm này chính là lúc Viên đại đầu theo lý là đã phải cùng đại thiếp Trầm thị của lão đang ở trong phòng làm chuyện vợ chồng. Chẳng lẽ Viên đại đầu lại là một lão biến thái, để cho lão thái giám võ công cao cường kia vào hẳn trong phòng ngủ, đứng nhìn xem hay sao?

Áp sát cái lổ tai vào cửa nghe ngóng một chút, bên trong một điểm tiếng động cũng không có, hiển nhiên Viên đại đầu cùng đại thiếp Trầm thị cũng không có ở bên trong, tình báo của Tử phu nhân sai rồi chăng? Chỉ có điều là Vương Chí Đạo lại cảm giác được đó là một cơ hội tốt, chỉ cần chính mình trước hết trốn được ở bên trong, đợi lát nữa khi Viên đại đầu cùng Trầm thị đi vào phòng, chính mình sẽ hành sự rất dễ dàng.

Nhìn khắp chung quanh, sau khi thấy đám thủ vệ không người nào chú ý đến hắn, Vương Chí Đạo nhẹ nhàng đem cánh cửa mở nhẹ ra, thân hình nhanh nhẹn như linh hầu đã chuồn vào trong phòng.

Bên trong phòng đèn thắp sáng choang, lại còn có một người ở đó, chỉ có điều là người này là một người chết. Người chết này nằm trên mặt đất, mi tâm bị bắn xuyên qua thành một cái lỗ, xem ra là bị người khác dùng súng bắn chết. Nhưng là điều làm cho Vương Chí Đạo giật mình chính là, ngươi chết này từ tướng mạo cùng trang phục, vô luận như thế nào cũng giống như đúc với mô tả trong truyền thuyết về Viên đại đầu.

Vương Chí Đạo trong lòng mới vừa cảm giác được có chút không quá thích hợp, cánh cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc xường xám màu tím xông vào, chứng kiến Vương Chí Đạo cùng thi thể trên mặt đất, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai: "Ngươi đâu máu tới đây, có thích khách, lão gia bị giết rồi!"

Theo một tiếng thét chói tai này, cửa sổ trong nháy mắt bị đẩy ra, vô số nòng súng chĩa vào trong phòng, nòng súng cũng nhắm ngay vào Vương Chí Đạo, tiếp theo một đám đông ngươi cũng theo tiếng hét chói tai

kia mà xong vọt vào trong phòng, đứng vây kín xung quanh Vương Chí Đạo .

"Đại di thái thái, xảy ra chuyện gì?" Mấy nữ nhân cũng mặc xường xám màu tím chạy tới, bởi vì tầm mắt bị người ở bên trong ngăn trở, không nhìn được thi thể đang nằm trên mặt đất, lập tức hỏi lại nữ nhân đang la hét chói tai kia.

Nữ nhân đang gào thét chói tai liền nghẹn ngào chỉ vào Vương Chí Đạo, nghiến răng nghiến lợi nói: "Là hắn, ta nhìn thấy chính là hắn giết lão gia!"

Vương Chí Đạo choáng váng, hắn bây giờ rõ ràng chính mình bị xếp đặt rồi, nhưng là hắn không rõ tại sao một nữ nhân này lại muốn sắp đặt mình như thế? Bởi vì nữ nhân la hét chói tai, đang được mấy nữ nhân mặc xường xám màu tím kia gọi là "đại di thái thái", chính là Tử phu nhân vốn trước đấy không lâu còn đang ngồi ở Kim Mỹ Lâu thương lượng với hắn muốn ám sát Viên đại đầu.

Tử phu nhân này, thế mà lại hóa ra chính là người đại thiếp được Viên đại đầu sủng ái nhất, Trầm thị! Nàng rốt cuộc là đang giở cái trò gì đây?

118. Chương 118: Trầm Đại Di Thái Thái (phần 1)

"Các ngươi làm cái gì vậy? Ta cũng không có giết người mà, ta cũng chỉ là mới đi vào đây thôi! Các ngươi nhìn xem thi thể của hắn một chút đi, máu của hắn cũng đã ngừng chảy rồi, hiển nhiên đã chết được nhiều giờ rồi, như thế không có khả năng là ta giết đâu!"

"Câm miệng, có phải ngươi giết chết lão gia hay không, chúng ta sẽ tra xét rõ ràng, bây giờ ta ra lệnh cho ngươi buông súng, sau đó thúc thủ chịu trói, nếu không, chỉ bằng việc ngươi dám tự tiện xông vào phòng ngủ của Đại di thái thái, chúng ta đã có quyền xử bắn ngươi!" Trong đám hộ vệ kia có một gã bộ dáng chắc là đầu lĩnh, quát to lên.

"Ta không có súng mà!" Vương Chí Đạo mở ra hai bàn tay trống không, cười nói: "Hơn nữa ta cũng không có tự tiện xông vào phòng ngủ của Đại di thái thái, ta là được Đại di thái thái của các ngươi yêu cầu tới, các ngươi không có nhìn thấy trên người ta có đeo lệnh bài thông hành được Đại di thái thái cấp cho hay sao? Nói thật cho các ngươi biết đây, ta trên thực tế chính là tình nhân của Đại di thái thái các ngươi, ta cùng với nàng tư thông đã có rất nhiều năm rồi!"

Đám hộ vệ kia nhìn thấy Vương Chí Đạo đeo miếng lệnh bài ngọc ở trên người, lại nghe xong Vương Chí Đạo nói, không khỏi tất cả đều giật mình kinh ngạc, đại bộ phận các hộ vệ ánh mắt đều theo bản năng hướng Trầm đại di thái thái nhìn lại, mà đám nữ nhân xường xám đang vây quanh ở bên người Trầm đại di thái thái ánh mắt lại càng ngạc nhiên, lại càng cổ quái.

Trầm đại di thái thái thấy thế vừa tức vừa giận, vội vàng phản bác nói: "Đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, cái lệnh bài này không phải là ta cho hắn, mà là hắn lấy trộm!"

Nhưng là ngay khi sự chú ý của các hộ vệ kia vừa mới chuyển tới trên người Trầm đại di thái thái, Vương Chí Đạo đã thành công cướp được một điểm tiên cơ, thân thể đã nhanh như tia chớp nhảy xổ vào trong đám hộ vệ đó.

Tới khi tỉnh ngộ lại được, các hộ vệ nghĩ muốn nổ súng, nhưng lại bởi vì Vương Chí Đạo đã xâm nhập được vào trong đám người, mới vừa nổ vài phát súng, kết quả nhưng lại thành bắn trúng vào người một nhà. Tiếng kêu la thảm thiết của đám người bên mình làm cho các hộ vệ trong lòng bấn loạn, động tác nổ súng không tự chủ được đều ngừng lại. Ngay trong lúc bọn họ đang do dự đó, Vương Chí Đạo đã đánh văng một đám người ra, đồng thời bức sát đến bên cạnh mấy nữ nhân mặc xường xám rồi.

Trầm đại di thái thái ánh mắt phát lạnh, quát lạnh nói: "Tiếp tục nổ súng, không được dừng!"

"Đoàng đoàng đoàng" tiếng súng vang lên. Nhưng lần này là Vương Chí Đạo nổ súng trước, khẩu pạc-hoọc từ trong tay áo của hắn trượt ra, mắt không cần nhìn đến mục tiêu, nhưng đạn lại chuẩn xác không hề trượt, đem đám hộ vệ vốn đang ở ngoài cửa sổ chĩa súng ngắm vào hắn bắn chết hơn một nửa, còn lại tất cả đều kinh hãi, vội vàng hạ đầu nấp hết cả xuống.

"Tử phu nhân thân ái , xin mời ngươi theo đi ta thôi!" Vương Chí Đạo đã đi tới phía sau Trầm đại di thái thái, họng súng đã kề lên gáy ngọc của Trầm đại di thái thái, tay kia của hắn lại ôm vòng qua eo lưng của nàng. Thân thể của hắn cùng lưng và mông của nàng cơ hồ dính sát vào thành một khối.

"Buông ta ra, Vương Chí Đạo, ngươi trốn không thoát được đâu!" Trầm đại di thái thái không ngờ tới chính mình lại bị Vương Chí Đạo bắt cóc thành con tin, sắc mặt không khỏi tái nhợt, nhưng là bị họng súng kê vào trên gáy ngọc, cũng không dám phản kháng lại.

"Các ngươi nghe rõ một chút, lời ta vừa mới nói đúng là không hề có lừa dối các ngươi đó!" Vương Chí Đạo cười nói với đám nữ nhân xường xám đang ngẩn người cùng đám hộ vệ đang luống cuống sợ ném chuột vỡ đồ quý: "Đại di thái thái của các ngươi nếu không cùng ta tư thông, vậy thì tại sao lại có thể gọi được tên của ta ra, hơn nữa lại còn gọi được rất tự nhiên như thế?"

"Trầm đại di thái thái, Tử phu nhân!" Vương Chí Đạo đem thân thể mềm mại của Trầm đại di thái thái ghì sát lại, làm cho cái lưng ong và bờ mông căng tròn của nàng dính sát vào người hắn, cố ý trêu đùa nói: "Tại sao ngày hôm qua lúc ngươi còn đang nằm ở dưới thân ta vẫn gọi được âm yếm như vậy, nói rằng nguyện ý hết thảy mọi thứ cũng giao cho ta, vậy mà đến hôm nay lại đột nhiên trở mặt vô tình mà hãm hại ta thế này? Chẳng lẽ lại thật đúng là gái điếm vô tình? Chỉ có điều ta công nhận, Trầm đại di thái thái, thân thể của ngươi cùng trên tiếng kêu rên lúc trên giường thật sự là rất hấp dẫn ta, làm cho ta phi thường mê muội. Nhưng là nếu muốn ta vì thế mà cam tâm tình nguyện chịu chết, thì vẫn còn chưa đủ đâu!"

Lời này vừa ra, ánh mắt các hộ vệ kia nhìn Trầm đại di thái thái không khỏi càng thêm cổ quái, mà ánh mắt đám nữ nhân mặc xường xám kia nhìn Trầm đại di thái thái thì đều theo bản năng mà lộ ra nét khinh bỉ rõ ràng.

Trầm đại di thái thái có lẽ thật sự không ngờ rằng Vương Chí Đạo sẽ dùng cái loại ngôn từ này để vu hãm nàng bất trung bất trinh, lập tức không khỏi vừa sợ vừa giận, khuôn mặt đang tái nhợt không tự chủ được mà dâng lên hai má đỏ ửng, một khuỷu tay liền mãnh liệt hướng về phía sau nhằm Vương Chí Đạo đánh tới.

Trầm đại di thái thái rất rõ ràng là cũng hiểu được chút võ công, hơn nữa cũng không có thấp. Chỉ có điều là nếu so với Vương Chí Đạo thì vẫn còn kém đến rất xa. Cánh tay Vương Chí Đạo đang ôm chặt lấy eo lưng của nàng chỉ cần dùng lực một chút, thân thể mềm mại của Trầm đại di thái thái lập tức vô lực, khuỷu tay buông thõng xuống, lại còn theo bản năng phát ra một tiếng rên rỉ.

Một tiếng rên rỉ này cùng phối hợp với tư thế hai người đang ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ, lại càng làm cho kẻ khác cảm thấy càng thêm mập mờ, khiến cho ngay cả ánh mắt của đám hộ vệ đang nhìn Trầm đại di thái thái cũng bắt đầu trở nên coi thường. Xem ra những người này đã tin tưởng đến một nửa lời nói của Vương Chí Đạo rồi. Những ánh mắt nhìn đó rơi vào trong mắt của Trầm đại di thái thái, làm cho nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ muốn chết. Trong lòng nàng đối với Vương Chí Đạo lại càng hận đến nỗi muốn hộc máu.

Ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Trầm đại di thái thái, Vương Chí Đạo chậm rãi lùi ra, vừa lùi vừa nói với đám hộ vệ kia: "Ta tin tưởng các ngươi đều biết được ta là ai, cũng biết đến tay súng đạn ra không trượt của ta, có đúng không? Chỉ cần ta nghĩ muốn người nào chết, người đó sẽ chết. Cho nên các ngươi tốt nhất đứng yên ở chỗ đó cho ta, không nên cử động. Ta sẽ không giết Trầm đại di thái thái, nhưng là ta sẽ nổ súng bắn các ngươi đó, cam đoan là một phát súng bắn chết một người!Nếu như mà các ngươi nổ súng, chỉ có thể bắn trúng Trầm đại di thái thái, không có khả năng bắn trúng ta! Cho nên, các ngươi nghe ta nói rồi đó, đàng hoàng đứng yên ở chỗ cũ, không nên cử động!"

Đám hộ vệ kia nghe vậy đơ mặt nhìn nhau, tầm mắt không tự chủ được đều nhìn về hướng hộ vệ trưởng như muốn hỏi ý. Gã Hộ vệ trưởng này hiển nhiên đã nghe nói qua tay súng thần kỳ của Vương Chí Đạo, mới vừa rồi Vương Chí Đạo bắn vài phát đã chứng thật cái truyền thuyết đúng là sự thực, cho nên trên mặt hắn không nhịn được mà lộ ra khiếp ý, cước bộ không nhúc nhích, căn bản là không dám xông lên phía trước.

Lại nghe trong đám nữ nhân mặc xường xám có một thiếu phụ mặc xường xám màu đỏ quát ầm lên: "Các ngươi còn đợi gì nữa, thằng kia giết chết lão gia, đại di thái thái lại phản bội lão gia, cùng với hung thủ kia tư thông, các ngươi còn băn khoăn cái gì nữa? Mau nổ súng, nổ súng bắn chết hai đứa nó, bắn chết một đôi cẩu nam nữ kia đi, mau nổ súng!"

"Tam di thái thái!" Trầm đại di thái thái nghe vậy cả giận nói: "Ngươi đang nói cái gì, ngươi dám để cho bọn họ đối ta nổ súng sao? Triệu hộ vệ trường, đừng quên lão gia đã nói qua, các ngươi là người của ta, các ngươi là hộ vệ của Phượng Nghi Các, ta chính là chủ tử của các ngươi. Các ngươi dám đối ta nổ súng chính là đã phản chủ!"

Triệu hộ vệ trường nghe vậy ngẩn người, nhớ tới Viên đại đầu đích xác đã để cho bọn họ nhận thức Đại di thái thái này làm chủ tử, lập tứcvội vàng phát lệnh cho thủ hạ, nói: "Không được nổ súng loạn, cũng không cử động, tất cả đứng yên cho ta, không thể làm bị thương đại di thái thái!"

"Trầm đại di thái thái, Tử phu nhân!" Vương Chí Đạo ghé sát miệng vào bên vành tai Trầm đại di thái thái, thấp giọng nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi thật sự không sợ chết đó, xem ra là ta sai lầm rồi, ngươi rất yêu quý tính mạng của chính mình hả! Chỉ có điều là ngươi vừa nói như thế, lại càng làm cho bọn chúng thêm tin tưởng là ngươi cùng ta tư thông. Thật là đáng tiếc a, nếu thật sự được tốt như vậy, được một thiếu phụ thành thục, vừa mê người lại vừa cao quý như Tử phu nhân ngươi, cùng ngươi tư thông, nhất định là chuyện tình vô cùng kích thích đó!"

Trầm đại di thái thái nghe vậy khuôn mặt lại dâng lên hai má đỏ ửng. Đầu tiên là quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, sau đó thấp giọng nói: "Vương Chí Đạo, ngươi nếu bây giờ thả ta ra, có thể tự do mà rời đi, những người này đều nghe theo ta, ta cam đoan bọn họ sẽ không ngăn cản ngươi!"

119. Chương 118: Trầm Đại Di Thái Thái (phần 2)

Trầm đại di thái thái hừ lạnh một tiếng, lần nữa hạ giọng nói: "Vương Chí Đạo, đừng quên Tôn tiên sinh, Trần Chân, Tôn Đại Chu cùng Lưu Bách Xuyên vẫn đang ở trong tay của ta đó, ngươi nếu không thả ta ra, bọn họ cũng không sống được!".

Vương chí Đạo nhưng lại cười nói: "Ngươi làm sao lại biết là bọn họ không sống được? Ngươi bây giờ hẳn là nên lo lắng cho mình trước đi. Ta mặc dù rất ít khi giết phụ nữ, nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ thương hương tiếc ngọc, không biết dùng thủ đoạn khác đối phó các nàng. Đặc biệt đối loại phụ nữ hãm hại ta như ngươi đó, ta sẽ có rất nhiều biện pháp đối xử. Sẽ hành hạ ngươi thật tốt, đến khi ngươi chịu nói ra sự thật mới thôi!".

Vương Chí Đạo vừa nói vừa kéo Trầm đại di thái thái lùi nhanh về phía sau.

Mắt thấy Vương Chí Đạo sẽ cùng Trầm đại di thái thái rời khỏi Phượng Nghi Các, Tam di thái thái vội vàng đối Triệu hộ vệ trưởng nói: "Triệu hộ vệ trưởng. Các ngươi định cứ như vậy nhìn một đôi cẩu nam nữ kia rời đi hay sao?".

Triệu hộ vệ trưởng do dự một chút, sau đó phất phất ta nói: "Đuổi theo bọn họ!".

"Đoàng đoàng đoàng", tiếng súng từ bốn phương tám hướng vang lên, thoáng cái đã bắn cho đám hộ vệ kia quân tướng tan rã, lần nữa bị đánh lui trở về, lần này các di thái thái mọi người đều sợ đến ngã nhào xuống trên mặt đất.

Vương Chí Đạo ôm Trần đại di thái thái chạy ra khỏi Phượng Nghi Các, trước cửa ngay cả một bóng thủ vệ canh cổng cũng không thấy đâu. lại thấy một chiếc xe ô tô màu đen chạy vèo đến, dừng lại trước mặt hai người, Vương Á Tiêu từ cửa sổ bên tay lái thò đầu ra, hô lên: "Ân công, mau lên xe đi, các huynh đệ đã chặn đám hộ vệ kia lại rồi!".

Vương Chí Đạo trúoc hết đem Trầm đại di thái thái nhét vào bên trong xe, sau đó cũng phóng người chui vào trong. Vương Á Tiêu đạp mạnh chân ga, chiếc xe tăng tốc lao như bay về phía trước.

Sau khi nhanh chóng chạy xa khỏi Phượng Nghi Các, Vương Chí Đạo hỏi vương Á Tiêu: "Chuyện ta dặn dò các ngươi làm đã xử lý tốt chưa?".

Vương Á Tiêu gật đầu nói: "Ân công xin yên tâm, chúng ta đã dựa theo kế hoạch của ngài, đem Tôn tiên sinh cùng Đoạn kỳ Thụy bọn họ đều cứu hết ra rồi, bọn họ không có người nào bị thương, chỉ là trúng pahri

một loại mê dược kỳ quái. Chúng ta đang tìm cách cứu tỉnh bọn họ. Về phần sát thủ của Kim Mỹ lâu, toàn bộ đã bị chúng ta bắt giữ rồi, chờ ngài xử lý!".

"không có vấn đề gì, nếu là mê dược, sớm muộn dược lực sẽ mất hết tác dụng thôi". Vương Chí Đạo không thèm để ý nói.

Một bên Trầ đại di thái thái nghe được hai người nói chuyện với nhau, không khỏi lần nữa vừa sợ vừa giận, nói: "Vương Chí Đạo, nguyên lai ngươi chính là lá mặt lá trái, làm bộ cùng ta hợp ác, nhưng lại âm thầm phái người đánh lén Kim Mỹ Lâu? Ngươi quá là hèn hạ!".

Vương Chí Đạo nghe vậy, phất tay đánh cho nàng một bạt tai, nổi giận nói: "Ngươi còn có mặt mũi chỉ trích ta hèn hạ hay sao? Con mẹ nó, ta tưởng rằng ngươi thật là muốn cho ta ám sát Viên đại đầu, mới xếp đặt giam giữ Tôn tiên sinh bọn họ, nguyên lai mục đíhc của ngươi chính là hãm hại ta!".

Trầm đại di thái thái bị trúng một bạt tai của Vương Chí Đạo, tức giận đến nỗi thân thể mềm mại phát run, cả giận nói: "Vương Chí Đạo, ngươi dám đánh ta!".

"Đánh ngươi vẫn coi như là nhẹ, đợi được đến địa phương an toàn, ta sẽ chuẩn bị mười tám loại cực hình, hành hạ ngươi cho thật đã đời, cho ngươi thử xem tư vị sống không bằng chết!"

Vương Chí Đạo ngữ khí dù rất bình thản, nhưng đã có một loại mùi vị khiến cho kẻ khác rùng mình sợ hãi. Trầm đại di thái thái không tự chủ được mà trong đôi mắt đẹp lộ ra có thần sắc khiếp hãi.

Vương Á Tiêu đưa mắt nhìn qua gương chiếu hậu nhìn Trầm đại di thái thái một cái, tò mò hỏi: "Ân công, một phụ nữ này là ai hả?"

"Nàng chính là Tử phu nhân, bà chủ không lộ diện của Kim Mỹ lâu, hơn nữa thân phận chính thức của nàng chính là đại di thái thái của Viên đại đầu!"

"Cái gì? Nàng chính là đại di thái thái của Viên đại đầu?". Vương Á Tiêu thất kinh hỏi lại: "Ngài không phải đã nói rằng nàng và Viên đại đầu có cừu oán, nên nàng mới uy hiếp ngài đi ám sát Viên đại đầu hay sao?"

vương Chí Đạo cười khổ nói: "Ta lúc trước đúng là nghĩ như vậy, nhưng là bây giờ xem ra, rất rõ ràng là ta đã sai lầm rồi!"

"Vậy ngài có giết Viên đại đầu hay chưa?"

"Ta còn chưa kịp xuống tay, bởi vì trước khi ta đi vào Phượng Nghi Các, Viên đại đầu kia đã sớm bị chết rồi!"

"Cái gì? viên đại đầu sớm đã bị chết? Tại sao lại như vậy? Là ai đã giết hắn?" Vương Á Tiêu nghe vậy một lần nữa ngơ ngác ngẩn ngơ.

"Ta đoán chắc rằng Viên đại đầu chính là bị đại di thái thái này vốn được lão sủng ái nhất giết chết. Sau khi nàng giết Viên đại đầu rồi, nhất định là rất kinh hoảng, muốn tìm một biện pháp để giúp cho chính mình thoát tội. Vừa vặn đúng vào lúc đó, nàng nhờ tin tình báo, biết Tôn tiên sinh cùng Đoạn kỳ Thụy muốn bí mật gặp mặt tại Kim mỹ Lâu, vì vậy mới nghĩ sẽ làm cho Đồng Minh hội thành con dê tế thần. bởi vì lúc trước sự việc Viên đại đầu ám sát Tống tổng trưởng đã để cho cả nước được biết, nếu bây giờ giá họa cho Đồng Minh hội, sẽ không có ai hoài nghi. CHo nên nàng mới sắp xếp cho cục diện kia, cũng nhìn trúng ta, có lẽ là do thấy tay súng của ta thần kỳ, chính là con dê tế thần tốt nhất cho tội ám sát Viên đại đầu đó!" Vương Chí Đạo mỉm cười phân tích rõ ràng. Nơi cùng anh hùng thiên hạ uống trà đàm đạo:

"Như vậy thì tại sao nàng lại giết Viên đại đầu?" Vương Á Tiêu hỏi.

"Điều này thì thật sự là ta đoán không ra! Ta nghĩ hẳn là Trầm đại di thái thái đúng thật là đang vụng trộm với nhân tình, vừa lúc lại bị Viên đại đầu phát hiện ra. Trong lúc bất đắc dĩ mới giết viên đại đầu..."

"Ngươi nói bậy!" Trầm đại di thái thái nổi giận nói: "Vương Chí Đạo, người nào vụng trộm với nhân tình? Ta đây không có vô sỉ như trong tưởng tượng của ngươi!"

Vương Chí Đạo cười dài nói: "Trầm đại di thái thái chỉ bác bỏ điều ta nói ngươi vụng trộm nhân tình, còn đối với suy đoán lúc trước của ta lại khong nói một câu bác bỏ, nói như vậy, ta đã đoán được rồi. Ngươi bố

trí cục diện lớn như vậy để hãm hại ta, mục đích chính là làm cho ta thành dê béo tế thần? Ta đây nhưng thật ra rất là hiếu kỳ, Trầm đại di thái thái, rốt cuộc là tại sao ngươi lại giết chết nam nhân vốn là sủng ái ngươi nhất đó?"

Trầm đại di thái thái không nói được một lời, quay mặt đi chỗ khác, xem bộ dáng đã quyết ý khôgn muốn cùng Vuong Chí Đạo nói chuyện nữa.

Vương Chí Đạo thấy thế hừ lạnh một tiếng, lờ mờ nói: "Có những người chung quy lại thích sau khi ăn đủ đau khổ rồi, mới có thể thành thật giao tiếp. Không vấn đề gì. Ngươi hiện nay không cần nói gì cả, dù sao ta cũng đợi đến khi có thời gian sẽ chơi đùa vui vẻ với ngươi. Ta đây rất muốn xem một chút, xem một người phụ nữ thì có thể có được nhẫn nại đến mức nào?"

Trầm đại di thái thái nghe vậy quay đầu lại, nói: "Vương Chí Đạo, ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi có thời gian hay sao? Ngươi giết chết Viên đại đầu, lại vừa cướp ta mang đi, việc này rất nhanh sẽ lan truyền khắp toàn bộ Bắc Kinh, tất cả quân đội đều sẽ xuất động tìm các ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể tiêu dao được bao lâu?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Vậy ngươi nên khẩn cầu bọn họ có thể tìm được chúng ta sớm lên một chút đi, hoặc là ngươi có thể thể hiện được sức chịu đựng đó!"

Chiếc xe cua ngang quẹo dọc bảy tám lần, rất nhanh đã chạy tới Túy Dương Hiên.

Vương Chí Đạo xuống xe, đã thấy Ô Tâm Lan chạy ra đón hắn, lại nói với hắn: "Chí Đạo, Tôn tiên sinh cùng Ngũ sư huynh bọn họ đã tỉnh rồi!"

"Ừ!" Vương Chí Đạo gật đầu hỏi: "bọn họ không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, chỉ là con có chút đầu óc ngây ngất!" Ô Tâm Lan lại nói: "Được rồi, Đoạn kỳ Thụy kia cùng tham mưu của hắn cũng đã tỉnh, bây giờ còn đang làm ầm ĩ đòi phải rời khỏi nơi này ngay đó!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Đoạn Kỳ Thụy là quân cờ mấu chốt giúp chúng ta tránh được kiếp nạn này, rất có giá trị lợi dụng, như thế nào lại có thể thả cho bọn họ rời đi, ngăn cản bọn họ lại!"

Sau khi đem Trần đại di thái thái từ trên xe đưa xuống , Vương Chí Đạo giao phó Ô Tâm Lan, nói : "Ô sư tỷ, canh giữ nàng cho ta, nàng nếu có dũng khí chạy trốn, lập tức chặt đứt chân nàng ngay!"

Ô Tâm Lan sửng sốt, liếc mắt nhìn Trầm đại di thái thái một cái hỏi: "Chí Đạo, nàng là ai hả?"

"Một con hồ ly tinh giảo hoạt!" Vương Chí Đạo trả lời một câu, sau đó đi vào bên trong, mới vừa vào đến cửa, lại nghĩ đến một việc, liền dừng chân quay lại nói với Vương Á Tiêu : "Được rồi, Á Tiêu, nơi này chỉ sợ không an toàn nữa. Viên qua tử tận mắt thấy hôm qua ta đã xuất hiện ở chỗ này, nói không chừng hắn sẽ đến nơi đây tìm ngươi. Chúng ta tốt nhất là nên đổi lại một chỗ khác!"

Vương Á Tiêu gật đầu nói: "Việc này không thành vấn đề, chúng ta còn có một cứ điểm bí mật ở tại Bắc Kinh, so với nơi này càng an toàn hơn, ta lập tức sẽ an bài chúng ta đi đến chỗ ấy".

Vương Chí Đạo gật đầu, quay sang Ô Tâm Lan nói: "Ngươi trước hết canh giữ nữ nhân này, ta đi xem Tôn tiên sinh bọn họ một chút!"

Được tiểu nhị Tiểu Dương dẫn đường, Vương Chí Đạo đi tới một căn phòng ở trên lầu, vừa mới đẩy cửa ra, sáu cặp mắt đồng thời nhìn lại phía hắn. Trong đó bốn người đúng là Tôn tiên sinh, Trần Chân, Tôn Đại Chu cùng Lưu Bách Xuyên, hai người khác chắc hẳn là Đoạn Kỳ Thụy cùng tên tham mưu của hắn.

NHìn thấy Vương Chí Đạo, Tôn tiên sinh rất cao hứng nói: "Vương Chí Đạo, nhìn thấy ngươi thật là cao hứng, ngươi lại đã cứu ta một lần nữa!"

Tôn Đại Chu cười khổ nói: "Cám ơn ngươi, Vương Chí Đạo, chúng ta cũgn thật không ngờ, lại có người dám ở ngay trước mặt Đoạn Tổng lý lại phóng ra mê hương ở trong phòng, làm cho chúng ta đều bất tỉnh!"

Lưu Bách Xuyên phẫn nộ trừng mắt nhìn Đoạn Kỳ Thụy cùng tên tham mưu của hắn, hiển nhiên là lần này xảy chuyện bất ngờ làm hắn mất hết mặt mũi, liền đem cơn giận muốn trút lên người Đoạn Kỳ Thụy cùng tên tham mưu của hắn.

Đoạn Kỳ THụy rất gầy gò, thoạt nhìn đúng là tay trói gà không chặt, nhưng là ánh mắt cũgn rất ác liệt, đối với ánh mắt của Lưu Bách Xuyên trừng tới coi như không nhìn thấy, chỉ là trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo.

Tên tham mưu kia nhưng lại không nhịn được nói: "Lưu Bách Xuyên tiên sinh, ngươi trừng mắt nhìn chúng ta như vậy là có ý tứ gì? Chúng ta cũng là người bị hại đây!"

"Chỉ sợ chưa chắc là như thế!" Vương Chí Đạo đi đến, một cước đem tên tham mưu này đá ngã nhào xuống, sau đó hỏi: "Không phải là ngươi cố ý an bài Tôn tiên sinh cùng Đoạn tổng lý gặp mặt tại Kim Mỹ Lâu hay sao?"

Tên tham mưu có lẽ là không ngờ tới Vương Chí Đạo lại đá hắn, hơn nữa Vương Chí Đạo lại đá đúng vào bộ vị mấu chốt của hắn, đau đến nỗi hắn chỉ có thể rên rỉ, không thể nào nói năng đựoc gì cả.

Đoạn kỳ Thụy thấy thế, không khỏi cả giận nói: "Ngươi đang làm gì?"

"Vương Chí Đạo, có chuyện gì từ từ nói, không được vô lý!" Tôn tiên sinh cũng nhíu nhíu mày, khuyên can nói.

Vương Chí Đạo lờ mờ nhìn Đoạn Kỳ Thụy cùng Tôn tiên sinh nói: "Đoạn tổng lý, Tôn tiên sinh, người này trên thực tế là do Đại di thái thái của Viên đại đầu an bài nằm vùng ở bên người Đoạn tổng lý, cho nên các người gặp mặt tại Kim Mỹ Lâu, cũng xếp đặt làm hôn mê các người, chính là đại di thái thái Trầm thị của Viên đại đầu!"

120. Chương 119: Gốc Đậu Nấu Hạt Đậu (phần 1)

Tên tham mưu gọi là Trương Thành kia há hốc mồm miệng ra, đang muốn phản bác, lại nghe Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Muốn nói dối thì cân nhắc kỹ càng rồi hãy nói, nếu ta không có chứng cớ, tại sao lại chỉ trích ngươi như vậy!"

Trương Thành trợn trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, không tin hỏi: "Ngươi có cái chứng cớ gì ?"

"Ngươi có muốn thấy Trầm đại di thái thái hay không? Ta đã đem nàng mang đến đây rồi đó!"

Vương Chí Đạo nói xong, lập tức quay đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, trước vẻ ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm của mọi người, hắn đã cùng Ô Tâm Lan đem Trầm đại di thái thái dẫn vào trong phòng.

"Ngươi có nhận ra nữ nhân này chưa? Nàng đã thừa nhận với ta rồi, xếp đặt để cho Tôn tiên sinh cùng Đoạn tổng lý gặp mặt tại Kim Mỹ Lâu, cũng dùng mê hương để hôn mê bọn họ, chính là ngươi! Trầm đại di thái thái, ngươi có phải đã nói qua với ta như vậy hay không?"

Trầm đại di thái thái há mồm uốn lưỡi, nhưng là một điểm thanh âm cũng không phát ra được, xem bộ dáng như là đang rất cam chịu.

Trương Thành lập tức không khỏi vừa sợ vừa giận, chỉ vào Trầm đại di thái thái quát lên, nói: "Trầm đại di thái thái, ngươi sao có thể bán đứng ta! Đây rõ ràng là chủ ý của ngươi, ta chỉ là theo ngươi phụng mệnh hành sự mà thôi. Ngươi sao lại có thể đem hết mọi sự tình đều đổ lên trên đầu ta như thế?"

Lời nói vừa ra, Đoạn Kỳ Thuỵ cùng đám người Tôn tiên sinh ánh mắt cũng đều không tự chủ được mà chăm chú nhìn vào mặt Trương Thành, còn Trầm đại di thái thái thì tức giận trừng mắt nhìn Trương Thành một cái, giương cái miệng nhỏ nhắn muốn nói gì đó, nhưng hết lần này tới lần khác một chút thanh âm cũng không phát ra được, cuối cùng đành phải nhắm nghiền đôi mắt đẹp lại.

Vương Chí Đạo mỉm cười, quay sang Trầm đại di thái thái nói: "Trầm đại di thái thái, rất xin lỗi, ngươi ít nhất còn phải hơn một tiếng đồng hồ nữa mới có thể phát ra được thanh âm, trong khoảng thời gian này trước hết hãy nhẫn nại một chút đi hả! Ô sư tỷ, đưa nàng đi ra ngoài, cẩn thận xem trọng nàng!"

Đợi được đến sau khi Ô Tâm Lan dẫn Trầm đại di thái thái rời khỏi phòng, Trương Thành mới tỉnh ngộ lại được, cả giận nói với Vương Chí Đạo: "Nguyên lai là ngươi đã tính kế ta, Trầm đại di thái thái căn bản là không thể nào lại chịu thừa nhận việc đó, là ngươi đã làm nàng tạm thời bị câm!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Chẳng lẽ ngươi bây giờ còn có thể không thừa nhận bản thân mình chính là nội gian hay sao?"

Trương Thành chứng kiến Đoạn Kỳ Thuỵ đang lạnh lùng nhìn hắn, miệng lưỡi cứng đờ. Một câu nói xạo cũng không thể nói ra được.

Lưu Bách Xuyên giận dữ, tiến lên một cước đem Trương Thành đá bay lên, bay thẳng lên đến đập vào trần nhà mới nặng nề rơi xuống, chỉ thiếu một chút nữa là tắt thở.

Vương Chí Đạo thấy thế vội nói: "Bách Xuyên tiền bối, trước hết đừng giết hắn vội, người này còn có chút giá trị lợi dụng!"

Tôn tiên sinh ngăn trở Lưu Bách Xuyên còn đang phẫn nộ, hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, rốt cuộc thế này là thế nào đây? Đại di thái thái Trầm thị của Viên đại đầu tại sao lại đang ở trong tay ngươi thế?"

Vương Chí Đạo nói với bọn họ: "Nói ra còn rất dài. Ta sẽ kể lại rõ ràng chi tiết để giải thích với các người một lần, nhưng không phải là bây giờ. Ta muốn các người lập tức theo chúng ta rời đi khỏi nơi này đã, nơi này có thể đã không còn an toàn nữa rồi, ta trước hết sẽ đưa các người đi đến một nơi an toàn hơn."

Có tiếng đập cửa nhẹ nhàng, đã thấy Vương Á Tiêu đi vào, đối với Tôn tiên sinh cùng đám người Đoạn Kỳ Thuỵ coi như là không nhìn thấy, chỉ là nói với Vương Chí Đạo: "Ân công, bây giờ quân đội ở Bắc Kinh đã toàn bộ xuất động, đang tìm tòi chúng ta khắp nơi trong thành. Nhưng mà ta đã an bài rất tốt, có thể thần không biết, quỷ không hay, dẫn các ngươi đi đến cứ điểm an toàn kia của chúng ta. Bây giờ chúng ta mau lên đường thôi!"

Vương Chí Đạo gật đầu, quay sang Tôn tiên sinh cùng Đoạn Kỳ Thuỵ nói: "Tôn tiên sinh, Đoạn tổng lý, chúng ta đi thôi!"

Tôn tiên sinh cùng đám người Trần Chân tự nhiên là rất tin tưởng theo lời Vương Chí Đạo. Nhưng là Đoạn Kỳ Thuỵ lại cự tuyệt, nói: "Tại sao ta lại phải cùng đi với các ngươi? Ta là Tổng lý Quốc vụ viện, chỉ cần ta đi ra ngoài, thì lập tức sẽ có người đến hộ tống ta trở lại Quốc vụ phủ, kẻ nào lại dám động vào ta đây?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Đoạn tổng lý, bên ngoài kia đám quân binh đang tìm tòi chúng ta không thể là người của ngươi. Chuyện tình ngươi theo Tôn tiên sinh bí mật gặp gỡ, cha con họ Viên hẳn là đã biết, nếu như ngươi cứ như vậy đi ra ngoài, ta cam đoan bọn họ sẽ giết ngươi, sau đó đổ oan lên trên đầu chúng ta.

Nếu như mà ngươi đi theo chúng ta, chúng ta cam đoan sẽ đem ngươi an toàn đưa về đến tận phủ của ngươi. Đoạn tổng lý, muốn lựa chọn như thế nào, chính ngươi quyết định đi, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi! Chỉ có điều là ngươi nhanh lên một chút, chúng ta không có nhiều thời gian đâu!"

Đoạn Kỳ Thuỵ miệng lưỡi mấp máy, nhưng không có nói ra một câu nào, hiển nhiên là đang còn do dự.

Tôn tiên sinh thấy thế, khuyên hắn nói: "Lão Đoạn, nghe ta một lời, Viên đại đầu nếu đã an bài một gã Trương Thành gian tế này ở bên cạnh ngươi, như vậy chứng tỏ hắn đã không tín nhiệm ngươi nữa rồi. Ta bây giờ cùng Viên đại đầu xu thế đã như nước với lửa, chuyện tình ngươi cùng ta bí mật gặp gỡ đã bại lộ, lấy cá tính của Viên đại đầu, nhất định đã khởi sát tâm đối với ngươi, ngươi cứ như vậy mà đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm đó. Cho dù ngươi không tin Vương Chí Đạo, cũng nên tin tưởng lão Tôn ta đây! Ta cam đoan với ngươi, chúng ta nhất định sẽ đem ngươi an toàn đưa về đến phủ của ngươi hoặc là Quốc vụ phủ, như vậy Viên đại đầu sẽ không thể tính kế ngươi được, ngươi thấy như thế nào?"

Đoạn Kỳ Thuỵ nhìn chăm chú Tôn tiên sinh cùng Vương Chí Đạo một lúc, rốt cục gật đầu nói: "Được rồi, ta và các ngươi cùng nhau đi!"

Vương Chí Đạo nghe vậy, xoay người đi ra khỏi cửa nói: "Như vậy chúng ta bây giờ đi luôn thôi!"

Vương Á Tiêu tiến lại gần, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Ân công, ngài đã cho Ô cô nương canh giữ Trầm đại di thái thái, như vậy Chu Điệp tiểu thư làm sao bây giờ? Nàng vẫn còn đang mê man ở trong này, có nên mang nàng cùng đi hay không?"

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, phân phó nói: "Như vậy đi, để cho Ôsư tỷ mang theo Chu Điệp, Trầm đại di thái thái giao cho ta tự mình trông coi."

Vương Á Tiêu gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt, ta lập tức đi thông tri cho Ô cô nương."

Người của Thiết Huyết trừ gian đoàn ở Bắc Kinh dường như đã ẩn nấp trà trộn được rất lâu, cơ hồ cùng nội ngoại trong ngoài thành Bắc Kinh đều có chút quan hệ tốt, năng lực làm việc rất mạnh, dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm, rất nhanh đã đi tới được cứ điểm ẩn nấp theo như lời của Vương Á Tiêu. Nơi này hóa ra lại là một giáo đường Cơ Đốc Giáo được một cha xứ người Anh quốc tên là Bố Lỗ Nặc (Bruno) mở ra ở Bắc Kinh. Thiết Huyết trừ gian đoàn cũng không biết đã dùng biện pháp gì mà đã trà trộn vào được, trong đó có không ít người còn trở thành giáo đồ của giáo đường Cơ Đốc Giáo này, làm cho giáo đường này cuối cùng biến thành một trong những cứ điểm ẩn nấp bí mật của bọn họ. Bởi vì cha xứ Bố Lỗ Nặc khai mở giáo đường này là một nhân vật rất trọng yếu trong giáo hội của người Anh quốc, nên Viên đại đầu cũng không dám dễ dàng đắc tội, quân đội lại càng không dám tùy tiện xông vào lục soát, cho nên nơi này lại trở thành địa điểm an toàn nhất.

Người phụ trách của Thiết Huyết trừ gian đoàn ở tại giáo đường này tên là Kim Sở Vọng, bởi vì hắn đối với Thánh Kinh cùng những bài giảng của Giáo chủ nghiên cứu rất sâu, bình thường thuyết giảng đạo lý cũng rất tinh thông, cho nên đã trở thành trợ thủ đắc lực của cha cố Bố Lỗ Nặc, bình thường những khi cha cố Bỗ Lỗ Nặc không có ở đây, giáo đường là do hắn phụ trách. Mà đêm hôm trước, vừa vặn cha cố Bố Lỗ Nặc có việc đi ra ngoài, giáo đường do Kim Sở Vọng tạm quản lý, cho nên mới có thể an bài cho đám người Vương Chí Đạo ẩn trốn ở chỗ này.

Sau khi phân phó cho Ô Tâm Lan tiếp tục chiếu cố cho Chu Điệp, lại để cho Vương Á Tiêu đem Trầm đại di thái thái cùng Trương Thành đi giam giữ lại, Vương Chí Đạo mới quay sang đám người Tôn tiên sinh, Đoạn Kỳ Thuỵ cùng Trần Chân vẻ mặt vẫn rất nghi hoặc, nói: "Các ngươi hẳn là đang cảm thấy kỳ quái rằng tại sao Đại di thái thái của Viên đại đầu lại rơi vào trong tay của ta có phải không?"

Tôn tiên sinh nhưng lại nói: "Ta rất hiếu kỳ lại chính là người trợ giúp chúng ta kia là ai, bọn họ tại sao lại nghe lời ngươi nói, lại gọi ngươi là ân công?"

"Bọn họ nguyên lai là người trong một cái bang hội, chỉ có điều là bây giờ bọn họ đã gia nhập Đồng Minh hội. Coi như là đồng sự của chúng ta rồi. Bởi vì ta từng đã cứu mạng đầu lĩnh của bọn họ, cho nên bọn họ mới nguyện ý giúp chúng ta!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

"Bọn họ cũng là huynh đệ Đồng Minh hội? Tại sao một người ta cũng không nhận ra?" Tôn Đại Chu kỳ quái hỏi.

Không chỉ là Tôn Đại Chu, Lưu Bách Xuyên cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

"Bởi vì bọn họ là người bên phía Hoàng tiên sinh kia!"

"Nguyên lai là như vậy, Hoàng tiên sinh thế mà lại gạt chúng ta, ở tại Bắc Kinh lại còn an bài một nhóm người khác?"

Tôn Đại Chu cùng Lưu Bách Xuyên đều lộ vẻ mặt bất mãn.

Lại nghe Đoạn Kỳ Thuỵ mở miệng nói: "Vương Chí Đạo, mặc kệ ngươi là bởi vì cái nguyên nhân gì mà bắt Trầm đại di thái thái, ta khuyên ngươi tốt nhất thả cho nàng trở về đi. Trầm thị chính là đại thiếp được Viên đại đầu sủng ái nhất, ngươi bắt nàng đi, hắn không đem cả thành Bắc Kinh đào bới lật tung lên, đem ngươi bầm thây vạn đoạn mới là lạ!"

"Cái đó thì không ngại!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Viên đại đầu đã chết rồi!"

Lời này vừa ra, Đoạn Kỳ Thuỵ, Tôn tiên sinh cùng đám người Trần Chân mọi người đều thất kinh.

Tôn tiên sinh vội vàng hỏi: "Vương Chí Đạo, đây là cái chuyện gì đây? Chẳng lẽ ngươi nghe theo an bài của Hoàng tiên sinh, đến ám sát Viên đại đầu rồi?"

Vương Chí Đạo nghe vậy có chút ngạc nhiên nói: "Nguyên lai Tôn tiên sinh sớm đã biết chuyện Hoàng tiên sinh tìm ta để ám sát Viên đại đầu? Chỉ có điều là ông đã đoán sai rồi, Viên đại đầu cũng không phải do ta giết, mà là bị Đại di thái thái vốn được hắn sủng ái nhất giết!"

"Cái gì!" Lời này khiến cho đám người Đoạn Kỳ Thuỵ cùng Tôn tiên sinh vẻ mặt kinh ngạc.

Đoạn Kỳ Thuỵ cười to nói: "Vương Chí Đạo, ngươi đang vui đùa gì đây. Trầm thị như thế nào lại có thể giết Viên đại đầu? Nàng chính là nữ nhân được Viên đại đầu sủng ái nhất đó. Giết Viên đại đầu đối với nàng có chỗ tốt gì?"

"Chuyện này ta cũng còn chưa suy nghĩ phân tích cẩn thận ra được. Chỉ có điều là phân tích sơ bộ ngay theo tình huống xảy ra lúc đó, cái chết của Viên đại đầu cùng Trầm đại di thái thái có liên quan chính là không hề nghi ngờ."

121. Chương 119: Gốc Đậu Nấu Hạt Đậu (phần 2)

Chỉ có điều là khi ta tới Phượng Nghi Các rồi, nhận thấy lệnh bài thông hành Tử phu nhân cho ta thật sự rất có hiệu lực, liền suy nghĩ rằng dù sao Hoàng tiên sinh cũng nhờ ta ám sát Viên đại đầu, không bằng thừa dịp cơ hội này hoàn thành việc đó. Cho nên mới xông vào trong phòng ngủ của Trầm đại di thái thái. Nào có nghĩ đến, khi ta đi vào chỉ thấy thi thể của Viên đại đầu, sau đó Tử phu nhân kia nhảy vọt vào lớn tiếng la thét chói tai, nói ta giết lão gia của nàng, ta mới biết được một Tử phu nhân này chính là Trầm đại di thái thái, ta bị nàng tính kế! Vì vậy ta liền quyết định thật nhanh, bắt cóc Trầm đại di thái thái làm con tin, trốn thoát đi."

Đoạn Kỳ Thuỵ, Tôn tiên sinh cùng đám người Trần Chân nghe vậy cũng không tự chủ được cùng sợ run.

Tôn Đại Chu cau mày nói: "Nếu đã là như thế, cái chết của Viên đại đầu thật sự có liên quan đến đại di thái thái Trầm thị của hắn. Nhưng là chỗ này lại không thông hả. Trầm thị có cái lý do gì để giết chết Viên đại đầu đây? Viên đại đầu vừa chết, nàng cũng sẽ mất hết lợi thế, đây chính là chuyện không có lấy nửa điểm tốt đẹp hả!"

Lưu Bách Xuyên lạnh lùng nói: "Nhất định là một nữ nhân này không chịu giữ đạo thờ chồng, cùng người khác tư thông, lại để cho Viên đại đầu phát hiện ra được, tại trong lúc giằng co đã không cẩn thận mà giết chết Viên đại đầu, nên mới xếp đặt chúng ta, giá họa cho Vương Chí Đạo."

Vương Chí Đạo cười nói: "Đây cũng là một trong những phỏng đoán của ta, chỉ có điều là ta cảm giác được chuyện tình thực sự không đơn giản như vậy!"

Đoạn Kỳ Thụy quyết đoán nói: "Đó là một chuyện không thể nào có khả năng, các ngươi đều không có hiểu rõ được một nữ nhân Trầm thị này. Nàng mặc dù xuất thân là danh kỹ, nhưng là nữ nhân này từ sau khi đi theo Viên đại đầu, đã rất coi trọng danh tiết của mình, tuyệt đối sẽ không vì dục vọng mà tư thông với người khác. Huống chi nàng rất được Viên đại đầu sủng ái, địa vị đã tương đương với 'Chánh thê' của Viên đại đầu. Viên đại đầu trong một tuần cơ hồ đều có đến ba đêm nghỉ lại ở chỗ của nàng ấy, còn những thời gian khác, ngoại trừ những lúc nàng phải lấy thân phận 'Chánh thê' cùng ra tiếp đãi khách nhân của Viên đại đầu đến thăm hỏi, thì cũng là bận rộn quản lý mọi việc to nhỏ trong Viên phủ, như thế thì làm gì còn cơ hội để ở sau lưng Viên đại đầu cùng người khác tư thông? Không nói giấu gì các ngươi, ta cũng đã từng phái người đi điều tra qua về Trầm thị này, sự thật đã chứng minh, Trầm thị này đúng là một nữ nhân rất giữ mình trong sạch, cũng không hề làm ra bất kỳ sự tình thiếu nghiêm túc nào."

Vương Chí Đạo liếc mắt nhìn lại Đoạn Kỳ Thuỵ một cái, thầm nghĩ: ngươi phái người đi điều tra Trầm đại di thái thái, nhất định là muốn tìm ra những chuyện tình không thể để lộ cho ai biết của Trầm đại di thái thái, mượn những chuyên đó để uy hiếp nàng hay sao? Nhìn không ra đến ngươi là một "Sáu không tổng lý" cũng là một tên âm hiểm xảo trá hả!

Trần Chân lên tiếng nói: "Chúng ta cần gì phải lao lực đoán mò làm gì? Dù sao Trầm đại di thái thái kia đã bị Vương sư đệ bắt rồi, chúng ta trực tiếp hỏi nàng có làm hay không là được!"

"Không sai!" Chỉ nghe Lưu Bách Xuyên nói với Vương Chí Đạo: "Đem nữ nhân kia giao cho ta đi, ta tự mình đến tra hỏi nàng, ta không tin rằng nữ nhân kia dưới sự tra hỏi của ta mà lại không chịu tiết lộ chân tướng!"

Vương Chí Đạo thần sắc cổ quái liếc mắt nhìn Lưu Bách Xuyên một cái, lắc đầu nói: "Làm cho Trầm đại di thái thái nói ra chân tướng là rất dễ dàng, chỉ có điều trước mắt việc này không phải là trọng yếu nhất. Viên đại đầu đã chết rồi, mặc kệ hắn là chết vì cái gì đi nữa, nhưng sẽ kéo theo hậu quả nhất định là rất

nghiêm trọng. Cục diện trước mắt của Trung Quốc sẽ bởi vì cái chết của Viên đại đầu mà xảy ra đại loạn, nói không chừng còn có thể bộc phát ra nội chiến. Cho nên ta cho rằng trước mắt chuyện trọng yếu nhất là, ổn định cục diện náo loạn do cái chết của Viên đại đầu gây ra. Tôn tiên sinh, Đoạn tổng lý, các người thấy thế nào?"

Tôn tiên sinh cùng Đoạn Kỳ Thụy liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi Đoạn Kỳ Thụy mở miệng nói trước: "Không sai, Viên đại đầu đã chết, Lê Hồng Nguyên là Phó tổng thống có thể sẽ tiếp nhận lấy vị trí của Viên đại đầu. Nhưng có điều là Lê Hồng Nguyên này mặc dù là Phó tổng thống, trong tay lại không có binh quyền, những người cầm trọng binh sẽ nhất định không chịu phục hắn, nói không chừng đều sẽ gây ra chuyện, đều tự phong vương. Như vậy mà nói, Trung Quốc vốn thật vất vả mới thống nhất được sẽ nhất định lại chia năm xẻ bảy mất thôi. Ta phải trở lại Quốc vụ phủ để chủ trì đại cục, ngăn cản việc này phát sinh. Tôn tiên sinh, ngươi mau để cho người của ngươi hô tống ta về Quốc vụ phủ!"

Tôn tiên sinh còn chưa có trả lời, Vương Chí Đạo đã ngắt lời nói: "Đoạn tổng lý, muốn chúng ta hộ tống ngươi về Quốc vụ phủ không thành vấn đề, chỉ có điều ngươi phải an bài cho Tôn tiên sinh cùng mấy người chúng ta an toàn rời đi khỏi Bắc Kinh. Ta biết lấy thực lực của ngươi tại Bắc Kinh, làm chuyện này là rất dễ dàng, đúng không?"

Đoạn Kỳ Thuỵ cau mày nhìn Vương Chí Đạo, hỏi: "Ngươi đây là xem như đang uy hiếp ta hay sao?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Đoạn tổng lý tại sao lại nghĩ như vậy? Chúng ta hôm nay xem như người cùng hội cùng thuyền rồi. Mời ngươi giúp đỡ một chút lại không được hay sao? Hơn nữa, ta chính là đem ngươi từ trong tay Trầm đại di thái thái cứu ra, lại còn thay ngươi giải quyết giúp cho ngươi một tên nội gian, ngươi xem có nên hoàn lại cho ta một cái nhân tình này hay không đây?"

Đoạn Kỳ Thụy nhìn chăm chú vào Vương Chí Đạo một lại lâu mới quay sang Tôn tiên sinh cảm thán nói: "Tôn tiên sinh, thật là hâm mộ, trong đám thủ hạ của ngươi lại có một nhân tài như vậy hả! Được rồi, ta sẽ giúp các ngươi rời đi khỏi Bắc Kinh, chỉ có điều là sau khi rời khỏi Bắc Kinh các ngươi phải tự lo lắng cho bản thân mình thôi!"

Trầm đại di thái thái bị nhốt một mình tại một gian phòng nhỏ. Bởi vì lo lắng nàng sẽ chạy trốn hoặc là hô to kêu lớn gây chú ý cho người khác, nên Vương Á Tiêu đã phân phó thủ hạ đem tay chân nàng trói lại, còn bịt chặt cả miệng nàng.

Lúc Vương Chí Đạo cùng Vương Á Tiêu đi vào, Trầm đại di thái thái đang liều mạng giãy dụa vặn vẹo thân thể, muốn thoát ra khỏi đám dây trói ở trên người, đáng tiếc là những dây trói này không biết là do ai đã trói nàng, không nói đến sợi dây trói rất bền chắc, hơn nữa cách trói lại rất có kỹ xảo, mặc cho Trầm đại di thái thái giãy dụa thân thể như thế nào đi nữa, dây trói cũng không có lấy một điểm lơi lỏng ra, ngược lại càng ngày càng siết chặt, làm cho Trầm đại di thái thái cảm thấy hô hấp càng khó khăn, bộ ngực cao cao đầy đặn nổi căng lên, hơn nữa bởi vì giãy dụa làm vạt áo xường xám xốc lên khiến cho bên dưới lộ ra một đôi đùi đẹp trắng như tuyết lại thon tròn, thoạt nhìn đã thấy có một loại hấp lực khêu gợi khác thường, khiến cho Vương Chí Đạo cùng Vương Á Tiêu đều không tự chủ được mà cảm thấy tim đập gấp miệng khô ran!

Vương Chí Đạo đem lấy cái khăn lông đang bị nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của Trầm đại di thái thái ra, nhìn vào đôi mắt đẹp của Trầm đại di thái thái đang giận dữ trừng trừng nhìn hắn, cười nói: "Trầm đại di thái thái, ta tới là để nói nói cho ngươi biết, chúng ta ý định phải rời khỏi Bắc Kinh, đi về Thượng Hải đây. Ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi là ý định theo ta cùng đi Thượng Hải, hay là ý định ở lại Bắc Kinh đây?"

Trầm đại di thái thái nổi giận nói: "Có quỷ mới muốn theo ngươi đi Thượng Hải, Vương Chí Đạo, ngươi thả ta ra, nếu không ta nhất định sẽ làm cho ngươi mất mặt!"

Vương Chí Đạo nghe vậy kinh ngạc, đánh giá khắp trên dưới Trầm đại di thái thái một lần, kỳ quái hỏi: "Ta đây muốn nhìn một chút, cái bộ dạng này của ngươi thì làm như thế nào cho ta mất mặt đây, chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy sắc dụ ta hay sao?"

Trầm đại di thái thái bị tức giận đến nỗi mặt ngọc đỏ bừng, không nhịn được mắng: "Vương Chí Đạo, ngươi thật là vô sỉ!"

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Trầm đại di thái thái, ta không nghĩ sẽ phí miệng lưỡi với ngươi nữa. Ta hỏi lại ngươi một câu, ngươi là ý định ở lại Bắc Kinh hay là theo ta đi Thượng Hải?"

"Nói nhảm, ta đương nhiên muốn ở lại Bắc Kinh này, chỉ có điều là ngươi sẽ chịu thả ta hay sao?" Trầm đại di thái thái hỏi lại.

"Như vậy còn phải muốn xem ngươi có chịu hợp tác hay không đây?" Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ngươi hiện nay đối với ta không có bao tuổi rồi nhiêu giá trị lợi dụng, chỉ cần ngươi nói cho ta biết chân tướng sự việc, ta sẽ thả ngươi về. Nếu không chịu nói, ta sẽ đem ngươi đưa đi Thượng Hải, tìm một nơi mà cả ngày không thể thấy ánh mặt trời đem ngươi nhốt vào đó, cho ngươi một mình cô độc ở đó chờ chết. Ta nói được thì làm được, Trầm đại di thái thái, ngươi tốt nhất là không nên hoài nghi quyết tâm của ta !"

Trầm đại di thái thái nghe vậy rùng mình một cái, mồm miệng có chút mấp máy, nhưng lại không nói gì.

Vương Chí Đạo thấy thế, lập tức xoay người nói với Vương Á Tiêu: "Chúng ta đi thôi, đem nàng nhốt vào trong một cái rương to để mang đi!"

"Chờ một chút!" Thấy Vương Chí Đạo cùng Vương Á Tiêu đang định đi ra ngoài, Trầm đại di thái thái trong lòng quýnh lên, vội vàng kêu lên: "Vương Chí Đạo, ngươi rốt cuộc nghĩ muốn biết cái gì đây?"

Vương Chí Đạo quay đầu lại, hỏi: "Ngươi tại sao muốn giết Viên đại đầu? Lại còn tại sao muốn tính kế với ta?"

Trầm đại di thái thái thế nhưng lại cúi đầu khóc rống lên: "Ai nói là ta giết hắn, hắn đối với ta tốt như vậy, ta cũng rất là đau đớn đây, ta tại sao lại muốn giết hắn hả? Về phần tính kế với ngươi, cũng không phải là do ta muốn làm, chỉ là ta bị người khác uy hiếp!"

Vương Chí Đạo cùng Vương Á Tiêu nghe vậy không khỏi đơ mặt nhìn nhau.

Vương Chí Đạo đi tới trước mặt Trầm đại di thái thái, cúi đầu xuống hỏi nàng: "Có phải Viên qua tử uy hiếp ngươi làm như vậy hay không?"

Trầm đại di thái thái vẻ mặt ngạc nhiên ngẩng đầu lên, bật thốt lên hỏi: "Ngươi tại sao lại biết được?"

Lời vừa ra khỏi miệng đã kịp biết là không đúng, đáng tiếc là đã không kịp đổi giọng nữa rồi.

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Nguyên lai là như vậy, Viên đại đầu chính là bị con trai của lão giết chết hay sao. Thế này đúng thật là làm cho ta không ngờ được. Chỉ có điều là ta rất kỳ quái, Trầm đại di thái thái, Viên qua tử dùng biện pháp gì để uy hiếp ngươi, bắt ngươi cam tâm tình nguyện chịu khống chế của hắn, tính kế đến hãm hại ta?"

Trầm đại di thái thái cúi đầu nói: "Bởi vì hắn đã bắt đi Khắc Văn, nói rằng nếu ta không chịu làm theo lời hắn nói, hắn sẽ giết Khắc Văn. Ta hiểu rõ hắn, hắn chính là dạng người đã nói là sẽ làm bằng được!"

"Khắc Văn?" Vương Chí Đạo kinh ngạc một chút, trong khoảng thời gian ngắn nhớ không nổi ra một Khắc Văn này là ai.

Vương Á Tiêu thấy thế, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Viên Khắc Văn chính là con thứ hai của Viên đại đầu, nghe nói là do Tam di thái thái của Viên đại đầu sinh ra, từ nhỏ đã được cho Trầm đại di thái thái để làm con của nàng. Đồn đại rằng Trầm đại di thái thái thương yêu hắn dị thường, so với con ruột còn muốn hơn, ngay cả mẹ đẻ của Viên Khắc Văn so ra cũng không bằng được!"

Nguyên lai là hắn, Vương Chí Đạo rốt cục nhớ lại được một gã phi thường nổi danh trong lịch sử Dân quốc này, chính là kiêu xa hoa hoa công tử "Viên Nhị công tử", truyền thuyết hắn tài hoa không dưới Tào Thực thời Tam quốc, phong lưu còn là vượt xa cả Minh triều phong lưu tài tử Đường Bá Hổ; ăn, hát, chơi gái, đánh cuộc, hút sách mọi thứ đều chơi hết, thư pháp, làm thơ, điền từ, viết văn chương, dẫn trò mọi ngón đều tinh thông, cá tính rộng rãi tùy hứng lại rất kiêu căng.

Đồn đại rằng Viên Nhị công tử từ nhỏ đã thông minh hơn người, rất có bản lĩnh "nhìn qua là nhớ", cho nên mặc dù là không chịu học hành, nhưng lại tài hoa xuất chúng, hơn nữa con người lại lớn lên rất tuấn mỹ, rất được Viên đại đầu thiên vị, Trầm đại di thái thái thậm chí coi hắn như tâm can bảo bối, nghe nói dù hắn đưa ra bất cứ yêu cầu gì đều đáp ứng hết. Viên đại đầu thậm chí còn có một lần muốn lập hắn làm "Thái

tử" thay thế vị trí của Viên đại công tử. Cho nên hiển nhiên là bị Viên Đại công tử đố kỵ, trong lòng hắn đã ghi hận với cả Viên đại đầu và em trai hắn. Như thế việc Viên Đại công tử muốn giết Viên Nhị công tử cũng không phải là không có khả năng, dù sao trong lịch sử những đại gia đình thuộc loại "đế vương" như nhà họ Viên này, việc vì tranh thủ tình cảm mà huynh đệ tương tàn là chuyện rất thường thấy. Chỉ có điều là Viên Đại công tử có dũng khí giết cha hắn, việc này trong lịch sử không có ghi lại, cho nên Vương Chí Đạo mới nghĩ mãi không ra.

Trên thực tế, từ sau khi biết Viên đại đầu đã chết đi, Vương Chí Đạo đã rõ ràng rằng lịch sử đã mất đi khống chế, không còn phát triển theo những đoạn lịch sử hắn từng hiểu rõ nữa rồi.

Thở dài một hơi, Vương Chí Đạo có chút nửa ngờ nửa tin hỏi lại Trầm đại di thái thái: "Sự việc này rốt cuộc là phát sinh như thế nào, ngươi đem tất cả mau nói lại cho ta một lần."

Chú thích:

(1) - Gốc đậu nấu hạt đậu: sự tích hai con của Tào Tháo tranh nhau, Tào Phi muốn giết em mình là Tào Thực, bèn ra lệnh cho Thực đi bảy bước phải làm xong một bài thơ, nếu không sẽ giết. Thực làm bài thơ bốn câu : "Gốc đậu nấu hạt đậu, hạt đậu trong nồi khóc, vốn sinh cùng một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau", Phi nghe xong xấu hổ mà tha Thực. Ý tích này là nói đến chuyện huynh đệ tương tàn.

122. Chương 120: "kiếm Tiên" Lý Cảnh Lâm (1 + 2)

Hóa ra là Viên Đại công tử kia, chẳng những là một người dã tâm bừng bừng, tâm tính ghen ghét rất nặng, hơn nữa hắn còn có một loại dục vọng biến thái đối với những nữ nhân lớn tuổi hơn mình.

Hắn một mặt ghen ghét đệ đệ Viên Khắc Văn của chính mình, đố kỵ rằng Viên Khắc Văn được Trầm đại di thái thái thương yêu, nhưng mặt khác lại có một loại dục vọng dị dạng đối với Trầm đại di thái thái, rất muốn chiếm đoạt được một bà dì ghẻ thành thục xinh đẹp này. Loại ý nghĩ dị dạng này cuối cùng cũng khiến cho Viên Đại công tử bất chấp tất cả mà làm ra một hành động mạo hiểm.

Vào buổi tối ngày hôm đó, Viên Đại công tử biết phụ thân hắn muốn một mình đi tiếp một vị khách nhân, không thể đi đến chỗ Trầm đại di thái thái, vì vậy hắn lập tức mua chuộc được Phượng Nghi Các Triệu hộ vệ trưởng, đuổi hết các hộ vệ đang bảo vệ Trầm đại di thái thái đi chỗ khác, chuồn được vào trong Phượng Nghi Các, xông vào trong khuê phòng của Trầm đại di thái thái, lại dùng mê hương để làm Trầm đại di thái thái hôn mê đi, muốn chiếm đoạt nàng. Đáng tiếc rằng Viên Đại công tử của chúng ta vận khí thật sự là quá kém, người khách nhân đêm đó đã hẹn đi gặp mặt cùng Viên đại đầu lại bất ngờ có việc bận không thể đến được, nên Viên đại đầu lại sớm quay về Phượng Nghi Các.

Vốn là bên người Viên Đại công tử lúc nào cũng vẫn có sáu tên vệ sĩ âm thầm đi theo hắn, sáu tên vệ sĩ này trung thành tận tâm, đối với hắn tuyệt đối là bảo sao nghe vậy, cho dù hắn đến Phượng Nghi Các để gây mê rồi gian dâm Trầm đại di thái thái cũng mang theo, để cho bọn họ canh giữ ở Phượng Nghi Các, vạn nhất có việc phát sinh sẽ thông tri cho hắn. Chỉ có điều là Viên Đại công tử cũng không có thói quen để cho người khác nhìn trộm hắn chơi đùa phụ nữ như thế nào, cho nên sáu người vệ sĩ này phải đứng cách khuê phòng Trầm đại di thái thái khá xa. Mà lúc Viên đại đầu quay về Phượng Nghi Các, lại nhất thời cao hứng, nghĩ muốn gây cho Trầm đại di thái thái một chút kinh hỉ. Vì vậy lão mới bày đặt đường chính không đi, cũng không để đám vệ sĩ của mình đi theo, một mình lão lén lén lút lút đi vòng vèo theo lối nhỏ phía sau Phượng Nghi Các đến được khuê phòng của Trầm đại di thái thái, kết quả là giấu diếm được hết sáu tên vệ sĩ của Viên Đại công tử.

Khi Viên đại đầu vừa chui qua cửa sổ tiến vào trong khuê phòng của Trầm đại di thái thái, vừa lúc chứng kiến được Viên Đại công tử đã lột sạch áo quần của Trầm đại di thái thái, đang muốn vác thương lên ngựa!

Viên đại đầu nằm mơ cũng thật không ngờ được tên nghịch tử hỗn đản này thế mà dám động đến nữ nhân của lão, lập tức đột nhiên nổi khùng, rút súng lục ra định bắn chết Viên qua tử.

Viên Đại công tử cũng là nằm mơ cũng thật không ngờ được rằng phụ thân của mình lại từ cửa sổ mà bò vào, trong lúc lòng dạ quýnh lên, vội vàng nhào tới đoạt súng lục của Viên đại đầu, kết quả là trong lúc giằng co lỡ tay cướp cò súng đem phụ thân của mình bắn chết luôn.

Tiếng súng đem Trầm đại di thái thái đang hôn mê bừng tỉnh lại, chứng kiến được tình huống trong phòng, bất chấp chính mình thân thể còn đang trần truồng, đã lớn tiếng kêu hét ầm lên.

Viên Đại công tử mặc dù đang cảm thấy tâm hoảng ý loạn bởi vì chính mình trong lúc vô ý mà giết phụ thân, chỉ có điều là hắn dù sao cũng là một người vừa tỉnh táo lại vừa đủ máu lạnh, bị tiếng thét chói tai của Trầm đại di thái thái kinh tỉnh lại, liền lập tức ý thức được chính mình phải nghĩ ra biện pháp giấu diếm việc này, nếu không thì chính mình sẽ xong đời.

Tiếng súng cũng khiến cho bọn vệ sĩ của Viên Đại công tử cùng Viên đại đầu đều kinh động, bất quá cũng chỉ có đám vệ sĩ của Viên đại đầu vây lại quanh phòng ngủ, mà sáu người vệ sĩ của Viên Đại công tử rất cơ trí tiếp tục ẩn dấu không có hiện thân. Vệ sĩ của Viên đại đầu đương nhiên không dám trực tiếp xông vào khuê phòng của Trầm đại di thái thái, chỉ là đứng ở ngoài cửa gọi Viên đại đầu cùng Trầm đại di thái thái, hỏi xem bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả bọn họ chứng kiến Trầm đại di thái thái trên mình chỉ khoác hờ manh áo ngủ, thân thể che đậy nửa kín nửa hở, đẩy cửa sổ ra nói với bọn họ là không có việc gì, nói chỉ là cùng Viên đại đầu chơi đùa, lại không cẩn thận làm cho súng lục của Viên đại đầu bị cướp cò, sau đó lại bảo đám vệ sĩ rút lui hết đi.

Bọn vệ sĩ của Viên đại đầu mặc dù thấy Viên đại đầu không lên tiếng, đều cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng là chứng kiến bộ dáng thân thể che đậy nửa kín nửa hở của Trầm đại di thái thái, lo lắng rằng nhìn lâu sẽ bị Viên đại đầu trách cứ, như vậy làm sao còn dám tiếp tục tra hỏi kỹ càng, đành vội vàng rời đi. Bọn họ nào có nghĩ đến, Trầm đại di thái thái chính là đã bị Viên Đại công tử uy hiếp rồi.

Kết quả là một trường phong ba vốn sẽ nổi lên, cuối cùng lại rất nhẹ nhàng mà được tạm thời dẹp yên xuống như vậy.

Bởi vì thi thể của phụ thân bị chính mình hạ thủ giết chết vẫn còn đang nằm trong phòng, nên Viên Đại công tử mặc dù đối diện với Trầm đại di thái thái hấp hẫn vô cũng, cùng tạm thời mất đi dục vọng chiếm đoạt nàng.

Vì muốn giấu diếm chuyện tình do chính mình giết chết phụ thân, cũng để làm cho Trầm đại di thái thái có thể im miệng lại, Viên Đại công tử đã rất nhanh tựu tới được một chủ ý ác độc. Vì vậy mới có cục diện ở Kim Mỹ Lâu kia.

Trầm đại di thái thái mặc dù đối với Viên đại đầu có tình cảm vợ chồng nhất định, nhưng cũng không có nghĩa là nàng đồng ý vì Viên đại đầu mà đi tìm chết, nhất là trong tình huống Viên đại đầu đã có nàng rồi lại còn đi cưới thêm tám người di thái thái khác nữa. Trầm đại di thái thái lấy lòng Viên đại đầu, nguyên nhân lớn nhất chính là vì quyền lực cùng phú quý của chính bản thân mình. Chỉ có điều là nàng đối với con nuôi Viên Khắc Văn của mình lại có được tình mẫu tử thật sự mà ngay cả mẹ đẻ cũng không chắc đã có được, cho nên khi Viên Đại công tử lấy tính mạng của Viên Khắc Văn đến uy hiếp bắt nàng hợp tác, nàng chỉ có nhẫn nhục chịu nghe theo theo Viên Đại công tử an bài, sau đó tự mình ra mặt hãm hại Vương Chí Đạo.

Đáng tiếc Trầm đại di thái thái cùng Viên Đại công tử có nằm mơ cũng thật không ngờ, một kế hoạch vốn hoàn mỹ không chút sứt mẻ này, kết quả lại là ra ngoài ý muốn, mặc dù đã thành công đem cái chết của Viên đại đầu đổ lên được trên người Vương Chí Đạo, nhưng là Trầm đại di thái thái lại lạc tới trong tay Vương Chí Đạo, làm cho thất bại trong gang tấc.

Sau khi nghe xong Trầm đại di thái thái kể lại rõ ràng, Vương Chí Đạo thở dài một hơi, nói: "Ngươi đã thấy mình là một nữ nhân quá ngu chưa, ta còn tưởng rằng ngươi là một nữ nhân rất khôn khéo đấy chứ? Viên qua tử đối đãi ngươi ác liệt như vậy, ngươi không phản kháng hắn còn chưa tính, lại còn vì hắn mà bán mạng, giúp hắn hãm hại ta."

Trầm đại di thái thái hỏi: "Ta đây nên làm cái gì bây giờ? Để cho hắn giết Khắc Văn ư?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Khắc Văn kia đối với ngươi thật sự trọng yếu như vậy hay sao?"

Trầm đại di thái thái cả giận nói: "Ngươi không phải là phụ nữ, há có thể cảm nhận được tâm tình của người làm mẹ?"

"Nhưng mà hắn cũng không phải là con ruột của ngươi hả?"

"Bất kể là như thế nào, ta sớm đã coi hắn là con ruột của mình rồi!"

Vương Chí Đạo gật đầu, rồi lại nói: "Chỉ có điều là ngươi làm như vậy cũng không có tác dụng gì, Viên qua tử vẫn sẽ giết Viên Khắc Văn như thường, nếu như ngươi không phải đã rơi xuống trong tay của ta đây, hắn cũng lại sẽ giết ngươi diệt khẩu. Người như hắn vậy, ta đã sớm thấy rất nhiều, hắn chắc chắn là không có khả năng thủ tín đối với ngươi!"

Trầm đại di thái thái sửng sốt một lúc, đột nhiên nói: "Vương Chí Đạo, chúng ta làm giao dịch có được hay không?"

"Giao dịch cái gì?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Ngươi giúp ta cứu Khắc Văn ra, ta sẽ đem công khai hành vi phạm tội của Viên qua tử, thay ngươi rửa sạch oan khuất!"

Trầm đại di thái thái đề nghị nói.

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Cái này thì rất xin lỗi, ta làm không được. Huống chi ta cũng nhìn không ra việc này đối với ta có chỗ nào tốt. Dù sao ta đến Bắc Kinh cũng là vì ám sát Viên đại đầu, hắn có phải là thật sự chết ở trong tay của ta hay không, cũng không quan trọng!"

Trầm đại di thái thái cả giận: "Vương Chí Đạo, ngươi ngu ngốc thật hay sao! Viên đại đầu là Dân quốc Đại tổng thống, trên lưng nếu đeo hành vi phạm tội ám sát Viên đại đầu, sẽ làm cho ngươi không còn chỗ dung thân trên cõi đời này. Quân đội cùng cảnh sát Trung Quốc đều phải đuổi bắt ngươi. Huống chi, Viên qua tử cùng với ngươi xu thế như nước với lửa. Nếu ta vạch trần hành vi phạm tội của hắn, nói không chừng còn có thể quật ngã hắn, như vậy sẽ làm cho ngươi ít đi một địch nhân cường đại. Chuyện tốt như vậy, ngươi tại sao lại mặc kệ?"

o0o

Vương Chí Đạo cười nói: "Nhưng là ta lo lắng rằng chuyện nếu làm theo lời ngươi sẽ không có tác dụng đâu, nói không chừng còn có thể bị Viên qua tử cắn ngược lại một cái. Đừng quên, đám hộ vệ cùng người hầu ở Phượng Nghi Các lúc này đều đang nghĩ đến là ta cùng ngươi thực sự tư thông đó. Viên qua tử nếu dùng việc này cắn ngược lại ngươi một cái, ngươi nói nhân gian sẽ tin tưởng ngươi hay là tin tưởng hắn?"

Trầm đại di thái thái nghe vậy sợ run cả người, sau đó lại tức đến nỗi mặt ngọc đỏ bừng, không nhịn được há miệng mắng to nói: "Vương Chí Đạo. Ngươi tên hỗn đản này! Tất cả mọi việc này đều tại ngươi, ai dám cho ngươi nói hươu nói vượn như vậy , vu hãm sự trong sạch của ta!"

"Nếu ta không làm như vậy thì liệu có thể thoát đi được hay sao?" Vương Chí Đạo trả lời mặt không hề ngượng.

Trầm đại di thái thái cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm mấp máy mấy lần, nhưng lại nói không nên lời một câu nào, không ngờ hốc mắt lại chợt đỏ lên, cúi đầu "hu hu" khóc rống lên.

Lại nghe Vương Chí Đạo nói: "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, trên thực tế nếu ngươi muốn cứu con trai bảo bối của ngươi cũng không phải là không có cách nào, chỉ có điều là ngươi không nên tìm ta. Ta đề cử cho ngươi một người, ngươi cùng hắn hợp tác. Có thể có cơ hội cứu ra con trai bảo bối của ngươi. Cũng quật ngã được Viên qua tử!"

Trầm đại di thái thái nghe vậy lập tức ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu lên hỏi: "Người đó là ai?"

" 'Sáu không tổng lý' Đoạn Kỳ Thuỵ!"

Trầm đại di thái thái ngơ ngác kinh ngạc, có chút khó hiểu hỏi: "Hắn như thế nào lại có thể giúp ta?"

"Bởi vì hắn chính là một lão hồ ly. Đây chính là cơ hội tốt để quật ngã Viên qua tử mà, hắn nhất định không chịu buông tha bỏ qua đâu!" Vương Chí Đạo cười nói: "Viên qua tử dã tâm rất lớn, hơn nữa trên tay cũng

có chút thực lực, tuyệt không có khả năng buông bỏ quyền lực sắp đến tay. Mà Đoạn Kỳ Thuỵ này là một lão hồ ly, mặc dù được xưng là 'sáu không tổng lý', nhưng mà đối với bảo tọa Đại tổng thống này, hắn vẫn là có lòng tham, cho nên hắn không thể nào lại chịu bỏ qua một cơ hội để quật ngã kình địch!"

"Nhưng là ngươi không phải nói, chứng cứ của ta lúc này đã vô ích, Viên qua tử nếu cắn ngược lại ta một cái thì sao?" Trầm đại di thái thái hỏi.

"Đối với ta mà nói thì là vô ích, nhưng là cái lão hồ ly kia nhất định sẽ có biện pháp! Ta bây giờ phải đi tìm hắn, đem chuyện của ngươi cùng điều kiện đối với hắn bàn bạc một chút, có thể nắm chắc được hay không, còn phải nhìn ở ngươi đó!" Vương Chí Đạo vừa nói vừa cùng Vương Á Tiêu đi ra ngoài, khi đến tới cửa lại đột nhiên quay đầu lại nói với Trầm đại di thái thái: "Được rồi, Trầm đại di thái thái, có một việc ta không nhịn được muốn hỏi ngươi một chút, rốt cuộc ngươi… có bị Viên qua tử xâm phạm qua hay không?"

"Vương Chí Đạo, ngươi cút cho ta!" Trầm đại di thái thái nghe vậy vừa xấu hổ vừa giận, không nhịn được lần nữa miệng vỡ mắng to.

Ở trong phòng của Đoạn Kỳ Thuỵ cùng Tôn tiên sinh, Vương Chí Đạo nói với Đoạn Kỳ Thuỵ: "Đoạn tổng lý, ta đã để cho người của ta đi thông tri cho người của ngươi rồi, nếu người của ngươi đúng như lời ngươi nói, thì bọn họ sẽ rất nhanh tới chỗ này đón ngươi."

Đoạn Kỳ Thuỵ nói: "Ngươi yên tâm, Gia Thường là cháu ruột của ta, theo ta đã vài chục năm, ta đối đãi hắn giống như là con ruột của mình, hắn hẳn là không có khả năng bán đứng ta!"

"Vậy là tốt rồi!" Vương Chí Đạo gật đầu, lại nói: "Được rồi, Đoạn tổng lý, có chuyện tình ta còn phải mời ngươi hỗ trợ một chút, mới vừa rồi ta hỏi Trầm đại di thái thái, đã hiểu rõ được nguyên nhân chân chính cái chết của Viên đại đầu rồi!"

Thấy Đoạn Kỳ Thuỵ, Tôn tiên sinh cùng bọn người Trần Chân không tự chủ được mà thân thể đều nhổm lên, thần sắc chuyên chú nhìn hắn, Vương Chí Đạo đem những lời của Trầm đại di thái thái vắn tắt kể rõ lại một lần.

Đoạn Kỳ Thuỵ, Tôn tiên sinh cùng đám người Trần Chân một lần nữa nghe đến trợn mắt há hốc mồm.

Tôn tiên sinh cau mày nói: "Viên Đại công tử thật sự là quá đại nghịch bất đạo rồi, chẳng những mưu đồ làm loạn đối với mẹ kế của bản thân mình, lại còn giết chết chính phụ thân của mình. Người như thế nếu sống trên đời, so với phụ thân hắn còn nguy hại hơn nhiều đó!"

Lưu Bách Xuyên tức giận hừ lạnh nói: "Một gã còn không bằng cầm thú này, chúng ta hẳn là nên diệt trừ hắn đi, vì thế gian này mà diệt trừ một cái đại họa!"

Đoạn Kỳ Thuỵ nhưng lại nhíu nhíu đầu mày, hỏi Vương Chí Đạo: "Ngươi muốn làm cho ta cùng hợp tác với Trầm thị, quật ngã Viên qua tử?"

"Việc này đối với Đoạn tổng lý mà nói, chính là cơ hội tốt khó được hả!" Vương Chí Đạo cười nói.

Đoạn Kỳ Thuỵ lờ mờ nói: "Đừng cho rằng ta là kẻ ngu, ngươi làm cho ta cùng với Viên qua tử đấu đến người chết ta sống, để cho Đồng Minh hội các ngươi làm ngư ông đắc lợi hả?"

"Đoạn tổng lý nói như vậy cũng không được rồi!" Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Cho dù không có Đồng Minh hội, ngươi cũng phải cùng Viên qua tử hợp lại thành người chết ta sống. Viên qua tử này là người tự cho là 'Thái tử', dã tâm bừng bừng, Viên đại đầu đã chết, hắn tuyệt đối sẽ không chịu để mất quyền lực của bản thân, chịu khuất dưới người khác. Cho nên hắn nhất định sẽ khởi sự, đoạt chiếm lấy bảo tọa Đại tổng thống, Đoạn tổng lý ngươi nhất định là trở ngại lớn nhất của hắn, hắn không thể không diệt trừ ngươi. Mà Đoạn tổng lý ngươi, trừ phi nguyện ý giao ra quyền lực bản thân cùng binh lực trên tay, sau đó tìm một chỗ ẩn cư dưỡng lão, còn nếu không như thế, ngươi hẳn là phải quật ngã Viên qua tử. Mà Trầm đại di thái thái, chính là sẽ cung cấp cho ngươi một cơ hội tốt để quật ngã Viên qua tử. Ta tin tưởng lấy trí tuệ của ngươi, nhất định sẽ hiểu được làm như thế nào lợi dụng được một cơ hội tốt này. Ta nói có đúng không, Đoạn tổng lý?"

Đoạn Kỳ Thuỵ trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc, sau đó thở dài nói: "Ta thực sự vô cùng tiếc nuối ngươi tại sao không phải là thủ hạ của ta! Được rồi, ngươi đi nói cho Trầm thị, ta đáp ứng giúp nàng cứu

Viên Nhị công tử ra, chỉ cần nàng phải nghe theo sự an bài của ta!"

"Vì con trai bảo bối của nàng, nàng nhất định sẽ nghe theo!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

Có tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, chỉ nghe thanh âm của Vương Á Tiêu ở ngoài cửa nói: "Ân công, Sở Vọng đã đem người của Đoạn tổng lý đưa đến rồi. Bọn họ bây giờ đang chờ ở bên ngoài giáo đường, có cần đưa bọn họ dẫn vào trong này không?"

"Không cần!" Vương Chí Đạo đáp: "Chúng ta đi ra ngoài gặp bọn họ! Đoạn tổng lý, Tôn tiên sinh, xin mời đi thôi!"

Đám người tới đón tiếp Đoạn Kỳ Thuỵ tổng cộng có hai mươi bốn người, người cầm đầu đúng là Đoạn Gia Thường, cháu của Đoạn Kỳ Thuỵ. Hắn là một quân nhân tuổi chừng hai lăm hai sáu, thân hình cao lớn tráng kiện, hai mắt lấp lánh hữu thần, tư thế đứng thẳng rất vững vàng tiêu chuẩn, chính là biểu hiện ra tố chất quân sự rất tốt đẹp. Mà hai mươi ba quân nhân khác mỗi người cũng đều là khí thế bất phàm. Có thể thấy được này đám người thủ hạ này của Đoạn Kỳ Thuỵ đều là tinh anh trong tinh anh.

Có lẽ là do trên đường đi đã hiểu hết được mọi chuyện xảy ra từ lời kể của Kim Sở Vọng, nên khi Đoạn Gia Thường nhìn thấy chú ruột của mình, đã có thể khắc chế được tâm tình kích động của bản thân. Hắn thần sắc rất trấn tĩnh hướng Đoạn Kỳ Thụy thi hành quân lễ, lớn tiếng báo cáo nói: "Tổng lý đại nhân, toàn thể Thanh Long hộ vệ quân hướng ngài báo danh!"

Đoạn Kỳ Thuỵ rất hài lòng gật đầu, trước hết giới thiệu Đoạn Gia Thường với đám người Tôn tiên sinh, sau đó lại hỏi Đoạn Gia Thường: "Gia Thường, ta đã gửi Kim Sở Vọng tiên sinh mang cho ngươi mật thư, ngươi đã nhận được chưa?"

Biết được người trước mắt chính là Tôn tiên sinh đại danh đỉnh đỉnh, Đoạn Gia Thường vẫn đang duy trì được biểu hiện bình thản, nghe vậy liền hồi đáp: "Báo cáo Tổng lý, tôi đã nhận được. Hơn nữa tôi đã an bài rất tốt rồi.

Tôi sẽ trực tiếp lấy xe ô tô đưa năm người Tôn tiên sinh bọn họ rời khỏi Bắc Kinh, theo một con đường khác đi đến Thiên Tân. Sau đó sẽ lên thuyền đi về Thượng Hải. Con đường này rất an toàn, cam đoan sẽ không xuất hiện bất cứ trở ngại nào!"

"Tốt lắm!" Đoạn Kỳ Thuỵ gật đầu, xoay người lại nói với Tôn tiên sinh "Tôn tiên sinh, chúng ta chỉ sợ là phải chia tay ở chỗ này rồi, hy vọng sau này chúng ta còn có ngày gặp lại, xin bảo trọng!"

Tôn tiên sinh hướng Đoạn Kỳ Thuỵ vươn tay phải, cùng hắn bắt tay, nói: "Đoạn tổng lý, hy vọng ngươi cũng có thể bảo trọng!"

Đợi đến sau khi đám quân nhân còn lại hộ tống được Đoạn Kỳ Thụy cùng Trầm đại di thái thái rời đi xa, Đoạn Gia Thường mới quay sang đám người Tôn tiên sinh mở miệng nói: "Tôn tiên sinh, chúng ta cũng lên đường thôi!"

Lại nghe thấy Tôn Đại Chu nói: "Đoạn sĩ quan, trước hết xin hãy đợi thêm một chút, chúng ta còn có hẹn thêm một người bằng hữu, hắn cũng đến hộ tống chúng ta!"

Đoạn Gia Thường hỏi: "Là bằng hữu như thế nào?"

Tôn Đại Chu nói: "Là một người bạn tốt của cha ta, cũng là người trong quân đội, khi hắn tới ngươi sẽ biết liền. Yên tâm, sẽ không lâu lắm, nhiều nhất chỉ vài phút đồng hồ thôi!"

Bạn tốt của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh? Đoạn Gia Thường hiển nhiên cũng tinh thông võ thuật, hiển nhiên biết phụ thân của Tôn Đại Chu là đại tông sư Tôn Lộc Đường ở trong giới võ thuật đại danh đỉnh đỉnh, nên nghe vậy không khỏi lộ ra thần sắc tò mò.

Một bên Vương Chí Đạo cũng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ Tôn Đại Chu rốt cuộc là hẹn người nào, vì sự tình gì mà cũng không cùng với mình thương lượng trước một chút, chẳng lẽ hắn lại dễ dàng tín nhiệm một bằng hữu này của phụ thân hắn sẽ không bán đứng Tôn tiên sinh?

Đợi sau khoảng ba phút đồng hồ đã thấy có một chiếc xe quân dụng chạy tới, từ từ dừng lại trước mặt mọi người. Chỉ thấy có ba quân nhân từ bên trong bước xuống, hướng đám người Tôn tiên sinh đi tới.

Đoạn Gia Thường không tự chủ được mà lộ ra thần sắc cảnh giác, tay phải theo bản năng sờ xuống cây súng lục đang đeo bên sườn.

Đã thấy Tôn Đại Chu hướng ba quân nhân này nghênh đón, rất thân thiết nói với người đầu lĩnh là một quân nhân trung niên: "Cảnh Lâm thúc, ông rốt cục tới rồi!"

Vị quân nhân được gọi là "Cảnh Lâm thúc" này tuổi chừng hơn ba mươi, mặc một thân quân phục rất cũ, nhưng là sao vạch trên vai so với Đoạn Gia Thường còn nhiều hơn hai cấp, hiển nhiên là một đốc quân. Nhưng có điều kỳ quái chính là, bên hông trái của hắn trang bị súng, nhưng phía bên phải lại đeo một thanh cổ kiếm Trung Quốc.

Đoạn Gia Thường nhìn thấy rõ được tướng mạo của quân nhân gọi là "Cảnh Lâm thúc" này, trong lòng không khỏi chấn động, vội vàng đứng nghiêm thi hành quân lễ, lớn tiếng hô "Đoạn tổng lý Thanh long hộ vệ đội, đội trưởng Đoạn Gia Thường, ra mắt Lý Cảnh Lâm tướng quân!"

Một bên Vương Chí Đạo nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ sững sờ, nguyên lai là quân nhân trung niên kia chính là Thiên hạ đệ nhất kiếm trong truyền thuyết của giới võ thuật thời kỳ Dân quốc, từng sử dụng kiếm đánh bại cả 'thần thương' Lý Thư Văn, đệ nhất cao thủ trong quân đội, xuất thân Võ Đang phái, được xưng là "Kiếm tiên" Lý Cảnh Lâm!

Lý Cảnh Lâm rất hòa thuận cười cười, nói với Tôn Đại Chu: "Nhận được thư của Tôn lão tiên sinh, ta sao lại có thể không đến. Vị này chính là Tôn tiên sinh sao, tại hạ Lý Cảnh Lâm, hiện này đang là tham mưu trưởng của Hắc Long Giang đệ nhất sư đoàn, bởi vì Tôn lão tiên sinh gửi thư nhờ vả, nên mới buông bỏ hết thảy quân vụ, đến đây hộ tống Tôn tiên sinh rời đi khỏi Bắc Kinh!"

Tôn tiên sinh nghe vậy vội vàng chắp tay nói: "A, nguyên lai là Lý Cảnh Lâm tướng quân đại danh đỉnh đỉnh trong quân bộ cùng trong cả giới võ thuật sao. Uy danh của tướng quân ta sớm đã nghe đến quen tai rồi! Ta mặc dù không phải là người trong giới võ thuật, nhưng là ta cũng được nghe nói qua, đương kim trên đời, có thể được Tôn lão tiên sinh thưởng thức, cũng được đối đãi giao tiếp ngang hàng, hiện nay cũng chỉ có một người là tướng quân đây mà thôi. Chỉ là thật không ngờ là tướng quân ngài tuổi tác lại còn trẻ như vậy hả!"

Lý Cảnh Lâm rất khách khí nói: "Tôn tiên sinh quá khen, có thể được Tôn lão tiên sinh thưởng thức, chỉ là nhờ chút may mắn của ta mà thôi. Tôn tiên sinh, ta trước khi đến đã hiểu rõ được tình cảnh của tiên sinh. Bắc Kinh hiện nay đã rất hỗn loạn, tiên sinh càng lưu lại lâu ở chỗ này, càng sẽ có nhiều nguy hiểm phát sinh, không bằng chúng ta bây giờ mau lên đường, trước tiên rời đi khỏi Bắc Kinh sẽ nói chuyện tiếp!"

123. Chương 121: Kiếm Còn Nhanh Hơn Đạn (1 + 2)

Có sự hộ tống của Đoàn Gia Thường chính là thủ hạ đắc lực nhất cũng là cháu ruột của Tổng lý Đoạn Kỳ Thuỵ, cùng với Lý Cảnh Lâm tướng quân vốn càng nổi danh hơn, dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm, đến lúc bình minh ngày thứ hai, đám người Tôn tiên sinh đã ẩn mình vào trong khoang một con tàu máy nhằm hướng Thượng Hải chạy đi.

Đây là một con tàu máy chuyên chở hàng hóa cỡ trung bình chạy tuyến Thiên Tân Thượng Hải, tên là "Truy phong hào", trên tàu ngoại trừ thuyền trưởng và mười hai tên thuyền viên thì không còn hành khách nào khác. Thuyền trưởng hiển nhiên cùng Đoàn Gia Thường rất là quen thuộc, cho nên mới đồng ý giúp cho một việc khẩn cấp này, âm thầm chở đám người Tôn tiên sinh đi Thượng Hải.

Đoàn Gia Thường sau khi hoàn thành sứ mạng, cáo từ rời đi. Mà Lưu Bách Xuyên cần phải tiếp tục ở lại Bắc Kinh xử lý công việc ở Đồng Minh hội phân hội Bắc Kinh, cho nên cũng chỉ có thể cáo từ đám người Tôn tiên sinh. Chỉ có điều thật bất ngờ chính là Lý Cảnh Lâm lại có ý định đi theo đám người Tôn tiên sinh cùng đi đến Thượng Hải, hắn đem quân vụ của mình giao lại cho hai người trợ thủ đi theo hắn, sau đó lập tức cùng Tôn tiên sinh cùng tiến lên tàu. Về phần đám người Vương Á Tiêu thì ý định trước hết ở lại Bắc Kinh xem xét tình huống một chút , sau đó tính toán trở lại Thượng Hải sau.

Bởi vì có thêm sự gia nhập của một Lý Cảnh Lâm này, vốn theo truyền thuyết thì thực lực gần được như Tôn Lộc Đường, không thua gì siêu cấp cao thủ Lý Thư Văn, cho nên thực lực bảo vệ Tôn tiên sinh chỉ có

tăng chứ không hề giảm.

Làm cho Vương Chí Đạo tiếc nuối chính là lần này tuy đã đi tới Bắc Kinh, thế nhưng hắn vẫn không có cơ hội nhìn thấy phụ thân của Tôn Đại Chu, chính là võ thuật đại tông sư Tôn Lộc Đường được hắn bội phục nhất trong lòng. Bất quá Tôn Đại Chu đã cam đoan với hắn, Tôn Lộc Đường không bao lâu nữa sẽ về Thượng Hải cư trú ở đó, đến lúc đó nhất định sẽ dẫn kiến cho hắn, lúc này mới làm cho Vương Chí Đạo trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Mặt trời mọc trên biển có thể coi như là một trong những cảnh đẹp nhất trên đời. Cho nên dưới đề nghị của Vương Chí Đạo, Tôn tiên sinh, Lý Cảnh Lâm, Tôn Đại Chu, Trần Chân, Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp cũng đều đi lên boong tàu, cùng thưởng thức mặt trời mọc. Có chút đáng tiếc là mọi người không được phép đi ra trước mũi tàu, cho nên bọn họ không thể làm gì khác mà đành đi tới trên boong phía đuôi tàu, làm cho hiệu quả xem mặt trời mọc bị giảm đi rất nhiều.

Chu Điệp vốn đã được Vương Chí Đạo cứu tỉnh lại. Vốn là Vương Chí Đạo đang muốn cùng Long Điệp nói chuyện, nhưng lại không ngờ đến lúc cứu tỉnh lại là Chu Điệp đi ra, mà Long Điệp đã ngủ say lặn sâu xuống rồi. Chu Điệp một chút cũng không biết được trên người mình đã xảy ra chuyện gì, cũng không hiểu được tại sao mình lại ngủ say đến kỳ lạ như thế, sau khi tỉnh lại đã thấy ở trên một con tàu máy chở hàng, nàng cảm thấy kỳ quái không thôi.

Vương Chí Đạo vội vã bịa ra một cái lý do lung tung để giải thích cho nàng, đem mấy chuyện lúc trước giấu diếm đi. May là Chu Điệp thấy Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan đều ở bên cạnh nàng, nên cũng không thèm để ý xem chính mình nên ở lại Bắc Kinh hay đi về Thượng Hải nữa.

Về chuyện Chu Điệp có được Song trọng nhân cách, mọi người cũng đều đã hiểu được phong phanh, ngay cả Lý Cảnh Lâm cũng từ trong miệng Tôn Đại Chu mà biết đôi chút chân tướng. Bất quá bọn họ cũng đều biết lừa gạt Chu Điệp, ngoài ra Tôn Đại Chu cùng Trần Chân biết được trên thực tế chỉ sau khi Chu Điệp biến thành Long Điệp thì mới nguy hiểm, cho nên hai người làm như vô tình nhưng thực ra là cố ý làm cho Chu Điệp cùng Tôn tiên sinh luôn luôn bảo trì một khoảng cách nhất định.

Về phần trị liệu Song trọng nhân cách cho Chu Điệp, Vương Chí Đạo kiên quyết sau khi về tới Thượng Hải hắn sẽ tự mình xử lý. Hắn cũng tự xưng rằng chính mình hiểu rõ hơn ai hết việc làm như thế nào để trị hết loại bệnh tâm lý này. Mặc dù là mọi người cảm thấy vẫn hoài nghi lời Vương Chí Đạo nói, nhưng là bởi vì một năm gần đây Vương Chí Đạo luôn luôn sáng tạo ra kỳ tích, thường thường có khả năng bất ngờ, cho nên đám người Tôn Đại Chu cũng đành nguyện ý tin tưởng hắn.

Lý Cảnh Lâm hiển nhiên là đã nghe nói đến tay súng vô cùng kỳ diệu của Vương Chí Đạo, nên rất là hăng hái liền hướng Vương Chí Đạo đề nghị, muốn lấy kiếm của mình đấu với súng của hắn, xem một chút xem Vương Chí Đạo sẽ nổ súng đánh trúng hắn trước, hay là hắn sử dụng kiếm đánh rơi súng của Vương Chí Đạo trước.

Lời đề nghị này làm cho Tôn tiên sinh rất hoảng sợ, lo lắng hai người bọn họ sẽ xảy ra sự tình tranh chấp, vội vàng ra sức khuyên can, cho rằng loại trò chơi này rất là nguy hiểm, tốt nhất là không nên chơi đùa.

Vương Chí Đạo nhưng lại cười nói: "Tôn tiên sinh không nên quá lo lắng, ta tin tưởng lấy tu vi kiếm thuật của Cảnh Lâm tướng quân, tuyệt đối sẽ không làm bị thương đến ta. Mà ta cũng tự tin lấy tay súng của ta, tuyệt đối sẽ không bắn trúng thân thể Cảnh Lâm tướng quân. Cho nên ta phi thường muốn kiến thức một chút Cảnh Lâm tướng quân thiên hạ đệ nhất kiếm. Cảnh Lâm tướng quân, không bằng như vậy đi, chúng ta bắt đầu lấy khoảng cách mười bước, ta sẽ nhắm ngay khoảng không chỗ hai bên sườn của thân thể ông nổ súng, chỉ cần ông kịp ngăn cản ta trước khi ta bóp cò, vậy thì là ông thắng, như thế nào?"

Lý Cảnh Lâm nghe vậy cười to nói: "Rất hay, đây là trò chơi ta thường chơi đùa mà. Chỉ có điều là, ta lúc trước kia cùng người khác chơi đùa loại trò chơi này thì đều một dạng như nhau là đứng cách xa nhau ba mươi bước, ngươi khẳng định muốn lấy khoảng cách mười bước để cùng ta chơi trò chơi này hay sao?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Tay súng của ta so với tay súng của những người lúc trước chơi đùa với Cảnh Lâm tướng quân còn muốn mạnh hơn nhiều đấy!"

Lý Cảnh Lâm lần nữa cười to nói: "Thú vị, ta rất thích một tiểu tử tự tin nhà ngươi! Được, vậy lấy mười bước khoảng cách, Đại Chu, ngươi tới làm trọng tài cho chúng ta!"

Tôn Đại Chu mỉm cười nói: "Ta vô cùng hân hạnh, hai vị xin mời chuẩn bị đi!"

Vương Chí Đạo cùng Lý Cảnh Lâm bắt đầu lùi về phía sau, khi cách xa nhau mười bước thì ngừng lại. Hai người cũng đều lấy tư thế đứng thẳng rất tự nhiên, Vương Chí Đạo khẩu pạc-hoọc cắm ở thắt lưng phía bên phải. Mà Lý Cảnh Lâm kiếm cũng cắm ở thắt lưng phía bên phải.

Đang cùng Ô Tâm Lan đứng trên lan can boong tàu xem cuộc đấu, Chu Điệp có chút khẩn trương, nàng nhìn đến Ô Tâm Lan vẻ mặt bình chân như vại, không nhịn được hỏi: "Tâm Lan, ngươi tại sao lại một chút khẩn trương cũng không có"

Ô Tâm Lan khó hiểu hỏi: "Em tại sao lại phải khẩn trương cái gì? Tay súng của Vương Chí Đạo chị em mình cũng không phải là chưa có kiến thức qua, hắn nói sẽ không đánh trúng thân thể Cảnh Lâm tướng quân, vậy thì tuyệt đối sẽ không đánh trúng, tỷ không nên lo lắng hả!"

Chu Điệp nhưng lại nói: "Ta không phải lo lắng cho Cảnh Lâm tướng quân, ta là lo lắng cho Vương Chí Đạo, vạn nhất hắn bị kiếm của Cảnh Lâm tướng quân đâm trúng thì làm sao bây giờ?"

Ô Tâm Lan nghe vậy thoáng chút kinh ngạc, sau đó lại bật cười nói: "Như vậy có thể hay sao? Cảnh Lâm tướng quân dùng chính là kiếm mà, kiếm thì như thế nào có thể nhanh hơn được đạn của Vương Chí Đạo?"

Chu Điệp lắc đầu nói: "Ngươi chưa từng nghe qua sự tích của Cảnh Lâm tướng quân nên mới nói như vậy. Ta lại nghe được qua nhiều đồn đại về kiếm pháp của Cảnh Lâm tướng quân rồi. Nghe đồn rằng kiếm của Cảnh Lâm tướng quân so với đạn còn muốn nhanh hơn, nếu không sẽ không sẽ được mọi người gọi là 'Kiếm tiên' đâu."

"Kiếm so với đạn còn nhanh hơn?" Ô Tâm Lan lần nữa bật cười nói: "Như vậy sao có thể được?"

Lại nghe thấy Trần Chân đang đứng gần Ô Tâm Lan nhất bật cười nói: "Kiếm đúng là vĩnh viễn không có khả năng nhanh hơn được đạn đã ra khỏi nòng súng, chỉ có điều là Cảnh Lâm tướng quân lại có khả năng ngay tại trước lúc đối phương nổ súng, sử dụng kiếm đâm trúng chỗ yếu hại của đối phương, làm cho đối phương không nổ súng kịp. Đấu như thế này chính là thi đấu phản ứng, tốc độ cùng tính chất chuẩn xác. Nếu như phản ứng cùng tốc độ của Vương sư đệ còn kém đến quá xa do với Cảnh Lâm tướng quân, thì có khả năng không kịp nổ súng đã bị Cảnh Lâm tướng quân sử dụng kiếm giết chết rồi. Chỉ là các ngươi cũng không cần phải lo lắng. Cảnh Lâm tướng quân sẽ khống chế được kiếm của ông ấy, sẽ không để phạm tới Vương sư đệ!"

Chu Điệp nghe vậy không nhịn được lại hỏi: "Vạn nhất Cảnh Lâm tướng quân không thể khống chế được kiếm của ông ấy, làm bị thương Vương Chí Đạo thì làm sao bây giờ?"

Trần Chân bật cười nói: "Như vậy ông ấy sẽ không phải là 'Kiếm tiên" Lý Cảnh Lâm nữa!"

"Cảnh Lâm thúc, Vương huynh đệ, các ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?" Lại nghe Tôn Đại Chu hỏi lớn lên.

Thấy Lý Cảnh Lâm cùng Vương Chí Đạo đều gật đầu, Tôn Đại Chu chậm rãi giơ tay phải lên hô lớn: "Chuẩn bị, bắt đầu!"

o0o

Ngay khi lời Tôn Đại Chu nói vừa dứt, tay phải Vương Chí Đạo đã rút phăng khẩu pạc-hoọc ra, nhưng là hắn còn chưa có kịp ngắm vào, đã chứng kiến Lý Cảnh Lâm đã xuất hiện ở trước người hắn chỉ cách ba bước khoảng cách. Đồng thời hàn quang chợt lóe, một đạo kiếm quang như tia chớp bắn thẳng tới cổ tay cầm súng của hắn!

Vương Chí Đạo ngón tay vừa mới bóp vào được có nửa cò súng, cổ tay đã đau nhói, khẩu pạc-hoọc rời tay bay ra. Sau khi rơi xuống sàn tàu, cần cơ bẩm đã bị vặn bung vừa vặn đánh vào trên boong tàu, "đoàng" một tiếng súng vang lên, may là nòng súng hướng lên trời, cũng không có làm bị thương đến ai.

Vương Chí Đạo cảm thấy khiếp sợ, liền chắp tay đối Lý Cảnh Lâm, tâm phục khẩu phục nói: "Cảnh Lâm tướng quân kiếm thật là nhanh, từ khi ta đi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên có người có thể tại khoảng cách mười bước đem súng trong tay ta đánh bay. Cảnh Lâm tướng quân, danh hiệu 'Kiếm tiên' quả nhiên không hổ thẹn, ta thua rồi!"

"Không, là ta thua, súng này đã nổ rồi" Lý Cảnh Lâm thần sắc nghiêm túc nói.

Vương Chí Đạo cười nói: "Nhưng súng này không phải là do ta bắn, nó là do tự thân đụng vào trên boong tàu mà khai hỏa thôi!"

"Không đúng, ngươi đã bóp được một nửa cò súng rồi!" Lý Cảnh Lâm lắc đầu nói: "Ngươi biết không? Trước kia ta cùng với bộ hạ của ta ít nhất đã chơi trò chơi này tới hơn trăm lần, nhưng là chúng ta lựa chọn khoảng cách đều là ba mươi bước. Mỗi một lần ta đều có thể ngăn cản bọn họ trước khi bọn họ rút được súng lục ra. Người dùng súng nhanh nhất trong đám bộ hạ của ta, cũng chỉ gần như là giơ được súng lên mà thôi, ngay cả ngắm bắn cũng còn chưa hoàn thành. Nhưng là bây giờ giữa ta và ngươi chỉ có mười bước khoảng cách. Ngươi chẳng những đã đem nòng súng ngắm ngay vào ta, còn có thể bóp xuống được một nửa cò súng. Nếu như khoảng cách của chúng ta trong lúc đó chỉ cần thêm một bước nữa, thì tin tưởng ngươi nhất định có thể nổ súng đánh trúng ta ngay trước khi kiếm của ta đánh trúng ngươi. Cho nên mới nói là ngươi thắng rồi. Nếu như nói ta là 'Kiếm tiên', ngươi chính là nhận danh hiệu 'Súng thần' cũng không hề hổ thẹn!"

"Trận đấu của chúng ta là lấy khoảng cách mười bước, cũng không phải là mười một bước, cho nên vẫn là ta thua." Vương Chí Đạo cười nói: "Chỉ có điều là ta còn muốn đa tạ Cảnh Lâm tướng quân ban cho ta danh hiệu 'Súng thần', điều này làm cho lòng hư vinh của ta cũng có một chút thỏa mãn!"

Lý Cảnh Lâm nghe vậy cười to nói: "Hay, tiểu tử ngươi thật sự rất đúng với khẩu vị của ta! Cố gắng lên một chút, tin tưởng không cần lâu nữa, một tay 'Súng thần' của ngươi cũng sẽ nổi danh như một tay 'Kiếm tiên' của ta đây!"

"Đa tạ Cảnh Lâm tướng quân, ta sẽ không để cho ông thất vọng!"

Vương Chí Đạo vừa nói vừa đi qua khom lưng nhặt lên cây súng pạc-hoọc của mình. Nhưng ngay vào lúc hắn đứng thẳng lên, nhìn thấy ánh nắng mặt trời, đột nhiên cảm thấy có gì đó không hề thích hợp. Hắn lập tức nhắm mắt lại cảm ứng trong chốc lát, sau đó mở mắt nói: "Các vị, ta phát hiện chiếc tàu này có chút không thích hợp!"

Đám người Tôn Đại Chu nghe vậy sắc mặt đều thay đổi, Tôn Đại Chu vội hỏi: "Ngươi phát hiện ra cái gì?"

Vương Chí Đạo chỉ chỉ mặt trời, nói: "Đã chạy hơn ba giờ rồi, theo lý thì con tàu này đã phải chạy ra biển Bột Hải, theo phương vị mặt trời thì lẽ ra nó phải chạy xuống phương Nam, nhưng nó tại sao lại một mực chạy về hướng Đông? Nếu chạy theo phương hướng này thì không có khả năng tới Thượng Hải!"

Mọi người nghe vậy ngẩn người. Tôn Đại Chu cau mày nói: "Chiếc tàu này là do người của Đoạn Tổng lý tìm đến, không có khả năng có chuyện đâu! Có thể là lộ tuyến của con tàu này đi Thượng Hải không giống như trong tưởng tượng của ngươi thì sao?"

"Không đúng!" Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Ta đã vài lần ngồi trên tàu biển, lộ tuyến tàu chạy này ta cũng đã ngồi qua. Hơn nữa ta đối với phương hướng cảm giác luôn luôn rất nhạy cảm, đi qua một lần thì sẽ không quên. Ta có thể khẳng định, phương hướng hành hải của chiếc tàu này, tuyệt đối không phải là đi Thượng Hải?"

"Như vậy thì có thể chạy đi chỗ nào đây?" Tôn Đại Chu hỏi.

"Nhật Bản!" Vương Chí Đạo khẳng định hồi đáp.

"Đi Nhật Bản?" Tôn Đại Chu ngẩn người, liếc mắt nhìn Trần Chân cùng Lý Cảnh Lâm một cái, lắc đầu nói với Vương Chí Đạo: "Nói không hợp lý, nếu như chiếc tàu này là bị người của Viên qua tử khống chế được rồi, như vậy hắn đem chúng ta tới Nhật Bổn đi làm cái gì đây? Tôn tiên sinh tại Nhật Bản chính là có không ít bằng hữu, tiên sinh đi đến được Nhật Bản thì tuyệt đối sẽ an toàn hơn nhiều so với ở lại tại Trung Quốc."

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Có lẽ chiếc tàu này không phải là đã bị người của Viên qua tử khống chế, có thể là địch nhân khác. Về phần mục đích? Chúng ta đi lên buồng lái hỏi qua thuyền trưởng là sẽ biết ngay!"

Trần Chân đề nghị nói: "Vương sư đệ, ta với ngươi cùng đi lên buồng lái tìm thuyền trưởng. Tôn huynh, Cảnh Lâm tướng quân, các ngươi ở tại chỗ này bảo vệ Tôn tiên sinh đi"

"Chúng ta đây thì sao?" Nhưng là Ô Tâm Lan lại đặt câu hỏi.

"Lưu ở chỗ này!" Vương Chí Đạo lờ mờ trả lời lại một câu, lập tức cùng Trần Chân cùng nhau xuống khỏi boong tàu, hướng về buồng lái ở phía mũi tàu chạy đi.

Ngay khi chạy qua khoang hàng hóa trên tày, Vương Chí Đạo đột nhiên trong lòng vừa động, cước bộ dừng lại, hỏi: "Ngũ sư huynh, huynh có ngửi thấy gì không?"

Trần Chân nháy nháy mũi một chút, gật đầu nói: "Chỗ này có mùi máu tươi!"

"Bên trong có thể có tử thi, chúng ta vào xem!"

Vương Chí Đạo vừa nói vừa cẩn cẩn dực dực đem cánh cửa khoang chứa hàng hé ra một khe nhỏ, mùi máu tươi nhất thời càng thêm đậm đặc hơn, hình như bên trong là một dạng địa ngục huyết trì.

Trần Chân cẩn thận nghe ngóng một chút, nói: "Bên trong cũng không có người sống. Mở hẳn cánh cửa ra đi!"

Vương Chí Đạo nghe vậy đem cánh cửa hoàn toàn mở ra, tình huống đập vào trong tầm mắt làm bọn hắn đều thấy kinh hãi, chỉ thấy bên trong nằm ít nhất tám khối thi thể nam nhân, mỗi người đều bị cắt toang cổ họng, máu tươi chảy trên mặt đất đã bắt đầu khô lại. Nhưng kỳ quái chính là, tám khối thi thể nam nhân này trên người lại chỉ mặc độc một chiếc quần lót.

Vương Chí Đạo đi đến nhìn xem một chút diện mạo ám khối thi thể nam nhân này, quay lại nói với Trần Chân "Bọn họ chính là các thuyền viên trên tàu Truy phong hào này. Lúc trước khi Đoàn Gia Thường đưa chúng ta lên tàu, ta đã nhớ kỹ bộ dáng của bọn họ rồi."

Trần Chân biến sắc nói: "Nói như vậy, ít nhất là có tám người đã giết chết đám thuyền viên này, sau đó giả mạo bọn họ để khống chế chiếc tàu này rồi!"

"Đúng vậy, đám sát thủ này chắc là đã sớm trốn ở trong khoang chứa hàng này rồi. Lấy tình trạng máu chảy đã khô lại của mấy thuyền viên này mà xem, bọn kia hẳn là khoảng hai giờ trước mới bắt đầu hành động. Việc này cùng Đoàn Gia Thường không có quan hệ, hắn nếu muốn an bài sát thủ đối phó chúng ta, đã có thể trực tiếp để cho sát thủ giả mạo làm thuyền viên, không có lý do gì phải để cho sát thủ trốn ở trong khoang hàng hóa, sau đó khi ra biển mới giết chết thuyền viên để giả mạo thành bọn họ. Hơn nữa, Đoạn Kỳ Thuỵ hiện nay cũng không có bất cứ lý do gì để đối phó chúng ta." Vương Chí Đạo phân tích nói.

"Theo lời ngươi nói như thế, vậy thì đám sát thủ này là như thế nào mà biết chúng ta sẽ lên trên chiếc tàu này?" Trần Chân hỏi.

"Vấn đề này chính là lúc ta mới lên xe lửa đã sớm hoài nghi. Nhưng là sau khi đến kinh thành chúng ta lại liên tục gặp hết chuyện này đến chuyện khác, vẫn không có tìm được cơ hội giải quyết." Vương Chí Đạo thần sắc nghiêm túc nói với Trần Chân: "Trong chúng ta chắc chắn có nội gian!"

Trần Chân ngẩn người, gật đầu nói: "Chúng ta bắt đầu từ khi lên xe lửa, sát thủ đã một mực đi theo được chúng ta, hình như là địch nhân đối mỗi một hành động của chúng ta đều được chỉ điểm rõ ràng. Việc này đích xác chỉ có là do nội gian mới có thể giải thích thông suốt được. Nhưng vấn đề là, nội gian sẽ là người nào đây?"

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, nói: "Sát thủ là bắt đầu đi theo từ nhà ga xe lửa Thượng Hải, cho nên nội gian không có khả năng là người ở Bắc Kinh, hẳn là người trong số bắt đầu đi theo Tôn tiên sinh ngay từ Thượng Hải, Lưu Bách Xuyên tiền bối cùng Lý Cảnh Lâm tướng quân hiển nhiên được bài trừ rồi. Lúc trước ta hoài nghi là Lương thị huynh đệ, nhưng là bọn hắn lần này lại không cùng đi theo đến đây, cũng không biết chúng ta muốn lên chiếc tàu này, cho nên bọn họ cũng có thể bài trừ. Ta tin tưởng cũng không có khả năng là huynh cùng ta. Như vậy chỉ còn lại có Tôn Đại Chu, Ô sư tỷ cùng Chu Điệp là ba người có hiềm nghi."

Trần Chân nói: "Tôn Đại Chu đối với Đồng Minh hội rất trung thành, lại còn là con trai Tôn Lộc Đường lão tiên sinh; mà Tâm Lan từ nhỏ đã lớn lên ở trong Tinh Võ Môn, hai người bọn họ hiển nhiên không có khả năng là nội gian, như vậy nội gian chỉ có thể là Chu Điệp. Nàng dù sao cũng là một diễn viên điện ảnh, lại vốn chính là một sát thủ, cũng không phải là không có khả năng lừa gạt chúng ta!"

"Không, Chu Điệp không có khả năng là nội gian!" Vương Chí Đạo phân tích nói: "Sát thủ có thể đuổi theo chiếc tàu này, nhất định là trong khoảng thời gian chúng ta từ Bắc Kinh đến bến tàu Thiên Tân lên chiếc tàu này mới có thể truyền đi tin tức. Bởi vì chúng ta cũng chỉ đến lúc ở bến tàu mới biết được là sẽ lên chiếc tàu nào. Nhưng là trong khoảng thời gian này, Chu Điệp vẫn là một mực nằm trong hôn mê, mãi đến khi bị đưa lên thuyền ta mới cứu nàng tỉnh lại, cho nên nàng không có khả năng thông tri cho sát thủ từ trước đó mà."

Trần Chân ngẩn người, hỏi: "Không phải nàng, chẳng lẽ là Tâm Lan cùng Tôn Đại Chu hay sao, điều này càng không thể nào!"

"Nội gian đều đồng dạng như nhau chính là người ít bị hoài nghi nhất!" Vương Chí Đạo đột nhiên lại hỏi: "Tôn Đại Chu không phải vẫn mang theo máy điện báo mini bên người hay sao?"

"Như vậy thì thế nào?"

"Như vậy thì chính là công cụ truyền tin tức thật tốt đó. Nếu như mà nội gian là Chu Điệp bọn họ, thì bọn họ có thể dùng phương pháp gì để báo tin cho sát thủ đến?" Vương Chí Đạo lẩm bẩm một mình.

Trần Chân thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo kinh ngạc hỏi: "Ngươi hoài nghi nội gian là Tôn Đại Chu? Vương sư đệ, ngươi nhất định là lầm rồi!"

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Ta cũng biết được chính mình đã lầm rồi, Tôn Đại Chu đích thật là mặc kệ từ phương diện nào mà xem đến, cũng không có khả năng là nội gian. Như vậy đi, Ngũ sư huynh, vấn đề nội gian chúng ta từ từ lo lắng sau, trước hết chúng ta đi đến buồng lái, để xem sát thủ rốt cuộc là bọn người bên nào?"

Cẩn thận đóng chặt cánh cửa của khoang hàng hóa lại, Vương Chí Đạo cùng Trần Chân lại hướng buồng lái nhẹ nhàng chạy đi.

Khi đến một cái hành lang gần buồng lái, Vương Chí Đạo cùng Trần Chân đột nhiên nghe được tiếng ngươi, vội vàng ẩn nấp xuống.

Chỉ nghe một thanh âm nam giới quen thuộc nói: "Nhị tiểu thư, chúng ta tại sao lại cần phải đem Vương Chí Đạo bọn họ đưa đi Nhật Bản vậy? Sơn Khẩu tiên sinh đã hạ nghiêm lệnh muốn cho chúng ta phải giết chết hết bọn họ ở trên biển!"

Lời nói chính là tiếng Nhật Bản, thật bất ngờ lại chính là giọng của Thuyền Việt Hoành Sơn!

Vương Chí Đạo cùng Trần Chân hai mặt nhìn nhau. Đám sát thủ này thế mà lại là người của Sơn Khẩu Dụ Nhân phái tới, việc này làm bọn hắn nghĩ không ra. Chỉ không biết Nhị tiểu thư trong miệng Thuyền Việt Hoành Sơn là ai?

Chỉ nghe một giọng nữ rất êm tai nói: "Thuyền Việt thúc thúc, ngươi không nên lo lắng rằng phụ thân ta sẽ trách cứ. Ta chính là tiếp nhận mệnh lệnh của Điền Trung bộ trưởng, hắn yêu cầu chúng ta lưu lại người sống, đem đám người Vương Chí Đạo đưa đến Nhật Bản, bởi vì bọn họ đối với Nhật Bản chúng ta rất có giá trị lợi dụng."

Tiếng bước chân đã đi tới, Vương Chí Đạo cẩn thận thò đầu nhìn ra, vừa lúc thấy được Thuyền Việt Hoành Sơn cùng một nữ tử Nhật Bản mặc kimono màu trắng. Vừa nhìn thấy hắn không khỏi thất kinh, vì nữ tử Nhật Bản mặc kimono màu trắng kia thế mà lại rõ ràng là Sơn Khẩu Tuyết Tử, người yêu của Trần Chân!

Đã thấy Trần Chân cũng nhìn thấy nữ tử mặc kimono kia, cũng là trên mặt biến sắc, bất quá rất nhanh lại trấn tĩnh xuống được, nói khẽ với Vương Chí Đạo: "Nàng không phải Tuyết Tử, nàng là em gái song sinh của Tuyết Tử, Sơn Khẩu Ngọc Tử!"

124. Chương 122: Cơn Lốc Trên Biển

Em gái sinh đôi của Sơn Khẩu Tuyết Tử?

Vương Chí Đạo cảm thấy kinh ngạc, chỉ nghe Trần Chân nói khẽ giải thích với hắn: "Sơn Khẩu Ngọc Tử mặc dù là em gái sinh đôi của Tuyết Tử, nhưng là tính cách của các nàng lại không giống nhau, tỷ tỷ Tuyết

Tử dịu dàng thiện lương, nhưng là muội muội lại rất nổi loạn điên cuồng, hơn nữa dã tâm của nàng rất lớn, rất tương tự với phụ thân Sơn Khẩu Dụ Nhân của nàng, cho nên rất được Sơn Khẩu Dụ Nhân coi trọng. Nghe nói Sơn Khẩu Dụ Nhân từ lúc nàng còn nhỏ đã đem nàng đưa đến Y Hạ phái học tập Ninja thuật, sau đó lại còn tìm sư phụ Đường thủ, Kiếm đạo cùng Nhu thuật dạy cho nàng, khi nàng mười lăm tuổi lại gia nhập vào Học viện quân đội hoàng gia Nhật Bản tiếp nhận huấn luyện quân sự. Sơn Khẩu Ngọc Tử đối với những phương diện này thiên phú rất cao, mỗi một khóa học đều là tốt nghiệp ưu tú. Mức độ trọng thị của Sơn Khẩu Dụ Nhân đối với nàng còn vượt quá so với tỷ tỷ Tuyết Tử của nàng. Mặc dù có chút tiếc nuối nàng không phải là con trai, nhưng là vẫn đang coi nàng chính là người khế thừa của gia tộc Sơn Khẩu, hiện nay trong gia tộc Sơn Khẩu thì Sơn Khẩu Ngọc Tử xem như là nhân vật quyền lực số hai, chỉ thấp hơn Sơn Khẩu Dụ Nhân."

"Nói như vậy, nàng rất lợi hại hay sao, huynh có cùng nàng đấu qua hay không?" Vương Chí Đạo có chút hăng hái bừng bừng nhìn vào thân hình xinh đẹp của Sơn Khẩu Ngọc Tử kia hỏi lại.

Trần Chân hồi đáp: "Từng có một lần, chính là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, lúc đó nàng giả mạo làm tỷ tỷ Tuyết Tử của nàng chạy trốn tới tìm ta, thừa dịp ta không phòng bị liền tập kích ta, thiếu chút nữa muốn lấy mạng của ta. Ta phỏng chừng thực lực của nàng so với Thuyền Việt Hoành Sơn còn muốn mạnh mẽ hơn một chút!"

"Nhưng hẳn là cũng không phải đối thủ của huynh!" Vương Chí Đạo cười nói: "Nàng tại sao lại muốn tập kích huynh?"

"Bởi vì nàng muốn thử xem ta có tư cách để cùng với tỷ tỷ của nàng ở cùng một chỗ hay không! " Trần Chân thở dài nói:

"Tính cách của nàng mặc dù cùng tỷ tỷ của nàng trái ngược nhau, nhưng là cảm tình đối với tỷ tỷ của nàng lại phi thường tốt!"

Vương Chí Đạo lẳng lặng nhìn Sơn Khẩu Ngọc Tử, nhẹ nhàng nói: "Dựa theo lý luận trong học thuyết về đẻ con sinh đôi, nếu hai người lớn lên giống nhau như đúc, cơ hồ không phân biệt được ai với ai trong hai con sinh đôi, thì hẳn là thuộc về dạng sinh đôi cùng một trứng. Loại sinh đôi cùng trứng này, chẳng những tướng mạo tương tự, mà tính cách cùng sở thích cũng đều là phi thường gần gũi, hơn nữa đại đa số các cặp sinh đôi kiểu này đều có được một loại tâm linh cảm ứng kỳ quái, có thể biết được ý nghĩ cùng cảm thụ của người kia. Cho nên Sơn Khẩu Ngọc Tử hẳn là tính cách cũng không sai biệt lắm so với tỷ tỷ của nàng. Nếu hiện nay mà hai nàng tính cách trái ngược, như thế có thể là Sơn Khẩu Ngọc Tử từ nhỏ đã bị Sơn Khẩu Dụ Nhân kiên quyết tách ra khỏi tỷ tỷ của nàng, đưa đi tiếp nhận huấn luyện tàn khốc, dẫn đến kết quả bị biến hóa mà không nhận ra được. Chỉ có điều ta vẫn tin tưởng, bản tính chân chính không có khả năng bị thay đổi, ý thức lặn sâu trong con người Sơn Khẩu Ngọc Tử hẳn là so với tỷ tỷ của nàng cũng không sai biệt lắm!"

"Ngươi là ý nói, Sơn Khẩu Ngọc Tử trên thực tế cũng là giống như Tuyết Tử cùng dịu dàng thiện lương? Tính cách bây giờ của nàng là do nàng bị phụ thân Sơn Khẩu Dụ Nhân bắt buộc mà tạo ra?" Trần Chân hỏi.

"Có khi lại là trái ngược đó, nói không chừng có khi chính tỷ tỷ Sơn Khẩu Tuyết Tử lại bị cha nàng hoặc những người khác áp chế bản tính chân chính của nàng đó!" Vương Chí Đạo lại có chút lo lắng nói.

Đúng lúc này, Sơn Khẩu Ngọc Tử đang cùng Thuyền Việt Hoành Sơn nói chuyện với nhau, đột nhiên có điều cảm giác, liền quay đầu nhìn lại.

Vương Chí Đạo biết nàng nhất định là đã cảm giác được chính mình nhìn trộm, vội vàng ép sát thân người xuống ẩn nấp kỹ càng.

Chỉ nghe Thuyền Việt Hoành Sơn hỏi: "Nhị tiểu thư, làm sao vậy?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử một lúc mới hồi đáp: "Không có gì, ta mới vừa rồi cảm giác hình như là có người đang nhìn trộm ta, có thể chỉ là ảo giác. Thuyền Việt thúc thúc, chúng ta đi thôi!"

"Đi thôi!" Đợi được sau khi Sơn Khẩu Ngọc Tử cùng Thuyền Việt Hoành Sơn rời khỏi, Vương Chí Đạo nói với Trần Chân:

"Chúng ta đi lên buồng lái giải quyết hết đám tiểu Nhật Bản, đoạt lại quyết khống chế con tàu này. Ta cũng không muốn đi Nhật Bản."

Trần Chân hỏi: "Giải quyết hết tiểu Nhật Bản thì lấy ai tới điều khiển tàu?"

Vương Chí Đạo phân tích nói: "Tiểu Nhật Bản chỉ giết có tám người thuyền viên, phỏng chừng thuyền trưởng cùng bốn người thuyền viên khác vẫn còn sống, đang bị tiểu Nhật Bản uy hiếp phải thay đổi hải trình chạy đi Nhật Bản. Chúng ta giải quyết xong tiểu Nhật Bản có thể cho thuyền trưởng lại điều chỉnh lại hải trình một lần nữa, quay về Thượng Hải. Vạn nhất thuyền trưởng bọn họ cũng đã bị giết mất rồi thì để cho ta đến điều khiển tàu cũng được"

Trần Chân nghe vậy không nhịn được liếc mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, hỏi: "Ngay cả tàu máy ngươi cũng biết lái hay sao? Tại sao ngươi lại cho ta cảm giác giống như là không có cái gì không làm được, không có cái gì không biết? Ngay như lý luận nói về sinh đôi cùng một trứng ngươi mới vừa nói đó, ta đây là một du học sinh từng học ở Nhật Bản cũng chưa từng nghe nói đến, ngươi học được ở đâu?"

"Anh quốc!" Vương Chí Đạo cười cười, nói với Trần Chân còn đang bán tín bán nghi: "Đừng truy cứu nữa, ngay cả ta đây đối với chính mình cũng cảm thấy rất là kỳ quái đó!"

Đi tới được buồng lái, Vương Chí Đạo cẩn thận nhòm qua khe cửa sổ nhìn vào bên trong một cái, nói khẽ với Trần Chân: "Chúng ta vận khí không tệ, thuyền trưởng cùng bốn người thuyền viên kia vẫn còn sống, chúng ta không cần phải tự mình điều khiển tàu nữa rồi!"

"Ngươi không lo lắng Sơn Khẩu Ngọc Tử cùng Thuyền Việt Hoành Sơn sẽ đột nhiên trở lại sao?" Trần Chân thấp giọng hỏi.

"Bọn họ hẳn là không thể trở lại buồng lái nhanh như vậy. Chúng ta chỉ cần hành động nhanh lên một chút, là có thể giải quyết hết tám tên tiểu Nhật Bản này, sau đó lại chậm rãi đối phó với Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử là được!" Nhìn lại một chút tám tên tiểu Nhật Bản đã ngụy trang thành thuyền viên của tàu "Truy phong hào", Vương Chí Đạo lại nhíu nhíu đầu mày, thấp giọng nói:

"Tám tên tiểu Nhật Bản này thoạt nhìn không phải người bình thường đâu, có thể có chút hơi khó đối phó!"

"Có thể được Sơn Khẩu Dụ Nhân phái tới đối phó chúng ta, khẳng định sẽ không quá kém." Trần Chân nói.

Đã thấy Vương Chí Đạo rút phắt cây súng pạc-hoọc ra, hừ lạnh nói: "Chẳng cần phải tính toán nhiều như vậy nữa, trực tiếp xử bắn chết hết bọn chúng là xong rồi, đợi đến khi Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe được tiếng súng, chạy đến cũng không kịp cứu bọn chúng nữa rồi!"

"Ý kiến hay!" Trần Chân hỏi: "Nhưng nếu là vạn nhất Sơn Khẩu Ngọc Tử cùng Thuyền Việt Hoành Sơn nghe được tiếng súng nhưng lại không chạy đến thì sao?"

"Vậy thì chúng ta thong thả cùng bọn họ chơi trò 'Mèo đuổi chuột' một chút hả, khi còn bé ta yêu nhất trò chơi này đó. Lại chơi đùa thêm một lần nữa cũng không sao!"

Vương Chí Đạo "ha ha" cười to một tiếng, đột nhiên húc tung cửa, xông vào trong buồng lái. Tám tên tiểu Nhật Bản kia cùng với thuyền trưởng "Truy phong hào" cùng bốn người thuyền viên đều giật mình quay đầu nhìn lại.

"Lũ tám người các ngươi mau xuống địa ngục thôi!"

Vương Chí Đạo lạnh lùng nói một câu với tám tên tiểu Nhật Bản đã ngụy trang thành thuyền viên của "Truy phong hào", nhưng là còn chưa có kịp bóp cò súng, đã nghe thấy thanh âm của Sơn Khẩu Ngọc Tử vang lên ở phía sau lưng: "Vương Chí Đạo, nếu như ngươi dám nổ súng giết bọn họ, ta sẽ làm nổ tung chiếc tàu này, chúng ta đây sẽ cùng nhau xong đời hết!"

Vương Chí Đạo quay đầu lại, chứng kiến Sơn Khẩu Ngọc Tử đứng ở cách đó không xa, có chút kinh ngạc nói:

"Còn tưởng rằng ngươi không thể trở lại nhanh như vậy ?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử hừ lạnh nói: "Ta luôn luôn rất tin tưởng vào cảm giác của chính mình, khi các ngươi rình coi ta, ta cũng đã biết có người đã ẩn nấp xuống rồi, cho nên mới làm bộ rời đi, sau đó lại âm thầm đi

ngược trở lại. Bây giờ xem ra cảm giác của ta quả nhiên không sai. Ngươi chính là Vương Chí Đạo đó sao, khi phụ thân nhắc tới ngươi, đều là nghiến răng nghiến lợi tức giận, điều này làm cho ta đối với ngươi rất là hiếu kỳ đó!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nói xong lại quay sang Trần Chân ngọt ngào cười, nói: "Anh rể, thật cao hứng lại gặp được anh đó!"

Trần Chân trầm giọng nói: "Ta không phải là anh rể của ngươi, đừng kêu loạn!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy kinh ngạc nói: "Khi anh ở tại Nhật Bản, đã cùng tỷ tỷ thề non hẹn biển rồi mà. Anh rể, anh không phải là đã thay lòng đổi dạ rồi chứ?"

"Ta không có thay lòng đổi dạ. Chỉ là hiện thực không cho phép ta và tỷ tỷ của ngươi ở cùng một chỗ với nhau. Chuyện này ta đã nói rất chân thành với tỷ tỷ của ngươi rồi. Xin lỗi, sau này ngươi không nên lại gọi ta là anh rể nữa!" Trần Chân vẻ mặt có chút buồn bã, hiển nhiên là khi hắn bị ép phải chia tay cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử, tâm lý cũng không hề dễ chịu.

Sơn Khẩu Ngọc Tử sâu kín thở dài nói: "Khó trách được tỷ tỷ vẫn luôn luôn trà không uống, cơm không ăn, cả ngày lúc nào cũng buồn rầu ủ rũ, làm cho tâm lý của em cũng rất là khó chịu đó!"

"Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư!" Vương Chí Đạo cắt đứt lời Sơn Khẩu Ngọc Tử cùng Trần Chân đang tâm sự, lại hỏi nàng: "Điền Trung bộ trưởng của các ngươi tại sao lại muốn đem chúng ta đưa tới Nhật Bản thế này?"

"Bởi vì các ngươi đều là vật báu vô giá, đối với đế quốc Đại Nhật Bản chúng ta có giá trị lợi dụng rất lớn." Sơn Khẩu Ngọc Tử hồi đáp: "Tôn tiên sinh là lãnh tụ tinh thần của Đồng Minh hội. Mặc dù không có nhiều thực quyết, nhưng ở tại trong lòng người Trung Quốc đã có uy vọng rất cao, chỉ cần hắn đồng ý cùng đế quốc Đại Nhật Bản chúng ta hợp tác, Điền Trung bộ trưởng cam đoan sẽ làm cho hắn một lần nữa lên làm Đại tổng thống. Trần Chân, Tôn Đại Chu, còn có Lý Cảnh Lâm tướng quân thật là bất ngờ mà lên tàu, đều là siêu nhất lưu cao thủ trong giới võ thuật Trung Quốc, là nhân tài đứng đầu, chỉ cần đồng ý vì đế quốc Đại Nhật Bản mà dốc sức, cam đoan tiền đồ không thể tính hết, vinh hoa phú quý lập tức đến ngay. Về phần ngươi, Vương Chí Đạo, chính là người được Điền Trung bộ trưởng coi trọng nhất đó. Chỉ cần ngươi nguyện ý dâng ra bí mật tuyệt kỹ súng thần của ngươi, Điền Trung bộ trưởng cam đoan sẽ cho ngươi làm tổng giáo quan của quân đội Hoàng gia của đế quốc Đại Nhật Bản, quyền lực vô cùng to lớn. Tương đương với một vị tướng quân, muốn cái gì sẽ có cái đó!"

Vương Chí Đạo đột nhiên cười lên sằng sặc, hình như là giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất, hắn cười đến lăn lộn thiếu chút thì không thở nổi. Sơn Khẩu Ngọc Tử thấy vậy cảm thấy tức giận, không nhịn được hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi cười cái gì?"

Vương Chí Đạo không hề để ý đến nàng, cười một lúc lâu mới quay sang nói với Trần Chân: "Ngũ sư huynh, cô dì út này của huynh nhìn thế mà lại giống như là người ngây thơ khờ khạo gì đâu hả, thế mà lại nghĩ muốn lấy mấy thứ kia đến lung lại chúng ta, thuyết phục chúng ta đầu nhập vào Nhật Bản bọn họ đó!"

Trần Chân lạnh lùng nói với Sơn Khẩu Ngọc Tử: "Ngọc Tử, ngươi rất coi thường chúng ta rồi, chúng ta sao lại vì vinh hoa phú quý mà phản bội lai quốc gia của chính mình, cùng với các ngươi hợp lại chung dòng được? Những lời ngây thơ này từ sau không nên nói ra nữa!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử tức giận đến mặt ngọc trắng bệch, lạnh lùng nói với Vương Chí Đạo cùng Trần Chân: "Các ngươi nếu như mà không chịu hợp tác, ta cũng chỉ có thể y theo lời phụ thân phân phó, cho các ngươi chết tại đây trên biển này!"

Vương Chí Đạo nghe vậy, một lần nữa lại cười to, nói: "Ngọc Tử tiểu thư, nói ngươi ngây thơ khờ khạo thật đúng là không có oan uổng ngươi. Điền Trung bộ trưởng của các ngươi đã coi trọng tuyệt kỹ súng thần của ta như vậy, ngươi vẫn còn nghi ngờ là giả hay sao? Bây giờ ta đang có súng trong tay, mà ngươi lại đang đứng ngay trước mặt ta đây. Ngươi rốt cuộc cho rằng ngươi sẽ chết hay là chúng ta sẽ chết đây?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử thần sắc không thay đổi nói: "Đương nhiên là ta chết, chỉ có điều các ngươi cũng không sống được, chỉ cần ngươi nổ súng, người của ta sẽ làm nổ tung chiếc tàu này, đến lúc đó chúng ta đồng quy vu tận nhé!"

Vương Chí Đạo lắc đầu cười nói: "Ta ghét nhất là bị có người dùng loại chiêu thuật đồng quy vu tận này đến uy hiếp ta! Ngươi biết không, Ngọc Tử tiểu thư, lúc trước cũng có một nữ nhân cũng dùng loại chiêu thuật này đến uy hiếp ta, sau đó ta cũng đã thề, người nào còn dám dùng loại chiêu thuật này đến uy hiếp ta, ta sẽ giết chết người đó trước. Ngươi sở dĩ còn chưa chết mà đứng ở chỗ này, chính là do ta xem tỷ tỷ của ngươi đã từng có phần giúp qua ta cùng Ngũ sư huynh. Nhưng là ta khuyên ngươi tốt nhất không nên lại dở một chiêu đó ra nữa, ta sẽ không cho ngươi cơ hội thứ hai đâu!"

Vương Chí Đạo nói xong quay đầu lại nói với thuyền trưởng đang đứng trong buồng lái: "Thuyền trưởng, mau cùng người của ngươi sửa lại hải trình đi Thượng Hải. Nếu ai dám ngăn cản ngươi, ta bắn chết hắn cho ngươi!"

"Vương Chí Đạo!" Lại nghe Sơn Khẩu Ngọc Tử cả giận nói: "Ngươi cho rằng ta thật sự không dám để cho người của ta làm nổ tung chiếc tàu này hay sao?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ta đây lại không tin rằng ngươi sẽ không sợ chết…"

Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy "Ầm" một tiếng cực lớn, Truy phong hào trở nên lay động kịch liệt!

Chỉ nghe thuyền trưởng cực kỳ kinh sợ hét lớn: "Trời ạ, bọn họ đã làm nổ chiếc tàu này thật rồi! Phía dưới đã bị vỡ nát, nước biển đang ồ ạt tràn vào, chiếc tàu này sắp đắm mất rồi!"

Vương Chí Đạo đầu tiên là cùng Trần Chân liếc mắt, hai mặt nhìn nhau một cái, sau đó đột nhiên đại nộ, giận dữ hét lên với Sơn Khẩu Ngọc Tử: "Ngươi một con nha đầu chết tiệt kia, lại dám thật sự làm nổ tàu, ngươi thật sự muốn chết như vậy sao?"

Đã thấy Sơn Khẩu Ngọc Tử sắc mặt cũng đã trắng bệch, vừa sợ vừa giận kêu lên: "Thuyền Việt thúc thúc, người nào cho ngươi làm nổ chiếc tàu này hả? Ta không phải đã nói rằng muốn dẫn bọn hắn đi Nhật Bản hay sao?"

Thanh âm của Thuyền Việt Hoành Sơn từ xa xa truyền tới: "Xin lỗi, Nhị tiểu thư, ta cảm giác được chúng ta hay là nên nghe theo mệnh lệnh của phụ thân ngươi Sơn Khẩu tiên sinh đi thôi! Vương Chí Đạo tên này tuyệt đối sẽ không hợp tác cùng chúng ta, hắn vừa lại rất nguy hiểm, nếu như thật sự đưa hắn đến được Nhật Bản, sẽ mang đến tai nạn cho Nhật Bản chúng ta! Nhị tiểu thư, tàu sắp đắm đến nơi rồi, lập tức rời tàu đi! Tiểu Bổn, Đại Trúc, động thủ giết đám người Vương Chí Đạo!"

Ngay khi Thuyền Việt Hoành Sơn vừa dứt tiếng hô, Vương Chí Đạo đã nghe sau đầu mình nổi lên tiếng gió, chính là đám tiểu Nhật Bản ngụy trang thành thuyền viên đã nhằm hắn cùng Trần Chân phát động công kích.

Vương Chí Đạo vừa xoay người lại đã nổ ngay một phát súng, đem gã tiểu Nhật Bản đang tập kích hắn bắn chết ngay tại chỗ. Nhưng bảy tên tiểu Nhật Bản đều liều chết không muốn sống tiếp tục xông đến công kích hắn cùng Trần Chân, trong đó lại có hai tên tiểu Nhật Bản tách ra nhằm công kích đến thuyền trưởng và bốn thuyền viên còn lại của Truy phong hào.

"Đoàng đoàng đoàng" tiếng súng liên tiếp vang lên, Vương Chí Đạo trước hết là một cước đá bay một tên tiểu Nhật Bản đang xông đến trước mặt công kích hắn, sau đó liên tục nổ súng, mỗi phát một mạng đem đám tiểu Nhật Bản kia toàn bộ bắn chết sạch. Chỉ có điều khi hắn quay người lại thì phát hiện ra Sơn Khẩu Ngọc Tử đã không thấy đâu nữa rồi.

"Vương Chí Đạo, Trần Chân, xảy ra chuyện gì?"

Chính là đám người Tôn tiên sinh đã nghe thấy tiếng nổ lớn ở phía dưới con tàu, cảm giác có chuyện không hay, đều vội vàng chạy đến buồng lái, khi nhìn thấy Vương Chí Đạo cùng Trần Chân, lập tức đã cao giọng hỏi to bọn họ.

Trần Chân lớn tiếng hồi đáp: "Là do người Nhật Bản đã làm nổ chiếc tàu này rồi, Truy phong hào sẽ chìm ngay mất thôi!"

Đám người Tôn tiên sinh nghe vậy mọi người đều biến sắc.

Vương Chí Đạo tỉnh táo nói: "Bọn người Sơn Khẩu Ngọc Tử kia nếu đã chuẩn bị đánh nổ tàu, như vậy nhất định là đã chuẩn bị sẵn xuồng nhỏ để cho bọn họ chạy trốn, chúng ta đi tìm bọn họ!"

"Chỉ sợ không còn kịp rồi!" Lại nghe Tôn Đại Chu nói: "Trước khi chúng ta chạy đến đây đã thấy ở đuôi tàu có hai chiếc xuồng cứu sinh rời đi rồi. Muốn đuổi kịp bọn họ thì không có khả năng nữa rồi!"

"Như vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta phải chết tại đây trên biển hay sao? Vương Chí Đạo, quỷ ý của ngươi luôn luôn là nhiều nhất a, nhanh nhanh nghĩ ra một biện pháp hả!" Ô Tâm Lan thủy chung vẫn là một nữ hài tử, nghe vậy lập tức mất bình tĩnh, cuống lên nói.

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, đột nhiên xoay người hỏi thuyền trưởng: "Thuyền trưởng, ở đây các ngươi có sợi dây lớn nào không?"

Thuyền trưởng sắc mặt tái nhợt giống như đã chết rồi, vô lực hồi đáp: "Ở khoang chứa hàng thì có, nhưng mà sợi dây thì dùng làm gì, chẳng lẽ lại có thể đem Truy phong hào buộc neo lại không cho nó chìm xuống hay sao?"

"Ngu ngốc mới nghĩ đến cách buộc Truy phong hào!" Vương Chí Đạo lớn tiếng quát: "Trong khoang chứa hàng của các ngươi không phải có mấy cái rương chở hàng hóa cực lớn hay sao, đám rương đó đều là rương gỗ, hẳn là sẽ không thể chìm xuống, hơn nữa lại còn đủ lớn. Chúng ta đem mấy cái rương đó buộc lại một chỗ, tạm thời có thể kết được thành một chiếc bè nổi. Như vậy sẽ không vùi thân đáy biển nữa!"

Thuyền trưởng nghe vậy thần sắc chấn động, tỉnh ngộ nói: "Không sai, chủ ý này quả là rất được! Đại phó, các ngươi nếu như còn chưa có bị hù dọa đến ngu ngốc, lập tức theo hỗ trợ, Truy phong hào nhiều nhất chỉ có thể giữ được năm phút đồng hồ nữa thôi!"

Đám người chạy nhanh như là bị lửa đốt sau mông, vội vàng lao tới khoang chứa hàng hóa. Trước hết là lôi ra bốn cái rương gỗ cực lớn, đem tất cả dược phẩm, quần áo, đồ dùng gia dụng cùng hàng hóa gì đó ở bên trong tất cả quăng ra ngoài, sau đó lại lôi đến một đoạn dây thừng vừa to lại vừa dài đang muốn đem bốn cái rương gỗ này buộc lại cùng một khối.

Nhưng là còn chưa có kịp động thủ, lại nghe Vương Chí Đạo thở dài một tiếng nói: "Coi như hết rồi, các vị, chúng ta đã không còn kịp rồi, các ngươi xem bên kia một chút !"

Mọi người nghe vậy, ngẩng đầu nhìn đến theo phương hướng Vương Chí Đạo đang chỉ tay, chỉ thấy một đạo màu trắng như cây cột lớn đang quay cuồng trên mặt biển rất nhanh xông lại hướng chiếc tàu, trên đỉnh đạo màu trắng này mây đen vần vũ quay cuồng.

"Cái đó là cái gì vậy?" Ô Tâm Lan mặc dù ở tại Thượng Hải, nhưng lại hình như chưa từng kiến thức qua gió lốc trên biển, nên ngây ngốc mà đặt câu hỏi.

"Trời ơi, đó là cơn lốc, là vòi rồng trên biển đó, lực phá hoại siêu cường, đám rương gỗ này không chịu nổi sức quăng quật của nó đâu, chúng ta chết chắc rồi!" Lại nghe thuyền trưởng cùng bốn người thuyền viên đều cực kỳ kinh hãi kêu lên, thanh âm người nào cũng vô cùng run rẩy.

Cơn lốc tốc độ cực nhanh, chỉ chốc lát đã kéo đến gần ngay trước mắt, chỉ thấy sóng biển cao đến hơn năm thước giống như một con quát vật cự đại đang nhe nanh múa vuốt ầm ầm nhằm đánh tới con tàu Truy phong hào vẫn còn chưa chìm hẳn.

Vương Chí Đạo quát to: "Mọi người phân ba người một tổ, ôm chặt lấy bốn cái rương gỗ này. Chúng ta đã không còn cách nào nữa rồi, chỉ có phó thác số mạng cho ông trời mà thôi, nếu có thể sống sót sẽ lại gặp nhau ở Thượng Hải sau đi!"

Nói xong, Vương Chí Đạo nhào tới trên một cái rương gỗ thật lớn, ôm chặt lấy nó. Đi theo hắn lại có hai người cũng cùng lao về phía cái rương này, trong đó một người lại ôm chặt cứng lấy thân thể của hắn. Vương Chí Đạo vừa mới cảm ứng được phía sau là hai bầu ngực cao vút vừa êm ái vừa rắn chắc ép sát vào lưng hắn, trong khi vẫn còn chưa kịp nhận ra là Ô Tâm Lan hay Chu Điệp, thì cơn sóng biển khổng lồ đã nghênh đầu đánh xuống, Truy phong hào gần như tan tành mà mọi người đều bị sóng lớn nuốt phăng vào trong biển nước.

Ôm chặt Vương Chí Đạo chính là Ô Tâm Lan. Nàng thấy sóng biển kinh người đánh tới, cảm giác được đã không còn cơ hội sống sót nữa rồi, chứng kiến Vương Chí Đạo lập tức trong lòng nàng theo bản năng dâng lên một loại tâm tình muốn cùng hắn chết chung một chỗ, lập tức nhào tới ôm chặt lấy Vương Chí Đạo. Nhưng có điều Ô Tâm Lan cũng không ngờ tới chính là Chu Điệp cũng đồng thời lao về phía chiếc rương gỗ này.

Nếu một người không có lĩnh giáo qua uy lực của biển cả thì vĩnh viễn không thể tưởng tượng được biển rộng đáng sợ như thế nào. Ô Tâm Lan cảm giác chính mình như một con chim nhỏ đang bị sóng biển nâng lên cao vút, sau đó lại bị dập xuống tàn tệ, tiếng gió ầm ào cùng tiếng sóng biển gầm thét lại càng làm cho nàng đầu óc choáng váng, cảm giác toàn thân như bị xé nát. Sau khi bị quăng đi quật lại vài cái, Ô Tâm Lan liền bị lâm vào trong hôn mê, hai tay đang ôm Vương Chí Đạo không tự chủ được mà buông lỏng ra.

Ngay trước khi bị sóng biển kéo đi, Ô Tâm Lan cảm giác được có một bàn tay gắt gao tóm chặt lấy cổ tay của nàng, đem nàng kéo trở về. Sau đó Ô Tâm Lan lập tức nhắm nghiền đôi mắt đẹp, chuyện gì cũng không biết nữa.

Lúc Ô Tâm Lan mở mắt ra, thật không ngờ lại phát hiện chính mình hãy còn sống, trên đỉnh đầu chính là một bầu trời trong vắt, sắc trời vẫn còn chưa tối hẳn, nền trời đã lốm đốm nhiều ánh sao, mà thân thể của nàng lại đang nằm trong lòng chiếc rương gỗ, đang được sóng biển dập dềnh nhè nhẹ đưa đi, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có giai điệu êm ái của sóng biển vang lên bên tai.

"Vương Chí Đạo!" Ô Tâm Lan đột nhiên trong lúc đó nghĩ đến Vương Chí Đạo, lo lắng rằng chỉ có một mình mình đang cô độc lênh đênh trên mặt biển này, lập tức hét to một tiếng, ngồi phắt dậy.

"Không nên lộn xộn, cẩn thận té xuống. Nước biển buổi tối rất lạnh đó, không chừng sẽ bị cảm mạo!"

Chính là thanh âm Vương Chí Đạo vang lên bên tai nàng. Ô Tâm Lan vừa mừng vừa sợ quay đầu nhìn lại, vừa lúc chứng kiến Vương Chí Đạo ngồi ngay phía sau nàng, gần ngay trong tầm tay, mà bên cạnh Vương Chí Đạo lại là Chu Điệp.

Ô Tâm Lan bất kể vì lý do gì mà Chu Điệp cũng ở chỗ này, lập tức nhào vào trong lòng Vương Chí Đạo, "hu hu" khóc ầm lên, nói: "Vương Chí Đạo, ta rất là lo lắng sẽ phải một mình lênh đênh phiêu dạt trên biển này, sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa!"

Vương Chí Đạo nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng ong của Ô Tâm Lan, thanh âm ôn nhu đến không ngờ: "Ô sư tỷ, đừng lo lắng, vô luận như thế nào ta đều ở cùng với ngươi, sẽ không để cho ngươi cô độc. Ngoan, đừng khóc nữa!"

"Thật vậy không?" Ô Tâm Lan chính là lần đầu tiên nghe được Vương Chí Đạo nói với nàng chân tình thực ý như thế, vui mừng đến không kìm hãm được mà ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Đương nhiên là thật, ta gạt ngươi làm gì chứ?" Vương Chí Đạo cười cười, bất ngờ cúi xuống dùng miệng hôn khắp lên trán cùng khuôn mặt Ô Tâm Lan.

"Thật là buồn nôn!"

Ô Tâm Lan còn đang không ngờ Vương Chí Đạo lại hôn mình như vậy, lại nghe được thanh âm lạnh lùng của Chu Điệp, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng, ánh mắt vội nhìn lại Chu Điệp, kêu lên một tiếng "Chu Điệp tỷ..."

Chỉ nghe "Chu Điệp" lạnh lùng cắt ngang lời của nàng, nói: "Đừng gọi ta như vậy, ta không phải là Chu Điệp tỷ của ngươi!"

Ô Tâm Lan ngẩn người, kinh ngạc nhìn phía Vương Chí Đạo, chỉ thấy Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Nàng không phải Chu Điệp, là Long Điệp. Khi cơn lốc đến đã làm nàng biến thành Long Điệp rồi. Chỉ có điều ngươi không cần lo lắng, ta đã cùng nàng đạt thành hiệp nghị, đang cùng nhau tìm cách hướng về đất liền, chúng ta đúng là cùng hội cùng thuyền rồi."

"Nàng là Long Điệp?" Ô Tâm Lan mở to đôi mắt đẹp, tò mò nhìn chằm chằm vào Chu Điệp đã biến thành Long Điệp.

Chỉ nghe Long Điệp lạnh lùng nói: "Dù sao ta giết các ngươi cũng vô dụng, các ngươi đối với ta còn có giá trị lợi dụng rất lớn, nếu như mà trên biển này ta không tìm được thực phẩm, thì thịt của các ngươi chính là một lựa chọn không tồi!"

Thanh âm giống như là được phát ra từ trong miệng một ác ma, Ô Tâm Lan nghe được không tự chủ mà rùng mình một cái.

Vương Chí Đạo mỉm cười, nói với Ô Tâm Lan: "Không cần để ý nàng, nàng là đang phát bệnh thần kinh mà thôi. Cho dù nàng thật sự dám làm như thế, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi."

Long Điệp lạnh lùng nói: "Bảo vệ? Vương Chí Đạo, ngươi cho rằng ngươi có cái bản lãnh đó sao? Súng của ngươi đã không còn có ở trên người nữa rồi, ta lúc nào cũng có thể giết chết được ngươi!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Long Điệp, ngươi hình như là không chịu được nước hả? Nếu không phải là ta đã cứu ngươi lên, chi sợ ngươi đã bị chết đuối rồi. Mặc dù võ công của ngươi cao hơn so với ta, nhưng là lúc ở trên biển này, ngươi tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của ta, nếu không tin thì cứ thử đến xem, ta cam đoan sẽ đem ngươi quăng xuống biển nuôi cá!"

Long Điệp nhìn chăm chú Vương Chí Đạo một lúc, rốt cục không phục mà quay đầu đi, vẫn hừ lạnh nói: "Bây giờ ta không so đo với ngươi, sau này sẽ tính sổ với ngươi sau!"

125. Chương 123: Kỹ Thuật Sinh Tồn Trên Biển

Chiếc rương gỗ chứa hàng hóa so với một cái quan tài còn lớn hơn, lúc này giống như một chiếc thuyền nhỏ chở ba người trôi vô định bồng bềnh trên biển.

Chiếc rương gỗ lớn này hiển nhiên là chuyên để đóng hàng dược phẩm Tây dương, được gắn xi chít mạch rất kín kẽ cẩn thận, không hề có một cái khe nhỏ nào, sau khi mở nắp rương ra thì giống như một chiếc thuyền hình chữ nhật nhỏ dài. Dược phẩm chứa bên trong rương lúc còn ở trên Truy phong hào đã bị quăng ra ngoài đến hơn một nửa, thế nhưng cũng may là lúc đó tình thế gấp gáp, cũng không có ai để ý xem dược phẩm bên trong đã vứt hết ra ngoài hay chưa, cho nên bây giờ trong rương vẫn còn để lại mấy chai thuốc Tây cùng với một cái hộp sắt cứu thương bên ngoài có vẽ dấu chữ thập đỏ rất rõ ràng.

Cầm lấy mấy chai thuốc kia nhìn qua một chút, nhưng chỉ là một vài loại thuốc giảm đau cùng hạ sốt mà thôi. Tới khi mở cái hộp cứu thương kia ra, Vương Chí Đạo phát hiện ra vận khí của mình rất không tệ, bên trong hộp ngoại trừ nước sát trùng dùng trong y tế, băng gạc, băng dính y tế, thuốc mỡ, thuống kháng viêm, kéo y tế, kim tiêm tất cả những dụng cụ y tế chuyên chữa ngoại thương, lại còn có một cái nhiệt kế, một cái ống nghe cùng với một cây dao mổ. Rất rõ ràng, đây là hộp dụng cụ cứu thương chuyên dùng cho lính quân y trên chiến trường hoặc là dùng cho bác sĩ Tây y khi đi ra ngoài khám bệnh.

Vương Chí Đạo trước hết đem cây dao mổ giấu vào trong người mình, sau đó quay lại nói với Ô Tâm Lan cùng Long Điệp vẫn đang nhìn hắn: "Xem ra vận khí của chúng ta cũng còn không tệ lắm, nói không chừng có cơ hội còn sống tới khi vào được đất liền!"

Long Điệp cau mày nói: "Ta đây không nhìn ra được mấy thứ kia thì có lợi ích gì chứ? Chúng ta cũng đâu phải là người bệnh?"

Vương Chí Đạo cười cười, cầm lấy cái kéo và cái kẹp nhọn chuyên dùng trong y tế, nói: "Có mấy thứ này, chúng ta ít nhất sẽ không chịu đói."

"Ngươi muốn dùng những thứ kia bắt cá hay sao? Ý kiến hay! Nhưng là vấn đề nước uống thì giải quyết thế nào đây? Nếu dùng huyết dịch trong cá cũng không thể đảm bảo cho chúng ta có đủ khẩu phần nước, nói không chừng chưa đến năm ngày đã chết khát rồi. Ngươi cuối cùng không phải là đang tính sẽ cho chúng ta uống nước biển đấy chứ?" Long Điệp hỏi.

"Về nước uống không cần lo lắng, có mấy cái bao nhựa nilon và mấy đôi găng tay nilon này, ta cam đoan các ngươi có đủ nước uống."

Vương Chí Đạo cầm lấy mấy cái túi nilon bọc quanh đám băng gạc, cùng mấy cái bao tay nilon chuyên dùng phòng khuẩn khi phẫu thuật, quay sang nói với hai nàng.

"Mấy thứ đồ vật này sao có thể làm ra nước được?" Ô Tâm Lan có chút nghi hoặc không hiểu liền hỏi.

"Thay trời làm mưa, đợi một chút nữa là các ngươi sẽ rõ ràng thôi!"

Vương Chí Đạo vừa nói vừa đem các thứ đựng trong cái hòm cứu thương nhỏ toàn bộ đổ hết ra ngoài, sau đó lấy kéo cắt mấy cái bao nilon và mấy đôi găng tay thành những mảnh nilon, lại dùng băng dính dính liền tất cả lại thành một tấm nilon lớn không có khe hở, khoác lên trên miệng hòm thuốc, thế là đã thành được một cái "Vũ bồng" nhỏ.

"Cứ như thế này, hơi nước trong không khí bay lên đến bên trong tấm nhựa nilon, sau đó gặp lạnh ngưng tụ thành bọt nước chảy xuống bên trong cái hòm thuốc, loại nước này chúng ta có thể uống được. Như thế này lượng nước làm ra có thể còn không đủ cho ba người chúng ta dùng, nhưng ta vẫn còn có một biện pháp khác, đó là lấy mấy cái chai thủy tinh đựng thuốc kia, cái đáy chai có thể dùng như thấu kính lồi để tụ nhiệt năng, chúng ta có thể đem nước biển chưng cất lên được, như vậy chính là 'hai bút cùng vẽ', hai phương pháp đồng thời. Hơn nữa ta còn nghĩ đến việc bắt cá theo lời ngươi, nói không chừng còn có thể bắt được rùa biển. Như vậy chúng ta sẽ không sợ bị chết khát. Nếu vận khí mà tốt hơn một chút, có một trận mưa đến, nói không chừng ngay cả nước tắm chúng ta cũng có đủ!"

Long Điệp cả giận nói: "Nếu như mà trời mưa, nói không chừng là chúng ta sẽ xong đời ấy. Trên biển nếu có mưa thì tám chín phần mười là sẽ kèm theo gió lốc, ngươi nghĩ rằng chúng ta còn có thể thoát được một kiếp đó hay sao?"

"Ta cũng chỉ là muốn nói đùa một chút thôi mà? Ngươi như thế nào một chút cảm giác hài hước cũng không có như thế?" Vương Chí Đạo thở dài một hơi, nhìn bầu trời một chút rồi nói: "Ngươi yên tâm đi, ta cũng có thể hiểu được khí trời, nói không chừng chúng ta lênh đênh trôi dạt trên biển mười ngày nửa tháng cũng không gặp được mưa đâu!"

"Lênh đênh trôi dạt trên biển mười ngày nửa tháng, không được. Như vậy ta sẽ nổi điên mất. Vương Chí Đạo, ngươi mau mau nghĩ ra một biện pháp để cho chúng ta nhanh chóng lên được đất liền đi!" Không ngờ Long Điệp lại giở giọng ra lệnh nói.

"Cho rằng ta là thần tiên hay sao? Ta làm sao có thể có được nhiều biện pháp hay như vậy? Chúng ta bây giờ chỉ có trông mong vào vận khí mà thôi, để xem một chút có thể gặp được đội thuyền hay không, sẽ kêu la cầu cứu bọn họ!"

"Chúng ta khi nào mới có thể gặp được đội thuyền đây?" Ô Tâm Lan không nhịn được liền hỏi một câu ngây ngô.

"Có thể là ngày mai sẽ gặp được, cũng có khả năng là một trăm năm cũng gặp không được, đại dương thật sự là vô cùng rộng lớn, thời đại này các đội thuyền hàng hải lại cũng không quá nhiều." Vương Chí Đạo thở dài một hơi, thầm nghĩ coi như là ở tại thế kỷ hai mươi mốt khoa học kỹ thuật đã phát triển đến trình độ cao, khi gặp phải tai nạn ở trên biển, xác suất có thể cứu được cũng vẫn là rất thấp, ở thời đại này gặp phải tai nạn ở trên biển thì cơ bản là chẳng khác gì chắc chắn đi vào tử lộ rồi!

"Chẳng lẽ chúng ta cứ trôi lênh đênh bồng bềnh trên biển mãi như thế này hay sao, như vậy thì trôi dạt đến bao lâu đây?" Long Điệp tâm tình bắt đầu sa sút xuống.

Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, phân tích nói: "Chúng ta từ khi lên Truy phong hào rời khỏi bến tàu Thiên Tân, cho đến khi xảy ra chuyện không may cũng chỉ có hơn kém ba giờ đồng hồ. Tốc độ của tàu Truy phong hào cũng không nhanh, sau lúc ba giờ đó lại gặp bão lốc trôi dạt. Bây giờ theo lý thì vẫn còn đang ở trong hải phận Trung Quốc, không phải ở trên Hoàng Hải thì cũng là tại Đông Hải.

Trong cả hai vùng biển này đều có rất nhiều đảo nhỏ, chúng ta nếu cứ theo một phương hướng thẳng tắp mà đi tới, nói không chừng lại có cơ hội gặp được một hòn đảo nhỏ, như vậy chúng ta sẽ không phải tiếp tục lênh đênh trên biển nữa."

"Vậy làm như thế nào có thể khiến cho cái rương này bảo trì phương hướng đi tới? Nước biển cũng không phải là chảy theo dòng, mà chỉ là nước chảy bèo trôi, căn bản không có khả năng cứ chảy suốt theo một phương hướng. Mấy tấm ván gỗ đóng quanh thành rương này thật ra là có thể hạ xuống vài thanh để làm

như mái chèo, chỉ có điều là chúng ta có thể chèo được bao lâu đây, nói không chừng chèo đến mệt chết cũng không gặp được hòn đảo nào!" Long Điệp đúng là chuyên môn nói ra những lời bi quan.

"Không cần phải chèo. Chúng ta sẽ dùng buồm! Bây giờ gió Đông đang thổi, hướng gió trong mấy ngày liền sẽ không thay đổi, làm một cái buồm là chiếc rương gỗ này sẽ theo hướng Đông mà trôi đi, cơ hội cho chúng ta gặp được đảo nhỏ sẽ lớn hơn rất nhiều."

Vương Chí Đạo vừa nói vừa đánh một chưởng lên thành cái rương gỗ, lập tức đánh hạ xuống được một thanh nẹp gỗ thật dài, tiếp theo lại vung chưởng lên lần nữa, đánh xuống thêm hai thanh nẹp gỗ nữa. Sau đó hắn quay lại nói với Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp: "Đem quần áo của các ngươi cởi ra đi!"

"Cái gì?"

Hai nàng đồng thời cùng giật mình hoảng sợ, nhưng lại có chút bất đồng chính là Ô Tâm Lan lại biểu hiện ra rất thẹn thùng, mà Long Điệp lại đột nhiên giận dữ, trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo cả giận nói: "Vương Chí Đạo, ngươi muốn đưa ra chủ ý gì đây? Ngươi dám xằng bậy ta sẽ bất chấp tất cả giết ngươi đó!"

"Phản ứng dữ dội như vậy làm gì chứ? Ta là chỉ muốn lấy nguyên liệu để chế ra một cái buồm mà thôi. Nơi này không có vải vóc gì, không thể làm gì khác hơn là dùng chính quần áo của chúng ta. Nếu như muốn nhanh chóng nhìn thấy đất liền hay đảo nhỏ, thì nhanh nhanh cởi quần áo ra đi, ta chỉ bảo các ngươi cởi áo ngoài ra, không bắt các ngươi toàn bộ cởi sạch hết, các ngươi sợ cái gì chứ?"

Vương Chí Đạo tức giận đem áo của hắn tự cởi xuống, sau đó quay sang Ô Tâm Lan nói: "Ô sư tỷ, mau cởi áo ngoài của ngươi ra cho ta!"

Ô Tâm Lan mặt đỏ hồng, nhỏ giọng hỏi: "Không cởi ra có được hay không?"

"Không được, trừ phi ngươi nghĩ muốn vĩnh viễn lênh đênh trôi giạt trên biển này!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

"Vậy ngươi trước hết phải nhắm mắt lại!" Ô Tâm Lan đề nghị nói.

Vương Chí Đạo không nhịn được nói: "Nhắm mắt lại không phải cuối cùng vẫn phải mở ra hay sao? Dù sao chỗ này cũng không to lớn gì, muốn tránh cũng không có chỗ tránh. Hay là thôi đi, đừng do dự nữa, dù sao ngươi sớm muộn cũng phải để cho ta nhìn, nhìn sớm nhìn muộn cũng không có phân biệt!"

Ô Tâm Lan ngẩn người, hỏi: "Tại sao nói như vậy?"

"Bởi vì ngươi sau này là muốn gả cho ta làm vợ, thân thể của ngươi không phải là để cho ta nhìn hay sao? Trừ phi ngươi có người khác trong lòng, nếu không cũng chỉ có gả cho ta thôi!" Vương Chí Đạo cười hì hì nói.

"Đồ quỷ!" Ô Tâm Lan vừa xấu hổ lại vừa giận, nguýt dài hắn một cái, thế nhưng hai tay lại ngoan ngoãn cởi khuy áo ra, đem chiếc áo ngoài màu xanh cởi xuống, để lộ ra bên trong là chiếc yếm hồng thêu hoa mẫu đơn cùng da thịt trắng ngần như tuyết.

Vương Chí Đạo từ khi đi tới thời đại này, đây mới là lần đầu tiên được chứng kiến bộ dáng nữ nhân mặc áo yếm ở thời đại này, không khỏi nhìn ngắm đến đờ cả mắt. Ở thời đại Dân quốc, mặc dù áo nịt ngực phương Tây đã lưu truyền đến Trung Quốc, nhưng cũng chỉ là những nữ thanh niên đã tiếp nhận tư tưởng tân tiến rồi mới dám mặc, những cô gái Trung Quốc bảo thủ vẫn mặc áo yếm theo kiểu truyền thống. Loại hình thức nội y này mặc dù không tiện lợi như áo nịt ngực của phương Tây, chỉ có điều là nói thật ra thì trình độ hấp dẫn một điểm cũng không hề thua kém áo nịt ngực, thậm chí còn có phần hơn chứ không hề kém. Ít nhất như Vương Chí Đạo lần đầu tiên nhìn thấy cái áo yếm của phụ nữ mà nói, thì có một loại tính chất kích thích khác thường, làm cho hắn cảm giác được bộ dáng lúc này của Ô Tâm Lan so với những nữ nhân mặc đồ lót hai mảnh ở đời sau còn có sức hấp dẫn mạnh hơn nhiều.

Nhìn chằm chằm một lúc lâu vào chiếc yếm đang bó lấy bộ ngực cao vút như đang muốn vểnh lên của Ô Tâm Lan, lại còn có thể nhìn thấy lờ mờ hình dáng hai điểm nhỏ, Vương Chí Đạo mới nhận lấy cái áo ngoài của Ô Tâm Lan lúc này khuôn mặt còn đang đỏ bừng đến tận mang tai, lại xoay người nói với Long Điệp: "Còn ngươi nữa, mau cởi cái xường xám của ngươi ra cho ta!"

"Không được!" Long Điệp nhưng lại đưa hai tay ôm chặt lấy ngực, lạnh lùng cự tuyệt nói: "Ta cũng không phải là vợ tương lai của, sao có thể cởi được? Huống chi ngươi đã có hai tấm rồi, còn chưa đủ sao?"

”Không đủ, chúng ta ba người ngồi trong cái rương gỗ này, chỉ dùng áo của hai người làm buồm thì làm sao có thể chạy đi được? Sức gió không đủ lớn, buồm lại nhỏ, nói không chừng là có khi vẫn còn đứng yên một chỗ. Xường xám của ngươi có nhiều vải vóc hơn một chút, đem ghép vào mới có thể làm được cái buồm lớn để cho rương gỗ này chạy đi.

Ta cho ngươi một lựa chọn, một là chúng ta cứ như thế này vĩnh viễn lênh đênh trên biển, cho đến lúc phát điên lên, hoặc là ngươi mau cởi xường xám đưa cho ta, để cho ta làm thành buồm nhanh chóng đi tới đất liền. Tùy ngươi lựa chọn đi!”

Long Điệp giận dữ trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc lâu, mới nói một câu: “Ngươi trước hết xoay người đi cho ta, không cho nhìn trộm!”

Vương Chí Đạo nhún vai, xoay người quay đi, kết quả lại là đối mặt với Ô Tâm Lan, làm cho hắn lại một lần nữa nhìn đến no mắt nửa thân trên mềm mại của Ô Tâm Lan đang mặc chiếc yếm khêu gợi đến mê người. Ô Tâm Lan mặc dù vẫn rất thẹn thùng, nhưng là đã không còn cố gắng che che đậy đậy nữa, hào phóng để mặc cho Vương Chí Đạo thưởng thức thân hình mềm mại nuột nà của nàng, xem ra đã thật sự coi mình là lão bà tương lai của Vương Chí Đạo rồi.

Hai tròng mắt tối sầm, tiếp theo lại ngửi thấy được một làn hương mùi thơm của cơ thể, chính là Long Điệp ở phía sau đã đem áo xường xám cởi ra rồi, trực tiếp ném tới phủ lên đầu Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo gỡ cái xường xám đang phủ trên đầu xuống, rất tự nhiên quay người lại nhìn. Quả nhiên Long Điệp đang mặc trên người chính là áo nịt ngực nội y của Tây dương. Mặc dù không được gợi cảm như là loại áo nịt ngực ren hoặc là nửa trong suốt như ở hậu thế, nhưng là phối hợp với hai bầu ngực cao vút căng đầy của Long Điệp cùng với một thân hình hoàn mỹ như ngọc, uyển chuyển mảnh mai, càng có sức hấp dẫn mê người. Lại có chút bất đồng so với Ô Tâm Lan vẫn đang mặc quần dài, chính là Long Điệp bởi vì mặc xường xám, không có mặc quần, nên nửa người bên dưới chỉ có mặc một chiếc quần lót tam giác giống như ở hậu thế, làm cho một cặp chân ngọc thon dài trắng nõn nà hoàn toàn phơi bày trọn vẹn, làm cho Vương Chí Đạo nhìn đến không dứt mắt ra được.

“Vương Chí Đạo, ngươi nhìn còn chưa có đủ hay sao?” Long Điệp thấy Vương Chí Đạo nhìn đến không chớp mắt, miệng sắp rớt nước bọt, vội hai tay ôm lấy ngực, khép đầu gối ngồi xuống, đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn Vương Chí Đạo như muốn bốc hỏa.

“Thật sự là hoàn mỹ!” Vương Chí Đạo thở dài một hơi, thấy Long Điệp lại vừa lộ ra bộ dáng muốn nổi giận, vội nói: “Đừng kích động, ta không phải là đang khen ngợi ngươi, ta là đang khen ngợi Chu Điệp mà thôi.”

Nói xong không để ý tới ánh mắt Long Điệp đang muốn đem hắn xé tan ra thành từng mảnh nhỏ, lấy cây kéo y tế ra, trước hết khoét một lỗ hổng trên áo xường xám của Long Điệp, sau đó đưa kéo một đường, đã dễ dàng rạch đôi cái thân áo xường xám ra, biến thành một mảnh vải.

Long Điệp trong lòng vẫn còn chưa yên, lại hỏi: “Ngươi đem áo của ta cắt ra, vạn nhất chúng ta gặp đội thuyền hay là đảo nhỏ, ta lấy cái gì mặc vào đây?”

“Có thể sống sót được là đã may mắn lắm rồi, lại còn so đo chuyện mặc quần áo làm gì?” Vương Chí Đạo không để ý đến nàng nữa, tiếp tục cắt áo ngoài của mình và Ô Tâm Lan ra, sau đó tháo mũi kim từ trên ống tiêm ra, lại rút ra vài sợi vải từ trên mấy tấm áo, làm thành kim chỉ sơ sài có thể khâu vá được, đem ba tấm vải áo khâu liền vào nhau. Ô Tâm Lan thấy Vương Chí Đạo xoay đi xoay lại, có chút không yên tâm, liền nhìn xuống cảm giác ngượng ngùng khi trên người chỉ mặc một chiếc yếm nhỏ, ngồi sát lại hỗ trợ hắn. Chỉ có Long Điệp vẫn đang bó gối ôm ngực ngồi ở đằng kia, đối với Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan đang bận bịu coi như không nghe không thấy.

Phải mất đến hơn một giờ đồng hồ, rốt cuộc mới làm được xong một cái buồm sơ đẳng, dưới cơn gió đêm nổi lên, “thuyền buồm” cuối cùng cũng đã có thể mang ba người nhằm hướng Đông chạy đi.

Ban đêm ở trên biển rất lạnh, nhất là sau lúc nửa đêm, lúc sao trời đã lặn đi phân nửa. Gió biển thổi trong đêm chẳng những âm lạnh, biển khơi mênh mông hắc ám ngoài kia lại còn có một loại cảm giác khiến cho con người tâm trí cảm thấy vô cùng căng thẳng nặng nề, đầu óc bị áp lực mà có chút sợ hãi. Nếu là người bình thường ở trong hoàn cảnh trôi nổi lênh đênh này, chỉ sợ không đến ba đêm đã phát điên mất.

Ô Tâm Lan có chút không nhẫn nại chịu đựng nổi cái lạnh cùng loại cảm giác nặng nề kia, nên không nhịn được mà khẽ dịch tấm thân mềm mại về phía Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo nhưng lại không hề khách khí kéo nàng sát lại, ôm nàng vào trong vòng tay, rất ôn nhu nói: "Một người ở trong hoàn cảnh này, chẳng những sẽ rất lạnh, mà tâm lý còn có thể rất hoảng sợ. Chúng ta hãy ôm nhau cùng một chỗ đi, vừa có thể sưởi ấm cho nhau, lại vừa có thể xua tan được cảm giác nặng nề trong lòng."

Ô Tâm Lan không nói gì, nhưng lại đưa thân thể mềm mại của mình tiến thêm vào trong lòng Vương Chí Đạo, lại xoay trở lấy một tư thế thoải mái nhất để rúc sâu vào trong lòng Vương Chí Đạo.

Long Điệp ngồi bên cạnh không nhịn được hừ lạnh nói: "Vô sỉ, rõ ràng là ngươi đã nổi lên sắc tâm, nghĩ muốn chiếm tiện nghi của nàng, nên mới hết lần này đến lần khác mới nghĩ ra những cái kế giả bộ đàng hoàng!"

Vương Chí Đạo cười cười, cũng không phản bác, chỉ là quay hẳn sang phía Long Điệp mở cánh tay kia ra, hỏi nàng: "Ngươi có muốn lại đây với chúng ta cùng ôm nhau một chỗ hay không ?"

"Ngươi nằm mơ đi thôi!" Long Điệp cự tuyệt một câu.

"Ngươi sẽ không trụ được đâu!"

"Không cần ngươi trông nom!"

"Được rồi, ngươi tốt nhất là không nên hối hận!" Vương Chí Đạo bất đắc dĩ thở dài, hai tay cùng ôm chặt lấy thân thể mềm mại ấm nóng của Ô Tâm Lan, không hề để ý tới Long Điệp nữa…

Bên tai đột nhiên nghe được chim biển kêu, Vương Chí Đạo còn đang ngủ say vội vàng mở bừng hai tròng mắt ra. Chỉ thấy phương Đông đã bắt đầu trắng bệch, mặt trời đang sắp mọc lên rồi. Ngẩng mặt vừa nhìn lên, nhưng lại thật bất ngờ chứng kiến vài cánh chim biển bay qua bay lại trên đầu, lập tức không khỏi vừa mừng vừa sợ, vội vàng lay nhẹ Ô Tâm Lan vẫn đang nằm trong lòng hắn, dádnh thức nàng dậy: "Ô sư tỷ, mau tỉnh lại, chúng ta sắp gặp được đảo nhỏ rồi!"

Hai hàng lông mi Ô Tâm Lan chớp chớp mấy cái, đôi mắt đẹp từ từ mở ra, đầu tiên là vươn vai duỗi lưng một cái, sau đó mới rên rỉ hỏi: "Chí Đạo, ngươi nói cái gì hả? Ta còn chưa có nghe rõ ràng, hả… ngươi…"

Ô Tâm Lan đột nhiên mặt đỏ tới mang tai, nhưng lại không phải là do nàng phát hiện ra chính mình đang cùng Vương Chí Đạo ôm chặt nhau nằm một chỗ, mà là khi nàng duỗi người, bụng dưới của nàng vừa lúc lại chạm vào một đồ vật gì của Vương Chí Đạo đang cương cứng lên. Ô Tâm Lan vẫn là một thiếu nữ, ở thời đại này giới hạn nam nữ vẫn rất nghiêm ngặt, nàng không có khả năng học tập những môn sinh lý học, hiển nhiên không hiểu được đây là hiện tượng "chào cờ buổi sáng" của Vương Chí Đạo, lập tức không khỏi vừa xấu hổ vừa tò mò, đôi mắt đẹp theo bản năng nhìn xuống chỗ ấy của Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo cười khổ mà giải thích nói: "Không nên hiểu lầm, đây là hiện tượng sinh lý bình thường. Nam nhân nào khi buổi sáng thức dậy cũng là như thế này!"

"Ừ!" Ô Tâm Lan mặt đỏ hồng gật đầu, vội vàng dời mắt đi chỗ khác, hỏi: "Ngươi mới vừa rồi đã nói cái gì?"

"Ta nói chúng ta rất nhanh đã gặp được đảo nhỏ rồi. Có chứng kiến thấy đám chim biển kia không? Chim biển tất cả đều giống nhau, ban đêm cư ngụ ở trên đảo nhỏ, đến khi có ánh bình minh sẽ bay ra đi tìm thức ăn, cho nên phương hướng mà chúng nó bay tới, nhất định sẽ có một đảo nhỏ. Long Điệp, ngươi đã tỉnh chưa? Chúng ta gặp được đảo rồi."

Vương Chí Đạo vừa nói xoay người lại, đã thấy Long Điệp vẫn không nhúc nhích nằm co quắp ở đằng kia, thân thể không ngừng run lên, sắc mặt đã đông lạnh đến xanh xám, đôi mắt đẹp nhắm nghiền lại như là đã lâm vào trong hôn mê rồi.

Vương Chí Đạo thấy thế trong tâm cả kinh, vội vàng nói với Ô Tâm Lan nói: "Nguy rồi, nàng chỉ sợ đã đông cứng rồi, Ô sư tỷ, chúng ta mau lại ôm lấy nàng, lấy nhiệt độ cơ thể của chúng ta giúp nàng sưởi ấm, bây giờ mặc dù đã là lúc bình minh, nhưng là còn có gần một tiếng đồng hồ nữa nhiệt độ mới dâng lên, trong khoảng thời gian này chính là so với ban đêm còn lạnh hơn, ta lo rằng nàng sẽ không chịu đựng được!"

"Nhưng là!" Ô Tâm Lan có chút do dự, hỏi: "Khi nàng tỉnh lại có thể giết chúng ta hay không?"

"Không đâu, bây giờ nàng không có lực lượng để giết chúng ta, ta sẽ chế phục được nàng, đến đây đi!"

Vương Chí Đạo vội hướng Long Điệp bò lại, đem thân thể chỉ mặc hai mảnh đồ lót nội y của Long Điệp ôm vào trong lòng, cảm giác như là ôm lấy một khối băng. Ô Tâm Lan cũng đã bò lại, cùng Vương Chí Đạo cùng nhau ôm Long Điệp. Vừa chạm vào người Long Điệp nàng đã không khỏi kinh hô: "Nàng như thế nào lại lạnh như băng vậy?"

"Bởi vì nàng không có giống như chúng ta, ôm nhau cùng một chỗ lấy ấm để bảo trụ nhiệt khí trên người, làm cho toàn bộ nhiệt khí trên người nàng tỏa đi hết, nên mới không chống cự được cái lạnh."

Vương Chí Đạo vừa nói vừa lấy tay nhẹ nhàng cọ xát trên thân thể đã lạnh cóng của Long Điệp, làm cho máu trong người nàng gia tốc tuần hoàn. Ô Tâm Lan thấy thế, cũng học theo rất nhanh. Thân thể Long Điệp bắt đầu dần dần ấm áp trở lại.

Sau khi mặt trời đã hoàn toàn nhô lên, Long Điệp rốt cuộc cũng mở mắt. Chứng kiến thấy Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan đang ôm chặt lấy bản thân mình, Long Điệp đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau đó lại thẹn đỏ mặt mà hỏi: "Chí Đạo, Tâm Lan, các ngươi đang làm cái gì thế này?"

Vương Chí Đạo nghe ra ngữ khí của nàng có chút không đúng, cẩn cẩn dực dực mà thử dò xét một câu: "Chu Điệp?"

Chu Điệp mặt đỏ hồng, chỉ có điều là sau khi nàng nhận ra được hoàn cảnh xung quanh, lập tức quên hết ngượng ngùng, giật mình hỏi: "Vương Chí Đạo, Tâm Lan, đây là nơi nào? Chúng ta như thế nào lại ở chỗ này, chúng ta không phải đang ở trên Truy phong hào hay sao? Được rồi, ta nhớ lại rồi, hình như là Truy phong hào bị nổ tung, sau đó lại gặp phải một cơn lốc? Nhưng là sau đó thì lại xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao ta không nhớ rõ gì hết?"

"Bởi vì ngươi đã hôn mê rồi, là ta cùng Ô sư tỷ đem ngươi cứu lên trên cái rương này, chúng ta hiện này còn đang trôi lênh đênh trên biển."

Vương Chí Đạo trong lòng thầm mắng Long Điệp, nữ nhân này quả thật có chút thông minh, không nhẫn nại chịu đựng nổi liền ngủ say lặn xuống, làm cho Chu Điệp tỉnh lại chịu khổ, Long Điệp này chắc chắn là biết, Chu Điệp nhất định sẽ không cự tuyệt cùng ôm nhau một chỗ với mình để giữ ấm.

"Chúng ta là đang lênh đênh trên biển hay sao?" Chu Điệp chứng kiến áo của mình bị làm thành vải buồm, khuôn mặt một lần nữa đỏ lên, thấp giọng hỏi nói: "Vương Chí Đạo, là ngươi cởi áo xường xám của ta để làm buồm hay sao?"

"Không phải, ta bảo Ô sư tỷ cởi áo của ngươi ra đó! Bởi vì sự tình quan hệ đến sinh tử của chúng ta, ta chỉ có thể không câu nệ tiểu tiết, dùng quần áo của chúng ta làm cánh buồm. Chu Điệp, ngươi sẽ không trách cứ ta chứ?" Vương Chí Đạo rất cẩn thận hỏi.

Chu Điệp mặt đỏ hồng nói: "Cởi cũng đã cởi rồi, hơn nữa cũng đã bị ngươi nhìn thấy rồi, ta trách cứ cũng có ích lợi gì đâu?"

Vương Chí Đạo cười khổ, buông Chu Điệp ra, đứng lên hướng về phía chim biển đang từ đó bay tới nhìn đi, lại hưng phấn kêu lên với hai nàng: "Đã thấy được đảo nhỏ rồi, nhiều nhất cũng chỉ gần một tiếng đồng hồ là có thể tới nơi ấy. Bất quá khi đến gần đảo nhỏ, nước biển có dòng hồi lưu, chúng ta dùng buồm chỉ sợ sẽ không thể cập bờ được, đợi lát nữa sẽ chuyển thành dùng mái chèo để chèo vậy."

"Thật sự có đảo sao?" Ô Tâm Lan cũng vui mừng đứng lên, hướng theo Vương Chí Đạo đang chỉ phương hướng nhìn lại, vui vẻ nói: "Thật là đảo rồi, như vậy trên đảo sẽ có người hay sao?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Đảo này cũng không lớn lắm, hẳn là không chắc đã có người ở lại, chỉ có điều là chim biển từ trên đảo đó bay ra, thể hiện là trên đảo kia tất có thực vật, có động vật, cũng sẽ có nước ngọt, vậy thì chuyện ăn uống chúng ta sẽ không cần quá lo lắng nữa!"

"Vậy lên tới được đảo kia rồi thì chúng ta sẽ làm cái gì đây, cứ ngồi im trên đó chờ xem có đội thuyền nào chạy qua hay sao?" Chu Điệp cũng đứng lên, chỉ có điều là hai tay nàng lại ôm chéo trước ngực. Chỉ là như thế cũng không thể che đậy được hết thân thể mỹ lệ lõa lồ của nàng, da thịt trắng ngần dưới ánh nắng mai rực rỡ lại càng lộng lẫy đến động lòng người, thoạt nhìn đã thấy mê man.

Vương Chí Đạo cố nén không dám nhìn lâu vào thân thể như ngọc ngà của Chu Điệp, hồi đáp: "Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, chỉ có điều ta sẽ không chịu ngồi yên. Ta sẽ nghĩ biện pháp lợi dụng nguyên liệu trên đảo, chế tạo ra một chiếc thuyền có thể chở ba người chúng ta rời đi. Các ngươi yên tâm, có ta ở đây, cam đoan sẽ mang các ngươi trở về Thượng Hải!"

126. Chương 124: Võ Giả Thánh Địa

Vào lúc sắp tiến gần đến hòn đảo nhỏ kia, sức gió đã bắt đầu giảm xuống, cái rương gỗ cơ hồ bất động rồi. Vương Chí Đạo không thể không gỡ tấm vải làm buồm xuống, dùng thanh ván gỗ thay thế cho mái chèo, bắt đầu dùng sức người hướng hòn đảo nhỏ chèo tới.

Ổ Tâm Lan rất tự giác tiến lại hỗ trợ cùng chèo, làm cho tốc độ đi tới của "thuyền nhỏ" nhanh hơn không ít. Còn Chu Điệp thì trước tiên đem mảnh áo xường xám từ trên cánh buồm xé ra, sau đó khoác lên trên thân thể mềm mại vốn đang lộ ra gần như trọn vẹn của mình. Chỉ có điều là áo xường xám cũng không tính là quá lớn, nàng chỉ khoác lên như vậy, mặc dù che khuất được hơn một nửa da thịt, nhưng vẫn đang lộ ra cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn như ngọc cùng cái khe trước ngực thật sâu hun hút, bộ dáng nửa kín nửa hở thoạt nhìn so với lúc trước thân hình lộ ra trọn vẹn, thì ngược lại càng kích thích hơn.

Thế nhưng Chu Điệp lại hoàn toàn không cảm giác được bộ dáng của nàng đối với Vương Chí Đạo còn kích thích hơn nữa, nàng lại đến bên Ô Tâm Lan ngồi xuống, lấy thanh ván gỗ trong tay Ô Tâm Lan rồi nói: "Tâm Lan, hay là em trước hết đem áo của mình trên cánh buồm kia gỡ xuống, khoác lên người đi, để cho ta chèo một lát cũng được!"

Vương Chí Đạo không nhịn được nói: "Dù sao thân thể các ngươi ta sớm đã nhìn ngắm qua rồi, bây giờ che đậy lại thì cũng có cái ý nghĩa gì đâu?"

Chu Điệp mặt ngọc ửng đỏ, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, gắt khẽ: "Ai nói ta muốn che khuất thân thể là để không cho ngươi xem nữa, ta chỉ là sợ da bị phơi nắng mặt trời mà đen đi thôi!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, lập tức đã phát hiện ra có chỗ sơ hở mất rồi, không khỏi lập tức mắc cở đến hai vành tai đỏ rực lên.

Ổ Tâm Lan ở một bên nghe được cũng thấy buồn cười, chỉ có điều là nàng cũng sợ da thịt bị phơi ánh nắng mặt trời sẽ bị cháy đen đi, vội tranh thủ đem áo của mình và Vương Chí Đạo tách ra, sau đó khoác vải áo của mình lên trên vai, cầm áo của Vương Chí Đạo hỏi hắn: "Chí Đạo, ngươi có cần phải khoác thêm áo hay không?"

"Không cần thiết, ta cũng không sợ da thịt bị phơi nắng làm đen đi. Nam nhân nếu da dẻ hơi rám nắng một chút lại càng có thể hấp dẫn nữ nhân." Vương Chí Đạo nhẹ nhàng nói đùa một câu.

Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp nghe vậy cùng lườm nguýt hắn một cái, chỉ có điều cảm giác xấu hổ lại vì thế mà dễ dàng giảm xuống.

Sau khi khua mái chèo một trận, Chu Điệp cảm thấy cứ khoác mảnh áo xường xám như vậy mà chèo thuyền thì không tiện lợi lắm, hơn nữa nhiệt độ đã tăng dần lên, cơ thể hoạt động bắt đầu xuất mồ hôi, tức thì nàng cũng không hề lo lắng đến chuyện thân hình bị phơi bày cho Vương Chí Đạo nhìn ngắm, dứt khoát đem mảnh áo xường xám đang khoác trên người bỏ xuống, chỉ mặc nội y đồ lót mà giúp Vương Chí Đạo chèo thuyền. Ô Tâm Lan thấy thế cũng buông thả bản thân, không hề dùng mảnh áo đã bị xẻ đôi để che đậy thân thể nữa, hào phóng chỉ mặc một chiếc yếm hồng ngồi ngay trước mặt Vương Chí Đạo mà chèo thuyền. Vương Chí Đạo lại một lần nữa được một trận nhìn ngắm đến no nê con mắt.

Liên tục chèo về phía trước đến hơn nửa giờ đồng hồ nữa, rốt cuộc hòn đảo nhỏ đã gần ngay trước mặt rồi. Ô Tâm Lan đứng dậy nhìn một chút, đột nhiên kinh ngạc nói với Chu Điệp cùng Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, Chu Điệp tỷ, hai người mau nhìn xem, hòn đảo nhỏ này hình như không phải là không có người ở đâu!"

Vương Chí Đạo cùng Chu Điệp nghe vậy cả kinh, vội vàng đình chỉ mái chèo, cùng đứng lên nhìn đi. Quả nhiên, hòn đảo nhỏ này đúng là không giống như hoang đảo không người, chỉ thấy phía trên loáng thoáng có một kiến trúc gì đó khá hoành tráng.

Chu Điệp cẩn thận nhìn một lúc lâu mới nói: "Ở đó hình như là một tòa thành, không đúng, hẳn là một cung điện kiểu Trung Quốc, hình như còn có một tòa bảo tháp. Xem bộ dáng rất cũ hả. Phỏng chừng đã được xây dựng từ rất nhiều năm trước rồi đó!"

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, nói: "Trên đảo hẳn là có người, cũng không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu? Chỉ có điều là nếu đã có người, cũng có thể có thuyền, thế này ý nghĩa là chúng ta rất nhanh là có thể trở lại Thượng Hải rồi. Hai người các ngươi mau lấy áo phủ lên người đi. Ta nhìn ngắm thân thể các ngươi thì không có vấn đề gì, nhưng là ta không thể để cho nam nhân khác có thể chứng kiến được thân thể của các ngươi!"

Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp nghe vậy khuôn mặt cùng ửng hồng lên, vừa lại nhìn nhau cười cười, rất ngoan ngoãn nghe lời nhặt mấy manh áo lên, khoác lên che lại thân thể mềm mại quyến rũ mê người.

Vương Chí Đạo cùng hai nàng lại một lần nữa nhặt mái chèo ván gỗ lên, hướng về phía hòn đảo nhỏ ra sức chèo đến. Sau khoảng hai mươi phút đồng hồ, bọn họ rốt cuộc cũng cập được vào hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo nhỏ này diện tích ước chừng ba cây số vuông, hình dáng thoạt nhìn giống như là một quả cà chua lớn. Trên đảo phía Tây thấp bên Đông cao, ngọn núi cao nhất cũng khoảng hai trăm thước, bên trên cây cối mọc xanh um, ngẫu nhiên lại có vài cánh chim bi đang bay đi lượn lại, hiển nhiên là sinh cơ dư dật. Kiến trúc hoành tráng kia lại ở bên góc thấp phía Tây, tường vây bên ngoài chiều cao có đến năm thước, bên trong xây nên một tòa bảo tháp có tới bảy tầng cao phải đến ba mươi thước, rất rõ ràng là kiến trúc kiểu Trung Quốc. Hơn nữa Vương Chí Đạo còn chứng kiến được trên bảo tháp và tường vây điêu khắc không ít thần thú theo phong cách Trung Quốc, tỷ như Tứ đại linh thú, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước vân vân gì đó. Mà ở trên tầng cao nhất của bảo tháp lại có điêu khắc một đôi kim long cực lớn đang uốn lượn xung quanh, thoạt nhìn uy vũ cực kỳ.

Vương Chí Đạo hết sức tập trung lực chú ý, rốt cục cũng nhìn thấy rõ được trên đỉnh bảo tháp có treo một tấm chiêu bài lớn khắc bốn chữ mạ vàng rất to: "Võ chi thánh địa".

Vương Chí Đạo lần nữa nhíu nhíu đầu mày, nói với hai nàng: "Kiến trúc này không hề nghi ngờ gì nữa, đúng là do người Trung Quốc kiến tạo, chỉ có điều là tên của bảo tháp này có chút kỳ quái, 'Võ chi thánh địa'? Chúng ta không phải là đã chạy tới địa bàn của một cái môn phái võ thuật bí mật rồi đấy chứ?"

Ô Tâm Lan nhìn khắp chung quanh một chút, kỳ quái nói: "Tại sao không nhìn thấy có chiếc thuyền nào cả, chẳng lẽ nơi này không còn ngươi nào ở nữa, hoặc là bọn họ không có thuyền?"

"Nếu như có người thì nhất định sẽ có thuyền, thuyền nhất định là neo ở chỗ khác, chúng ta không nhìn thấy được mà thôi."

Vương Chí Đạo khẳng định nói.

"Chúng ta có nên đi lên xem một chút hay không?" Không biết tại sao khi Chu Điệp nhìn thấy những kiến trúc kia, đột nhiên có một loại cảm giác hồi hộp sợ sệt.

"Đương nhiên là phải đi, chúng ta phải đi tìm kiếm người trên đảo để họ trợ giúp. Chỉ có điều là ta muốn các ngươi phải mang theo mấy cái dụng cụ này ở bên người, vạn nhất nếu như người ở trên đảo đối với chúng ta có vẻ bất hảo, các ngươi nhất định không được do dự, phản kích lại cho ta. Những người ở trên cô đảo thường thường đều giống nhau, là loại thổ dân không có đạo đức, nói không chừng khi có người ngoài đến sẽ nổi giận mà công kích như người điên vậy. Các ngươi mỹ nữ xinh đẹp như thế này, nếu rơi vào trong tay bọn họ, hậu quả nhất định là không thể tưởng tượng nổi."

Vương Chí Đạo vừa nói vừa đem mấy thứ công cụ y tế như cây kéo cùng cái kẹp nhọn phân biệt giao cho Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp.

Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp nghe vậy không tự chủ được mà đều rùng mình một cái, vội vàng tiếp nhận từ trong tay Vương Chí Đạo cây kéo cùng cái kẹp nhọn, nắm chặt lại trong tay.

"Chúng ta đi thôi!"

Vương Chí Đạo nhặt lên chiếc áo ngoài của mình vốn đã bị cắt toang, quấn quanh bên hông như một cái thắt lưng, sau đó nhảy xuống khỏi cái rương gỗ, hướng về phía công trình kiến trúc trên đảo này đi tới. Ô

Tâm Lan cùng Chu Điệp thì gắt gao đi theo phía sau hắn.

Sau khi đi bộ chừng mười phút đồng hồ, rốt cuộc cũng tới được bên ngoài tường vây của công trình kiến trúc kia. Nhìn lại một chút bức tường vây cao có đến năm thước, dùng toàn đá xanh khối lớn chỉnh tề xây dựng nên, Vương Chí Đạo đành bỏ qua ý định trong đầu muốn trèo lên đỉnh tường, đành chậm rãi đi theo hướng Đông, vòng quanh bức tường tìm kiếm cửa vào.

Sau khi đi theo tường vây tiến về phía đông chừng hai trăm bước chân, Vương Chí Đạo đột nhiên nghe được tiếng người, vội vàng dừng bước, Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp đi theo phía sau hắn trong lòng khẩn trương, không ngờ tới hắn lại đột nhiên dừng lại, trong lúc nhất thời không kịp ổn định cước bộ, thiếu chút nữa thì húc cả vào người Vương Chí Đạo.

Đợi được ba người ẩn nấp che dấu thân thể xuống, Vương Chí Đạo đem lực chú ý tập trung về trên lỗ tai, cố ý lắng nghe, liền nghe được ở phía trước có người đang dùng giọng Bắc Kinh chính tông mà nói chuyện: "Tôn lão tiên sinh, rốt cuộc ông cũng tới rồi. Thành thân vương bọn họ còn đang lo lắng rằng năm nay ông sẽ không tới đó!"

Tôn lão tiên sinh? Vương Chí Đạo nghe vậy ngơ ngác ngẩn ngơ, rất nhanh lại nghe đến một thanh âm có chút quen thuộc cười nói: "Thành thân vương đã tới rồi sao? Hắn năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi nhỉ, hình như đã vượt qua tám mươi tuổi rồi? Tuổi đã cao như vậy mà còn mạo hiểm tròng trành trên biển, chạy đến Võ thánh đảo này để xem Võ thánh đại hội năm nay, ý chí đó thực sự làm cho lão già ta bội phục hả!"

Quả nhiên là Tôn Lộc Đường lão tiên sinh. Vương Chí Đạo mặc dù chỉ là lúc ở Tinh Võ Môn đã nhìn thấy bộ dáng của lão qua khe cửa sổ, cũng không có cùng lão bằng chuyện nói năng gì, nhưng là cũng đã đưa thanh âm của lão hắn ghi tạc lại trong đầu.

Cho nên mới vừa nghe thấy giọng đã đoán ra được người.

Tôn Lộc Đường tại sao lại ở trên đảo này, sao lại có sự tình trùng hợp như vậy? Hòn đảo này gọi là Võ thánh đảo, rốt cuộc là cái chỗ nào đây?

Chỉ nghe thanh âm lúc trước lại nói: "Thành Thân Vương mặc dù năm nay đã tám mươi, nhưng là thân thể cùng tinh thần của hắn vẫn rất là khỏe mạnh đó. Thành Thân Vương nói, nếu như không nhìn thấy được Trát Mộc Khắc tướng quân thành công đánh lên tới được tầng thứ sáu của Võ thánh tháp, vì gia tộc Ái Tân Giác La mà lưu lại một dòng lưu bút chói lòa trong giới võ thuật, thì sẽ không thể nhắm mắt."

Tôn Lộc Đường "ha ha" cười nói: "Như vậy chỉ sợ hắn phải đợi thêm tiếp mười năm nữa rồi. Trát Mộc Khắc tố chất mặc dù rất mạnh, nhưng là bây giờ còn không có đủ năng lực đánh ngã thủ vệ tầng thứ năm của Võ thánh tháp đâu!"

Thanh âm lúc trước nghe vậy thở dài nói: "Tôn lão tiên sinh nhãn lực luôn luôn cực chuẩn, không bao giờ phạm sai lầm. Ngài đã nói như thế, vậy thì Trát Mộc Khắc tướng quân năm nay chắc hẳn là không có hi vọng rồi, chỉ hy vọng Thành Thân Vương còn có thể kiên trì được tiếp mười năm nữa mà thôi!"

Lại nghe Tôn Lộc Đường vừa cười vừa nói: "Mộc lão đệ, nơi này của các ngươi hình như còn có khách nhân khác cũng tới chơi hả. Đang ở lén lút trốn ở bên kia nghe trộm chúng ta nói chuyện đó!"

"Người nào, người nào ở bên kia?" Người gọi là "Mộc lão đệ" kia nghe vậy, lập tức hướng về phía ba người Vương Chí Đạo rống lên.

Vương Chí Đạo biết bọn hắn đã bị phát giác rồi, thầm than một tiếng Tôn Lộc Đường linh giác thật là lợi hại, bọn hắn đã bế trụ hô hấp rất khẽ, động cũng không có động, hơn nữa nấp ở xa như vậy, lão nhân này cũng có thể tra giác ra, quả nhiên không hổ là Dân quốc võ thuật đại tông sư nổi danh nhất .

Vương Chí Đạo hướng Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp nháy mắt ra hiệu một cái, ý bảo các nàng trước hết không nên đi ra. Sau đó hắn chạy đến hét lớn: "Tôn lão tiên sinh, là ông sao? Ta là Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo, cùng Tôn Đại Chu con trai ông là bạn tốt của nhau, ông có biết ta không?"

Chỗ Tôn Lộc Đường cùng Mộc lão đệ kia đang đứng nói chuyện với nhau quả nhiên là một cái đại môn, trước cửa có một đôi sư tử bằng đá thật lớn, cả hai cánh cửa đại môn đều dùng đồng thau chế thành, xem bộ dáng lộ ra vẻ trầm trọng như thế, chỉ sợ người có khí lực không đủ ngàn cân thì đừng mơ tưởng đem

cánh cửa đẩy ra nổi. Trông coi đại môn có hai người đều mặc trường bào nam giới theo kiểu Mãn Thanh, trên đầu lại còn buông xuống hai cái bím tóc vừa dài vừa lớn, màu da mặc dù rám nắng nhưng trên mặt lại không hề có lấy một sợi râu, thoạt nhìn rõ ràng chính là thái giám bên trong Thanh cung.

Tôn Lộc Đường vẫn đang giữ nguyên bộ dáng như khi Vương Chí Đạo chứng kiến thấy lão tại Tinh Võ Môn, tinh thần khí chất khác hẳn với người bình thường. Lão cũng không phải chỉ đến có một mình, ở phía sau lão còn có ba người thanh niên khí chất bất phàm đi theo, xem bộ dáng hình như là đệ tử của lão, cùng lộ ra vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo đang chạy đến .

Tôn Lộc Đường vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Vương Chí Đạo nửa người trên cởi trần trùng trục, hỏi: "Ngươi chính là Vương Chí Đạo sao, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

"Thuyền của chúng ta gặp phải cơn lốc, chìm đắm mất rồi. Chúng ta trong lúc vô định đã trôi dạt tới hòn đảo này. Chúng ta cũng chỉ nghĩ muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, chứ không có ý tứ gì khác!"

Vương Chí Đạo hồi đáp ngắn gọn.

"Gặp phải tai nạn trên biển? Vậy còn có người nào sống sót hay không?" Tôn Lộc Đường hỏi.

Vương Chí Đạo thành thật hồi đáp: "Chúng ta vốn là cùng con trai của ông, Tôn Đại Chu, Tôn tiên sinh, Ngũ sư huynh Trần Chân của ta, còn có Lý Cảnh Lâm tướng quân đều ở cùng một chỗ, khi cơn lốc ập tới, chúng ta chỉ có thể tự lo cho chính mình, bây giờ đã cùng bọn họ thất lạc rồi."

"Đại Chu cùng Cảnh Lâm cũng là gặp phải tai nạn trên biển cùng với các ngươi?" Tôn Lộc Đường mặc dù nhíu nhíu đầu mày, nhưng trên mặt lại không hề có biểu hiện ra một tia bi thương hoặc là lo lắng, thần thái tự nhiên nói: "Đại Chu cùng Cảnh Lâm đều có biết được chỗ này. Lấy bản lãnh của bọn họ, hẳn là có năng lực tránh được một kiếp này. Ngươi yên tâm, ta biết ngươi là ai, cũng nghe Đại Chu đề cập qua ngươi, ngươi đã may mắn đi tới nơi này, lão già ta đây sẽ giúp ngươi trở lại Thượng Hải."

Ngừng lại một chút, Tôn Lộc Đường lại quay sang hai người thủ vệ để tóc tết bím, nói: "Mộc lão đệ, Thạch lão đệ, vị tiểu huynh đệ này là bằng hữu của con ta, nếu hắn là gặp nạn đi tới nơi này, vậy thì để cho hắn tạm thời đi theo ta hả!"

Mộc thủ vệ kia nghe vậy a dua nịnh nọt cười nói: "Nếu là bằng hữu của con trai Tôn lão, chúng ta đây hiển nhiên sẽ không làm khó bọn họ, bất quá Tôn lão cũng biết quy củ ở nơi này rồi, hy vọng bằng hữu của con trai ông có thể tuân thủ những quy tắc ở nơi này."

Tôn Lộc Đường mỉm cười nói: "Ngươi yên tâm, vị tiểu huynh đệ này cũng không phải là một nhân vật đơn giản đâu, hắn có tư cách tham gia Võ thánh đại hội năm nay, ta sẽ đề cử hắn tiến vào tham gia đó!"

Tôn Lộc Đường nói xong, lại quay đầu nói với Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, cũng nên gọi hai vị bằng hữu kia của ngươi đi ra đi. Không nên nấp nữa."

Vương Chí Đạo ho khan một tiếng, có chút xấu hổ nói với Tôn Lộc Đường: "Tôn lão tiên sinh, thật là xấu hổ, hai vị bằng hữu đó của ta đều là nữ, các nàng gặp phải tai nạn trên biển, quần áo tổn hại hết rồi, không nên đi ra, ông có thể cho mượn hai bộ quần áo để các nàng mặc vào hay không?"

"Hai người nữ hả? Tiểu tử ngươi vận khí quả thật là không tệ hả!" Tôn Lộc Đường " ha ha" cười một câu, sau đó phân phó ba người đệ tử phía sau nói: "Mạc Hiệp, Công Bác, Biến Đường, các ngươi đem áo ngoài cởi xuống, đưa cho vị tiểu huynh đệ này mượn đi!"

Ba người đệ tử đứng phía sau lão nghe vậy, vội vàng cởi trường sam đưa cho Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo chỉ cầm lấy hai kiện, nói với người còn lại: "Hai kiện là đủ rồi, ta không cần phải mặc, cứ như thế này cũng tốt rồi, cám ơn các ngươi!"

Vương Chí Đạo cầm hai kiện trường sam đi tới phía sau tường vây, nói với Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp vẻ mặt đều đang khẩn trương:

"Tốt lắm, không cần lo lắng. Tôn lão tiên sinh là phụ thân của Tôn Đại Chu. Ông ấy sẽ giúp chúng ta. Ô sư tỷ, Chu Điệp, quăng mấy cái áo rách của các ngươi đi, mặc hai cái áo này vào!"

Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp gật đầu, có lẽ là lo lắng sẽ bị ngoại nhân chứng kiến, bất chấp Vương Chí Đạo vẫn đang đứng nhìn chằm chằm ở trước mặt, trực tiếp ném hết mấy mảnh vải áo rách đang quấn trên người xuống, lấy trường sam trong tay Vương Chí Đạo rất nhanh mặc lên người.

Đợi được sau khi thân thể mềm mại của hai nàng đã được trường sam che kín, Vương Chí Đạo mới dẫn hai nàng đi theo ra, đối đám người Tôn Lộc Đường giới thiệu nói: "Tôn lão tiên sinh, hai vị này, một người là sư tỷ của ta Ô Tâm Lan, một người là bằng hữu của ta, Chu Điệp tiểu thư."

Tôn Lộc Đường đưa mắt nhìn Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp một cái, gật đầu nói: "Hai vị cô nương khí chất xem ra không sai hả. Hơn nữa cũng là người luyên võ tu vi không tệ. Tốt lắm, các ngươi theo ta vào đi!"

Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp mặc dù mặc kiểu trường sam của nam nhân, nhưng lại vẫn không che dấu được vóc dáng trời sinh cùng dáng vẻ mê người, thế nhưng Mộc Thạch hai vị thủ vệ cùng ba người đệ tử của Tôn Lộc Đường mỗi người đều không đưa mắt nhìn ngang, thể hiện ra bộ dáng mười phần chánh nhân quân tử .

Vương Chí Đạo đi theo phía sau Tôn Lộc Đường, tiến nhập vào trong đại đồng môn, rất hiếu kỳ hỏi: "Tôn lão tiên sinh, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?"

Tôn Lộc Đường hồi đáp: "Nơi này là Võ thánh đảo, nơi chứng nhận các cao thủ võ thuật chân chính!"

"Võ thánh đảo vậy là rốt cuộc làm cái gì? Người nào thành lập ra?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

"Lịch sử của Võ thánh đảo đã có tới mấy trăm năm rồi. Là được thành lập vào những năm đời Sùng Trinh của Minh triều." Tôn Lộc Đường giới thiệu với ba người Vương Chí Đạo nói: "Những năm Minh mạt Sùng Trinh, Đông Hán đầu lĩnh Nghiêm Trấn Đông dựa theo ý chỉ của Sùng Trinh hoàng đế, kiến tạo nên một Võ thánh đảo cùng Võ thánh tháp này, nguyên ý của Sùng Trinh là để cho Nghiêm Trấn Đông ở chỗ này vì lão mà huấn luyện tuyển chọn ra một nhóm nhân tài ưu tú nhất, vì triều đình dốc sức.

Chỉ có điều là sao đó khi hắn cải trang đi vi hành, lại gặp phải một người cao thủ giang hồ, trong lúc nhất thời cao hứng, lại sai Nghiêm Trấn Đông yêu cầu võ thuật cao thủ trong thiên hạ đến Võ thánh đảo đánh lôi đài, cũng dựa tầng cao của Võ thánh tháp mà bọn họ có thể xông lên được để sắp đặt ra cấp bậc cho bọn họ.

Người thực lực mạnh nhất có thể đánh lên tầng cao nhất sẽ được Sùng Trinh hoàng đế tự mình phong cho làm 'Võ Thánh', lại ban cho một cái đai lưng trọng lượng đạt tới chín cân chế tạo từ vàng ròng nguyên chất, bên trên còn khảm mười tám khối bảo ngọc cực phẩm, tượng trưng cho vinh dự của võ giả đỉnh cao nhất. Lúc ấy chỉ có một người thành công đánh được lên hết tầng thứ bảy, chiếm được vinh dự được Sùng Trinh hoàng đế thân phong 'Võ Thánh' cùng Võ thánh đai lưng."

"Đai lưng vàng?" Vương Chí Đạo nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ không thể nào, Đai lưng vàng của Quyền vương mới chỉ xuất hiện từ giới quyền Anh phương Tây vào đầu thế kỷ hai mươi, nhưng vào lúc Minh triều Sùng Trinh đã có rồi sao? Lại còn chế tạo từ chín cân vàng ròng nguyên chất? Cái này thật đúng là chưa từng nghe thấy.

Ô Tâm Lan rất hiếu kỳ hỏi: "Tôn lão tiên sinh, vậy người đoạt danh hiệu Võ Thánh lúc ấy là ai hả?"

"Người này cho đến tận bây giờ vẫn còn là đại danh đỉnh đỉnh, như sấm bên tai đó, ông ta chính là Cơ Long Phong, được công nhận là người sáng lập Tâm Ý Quyền. Võ thánh đảo sau lại sửa thành cứ mười năm một lần sẽ tổ chức một lần Võ thánh đại hội. Mỗi lần mười năm đến phá quan Võ thánh tháp, rất nhiều cao thủ võ thuật đều hướng Cơ Long Phong khiêu chiến danh hiệu 'Võ Thánh', nhưng là mãi cho đến khi Cơ Long Phong qua đời, vẫn không thể có một ai đem ông ấy đánh bại, làm cho một danh hiệu 'Võ Thánh' kia được ông ấy giữ lại đến tận lúc chết!"

Cơ Long Phong? Vương Chí Đạo hiển nhiên biết được thủy tổ Tâm Ý Quyền đại danh lừng lẫy này, trong lòng vừa kinh ngạc vừa lại cảm thấy kỳ quái, tại sao chính mình chưa từng có nghe nói qua "Võ thánh đảo" cùng "Võ thánh đai lưng"?

Là truyền thuyết? Nếu theo lý thì Võ thánh đảo đã có lịch sử như vậy, lại cùng Sùng Trinh hoàng đế có liên quan, nhất định sẽ bị sử sách ghi lại, truyền lưu xuống đời sau mới đúng!

Chỉ nghe Tôn Lộc Đường tiếp tục giới thiệu nói: "Sau lúc Minh triều diệt vong, bí mật của Võ thánh đảo cùng Võ thánh đai lưng đã bị Vương triều Mãn Thanh biết được rõ ràng, lúc ấy Thanh triều nghĩ muốn chứng minh Mãn Thanh dũng sĩ của bọn họ mới có thể chân chính được xưng là 'Võ Thánh' thực lực siêu cường. Vì vậy phái ra dũng sĩ mạnh nhất của bọn họ đến Võ thánh đảo này, hướng Cơ Long Phong tranh đoạt Võ thánh đai lưng. Chỉ có điều đáng tiếc chính là, lấy thực lực của bọn họ, cũng chỉ gần đánh tới Võ thánh tháp tầng thứ tư, tuyệt không thể lên thêm một tầng nào nữa. Sau cùng lại do Mãn Thanh đệ nhất dũng sĩ Ngao Bái ra tay, cuối cùng đánh lên qua tầng thứ năm. Nhưng là sau khi lên đến tầng thứ sáu vẫn là bị đánh bại.

Loại sự tình này bị Mãn Thanh Vương triều coi là kỳ sỉ đại nhục, liền nghiêm lệnh đem bí mật Võ thánh đảo ẩn tàng xuống, cấm công khai. Chỉ có điều là mỗi lần mười năm, bọn họ vẫn là bí mật yêu cầu cao thủ nổi danh nhất trong giới võ thuật đến Võ thánh đảo tham gia Võ thánh đại hội, đồng thời cũng lại tiếp tục phái ra dũng sĩ của bọn họ tới tham gia, mục đích trước hết là muốn vì Mãn Thanh Vương triều hấp thu nhân tài, đồng thời để huấn luyện thực lực cho dũng sĩ của bọn họ, sau là muốn cướp lấy vinh dự cao nhất 'Võ Thánh'. Đáng tiếc là bọn họ vẫn không có thành công.

Nhưng là Võ thánh đảo cũng do nguyên nhân truyền đời này mà dần dần khiến cho chỉ có cao thủ chân chính trong giới võ thuật mới có thể biết được bí mật của đảo. Bởi vì Mãn Thanh Vương triều đã thiết lập một quy tắc, nếu không có thực lực đánh hạ được tầng thứ ba của Võ thánh tháp, thì không cho phép rời đi khỏi Võ thánh đảo. Cho nên nếu đã có thể rời khỏi Võ thánh đảo đi ra ngoài, không có ai không phải là siêu nhất lưu cao thủ. Vương Chí Đạo, ba người các ngươi nếu nghĩ muốn rời khỏi đảo này, cũng phải đánh qua được Võ thánh tháp tầng thứ ba. Đương nhiên, hai cô nương này thì có thể có ngoại lệ, Võ thánh tháp ngoại trừ ra một người đã đánh qua tầng thứ năm, chính là sáng tổ Vịnh Xuân Quyền, Nghiêm Vịnh Xuân, còn thì chưa hề có xuất hiện qua nữ nhân đến phá quan. Ta sẽ nói với bọn họ một chút, để cho bọn họ cho các ngươi rời đi."

Vương Chí Đạo hỏi: "Như vậy Võ thánh tháp mỗi một tầng có cái quan ải nào khó xông qua?"

Tôn Lộc Đường nói: "Tầng thứ nhất là bố trí cơ quan để thi kiểm tra tốc độ, phản ứng cùng lực lượng của người tới phá quan, nếu phá quan không nổi sẽ không có tư cách lên tầng thứ hai. Từ tầng thứ hai đến tầng thứ bảy, mỗi một tầng đều có một cao thủ võ thuật canh gác, đánh bại một người là có thể lên thêm một tầng. Những người thủ vệ quan ải đó đều một dạng như nhau chỉ trấn ải trong hai mùa. Đến mùa thứ ba thì sẽ tìm một đệ tử có thực lực tương đương với mình đến trấn ải. Loại quy tắc này đã được bọn họ kế thừa mấy trăm năm rồi, đến bây giờ đã thành truyền thống của bọn họ."

Ô Tâm Lan lần nữa tò mò hỏi: "Tôn lão tiên sinh, sau đời Cơ Long Phong thì có ai đánh được lên tới tầng thứ bảy, đạt được danh hiệu Võ Thánh hay không?"

"Sau đời Cơ Long Phong thì đến hai trăm năm sau cũng không có ai có thể đánh lên được đến tầng thứ bảy, vì người trấn giữ tầng thứ sáu quá là mạnh mẽ. Trong quá khứ các cao thủ võ thuật danh gia đã qua đời như Đái Long Bang, Trần Trường Hưng, Đổng Hải Xuyên, Dương Lộ Thiền, Quách Vân Thâm, Trình Đình Hoa, vân vân, đều cũng đành chịu bại trận ở tầng thứ sáu, không thể đánh lên tới tầng thứ bảy. Điều này làm cho ở tầng thứ bảy lại không có người trấn giữ.

Chỉ cần có thể đánh bại được cao thủ trấn giữ tầng thứ sáu là coi như được chấp nhận là 'Võ Thánh' rồi. Mười năm trước ta được Võ thánh đảo yêu cầu, chạy đến đây phá ải, may mắn lên được đến tầng thứ bảy, cho nên danh hiệu 'Võ Thánh' cùng Võ thánh đai lưng kia đã rơi xuống trên người ta rồi. Mà chỗ trống của thủ vệ trên tầng thứ bảy cũng do ta bổ sung vào. Kết quả là sau khi ta xông phá quan ải, Lý Thư Văn thật là vận khí quá tệ. Hắn sau khi thiên tân vạn khổ mới đánh bại được người trấn thủ tầng thứ sáu, nhưng lại còn phải đối mặt với ta. Điều này làm cho hắn mất đi cơ hội giành được danh hiệu 'Võ Thánh'. Cho nên các ngươi cho dù có thể xông qua được tầng thứ sáu, còn phải đánh bại ta, mới có thể kế thừa được một danh hiệu cùng đai lưng kia!"

Tôn Lộc Đường "ha hả" cười nói.

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Sớm đã biết đương kim trên đời chỉ có Tôn lão tiên sinh mới có tư cách giữ lấy danh hiệu 'Võ Thánh'. Chỉ có điều, Tôn lão tiên sinh, sau mười năm nữa, cái danh hiệu 'Võ Thánh' kia phải để cho ta tới kế thừa, ta sẽ lấy việc này coi như là mục tiêu trong đời!"

Tôn Lộc Đường nghe vậy cười to nói: "Giỏi, có chí khí, đối với việc ngươi đã có chí khí và quyết tâm như thế, lão già ta đây sẽ cho ngươi một cái mười năm. Vương Chí Đạo, ngươi ngàn vạn lần đừng làm cho lão già ta đây thất vọng hả!"

"Tuyệt đối sẽ không để cho ông thất vọng!" Vương Chí Đạo khẩu khí tin tưởng trăm phần trăm nói với Tôn Lộc Đường, đã thấy ba người đệ tử phía sau Tôn Lộc Đường mỗi người đều lấy ánh mắt khiêu chiến mà trợn trừng lên nhìn hắn.

"Tôn lão tiên sinh?" Lại nghe Ô Tâm Lan lần nữa hỏi: "Xin hỏi một chút, sư phụ ta đã có tới Võ thánh đảo này chưa?"

"Hoắc Nguyên Giáp sao? Hắn mười năm trước đã đến đây rồi, chỉ có điều thật đáng tiếc, hắn chỉ xông tới được tầng thứ năm."

Tôn Lộc Đường hồi đáp.

"Sư phụ mới xông được đến tầng thứ năm sao?" Ô Tâm Lan vẻ mặt khó có thể tin.

"Tầng thứ năm đã rất rất giỏi rồi đó, theo hắn cùng nhau xông đến tầng thứ năm, lúc ấy chỉ có Đỗ Tâm Vũ, Lưu Bách Xuyên, Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa mà thôi. Mà có thể thành công xông qua được cửa ải tầng thứ sáu, hiên nay trên đời cũng chỉ có một người chính là Lý Thư Văn!

Phải biết rằng trấn thủ ở tầng thứ sáu không phải là một người bình thường đâu, hắn chính là hậu nhân của 'Giang Nam đại hiệp' Cam Phượng Trì trong thời Khang Hi đó. 'Ngũ Lôi chưởng' của hắn đã tu luyện được đến mức vung chưởng liền đánh gãy cổ trâu, song chỉ đâm thủng bụng trâu, đạt đến cảnh giới ám kình vô thanh vô tức đả thương người, thực lực vô cùng cường đại. Lý Thư Văn có thể chiến thắng được hắn cũng phải nhờ vào một chút vận khí đó!"

Tôn Lộc Đường thở dài nói.

127. Chương 125: Đệ Nhất Quan Ải Cực Kỳ Nguy Hiểm

Đi theo Tôn Lộc Đường tiến vào bên trong tòa thành nhỏ này, Vương Chí Đạo mới phát hiện nơi này giống như là một chỗ sân thi đấu thể dục, ở ngay sát tường vây chính là một dạng gian phòng khách, được bố trí dựa theo phương vị bát quái, mỗi một phương ít nhất có sáu gian, nhân lên là có ít nhất bốn mươi tám gian, mỗi một gian lớn nhỏ cũng đủ chỗ cho mười người ở lại trong đó. Mà bên ngoài dãy phòng khách, toàn thể là khán đài, ghế ngồi đều là từ đá điêu khắc ra, rất là tinh xảo, bên trên lại còn chạm khắc không ít kỳ trân dị thú, trình độ điều khắc ít nhất cũng phải là cấp đại sư. Nếu có thể bảo tồn chỗ này đến đời sau, cam đoan sẽ được quốc gia coi là trọng điểm di tích lịch sử văn hóa khảo cổ cần phải bảo vệ.

Võ thánh tháp được kiến tạo ở vị trí trung tâm lại càng hoàn mỹ hùng tráng, tầng tháp thứ nhất chu vi vòng quanh có đến ít nhất là một trăm thước. Mỗi một viên đá xây gạch xây thoạt nhìn đều là được chọn lựa tỉ mỉ, chẳng những bền bỉ, mà còn được xây dựng rất chắc chắn, cũng đủ chống cự được cao thủ võ thuật quyền đấm cước đá. Trừ một tầng thứ nhất ra, sáu tầng bên trên lại không hề có cửa sổ cửa đi cùng tường vây, chỉ có một phòng nhỏ ở trung tâm, mà bên bờ chỉ dùng bốn cây cột cực lớn để chống đỡ lên, chỉ cần ngồi trên khán đài, thì có thể nhìn thấy được tình huống bên trong tháp.

Hiện nay trên khán đài đã ngồi kín ít nhất là cả trăm người, mọi người đều nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Võ thánh tháp tầng thứ sáu, trên đó đang có hai người liều chết đánh nhau.

Vương Chí Đạo rất kinh ngạc nhìn lên Võ thánh tháp tầng thứ sáu, nói với Tôn Lộc Đường nói: "Ta còn tưởng rằng Võ thánh tháp sẽ quây kín các tầng, không nghĩ tới lại là các tầng đều mở ra không che chắn, như thế này và đánh lôi đài không có gì khác nhau sao?"

Tôn Lộc Đường nói: "Võ thánh tháp trước kia đúng là có tường vây kín các tầng, chỉ có điều sau này Mãn Thanh Vương triều khi tiếp nhận lại cho công nhân dỡ hết các vách tường vây quanh Võ thánh tháp xuống, cũng kiến thiết thêm những chỗ khán đài này. Bởi vì các hoàng thân quyền quý của Mãn Thanh Vương triều đều muốn tận mắt xem được các cao thủ tới đây xông lên phá ải, bọn họ đem chỗ này làm thành chỗ

giải trí tiêu khiển đó, trước kia còn có không ít các hoàng thân quốc thích lấy những người đến xông phá quan ải để đặt cược đánh bạc đó."

Nhíu nhíu đầu mày, Tôn Lộc Đường nhìn chằm chằm vào hai người đang đánh nhau trên tầng thứ sáu, nói: "Không nghĩ tới thực lực của hắn đã tu luyện được đến loại tình trạng này, thật sự là khó được, xem ra mười năm qua hắn bỏ xuống không ít khổ công. Chỉ có điều đáng tiếc là hắn vẫn đang không phải là đối thủ của trấn ải tầng thứ sáu Cam Mạc Nhiên, xem ra năm nay không có chuyện của ta rồi."

Vương Chí Đạo nhìn đến Võ thánh tháp tầng thứ sáu, hai người càng đấu càng khó phân hơn kém, tò mò hỏi:

"Tôn lão tiên sinh, người tới xông phá quan ải kia là ai vậy? Hắn thật là quyền cước lợi hại, thoạt nhìn đã không có ở dưới Lý Thư Văn rồi!"

Tôn Lộc Đường mỉm cười nói: "Hắn là Thượng Vân Tường, đại đệ tử của Đơn đao Lý Tồn Nghĩa đó. Thực lực của hắn đích xác đã đến gần Lý Thư Văn, nhưng có lẽ so với Lý Thư Văn thật sự vẫn kém một chút."

Nguyên lai là Đại sư huynh của Tiết Điên, Thượng Vân Tường, không nghĩ tới hắn cũng đi đến chỗ Võ thánh đảo này, xem ra Võ thánh đại hội mười năm một lần đích thật là nơi tụ tập của cao thủ chân chính hàng đầu.

Vương Chí Đạo đánh giá cẩn thận một chút Thượng Vân Tường cùng đối thủ của hắn Cam Mạc Nhiên, chỉ thấy Thượng Vân Tường mặc dù thân thể thấp lùn, nhưng lại to ngang dày mình, một đôi chân lại càng tráng kiện vững chãi, một đôi nhục chưởng dầy vết chai sần, cùng cơ thịt hai bà tay như liền thành một khối, thoạt nhìn giống như là miếng thiết bản. Biểu hiện ra ngoài xem ra Thượng Vân Tường thuộc dạng quyền thủ rất có lực lượng, nhưng là trong lúc này bộ pháp tiến thoái của Thượng Vân Tường lại cực kỳ nhanh nhẹn. Loại nhanh nhẹn này so với thân pháp nhanh như quỷ mị của Tiết Điên lại có chỗ bất đồng. Thượng Vân Tường chính là nhanh như sấm vang chớp giật, khi hắn phát động công kích lại càng như lôi đình vạn quân, cương mãnh vô cùng.

Hình Ý Quyền của Thượng Vân Tường mặc dù là học từ Lý Tồn Nghĩa, nhưng là hắn từng sống qua một khoảng thời gian kề cận bên sư tổ Quách Vân Thâm của hắn, nên chịu ảnh hưởng của Quánh Vân Thâm rất sâu. Hơn nữa hắn lại từng theo học qua đệ tử nổi danh nhất của Bát Quái Chưởng tông sư Đổng Hải Xuyên là Trình Đình Hoa, nắm được triết lý ảo diệu của Bát Quái Chưởng. Mặc dù hắn năng khiếu không cao, nhưng lại lấy nghị lực kinh người mà khổ luyện, mấy chục năm vạn ngày như một, rốt cuộc hình thành nên một phong cách quyền pháp độc đáo riêng "Thượng thức Hình Ý", trở thành tông sư cấp cao thủ, hiện nay trong Hình Ý Môn chính là đứng đầu, không người nào sánh nổi. Thượng Vân Tường giống như Quách Vân Thâm đều am hiểu nhất là "Bán bộ Băng quyền", năm đó Quách Vân Thâm được xưng là "Bán bộ Băng quyền, đánh khắp thiên hạ", danh hiệu này sau khi Quách Vân Thâm qua đời thì lại rơi xuống trên người Thượng Vân Tường.

Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy, thân như cung quyền như tiễn, mỗi một kích đều là lôi đình vạn quân, đây chính là ấn tượng đầu tiên Thượng Vân Tường cấp cho Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo tin tưởng rằng, nếu đổi thành chính mình cùng Thượng Vân Tường đánh nhau, chỉ sợ không tới ba chiêu phải bị thua, nếu như bị dính phải một quyền đầu của Thượng Vân Tường. Trúng đòn của hắn phỏng chừng trúng phải thiết chưởng của Lý Thư Văn cũng không có gì phân biệt. Thế nhưng đối thủ của Thượng Vân Tường lại bình tĩnh đem nắm quyền của Thượng Vân Tường tiếp xuống nhẹ nhàng.

Đối thủ của Thượng Vân Tường là Cam Mạc Nhiên, chính là ngươi mặc trang phục đạo sĩ, vóc người so với Thượng Vân Tường cao hơn nửa cái đầu, nhưng lại rõ ràng gầy hơn rất nhiều, mặc dù dưới cằm ba chòm râu dê rất dài, nhưng là râu dê cùng tóc của lão đều đen bóng, không hề có một sợi bạc, da dẻ rên mặt lại càng bóng loáng hồng hào, điều này làm cho Vương Chí Đạo nhìn không ra được tuổi tác của hắn. Chỉ có điều là từ trong ánh mắt tràn ngập bể dâu nhân thế của Cam Mạc Nhiên này mà xem ra, thì ước chừng tuổi của hắn sẽ không thấp hơn sáu mươi.

Đấu pháp của Cam Mạc Nhiên rất có phong thái của Thái Cực Quyền, thân thể hình như mềm mại không xương, giống như là cây dương liễu được gió thổi lắc lư bất định, nhưng lại luôn luôn né tránh rất tốt mỗi đòn công kích của Thượng Vân Tường. Mỗi một kích của Thượng Vân Tường chỉ là đánh sượt qua bên người hắn, không thể đánh trúng lên thân thể. Làm cho Vương Chí Đạo giật mình chính là Cam Mạc Nhiên

mặc dù thủ nhiều công ít, công kích cũng chỉ dùng chưởng, nhưng là một một chưởng kích của hắn lại loáng thoáng phát ra âm thanh sấm sét, lại tùy theo nhục chưởng đánh ra mà mỗi một bộ vị trên thân thể tựa hồ cũng ở trong nháy mắt ấy mà rung động giống như là hiệu ứng bị điện giật, đem lực lượng mỗi bộ vị trên người đều tập trung hết lên trên nhục chưởng, mới kích thích ra thanh âm như sấm sét.

Thượng Vân Tường khi theo Quách Vân Thâm học nghệ, Quách Vân Thâm đã từng dạy hắn môn công phu "Đan điền khí đả", sau khi Thượng Vân Tường khổ luyện mười năm, thân thể đã có thể chịu đòn giống như là lốp xe được bơm căng hơi vậy. Nghe nói đã từng có một cao thủ ngạnh công trình độ một cước đạp gãy thiết trụ, đến tìm Thượng Vân Tường tỷ thí, Thượng Vân Tường chỉ là lấy Tam Thể Thức đứng yên không hoàn thủ, cho cao thủ ngạnh công kia tùy ý đạp một cước lên trên bụng hắn. Kết quả cao thủ ngạnh công kia chẳng những không có đạp được Thượng Vân Tường mảy may suy suyển, ngược lại bị Thượng Vân Tường dùng bụng bắn ra lực phản chấn cực mạnh đánh gãy xương đùi. Bởi vậy có thể thấy được năng lực chịu đòn của Thượng Vân Tường cường đại đến mức nào.

Nhưng là Thượng Vân Tường lúc này lại tựa hồ như đối với "Ngũ Lôi chưởng" của Cam Mạc Nhiên có thể phát ra âm thanh sấm sét này vẫn có chút sợ hãi, khi thấy Cam Mạc Nhiên xuất cước lập tức lựa chọn tránh đi, căn bản là không có ý định dám ngang nhiên chịu đòn chờ cơ hội ập vào phản công.

Bởi vậy Vương Chí Đạo đoán rằng "Ngũ Lôi chưởng" của Cam Mạc Nhiên cũng không phải là bất kỳ dạng công phu chịu đòn nào cũng có thể kháng cự được, có khả năng nếu dính một chưởng lập tức đánh mất sức chiến đấu. Thượng Vân Tường nhất định là biết rõ điểm này, cho nên đối với công kích của Cam Mạc Nhiên chỉ kiên quyết lựa chọn né tránh đi.

Tôn Lộc Đường nhìn một lúc, gật đầu nói: "Mười năm không gặp, Cam Mạc Nhiên này tu vi vừa lại tiến thêm một bậc nữa, nếu như thay đổi là ta của mười năm về trước, có thể sẽ không phải là đối thủ của hắn. Thượng Vân Tường nghĩ muốn đánh bại hắn, còn khó khăn lớn đó. Vương Chí Đạo, xem ra vận khí của ngươi khó coi rồi, năm nay trấn thủ Võ thánh tháp trên này chính là một nhóm người đã kiên trì ma luyện mười năm, làm cho thực lực của bọn họ đều đề thăng lên một nấc thang mới rồi. Có thể nói là năm nay trấn thủ Võ thánh tháp chính là có thực lực cao nhất trong các lần Võ thánh đại hội đó. Đối với những người muốn tới xông phá quan ải thì năm nay chính là một lần khó xông phá nhất trong lịch sử Võ thánh đại hội."

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Khó khăn mới đòi hỏi tài cao hả, như vậy mới có thể thể hiện được trình độ chân chính của ta!

Tôn lão tiên sinh, theo ý của ông nhìn xem, ta có thể xông lên Võ thánh tháp được đến tầng thứ mấy?"

Tôn Lộc Đường nhìn hắn một cái, nói: "Tầng thứ ba hả, tin tưởng ngươi hẳn là có thực lực rời đi khỏi Võ thánh đảo này!"

"Chỉ là tầng thứ ba?" Vương Chí Đạo trong lòng không phục nói: "Tôn lão tiên sinh, ông cũng không tránh khỏi là đã quá coi thường ta hay sao? Ta sẽ chứng minh ông là sai, ta tuyệt đối sẽ đánh lên được đến tầng thứ sáu!"

Tôn Lộc Đường cười to nói: "Không sai, ha ha. Ngươi coi như là rất khiêm nhường đó, cũng không nói rằng muốn đánh lên đến tầng thứ bảy!"

Một tiếng hừ lạnh, chính là một đệ tử, gọi là Công Bác, đang ngồi bên cạnh Tôn Lộc Đường không nhịn được đối Vương Chí Đạo nói: "Sư phụ của ngươi Hoắc Nguyên Giáp tiên sinh cũng chỉ có thể xông lên được đến tầng thứ năm mà thôi, ngươi chẳng lẻ còn có thể tự so sánh lợi hại hơn sư phụ ngươi hay sao? Rất tự đại đó!"

"Đây không phải là tự đại, chỉ là tự tin. Thực lực của ta bây giờ, nếu so với sư phụ lúc còn tại thế, có lẽ còn kém hơn một chút. Chỉ có điều là ta tin tưởng, nhiều nhất là một năm, ta đã có thể vượt qua sư phụ. Sau mười năm nữa, ta có đủ tư cách xông lên Võ thánh tháp tầng thứ bảy, hướng Tôn lão tiên sinh khiêu chiến!"

"Ngươi..., ngươi như thế nào có thể nói ra được loại lời nói đại nghịch bất đạo như thế, ngươi rất không tôn trọng sư phụ của mình đó!" Công Bác có lẽ là lần đầu tiên gặp phải một kẻ có dũng khí dám nói công khai chính mình so với sư phụ còn mạnh hơn, không khỏi trố mắt đứng nhìn. Vì Công Bác xem ra, sư môn vĩnh

viễn là lớn nhất, cho dù môn hạ đệ tử công phu luyện được ra xuất sắc đi nữa, cũng không có thể nói là vượt qua được sư phụ, nếu không chính là đại bất kính. Vạn nhất nếu để cho sư phụ biết được, nói không chừng còn có thể đem hắn trục xuất sư môn. Hậu sinh khả úy, trò giỏi hơn thầy những loại câu nói gì đó chỉ có thể khi sư phụ khen ngợi đệ tử mới dùng, cũng không phải đệ tử có thể tự dùng. Có dũng khí dám công khai nói chính mình là đệ tử 'trò giỏi hơn thầy', mặc kệ hắn xuất sắc thế nào đi nữa, cũng sẽ bị coi là không tôn trọng sư phụ.

Vương Chí Đạo hiển nhiên biết được suy nghĩ trong lòng hắn, lắc đầu, thở dài nói: "Vị Công Bác huynh này, mạo muội hỏi một câu, thực lực hiện nay của ngươi nếu so với Tôn lão tiên sinh thì như thế nào?"

"Đương nhiên so với sư phụ thì ngàn phần không được một!" Công Bác vẻ mặt tự hào hồi đáp.

"Nếu sau mười năm nữa?"

"... Vẫn là như thế, so với sư phụ ngàn phần không được một!"

"Nếu như ngươi thu đồ đệ, ngươi cho rằng đồ đệ của ngươi sau này thực lực so với Tôn lão tiên sinh thì sẽ như thế nào?"

"Có thể ngay cả một phần vạn của sư phụ cũng không được!" Công Bác không hề coi đây là sỉ nhục một chút nào, ngược lại còn coi đây là quang vinh.

"Đó chính là một đời không bằng một đời rồi!" Vương Chí Đạo thở dài nói: "Tôn lão tiên sinh thực lực ở trong giới võ thuật có thể nói là một con thần long bay lượn trên chín tầng trời, nếu như đồ đệ của ông ấy biến thành loài bò sát dưới đất như con rắn, đồ tôn lại biến thành loài ẩn nấp dưới đất như con giun, như vậy Tôn lão tiên sinh thể diện sẽ có vẻ vang hay sao? Chỉ có thể cảm thấy mất hết thể diện mà thôi. Công Bác huynh, ngươi chẳng lẽ thật sự cho rằng, đệ tử một đời không bằng đời trước, so với đệ tử có thể 'trò giỏi hơn thầy', thì cái nào là vẻ vang hơn?"

"Cái này..." Công Bác vẻ mặt cứng ngắc, một câu cũng không nói ra được. Mà hai người đệ tử kia vẻ mặt lại khác nhau, Biến Đường cũng giống như Công Bác mà trố mắt đứng nhìn, còn Mộ Hiệp lại là vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn vào Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo vẻ mặt tự hào nói: "Tư tưởng của ta cùng các ngươi đúng là bất đồng, ta cho rằng chân chính Tôn sư chi đạo chính là nỗ lực cố gắng vượt qua sư phụ, so với sư phụ càng mạnh hơn, như vậy mới có thể chứng minh được sư phụ dạy có phương pháp. Bởi vì mỗi người sư phụ chân chính, đều là hy vọng đệ tử của chính mình có thể 'trò giỏi hơn thầy'. Nếu e sợ năng lực của đệ tử có thể mạnh mẽ hơn so với mình, thì sư phụ đó tuyệt đối không phải là một sư phụ tốt. Ta tin tưởng nếu như ta thật sự vượt qua được sư phụ, sư phụ của ta ở dưới Cửu tuyền, nhất định là rất vui mừng. Hơn nữa ta cũng tin tưởng, Tôn lão tiên sinh cũng là hy vọng đồ đệ của ông ấy có thể vượt qua chính tiên sinh. Đúng không, Tôn lão tiên sinh?"

Tôn Lộc Đường cười to, nói với mấy đồ đệ của mình: "Các ngươi nghe được chưa? Công Bác, Biến Đường, thế này mới là chân chính hảo đồ đệ đó! Nếu như các ngươi tâm tính có thể được như hắn như vậy, lấy việc vượt qua ta làm mục tiêu, ta Tôn Lộc Đường đời này cũng sẽ không có gì tiếc nuối nữa!"

Công Bác cùng Biến Đường nghe vậy vẻ mặt sợ hãi, vội vàng cúi đầu nói: "Sư phụ, đệ tử chỉ sợ sẽ làm sư phụ thất vọng rồi."

Tôn Lộc Đường thở dài lắc đầu, biết hai người đệ tử này đã bị truyền thống Tôn sư chi đạo ảnh hưởng quá sâu, trong khoảng thời gian ngắn rất khó thay đổi được tư tưởng của bọn họ, vì vậy liền quay sang hỏi Mộ Hiệp: "Mộ Hiệp, ngươi cũng không tính là đệ tử của ta, ta muốn biết suy nghĩ của ngươi như thế nào?"

Mộ Hiệp cúi đầu trầm tư trong chốc lát, sau đó dứt khoát ngẩng đầu nói: "Tôn lão tiên sinh, vị tiểu huynh đệ này nói không sai, chỉ có cố gắng vượt qua được sư phụ của mình, mới là thật sự Tôn sư chi đạo, càng có thể thể hiện được giá trị của bản thân mình. Ta đã quyết tâm rồi, sau này ta sẽ lấy việc vượt qua sư phụ, thậm chí vượt qua Tôn lão tiên sinh ngài làm mục tiêu cuộc sống!"

Tôn Lộc Đường lần nữa cười to, nhìn một chút Vương Chí Đạo cùng Mộ Hiệp, lại thở dài nói: "Đáng tiếc thật, hai người các ngươi cũng không phải là đệ tử của ta."

Vương Chí Đạo nhìn người thanh niên gọi Mộ Hiệp này, đột nhiên trong lòng vừa động, nghĩ đến một người, liền hỏi: "Vị Mộ Hiệp huynh này, có phải là họ Hàn hay không?"

Mộ Hiệp gật đầu nói: "Không sai, ta chính là Hàn Mộ Hiệp, tiểu huynh đệ nhận thức ta?"

Vương Chí Đạo "ha ha" cười nói: "Không nhận ra, đại đệ tử của Trương Chiêm Khôi tiên sinh, ta chỉ là nghe nói qua mà thôi."

"Lộc Đường, các ngươi đang nói chuyện gì vui vẻ như vậy? Có thể nói cho ta một chút, làm cho một Lão bất tử này cũng được vui vẻ một chút hay không?"

Chỉ nghe một tràng tiếng cười, có một đoàn người đã hướng nơi này đi tới. Cầm đầu là một vị lão giả thoạt nhìn tuổi đã gần tám mươi, mặc trường bào mã quái lộng lẫy đắt tiền, đầu đội một cái nón, phía sau lại buông xuống một cái đuôi sam rất lớn tóc đã xám bạc. Xem ra hẳn là Thành Thân Vương lúc trước đã được Tôn Lộc Đường cùng Mộc thủ vệ nhắc đến.

Đi theo ở phía sau Thành Thân Vương là bốn người bộ dáng rõ ràng là thái giám trong cung đi theo hộ tống, bộ dáng khiêm nhượng đúng kiểu nô tài. Duy nhất bất đồng chính là một trung niên hán tử thân hình cực kỳ cao lớn lực lưỡng, một đôi tròng mắt giống như mắt hổ, dương dương tự đắc. Xem ra nhất định chính là người định đến xông lên Võ thánh tháp tầng thứ sáu, Trát Mộc Khắc tướng quân! Vương Chí Đạo từ thể cách của hắn cùng tư thế bước đi, đoán ra hắn nhất định là một cao thủ đấu vật.

Tôn Lộc Đường đối Thành Thân Vương chắp tay nói: "Thành Vương gia, chứng kiến ông vẫn là càng già càng khỏe, không hề suy giảm so với năm xưa. Tôn Lộc Đường ta rất vui mừng đó!"

"Già rồi già rồi, cũng không biết có thể kiên trì được đến mười năm kế tiếp hay không!" Thành Thân Vương thở dài, một đôi mắt già nua nhìn thấy được Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, Chu Điệp hai nàng đang đứng phía sau hắn, lập tức tỏ vẻ kinh ngạc, có chút bộ dáng đau lòng nhức óc chỉ vào Vương Chí Đạo nói với Tôn Lộc Đường: "Lộc Đường, vị này cũng là đồ đệ của ngươi sao? Có nữ nhân ở đây, thế mà lại ngang nhiên để trần thân thể bên trên, thật sự là thói đời biến hóa hả! Xem ra bây giờ những người tuổi trẻ, đã bị những tư tưởng kỳ quái của người Tây dương ảnh hưởng quá sâu rồi, càng ngày càng không sợ thương phong bại tục nữa hả!"

Vương Chí Đạo nghe vậy, trợn mắt nhìn trừng trừng vào một Thành Thân Vương này, thầm nghĩ lão tử đây cũng không phải là phụ nữ, để trần nửa thân trên lại có gì mà thương phong bại tục? Ngươi một lão đầu này cũng không tránh khỏi là rất cổ hủ hay sao?

Tôn Lộc Đường cười nói: "Thành Vương gia đừng hiểu lầm. Vị tiểu huynh đệ này là bằng hữu của con ta, hắn chỉ là gặp phải tai nạn trên biển, quần áo rách nát không thể mặc mà thôi. Hai cô nương này chính là hồng nhan tri kỷ của hắn, đã cùng hắn đồng thuyền cộng tế, tránh khỏi tai nạn trên biển kia. Bọn họ là vô tình mà đi tới trên đảo này thôi."

"Hả, vô tình mà tới?" Thành Thân Vương vẻ mặt hồ nghi đánh giá Vương Chí Đạo cùng hai nàng một lần, nói: "Coi như là vô tình mà đến, cũng phải tuân thủ quy tắc Võ thánh đảo, đây là lão tổ tông định ra, không thể sửa đổi."

"Đó là hiển nhiên. Ta đã nói qua với bọn họ về quy tắc ở nơi này rồi." Tôn Lộc Đường nói:

"Vị tiểu huynh đệ này trên thực tế cũng là người luyện võ, hắn rất có hứng thú đối với việc xông lên Võ thánh tháp. Chỉ có điều hai vị cô nương này thì sao? Hy vọng Thành Vương gia cho ta một chút mặt mũi, hay là miễn đi!"

"Nếu là nữ, như vậy đương nhiên là miễn đi, luyện võ vốn là chuyện của nam nhi, nữ hài tử xem náo nhiệt làm gì, ở nhà học đạo hầu chồng nuôi con, tương lai tìm một nam nhân gả cho là đủ rồi! Xuất đầu lộ diện rất là kỳ cục, rất thương phong bại tục đó!" Thành Thân Vương cũng không thèm nhìn tới Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp đang có chút tức giận, thuyết giáo một hồi, sau đó lại hỏi: "Được rồi, Lộc Đường, vị tiểu huynh đệ này của ngươi có năng lực xông lên Võ thánh tháp hay sao?"

Tôn Lộc Đường cười nói: "Thành Vương gia cũng đừng xem thường hắn, mục tiêu của hắn chính là cùng Trát Mộc Khắc tướng quân giống nhau đó, đều nghĩ muốn xông lên đến Võ thánh tháp tầng thứ sáu đó!"

"Có dũng khí là tốt, chỉ có điều người tuổi trẻ hay là nên khiêm nhường một chút mới tốt, không nên rất không hiểu trời cao đất rộng!" Thành Thân Vương vừa nói xong liền không để ý tới đám người Vương Chí Đạo nữa, quay sang Trát Mộc Khắc nói: "Trát Mộc Khắc, ngươi nên đi xông phá quan ải đi, đừng để cho ta thất vọng!"

Trát Mộc Khắc đối Thành Thân Vương quỳ xuống thi lễ một cái, lớn tiếng nói: "Vương gia xin yên tâm, ta Trát Mộc Khắc lần này nhất định phải thành công xông qua cửa ải tầng thứ năm, leo lên được tầng thứ sáu!"

Nói xong, Trát Mộc Khắc đứng lên, rảo bước hướng phía Võ thánh tháp đi đến.

Vương Chí Đạo hướng Võ thánh tháp tầng thứ sáu nhìn lại, nhưng lại phát hiện ra Thượng Vân Tường cùng Cam Mạc Nhiên đã đình chỉ đánh nhau, sau khi đứng yên ở đó nhìn nhau một lúc lâu, lại thấy Thượng Vân Tường hướng Cam Mạc Nhiên chắp tay, nói một câu gì đó, sau đó liền hướng thang lầu đi xuống.

Tôn Lộc Đường gật đầu nói: "Thượng Vân Tường cuối cùng có chút tự mình biết mình, biết chính mình cũng chưa phải là đối thủ của Cam Mạc Nhiên, nếu có đánh tiếp cũng không có chỗ tốt, chủ động nhận thua rồi."

Vương Chí Đạo chứng kiến Trát Mộc Khắc kia tiến vào Võ thánh tháp, nhưng lại cũng không có dừng lại tại mấy tầng bên dưới, mà là trực tiếp đi lên đến tầng thứ năm, ở trong căn phòng nhỏ ở tầng thứ năm liền đi ra một hòa thượng đầu trọc, hướng Trát Mộc Khắc làm ra một cái phật lễ, sau đó hai người lập tức động thủ luôn.

Vương Chí Đạo kỳ quái hỏi: "Hắn không phải lại xông qua bốn tầng bên dưới hay sao?"

Tôn Lộc Đường hồi đáp: "Hắn lúc mười năm trước đã xông qua được bốn tầng bên dưới, nên không cần phải đánh lại nữa, chỉ cần xông qua tầng thứ năm là có thể khiêu chiến tầng thứ sáu, cho dù thất bại, đến mùa tiếp theo lại cũng có thể trực tiếp hướng tầng thứ sáu khiêu chiến. Bất quá theo ta thấy, Trát Mộc Khắc năm nay chỉ sợ vẫn khó khăn xông qua tầng thứ năm. Tầng thứ năm trấn thủ là Hằng Vân hòa thượng, chẳng những đã đem Kim chung cháo công phu luyện đến từ ngoài vào trong, đạt cảnh giới không thể phá vỡ, công phu Thiếu Lâm Tâm Ý thủ lại càng lô hỏa thuần thanh, Trát Mộc Khắc chỉ dùng thuật đánh vật, muốn chiến thắng hắn thì quá mức khó khăn!"

Thành Thân Vương "ha ha" cười nói: "Trát Mộc Khắc này mười năm qua không chỉ là luyện tập công phu vật nhau mà thôi. Lộc Đường, ngươi chờ coi xem, ta lần này đối với việc hắn xông phá cửa ải rất có tự tin!"

Tôn Lộc Đường mỉm cười, không cùng Thành Thân Vương tranh luận nữa, quay sang Vương Chí Đạo nói: "Chí Đạo, ngươi bây giờ có lẽ cũng nên đi thử xông phá quan ải xem sao!"

"Bây giờ sao?" Vương Chí Đạo có chút kỳ quái nói: "Chỉ có điều ta có một nghi vấn. Theo lý thuyết thì những dạng giống như Võ thánh đại hội này hẳn là sự tình rất lớn trong giới võ thuật, tại sao người đến xông phá quan ải lại ít như vậy, ngay cả người xem cũng chỉ khoảng có một trăm người?"

Tôn Lộc Đường thở dài nói: "Ta đã nói với ngươi rồi đó, Võ thánh đảo là bị Mãn Thanh Vương triều cấm công khai, người nào từ nơi này đi ra ngoài cũng phải phát lời thề không thể công khai bí mật ở nơi này, cho nên số người biết đến cũng không nhiều. Chúng ta mặc dù không ngừng yêu cầu danh nhân trong giới võ thuật đến đây phá quan, nhưng là chính thức nguyện ý tới cũng không nhiều lắm. Mà trong năm nay bởi vì Thượng Hải Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu sắp diễn ra, rất nhiều người muốn tình nguyện đi tham gia công khai Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, cũng không muốn đến xông phá quan ải của Võ thánh tháp bí mật này.

Tỷ như Hoắc Điện Đường, Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa cùng người của Trung Hoa võ sĩ hội, bọn họ đều nói muốn chuẩn bị tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, cự tuyệt không muốn tới chỗ này nữa."

"Bọn họ chỉ sợ là bởi vì tự biết bản thân không có khả năng từ trên tay Tôn lão tiên sinh ông mà cướp được danh hiệu 'Võ Thánh' cùng Võ thánh đai lưng, cho nên mới không muốn đến đây đó!" Vương Chí Đạo lại cười nói: "Các vị tại sao không lo lắng đem chuyện tình Võ thánh đảo công khai, lại đem thời gian mười năm một lần sửa làm một năm hoặc là hai ba năm một lần, như vậy người đến Võ thánh đảo sẽ hơn nhiều.

Nói không chừng sau này trong giới võ thuật các đại hội lớn đều sửa thành đến tổ chức trên Võ thánh đảo này hết!"

"Không thể!" Tôn Lộc Đường còn không có trả lời, Thành Thân Vương kia đã đoạt trước, nói: "Chuyện tình Võ thánh đảo phải giữ bí mật. Đây là quy tắc được lão tổ tông lập ra , sao có thể tùy tiện sửa đổi?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Mãn Thanh Vương triều đã sớm bị diệt vong rồi, tại sao lại còn cứ khư khư giữ lại quy tắc này làm cái gì? Hơn nữa, Võ thánh đảo cũng không phải là do Mãn Thanh Vương triều của các ngươi thành lập nên!"

"Ngươi …, ngươi đang nói cái gì! Ngươi thật là to gan lớn mật!" Thành Thân Vương tức giận đến sắc mặt xanh mét, chỉ vào Vương Chí Đạo quát ầm lên, chỉ còn thiếu nước không có quát "Người đâu, đưa hắn kéo đi ra ngoài chặt đầu!" mà thôi!

"Điều này vốn chính là sự thật mà thôi, ngươi hẳn là nên chấp nhận sự thật đi hả!" Vương Chí Đạo nhún vai, lo lắng rằng nói thêm gì nữa sẽ đem lão già gàn này làm cho tức chết, liền quay sang nói với Tôn Lộc Đường: "Tôn lão tiên sinh, ta đi thử phá ải xem sao. Ô sư tỷ của ta cùng Chu Điệp nàng ta nhờ Tôn lão tiên sinh ông hỗ trợ chiếu cố một chút vậy!"

Nói xong liền không để ý tới Thành Thân Vương đang tức giận đến ho hen lên, chỉ hướng Võ thánh tháp đi đến.

Tầng thứ nhất của Võ thánh tháp chính là tầng lớn nhất, lại có ba cửa nhỏ, chủ yếu là thi kiểm tra xem người đến phá quan có đủ năng lực cơ bản của một võ giả: Phản ứng, tốc độ cùng lực lượng. Nếu như không qua được ba tiểu quan kia, chứng minh là tu vi võ thuật còn chưa đạt tới mức nhập môn, căn bản là không có tư cách lên tầng thứ hai.

Tầng thứ nhất cũng có người, chỉ có điều hắn chỉ là giám sát viên, cũng không phải là người trấn thủ, mục đích chỉ là phòng ngừa người đến phá quan giở trò gian trá trực tiếp nhảy lên tầng hai.

Lúc Vương Chí Đạo đang tiến vào tầng thứ nhất, vừa lúc chứng kiến Thượng Vân Tường muốn đi ra, vì vậy tức chắp tay chào hắn, nói: "Thượng sư phụ, ông khỏe chứ!"

Thượng Vân Tường đáp trả lại một lễ, hỏi: "Tiểu huynh đệ là?"

"Ta là Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo, cùng lệnh sư đệ Tiết Điên không có hòa thuận, đương nhiên cũng nghe nói qua uy danh của Thượng sư phụ ngài đây."

"Hả, ngươi đã cùng sư đệ Tiết Điên của ta đánh qua một trận?"

"Còn không có phân ra thắng bại, chúng ta đã ước định lần sau tái chiến!"

Thượng Vân Tường nghe vậy mặt lộ vẻ kinh ngạc, "ha ha" cười nói: "Có thể cùng sư đệ Tiết Điên của ta đánh một trận không phân biệt được thắng bại, thực lực của ngươi hẳn là rất không tệ. Tin tưởng ngươi xông lên tầng thứ ba không có một chút khó khăn nào, bất quá đến tầng thứ tư thì phải xem vận khí cùng trí tuệ của ngươi rồi. Chúc ngươi may mắn!"

Thượng Vân Tường vừa nói vỗ vỗ lên vai phải Vương Chí Đạo, sau đó lập tức ra khỏi Võ thánh tháp.

Giám sát viên ở tầng thứ nhất này bộ dáng tướng mạo thư sinh giống như một ông giáo hay là thủ thư gì đó, hắn vẫn đứng không nhúc nhích ở trước mắt Vương Chí Đạo, đợi được sau khi Thượng Vân Tường rời khỏi, mới nói với Vương Chí Đạo: "Ngươi là đến phá quan sao? Nơi này có ba tiểu quan, để phân biệt thi kiểm tra lực lượng, tốc độ cùng phản ứng của ngươi. Chứng kiến cánh cửa kia chưa? Chỉ cần ngươi có thể đẩy nó ra, là đã vượt qua lực lượng quan, có thể đi vào thi kiểm tra tốc độ quan."

Vương Chí Đạo còn tưởng rằng thi kiểm tra lực lượng là cử tạ, không nghĩ tới lại là muốn cho hắn phải đẩy cửa, cảm thấy có chút bất ngờ, liền theo phương hướng thầy giáo thư sinh đang chỉ nhìn đến. Chỉ thấy ở tầng thứ nhất này xung quanh là một hành lang hình chữ nhật, chiều rộng cùng độ cao chỉ đủ cho một người tiến vào. Mà cửa chắn trước hành lang lại là một cánh cửa bằng kim loại.

Vương Chí Đạo đi qua đi lấy tay đẩy đẩy, cánh cửa kim loại không nhúc nhích.

Vương Chí Đạo cười cười, rõ ràng cái phương pháp thi kiểm tra này là để kiểm tra kỷ xảo dụng lực của người luyện võ, cũng không phải là chỉ cậy mạnh, nếu cứ chiếu theo phương pháp cậy sức của người bình thường, cho dù lực lượng có lớn, chỉ sợ cũng đẩy không ra được phiến cánh cửa này. Vì vậy hắn đem thân thể nửa ngồi xổm xuống dưới, hai tay đặt tại trên cửa, chân sau đạp mạnh một phát xuống đất, eo lưng phát lực, toàn thân lực lượng cộng thêm lực đạp chân trong nháy mắt từ trên cánh tay được truyền tống đến trên cửa, cánh cửa kim loại "đang" một tiếng được đẩy ra.

Hành lang bên trong có ánh sáng, Vương Chí Đạo vừa mới đi vào bên trong, phía sau cánh cửa kim loại vùa bị đẩy ra lại đột nhiên khép lại.

Sau đó, thầy giáo thư sinh kia nói truyền vào: "Hành lang này lập tức sẽ bị nước biển tràn vào, nếu như ngươi không kịp chạy thật nhanh đến một cửa ra ở đầu đằng kia, nước biển sẽ tràn ngập hành lang, đem ngươi dìm chết đuối."

Âm thanh vừa dứt, từ hai sườn và trên đỉnh hành lang xuất hiện vô số lỗ hổng, nước biển phun trào giống như suối ồ ạt chảy vào trong, chỉ vài giây đồng hồ đã ngập gần đến đầu gối Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo trong lòng mắng to, không dám chần chừ, vội vàng về phía trước chạy vọt đi. Không ngờ, mãi cho đến khi nước biển ngập đến ngực hắn, hắn cũng không có chứng kiến điểm cuối hành lang.

Vương Chí Đạo cảm thấy không ổn, thầm nghĩ chính mình sẽ không phải là thất bại ngay từ cửa thứ nhất đấy chứ, đây chính là đại sự liên quan đến thể diện rồi. Lập tức vội vàng tăng tốc độ, trong nước biển ra sức hướng về phía trước chạy đi. Mãi cho đến khi nước biển đã tràn ngập cả hành lang, Vương Chí Đạo mới xuyên qua làn nước biển loáng thoáng thấy được phía cuối hành lang, còn có thêm một cánh cửa nữa.

Vương Chí Đạo nín hơi, ra sức bơi đi về phía trước, thật vất vả mới mò được đến phiến cánh cửa kia, liền đẩy một cái, thế nhưng cánh cửa lại không chút lay chuyển. Vương Chí Đạo trong lòng khẩn trương, vội ở trong nước biển ổn định thân thể của chính mình, một lần nữa mượn lực đạp chân phát động toàn lực hướng cánh cửa đẩy đi. Tiếc nuối chính là, cánh cửa vẫn đang không hề chuyển động.

Lồng ngực càng ngày càng khó chịu, đầu óc như là muốn nổ tung ra, Vương Chí Đạo trong lòng hoảng hốt, biết chỉ đợi thêm vài giây đồng hồ nữa, chính mình sẽ không thể nhịn thở được, buộc phải há mồm mà uống nước biển vào. Con mẹ nó, chỉ là tiểu quan ở cửa thứ nhất mà thôi, sẽ không kinh khủng như vậy đấy chứ? Ngay cả chính mình cũng không thể xông qua được, còn phải chết tại đây hay sao? Vậy những kẻ xông phá quan trước kia thì rốt cuộc làm như thế nào qua được một cửa này? Bọn họ chẳng lẽ chạy trốn so với mình còn nhanh hơn vài lần?

Trống ngực bắt đầu nẩy lên thùm thụp như sấm động trong lồng ngực, trước mắt bắt đầu bốc hoa lên. Vương Chí Đạo biết chính mình đã tới cực hạn rồi, trong lúc nóng lòng liền một quyền mãnh liệt đánh vào trên vách tường của hành lang .

Ầm một tiếng, vách tường bị một quyền của hắn đánh xuyên qua thành một cái lỗ, nước biển bắt đầu hướng ra phía ngoài thoát đi ra. Tiếp theo, Vương Chí Đạo lại phát lực húc thật mạnh, thoáng cái đã đem vách tường húc sập, nước biển liền mang theo cả hắn đổ ào ra ngoài.

Nằm trên mặt đất chậm rãi khôi phục lại ý thức, Vương Chí Đạo nghe được mấy tiếng bước chân vội vàng hướng chỗ này chạy tới, bên tai lại nghe được Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp kinh hô: "Vương Chí Đạo, ngươi không sao chứ, ngươi thế nào rồi?" Tiếp theo, Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp đều đưa đôi bàn tay ngọc nâng hắn từ trên mặt đất đỡ dậy.

Vương Chí Đạo thở ra một hơi thật dài, cười khổ nói: "Ta không có việc gì, ta chỉ là không nghĩ tới chính mình nguyên lai là kém cỏi đến như vậy, rõ ràng là ngay cả mấy cái tiểu quan vớ vẩn ở tầng thứ nhất cũng không xông qua được!"

Lại nghe Tôn Lộc Đường hồ nghi hỏi: "Tại sao chỗ này lại có nhiều nước biển như vậy, hắn tại sao vừa rồi lại phải húc sập vách tường quanh tháp mới đi ra được?"

Chỉ nghe thầy giáo thư sinh kia xấu hổ nói: "Xin lỗi, Tôn lão, có thể là do lâu năm thiếu tu sửa, cho nên tốc độ nước biển phun tràn vào đột nhiên nhanh lên gấp hơn ba lần, hơn nữa cánh cửa ở đầu kia để thoát ra cũng không biết tại sao bị kẹt, đánh không ra được!"

"Cái gì?" Ô Tâm Lan phẫn nộ nói: "Các ngươi như thế nào có thể để như vậy, các ngươi đây không phải là cố ý muốn hại chết Vương Chí Đạo hay sao?"

Vương Chí Đạo vốn đã được Chu Điệp đỡ lên, nghe vậy lại một lần nữa ngã xuống. Con mẹ nó chứ, chính mình cũng quá là xui xẻo như vậy sao!

128. Chương 126: "binh Khí Vương" Cùng "đệ Nhị Cước"

Tôn Lộc Đường nhíu nhíu đầu mày nói: "Tốc độ nước biển phun tràn vào đột nhiên nhanh lên gấp hơn ba lần, cánh cửa lại bị kẹt, nhưng là Vương Chí Đạo vẫn lại có thể trốn thoát ra, rõ ràng thực lực của hắn vượt quá xa cấp bậc nhập môn Võ thánh tháp, cho nên cửa quan tiếp theo thi kiểm tra phản ứng không cần phải xông qua nữa, trực tiếp để cho hắn lên tầng thứ hai khiêu chiến, việc này cũng xem như để bồi thường cho sự phát sinh bất ngờ vừa rồi. Ý tứ của ông như thế nào, Thành Vương gia?"

Thành Thân Vương cuối cùng cũng chạy đến, sau khi hỏi rõ được tình huống, liền thổi thổi râu mép, trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo nói: "Tên tiểu tử này vận khí thật là xui xẻo hả, không nói tới việc gặp phải tai nạn trên bi mà trôi dạt đến chỗ này, ngay cả chuyện tình mấy thứ nhà cửa thiếu tu sửa xui xẻo như vậy cũng vừa vặn cho ngươi gặp gỡ đó. Khụ khụ, khó trách ta nhìn ngươi trên ấn đường có một mảng mây đen, thế này đúng là vận rủi dẫn đường hả! Này, Vương Chí Đạo, ngươi lại ý định tiếp tục xông phá quan ải hay sao? Lo lắng cẩn thận đi hả, vận rủi đang dẫn đường đó!"

Vương Chí Đạo đứng lên, đối Thành Thân Vương cười nói: "Ta nếu không xông phá quan nữa, thì ngươi sẽ cho ta một chiếc thuyền để cho ta rời đi khỏi nơi này hay sao?"

"Quy củ của tổ tiên, ngươi phải xông qua Võ thánh tháp tầng thứ ba, mới có tư cách rời đi, nếu không thì lưu lại ở chỗ này tu luyện mười năm, sau mười năm lại tiếp tục xông phá quan ải!" Thành Thân Vương vẻ mặt lộ rõ biểu hiện không thể thương nghị.

"Ta đây không thể làm gì khác hơn là tiếp tục xông phá quan ải!" Vương Chí Đạo cười nói: "Ta cũng không nghĩ muốn lưu lại ở cái chỗ quỷ quái này mười năm đâu, coi như là lại bị xui xẻo cũng phải xông qua!"

"Không nghe lời người già, họa đến ngay trước mắt đó!" Thành Thân Vương lắc đầu thở dài nói: "Cũng được, xem tại ngươi mới vừa rồi thể hiện chạy thoát khỏi chết đuối, ta sẽ để cho Lộc Đường một cái thể diện, tiểu quan thứ ba thi kiểm tra phản ứng ngươi sẽ không phải xông qua nữa, trực tiếp đi tới xông lên tầng thứ hai đi. Chúc ngươi may mắn đó, Vương Chí Đạo!"

"Đa tạ Thành Vương gia, cùng với Tôn lão tiên sinh!" Vương Chí Đạo chắp tay, lại kịp quay sang làm một cái mặt quỷ trêu Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp, mới nhằm hướng thang lầu chạy đi.

Võ thánh tháp là có kết cấu theo hình con thoi, bên dưới to, càng lên trên cao càng thu nhỏ lại. Cho nên tầng thứ hai diện tích nếu so với tầng thứ nhất thì nhỏ hơn một chút, tuy thế diện tích chung quy cũng đạt tới sáu trăm thước vuông. Bởi vì vách tường trên tầng thứ hai cũng đã bị hủy đi rồi, chỉ có để lại bốn cây trụ đỡ rất to, cùng một gian phòng nhỏ ở trung tâm và cầu thang vòng hướng lên trên lầu. Lúc phá quan nếu không cẩn thận rất có khả năng bị ngã từ trên tháp xuống.

Chỉ có điều những người kiến tạo lại Võ thánh tháp hiển nhiên đã sớm nghĩ tới một điểm này. Cho nên ở bên dưới Võ thánh tháp đã trải một lớp dày cát tơi xốp, cho dù từ tầng cao nhất ngã xuống, cũng có khả năng bảo trụ được một cái mạng.

Đi lên tới trên sàn tầng thứ hai, bị hơn một trăm khán giả ngồi cao cao trên khán đài ở bên ngoài nhìn chằm chằm vào xem, Vương Chí Đạo có cảm giác rất quái lạ, hình như mình chính là đấu sĩ giác đấu thời La Mã cổ đại trong giác đấu trường, lấy máu tươi đánh nhau mất mạng để kích thích cho đám đông khát máu đang ngồi xem.

Chung quanh nơi sân luận võ trên tầng thứ hai có thả rất nhiều thanh binh khí. Đao thương côn kiếm, chùy roi quải phủ, mười tám ban binh khí mọi thứ đầy đủ hết, thậm chí lại còn có một vài món kỳ môn binh khí rất hiếm thấy. Trấn thủ tầng này cũng không thấy ở đây, chỉ có điều Vương Chí Đạo nghe được ở bên trong gian phòng nhỏ kia truyền ra hàng tràng tiếng ngáy khò khò, thế này hiển nhiên là người trấn thủ ở tầng này vẫn còn đang say ngủ.

Vương Chí Đạo hướng về phía gian phòng nhỏ kêu lên: "Này, người ở bên trong mau ra đây, ta đến đây phá quan đây! Ta đếm từ một tới mười, ngươi nếu như không đi ra, ta sẽ coi là ngươi không dám ứng chiến, sẽ trực tiếp lên tầng thứ ba đó!

Một… hai…ba bốn năm sáu bảy tám chín mười. Đếm ra xong hết rồi, ngươi không có đi ra, vậy tính ta vượt qua kiểm tra rồi nhé. Bái bai!"

Vương Chí Đạo đếm liến thoắng từ một tới mười, thời gian còn không đến ba giây, sau đó lập tức chạy trối chết hướng tầng thứ ba lao đi.

Cước bộ mới vừa bước lên bậc thang dẫn lên trên lầu, cửa sổ gian phòng nhỏ lại đột nhiên mở ra, một cây Quải tử côn (1) từ bên trong bay vọt ra, tốc độ cao xoay tròn trong không trung bay vù tới sau gáy Vương Chí Đạo, lại trực tiếp xoay tròn lượn ra tới trước mặt Vương Chí Đạo, làm cho hắn không thể không nhảy xuống khỏi cái thang lầu. Sau đó, thanh Quải tử côn này vừa lại xoay tròn bay vụt trở về.

Một người lùn nhỏ gầy gò mặc áo xanh từ bên trong cửa sổ nhảy vọt ra, tay phải hắn một phát bắt gọn lấy cây Quải tử côn đang xoay tròn bay trở về, hừ lạnh nói với Vương Chí Đạo: "Tiểu tử, tưởng rằng như vậy là có thể láo nháo qua cửa quan này được hay sao? Không dễ dàng như vậy, nếu muốn đi tiếp, thì trước hết phải đánh ngã được ta đây, 'Binh khí vương' Lý Tử Xán!"

"Còn tưởng rằng ngươi thật sự đang ngủ thiếp đi chứ, nguyên lai chỉ là giả bộ làm trò!" Vương Chí Đạo cười nói với Lý Tử Xán: "Binh khí vương, khẩu khí này thật là to lớn hả! Lão huynh, có phải chỉ cần đánh ngã ngươi, là có thể lên được trên lầu hay không?"

"Không sai. Tuyển lấy một thứ binh khí đi!" Lý Tử Xán đem cây Quải tử côn trong tay phải múa lên một vòng, thân côn gánh lên trên cánh tay, tiếp theo tay trái lại đưa ra sau thắt lưng rút một cái, lại thêm một cây Quải tử côn xuất hiện xoay tròn ở trong tay, cùng Quải tử côn trong cánh tay phải giao chéo nhau thành một thủ thế trước người.

Song Quải tử côn! Đây chính là kỹ xảo có độ khó rất cao, xem ra một Lý Tử Xán này thật đúng là cao thủ chơi đùa binh khí.

Vương Chí Đạo đưa ánh mắt lên trên giá binh khí tìm tòi một lần, thật không ngờ lại phát hiện ra có hai cây Song tiết côn (2), trong lòng mừng rỡ liền bước lên phía trước lấy xuống.

Hai cây Song tiết côn này nếu so với Song tiết côn ở hậu thế được Lý Tiểu Long phổ biến vang dội toàn cầu thì có chút bất đồng, thân côn dài ước bảy mươi centimet, nhưng là vòng dây xích lại ngắn hơn, chỉ dài có khoảng năm centimet. Rất nhiều người đều tưởng rằng Song tiết côn là đến từ Phi Luật Tân (Philippin) gì đó, do Lý Tiểu Long sau khi học được thì cải tiến đi, trải qua biểu diễn đặc sắc trên phim ảnh mới truyền lưu hậu thế, vang dội toàn cầu. Nhưng trên thực tế, loại binh khí Song tiết côn này từ lúc Trung Quốc Tống triều thì đã xuất hiện rồi, hơn nữa theo truyền thuyết là Tống thái tổ Triệu Khuông Dẫn sáng chế, lúc ấy côn này xưng là "Đại bàn long côn" cùng "Tiểu bàn long côn", so với Song tiết côn đời sau thì bất đồng. Đại bàn long côn một đầu dài, một đầu ngắn, chuyên môn dùng trên chiến trường xung trận mà đánh gãy chân ngựa quân địch, xuyên phá giáp binh hoặc đối kháng binh khí.

Truyền tới thời đại của Thích Kế Quang côn này lại được xưng là Sao tử côn, quét gãy không ít chân ngựa của đám uy khấu. Thích Kế Quang đại phá uy khấu, chiến công hiển hách, cho nên ngoài binh thư cùng chiến lược chiến thuật bị rất nhiều địch nhân nghiên cứu, kỹ xảo sử dụng Sao tử côn cũng bị địch nhân học theo đi, nam truyền xuống Phỉ Luật Tân, đông lại truyền sang Nhật Bản. Sau đó lại không ngừng được cải tiến mà thành Song tiết côn như đời sau. Sau khi Lý Tiểu Long lại học được cách dụng côn từ chính trên tay đồ đệ người Phi Luật Tân của mình, Song tiết côn một lần nữa được vinh danh, đồng thời cũng làm sống lại ký ức của người dân Trung Quốc về Thích Kế Quang tướng quân đại phá uy khấu (3).

Thấy Vương Chí Đạo lại chọn lựa lấy một thứ binh khí rất ít được chú ý, Lý Tử Xán có chút ngạc nhiên, nói với hắn: "Loại binh khí này là ta mang từ Nam Á về tới đây, chính bản thân ta luyện được còn chưa đủ thuần thục, ngươi biết sử dụng sao?"

Vương Chí Đạo không trả lời hắn, huy động Song tiết côn, hai tay đồng thời sử Song tiết côn múa lên các chiêu thức "Đại bàng triển sí", "Song long xuất hải", "Giao long phiên giang", "La Thông tảo bắc", "Mãnh hổ hạ sơn", "Cuồng long loạn vũ" gì đó, múa liên tục tất cả mười tám thức, từng thức từng thức liên tiếp

múa ra, động tác càng lúc càng nhanh, rất nhanh đến nỗi nhìn không thấy rõ thân côn, chỉ nhìn đến một vùng côn ảnh phía trước thân người kết thành một mảng côn tường, tiếng gió lại càng rung động vù vù.

Sau lúc múa hết Song tiết côn mười tám thức, Vương Chí Đạo hai nách cùng kẹp một phát, đem đầu hai cây Song tiết côn kẹp vào dưới nách mình, bày ra tư thế tạo hình kinh điển của Lý Tiểu Long, lại hỏi Lý Tử Xán: "Thế nào, ngươi cảm giác được ta có biết sử dụng hay không?"

Lý Tử Xán mặc dù trong lòng cảm thấy rất kinh hãi, nhưng trên mặt lại giả bộ làm ra vẻ thờ ơ không thèm để ý, nói: "Múa được đến mức nhìn xem vô cùng đẹp mắt, đáng tiếc chỉ là một dạng hoa lá màu mè hào nhoáng. Đối với ta mà nói, côn pháp múa được có đẹp mắt hay không cũng không trọng yếu, nếu có thể đánh được người mới xem như côn pháp chân chính!"

"Nói rất có đạo lý! Chỉ có điều ngươi như thế nào có thể biết được Song tiết côn của ta không thể đánh người? Ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy, Song tiết côn của ta chẳng những múa được đẹp mắt, nhưng lại rất thực dụng đó!" Vương Chí Đạo mỉm cười nói với Lý Tử Xán: "Ngươi chuẩn bị cho tốt rồi sao? Ta muốn động thủ đây!"

"Đến đây đi!"

Lý Tử Xán mới vừa nói một câu, tay phải Vương Chí Đạo đã ném vù ra một phát, Song tiết côn rời tay bay ra. Rõ ràng là bị hắn dùng làm ám khí hướng ngay vào mặt Lý Tử Xán ném đến.

Lý Tử Xán lại càng hoảng sợ, tay phải Quải tử côn gạt một cái, đem cây Song tiết côn sắp nện lên trên mặt mình đánh bay đi. Thật không ngờ, phía sau lại còn đi theo một cây Song tiết côn nữa, chính là Vương Chí Đạo đã đem cả hai cây Song tiết côn liên hoàn nhằm về phía Lý Tử Xán ném đến.

Lý Tử Xán tốc độ phản ứng cũng không tệ, mắt thấy tránh không kịp, Quải tử côn trong tay trái nhưng lại múa lên một nửa vòng tròn, hiểm đến vạn phần đánh bay cây Song tiết côn thứ hai vốn chỉ thiếu chút nữa là đánh trúng mặt hắn. Chỉ có điều là còn không có đợi cho hắn kịp hồi khẩu khí, đã chứng kiến một nắm tay ở tại ngay trước mắt rất nhanh từ nhỏ đã biến thành lớn.

"Chát" một tiếng, Lý Tử Xán bị nắm tay của Vương Chí Đạo đánh trúng lên sống mũi, lập tức ngửa mặt lên trời ngã vật xuống đất chết ngất đi luôn.

Dùng phương thức đánh lén để chiến thắng? Một bộ phận khán giả ngồi trên khán đài đang xem cuộc chiến không khỏi xôn xao ồn ào lên một chút. Đã ngồi vào hàng ghế hạng nhất trên khái đài, Thành Thân Vương vốn là nghĩ muốn chuyên chú nhìn xem Trát Mộc Khắc đang chiến đấu tại tầng thứ năm. Nhưng là không biết tại sao, tầm mắt của lão lại bất tri bất giác đi theo đám người Tôn Lộc Đường cùng nhau chuyển đến nhìn tới lôi đài trên tầng thứ hai. Chứng kiến phương thức Vương Chí Đạo đánh bất tỉnh Lý Tử Xán, Thành Thân Vương lập tức không khỏi tức giận đến sắc mặt xanh mét, không nhịn được liền quay sang nói với Tôn Lộc Đường đang ngồi ngay bên cạnh mình: "Thế này rất là hèn hạ đó! Võ giả tranh đấu, theo lý thì phải đường đường chính chính quang minh chính đại. Đằng này Vương Chí Đạo mới lên đến tầng thứ hai đã dùng phương thức đánh lén để dành thắng lợi. Người hèn hạ như vậy, lại có tư cách để xông lên Võ thánh tháp hay sao?"

Tôn Lộc Đường nghe vậy kinh ngạc nói: "Thành Vương gia vì sao lại nói như vậy? Vương Chí Đạo rõ ràng là cùng Lý Tử Xán mặt đối mặt, hơn nữa đã hô lên ra tay thì mới động thủ mà, như vậy sao có thể tính là đánh lén? Nếu là như thế còn bị coi là đánh lén, vậy thì như thế nào mới có thể được cho là đủ mức đường đường chính chính đây?"

"Nhưng là..., nhưng là hắn dùng ám khí!" Thành Thân Vương phản bác nói.

"Như vậy lại có thể xem như ám khí hay sao? Nếu tính là ám khí mà nói, thì Lý Tử Xán lúc trước coi như đã dùng qua, hơn nữa lại là bắt đầu cuộc chiến không báo trước. So với Vương Chí Đạo thì hèn hạ hơn nhiều lắm đó." Tôn Lộc Đường "ha ha" cười nói tiếp:

"Thành Vương gia, một người cao thủ chân chính, thì bất kể là lúc đi đứng ngồi nằm đều là trong chiến đấu. Vương Chí Đạo từ lúc bắt đầu bước vào tầng thứ hai, hắn cùng Lý Tử Xán chính là đã tiến nhập vào trong trạng thái chiến đấu cảnh giới, cho nên bọn họ trong lúc đó bất luận là dùng bất kỳ thủ đoạn chiến đấu nào cũng không có thể xem như là đánh lén ám toán. Vương Chí Đạo thắng là thắng ở xuất kỳ bất ý, xông

lên trước chiếm tiên cơ; Lý Tử Xán thua lại là thua ở sơ ý khinh thường, phản ứng quá chậm. Đây chính là phân biệt thực lực cao thấp, không quan hệ đến việc có dùng đánh lén hay không. Ta tin tưởng, mặc kệ là bọn họ bắt đầu như thế nào, kết quả cũng sẽ chỉ là giống nhau."

Thành Thân Vương thổi thổi râu mép, đưa mắt nhìn lại Tôn Lộc Đường. Lão tự nhiên là tin tưởng, nếu Tôn Lộc Đường đã nói Vương Chí Đạo mặc kệ dùng thủ đoạn gì, cũng nhất định có thể chiến thắng Lý Tử Xán, như vậy nhất định là không sai được. Chỉ có điều là Thành Thân Vương cũng không biết tại sao lại xem Vương Chí Đạo không quá thuận mắt, nghe vậy không nhịn được hừ lạnh một tiếng, nói: "Cho dù thực lực của hắn so với Lý Tử Xán mạnh mẽ hơn một chút, một ván này cũng chỉ có thể xem như hắn đã may mắn vượt qua kiểm tra, tầng thứ ba chỉ sợ sẽ không may mắn như vậy đâu."

Nói xong, Thành Thân Vương hai tròng mắt liền nhìn chằm chằm vào tầng thứ ba, đối với Trát Mộc Khắc ở tầng thứ năm, lão thế mà lại không hề để ý tới nữa. Có lẽ là ở sâu trong tiềm thức của lão, sớm đã tin theo lời nói của Tôn Lộc Đường lúc trước rằng Trát Mộc Khắc không thể đánh bại được người trấn thủ ở tầng thứ năm, cho nên mới không nghĩ đến việc nhìn xem Trát Mộc Khắc chiến đấu, miễn cho tâm ý hồi hộp lo âu, liền đem tinh thần chuyển dời đến trên người Vương Chí Đạo.

Trấn thủ tầng thứ ba không có giống như Lý Tử Xán ở tầng thứ hai giả bộ trốn vào ngủ trong phòng nhỏ, mà là hắn đứng lù lù như thần giữ cửa ở ngay cửa phòng. Chứng kiến Vương Chí Đạo đi lên, hai mắt nhìn một cái, gật đầu nói: "Tiểu tử, ngươi xông qua cửa ải bên dưới rất nhanh đó, xem ra có chút chân công phu. Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ta gọi là Cao Thái, trước kia danh hiệu 'Cước vương', bây giờ danh hiệu là 'đệ nhị cước'!"

"Đệ nhị cước?" Vương Chí Đạo ngẩn người, đánh giá một Cao Thái này vóc dáng cũng cao lớn bình thường, nhưng đôi chân hắn lại rất dài, liền hỏi: "Tại sao lại muốn đổi thành 'đệ nhị cước', vậy người nào mới là 'đệ nhất cước?"

"Bởi vì ta tại mười năm trước đã kiến thức được thối cước công phu của 'Giang Nam đệ nhất cước' Lưu Bách Xuyên, tự biết bây giờ so ra còn kém hắn, cho nên mới sửa thành 'đệ nhị cước' , 'đệ nhất cước' hiển nhiên là để cho Lưu Bách Xuyên dùng." Cao Thái mặt không thẹn sắc nói.

Vương Chí Đạo nghe vậy, không nhịn được cười to nói: "Ngươi thật là có chút tự mình biếtt mình, bội phục! Chỉ có điều thật đáng tiếc ta phải nói cho ngươi, sau này chỉ sợ ngươi lại phải sửa một lần nữa thành 'đệ tam cước' rồi!"

Vương Chí Đạo vừa nói, vừa giơ chân trái lên, trong không trung liên tiếp đá ra hai cước, mũi chân khiêu khích liền nhắm ngay vào Cao Thái.

"Ngươi cũng am hiểu thối cước công phu? Tốt, như vậy để cho ta xem xem, ngươi có cái bản lãnh gì làm cho ta phải đổi tên thành 'đệ tam cước'?"

Cao Thái hừ lạnh một tiếng, hai chân đột nhiên như cánh quạt quay tít mù phóng đến, trong nháy mắt đã vọt tới ngay trước mặt Vương Chí Đạo, chân phải giống như mũi tên bắn ra, nhằm thẳng đến cổ họng Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo mới vừa né một cái, chân này của hắn lại sửa thành từ trên bổ xuống, đem chân trái vẫn đang giơ lên của Vương Chí Đạo bổ rơi xuống, sau đó vẫn không hạ chân xuống mà tiếp tục một cước Hoành tảo, nhằm quét về phía bả vai Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo bả vai co rụt lại, cái chân kia của Cao Thái lại đột nhiên hướng thượng đạp lên, sau đó lại lấy gót chân nhắm ngay ngực Vương Chí Đạo bổ mạnh xuống.

Vương Chí Đạo tránh không kịp, liền đánh ra một chưởng, gạt phăng một cước này của Cao Thái. Thật không ngờ, sau khi chân này của Cao Thái rơi xuống trên mặt đất lại điểm một cái, bắn vụt ngay lên, nhanh như tia chớp đã quét về phía khoeo chân Vương Chí Đạo, vừa quét trúng khoeo chân lại chuyển thành hướng thượng bắn ra, quét tiếp về phía mạng sườn Vương Chí Đạo. Khi Vương Chí Đạo vừa tránh ra thì trực tiếp trên không trung biến thành Đặng thích.

Một cước đạp trúng lên trên bụng Vương Chí Đạo, đem Vương Chí Đạo đạp cho phải lui về phía sau đến hai bước.

Cao Thái đình chỉ công kích, một chân này lại giơ cao lên, không cần dùng tay nâng đỡ vẫn có thể duỗi lên

thẳng tắp lên trên, hai chân thành như một đường thẳng. Lại còn sau khi mu bàn chân gập ra sau cổ, còn lấy đầu ngón chân ngọ ngoạy lên xuống như gãi ngứa ở sau đầu. Sau đó lấy giọng khiêu khích hỏi Vương Chí Đạo: "Thế nào?"

Vương Chí Đạo nhún vai, hồi đáp: "Không có gì đặc biệt, ta một nửa điểm bị thương cũng không hề có!"

Cao Thái nghe vậy, trên mặt không khỏi dâng lên vẻ giận dữ, hừ lạnh nói: "Được, ngươi nghĩ muốn bị thương, ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Đầu tiên là chân phải bắn vụt ra, tiếp theo chân trái lại đạp theo, biến thành song cước liên hoàn, giống như bánh xe Phong hỏa luân liên miên bất tuyệt công kích đến Vương Chí Đạo. Tốc độ nhanh đến mức đã không nhìn rõ được bóng dáng hai chân của hắn.

Đang ngồi trên khán đài xem cuộc chiến, Ô Tâm Lan thấy vậy hãi hùng khiếp vía, nhịn không được bèn quay sang Chu Điệp đang ngồi bên cạnh kinh hô:

"Cao Thái này công phu cước pháp thật là lợi hại, đem chân dựng thành một chữ nhất. Ta cũng có thể, nhưng mà làm như hắn không thèm lấy tay đỡ thế kia, trực tiếp duỗi thẳng giơ qua vai, lại còn thong dong gãi ngứa ở phía sau đầu, thì đúng là một chiêu đó ta không có cách nào làm được!"

Chỉ nghe "Chu Điệp" lạnh lùng nói: "Như vậy thì thế nào, Cao Thái cước công mặc dù lợi hại, nhưng là khuyết điểm lại càng lộ rõ rành rành, tin tưởng là Vương Chí Đạo hẳn đã nhìn ra, đánh bại Cao Thái cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Ô Tâm Lan nghe ra khẩu khí của "Chu Điệp" lại có vẻ không thích hợp, kinh ngạc quay đầu sang, nhìn nàng nói: "Ngươi lại vừa biến thành Long Điệp rồi sao?"

Long Điệp lộ ra nét tươi cười với Ô Tâm Lan, nhưng thanh âm vẫn đang là lạnh như băng, nói: "Không sợ nói cho ngươi biết, ta bây giờ đã có thể tùy thời mà đi ra rồi. Chỉ cần ta nguyện ý, khối thân thể này sẽ để cho ta vĩnh viễn khống chế được."

Ô Tâm Lan nghe vậy, không tự chủ được rùng mình một cái, nhưng lại vẫn là không biết làm thế nào được, chỉ có đem ánh mắt chuyên chú đến trên người Vương Chí Đạo, để bắt buộc chính mình không để ý tới Long Điệp nữa.

Ở trên tầng thứ ba, Cao Thái đối với Vương Chí Đạo đã liên hoàn không ngừng đá ra ít nhất là ba mươi tám cước, mỗi cước vừa nhanh lại vừa gấp, phương hướng công kích vừa xảo quyệt lại vừa kỳ dị, làm cho Vương Chí Đạo có chút luống cuống chân tay, không ngừng bị bức lui về phía sau.

Đám người xem ngồi trên khán đài phần đông không hiểu rõ nội tình, thấy vậy lại có chút kinh tâm động phách, nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được đều lớn tiếng hô hào "Hay, hay!".

Cao Thái đá ra đến cước thứ bốn mươi, đạp trúng vào trên ngực Vương Chí Đạo, đưa hắn đạp đến lui về phía sau liền ba bước, sau đó ngừng lại, khí không suyễn mặt không đỏ hỏi Vương Chí Đạo: "Thế nào, còn muốn tiếp tục đánh tiếp hay sao? Ngươi đã thua!"

"Cái gì? Ngươi nói ta thua, ta còn tưởng rằng ngươi là muốn tự nhận thua đấy chứ?" Vương Chí Đạo rất "kinh ngạc" nói với Cao Thái: "Tính cả lúc trước nữa, ngươi tổng cộng đá ta bốn mươi bảy cước, nhưng ta vẫn khỏe mạnh bình yên mà đứng ở chỗ này, ngươi hẳn là nên chủ động nhận thua mới đúng, nghĩ như thế nào mà lại nói là ta thua? Thứ lỗi cho ta mạo muội hỏi một câu, ngươi đối với định nghĩa thắng thua, chẳng lẽ không dùng thực lực cao thấp để phân biệt hay sao?"

Cao Thái nghe vậy, trên mặt nhịn không được mà dâng lên một đạo sát khí, lạnh lùng hỏi: "Theo ý tứ của ngươi, là thực lực của ta không bằng ngươi hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đích thật là như thế, thối pháp của ngươi linh hoạt như cánh tay, mềm dẻo giống như cành liễu, nhanh như gió lốc, đúng là có thể được coi là hảo thủ thối pháp không sai. Thế nhưng là so với cảnh giới cao thủ thối pháp thì vẫn còn kém xa lắm. Bởi vì ngươi thiếu khuyết một cái nhân tố trọng yếu nhất để trở thành thối pháp cao thủ, đó chính là lực sát thương trên đòn đá! Thối pháp không có lực sát thương, lại còn thiếu khuyết thủ pháp phối hợp, cho dù có thể nhanh nhẹn linh hoạt hơn nữa, cũng chỉ có thể được xem là hoa quyền tú cước, màu mè hoa dạng, không thể chân chính lên đài!"

Vương Chí Đạo vừa nói vừa chậm rãi giơ hai tay lên, bày ra một tư thế cảnh giới, nói với Cao Thái: "Ta bây giờ sẽ đến cho ngươi biết, như thế nào mới là chân chính thối pháp!"

Nói xong, Vương Chí Đạo cước bộ vừa trượt, thân hình liền giống như là tung bay, bức tiến Cao Thái, đầu tiên là tay trước một chưởng phất lên nhắm hướng hai tròng mắt Cao Thái, bên dưới chân phải tiếp liền một cước quét tới, mạnh mẽ đá trúng lên bên cạnh khoeo chân Cao Thái.

Khoeo chân Cao Thái bị đòn này nghiêm trọng, thân thể không tự chủ được mà hơi khuỵu xuống, không ngờ tiếp liền theo đó chân trái Vương Chí Đạo đã hướng thượng bắn lên, nhanh như tia chớp quét trúng vào trên mặt Cao Thái!

"Rầm" một tiếng, trước mắt Cao Thái nổ vang vô số ngôi sao nhỏ, tiếp theo là trời đất quay cuồng, ngửa mặt lên trời ngã vật xuống.

Hai cước, chỉ là đá ra hai cước, đã đem Cao Thái đá cho bất tỉnh rồi. So sánh với lúc trước Cao Thái đá ra bốn mươi bảy cước, hai cước này của Vương Chí Đạo mặc dù nhìn như không đáng để mắt tới, nhưng hiệu suất so với bốn mươi bảy cước của Cao Thái còn muốn cao hơn gấp mấy chục lần.

Vẫn còn đang ảo tưởng là Vương Chí Đạo sẽ bị đánh bại, Thành Thân Vương chứng kiến kết quả này không khỏi ngây ngẩn cả người. Tôn Lộc Đường ngồi bên cạnh cười "ha ha" nói với lão: "Thế nào, Thành vương gia, ông cảm giác thấy Vương Chí Đạo công phu như thế nào?"

Thành Thân Vương buồn bực hừ một tiếng, có chút không vui nói: "Xem như có chút công phu thực sự đó. Chỉ có điều muốn nói như hắn có thể đánh bại được trấn thủ tầng thứ tư, ta lại vẫn không tin!"

Tôn Lộc Đường "ha ha" cười nói: "Cho dù hắn đánh không lại được trấn thủ tầng thứ tư thủ đi nữa, hắn cũng có thể rời đi khỏi nơi này. Đây là quy củ của Võ thánh đảo, Thành Vương gia không quên đấy chứ!"

Thành Thân Vương nghe vậy, lại thấy sửng sốt, nhưng lại chưa kịp nói chuyện, đột nhiên đã nghe được bên cạnh có người kinh hô: "Thành Vương gia, Trát Mộc Khắc tướng quân bị hòa thượng kia đánh rơi xuống rồi!"

Chú thích:

(1) - Quải tử côn: còn gọi là Công pha, là côn ngắn có một đoạn tay cầm vuông góc như hình chữ L, giống như một dạng dùi cui hay được cảnh sát hoặc vệ sĩ dùng hiện nay.

(2) -Song tiết côn: côn Nhị khúc, Nuchanku.

(3) -Uy khấu: bọn giặc lùn, chỉ đám cướp biển Nhật bản vào cuối đời nhà Minh hay vào vùng duyên hải Trung Quốc cướp bóc.

129. Chương 127: Thất Tinh Đường Lang Quyền

Lúc Vương Chí Đạo bước lên Võ thánh tháp tầng thứ tư, vừa vặn chứng kiến thân thể cường tráng của Trát Mộc Khắc kia đã giống như lưu tinh từ phía trên rơi xuống dưới.

Cho dù đã biết phía dưới có trải một lớp cát tơi xốp rất dày, nhưng là Vương Chí Đạo vẫn là cảm thấy kinh hãi hộ cho Trát Mộc Khắc. Trát Mộc Khắc cân nặng ít nhất đến gần chín mươi kilogram, từ độ cao hơn hai mươi thước mà té xuống, cho dù là té lên trên đống cát mềm, chỉ sợ hắn cũng không chịu nổi. Xem ra Tôn Lộc Đường nhãn lực thật đúng là chuẩn xác không phải bình thường, hắn nói Trát Mộc Khắc không có khả năng xông qua tầng thứ năm, quả nhiên Trát Mộc Khắc là ở tầng thứ năm mà ngã nhào xuống dưới.

Như vậy thì chính mình sẽ thế nào đây? Tôn Lộc Đường đoán trước chính mình chỉ có thể xông qua tầng thứ ba, đây là sự thật hay sao? Vương Chí Đạo nhất định không tin, hắn nhất định phải xông lên được tầng thứ sáu, để cho Tôn Lộc Đường nhìn hắn bằng con mắt khác.

Trấn thủ ở tầng thứ tư là một người trung niên, tuổi chừng trên dưới ba mươi, vóc dáng cao thấp cùng cân nặng so với Vương Chí Đạo cũng không sai biệt lắm, mặc quần áo rất mộc mạc, chỉ có điều là tướng mạo

đường đường, một đôi ánh mắt rất có sức uy hiếp. Hiển nhiên là hắn từ phản ứng của khán giả đang ngồi xem bên ngoài tháp đã đoán được Vương Chí Đạo thành công xông qua tầng thứ ba, liền đi ra ngoài đứng chờ sẵn.

Nhìn thấy bộ dáng Vương Chí Đạo, người trấn thủ này vẻ mặt có chút bất ngờ, cười nói: "Thật thú vị, ta đến Võ thánh tháp trấn ải, đối thủ thứ nhất vậy mà lại là một tiểu tử còn chưa thành niên! Tiểu tử, mạo muội hỏi một câu, ngươi bao nhiêu tuổi rồi hả?"

"Hẳn là xem như mười bảy đi hả!" Vương Chí Đạo trong miệng tùy ý hồi đáp, trong lòng lại có chút tiếc nuối rằng chính mình không biết khối thân thể này sinh ra vào ngày nào, nếu không chính mình nhất định vào đúng ngày sinh nhật sẽ đi đến Thượng Hải Đại Thế Giới tổ chức một buổi lễ sinh nhật, tin tưởng rằng người đến đó chúc phúc cho mình cùng địch nhân đến đó gây sự nhất định sẽ là đông đúc như nhau.

"Rất khó được đó!" Người trấn thủ này thở dài nói: "Mới mười bảy tuổi đã có thể xông qua quan ải thứ ba, ngươi có thể xem người đến phá quan trẻ tuổi nhất trong lịch sử Võ thánh đảo. Nếu như ngươi có thể xông qua một cửa của La Quang Ngọc ta đây, nhất định sẽ trở thành truyền kỳ trẻ tuổi nhất ở Võ thánh đảo, trong lịch sử võ thuật sẽ lưu danh thiên cổ!"

"Ngươi gọi La Quang Ngọc sao?" Vương Chí Đạo cảm thấy tên này cũng có chút quen tai.

"Không sai, gia sư Phạm Húc Đông, chính là Thất tinh Đường Lang phái truyền nhân, là trấn thủ trên tầng thứ tư của Võ thánh tháp. Vận khí của ngươi không tệ, gia sư đã thoái ẩn rồi. Năm nay là ta thay thế gia sư đến trấn thủ quan ải!" La Quang Ngọc hồi đáp.

La Quang Ngọc, Vương Chí Đạo nghĩ tới, sở dĩ biết người này, cũng không phải là bởi vì bản thân hắn có nghiên cứu qua lịch sử Thất tinh Đường Lang Quyền (1) gì đó, mà là bởi vì lịch sử của Tinh Võ Môn. Lịch sử ghi lại, tại Dân quốc năm thứ tám, La Quang Ngọc chịu mời vào Thượng Hải Tinh Võ Môn nhận chức Tổng giáo đầu.

Bởi vậy có thể thấy được, người này chính là người có chân tài thực học, nếu không thì lấy đám người chủ trì Tinh Võ Môn đều là võ thuật danh gia như Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông, Trần Tử Chính sao lại cam tâm để cho hắn đến Tinh Võ Môn làm Tổng giáo đầu.

Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo không khỏi có chút kinh hãi. Chẳng lẽ lời Tôn Lộc Đường đoán trước lại trở thành sự thật, chính bản thân mình sẽ không thể xông qua được một cửa quan này?

Không được, không thể nghĩ như vậy, nếu vẫn cố chấp một ý niệm này trong đầu, sẽ ảnh hưởng đến tâm tính, thực lực không thể phát huy bình thường, vậy sẽ làm cho lời tiên đoán của Tôn Lộc Đường thực sự trở thành sự thật. Nghĩ vậy rồi, Vương Chí Đạo vội vàng đem ý niệm trong đầu này bài trừ ra ngoài đầu óc.

Chỉ nghe La Quang Ngọc lại hỏi hắn: "Tầng thứ ba trấn thủ là Cao Thái, công phu của hắn ta cũng đã lĩnh giáo qua, công phu trên chân của hắn đáng gọi là nhất tuyệt, vừa nhanh lại vừa linh hoạt. Ta rất hiếu kỳ, ngươi là như thế nào đánh bại được hắn? Chẳng lẽ ngươi có thể so với hắn còn nhanh hơn linh hoạt hơn?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Nếu chỉ đơn thuần luận về tốc độ cùng tính linh hoạt của thối pháp thì đúng là ta so ra còn kém hắn. Chỉ có điều là Cao Thái này quá mức là phiến diện, chỉ một mực truy cầu tính linh hoạt cùng tốc độ của thối pháp, cho nên năng lực phối hợp chỉnh thể không mạnh, lực lượng đả kích chỉ mang tính cục bộ, không thể làm đến được mức lưng eo hợp nhất, càng không thể làm được toàn thân chỉnh thể phát lực. Càng quan trọng hơn chính là Cao Thái này hình như chưa có từng luyện tập qua đá bao cát hay là mộc thung, làm cho lực đả kích trong đòn đá của hắn một điểm lực thẩm thấu cũng không có. Uy lực của loại đòn đá này, nhiều nhất chỉ có thể đá ngã người bình thường, còn nếu nghĩ muốn đá ngã được một người luyện võ đã có sức chịu đòn nhất định, thì rất là khó khăn. Còn đối với ta mà nói, cái loại lực đá kích này trên cơ bản là không có phân biệt gì so với gãi ngứa cho ta. Ta phỏng chừng rằng những người đến phá quan mà bị hắn đánh bại lúc trước kia, mười thì có đến bảy tám là bị thối pháp vừa nhanh vừa linh hoạt của hắn hù dọa cho sợ hãi, chủ động nhận thua chăng? Nếu như bọn họ không chút lo sợ mà liều mạng đánh đỡ, sẽ phát hiện ra rằng trên thực tế Cao Thái kia không chịu nổi một kích!"

"Nói rất hay, thực sự là kinh điển!" La Quang Ngọc than thở nói: "Có thể nói trúng tim đen, chỉ ra được khuyết điểm trong thối pháp của Cao Thái, xem ra trình độ võ thuật của ngươi cao minh không phải như

người bình thường. Nếu như không phải tuổi ngươi còn quá nhỏ, chỉ sợ mùa Võ thánh đại hội này ngươi đúng là có năng lực xông lên đến Võ thánh tháp tầng thứ sáu!"

"Ngươi cho rằng ta không thể xông lên được tầng thứ sáu hay sao?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Chính là qua được một tầng này cũng không có khả năng, bởi vì ta không có cùng cấp độ với Cao Thái kia. Công phu của Cao Thái đặc điểm là nhanh. Nhưng của ta lại là bất đồng." La Quang Ngọc mỉm cười nói.

"Hả, vậy công phu của ngươi đặc điểm là cái gì?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Chính là nhanh hơn, hơn nữa còn chuẩn, nặng, độc!"

La Quang Ngọc vừa nói xong lập tức bày ra một tư thế chiến đấu, lấy đầu làm chủ, vai, khuỷu tay, cổ tay, mông, đầu gối, mắt cá chân đều chuyển, làm cho thân thể khom lại, góc cạnh chìa ra như Thất tinh bắc đẩu, đây chính là quyền thế nghênh chiến kinh điển của Thất tinh Đường Lang Quyền, khi sử dụng ra động tác trơn tru, kình lực cương mãnh. Thất tinh Đường Lang Quyền trong hệ thống Đường Lang Quyền lại được xưng là "Ngạnh Đường Lang" hay "La Hán Đường lang", là một môn quyền thuật tu luyện từ ngoài vào trong, nội ngoại kiêm tu, tính chất thực chiến rất mạnh.

Ở trong võ thuật truyền thống của Trung Quốc, Đường Lang Quyền xem như một trong những môn quyền thuật thấy được hiệu quả nhanh nhất. Luyện tập Đường Lang Quyền thông thường chỉ cần hai ba tháng đã có thể sử dụng kháng địch, nếu so với "Thái Cực mười năm không ra khỏi cửa, Hình Ý ba năm đánh chết người", thì Đường Lang Quyền lại muốn càng coi trọng ứng dụng thực chiến, cho nên rất được người luyện võ yêu thích. Chỗ bất đồng so với những môn âm nhu như Mai hoa Đường Lang Quyền hay Lục hợp Đường Lang Quyền chính là trong hệ thống công pháp của Thất tinh Đường Lang Quyền không hề ít luyện tập ngạnh công. Thất tinh Đường Lang quyền sư công lực cao thâm chẳng những ra tay cực nhanh, mà còn tay như cương câu, quyền như lôi chùy, lực sát thương cực kỳ kinh người, tuyệt đối không chịu kém "Cương trung chi vương" Bát Cực Quyền.

Một La Quang Ngọc này, rất rõ ràng chính là cao thủ đứng đầu trong "Ngạnh phái Đường Lang", khi hắn bày ra thế quyền này nhắm ngay vào Vương Chí Đạo, Vương Chí Đạo liền cảm giác như chính mình đang đối mặt với một con bọ ngựa khổng lồ cân nặng bảy mươi kilogram, lớn nhỏ so với chính mình cũng không sai biệt lắm.

Ở trong thế giới động vật, nếu như không tính về hình thể cùng cân nặng, thì những con côn trùng chính là loại động vật cường đại nhất không thể nghi ngờ. Mà bọ ngựa lại là chuyên gia đánh nhau hoặc là đại sư trong thế giới côn trùng. Con bọ ngựa trong chiến đâu, một đôi lưỡi hái có thể sử xuất rất hoàn mỹ những kỹ thuật chiến đấu như rạch, móc, bổ, quét, kẹp; coi như là gặp phải kẻ địch có hình thể lớn hơn gấp đôi so với thân mình, cũng có thể thong dong đánh bại. Các nhà côn trùng học ở hậu thế đã cho rằng, nếu hình thể con bọ ngựa có thể lớn lên, cân nặng chỉ cần đạt một trăm kilogram, như vậy nó sẽ trở thành sinh vật hung ác nhất trên mặt đất, có thể dễ dàng săn hạ được cả voi châu Phi trọng lượng hơn ngàn cân, ngay cả mãnh thú ăn thịt như hổ báo sư tử cũng không phải là đối thủ của nó.

La Quang Ngọc lúc này không thể nghi ngờ gì chính là một con bọ ngựa khổng lồ, mặc dù cân nặng cũng không có tới một trăm kilogram, nhưng dù sao ít nhất so với Vương Chí Đạo vẫn nặng hơn một chút. Nhìn hình thể của hắn, hẳn là thuộc về dạng thiên về phần linh hoạt. Nhưng là nhìn đến một đôi tay hắn đang bày ra Đường lang hình thủ lại da dày chai sạn, hiển nhiên là ngạnh công tu luyện rất sâu, rõ ràng là một quyền sư kiêm tu cả linh hoạt cùng lực lượng.

Vương Chí Đạo lập tức đoạt tiên phát động công kích, đối chiến với một cao thủ, nguyên tắc chiến đấu của Vương Chí Đạo chính là:

Nếu như không thể dùng công tâm chiến, liền tiên phát chế nhân!

Một La Quang Ngọc này bản thân mình còn chưa hiểu rõ hắn, công tâm thuật không thể nào sử dụng, cho nên Vương Chí Đạo mới lựa chọn tiên phát chế nhân.

Cước bộ trượt về trước, tay trước dứ một quyền, tay sau tiếp một quyền đánh thẳng trực tiếp công kích trung tuyến, chính là kỹ thuật cơ bản trong đấm bốc Tây dương. Chỗ bất đồng chính là Vương Chí Đạo đem những nguyên tắc chiến đấu trong quyền thuật Trung Quốc gồm toàn thân như một, ra quyền như đạn,

ứng dụng vào trong lối đánh của đấm bốc Tây dương, chẳng những hiệu suất đắc thủ càng cao, uy lực công kích lại càng cường mãnh. Cho nên, kỹ thuật đấm bốc của hắn, đúng ra phải nói là đấm bốc Tây Trung kết hợp.

La Quang Ngọc đối mặt với nắm tay Vương Chí Đạo đang công tới, không chút hoang mang hướng bên trái lui một bước, đồng thời cẳng tay phải hướng tay trước của Vương Chí Đạo gạt đi.

"Chát" một tiếng, cánh tay Vương Chí Đạo cảm giác như là bị gậy sắt đánh lên một cái, không thể khống chế liền bị gạt phăng ra, trung môn đại lộ. Tiếp theo, La Quang Ngọc tay trái đảo lên biến quyền, uốn vòng theo cánh tay Vương Chí Đạo, nhằm đánh thẳng lên mạng mỡ Vương Chí Đạo.

Lấy quyền phong sắc bén của La Quang Ngọc mà xem, thì hẳn là nếu chỗ mạng mỡ bị đánh trúng, Vương Chí Đạo phỏng chừng sẽ mất đi năng lực chiến đấu, không thể không chịu thua.

Vương Chí Đạo há có thể để cho việc này phát sinh, cẳng tay trước khoa lên một nửa vòng tròn, đè chặn lên nắm tay La Quang Ngọc, phá vỡ một quyền này. Sau đó tay sau của Vương Chí Đạo một quyền nện thẳng lên trên mặt La Quang Ngọc.

Thật không ngờ, tay La Quang Ngọc nhanh đến mức khó tin, quyền trái đang bị Vương Chí Đạo đè chặn lại vừa co về vừa chuyển một cái, lập tức đã chuyển lên trên tay quyền sau của Vương Chí Đạo, sau đó ấn một cái xuống phía dưới, đem nắm tay của Vương Chí Đạo đè ép xuống, đồng thời tay phải bắn ra, hai ngón tay trỏ và ngón giữa nhô lên, lấy Đường Lang thủ hình nhằm đâm thẳng vào cổ họng Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo tay kia mới vừa đưa ra đón đỡ Đường lang thủ của La Quang Ngọc, không ngờ Đường Lang thủ hình của La Quang Ngọc lại biến thế, chuyển thành quấn kéo lấy tay này của Vương Chí Đạo, lại áp chế xuống dưới, đồng thời tay kia La Quang Ngọc lại biến thành quyền nện tới.

Câu lâu thải thủ! Vương Chí Đạo lập tức đã rõ ràng được đấu pháp của La Quang Ngọc. Đây chính là Câu lâu thải thủ nổi danh nhất của Đường Lang Quyền, rất tương tự với đả pháp Câu lậu thủ rất nổi danh trong thủ pháp triệt tay công kích của Tiệt Quyền Đạo do Lý Tiểu Long sáng chế ở đời sau. Nghe nói Câu lậu thủ của Lý Tiểu Long chính là sau khi nghiên cứu qua Đường Lang Quyền Câu lâu thải thủ, phối hợp với kỹ thuật cận thân công kích của Vinh Xuân Quyền mới sáng tạo ra, trong chiến đấu cận thân rất có sức uy hiếp (2).

Vương Chí Đạo lập tức tay trước quay một vòng, đem nắm tay La Quang Ngọc đè ép xuống dưới, sau đó tay sau lại chuyển lên ngăn chặn cánh tay kia của La Quang Ngọc, tiền thủ lật lại thành Phản bối quyền dùng lưng bàn tay nhằm bắn ngược lên mặt La Quang Ngọc.

"Câu lậu thủ" của Lý Tiểu Long đánh với "Câu lâu thải thủ" của La Quang Ngọc.

La Quang Ngọc trong lòng cả kinh, phản ứng cực nhanh rút tay gạt một cái, chặn lại được Phản bối quyền của Vương Chí Đạo, sau đó một chưởng bổ về phía cần cổ Vương Chí Đạo. Nhưng là một chưởng này lại bị Vương Chí Đạo phong bế lại, đồng thời tay kia Vương Chí Đạo lại hóa thành quyền, xuyên qua dưới La cánh tay Quang Ngọc, nhằm đánh thẳng vào tâm oa La Quang Ngọc.

La Quang Ngọc lại chuyển tay, lại hoàn kích, Vương Chí Đạo lại phong bế lại đồng thời phản kích. Hai người không hề dùng chân, chỉ dùng hai cánh tay đan vào nhau mà công kích, càng đánh càng nhanh.

Đám khán giả đang ngồi trên khán đài xem thấy, Vương Chí Đạo cùng La Quang Ngọc bốn cánh tay giống như Phong hỏa luân không ngừng xoay chuyển qua lại đan xen vào nhau, đến lúc sau dần dần nhanh đến nỗi chỉ có thể nhìn được một vùng phiến ảnh mơ hồ bóng dáng cánh tay, không phân biệt được rõ rốt cuộc là ai đang đánh ai nữa.

Thành Thân Vương nhìn đến nỗi con ngươi mắt muốn lồi ra, không nhịn được nói với Tôn Lộc Đường: "Tiểu tử Vương Chí Đạo này sở học võ công thật đúng là rộng hả, ngay cả Đường Lang Quyền của La Quang Ngọc cũng biết?"

"Không, hắn sử dụng không phải là Đường Lang Quyền." Tôn Lộc Đường lắc đầu nói: "Thoạt nhìn hình như là Đường Lang Quyền 'câu lâu thải thủ', nhưng trên thực tế nhưng lại không giống hoàn toàn. Phòng ngự như là Câu lâu thải thủ, nhưng công kích lại có bóng dáng Vịnh Xuân Quyền, liên tiêu đái đả, như phong tự bế, liên miên không ngừng, vừa đơn giản lại vừa thực dụng. Loại thủ pháp này đúng là rất cao minh hả,

hẳn là do Vương Chí Đạo kết hợp Đường Lang cùng phép cận chiến của Vịnh Xuân mà tự nghĩ ra một loại quyền pháp mới hả!"

"Tự nghĩ ra?" Thành Thân Vương vẻ mặt không tin nói: "Hắn bất quá chỉ là một tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi, lại có năng lực tự nghĩ ra quyền pháp? Không có khả năng, thế này nhất định là có người dạy hắn, hoặc là hắn học trộm!"

Tôn Lộc Đường cười nói: "Thành Vương gia hình như đối với Vương Chí Đạo rất có thành kiến hả, cũng không biết tại sao thế?"

"Không có không có!" Thành Thân Vương đầu tiên là phủ nhận, sau đó lại nói: "Ta chỉ là cảm giác được tiểu tử này không có lễ phép, cá tính vừa cuồng vọng lại vừa xảo trá, tương lai sẽ gặp phải tai họa mà thôi."

"Có đúng không, cái này ta đây lại nhìn không ra, Thành Vương gia thật đúng là ánh mắt độc đáo hả!" Tôn Lộc Đường "ha ha" cười, nhưng hai tròng mắt vẫn nhìn lên Võ thánh tháp tầng thứ tư, cũng không biết là đang cố ý châm chọc Thành Thân Vương hay là chỉ lời nói vô tình.

Lúc này trên Võ thánh tháp tầng thứ tư, Vương Chí Đạo hai tay đang cùng La Quang Ngọc giao tay đôi công sau chừng gần một phút đồng hồ, đột nhiên cảm thấy cổ tay phải đau nhói.

Chính là khi La Quang Ngọc đón đỡ công kích tay phải của hắn, đã vươn hai cây ngón tay biến thành móc câu, lấy đầu ngón tay bất động thanh sắc điểm trúng ngay vào chỗ động mạch cổ tay của Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo dính đòn đau, tay phải lập tức bị La Quang Ngọc gạt văng ra, trung môn đại lộ, sau đó La Quang Ngọc một khuỷu tay nhô lên bắn vụt đến, nện một phát chắc nịch lên giữa ngực Vương Chí Đạo.

Khuỷu tay La Quang Ngọc lực đập quả thật kinh người cực kỳ. Vương Chí Đạo cảm thấy trước mắt tối sầm, trong ngực khó chịu đến mức thiếu chút nữa muốn nôn mửa, thân thể không tự chủ được mà lui về phía sau tới hai bước.

Trong "Chí Đạo quyền học" do Vương Chí Đạo tự mình sáng chế có một nguyên tắc đánh nhau như thế này: Khi bị địch nhân đánh lui nhất định phải đánh ra một quyền hoặc một cước, phòng ngừa địch nhân thừa cơ mà xông vào. Loại nguyên tắc này đã được hắn nuôi dưỡng thành thói quen, cho nên khi bị La Quang Ngọc một khuỷu tay nện cho thụt lui về phía sau, hắn liền theo bản năng nhằm phía La Quang Ngọc đá ra một cước.

Thật không ngờ, La Quang Ngọc hình như đã sớm biết Vương Chí Đạo sẽ có thể đá ra một cước này, nên cũng không có thừa thắng truy kích, mà là có chút lui một bước về phía sau, vừa vặn tránh được một cước này của Vương Chí Đạo. Sau đó La Quang Ngọc thân mình giống như mũi tên hướng Vương Chí Đạo phóng vụt đến. Hai tay như cuồng phong bạo vũ nhằm Vương Chí Đạo công tới.

Vương Chí Đạo phát hiện, mới vừa rồi lúc La Quang Ngọc cùng hắn đôi công, căn bản là không dùng toàn lực. Bởi vì La Quang Ngọc lúc này đây tốc độ công kích đột nhiên so với lúc trước nhanh hơn cũng phải xấp xỉ gấp đôi, làm hắn không thể ngăn trở nổi.

Chỉ chốc lát sau, trên ngực lại chịu thêm một kích, tiếp theo vai phải bị bổ trúng, cánh tay trái bị gõ trúng, chỗ mạng mỡ lại còn bị Đường Lang thủ nặng nề đâm trúng một cái. Sau đó, La Quang Ngọc thượng bước gạt khuỷu tay một phát, nặng nề đánh lên trúng cằm Vương Chí Đạo. Đầu óc Vương Chí Đạo liền cảm thấy một chút thất thần, không tự chủ được ngã nhào xuống.

Trên khán đài Ô Tâm Lan chứng kiến Vương Chí Đạo bị đánh bại, không tự chủ được mà che miệng lại, phát ra một tiếng kinh hô khe khẽ. Nàng từ sau lúc Vương Chí Đạo tỉnh lại từ trong hôn mê, đều cơ hồ vẫn đi theo bên người Vương Chí Đạo, đối với việc Vương Chí Đạo tạo thành kỳ tích đã sớm coi như là chuyện hiển nhiên, bản năng trong lòng tưởng rằng Vương Chí Đạo là không có khả năng bị đánh bại.

Cho nên lần này đột nhiên nhìn thấy Vương Chí Đạo bị người đánh bại ngã xuống, trong lòng hiển nhiên là cảm thấy khó có thể tin nổi.

Mà Long Điệp sắc mặt vẫn bình tĩnh, chỉ có điều trong đôi mắt đẹp của nàng vẫn lộ ra quang mang khác thường, chính là đã bán đứng tâm tình của nàng, hiển nhiên là cùng hưởng chung trí nhớ với Chu Điệp, nàng cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác gì với Vương Chí Đạo.

Thành Thân Vương lão gia hỏa kia thì vẻ mặt lại có chút cười hả hê, Tôn Lộc Đường thì lại là thở dài, trong miệng thì thào tự nói bằng một thanh âm nhỏ đến mức khó nghe: "Đáng tiếc quá. Hắn vốn là có cơ hội thủ thắng, đáng tiếc hắn đã lựa chọn chiến lược sai lầm rồi, xem ra tiểu tử này cũng không phải là quá thông minh như trong lời đồn đại hả..."

Nhưng vào lúc tất cả mọi người đều nghĩ lầm rằng Vương Chí Đạo đã nhất định thua rồi, Vương Chí Đạo nằm trên mặt đất lại thật bất ngờ nở một nụ cười.

La Quang Ngọc hỏi: "Ngươi tại sao lại cười cái gì?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta từ khi đi tới được thời đại này, đây là lần đầu tiên chính thức bị người khác đánh cho phải ngã xuống trên mặt đất, việc này không đáng cao hứng hay sao?"

La Quang Ngọc trợn mắt nhìn trừng trừng, trong lòng không rõ việc này có gì đáng để cao hứng, lập tức hỏi: "Vậy là ngươi đã nhận thua rồi sao?"

"Ai nói ta nhận thua rồi?" Vương Chí Đạo nhưng lại rất bất ngờ nói: "Ngươi chỉ là đem ta đánh ngã trên mặt đất, nhưng lại không làm ta mất đi sức chiến đấu, như thế nào có thể tính là ta thua?"

"Hả, vậy ngươi lại có ý định đánh tiếp sao?"

"Đương nhiên muốn đánh!" Vương Chí Đạo vẫn đang nằm trên mặt đất, trong miệng cười nói: "Ta đã phát hiện ra được nhược điểm của ngươi, như thế nào có thể không đánh tiếp?"

"Nhược điểm của ta?" La Quang Ngọc nghe vậy cũng nở nụ cười, nói: "Vương Chí Đạo, ta thực ra đã nghe qua truyền kỳ chiến tích của ngươi, đồn đại rằng khi ngươi cùng người khác so chiêu tỷ võ thì am hiểu nhất chính là Công tâm chi kế, thường thường có thể dùng một hai câu nói khiến cho đối thủ tâm thần đại loạn, bị ngươi xuất kỳ bất ý đánh ngã. Chỉ có điều là nếu ngươi tưởng rằng Công tâm chi kế kia có thể sử dụng đến trên người ta, vậy thì ngươi đã sai lầm rồi."

"Ngươi cũng sai lầm rồi." Vương Chí Đạo cười nói: "Ta cũng không có ý định dùng Công tâm chi kế đối với ngươi, ta thật sự là phát hiện ra nhược điểm của ngươi. Nói về đánh nhau đứng ở cự ly gần, ta bây giờ đúng là không phải đối thủ của ngươi, nhưng nếu dùng phương thức khác thì vẫn còn khó nói lắm!"

"Hả, vậy ngươi là ý định lấy cự ly trung hoặc xa cùng ta đánh nhau sao? Ngươi cho rằng cự ly trung và xa là chỗ yếu của ta?" La Quang Ngọc hỏi.

"Sai, chỗ yếu của ngươi chính là cự ly cực gần. Trong Đường Lang Quyền cũng không có kỹ thuật triền đấu trên mặt đất, ngươi mới vừa rồi đánh ngã ta, nhưng không có xông đi lên tiếp tục công kích ta, hiển nhiên là đã bị hạn chế bởi võ đức 'ko đánh người ngã xuống' trong võ thuật truyền thống. Điều này ngược lại lại làm hạn chế về phương diện năng lực triển đấu trên mặt đất của ngươi gần như bằng không, cho nên ta mới nắm chắc sẽ đem ngươi đánh bại!"

Vương Chí Đạo nói xong, thân thể đang nằm trên mặt đất đột nhiên vừa chuyển, đã chuyển qua dưới chân La Quang Ngọc, hai chân vươn lên, giao chéo nhau cuốn lấy đùi phải La Quang Ngọc, một chiêu "Tiễn đao thác thối", nhắm ngay đầu gối La Quang Ngọc dụng lực một phát, thân thể La Quang Ngọc lập tức bị kéo ngồi thụp xuống.

La Quang Ngọc trong lòng cả kinh, thân thể đang bị khom xuống nhưng vẫn đẩy ra một chưởng nhằm đánh xuống đầu Vương Chí Đạo vẫn đang nằm trên mặt đất. Thật không ngờ, Vương Chí Đạo nhưng lại bắt được cổ tay này của hắn, sau đó kéo mạnh xuống phía dưới, đem La Quang Ngọc kéo ngã sấp hẳn xuống trên mặt đất, sau đó thân thể lật một cái, đã lật tới đè lên trên lưng La Quang Ngọc, cánh tay trái quấn quanh nách La Quang Ngọc, khóa cứng một cánh tay của hắn, cánh tay phải lại cuốn lấy cổ La Quang Ngọc, đồng thời đầu gối đè xuống trên khoeo chân La Quang Ngọc, đem La Quang Ngọc áp chế đến không thể động đậy được.

La Quang Ngọc vừa sợ vừa giận, thân thể dùng sức cố tránh một cái, nhưng lại làm cho cánh tay của Vương Chí Đạo đang quấn trên cổ hắn càng siết lại được càng chặt, khiến cho hắn cơ hồ muốn hít thở không thông.

La Quang Ngọc miễn cưỡng cánh tay phải còn có thể hoạt động được ấn mạnh xuống trên mặt đất, mượn lực xoay người một cái, sau đó một khuỷu tay hướng về sau nhằm Vương Chí Đạo đánh tới. Thật không

ngờ, Vương Chí Đạo lại chịu buông cần cổ hắn ra, thay đổi thành cuốn lấy nốt cánh tay phải của hắn, lập tức lấy hình thức bẻ ngược khớp xương đem cánh tay phải của hắn khóa cứng lại. La Quang Ngọc cảm thấy khớp xương vai đau đớn kịch liệt, động một chút chỉ sợ sẽ gãy, lập tức không nhịn được cả giận nói: "Ngươi đây là đang tính cái đấu pháp quỷ quái gì?"

"Triền đấu cực gần trên mặt đất!" Vương Chí Đạo cười nói: "Đừng xem thường loại đấu pháp này! Trên lôi đài ở hậu thế rất là thịnh hành đó. Võ thuật Trung Quốc chúng ta một mặt theo đuổi sự cao nhã, thể diện, hoặc là tập trung nhất kích tất sát. Thủ đoạn công kích cũng thiên về đứng mà đánh nhau, đối với kỹ thuật đánh nhau triền đấu ở cự ly cực gần trên mặt đất thì lại rất ít nghiên cứu. Bởi vì các ngươi đều cho rằng nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại quá mất thê diện, lại còn cho rằng không nên công kích người đã ngã xuống đất, cho nên trong đám cao thủ quốc thuật các ngươi, kỹ thuật đánh triền đấu cự ly cực gần trên mặt đất này đều là rất kém cỏi, không chịu nổi một kích. Nếu như các ngươi không chịu nhìn nhận sự thật mà nghiên cứu một chút kỹ xảo thực chiến địa diện triền đấu, thì sớm muộn sẽ chịu thiệt thòi lớn."

Một tiếng quát lớn, chính là La Quang Ngọc không để ý đến khớp xương vai đang bị uy hiếp có thể bị bẻ gẫy, đột nhiên phát lực đem Vương Chí Đạo từ trên người muốn ném đi ra ngoài. Nhưng là hắn vẫn không có thoát khỏi tay Vương Chí Đạo, cánh tay Vương Chí Đạo lại một lần nữa cuốn lấy cổ hắn, lúc này đây lại dùng đến cả hai cánh tay, một trước một sau đan chéo nhau, kéo mạnh về phía sau một phát, đem thân thể La Quang Ngọc kéo cong về phía sau thành như nửa vòng tròn.

"Đối với ta mà nói, nếu như không muốn đem đối thủ đánh chết, như vậy ít nhất cũng phải làm cho đối thủ hôn mê, mới có thể xem như kết thúc chiến đấu. Cho nên, xin lỗi nhé!"

Tay phải Vương Chí Đạo khớp thứ hai ngón trỏ đột nhiên lồi lên, nhắm ngay vào đại động mạch bên cạnh cần cổ La Quang Ngọc mà đè xuống. Chỉ chốc lát sau, La Quang Ngọc hai tròng mắt bắt đầu trắng dã, rốt cục đã hôn mê đi rồi.

Chú thích:

(1) -Đường Lang quyền: quyền pháp mô phỏng con bọ ngựa, Thất tinh đường lang là một chi phái của Đường Lang, lấy bộ vị công kích của thân thể theo hình sao Thất tinh Bắc đẩu.

(2) -Câu lâu thải thủ: phép đánh tay cận chiến phổ biến của quyền thuật Trung quốc, dùng cả hai tay vừa đẩy vừa kéo phá giải tay đối phương đồng thời kết hợp công kích. Các môn Đường Lang, Vịnh Xuân cùng với Thôi thủ của Thái Cực quyền có chỗ tương tự, xem phim về Thái Cực hay Vịnh Xuân thấy lúc đánh nhau hai bên đan tay vào nhau đưa đi đẩy lại vòng vèo chính là hình thức này.

Câu lậu thủ: phép đánh vừa phòng thủ vừa phản công trong Tiệt quyền đạo do Lý Tiểu Long cải tiến từ Câu lâu thải thủ. Bằng cách loại bớt động tác kéo đè dẫn tay đối phương rồi mới phản công, Lý Tiểu Long chủ trương trực tiếp một đòn vừa đè lên tay đối phương vừa đánh ra, nhanh hơn đối phương, nên mới gọi là Tiệt quyền đạo.

130. Chương 128: Hằng Vân Hòa Thượng Siêu Lợi Hại

Chiến cuộc đột nhiên chuyển biến làm cho đám khán giả trên khán đài mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Đám hơn một trăm người xem này có đến hơn phân nửa là quý tộc còn lại của Mãn Thanh Vương triều, bình thường xem đánh vật không ít, trong đó lại có không ít người cũng là hảo thủ đánh vật. Nhưng là quy tắc của đánh vật chính là khi lưng chạm đất thì phải chịu thua, còn đối với phương thức lấy lưng nằm trên mặt đất lại còn hướng đối thủ phát động công kích, lấy triền đấu mặt đất dành chiến thắng, thế này thì đúng là các quý tộc Mãn Thanh kia chưa từng có kiến thức qua. Cho nên mỗi người đều vừa cảm thấy ngạc nhiên lại vừa cảm giác có chút nghi hoặc, phương thức chiến thắng như vậy có thể tính là chấp nhận được hay không?

Về phần non một nửa khán giả còn lại hầu hết là võ thuật danh gia đến đây xông phá quan ải. Trước khi bọn họ đến Võ thánh đảo đều đã tự thân kinh qua lớn nhỏ hơn trăm trận đấu, kinh nghiệm đánh nhau có thể nói là phong phú vô cùng, nhưng là đấu pháp nằm trên mặt đất lấy khoảng cách cực gần để tiếp xúc

công kích đối thủ bọn họ lại là chưa từng có thử qua. Mặc dù bọn họ cũng từng luyện tập qua những dạng công phu tương tự, như "Địa thảng quyền", "Địa đường quyền" gì đó, nhưng là "Địa thảng quyền" chủ yếu là luyện các động tác như ngã, lăn, lôn, lật mình phối hợp cùng thối pháp công kích khi nằm trên mặt đất như như đạp, cắt, quét, móc, hất để phụ cho trợ quyền pháp công kích, không có các kỹ xảo triển đấu như quấn cố, quấn tay hay bẻ khớp xương.

Hơn nữa "Địa thảng quyền" chỉ là khi nào bọn họ bị ngã xuống đất, lúc bất đắc dĩ mới có thể dùng như thủ đoạn công kích. Bình thường khi cùng người so chiêu tỷ võ, các võ thuật danh gia thường thường đều rất coi trọng mặt mũi, cho rằng nếu bị đối phương đánh ngã xuống trên mặt đất chính là sự việc rất mất mặt mũi, xem như đã thua, cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không chủ động ngã xuống đất, hơn nữa trừ phi có thù hận sinh tử, nếu không thì sẽ tuyệt đối không công kích đối thủ đã ngã xuống đất.

Cho nên khi Vương Chí Đạo đối La Quang Ngọc sử dụng ra loại kỹ thuật triển đấu mặt đất kia, đối với đám võ thuật danh gia này mà nói thì vẫn coi như là rất xa lạ mới mẻ gì đó, cho nên bọn họ cũng giống như đám quý tộc Mãn Thanh kia cùng trợn mắt há hốc mồm. Chỉ có điều là đám võ thuật danh gia này không phải là đang suy nghĩ xem trận này Vương Chí Đạo có được kể là chiến thắng hay không, mà chính là đang suy nghĩ: nếu đổi thành chính mình là La Quang Ngọc, vậy có thể ứng phó được loại đấu pháp này của Vương Chí Đạo hay không?

Chỉ có Ô Tâm Lan không có nhiều tâm tư như vậy, nhìn thấy Vương Chí Đạo đang hướng về phía mình làm ra một thủ thế thắng lợi, lập tức đứng phắt dậy hoan hô ầm lên: "Hay quá, Vương Chí Đạo lại vừa thắng rồi!"

"Thối lắm!" Lại nghe Thành Thân Vương lên tiếng mắng: "Hắn như thế sao có thể tính là thắng, hắn đã sớm thua!"

Ô Tâm Lan vẻ mặt ngạc nhiên, tỏ vẻ khó hiểu hỏi: "Thành Vương gia. Sao ông lại nói như thế? Người trấn thủ kia đã hôn mê rồi, mà Vương Chí Đạo lại hoàn hảo đứng vững ở đó, vậy như thế nào sẽ phải thua?"

Thành Thân Vương vừa tức vừa giận, không nhịn được chỉ vào Vương Chí Đạo nói: "Hắn đây là lỳ lợm chơi xấu, rõ ràng hắn đã bị La Quang Ngọc đánh ngã trên mặt đất, hơn nữa là lưng đã chạm đất rồi. Dựa theo quy tắc đánh vật, hắn đã là thua rồi, như thế nào lại có thể đánh tiếp?"

Ô Tâm Lan vẻ mặt "ngẩn ngơ", lại "ngây thơ" hỏi: "Vậy bọn họ nguyên lai là đang đánh vật hay sao? Ta tại sao lại nhìn không ra hả?"

Thành Thân Vương ngẩn người, lời còn đang muốn nói bị nghẹn lại trong cổ họng, thiếu chút nữa muốn hít thở không thông.

Tầng thứ năm trấn thủ là Hằng Vân hòa thượng, chính là cao thủ hiếm có trong Thiếu Lâm Tự. Tôn Lộc Đường lúc trước đã giới thiệu qua, nói vị Hằng Vân hòa thượng này Kim chung cháo công phu đã luyện được từ ngoài vào đến trong, không thể phá vỡ, công phu Tâm Ý Thủ lại càng lô hỏa thuần thanh. Mặc dù Vương Chí Đạo đối với môn Kim chung cháo này chỉ là nhếch mép cười nhạt, cho rằng thuộc về một trò ngạnh khí công được đám giang hồ bán nghệ tập luyện mà thôi, nhưng là đối với "Tâm Ý Thủ" lại không dám xem thường. Bởi vì môn công phu "Tâm Ý Thủ" xưa nay vốn là Thiếu Lâm Tự trấn sơn chi bảo, cùng với "Dịch Cân Kinh" nổi danh như nhau.

Thiếu Lâm Tự ở trong dân gian được coi là "Thái sơn bắc đẩu" của võ lâm, võ thuật Thiếu Lâm ở Trung Quốc, thậm chí cả trên thế giới đều là được biết đến là võ thuật có danh tiếng lớn nhất, được truyền lưu sâu rộng nhất. Trong dân gian, từ kẻ múa võ bán nghệ đầu đường đến võ giả mở võ quán đều một dạng như nhau đều lấy Thiếu Lâm Tự làm đầu bảng. Tuy nhiên nguồn gốc xuất phát của võ thuật Thiếu Lâm Tự lại rất đáng hoài nghi. Theo đồn đại thì bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự là do Đạt Ma Tổ Sư từ Thiên Trúc mang đến, tuy nhiên lý thuyết này trên thực tế chỉ là do gán ghép khiên cưỡng mà thôi. Theo khảo chứng của hậu thế, người đầu tiên đưa ra lý thuyết về bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự lại chính là vị đại tông sư tiểu thuyết võ hiệp nổi danh nhất ở hậu thế, Kim Dung lão gia tử! Hơn nữa Kim Dung lão gia tử đã thừa nhận, bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự trên thực tế chỉ là do tiên sinh để tăng độ hấp dẫn của tiểu thuyết mà sáng tạo ra, còn đối với võ công Thiếu Lâm Tự tiên sinh chỉ biết đến duy nhất "Dịch Cân Kinh", còn những môn võ công khác hoàn toàn không biết gì cả!

Mà theo như lời Kim Dung lão gia tử thì "Dịch Cân Kinh" cũng chỉ là một loại công pháp để nhằm nội tráng gân cốt, tăng trưởng khí lực, dưỡng sinh luyện khí, cùng Thiếu Lâm Tự hoặc là Đạt Ma Tổ Sư nửa điểm quan hệ cũng không có. Bởi vì loại công phu này cùng với phương pháp tu luyện nội công trong công phu truyền thống lại là đại đồng tiểu dị, không giống Phật gia công pháp, mà lại rất tương tự với Đạo gia công pháp. Đạt Ma Tổ Sư là một tăng nhân Thiên Trúc đến Trung Quốc tuyên dương Phật pháp không có khả năng viết ra loại sách "Dịch Cân Kinh" này.

Cho nên mới nói Thiếu Lâm Tự bảy mươi hai tuyệt kỹ chỉ là giả dối không có thật, ít nhất là trước khi tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung lão gia tử nổi danh thì căn bản là không có tài liệu nào ghi lại bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Sự hình thành của võ thuật Thiếu Lâm, loại trừ ra những thứ mượn danh hoặc là được hư cấu, phần lớn là đến từ võ thuật trong dân gian hoặc là võ thuật trong quân đội. Trong các tăng nhân Thiếu Lâm, có không ít người trước khi xuất gia đều là danh gia võ thuật, bởi vì không ưa trần thế, mới trốn vào Không môn, sau khi cởi áo làm tăng mới đem võ thuật truyền vào Thiếu Lâm Tự. Lại cũng có không ít võ thuật danh gia tự nguyện đem võ công gia truyền của bản thân mình mà truyền vào Thiếu Lâm Tự, tỷ như Hàn Thông truyền Thông Tí, Mã Tịch truyền Đoản Đả, Lý Tẩu truyền Đại Tiểu Hồng Quyền, mà Bạch Ngọc Phong lại truyền Ngũ hình Long Xà Hổ Báo Hạc, vân vân. Những vũ kỹ đó sau khi truyền vào Thiếu Lâm Tự đã dần hình thành nên một bộ phận của Thiếu Lâm phái căn bản. Trong quá trình truyền lưu ra ngoài, do những quy chế của xã hội cùng với ảnh hưởng của văn hóa Thiền tông, mới từng bước chuyển biến thành một phong cách độc đáo riêng biệt, đến thời Minh Thanh đã dần dần ổn định hình thành nên Thiếu Lâm quyền phái.

Mà trong võ thuật Thiếu Lâm đó, chân chính tinh hoa chỉ còn là "Dịch Cân kinh" cùng "Tâm Ý thủ".

Chỗ bất đồng giữa hai môn này chính là, Dịch Cân Kinh công phu chỉ là công pháp nội tráng hoặc là dưỡng khí luyện lực, không hề có một chút kỹ thuật công kích nào. Cho nên Tâm Ý Thủ mới thật sự có thể là trấn sơn chi bảo của Thiếu Lâm Tự, không thể dễ dàng truyền ra ngoài. Cho nên những người biết được Tâm Ý Thủ, một dạng như nhau đều là võ tăng Thiếu Lâm thân phận trong Thiếu Lâm Tự rất cao, bản thân kỹ nghệ rất giỏi.

Giới võ thuật từ trước đã có một câu nói, "Thái Cực gian, Bát Quái hoạt, độc nhất không gì hơn Tâm Ý thủ", chính là chỉ Thiếu Lâm Tự Tâm Ý thủ. Tâm Ý thủ lai lịch rất thần bí, đồn đại là có khả năng khi đại danh sư Tâm Ý Quyền Cơ Long Phong đến thăm Thiếu Lâm, đã truyền cho tăng nhân, sau đó được tăng nhân cải biến mà thành.

Mặc dù loại thuyết pháp này ở hậu thế không được môn nhân Thiếu Lâm Tự thừa nhận, nhưng chỉ cần là người đã luyện tập qua hoặc tìm hiểu sâu về Tâm Ý Quyền cùng Tâm Ý Thủ sẽ phát hiện ra hai loại quyền pháp này cực kỳ tương tự, phương pháp tu luyện lại càng đại đồng tiểu dị.

Nói về tính chất chiến đấu, hai môn quyền pháp này cũng đều phi thường ác độc mạnh mẽ, được cho là chỉ cần luyện tập một năm là có thể ra tay đánh chết người.

Cho nên ở hậu thế khi bình luận về những môn quyền pháp có uy lực thực chiến nhất trong võ thuật truyền thống Trung Quốc, Tâm Ý Thủ chính là rất được nổi danh trong đó.

Hằng Vân hòa thượng có thể lên làm trấn thủ tầng thứ năm, thực lực không thể nghi ngờ hẳn là so với La Quang Ngọc còn mạnh mẽ hơn nhiều lắm, nếu như chính diện chiến đấu, Vương Chí Đạo khẳng định chính bản thân hắn tuyệt đối không phải là đối thủ. Cho nên hắn phải nghĩ muốn dùng phương pháp khác.

Đối với Vương Chí Đạo mà nói, chiến đấu cũng không phải chỉ là thuần túy đấu vũ lực, còn phải đấu trí, đấu gan, đấu vận khí. Vương Chí Đạo cho dù vẫn chưa biết Hằng Vân hòa thượng này là như thế nào, nhưng vẫn tự tin rằng trí tuệ cùng can đảm của bản thân mình chắc là vẫn cao hơn Hằng Vân hòa thượng, trừ phi một Hằng Vân hòa thượng này cũng là một người từ hậu thế xuyên qua thời gian mà tái sinh ở đây.

Về phần vận khí, ngoại trừ ra một chút xui xẻo khi xông phá quan ải ở tầng thứ nhất, Vương Chí Đạo cảm giác được chính bản thân mình vẫn có thể tính là may mắn, ít nhất Hằng Vân hòa thượng vừa mới cùng Trát Mộc Khắc, cũng là một cao thủ, đánh một trận. Trát Mộc Khắc cùng Hằng Vân hòa thượng lúc mười năm trước cũng đã đánh qua, coi như là đối thủ của lão, thực lực hẳn là không sai biệt nhiều. Hơn nữa từ khi Vương Chí Đạo bắt đầu tiến vào Võ thánh tháp, mãi vừa rồi Hằng Vân hòa thượng mới đem được Trát Mộc Khắc đánh ngã xuống tháp, hiển nhiên đã mất rất nhiều khí lực. Chính bản thân mình mặc dù khi

xông phá quan ải cũng tốn không ít khí lực, nhưng lại có "nghịch thức thở bụng sâu" hỗ trợ, năng lực phục hồi rất mạnh, huống chi chính bản thân mình cũng không có chân chính đem hết toàn lực thi đấu. Lúc trước cho dù cùng La Quang Ngọc đánh một trận, cũng chỉ có thể xem như là làm nóng người, ngay lúc này thân thể lại có thể coi như đang đứng ở thời khắc cường thịnh, chính là thuận lợi nhất để phát tiết ra một trận đại chiến.

Chỉ có điều Vương Chí Đạo vẫn tỏ ra rất "lễ phép" nói với Hằng Vân hòa thượng: "Đại sư, ông vừa mới hăng hái kịch chiến một trận, vậy có muốn nghỉ ngơi trước một chút rồi mới cùng ta đánh hay không?"

Đó là vì Vương Chí Đạo xem ra, như Hằng Vân hòa thượng kia là một võ thuật danh gia, nhìn thấy bản thân mình chỉ là một tiểu tử mười bảy tuổi đến khiêu chiến, cho dù là có mệt mỏi nhưng nghe thấy cách nói năng như vậy, cũng sẽ tự lấy thân phận mà tuyệt đối không chịu yếu thế. Nếu là như thế, chính mình sẽ đạt được mục đích ép hắn phải đánh luôn.

Nhưng thật là ngoài ý muốn của Vương Chí Đạo chính là, Hằng Vân hòa thượng này lại cười tủm tỉm nói với hắn: "Tiểu tử, ngươi thật sự là biết quan tâm đến lão nạp hả. Lão nạp vừa mới hăng hái cùng gã to xác đến chết cũng không chịu thua kia đánh một trận, đang mệt muốn chết đây. Nhìn thấy ngươi tinh thần phấn chấn xông lên tháp, còn đang thầm kêu khổ đây! Ngươi đã nói như vậy, vậy thì lão nạp đây cũng không thể phụ hảo ý của ngươi. Cũng được, ta sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi chừng mươi phút sẽ cùng ngươi chiến đấu hả!"

Hằng Vân hòa thượng nói xong, cũng không để ý tới vẻ mặt Vương Chí Đạo đang trợn mắt há hốc mồm, liền ngồi ngay xuống, ngũ tâm hướng thiên nhắm mắt tĩnh tọa điều tức.

Vương Chí Đạo trong lòng mắng to, nhưng lại không thể làm thế nào khác được. Để cho Hằng Vân hòa thượng nghỉ ngơi, chính là do hắn nói ra, bây giờ hắn hiển nhiên là không thể đổi ý. Vương Chí Đạo đành phải đứng yên ở chỗ mình luyện tập "nghịch thức thở bụng sâu" mà chờ đợi.

Hằng Vân hòa thượng nói nghỉ ngơi chừng mười phút đồng hồ, thì đúng là thật sự sau chừng mười phút mới chịu mở mắt, chậm rãi đứng lên. Cũng thật đáng khâm phục đám khán giả đang ngồi xem trên khán đài, chờ đợi thời gian dài như vậy cũng không có mở miệng chửi "con mẹ nó".

Chứng kiến Hằng Vân hòa thượng đứng lên, Vương Chí Đạo lập tức bày ra tư thế, chuẩn bị hướng Hằng Vân hòa thượng xông đến tiên phát chế nhân.

o0o

Thật không ngờ Hằng Vân hòa thượng nhưng lại vươn tay ngăn cản hắn nói: "Chờ một chút, tiểu tử, lão nạp còn chưa có nói bắt đầu mà, ngươi gấp cái gì chứ? Người tuổi trẻ tốt nhất không nên quá nóng vội, không phải đã có câu tục ngữ nói, 'nóng vội không ăn được đậu hủ nóng' hay sao!"

Nóng vội không ăn được đậu hủ nóng? Cái hình ảnh này cùng với tình huống lúc này có quan hệ như thế nào chứ? Vương Chí Đạo trong lòng buồn bực, đành phải hỏi: "Như vậy xin hỏi đại sư, chúng ta khi nào có thể bắt đầu?"

"Khụ khụ, đừng nóng vội, đừng nóng vội, từ từ sẽ đến!" Hằng Vân hòa thượng chậm rãi nói: "Lão nạp tuổi tác dù sao cũng đã lớn, nghỉ ngơi chừng mười phút là lại cảm thấy gân cốt chùng hết xuống cả rồi, loại tình huống này đúng là rất bất lợi khi chiến đấu kịch liệt, hơn nữa từ dưỡng sinh học mà nói, thì rất dễ dàng tổn hại sức khỏe, hay là để cho lão nạp trước hết đi một bài quyền làm nóng người đã hả!"

Hằng Vân hòa thượng nói xong, cũng không thèm để ý xem Vương Chí Đạo có đáp ứng hay không, lập tức tự mình bắt đầu luyện quyền, bộ quyền pháp hiển nhiên chỉ là Thiếu Lâm trường quyền rất thông thường. Chỉ thấy động tác của hắn đầu tiên là tiểu khai tiểu hợp, mềm mềm mại mại, sau đó chuyển thành đến đại khai đại hợp, thư trương hữu lực. Một lát sau đó, kình lực càng ngày càng mạnh, chỉ nghe tăng bào của hắn theo động tác đánh quyền mà liên tục rung lên bắn ra, rung động phần phật, thân thể các khớp xương cốt thậm chí còn rung động "răng rắc". Sau khi luyện quyền chừng đủ ba phút đồng hồ, Hằng Vân hòa thượng đột nhiên dậm chân một cái, Võ thánh tháp một trận run rẩy, giống như là đang muốn sụp xuống.

Lúc này chỉ thấy Hằng Vân hòa thượng sắc mặt hồng nhuận, trên mặt ánh mắt thỏa mãn giống như là vừa mới ăn thuốc kích thích.

Vương Chí Đạo mặc dù nhìn Hằng Vân hòa thượng biểu diễn Trường quyền thể hiện uy lực cảm thấy kinh hãi, nhưng vẫn là không nhịn được hỏi: "Xin hỏi đại sư, ông đã làm nóng người thật tốt chưa? Chúng ta có thể đánh được chưa"

"Được được, tốt rồi, chờ một chút!"

Vương Chí Đạo nghe được Hằng Vân hòa thượng nói "tốt rồi", đang muốn xông lên, Hằng Vân hòa thượng đột nhiên lại bảo "chờ một chút", làm cho thân thể của hắn lại một lần nữa đành đứng yên tại chỗ.

Chỉ thấy Hằng Vân hòa thượng cười tủm tỉm hỏi: "Tiểu tử, hay là không nên nóng lòng. Để cho lão nạp trước hết hỏi ngươi một câu, ngươi là ý định cùng lão nạp đấu văn hay là đấu võ? Lão nạp tuổi tác dù sao cũng đã lớn, nếu cùng ngươi đấu võ mà nói, bất luận là coi như ta phạm tội ỷ lớn hiếp nhỏ, hay là ngươi chịu tiếng xấu là lấy trẻ khinh già, thì đều là không hay lắm. Huống chi đấu võ dù sao cũng quá mức nguy hiểm, lão nạp đã thấu hiểu hồng trần, hơn nữa tuổi lại rất cao, cho dù chết cũng không có ván đề gì. Nhưng là ngươi thì lại không giống như vậy. Ngươi tuổi tác vẫn còn rất trẻ, vạn nhất không cẩn thận để cho lão nạp lỡ tay đánh cho không chết cũng tàn phế, thì chẳng những lão nạp không yên tâm, mà nửa đời sau của ngươi cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Vậy nên lão nạp đề nghị, chúng ta hay là làm một trận đấu văn là tốt nhất, ý tứ của ngươi như thế nào?"

Vương Chí Đạo trợn mắt kinh ngạc nhìn Hằng Vân hòa thượng một lúc lâu, trong lòng rốt cục rõ ràng, Hằng Vân hòa thượng này chỉ sợ cũng là giống hệt như mình, đều là người am hiểu công tâm thuật, hơn nữa lão căn bản là không cần danh tiếng, da mặt so với mình còn muốn dày hơn. Bày đặt ra nhiều chuyện như vậy, mục đích chính là nghĩ muốn làm cho mình tâm nản ý loạn, để cho lão chiếm được tiện nghi. Khó trách Trát Mộc Khắc lại cùng lão đánh nhau lâu như vậy, phỏng chừng là có đến hơn một nửa thời gian là phải nghe lão hòa thượng này nói nhảm.

Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo không tự chủ được mà cũng phải bật cười, sau đó hai tay rất tự nhiên buông thõng xuống, rất nhẹ nhàng cười nói với Hằng Vân hòa thượng: "Như vậy đại sư ý định đấu văn như thế nào, xin mời cứ ra đề bài đi?"

"Ha ha, tiểu tử ngươi có vẻ rất tin tưởng hả, xem ra lão nạp có chút không quá tốt rồi!" Hằng Vân hòa thượng vẻ mặt khoa trương, tiếp theo lại "ha ha" cười nói: "Nếu tiểu tử ngươi đã có một cách tự tin như vậy, vậy thì lão nạp ra chiêu đây."

Hằng Vân hòa thượng vừa nói, hai chân lập tức vừa chia vừa hạ, đứng thành một tư thế trung bình tấn, sau đó cười nói với Vương Chí Đạo: "Tiểu tử, như vậy đi, lão nạp đứng yên bất động ở chỗ này, nếu như ngươi có bản lãnh đem lão nạp đạp đổ, hoặc là đẩy lùi được một bước, vậy thì tính lão nạp thua, như thế nào?"

Vương Chí Đạo nhìn Hằng Vân hòa thượng đứng tấn hai chân được đến giống như cổ thụ mọc rễ, biết rằng loại cao thủ đứng trung bình tấn như lão này, chỉ cần lập tấn đứng ổn rồi, chỉ sợ bảy tám người cũng kéo mà bất động, đẩy mà không ngã. Chỉ có điều Vương Chí Đạo lại có thủ đoạn chuyên dùng để đối phó với loại cao thủ đứng tấn mã bộ này, lập tức ung dung thản nhiên nói: "Thế này đối với đại sư chính là rất có hại đó, đại sư thật sự là muốn làm như thế sao?"

Hằng Vân hòa thượng cười tủm tỉm nói: "Lão nạp sẽ không chịu thiệt đâu, tiểu tử, mời tới đi, đẩy lui được lão nạp liền tính cho ngươi thắng!"

"Được!" Vương Chí Đạo gật đầu, đi tới đứng vững trước mặt Hằng Vân hòa thượng, đầu tiên là trên dưới nhún nhún người một cái, lắc lắc hạ hạ hai cánh tay, sau đó từ từ giơ hai tay lên, làm một động tác như muốn đẩy vào Hằng Vân hòa thượng. Nhưng là đột nhiên trong lúc đó, quyền phải của Vương Chí Đạo đột ngột mãnh liệt phát lực, hung hăng hướng trên mặt Hằng Vân hòa thượng đánh tới.

"Chát" một tiếng, không ngờ lại đánh trúng vào một bàn tay. Chỉ thấy hữu chưởng của Hằng Vân hòa thượng không biết từ khi nào đã hoành tới trước mặt rồi, chặn lại một quyền này của Vương Chí Đạo, lão lại cười tủm tỉm nói: "Tiểu tử, ngươi như thế này không phải là đẩy, mà là nghĩ muốn đem mặt lão nạp đánh phá hả!"

Vương Chí Đạo trong lòng kinh ngạc vì Hằng Vân hòa thượng phản ứng cực nhanh, càng kinh ngạc là Hằng Vân hòa thượng đã tiếp một quyền của hắn, thân thể nhưng lại ngay cả lay động cũng không có chớp lên một chút, nghe vậy đành giải thích nói: "Ta khi đẩy người cũng là một dạng như nhau đẩy như thế này mà

thôi, chỉ là tốc độ nhanh hơn một chút mà thôi. Nhưng thật ra đại sư ông, lúc trước đã nói là bất động, vậy tại sao lại xuất thủ ngăn cản như thế? Thế này có tính là ông thua hay không?"

Hằng Vân hòa thượng thật không có ngờ tới chính mình lại gặp phải một đối thủ "vô sỉ" ngang sức ngang tài, lập tức không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng lại "ha ha" cười nói: "Lão nạp trước nói chính là cước bộ bất động, cũng không có nói gì là không động thủ, như thế nào có thể tính là thua? Tiểu tử, là ngươi không có nghe rõ ràng đấy chứ!"

"Nguyên lai là như vậy, là ta hiểu sai ý rồi. Nếu đã là như thế này, chúng ta đây liền tiếp tục vậy, đại sư ông chuẩn bị, ta lại đẩy ông đây!"

Vương Chí Đạo nói xong, nắm tay hắn từ trong lòng bàn tay Hằng Vân hòa thượng rụt trở về, sau đó một khuỷu tay bắn ra, nặng nề đánh trúng lên trên ngực Hằng Vân hòa thượng.

"Chát" một tiếng, đã đánh trúng rồi, Hằng Vân hòa thượng lần này rõ ràng là không hề ngăn cản!

Nhưng là Vương Chí Đạo lại không có làm bị thương đến Hằng Vân hòa thượng một mảy may, hắn cảm giác như chính khuỷu tay của mình giống như đánh lên một cái lốp xe được bơm căng hơi vậy, lực phản chấn kinh người bắn ngược lại mạnh đến nỗi làm hắn không tự chủ được phải lùi về phía sau một bước.

Vương Chí Đạo trong lòng ngẩn ngơ, không thể tin nổi, liền nhấc chân một cước nhằm đá lên thân thể Hằng Vân hòa thượng. Hằng Vân hòa thượng lần này lại còn chủ động giơ song chưởng lên cao, để cho ngọn cước của Vương Chí Đạo trực tiếp đá vào mạng sườn lão.

Lực phản chấn cực lớn lại một lần nữa xuất hiện, làm cho Vương Chí Đạo thiếu chút nữa mất thăng bằng.

Hằng Vân hòa thượng chẳng những dường như không có việc gì, còn có thể cười hì hì nói đùa với Vương Chí Đạo: "Tiểu tử, khí lực không đủ rồi, lão nạp cảm giác so với gãi ngứa cũng không có gì phân biệt!"

Vương Chí Đạo bình tĩnh tâm thần lại, lần nữa khởi cước, lúc này đây bộ vị đá kích chính là chỗ khoeo chân Hằng Vân hòa thượng.

"Thông minh!" Hằng Vân hòa thượng than thở một câu, chỉ có điều là đầu gối của lão bất động vẫn hoàn bất động, một cước này của Vương Chí Đạo vẫn là phí công vô ích.

Vương Chí Đạo trong tâm tức giận, lập tức đầu gối nhằm bụng Hằng Vân hòa thượng thúc tới. Như húc vào đám bông gòn! Vương Chí Đạo cảm giác thấy như đầu gối của mình bị lún vào trong, vừa mới cảm thấy không ổn, phản lực cực mạnh đã bắn ngược ra, làm hắn ngã lăn văng ra ngoài.

Chỉ nghe Hằng Vân hòa thượng khoe khoang khoác lác nói: "Tiểu tử, không sợ nói cho ngươi biết, lão nạp ngay từ hai mươi năm trước cũng đã đem được ngoại gia Kim chung cháo luyện tới cảnh giới đao thương bất nhập, côn đánh không đau. Sau đó lão nạp lại gặp được được một người bạn tốt truyền thụ cho một bộ tâm pháp luyện khí nội tráng, sau khi khổ tu thêm mười năm nữa, Kim chung cháo đã luyện được đến từ ngoài vào trong, cả người cơ nhục tính co dãn cùng động năng đều sung mãn, chẳng những càng không sợ bị đánh, mà còn có thể mượn lực làm thành phản lực bắn ngược lại được. Cho đến bây giờ, coi như là ngay cả công kích có lực xuyên thấu cực mạnh của cao thủ nội gia quyền như thốn kình, loa toàn kình, ám kình gì đó, cũng khó có thể làm cho lão nạp bị thương.

Đến cảnh giới này, Kim chung cháo của ta đã không còn là Kim chung cháo nguyên bản nữa, mà đã là 'Kim cương bất hoại chi thân' rồi! Cho nên tiểu tử nhà ngươi, hay là ngươi nhận thua đi. Xem tuổi tác của ngươi, trẻ như vậy mà đã có thể xông lên đến tầng thứ năm này là đã hiếm có lắm rồi, rất đáng khen đó. Chờ sau khi mùa Võ thánh đại hội này kết thúc, lão nạp sẽ quy ẩn, sau mười năm nữa ngươi trở lại lên đây đánh tiếp, nhất định sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đánh lên đến tận tầng thứ bảy. Tới lúc đó tranh đoạt danh hiệu 'Võ Thánh' cũng không phải là không có khả năng!"

Vương Chí Đạo trừng mắt nhìn Hằng Vân hòa thượng, đối với lời lão nói căn bản là không có để vào tai. Đột nhiên hắn chuyển tới sau lưng Hằng Vân hòa thượng, dùng song chưởng siết lên trên cổ Hằng Vân hòa thượng.

Hằng Vân hòa thượng "ha ha" cười, bất chấp Vương Chí Đạo cánh tay càng lúc càng siết chặt.

Hằng Vân hòa thượng vẫn đang cười, sau đó thân thể về phía sau hất một cái, Vương Chí Đạo lập tức từ trên lưng Hằng Vân hòa thượng bắn văng ra, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống thêm lần nữa.

Lại trợn trừng mắt nhìn Hằng Vân hòa thượng một lại lâu, Vương Chí Đạo mới hỏi Hằng Vân hòa thượng: "Ông mạnh mẽ như vậy, tại sao chỉ trấn thủ Võ thánh tháp tầng thứ năm, mà không phải là trấn thủ tầng thứ sáu hoặc là tầng thứ bảy?"

Hằng Vân hòa thượng nghe vậy sửng sốt sửng sốt, sau đó "ha ha" cười nói: "Bởi vì tầng thứ sáu có Cam Mạc Nhiên trông coi, tầng thứ bảy có Tôn Lộc Đường trấn giữ, cho nên không cần tới lão nạp."

"Không đúng, bởi vì ông không phải là đối thủ của Cam Mạc Nhiên cùng Tôn Lộc Đường, cho nên ông chỉ có thể chịu khuất đứng ở Võ thánh tháp tầng thứ năm. Điều này nói rõ rằng 'kim cương bất hoại chi thân' của ông không phải là không thể phá vỡ, ông nhất định có nhược điểm, chỉ cần ta tìm ra được một nhược điểm này, sẽ có thể đánh bại ông!" Vương Chí Đạo nói.

Hằng Vân hòa thượng nghe vậy cười to nói: "Nói rất hay, tiểu tử, mặc kệ là cái công phu gì hay là ai đi nữa, cũng không phải là không có nhược điểm. Cam Mạc Nhiên cùng Tôn Lộc Đường đúng là bởi vì đã tìm được nhược điểm của lão nạp, mới đánh bại được lão nạp. Nhưng vấn đề là, ngươi có thể tìm được nhược điểm của lão nạp hay sao?"

Vương Chí Đạo lại hỏi: "Lý Thư Văn cùng Thượng Vân Tường đã đánh bại được ông"

Hằng Vân hòa thượng gật đầu nói: "Đúng như thế!"

Vương Chí Đạo thì thào như đang tự với mình: "Ta đã cùng Lý Thư Văn đánh qua, cũng thấy được Thượng Vân Tường cùng Cam Mạc Nhiên chiến đấu. Bọn họ mặc dù cực mạnh, nhưng là biểu hiện lại không được đến kinh người giống như ông vậy. Biểu hiện của ông đúng là vượt quá xa thực lực của bọn họ, nhưng là bọn họ lại có thể đánh bại ông, đây là tại sao?"

Hằng Vân hòa thượng mỉm cười nói: "Tiểu tử, ngươi là ý định đang muốn tự hỏi chính mình hay sao? Có muốn lão nạp trở về tĩnh tọa hay không, cho ngươi ở đây chậm rãi tự hỏi vài ngày, đợi được đến khi ngươi nghĩ thông suốt thì trở lại cùng lão nạp tiếp tục đấu?"

"Không cần thiết, ta đã nghĩ thông suốt rồi!" Vương Chí Đạo mỉm cười chỉ vào Hằng Vân hòa thượng nói: "Đại sư, Lý Thư Văn bọn họ nếu có thể đánh bại ông, ta đây cũng có thể đánh bại ông!"

131. Chương 129: Lấy Trường Công Đoản, Dùng Lâu Thắng Gấp

Hằng Vân hòa thượng ánh mắt sáng lên như đuốc, nửa ngờ nửa tin trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, cười nói: "Tiểu tử ngươi năng lực lĩnh ngộ thực sự làm cho lão nạp kinh ngạc, chỉ có điều lão nạp không rõ, ngươi nghĩ thông suốt điều gì?"

Vương Chí Đạo không đáp, hỏi ngược lại: "Đại sư, nếu như ta trực tiếp đi lên tầng thứ sáu, không để ý tới ông, vậy thì ông sẽ làm như thế nào? Ông nếu như di động cước bộ để đuổi theo ta, vậy thì coi như là thua?"

Hằng Vân hòa thượng mỉm cười nói: "Tiểu tử nếu mà vô sỉ như vậy, vậy thì lão nạp cũng không thể nói gì hơn. Chỉ có điều là ngươi cho rằng khán giả đang ở bên ngoài kia xem cuộc chiến lại chấp nhận cho ngươi sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Nói đùa chút thôi, chiến thắng như vậy ngay cả chính bản thân ta cũng không thể chấp nhận được. Nếu đã như vậy, ta đây trước hết sẽ phá tan 'kim cương bất hoại thân' của đại sư đã!"

Vương Chí Đạo nói xong, một lần nữa đi tới trước mặt Hằng Vân hòa thượng, nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt Hằng Vân hòa thượng, vẻ mặt lại tươi cười rất quỷ dị.

Hằng Vân hòa thượng bị Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm như vậy, không biết tại sao cảm thấy trong lòng rất bất an, không nhịn được liền nói: "Tiểu tử, nếu như ngươi công kích hai tròng mắt lão nạp, lão nạp sẽ ra tay ngăn cản …"

Lại nghe Vương Chí Đạo đột nhiên quát lớn lên một tiếng, một quyền hung bạo nhằm đánh lên bụng Hằng Vân hòa thượng. Hằng Vân hòa thượng ánh mắt ngưng tụ lại một cái, cơ thể hiển nhiên siết chặt. Nhưng là hoàn toàn bất ngờ, nắm tay Vương Chí Đạo khi cách bụng lão còn chừng hai phân thì lại đột nhiên dừng phắt lại.

Ở trong nháy mắt này khi Hằng Vân hòa thượng còn đang ngạc nhiên, nắm tay Vương Chí Đạo đang ở cách bụng Hằng Vân hòa thượng chừng hai phân khoảng cách lại một lần nữa bộc phát, lần này hắn thúc cổ tay tống khuỷu tay xoay thắt lưng, một hơi liên tục, nắm tay cực nặng đánh trúng lên bộ vị đan điền của Hằng Vân hòa thượng.

Hằng Vân hòa thượng biến sắc, cước bộ mặc dù không có động, nhưng là thân thể lại không tự chủ được mà hơi run rẩy một chút.

Vương Chí Đạo thấy thế, quyền thứ hai một lần nữa đánh ra, lúc này đây mục tiêu chính là tâm oa của Hằng Vân hòa thượng, cũng giống như quyền thứ nhất, khi đến gần mục tiêu chừng hai phân thì đột nhiên dừng lại, sau đó lại thúc cổ tay bộc phát.

Lần này, Hằng Vân hòa thượng không còn đứng tấn vững được nữa, cước bộ buông lỏng, nhất thời lui về phía sau liền hai ba bước. Lưng lão lùi tới chạm vào vách tường căn phòng nhỏ, sắc mặt trắng bệch, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

"Hay quá, Vương Chí Đạo vừa lại thắng rồi!" Chính là trên khán đài Ô Tâm Lan lại vừa không nhịn được lớn tiếng hoan hô ầm lên.

Tôn Lộc Đường "ha ha" cười nói: "Vương Chí Đạo này quả nhiên là võ học thiên tài, cuối cùng cũng xem thấu được nhược điểm của Hằng Vân hòa thượng Kim chung cháo, không sai, đã hiểu ra được bản chất rồi!"

Trên Võ thánh tháp, Hằng Vân hòa thượng đang bưng lấy ngực, hít sâu một hơi, không nhịn được liền hỏi Vương Chí Đạo:

"Tiểu tử, ngươi là như thế nào có thể nhìn thấu sơ hở 'kim cương bất hoại thân' của lão nạp?"

"Vẫn còn nói là kim cương bất hoại thân sao? Đại sư thật đúng là giỏi giả thần giả quỷ!" Vương Chí Đạo cười nói: "Theo như lời ông lúc trước thì hẳn là phương pháp luyện khí nội tráng kia được người truyền lại cho ông chính là phép 'lôi thanh pháp' có phải không? Môn công phu này nói trắng ra là phương pháp hô hấp dùng để biểu diễn ngạnh khí công. Phương pháp hô hấp ngạnh khí công tất cả đều đồng dạng như nhau có ba loại, 'âm dương hô hấp pháp', 'bế tức pháp' và 'lôi thanh pháp'. Âm dương hô hấp pháp chính là phép hô hấp cơ bản nhất của ngạnh khí công, trong Đường thủ của tiểu Nhật Bản cũng có môn công phu này, bọn họ xưng là 'tức xuy'.

Âm là hấp khí, dương là phun khí, khi hấp khí thân thể buông lỏng để hấp thụ vào. Khi phun khí thì cơ thể siết lại mà bắn khí ra. Làm cho thân thể có thể chống cự được đòn nghiêm trọng. 'Bế tức pháp' thì khi hấp khí hít vào cho đầy, sau đó bế trụ để toàn thân gân da căng phồng, toàn thân không sợ bị đánh. Chỉ có điều là phép này không thể kéo dài. Mà 'lôi thanh pháp' lại chính là luyện pháp cao tầng, khi hấp khí vô thanh vô tức, khi phun khí lấy lỗ mũi phát ra âm thanh như sấm động, trong lúc đó lấy khí sung nhập vào trong gân da, toàn thân cơ thể căng phồng, vô cùng sung mãn đàn hồi, năng lực chịu đòn so với 'tức xuy' lại càng cường đại hơn. Đại sư quả thật công lực thâm hậu, đã đem 'lôi thanh pháp' luyện đến cảnh giới nội tức, làm cho ngay cả khi phun khí cũng không còn tiếng động nữa, kháng kích lực lại càng mạnh mẽ, ta rất là bội phục.

Chỉ có điều là cho dù có là như thế, 'lôi thanh pháp' cũng không có khả năng chịu đựng được trọng kích của cao thủ chân chính, nhưng mà đại sư lại sử dụng thêm một nguyên lý dụng lực rất xảo diệu, chính là 'tương hỗ triệt tiêu'. Coi như là một người bình thường, bị người khác một quyền đánh lên bụng, nếu như hắn vẫn bất động, nhất định sẽ bị đả thương, nhưng nếu như hắn lấy bụng làm vũ khí, siết chặt cơ bụng rồi bắn mạnh ra đánh lên nắm tay đang đánh tới, thì lực lượng trên nắm tay kia sẽ bị triệt tiêu hơn một nửa, làm cho lực sát thương giảm đi rất nhiều. Cho nên một người bình thường chi cần đủ dũng cảm, cơ bụng cũng có thể chống cự được quyền đầu.

Đại sư đúng là lợi dụng được nguyên lý này, thân thể của ông nhìn như không nhúc nhích, nhưng là đúng vào lúc ta công kích ông, ông lại sử dụng được 'băng kình', kết hợp cùng với 'lôi thanh pháp' đem bộ vị bị

công kích trong nháy mắt siết chặt rồi bung ra, nhằm vào nắm tay ta đang đánh lên bụng ông mà bung phát lực lượng. Thế này chính là trong cảnh giới võ thuật gọi là 'thông thể thị thủ', toàn thân đều là tay. Thoạt nhìn hình như là chi có ta công kích ông, nhưng trên thực tế lại là chúng ta tương hỗ công kích lẫn nhau, làm cho lực công kích triệt tiêu lẫn nhau. Ta cũng rất khâm phục đại sư đem luyện pháp này tu luyện đến tình trạng biến hình bất lộ, làm cho ta tưởng lầm rằng đại sư thật sự đem Kim chung cháo luyện đến cảnh giới 'kim cương bất hoại' rồi đó!"

Cười cười, Vương Chí Đạo lại nói:

"Đại sư nếu như không phải là khi ta siết cổ ông, đã dùng 'băng kình' đem ta bắn bay ra, ta có lẽ đã không thể nghĩ ra được điểm này. Chỉ có điều đáng tiếc là, loại công phu này của đại sư mặc dù thần kỳ, nhưng lại có một nhược điểm. Loại nhược điểm này có thể là nhược điểm của tất cả người luyện võ, nhưng với người luyện tập ngạnh khí công lại càng rõ ràng. Nhược điểm này chính là 'hoán khí'! Không một ai có thể vĩnh viễn duy trì được trạng thái khi phun khí làm cơ thể siết chặt lại sẵn sàng bung ra, vào lúc chuyển đổi từ hấp khí sang phun khí hoặc từ lúc phun khí sang hấp khí vẫn có một khoảng thời gian, lúc này kình lực sẽ tiết ra ngoài, thân thể bị thả lỏng đến cực độ, sức kháng cự rất yếu. Không có bất kỳ một cao thủ ngạnh khí công nào ngay cả trong khoảng thời gian hoán khí này mà vẫn duy trì được trạng thái chịu đòn của cơ thể. Mặc dù khoảng thời gian này là vô cùng ngắn, nhưng đối với một cao thủ chân chính mà nói, thì cũng là đủ dùng rồi!"

Hằng Vân hòa thượng sợ run một lúc, đột nhiên cười to nói: "Giỏi, tiểu tử, ngươi thật sự là thông minh! Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên, Lý Thư Văn những võ học tông sư đó có thể nhìn thấu lão nạp giở tiểu xảo thì một chút cũng không đáng ngạc nhiên. Nhưng là ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã xem thấu thủ đoạn của lão nạp, thiên phú thật cao, thực sự làm cho lão nạp giật mình không thôi đó! Võ học thiên tài, võ học thiên tài? Ử, có lẽ tiểu tử ngươi thật là võ học thiên tài trăm năm khó gặp!"

Vương Chí Đạo chắp tay nói: "Đa tạ đại sư tán thưởng, ta đi lên tầng sáu đây, có cơ hội gặp lại, xin cáo từ!"

Vương Chí Đạo nói xong, lập tức hướng thang lầu đi đến, thật không ngờ, bóng người chợt lóe, chính là Hằng Vân hòa thượng giống như tia chớp đã xông đến trước mặt Vương Chí Đạo, chặn lại đường đi của hắn.

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Đại sư đây là ý gì? Ngươi đã thua vì sao lại còn ngăn cản ta, chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn đổi ý hay sao?"

Lại nghe Hằng Vân hòa thượng cười tủm tỉm nói: "Tiểu tử, lão nạp cũng không có đổi ý hả! Mới vừa rồi đúng là ngươi thắng lão nạp không có sai, nhưng là lão nạp có nói rằng nếu ngươi thắng thì sẽ để cho ngươi lên tầng thứ sáu hay sao?"

Vương Chí Đạo vô cùng kinh ngạc, nhìn lại một Hằng Vân hòa thượng" mặt dày vô sỉ" này, hỏi: "Như vậy đại sư ý tứ như thế nào, muốn cùng ta lại tỷ thí một trận nữa?"

Hằng Vân hòa thượng "ha ha" cười nói: "Tiểu tử, không phải lão nạp cố ý làm khó dễ ngươi. Nhưng là nói thật, thực lực của ngươi căn bản là không có tư cách lên tầng thứ sáu, ngươi có thể lên được một tầng thứ năm này cũng chỉ là nhờ vào may mắn mà thôi. Lão nạp sở dĩ cùng ngươi đấu văn mà không đấu võ chỉ là do mến tài mà thôi. Không đành lòng chứng kiến sự tự tin của ngươi bị lão nạp đánh đổ, nên mới nghĩ muốn dùng một biện pháp ôn hòa cho ngươi biết khó mà lui xuống, không ngờ tới ngược lại lại bị lộng xảo thành chuyên, lợn lành lại thành lợn què! Tiểu tử, nghe lão nạp khuyên một câu, lấy tuổi của ngươi, có thể đánh lên được đến tầng thứ năm của Võ thánh tháp đã là phi thường tài giỏi rồi. Ngay cả sư phụ ngươi Hoắc Nguyên Giáp hay những võ thuật danh gia như Tị Tử Lý, Lý Tồn Nghĩa gì đó cũng mới chỉ đánh được lên đến tầng năm này mà thôi, ngươi hôm nay đã có thể có cùng địa vị với bọn họ rồi, hà tất phải tự mình chuốc khổ, kiên quyết phải lên tầng thứ sáu như thế?"

o0o

Vương Chí Đạo hỏi: "Đại sư ý tứ là, ta đây không có năng lực lên tầng thứ sáu, có đúng không?"

Hằng Vân hòa thượng thở dài nói: "Tiểu tử nếu như kiên quyết muốn đi lên, lão nạp đành không thể không lựa chọn cùng ngươi đấu võ, như vậy ngươi sẽ không thể có được may mắn như lúc vừa rồi nữa đâu, ngươi nên suy nghĩ cẩn thận đi."

Vương Chí Đạo cười nói: "Đáng tiếc chính là, con người của ta cũng là thuộc về loại người chết cũng không chịu bỏ cuộc. Biết núi có hổ, càng muốn gặp hổ trên núi. Đại sư, đến đây đi!"

Hằng Vân hòa thượng bất đắc dĩ nói: "Cũng được. Tiểu tử ngươi mặc dù chấp mê bất ngộ, lão nạp không thể làm gì khác hơn là đắc tội…"

Nói chưa có nói xong, Vương Chí Đạo lập tức đã một quyền hướng trên mặt lão bổ thẳng đến.

Tay phải duỗi một cái, bàn tay Hằng Vân hòa thượng lập tức chặn lại được nắm tay Vương Chí Đạo, sau đó một bước tiến lên, nắm tay của Vương Chí Đạo liền bị Hằng Vân hòa thượng ấn ngược về đến tận trên chính ngực của hắn, tiếp theo Hằng Vân hòa thượng phát kình, về phía trước phóng ra một phát, Vương Chí Đạo lập tức cảm giác được lực đạo rất mạnh xô tới, không tự chủ được mà lui về phía sau liền năm sáu bước.

Trong lòng mặc dù cảm thấy giật mình, nhưng là Vương Chí Đạo cũng không có dễ dàng buông tha như vậy. Cước bộ vừa trượt, một đòn Trắc thích điểm bộ hoàn mỹ đã hướng tới eo bụng Hằng Vân hòa thượng đá vào.

Hằng Vân hòa thượng thân thể chỉ là dịch một cái, lập tức tránh được một đá này của Vương Chí Đạo, sau đó thân thể về phía trước khom xuống một cái, đã tiến sát vào trước người Vương Chí Đạo, cánh tay trái lão hạ xuống gần đến chân lại hướng thượng vung lên, cánh tay liền đánh trúng vào dưới nách Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo cảm giác như bị điện kích, thân thể không tự chủ được bay lên trời, đụng vào trên một cây cột trong Võ thánh tháp rồi mới rơi xuống.

"Tiểu tử, ngươi bây giờ hẳn là rõ ràng được chúng ta trong lúc này thực lực chênh lệch như thế nào rồi chứ? Nếu không có cây cột này ngăn trở, ngươi đã rơi xuống rồi. Theo lão nạp xem ra, ngươi hay là nhận thua đi xuống thôi!" Hằng Vân hòa thượng lại đối Vương Chí Đạo đề nghị nói.

Vương Chí Đạo nhưng lại đứng lên, nói: "Ta không có rơi xuống, như vậy rõ ràng vận khí của ta cũng không tệ lắm, nếu vận khí tốt như vậy, ta đây tại sao lại muốn nhận thua? Đại sư, chúng ta hay là tiếp tục đi!"

Vương Chí Đạo nói xong, cũng không để ý tới vẻ mặt của Hằng Vân hòa thượng như thế nào, bước chân rất nhanh đã chuyển qua trước mặt Hằng Vân hòa thượng, lại thêm một bước vờn quanh liền chuyển tới được phía sau Hằng Vân hòa thượng, lập tức vươn tay cánh tay khóa lên cổ Hằng Vân hòa thượng, đồng thời chân phải nhằm hướng khoeo chân Hằng Vân hòa thượng mà giẫm xuống, muốn đưa lão đánh ngã đến trên mặt đất, lấy phương thức triền đấu trên mặt đất mà đối phó lão.

Thật không ngờ, khoeo chân của Hằng Vân hòa thượng nhưng lại dường như không tuân theo nguyên lý của khớp xương, một giẫm này của Vương Chí Đạo vậy mà không làm cho đầu gối của lão khom xuống chút nào. Thân thể Hằng Vân hòa thượng liền hướng về phía sau hơi cong lại rung lên một phát, Vương Chí Đạo lại lần nữa cảm thấy lực đạo bắn ra giống như bị điện kích, cẳng tay hắn đang khóa lên cổ Hằng Vân hòa thượng không tự chủ được bị văng ra, thân thể lại bị hất bay ra khỏi sau lưng Hằng Vân hòa thượng.

Trên khán đài Ô Tâm Lan lại lần nữa ngẩn người, xem ra khó có thể tin nổi tình huống chiến đấu như vậy. Long Điệp thì đôi mi thanh tú nhíu chặt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tôn Lộc Đường thở dài nói: "Thực lực không có ở cùng một đẳng cấp. Vương Chí Đạo lần này chỉ sợ không có cách nào thắng."

Thành Thân Vương nhìn giống như là chính mình đang đánh thắng trận, đắc ý dào dạt nói: "Sớm đã nói tiểu tử này không được mà, thấy không, bị đánh ngã rồi!"

Lại nghe Tôn Lộc Đường nói: "Cho dù hắn không được, địa vị cũng tương đương cùng một vị trí với Trát Mộc Khắc tướng quân, bởi vì bọn họ đều là thất bại tại tầng thứ năm."

Thành Thân Vương lần nữa tắc nghẹn.

Lúc này trên Võ thánh tháp, chỉ thấy Vương Chí Đạo đang ngồi xổm trên mặt đất lại chậm rãi đứng lên, trừng mắt nhìn Hằng Vân hòa thượng nói: "Đại sư, ta đây không tin rằng ta đánh không ngã nổi ngươi, ta hôm nay nhất định phải lên được tầng thứ sáu!"

Hằng Vân hòa thượng lắc đầu thở dài nói: "Tiểu tử, cần gì phải cố chấp như vậy chứ, đánh không ngã lão nạp cũng không phải là chuyện tình mất thể diện gì cả!"

"Nói như thế đúng là không sai, nhưng là ta không thích cảm giác bị thua!" Vương Chí Đạo vừa nói thân thể vừa rung rung lên một chút, sau đó nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhún nhảy lên, vừa nhún nhảy vừa tiến gần tới Hằng Vân hòa thượng, trong miệng nói: "Đại sư, nói về chỉnh thể vận dụng kình lực, cùng công lực thâm hậu, ta thừa nhận hiện nay không thể bằng ngươi, nhưng là ta không tin rằng ngươi tại phương diện khác lại vẫn có thể mạnh mẽ hơn so với ta. Chúng ta bây giờ đến thi đấu tính chất linh hoạt đi!"

"Đấu tính chất linh hoạt, vậy là muốn mạng của lão nạp sao!"

Hằng Vân hòa thượng thở dài, thân thể lại đột nhiên hướng Vương Chí Đạo áp đến, một chưởng bổ về phía bả vai của hắn.

Vương Chí Đạo thân thể vừa co rụt lại vừa chuyển một cái, lập tức đã chuyển qua được bên phải Hằng Vân hòa thượng, đồng thời tay trái nhanh như tia chớp đã bắn ra, nhưng không hề dùng nhiều lực đạo, chỉ là vừa nhanh vừa nhẹ phất một cái, nhưng là đầu ngón tay lại vừa vặn phất lên trên mí mắt bên phải của Hằng Vân hòa thượng.

Mí mắt bên phải của Hằng Vân hòa thượng vừa mới bị giật một cái, nắm tay Vương Chí Đạo đã như lò xo vừa co rụt lại bắn ra ngay, lại đánh trúng ngay vào lỗ tai phải Hằng Vân hòa thượng, lực đạo mặc dù không lớn, nhưng là vẫn làm cho lỗ tai của Hằng Vân hòa thượng "ong ong" rung động.

Hằng Vân hòa thượng trong lòng cả kinh, liền một quyền hướng Vương Chí Đạo đánh đi, nhưng Vương Chí Đạo lại rất nhanh lui về phía sau.

Vương Chí Đạo cùng Hằng Vân hòa thượng vẫn duy trì khoảng cách hơn hai thước, làm cho Hằng Vân hòa thượng đánh không tới. Hằng Vân hòa thượng chỉ cần xông đến gần Vương Chí Đạo, hắn sẽ lui về phía sau, hoặc là di động vòng quanh, kiên trì cùng Hằng Vân hòa thượng duy trì cự ly xa, đợi được khi Hằng Vân hòa thượng đình chỉ công kích, hắn lại rất nhanh nghiêng người về phía trước, lấy tay nhanh nhẹn bắn ra, nhằm vẩy lên mí mắt hoặc là lỗ tai Hằng Vân hòa thượng, sau đó lại nhanh chóng lui về phía sau. Lực đạo mặc dù không lớn, nhưng là sau mấy lầnbị vẩy trúng, mí mắt Hằng Vân hòa thượng mí mắt bắt đầu sưng lên đau đớn.

Cuối cùng cũng bị Vương Chí Đạo vẩy rách, máu tươi chảy ra, làm cho tầm nhìn bị ngăn trở, lại thêm cái lỗ tai của lão hòa thượng lại càng vang động "ong ong", cơ hồ sắp biến thành người điếc.

Hằng Vân hòa thượng này rốt cục cũng bị chọc giận, nảy sinh ác ý hướng Vương Chí Đạo đuổi theo. Vương Chí Đạo xoay người bỏ chạy, trong không gian diện tích hơn hai trăm thước vuông không ngừng chạy trốn, vòng vèo luồn lách, quyết không cho Hằng Vân hòa thượng đuổi kịp.

Hằng Vân hòa thượng bộ pháp không thể nói là không nhanh, nhưng nếu xét về tính chất hoạt động liên tục cùng với độ linh hoạt, thì so với Vương Chí Đạo còn muốn kém hơn một chút. Hơn nữa đây cũng không hoàn toàn là so về bộ pháp mà giống như chơi đuổi bắt nhau, lão dù sao tuổi đã lớn, mặc dù công lực thâm hậu, thể lực cũng không được tốt như Vương Chí Đạo.

Một khi đã không được linh hoạt như Vương Chí Đạo, kết quả đuổi theo một hồi lâu, cũng không có cách nào đuổi kịp Vương Chí Đạo. Cuộc chiến diễn biến đến lúc này đã chuyển thành thi đấu chạy bộ rồi!

Trên khán đài đám khán giả mọi người đều rất ngạc nhiên, rốt cuộc có người không chịu được bắt đầu hô mẹ chửi cha ầm ĩ lên.

Thành Thân Vương thở hổn hển mà nói với Tôn Lộc Đường: "Ngươi xem, ngươi xem, Vương Chí Đạo này quả nhiên là đồ vô sỉ, đánh không lại liền chạy loạn, hắn làm như đây là thi đấu chạy bộ hay sao?"

Nhưng Tôn Lộc Đường lại "ha ha" cười nói: "Đánh không lại liền bỏ chạy, thế này quả là phù hợp với chiến lược thượng thừa 'địch tiến ta lui, địch lùi ta tiến' hả! Vương Chí Đạo tiểu tử này thật đúng là rất thông

minh hả!"

Thành Thân Vương cả giận: "Lộc Đường, ngươi tại sao luôn che chở cho tiểu tử này?"

Tôn Lộc Đường hỏi ngược lại: "Như vậy Thành Vương gia tại sao lại luôn nhằm vào hắn thế?"

Thành Thân Vương nghe vậy sửng sốt, một lần nữa nói không ra lời.

Còn Ô Tâm Lan đang ngồi một bên thì lại hăng hái bừng bừng, rất cao hứng quay sang Long Điệp nói: "Xem ra Vương Chí Đạo lại sắp thắng rồi, ta chỉ biết, hắn vĩnh viễn có thể tìm được biện pháp đối phó với cường địch!"

Lại nghe Long Điệp khinh thường hừ lạnh nói: "Loại đấu pháp này của hắn thật là vô sỉ, mất hết cả thể diện Tinh Võ Môn!"

Ô Tâm Lan không đồng ý, nói: "Ngươi sao lại nói như vậy, sư phụ khi còn sống từng nói qua cho chúng ta, gặp phải cường địch liền muốn tìm ra nhược điểm của hắn, lấy trường mà công đoản, lấy lâu mà thắng gấp. Vương Chí Đạo đúng là đã dựa theo sư phụ chỉ dạy. Nếu như ngươi gặp phải địch nhân so với bản thân mình còn mạnh mẽ hơn, không có khả năng sẽ ngang nhiên kháng cự trực diện chứ?"

Long Điệp lạnh lùng nói: "Ta nếu đánh không lại, sẽ chủ động nhận thua, tuyệt đối sẽ không sử dụng thủ đoạn vô sỉ như thế."

"Như vậy đối phương nếu muốn giết ngươi thì sao? Ngươi sẽ chạy trốn hay là không chạy trốn?" Ô Tâm Lan hỏi.

Long Điệp ngẩn người, nhưng sau lại phản bác nói: "Điều nầy thì không thể nói trong trường hợp này. Bọn họ cũng không phải là chiến đấu sinh tử!"

Ô Tâm Lan nhún nhún vai, nói: "Đối với Vương Chí Đạo mà nói, thế này cũng không có gì khác nhau!"

Trên Võ thánh tháp, Hằng Vân hòa thượng đuổi theo Vương Chí Đạo một hồi lâu, rốt cục bắt đầu thở hồng hộc, ngừng lại. Lão vừa dừng lại, Vương Chí Đạo liền xoay người lại, liền một cước quét đến, tuy dùng sức không lớn, nhưng lòng bàn chân lại vừa vặn sạt qua trên mí mắt Hằng Vân hòa thượng vốn đã chảy máu. Nhất thời, Hằng Vân hòa thượng mí mắt đau nhức, thiếu chút nữa đã bị một cước này của Vương Chí Đạo đá ngã xuống.

Hằng Vân hòa thượng giận dữ, đối Vương Chí Đạo quát: "Tiểu tử, ngươi như vậy thì tính cái gì, có khí phách dừng lại, cùng lão nạp đường đường chính chính đánh một trận!"

Vương Chí Đạo phản bác nói: "Đại sư, ngươi có bản lãnh trước hết đuổi kịp ta, ta sẽ cùng ngươi đường đường chính chính đánh một trận!"

Hằng Vân hòa thượng tức giận đến gần chết, một lần nữa nảy sinh ác ý quyết hướng Vương Chí Đạo đuổi theo. Nhưng là thể lực của lão đã giảm xuống rất nhiều, tốc độ cùng tính chất linh hoạt càng thêm thua kém Vương Chí Đạo, kết quả để cho Vương Chí Đạo giống như linh hầu vui đùa, liên tục chuyển động xoay quanh thân thể của lão, thỉnh thoảng lại bắn ra một quyền một cước, chuyên môn công kích lên bộ vị bạc nhược yếu kém hai tròng mắt cùng cái lổ tai của Hằng Vân hòa thượng.

Hằng Vân hòa thượng rốt cục khó có thể chịu được nữa, ngừng lại, phất tay nói: "Tốt lắm, tiểu tử, tính ngươi thắng đi, lão nạp không chơi với ngươi nữa, ngươi muốn lên tầng sáu thì đi đi, lão nạp không ngăn cản ngươi nữa!"

Vương Chí Đạo nghe vậy, cười ha ha chắp tay nói: "Như vậy đa tạ đại sư, đa tạ, ta lên trên đây!"

Vương Chí Đạo vừa nói xong liền xoay người hướng thang lầu đi đến, vừa mới bước trên bậc thang đầu tiên, phía sau đã có tiếng gió vang lên, hiển nhiên là Hằng Vân hòa thượng nhân cơ hội đánh lén. Vương Chí Đạo trong không trung lộn một vòng, nhanh như chớp đã rơi về phía sau lưng Hằng Vân hòa thượng, một đầu gối đã đánh lên giữa lưng Hằng Vân hòa thượng, lập tức đã đem Hằng Vân hòa thượng đánh ngã nhào xuống trên mặt đất.

Vương Chí Đạo cười to nói: "Đại sư, ngươi cũng dùng đánh lén sao, chỉ có điều ta sớm đã có phòng bị rồi. Rất xin lỗi, ngươi đã thua, ta lên tầng sáu đây!"

Nói xong, Vương Chí Đạo nhẹ nhàng nhảy một cái, lướt qua trên thân thể Hằng Vân hòa thượng, chỉ hai ba bước đã vọt lên cầu thang chạy lên lầu trên.

132. Chương 130: Thực Lực Đề Thăng (1+2)

Vương Chí Đạo đã leo lên đến Võ thánh tháp tầng thứ sáu.

Cam Mạc Nhiên đang đứng ở ngay trung tâm, nhìn Vương Chí Đạo đang đi lên, vẻ mặt mỉm cười nói: "Ngươi thật đúng là cơ trí chồng chất hả, chẳng những phá được 'Lôi thanh Kim chung cháo' của Hằng Vân hòa thượng, còn có thể sử dụng 'chạy bộ chiến' đem Hằng Vân hòa thượng đánh bại. Cam Mạc Nhiên ta rất ít khi bội phục người khác, nhưng bây giờ không thể không bội phục tiểu tử ngươi, mặc dù ngươi dùng biện pháp rất vô sỉ đánh bại Hằng Vân hòa thượng."

Vương Chí Đạo có chút bất ngờ, hỏi: "Tiền bối ở tại trên tầng thứ sáu, làm như thế nào lại biết ta đánh nhau ở tầng thứ năm ra sao? Chẳng lẽ tiền bối chỉ cần nghe, là có thể nghe ra được hình thức ta cùng Hằng Vân hòa thượng đánh nhau?"

"Đối với ta mà nói, cái lổ tai cùng hai tròng mắt đã không có gì phân biệt, có thể tương hỗ dùng lẫn cho nhau, tai chính là mắt, mắt chính là tai!" Cam Mạc Nhiên hãnh diện giải thích, sau đó lại hỏi: "Ngươi bây giờ định như thế nào đánh bại ta đây, là ý định dùng biện pháp đã đối phó với Hằng Vân hòa thượng hay là dùng biện pháp đã đối phó với La Quang Ngọc?"

Ngay cả chính bản thân mình ở tầng thứ tư cùng La Quang Ngọc đánh nhau lão cũng coi như là nhìn thấy? Vương Chí Đạo đối với năng lực tai mắt tương hỗ lẫn nhau của Cam Mạc Nhiên quả có chút kinh hãi, chắp tay nói: "Tiền bối nói đùa, trên thực tế ta cũng không có ý định hướng tiền bối khiêu chiến. Ta đến một tầng này mục đích chỉ là nghĩ muốn mạo muội hỏi tiền bối một chút, Tôn lão tiên sinh cùng Lý Thư Văn là như thế nào mà đánh bại được tiền bối? Đương nhiên, nếu như tiền bối cảm giác được không tiện trả lời, có thể coi như ta không có hỏi qua."

Cam Mạc Nhiên lẳng lặng nhìn vào Vương Chí Đạo một lúc, sau đó đột nhiên bật cười nói: "Tiểu tử ngươi thật ra rất thú vị, thế mà thẳng thắn hỏi ta vấn đề này. Chỉ có điều ta nói cho ngươi cũng không có gì. Tôn lão tiên sinh là dùng thực lực chân chính đánh bại ta, thực lực của hắn vô luận là ở bất cứ phương diện nào đều là cao ta một bậc, ta thua tâm phục khẩu phục. Về phần Lý Thư Văn, thực lực của hắn trong lúc đó nhiều nhất so với ta cũng chỉ sàn sàn như nhau thôi, thân pháp bộ pháp của ta so với hắn cao hơn một bậc, nhưng nếu nói về kình lực cương mãnh, hắn so với ta mạnh hơn một chút.

Lúc đầu ta cùng với hắn đánh một trận, là do trúng phải phép khích tướng của hắn, nên mới lựa chọn là cùng hắn lấy cứng chọi cứng. Ta vẫn cho là Ngũ Lôi chưởng của mới là chưởng công mạnh mẽ đệ nhất thiên hạ, thật không ngờ khi so với thiết chưởng của Lý Thư Văn thì vẫn còn là kém một bậc. Nếu ta cùng với Lý Thư Văn chiến đấu một cách tự nhiên, chỉ cần ta phát huy thân pháp cùng bộ pháp sở trường để cùng Lý Thư Văn du đấu, tuyệt đối sẽ đánh bại được lão. Nhưng là nếu lấy cứng chọi cứng, thì ta phải chịu bại dưới hắn.

Đương kim trên đời này, nếu nói về kình lực cương mãnh, Lý Thư Văn này có thể nói chính là thiên hạ đệ nhất!"

Vương Chí Đạo nghĩ đến lúc đầu ở chỗ ngục giam Lý Thư Văn kình lực kinh người, huy chưởng liền chụp vỡ cả đầu lâu của lính canh ngục, lại một vai đem đại môn lá sắt thật dày húc đánh bay, trong lòng không khỏi một lần nữa ớn lạnh. Cũng cảm thấy có chút hối hận khi đắc tội địch nhân kinh khủng như vậy, lại thở dài nói với Cam Mạc Nhiên: "Ta còn tưởng rằng Ngũ Lôi chưởng của tiền bối so với thiết chưởng của Lý Thư Văn còn mạnh mẽ hơn, không nghĩ tới thiết chưởng của Lý Thư Văn thế mà lại có thể đánh bại được tiền bối. Chỉ có điều là Lý Thư Văn có thể dùng phép khích tướng đối với tiền bối, điều này làm cho ta không ngờ được, vì ấn tượng của lão cho ta cũng không giống như là người hay sử dụng mưu kế!"

"Thất vọng rồi sao?" Cam Mạc Nhiên cười nói: "Ngươi là không có khả năng dùng lại biện pháp mà Lý Thư Văn đã đánh bại ta để đến đối phó ta, cho nên ngươi phải nghĩ ra một phương pháp khác thôi. Bây giờ ta cho ngươi một một cơ hội, cho ngươi đưa ra phương thức tỷ thí, vô luận là cái phương thức gì ta cũng tiếp nhận. Chỉ cần ngươi có thể đánh bại ta, ngươi có thể lên tầng thứ bảy được rồi!"

Vương Chí Đạo nhìn vào Cam Mạc Nhiên một lúc, lại lần nữa thở dài nói: "Tiền bối đối với ta thật sự là ưu ái, chỉ có điều là ý tốt của tiền bối ta xin ghi tâm mà thôi. Ta đã nói là không hướng đến tiền bối khiêu chiến, vậy thì tuyệt đối sẽ không khiêu chiến. Một cửa này của tiền bối, ta bỏ xuống rồi!"

Cam Mạc Nhiên nghe vậy có chút cảm thấy bất ngờ, nói: "Ngươi thật sự bỏ xuống hay sao? Mặc dù ta là lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, nhưng là danh tiếng của ngươi ở Thượng Hải ta cũng có nghe qua rồi, hơn nữa mới vừa rồi nghe theo tác phong của ngươi từ tầng thứ tư xông đến tầng này, ngươi hẳn là không phải là người dễ dàng bỏ qua như vậy, chẳng lẽ là ta đã đoán sai? Có thể nói cho ta biết tại sao hay không?"

"Bởi vì ta vẫn là có chút tự lượng sức mình!" Vương Chí Đạo cười nói: "Sự tình đánh bại Hằng Vân hòa thượng trên thực tế cũng không thể tính toán, bởi vì ta cũng không phải là bằng thực lực chân chính mà đánh bại hắn. Mọi người đều không công nhận, ta cũng hiểu rõ trong lòng. Sở dĩ ta kiên quyết muốn lên tầng này gặp tiền bối, chỉ là ta đã nói qua với Tôn lão tiên sinh, ta nhất định sẽ đánh lên được Võ thánh tháp tầng thứ sáu. Bây giờ ta đã làm được rồi, nên không cần phải cùng tiền bối lại đánh một trận nữa. Huống chi ta cũng tin tưởng rằng những phương pháp ta dùng đối phó với La Quang Ngọc cùng Hằng Vân hòa thượng đúng là không có hiệu quả với tiền bối, hơn nữa ta cũng không nghĩ muốn dùng quỷ kế để đối phó tiền bối. Ta chỉ nghĩ muốn sau này sẽ đường đường chính chính cùng tiền bối đánh một trận!"

"Tốt! Ngươi đã có chí khí như vậy, ta đây sẽ chờ ngươi một cái mười năm nữa!" Cam Mạc Nhiên cười nói.

"Không. Tiền bối mặc dù nguyện ý chờ mười năm, nhưng ta lại không chờ được lâu như vậy."

Vương Chí Đạo cười nói: "Ba tháng sau đây tại Thượng Hải sẽ cử hành Vạn Quốc võ thuật đại hội, ta là muốn phải tham gia. Nhưng là sau khi đấu cùng La Quang Ngọc cùng Hằng Vân hòa thượng, ta đã rất rõ ràng rằng thực lực của chính bản thân mình so với cao thủ chân chính còn có chênh lệch, nếu chỉ trông vào quỷ kế để chiến thắng, sẽ không có thực lực, nếu gặp phải cao thủ chân chính sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Cho nên ta quyết tâm, trong thời gian ba tháng này sẽ ở lại Võ thánh đảo tu luyện, đề thăng thực lực của chính mình. Nếu như mà trong phòng ba tháng này tiền bối không ly khai Võ thánh đảo, chúng ta có thể vào trước khi rời đi sẽ chính thức đánh một trận."

"Ba tháng?" Cam Mạc Nhiên cau mày nói: "Ngươi cho rằng tu luyện ba tháng thời gian là có thể cùng ta liều mạng?"

"Đương nhiên là không thể, chỉ có điều nếu cùng tiền bối đánh qua một trận, đối với việc đề thăng thực lực của ta cùng việc gia tăng kinh nghiệm chiến đấu tất có lợi ích rất lớn. Như thế sẽ làm ta sau ba tháng nữa khi Vạn Quốc võ thuật đại hội đại có thể tỏa sáng rực rỡ. Đương nhiên, nếu như tiền bối nguyện ý trong ba tháng thời gian này chỉ điểm cho ta một chút, như vậy thì càng hoàn mỹ đó."

Cam Mạc Nhiên nghe vậy cười to nói: "Chỉ sợ một câu cuối cùng mới là chủ ý ngươi muốn nói hả? Tiểu tử ngươi thật là biết suy nghĩ đó, chỉ có điều sao ngươi vì cái gì mà không đi tìm Tôn lão tiên sinh chỉ điểm cho ngươi? Hắn chính là so với ta càng cao minh hơn đó?"

"Hai người các vị cùng nhau chỉ điểm cho ta, không phải rất tốt hay sao?" Vương Chí Đạo cười nói.

Cam Mạc Nhiên lần nữa cười to nói: "Tốt, nếu ngươi có thể nói động Tôn lão tiên sinh chịu lưu lại, ta đây lưu lại chỉ điểm cho ngươi cũng không có việc gì."

"Đa tạ tiền bối, ta nhất định sẽ không làm ông thất vọng!"

Sau khi hướng Cam Mạc Nhiên cáo từ, Vương Chí Đạo đi xuống lầu, lúc đi qua tầng thứ năm cùng tầng thứ tư, hắn thành khẩn hướng Hằng Vân hòa thượng cùng La Quang Ngọc nói câu xin lỗi.

Hằng Vân hòa thượng mặc dù vẻ mặt mất hứng, nhưng dù sao cũng là người xuất gia, có lượng dung người, lại đối với thắng bại có chút không màng, cho nên mặc dù có chút không vừa ý nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận lời xin lỗi của Vương Chí Đạo.

Về phần La Quang Ngọc, hắn lại cho rằng Vương Chí Đạo là không cần phải xin lỗi. Nếu đã là luận võ thì thất bại chính là thất bại, không thể nói khác được. Chỉ có điều sau đó La Quang Ngọc lại tỏ vẻ rằng hắn nhất định sẽ ở trong thời gian ba tháng mà nghiên cứu ra phương pháp đối phó với kỹ thuật triển đấu mặt đất của Vương Chí Đạo. Sau ba tháng nữa ở Thượng Hải hắn sẽ đến tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội,

đến lúc đó sẽ cùng Vương Chí Đạo tái đấu một trận. Vương Chí Đạo lập tức biểu lộ ra rằng trong ba tháng tới hắn sẽ ở lại Võ thánh đảo tu luyện, nếu như mà La Quang Ngọc cũng nguyện ý lưu lại, chính hắn có thể cùng La Quang Ngọc luận bàn trao đổi, đem toàn bộ kỹ xảo triển đấu mặt đất bày ra cho La Quang Ngọc. Chỉ có điều là để hồi đáp thì La Quang Ngọc phải bồi tiếp hắn đối luyện. La Quang Ngọc do dự một lúc lâu, rốt cục không chống cự được sức hấp dẫn, đành đáp ứng với điều kiện của Vương Chí Đạo.

o0o

Ra khỏi Võ thánh tháp, Ô Tâm Lan là người đầu tiên chạy lại đón, có vẻ khó hiểu hỏi hắn: "Chí Đạo, ngươi sao lại không đánh nữa? Ngươi không nghĩ muốn đoạt danh hiệu 'Võ Thánh' hay sao?"

"Bởi vì ta còn chưa có bị điên!" Vương Chí Đạo tức giận mà trả lời một câu, sau đó đối đám người Tôn Lộc Đường đang theo sau đi đến, chắp tay nói: "Tôn lão tiên sinh., vãn bối rất may mắn, rốt cục đánh lên được tầng thứ sáu. Lúc trước ta đã nói với tiền bối, nhất định sẽ đánh lên được tầng thứ sáu, hôm nay ta làm được rồi. Đáng tiếc chính là, khi đó ta đã quên không đánh cuộc với Tôn lão tiên sinh ông, thành ra đã lãng phí mất một cơ hội tốt để bắt chẹt Tôn lão tiên sinh rồi!"

Tôn Lộc Đường nghe vậy cười to nói: "Nghĩ muốn bắt chẹt ta? Hay, Vương Chí Đạo, xem xét ngươi đã đánh vỡ được lời ta dự đoán lúc trước, ta sẽ cho ngươi một cơ hội bắt chẹt này. Nói đi, ngươi nghĩ muốn cái gì?"

"Ta đây trước hết tạ ơn Tôn lão tiên sinh chiếu cố!" Vương Chí Đạo trong lòng mừng rỡ, một lần nữa chắp tay nói: "Yêu cầu của ta không cao, chỉ là hy vọng trong thời gian ba tháng này có thể ở lại Võ thánh đảo tu luyện thật tốt, đồng thời cũng xin Tôn lão tiên sinh cũng lưu lại chỉ điểm cho ta một chút!"

Vương Chí Đạo đem những lời lúc đã nói với Cam Mạc Nhiên lặp lại thêm một lần nữa.

Ô Tâm Lan nghe vậy rất kinh ngạc hỏi: "Chí Đạo, ngươi muốn ở lại trên đảo này sao? Như vậy chuyện tình của Tôn tiên sinh làm sao bây giờ?"

"Chuyện tình của Tôn tiên sinh đã kết thúc rồi." Vương Chí Đạo hồi đáp: "Chúng ta nếu có thể tiếp tục sinh tồn được, ông ấy cùng với Cảnh Lâm tướng quân cùng Tôn Đại Chu huynh ở cùng một chỗ, cũng nhất định sẽ không có việc gì. Nếu như ông ấy về tới Thượng Hải, tự có người của Đồng Minh hội bảo vệ cho ông ấy, không cần phải đến ta nữa. Nếu như ông ấy bất hạnh gặp nạn rồi, ta đây cũng bất lực, biển lớn như vậy, ta đây sức lực một người căn bản là không có khả năng tìm được ông ấy. Ông ấy chỉ có thể dựa vào ông Trời phù hộ mà thôi. Cho nên ta bây giờ nên tập trung tu luyện cho tốt."

"Nói như vậy cũng đành. Ngươi đã có quyết tâm như vậy, nếu đã muốn lưu lại tu luyện, ta đây cũng lưu lại chỉ điểm cho ngươi. Dù sao ta cũng không có việc gì gấp gáp."

Tôn Lộc Đường nói tiếp: "Chỉ có điều là, xem qua võ công của ngươi, vô luận là kỹ thuật, tính chất linh tiệp, kinh nghiệm hay là năng lực ứng biến cũng đã là ất không sai rồi. Ngươi chỉ có khiếm khuyết ở phần công lực. Công lực khi còn rất thấp, thì làm cho ngươi tâm tuy hơn nhưng lực không đủ, kỹ thuật cùng kinh nghiệm cao tới đâu cũng không thể thay thế được. Chỉ có thể đem công lực đề thăng, thực lực của ngươi mới có thể thực sự phát huy hoàn mỹ. Nhưng có điều là tu luyện công lực chính là hao tổn thời gian nhất, không có khả năng cấp tốc được. Chỉ có thời gian ba tháng, nhiều nhất chỉ có thể làm cho công lực của ngươi tăng thêm một bậc nữa, không thể lên tới đỉnh cao. Công lực nếu muốn tu luyện tới đỉnh cao, ít nhất còn phải muốn thời gian chừng ba năm."

"Ta rõ ràng điều này. Chỉ có điều ta có một bộ phép huấn luyện công lực gia truyền, có thể trong thời gian ba tháng ngắn ngủi làm cho công lực tăng lên ít nhất cũng hai ba bậc nữa. Nhưng có điều là loại phương pháp huấn luyện này có chút nguy hiểm, lại có chút khó khăn ta hiện nay còn chưa có thể giải quyết được. Ta hy vọng Tôn lão tiên sinh có thể giúp ta giải đáp nghi hoặc này." Vương Chí Đạo hồi đáp.

"Hả, lại có công pháp như vậy sao?"

Tôn Lộc Đường có chút ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn một chút đám người Hàn Mạc Hiệp, phất tay nói: "Ba người các ngươi, đi đánh Võ thánh tháp đi, để xem xem các ngươi có thể xông lên được đến tầng thứ mấy, có kết quả rồi thì lại tới tìm ta. Vương Chí Đạo, ngươi theo ta đến đây, ở trên đảo này ta có một chỗ, chính là một nơi tu luyện thật là tốt, cam đoan không có người nào đến quấy rầy chúng ta!"

Tôn Lộc Đường đem Vương Chí Đạo dẫn ra một cái sơn cốc nhỏ phong cảnh tuyệt hảo phía sau Võ thánh đảo, chẳng những mặt đất đầy cỏ xanh, cây cối um tùm, cách ngọn núi chưa tới trăm thước lại còn có một dòng suối nhỏ trong vắt chảy quanh ngoằn ngoèo, đúng thật là một nơi thánh địa tu luyện tuyệt hảo.

Hàn Mạc Hiệp bọn họ bởi vì ái ngại quy trắc trong giới võ thuật "Nghề không truyền hai tai", cho nên không tiện theo tới. Chỉ có Ô Tâm Lan là không có vấn đề, Vương Chí Đạo đi tới nơi nào nàng sẽ theo đến nơi ấy, mà Long Điệp ở trên đảo này cũng không có quen biết ai, nên cũng tự nhiên mà đi theo đến chỗ đó.

Trong lòng Vương Chí Đạo đối với quy tắc của giới võ thuật "Nghề không truyền hai tai" căn bản là cười nhạt coi thường, hiển nhiên sẽ không ái ngại gì Ô Tâm Lan cùng Long Điệp, tự nhiên mà đem bộ "Gia truyền tốc thành công pháp" kia cùng Tôn Lộc Đường bàn luận.

Bộ Tốc thành công pháp này nói trắng ra chính là phép huấn luyện kích thích tiềm lực, trước hết bằng cách để thân thể trong thời gian cực ngắn giống như lò xo bị nén thật chặt rồi lại bung lỏng ra, sau đó lại trong một khoảng thời gian dài luôn bảo trì trạng thái siết chặt đến cực độ của cơ thể, đánh ra một bộ quyền pháp, làm cho thân thể sản sinh ra hiệu ứng như là bị điện kích, khiến cho khí huyết vận hành với tốc độ cao, tinh thần hưng phấn cực độ, đồng thời lựa chọn ra những gân cơ mấu chốt trọng yếu nhất trên thân người khơi động lên, làm cho chúng có thể tham gia vận động với biên độ lớn, làm cho kình lực của thân thể có thể thống nhất phối hợp cao độ. Như vậy chỉ cần trong thời gian ngắn lực lượng ẩn dấu trong cơ thể sẽ được kích phát ra.

Bộ công pháp này Vương Chí Đạo khi còn ở kiếp trước đã từng luyện tập qua, chỉ trong thời gian ngắn ngủi một tháng đã có thể đề thăng công lực lên hơn gấp đôi. Chỉ có chút khó khăn chính là bộ công pháp này rất khó nắm vững được mức độ cùng khối lượng vận động. Luyện công quá độ, chẳng những rất dễ dàng làm cho gân cơ bị xé rách, làm cho thân thể mất một thời gian dài mới có thể khôi phục được bình thường nhưng vẫn để lại di chứng đau đớn cả đời.

Càng quan trọng hơn chính là nếu luyện theo bộ công pháp này không cẩn thận sẽ khiến cho cơ bắp co rút, nếu không có người khác trợ giúp, có khả năng sẽ bị hôn mê đi. Khi Vương Chí Đạo ở kiếp trước luyện tập loại công pháp này, cơ năng thân thể đã cường đại đến cực độ, hơn nữa lại còn chuyên môn mời một chuyên gia xoa bóp kỹ thuật cao bồi luyện, sau khi luyện công xong đều để cho chuyên gia xoa bóp này xoa bóp cho hắn, mới có thể bảo đảm cơ thể không sinh ra dị tật.

Ở thời đại này chẳng những tìm không ra chuyên gia xoa bóp kỹ thuật cao, hơn nữa thân thể của hắn cơ năng so với ở kiếp trước còn kém rất xa, miễn cưỡng luyện tập loại công pháp này không phải là chuyện đùa được, cho nên mới muốn mời Tôn Lộc Đường tới trợ giúp.

Tôn Lộc Đường sau khi nghe xong hắn giảng giải qua bộ công pháp này, liền nhíu nhíu đầu mày, nói:

"Loại công pháp này của ngươi thoạt nghe qua thì có vẻ cùng loại với loại công pháp 'Dịch lực chi pháp' vốn là công pháp tu luyện trọng yếu nhất trong nhưng môn quyền thuật nội gia như Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái. Chỉ có điều là phương pháp của ngươi thì còn muốn ác liệt bá đạo hơn nhiều lắm. Coi như là 'dịch lực chi pháp' của Thái Cực, Hình Ý hay là Bát Quái, cũng cần phải chờ tới khi cường độ thân thể đạt đến trình độ nhất định mới có thể luyện tập.

Các lão võ thuật gia truyền thống, tất cả đều đồng dạng như nhau chỉ đến khi gần chết mới đưa loại tu luyện pháp này truyền cho đệ tử đắc ý nhất của bản thân mình. Sở dĩ làm như vậy, chính là lo lắng cho đệ tử công phu tu luyện chưa đến đầu đến đũa, đã vội vàng cưỡng bức đi luyện tập loại 'dich lực chi pháp' này đối với thân thể có tính thương tổn rất lớn, dễ dàng gặp phải chuyện không may. Ta khi tiếp xúc với loại 'dịch lực chi pháp' này là chuyện từ mười lăm năm về trước. Nhưng là ta khi luyện tập còn phải vô cùng cẩn trọng, không dám khinh thường, nếu không chỉ sợ bây giờ không thể đứng ở chỗ này. Cho nên các võ thuật gia đỉnh cao thời xưa, tuổi thọ không quá dài, có đến một nửa nguyên nhân là luyện công không đắc thành, khiến thân thể bị thụ thương. Cho nên Vương Chí Đạo, ta không đồng ý ngươi đi luyện tập bộ công pháp kia, so với 'dịch lực pháp' còn muốn ác liệt bá đạo hơn, ngươi hiện nay cường độ thân thể còn chưa có đủ, cho dù có ta trợ giúp ngươi, chỉ sợ cũng gặp chuyện không may!

Nếu như mà ngươi nhất định phải luyện tập, không bằng trước hết hãy luyện tập 'dich lực chi pháp' đã. Đợi được đến khi cường độ thân thể trở nên mạnh mẽ thì sẽ luyện tập sang bộ công pháp kia của ngươi. 'Dịch

lực chi pháp' này ta có thể chỉ điểm cho ngươi luyện tập. Mặc dù hiệu quả có vẻ như không bằng được loại công pháp kia của ngươi, nhưng ta tin rằng cũng đủ cho ngươi dùng!"

Vương Chí Đạo nghe vậy vội nói: "Ta đây trước hết tạ ơn Tôn lão tiên sinh. Nói thật là bộ công pháp kia của ta, vốn là nghĩ muốn đợi sau khi ta qua hai mươi tuổi, cường độ thân thể đạt tới cực hạn không thể đột phá nữa thì mới luyện tập để kích phát hết tiềm năng. Nếu không phải là do nhu cầu cấp bách cần đề thăng thực lực, ta cũng không muốn đem ra dùng!"

"Đột phá cực hạn? Ừ, bộ công pháp này đúng thật là công pháp dùng để đột phá cực hạn rất là tốt, chỉ có điều tính nguy hại cũng rất là nhiều đó."

Tôn Lộc Đường thở dài, liền bắt đầu chỉ điểm cho Vương Chí Đạo "Dịch lực chi pháp". Bộ 'Dịch lực chi pháp' này chính là nội dung trọng yếu của nội gia quyền, chẳng những có thể nhanh chóng đề thăng cường độ thân thể, mà còn có thể điều động gân cơ thân thể trong phạm vi rộng để cùng tham gia phát lực. Những người có thể hoàn thành Dịch lực huấn luyện thì đều đồng dạng như nhau có thể dễ dàng đánh ra được cái gọi là 'Chính kình' trong nội gia quyền, chính là toàn thân như một, kình lực cường đại đến dị thường. Khi đạt tới tình trạng này rồi, mới có thể được coi là chân chính nội gia cao thủ.

Chỉ có điều là loại dịch lực huấn luyện này nhưng lại có cường độ thật lớn, rất dễ dàng mệt nhọc, người luyện tập nếu không có nghị lực kiên cường, rất khó kiên trì được để mà tiếp tục. Ít nhất Ô Tâm Lan đang ở một bên sau khi nghe Tôn Lộc Đường giảng giải xong lúc đầu thì hăng hái bừng bừng đi theo Vương Chí Đạo cùng nhau luyện tập, không ngờ mới chỉ trải qua nửa giờ đã cảm thấy không chịu đựng nổi, bất chấp hết mà nằm lăn ra bãi cỏ nghỉ ngơi. Còn Long Điệp thì vẫn lẳng lặng đứng ở cách đó không xa, không học theo Ô Tâm Lan, cũng không đến quấy rầy Vương Chí Đạo, tâm tư của nàng làm cho người khác suy đoán không ra.

Nghị lực của Vương Chí Đạo hiển nhiên là Ô Tâm Lan không thể sánh bằng, sau khi kiên trì đến hai ba giờ liền, lực nhẫn nại quả thật rất mạnh, làm cho Tôn Lộc Đường cũng phải gật đầu tán dương.

Đám người Hàn Mạc Hiệp rốt cuộc cũng đánh xong Võ thánh tháp, thành tích của ba người này cũng không ra ngoài sở liệu của Vương Chí Đạo, lấy Hàn Mạc Hiệp mạnh nhất, thành công xông lên được đến tầng thứ năm, nhưng là cuối cùng cũng qua không được một cửa của Hằng Vân hòa thượng kia. Về phần Quý Công Bác cùng Chi Biến Đường, thì đều bị La Quang Ngọc ngăn cản tại tầng thứ tư.

Tôn Lộc Đường không ly khai Võ thánh đảo, ba người Hàn Mạc Hiệp hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt có thể theo Tôn Lộc Đường học tập, cũng cùng lưu lại. Kết quả bồi tiếp Vương Chí Đạo luyện tập lại thành nhiều thêm ba người nữa.

Mỗi ngày ngoại trừ lúc luyện tập "Dịch lực chi pháp", Vương Chí Đạo lại cùng đám người La Quang Ngọc, Hàn Mạc Hiệp, Quý Công Bác, Chi Biến Đường trao đổi so chiêu, sau đó lại đi tìm Cam Mạc Nhiên học tập. Đã được trải qua những sự cải tiến của tư tưởng võ học hiện đại ở hậu thế, Vương Chí Đạo không hề có ý thức dấu nghề làm của riêng, thoải mái đem công khai "Chí Đạo quyền học" của bản thân mình, tất cả các ngón nghề địa diện triền đấu, kỹ thuật tháo khớp bẻ xương, kỹ thuật nhất kích tất sát của bộ đội đặc chủng, phép huấn luyện tinh thần, còn có các tư tưởng của danh gia võ học đời sau như Lý Tiểu Long, vân vân gì đó, làm cho đám người Hàn Mạc Hiệp vừa vui mừng vừa kinh hãi không thôi. Ngay cả Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên nghe xong cũng phải cảm thấy thán phục, hỏi Vương Chí Đạo ở đâu mà học được những thứ đó. Vương Chí Đạo kiên trì nói là gia truyền, hoặc là dứt khoát lấy cớ mất trí nhớ thoái thác nói là không biết, khiến cho đám người Tôn Lộc Đường cũng không biết làm thế nào được.

Đám người Thành Thân Vương ở lại trên Võ thánh đảo cũng dần dần rời đi hết. Võ thánh đảo rốt cuộc trở thành thiên hạ của đám người Vương Chí Đạo.

Ba tháng thời gian rất nhanh đã trôi qua, đã đến lúc trở về Thượng Hải rồi!

133. Chương 131: Hải Tặc Vương Trương Bảo Tử (1+2)

Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, Long Điệp hai nàng lên một chiếc thuyền buồm gọi là "Thần Chu hào", kích thước so với "Truy phong hào" cũng không sai biệt lắm, quay về Thượng Hải.

"Thần Chu hào" chính là chiếc thuyền buồm Tôn Lộc Đường đã dùng khi đi đến đảo. Chiếc thuyền buồm này là do đệ tử người Thượng Hải của Lộc Đường, chính là Chi Biến Đường, thuê riêng cho lão. Gia tộc của Chi Biến Đường ở Thượng Hải buôn bán kinh doanh rất lớn, cũng được xem như là phú hào một phương, thuê một chiếc thuyền buồm rất là dễ dàng. Hơn nữa còn nghe nói hắn vì Tôn Lộc Đường mà đã đặc biệt xây dựng ở Thượng Hải một tọa biệt thự ở nơi ưu nhã thanh tịnh, xin mời Tôn Lộc Đường đến cư ngụ. Tôn Lộc Đường vốn bản ý cũng muốn lúc tuổi già sẽ về an cư ở Thượng Hải, liền không từ chối tấm lòng hiếu kính của Chí Biến Đường.

Trên "Thần Chu hào" cộng cả thuyền trưởng và các thuyền viên là hơn hai mươi người, lại lên thuyền gồm Vương Chí Đạo cùng với hai nàng, bốn thầy trò Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên cùng La Quang Ngọc cũng được Tôn Lộc Đường mời đi cùng, tổng cộng là hai mươi chín người.

Mặc dù có hai người Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên chính là hai võ thuật đại tông sư thực lực siêu cường đi cùng, nhưng Vương Chí Đạo lại cảm giác thấy thực lực nếu so với khi còn ở trên "Truy phong hào" thì ngược lại còn không bằng. Bởi vì khi ở trên "Truy phong hào", ít nhất trên người hắn còn có cây súng pạc-hoọc, nhưng ở trên "Thần chu hào" này, thì lại ngay cả một viên đạn cũng không có.

Đến khi Vương Chí Đạo đi tới buồng lái, hỏi "Thần Chu hào" Ngũ Mật thuyền trưởng tại sao không để cho thuyền viên của "Thần Chu hào" mang thêm súng lên thuyền, không ngờ Ngũ Mật thuyền trưởng hỏi ngược lại: "Mang theo súng thì có ích lợi gì? Khi cơn lốc đến, súng có thể chống đỡ được hay sao?"

Vương Chí Đạo sửng sốt một chút, hồi đáp: "Ít nhất khi gặp phải hải tặc thì cũng có chỗ hữu dụng!"

Ngũ Mật thuyền trưởng lập tức cười to nói: "Hải tặc? Ngươi xem nhiều tiểu thuyết hoặc là nghe nhiều truyền thuyết quá rồi đó, hải tặc ở đâu ra mà nhiều như vậy. Ngũ Mật ta ở trên đại dương hành hải không đến hai mươi năm thì cũng có đến mười chín năm rồi, còn không biết hải tặc lớn lên thành cái bộ dáng gì nữa đó? Hơn nữa, có Tôn lão tiên sinh cùng Cam Mạc Nhiên tiên sinh đều là võ học đại tông sư ở đây, hải tặc dám đến sao?"

Vừa dứt lời, đã thấy một người thuyền viên xông lại đây, kinh hoảng hô lên với Ngũ Mật thuyền trưởng: "Thuyền trưởng, không hay rồi, có hải tặc, hải tặc vây quanh chúng ta rồi!"

"Cái gì?" Ngũ Mật thuyền trưởng không có phản ứng lại mà chỉ cau mày nói với thuyền viên kia: "Ngươi là đang nói đùa đó hả. Chúng ta vừa mới nói đến hải tặc, ngươi đã nói hải tặc tới. Ngươi không phải là đang cùng Vương Chí Đạo tiên sinh thông đồng với nhau, cố ý trêu chọc ta cho vui có phải không?"

"Ta đang nói thật đó!" Thuyền viên kia vội vàng chỉ ra ngoài cửa sổ nói: "Thuyền trưởng, ông không tin thì cứ nhìn xem, có năm chiến thuyền hải tặc đang vây quanh chúng ta rồi. Xem cờ xí của bọn chúng, hình như là đội thuyền của Hải tặc vương Trương Bảo Tử, chúng ta xui xẻo rồi!"

Hải tặc vương Trương Bảo Tử? Vương Chí Đạo ngẩn người, liền hướng ra ngoài cửa sổ nhìn xem, quả nhiên, đã thấy bên ngoài có năm chiến thuyền buồm, so với "Thần chu hào" thì lớn hơn khoảng ba phần, đang theo phương vị ngũ hành đem "Thần chu hào" quây vào giữa. Trên năm chiếc thuyền buồm kia đều treo cờ xí hình dáng giống nhau, chỉ phân biệt năm màu sắc hắc, hồng, hoàng, lam, thanh.

Ngũ Mật thuyền trưởng cũng đã thấy rõ được hình thức của năm chiến thuyền kia, rốt cuộc đã rõ ràng thuyền viên kia không phải là đang nói giỡn. Đúng thật là gặp phải hải tặc rồi, lập tức không khỏi vừa sợ vừa giận, không nhịn được chỉ vào Vương Chí Đạo mắng:

"Ngươi thật đúng là mồm miệng đen như quạ! Vừa nói hải tặc, hải tặc đã tới rồi!"

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, thầm nghĩ có thể năm nay đúng là năm hạn của mình rồi. Lần đầu tiên đi thuyền, chẳng những gặp phải tiểu Nhật Bản làm nổ tan cả thuyền, lại gặp phải cơn lốc, đến bây giờ đây vừa mới leo lên thuyền khác không được bao lâu, thì lại gặp phải hải tặc. Chẳng lẽ là thật sự đúng như lời lão Thành Thân Vương đáng ghét kia, chính mình đang bị vận rủi rơi vào đầu?

Vương Chí Đạo vội đi nhanh ra khỏi buồng lái, đi ra boong tàu cùng đám người Tôn Lộc Đường đứng chung một chỗ.

Nhìn sang đám năm chiếc thuyền buồm kia, lại hỏi: "Đây thật là đội thuyền hải tặc của Trương Bảo Tử hay sao? Trương Bảo Tử hình như đã sớm chết rồi mà? Hơn nữa hình như khi hắn còn sống đã về quy hàng

chính phủ, không làm hải tặc nữa?"

Chỉ nghe Quý Công Bác giải thích nói: "Trương Bảo Tử sinh năm 1786, khi mười lăm tuổi đã trở thành hải tặc, đến khi chưa đầy hai mươi tuổi đã trở thành đại đầu mục ở trên biển, chuyên đánh cướp quan thuyền, lương thuyền cùng thuyền của người Tây dương. Thời kỳ cường thịnh đã có tới hơn tám trăm chiến thuyền lớn, chiến thuyền nhỏ cũng hơn một ngàn chiếc, bang chúng mười vạn người. Tới năm 1811 lại đầu hàng Thanh triều chịu làm ưng khuyển, chuyên môn vì Thanh triều mà ra sức, tiễu trừ hải tặc, cùng với các huynh đệ bang chúng ban đầu trở mặt thành thù. Oan cừu tích lũy chồng chất, tâm trí cả ngày bất an, cuối cùng năm 1825 có vẻ ấm ức mà chết.

Đây là theo tuyên truyền của Thanh triều. Chỉ có điều là trong dân gian lại lan truyền một thuyết khác, nói rằng Trương Bảo Tử lại chưa chết, sau khi Thanh triều bị diệt vong, lại một lần nữa đứng lên xây nghiệp cũ, lại làm Hải tặc đại đầu lĩnh. Nghe đồn hắn đã được một dị nhân truyền thụ cho Kim đan đại đạo trường sinh bất lão, mặc dù bây giờ đã hơn một trăm ba mươi tuổi rồi, nhưng vẫn là thân cường lực tráng, so với trung niên thì không có khác biệt gì."

"Trường sinh bất lão Kim đan đại đạo? Nói càn!" Vương Chí Đạo phản bác nói: "Có thể sống đến một trăm ba mươi tuổi thì ta có thể tin tưởng. Nhưng là sống đến một trăm ba mươi tuổi vẫn còn có thể khỏe mạnh so với trung niên không khác biệt gì, ta đây không tin.

Khẳng định là Trương Bảo Tử sớm đã chết rồi. Đây là đám hải tặc chỉ là mượn danh tiếng của hắn, cố ý khoa trương sự thần kỳ của Trương Bảo Tử, để đạt được mục đích không đánh mà hàng phục được người trong binh pháp. Cái loại trò bịp này ta đây đã nghe hơi bị nhiều!"

"Không đúng đâu, Trương Bảo Tử là còn sống thật đó!" Nhưng là Ô Tâm Lan nói: "Không nói dối gạt các người, khi ta ở tại Tinh Võ Môn, từng nghe được Nông đại thúc kể lại cho chúng ta biết, có một lần khi hắn ra biển, thì đã gặp phải đám hải tặc này, lại còn tận mắt nhìn thấy bản thân Trương Bảo Tử. Trương Bảo Tử kia râu tóc đều bạc trắng như tuyết, ngay cả lông mi cũng trắng như tuyết, lại còn thật dài, buông xuống đế tận lỗ tai, giống như là tiên nhân trong truyền thuyết vậy. Nếu không phải là Nông đại thúc đã đem tất cả hàng hóa trên thuyền hiến cho hắn, chỉ sợ cũng sẽ không sống sót được đó!"

"Chỉ là thuật ngụy trang mà thôi, vừa nghe đã biết là giả mà, làm sao có người lông mi có thể dài đến như vậy được, đâu có phải là Trường mi La Hán trong mười tám vị La Hán. Hơn nữa, nếu hắn thật sự đã tu luyện Kim đan đại đạo trường sinh bất lão gì đó, theo lý thì phải đi những nơi thâm sơn cùng cốc tiếp tục tu luyện, theo đuổi Bạch nhật phi thăng, thành tiên thành thánh, làm sao lại còn có thể tiếp tục làm hải tặc, không sợ bị Thái thượng lão quân trừng phạt, đánh xuống địa ngục hay sao?"

Vương Chí Đạo phản bác lại Ô Tâm Lan, sau đó lại quay qua Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên nói: "Tôn lão tiên sinh, Cam tiền bối, hai vị có tin tưởng cái gọi là Kim đan đại đạo trường sinh bất lão hay không?"

Tôn Lộc Đường mỉm cười nói: "Nếu như trên thế gian thật sự có Kim đan đại đạo trường sinh bất lão, thành tiên thành thánh, vậy thì ta đây sáu mươi năm tu luyện võ học chẳng phải là không hề có chút ý nghĩa nào hay sao? Tôn Lộc Đường ta đã sống nhiều năm thế này, lại đi qua không ít nơi danh sơn cổ tháp, bái phỏng không ít vị cao nhân lánh đời, vậy mà vẫn còn chưa chân chính gặp qua một người tu đạo nào giống được như thần tiên, nhưng thật ra lại gặp phải không ít những đám thần côn giả thần giả quỷ. Bọn người này toàn bộ đều chỉ là đầy mồm nói bậy, chỉ chọc một cái là thủng."

Cam Mạc Nhiên thì nói: "Gia tổ Cam Phượng Trì khi còn tại thế, lúc tuổi già từng có nghiên cứu qua những phương diện này, nhưng cũng không nhiệt tình tu luyện, nên mãi cho đến khi qua đời, cũng không có tu luyện ra được đến nửa điểm thành quả.

Gia tổ rốt cục đã minh bạch rằng mấy thứ đó chỉ là mấy tên giang hồ lừa gạt dụng tâm tà đạo, nói ra để lừa gạt hồ lộng thế nhân. Trên đời này căn bản là không có khả năng tồn tại Kim đan đại đạo trường sinh bất tử. Cho nên gia tổ đã lưu lại di huấn, cấm chỉ Cam gia hậu nhân lại tiếp xúc với những thứ tu đạo gì đó. Ta mặc dù là người làm rể đạo môn, nhưng chỉ là tập luyện một ít tu tâm dưỡng tính chi đạo, đối với những thứ trường sinh bất lão hư vô mờ ảo gì đó thì chưa từng bao giờ tin tưởng, cũng chưa từng tiếp xúc qua. Nếu như một Trương Bảo Tử kia thật là đúng như lời đồn đại, sống đến một trăm ba mươi tuổi vẫn đang như người trung niên, ta đây nguyện ý tự mình ra lãnh giáo một chút thực lực của hắn."

"Chỉ sợ hắn chưa chắc đã dám cùng Cam tiền bối đấu!" Vương Chí Đạo cười nói.

"Bọn họ đang đến đó, nên làm cái gì bây giờ?" Chỉ nghe Quý Công Bác khẩn trương nói với mọi người.

o0o

Chỉ thấy từ trên năm chiến thuyền hải tặc bay ra vô số sợi dây móc, móc chặt vào "Thần chu hào", sau đó mượn lực lôi kéo đồng thời hướng "Thần chu hào" áp mạn vào. Có đến hơn một ngàn hải tặc ăn mặc trang phục khác nhau đang đứng trên boong thuyền hoặc leo lên trên cột buồm, đợi được khi cập sát vào "Thần chu hào" một đám lớn liền nhảy ào sang.

"Phải có đến hơn một ngàn tên hải tặc, hơn nữa đại bộ phận đều có súng ống, chúng ta mặc dù biết võ công nhưng lại tay không tấc sắt, nếu cùng bọn chúng đối kháng thì không thể được. Vương Chí Đạo, ngươi chính là thông minh nhất trong chúng ta, lại xảo quyệt trăm phương ngàn kế, ngươi cảm giác được xem bây giờ chúng ta nên làm cái gì cho tốt?" Lại thấy Tôn Lộc Đường mỉm cười hỏi Vương Chí Đạo, trên mặt lão nhìn không ra dù chỉ là nửa điểm thần tình lo lắng.

Vương Chí Đạo đưa mắt đánh giá đám hải tặc này một cái, lại phân tích nói: "Nếu như bọn chúng cùng là một nhóm người với đám hải tặc đã bắt cóc Nông đại thúc trước đây theo như lời Ô sư tỷ mới vừa rồi kể, như vậy bọn chúng hẳn là chỉ nghĩ muốn cướp tiền đoạt của, sẽ không giết người lung tung.

Vậy chúng ta trước hết cứ bình tĩnh, để xem một chút người nào mới là đầu lĩnh của bọn hải tặc này, lúc đó sẽ ra tay 'cầm tặc tiên cầm vương'. Chỉ cần là bắt được đầu lĩnh hải tặc, thì sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng thôi."

"Ý kiến hay, như vậy thì cho ngươi tới cùng bọn hải tặc kia giao thiệp đi hả! Chúng ta chỉ là theo ngươi chỉ đâu đánh đấy!" Tôn Lộc Đường cười nói, đem trọng trách đổ lên trên vai Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo vẫn còn chưa kịp phản đối, lại nghe thấy một tên hải tặc chợt quát to nói: "Trong mấy người các ngươi, người nào mới là cầm đầu? Mau đứng ra đây cho ta!"

Vương Chí Đạo trong lúc bất đắc dĩ đành phải đứng ra, đối diện tên hải tặc kia nói: "Ta chính là cầm đầu của bọn họ đây, xin hỏi có chuyện gì?"

Tên hải tặc đang nói chuyện này tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, mặt đầy râu quai nón, một đôi mắt trâu thô lố, mặc một thân áo ngắn không tay bó sát màu đen, hai bên hông đều giắt mỗi bên một cây súng pạc-hoọc, trên đầu lại chít một cái khăn đen, thân thể cường tráng dị thường. Hắn trợn đôi mắt trâu nhìn trừng trừng hai lão già tuổi cao nhất Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên, thoạt nhìn hắn là người có thể quản lý sự tình trên "Thần chu hào" này, thật không ngờ tới đi ra lại là một gã thiếu niên tuổi chỉ khoảng mười bảy, liền không khỏi cảm thấy bất ngờ, có vẻ khó tin hỏi lại: "Ngươi là cầm đầu bọn hắn sao? Tiểu tử, ngươi đừng tưởng lừa gạt được ta đây!"

"Ta gạt ngươi làm cái gì chứ, việc này đối với ta có chỗ nào tốt đâu? Ngươi nếu như không tin, có thể hỏi lại bọn họ!" Vương Chí Đạo lờ mờ hồi đáp.

Tên hải tặc kia lại hướng đám người Tôn Lộc Đường nhìn đến, thấy ai ai cũng không có phản ứng gì, giống như là cam chịu, vì vậy liền quay sang Vương Chí Đạo "hắc hắc" cười nói: "Thật sự là nhìn không ra, tiểu tử nhà ngươi mới có mấy tuổi, vậy mà lại cầm đầu bọn hắn, vậy hắn là một thằng nhóc nhà giàu hả! Tiểu tử, ngươi hãy nghe cho kỹ đây. Bọn ta đây chính là hải tặc, chỉ cướp tiền không cướp sắc, lấy của không lấy mạng, vậy ngươi nên biết điều một chút, nhanh chóng bảo bọn họ đem hết hàng hóa trên thuyền cùng tiền tài trong ngươi toàn bộ giao nộp ra đây, vậy ta sẽ tha cho các ngươi khỏi chết!"

Tên hải tặc vừa nói xong lại nhìn nhìn đến Ô Tâm Lan cùng Long Điệp, trong mắt bắn ra dâm quang, "hắc hắc" cười nói: "Còn nữa, đem hai con đàn bà kia dâng lên đây. Sau khi ta đây hưởng thụ đủ rồi, sẽ trả lại cho các ngươi!"

Ô Tâm Lan nghe vậy, không khỏi nổi giận trừng mắt nhìn tên hải tặc này, hận không thể lập tức đưa hắn đá bay xuống biển. Mà Long Điệp thì trong đôi mắt đẹp đã bắn ra sát khí.

Cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, từ sau khi đi tới Võ thánh đảo, Long Điệp đã xuất hiện ra càng ngày càng thường xuyên, cơ hồ chỉ hai ba ngày lại gặp phải một lần, hơn nữa sau mỗi khi đi ra thì cũng

phải muốn ít nhất hai ngày mới có thể biến đi, sau đó thời gian mỗi lần xuất hiện càng lúc càng dài, kỷ lục cao nhất đạt tới năm ngày năm đêm liền. Điều này làm cho Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan trong tâm ưu phiền không thôi, lo lắng nếu cứ tiếp diễn như vậy, Long Điệp sẽ có thể vĩnh viễn thay thế được Chu Điệp, mà Chu Điệp sẽ từ nay về sau biến mất. Chỉ có điều đối với loại tình huống này, Vương Chí Đạo nhưng đúng là chưa biết làm như thế nào, vì mỗi lần hắn nghĩ muốn thử dùng thôi miên thuật với Chu Điệp, Long Điệp đều đã kịp thời tỉnh lại, làm hắn phí công vô ích. Nhưng có một điều làm cho hắn an tâm chính là địch ý của Long Điệp đối với hắn càng ngày càng nguội đi, mặc dù đối với hắn vẫn lạnh lẽo như băng giá, nhưng là trên cơ bản đã không động sát tâm với hắn nữa rồi.

Lúc này đây trên đường quay về Thượng Hải, Long Điệp lại một lần nữa xuất hiện ra. Vương Chí Đạo đang suy tính làm sao đem Long Điệp ở trên thuyền bắt lại, cưỡng bức nàng phải chịu dùng thôi miên thuật để trị liệu. Đáng tiếc vận khí thật không tốt, mới ra biển không được bao lâu đã gặp hải tặc, hơn nữa thằng hải tặc kia còn dám xuất ngôn bố láo với Long Điệp, khiêu khích làm cho nàng bắt đầu động sát khí.

Vương Chí Đạo cũng không muốn để cho Long Điệp xúc động lên mà đem mọi việc làm hỏng, lập tức cau mày nói với tên hải tặc kia:

"Ngươi không phải vừa mới nói cướp tiền không cướp sắc hay sao? Như thế nào chỉ trong nháy mắt đã tự mình vả vào mồm mình như thế? Ngươi hình như cũng chưa đủ trình độ của một hải tặc thì phải?"

Hải tặc nghe vậy vẻ mặt trở nên cứng đờ lại, tiếp theo lại thẹn quá thành giận quát: "Ta đây không phải đã nói sau khi hưởng thụ đủ rồi sẽ trả lại cho các ngươi hay sao? Cũng không có nói là muốn cướp đi, đương nhiên vẫn là cướp tiền không cướp sắc, như thế nào lại có thể xem là tự vả vào mồm mình được!"

Vương Chí Đạo lờ mờ hỏi: "Có thể hỏi một câu được hay không, các ngươi là bang hải tặc nào vậy?"

"Nói cho các ngươi biết cũng không có ngại gì! Ta đây chính là ở dưới trướng lão tổ tông Hải tặc vương Trương Bảo Tử, được xưng là Ngũ Kỳ Bang. Ta đây gọi là Thân Đại Hải. Hiện nay đang là thuyền trưởng của Hắc Kỳ thuyền, Trương lão tổ tông cũng đang ở trên Hắc Kỳ thuyền đó! Thế nào, sợ rồi sao? Sợ rồi thì mau giao hết tài vật cùng hai con đàn bà kia ra đây, đừng làm lãng phí thời gian của ta đây nữa!" Gã hải tặc gọi Thân Đại Hải kia đắc ý dạt dào mà nói.

"Nói hươu nói vượn, các ngươi dám giả mạo là thủ hạ của Trương Bảo Tử hay sao?" Lại nghe Vương Chí Đạo đột nhiên chợt quát nói.

Thân Đại Hải nghe vậy ngẩn ngơ, liền đó lại đột nhiên giận dữ nói: "Tiểu tử, ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói ta đây là giả mạo sao, hỗn đản. Trương gia lão tổ tông đang ở trên Hắc Kỳ thuyền đó, ngươi dám nói ta đây là đồ giả mạo, có tin ta đây sẽ đem các ngươi quăng xuống biển nuôi cá hay không!"

Bọn hải tặc còn lại cũng đều mỗi đứa sắc mặt giận dữ, nhao nhao cả lên, hiển nhiên lời vừa rồi của Vương Chí Đạo đã làm bọn chúng bị chạm nọc.

Vương Chí Đạo nhưng lại mặt không đổi sắc, lờ mờ nói: "Nếu như các ngươi thật sự là thủ hạ của Trương Bảo Tử, làm sao dám bắt cóc thuyền của ta, không sợ Trương Bảo Tử sẽ giết các ngươi sao? Chẳng lẽ các ngươi không biết ta là ai hay sao?"

Thân Đại Hải nghe vậy ngẩn người, nhấc tay ngăn trở bọn hải đạo ồn ào, trên dưới đánh giá Vương Chí Đạo hồi lâu, mới hồ nghi hỏi: "Vậy ngươi là ai?"

"Ta là Vương Chí Đạo, chính là anh em kết bái với Trương Bảo Tử lão tổ tông gia vừa được miệng các ngươi nhắc đến đó. Trương Bảo Tử từng chính miệng cam đoan qua với ta, chỉ cần ta ra biển, tuyệt đối không có bất cứ hải tặc nào tới xâm phạm, nếu không hắn sẽ quyết đem hết toàn lực đem đám hải tặc dám xâm phạm ta tiêu diệt hết! Đã chứng kiến vật này chưa, đây là tín vật Trương Bảo Tử đưa cho ta, hắn nói bọn hải tặc nhìn thấy vật này chính là như nhìn thấy hắn, không dám bất kính, đã nhận thức chưa?"

Vương Chí Đạo móc từ trong áo ra một vật gì đó, rất nhanh đưa qua đưa lại một lần ngay trước mắt Thân Đại Hải.

Một bên Ô Tâm Lan chứng kiến vật trong tay Vương Chí Đạo đó, không khỏi vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ. Cái đồ vật đó trên thực tế chính là ngọc bội thiếp thân mà Ô Tâm Lan đã đeo bên người từ tấm bé. Một

buổi tối trên Võ thánh đảo, Ô Tâm Lan cố nén thẹn thùng mà đem khối ngọc bội thiếp thân này đưa cho Vương Chí Đạo, chính là hướng hắn mà ám chỉ tâm hồn thiếu nữ của nàng.

Nào có ngờ đến, Vương Chí Đạo này lại tự nhiên cầm ngọc bội của nàng tặng ra làm giả thành tín vật Trương Bảo Tử đưa cho hắn để hù dọa đám hải tặc kia.

Thân Đại Hải đầu tiên là bị Vương Chí Đạo dọa khiến cho sửng sốt sửng sốt, tiếp đó lại cười to nói: "Lão tổ tông là huynh đệ kết bái của ngươi, tiểu tử, ngươi đang nói bậy bạ gì đó hả? Nghĩ muốn hù dọa ta đây sao? Ngươi cho rằng ta đây dễ bị hù dọa như thế sao?"

"Nếu như lão tổ tông của các ngươi thật sự là Trương Bảo Tử, như vậy xin mời hắn đi ra, cùng ta gặp gỡ là biết thật giả mà thôi! Chỉ sợ các ngươi là đang nói phét, Trương Bảo Tử căn bản là không phải lão tổ tông của các ngươi!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói.

Bởi vì Vương Chí Đạo hành động thật cao minh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn giống như đang nói sự thật. Hơn nữa khối ngọc bội kia, mặc dù Thân Đại Hải căn bản là còn không kịp thấy rõ hình dáng, nhưng là lại loáng thoáng cảm giác được đích xác có chút tương tự so với ngọc bội trên người Trương lão tổ tông. Điều này khiến Thân Đại Hải đối với lời nói của Vương Chí Đạo có chút nửa ngờ nửa tin, không tự chủ được liền cảm thấy do dự.

Đến lúc này, lại thấy một tên hải tặc đi đến bên Thân Đại Hải ghé tai thấp giọng nói: "Đại Hải ca, tên Vương Chí Đạo này ta có nghe nói qua, hắn hình như rất có tiếng tăm đó!"

Thân Đại Hải nghe vậy, vội vàng hỏi thăm: "Vậy ngươi có nghe lão tổ tông đề cập qua hắn hay không?"

"Không có!" tên hải tặc kia nói: "Chỉ có điều là, Đại Hải ca, ngươi cũng biết lão tổ tông bình thường chỉ lo tu luyện Kim đan đại đạo, rất ít nói chuyện với chúng ta, hơn nữa ngài dù sao tuổi đã lớn, có lẽ là đã quên nói cho chúng ta biết. Ta xem tiểu tử này bộ dáng nói năng đúng như là sự thật, không giống ngụy trang, nói không chừng thật sự là quen biết lão tổ tông. Ngươi xem chúng ta có nên trước hết đi xin chỉ thị của lão tổ tông một chút hay không? Vạn nhất tiểu tử này nói chính là sự thật, chúng ta lại đánh cướp hắn, chỉ sợ lão tổ tông sẽ không tha cho chúng ta!"

"Nói rất đúng, vậy để ta đây tự mình đi hỏi lão tổ tông một chút, ngươi trước hết đứng canh bọn họ cho ta!" Thân Đại Hải nói xong, vội vàng hướng Hắc Kỳ thuyền leo trở về.

Vương Chí Đạo trở lại trong đám người Tôn Lộc Đường, hạ thấp giong nói với bọn họ: "Xem bộ dáng của bọn hắn, tựa hồ lão tổ tông của bọn hắn đúng thật là Trương Bảo Tử đó?"

La Quang Ngọc không nhịn được hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi đây là đang làm cái gì vậy? Bọn họ nếu phát hiện ra là ngươi đang làm trò hù dọa bọn họ, chỉ sợ sẽ đại khai sát giới, ngươi nghĩ rằng chúng ta có thể chống cự được gần ngàn khẩu súng hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Yên tâm, bọn họ sẽ không thế đâu. Tên lão tổ tông kia mặc kệ có phải là Trương Bảo Tử hay không, ở trong lòng bọn họ đều có quyền uy rất cao, bọn họ một khi còn chưa rõ ràng thì sẽ không dám động thủ với chúng ta!"

"Vấn đề là chỉ cần tên lão tổ tông kia vạch trần là ngươi đang nói hươu nói vượn, bọn họ sẽ không khách khí đối với chúng ta! Vương Chí Đạo, cách làm này của ngươi quá sai, quá sai mất rồi, đúng là sẽ hại chết chúng ta!" Chính là Quý Công Bác vẻ mặt lo lắng nói.

Vương Chí Đạo rất nhẹ nhàng cười nói: "Yên tâm đi, ta hiểu rõ được tâm lý con người. Ta đã nói được giống sự thật như vậy, sau khi tên lão tổ tông kia nghe xong nhất định là tưởng rằng lại có một Trương Bảo Tử giả mạo, việc này đối với uy vọng của hắn chính là một đại đả kích. Nên hắn nhất định đi ra đây để chất vấn ta về chuyện tình của Trương Bảo Tử giả mạo kia. Đến lúc đó chúng ta tùy cơ hành động, một khi có cơ hội lập tức bắt giữ hắn làm con tin!"

Vừa nói dứt lời, đã chứng kiến Thân Đại Hải từ trong khoang thuyền của Hắc Kỳ thuyền đi ra rồi, hắn vội vàng đu lên đến trên "Thần Chu hào", vẻ mặt lộ rõ thần sắc tôn kính đối Vương Chí Đạo nói: "Vị..., ...vị Vương Chí Đạo tiên sinh này, lão tổ tông của chúng ta mời ngài đi sang đó gặp nhau!"

134. Chương 132: Bạch Đầu Quái Vật (1+2)

Không chỉ riêng đám người Ô Tâm Lan sửng sốt, ngay cả bọn hải tặc cũng tất cả đều ngẩn người, vội vàng hạ hết súng ống đang chĩa vào đám người Vương Chí Đạo xuống.

Chính bản thân Vương Chí Đạo cũng cảm thật bất ngờ, vốn đang tưởng rằng mưu kế này sẽ đem tên Trương Bảo Tử kia kích động mà đi ra đây, không nghĩ tới Trương Bảo Tử nhưng lại xin mời hắn đi sang bên đó gặp nhau. Nếu chính mình thật sự đi sang, chỉ sợ phải một thân một mình đối diện với nguy hiểm.

Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo mặt không đổi sắc nói: "Lão tổ tông của các ngươi chỉ đồng ý thấy một mình ta hay sao?"

"Ơ, chuyện này… Chuyện này lão tổ tông chưa nói, ta đây cũng đã quên không hỏi rồi!" Thân Đại Hải sững sờ nói.

"Vậy ta đây cùng các bằng hữu của ta đi sang gặp mặt lão đại ca của ta hẳn là không có vấn đề gì chứ? Bọn họ đối với lão đại ca của ta vẫn luôn rất là kính ngưỡng, vẫn muốn nhờ ta dẫn kiến một chút đó!"

Vương Chí Đạo thuận nước đẩy thuyền, Trương Bảo Tử ở trong miệng hắn đã rất nhanh được biến thành lão đại ca rồi.

Thân Đại Hải trợn mắt nhìn, nói: "Việc này…, việc này thì? Được được, không thành vấn đề. Nếu bọn họ đã là bằng hữu của lão nhân gia ngài, vậy thì cùng đi sang gặp gỡ lão tổ tông hiển nhiên không có vấn đề gì. Xin mời, xin mời sang thuyền!"

Cũng không biết tên Trương Bảo Tử kia rốt cuộc là đã nói gì với Thân Đại Hải, nhưng đã làm cho Thân Đại Hải đối với thân phận của Vương Chí Đạo là huynh đệ kết bái cùng Trương Bảo Tử rất tin tưởng không chút nghi ngờ, liền đem cách xưng hô với Vương Chí Đạo từ "tiểu tử" lúc ban đầu thăng cấp lên thành "lão nhân gia ngài", khiến cho đám người Ô Tâm Lan nghe được tất cả đều cùng cảm thấy một trận ghê sợ.

Đừng nhìn Thân Đại Hải tướng mạo thô lỗ, nhưng là cao thủ vuốt mông ngựa trời sinh, nếu không cũng không dễ lên làm thuyền trưởng Hắc Kỳ thuyền. Nếu hắn đã nhận định Vương Chí Đạo là kết bái huynh đệ của lão tổ tông, hiển nhiên sẽ coi Vương Chí Đạo trở thành đối tượng để a dua nịnh nọt thật là tốt. Hắn đương nhiên sẽ không để cho Vương Chí Đạo học theo hắn, phải đu lên dây móc câu mà bò đến trên Hắc Kỳ thuyền, mà là lập tức quát người mang đến một tấm ván gỗ vừa rộng vừa dài, gác lên nối "Thần Chu hào" cùng Hắc Kỳ thuyền, còn dùng tay phủi sạch mọi bụi bặm trên tấm ván gỗ, sau đó mới lấy vẻ mặt nịnh nọt tươi cười, nói với Vương Chí Đạo: "Lão nhân gia ngài, trước hết xin mời!"

Chứng kiến một gã đại hán trên mặt đầy râu quai nón lại làm ra bộ dáng nịnh nọt, Vương Chí Đạo cố nén lại ý niệm trong đầu đang muốn nôn mửa, giả bộ lộ ra khuôn mặt tươi cười, đối Thân Đại Hải tán dương nói: "Ngươi quả thật là một người không tệ. Nếu còn ở thời đại Thanh triều, tuyệt đối là có năng khiếu làm một đại quan. Ta gặp lão đại ca sẽ nói với hắn một chút, để cho hắn ban thưởng thật tốt cho ngươi hả!"

"Đa tạ lão nhân gia ngài, hả, không. Là tiểu lão tổ tông!" Thân Đại Hải mừng đến thiếu chút nữa quỳ thụp xuống.

Ô Tâm Lan cùng Long Điệp hai nàng thì bị khẩu khí khoa trương của hắn làm cho ghê sợ đến nỗi thân thể mềm mại phát run lên, thiếu chút nữa rơi nhào xuống biển. Còn đám người La Quang Ngọc cũng đều lộ ra biểu tình muốn nôn mửa, vội vàng dời ánh mắt đi, không dám tiếp tục nhìn tới bọ dáng nịnh nọt của Thân Đại Hải.

Thân Đại Hải vẫn hồn nhiên không cảm thấy chính mình đang làm cho dạ dày của những người kia trở nên không được khỏe, đợi sau khi đám người Vương Chí Đạo đã lên hết trên Hắc kỳ thuyền, vội bước nhanh chạy lên trước, nói với Vương Chí Đạo: "Tiểu lão tổ tông, để ta đây dẫn đường cho lão nhân gia ngài!"

Hắc kỳ thuyền bởi vì là chủ thuyền của Trương Bảo Tử, nên hiển nhiên là chiến thuyền lớn nhất trong Ngũ kỳ thuyền, trong khoang thuyền lại càng rộng lớn, hải tặc cũng nhiều nhất. Ngoại trừ đám hải tặc đang ở bên ngoài, bên trong khoang thuyền cũng có ít nhất hơn một trăm tên hải tặc làm nhiệm vụ thủ vệ canh gác. Đám người Vương Chí Đạo nhìn thấy bọn hải tặc đang đứng canh gác kia tên nào tên nấy đều là vóc người cường tráng, ánh mắt cảnh giác. Hơn nữa trên vai đều vác một cây súng trường, hiển nhiên đều là

đám tinh nhuệ trong bọn hải tặc, liền không khỏi có chút kinh hãi, thầm nghĩ đợi lát nữa nếu xẩy ra xung đột, những bọn hải tặc này sẽ chính là một đại phiền toái.

Sau khi đi qua một cái hành lang, đám người Vương Chí Đạo theo sau Thân Đại Hải đi vào trong một cái khoang thuyền rất lớn được bài trí giống như một gian phòng khách. Chỉ thấy khoang thuyền này chẳng những được bố trí vàng xanh huy hoàng, sàn nhà còn được trải một lớp thảm đỏ rất dày, lại có một bậc thang dẫn lên một cái bục cao, trên bục có đặt một chiếc ghế to lớn trạm trổ huy hoàng giống như là Long ỷ ngai vàng của Hoàng đế vậy. Trên chiếc ghế lớn này đang có một người ngồi lù lù.

Người này vóc người rất lớn, bộ dáng thoạt nhìn như một người khổng lồ. Mặc dù so với Cự Hổ mà Vương Chí Đạo lần trước đã chứng kiến thì vẫn còn kém không ít, nhưng là ít nhất so với Thân Đại Hải thì lại cường tráng hơn nhiều lắm. Hắn cũng giống như Thân Đại Hải trên mặt đầy râu, chỉ có điều là râu ria của hắn đều trắng bạch giống như tuyết, hơn nữa tóc cũng trắng toát, càng thần kỳ hơn nữa là hắn thật sự có một đôi lông mày thật dài buông xuống đến tận hai tai cũng trắng như tuyết. Không chỉ là râu tóc lông mày đều trắng như tuyết, nhưng là da thịt trên mặt hắn cũng rất trắng, lại không hề có lấy một chút nếp nhăn. Ở dưới cổ hắn thì da thịt lại hồng nhuận, như thế này làm cho hắn thoạt nhìn xa xa giống như một ông cụ bạc đầu. Nếu như chỉ nhìn đầu hắn mà nói, có lẽ còn có một chút tiên phong đạo cốt, nhưng là tên này trên người lại mặc một thân áo chẽn bó sát không tay cùng một chiếc quần đùi, hai bắp tay lõa lồ cùng cơ ngực vạm vỡ dị thường, một đôi bắp đùi lại càng tráng kiện, có lẽ phải to ngang với eo lưng của một người bình thường.

Nếu hắn sinh ra ở hậu thế, tuyệt đối có tư cách đi tham gia Đại hội lực sĩ thể hình thế giới, hơn nữa muốn chiếm được quán quân thể hình Olympic cũng không có mấy khó khăn.

So với vóc dáng cực đại trời sinh của Cự Hổ thì tên này bất đồng, sự khổng lồ của hắn đúng là do tu luyện mà đạt được. Nếu như loại trừ ra một thân thể cơ bắp vô cùng phát đạt kia, thì vóc dáng của hắn so với Vương Chí Đạo cũng không sai biệt nhiều lắm. Nhưng là một gã nam nhân thân thể cơ bắp phát đạt siêu cấp như thế này, đồng thời cũng là một lão nhân râu tóc lông mày lông mi đều trắng như tuyết!

Người này, chính là Trương Bảo Tử được đồn đại đã sống hơn một trăm ba mươi tuổi kia hay sao?

Đám người Vương Chí Đạo còn đang trong kinh ngạc nghi hoặc, Thân Đại Hải đã tiến lên quỳ rạp xuống đất, tôn tôn kính kính đối một lão nhân cơ bắp này, nói: "Lão tổ tông, huynh đệ kết bái của ngài ta đã dẫn đến đây cho lão nhân gia ngài rồi, còn có các bằng hữu của ông ấy, bọn họ cũng đều muốn gặp lão nhân gia ông đó!"

Quả nhiên là lão tổ tông Trương Bảo Tử của bọn hải tặc.

Chỉ thấy Trương Bảo Tử mở to hai tròng mắt, tinh quang lóe ra, đem Vương Chí Đạo cùng đám người Tôn Lộc Đường đánh giá qua một lần, sau đó thở dài nói: "Người già, trí nhớ cũng không còn dùng được nữa. Cũng mới trải qua mấy năm mà thôi, ta cũng đã nhớ không rõ bộ dáng của nghĩa đệ nữa rồi. Trong các ngươi, vị nào mới là nghĩa đệ Vương Chí Đạo của ta hả!"

Vương Chí Đạo nghe vậy, tiến lên một bước, chắp tay cười nói với Trương Bảo Tử: "Lão đại ca, ta chính là nghĩa đệ Vương Chí Đạo của ngươi đây, ngươi như thế nào lại không nhận ra được ta đây?"

"A, chính là ngươi hả! Ha ha, ta nhận ra rồi!" Trương Bảo Tử chỉ vào Vương Chí Đạo "ha ha" cười to nói: "Ngươi đã trưởng thành rồi hả, lúc đầu khi chúng ta kết bái, ngươi hẳn là vẫn còn là một tiểu hài tử hả. Không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy đã trưởng thành rồi, khó trách ta không thể nhận ra ngươi được!"

"Đúng vậy, đúng vậy. Cũng thật may lão đại ca ngươi vẫn là càng già càng khỏe, phong thái không hề suy giảm theo năm tháng hả. Điều này làm cho ta đây vĩnh viễn không thể nào không nhận ra được ngươi!" Vương Chí Đạo cũng làm ra vẻ mặt tươi cười "khoái trá"!

Đám người Tôn Lộc Đường ở phía sau hắn mọi người trong lòng đều sững sờ, cùng thầm nghĩ: Chẳng lẽ Vương Chí Đạo này thật sự lại là cùng Trương Bảo Tử kết bái huynh đệ, nếu không thì như thế nào lại có thể cùng bộc lộ chân tình như vậy? Nếu như nói là Vương Chí Đạo giả ngu hoàn hảo, vậy thì Trương Bảo Tử kia lại giả bộ ngu ngơ làm cái gì đây?

Long Điệp không nhịn được liền thấp giọng hỏi Ô Tâm Lan đang đứng bên người: "Hắn là từ lúc nào lại kết bái cùng một lão quái nhân kia vậy?"

"Đúng đó, từ khi Vương Chí Đạo rời đi khỏi Thượng Hải, vẫn luôn luôn ở cùng một chỗ với chúng ta, vậy thì từ lúc nào lại kết bái cùng với một lão quái nhân kia? Chẳng lẽ lại là từ trước khi gia nhập Tinh Võ Môn hay sao?" Ô Tâm Lan cũng không hiểu chút nào, hỏi một đằng đáp một nẻo.

Cam Mạc Nhiên cũng thấp giọng nói bên tai Tôn Lộc Đường: "Nếu như một Trương Bảo Tử này không phải là đang giả bộ ngu, vậy chính là thật sự mất trí nhớ rồi. Nếu không thì bọn hắn đúng thực sự là huynh đệ kết bái, chỉ có điều việc này không thể nào có khả năng. Lúc trước Vương Chí Đạo còn hỏi qua chúng ta về sự tích Trương Bảo Tử, hẳn là căn bản không nhận ra được Trương Bảo Tử, vậy phần lớn là đang diễn trò mà thôi. Chỉ có điều ta không rõ, nếu nói Vương Chí Đạo giả ngu hoàn hảo, vậy thì Trương Bảo Tử giả ngu là vì cái mục đích gì?"

Tôn Lộc Đường mỉm cười nói: "Trước hết cứ mặc kệ hắn, do hai người bọn họ diễn trò, chúng ta giả câm vờ điếc để xem tiếp là được!"

o0o

Lúc này lại nghe Trương Bảo Tử kia kêu lên: "Hả, nghĩa đệ, các ngươi còn đứng ở đó làm cái gì, mau mau mời ngồi đi hả! A a, được rồi, ta hồ đồ rồi, nơi này không có ghế ngồi. Đại Hải, nhanh đi mang mấy chiếc ghế ngồi cùng cái bàn đưa vào đây, đồng thời báo cho nhà bếp, để cho bọn chúng chuẩn bị đồ ăn ngon nhất, mang lên rượu hảo hạng nhất. Khó được gặp lại, ta muốn cùng nghĩa đệ ăn thật no uống thật say một trận!"

"Dạ, lão tổ tông, ta đây lập tức đi làm ngay!" Thân Đại Hải vốn trong lòng còn có một chút nghi hoặc, bây giờ đến nửa điểm cũng không còn nữa, liền nhanh chóng lăn lông lốc chuồn ra ngoài, đi chuẩn bị rượu cùng thức ăn.

Hiệu suất làm việc của bọn hải tặc cũng xem như khá nhanh, chỉ chốc lát sau đã thấy Thân Đại Hải dẫn một nhóm người đưa đến ghế ngồi cùng bàn ăn, kê xếp chỉnh tề ngay ngắn, lại tỏ thái độ tôn kính xin mời đám người Vương Chí Đạo ngồi vào. Tiếp theo, có người đưa lên hai vò rượu to, mấy cái bát lớn, cùng với mười mấy đĩa thức ăn.

Trương Bảo Tử giơ lên một bát rượu cười nói: "Nghĩa đệ, xin chớ trách móc, hải tặc chúng ta uống rượu một bực như nhau đều là dùng bát lớn để uống. Cho nên trên thuyền cũng không có chén uống rượu, không thể làm gì khác hơn là mời các ngươi 'khách tùy theo chủ' vậy. Nào, chúng ta trước hết cùng cạn một bát!"

Vương Chí Đạo cũng giơ lên một bát lớn đã bị rót đầy rượu, đối Trương Bảo Tử nói: "Trên thực tế ta cũng thích dùng bát lớn uống rượu, lão đại ca, chúng ta cạn!"

Vừa nói, Vương Chí Đạo một hơi đem rượu trong bát uống cạn.

Ngồi ở bên cạnh hắn, Ô Tâm Lan thấy Vương Chí Đạo cứ tự nhiên uống rượu như vậy, không khỏi nóng lòng, lặng lẽ giật giật ống tay áo của hắn, thấp giọng nói với hắn: "Ngươi không sợ trong rượu này có hạ độc hay sao?"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười cười, thấp giọng hồi đáp: "Chứng kiến vẻ mặt của Thân Đại Hải cùng bọn hải tặc vừa mới bưng rượu dọn thức ăn lên chưa? Mặc kệ ta là cái gì trong mắt 'lão đại ca' kia, Thân Đại Hải bọn họ vẫn thật sự là coi chúng ta đúng là huynh đệ kết bái, cho nên tuyệt không có khả năng hạ độc đối với chúng ta, trừ phi bọn họ mỗi người đều là siêu cấp diễn viên kỹ nghệ cao siêu mà thôi!"

Ngồi bên cạnh Ô Tâm Lan, Long Điệp cũng đang lắng nghe Vương Chí Đạo nói chuyện, nghe vậy không nhịn được liền hỏi: "Các ngươi rốt cuộc thật sự là huynh đệ kết bái hay đều là đang giả bộ ngu đây?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Có quỷ mới cùng hắn là huynh đệ kết bái. Người này tại sao lại giả bộ ngu ta còn không rõ ràng lắm, bất quá ta có thể khẳng định, hắn tuyệt đối không phải Trương Bảo Tử, càng không thể có thể là một trăm ba mươi tuổi, tuổi hắn nhiều nhất chỉ có khoảng năm mươi tuổi mà thôi."

Ô Tâm Lan có chút khó có thể tin nói: "Năm mươi tuổi mà râu tóc lông mi có thể trắng đến như vậy sao, bộ dáng kia thoạt nhìn không giống như là nhuộm đâu!"

"Đích xác là không phải là nhuộm, thế này chỉ là một loại bệnh mà thôi. Xem màu da trên đầu hắn thì biết, người này rất rõ ràng là trên thân thể có bệnh, nên mới đưa đến trở thành 'thiếu niên bạch phát', ngay cả râu ria cùng lông mi cũng trắng hết. Loại bệnh này cũng không phải là hiếm gặp đâu."

"Bệnh 'thiếu niên bạch đầu' ta biết, nhưng là bệnh 'thiếu niên bạch đầu' lại có khả năng làm cho lông mi trở nên dài như vậy hay sao?" Long Điệp hoài nghi mà hỏi thăm tiếp.

"Có lẽ là do nguyên nhân khác, cũng có thể lông mi kia chỉ là dán lên mà thôi, chỉ là thủ pháp thật cao minh, chúng ta nhìn không ra được mà thôi." Vương Chí Đạo đoán nói.

"Nghĩa đệ!" Thình lình nghe Trương Bảo Tử lớn tiếng cười nói: "Ngươi lại đang cùng hai vị cô nương này thầm thầm thì thì đang nói cái chuyện gì đó? A, đúng rồi, ta còn không có hỏi một chút, những bằng hữu của ngươi này là ai vậy? Để cho ta đoán thử, hai vị cô nương này không phải là em dâu của ta đấy chứ?"

Lời này vừa ra, Ô Tâm Lan cùng Long Điệp cùng đồng thời đỏ bừng mặt lên, nhưng Vương Chí Đạo lại cười nói: "Lão đại ca ngươi đoán đúng rồi. Hai nàng đây đúng thật là em dâu của ngươi đó, chỉ có điều là tương lai thôi, hiện nay chúng ta còn chưa có chính thức thành thân. Ý định đến khi trở về Thượng Hải sẽ thành thân, đến lúc đó lão đại ca ngươi nhất định phải đến uống rượu mừng đó!"

"Nhất định, nhất định sẽ đi! Nghĩa đệ thành thân chuyện tình lớn như vậy, ta nhất định sẽ cùng với tất cả các hài nhi của ta chạy tới cùng chúc phúc cho ngươi!" Trương Bảo Tử cười to nói: "Nhìn không ra đến nghĩa đệ lại thật là có bản lĩnh, tìm lão bà chẳng những xinh đẹp, hơn nữa lại còn tìm một lần hai người! Ha ha, trên phương diện này thì bản lãnh của ngươi so với lão đại ca ta đây mạnh mẽ hơn nhiều lắm đó!"

Ô Tâm Lan nghe Vương Chí Đạo ngay trước mặt mọi người nói chính mình là lão bà tương lai của hắn, không khỏi vừa thẹn vừa mừng, nhưng đồng thời bởi vì hắn cũng đem cả Long Điệp tóm hết cả vào lòng, cảm thấy có chút đố kỵ, không nhịn được âm thầm nhéo cho hắn một phát. Về phần Long Điệp, chỉ thấy khuôn mặt hồng hồng, nhưng là nhưng lại rất lạ không hề nói một lời, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

"Nghĩa đệ, vậy những bằng hữu này của ngươi thì là những ai hả!" Trương Bảo Tử lại chỉ vào đám người Tôn Lộc Đường hỏi tiếp.

Vương Chí Đạo vội vàng giới thiệu cho hắn biết thân phận của đám người Tôn Lộc Đường, vốn tưởng rằng Trương Bảo Tử sau khi nghe được thân phận Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên nhất định trong tâm khiếp sợ. Thật không ngờ, Trương Bảo Tử mặc dù trong miệng đang nói " Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!" nhưng trên mặt nhưng lại tỏ vẻ rất mờ mịt, rất rõ ràng là căn bản chưa từng nghe qua danh tiếng Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên. Ngược lại thì Thân Đại Hải cùng đám hải tặc đều là vẻ mặt khiếp sợ, hiển nhiên là thật sự đối với Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên ngưỡng mộ đã lâu.

Vương Chí Đạo cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ chẳng lẽ Trương Bảo Tử này thực sự là vẫn co đầu rụt cổ ở trên thuyền hải tặc mà tu luyện, đối với thế sự không nghe không biết, cho nên mới không có nghe qua Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên chăng?

Chỉ nghe Trương Bảo Tử lại hỏi: "Nghĩa đệ, các ngươi như thế nào lại ở trên biển, ý định đang đi đến nơi nào thế?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Chúng ta đang muốn quay về Thượng Hải, đi tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội!"

"Tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội, chao ôi, ta như thế nào lại quên được chứ. Ta cũng vậy, phải đi tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội hả!" Trương Bảo Tử tựa hồ bị Vương Chí Đạo nhắc nhở mới nhớ tới mục đích chính của mình, vội vàng đối Thân Đại Hải nói: "Nhanh, Đại Hải, lập tức gọi bọn hắn sửa lại tuyến đường, đi Thượng Hải! Nhanh lên một chút!"

Đợi đến sau khi Thân Đại Hải lăn lông lốc ra khỏi khoang thuyền đi thông báo cho bọn lái thuyền, Trương Bảo Tử mới quay sang Vương Chí Đạo cười "ha ha" nói: "Nghĩa đệ, ngươi tới được đúng là kịp thời, nếu không có ngươi ta thiếu chút nữa đã quên mất việc trọng yếu nhất hiện nay của mình rồi. Người già, trí nhớ đúng thật là không được nữa! Nếu như mục đích của ngươi cũng giống như ta đây, như vậy thì cùng ngồi trên thuyền này đi hả. Như vậy cũng tốt, để cho hai huynh đệ chúng ta vui vẻ nhắc lại chuyện cũ!"

Vương Chí Đạo cùng đám người Tôn Lộc Đường đầu tiên là liếc mắt hai mặt nhìn nhau một cái, sau đó mới hỏi Trương Bảo Tử nói:

"Vậy lão đại ca nguyên lai mục đích cũng là để tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội sao?"

"Đúng vậy đúng vậy!" Trương Bảo Tử nói: "Trương Bảo Tử ta dù sao cũng may mắn được coi như là người trong chốn võ lâm, há có thể không tham gia loại sự tình đại thịnh như Vạn Quốc võ thuật đại hội này? Ha ha, cũng vẫn có người nói, Trương Bảo Tử ta võ công tại đương thời chính là thiên hạ đệ nhất, chỉ có điều là người trong chốn võ lâm đã quên mất ta, nên ta đi tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội, chính là muốn chứng minh lại quan điểm kia, để cho bọn họ một lần nữa nhớ kỹ Trương Bảo Tử ta đây!"

Lời này của Trương Bảo Tử vừa nói ra, đám hải tặc đang phục vụ đám người Vương Chí Đạo ở trong khoang thuyền lập tức lớn tiếng hoan hô nói: "Lão tổ tông võ công thiên hạ vô song, duy ngã độc tôn, không người nào có thể địch nổi!"

"Duy ngã độc tôn, không người nào có thể địch nổi!"

"... Không địch nổi, không địch nổi...!"

Bọn hải tặc vẻ mặt nhiệt liệt giống như là đang bị ma làm, tiếng hô rung trời. Mà Trương Bảo Tử cũng là vẻ mặt lộ ra bộ dáng say mê, ánh mắt rất khoan thai thư giãn, hiển nhiên là rất hưởng thụ những tiếng hoan hô đó.

Đám người Tôn Lộc Đường mỗi người lại một lần nữa sợ run. Vương Chí Đạo thì không tự chủ được mà nghĩ tới ở hậu thế trong tiểu thuyết võ hiệp "Thiên Long bát bộ" của Kim Dung lão gia tử có Tinh túc lão quái Đinh Xuân Thu, loại tình huống này của Trương Bảo Tử cùng Tinh túc lão quái Đinh Xuân Thu thì tương tự đến thế nào?

Thật vất vả mới đợi được tiếng hoan hô ngừng lại, Long Điệp ở phía sau lại đột nhiên yểu điệu lên tiếng nói: "Vị... lão đại ca này, ngươi nếu là kết bái đại ca của Vương Chí Đạo, võ công khẳng định là thiên hạ vô địch rồi. Chỉ có điều là, những người chúng ta đây đều chưa từng được kiến thức qua phong thái của ngươi. Vậy ngươi có thể bộc lộ một chút tài năng cho chúng ta, để cho chúng ta đại khai nhãn giới được hay không?

Vương Chí Đạo nghe được có chút ngẩn người, thầm nghĩ đây là Long Điệp hay sao? Long Điệp bình thường trong trường hợp có đông người thường rất ít khi mở miệng nói chuyện, nàng như thế nào đột nhiên lại nói nhiều như vậy? Chẳng lẽ nàng lại vừa biến trở về Chu Điệp rồi?

Lại nghe Trương Bảo Tử cười to nói: "Được, nếu là em dâu tương lai đã yêu cầu, Trương Bảo Tử ta đây sẽ bộc lộ tài năng, cho các ngươi kiến thức một chút hả!"

Trương Bảo Tử nói xong, đứng lên đi tới trung tâm phòng khách, nói với đám người Vương Chí Đạo: "Như vậy đi, để cho ta biểu diễn một chút cho các ngươi xem, công phu sở trường nhất của ta, Chấn sơn cước đây!"

Trương Bảo Tử lời này vừa ra, chỉ thấy bọn hải tặc kia mỗi người sắc mặt đại biến, vội vàng nhào tới dưới chân Trương Bảo Tử, khóc lớn hô to giống như là cha mẹ đều chết vậy, thảm thiết nói: "Không nên đâu! Lão tổ tông, chẳng lẽ ông đã quên, lần trước khi ông biểu diễn Chấn sơn cước, đã đem cả thuyền cũng dậm vỡ tan, làm cho chúng ta đây thiếu chút nữa thì vào bụng cá. Lão tổ tông, chúng ta kiến tạo lại Hắc kỳ thuyền này không chút dễ dàng, nếu ông lại đem nó dẫm vỡ, chúng ta chỉ sợ phải chạy đến nương nhờ bốn thuyền kia thôi!"

Nhìn thấy bộ dáng khóc lóc kinh hoàng của đám hải tặc này, hình như là đúng thật nếu Trương Bảo Tử sử ra Chấn sơn cước kia, Hắc kỳ thuyền sẽ tứ phân ngũ liệt, chìm xuống đáy biển. Đám người Vương Chí Đạo không khỏi một lần nữa đều ngẩn người, Ô Tâm Lan không nhịn được thấp giọng hỏi lại Vương Chí Đạo: "Bọn họ hẳn là quá khoa trương rồi hả? Nếu Trương Bảo Tử có thể đem thuyền này chấn vỡ, như vậy chẳng phải là hắn so với Tôn lão tiên sinh lại còn lợi hại hơn hay sao? Này, Chí Đạo, ngươi có cho rằng bọn chúng đây là đang diễn trò hay không?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Ta bây giờ cũng không biết được rõ ràng lắm, rốt cuộc bọn họ có phải là đang đóng kịch hay không!"

Chỉ thấy Trương Bảo Tử vỗ vỗ gáy, xấu hổ nói với đám người Vương Chí Đạo: "Ta lại vừa quên mất chuyện này rồi, Chấn sơn cước đúng là thật sự không thể dùng biểu diễn được ở trên thuyền. Như vậy đi, ta sẽ biểu diễn cho các ngươi xem một chút lực lượng của ta là được! Các hài nhi toàn bộ lại đây ôm lấy ta, để cho ta biểu diễn một chút cho nghĩa đệ bọn họ xem!"

Vừa nói Trương Bảo Tử vừa mở rộng hai chân, đầu gối khuỵu xuống, đồng thời hai cánh tay duỗi thẳng dang rộng sang hai bên.

Đám hải tặc kia mỗi người đơ mặt nhìn nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đến một lúc lâu sau, mới sợ hãi rụt rè tiến lên ôm lấy Trương Bảo Tử.

Hai người ôm lấy thắt lưng Trương Bảo Tử, bốn người ôm lấy một đôi cánh tay của Trương Bảo Tử, còn có bốn người khác ôm lấy hai chân Trương Bảo Tử, tổng cộng là mười người tên hải tặc thân cường lực tráng đem Trương Bảo Tử cứ như vậy ôm chặt lấy.

Chỉ thấy Trương Bảo Tử đầu tiên là hừ lạnh một tiếng, toàn thân cơ bắp cùng gân xanh đột nhiên bạo đột trong nháy mắt, sau đó hắn gầm to một tiếng, thân thể mãnh liệt rung lên một phát!

Mười tên hải tặc đang ôm chặt lấy người hắn đều giống như là bị điện kích, trong nháy mắt bị hất văng ra ngoài, trong đó có một tên hải tặc lại còn hướng về phía Vương Chí Đạo mà bay vọt tới.

Vương Chí Đạo vội vàng đưa tay đỡ lại thân thể của hắn. Thật không ngờ, lại bị một cỗ lực đạo kinh người đẩy lui về phía sau tới hai bước, đợi đến khi dừng lại, nhìn xuống xem thì thấy tên hải tặc kia đã chết ngất đi rồi!

135. Chương 133: Biểu Hiện Kỳ Quái (1+2)

Biểu hiện kinh người làm cho Ô Tâm Lan cùng Long Điệp trợn mắt há hốc mồm, đám người La Quang Ngọc lại càng trố mắt đứng nhìn, chỉ có Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên trên mặt nhưng lại lộ vẻ tươi cười như có như không.

Vương Chí Đạo nhìn thấy được vẻ mặt tươi cười cổ quái của Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên, trong lòng vừa động, cẩn thận đánh giá lại tên hải tặc vừa cùng chín tên khác bị hất tung bay, đang hôn mê ngay trước mắt mình đây, lập tức đã rất nhanh phát hiện ra có chỗ không hợp lý, cũng nhanh chóng rõ ràng được hàm nghĩa tươi cười của Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên.

Một Trương Bảo Tử này, trên thực tế là đang cùng các thủ hạ của hắn cùng nhau làm trò. Trò lừa bịp này cũng biểu diễn được rất giống như thật, chỉ có điều là tuy có thể giấu diếm được đám người Ô Tâm Lan, làm sao có thể giấu diếm được nổi Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên hai vị đại tông sư võ học này.

Về phần Vương Chí Đạo, khi ở kiếp trước đã xem qua không ít "giả đại sư" võ thuật biểu diễn, mặc dù hắn không thấy rõ được mới vừa rồi Trương Bảo Tử là dùng thủ đoạn gì để đem mấy tên hải tặc kia đánh bay, nhưng là chỉ cần hắn cẩn thận suy nghĩ lại một chút, thì đã minh bạch được mấy tên hải tặc kia rõ ràng là đã mượn lực đạp chân của chính bản thân mình mà bay ngược về phía sau. Nếu không thì tên hải tặc bị đánh bay làm sao có thể có được lực va chạm lớn đến như thế, làm cho Vương Chí Đạo súyt nữa tiếp không nổi.

Mặc dù xem thấu được trò lừa bịp của Trương Bảo Tử, nhưng mà Vương Chí Đạo vẫn là đang giả bộ ngu, cố ý đem hai bàn tay vỗ "bá bá" ầm lên, tán thưởng nói: "Lão đại ca quả nhiên là võ công cao cường, thiên hạ vô địch, mười người hán tử cường tráng như vậy, mà tại trước mặt của ngươi đều giống như là con kiến nhỏ bé, bay bắn ra toàn bộ. Lợi hại, thật sự là quá lợi hại rồi! Ta đối với ngươi kính ngưỡng giống như là nước sông cuồn cuộn mà liên miên không dứt…" (1)

Trong lúc bất tri bất giác, Vương Chí Đạo đã vô tình đem câu nói của siêu sao phim hài Châu Tinh Trì ở hậu thế nói ra, chỉ có điều mới nói đến một nửa, đã tự cảm thấy ghê ghê, nửa câu sau bị nghẹn lại trong cổ họng, cũng không nói ra được hết.

Mặc dù chỉ là nửa câu, nhưng là khi Trương Bảo Tử nghe được vào trong tai, cũng hiểu được phi thường khoái trá, "ha ha" cười to nói:

"Nghĩa đệ, trên thực tế việc này đối với ta không tính là gì cả. Nếu không phải là bởi vì sợ thuyền này sẽ bị hủy diệt, ta nhất định sẽ biểu diễn cho ngươi một chút Chấn sơn cước sở trường nhất của ta, cho ngươi rõ ràng cái gì mới là thiên hạ vô địch tuyệt thế thần công!"

"Đúng đúng, ta hoàn toàn tin tưởng, lão đại ca hay là không nên biểu diễn nữa, miễn cho sẽ làm lãng phí mất một chiếc chiến thuyền!" Vương Chí Đạo không tự chủ được mà nghĩ tới Cừu Thiên Trượng trong danh tác "Anh hùng xạ điêu" của Kim Dung lão gia tử. Bây giờ đây Trương Bảo Tử này cùng Cừu Thiên Trượng quả thật là vô cùng tương tự, đều là rõ ràng đang làm bộ, nhưng lại đắc ý giống như là đang làm thật, đều là một loại mặt dày. Trương Bảo Tử so với Cừu Thiên Trượng thì chỉ có hơn chứ không kém.

Điều duy nhất Vương Chí Đạo không hiểu được rõ ràng chính là Trương Bảo Tử này hao hết tâm tư như vậy, diễn trò đối với bọn họ để nhằm mục đích là cái gì? Chẳng lẽ chính là nghĩ muốn để cho bọn họ tin tưởng, hắn quả thật là cao thủ thiên hạ vô địch?

Sau khi biểu diễn công phu xong, Trương Bảo Tử lại càng hăng hái bừng bừng, không ngừng khuyên mời đám người Vương Chí Đạo ăn cơm uống rượu, nhiệt tình thể hiện đúng như là hắn cùng Vương Chí Đạo thực sự là huynh đệ kết bái. Đợi được đến sau khi cơm no rượu say, sắc trời cũng đã tối đen, Trương Bảo Tử lệnh cho thủ hạ an bài nơi nghỉ ngơi cho đám người Tôn Lộc Đường xong xuôi, sau đó lại yêu cầu Vương Chí Đạo về phòng hắn, nói là thân thiết lâu ngày không gặp, muốn cùng hắn nói chuyện cho thỏa sức một bữa.

Vương Chí Đạo không thể cự tuyệt. Lại vừa không rõ Trương Bảo Tử này đang làm cái trò quỷ gì, đành phải đáp ứng, nhưng lại âm thầm đối Ô Tâm Lan, Long Điệp hai nàng cùng đám người Tôn Lộc Đường đưa một ánh mắt, ám chỉ bọn họ cần phải cẩn thận một chút.

Đi tới phòng ngủ của Trương Bảo Tử Vương Chí Đạo vốn tưởng rằng Trương Bảo Tử sẽ ngửa bài với hắn. Thật không ngờ, Trương Bảo Tử nhưng lại cùng hắn nói hết chuyện nọ xọ chuyện kia, không phải là nói lại chuyện tình cảm kết bái huynh đệ, thì chính là khoe khoang võ công của hắn, hơn nữa từ trong lời nói cùng ánh mắt của hắn mà xem ra, Vương Chí Đạo nhìn không thấy đến nửa phần giả dối, cảm giác giống như chính mình hình như đúng thật là huynh đệ kết bái của hắn.

Càng ly kỳ hơn là, khi nói chuyện tới quá nửa đêm, Trương Bảo Tử hơi rượu dâng lên, rất tự nhiên ở trước mặt Vương Chí Đạo, nằm vật lên giường ngửa mặt lên trời ngáy như sấm ngủ say đi luôn.

Vương Chí Đạo quan sát hắn thật lâu, rốt cục khẳng định hắn đúng là thật sự đã ngủ say đi, cũng không phải là đang làm bộ. Điều này không khỏi khiến cho Vương Chí Đạo lần nữa cảm thấy không thể lý giải nổi: Thế này rốt cuộc là cái sự gì đây, Trương Bảo Tử này như thế nào mà đối với mình một điểm tâm ý đề phòng cũng không có? Chẳng lẽ hắn khẳng định chính mình sẽ không ám toán hắn, hay là hắn tự cho bản thân rất cao cường, tưởng rằng coi như là trong giấc ngủ cũng có thể ứng phó được nếu như mình ám toán hắn?

Suốt đêm hôm đó, Trương Bảo Tử ngủ được tiếng ngáy như sấm, nhưng Vương Chí Đạo thì một chút buồn ngủ cũng không có, đợi đến khi bình minh lên, rốt cuộc nhẫn nại không nổi, lặng lẽ đứng dậy, ra khỏi phòng ngủ của Trương Bảo Tử.

Trước cửa đang có hai tên hải tặc thủ vệ, nhìn thấy Vương Chí Đạo đi ra vội vàng tôn kính làm một lễ, lập tức vuốt mông ngựa nói: "Tiểu lão tổ tông, ngài thức dậy thật là sớm hả!"

Lại còn gọi mình là "tiểu lão tổ tông"? Vương Chí Đạo nghe thấy cả người cảm thấy không được tự nhiên, đành miễn cưỡng cười nói:

"Đúng vậy, ta luôn rời giường vào lúc này. Được rồi, lão tổ tông của các ngươi vẫn còn đang ngủ, tốt nhất không nên quấy rầy hắn, để cho hắn ngủ thêm một lúc nữa đi hả!"

"Dạ dạ, tiểu lão tổ tông, tình cảm của ngài cùng lão tổ tông quả thật là tốt!" Hai tên hải tặc này cũng giống như Thân Đại Hải, vẻ mặt hiện rõ biểu tình nịnh nọt, tiếp tục vuốt mông ngựa mà nói với Vương Chí Đạo: "Được rồi, tiểu lão tổ tông, chúng ta thấy Ô cô nương cùng Tôn lão tiên sinh bọn họ cũng đã rời giường rồi, lúc này đang ở trên boong thuyền đón gió biển ngắm, nói là muốn ngắm mặt trời mọc đó!"

"Tốt, ngắm mặt trời mọc trên biển đúng thật là rất hay đó, ta đây cũng nên đi xem một chút, hai người các

ngươi không cần đi theo!" Vương Chí Đạo vừa nói xong vội vàng rời khỏi hai tên hải tặc còn đang muốn vuốt mông ngựa tiếp, hướng boong tàu chạy đi.

Trên boong tàu tất cả mọi người cùng đang ở đó, Ô Tâm Lan cùng Long Điệp đứng chung một chỗ, còn La Quang Ngọc, Chi Biến Đường, Hàn Mạc Hiệp cùng Quý Công Bác thì đang vây quanh hai người Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên, đang thương lượng chuyện gì đó. Nhìn thấy Vương Chí Đạo đi lên, vẻ mặt mọi người cùng kinh ngạc, La Quang Ngọc cười nói: "Chúng ta còn đang lo lắng ngươi sẽ bị lão bạch đầu quái vật kia ăn thịt rồi, không nghĩ tới ngươi có thể bình an vô sự đi ra!"

Ô Tâm Lan thì vẻ mặt khẩn trương hỏi: "Vương Chí Đạo, bạch đầu quái vật kia đã cùng ngươi nói chuyện gì? Các ngươi không phải là đã ngửa bài rồi chứ?"

"Ngửa bài? Không, việc đó quả thật không có. Cả đêm hắn cùng ta hết chuyện nọ xọ chuyện kia, đều là nói những chuyện nhà cửa gia đình bình thường như là ăn cơm uống nước. Tỷ như hỏi quá khứ kinh nghiệm của ta, từ khi nào lại nhận thức được hai người các ngươi, ý định lúc nào thì sẽ thành thân, muốn sinh mấy hài tử hả, khi sinh được hài tử rồi thì cho hắn làm con nuôi hả, hoặc là khoe khoang hắn võ công lợi hại như thế nào, ở trên biển uy phong như thế nào, vân vân gì đó!"

Ô Tâm Lan cùng Long Điệp nghe được mấy từ " thành thân", "sinh hài tử", không tự chủ được lần nữa đỏ mặt, cùng hung hăng trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái.

La Quang Ngọc nghe được không hiểu chút nào, không nhịn được hỏi: "Hắn đối với chúng ta diễn các trò như vậy, mục đích rốt cuộc là cái gì?"

"Không biết, hơn nữa ta cảm giác được, một bạch đầu quái vật này hình như không phải đang diễn trò với ta, cùng hắn nói chuyện suốt một buổi tối, ta cảm giác được hắn hình như thật sự coi ta là kết bái huynh đệ của hắn. Cái loại chân tình tất lộ này, bộ dáng một điểm cũng không giống như là giả vờ!" Vương Chí Đạo vẻ mặt nghi hoặc nói.

Mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên, Tôn Lộc Đường hỏi: "Hắn có thể có hành động thật cao minh, làm cho ngươi cũng nhìn không ra sơ hở hay không?"

"Nếu nói như là đang diễn trò, như vậy hắn có thể là một diễn viên diễn xuất cao minh nhất trên đời này đó. Nhưng là ta cảm giác thấy một điểm cũng không thể nào. Quan trọng hơn là, hắn đối với ta một điểm tâm ý phòng bị cũng không có, rõ ràng ngủ ngáy khò khò ngay trước mặt ta. Ta cẩn thận quan sát gần nửa đêm, khẳng định là hắn ngủ say tít, không phải là giả bộ!"

Ô Tâm Lan nghe vậy sững sờ nói: "Theo lời ngươi nói như vậy, hắn là thật sự nghĩ rằng ngươi là nghĩa đệ của hắn? Có thể là hắn thật sự có một huynh đệ kết bái, lớn lên với ngươi giống nhau như đúc, hơn nữa cũng gọi là Vương Chí Đạo hay không ?"

Lời này vừa nói ra, Ô Tâm Lan lập tức cảm giác được điều này rất hoang đường, không nhịn được mà "khúc khích" nở nụ cười.

Chú thích:

(1) -"Kính ngưỡng giống như là nước sông cuồn cuộn mà liên miên không dứt": câu nịnh bợ kinh điển của Châu Tinh Trì trong vai Vi Tiểu Bảo phim Lộc Đỉnh Ký (Royal Tramp), sau đó được đám quan lại trong phim đua nhau dùng theo.

o0o

Lại nghe Long Điệp nói: "Có lẽ thật sự đó, Vương Chí Đạo không phải từng bị mất trí nhớ hay sao? Chuyện tình của hắn trước khi gia nhập Tinh Võ Môn người nào cũng không biết, ngay cả Tinh Võ Môn các ngươi mọi người đều không rõ ràng lắm quá khứ của hắn. Có lẽ hắn quả nhiên là kết bái huynh đệ của bạch đầu quái vật, chỉ là do chính hắn lại quên đi mà thôi."

Lời này vừa ra, Ô Tâm Lan cùng đám người La Quang Ngọc không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều thần sắc cổ quái nhìn lại Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo bật cười nói: "Nói hươu nói vượn, làm sao có thể có chuyện tình trùng hợp như vậy, việc này căn bản là không có khả năng! Long Điệp, không nghĩ tới ngươi cũng sẽ thích nói đùa hả. Thế này làm cho ta cũng thấy bất ngờ đó!"

Long Điệp lờ mờ nói: "Vậy ngươi có thể giải thích trước khi ngươi gia nhập Tinh Võ Môn rốt cuộc đã làm cái gì không, lại đã sống ở chỗ nào?

Còn nữa, ngươi tại sao lại như vạn sự đều thông suốt, tựa hồ như chuyện gì cũng biết? Hơn nữa ngươi lại có thể nói được vài loại ngôn ngữ, tay súng lại càng không thể tưởng tượng nổi? Quan trọng hơn là, khi chúng ta gặp phải đại nạn trên biển, ngươi chẳng những một điểm lo sợ cũng không có, lại còn rất nhẹ nhàng đi làm ra được nước ngọt cho chúng ta uống, làm thuyền buồm, cũng mang chúng ta đi tìm được tới đảo. Những cái bản lãnh đó, ngươi rốt cuộc là đã học được ở đâu, không học tự biết hay sao? Nếu như ngươi trước kia đúng là một hải tặc, thì hết thảy lại có thể giải thích được thông suốt. Hải tặc lênh đênh phiêu dạt trên biển, có thể đi đến bất cứ quốc gia nào, học được ngôn ngữ của bọn họ, nắm giữ được khoa học kỹ thuật của bọn họ đều rất dễ dàng. Về phần tài súng thần kỳ của ngươi, nếu không phải là do ở trên biển dùng súng bắn chim, thì cũng là do cướp bóc thuyền khác, cùng người đánh giết nhau mới luyện ra được chứ? Ta chính là không chỉ một lần nghe thấy ngươi nói 'công phu chân chính là do đánh nhiều mà có, không phải do luyện mà thành', vậy thì tài súng thần kỳ của ngươi là từ đâu mà đánh ra được? Ở đâu có chiến trường cho ngươi đi đánh? Trừ phi chính ngươi là hải tặc!"

Vương Chí Đạo nghe được sững sờ, thấy Ô Tâm Lan cùng bọn người La Quang Ngọc đều nửa ngờ nửa tin mà nhìn vào mình, trong lòng không khỏi cười khổ, thở dài nói: "Long Điệp ơi là Long Điệp, trí tưởng tượng của ngươi thật đúng là phong phú hả. Ngay cả ta đây nghe xong cũng đã cho rằng chính ta trước kia đúng là hải tặc rồi. Chỉ có điều ta có thể rõ ràng nói cho ngươi, ngươi đoán là sai lầm, ta tuyệt đối không phải hải tặc, cũng không nhận ra bạch đầu quái vật kia.

Ta từng mất trí nhớ đúng là không sai, nhưng là trí nhớ của ta sớm đã khôi phục toàn bộ rồi, những sự tình trước kia của ta không phải ta không muốn nói cho các ngươi, chỉ là ta không biết nên nói như thế nào. Nếu như các ngươi cương quyết phải biết được, vậy sau này ta sẽ chậm rãi nói cho các ngươi biết. Chỉ có điều là bất kể quá khứ của ta ly kỳ đến đâu, cũng tuyệt đối không quan hệ cùng hải tặc!"

"Nếu nói như vậy, vậy thì hành động của bạch đầu quái vật đúng là không thể giải thích thông suốt được. Hắn có võ công kinh người như vậy, nhưng lại giả thần giả quỷ gạt chúng ta làm cái gì?" La Quang Ngọc thì thào như đang tự hỏi mình.

"Võ công của bạch đầu quái vật là giả, thực lực chân chính của hắn chỉ sợ chưa chắc đã ở trên ta và ngươi. Về điểm này, tin tưởng Tôn lão tiên sinh cùng Cam tiền bối đã sớm nhìn ra, đúng không!" Vương Chí Đạo cười nói.

"Như thế nào được, hắn đem mười người đánh bay đi, điều này là chúng ta tận mắt nhìn thấy mà, điều này sao có thể là giả? Huống chi thân thể của hắn to lớn đến đáng sợ như vậy?" Ô Tâm Lan ngẩn người hỏi.

"Chính thức 'bay' trên thực tế chỉ có sáu người người, hơn nữa bọn họ cũng không phải là bị bạch đầu quái vật đánh bay, mà là mượn lực đạp chân đem chính mình bay ngược về sau. Về phần bốn người khác, là bị bọn họ dùng thủ đoạn xảo diệu từ bên người bạch đầu quái vật kéo bay theo. Về phần thân thể hắn đáng sợ, điều đó cũng không có ý nghĩa gì, người lớn lên dị thường cường tráng cũng không có nghĩa là sẽ nhất định rất lợi hại. Cơ thể chỉ cần thông qua phụ trọng huấn luyện là có thể biến thành thô to, nhưng là muốn trở thành một cao thủ võ thuật, vẫn là không có khả năng!" Vương Chí Đạo giải thích nói.

"Ngươi là ý nói, bọn hải tặc này cùng bạch đầu quái vật đang cùng nhau diễn trò để lừa gạt chúng ta? Điều này sao có thể, chẳng lẽ bọn hải tặc này mỗi đứa đều là cao thủ diễn trò?" Long Điệp vẻ mặt khó có thể tin hỏi lại.

"Hẳn là chỉ có một bộ phận nhỏ hải tặc là đang diễn trò, về phần những hải tặc khác, kể cả Thân Đại Hải trong đó, đều là những kẻ bị lừa gạt. Bọn họ cũng nghĩ lầm bạch đầu quái vật thật sự là Trương Bảo Tử một trăm ba mươi tuổi, đối với hắn kính sợ dị thường, coi sùng bái giống như thần thánh."

"Để cho ta phân tích thêm một chút. Thứ nhất, bạch đầu quái vật chỉ là bị một loại bệnh giống như bệnh 'thiếu niên bạch đầu' làm cho râu tóc lông mi của hắn đều phát trắng như tuyết, trên thực tế hắn tuổi tác

cũng chưa có vượt qua được năm mươi, cho nên hắn không có khả năng là Trương Bảo Tử. Thứ hai, cơ thể của hắn rất phát đạt, nhưng là võ công lại không có gì đặc biệt, nhưng vẫn tự biên tự diễn, khoe khoang chính mình võ công vô địch thiên hạ. Thứ ba, có ít nhất sáu tên hải tặc đã cũng hắn thông đồng với nhau, lừa gạt bọn hải tặc còn lại. Thứ tư, bạch đầu quái vật này hành động phi thường cao minh, hắn biết rõ rằng ta không có khả năng là nghĩa đệ của hắn, nhưng lại vẫn cư xử như là… Không, chỗ này có vẻ nói không thông được. Ta mới vừa rồi đã có nói qua, bộ dáng của hắn một điểm cũng không giống như đang diễn trò. Huống chi cho dù là hắn thực sự đang diễn trò, như vậy thì mục đích của hắn lại là cái gì đây?" Vương Chí Đạo cảm thấy rất đau đầu, không nhịn được mắng:

"Con mẹ nó, đây là lần đầu tiên gặp phải sự tình làm cho ta nghĩ mãi không ra!"

Long Điệp lờ mờ nói: "Nếu như hắn không phải là đang diễn trò, vậy thì ngươi đúng thật là nghĩa đệ của hắn rồi, nếu không thì trừ phi hắn là bị bệnh thần kinh!"

Lời này vừa ra, Vương Chí Đạo không khỏi trong lòng vừa động, thần sắc cổ quái nhìn chằm chằm vào Long Điệp. Hắn nhìn chằm chằm mãi đến khi Long Điệp cảm thấy có chút trong lòng bất an mới nói: "Đúng vậy. Ta như thế nào lại không nghĩ đến, có lẽ bạch đầu quái vật này cùng ngươi là giống nhau, tinh thần bất bình thường đó!"

Long Điệp nổi giận đùng đùng quát lại Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, ngươi mới là tinh thần bất bình thường!"

Vương Chí Đạo ha ha cười nói: "Chỉ đùa một chút mà thôi, đừng tức giận như vậy chứ!"

Long Điệp vẫn còn chưa kịp mắng tiếp, đã thấy Thân Đại Hải đi tới boong tàu, vẻ mặt nịnh nọt đối Vương Chí Đạo nói: "Tiểu lão tổ tông, lão nhân gia ngài nguyên lai là ở chỗ này hả!"

Lại tới nữa, Vương Chí Đạo tức giận nói: "Có chuyện gì?"

Thân Đại Hải nói: "Lão tổ tông đã rời giường rồi, mời các ngươi đi ăn bữa sáng, đồng thời ta đây nghĩ muốn thương lượng với các ngươi một chút, còn có hơn hai giờ nữa sẽ đến bến tàu Thượng Hải rồi. Bởi vì chúng ta đây chính là hải tặc, Ngũ kỳ thuyền không ai không biết, người của Tô giới Thượng Hải nhất định sẽ ngăn cản chúng ta đây cập bến, nhưng là lão tổ tông lại nhất định phải đi Thượng Hải tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu cùng với các ngươi. Cho nên ta đây định thương nghị một chút, để cho lão tổ tông sang ngồi cùng thuyền với các ngươi, cùng các ngươi đi Thượng Hải trước. Chúng ta đây sẽ nghĩ biện pháp lên bờ sau, vì lão tổ tông mà ra sức cổ động, diễu võ dương oai!"

Đám người Vương Chí Đạo lần nữa hai mặt nhìn nhau, một lúc sau Vương Chí Đạo mới hỏi lại: "Lão tổ tông của các ngươi đồng ý sang ngồi thuyền của chúng ta sao?"

Thân Đại Hải vội nói: "Như thế nào lại không đồng ý. Lão tổ tông nói, ngài là nghĩa đệ của ông ấy, ngồi thuyền của ngài ông ấy rất yên tâm!"

Ho khan một tiếng, Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Vậy tốt lắm, sẽ theo như lời các ngươi mà làm đi, các ngươi mau đi chuẩn bị đi!"

"Dạ dạ, chúng ta đây lập tức sẽ chuẩn bị thật tốt! Tiểu lão tổ tông, lão tổ tông đang ở phòng khách chờ các ngài ăn bữa sáng, mời các ngài theo ta đó thôi!" Thân Đại Hải vui đến không tự kìm hãm được, liền nói.

Đi theo phía sau Thân Đại Hải, Ô Tâm Lan thấp giọng hỏi Vương Chí Đạo: "Bạch đầu quái vật này hình như thật sự muốn tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu đó. Kỳ quái thật, nếu như hắn đúng thật là tên lừa gạt như ngươi nói, vậy thì ý định như thế nào để chiến thắng? Vẫn dùng 'giả công phu' đến hù dọa người sao?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Ta bây giờ một điểm cũng không thể rõ được, hay là đi đến đâu sẽ tình đến đó hả. Đến lúc nào đó chúng ta sẽ minh bạch, hắn không có khả năng vĩnh viễn cùng chúng ta tiếp tục giả bộ như vậy!"

Đi tới phòng khách, Trương Bảo Tử vẫn giữ nguyên thái độ nhiệt tình giống như ngày hôm qua, dọn lên một mâm lớn bữa sáng rất phong phú xin mời đám người Vương Chí Đạo ngồi vào vị trí. Chỉ có điều tại

trước lúc ăn cơm, lại có một tên hải tặc đi tới trước mặt Trương Bảo Tử, trình lên một cái hộp nói: "Lão tổ tông, ông đã quên ở trước bữa sáng phải uống thuốc trước đã."

"A, đúng đúng, lại vừa quên mất không uống thuốc!" Trương Bảo Tử tiếp nhận cái hộp mở ra, từ bên trong lấy ra một hoàn thuốc màu vàng, để vào trong miệng, sau đó uống vào một hớp rượu nuốt thuốc xuống.

Vương Chí Đạo nhìn thấy tên hải tặc nhắc Trương Bảo Tử uống thuốc chính là một tên hải tặc trong đám mấy tên ngày hôm qua đã theo Trương Bảo Tử thông đồng làm bộ biểu diễn công phu, trong lòng không khỏi chợt động, liền tỏ ra bộ dáng rất tự nhiên hỏi: "Lão đại ca, thân thể của ngươi không tốt hay sao? Sao lại uống thuốc gì đó?"

Trương Bảo Tử cười ha ha nói: "Nghĩa đệ yên tâm, cơ thể của đại ca ta đây rất khỏe, không khuyết điểm không đau nhức. Thuốc này cũng không phải để chữa bệnh, mà là Cửu chuyển kim đan, mỗi ngày buổi sáng ăn một viên, phối hợp cùng tu luyện 'Trường sanh quyết', sẽ mang lại kết quả rất tốt cho ta trường sinh. Ta có thể sống đến một trăm ba mươi tuổi vẫn đang cường tráng như thế này, chính là nhờ vào Cửu chuyển kim đan này đó!"

Vương Chí Đạo sợ run mà hỏi thăm: "Lão đại ca, ngươi là ở đâu mà có được Cửu chuyển kim đan này vậy?"

"Đây là một người tên là Sơn Khẩu, bằng hữu Nhật Bổn, đưa cho ta. Năm đó hắn gặp phải tai nạn trên biển, được ta cứu giúp. Vì báo đáp ân cứu mạng của ta, hắn đưa cho ta Cửu chuyển kim đan này cùng 'Trường sinh quyết', dặn dò ta phải muốn mỗi ngày uống thuốc, mỗi ngày tu luyện. Vì tránh cho ta bị hết thuốc uống, hắn lại còn rất hảo tâm để cho con gái của hắn cứ cách một khoảng thời gian lại tặng thuốc cho ta. Đúng rồi, nghĩa đệ, con gái của hắn thật sự là rất xinh đẹp, tên cũng rất êm tai, gọi là Ngọc Tử, hôm nào có dịp ta sẽ giới thiệu cho ngươi một chút, cho các ngươi nhận thức nhận thức. Lấy bản lãnh của nghĩa đệ ngươi, nói không chừng sẽ thu được nàng làm lão bà thứ ba của ngươi đó. Như vậy lão đại ca sẽ không cần lo lắng việc cung ứng Cửu chuyển kim đan có thể bị cắt đứt, hơn nữa ngươi cũng có thể theo ta cùng nhau tu luyện đạo Trường sinh bất lão!"

Trương Bảo Tử lại không thèm để ý có Ô Tâm Lan cùng Long Điệp ở đây, nói giỡn không kiêng nể gì.

Vương Chí Đạo nhưng lại nghe được liền ngẩn người. Sơn Khẩu? Ngọc Tử? Không hề nghi ngờ gì nữa, Trương Bảo Tử nói nhất định là Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử. Quái lạ, bất kể là ở đâu cũng gặp phải những sự tình liên quan đến gia tộc Sơn Khẩu thế này?

Nhìn lại một chút ánh mắt của tên hải tặc đưa thuốc kia, Vương Chí Đạo lại hỏi Trương Bảo Tử: "Lão đại ca, ngươi có thể nói cho ta biết hay ko, sau khi ngươi ăn Cửu chuyển kim đan đó lúc, thì có cái cảm giác gì?"

Trương Bảo Tử nhớ lại nói: "Bình thường thì không có cảm giác gì, chỉ là trong lúc tu luyện 'Trường sinh quyết', liền có cảm giác tung bay bồng bềnh, hình như giống với đang lơ lửng ở trên đám mây, làm ta quên đi hết thảy, phi thường tuyệt vời, thật muốn vĩnh viễn cứ như vậy không đi xuống nữa!"

Chứng kiến ánh mắt Trương Bảo Tử mê say giống như hít thuốc phiện, Vương Chí Đạo trong lòng chấn động, rốt cục đã rõ ràng được đây là cái sự tình gì!

136. Chương 134: Ma Lực Thôi Miên Ám Thị (1+2)

Sau khi ăn xong bữa sáng, đám người Vương Chí Đạo lại một lần nữa leo lên "Thần chu hào", Trương Bảo Tử hiển nhiên cũng đi theo, bên người hắn cũng mang theo tám tên hải tặc nữa, ngoại trừ Thân Đại Hải cùng một tên hải tặc khác tên là Trứ Sơn Uy, còn sáu tên còn lại chính là sáu tên hải tặc đã bị Vương Chí Đạo hoài nghi vào ngày hôm trước đã cùng Trương Bảo Tử làm trò biểu diễn công phu.

Sau khi yêu cầu Ngũ Mật thuyền trưởng an bài cho Trương Bảo Tử một gian khoang thuyền rộng rãi tiện nghi để cho lão làm chỗ nghỉ ngơi, Vương Chí Đạo bị Ô Tâm Lan lôi kéo đến khoang thuyền của Tôn Lộc Đường.

Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên, Long Điệp cùng đám người La Quang Ngọc đều đang ở đó. Nhìn thấy Vương Chí Đạo tiến vào, La Quang Ngọc không nhịn được hỏi: "Lão bạch đầu quái vật kia đang làm cái gì

vậy?"

"Đang tiếp tục tu luyện 'Trường sinh quyết' đó. Hắn thật sự tin rằng cái đó là Kim đan đại đạo có thể làm cho hắn trường sinh bất lão!" Vương Chí Đạo hỏi: "Các ngươi bảo ta đến có chuyện gì sao?"

La Quang Ngọc trước hết liếc mắt nhìn Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên một cái, sau khi đã ngầm thống nhất với nhau mới quay sang Vương Chí Đạo nói:

"Chúng ta đã chứng thật, năm chiến thuyền hải tặc kia thật sự đã rời đi rồi, hiện nay chúng ta sẽ lập tức về tới bến tàu Thượng Hải. Dựa theo tốc độ của chúng ta, năm chiến thuyền hải tặc kia cho dù bây giờ quay đầu, cũng không có khả năng truy đuổi lại được chúng ta!"

"Như vậy thì sao đây?"

"Chúng ta đang có ý định phát động đánh bất ngờ đám Bạch đầu quái vật, đem bọn chúng bắt lại. Bên người Bạch đầu quái vật chỉ có tám tên hải tặc, nói về thực lực tuyệt đối không hơn được so với chúng ta. Chỉ cần chúng ta đến được gần bọn chúng trong vòng hai mươi bước rồi phát động tập kích, bọn chúng cho dù muốn nổ súng cũng không kịp!"

"Nhưng là tại sao chúng ta lại muốn tập kích bọn họ để làm gì?" Vương Chí Đạo hỏi.

La Quang Ngọc trợn mắt nhìn trừng trừng, nói: "Ngươi không sao đấy chứ? Bạch đầu quái vật chính là gian tế của tiểu Nhật Bản đó, ngay chính bản thân hắn cũng đã thừa nhận rồi. Nếu để cho hắn đi Thượng Hải, nói không chừng sẽ làm ra những sự việc gì đó gây nguy hại cho người Trung Quốc chúng ta. Vậy chúng ta cần phải đem bọn chúng bắt trước khi 'Thần chu hào' tới được Thượng Hải!"

"Không sai!" Lại nghe Chi Biến Đường nói: "Bắt bọn chúng xong hãy để ta đến tra hỏi, ta đây không tin hắn còn có thể theo chúng ta tiếp tục diễn trò như thế!"

"Các ngươi sai lầm rồi!" Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Bạch đầu quái vật cũng không phải là gian tế của tiểu Nhật Bản, cũng không phải là đang cùng chúng ta diễn trò, hắn đúng là thật sự nghĩ rằng ta là huynh đệ kết bái của hắn. Ta đã hiểu được rõ ràng đây là cái sự tình gì rồi!"

Mọi người nghe được đều ngẩn người, Ô Tâm Lan hỏi: "Hắn không phải là người của Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử kia hay sao? Lúc trước không phải hắn đã thừa nhận rồi hay sao?"

"Hắn cũng không có thừa nhận, hắn chỉ là nói Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử đã cho hắn 'Cửu chuyển kim đan' cùng 'trường sinh quyết', cũng không có nói rằng hắn là người của Sơn Khẩu Dụ Nhân hoặc Sơn Khẩu Ngọc Tử. Nếu như hắn thật sự là người của Sơn Khẩu gia tộc, chỉ sợ là đã sớm cho bọn hải tặc đem chúng ta vãi đạn bắn chết rồi, làm sao còn có thể cùng ta xưng huynh gọi đệ, lại còn chịu lên thuyền của chúng ta?"

La Quang Ngọc thần sắc vừa động, hỏi: "Ngươi là ý nói, Cửu chuyển kim đan mà tiểu Nhật Bản cấp cho Bạch đầu quái vật là có vấn đề? Tiểu Nhật Bản đã dùng thuốc đó để khống chế được thần trí của Bạch đầu quái vật?"

"Nói như thế thì không thông!" Nhưng là Tôn Lộc Đường lại lắc lắc đầu nói: "Trên đời này không có khả năng có loại thuốc gì có thể khống chế được thần trí của con người. Nếu mà thực sự có, chỉ sợ trên đời này sẽ đại loạn mất!"

"Loại thuốc kia cũng không phải là khống chế được thần trí của Bạch đầu quái vật, mà chỉ là đem hắn tẩy não mà thôi!" Vương Chí Đạo lại giải thích nói: "Nếu như ta đoán không lầm, thì Cửu chuyển kim đan kia hẳn là một loại thuốc có thể sinh ra ảo giác, làm cho trí nhớ hỗn loạn, ý chí bị thư giãn mờ mịt cực kỳ. Loại dược vật này thường chỉ dùng đến khi đang thi triển thôi miên thuật, nó có thể làm cho hiệu quả của thôi miên thuật tăng lên vài lần. Bạch đầu quái vật trên thực tế là đã bị tiểu Nhật Bản thi triển thôi miên rồi."

"Thôi miên thuật? Thôi miên thuật lại có thần kỳ như vậy sao?" Bọn người La Quang Ngọc cảm thấy khó có thể tin nổi.

"Con người mặc dù được xưng là 'Vạn vật chi linh', trong các sinh vật có được đại não thông minh nhất, nhưng là đại não của con người cũng là yếu ớt nhất, rất dễ dàng bị ảnh bởi những thứ bên ngoài. Người có ý chí không đủ kiên định, chỉ cần bị ám thị một chút thì sẽ sinh ra ý nghĩ tương ứng, thân thể cùng hành

động đều theo bản năng mà bị nội dung ám thị điều khiển. Ví dụ có thể nói như, nếu một người uống một chén nước vốn rất sạch sẽ, nhưng lại có một người khác nói với hắn rằng nước đó không sạch, uống vào sẽ đau bụng, có lẽ hắn chỉ cười trừ. Nhưng là người thứ hai, thứ ba, thậm chí nếu như ngay cả thầy thuốc mà hắn tín nhiệm nhất cũng nói là nước đó không sạch sẽ, nếu uống vào sẽ bị đau bụng, như vậy hắn sẽ tin. Mà cái loại 'tin tưởng' này sẽ khiến cho đầu óc của hắn lại hạ cho thân thể một mệnh lệnh, làm cho bụng hắn vốn thật là không có gì lại nổi đau lên.

Đây là tác dụng của ám thị tâm lý. Thôi miên thuật chính là kỹ xảo cao cấp được phát triển ra từ ám thị tâm lý. Một người nếu bị thôi miên rồi, thân thể sẽ có thể làm ra đủ mọi loại sự tình mà lúc đang tỉnh táo không thể làm được, bởi vì ở trạng thái bị thôi miên thì dễ dàng khống chế công năng của đại não hơn là khi còn đang tỉnh táo. Đại não chính là Tổng tư lệnh của cơ thể, nếu như đại não đã 'không muốn', thì ngươi muốn nhấc chân hạ tay cũng không thể. Ngược lại, nếu như đại não của ngươi lại cho rằng chân cẳng của ngươi là bình thường, thì ngay cả một người què cũng có thể bỏ cây nạng xuống mà đi lại bình thường tiêu sái. Đây chính là ma lực thần kỳ của Thôi miên thuật!"

"Ngươi là ý nói, Bạch đầu quái vật chính là đã bị tiểu Nhật Bổn dùng Thôi miên thuật khống chế được rồi sao. Hành vi của hắn cũng không phải là ý chí của chính hắn, mà là kết quả do tiểu Nhật Bổn thao túng mà ra hay sao?" La Quang Ngọc vẫn là cảm thấy khó có thể tin được.

"Cũng không hoàn toàn là như vậy, Thôi miên thuật sở trường nhất là trong lĩnh vực làm ảnh hưởng đến trí nhớ của người khác, tỷ như tẩy não, hoặc là làm cho kẻ khác sinh ra ảo giác, làm cho người đó coi những chuyện vốn không tồn tại lại coi như đang tồn tại, còn những chuyện vốn là thật sự tồn tại lại coi như không tồn tại. Những cái ví dụ về dạng này thì trên đời chỗ nào cũng có, một người mà ý chí mềm yếu không đủ kiên định, cho dù không cần đến Thôi miên thuật, chỉ cần dùng ngôn ngữ đơn giản kích thích hoặc ám thị là đã có thể làm hắn sinh ra ảo giác, tỷ như nói chứng kiến được ma quỷ âm hồn gì đó. Càng đặc biệt chính là, cho dù chưa có người nào kích thích ám thị hắn, hắn vẫn có thể đang cho là đã chứng kiến ma quỷ âm hồn, đây là bởi vì chính bản thân hắn lại tự kích thích ám thị chính mình, điều này trong học thuyết về Thôi miên thuật gọi là 'Tự kỷ ám thị'.

Cho nên một người mà ý chí không kiên định thì sau khi giết người sẽ cả ngày sợ hãi bất an, ảo tưởng bị âm hồn của người bị giết đi theo bên người hắn, quấn quít lấy hắn. Như vậy bất tri bất giác trong lúc đó, hắn đã tự thôi miên chính mình rồi, vì thế mới sinh ra ảo giác, thấy được hồn phách người bị giết, thậm chí làm ra những hành động kỳ quặc, dễ dàng bị những người chấp pháp bắt được. Trên này đại bộ phận người bị bệnh có liên quan đến tâm thần đều là ở trong những tình huống đó mà sinh ra ảo giác.

Người rơi vào trạng thái bị thôi miên, rất dễ dàng bị ám thị nhìn thấy ảo giác, cũng dễ dàng bị thay đổi ký ức, tỷ như mất đi một chút ký ức hay là sinh ra ký ức giả dối. Bạch đầu quái vật chính là thuộc về loại sau, hắn vốn là không nhận ra ta, nhưng là khi hắn đang bị rơi vào trạng thái thôi miên, Thân Đại Hải lại đột nhiên tới báo cáo với hắn rằng ta là nghĩa đệ của hắn, thì trong đầu não của hắn liền sinh ra một ký ức giả dối, loại ký ức này giống như là nằm mơ, bị Thân Đại Hải trong lúc vô ý mà ám thị xuất hiện trong đầu hắn, làm cho hắn nghĩ lầm rằng ta thật sự là nghĩa đệ của hắn, đã từng cùng hắn kết bái.

Chỉ là lúc ban đầu thì ký ức mới hình thành kia còn chưa đầy đủ hoàn thiện, còn có chút mơ hồ, chỉ có điều hắn lại cho rằng nguyên nhân là hắn già rồi trí nhớ không tốt lắm. Đợi được đến khi cùng ta gặp mặt, nói chuyện qua mấy câu, trong đầu óc hắn liền ảo tưởng ra đầy đủ ký ức về việc ta cùng hắn kết bái, vì vậy liền đối với ta là một huynh đệ kết bái trở thành rất tin tưởng, không một chút nghi ngờ. Ta dám đánh cuộc, theo lời hắn thì công phu Chấn sơn cước dẫm chân như động đất dẫm vỡ một chiếc thuyền cũng là giả ký ức được hắn huyễn hoặc mà tưởng ra. Đó hẳn là kết quả của việc mấy tên hải tặc kia ám thị cho hắn, điều này làm cho hắn nghĩ lầm rằng chính hắn là cao thủ vô địch thiên hạ!"

Ở đây mọi người đều là lần đầu tiên nghe được dạng lý luận như vậy, mọi người nghe xong đều sợ run, đến ngay cả Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên cũng không là ngoại lệ.

La Quang Ngọc thì thào nói: "Dựa theo lời ngươi nói như vậy, hắn nói hắn là Trương Bảo Tử sống một trăm ba mươi tuổi, vậy việc này cũng là hắn hoang tưởng mà nghĩ ra được sao?"

o0o

"Không sai, hắn tuyệt đối không phải là Trương Bảo Tử, càng không thể nào lại sống đến một trăm ba mươi

tuổi. Một cao thủ thôi miên thuật có thể dùng thôi miên thuật làm cho người bị thôi miên nghĩ lầm rằng chính bản thân mình lại là một người khác cũng không khó khăn gì lắm." Vương Chí Đạo nói.

Tôn Lộc Đường nhíu mày nói: "Theo như lời ngươi nói về thôi miên thuật kia, trước đây ta từng tiếp xúc qua Mê tâm thuật của Tây Vực, còn có cả Mê hồn đại pháp của Đạo môn cũng có chút tương tự, nghe nói sau lúc luyện thành có thể khống chế được thần trí của người khác, làm cho hắn thành người chịu để cho chính mình bảo sao nghe vậy. Chỉ có điều là hai môn công phu này xác suất thành công cực thấp, nghe nói cho dù người thiên phú cực cao tu luyện đến mươi mười lăm cũng có khả năng bị thất bại. Nhưng là nghe theo như lời ngươi nói về thôi miên thuật, tựa hồ là so với hai môn công phu này càng thần kỳ, hơn nữa lại rất dễ dàng luyện thành?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Những thứ được gọi là Mê tâm thuật, Mê hồn đại pháp, còn có những thứ như Tâm ma đại pháp, Nhiếp hồn thuật vân vân, trên thực tế đều là Thôi miên thuật, luyện pháp mặc dù đại đồng tiểu dị, bản chất lại không có gì phân biệt. Còn nếu nói về thất bại, thì phần lớn là bởi vì bọn họ không nắm vững được nội dung mấu chốt nhất của Thôi miên thuật, đó chính là ý chí lực. Thôi miên thuật chỉ có thể hữu hiệu đối với người ý chí không kiên định, đối với người ý chí kiên định, Thôi miên thuật căn bản là không có tác dụng. Trừ phi Thôi miên sư có thể tìm được sơ hở trong tâm linh của đối phương, làm cho ý chí của đối phương bị phá vỡ, còn nếu không như thế, cứ ngang nhiên đi thôi miên người có ý chí kiên định thì chẳng những vô công, hơn nữa lại có khả năng sẽ bị phản thôi miên.

Tỷ như những người luyện võ giống như chúng ta đây, thì không có khả năng bị Thôi miên thuật thôi miên thành công được. Chỉ có điều loại tình huống này ở hậu thế, à không, ở thời gian gần đây bắt đầu thay đổi. Bọn người dùng Thôi miên thuật đã phát minh ra một loại dược vật có thể làm cho người uống vào bị thư giãn mờ mịt ý chí. Uống phải thuốc này, cho dù là người có ý chí rất kiên cường, cũng sẽ bị rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, không thể giữ được thần trí của chính bản thân mình, rất dễ dàng bị người khác thôi miên thành công, hành vi không bị bản thân mình khống chế nữa.

Ta tin tưởng, Bạch đầu quái vật đang dùng Cửu chuyển kim đan, chính là loại thuốc này, mà hắn đang tu luyện 'Trường sinh quyết' trên thực tế chính là Thôi miên thuật 'Tự kỷ ám thị'. Điều này làm cho hắn suốt ngày vẫn bị duy trì trong trạng thái thôi miên để cho người khác dễ dàng ám thị ảnh hưởng đến suy nghĩ hành động của hắn. Còn sáu tên hải tặc kia ta tin tưởng chính là người được gia tộc Sơn Khẩu an bài để khống chế Bạch đầu quái vật. Chỉ có điều là bọn họ nằm mơ cũng không có ngờ tới, Bạch đầu quái vật không chỉ là bị bọn họ ám thị làm ảnh hưởng hành vi, mà cũng sẽ bị những người khác ám thị làm ảnh hưởng hành vi. Sự xuất hiện của chúng ta là biến cố mà bọn chúng không dự liệu tới."

Ô Tâm Lan khó hiểu hỏi: "Nếu nói như vậy, vậy sáu tên hải tặc kia tại sao không tiếp tục thôi miên ám thị Bạch đầu quái vật, để cho hắn coi chúng ta như địch nhân mà đem giết chết đi?"

"Bởi vì mệnh lệnh của Thôi miên ám thị không thể xung đột lẫn nhau, nếu không sẽ khiến cho tư tưởng của người bị thôi miên trở nên hỗn loạn." Vương Chí Đạo tiếp tục giải thích nói: "Ta đột nhiên biến thành một huynh đệ kết bài của Bạch đầu quái vật, điều này làm cho sáu tên hải tặc kia ứng phó không kịp. Nếu như mà bọn chúng hướng Bạch đầu quái vật để phát ra mệnh lệnh giết chết chúng ta, nhất định sẽ làm cho Bạch đầu quái vật sinh ra mâu thuẫn trong tâm tình, nói không chừng sẽ làm cho hắn từ trong trạng thái bị thôi miên mà tỉnh táo lại. Đây là bởi vì một người tuy trí nhớ có thể bị Thôi miên thuật thay đổi, nhưng là bản tính lại không thể thay đổi được.

Bạch đầu quái vật bản tính hắn là rất coi trọng tình huynh đệ, dùng Thôi miên thuật để làm cho hắn đi giết chết kết bái huynh đệ của chính mình, đó là chuyện không có khả năng. Thôi miên thuật cũng không thể nào khiến cho một người bị thôi miên đi làm ra những sự việc trái ngược hẳn với bản tính, Thôi miên sư cho dù có lợi hại cũng không có khả năng thôi miên một người đi giết huynh đệ tỷ muội, cha mẹ con cái, hoặc là những người thân yêu nhất của hắn."

La Quang Ngọc nghe vậy ánh mắt sáng ngời, nói: "Nếu như sự tình theo ngươi đoán trắc đúng là sự thật, vậy chúng ta đây chỉ cần giải quyết sáu tên hải tặc kia, có phải là có thể đem Bạch đầu quái vật đặt dưới sự khống chế của chúng ta hay không?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đích thật là như thế, chỉ có điều ta đề nghị không làm như vậy. Sáu tên hải tặc kia sớm đã có phòng bị với chúng ta, ta tin tưởng bọn chúng đã liên lạc với người của Sơn Khẩu gia tộc,

nói không chừng tiểu Nhật Bản đang ở bến tàu Thượng Hải chờ chúng ta đó! Ta có một chủ ý, chúng ta coi như còn không biết sự tình, sẽ tìm một cơ hội hạ một cái mệnh lệnh ám thị cho Bạch đầu quái vật, nói không chừng sẽ có thể mượn hắn để hung hăng đả kích tiểu Nhật Bản một chút .

Ta đây muốn nhìn xem, chơi đùa Thôi miên thuật, tiểu Nhật Bản có thể chơi đùa được hơn ta hay không!"

....

"Thần chu hào" rốt cục đã tiến vào vùng hải vực Thượng Hải, cảnh tượng phồn hoa của Đại Thượng Hải đã gần ngay trước mắt.

Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, Long Điệp hai nàng đứng ở trên boong tàu, đám người Tôn Lộc Đường rất biết ý tứ nên không có tới quấy rầy bọn họ. Gió biển thổi mơn man rất là dễ chịu, Ô Tâm Lan không nhịn được hướng về phía Thượng Hải vẫy tay nũng nịu la lên nói: "Đại Thượng Hải, chúng ta đã trở về đây rồi!"

Vương Chí Đạo bật cười nói: "Ngươi đứng đây hô là muốn cho ai nghe hả!"

"Tinh Võ Môn sư huynh sư tỷ bọn họ đó!" Ô Tâm Lan rất ngây thơ, khờ khạo nói: "Bọn họ nhất định là đang ngày đêm hy vọng chúng ta trở về, nói không chừng đang ở bến tàu chờ chúng ta đó!"

Vương Chí Đạo lắc đầu, không muốn quấy nhiễu tâm tình đang rất tốt của Tâm Lan, liền quay đầu nhìn Long Điệp bên cạnh, hỏi: "Long Điệp, tại sao từ khi chúng ta trở lại 'Thần chu hào', ngươi lại trở nên trầm mặc ít nói như thế? Lúc còn ở trên Hắc kỳ thuyền của hải tặc, ngươi không phải đã nói rất nhiều hay sao?"

Long Điệp đầu tiên là trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó thần sắc lạnh lùng nói: "Vương Chí Đạo, ta có lời muốn hỏi ngươi, ngươi có thể trả lời chi tiết cho ta hay không?"

"Làm sao lại bày ra cái vẻ mặt này vậy?" Vương Chí Đạo cười nói: "Ta còn tưởng ngươi đã ngầm đem tâm hồn thiếu nữ trao cho ta rồi, sắp sửa dùng vẻ mặt tươi cười chào đón ta rồi chứ!"

"Đừng có nói đùa với ta, ta đang nói chuyện nghiêm túc!" Long Điệp vẻ mặt lộ sắc giận.

"Được rồi!" Vương Chí Đạo nhún vai, nói: "Vậy ngươi hỏi đi, ta đây rửa tai lắng nghe!"

Long Điệp đầu tiên là liếc mắt nhìn Ô Tâm Lan một cái, thấy nàng không có ý tứ muốn tránh đi, cũng không để ý tới nàng nữa, hỏi thẳng Vương Chí Đạo: "Khi ngươi ở tại Võ thánh đảo, có phải vẫn nghĩ muốn sử dụng Thôi miên thuật đối với ta hay không?"

Vương Chí Đạo ngẩn người, hỏi ngược lại: "Ngươi tại sao lại nghĩ như vậy?"

"Bởi vì biểu hiện mới vừa rồi của ngươi đã chứng minh ngươi là một cao thủ Thôi miên thuật. Hơn nữa ta loáng thoáng còn nhớ, ngươi hình như đã nói qua, Thôi miên thuật có thể giải quyết vấn đề Song trọng nhân cách của ta. Ngươi cũng nói, Thôi miên thuật có thể xóa bỏ ký ức. Chỉ cần ngươi làm biến mất ký ức của ta, chỉ để lại ký ức của Chu Điệp, như vậy chẳng khác nào giết chết ta, chỉ có nhân cách Chu Điệp là còn sống. Có đúng không? Vương Chí Đạo, ngươi muốn giết chết ta hay sao?" Long Điệp rất bình tĩnh hỏi, đôi mắt đẹp nhưng lại nhìn chằm chằm thẳng vào hai tròng mắt Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo không tự chủ được mà rời mắt đi, không muốn cùng đối mắt với cặp mặt đẹp lạnh lẽo của Chu Điệp.

Một bên Ô Tâm Lan không nhịn được nói: "Vương Chí Đạo như thế nào lại có thể giết ngươi được. Long Điệp, không nói dối ngươi, chúng ta cũng đã quen với sự tồn tại của ngươi. Hơn nữa, ngươi đã không còn giống như trước đây nữa, không còn tồn tại địch ý trong tâm đối với chúng ta nữa. Trên Võ thánh đảo ở chung với nhau ba tháng, ngươi đã bắt đầu đem chúng ta coi như bằng hữu rồi, có phải không? Cho nên Vương Chí Đạo không có khả năng muốn giết ngươi mà. Dù sao ngươi cùng Chu Điệp tỷ đồng thời cùng tồn tại cũng không có gì là không tốt cả!"

"Tâm Lan, mời ngươi im lặng, ta muốn nghe đáp án của Vương Chí Đạo!" Long Điệp cắt đứt lời Ô Tâm Lan đang nói, đôi mắt đẹp vẫn đang nhìn chằm chằm Vương Chí Đạo, hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi tại sao lại không dám nhìn ta? Ý nghĩ trong lòng của ngươi không giống với ý nghĩ của Tâm Lân, đúng không?"

Vương Chí Đạo tầm mắt nhìn đi nhìn lại, sau đó mới đưa mắt nhìn lại Long Điệp, chậm rãi nói: "Ngươi xuất hiện tần suất càng ngày càng nhiều. Thời gian cũng càng ngày càng dài hơn. Nếu cứ để ngươi tiếp diễn như vậy, Chu Điệp sớm muộn sẽ bị ngươi ngươi tiêu diệt mất, từ từ biến mất trên đời này. Ta không thể để mặc cho việc này phát sinh!"

"Bởi vì ngươi thích phụ nữ có tính cách như Chu Điệp vậy, cho nên ngươi nguyện ý làm cho ta biến mất, mà không muốn cho Chu Điệp biến mất, đúng không?" Long Điệp thanh âm không ngờ lại có chút cay đắng, nhưng ánh mắt lại càng lạnh như băng.

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm vào sâu trong mắt Long Điệp một lúc, mới thở dài nói: "Trên thực tế ta cũng không nghĩ muốn cho bất cứ một ai trong các ngươi phải biến mất, ta chỉ là muốn đem hai ngươi dung hợp lại làm một thể. Ta đã nói với ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý phối hợp với ta, để cho ta dùng Thôi miên thuật thức tỉnh Chu Điệp, hai cái nhân cách bất đồng của các ngươi sẽ hòa hợp toàn thể, không phân biệt được lẫn nhau, cùng đồng thời tồn tại."

Long Điệp lờ mờ nói: "Vậy đến lúc đó ta đây rốt cuộc là Chu Điệp, hay là Long Điệp đây?"

"Có thể nói là cả hai, cũng có thể nói là không ai cả. Có lẽ đến lúc đó ngươi bề ngoài vẫn sẽ duy trì là Chu Điệp nhu nhược, nhưng nội tâm lại vẫn duy trì Long Điệp kiên cường, trở thành một con người hoàn toàn mới!" Vương Chí Đạo giải thích nói: "Long Điệp, trên thực tế, mỗi một người đều cũng có hai mặt, mỗi một người trong nội tâm sâu thẳm cùng với biểu hiện ra bên ngoài có thể là trái ngược. Người mà mặt ngoài thiện lương, thì sâu thẳm thâm tâm lại có thể rất lạnh khốc, người mặt ngoài vui vẻ, sâu thẳm thâm tâm lại rất cô độc. Chúng ta cũng là như thế đó. Ngươi cùng chúng ta có chỗ bất đồng chính là, ở ngươi hai mặt này lại tách ra mà tồn tại độc lập. Nếu như ngươi để cho ta đem hai người các ngươi hòa hợp toàn thể, vậy các ngươi chính là một người đầy đủ. Long Điệp sẽ không biến mất, Chu Điệp cũng không bị biến mất. Khi ngươi xuất hiện, Chu Điệp sẽ không ngủ say, mà khi Chu Điệp muốn xuất hiện, ngươi cũng không cần ngủ say."

Long Điệp trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc, mới hừ lạnh nói: "Nghe nói đến hình như là rất hoàn mỹ, nhưng là ta cự tuyệt làm như vậy. Bởi vì ta không muốn cùng nữ nhân như Chu Điệp kia cùng đồng thời tồn tại, ta chán ghét tính cách phụ nữ như thế!"

"Rất bình thường, có rất nhiều người đang trong ý thức tiềm ẩn cũng chán ghét chính mình, thậm chí căm hận chính mình. Chu Điệp trên thực tế chính là ngươi, ngươi chán ghét cũng là chính bản thân mình mà thôi." Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Chỉ có điều bọn họ lại không có giống như ngươi vậy. Ngươi đem chính mình chia làm hai bộ phận, để cho hai bộ phận này thù ghét lẫn nhau …"

"Đừng có nói những đạo lý to lớn đó với ta nữa, ta chán ghét nghe rồi!" Long Điệp không nhịn được liền cắt đứt lời Vương Chí Đạo nói, lạnh lùng nói với hắn: "Vương Chí Đạo, ngươi nghe cho rõ, ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội thôi miên ta, ngươi đừng mơ tưởng đem ta cùng Chu Điệp hòa hợp toàn thể! Còn nữa, ta cảnh cáo ngươi, sau này cách xa ta một chút, nếu như ngươi dám dùng sức mạnh cưỡng bức với ta, đừng trách ta sẽ ngọc thạch câu phần, làm cho ngươi ngay cả Chu Điệp cũng không chiếm được!"

"Rầm" một tiếng, thân thuyền chợt nổi lên chút lay động, chính là đã cập vào bến tàu Thượng Hải, bắt đầu vứt dây neo buộc lại, làm cho lời của Vương Chí Đạo vốn đã đến cửa miệng đành nuốt trở xuống.

137. Chương 135: Bốn Đại Danh Đầu Bảng

Nguyện vọng tốt đẹp của Ô Tâm Lan không ngờ lại được thực hiện. Đám người Tinh Võ Môn thật sự đã ra bến tàu Thượng Hải nghênh đón bọn họ.

Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn, Hiểu Huệ, Trần Tử Chính cơ hồ tất cả những người quen biết ở Tinh Võ Môn, còn có Tống Hổ Thành, Tống Kỳ Lân cùng người của Tống thị Hình Ý Môn, lại còn cả Bạch Hạc Môn Quý Tùng Tường, Tâm Ý Môn Lô Thắng Tung, Vịnh Xuân Môn Diệp Chấn Sùng, La Hán Môn Lương Chiêu Nhiên, Bắc Thiếu Lâm phân quán Lữ Đức Tiên, Nam Đường Lang phái Tô Tự Lập tất cả những nhân sĩ trong giới võ thuật ngày đó đến Tinh Võ Môn đá quán bây giờ cũng ra đón.

Càng thật bất ngờ chính là, Vương Chí Đạo bọn họ lại còn thấy được cả những người của Trung Hoa võ sĩ hội từng tại gặp qua và làm quen tại Bắc Kinh như Tị Tử Lý, Lý Tồn Nghĩa, Trương Chiêm Khôi, hơn nữa Hoắc Điện Đường không ngờ cũng đã tới, đang đứng cùng một chỗ với người của Trung Hoa võ sĩ hội để nghênh đón bọn họ.

Nhiều người như vậy cùng xuất hiện một lúc hiển nhiên có chút làm cho Vương Chí Đạo không ngờ đến. Chỉ có điều sau khi hắn chứng kiến ánh mắt của những người này đối với chính mình làm như không thấy, chỉ là nhìn chằm chằm Tôn Lộc Đường, trong lòng mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là những người này là vì đại danh của Tôn Lộc Đường mà đến.

Mặc dù Ô Tâm Lan cũng đã rõ ràng rằng người của Tinh Võ Môn cũng không phải bởi vì mình mà ùn ùn kéo ra đây, nhưng là vẫn rất cao hứng khi nhìn thấy bọn họ, vội tranh chạy trước lên bờ, vui mừng hớn hở chạy tới chào hỏi, cùng Hiểu Huệ và mấy sư tỷ muội cảm tình tốt nhất nắm tay đứng cùng một chỗ hàn huyên tâm sự.

Trong giới võ thuật, Tôn Lộc Đường chính là danh nhân trong danh nhân, dù đi tới bất kỳ nơi đâu cũng được một đám đông nhân sĩ võ thuật kính ngưỡng lão giống như là nhìn thấy Thái Sơn, lão hiển nhiên cũng đã trở thành thói quen với những trường hợp như thế này. Trước hết hướng đám người Trung Hoa võ sĩ hội Tị Tử Lý, Lý Tồn Nghĩa, Trương Chiêm Khôi hô lên bắt chuyện một câu, sau đó cười ha hả hướng đám người còn lại vẫy vẫy tay. Sau khi lên trên bờ thì việc làm đầu tiên chính là hướng đám nhân sĩ trong giới võ thuật này mà giới thiệu Cam Mạc Nhiên cho bọn họ, miễn cho bọn họ vì bản thân lão mà bỏ qua mất một vị đại tông sư võ thuật này thực lực vốn dĩ cũng xấp xỉ lão.

Cam Mạc Nhiên có lẽ là một ẩn sĩ, mặc dù trấn thủ Võ thánh tháp tầng thứ sáu, nhưng là Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa những người này đều là võ thuật gia chỉ đánh tới Võ thánh tháp tầng thứ năm đều chưa có gặp qua lão, nên khi nghe Tôn Lộc Đường giới thiệu hắn là trấn thủ Võ thánh tháp tầng thứ sáu, lại là Cam Phượng Trì hậu nhân, mỗi người trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Nhất là Lý Tồn Nghĩa, năm đó khi hắn xông Võ thánh tháp cũng chỉ xông lên đến được tầng thứ năm, vốn là trông cậy vào đệ tử Thượng Vân Tường của mình "trò siêu hơn thầy" có thể đánh lên được tầng thứ bảy, để lấy lại thể diện cho bản thân mình. Thật không ngờ, ba tháng trước khi Thượng Vân Tường trở về lại nói cho hắn biết, Thượng Vân Tường lại một lần nữa bị ngăn cản ở tầng thứ sáu, xông phá quan ải thất bại. Điều này làm cho Lý Tồn Nghĩa vừa thất vọng lại vừa cảm thấy khiếp sợ, vẫn không rõ được một tay trấn thủ Võ thánh tháp tầng thứ sáu là nhân vật như thế nào, rõ ràng ngay cả đệ tử thực lực cường đại nhất của mình cũng không thể qua được một cửa đó của hắn?

Khi hắn chứng kiến Cam Mạc Nhiên, tướng mạo mặc dù có chút mùi vị tiên phong đạo cốt mùi, nhưng là so với Thượng Vân Tường thậm chí so với chính bản thân hắn cũng đều gầy yếu hơn nhiều, sự kinh ngạc trong lòng càng đậm hơn. Mặc dù hắn biết là nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Nhưng là đối với một người cao gầy khẳng khiu thế này lại có thể hai lần đánh bại được đệ tử đắc ý nhất của mình Thượng Vân Tường, hắn vẫn cảm thấy rất khó tin nổi. Nếu không phải là hôm nay hắn cùng đám người Tị Tử Lý đại biểu cho Trung Hoa võ sĩ đến nghênh đón người, hơn nữa lại còn có Tôn Lộc Đường ở đây, chỉ sợ hắn sẽ nhịn không nổi mà hướng Cam Mạc Nhiên đề xuất khiêu chiến rồi.

Lưu Chấn Đông đi theo đám người Hoắc Đình Giác đầu tiên là cùng Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên hàn huyên một hồi lâu, sau đó lùi sang một bên đám người kia, đến trước mặt Vương Chí Đạo, cười ha ha nói: "Vương sư đệ, ngươi đã trở về hả!"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Vâng, đúng vậy ạ, Đại sư huynh, huynh rốt cục đã nhìn thấy ta rồi!"

Lưu Chấn Đông mặc kệ Vương Chí Đạo tỏ ý giễu, hắn không chút xấu hổ nói: "Đừng để ý, mặc kệ nói như thế nào thì Tôn lão tiên sinh đều là danh nhân ở trong giới võ thuật, lại là khách ở xa tới. Chúng ta không thể mất đi lễ độ phép tắc. Về phần ngươi thì sao, sư huynh đệ nhà mình, lại tính toán nhiều như vậy làm gì!"

Vương Chí Đạo tức giận hỏi: "Vậy đám đồ đệ của ta đâu rồi? Tại sao không thấy tới đón tiếp ta?"

"Con mẹ nó, ngươi nói không biết xấu hổ hay sao!" Lưu Chấn Đông nghe vậy không nhịn được mắng: "Tiểu tử ngươi đã nói đi có một tháng sẽ trở lại, kết quả chạy đủ ba tháng, đem đám đồ đệ kia của ngươi ném cho

ta và Nhị sư huynh ngươi, ngươi thì không thèm để ý đến nữa. Con mẹ nó, chúng ta đâu có biết bắn súng! May là tiểu tử ngươi trước khi đi đã biên soạn ra bộ kế hoạch huấn luyện kia vậy mà cũng có chút hiệu quả, chúng ta đã đem nửa sau của kế hoạch huấn luyện kéo dài ra thêm hai tháng nữa để cho bọn chúng luyện tập. Vậy mà đám đồ đệ của ngươi tay súng lại có đề cao lên thật. Hắc hắc, không nói dối ngươi, bây giờ ngay cả ta cũng biết dùng súng rồi! Mặc dù không làm được giống như ngươi bách phát bách trúng, nhưng là bắn mười phát trúng năm sáu phát thì không thành vấn đề!"

"Mười phát trúng được năm sáu phát? Vậy là bắn mục tiêu di động hay là cố định bất động?" Vương Chí Đạo hỏi lại.

"Đương nhiên là… cố định bất động." Lưu Chấn Đông cảm thấy có chút xấu hổ trả lời.

"Như vậy còn kém rất xa hả, đợi được sau khi Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu chấm dứt huynh hãy theo ta học tập thương pháp đi, ta cam đoan sẽ dậy cho huynh làm được đến bắn mười phát chín trúng phát vào mục tiêu di động!" Vương Chí Đạo đề nghị nói.

"Hay quá!" Lưu Chấn Đông mới vừa nói một câu hay lại đột nhiên cảm giác được không đúng, hỏi lại: "Như vậy ta không phải lại biến thành đồ đệ của ngươi hay sao? Con mẹ nó, ta rõ ràng là Đại sư huynh của ngươi, như thế nào lại có thể hạ thấp bối phận, biến thành đồ đệ của ngươi? Không nên không nên!"

"Như vậy coi như ta chưa nói qua vậy!" Vương Chí Đạo nhún vai, lại hỏi: "Được rồi, huynh còn không có nói mấy đồ đệ kia của ta đang ở đâu. Tại sao chưa có tới nghênh đón ta vậy?"

"Ngươi là một gã sư phụ vô trách nhiệm như vậy, bọn họ vì cái gì mà phải tới nghênh đón ngươi?" Lưu Chấn Đông tức giận nói: "Nửa tháng trước sáu tên lính Anh quốc kia đã bị người Anh triệu tập về rồi. Về phần Đồng Minh hội sáu người đó, thì ngày hôm trước cũng bị Tôn Đại Chu gọi trở về Đồng Minh hội rồi, nói là để cho bọn họ bảo vệ Tôn tiên sinh."

"Tôn Đại Chu? Bọn họ đã trở lại Thượng Hải rồi sao? Ngũ sư huynh đâu, cũng đã trở về rồi chứ?" Vương Chí Đạo nghe vậy có chút vui mừng kinh hỉ.

"Tôn Đại Chu, Lý Cảnh Lâm tướng quân cùng Tôn tiên sinh nửa tháng trước cũng đã trở về Thượng Hải rồi. Bọn họ ở trên biển bị trôi dạt lênh đênh suốt hai tháng, khi tưởng đã phải chết thì mới phúc đại mạng lớn gặp được một chiếc thuyền hàng, được cứu lên. Về phần Trần Chân, con mẹ nó, đừng nhắc hắn nữa, nhắc tới đến hắn ta càng tức giận!" Khi Lưu Chấn Đông nói đến Trần Chân, không tự chủ được mà vẻ mặt sắc giận bừng bừng.

Vương Chí Đạo thấy thế trong lòng cả kinh, vội hỏi nói: "Ngũ sư huynh hắn làm sao vậy? Đại sư huynh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?"

Lưu Chấn Đông tức giận nói: "Trần Chân hắn đã đầu hàng tiểu Nhật Bản, phản bội lại chúng ta. Lúc trước hắn chính là cùng với Sơn Khẩu Ngọc Tử cùng Thuyền Việt Hoành Sơn hai đứa tiểu Nhật Bản kia cùng nhau đi thuyền trở về mà! Hắn là phản đồ, người của Đồng Minh hội đã chứng thật, nội gian bán đứng các ngươi trong khi các ngươi bảo vệ Tôn tiên sinh Bắc thượng, chính là hắn!"

"Việc này không có khả năng!" Vương Chí Đạo quả quyết nói.

Đang cùng Hiểu Huệ cùng các nữ đệ tử Tinh Võ Môn nắm tay đứng cùng một chỗ cười đùa, Ô Tâm Lan cũng nghe được lời Lưu Chấn Đông nói, cực kỳ hoảng sợ nói: "Đại sư huynh, việc này không có khả năng, các người nhất định là nghĩ sai rồi, Ngũ sư huynh như thế nào lại có thể là cái loại người như thế?"

"Tâm Lan, đây là sự thật!" Lại nghe Hiểu Huệ thở dài nói: "Sau lúc Trần Chân trở về vẫn cứ ở trong Nhật Bản Tô giới, cùng nữ nhân Nhật Bản gọi là Sơn Khẩu Ngọc Tử kia như hình với bóng. Hơn nữa người Nhật Bản đã phát ra thiếp mời, ngày mai Trần Chân sẽ cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử thành thân đó!"

Ô Tâm Lan nghe được ngây dại cả người.

Vương Chí Đạo nhưng lại cảm thấy không thích hợp, vội hỏi lại: "Chờ một chút, Hiểu Huệ tỷ, ngươi nói Ngũ sư huynh là cùng với người nào thành thân? Như thế nào lại là Sơn Khẩu Ngọc Tử? Nữ nhân Nhật Bản mà Ngũ sư huynh yêu phải là Sơn Khẩu Tuyết Tử, người chị song sinh của Sơn Khẩu Ngọc Tử mới đúng chứ hả!"

Hiểu Huệ lắc đầu nói: "Chúng ta cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra, nhưng là người Nhật Bản cũng gửi cả thiếp mời cho Tinh Võ Môn chúng ta, trên đó viết tên tân nương đích xác gọi là Sơn Khẩu Ngọc Tử!"

"Như vậy sao? Ta có chút rõ ràng rồi, nữ nhân Nhật Bản Sơn Khẩu Ngọc Tử này ta đã gặp rồi, nàng cùng với tỷ tỷ của nàng nhưng lại là rất khác nhau. Ngũ sư huynh nếu như không phải là bị nàng uy hiếp, chính là có mục đích khác, giả ý đầu hàng tiểu Nhật Bản! Tóm lại mặc kệ thế nào, ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng Ngũ sư huynh lại là phản đồ!" Vương Chí Đạo thì thào lẩm bẩm.

Lưu Chấn Đông thở dài nói với hắn: "Vương sư đệ, chúng ta cũng không hề muốn tin tưởng rằng Trần Chân là phản đồ, nhưng là hắn đã chính miệng thừa nhận với chúng ta rồi, chúng ta không thể không tin hả!"

Vương Chí Đạo nhìn Lưu Chấn Đông, lờ mờ hỏi: "Đại sư huynh, ở trong Tinh Võ Môn, huynh cùng Ngũ sư huynh nhận thức được lâu nhất, cảm tình sâu nhất, đối với hắn cũng là hiểu rõ nhất mà, đúng không?"

Lưu Chấn Đông nói: "Nói như vậy cũng không sai. Chỉ có điều ta bây giờ đã không dám khẳng định rằng bản thân mình trước kia đã thật sự hiểu rõ hắn hay chưa?"

"Vậy thì huynh dù sao ít nhiều cũng có chút hiểu rõ chứ?" Vương Chí Đạo hỏi: "Đại sư huynh, huynh cố gắng tập trung nhớ lại một chút, khi Ngũ sư huynh chính miệng thừa nhận với mọi người rằng hắn là phản đồ, hắn rốt cuộc là đã nói năng rất tự nhiên, hay là đang nghĩ một đằng nói một nẻo?"

Lưu Chấn Đông đầu tiên là sửng sốt một chút, một lúc mới lắc đầu nói: "Ta không biết, hắn khi đó mặt không chút thay đổi, ta không thể phân biệt được rốt cuộc là tự nhiên nói hay là nghĩ một đằng nói một nẻo? Hiểu Huệ, lúc ấy ngươi cũng ở đó, ngươi thấy thế nào?"

Hiểu Huệ mờ mịt nói: "Trần Chân ngay lúc đó hai tròng mắt không có nhìn chúng ta, khi nói chính mình là phản đồ thì mặt lạnh giống như là hòn đá, một chút biến đổi vẻ mặt cũng không có. Nói thật, ta trước kia chưa từng có nhìn thấy cái bộ dáng đó của hắn!

"Mặt không chút thay đổi? Đây là mấu chốt đó!" Vương Chí Đạo phân tích nói: "Một người khi đang nghĩ muốn che dấu ý nghĩ chân chính trong tâm, mới có thể nói chuyện mà mặt không chút thay đổi. Bởi vì là hắn sợ hãi tình cảm chân chính của chính mình sẽ không thể khống chế được mà hiển lộ ra. Nếu như Ngũ sư huynh không phải là đang nghĩ một đằng nói một nẻo, cần gì phải làm ra bộ dáng giả bộ mặt không chút thay đổi đó?

Cho nên ta tin tưởng, Ngũ sư huynh tuyệt đối không có phản bội chúng ta, hắn nhất định có nỗi khổ tâm nói không nên lời!"

Lưu Chấn Đông trừng mắt nhìn, hỏi: "Vương sư đệ, tại sao ngươi có thể nói khẳng định được như vậy ?"

"Bởi vì ta tin tưởng ánh mắt xem người của ta đây tuyệt đối không thể phạm sai lầm! Ngũ sư huynh tuy là người mà ta mặc dù nhận thức được không lâu, nhưng ta khẳng định rằng hắn tuyệt đối sẽ không làm phản đồ." Vương Chí Đạo lờ mờ nói:

"Ngày mai ta sẽ đi tham gia hôn lễ của Ngũ sư huynh cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử, đến lúc đó ta sẽ tìm ra nguyên nhân!"

Một tiếng ho khan, chính là Hoắc Đình Giác cùng Nông Kính Tôn đã đi tới. Bọn họ hiển nhiên là nghe được mấy câu nói sau của Vương Chí Đạo, Hoắc Đình Giác thở dài nói: "Vương sư đệ, ngươi muốn đi tham gia hôn lễ của Trần Chân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử, chúng ta không phản đối. Nhưng là có chuyện tình ta phải nhắc nhở một chút ngươi, ngày thi đấu chính thức của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu đã được quyết địnhh rồi, chính là ba ngày sau đây. Đến lúc đó Trần Chân sẽ lấy thân phận là con rể của Sơn Khẩu Dụ Nhân để đại biểu cho người Nhật Bản tham gia thi đấu,. Nếu như ngươi tham gia thi đấu, rất có khả năng cùng Trần Chân đối địch!"

"Chỉ sợ là không phải rất có khả năng, mà là có thể khả năng trăm phần trăm. Tin tưởng đây đúng là quỷ kế của tiểu Nhật Bản. Bọn họ nhất định muốn cho ta cùng Ngũ sư huynh hợp lại thành người chết ta sống!" Vương Chí Đạo cau mày nói.

"Ngươi rõ ràng là tốt rồi!" Hoắc Đình Giác nói: "Lần này Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu là có quan hệ tới danh dự của người Trung Quốc, Tinh Võ Môn có ba người sẽ tham gia thi đấu, chính là ngươi, Đại sư

huynh cùng ta. Mà phía Nhật Bản những người tham gia thi đấu lại có tới sáu người, ngoại trừ Trần Chân ra, còn có Thuyền Việt Hoành Sơn, Gia Ngũ Lang, Vũ Điền Hốt Giác, Viên Độ Phi Giác cùng một người, nghe nói là được Nhật Bản Thiên Hoàng tự thân phong cho là Đại võ sĩ, gọi là Bản Viên Nhất Hùng. Bọn chúng tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu mục đích chính là muốn đả kích người Trung Quốc chúng ta, đặc biệt là người Tinh Võ Môn, cho nên ngươi không thể để tình cảm cá nhân chen vào, coi như là đối địch với Trần Chân, cũng phải lấy toàn lực chiến đấu!"

Vương Chí Đạo bình tĩnh nói: "Nhị sư huynh, huynh yên tâm, nếu như chuyện thật sự phát triển đến tình trạng để ta phải cùng Ngũ sư huynh đánh nhau, ta nhất định sẽ toàn lực đánh bại hắn."

"Như vậy là tốt rồi!" Nông Kính Tôn rốt cục cũng chen miệng nói xuyên vào, ha ha cười nói:

"Vương Chí Đạo, Tâm Lan, các ngươi rời đi Tinh Võ Môn lâu như vậy, các sư huynh đệ đều rất là nhớ các ngươi, chúng ta hay là hãy trở về cho các ngươi tẩy trần đã, đừng ở chỗ này chém gió lung tung nữa. Hả, Vương Chí Đạo, những người này là bằng hữu của ngươi hay sao?"

Chính là Trương Bảo Tử ngồi im ở trong khoang của "Thần chu hào" một hồi lâu, cũng không có thấy Vương Chí Đạo gọi hắn đi ra. Trong lòng không nhịn được nữa, liền cùng bọn hải tặc chạy ra ngoài. Bởi vì Trương Bảo Tử tướng mạo rất kinh người, vừa ra khỏi khoang thuyền đã khiến cho mọi người chú ý, đợi được đến khi hắn đi lên trên bến tàu, cơ hồ tầm mắt mọi người đều tập trung nhìn chăm chú vào trên người hắn.

Vương Chí Đạo giật mình kinh ngạc, thầm nghĩ chính mình như thế nào lại để quên Trương Bảo Tử dưới thuyền, hiển nhiên đã bị sự việc của Trần Chân làm cho phân tán tâm thần. Vội cười cười, Vương Chí Đạo đối đám người Nông Kính Tôn giới thiệu nói: "Vị này chính là kết bái đại ca của ta. Cũng là tới tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu!"

Đám người Nông kính tôn nghe vậy không khỏi tất cả cùng ngạc nhiên.

Sau khi cùng đám người Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên cáo từ, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan đi theo đám người Nông Kính Tôn cùng nhau về tới Tinh Võ Môn, Trương Bảo Tử cùng tám tên hải tặc kia rất tự nhiên là theo Vương Chí Đạo đồng hành. Vương Chí Đạo vốn muốn cho Long Điệp cũng đi theo mình, đáng tiếc chính là, Long Điệp từ sau lúc lên bờ đã không thấy tăm hơi đâu cả, hiển nhiên là cố ý tránh né Vương Chí Đạo, điều này làm cho Vương Chí Đạo trong lòng không những không thoải mái hơn lại còn áy náy không thôi, hết lần này tới lần khác hắn không có cách nào khác để phân thân đi tìm Long Điệp.

Tinh Võ Môn đêm đó rất náo nhiệt, mặc dù đám người Nông Kính Tôn đối với đám hải tặc Trương Bảo Tử được Vương Chí Đạo mang đến lòng vẫn mang cảnh giác, nhưng vẫn là rất nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Ở trên tiệc rượu, Vương Chí Đạo cũng từ từ hiểu rõ được những đại sự trọng yếu đã phát sinh ở Thượng Hải từ sau khi hắn hộ tống Tôn tiên sinh Bắc thượng cùng với những đại sự ở Bắc Kinh trong lúc bọn hắn chạy trốn ra ngoài biển.

Bởi vì Viên đại đầu bị ám sát thật bất ngờ, trong nói chuyện đã sớm tiến vào thời đại hỗn loạn do bị đám tướng lĩnh quân phiệt chia cắt.

Mặc dù Viên qua tử ý đồ đem cái chết của Viên đại đầu đổ lên trên người Vương Chí Đạo cùng người của Đồng Minh hội, mượn tiếng báo thù cho cha mà muốn cướp lấy quyền khống chế chính phủ Bắc Kinh.

Đáng tiếc chính là, Trầm đại di thái thái lại nghe theo mưu kế của Vương Chí Đạo, cùng Đoạn Kỳ Thụy hợp tác, đem vạch trần tất cả những sự tình của Viên qua tử đáng để cho thần người đều căm phẫn như giết cha ép mẹ, bắt cóc em ruột, cùng với việc cấu kết với người Nhật Bản bán đứng lợi ích quốc gia, vân vân. Tin tức truyền ra, cả nước đều ầm ầm phẫn nỗ, thanh âm phản đối Viên qua tử sôi trào mãnh liệt như sóng biển. Viên qua tử không thể đặt chân tại Bắc Kinh được nữa, hơn nữa không ít thủ hạ của hắn cũng rời bỏ hắn, làm cho hắn không thể không thoát ly Bắc Kinh, bây giờ chẳng biết là đã đi đâu.

Về phần chính phủ Bắc Kinh, bây giờ thì do Tổng lý Đoạn Kỳ Thuỵ cùng Tổng thống lâm thời Lê Hồng Nguyên cùng nhau quản lý. Đáng tiếc là hai người này tuy mặt ngoài hòa khí, nhưng bên trong lại đấu tranh vô cùng gay gắt, nhất là Đoạn Kỳ Thụy, cậy trong tay nắm giữ trọng binh nên đối với mệnh lệnh phát ra từ phủ Tổng thống đều là bằng mặt không bằng lòng, kiên trì không chấp hành, khiến cho phủ Tổng thống

chỉ là hữu danh vô thực. Lê Hồng Nguyên rất là tức giận, liền cùng thế lực quân phiệt khác hợp tác phản lại Đoạn Kỳ Thụy, nghĩ muốn đoạt lại binh quyền từ tay hắn, bóng ma nội chiến đang bắt đầu bao phủ lãnh thổ Trung Quốc. Chỉ có điều là mặc kệ cuộc chiến Đoạn Kỳ Thụy cùng Lê Hồng Nguyên là ai thắng ai thua, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Thượng Hải này vốn là một "quốc gia trong quốc gia". Cho nên trước khi Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu cử hành ở Thượng Hải, nhân mã tham gia thi đấu của mỗi quốc gia đều lục tục chạy đến Thượng Hải rồi.

Vậy là sự kiện được Trung Hoa võ sĩ hội tổ chức để thi đấu trao đổi trong giới võ thuật Trung Quốc, trải qua sự tham gia của Nhật Bản cùng các nước phương Tây, đã trở thành thi đấu tranh đoạt danh dự của các nước, hơn nữa quyền chủ sự đã từ trong tay Trung Hoa võ sĩ hội mà chuyển đến trong tay Vạn quốc thương hội được các nước Phương Tây cùng Nhật Bản thành lập ra.

Vạn quốc thương hội chính là một liên minh các tổ chức buôn bán quyền quý cự thương của các nước phương Tây cùng Nhật Bản thành lập ra, hội viên không phải phú thì cũng là quý. Sơn Khẩu Dụ Nhân chính là hội viên trọng yếu trong Vạn quốc thương hội, hơn nữa ngay cả Vương tử Anh quốc Uy Nhĩ Sĩ mà Vương Chí Đạo quen biết cũng là hội viên Vạn quốc thương hội. Bởi vì hội viên của Vạn quốc thương hội đều là quyền quý cự thương của các nước phương Tây cùng Nhật Bản, có thể dễ dàng ảnh hưởng đến kinh tế của cả một quốc gia, nên quyền lực phi thường lớn, không có một quốc gia hay tổ chức nào lại không nể mặt bọn họ. Cho nên bọn họ tiếp nhận quyền chủ sự tổ chức Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu rất là dễ dàng, Trung Hoa võ sĩ hội căn bản là không có biện pháp ngăn cản bọn họ.

Vạn quốc thương hội chẳng những đã đem tên gọi nguyên bản là Đại hội võ thuật toàn quốc, sửa thành Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, lại còn tu sửa lại quy tắc tham gia thi đấu. Càng ly kỳ hơn chính là Vạn quốc thương hội lại liên hợp chế tạo ra một chiếc Cup cực lớn bằng vàng ròng, gọi là "Võ vương siêu Cup" dùng để ban thưởng cho nhà Quán quân của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, cũng tặng cho Quán quân một danh hiệu gọi là "Võ vương chi giả", mà quốc gia của Quán quân lại được tôn xưng là "Võ vương chi quốc"!

Nghe nói đưa ra đề nghị này chính là nước Nhật Bản quốc. Tiểu Nhật Bản vốn nghĩ muốn thông qua trận đại thi đấu này để chứng minh cho thế giới biết được Đại Hòa dân tộc chính là dân tộc cường đại nhất trên thế giới này. Bọn họ thậm chí còn phát hành khẩu hiệu để tranh đoạt chức Quán quân:

"Chân chính Vương giả thuộc về Đại Hòa dân tộc!"

Loại khẩu hiệu này chẳng những làm cho người Trung Quốc phẫn nộ, mà ngay cả các nước phương Tây cũng cảm thấy bất mãn, đều phái ra cao thủ đứng đầu quốc nội đến Thượng Hải tham gia thi đấu. Chỉ ngắn ngủn vài ngày, những người tới báo danh tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu đã đạt tới hơn một trăm tám mươi người. Việc này làm cho Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu không thể không sửa đổi điều lệ thi đấu thêm một lần nữa, ý định là ngay từ vòng đấu thi nhất đã loại bỏ đi hai phần ba số lượng người tham gia thi đấu.

Lại nghe nói, Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu cũng đã mang lại hình thức cá độ phổ biến nhất, chính là đánh cuộc quyền. Mà phát động đánh cuộc quyền đồng thời cũng đảm nhiệm làm nhà cái lớn nhất chính là Ba trùm lưu manh Thượng Hải, bắt đầu từ vòng thi đấu loại cho đến tận trận chung kết cuối cùng tất cả đều để cho bọn hắn mở bàn đặt cuộc, tỷ lệ ra kèo cũng biến hóa theo từng ngày. Về phần nguyên nhân làm biến hóa được tỷ lệ kèo, chính là Trương Khiếu Lâm đã ngầm phái ra thủ hạ là quyền thủ tìm những người tham gia thi đấu âm thầm khiêu chiến, hoặc là dẫn dụ những người tham gia thi đấu vào trước lúc thi đấu sẽ hiển lộ một chút thực lực của mình, từ đó sẽ suy đoán ra thực lực chân chính của bọn họ, sau đó điều chỉnh lại tỷ lệ ra kèo cá cược.

Nghe nói, Trương Khiếu Lâm đã đưa ra danh sách bốn người sẽ đoạt bốn vị trí đầu tiên trong Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, để lập nhà cái đánh cuộc. Bốn người này phân biệt là: Bản Viên Nhất Hùng của Nhật Bản, Lỗ Sĩ Đốn (Cyrus Dayton) quyền sư Đức quốc, Kiệt Khắc Sâm (Jackson) quyền sư nước Mỹ, cùng Trung Quốc Trần Chân.

Trung Nhật Đức Mỹ đều có một người, nhưng là được đánh giá cao nhất là Nhật Bản Bản Viên Nhất Hùng, còn Trần Chân ngược lại bị xếp cuối cùng trong bốn người đó. Mà Vương Chí Đạo, nghe nói từng được nêu danh qua một lần, nhưng là rất nhanh đã bị Trương Khiếu Lâm gạch xóa đi luôn. Sở dĩ lại đem Bản Viên Nhất Hùng coi như đoạt được vị trí đứng đầu, là bởi vì Bản Viên Nhất Hùng đã từng ở Thượng Hải công

khai biểu diễn qua thực lực của chính hắn, một chưởng đem năm mươi phiến ngói điệp rắn chắc xếp thành một chồng cao toàn bộ chém thành hai nửa. Nghe nói Lưu Chấn Đông sau đó từng tìm lấy năm mươi phiến ngói điệp đồng dạng thử một chút, kết quả chỉ có thể bổ vỡ mười bảy phiến. Càng khiến cho người khác giật mình chính là Bản Viên Nhất Hùng này còn biểu diễn dùng đầu húc vỡ một tảng đá có trọng lượng đạt tới hai mươi cân, một cước đã đá gãy cây trụ gỗ đường kính tới hai mươi centimet, cũng để cho người khác dùng gậy thiết bổng to như cánh tay toàn lực đánh lên thân thể của hắn. Kết quả là thiết bổng bị đánh đến cong lại, hắn lại dường như không hề có việc gì!

Vương Chí Đạo nghe xong cười cười nói: "Nếu như người này cũng có thể tính là đứng đầu danh sách, vậy thì tất cả đám giang hồ lưu lạc bán nghệ biểu diễn đầu đường đều là đoạt ngôi đứng đầu danh sách rồi. Bọn họ sở trường biểu diễn ngạnh công hắn là không có kém so với Bản Viên Nhất Hùng hả!"

138. Chương 136:số Báo Danh Của Người Thi Đấu

Lưu Chấn Đông nói: "Nếu như chỉ là ngạnh công kinh người thì cũng không có gì, nhưng là Bản Viên Nhất Hùng này lại còn biểu thị lực bộc phát càng làm cho người khác phải giật mình. Mười người ôm cái đệm đứng làm thành một bức tường người, bị hắn một cước đá vào, toàn bộ cùng ngã xuống đất nằm không bò dậy được. Chúng ta vốn tưởng rằng đám người ôm đệm kia là theo hắn cùng nhau làm trò giả bộ, liền phái A Lương sư đệ trà trộn đi vào ôm đệm. Kết quả là hắn bị Bản Viên Nhất Hùng một cước chấn bị thương nội tạng. Tị Tử Lý cùng Lý Tồn Nghĩa hai vị tiền bối đều đã tới đây xem xét qua vết thương của A Lương sư đệ, cùng nhất trí công nhận rằng Bản Viên Nhất Hùng này đã nắm giữ được kỹ thuật phát lực cao cấp trong quyền thuật Trung Quốc, chính là lực xuyên thấu rất sâu, cho nên lực công kích sát thương kinh người. Hắn sẽ là kình địch lớn nhất của những người Trung Quốc chúng ta tham gia thi đấu.

"Bản Viên Nhất Hùng?" Vương Chí Đạo lẩm nhẩm lại cái tên có chút quen tai này hai lần, rốt cục nhớ ra được là đã nghe qua cái tên này ở đâu rồi. Không phải là nghe qua, mà đúng hơn là xem qua. Cái tên này là khi hắn còn ở hậu thế trong lúc tra duyệt những tư liệu về Tôn Lộc Đường thì đã phát hiện ra. Trong các tư liệu về Tôn Lộc Đường có một đoạn ghi lại như thế này: "Tôn Lộc Đường khi gần năm mươi tuổi, từng tiện tay đánh ngất xỉu một tay đấu sĩ nổi tiếng dám khiêu chiến lão tên là Bỉ Đắc Lạc Phu người nước Nga. Sau khi qua sáu mươi tuổi, lại ra sức đánh bại Bản Viên Nhất Hùng vốn được Thiên Hoàng Nhật Bản thân phong Đại võ sĩ. Tới lúc tuổi gần thất thập, lại một lần đánh bại cả năm tên cao thủ võ thuật Nhật Bản cùng liên hợp khiêu chiến. Cho nên đương thời trong võ lâm được tôn xưng ca ngợi là 'Hổ đầu thiếu bảo, thiên hạ đệ nhất thủ' ".

Từ những lời này xem ra, tên Bản Viên Nhất Hùng được Thiên Hoàng Nhật Bản thân phong là Đại võ sĩ kia thực lực quả thật là bất phàm, bởi vì khi mô tả Tôn Lộc Đường đánh bại hắn lại dùng từ "ra sức đánh bại" chứ không phải là dùng các từ như "tiện tay đánh bại" hay "nhẹ nhàng đánh bại" như khi nói về Tôn Lộc Đường đánh với các võ giả khác. Cho dù là khi Tôn Lộc Đường đánh bại Bản Viên Nhất Hùng cũng đã ngoài sáu mươi tuổi, nhưng là lấy Tôn Lộc Đường thực lực đã tiến vào hóa cảnh, đăng phong tạo cực, vô cùng kỳ diệu, cho dù có ngoài sáu mươi tuổi cũng không phải chuyện đùa, huống hồ khi lão đã ngoài thất thập cổ lai hi vẫn còn có thể đánh bại một lần cả năm tên cao thủ võ thuật Nhật Bản liên hiệp khiêu chiến. Vậy thì có thể thấy thực lực của lão khi sáu mươi tuổi vẫn còn cao đến như thế nào, nhưng là đời sau vẫn cần dùng một từ "ra sức đánh bại" để hình dùng khi lão đánh với Bản Viên Nhất Hùng, có thể thấy được trận đánh đó không phải là dễ dàng đơn giản gì. Bản Viên Nhất Hùng này có lẽ thực sự sẽ là một kình địch.

Chỉ là không biết hai người tiếp theo trong danh sách dự kiến sẽ đứng đầu, Lỗ Sĩ Đốn quyền sư Đức quốc cùng Kiệt Khắc Sâm quyền sư Mỹ quốc, vốn chưa từng nghe nói qua, là những người như thế nào? Có năng lực gì mà lại xếp hạng trên được cả Trần Chân?

Suy nghĩ hồi lâu. Vương Chí Đạo lại đột nhiên nhớ tới lúc ở tại trên bến tàu đã chứng kiến kình địch kia, vội hỏi Lưu Chấn Đông: "Đại sư huynh, còn Hoắc Điện Đường kia thì sao? Hắn chẳng lẽ không có báo danh tham gia thi đấu?"

"Hắn đã sớm báo danh rồi!" Lưu Chấn Đông hồi đáp.

"Theo truyền thuyết thì thực lực của hắn chính là không dưới Lý Thư Văn, Trương Khiếu Lâm như thế nào mà lại không đưa hắn xếp vào danh sách đoạt bốn hạng đầu tiên? Chẳng lẽ Trương Khiếu Lâm cho rằng

Hoắc Điện Đường lại còn không bằng được hai tên quyền sư Tây dương Lỗ Sĩ Đốn cùng Kiệt Khắc Sâm kia?" Vương Chí Đạo cảm thấy kỳ quái.

Lưu Chấn Đông cười nói: "Hoắc Điện Đường ngay cả trong danh sách mười người đứng đầu tiên cũng không lọt được vào nữa đó, nguyên nhân chủ yếu là Trương Khiếu Lâm từng phái ra mấy tên quyền thủ dưới trướng đi hướng Hoắc Điện Đường khiêu chiến, nhưng là Hoắc Điện Đường kiên trì không tiếp thụ khiêu chiến, coi như là chịu nhục cũng cự tuyệt, không chịu tiếp nhận khiêu chiến. Kết quả Trương Khiếu Lâm cho rằng hắn có thể là chỉ có uy danh hão, hữu danh vô thực. Cho nên mới đưa hắn gạch xuống khỏi danh sách xếp hạng. Bây giờ tại Thượng Hải cơ hồ tất cả nhân sĩ trong giới võ thuật cũng đang hoài nghi hắn Hoắc Điện Đường chỉ là ăn theo hào quang của sư phụ hắn Lý Thư Văn, trên thực tế cũng không phải là thật sự có thể đánh được!"

"Hoắc Điện Đường nếu thật sự không thể đánh, vậy thì tại sao lại còn báo danh tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội? Hắn làm như vậy chắc là để ẩn dấu thực lực chân chính của bản thân mình. Như hắn là người có thể nhẫn nhịn như vậy, chỉ sợ so với sư phụ hắn Lý Thư Văn còn càng đáng sợ hơn đó. Bản Viên Nhất Hùng những người đó khẳng định không thể bằng hắn, hắn mới là kình địch chân chính của ta!" Vương Chí Đạo thì thào như tự nói.

"Được rồi, còn đại ca kết bái Vương Tử Bình của ta cùng Chu Quốc Phú thì sao?" Vương Chí Đạo rốt cuộc cũng nhớ đến người huynh đệ kết bái chân chính của mình, đồng thời cũng nhớ đến thực lực kinh người của Vương Tử Bình chính mắt Trương Khiếu Lâm đã được chứng kiến, tuyệt đối sẽ không thấp hơn Trần Chân. Nếu như hắn đã báo danh thi đấu, Trương Khiếu Lâm vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua hắn được!

Thật không ngờ, Lưu Chấn Đông nhưng lại cùng đám người Hoắc Đình Giác, Nông Kính Tôn hai mặt liếc mắt nhìn nhau một cái, mới để Hoắc Đình Giác thở dài nói: "Vương sư đệ, chuyện này ngươi nghe xong nhất định phải bình tĩnh. Đại ca kết bái Vương Tử Bình của ngươi từ sau khi ngươi đi rồi thì ở lại Thượng Hải mở nhà Đồng nhân y quán. Nhưng là không đến vài ngày, Đồng nhân y quán cứ thỉnh thoảng lại bị mấy nhân vật không rõ lai lịch đến tập kích, rồi đến nửa tháng trước, có mấy chục tên Hắc y nhân cầm súng tập kích vào Đồng nhân y quán, Vương Tử Bình từ đó về sau mất tích rồi. Chúng ta cùng Chu Quốc Phú, Thái Gia Dương bọn họ từng hỏi thăm tìm kiếm khắp chung quanh, nhưng là tìm không được tăm hơi của hắn."

Vương Chí Đạo nghe vậy sắc mặt hơi đổi, vội hỏi lại: "Là ai đã tập kích hắn, người của Trương Khiếu Lâm hay sao?"

"Đây cũng có thể tính là một khả năng, nhưng cũng có khả năng là do tiểu Nhật Bản làm. Bởi vì vào ngày Vương Tử Bình khai trương Đồng nhân y quán, lại có năm tên võ sĩ Nhật Bản đến gây sự, nhưng đều bị Vương Tử Bình từng thằng từng thằng xách lên như xách con gà con mà ném bay ra ngoài. Chuyện này được rất nhiều người ở Thượng Hải đều tận mắt nhìn thấy, gây chấn động khắp trong thành. Người Nhật Bản cũng vì vậy mà mất hết mặt mũi, cũng rất có khả năng đi trả thù Vương Tử Bình." Hoắc Đình Giác nói.

Vương Chí Đạo nhưng lại cười cười, nói: "Đại ca nguyên lai là đã làm ra những hành động vĩ đại như vậy, khó trách lại bị lọt vào tập kích. Chỉ có điều ta tin tưởng lấy bản lãnh của hắn, hắn là không có việc gì. Hắn nếu như là đang trốn ở nơi nào đó trong Thượng Hải này, ngày khai mạc Vạn Quốc võ thuật đại hội, hắn nhất định sẽ xuất hiện."

"Nghĩa đệ, ngươi mới vừa rồi nói đại ca rốt cuộc là ai, ngươi lại còn có một đại ca kết bái khác hay sao, vậy ta đây tính là gì?" Một thanh âm sang sảng vang lên cắt ngang lời mọi người đang nói chuyện với nhau, chính là Trương Bảo Tử vốn vẫn đang vùi đầu ăn nhiều uống lắm nghe được Vương Chí Đạo cùng Hoắc Đình Giác một mực nói chuyện về Vương Tử Bình, liền không nhịn được mà hỏi to lên.

Vương Chí Đạo quay lại hắn "ha ha" cười nói: "Hắn là một người đại ca kết bái khác của ta, bởi vì lúc ấy ngươi đang một mực ở trên biển, ta tìm không được ngươi, cho nên không có cách nào để mà thông tri cho ngươi. Chỉ có điều lúc ta cùng hắn kết bái cũng đưa ngươi vào, ngươi là lão đại ca, hắn là đại ca, cũng không xung đột gì. Nếu như ngươi cảm giác có chỗ nào không ổn, đợi được đến khi ta tìm được hắn, chúng ta sẽ lại kết bái một lần nữa, sửa thành gọi hắn là Nhị ca là được rồi!"

"Ừ, hay là sửa thành gọi hắn là Nhị ca là tốt rồi. Còn nữa, ngươi tốt nhất đừng gọi ta là lão đại ca nữa, trực

tiếp xưng hô ta là đại ca không phải tốt hơn hay sao? Ta mặc dù đã sống tới một trăm ba mươi tuổi, nhưng mà vẫn chưa 'lão' hả? Trương Bảo Tử vừa nói lại đột nhiên há miệng cười to, vỗ mạnh lên bả vai Vương Chí Đạo một cái, "ha ha" cười nói: "Nghĩa đệ, tiểu tử ngươi thật là không tệ hả, lúc kết bái còn không quên đem ta đưa vào. Mẹ nó, ta lại có thêm một người nghĩa đệ nữa hay sao!"

Trương Bảo Tử lúc ở trên Hắc kỳ thuyền đã biểu diễn công phu mặc dù là giả bộ, nhưng là dáng người của hắn cự đại, cùng với lực lượng kinh người là sự thật. Một cái vỗ vai này chụp đến, chỉ thiếu chút nữa đã đem cái ghế Vương Chí Đạo đang ngồi đánh tan nát. May là Vương Chí Đạo phản ứng cực nhanh, kịp thời sử ra một thế hư không mã bộ trung bình tấn kìm lại mà chịu được một cái vỗ này của Trương Bảo Tử, nếu không chỉ sợ đã phải chịu một kiếp ngã ngồi đập mông xuống trên mặt đất rồi.

Đã thấy ngoại trừ Ô Tâm Lan ra, Tinh Võ Môn mỗi người cũng đều giật mình nhìn chằm chằm vào Trương Bảo Tử. Nông Kính Tôn vẻ mặt lộ rõ ánh mắt khó có thể tin nổi hỏi Vương Chí Đạo:

"Chí… Chí Đạo, vị đại ca này của ngươi rốt cuộc là ai hả? Hắn mới vừa rồi đã nói là hắn sống tới một trăm ba mươi tuổi, có thật vậy chăng?"

Vương Chí Đạo đã sớm đoán được phản ứng của mấy người Tinh Võ Môn, liền ha ha cười nói: "Để ta giới thiệu cho mọi người một chút, vị đại ca kết bái này của ta gọi là Trương Bảo Tử, chính là Hải tặc vương Trương Bảo Tử trong truyền thuyết đó. Trong lịch sử đã ghi lại Trương Bảo Tử sinh vào năm 1786, có thể sống tới ngày nay cũng đúng là dã gần một trăm ba mươi tuổi không sai biệt lắm rồi."

Mọi người Tinh Võ Môn nghe vậy, tất cả tròng mắt một lần nữa lồi ra, hiển nhiên là bị đại danh của Hải tặc vương Trương Bảo Tử này chấn nhiếp rồi, ngược lại không có ai còn kịp hiểu hết rõ ràng lời nói tiếp theo của Vương Chí Đạo. Chỉ có Nông Kính Tôn nhíu nhíu đầu mày, lắc đầu nói: "Vị này chính là Hải tặc vương Trương Bảo Tử sao? Không có khả năng. Nếu như hắn là Trương Bảo Tử, vậy trước đây ta từng gặp phải Trương Bảo Tử là ai? Không nói dối gạt các ngươi, ta ở lúc hơn mười năm trước khi ra biển cũng gặp phải đội thuyền hải tặc của Trương Bảo Tử , hơn nữa đã chính mắt nhìn thấy bản thân Trương Bảo Tử, ta phải đem toàn bộ tài sản dâng ra mới có thể thoát thân. Bộ dáng của hắn nhưng là so với vị đang ngồi trước mắt này lại không hề giống với nhau, hắn nhưng là rất gầy…"

"Đó là giả!" Vương Chí Đạo lúc ở bến tàu Thượng Hải đã sớm nhìn được phản ứng của Nông Kính Tôn khi nhìn thấy Trương Bảo Tử, thì đã rõ ràng là sự tình gì, sớm đã nghĩ ra cách ứng đối thật tốt, kịp thời bật ra một câu cắt ngang lời hắn, lại nói: "Danh tiếng của đại ca rất vang lừng, trên cơ bản là không cần ra tay, chỉ cần nói ra danh tiếng là đã có thể khiến cho những thương nhân ra biển vô cùng sợ hãi mà tự động dâng lên hết hàng hóa tài vật. Một ít hải tặc không thuộc bang phái nào nhìn được chỗ tốt ấy, mới giả mạo đại ca, nói khoác để tiện cho việc đánh cướp. Bây giờ ở trên biển những người tự xưng là Trương Bảo Tử là có rất nhiều đó.

Chỉ có điều là ta cam đoan với mọi người, một vị đang ngồi trước mắt này mới là Trương Bảo Tử chân chính. Về phần những bọn giả mạo còn lại, đợi được sau khi Vạn Quốc võ thuật đại hội chấm dứt, ta sẽ cùng đại ca thương nghị, đem bọn chúng nhất nhất giải quyết hết, không cho bọn chúng giả mạo danh tiếng đại ca mà đánh cướp loạn khắp nơi, phá hủy danh tiếng của đại ca."

"Không sai, ta cũng đang có ý này, chính là lúc nên để những kẻ giả mạo ta kia phải chịu chút giáo huấn!" Trương Bảo Tử bây giờ đối với lời Vương Chí Đạo nói trên cơ bản là đồng thanh tương ứng, không có hoài nghi gì hết.

Nhưng là đám người Nông Kính Tôn vẫn đang lộ thần sắc vẻ mặt cổ quái, hiển nhiên trong lòng đối với thân phận của Trương Bảo Tử này vẫn còn nửa ngờ nửa tin.

Vương Chí Đạo chứng kiến vẻ mặt những người này, mỉm cười, đem Tôn Lộc Đường ra làm đảm bảo, nói:

"Đại ca chính là cùng Tôn lão tiên sinh bọn họ cùng nhau đi thuyền tới, hắn là thật hay giả, không có khả năng dấu diếm được qua Tôn lão tiên sinh đâu!"

Tôn Lộc Đường hiện nay trong tâm trí của nhân sĩ giới võ thuật Trung Quốc đã tiếp cận đến vị trí thần thoại, cơ hồ chưa có người nào dám đem những từ như là "thất bại", "phạm sai lầm" hoặc là "bị lừa gạt" gì đó để nói về lão, cho nên Vương Chí Đạo vừa nói lời này ra thì ngay cả Hoắc Đình Giác cùng Trần Tử Chính vốn đang trong lòng nghi ngờ nặng nhất cũng không còn do ngờ vực gì nữa.

Nông Kính Tôn ngữ khí có chút lắp bắp nói: "Vị.. Trương này.., à Trương tiền bối, lão ngài thật đúng là trường thọ, lại càng cường tráng hả! Sống đến một trăm ba mươi tuổi mà vẫn còn cao lớn rắn chắc như vậy, thế này so với Trường sinh bất lão tiên thuật còn muốn thần kỳ hơn đó. Thế này cũng không thể trách chúng ta lúc trước không thể tin…, …Hả, Tâm Lan, ngươi đang cười cái gì?"

Chính là Ô Tâm Lan bởi vì sớm đã biết bản chất của Trương Bảo Tử, lại thấy Nông đại thúc, vốn được nàng tôn kính nhất, đối với Trương Bảo Tử kia lộ ra vẻ mặt cùng ánh mắt kính sợ, nhịn không được liền che miệng lại "ha ha" bật cười.

Bị Nông Kính Tôn đột nhiên chất vấn, Ô Tâm Lan không khỏi lại càng hoảng sợ, vội vàng che dấu nói: "Không có gì, ta chỉ là… chỉ là vừa được nghe xong Hiểu Huệ tỷ kể cho một câu chuyện cười, mới nhịn không được mà cười thôi!"

Ngồi ở bên cạnh nàng Hiểu Huệ vẻ mặt kỳ quái, thầm nghĩ chính mình lúc nào đã kể chuyện cười cho nàng nghe?

May là ở phía sau, một tiếng cười quen thuộc vang lên từ ngoài cửa, giải trừ được sự xấu hổ của Ô Tâm Lan, đã nghe người vừa cười kia lại nói: "Vương huynh đệ, nghe nói ngươi cùng Tôn lão tiên sinh đã cùng nhau đi thuyền trở về, chúng ta vốn là nên đi ra bến tàu tiếp đón ngươi, nhưng lại bởi vì tạm thời có việc thoát thân không được, cho nên bây giờ mới đến, ngươi sẽ không trách móc chứ hả!"

"Chu huynh, ông chủ Thái!"

Người đến đúng là Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương đã lâu không gặp, Vương Chí Đạo trong lòng kinh hỉ, vội vàng đứng dậy tiến lên nghênh đón.

Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương nhìn thấy Vương Chí Đạo, trong lòng thật cao hứng, chỉ có điều khi ánh mắt của bọn họ rơi xuống trên người Trương Bảo Tử, thì lập tức có phản ứng đồng dạng như khi đám người Nông Kính Tôn lần đầu tiên nhìn thấy Trương Bảo Tử, bị thân hình cường tráng kinh người của Trương Bảo Tử, lại còn cả râu tóc lông mi đều trắng như tuyết, làm cho giật mình kinh ngạc không thôi.

Chu Quốc Phú rất lấy làm kỳ liền hỏi: "Vương huynh đệ, vị này chính là?"

Sau khi Vương Chí Đạo giới thiệu vắn tắt cho bọn hắn một chút về Trương Bảo Tử, khiến cho Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương lại một lần nữa sững sờ đồng dạng như đám người Nông Kính Tôn lúc mới vừa rồi, hắn mới lại đặt câu hỏi: "Được rồi, Chu huynh, ông chủ Thái, các ngươi có tin tức gì của đại ca ta Vương Tử Bình hay không?"

Lời này vừa ra, Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương thần sắc đều trở nên trầm trọng hẳn xuống. Sau một lúc lâu mới do Thái Gia Dương thở dài nói: "Xin lỗi, Vương huynh đệ. Từ sau lúc Vương đại ca gặp chuyện không may, chúng ta đã huy động rất nhiều nhân thủ đi tìm, nhưng là đến bây giờ còn chưa có thể tìm được hắn!"

"Đừng lo, tin tưởng rằng hắn hẳn là sẽ xuất hiện vào ngày khai mạc Vạn Quốc võ thuật đại hội!" Vương Chí Đạo an ủi hai người Chu Quốc Phú cùng Thái Gia Dương, sau đó lại hỏi: "Được rồi, Chu huynh, ngươi đã báo danh tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội chưa?"

Thật không ngờ, Chu Quốc Phú nhưng lại cười khổ nói: "Còn không có. Ta bởi vì lúc trước có việc bận rộn bề bộn, phải kéo cho tới hôm nay mới lên đường đi báo danh tham gia thi đấu. Thật không ngờ, hôm nay lúc ta đi đến lại bị Vạn quốc thương hội cho biết, số báo danh tham gia thi đấu Vạn Quốc võ thuật đại hội đã hết, báo danh bị ngưng hẳn rồi."

Hoắc Đình Giác nghe vậy cực kỳ kinh ngạc, nói: "Tại sao lại có thể như vậy, chúng ta như thế nào lại không biết việc này? Vạn Quốc võ thuật đại hội không phải là không hạn chế danh sách tham gia hay sao?"

"Cái này là mới được ban hành chỉ khoảng hơn hai giờ trước đây mà thôi!" Chỉ nghe Thái Gia Dương nói: "Gia phụ bởi vì là phú thương ở Thượng Hải, coi như là người có thân phận, cho nên hắn cũng được Vạn quốc thương hội yêu cầu gia nhập, cho nên đối với việc này cũng biết tường tận. Gia phụ nói cho ta biết, việc đình chỉ báo danh này là do một người Nhật Bản, chính là Sơn Khẩu Dụ Nhân, đề xuất ra. Hắn nói là nhân số tham gia thi đấu nhiều lắm, việc tổ chức thi đấu rất khó an bài, cho nên mới đưa ra hạn chế nhân số tham gia thi đấu chỉ là hai trăm người. Nhưng là Sơn Khẩu Dụ Nhân lại đồng thời còn đề nghị, vì để

cấp cho những người luyện võ khác mà chưa kịp báo danh một cái cơ hội, bọn chúng liền đã đem danh sách hai trăm người thi đấu đã báo danh và có số báo danh công bố rộng rãi ra ngoài, lại nói rằng những người khác nếu muốn tham gia thi đấu có thể hướng tới những người trong danh sách kia mà khiêu chiến, chỉ cần đánh bại được bọn họ thì sẽ đoạt được số báo danh của bọn họ, có thể thay thế được bọn họ để đến tham gia thi đấu. Thời gian hạn chế là đến buổi trưa ngày thứ ba. Mới vừa rồi khi ta cùng Quốc Phú đến đây, đã chứng kiến không ít võ quán bị người đến khiêu chiến, thậm chí còn có những người ngang nhiên ác đấu ngay tại đầu đường!"

Nông Kính Tôn nghe vậy vừa sợ vừa giận, nói: "Vạn quốc thương hội như thế nào lại đồng ý với loại chuyện này, thế này không phải là cố ý khiến cho Thượng Hải hỗn loạn hay sao?"

"Đây thật là mưu kế cao thâm hả!" Lại nghe Vương Chí Đạo cười nói: "Một lão hồ Ly Sơn Khẩu Dụ Nhân này thật đúng là âm hiểm. Mục đích chân chính khi lão đưa ra đề nghị này hẳn là để đem danh sách những người Trung Quốc tham gia thi đấu lúc đầu gạch hết xuống, lại để gia tăng hạn ngạch tham gia thi đấu cho người Nhật Bản đây mà! Hắn cố ý chỉ để cho sáu người đại biểu cho Nhật Bản tham gia thi đấu, nhưng sau đó lại hạn chế hạn ngạch thi đấu chỉ có hai trăm người, rồi để đám võ sĩ Nhật Bản hướng đến khiêu chiến những người Trung Quốc đã đăng ký tham gia thi đấu, nghĩ muốn tại trước khi bắt đầu Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, đem toàn bộ người Trung Quốc tham gia thi đấu đuổi hết xuống. Hắn đại khái là ảo tưởng tới lúc Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu bắt đầu, tất cả người Trung Quốc tham gia đều đã bị võ sĩ Nhật Bản hoặc là võ sĩ của các quốc gia khác thay thế hết, không lên được trên đài!"

Chu Quốc Phú nghe vậy nói: "Ngươi đoán đúng được đến tám chín phần mười, khi ta cùng Gia Dương đến đây, đã thấy những trận ác đấu do khiêu chiến đại bộ phận đều là do võ sĩ Nhật Bản khơi mào ra. Sơn Khẩu Dụ Nhân thằng cha này thật sự là bệnh hoạn. Hắn thật sự tưởng rằng võ sĩ Nhật Bản của bọn hắn có thể ở trước khi khai mạc Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu đem toàn bộ danh sách thi đấu của người Trung Quốc thay thế hết được hay sao?"

Hoắc Đình Giác thần sắc ngưng trọng nói: "Nếu như Sơn Khẩu Dụ Nhân đã làm ra loại mưu kế này, như vậy Tinh Võ Môn chúng ta cũng có thể sẽ bị người đến khiêu chiến, bởi vì Tinh Võ Môn chúng ta có ba cái số báo danh."

Vương Chí Đạo cười nói: "Chúng ta không nên ngồi chờ có người tới nhà khiêu chiến, chúng ta cũng đi khiêu chiến đi. Đại ca, ngươi nghe được chưa, Vạn quốc thương hội ngưng hẳn việc báo danh rồi, nếu như ngươi nói muốn tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, thì phải khiêu chiến được một người đã báo danh tham gia thi đấu, thay thế được số báo danh của hắn!"

"Con mẹ bọn Vạn quốc thương hội! Chỉ có điều một chiêu này thật đúng là làm cho ta thấy hứng thú, thế này có ý nghĩa chính là ta không cần phải đợi tới ba ngày nữa mới được đánh nhau. Con mẹ nó, tay ta đang rất ngứa đây!" Trương Bảo Tử mắng một câu, sau đó lại trợn mắt nhìn trừng trừng, hỏi Vương Chí Đạo: "Ta đây nên đi khiêu chiến người nào đây?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Chúng ta sẽ đến Hồng Khẩu đạo tràng khiêu chiến. Việc đoạt lấy số báo danh này chính là do Sơn Khẩu Dụ Nhân đề nghị ra, hắn hẳn là không thể phản đối chúng ta khiêu chiến những người tham gia thi đấu của bọn chúng. Ta muốn cho một lão hồ ly Sơn Khẩu Dụ Nhân kia phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà nói không nên lời. Chu huynh, ngươi còn không có báo danh, cũng theo chúng ta chém giết đoạt lấy một cái số báo danh đi hả. Mặt khác, ta cũng có ý định thay đại ca Vương Tử Bình đoạt lấy một cái số báo danh nữa cho hắn!"

"Chờ một chút!" Đã thấy Trương Bảo Tử cau mày nói: "Sơn Khẩu Dụ Nhân? Nghĩa đệ, ngươi nói Sơn Khẩu Dụ Nhân, sẽ không phải chính là Sơn Khẩu Dụ Nhân kia đã cho ta Cửu chuyển kim đan cùng 'Trường sinh quyết' đấy chứ?"

"Chính là hắn!" Vương Chí Đạo cười nói: "Đại ca, còn nhớ lúc ta ở trên thuyền đã nói cho ngươi rõ chân tướng sao? Bay giờ chính là lúc tìm lão hồ ly Sơn Khẩu Dụ Nhân này tính sổ rồi!"

Trương Bảo Tử nghe vậy, hai mắt bắn ra sát khí đáng sợ, nổi giận mắng: "Sơn Khẩu Dụ Nhân tên hỗn đản này, thế mà lại dám lấy óan trả ơn, hãm hại ta! Nếu không phải là nghĩa đệ kịp thời nhắc nhở chỉ ta, chỉ sợ ta chết rồi cũng không biết là do cái nguyên nhân gì! Con mẹ nó, chúng ta đi, đem Hồng Khẩu đạo tràng đánh cho một trận hoa rơi nước chảy!"

Những người không rõ chân tướng nhìn thấy Trương Bảo Tử nghiến răng nghiến lợi bộ dáng kinh khủng như thế, còn tưởng rằng Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Trương Bảo Tử có cái thâm cừu đại hận gì, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Nông Kính Tôn cau mày nói: "Vương Chí Đạo, các ngươi làm như vậy có chút không tốt hả? Ta không nghĩ phản đối việc các ngươi tìm người Nhật Bản gây sự, nhưng là ta lo lắng, vạn nhất khi các ngươi đi ra ngoài, có người đến Tinh Võ Môn đây đoạt số báo danh thì làm sao bây giờ?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Như vậy do ta, đại ca cùng Chu huynh ba người đi thôi, còn lại mọi người ở lại Tinh Võ Môn, ông chủ Thái, ngươi không phải là người luyện võ, hay là không nên theo chúng ta cùng đi, để cho an toàn một chút hả."

"Còn chúng ta đây thì sao hả tiểu lão tổ tông? Chúng ta hẳn là nên đi cùng lão tổ tông, ra sức cổ vũ hò hét cho ngài chứ?" Chính là Thân Đại Hải từ sau khi đi tới Tinh Võ Môn vẫn không dám lên tiếng, bây giờ thấy Vương Chí Đạo không đả động gì đến bọn họ, vội vàng mở miệng đặt câu hỏi.

Vương Chí Đạo liếc mắt một cái nhìn đến sáu tên hải tặc khác thần sắc còn đang bất an, lờ mờ nói: "Các ngươi là hải tặc, nếu đi ra ngoài để cho người ta nhận ra được thì sẽ rất phiền toái. Đại ca chỉ một người ta còn có thể chiếu cố, nếu nhiều người thì không thể chiếu cố được. Cho nên các ngươi cũng không cần đi theo, ở lại Tinh Võ Môn cho ta. Nếu ai dám không nghe lời mà còn len lén đi theo, ta sẽ chặt đứt chân hắn. Ta nói được thì làm được!"

Vương Chí Đạo vừa nói, vừa âm thầm nháy mắt ra dấu với Ô Tâm Lan, Ô Tâm Lan lập tức nhớ tới tại "Thần Chu hào" Vương Chí Đạo đã lập ra kế hoach, vội vàng đối Vương Chí Đạo làm ra một thủ thế "đã rõ ràng!"

Chỉ nghe Trương Bảo Tử lại đối bọn người Thân Đại Hải quát: "Mấy người các ngươi hay là lưu lại ở chỗ này đi. Có nghĩa đệ chiếu cố ta, ta sẽ không gặp chuyện gì không may. Các ngươi nếu không nghe lời hắn, nghĩa đệ chặt đứt chân các ngươi ta cũng sẽ không ngăn cản hắn!"

Trương Bảo Tử vừa lên tiếng, Thân Đại Hải cùng Sơn Uy hai gã hải tặc vốn chân chính kính sợ lão lập tức câm như hến, không dám nói "không". Sáu gã hải tặc khác mặc dù trong lòng gấp gáp, nhưng là cũng không bít làm sao, đành đưa ánh mắt trao đổi với nhau, sau đó cũng im lặng không nói gì.

Sáu tên hải tặc này chính là đã quyết một chủ ý, đợi lát nữa nhất định tìm một cơ hội để cho một tên lặng lẽ chuồn khỏi Tinh Võ Môn, chạy đi Hồng Khẩu đạo tràng để báo cáo việc này cho Sơn Khẩu Dụ Nhân. Nếu không chỉ sợ khi Sơn Khẩu Dụ Nhân trách tội xuống, bọn chúng tất cả đều xong đời rồi.

Nhưng là đợi được đến khi Vương Chí Đạo, Trương Bảo Tử cùng Chu Quốc Phú mới vừa rời đi.

đã thấy Ô Tâm Lan đến gần bên tai Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông cùng Trần Tử Chính nói nhỏ trong chốc lát, sau đó dưới một tiếng hạ lệnh của Hoắc Đình Giác, người của Tinh Võ Môn lập tức đem tám tên hải tặc toàn bộ vây lại.

Chỉ nghe Ô Tâm Lan đắc ý đối sáu tên hải tặc cười duyên nói: "Sáu người các ngươi là gian tế của người Nhật Bản, muốn đi báo tin cho người Nhật Bản hay sao? Các ngươi không có cơ hội này đâu. Nói cho các ngươi biết, Vương Chí Đạo sớm đã xem thấu thân phận các ngươi rồi, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói cho ta đi! Các sư huynh, bắt bọn chúng!"

Sáu tên hải tặc biến sắc, còn lại Thân Đại Hải cùng Sơn Uy đều là kinh hãi. Thân Đại Hải vội vàng nói:

"Ô cô nương, chuyện gì xảy ra, các ngươi nhất định là hiểu lầm rồi, chúng ta không phải là gian tế của người Nhật Bản đâu!"

Người Tinh Võ Môn cũng không nghe bọn họ phân biện, lập tức tiến lên bắt bọn chúng. Thân Đại Hải cùng Sơn Uy chỉ ngây ngốc không có phản kháng, sáu tên hải tặc kia nghĩ muốn phản kháng, nhưng là có Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác cùng Trần Tử Chính ba võ thuật cao thủ này cùng ra tay, không tới mười giây đồng hồ, đã làm bọn chúng mất đi sức phản kháng.

Vương Chí Đạo, Trương Bảo Tử cùng Chu Quốc Phú ba người đã tới Hồng Khẩu đạo tràng.

Bởi vì Vương Chí Đạo trong ý nghĩ của tiểu Nhật Bản đã là một danh nhân vô cùng nổi tiếng, hơn nữa lại đi cùng với Trương Bảo Tử kia là một người tướng mạo vô cùng đặc biệt, đám võ sĩ Nhật Bản đang thủ vệ tại cửa đạo tràng thấy thế không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy vào trong cấp báo.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy một đám Nhật Bản võ sĩ ồ ạt xông ra, hai người cầm đầu thật không ngờ lại chính là người quen cũ, Gia Ngũ Lang cùng Thuyền Việt Hoành Sơn.

Nhìn thấy ba người Vương Chí Đạo, Thuyền Việt Hoành Sơn sắc mặt liên tục biến đổi, một lúc sau mới đặt câu hỏi nói: "Vương Chí Đạo, các ngươi tới làm gì?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Chúng ta tới đây là bởi vì theo đề nghị của Sơn Khẩu Dụ Nhân tiên sinh, đến đây đoạt số báo danh tham gia thi đấu ở Vạn Quốc võ thuật đại hội. Vừa lúc, các ngươi có hai người tham gia thi đấu ở đây, mà hai người huynh đệ này của ta còn chưa có quyền tham gia thi đấu, vậy để cho bọn họ khiêu chiến các ngươi, tranh đoạt quyền tham gia thi đấu của các ngươi đi hả!"

139. Chương 137:cửu Quỷ Nhẫn Lưu Phái

Còn không có đợi cho Thuyền Việt Hoành Sơn nói ra ý kiến phản đối, Trương Bảo Tử đã không thể chờ đợi được nữa lập tức đứng ra, hướng về phía Thuyền Việt Hoành Sơn quát: "Tiểu Nhật Bản, ngươi có quyền tham gia thi đấu, có đúng không? Ngươi tốt nhất là tự nguyện buông ra cho ta, đem quyền tham gia thi đấu giao cho ta. Nếu không gia gia ta sẽ hướng ngươi khiêu chiến, đánh cho ngươi gân đứt xương gãy, bò xuống không đứng dậy nổi, đến lúc đó ta xem ngươi làm như thế nào để tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu?"

Thuyền Việt Hoành Sơn ở tại Nhật Bản nói gì đi nữa cũng là một Đại tông sư, mặc dù đối với hình thể của Trương Bảo Tử có chút kinh hãi, nhưng là bị lão giở trò khiêu khích trước mặt nhiều đồng bọn cùng đệ tử như vậy, nếu như không ứng chiến, chỉ sợ sẽ bị tất cả đồng bọn cùng các đệ tử xem thường, sau này đừng mơ tưởng ngẩng đầu lên làm người. Lập tức, Thuyền Việt Hoành Sơn không khỏi trên mặt lộ ra vẻ tức giận, tiến ra phía trước một bước.

Chỉ có điều còn không có đợi cho Thuyền Việt Hoành Sơn mở miệng tiếp nhận khiêu chiến, đã nghe đến một thanh âm yểu điệu vang lên: "Trương Bảo Tử tiên sinh, là ngươi sao? Ngươi tại sao muốn tới chỗ này của chúng ta làm loạn hả? Chúng ta chính là bằng hữu mà, ngươi còn nhớ được ta chứ?"

Theo thanh âm này truyền ra, đám các võ sĩ Nhật Bản tự động rẽ ra làm thành một lối đi, để cho chủ nhân của thanh âm này đi ra.

Vẫn là một thân kimono trắng như tuyết, thắt lưng xuyên qua một cặp võ sĩ đao một dài một ngắn màu đen rất tinh xảo, mái tóc rất tự nhiên buông xõa sau lưng, tướng mạo vẫn là cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử giống nhau như đúc, nếu có chút gì bất đồng với một Sơn Khẩu Ngọc Tử mà Vương Chí Đạo đã chứng kiến khi còn ở trên "Truy phong hào", chính là nữ nhân Nhật Bản này trên mặt lộ ra một nét vui vẻ tươi cười, trong đôi mắt đẹp cũng loáng thoáng có ánh vui sướng, hiển nhiên lúc này nàng đang có tâm tình rất tốt. Ngay cả việc ba người Vương Chí Đạo đến gây sự cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình vui sướng của nàng.

Vương Chí Đạo liền tươi cười nói với nàng: "Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, gặp lại ngươi là thật cao hứng, chúc mừng ngươi sắp trở thành tân nương tử của Ngũ sư huynh ta đó! Nhìn ra được, tâm tình của ngươi cũng rất không tệ hả!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử chớp chớp một chút đôi mắt đẹp, đối Vương Chí Đạo cười duyên nói: "Vương Chí Đạo, nghĩ không ra mạng của ngươi thật đúng là rất lớn hả. Trên biển cả vẫn có thể sống sót được! Chỉ có điều làm cho ta rất hiếu kỳ, ngươi tại sao khẳng định được ta chính là Sơn Khẩu Ngọc Tử, mà không phải Sơn Khẩu Tuyết Tử? Ta cùng với tỷ tỷ của ta lớn lên chính là giống nhau như đúc, rất khó phân biệt mà. Ngay cả đến như là Trần Chân cũng có đôi khi còn nhận lầm chúng ta đó!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Sơn Khẩu Tuyết Tử sao còn có thể xuất hiện? Ngươi là em gái thân thương, lại đoạt tình nhân của chị gái mình, lại còn sắp thành thân với hắn, vậy nàng là chị gái còn có thể tiếp tục lưu lại ở chỗ này hay sao? Ta phỏng chừng nàng vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện nữa đâu!"

"Ừ, ngươi thật đúng là rất thông minh. Tỷ tỷ của ta đích xác là đã rời đi khỏi Thượng Hải rồi!" Sơn Khẩu Ngọc Tử nói.

"Sơn Khẩu Ngọc Tử, lúc đầu khi ở tại 'Truy phong hào', ta nghe ngươi nói đến tỷ tỷ của ngươi, lộ ra tỷ muội tình thâm, hình như bộ dáng có rất nhiều tình cảm tốt đẹp thân thương. Điều đó làm ta lúc đó có tin tưởng, ngươi mặc dù là một nữ nhân Nhật Bản, nhưng nhiều ít vẫn còn có chút nhân tính, ít nhất sẽ không làm thương tổn tỷ tỷ của ngươi. Nhưng thật là không ngờ được, mới chỉ sau có ba tháng ngắn ngủi, đến ngày gặp lại, ngươi vậy mà lại muốn thành thân với tình nhân của tỷ tỷ ngươi? Sơn Khẩu Ngọc Tử, ta bây giờ không thể không thừa nhận đúng là lòng dạ của phụ nữ thật sự là rất phức tạp, coi như là nữ nhân Nhật Bản cũng giống như vậy, ta vĩnh viễn cũng đoán không ra!Sơn Khẩu Ngọc Tử, ngươi có thể nói cho ta biết được hay không, ngươi cùng Ngũ sư huynh của ta rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên muốn cùng hắn thành thân?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử thần sắc không hề thay đổi, rất bình tĩnh nói: "Bởi vì ta đột nhiên rõ ràng được một việc, trong tình cảm tỷ muội cho dù có thể rất sâu nặng, có thể chia xẻ hết thảy, nhưng là chính người mà mình yêu thương thì lại là không thể chia xẻ, cho nên ta mới cố gắng tranh thủ giành lấy. Đối với tỷ tỷ, ta chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi!"

"Người ngươi yêu thương?" Vương Chí Đạo kỳ quái hỏi: "Ngươi là từ khi nào lại có tình yêu với Ngũ sư huynh ta? Khi còn ở trên 'Truy phong hào', ta nhưng lại nhìn không ra là ngươi coi Ngũ sư huynh ta là người mà ngươi yêu thương!"

"Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? Là con sâu trong bụng ta hay sao? Tâm tình của ta ngươi chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được hay sao?" Sơn Khẩu Ngọc Tử tức giận mà trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, sau đó lại mỉm cười ngọt ngào nói: "Vốn là lúc mà ta giả mạo tỷ tỷ để trêu đùa Trần Chân cũng đã có lòng yêu thích anh ấy rồi, chỉ có điều là lúc ấy ta còn không hiểu rõ nội tâm của mình, có lẽ là bởi vì lúc ấy ta làm tất cả mọi chuyện chỉ là vì tỷ tỷ, cảm tình của ta đối với Trần Chân đã bị đè nén sâu xuống trong tâm thức, vốn tưởng rằng sau này chỉ cần không gặp lại anh ấy thì sẽ có thể từ từ quên anh ấy đi. Nhưng là ông Trời lại đem anh ấy cùng ta buộc lại cùng một chỗ với nhau. Ngày đó khi cơn lốc đến, anh ấy bị cuốn đến ngay gần thuyền của ta, là ta đã cứu anh ấy, cùng ở với anh ấy hơn mười ngày ở trên biển. Sau lúc trở về Thượng Hải, ta đã thề, tuyệt đối sẽ không đưa anh ấy tặng lại cho tỷ tỷ nữa. Cho nên, Vương Chí Đạo, ngươi nghe cho rõ đây, ngày mai khi ta cùng với Trần Chân thành thân, ngươi tốt nhất đừng tới quấy rối. Đương nhiên, nếu như ngươi nghĩ đến chúc phúc chúng ta, ta sẽ rất hoan nghênh ngươi. Còn nếu không mà nói, cho dù ngươi là sư đệ tốt nhất của Trần Chân, ta cũng sẽ không khách khí!"

Vương Chí Đạo nhìn vào Sơn Khẩu Ngọc Tử một lúc, mới lắc đầu nói: "Cảm tình của phụ nữ quả thật đúng là đột nhiên mà tới, người khác dự liệu không tới! Chỉ có điều là ta còn không rõ, cho dù ngươi nảy sinh tình ý với Ngũ sư huynh ta, muốn cùng hắn thành thân, nhưng mà Ngũ sư huynh ta tại sao lại chịu đáp ứng? Đừng nói với ta rằng hắn cũng nảy sinh tình ý với ngươi, lời này ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Ngươi nhất định là đã dùng thủ đoạn gì đó bức bách Ngũ sư huynh ta chịu lấy ngươi rồi!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy, trừng mắt nhìn lại Vương Chí Đạo một cái, rốt cục cũng tỏ ra hờn giận nói: "Trần Chân tại sao không thể có tình ý với ta? Loại sự việc như thành thân này có thể bức bách được hay sao?"

"Nói thế nào ta cũng không tin tưởng, nếu như không phải là do ngươi bức, thì đó chính là do phụ thân ngươi bức!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ngũ sư huynh không thể nào là loại người thay tình đổi dạ, thậm chí lại còn bỏ ra khỏi sư môn của mình, đi đầu hàng người Nhật Bản. Nhất định là các ngươi đã dùng thủ đoạn hèn hạ uy hiếp hắn. Nếu như ngươi muốn phủ nhận, vậy thì gọi Ngũ sư huynh ra đây đi, để cho hắn chính miệng nói với ta!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử mặt ngọc dâng lên cơn tức giận, đôi mắt đẹp đằng đằng sát khí nhìn chăm chú vào Vương Chí Đạo một lúc lâu, mới hừ lạnh nói: "Trần Chân không rảnh để ta gặp các ngươi, ta cũng không để cho ngươi gặp anh ấy, càng không cần hướng ngươi để chứng minh là chúng ta yêu nhau thực sự. Ngươi tốt nhất là cút đi cho ta, không nên ép ta giết ngươi, ta không muốn ở trước lúc bản thân mình thành thân lại đi giết người."

Vương Chí Đạo lắc đầu cười nói: "Chỉ sợ ngươi chính là không dám để cho ta thấy Ngũ sư huynh của ta

đấy chứ? Bởi vì ngươi lo lắng ta sẽ thuyết phục hắn thay đổi chủ ý, không thành thân với ngươi nữa hả? Nhưng mà đừng lo, hôm nay ta không thấy được hắn, để ngày mai thấy cũng không muộn, dù sao ngày mai các ngươi phải thành thân, hắn không có khả năng không xuất hiện!"

Thấy Sơn Khẩu Ngọc Tử bởi vì câu nói của mình mà đôi mắt đẹp sát khí càng đậm, Vương Chí Đạo lại nói: "Chúng ta hôm nay tới đây mục đích không phải là tìm Ngũ sư huynh, mà là đến để đoạt số báo danh tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu.

Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, một cái quy tắc này chính là do phụ thân ngươi Sơn Khẩu Dụ Nhân đã đề ra tại Vạn quốc thương hội, ngươi sẽ không phải là muốn vả vào miệng phụ thân ngươi, phá hư quy tắc này đấy chứ?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy, càng giận dữ trừng mắt liếc nhìn Vương Chí Đạo một cái, hừ lạnh một tiếng, nhưng đôi mắt đẹp lại chuyển sang Trương Bảo Tử, lại ngọt ngào cười nhẹ nhàng như tuyết tan nói: "Trương Bảo Tử tiên sinh, ngươi còn nhớ rõ được ta sao?"

Trương Bảo Tử mắt to mở trừng trừng, miệng đầy lời thô tục nói với nàng: "Đương nhiên nhớ rõ, ngươi chính là con nhóc Nhật Bản đưa đến Cửu chuyển kim đan giả để hại lão tử! Từ khi dùng thuốc giả do ngươi tặng, lão tử thường xuyên xương sống mỏi eo lưng đau, đầu váng mắt hoa, nhanh chóng già đi, vốn là râu tóc đen nhánh, bây giờ đều biến thành màu trắng, ngay cả lông mi cũng biến thành trắng rồi. Nếu không được nghĩa đệ này của lão tử kịp thời phát hiện ra loại thuốc lão hóa kia, ngăn không cho lão tử tiếp tục uống thuốc, chỉ sợ lão tử cũng đã già mà chết rồi. Con mẹ nó, tiểu Nhật Bản, lão tử với các ngươi có cái thù hận gì, tại sao hại lão tử như vậy? Cha ngươi Sơn Khẩu Dụ Nhân kia đâu? Gọi hắn lăn ra đây, lão tử muốn hỏi hỏi hắn, tại sao muốn lấy oán báo ân, hại lão tử như vậy?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy giật mình kinh ngạc, liếc mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của Vương Chí Đạo một cái, trong lòng rõ ràng là hắn đã phá rối, liền thầm mắng một câu, sau đó cười ngọt ngào nói với Trương Bảo Tử: "Trương Bảo Tử tiên sinh, sao lại có thể như vậy được chứ. Chúng ta đưa cho ngươi chính là Cửu chuyển kim đan chính tông, có thể giúp ngươi trường sinh bất lão đó.

Như thế nào có thể là thuốc lão hóa hại ngươi được? Cẩn thận nhớ lại một chút xem, lúc ngươi ăn Cửu chuyển kim đan, có phải có cảm giác đan điền có nhiệt khí dâng lên hay không, làm cho ngươi tinh thần phấn chấn, tâm tình khoái trá?"

Thấy Trương Bảo Tử gật đầu, Sơn Khẩu Ngọc Tử tươi cười càng ngọt hơn, nàng nói: "Đã có loại cảm giác này, như vậy thì thế nào lại có thể là thuốc giả được? Hơn nữa, ngươi bây giờ đã một trăm ba mươi tuổi rồi, vẫn còn giống như là người trung niên vậy. Một chút bộ dáng già yếu cũng không có, như vậy nếu là thuốc giả, có thể làm cho ngươi sống được lâu như vậy hay sao?"

"Quả nhiên như thế!" Chỉ nghe Trương Bảo Tử thì thào nói một câu.

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghĩ lầm rằng lão đã động ý, trong tâm vui mừng tiếp tục dẫn dụ nói: "Trương Bảo Tử tiên sinh, ngươi đã cứu phụ thân của ta một mạng, cha ta sao lại có thể dùng thuốc giả để đến hại ngươi được. Cha ta đưa cho ngươi chính là Cửu chuyển kim đan chân chính, hơn nữa ngươi luyện tập 'Trường sinh quyết' đó, tuyệt đối có thể làm ngươi trường sinh bất lão, vĩnh viễn thanh xuân. Nếu như ngươi thật sự thấy xương sống mỏi eo lưng lưng đau, đầu váng mắt hoa, như vậy nhất định là Vương Chí Đạo đảo quỷ, ngươi bị hắn lừa rồi. Nếu như ngươi nguyện ý gia nhập phe bên chúng ta, ta cam đoan những bệnh trạng đó không cần thuốc cũng khỏi, cho ngươi tinh thần càng thêm phấn chấn, càng ngày càng trẻ lại, thậm chí còn làm cho ngươi râu tóc đang từ bạc biến thành đen, chân chính cải lão hoàn đồng. Trương Bảo Tử tiên sinh, mời tới cùng người của chúng ta đi thôi, đừng tiếp tục bị Vương Chí Đạo lừa gạt nữa..."

Quả nhiên như thế, quả nhiên như thế..." Lại nghe Trương Bảo Tử lại vừa thì thào niệm hai câu, sau đó đột nhiên hét lớn: "Quả nhiên như thế, các ngươi tiểu Nhật Bản thật là đang lừa gạt ta! Hỗn đản! Con nhóc Nhật Bản kia, trước khi đến đây nghĩa đệ đã nói cho ta rồi, rằng ngươi nhất định sẽ nói ra những lời đó để lừa gạt lão tử, ta vốn đang còn nửa tin nửa ngờ, không ngờ đến lời của nghĩa đệ thế mà lại đúng là sự thật. Những lời mới vừa rồi của ngươi cũng những suy đoán của nghĩa đệ quả nhiên giống nhau như đúc, cơ hồ là một chữ cũng không sai! Con mẹ nhà ngươi chứ, con nhóc Nhật Bản nhà ngươi thế mà lại dám lừa gạt lão tử, lão tử muốn giết ngươi!"

Trương Bảo Tử nói xong, gầm nhẹ lên một tiếng, thân hình cự đại liền hướng Sơn Khẩu Ngọc Tử hung hăng xông tới. Một bên Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Gia Ngũ Lang thấy thế kinh hãi, vội bước lên phía trước một tả một hữu chặn Trương Bảo Tử lại.

Sơn Khẩu Ngọc Tử sợ run đến một lúc, mới hiểu được rõ đây là cái sự tình gì, có chút kinh ngạc nhìn Vương Chí Đạo, hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi cũng hiểu được Thôi miên thuật?"

Vương Chí Đạo lờ mờ cười nói: "Chút tài mọn, ta từ lúc tám tuổi đã biết rồi, hơn nữa ta không cần dược vật vẫn có thể dễ dàng thôi miên một người. Phương diện này người Nhật Bản các ngươi so ra vĩnh viễn kém ta. Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, ngươi có hứng thú muốn thử xem Thôi miên thuật của ta hay không? Ta cam đoan sẽ cho ngươi một sự kinh hỉ thật lớn đó!"

Nhìn Vương Chí Đạo hai tròng mắt đang lóe ra quang mang kỳ dị, Sơn Khẩu Ngọc Tử không biết tại sao đột nhiên cảm thấy trong tâm có chút kinh hãi, vội vàng dời tầm mắt đi, lại quay sang Trương Bảo Tử vẫn đang cùng Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Gia Ngũ Lang giằng co, nói: "Trương Bảo Tử tiên sinh, mời ngươi dừng tay! Ta hỏi ngươi một câu, ngươi là ý định đến giết ta, hay là ý định tranh đoạt số báo danh tham gia thi đấu?"

"Lão tử đương nhiên là…"

"Đương nhiên là tranh đoạt số báo danh tham gia thi đấu!" Trương Bảo Tử mới vừa nói được nửa câu đã bị Vương Chí Đạo cắt đứt lời, nói chen vào nửa câu sau. Lại nghe Vương Chí Đạo mỉm cười nói với Sơn Khẩu Ngọc Tử: "Nếu như đại ca nói là đến để giết ngươi, ngươi sẽ hạ lệnh cho tất cả mọi người bên ngươi cùng xông lên, đem chúng ta loạn đao chém chết, hoặc là đi báo cho phòng Tuần bộ, để cho bọn họ đến bắt giam chúng ta vào ngục, đúng không? Ta cũng sẽ không thể để cho việc này dễ dàng phát sinh được đâu!"

"Vương Chí Đạo, ngươi thật đúng là một đối thủ khó gặp!" Sơn Khẩu Ngọc Tử đột nhiên lại thản nhiên cười, thật không ngờ lại nói với Trương Bảo Tử: "Trương Bảo Tử tiên sinh, nếu như ngươi là đến tranh đoạt số báo danh để tham gia thi đấu, như vậy không cần thiết phải tức giận, chúng ta tặng cho ngươi là được! Thuyền Việt thúc thúc, đem số báo danh tham gia thi đấu của ông tặng cho hắn đi!"

Thuyền Việt Hoành Sơn khó hiểu liếc mắt nhìn Sơn Khẩu Ngọc Tử một cái, nhưng vẫn thuận theo, móc từ trong áo ra một miếng giấy bìa cứng hình tròn lớn bằng bàn tay, nhằm Trương Bảo Tử ném đến, trong miệng nói: "Đây là chứng chỉ để vào tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu. Tặng cho ngươi đây!"

Trương Bảo Tử tiếp nhận được cái chứng chỉ kia xong, ngẩn người, theo bản năng hướng Vương Chí Đạo nhìn lại, hiển nhiên không biết bước tiếp theo là nên làm cái gì nữa đây.

Vương Chí Đạo đối với một chiêu này của Sơn Khẩu Ngọc Tử quả thật có chút bất ngờ, cười nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư thật đúng là hào phóng, còn chưa có ra tay đánh nhau đã tự động đem số báo danh tham gia thi đấu dâng ra rồi! Chỉ có điều là, một vị huynh đệ này của ta cũng là đến để tranh đoạt số báo danh tham gia thi đấu. Không bằng Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư hay là lại hào phóng thêm một lần nữa đi hả. Để cho Gia Ngũ Lang cũng dâng số báo danh tham gia thi đấu của hắn ra nốt đi hả!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử liếc mắt một cái nhìn đến Chu Quốc Phú vẫn đứng ở một bên, lại lần nữa thản nhiên cười, gật đầu nói:

"Chu đại công tử thực lực ở Thượng Hải này ai ai mà không biết. Không nói dối ngươi, Sơn Khẩu Ngọc Tử ta đây cũng đã từng đi đến Mộng Ảo quán bar, cũng được kiến thức qua Chu đại công tử đánh quyền thần dũng như thế nào! Lấy thực lực của Chu đại công tử ngươi, đương nhiên là có tư cách tham gia vào danh sách thi đấu của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu. Gia Ngũ Lang thúc thúc, đem số báo danh tham gia thi đấu của ông cũng tặng cho Chu Đại công tử đi!"

Gia Ngũ Lang cũng không nói được một lời, liền móc trên người ra một cái chứng chỉ hình tròn giống hệt như cái chứng chỉ đang trong tay Trương Bảo Tử, ném cho Chu Quốc Phú.

Chu Quốc Phú tiếp nhận cái chứng chỉ này, cũng là vẻ mặt sững sờ nhìn Vương Chí Đạo. Hiển nhiên không biết nên làm thế nào cho phải!

Chỉ nghe Sơn Khẩu Ngọc Tử mỉm cười hỏi: "Vương Chí Đạo, như ngươi mong muốn đó, các ngươi ba người đều đã có số báo danh tham gia thi đấu rồi. Bây giờ ngươi còn ý định làm cái gì nữa đây? Nếu như còn

muốn gây sự, ta sẽ mời phòng Tuần bộ lại đây, đem ba người các ngươi giam hết vào trong ngục giam, để cho ngồi yên trong đó. Đến lúc đó cho dù các ngươi có số báo danh tham gia thi đấu cũng đừng nghĩ có thể đi ra tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu được nữa!"

Vương Chí Đạo nhìn trừng trừng vào Sơn Khẩu Ngọc Tử một lúc lâu, đột nhiên bật cười nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, ta thực sự phục ngươi rồi! Khó trách được Sơn Khẩu Dụ Nhân thà rằng mất đi Sơn Khẩu Tuyết Tử cũng muốn ngươi cùng Trần Chân thành thân. Có lẽ là mục đích trong tâm trí hắn, ngươi so với tỷ tỷ của ngươi thì hữu dụng hơn nhiều. Đại ca, Chu huynh, nếu bọn họ đã tự nguyện nhận thua dâng ra số báo danh tham gia thi đấu, chúng ta đây sẽ không cần tìm bọn họ phiền toái nữa, đi thôi!"

"Đứng lại!"

Vương Chí Đạo vừa mới xoay người đang định rời đi, lại nghe thấy một tiếng hét phẫn nộ, có một nam nhân xa lạ xông ra nói với hắn: "Vương Chí Đạo, hai người bọn họ có thể đi được, nhưng là ngươi không thể đi, ngươi phải lưu mạng lại đây!"

Vương Chí Đạo quay người lại, liền chứng kiến một nam nhân Nhật Bản mặc kimono màu đen đã đi ra. Một nam nhân Nhật Bản này tuổi ước chừng ngoài hai mươi, tướng mạo cũng không tầm thường, vóc người cũng đủ tiêu chuẩn rắn chắc. Chỉ thấy trong tay phải hắn đã cầm lăm lăm một thanh võ sĩ trường đao đã tuốt ra khỏi vỏ, thân đao sáng bóng như tuyết.

Đao quang hàn khí lấp loáng, hiển nhiên là một thang bảo đao thổi lông lông đứt, chém sắt như bùn! Ánh mắt của hắn lại vô cùng âm lãnh, đằng đằng sát khí trừng trừng nhìn Vương Chí Đạo, giống như là cùng với Vương Chí Đạo có thâm cừu đại hận gì đó.

Chỉ có điều Vương Chí Đạo có thể khẳng định, chính bản thân hắn chưa từng có gặp qua người này.

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, hỏi: "Ngươi là ai, ta có quen biết ngươi sao?"

Lại nghe nam nhân Nhật Bản kia nói: "Vương Chí Đạo, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ta gọi là Tam Đảo Vũ Tàng, chính là Đại đệ tử đời thứ mười bảy Cửu Quỷ Nhẫn Lưu phái. Ta cũng không có số báo danh tham gia thi đấu, bây giờ ta hướng ngươi khiêu chiến, tranh đoạt số báo danh tham gia thi đấu của ngươi!"

Cửu Quỷ Nhẫn Lưu? Chưa từng có nghe nói qua Nhật Bản lưu phái này, không biết cùng với một lưu phái Nhật Bản khá nổi danh khác là "Cửu Quỷ Thần Lưu" có quan hệ như thế nào? Chỉ có điều Vương Chí Đạo từ cái tên này cùng nhịp bước chân của Tam Đảo Vũ Tàng mà thầm đoán ra, Cửu Quỷ Nhẫn Lưu này hẳn là một bàng chi Ninja nhẫn thuật phái.

"Nhị sư huynh, đừng hồ đồ, lui ra!" Đã thấy Sơn Khẩu Ngọc Tử cau đôi mi thanh tú, giận dỗi nói với Tam Đảo Vũ Tàng kia.

Tam Đảo Vũ Tàng vẻ mặt tức giận, quát lạnh nói: "Tứ sư muội, đừng ra lệnh cho ta như vậy, ta không phải thủ hạ của ngươi !"

Sơn Khẩu Ngọc Tử mặt ngọc tức giận đến xanh mét, gật đầu nói: "Vậy được, ta mặc kệ ngươi, ngươi muốn đi gặp Vương Chí Đạo khiêu chiến thì khiêu chiến đi, nếu như ngươi bị hắn giết, ta cũng sẽ không quản đến, lại càng không đi báo thù cho ngươi đâu!"

Tam Đảo Vũ Tàng nghe vậy cười to nói: "Buồn cười, chỉ bằng thằng Trung Quốc lợn kia, có thể giết được ta sao? Tứ sư muội, ngươi vẫn luôn xem thường ta như vậy, cho nên mới chịu gả cho thằng Trần Chân kia phải không? Được, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy, cảm tưởng của ngươi đối với ta là sai lầm rồi!"

Vương Chí Đạo tò mò đem Tam Đảo Vũ Tàng cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử đánh giá qua lại một lần, đột nhiên cười to nói: "Ta rõ ràng rồi, vị … Tam Đảo huynh này, ngươi hẳn là thích Tứ sư muội này của ngươi rồi hả?"

Không đợi cho Tam Đảo Vũ Tàng trả lời, Vương Chí Đạo lại nói: "Đáng tiếc chính là, Tứ sư muội này của ngươi nhưng lại không thích ngươi, chỉ khăng khăng chịu gả cho Ngũ sư huynh của ta. Ngươi tức giận không thể phát tiết, cho nên mới muốn tìm ta trút giận, đúng không? Nếu như ta đoán được không sai, ngươi có lẽ cũng đã hướng Ngũ sư huynh của ta khiêu chiến qua, đáng tiếc ngươi đánh không lại hắn. Biết ta là sư đệ của hắn, cho nên mới muốn giết chết ta để an ủi cho tâm ý tự tôn nhỏ mọn đã bị tổn thương của ngươi, đúng không?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử sắc mặt biến đổi biến đổi, một lần nữa tức giận trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, hiển nhiên có ý trách hắn lại đem chuyện nói ra rõ ràng như vậy.

Tam Đảo Vũ Tàng trong mắt để lộ ra sát khí đáng sợ, không nói được một lời chỉ hướng Vương Chí Đạo tiến lên hai bước, hai tay nắm chặt chuôi đao, giơ cao võ sĩ trường đao trong tay lên, sau đó lạnh lùng nói với Vương Chí Đạo: "Ra tay đi!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi ý định dùng vũ khí hướng ta khiêu chiến hay sao?"

"Ngươi cũng có thể dùng vũ khí, nếu như mà ngươi không có mang vũ khí, đó chính là bất hạnh của ngươi mà thôi!" Tam Đảo Vũ Tàng cười lạnh nói.

"Vũ khí ta có mang theo, bất hạnh chỉ sợ là ngươi đó!" Vương Chí Đạo mỉm cười, vỗ vỗ bên hông, lại cười nói với Tam Đảo Vũ Tàng: "Cho ngươi một cơ hội, để cho ta nhìn xem đao của ngươi có nhanh được bằng súng của ta hay không!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy sắc mặt chợt biến, vội vàng nói: "Vương Chí Đạo, ngươi như thế nào có thể sử dụng súng, không công bình, thế này rất hèn hạ đó!"

Vương Chí Đạo nhướng mắt, hỏi: "Nghe lạ nhỉ, điều nầy tại sao lại xem như hèn hạ được. Nhị sư huynh của ngươi có thể dùng võ sĩ đao, ta tại sao không thể dùng súng? Chẳng lẽ ta hẳn là nên dùng tay không để đối kháng võ sĩ đao của hắn. Ngươi cũng là ý cho rằng súng không phải là vũ khí sao?"

Chu Quốc Phú đang đứng một bên liền cười nói: "Súng đương nhiên cũng là vũ khí. Nếu dùng để đối phó võ sĩ đao thì có vẻ là hèn hạ một chút, nhưng là muốn Vương Chí Đạo dùng tay không đối kháng võ sĩ đao thì lại càng hèn hạ hơn! Huống chi, trong lúc quyết chiến ở cự ly gần như vậy, tính nguy hiểm của súng trên thực tế là không bằng võ sĩ đao, cho nên nếu chiếm tiện nghi thì hẳn phải nói vẫn là Tam Đảo tiên sinh. Nếu như Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư vẫn cảm giác thấy như vậy không công bình, như vậy thì mời Nhị sư huynh của ngươi buông võ sĩ đao xuống, dùng tay không cùng Vương Chí Đạo đánh nhau"

Sơn Khẩu Ngọc Tử mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn là nói với Tam Đảo Vũ Tàng: "Nhị sư huynh, ngươi muốn khiêu chiến Vương Chí Đạo thì hạ đao xuống đi, dùng tay không hướng Vương Chí Đạo khiêu chiến. Tin tưởng ta đi, tay súng của Vương Chí Đạo ngươi là không thể đối kháng, nếu hắn nổ súng ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi!"

Tam Đảo Vũ Tàng đại khái cũng nghe nói qua truyền thuyết về tay súng vô cùng kỳ diệu của Vương Chí Đạo, mặc dù trong lòng không quá tin tưởng, nhưng lại cũng không dám lấy tính mạng của chính bản thân mình để mà mạo hiểm, giận dữ trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc, mới đưa võ sĩ đao cho một tên tiểu Nhật Bản ở phía sau, sau đó bày ra quyền thế, đối Vương Chí Đạo quát lên: "Vương Chí Đạo, ta bây giờ dùng tay không hướng đến ngươi khiêu chiến, mau đến đây đi!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Rất tốt, ta từ sau khi ở Võ thánh đảo trở về, còn không có chân chính tìm người đánh một trận đó, ngươi vừa đúng lúc làm cho ta thỏa cơn nghiền! Đại ca. Chu huynh, các ngươi thối lui, để cho ta tới lãnh giáo một chút xem 'Cửu Quỷ Nhẫn Lưu' công phu là cái trò hề gì!"

"Chờ một chút!" Lại nghe Sơn Khẩu Ngọc Tử kêu lên: "Vương Chí Đạo, Nhị sư huynh đã buông đao xuống, súng của ngươi đâu, cũng phải lấy ra đi!"

"À à, súng của ta!" Vương Chí Đạo làm ra vẻ sờ soạng khắp người một lúc lâu, sau đó vẻ mặt "ngượng ngập xấu hổ" nói với Sơn Khẩu Ngọc Tử cùng Tam Đảo Vũ Tàng: "Xin lỗi, các vị, ta còn tưởng rằng ta có đem theo súng, nguyên lai ta căn bản là không có mang theo súng! Xấu hổ quá, Tam Đảo tiên sinh, mới vừa rồi đã hù dọa ngươi rồi. Hay là ngươi xem có muốn như thế này hay không, ngươi lại cầm võ sĩ đao của ngươi lên, ta lấy tay không lãnh giáo đao pháp của ngươi cũng tốt rồi!"

Tam Đảo Vũ Tàng tức giận đến sắc mặt xanh mét, giận dữ hét: "Con lợn Trung Quốc kia, ta không cần đao cũng có thể giết ngươi …"

Nói còn không có nói xong, đã thấy một quyền đầu ngay tại trước mắt hắn đột nhiên lớn lên, nặng nề nện thẳng lên trên cửa miệng hắn. Tam Đảo Vũ Tàng không tự chủ được "thịch thịch" lui ba bước về phía sau, lấy tay sờ lên một cái, đã thấy miệng đầy máu tươi, răng cửa thậm chí cũng bị đánh gãy rồi.

Chỉ nghe Vương Chí Đạo lạnh lùng quát: "Con chó tiểu Nhật Bản, nói chuyện chú ý một chút, đừng kêu gào con lợn Trung Quốc nọ kia ầm ĩ loạn lên! Chẳng lẽ bố mày không dạy cho mày cái gì gọi là 'lễ phép' hay sao?"

Tam Đảo Vũ Tàng lau một miệng đầy máu, giẫn dữ trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, hai tròng mắt cơ hồ muốn lồi hẳn ra. Hắn gầm nhẹ một tiếng, tiến lên đạp trước một bước, một đòn trực quyền liền hướng ngực Vương Chí Đạo đánh tới.

"Chát" một tiếng, nhưng là một cước của Vương Chí Đạo đã đoạt trước xuyên qua nắm quyền của Tam Đảo Vũ Tàng, từ dưới đá lên trên, đạp thẳng vào dưới cằm Tam Đảo Vũ Tàng, lập tức đem Tam Đảo Vũ Tàng đạp cho hai chân rời khỏi mặt đất bay lên, cả người lộn một vòng trong không trung, sau đó ngã rầm xuống trên mặt đất.

Vương Chí Đạo lắc đầu, thở dài nói: "Thực lực kém đến như vậy cũng dám hướng ta khiêu chiến? Khó trách Tứ sư muội của ngươi không muốn gả cho ngươi, nhưng lại nhất định phải gả cho Ngũ sư huynh của ta! Ngươi so với Ngũ sư huynh của ta thì thật sự còn kém đến quá là xa rồi, coi như là một con heo nái sề cũng có lẽ sẽ không tuyển chọn ngươi đó!"

"Vương Chí Đạo!" Lại nghe Sơn Khẩu Ngọc Tử gầm lên một tiếng, đối hắn nói: "Ta muốn đến khiêu chiến với ngươi!"

140. Chương 138:bí Mật Của Trần Chân

Vương Chí Đạo nhìn lại thân thể mềm mại của Sơn Khẩu Ngọc Tử đang ẩn giấu ở dưới bộ kimono màu trắng, thoạt nhìn như yếu đuối mong manh, nhưng trên thực tế lại có ẩn chứa năng lực kinh người, liền hỏi: "Ngươi thật sự muốn đi đến khiêu chiến với ta sao? Ta rất ít khi tiếp nhận nữ hài tử đến khiêu chiến!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử ngữ khí rất lạnh lẽo: "Ta cũng không có số báo danh để tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, hiển nhiên có tư cách hướng ngươi khiêu chiến, ngươi nếu như mà không dám tiếp nhận, vậy thì tự động bỏ số báo danh tham gia thi đấu nộp ra đây!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ta còn chưa có nói xong mà, ta rất ít khi tiếp nhận nữ hài tử đến khiêu chiến, chính là bởi vì ta cảm giác được nữ hài tử chỉ dùng để yêu thương cưng chiều, mà không phải là dùng để đánh đập. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là ta sẽ không tiếp nhận nữ hài tử đến khiêu chiến. Một khi ta đã tiếp nhận khiêu chiến, ta ra tay tuyệt đối sẽ không lưu tình, ta sẽ đối phó giống như đối với tất cả những cường địch khác, như sư tử vồ thỏ, toàn lực đánh chết, từng chiêu từng thức đều là vô cùng tàn độc. Đến lúc đó, ngươi nếu như mà bị chết đi, thì cũng đừng có trách ta!"

Nói đến những lời cuối cùng, ngữ khí Vương Chí Đạo đột nhiên trở nên âm lãnh, thanh âm từ hàm răng nghiến chặt phát ra giống như là đao phong, tràn ngập sát khí.

Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Gia Ngũ Lang đang ở một bên nghe được kinh hãi, vội vàng hướng Sơn Khẩu Ngọc Tử ra sức khuyên nhủ: "Nhị tiểu thư, cô là cành vàng lá ngọc, không thể nào lại dấn thân phạm hiểm…"

"Đủ rồi!" Sơn Khẩu Ngọc Tử mặt ngọc tức giận đến trắng bệch, lạnh lùng hỏi: "Thuyền Việt thúc thúc, Gia Ngũ Lang thúc thúc, các người cho rằng ta nhất định thất bại dưới tay Vương Chí Đạo, có đúng không?"

Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Gia Ngũ Lang nghe vậy hai mặt nhìn nhau, nói không ra lời.

Vương Chí Đạo cười nói: "Đây là chuyện tình mà người sáng suốt vừa nhìn đã thấy rõ rồi, chẳng lẽ ngươi còn tưởng rằng ngươi thật sự có thể đánh thắng được ta hay sao, Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử không hề trả lời nữa, thân thể mềm mại đột nhiên bay vụt lên không trung, trong nháy mắt đã nhảy lên đến trên đỉnh đầu Vương Chí Đạo, một bắp đùi trần trụi tuyệt đẹp thon tròn trắng lóa mắt từ bên trong vạt áo kimono bắn vụt ra, đầu ngón chân ngọc thon thon chụm lại như đao nhằm thẳng đến cổ họng Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo bị Sơn Khẩu Ngọc Tử bắp đùi trần trụi tuyệt đẹp đá ra khiến cho ngẩn ngơ ngẩn ngơ. Trong lòng hắn không tự chủ được mà thầm đoán Sơn Khẩu Ngọc Tử này có phải là cũng giống như những lời đồn

đại ở hậu thế hay không, rằng nữ nhân Nhật Bản một khi mặc kimono đều đồng dạng như nhau không hề mặc đồ lót, bên trong tuyệt đối là để trần truồng? Ý nghĩ còn chưa có hết, chân ngọc của Sơn Khẩu Ngọc Tử đã đâm đến cách cổ họng hắn chỉ còn chưa đầy một tấc.

Vương Chí Đạo giật mình hoảng sợ, đầu vội nghiêng sang một bên. Chân ngọc của Sơn Khẩu Ngọc Tử đá trượt, chỉ là sạt qua sát bên cạnh cần cổ hắn. Nhưng là một ngọn phi cước này của Sơn Khẩu Ngọc Tử thế nhưng lại rất quỷ dị, rõ ràng không có rơi xuống đất, ngược lại ngay tại không trung chân kia của nàng tiếp tục đá ra một cước khác, nhằm quét thẳng vào lỗ tai Vương Chí Đạo.

Lăng không liên hoàn song cước? Không đúng, phải là lăng không liên hoàn tam cước!

Vương Chí Đạo vừa mới hiểm đến vạn phần tránh được ngọn phi cước thứ hai của Sơn Khẩu Ngọc Tử, chân ngọc đá ra lúc đầu của Sơn Khẩu Ngọc Tử lại đã biến thành thành phách thối thức, gót chân ngọc nhằm bổ thẳng xuống trên trán Vương Chí Đạo.

Mặc dù Vương Chí Đạo không tin một cước này của Sơn Khẩu Ngọc Tử nếu nện lên trên trán hắn có thể đem hắn đánh bị thương, nhưng là nếu để cho một nữ nhân đá ra một cước như vậy trúng lên trên trán cũng là một sự tình mất sạch mặt mũi, cho nên Vương Chí Đạo cánh tay vừa nhấc lên, cẳng tay đã đánh lên trên gót chân của Sơn Khẩu Ngọc Tử, đem một cước này của nàng gạt xuống.

Lăng không liên hoàn tam cước hiển nhiên là cực hạn của Sơn Khẩu Ngọc Tử, nhưng là bị Vương Chí Đạo dùng cẳng tay đánh một cái như vậy, không ngờ Sơn Khẩu Ngọc Tử thế mà lại mượn lực tiếp tục bay lên cao thêm được một chút nữa, sau đó lại một cước đạp xuống dưới, mục tiêu vẫn đang là cái trán của Vương Chí Đạo, kết quả biến thành lăng không liên hoàn tứ cước.

Vương Chí Đạo cảm thấy bội phục. Chỉ có điều lúc này đây, hắn nhưng lại không còn dùng cẳng tay gạt đi nữa, mà là trực tiếp một quyền hướng thượng đánh lên, chuẩn xác mạnh mẽ đánh trúng vào giữa gan bàn chân ngọc để trần của Sơn Khẩu Ngọc Tử.

Thân thể mềm mại của Sơn Khẩu Ngọc Tử chấn động, lộn một vòng trong không trung, rốt cục cũng bị ép rơi xuống đất.

Sau khi rơi xuống đất, cái chân ngọc của Sơn Khẩu Ngọc Tử vừa bị Vương Chí Đạo đánh trúng giữa gan bàn chân không tự chủ được mà trở nên run rẩy.

Vương Chí Đạo không có thừa thắng truy kích, mà là rất nhẹ nhàng cười nói với Sơn Khẩu Ngọc Tử: "Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, ngươi có muốn lại sử ra tiếp lăng không liên hoàn cước một lần nữa hay không? Ngươi không sợ phơi bày, ta cũng rất vui sướng được thưởng thức cảnh tượng bên trong kimono của ngươi!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử mặt ngọc rất khó khăn mà đỏ lên, trong đôi mắt đẹp sát khí lại hiện ra, đôi chân ngọc gấp rút xốc tới, trong nháy mắt đã bức tiến tới trước mặt Vương Chí Đạo. Khi Vương Chí Đạo còn đang tưởng rằng nàng sẽ lại phát động công kích, thật không ngờ Sơn Khẩu Ngọc Tử lại giật phăng một bên vai áo kimono của nàng xuống, bầu ngực đầy đặn nở nang trắng như bạch ngọc như ẩn như hiện lộ ra ngay trước mắt Vương Chí Đạo.

Trong lúc ánh mắt Vương Chí Đạo còn đang ngẩn ngơ, bên dưới Sơn Khẩu Ngọc Tử lại vô thanh vô tức đá ra một cước, chân ngọc nhằm thẳng vào hạ bộ yếu hại của Vương Chí Đạo.

Vốn đang tưởng rằng một kich này nhất định đắc thủ, nhưng Sơn Khẩu Ngọc Tử lại cảm thấy chân ngọc của mình đau nhói, chính là Vương Chí Đạo đã một phát chộp ngay được mắt cá chân của nàng. Chỉ nghe Vương Chí Đạo cười nói với nàng: "Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, ngươi sắp làm tân nương tử rồi, còn dùng loại thủ đoạn này để lấy sắc dụ ta, ngươi không sợ Ngũ sư huynh của ta sẽ bởi vì ngươi không tuân thủ đạo thờ chồng mà vứt bỏ ngươi hay sao? Ngũ sư huynh ta chính là người Trung Quốc đó, hắn không có vô sỉ như tiểu Nhật Bản các ngươi, để mặc cho lão bà của chính mình ở ngay trước mắt nam nhân khác mà cởi áo tháo thắt lưng mà không chút động lòng. Nếu hắn biết ngươi làm như vậy, tuyệt đối sẽ đem ngươi đuổi đi đó!"

"Ngươi nói bậy!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử giận dữ đùng đùng, bởi vì một chân ngọc của nàng vẫn đang bị Vương Chí Đạo bắt được, lập tức chân kia của nàng đạp lên mặt đất một cái, mượn lực nhảy dựng lên, mũi chân lại một lần

nữa bắn đến cổ họng Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo hừ lạnh một tiếng, tay đang bắt được mắt cá chân Sơn Khẩu Ngọc Tử dùng sức xoay một phát, lực lượng kinh người liền đem thân thể mềm mại của Sơn Khẩu Ngọc Tử không tự chủ được mà xoay tròn một vòng trong không trung, công kích của chân ngọc kia tự nhiên bị phá giải đi.

Lúc Sơn Khẩu Ngọc Tử rơi xuống đất, tay phải lại ném ra, một đạo hàn quang xoay tròn nhằm mặt Vương Chí Đạo bắn tới, chính là một ngọn ám khí phi tiêu chữ thập Ninja hay dùng.

Vương Chí Đạo nghiêng đầu sang một bên tránh được phi tiêu chữ thập, nhưng Sơn Khẩu Ngọc Tử lại nhân cơ hội này đem mắt cá chân nàng vẫn đang bị Vương Chí Đạo nắm trong tay giãy mạnh tuột ra được, sau đó một lần nữa xốc tới, ngọc thủ biến trảo, giống như là con mèo điên hung hăng chộp đến trên mặt Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo giận dữ, tay phải gạt một cái, chặn lại móng vuốt của Sơn Khẩu Ngọc Tử, sau đó lại duỗi về phía trước, chụp một phát đã bắt được ngay cần cổ trắng ngần của Sơn Khẩu Ngọc Tử, không tốn bao nhiêu khí lực đã đem thân thể mềm mại của Sơn Khẩu Ngọc Tử nhẹ nhàng nhấc bổng lên đến nỗi cả hai chân nàng rời khỏi mặt đất, lạnh lùng quát: "Sơn Khẩu Ngọc Tử, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, ngoan ngoãn nhận thua cho ta, cầu xin tha thứ đi. Nếu không tay ta chỉ cần phát lực, sẽ đem cổ họng ngươi bóp nát!"

Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Gia Ngũ Lang thấy Sơn Khẩu Ngọc Tử bị Vương Chí Đạo bóp cổ họng nhấc bổng lên, mỗi người đều cực kỳ hoảng sợ, đang muốn xông lên cứu người, đã thấy Chu Quốc Phú cùng Trương Bảo Tử đứng chắn trước mặt bọn họ .

Thuyền Việt Hoành Sơn thấy thế, vội vàng kêu lên với Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, ngươi dừng tay, mau thả Nhị tiểu thư! Nếu như ngươi dám làm tổn hại đến nàng, võ sĩ đại Nhật Bản chúng ta cam đoan sẽ đem Tinh Võ Môn bọn ngươi giết sạch, một người cũng không để lại!"

Vương Chí Đạo nghe vậy giận dữ, quát: "Ta ghét nhất là có người dám uy hiếp ta. Thuyền Việt Hoành Sơn, ngươi nhớ kỹ đây, Nhị tiểu thư của các ngươi chính là bởi vì uy hiếp của ngươi mà phải chết!"

Tay vừa phát lực, Sơn Khẩu Ngọc Tử không tự chủ được phát ra một tiếng rên rỉ, hô hấp lập tức bị cắt đứt đi.

"Dừng tay!" Mắt thấy Sơn Khẩu Ngọc Tử đang hít thở không thông, bỗng nhiên một tiếng hét lớn, chỉ thấy một bóng người quen thuộc đã nhanh như tia chớp bay vụt đến, quyền đầu ác liệt vang lên âm thanh phá không vừa đáng sợ lại vừa chói tai, đánh thẳng về hướng Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo không tự chủ được mà buông Sơn Khẩu Ngọc Tử ra, lùi về phía sau một bước, tránh được một quyền kia.

Người đến thấy Vương Chí Đạo đã buông Sơn Khẩu Ngọc Tử ra, vội vàng thu hồi tay quyền lại, một tay kia ôm lấy thân thể mềm mại của Sơn Khẩu Ngọc Tử đang sắp rơi xuống đất.

"Ngũ sư huynh, huynh rốt cục cũng chịu đi ra rồi!"

Người đến đúng là Trần Chân, chỉ thấy hắn không thèm quan tâm đến Vương Chí Đạo, vội vàng ra tay xoa bóp cần cổ của Sơn Khẩu Ngọc Tử để thông mạch hoạt huyết, đợi được đến khi sắc mặt Sơn Khẩu Ngọc Tử khôi phục lại bình thường, phục hồi hơi thở, hắn mới quay sang đối diện Vương Chí Đạo, lại hỏi: "Ngươi là Vương sư đệ hay sao? Ngươi tại sao lại hạ độc thủ với Ngọc Tử?"

Vương Chí Đạo nghe vậy ngẩn người, kỳ quái hỏi: "Ngũ sư huynh, huynh không nhận ra ta hay sao?"

Trần Chân tỏ vẻ khó chịu nói: "Ta đương nhiên nhận ra ngươi. Ngươi không phải là Vương Chí Đạo sao, cũng là sư đệ của ta ở Tinh Võ Môn! Ngươi đã biết gọi ta là Ngũ sư huynh, vậy ngươi hẳn là biết Ngọc Tử rất nhanh sẽ trở thành Ngũ sư tẩu của ngươi rồi. Ngươi có thể nào lại hạ độc thủ với nàng!"

Vương Chí Đạo cẩn thận quan sát một chút ánh mắt của Trần Chân, đã phát hiện ra ánh mắt của hắn hiện nay cùng với trước kia rất bất đồng, hơn nữa ánh mắt Trần Chân đã không còn có sự sắc bén lăng lệ như trong quá khứ, lại trở nên có chút mê man, trong lòng chợt động, đột nhiên hỏi: "Ngũ sư huynh, huynh có phải đã mất trí nhớ hay không?"

Trần Chân có chút ngẩn người, lại hồi đáp: "Ta đúng là đã từng mất trí nhớ, chỉ có điều là Ngọc Tử đã chữa hết cho ta, trí nhớ của ta đã khôi phục rồi!"

"Sơn Khẩu Ngọc Tử chữa hết bệnh mất trí nhớ của huynh?" Vương Chí Đạo nhìn thoáng qua sắc mặt khẽ biến của Sơn Khẩu Ngọc Tử vẫn đang nằm trong lòng Trần Chân, trong lòng đã rõ ràng một chút, liền hỏi tiếp Trần Chân: "Như vậy xin hỏi Ngũ sư huynh, huynh còn nhớ rõ được Sơn Khẩu Tuyết Tử sao?"

"Sơn Khẩu Tuyết Tử?" Trần Chân nhưng lại vẻ mặt mờ mịt, hỏi: "Nàng là ai hả?"

"Vậy huynh có còn nhớ mình chính là người của Tinh Võ Môn hay không?"

"Điều này ta nhớ kỹ!"

"Huynh nếu nhớ kỹ mình chính là người của Tinh Võ Môn, tại sao lại muốn phản bội Tinh Võ Môn, cùng tiểu Nhật Bản rúc vào một chỗ?"

"Bởi vì trên thực tế ta chính là người Nhật Bản. Ta tên thật gọi là Cung Bổn Chân, nguyên lai chính là đệ tử của Cửu Quỷ Nhẫn Lưu phái, cùng Ngọc Tử chính là sư huynh muội. Ta vào Tinh Võ Môn chính là ý tứ của sư môn ta. Xin lỗi, Vương sư đệ, ta đã lừa gạt các ngươi, ta rất xin lỗi!" Khi Trần Chân nói ra những lời này, vẻ mặt lộ rõ thần sắc áy náy.

Vương Chí Đạo gật đầu, hắn rốt cục đã rõ ràng được đây là cái sự tình gì rồi. Chỉ vào Sơn Khẩu Ngọc Tử vẫn đang nằm trong lòng Trần Chân, Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử, ngươi thật sự là hảo bản lãnh, lại có thể dùng loại thủ đoạn hèn hạ này đối với Ngũ sư huynh của ta. Chỉ có điều ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ không thành công đâu, ta sẽ phá giải được thủ pháp tẩy não mà ngươi đã sử dụng lên người Ngũ sư huynh của ta, làm cho hắn chân chính khôi phục được trí nhớ. Đến lúc đó để cho ngươi xem hắn có thể tha thứ cho ngươi hay không!"

Nói xong, Vương Chí Đạo xoay người nói với Trương Bảo Tử cùng Chu Quốc Phú: "Đại ca, Chu huynh, chúng ta đi thôi!"

Sau một lúc đã đi về đến Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo lập tức reo to lên với đám người Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác: "Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các người làm như thế nào vậy, Ngũ sư huynh rõ ràng là bị mất trí nhớ rồi, các người tại sao lại không nhìn ra được điều đó, cũng không cẩn thận hỏi cho rõ ràng, đã vội vàng cho rằng hắn là phản đồ! Các người đối với sư đệ của chính mình đều là không tín nhiệm như thế này sao?"

Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác nghe vậy đơ mặt nhìn nhau, Lưu Chấn Đông rất ngạc nhiên nói: "Vương sư đệ, ngươi nói cái gì, Trần Chân mất trí nhớ rồi? Không có khả năng hả, khi hắn cùng tiểu Nhật Bản đến Tinh Võ Môn, rõ ràng đã nhận ra chúng ta, lại còn chính miệng nói với chúng ta rằng hắn phản bội lại Tinh Võ Môn!"

Hoắc Đình Giác cũng nói: "Có một việc chúng ta còn không có nói cho ngươi, Trần Chân trên thực tế là một người Nhật Bản, hắn nguyên danh gọi Cung Bổn Chân, là đệ tử của Cửu Quỷ Nhẫn Lưu phái, đây là chính hắn tự miệng nói cho chúng ta biết!"

"Hắn nói như vậy các ngươi liền tin hay sao, Đại sư huynh, Nhị sư huynh, chẳng lẽ hai người cũng không nhìn ra được Ngũ sư huynh ngay lúc đó ánh mắt rất không thích hợp hay sao? Hắn trên thực tế là đã bị tiểu Nhật Bản tẩy não mất rồi, tất cả mọi sự theo như lời hắn đều là giả!"

"Tẩy não?" Một bên Ô Tâm Lan nghe được ngẩn ra, nhìn đến vẻ mặt Trương Bảo Tử đang ngây ngô không hiểu kỳ diệu, trong lòng bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng hỏi: "Vương Chí Đạo, ý ngươi là nói, Ngũ sư huynh cũng giống như là Trương Bảo Tử, là bị tiểu Nhật Bản…"

Lời này vừa ra, người Tinh Võ Môn ở đây mọi người đều biến sắc. Một lúc lâu sau, Hoắc Đình Giác mới thở hổn hển một hơi, nghi hoặc nói: "Việc này không có khả năng đâu. Chúng ta đã nghe qua từ Tâm Lan biết được ngươi từng giải thích qua nguyên lý của Thôi miên thuật. Dựa theo thuyết pháp của ngươi, Thôi miên thuật xem như không có tác dụng đối với người có ý chí kiên định. Trần Chân hắn là phải xem như người có ý chí kiên định rồi, như vậy hắn sao có thể để cho tiểu Nhật Bản dễ dàng thôi miên hắn được? Coi như là dùng thuốc kia cũng không có dễ dàng như vậy chứ?"

"Này, các ngươi đang nói cái gì đó, cái gì lại giống như ta, thôi miên? Các ngươi là đang nói ta hay sao?" Chính là Trương Bảo Tử nghe được Ô Tâm Lan nhắc tới tên của mình, không nhịn được liền hỏi.

Vương Chí Đạo đi qua vỗ vỗ vai hắn nói: "Không có gì, đại ca, chỉ là Ngũ sư huynh của ta cũng giống như là ngươi đó, bị tiểu Nhật Bản đầu độc mà thôi. Được rồi, đại ca, bây giờ đêm đã khuya, ngươi sao chưa đi vào phòng luyện công bức độc ra ngoài đi. Mau vào phòng dùng phương pháp ta đã dạy cho để bức hết chất độc ra, nếu không sẽ uổng phí hết công phu mất!"

Trương Bảo Tử nghe vậy, vội vàng gật đầu nói: "Đúng đúng, ngươi không đề tỉnh ta ta sẽ quên mất. Thuốc giả của tiểu Nhật Bản này thật là lợi hại, làm cho ta trí nhớ càng ngày càng kém. Con mẹ nó. Nguyên lai là tiểu Nhật Bản không chỉ làm hại một mình ra. Được rồi, nghĩa đệ, ngươi nghiên cứu xem làm cách nào cứu Ngũ sư huynh của ngươi trước đi hả, đại ca ta đây đi vào phòng luyện công bức chất độc ra!"

Sau khi đợi được Trương Bảo Tử đi vào trong, Vương Chí Đạo xin mời mọi người ngồi xuống, sau đó thở dài nói: "Tình huống của Ngũ sư huynh cùng Trương Bảo Tử là không giống nhau. Vấn đề của hắn càng nghiêm trọng hơn đó. Sau khi ta cùng hắn nói chuyện với nhau vài câu thì đã hiểu rõ được nguyên nhân hậu quả rồi. Bây giờ hắn đã bị tiểu Nhật Bản hoàn toàn khống chế được rồi!"

Đi theo Vương Chí Đạo cùng nhau về tới Tinh Võ Môn, Chu Quốc Phú không nhịn được hỏi: "Việc này rốt cuộc là cái sự tình gì? Vương Chí Đạo, ngươi nói cho rõ ràng một chút. Tiểu Nhật Bản lại thật sự có thủ đoạn lợi hại như vậy hay sao? Có thể đem một người tẩy não, làm cho hắn nghĩ lầm rằng chính mình là một người khác, thậm chí là người Nhật Bản hay sao?"

"Đương nhiên không có khả năng, trừ phi người kia ý thức quá bạc nhược, có thể để cho người ta dễ dàng thôi miên. Nhưng là Ngũ sư huynh tình huống có chút đặc thù, đã để cho tiểu Nhật Bản chiếm được tiện nghi!" Vương Chí Đạo giải thích nói:

"Nếu như ta đoán được không sai, lúc ấy khi chúng ta ở trên biển gặp phải cơn lốc mà thất lạc nhau, Ngũ sư huynh nhất định là đầu não đã bị chấn động, làm cho bất ngờ mất đi trí nhớ.

Đến lúc hắn được Sơn Khẩu Ngọc Tử cứu lên, đã không còn nhớ rõ được chính mình là ai nữa rồi, cũng không nhận biết được Sơn Khẩu Ngọc Tử, cũng quên hết tất cả mọi chuyện cũ. Sơn Khẩu Ngọc Tử khi nhìn thấy loại tình huống này của hắn, lập tức nghĩ được một cái quỷ kế tẩy não. Nàng ta giả bộ nói rằng trị liệu cho Ngũ sư huynh, khôi phục trí nhớ cho hắn, lại lừa gạt hắn uống vào loại thuốc làm thư giãn ý chí người khác kia. Như vậy Ngũ sư huynh đã dễ dàng bị Sơn Khẩu Ngọc Tử thôi miên rồi. Sau đó Sơn Khẩu Ngọc Tử lại biên tập ra những ký ức giả dối cho Ngũ sư huynh, tỷ như nói Ngũ sư huynh vốn là người Nhật Bản, nguyên danh gọi Cung Bổn Chân, là đệ tử của Cửu Quỷ Nhẫn Lưu phái, ở tại Tinh Võ Môn chỉ là nằm vùng. Đợi được đến khi Ngũ sư huynh từ trong trạng thái bị thôi miên mà tỉnh lại, khi đó ký ức giả đã hóa thành thật trong đầu óc trống rỗng của hắn, làm cho hắn nghĩ lầm đây là một phần ký ức đã được khôi phục. Sau đó Sơn Khẩu Ngọc Tử ở trên biển đến hơn mười ngày đều chậm rãi dẫn dụ hắn, cuối cùng đã làm cho Ngũ sư huynh thực sự tin rằng chính bản thân hắn thật sự là Cung Bổn Chân người Nhật Bản.

Bởi vì bị những ký ức giả dối đó chiếm cứ ý nghĩ của hắn, đợi được đến khi trí nhớ ban đầu của Ngũ sư huynh chậm rãi khôi phục lại, thì rất tự nhiên kết hợp lại cùng với trí nhớ giả dối của hắn, trở nên nửa thực nửa hư. Tỷ như hắn khi nhìn thấy ta, tuy nhớ được ta là ai, nhưng là hắn vẫn đang tưởng rằng chính hắn là Cung Bổn Chân, cảm giác được chính hắn đã lừa gạt ta, cho nên mới nói xin lỗi với ta, vẻ mặt tỏ ra rất áy náy. Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các người suy nghĩ một chút. Khi Ngũ sư huynh nói với các người rằng hắn là phản đồ, có phải là rất áy náy, vẻ mặt rất khổ sở hay không? Hắn nếu như đúng thật là người Nhật Bản phái tới nằm vùng, sẽ có được tâm tình như vậy hay sao? Đó chính là bởi vì Sơn Khẩu Ngọc Tử tuy đã đem Ngũ sư huynh tẩy não rồi, nhưng là Ngũ sư huynh ở sâu trong nội tâm vẫn đang tồn tại tình cảm đối với Tinh Võ Môn chúng ta, cho nên khi hắn tưởng rằng hắn là kẻ nằm vùng, theo bản năng trong lòng vẫn cảm thấy áy náy đối với chúng ta."

Người Tinh Võ Môn mỗi người nghe được đều sợ run, lại nghe Chu Quốc Phú không nhịn được lại hỏi: "Vương Chí Đạo, giải thích này của ngươi mặc dù là hao tâm tổn sức, nhưng đúng là nghe đến cũng có vẻ xem như hợp tình hợp lý. Nhưng vấn đề là, ngươi như thế nào có thể khẳng định được suy đoán của mình nhất định là chính xác? Lại còn như thế nào để khẳng định được Trần Chân thật sự là mất trí nhớ rồi mới bị tẩy não? Ngươi sẽ không phải là do hắn là Ngũ sư huynh của ngươi nên mới..."

Vương Chí Đạo cắt đứt lời Chu Quốc Phú, lại nói: "Chu huynh, ta rõ ràng ý tứ của ngươi, nhưng là ta có chứng cớ. Ngươi có còn nhớ được lúc ta hỏi Ngũ sư huynh rằng hắn có nhớ Sơn Khẩu Tuyết Tử hay không, hắn đã trả lời như thế nào?"

Chu Quốc Phú nhớ lại một chút, hồi đáp: "Hắn không biết ai là Sơn Khẩu Tuyết Tử!"

"Không sai, hắn nếu không phải là bị mất trí nhớ, vậy thì như thế nào lại không nhớ rõ nữ nhân Sơn Khẩu Tuyết Tử được chính bản thân hắn yêu thương nhất!" Vương Chí Đạo giải thích nói:

"Sơn Khẩu Ngọc Tử khi tẩy não Ngũ sư huynh, đã sai là sai ở đúng chỗ này!

Nàng đối với Ngũ sư huynh cũng có tình ý, nghĩ muốn chiếm lấy Ngũ sư huynh, nên mới cố ý khi biên tập ra trí nhớ giả dối cho Ngũ sư huynh lại không hề đả động đến tỷ tỷ Sơn Khẩu Tuyết Tử của nàng. Nàng đã sử dụng một thủ đoạn rất xảo diệu, đem Sơn Khẩu Tuyết Tử trong ký ức của Ngũ sư huynh hợp lại làm một với chính bản thân nàng, làm cho Ngũ sư huynh nghĩ lầm Sơn Khẩu Ngọc Tử chính là người yêu của hắn.

Bởi vì Sơn Khẩu Tuyết Tử cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử chính là hai chị em sinh đôi, lớn lên giống nhau như đúc, cho dù Ngũ sư huynh khôi phục được trí nhớ về hình dáng Sơn Khẩu Tuyết Tử, cũng sẽ nghĩ lầm nữ nhân trong trí nhớ của hắn chính là Sơn Khẩu Ngọc Tử. Đem hai người hợp lại thành một ngươi, mà Sơn Khẩu Tuyết Tử thì lại bị hắn trong lúc vô tình mà từ bỏ đi, cho nên hắn mới nguyện ý cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử thành thân. Đúng là bởi vì Ngũ sư huynh đã không còn nhớ rõ Sơn Khẩu Tuyết Tử là ai, cho nên ta mới khẳng định được, Ngũ sư huynh đúng thật là mất trí nhớ rồi!"

Nói đến lúc này, Vương Chí Đạo thở hổn hển một hơi, trong lòng hắn lại không tự chủ được mà nghĩ đến ở kiếp trước đã xem một bộ phim tên là "Tử vũ phong bạo", tình huống trong phim cực kỳ tương tự với tình huống của Trần Chân lúc này. Phim nói về một người con trai của một tay thủ lĩnh khủng bố, trong một lần hành động bất ngờ lại bị thương rồi bị bắt. Nhưng vết thương đó lại làm cho hắn bị mất đi trí nhớ, không còn nhớ rõ mình là ai nữa. Đầu lĩnh cảnh sát dưới sự giúp đỡ của một nhà tâm lý học, đã nảy ra một chủ ý hết sức xảo diệu, đem con trai của tay trùm khủng bố kia tẩy não đi, làm cho hắn nghĩ lầm rằng hắn chính là cảnh sát nằm vùng, liền mang ký ức giả dối này trở lại trụ sở của đám khủng bố, chẳng những đã ngăn chặn được một vụ tập kích kinh khủng mà đám khủng bố sắp phát động, lại còn đem cha đẻ của mình giết chết.

Bộ phim này vào lúc đó đã đem Ngô Ngạn Tổ từ một diễn viên trẻ mới xuất hiện trở thành một ngôi sao điện ảnh. Vương Chí Đạo cũng chính là nhờ một phần ở bộ phim nổi tiếng này mà đoán ra được tình huống của Trần Chân.

Chỉ nghe Ô Tâm Lan thì thào nói: "Nguyên lai Ngũ sư huynh cũng không có phản bội chúng ta. Mà là đã bị tiểu Nhật Bản tẩy não mất rồi. Ta đã nói rồi mà, Ngũ sư huynh là người tốt như vậy, như thế nào lại có thể phản bội chúng ta được!"

Lưu Chấn Đông một chưởng vỗ "rầm" một phát lên trên mặt bàn, mắng: "Mẹ kiếp, nữ nhân Nhật Bản Sơn Khẩu Ngọc Tử kia thật đúng là quỷ kế đa đoan, làm cho ta cũng mắc mưu của nó, hiểu lầm Trần Chân rồi! Con bà nó chứ, Lưu Chấn Đông ta đây mặc dù chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng là con nữ nhân Nhật Bản kia lại làm cho ta muốn giết chết nó ngay bây giờ, tức chết ta rồi!"

"Đại sư huynh, đừng kích động!" Hoắc Đình Giác vội vàng khuyên nhủ Lưu Chấn Đông đang kích động, lại hỏi Vương Chí Đạo:

"Vương sư đệ, ngươi đã có thể đoán được thủ pháp Sơn Khẩu Ngọc Tử dùng khống chế Trần Chân, cũng nhất định sẽ có biện pháp phá giải, đúng không? Ngươi có biện pháp nào làm cho Trần Chân khôi phục được trí nhớ chân thật ?"

"Biện pháp thì đúng là ta có một, chỉ có điều có thể thành công hay không, ta cũng không dám cam đoan trăm phần trăm!" Vương Chí Đạo nói.

"Là biện pháp gì, trước tiên hãy nói để nghe một chút!" Lưu Chấn Đông nghe vậy, vội vàng hỏi.

"Chính là tìm được Sơn Khẩu Tuyết Tử, chỉ cần nàng cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử đồng thời xuất hiện trước mặt Ngũ sư huynh, nhất định sẽ thức tỉnh được trí nhớ chân thật của Ngũ sư huynh. Đây chính là sơ hở

mà Sơn Khẩu Ngọc Tử trong lúc vô tình đã để lại. Chỉ có điều là, làm như vậy cũng có khả năng làm cho trí nhớ của Ngũ sư huynh trở nên hỗn loạn, biến thành người điên!" Vương Chí Đạo nhíu mày nói.

Đám người Lưu Chấn Đông nghe vậy lại một lần nữa ngẩn người. Một lúc lâu sau mới nghe Hoắc Đình Giác nói: "Mặc kệ là thế nào, chúng ta cũng phải thử một lần. Cho dù làm cho Trần Chân biến thành người điên, cũng vẫn còn tốt hơn là để hắn vẫn nghĩ lầm rằng hắn chính là người Nhật Bản!"

"Nhưng là Sơn Khẩu Tuyết Tử đã sớm mất tích rồi hả, nói không chừng đã bị Sơn Khẩu Ngọc Tử giết chết mất rồi!" Ô Tâm Lan nói.

"Điều này không có khả năng!" Vương Chí Đạo phân tích nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử mặc dù ác độc, nhưng là đối với tỷ tỷ của vẫn có cảm tình nhất định, không có khả năng đi giết tỷ tỷ của nàng. Nếu như ta đoán được không sai, nếu như Sơn Khẩu Tuyết Tử không phải là đã về tới Nhật Bản, thì chính là bị Sơn Khẩu Ngọc Tử hoặc cha nàng Sơn Khẩu Dụ Nhân đem giấu đi rồi!"

Hoắc Đình Giác cau mày nói: "Nếu Sơn Khẩu Tuyết Tử thật sự đi về Nhật Bản rồi, biện pháp của ngươi sẽ không thể thực hiện được mất!"

Lại suy nghĩ một chút, Vương Chí Đạo lại nói: "Nhưng là ta cảm giác được, Sơn Khẩu Tuyết Tử không có khả năng quay về Nhật Bản đâu. Nàng yêu thương Ngũ sư huynh như vậy, sao có thể trốn tránh được. Nói không chừng nàng vẫn đang ẩn nấp đâu đó ở Thượng Hải, đang tìm mọi cách để gặp mặt được Ngũ sư huynh đó! Nữ nhân mà, nếu như còn không nghe được từ chính miệng nam nhân của nàng nói rằng từ bỏ nàng, thì đến chết cũng không cam tâm! Hả, các ngươi tại sao lại nhìn ta như vậy làm gì?"

Hắn đột nhiên cảm thấy không khí không thích hợp, chính là mỗi người ở đây người nào cũng thần sắc cổ quái theo dõi hắn, nhất là Ô Tâm Lan cùng đám nữ nhân Hiểu Huệ, ánh mắt các nàng làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy trong lòng phát hãi.

Chỉ nghe Hiểu Huệ tò mò hỏi: "Vương sư đệ, ngươi rốt cuộc từng có mấy người phụ nữ hả, tại sao ngươi lại có thể hiểu rõ tâm tư của phụ nữ đến như vậy hả?"

Ô Tâm Lan thì hừ lạnh nói: "Hắn trước kia có lẽ đã ruồng bỏ rất nhiều phụ nữ, cho nên mới rõ ràng tâm tư của phụ nữ sau khi bị vứt bỏ!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười khổ nói: "Các ngươi lại nói bậy bạ gì đó, ta mới mười bảy tuổi, trước kia làm sao có thể có nữ nhân nào. Ta sở dĩ hiểu rõ ràng được tâm tư của phụ nữ, là bởi vì, bởi vì ta xem nhiều phim, …à à sách, đọc nhiều sách, nghe nhiều chuyện xưa kể lại mà thôi. Các ngươi đừng có đoán lung tung!"

Một tiếng ho khan, chính là Hoắc Đình Giác đã hảo tâm giải thoát cho Vương Chí Đạo khỏi tình cảnh khó xử, hắn đứng lên nói: "Được rồi, các vị sư đệ, nếu như suy đoán của Vương sư đệ đúng là sự thật, vậy bây giờ chúng ta phải phát động toàn bộ lực lượng, nhanh chóng tìm được Sơn Khẩu Tuyết Tử. Các người mau đi ra ngoài nghe ngóng một chút, để xem có thể trước buổi trưa ngày mai biết được Sơn Khẩu Tuyết Tử ở chỗ nào hay không?"

Sau khi phát ra mệnh lệnh, Hoắc Đình Giác lại ngồi xuống, thở dài nói với Vương Chí Đạo:

"Vương sư đệ, nếu như Sơn Khẩu Tuyết Tử thật sự còn đang ở Thượng Hải, chỉ sợ lấy lực lượng của chúng ta cũng khó tìm thấy được nàng hả!"

Vương Chí Đạo vẫn còn chưa kịp nói gì, đã thấy một người sư huynh khác vội vàng chạy tới, báo cáo với Hoắc Đình Giác:

"Nhị sư huynh, Anh quốc Vương tử Uy Nhĩ Sĩ mang theo mấy người lính Anh quốc tới chơi, nói muốn gặp Vương Chí Đạo sư đệ!"

Kinh ngạc một chút, Vương Chí Đạo hắc hắc cười nói: "Tới rất tốt, có hắn trợ giúp, chúng ta hy vọng tìm được Sơn Khẩu Tuyết Tử sẽ càng lớn hơn!"

141. Chương 139:bảng Xếp Hạng Cao Thủ

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ mang theo bảy người bên mình hắn, ngoại trừ một người vệ sĩ nhìn rất lạ mặt, tóc vàng mắt xanh, thân hình cao lớn uy mãnh, sáu người khác chính là đám người Bố Long Đức đã từng theo Vương Chí Đạo học tập bắn súng.

Sau khi chia tay nhau hơn ba tháng, bây giờ gặp lại sáu người Bố Long Đức, thân hình lại càng thêm cường tráng, chẳng những nhìn tổng thể làm cho người khác thấy một loại cảm giác uy mãnh hữu lực, ánh mắt sắc bén như đao, hơn nữa động tác rất là quy củ, rất có phong phạm của quân nhân ưu tú. Khi nhìn thấy Vương Chí Đạo, lại theo bản năng đồng loạt rập chân đứng nghiêm, thân mình thẳng tắp thi hành quân lễ. Xem ra Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác trong thời gian ba tháng vừa rồi đã dùng kế hoạch huấn luyện được Vương Chí Đạo biên soạn ra, đem sáu tên lính Anh quốc này huấn luyện được thành bản năng rồi.

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ vẻ mặt gian giảo tươi cười, vui mừng "ha ha" nói với Vương Chí Đạo: "Hello, Vương Chí Đạo. Gặp lại ngươi quả thật là rất vui mừng! Nghe nói ngươi đi Bắc Kinh, ta vốn là đang rất lo lắng đó! Kết quả là rất nhanh sau đó lại nghe được rằng ngươi đi ra biển rồi, sau lại gặp phải cơn lốc, bị đắm tàu, ngươi đã gặp nạn rồi. Nghe thấy mấy tin tức dồn dập lộn xộn này, Uy Nhĩ Sĩ ta đây đã chìm đắm vào trong một trạng thái vô cùng bi thống, đã nhiều ngày ăn uống không ngon, gầy đi đến gần chục cân đó. Ngươi nhìn xem, bây giờ ta vẫn còn chưa có khôi phục lại đó!"

"Hả, có đúng không?" Vương Chí Đạo từ trên xuống dưới đánh giá Vương tử Uy Nhĩ Sĩ một lần, kỳ quái hỏi: "Tại sao ta lại cảm giác được ngươi hình như so với lúc trước đã béo ra không ít vậy?"

"Đó là bởi vì ngày hôm qua ta nghe nói ngươi đã trở về, nhất thời trong lúc cao hứng, đã ăn mười đến cân cơm, cho nên mới tạo cho ngươi một ảo giác rằng ta so với lúc trước đã béo ra, trên thực tế ta rất gầy đó!" Vương tử Uy Nhĩ Sĩ mặt không đổi sắc thản nhiên hồi đáp.

"Oa, nguyên lai là như vậy, khó trách ta nhìn cái bụng ngươi lớn lên rất nhiều, còn tưởng rằng ngươi là đang mang thai đấy!" Tầm mắt Vương Chí Đạo rơi vào trên cái bụng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ.

Ô Tâm Lan cùng đám nữ nhân Hiểu Huệ nghe được vừa muốn cười lại vừa xấu hổ không dám cười, vội cùng bưng kín miệng, lộ ra bộ dáng kiềm chế rất khổ sở.

Một tiếng ho khan, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ có lẽ cũng cảm thấy chút xấu hổ, ngượng ngập cười nói: "Vương Chí Đạo, ngươi đúng là biết nói đùa. Được rồi, chuyên đùa dừng ở đây, chúng ta bàn sự tình đứng đắn, nghiêm chỉnh nhé. Vương Chí Đạo, nhìn thấy sáu người bọn Bố Long Đức rồi chứ, ta nghĩ ngươi cũng đoán được mục đích ta đến ngày hôm nay rồi. Không sai, thời gian ba tháng vừa rồi, Bố Long Đức bọn họ dựa theo kế hoạch huấn luyện của ngươi mà tập luyện, tiến bộ đích xác rất nhanh, tay súng so với trước kia cũng chuẩn xác hơn rất nhiều. Chỉ có điều là, hê hê, nếu so với tay súng của ngươi thì vẫn còn kém xa nhiều lắm. Lúc trước ta vốn nghĩ rằng ngươi sẽ không trở về nữa, cho nên mới mang bọn họ đi. Bây giờ ngươi đã trở về rồi, vậy ngươi xem có nên lại tiếp tục huấn luyện bọn họ một thời gian nữa hay không. Dù sao ngươi cũng đã đáp ứng với ta, giúp ta huấn luyện bọn họ, nhưng là ngươi mới huấn luyện bọn họ được có thời gian mấy ngày đã bỏ chạy không còn tăm tích gì rồi!"

"Huấn luyện có vài ngày? Không phải thế, ta đã định xuống kế hoạch huấn luyện ba tháng mà, cứ y theo kế hoạch huấn luyện đó, lại có Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh giám sát, so với để ta tự mình huấn luyện cũng không có gì phân biệt đâu!"

"Phân biệt chứ, phân biệt chứ!" Vương tử Uy Nhĩ Sĩ vội vàng nói: "Hơn nữa cái kế hoạch huấn luyện kia của ngươi trên thực tế chỉ dành cho một tháng, chỉ có điều là đã được Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh của ngươi kéo dài ra mà thôi. Như thế không thể tính là đủ được, ngươi phải một lần nữa huấn luyện bọn Bố Long Đức cho ta. Ta không trông cậy rằng ngươi có thể đem Bố Long Đức bọn họ huấn luyện đạt được tay súng thần kỳ giống như là của ngươi vậy. Nhưng là ít nhất cũng muốn được một nửa lợi hại!"

Một nửa lợi hại, hắn tưởng rằng học tập bắn súng là thò tay vào trong bao lấy đồ vật hay sao, còn có thể lấy được đến một nửa?

Con bà nó chứ, nếu mà bọn người Bố Long Đức không có thiên phú về bắn súng, cho dù có huấn luyện tới

ba năm cũng chưa chắc đã đạt được tới một nửa sự lợi hại của mình. Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, chỉ có điều khi ánh mắt hắn rơi vào bên hông Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, lập tức hai mắt không khỏi sáng ngời, gật đầu nói: "Việc này không có vấn đề gì. Như vậy lại để Bố Long Đức bọn họ theo ta huấn luyện ba tháng nữa là được. Chỉ có điều là, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, không nói dối ngươi, ngươi lần trước đã cho ta cây súng lục ổ quay, nhưng khi ở Bắc Kinh ta kịch chiến với địch nhân đã đánh mất rồi. Ngay lúc này trên người ta một cây súng nhỏ cũng không có, không có súng nhưng lại làm huấn luyện viên bắn súng cho bọn Bố Long Đức quả là có chút kỳ cục. Ta xem thấy bên hông ngươi có cây súng lục, cây súng này tựa hồ so với cây súng lúc trước còn tốt hơn, ngươi xem có nên lại..."

Còn chưa có kịp nói xong, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đã vội vàng che kín cây súng đeo bên hông mình, hổn hển nói:

"No no! Vương Chí Đạo, ngươi rất là tham lam đó. Cây súng này là cực phẩm duy nhất của ta đó. Nếu cho ngươi ta sẽ không còn cây súng tốt nào cả!"

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, ngươi là Anh quốc Vương tử, đi tới nơi nào thì bên người cũng đều mang đám lớn vệ sĩ, vậy cần súng làm cái gì nữa chứ? Chẳng nhẽ lúc gặp địch nhân, ngươi còn tự mình nổ súng đánh địch hay sao? Nếu mà nói như vậy, bọn vệ sĩ của ngươi không phải là một đám phế vật hay sao? Thân là một người lãnh đạo ưu tú, thì không cần phải tự mình mang súng. Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, hay là ngươi nên đem súng đưa cho người xứng đáng để sử dụng đi hả, như vậy mới có thể làm cho ta có tình cảm mãnh liệt đi huấn luyện các bộ hạ của ngươi. Nếu không có súng trong tay, nói không chừng ta lại muốn mất tích dăm ba tháng nữa, đến lúc đó tay súng của Bố Long Đức bọn họ nửa điểm cũng không được!"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nghe vậy trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc, sau đó mới rút súng lục ra ném cho hắn, thở dài nói:

"Ta phục ngươi rồi, dám dùng phương pháp này để đến uy hiếp ta. Súng cho ngươi đây. Chỉ có điều nếu ngươi không huấn luyện bọn Bố Long Đức thật tốt cho ta, ta sẽ lập tức đem cây súng lục này thu hồi lại!"

Vương Chí Đạo tiếp nhận cây súng lục, trong miệng nói: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ngươi yên tâm, để đền đáp cho tấm lòng hảo tâm của ngươi đã tặng ta cây súng này, ta nhất định sẽ tự mình huấn luyện thật tốt Bố Long Đức bọn họ, cam đoan sẽ làm cho bọn họ đạt được một nửa sự lợi hại của ta!"

Trong lòng nhưng lại thầm nghĩ: Cây súng lục này đã tới trong tay của ta rồi, ngươi có thể đòi được nó trở về mới là lạ!

Cây súng này của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ cũng là một cây súng lục ổ quay, nhưng lại không giống với cây súng lục lần trước. Cây súng này toàn thân đều màu hoàng kim, cầm trong tay cũng rất trầm trọng, nếu không xem xét cẩn thận còn tưởng rằng dùng vàng ròng chế tạo ra. Đường kính nòng súng lớn hơn, càng quan trọng hơn chính là ổ quay có đến tám lỗ lắp đạn, có thể lắp được tám viên đạn cùng lúc, hiển nhiên là so với cây súng lục lúc trước thì cao cấp hơn nhiều.

Vương Chí Đạo trong lòng liền nghĩ đặt cho cây súng lục ổ quay màu hoàng kim này một cái tên, gọi là "Kim tiễn", đồng thời tự thề sẽ tuyệt đối không để mất nó nữa.

Sau khi đem "Kim tiễn" cắm vào đai lưng, Vương Chí Đạo lại làm vẻ mặt nghiêm túc nhìn sáu người Bố Long Đức quát lên:

"001 đến 006, các ngươi còn đứng ở đó làm gì, lập tức lại đây cho ta! Tất cả chú ý, đứng nghiêm!"

Đợi được đến khi sáu người Bố Long Đức đã nhất tề xếp thành một hàng nghiêm chỉnh trước mặt Vương Chí Đạo, hắn mới làm bộ nhớ ra một chuyện khó xử gì đó, lại ngập ngừng nói với Vương tử Uy Nhĩ Sĩ:

"À, đúng rồi, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, có một việc ta thiếu chút nữa đã quên nhờ ngươi hỗ trợ. Ta có một người bằng hữu bị mất tích rồi, đang cần phải tìm được nàng trước giữa trưa ngày mai. Tinh Võ Môn chúng ta lực lượng có hạn, khó mà có thể làm được chuyện này.

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ngươi ở tại Thượng Hải có thể nói chính là một nhân vật thần thông quảng đại, hơn nữa lại có giao tình với ba Lão đại của Thanh bang, ngươi có thể giúp ta một việc gấp này, tìm được bằng hữu của ta hay không?"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nghe vậy, mắt xanh lại trợn lên nhìn trừng trừng Vương Chí Đạo một lúc, mới nói: "Tiểu tử ngươi thật đúng là nhiều yêu cầu hả, được rồi, tìm người như vậy chỉ là sự tình đơn giản. Ta sẽ giúp giúp ngươi, nói đi, ngươi nghĩ muốn tìm người nào? Ta sẽ mời bọn người Đỗ Nguyệt Sinh tìm giúp ngươi!"

"Đa tạ Vương tử Uy Nhĩ Sĩ trước!" Vương Chí Đạo cười ha ha chắp tay nói: "Người mà ta muốn tìm ngươi hẳn là cũng quen biết đó, nàng gọi là Sơn Khẩu Tuyết Tử, con gái lớn của Sơn Khẩu Dụ Nhân, người chị song sinh của Sơn Khẩu Ngọc Tử!"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ngây ngốc ngẩn ngơ, hỏi: "Ngươi tìm nàng làm cái gì?"

"Ta có chuyện rất trọng yếu muốn nàng hỗ trợ!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

"Ta rõ ràng rồi!" Vương tử Uy Nhĩ Sĩ gật đầu, nói: "Ngày mai trước lúc giữa trưa ta sẽ cho ngươi tin tức. Bố Long Đức bọn họ bây giờ giao cho các ngươi đó. Tá Trì (George), chúng ta đi thôi!"

Đợi được sau khi Vương tử Uy Nhĩ Sĩ cùng tên vệ sĩ gọi là Tá Trì kia rời đi, Hoắc Đình Giác thần sắc ngưng trọng nói với Vương Chí Đạo: "Vương sư đệ, ngươi có biết gã Tá Trì kia là ai không? Hắn là một trong hai tuyển thủ được phía Anh quốc phái ra tham gia thi đấu đó, danh khí của hắn rất lớn, hiện nay đang đứng thứ mười trong Bảng xếp hạng cao thủ đó, còn trên xa cả ta và ngươi đấy!"

"Bảng xếp hạng? Là cái trò quỷ gì thế?" Vương Chí Đạo có chút tò mò hỏi.

Hoắc Đình Giác hồi đáp: "Là bảng xếp hạng dự đoán dựa trên thực lực của các tuyển thủ tham gia Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, do Trương Khiếu Lâm phát hành ra. Hắn dùng bảng xếp hạng này để hấp dẫn dân chúng Thượng Hải đến tham gia đánh cuộc quyền. Trên bảng xếp hạng được xét xếp hạng chỉ có một trăm người, nhưng danh sách không ngừng biến hóa bởi vì mới có thêm người gia nhập vào. Bốn cái tên đầu tiên chính là bốn đại danh đầu chúng ta đã nói cho ngươi nghe rồi đó. Ngươi vốn là không có tên trong bảng xếp hạng, nhưng hôm nay sau khi ngươi trở về, đã được đưa vào trong bảng xếp hạng, lại xếp hàng thứ ba mươi ba. Xem ra Trương Khiếu Lâm cũng coi như là có chút coi trọng thực lực của ngươi!"

"Ta xếp hạng thứ ba mươi ba? Như vậy tốt lắm hả. Xếp hạng càng thấp, càng có thể làm đối thủ sinh ra tâm lý khinh thị, tình huống này đối với ta có lợi đấy chứ!" Vương Chí Đạo ha ha cười nói:

"Được rồi, Nhị sư huynh, bảng xếp hạng các cao thủ này lại có lợi ích để chúng ta ước đoán thực lực của đối thú. Các người có nhớ rõ được những cao thủ được xếp hạng đầu bảng hay không? Ta muốn nghiên cứu một chút!"

"Hai mươi tên xếp hạng đầu tiên ta nhớ kỹ!" Chỉ nghe Lưu Chấn Đông cướp lời hồi đáp: "Ta và Nhị sư huynh ngươi vừa lúc phân biệt xếp hạng thứ mười chín cùng thứ hai mươi đó. Con bà nó chứ, thằng Trương Khiếu Lâm này dám xem thường Tinh Võ Môn chúng ta như vậy, chúng ta nhất định phải cho hắn biết mặt!"

Vương Chí Đạo trước hết bảo Hiểu Huệ đưa sáu người Bố Long Đức an bài về phòng ở lúc trước của bọn họ, sau đó ngồi xuống hỏi: "Vậy mười người đứng đầu bảng xếp hạng là ai? Đại sư huynh, huynh nói ta nghe một chút?"

Lưu Chấn Đông bưng một cái ghế ngồi xuống, giới thiệu nói: "Bốn gã đứng đầu tiên chính là tứ đại cao thủ chúng ta đã nói cho ngươi rồi đó, Bản Viên Nhất Hùng, Lỗ Sĩ Đốn, Kiệt Khắc Sâm cùng Trần Chân, xếp hạng thứ năm cũng là tiểu Nhật Bản, Viên Độ Phi Giác, nghe nói hắn là một siêu cấp Ninja, so với Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Gia Ngũ Lang thì còn mạnh mẽ hơn nhiều lắm. Xếp hạng thứ sáu lại là một người của Thanh bang, gọi là Trương Sĩ Kiệt, hắn chính là ác ôn "Song hoa hồng côn" của Thanh bang đó, có thể lấy một địch trăm, đồng thời chính là địa hạ quyền thủ được Trương Khiếu Lâm coi trọng nhất. Nghe nói từ khi hắn tham dự đánh địa hạ hắc quyền đến nay, chưa từng có thua qua lấy một trận, tất cả các đối thủ đều bị hắn đánh chết, hiệu suất đánh thắng chính là trăm phần trăm!"

"Song hoa hồng côn, đây chính là danh hiệu ác ôn cao nhất trong bang hội người Hoa hả! Có thể đạt được đến một danh hiệu này, một Trương Sĩ Kiệt kia thực lực tuyệt đối sẽ không hề thấp!" Vương Chí Đạo gật đầu, lại hỏi: "Dưới nữa thì sao?"

"Xếp hạng thứ bảy là Thượng Vân Tường, đại đệ tử của Lý Tồn Nghĩa .

Người trong giới võ thuật chúng ta đều cho rằng với thực lực của Thượng Vân Tường thì thấp nhất cũng có thể có thể xếp vào trong ba hạng đầu, nhưng là thằng Trương Khiếu Lâm này cũng không biết tại sao lại chỉ đưa hắn xếp hạng thứ bảy mà thôi."

"Có lẽ là Trương Khiếu Lâm có một phương pháp phân biệt thực lực riêng của bản thân hắn. Có thể hắn cảm giác được, luận bàn trao đổi điểm đến là dừng trong giới võ thuật cùng với đánh nhau sinh tử trên lôi đài từng quyền từng cước đều phải đánh vào da thịt người, là hai việc khác nhau đó!" Vương Chí Đạo cười nói.

"Cái rắm, hắn lại dám cho rằng phương pháp luận bàn điểm đến là dừng của người trong giới võ thuật chúng ta không thể áp dụng được vào đả đấu từng quyền từng cước đều phải đánh lên người hay sao? Ta sẽ sớm cho hắn thấy rõ ràng, quan điểm của hắn là rất sai lầm rồi."

Lưu Chấn Đông bất mãn hừ một tiếng, tiếp tục giới thiệu nói: "Xếp hạng thứ tám lại là một người tham gia thi đấu khác của tiểu Nhật Bản, gọi là Vũ Điền Hốt Giác. Con mẹ nó, cũng không biết Trương Khiếu Lâm là do tiểu Nhật Bản sinh ra hay không nữa, nếu không tại sao luôn coi trọng tiểu Nhật Bản như vậy chứ. Viên Độ Phi Giác thôi thì cũng được, đằng này một Vũ Điền Hốt Giác kia thân cao chỉ khoảng một thước rưỡi, cân nặng không tới trăm cân, so với Võ Đại lang còn muốn thấp bé hơn, lại còn là người đã năm mươi tuổi rồi, có thể có cái thực lực gì để xếp hạng thứ tám chứ?"

Vương Chí Đạo nghe vậy trong lòng vừa động, vội hỏi nói: "Vũ Điền Hốt Giác này ở Nhật Bản là thuộc về lưu phái gì, luyện công phu gì?"

"Hình như là cái gì Đông tây lưu, lại luyện cái gì nhu thuật sinh khí gì đó?" Lưu Chấn Đông cau mày suy tư nói.

"Là Đại đông lưu hợp khí nhu thuật!" Hoắc Đình Giác sửa lại cho chuẩn.

"À à, đúng, là Đại đông lưu hợp khí nhu thuật. Con mẹ nó, võ thuật của tiểu Nhật Bản thật đúng là khó nhớ tên." Lưu Chấn Đông mắng một câu.

Quả nhiên là như thế, Vũ Điền Hốt Giác, nhu thuật đại sư đại danh đỉnh đỉnh trong giới võ thuật Nhật Bản. Sở dĩ hắn để lại một điểm ấn tượng trong lòng Vương Chí Đạo, chính là bởi vì hắn là một trong những võ thuật gia nổi danh rất ở Nhật Bản, "giả" sư phụ của Hợp Khí Đạo tổ sư Thực Chi Thịnh Bình. Thực Chi Thịnh Bình khi sáng chế ra Hiệp Khí Đạo đã làm nhu hóa rồi kết hợp rất nhiều tinh hoa trong Nhu thuật cổ truyền của Nhật Bản mà sáng tạo ra, trong đó có ảnh hưởng lớn nhất, chính là từ Đại đông lưu hợp khí nhu thuật. Có lời đồn đại là Thực Chi Thịnh Bình chẳng những vóc người cũng thấp bé giống như Vũ Điền Hốt Giác, hơn nữa từ bé thân thể đã yếu nhược lắm bệnh, cho nên hắn mới sáng chế ra loại võ thuật Hợp Khí Đạo lấy nhỏ thắng lớn, dùng xảo chế lực, lấy nhu chế cương này. Hợp Khí Đạo chính là lấy cầm nã bẻ khớp cùng vật ngã làm chủ, dụng pháp tự nhiên, lấy tròn phá cản, cùng với thủ pháp "Tứ lạng bạt thiên cân" trong võ thuật Trung Quốc đều có xảo diệu, tuy hình thức khác nhau nhưng công dụng tương đồng.

Cho nên cao thủ tập luyện Hợp Khí Đạo, bất chấp thân thể nhỏ yếu, vẫn có thể dễ dàng đánh bại đối thủ thân cao sức mạnh. Vũ Điền Hốt Giác người này danh khí ở hậu thế tuy là so ra còn kém "giả" đệ tử Thực Chi Thịnh Bình của hắn, nhưng trong lúc này thì vẫn tuyệt đối là một cao thủ trong cao thủ. Đại đông lưu hợp khí nhu thuật đúng là vì nhờ hắn mới được nổi danh, cũng truyền lưu tới đời sau. Trương Khiếu Lâm đưa hắn xếp hạng thứ tám trên bảng, hiển nhiên là đã kiến thức qua thực lực của hắn. Bởi vậy có thể thấy được, một Vũ Điền Hốt Giác này tuyệt đối không phải là chỉ có hư danh, mà là một người có thực lực chân chính.

Chỉ nghe Lưu Chấn Đông tiếp tục giới thiệu nói: "Đứng hàng thứ chín, là một người nước Pháp. Tên gọi là..."

"Là gì?"

"Gọi là Bảo La Ba Nã Khắc (Paul Bona Ke), hắn sở trường chính là Thối đả thuật (1) của Pháp quốc." Lại là Hoắc Đình Giác trả lời thay.

"Đúng, đúng, gọi là Bảo La Ba Nã Khắc. Con mẹ nó chứ, tên tuổi của bọn dương tử quỷ này sao lại đặt kiểu gì mà khó nhớ thế chứ, không phải là cố ý muốn làm khó ta hay sao?" Lưu Chấn Đông không nhịn

được lại mắng thêm một câu.

Vương Chí Đạo cười cười, đang muốn thúc giục hắn nói tiếp tuyển thủ xếp thứ mười, lại nghe thấy bên ngoài có người kêu lớn: "Bên trong có người không? Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác, Vương Chí Đạo có ở nhà hay không, tại hạ Quảng Đông Hồng Thế Uy, cùng các huynh đệ kết bái Đặng Đại Mãn, Lâm Như Siêu đến đây khiêu chiến để đoạt số báo danh tham gia thi đấu ở Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu trong tay các ngươi!"

Vương Chí Đạo cùng Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác nghe vậy, không khỏi đơ mặt nhìn nhau.

Lưu Chấn Đông không nhịn được vỗ bàn mắng to nói: "Con mẹ nó chứ, thật sự có người dám đến Tinh Võ Môn khiêu chiến chúng ta, bọn họ cho rằng Tinh Võ Môn chúng ta là quả hồng mềm, dễ ăn dễ nuốt hay sao? Được, Nhị sư đệ, Vương sư đệ, các ngươi không cần đi ra ngoài, một mình ta đi giải quyết hết bọn họ!"

Hoắc Đình Giác vội vàng khuyên nhủ: "Đại sư huynh, ngươi đừng kích động. Người ở xa tới là khách, cho dù người ta là tới khiêu chiến chúng ta, chúng ta cũng phải lấy lễ tiếp đón đã, miễn cho người ta cho rằng người Tinh Võ Môn chúng ta không có phong độ."

Sau khi khuyên Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác quay sang một đệ tử khác của Tinh Võ Môn vẫn đang đứng ở bên cạnh, hạ lệnh nói: "A Tường, ngươi đi ra mời bọn họ vào đây!"

Đợi được sau khi A Tường đi ra ngoài nghênh đón khách đến, Ô Tâm Lan vốn vẫn rất ngoan ngõan ngồi yên ở một bên lúc này không nhịn được vỗ tay cười nói: "Oa, Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Vương Chí Đạo, các ngươi ở Thượng Hải đã nổi danh như vậy rồi, còn có người dám đến khiêu chiến các ngươi, những người này có thể là cao thủ chân chính, để cho chúng ta có thể có trò hay xem rồi!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Cũng có khả năng chỉ là một gã to đầu ngốc nghếch, sau khi đã bị người khác chia rẽ liền chạy tới thử dò xét thực lực của chúng ta !"

Sau khi Vương Chí Đạo nói ra lời này, lúc chứng kiến ba người Hồng Thế Uy được A Tường nghênh đón vào, liền cảm giác được chính hắn có thể là đã đoán sai mất rồi.

Chỉ thấy ba huynh đệ kết bái Hồng Thế Uy này, mỗi người đều tướng mạo uy vũ bất phàm, hai mắt hữu thần, vóc người rắn chắc cường tráng, bước đi rõ ràng phát ra thanh âm chấn động thình thịch. Nhìn từ khí thế cùng ngoại hình, hiển nhiên đúng như lời Ô Tâm Lan, thật sự là cao thủ chân chính.

Người cầm đầu Hồng Thế Uy chính là người có tướng mạo uy vũ nhất trong ba người, ăn mặc rất bình thường, tuổi cũng chỉ khoảng trên dưới hai mươi, nhưng là dưới hai tay áo xắn cao lên để lộ ra hai cẳng tay tráng kiện vô cùng, cùng một đôi thủ chưởng lại càng thô to dị thường, nên đầu nắm tay còn hằn vết chai sạn dày cộm, thoạt nhìn đã khiến người khác có chút e sợ.

Hắn nhìn thấy Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác hai người, chắp tay hỏi: "Các vị khỏe chứ, tại hạ Hồng Thế Uy. Tổ tiên chính là Hồng Hi Quan, tổ mẫu chính là Nghiêm Vịnh Xuân. Thuở nhỏ luyện tập Hồng Quyền cùng Vịnh Xuân Quyền, tự nhận là đã đại thành, nghe nói ở Thượng Hải tổ chức Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, nên mới đến đây để chứng tỏ thực lực của bản thân mình, mục đích chính là để cho Tổ tiên cùng Tổ tiên mẫu ở dưới Cửu tuyền được rõ ràng, Hồng Gia đã có người kế tục rồi. Hồng Gia công phu sẽ ở trên tay Hồng Thế Uy ta phát dương quang đại, lưu danh thiên cổ!"

Ngừng lại một chút, Hồng Thế Uy kia lại nói: "Đáng tiếc ta tới chậm, Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu đã ngưng hẳn việc báo danh, may là ta nghe nói, nhưng người đã tới chậm lại có thể hướng những người đã có quyền được tham gia thi đấu để khiêu chiến, có thể chiếm được số báo danh của người bị khiêu chiến. Chúng ta sở dĩ lại lựa chọn Tinh Võ Môn, là bởi vì chúng ta vừa được biết, Tinh Võ Môn chỉ có ba người danh sách tham gia thi đấu, huynh đệ chúng ta cũng vừa lúc có đủ ba người. Được rồi, để ta giới thiệu cho các vị hai người huynh đệ kết bái này của ta. Vị này chính là Nhị đệ của ta, Đặng Đại Mãn, hắn chính là Thiếu Lâm tục gia đệ tử, sở luyện chính là công phu Thiếu Lâm Ngũ Hình Quyền; vị này là Tam đệ của ta, Lâm Như Siêu. Đừng nhìn hắn tuổi còn nhỏ, nhưng hắn chính là đệ tử được Quảng Đông Thập hổ Hoàng Phi Hồng tái truyền, phụ thân của hắn chính là đại danh đỉnh đỉnh Lâm Thế Vinh!"

Người Tinh Võ Môn mỗi người nghe được đều sợ run, ba người này lai lịch thật đúng là không nhỏ hả, nhất là Hồng Thế Uy cùng Lâm Như Siêu, một người chính là hậu nhân của Hồng Quyền tổ sư Hồng Hi Quan

cùng Vịnh Xuân Quyền tổ sư Nghiêm Vịnh Xuân, một người lại là đệ tử tái truyền của Hoàng Phi Hồng, con trai của Lâm Thế Vinh. Những nhân vật đó ở trên phim ảnh hý kịch ở hậu thế chính là những nhân vật phi thường nổi danh, nhất là Hoàng Phi Hồng trong giới điện ảnh thì danh khí vô cùng to lớn cơ hồ còn vượt qua Hoắc Nguyên Giáp. Vương Chí Đạo ở kiếp trước đã từng xem không biết bao nhiêu bộ phim về bốn danh nhân này rồi. Không nghĩ tới đi đến thời đại này, thế mà lại có cơ hội gặp được hậu nhân cùng đồ tôn của bọn họ.

Hoắc Đình Giác đại khái cũng bị lai lịch của ba người này làm cho có chút kinh ngạc, ho khan lên một tiếng, nói: "Nguyên lai là ba người đều là người nổi danh như vậy, mời ngồi, mời ngồi đi. Có muốn uống trước chén trà hay không?"

"Không cần thiết!" Hồng Thế Uy phất tay nói: "Thân là người luyện võ, không nên lề mề chậm chạp, nên sảng khoái một chút. Chúng ta đã nói rõ lai lịch rồi, nếu các ngươi không tiếp nhận khiêu chiến vậy thì cứ nói luôn là được rồi! Còn nếu như tiếp nhận khiêu chiến, xin mời đến đây đi! Trong các người ai mới là Vương Chí Đạo? Trước khi tại hạ đến Thượng Hải, cũng đã nghe qua đại danh của hắn, có người nói hắn chính là thiếu niên thiên tài xuất sắc nhất trong giới võ thuật, cho nên tại hạ rất muốn cùng hắn đấu một chút. Chúng ta sở dĩ lựa chọn Tinh Võ Môn các ngươi khiêu chiến, có phần rất lớn là do nhằm vào hắn mà tới!"

Nguyên lai lại là do Vương Chí Đạo gây "họa", Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác không khỏi cười khổ, ánh mắt đều theo bản năng hướng Vương Chí Đạo trợn lên.

"Hay, rất sảng khoái!" Vương Chí Đạo không thể không đứng lên, mỉm cười đối diện Hồng Thế Uy chắp tay nói: "Ta chính là Vương Chí Đạo, Hồng huynh đệ, ngươi đã nhất định phải khiêu chiến, như vậy xin mời chỉ giáo!"

Chú thích:

(1) - Thối đả thuật Pháp quốc: môn võ Savate của Pháp, chủ yếu sử dụng đòn chân.

142. Chương 140:hồng Quyền Cao Thủ

Hồng Thế Uy còn tưởng rằng Hoắc Đình Giác mới là Vương Chí Đạo, không nghĩ tới Vương Chí Đạo so với trong tưởng tượng của hắn còn muốn trẻ tuổi hơn nhiều lắm, không khỏi cảm thấy bất ngờ, ánh mắt lấp lánh đánh giá lại Vương Chí Đạo một lúc, mới chắp tay nói:

"Khó trách có người gọi ngươi là thiếu niên thiên tài xuất sắc nhất trong giới võ thuật, ngươi tuổi còn trẻ như vậy đã có thể danh chấn Thượng Hải, như vậy thực sự là có chân tài thực học. Nhìn người tuổi tác nhiều nhất cũng không quá mười tám tuổi, Hồng Thế Uy ta năm nay hai mươi bốn tuổi, cùng ngươi đối chiến hiển nhiên là có chút cậy lớn hiếp nhỏ. Chỉ có điều là nếu ngươi thực sự là thiên tài võ thuật xuất sắc nhất, như vậy thì tự nhiên là có tư cách là cho ta phải dùng toàn lực rồi. Hy vọng ngươi không để cho ta phải thất vọng!"

Vương Chí Đạo mỉm cười, hỏi: "Hồng huynh, trước hết có thể để ta hỏi ngươi một vấn đề được không?

"Xin mời hỏi!" Hồng Thế Uy gật đầu đáp ứng nói.

"Hồng huynh là hậu đại của Hồng Hi Quan, như vậy xin hỏi ngươi cùng Hồng Môn Hồng Thừa Tổ là có cái quan hệ gì?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Nếu xét theo bối phận, thì hắn hẳn là chú họ của ta! Chẳng qua hai nhà chúng ta từ đời trước đã không còn qua lại với nhau, cũng đã rất lâu rồi không có liên lạc qua. Mặc dù hắn sở luyện cũng là Hồng Quyền được tổ tiên Hồng Hi Quan truyền lại, chỉ có điều nếu tính cho kỹ, thì Hồng Thế Uy ta mới có thể tính là truyền nhân chân chính kế thừa Hồng Quyền. Hồng Thừa Tổ chỉ có thể xem như là một nửa mà thôi!" Hồng Thế Uy hồi đáp.

"Vậy sao?" Vương Chí Đạo có chút bất ngờ, cười nói: "Ta còn tưởng rằng là ngươi đã bị Hồng Thừa Tổ hoặc là Hồng Thừa Kim xúi giục, mới chạy tới khiêu chiến ta đó, xem ra hình như là hiểu lầm rồi!"

"Hồng Thừa Kim, người này ta chưa từng có gặp gỡ qua. Hơn nữa hắn sớm đã không còn ở Hồng Môn nữa rồi!"

Hồng Thế Uy cười nói: "Vương huynh đệ hiển nhiên còn không biết rồi, chính là chú họ Hồng Thừa Tổ của ta cũng đã không còn ở Hồng Môn nữa rồi, hắn đã sớm từ bỏ ngôi vị Hồng Môn môn chủ, rời đi Nam Dương rồi. Ta lần này đến Thượng Hải, căn bản là còn không có gặp gỡ qua hắn đó! Về phần Hồng Thừa Kim, sau khi chú họ Hồng Thừa Tổ của ta từ chức, hắn cũng rời khỏi Hồng Môn, không biết tung tích đâu nữa. Ta khiêu chiến ngươi, nhưng nửa điểm quan hệ với hắn cũng không có, ngươi đừng có hiểu lầm!"

"Hồng Thừa Tổ cùng Hồng Thừa Kim đã rời đi khỏi Hồng Môn?" Vương Chí Đạo lần nữa cảm thấy bất ngờ, lại hỏi: "Như vậy bây giờ Hồng Môn môn chủ là ai?"

"Là Hồng Phúc Thiên, là em họ của chú họ của ta Hồng Thừa Tổ, đương nhiên cũng coi như là chú họ xa của ta. Hắn nguyên lai chỉ là người cuối cùng trong Hồng Môn Ngũ sát tinh, biệt hiệu Mai hoa song đao, vốn thực lực cũng không có gì đặc biệt, là người cũng rất bừa bộn, chỉ là không biết tại sao, hai năm trước đã dường như thay đổi thành một người khác, chẳng những thực lực tăng vọt, hơn nữa trở nên dã tâm bừng bừng. Năm ngoái đã nhảy lên đứng đầu Ngũ sát tinh, khoảng ba tháng trước lại còn buộc chú họ ta Hồng Thừa Tổ đem ngôi vị Môn chủ tặng lại cho hắn, sau đó phải rời đến Nam Dương. Bây giờ Hồng Môn nằm trong tay hắn, thanh danh so với lúc trước còn lớn hơn nhiều đó! Vương huynh đệ còn có cái nghi vấn gì nữa sao?"

"Không còn gì nữa, xin mời Hồng huynh chỉ giáo đi!"

Không biết tại sao, Vương Chí Đạo khi nghe được cái tên Hồng Phúc Thiên này, trong lòng không tự chủ được mà sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, nhưng lại không thể nói rõ được rốt cuộc là cái cảm giác gì, chỉ là bản năng cảm thấy thế. Một Hồng Phúc Thiên này có khả năng là kình địch lớn nhất trong cuộc đời của hắn.

Vẫn còn chưa kịp suy tư xem tại sao chính bản thân mình lại sinh ra loại cảm giác như vậy, Hồng Thế Uy đã chắp tay nói với hắn: "Đã như thế, vậy thì ta đây xin ra tay trước!"

Lời nói vừa dứt, Hồng Thế Uy lập tức đã hướng Vương Chí Đạo bức tiến tới, một đôi nắm tay hổ hổ sinh phong, ác liệt dị thường. Người Tinh Võ Môn cùng Đặng Đại Mãn, Lâm Như Siêu thấy thế, vội vã lui về sau, tự động để ra một khoảng sân rộng cho hai người luận võ.

Hồng Quyền nguyên lai gọi là Hồng Gia Quyền, chính là một loại quyền pháp nổi danh trong các phái Nam quyền, bởi vì lại được Quảng Đông danh sư Hoàng Phi Hồng truyền thụ loại quyền pháp này ở Quảng Đông, cho nên Hồng Quyền được truyền bá rộng rãi nhất ở Quảng Đông, chính là đứng đầu trong Quảng Đông Ngũ đại danh quyền "Hồng, Lưu, Thái, Lý, Mạc". Hồng Quyền mặc dù nguyên thủy là do Hồng Hi Quan sáng chế ra, nhưng là lưu truyền đã được mấy trăm năm, trải qua không ít người có khả năng đã gia giảm nội dung, bỏ thô giữ tinh, làm cho nội dung của Hồng Quyền trở nên phong phú vô cùng, sớm đã không còn là nguyên bản nguyên gốc Hồng Quyền mà Hồng Hi Quan truyền lại nữa. Chỉ có điều là về phong cách tổng thể, vẫn duy trì trọng về "Tay nhiều chân ít, bộ ổn thế mạnh, ngạnh kiều ngạnh mã, cương mãnh hữu lực. Dùng khí thúc lực, lấy thanh trợ uy."

Hồng Quyền ngoại trừ ra Ngũ hành quyền cùng Thập hình quyền, nổi danh nhất chính là ba môn Công tự Phục Hổ Quyền, Thiết Tuyến Quyền cùng Hổ Hạc Song Hình Quyền. Ba loại quyền pháp này được xưng là Hồng Quyền tam bảo, là chân chính thuộc về nội dung Hồng Quyền nguyên bản nguyên gốc được Hồng Hi Quan truyền lại.

Công tự Phục Hổ Quyền theo truyền thuyết là do Hồng Hi Quan cải tạo từ Phục Hổ Quyền trong Thiếu Lâm Thập bát La Hán quyền, thành một bộ quyền pháp mới. Bởi vì khi đi bài quyền thì lộ tuyến bước chân thành hình chữ Công ( ) nên mới gọi là Công tự Phục Hổ Quyền. Nó chính là bài quyền đại biểu cho Hồng Quyền, chủ yếu để luyện trát kiều thủ, kiều mã cùng khí tức nội kình. Chỗ đặc sắc nằm ở khí thế hùng tráng, mạnh mẽ mãnh liệt, yêu cầu phải trầm vai uốn lưng, kình thông cốt tủy, lấy thân điều khí, lấy khí thúc lực, sử ra phải đạt tới thần thái cùng khí thế "Khí rống sơn hà động, cử bước nổi phong vân".

Thiết Tuyến Quyền chính là quyền thuật nội công trong Hồng Quyền, đồn đại là Hồng Hi Quan được bí truyền võ công từ Thiếu Lâm Tự, lại có đồn đại khác là do một Quảng Đông Thập Hổ khác là Thiết Kiều

Tam truyền lại. Loại quyền pháp này đại khai đại hợp, trường kiều đại mã. Chỗ đặc sắc nằm ở lấy thân điều khí, lấy khí thúc lực, lấy khai hợp thở hít, phối hợp với thập nhị kiều thủ quyết, cương nhu hỗ trợ, hơn nữa dùng lục phủ ngũ tạng mà điều tức rèn luyện để đạt được tới hiệu quả "Nội luyện nhất khẩu khí".

Hổ Hạc Song Hình Quyền truyền thuyết là Hồng Hi Quan cùng với vợ là Nghiêm Vịnh Xuân sau khi trao đổi võ thuật đã sáng chế ra một bộ võ nghệ. Chủ yếu lấy sự uy mãnh của Hổ hình phối hợp với sự linh mẫn nhẹ nhàng của Hạc hình mà đạt tới công dụng "Hổ hạc hợp nhất, thiên hạ vô địch."

Đại khái mà nói, là dùng những điểm đặc sắc trong bài quyền của Hồng Quyền kiều thủ, bộ pháp, thân pháp tổng hợp lai, biến hóa đi, hơn nữa dùng cương kình của Hổ hình cương mãnh và Hạc hình xảo kình, biến thành một bộ quyền pháp cao cấp thực dụng, biến hóa vô cùng.

Ba bộ quyền pháp này sở dĩ được gọi là tam bảo, nguyên nhân chủ yếu là Công tự Phục Hổ Quyền trọng căn cơ, nhằm vào trát kiều thủ, kiều mã cùng nội công cơ sở, hơn nữa tất cả những người học Hồng Quyền đều lấy thủ pháp, kiều mã cùng nội kình của nó làm căn cơ, đều một dạng như nhau gọi nó là mẫu hình quyền, cho nên mới được xưng là bài quyền đại biểu cho Hồng Quyền; còn Thiết Tuyến Quyền lại chủ luyện nội kình, chính là bài quyền thực tế theo danh ngôn của Hồng Quyền "Ngoài luyện da gân xương, trong luyện một hơi thở", được xưng là Hồng Quyền chi bảo; còn lại Hổ Hạc Song Hình chính là bài quyền pháp dùng cả trong ứng dụng và biểu diễn trong Hồng Quyền, ba môn quyền pháp này đều có đặc điểm bổ sung hỗ trợ cho nhau.

Hồng Quyền tam bảo này bởi vì được đệ tử của Hoàng Phi Hồng là Lâm Thế Vinh chuyên môn viết sách giảng dạy, truyền lưu hậu thế, đến đời sau càng có nhiều người biết đến, cơ hồ khắp thế giới đều có người học tập. Có thể nói rằng ở hậu thế, những người luyện tập Hồng Quyền, tuyệt đối sẽ không ít hơn những người luyện tập những loại danh quyền như Thái Cực Quyền hay Hình Ý Quyền.

Hồng Thế Uy tự xưng là hậu nhân của Hồng Hi Quan, sở luyện Hồng Quyền quyền đích thật là lô hỏa thuần thanh, lại giác ngộ rất sâu Hồng Quyền tam bảo chân truyền, không chỉ là một đôi cẳng tay tráng kiện của hắn, giống như là gân thép xương đồng, hơn nữa bước chân ổn định trầm ổn như núi, hoàn mỹ thể hiện ra phong cách Hồng Quyền tối cao "Đồng kiều thiết mã". Vương Chí Đạo vừa tiếp xúc với cẳng tay của hắn, lập tức cảm giác giống như đụng vào cái khung sắt, cả cánh tay bị chấn đến tê dại.

Vẫn chưa còn kịp kinh dị, Hồng Thế Uy đã biến chiêu, hai cẳng tay hắn đã đáp lên hai cẳng tay Vương Chí Đạo cùng đồng thời trầm xuống, đem hai tay Vương Chí Đạo ấn xuống dưới, sau đó hai quyền cùng ra, một trên một dưới nhằm nện thẳng lên trên ngực cùng trên bụng Vương Chí Đạo.

Ở trong cự ly ngắn ngủn này, Vương Chí Đạo nhưng lại giơ chân trái lên, từ trong lòng đạp tống thẳng ra ngoài, ra sau mà đến trước, đạp trúng lên trên ngực Hồng Thế Uy, kịp đem Hồng Thế Uy đạp lùi ra ngoài ngay khi hai quyền đầu của Hồng Thế Uy còn cách ngực bụng hắn trong đường tơ kẽ tóc.

Đặng thích công phu của Vương Chí Đạo thuộc về "Xuyên tâm cước" trong quyền thuật truyền thống, uy lực của nó cũng không ở dưới Thái quyền Hoành tảo cước của hắn. Người bị đạp trúng cùng đều đồng dạng như nhau, không phải bị đạp bay thì chính là ngã vật xuống đất hộc máu ngay tại chỗ. Nhưng là Hồng Thế Uy đã trúng một cước này của hắn, chỉ bị lui về phía sau khoảng gần một bước, lập tức đã dường như không có việc gì lại bức tiến xông tới. Lúc này đây Hồng Thế Uy thân thể đột nhiên nhoài thấp về trước, hữu quyền nắm thành bán quyền, lấy các đầu khớp thứ hai xương ngón tay đâm thẳng xuống bụng dưới Vương Chí Đạo.

Lấy quyền kình ác liệt cương mãnh dị thường của Hồng Thế Uy mà xem, nếu như Vương Chí Đạo ngạnh tiếp một quyền này của hắn, chỉ sợ sẽ bị đánh cho đứt ruột. Nhưng là Vương Chí Đạo lại biết chính mình không thể lui về phía sau, lấy phong cách của Hồng Thế Uy ngạnh đả ngạnh tiếp, nếu chính mình chỉ cần lui về phía sau một bước, chỉ sợ lập tức sẽ bị Hồng Thế Uy thúc ép càng đánh càng mạnh, đánh cho chính mình không thể hồi khí được. Lập tức, Vương Chí Đạo một chưởng hướng nắm quyền của Hồng Thế Uy đang kích đến mà bổ xuống, đồng thời một quyền khác thẳng tắp nện lên trên khuôn mặt Hồng Thế Uy.

Một chưởng đã bổ trúng lên trên cẳng tay Hồng Thế Uy, thế nhưng lại không thể đem cánh tay Hồng Thế Uy gạt xuống được. Cánh tay Hồng Thế Uy giống như là thiết trụ cứng rắng không thể phá vỡ, cứng rắn chịu một chưởng này của Vương Chí Đạo, nhưng nắm quyền vẫn đang đánh thẳng xuống bụng dưới Vương Chí Đạo. Tại trước khi nắm quyền của Hồng Thế Uy đánh trúng lên người mình, Vương Chí Đạo trong

lòng cả kinh, cơ bụng theo bản năng gồng chặt lại, ngạnh chịu một quyền này của Hồng Thế Uy. May là một chưởng của hắn tuy không thể đem nắm quyền của Hồng Thế Uy đẩy đi nhưng lại triệt tiêu được một phần lực đạo, cho nên mới không để cho ruột bị đánh đứt.

Nhưng là bởi vì Hồng Thế Uy dùng chính là bán quyền, lấy khớp xương thứ hai của các ngón tay mà công kích, cho nên điểm chịu lực vẫn bị tập trung lại, lực đạo của một quyền này vẫn xuyên thấu sâu vào trong, làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy đau đến tận xương cốt.

Chú thích:

Hồng Quyền của Hồng Hi Quan ban đầu được phổ biến ở Quảng Đông, lúc đó có tới hơn mười vạn người luyện tập, sau này được Hoàng Phi Hồng phát triển thêm. Nhưng người thực sự đem Hồng Quyền phổ biến ra chính là Lâm Thế Vinh, đệ tử của Hoàng Phi Hồng. Lâm Thế Vinh đã viết ba quyển quyển phổ về Hồng Quyền để phổ biến rộng rãi Hồng Quyền ra toàn thế giới. Ở VN hiện này cũng có các võ đường dạy Thiếu Lâm Hồng Gia Quyền.

Trong Hồng Quyền chú trọng lối đánh dùng cánh tay nện như đòn gánh, gọi là "kiều", tấn bộ của Hồng Quyền là "mã". Hồng Quyền có hai dạng là "trường kiều đại mã" hoặc là "đoản kiều trác mã". Do đó cao thủ Hồng Quyền chuyên luyện cánh tay cứng như sắt thép, ai luyện Thiết Tuyến Quyền còn đeo vòng sắt vào tay để luyện. Tuy nhiên Hồng Gia Quyền không thiên về đá chân, có lẽ Hoàng Phi Hồng "Vô ảnh cước" chỉ là ngoại lệ của Hồng Quyền.

Theo tác giả thì Hồng Hi Quan và Nghiêm Vịnh Xuân là hai vợ chồng. Tuy nhiên theo gia phả Vịnh Xuân Quyền thì chồng của Nghiêm Vịnh Xuân lại là Lương Bác Trù, là đại đệ tử của Hồng Hi Quan. Tuy nhiên tôn trọng tác giả nên ở đây để nguyên là Hồng Hi Quan lấy Nghiêm Vịnh Xuân

Chỉ có điều Vương Chí Đạo cũng đã đánh trúng Hồng Thế Uy một quyền rồi, nắm tay của hắn cũng đã nện "chát" một phát lên trên mặt Hồng Thế Uy. Nhưng là mặt Hồng Thế Uy lại cứng rắn giống như là đá hoa cương, hơn nữa cơ cần cổ cũng cường tráng to phình ra như đầu não, cho nên mặc dù một quyền này của Vương Chí Đạo đem khóe miệng của Hồng Thế Uy đánh cho tóe máu nhưng lại không hề làm cho đầu hắn lay động dù chỉ là một chút. Ngược lại hắn vẫn dường như không có việc gì, lại tiếp tục phát động đợt công kích thứ hai.

Vương Chí Đạo tâm trí lấy làm kinh hãi, trong lòng rõ ràng một Hồng Thế Uy này chỉ sợ là một đối thủ mạnh nhất mà mình gặp phải từ khi xuất đạo tới nay, tất nhiên là ngoại trừ Lý Thư Văn ra, thậm chí nếu so với Hằng Vân hòa thượng trấn thủ Võ thánh tháp tầng thứ năm thì còn mạnh hơn một chút. Nếu thay đổi thành chính mình của ba tháng trước, chỉ sợ nửa phần cơ hội thủ thắng cũng không có. Chỉ có điều lúc này mình đã được trải qua ba tháng tẩy luyện trên Võ thánh đảo cùng hai bậc võ học tông sư Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên, nếu như vẫn còn bại bởi Hồng Thế Uy, như vậy thì tự nên đi treo cổ thôi!

Đối mặt với quyền đầu của Hồng Thế Uy một lần nữa kích tới, Vương Chí Đạo quyết đoán một cước đá vụt ra, lấy cước phá quyền.

Hai chân nhanh giống như là gió lốc liên hoàn không ngừng đá ra, nhằm hướng hai cánh tay, hai chân cùng cần cổ Hồng Thế Uy. Hồng Thế Uy bị ép buộc phải dùng một đôi cánh tay cứng rắn như sắt thép không ngừng đón đỡ.

Theo lý luận mà nói, chân so với cánh tay dài hơn, lực lượng cũng là cường đại hơn nhiều, lấy cánh tay đến đối kháng chân, thì tuyệt đối không thể thực hiện được. Nhưng là Hồng Thế Uy này lại hết lần này đến lần khác đi ngược lại lẽ thường, một đôi cánh tay của hắn múa tít xung quanh, đem thân thể bao kín đến giọt mưa cũng khó lọt vào, mỗi một cước Vương Chí Đạo đá tới đều bị chặn lại.

Càng kinh người chính là hắn lấy cánh tay ngạnh tiếp công kích đòn chân của Vương Chí Đạo, rõ ràng là không có bị đá lùi lại, hơn nữa cánh tay hắn cùng cước của Vương Chí Đạo chạm vào nhau phát ra tiếng "chát chát" như kim loại chạm nhau. Vương Chí Đạo cảm giác mỗi một đá của bản thân mình giống như là đang đá lên thiết trụ vậy, không bao lâu đã làm cho hai chân cũng bị chấn đến tê dại.

Thiết tí công thật là lợi hại! Vương Chí Đạo trong lòng thất kinh, biết rằng mình phải muốn đột phá được

thiết tí phòng ngự của Hồng Thế Uy, nếu không cứ liều mạng tiếp diễn như thế này, chính mình không sớm thì muộn sẽ bởi vì chân cẳng tê dại mà không thể tái chiến, đành phải nhận thua.

Sau khi lại đá ra thêm một cước, Vương Chí Đạo đột nhiên thu hồi cước công, vọt vào trong nội vi của Hồng Thế Uy, một quyền lập tức hướng cằm Hồng Thế Uy đánh tới.

Hồng Thế Uy vốn cũng đang bị Vương Chí Đạo liên hoàn cước công kích làm cho trong lòng kêu khổ, lại thấy hắn đột nhiên thu cước, xông vào nội vi của mình, cùng với mình thiếp thân cận chiến, trong lòng không khỏi mừng thầm. Phải biết rằng Hồng Thế Uy sở luyện Hồng Quyền phong cách trọng về phần đoản kiều trách mã, thủ ngắn công gần, công thủ đều thiếp thân, lại phối hợp với một đôi tay sắt thép, Hồng Thế Uy có thể khẳng định, nếu thiếp thân cận chiến, tuyệt đối không có người nào có thể là đối thủ của hắn. Vương Chí Đạo không thể nghi ngờ gì nữa là đang muốn đi tìm chết rồi!

Đáng tiếc Hồng Thế Uy nhưng lại đánh giá thấp trí tuệ của Vương Chí Đạo, Hồng Thế Uy vừa muốn ngăn cản nắm quyền đang đánh tới của hắn, không ngờ nắm quyền này lại đột nhiên trầm xuống, sau đó hướng thượng mạnh mẽ đánh lên trúng vào mặt trong bắp tay của Hồng Thế Uy.

Hồng Thế Uy mặc dù đã luyện thành một đôi cánh tay cứng rắn giống như sắt thép, nhưng mà dù sao loại Thiết tí công này khả năng chịu lực công kích cũng chỉ là tập trung tại hai cẳng tay cùng mặt ngoài của bắp tay, mặt trong của bắp tay chính là chỗ chết của Thiết tí công, sức đề kháng bạc nhược nhất. Hơn nữa kinh mạch ở bộ vị này cùng với nội tạng có liên quan.

Nếu bị đòn thật nặng, nhất định sẽ khiến cho nội phủ chấn động, tạo thành nội thương. Cho nên mới nói, đối với những cao thủ ngạnh công như thế này, công kích vào mặt trong hai bắp tay của hắn, thì hiệu quả so với công kích lên ngực bụng thậm chí còn hữu hiệu hơn.

Cho nên khi Hồng Thế Uy bị Vương Chí Đạo mạnh mẽ đánh trúng vào mặt trong bắp tay, thân thể không tự chủ được mà chấn động, phòng ngự ngạnh kiều thủ hiển nhiên xuất hiện ra sơ hở. Mà Vương Chí Đạo sao lại có thể bỏ qua một cơ hội tốt này, lập tức hai tay đồng thời xuất ra, một lần nữa nhằm đánh lên mặt trong cả hai bắp tay của Hồng Thế Uy.

Hồng Thế Uy làm sao có thể để cho hắn lại đánh trúng được, song chưởng lập tức trầm xuống, tránh được một đòn đâm lên của Vương Chí Đạo. Thật không ngờ, một chiêu này của Vương Chí Đạo chỉ là hư chiêu, song chưởng của Hồng Thế Uy vừa trầm xuống, hai tay của hắn đã lướt qua trên hai bả vai của Hồng Thế Uy, sử ra một chiêu Song Phong Quán Nhĩ, lấy chưởng căn cả hai bàn tay nặng nề đồng thời vỗ lên cả hai bên huyệt Thái Dương của Hồng Thế Uy.

Loại chiêu thức Song Phong Quán Nhĩ này cũng giống như một loại chiêu thức khác gọi là Giáp Tâm Trửu, đều là tuyệt chiêu trí mạng trong võ thuật Trung Quốc. Người nước ngoài đã đặt cho loại chiêu thức này một cái tên rất hình tượng, gọi là "Bánh kẹp thịt" hay là "Sandwich". Những loại chiêu thức này bởi vì lực đả kích lên thân thể người đều là song trọng giáp công, cho nên có thể làm cho lực đả kích hoàn toàn tác dụng vào bên trong cơ thể con ngươi, ở bên trong bị sinh ra hiệu ứng chấn động, rất dễ dàng đem người ta ấn vào chỗ chết. Cho dù lực lượng không lớn, cũng có thể tạo thành thương tổn nghiêm trọng, nhất là loại giáp công vào bộ vị huyệt Thái Dương yếu hại trí mạng này.

Cho nên mặc dù Hồng Thế Uy khả năng chịu đòn kinh ngươi, nhưng khi bị Vương Chí Đạo dùng một chiêu Song Phong Quán Nhĩ giáp công vào hai bên huyệt Thái Dương, vẫn cảm thấy trong đầu não nổ đến "oàng" một tiếng, trong nháy mắt đã mất đi ý thức. Đợi được đến khi ý thức khôi phục lại, đã thấy Vương Chí Đạo rời khỏi vòng chiến, mỉm cười chắp tay nói với hắn: "Hồng huynh, võ công của ngươi chính là cực mạnh trong những đối thủ ta gặp được từ khi xuất đạo đến nay. Ta rất bội phục. Nếu cứ tiếp tục đấu nữa sẽ không có lợi. Chúng ta không bằng vì vậy mà dừng tay đi, như thế nào?"

Hồng Thế Uy im lặng, biết chính mình đã thua, nếu Vương Chí Đạo mới vừa rồi không dừng tay, thừa dịp khi hắn đang mất ý thức, cho hắn một kích trí mạng, chỉ sợ hắn đã nằm xuống rồi. Nghĩ đến như vậy, Hồng Thế Uy thở dài, chắp tay nói: "Vương huynh đệ quả nhiên là thiên tài võ thuật xuất sắc nhất, ta thua, thua tâm phục khẩu phục! Từ nay về sau, ta Hồng Thế Uy rời khỏi Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu! Xin cáo từ!"

"Chờ một chút!" Vương Chí Đạo thấy thế, vội vàng gọi Hồng Thế Uy lại.

Hồng Thế Uy hỏi: "Vương huynh đệ còn có cái gì muốn chỉ giáo sao?"

"Chỉ giáo không dám nhận, chỉ có điều là, Hồng huynh cứ như vậy rời khỏi Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, không cảm thấy rất đáng tiếc hay sao?" Vương Chí Đạo cười dài hỏi.

Hồng Thế Uy thở dài nói: "Nghề không bằng người, tự nhiên rời khỏi, có gì đáng tiếc cũng không thể tiếc nữa!"

Vương Chí Đạo nói: "Ngươi chỉ là tạm thời bại dưới tay ta mà thôi, hơn nữa lần này ta cũng chỉ xem như là thắng hiểm, tái đấu một lần nữa chưa chắc ta sẽ thắng được ngươi. Hồng huynh, ngươi nghe ta một lời. Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu vốn chính là Quốc khảo đại thi đấu được Trung Hoa Võ sĩ hội tổ chức ra, dành riêng cho người Trung Quốc chúng ta, đáng tiếc bị người ngoại quốc cậy mạnh đoạt mất.

Người ngoại quốc xem thường võ thuật Trung Quốc chúng ta, vẫn luôn cho rằng võ thuật Trung Quốc chúng ta không chịu nổi một kích, chỉ là hoa cái giá. Bọn họ vọng tưởng ở trong Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu này sẽ triệt để đánh ngã tất cả người luyện võ Trung Quốc chúng ta, lấy điều này để chứng minh người Trung Quốc chúng ta đúng thật là 'Đông Á bệnh phu', đặc biệt là tên Sơn Khẩu Dụ Nhân cầm đầu đám tiểu Nhật Bản. Bọn họ thậm chí còn phát ra khẩu hiệu, nói muốn bao hết mười danh hiệu đầu bảng của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, để chứng minh người Trung Quốc chúng ta vô năng.

Hồng huynh, ngươi nguyện ý chứng kiến việc này phát sinh hay sao? Lấy thực lực của ngươi, chính là có thể làm đại biểu đứng đầu cho quyền thuật chính tông của Trung Quốc chúng ta. Nếu như ngươi tham chiến, ta có thể khẳng định, trong mười danh hiệu đứng đầu tuyệt đối có phần của ngươi, nếu như người Trung Quốc chúng ta có thể chiếm hết được cả mười danh hiệu đầu bảng của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, nhất định sẽ đả kích được dã tâm của tiểu Nhật Bản cùng các cường quốc phương Tây, làm cho người Trung Quốc chúng ta ngẩng đầu lên làm người. Đương nhiên, nếu có cơ hội chúng ta có thể sẽ ở trên Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu tái chiến một trận, đến lúc đó ngươi nói không chừng lại sẽ có cơ hội đánh bại ta! Hồng huynh, ý tứ của ngươi như thế nào?"

Hồng Thế Uy nghe vậy sợ run một lúc lâu, mới một lần nữa chắp tay thở dài nói: "Vương huynh đệ, lần này ta thật sự đối với ngươi tâm phục khẩu phục rồi. Con người của ta quá mức là coi trọng danh lợi được mất của chính mình, đã quên mất Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu trên thực tế là quan hệ đến danh dự của cả Trung Quốc! Vương huynh đệ, ngươi yên tâm, đã có những lời này của ngươi, Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu ta nhất định sẽ tham gia, hơn nữa ta tuyệt đối sẽ đánh vào đến mười danh hiệu đầu bảng, đem tiểu Nhật Bản cùng các cường quốc phương Tây đánh hạ lôi đài! Chúng ta bây giờ xin cáo từ đã, hẹn gặp lại trên lôi đài của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu!"

Đợi được sau khi ba người Hồng Thế Uy cùng Đặng Đại Mãn, Lâm Như Siêu rời đi, Hoắc Đình Giác tiến lại vui mừng vỗ vỗ bả vai Vương Chí Đạo, nói với hắn: "Vương Chí Đạo, xa cách đã ba tháng, ngươi so với lúc trước đã thành thục hơn nhiều! Lần này ngươi làm rất được, so với ta còn muốn làm tốt hơn! Trước kia ta đối với những chuyện sở tác sở vi của ngươi còn có ít nhiều vài điểm ý kiến, bây giờ ta đối với ngươi cũng tâm phục khẩu phục rồi!"

"Đa tạ Nhị sư huynh!" Vương Chí Đạo cảm thấy được yêu mà sợ, vội nói tạ ơn.

Lại nghe Lưu Chấn Đông rất buồn bực nói: "Bọn họ không phải hướng ba người chúng ta khiêu chiến hay sao? Như thế nào chỉ cùng Vương Chí Đạo đánh một trận rồi không đánh nữa?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Nếu như mà Hồng Thế Uy thắng ta, Đặng Đại Mãn cùng Lâm Như Siêu sẽ hướng các người khiêu chiến. Hồng Thế Uy đã thua thì việc này cũng không cần thiết nữa. Chỉ có chút đáng tiếc, không biết Đặng Đại Mãn cùng Lâm Như Siêu kia thực lực như thế nào? Nếu như mà thực lực của bọn họ không có ở dưới Hồng Thế Uy, vậy thì giấc mộng của ta để cho người Trung Quốc bao hết mười danh hiệu đầu bảng của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu, sẽ càng thêm phần nắm chắc!"

Hoắc Đình Giác nói: "Một người là Thiếu Lâm tục gia đệ tử, một người là con trai của Lâm Thế Vinh, thực lực hẳn là sẽ không thua kém Hồng Thế Uy bao nhiêu. Hơn nữa ta cùng Đại sư huynh, Chu Quốc Phú huynh, cùng với đại ca kết bái Vương Tử Bình của ngươi, lại còn Trương Bảo Tử kia, còn có Thượng Vân Tường là một siêu cấp cao thủ, nếu như tại trước lúc khai mạc lại có thể đem Trần Chân quay về khôi phục bình thường, lôi kéo về phía chúng ta, vậy thì việc người Trung Quốc chúng ta chiếm hết mười danh hiệu đầu bảng của Vạn Quốc võ thuật đại thi đấu không phải là một giấc mộng!"

143. Chương 141:cạm Bẫy Sắc Dụ

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ quả nhiên là "thần thông quảng đại", sang ngày hôm sau lúc vừa mới tờ mờ sáng đã phái người đưa tin tức tới, nói là đã phát hiện ra được tung tích của Sơn Khẩu Tuyết Tử.

Vương Chí Đạo lúc này đang triển khai huấn luyện đặc biệt cho sáu tên lính Anh quốc, sau khi nhận được tin tức liền tranh thủ đem đám lính Anh quốc giao lại cho Lưu Chấn Đông quản lý, lập tức mang theo Ô Tâm Lan vội vàng xuất môn.

Sở dĩ phải mang theo Ô Tâm Lan, chính là theo ý tứ của Hoắc Đình Giác. Bởi vì theo tin tức đã biết được, hiện nay Sơn Khẩu Tuyết Tử đang ở một mình một chỗ, Hoắc Đình Giác cảm giác thấy, Sơn Khẩu Tuyết Tử là một người phụ nữ, lại còn là phụ nữ Nhật Bản, nếu để Vương Chí Đạo một mình chạy đi gặp nàng, vạn nhất lọt vào trong mắt của một người có dụng ý xấu, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho Tinh Võ Môn. Đã có sự việc của Trần Chân, Hoắc Đình Giác cũng không muốn để cho Vương Chí Đạo cũng lâm vào tình cảnh tương tự, cùng với một nữ nhân Nhật Bản khác bị điều tiếng không trong sạch tình ngay lý gian. Tiếp theo, Hoắc Đình Giác lại cho rằng, để thuyết phục một người phụ nữ đã phải chịu đả kích. Ô Tâm Lan so với Vương Chí Đạo thì càng thích hợp hơn, bởi vì bản thân Ô Tâm Lan cũng là một phụ nữ, phụ nữ cùng phụ nữ hẳn là càng dễ dàng nói chuyện. Càng quan trọng hơn là, Hoắc Đình Giác lại còn lo lắng, vạn nhất tin tức này không phải là sự thật, mà là do người Nhật Bản làm ra cạm bẫy, để nhằm hãm hại Vương Chí Đạo, như vậy thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết tiếng oan. Cho nên Hoắc Đình Giác mới kiên trì muốn cho Ô Tâm Lan cùng đi với Vương Chí Đạo.

Hoắc Đình Giác đã vác ra nhiều đạo lý to lớn như vậy, Vương Chí Đạo không có cách nào cự tuyệt, đành phải mang theo Ô Tâm Lan cùng đi. Còn Ô Tâm Lan thì lại đang vô cùng cao hứng. Nàng vốn cảm giác thấy chính bản thân mình trước kia vẫn đi theo bên người Vương Chí Đạo, nhưng lại nửa điểm tác dụng cũng không có, tựa hồ là dư thừa, nhưng là nàng không nghĩ sẽ rời khỏi bên người Vương Chí Đạo, trong lòng vẫn còn đang khổ sở khó chịu. Hôm nay đột nhiên Hoắc Đình Giác lại cho nàng một lý do thích hợp để đi theo bên người Vương Chí Đạo, trong lòng nàng hiển nhiên rất vui mừng.

Sơn Khẩu Tuyết Tử hiện tại đang ở tại một nơi chính là Thượng Hải Dư Sơn Thánh mẫu đại giáo đường, giáo đường này xây dựng vào năm Thanh triều Đồng Trị thứ mười hai, được tôn xưng là "Viễn Đông đệ nhất đường", đến thời hậu thế vẫn là một thắng cảnh rất nổi tiếng ở Thượng Hải.

Sơn Khẩu Tuyết Tử có lẽ là sau khi bị Trần Chân cùng muội muội của nàng đả kích, trong lúc tâm tàn ý lạnh đã chạy đến Thánh mẫu đại giáo đường làm một nữ tu sĩ. Theo người đưa tin của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đã nói, Sơn Khẩu Tuyết Tử mỗi ngày uống trà không vị, nhai cơm như rơm, chỉ biết ngẩn ngơ ngồi ngắm bức tượng thánh mẫu Maria.

Vương Chí Đạo nghĩ thầm: may là một Sơn Khẩu Tuyết Tử này cũng không tin Phật, nếu không hẳn là nàng đã chạy đến chùa miểu cạo đầu trọc lốc làm ni cô, như vậy thì quả là rất đáng tiếc rồi.

Thượng Hải Dư Sơn Thánh mẫu đại giáo đường nằm trên núi Dư Sơn, chẳng những quy mô hùng vĩ, hơn nữa tạo hình rất có cảm giác nghệ thuật, nội đường càng lại cao lớn rộng mở, điêu khắc tinh xảo. Đời sau Dư Sơn Thánh mẫu đại giáo đường vốn là hai tòa bao gồm cả giáo đường ở lưng chừng núi cùng với đại đường ở trên đỉnh núi, tòa đại đường trên đỉnh núi so với tòa giáo đường ở lưng chừng núi thì càng đẹp đẽ hoành tráng hơn nữa. Tháp chính cao tới ba mươi tám mét, nóc đại điện cao mười bảy mét, theo phương Đông Tây chiều dài năm mươi sáu mét, chỗ rộng rãi nhất xếp được hai mươi lăm chỗ ngồi, có thể dung nạp được tới hơn ba ngàn người, trên đỉnh mái vòm còn có bức tranh tường mạ đồng cực lớn hình thánh mẫu bế chúa Jesus. Đáng tiếc chính là thánh đường trên đỉnh núi mãi đến năm 1925 mới khởi công, tới năm 1935 mới hoàn thành, cho nên hiện nay còn chưa có tồn tại.

Căn cứ theo tin tức Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đã cấp cho, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan liền đi tới "Thánh mẫu đình".

Vừa đưa mắt nhìn một cái đã tháy được Sơn Khẩu Tuyết Tử mặc một thân y phục nữ tu sĩ màu đen đang ngồi yên lặng bên trong đình, đôi mắt đẹp hình như đang nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, nhưng là nhìn đến vẻ mặt thờ ơ ngây ngốc của nàng, hiển nhiên là nàng căn bản không nhìn thấy gì cả.

Nghe thấy thanh âm Vương Chí Đạo gọi nàng, Sơn Khẩu Tuyết Tử mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan một lúc lâu mới uể oải hỏi: "Vương Chí Đạo, là ngươi hả, ngươi như thế nào lại tới chỗ này? Là đặc biệt tới tìm ta sao?"

"Đúng vậy, Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, ta chính là phải mất tâm sức rất lớn mới tìm được ngươi đó!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

Sơn Khẩu Tuyết Tử sâu kín thở dài nói: "Nếu như ngươi tìm ta là vì chuyện tình của Trần Chân, vậy thì ngươi hay là không nên nói, ta không muốn nghe!"

"Tại sao không muốn nghe?" Vương Chí Đạo hỏi: "Ngũ sư huynh của ta lập tức sẽ cùng muội muội tốt của ngươi thành thân đó. Ngươi không muốn đi ngăn cản bọn họ, ngược lại còn trốn ở chỗ này làm nữ tu sĩ, ngươi cho rằng làm như vậy sẽ làm cho tâm lý của ngươi dễ chịu được hơn một chút hay sao?"

Sơn Khẩu Tuyết Tử thê lương mà cười nói: "Ta tại sao lại muốn ngăn cản bọn họ? Cùng Ngọc Tử thành thân, đó là chính Trần Chân tự mình lựa chọn, anh ấy nếu đã lựa chọn Ngọc Tử, ta là một người làm chị, thì như thế nào lại có thể đi phá hủy hạnh phúc của muội muội? Huống chi, ta dù ta ngăn cản thì cũng có gì hay? Dù sao Trần Chân đã phản bội lại ta, ta dù ngăn cản anh ấy cùng Ngọc Tử thành thân cũng không chiếm được gì!"

"Ngươi như thế nào lại biết việc thành thân với muội muội của ngươi là do Ngũ sư huynh của ta lựa chọn, ngươi lại căn cứ vào cái gì mà có thể khẳng định là Ngũ sư huynh của ta đã phản bội ngươi? Nói cho ta biết, ngươi có cùng hắn đối diện nói chuyện hay không?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Không có nói qua. Nhưng mà nói chuyện với không nói chuyện thì có cái gì phân biệt đây? Trần Chân muốn cùng Ngọc Tử thành thân đúng là sự thật. Ta hiểu rõ Trần Chân, anh ấy nếu chính bản thân không muốn, thì không ai có thể bắt ép được anh ấy! Huống chi, ta cũng không phải là không đi tìm anh ấy, nhưng anh ấy căn bản là không muốn thấy ta!"

Vương Chí Đạo thở dài, quay sang Ô Tâm Lan đang ngồi bên người nói: "Người ta nói, người phụ nữ trong lúc say tình thì sẽ biến thành người ngốc, nhưng là theo ý ta, phụ nữ trong lúc thất tình thì so với đứa ngốc còn muốn ngu hơn! Một nữ nhân ngay trước mắt này đúng là một ví dụ!"

Ô Tâm Lan cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử nghe vậy, mặt ngọc đồng thời dâng lên tức giận, Vương Chí Đạo không đợi cho các nàng phát tác, liền quay sang Sơn Khẩu Tuyết Tử nói: "Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, ngươi nói rằng ngươi hiểu rõ Ngũ sư huynh của ta, nhưng bây giờ ta xem ra ngươi căn bản là không biết gì về hắn. Ngũ sư huynh của ta là một người rất có trách nhiệm, nếu như mà cảm tình trước kia của hắn với ngươi là thật, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ như thế. Cho dù hắn có thay lòng đổi dạ, hắn cũng tuyệt đối sẽ không thể nào lại không để cho ngươi một chút công đạo nào như hiện nay, mà đi thành thân với muội muội của ngươi. Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, trên thực tế là ngươi đã bị muội muội của ngươi lừa gạt rồi, Ngũ sư huynh của ta hắn căn bản là không có phản bội ngươi!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử nghe vậy giật mình kinh ngạc, cau mày nói: "Ngọc Tử nàng lừa ta ư, ngươi tại sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì nàng đã khiến cho Ngũ sư huynh của ta đem nàng trở thành ngươi rồi, hắn nghĩ lầm là đang thành thân với ngươi!" Vương Chí Đạo hồi đáp.

"Điều này không có khả năng!" Sơn Khẩu Tuyết Tử lắc đầu nói: "Ngọc Tử mặc dù cùng ta lớn lên giống nhau như đúc, nhưng là Trần Chân lại có thể phân biệt rõ ràng được hai chúng ta, anh ấy như thế nào lại có thể đem Ngọc Tử nhầm thành ta được?"

"Đó là bởi vì hắn đã mất trí nhớ rồi, hắn ngay cả chính mình là ai cũng không biết nữa, nhưng là trong trí nhớ của hắn vẫn lưu lại ấn tượng về ngươi, khi nhìn thấy muội muội của ngươi, liền nghĩ nhầm muội muội của ngươi chính là nữ nhân trong trí nhớ kia. Hơn nữa muội muội của ngươi lại cố ý dùng Thôi miên thuật làm hỗn loạn trí nhớ của hắn, mới làm cho hắn đem ngươi cùng muội muội của ngươi hai người hợp lại thành một, cuối cùng đem muội muội của ngươi biến thành tình nhân của hắn rồi..."

Vương Chí Đạo chậm rãi đem suy đoán của mình cùng tình huống khi nhìn thấy Trần Chân kể rõ cho Sơn Khẩu Tuyết Tử một lần, sau đó lại nói với nàng: "Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, muội muội của ngươi đối

xử với ngươi như vậy, thật sự là đã làm cho người khác cũng phải cảm thấy ớn lạnh trong tâm. Chỉ cần ngươi nguyện ý theo sự an bài của ta, ta cam đoan sẽ vạch trần âm mưu của muội muội ngươi, làm cho Ngũ sư huynh của ta khôi phục bình thường. Ta nghĩ ngươi có lẽ cũng không muốn để cho Ngũ sư huynh của ta giống như là con rối, bị muội muội của ngươi thao túng đấy chứ?"

"Ta không thể tin, ta không thể tin!" Sơn Khẩu Tuyết Tử lắc đầu nói: "Ngọc Tử tại sao có thể đối với ta như vậy. Ta chính là tỷ tỷ của nàng mà, chúng ta từ nhỏ tình cảm tốt như vậy, nàng chưa từng bao giờ làm ra những chuyện tình làm ta thương tâm, lần này sao lại có thể ngoại lệ?"

"Có những nữ nhân đối với những chuyện liên quan đến tình cảm thì lại rất điên cuồng, khi để cho nàng gặp được nam nhân mà mình thích, sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để tranh thủ. Nếu ai có thể cản đường của nàng, coi như là người thân nhất đi nữa, cũng sẽ bị nàng vô tình đá văng ra. Muội muội của ngươi, không thể nghi ngờ gì nữa, chính là loại nữ nhân này!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói.

"Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, ngươi suy nghĩ thích đáng một chút, Ngũ sư huynh của ta vẫn tự hào lấy thân phận của hắn là người Trung Quốc, thậm chí vì thân phận này mà không thể không bất đắc dĩ chịu đau đớn dứt bỏ tình cảm trong lúc đó giữa hai người. Như vậy thì hắn lại như thế nào mà đột nhiên cho rằng chính bản thân hắn là người Nhật Bản, lại cùng muội muội của ngươi thành thân? Nếu như hắn thật sự là người Nhật Bản, hoặc là không quan tâm đến thân phận các ngươi là người Nhật Bản, như vậy đã sớm với ở cùng một chỗ với ngươi rồi! Ngươi từng ở cùng với hắn qua một khoảng thời gian, hẳn là biết rõ hắn không có khả năng là người Nhật Bản các ngươi?"

"Đây là sự thật!" Chỉ nghe Ô Tâm Lan cất lời nói: "Ngũ sư huynh đã từng ở trước mặt Tinh Võ Môn sư huynh đệ chúng ta nói chính hắn là người Nhật Bản, nguyên tên gốc lại là Cung Bổn Chân đó! Tuyết Tử tiểu thư, ngươi yêu thương Ngũ sư huynh của ta như vậy, nhất định sẽ không chịu chứng kiến hắn ngay cả chính bản thân mình là ai mà cũng không biết rõ ràng được? Xin ngươi giúp đỡ hắn. Được không?"

Sơn Khẩu Tuyết Tử trầm mặc một lúc lâu, mới hỏi lại: "Ta có thể giúp đỡ anh ấy như thế nào đây?"

Vương Chí Đạo nghĩ lầm rằng nàng đã động tâm, vội trả lời: "Hôm nay Ngũ sư huynh của ta cùng muội muội của ngươi muốn thành thân. Chỉ cần ngươi xuất hiện tại trước mặt hắn, nhất định sẽ thức tỉnh trí nhớ của hắn."

"Vạn nhất không được thì sao?"

"Cho dù không được, khi hắn chứng kiến có hai người Tuyết Tử giống nhau như đúc, nhất định sẽ cảm thấy nghi hoặc, như vậy ta sẽ có cơ hội phá giải điệu được Thôi miên thuật mà muội muội của ngươi đã sử dụng trên người hắn, làm cho hắn tỉnh táo lại!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử lại trầm mặc thêm một lúc nữa, mới sâu kín thở dài nói: "Ngọc Tử thật sự là yêu thương Trần Chân như vậy hay sao? Vì hắn mà tình nguyện thương tổn một tỷ tỷ ta đây sao? Nếu như ta chạy đi phá hỏng hôn lễ của nàng, nàng có thể hận chết ta hay không? Từ nay về sau, tình cảm tỷ muội chúng ta sẽ hoàn toàn tan vỡ hay sao…"

Vương Chí Đạo nghe vậy cau mày nói: "Muội muội của ngươi đoạt tình nhân của ngươi còn không nói, lại còn lừa gạt ngươi như vậy. Tình cảm tỷ muội của các ngươi đã sớm tan vỡ rồi, ngươi vẫn còn băn khoăn cái gì nữa?"

"Không, việc này bất đồng!" Sơn Khẩu Tuyết Tử lại lắc đầu, thở dài nói: "Ngọc Tử mặc dù là muội muội của ta, nhưng là từ nhỏ đã đối đãi ta giống như là một tỷ tỷ vậy, có cái gì chơi vui ăn ngon chưa bao giờ tranh của ta, lúc nào cũng nhường nhịn ta. Nàng từ nhỏ đã yêu võ, nhưng ta lại không thích tập võ, cho nên mỗi khi bị người khác ăn hiếp, đều là nàng giúp ta trút giận, trợ giúp cho ta. Bây giờ nhớ lại, một tỷ tỷ ta đây tựa hồ như chưa từng có vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì. Nếu nàng thích Trần Chân, ta đây sẽ tặng lại cho nàng vậy, coi như là một tỷ tỷ ta đây đền bù lại cho những thua thiệt của nàng. Hy vọng bởi vì sự kiện này, tình cảm tỷ muội chúng ta vẫn còn tiếp tục tồn tại được…"

"Câm miệng!" Nhưng là Vương Chí Đạo không nhịn được quát to: "Ngươi cho rằng Ngũ sư huynh của ta là cái gì? Là món đồ chơi của tỷ muội cá ngươi hay sao? Tặng cho muội muội của ngươi, lời này mà ngươi cũng nói ra khỏi miệng được hay sao? Ngươi làm như vậy thì đối với Ngũ sư huynh của ta có công bình sao? Nếu như thần trí của hắn còn thanh tĩnh, ngươi có thể đi nói với hắn, rằng ngươi không muốn theo hắn ở

cùng một chỗ, để cho hắn theo muội muội của ngươi ở cùng một chỗ, như vậy Ngũ sư huynh của ta ít nhất vẫn còn có đường để lựa chọn!

Nhưng là bây giờ Ngũ sư huynh của ta căn bản so với người ngu ngốc không có gì phân biệt, hắn chỉ là một con rối bị muội muội của ngươi giật dây mà thôi. Vậy mà ngươi lại có thể nói là đem hắn nhường lại cho muội muội của ngươi, vậy rốt cuộc ngươi đối với Ngũ sư huynh của ta có tình cảm hay không, ngươi có còn coi hắn là người hay không?"

Bị Vương Chí Đạo lớn tiếng khiển trách, Sơn Khẩu Tuyết Tử không khỏi giật mình, đôi môi đỏ mọng khẻ nhúc nhích, nhưng lại không thể nói ra dù chỉ một chữ.

"Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư!" Lại nghe Ô Tâm Lan nói: "Ngũ sư huynh của ta hắn là một thanh niên đầy nhiệt huyết, thực sự anh hùng yêu nước, nếu không cũng không làm cho ngươi phải ái mộ hắn. Ta tin tưởng rằng lúc đầu ngươi sở dĩ ái mộ hắn, nhất định là do coi trọng tính tình thực sự của hắn đó! Nhưng là bây giờ hắn lại bị muội muội của ngươi biến thành liễu một tên Hán gian, một gã phản đồ, bị vạn người thống hận, muôn dân bài trừ. Phụ thân ngươi là người như thế nào, ta tin tưởng ngươi cũng hiểu rõ.

Nếu như hôm nay Ngũ sư huynh của ta thật sự cùng muội muội của ngươi thành thân với nhau, sẽ trở thành công cụ của phụ thân ngươi. Nếu như phụ thân ngươi lợi dụng hắn đến sát hại người Trung Quốc chúng ta, như vậy hắn sẽ vĩnh viễn không thể trờ mình được nữa. Đợi đến một ngày khi hắn khôi phục lại được trí nhớ, hắn sẽ bi thống đến như thế nào, hối hận đến như thế nào, làm sao có thể tự tha thứ được cho bản thân mình? Ngươi có tưởng tượng được ra chứ? Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, ngươi nếu như thật sự yêu thương Ngũ sư huynh của ta, nhất định sẽ không muốn nhìn đến hắn biến thành như vậy chứ? Cho nên ta thỉnh cầu ngươi, hãy cứu hắn, được không?"

Sơn Khẩu Tuyết Tử sắc mặt rốt cục thay đổi, nàng gật đầu nói: "Ngươi nói không sai, phụ thân ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lợi dụng Trần Chân. Nếu như Trần Chân thực sự bị phụ thân lợi dụng, đi giết hại đồng bào của anh ấy, thì có một ngày anh ấy tỉnh lại tuyệt đối sẽ đau khổ hối hận cả đời! Ta phải ngăn cản chuyện này, ta sẽ đi cùng với các ngươi! Các ngươi ở đây chờ ta một chút, ta đi đổi bộ quần áo khác, lập tức sẽ đi cũng với các ngươi!"

Sau khi thấy Sơn Khẩu Tuyết Tử vội vàng quay về phòng ở của nàng để thay quần áo, Vương Chí Đạo quay sang Ô Tâm Lan giơ ngón tay cái lên tán thưởng, than thở nói: "Ổ sư tỷ, ngươi thật sự là giỏi ăn nói, thật không có ngờ tới ngươi lại nói ra được những lời nói tình cảm rõ ràng như thế, đem nàng lay động được rồi! Mấy câu nói đó so với những lời lúc trước của ta thì hữu dụng hơn nhiều! Bội phục. Bội phục!"

Ô Tâm Lan được Vương Chí Đạo tán thưởng làm cho trong lòng vui mừng không thôi, lại có chút xấu hổ nói: "Những lời này là ta tích lũy thật lâu mới nói ra được, nếu không có ngươi cùng với nàng nói chuyện từ lúc trước cho đến lúc đó, cho ta có thời gian chuẩn bị, chỉ sợ ta còn nói không nên lời đó!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta đây sau này làm chuyện gì cũng đặc biệt phải mang ngươi theo, nói không chừng khi mấu chốt ngươi có thể phát huy hiệu quả xuất kỳ bất ý đó!"

"Hay quá!" Ô Tâm Lan vui sướng nhảy lên nói: "Đây là ngươi nói nhé, sau này ngươi làm cái gì đều phải mang ta theo, không cho bỏ ta ở lại! Nếu như ngươi dám bỏ lại ta, ta sẽ hận ngươi đến chết!"

Vương Chí Đạo nghe vậy không khỏi cười khổ, thầm nghĩ thế này không phải là tự mình đi tìm thêm phiền toái cho mình hay sao? Chỉ có điều lời đã nói ra không miệng không thể sửa được nữa, miễn cho Ô Tâm Lan lại buồn bực tức giận mãi không dứt.

Sau khi đợi đến gần nửa giờ đồng hồ, Sơn Khẩu Tuyết Tử vẫn không thấy trở lại, Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày nói:

"Không thích hợp. Nàng thay quần áo như thế nào lại lâu như vậy hay sao?"

Ô Tâm Lan nói: "Cũng không tính lâu đâu, nữ hài tử khi thay quần áo cũng thường là rất lâu mà!"

"Không đúng, đây cũng không phải là đi ước hẹn, nàng thay đổi quần áo lâu như vậy làm gì chứ? Bây giờ chúng ta đang có việc rất cấp bách, nàng không có khả năng thay quần áo quá lâu như vậy, nhất định là đã có chuyện!" Vương Chí Đạo nhăn mặt suy nghĩ chớp nhoáng, lại nói với Ô Tâm Lan: "Ổ sư tỷ, ngươi chờ

ở chỗ này, cẩn thận chú ý bốn phía, có chuyện gì liền hô to một tiếng. Ta chạy đi xem một chút Sơn Khẩu Tuyết Tử rốt cuộc là đã xảy ra sự tình gì!"

Sau khi phân phó Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo nhằm theo phương hướng Sơn Khẩu Tuyết Tử mới vừa rời đi chạy vụt đi, rất nhanh đã chạy tới trước một khu phòng ở.

Chăm chú quan sát dãy phòng ở trước mặt một chút, Vương Chí Đạo đã nhận ra được một gian phòng, liền nhẹ nhàng đẩy cửa ra luồn đi vào.

Gian phòng này cũng chỉ là phòng ở của nữ tu sĩ, cũng không quá lớn, bên trong bố trí rất nhã nhặn, mơ hồ có phong cách Nhật Bản, Vương Chí Đạo khẳng định được đây chính là nơi trú chân tạm thời của Sơn Khẩu Tuyết Tử ở Thánh mẫu đại giáo đường.

"Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư. Ngươi ở đâu?"

Thấy có một cánh cửa giống như cửa buồng ngủ đang khép hờ, Vương Chí Đạo gọi khẽ hai tiếng. Không nghe thấy có ai lên tiếng trả lời, Vương Chí Đạo lập tức đưa tay xuống bên hông nắm lấy cây súng lục "Kim tiễn" đã bắt chẹt Vương tử Uy Nhĩ Sĩ mà lấy được, vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng đẩy hé cánh cửa buồng ngủ kia ra.

Mới vừa đẩy ra được một nửa, liền nghe được bên trong vang lên một tiếng thở hổn hển nhè nhẹ, Vương Chí Đạo nghe ra đây đúng là thanh âm của Sơn Khẩu Tuyết Tử, liền đẩy mạnh cánh cửa mở hẳn ra.

Tình huống lọt vào trong tầm mắt làm hắn ngây ngốc sững sờ, chỉ thấy trong một gian phòng ngủ này bố trí rất đơn giản, ngoại trừ một cái bàn cùng hai cái ghế nhỏ, chỉ còn một chiếc giường. Giường nệm đều một màu trắng rất là sạch sẽ. Nhưng điều làm cho Vương Chí Đạo ngẩn người chính là Sơn Khẩu Tuyết Tử đang nằm trên chiếc giường kia, trên thân thể của nàng rõ ràng là đến một sợi vải nhỏ cũng hoàn toàn không có. Thân thể trắng nõn nà như tuyết, cặp đùi đẹp thon dài, hai bầu vú cao vút tròn căng, cặp mông tròn căng săn chắc trắng bóng, thâm chí cả khu tam giác nữ tính kín đáo mê người nhất cũng hiện ra đầy đủ trước mắt Vương Chí Đạo.

Sơn Khẩu Tuyết Tử giống như là đã ăn phải mê huyễn dược gì đó, đôi mắt đẹp của nàng mơ màng mông lung, hai bàn tay ngọc thậm chí còn không ngừng tự xoa nắn vuốt ve trên thân thể mềm mại đang trần truồng của mình, làm ra đủ loại động tác có tính chất hấp dẫn khiêu khích nhất.

Vương Chí Đạo rốt cuộc dù sao cũng là người từ hậu thế mà tái sinh về đây, nên đã rất nhanh kịp hồi phục lại từ trong cơn rung động khi vừa chứng kiến Sơn Khẩu Tuyết Tử thân thể trần truồng, đoán ra đây có lẽ là một cạm bẫy rồi. Có lẽ có người đã cố ý làm cho Sơn Khẩu Tuyết Tử ăn phải mê huyễn dược hoặc là xuân dược, cũng cởi hết quần áo của nàng, chờ đợi chính mình cắn câu. Nếu như chính mình cứ thế đi vào, nói không chừng sẽ xong đời luôn.

Chỉ có điều hắn chung quy cũng không thể cứ như vậy mà rời đi, mặc kệ Sơn Khẩu Tuyết Tử nằm đó không quan tâm. Nhìn lại chung quanh một vòng, Vương Chí Đạo khẳng định được nơi này không còn người nào khác, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái không thôi, chẳng lẽ địch nhân ẩn dấu có thể tránh được cảm giác của mình hay sao?

Đợi thêm một lúc nữa, chỉ thấy động tác của Sơn Khẩu Tuyết Tử lọt vào trong mắt càng ngày càng khêu gợi không chịu nổi, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn lên, xem bộ dáng có lẽ là đã trúng phải xuân dược hàm lượng khá lớn rồi. Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, lập tức quyết định đi vào, đầu tiên kéo cái chăn mỏng trên giường che đi thân thể lõa lồ của Sơn Khẩu Tuyết Tử, sau đó đè vai của Sơn Khẩu Tuyết Tử xuống, ngăn không cho nàng lộn xộn, lại gọi: "Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, ngươi mau tỉnh lại!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử mở to đôi mắt đẹp đang mông lung, nhìn ra được Vương Chí Đạo, liền hí hí cười dài, đột nhiên vươn cánh tay ngọc trắng như tuyết, ôm cứng lấy cổ Vương Chí Đạo, rên rỉ nói: "Vương Chí Đạo, ta rất muốn ngươi, ngươi đến đây đi mà!"

Cái chăn mỏng bị hất tung ra, thân thể mềm mại nóng rực đang trần truồng của Sơn Khẩu Tuyết Tử nhào vào trong lòng Vương Chí Đạo, đôi môi đỏ mọng tỏa hương thơm mê người nhanh chóng áp lên mặt Vương Chí Đạo mà hôn.

Vương Chí Đạo lập tức một lần nữa trở nên ngây dại, sau khi đi tới thời đại này, chính bản thân hắn vẫn chưa có từng chạm vào phụ nữ. Mặc dù khi gặp nạn trên biển đã ngắm qua Long Điệp cùng Ô Tâm Lan thân thể gần như bán khỏa thân, nhưng vẫn là không thể sánh được với Sơn Khẩu Tuyết Tử đang trần truồng quấn quít lên người đến mê man như vậy.

Cho dù Vương Chí Đạo trong tâm vẫn cố gắng thức tỉnh mình rằng đây là một cạm bẫy, ngàn vạn lần không thể mắc lừa, nhưng là thân thể lõa lồ nóng bỏng của Sơn Khẩu Tuyết Tử đang dán sát cùng một chỗ với hắn, cặp vú căng tròn êm ái ép chặt vào ngực hắn, làm cho hắn vẫn không thể tự chủ được phản ứng nam tính đang bắt đầu cao hứng bừng bừng, hai tay không bị khống chế liền ôm lấy thân thể bóng loáng mê người của Sơn Khẩu Tuyết Tử. Khối thân thể mới này của hắn dù sao cũng đã sớm là một thiếu niên mười bảy tuổi, sinh lý sớm đã phát triển hoàn toàn, hơn nữa trong ký ức Vương Chí Đạo đối với những tình huống như thế này đã không còn xa lạ gì nữa, gặp phải kích thích như vậy, còn có thể khống chế được bản thân mình mới là lạ.

Sau một lúc bị cặp môi đỏ mọng của Sơn Khẩu Tuyết Tử hôn lên bờ môi của hắn, thậm chí còn thè cái lưỡi thơm tho mà liếm mút, Vương Chí Đạo rốt cục cũng không thể nhẫn nại chịu đựng được nữa, liền đem thân thể mềm mại của Sơn Khẩu Tuyết Tử hung hăng đè xuống trên giường, một tay bóp chặt lên một bên vú của Sơn Khẩu Tuyết Tử, tay kia thì luồn xuống vuốt ve chân ngọc bóng loáng của Sơn Khẩu Tuyết Tử, lần đến cặp mông căng tròn, rồi từ từ lần vào trong chỗ riêng tư nhất của nàng mà khám phá.

Đang khi vừa chạm tới vùng đất ấm áp ẩm ướt giữa hai chân Sơn Khẩu Tuyết Tử, Vương Chí Đạo đột nhiên cảm thấy thân thể mềm mại của Sơn Khẩu Tuyết Tử sinh ra run rẩy rất nhỏ, lập tức trong lòng chợt động, rất nhanh nhắc tay vuốt xuống bên hông mình. Quả nhiên, hắn kịp đè xuống một bàn tay ngọc của Sơn Khẩu Tuyết Tử, bàn tay ngọc này đã nắm được báng cây súng lục "Kim tiễn", sắp sửa rút được ra.

Lửa dục của Vương Chí Đạo trong nháy mắt tan biến, thần trí kịp tỉnh táo lại. Nhìn chằm chằm vào nữ nhân trần truồng ngay trước mắt, Vương Chí Đạo lạnh lùng nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, ngươi sắp làm tân nương tử rồi, nhưng lại cởi hết sạch áo quần cùng ta trác táng, nếu để cho Ngũ sư huynh của ta biết được, ngươi cho rằng hắn còn có thể lấy được ngươi sao?"

Nữ nhân trần truồng đang nằm dưới người hắn biến sắc, đôi mắt đẹp đang mông lung trong nháy mắt trở nên vô cùng ác liệt, đột nhiên vươn tay kia ra, hai ngón tay ngọc vừa nhanh vừa độc nhằm hai mắt Vương Chí Đạo tàn nhẫn đâm vào, đồng thời bên dưới cong đầu gối hướng thượng thúc lên, hung hăng nhằm hướng hạ bộ Vương Chí Đạo thúc đến.

Một giây đồng hồ trước còn là một vưu vật hấp dẫn Vương Chí Đạo trên giường, giờ khắc này lập tức biến thành một ma nữ đòi mạng Vương Chí Đạo!

Vương Chí Đạo hạ một bàn tay xuống phía dưới, nhấn một cái lên đầu gối trắng bóng của Sơn Khẩu Ngọc Tử đang thúc tới, mượn lực kịp lùi về phía sau, tránh được song chỉ của Sơn Khẩu Ngọc Tử đang nhằm xuyên vào mắt. Sau đó đã nhanh như tia chớp rút phăng "Kim tiễn" ra, chĩa vào Sơn Khẩu Ngọc Tử đang lõa lồ, nói: "Không nên lộn xộn, Sơn Khẩu Ngọc Tử, ta mặc dù không thích giết phụ nữ, nhưng là đối với ngươi lại là ngoại lệ. Nếu như ngươi làm càn, ta lập tức nổ súng, không tin ngươi cứ thử xem!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử đôi mắt đẹp trợn trừng nhìn Vương Chí Đạo, một lúc lâu mới hậm hực nói: "Vương Chí Đạo, có khí phách ngươi buông súng, cùng ta quang minh chính đại đánh một trận! Dùng súng uy hiếp một nữ nhân tay không tấc sắt, sao có thể tính là nam nhân!"

"Buông súng để dùng cái mông trần đánh với ngươi một trận hay sao?" Vương Chí Đạo cười nói: "Xin lỗi, da mặt của ta rất mỏng, loại sự tình dọa người này ta đây không làm được!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy mặt ngọc đỏ bừng lên, vội vàng lôi kéo cái chăn mỏng che khuất thân thể của mình đi.

Vương Chí Đạo cười cười nói: "Thân thể của ngươi đã sớm để cho ta xem hết rồi, lại còn che làm gì nữa, chẳng lẽ ngươi vẫn còn thẹn thùng hay sao?"

"Vương Chí Đạo, ngươi vô sỉ!" Sơn Khẩu Ngọc Tử không nhịn được vỡ miệng mắng to.

"Là ta vô sỉ hay là ngươi vô sỉ đây? Rốt cuộc là ai cởi sạch hết cả áo quần, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại

dụ dỗ ta vậy?" Vương Chí Đạo lại hừ lạnh một tiếng, hỏi: "Sơn Khẩu Ngọc Tử, tỷ tỷ của ngươi đâu, ngươi đem nàng mang đi đâu rồi?"

"Không biết, tự ngươi đi tìm đi!" Sơn Khẩu Ngọc Tử cũng hừ lạnh một tiếng, nói: "Muốn dùng tỷ tỷ của ta đến phá hư hôn lễ của ta cùng Trần Chân, ta đã sớm ngờ tới ngươi sẽ sử dụng ra một chiêu này rồi. Vương Chí Đạo, ta nói cho ngươi biết, ngươi đứng hòng mơ tưởng phá hư được ta cùng Trần Chân!"

144. Chương 142:tỷ Muội Tình Thâm

"Bây giờ còn cần phải ta tự đến phá hư hay sao?' Vương Chí Đạo có chút cười cười, đột nhiên tiến lên một tay cướp lấy cái chăn mỏng đang che trên người Sơn Khẩu Ngọc Tử, ném đi ra phía sau lưng hắn.

Sơn Khẩu Ngọc Tử kinh hãi, theo bản năng một tay che đậy ngực, một tay bưng kín hạ thể, vừa sợ vừa giận nói: "Vương Chí Đạo, ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn nhìn ngươi một chút, xem hôm nay ý định như thế nào để cùng Ngũ sư huynh của ta thành thân!" Vương Chí Đạo quơ quơ "Kim tiễn" trong tay, nói: "Bây giờ ta ngồi canh ở chỗ này, ngươi nếu có dũng khí chạy ra ngoài thì ta sẽ cho ngươi một phát súng. Chúng ta chậm rãi ở chỗ này thưởng thức nhau hả, nếu như có người chạy tới tìm ngươi, ta sẽ để cho hắn xem một chút, Sơn Khẩu Ngọc Tử sắp thành thân lại để lộ cặp mông trần theo ta ngồi yên ở chỗ này này! Ngươi nói xem, loại chuyện này nếu truyền đi ra ngoài, sẽ có cái hậu quả gì?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một lúc, đột nhiên "khúc khích" cười nói: "Để cho bọn họ chứng kiến thì đã có sao? Bọn họ như thế nào lại biết được ta là Sơn Khẩu Ngọc Tử, nói không chừng bọn họ lại cho ta là tỷ tỷ Sơn Khẩu Tuyết Tử đó! Nếu là như vậy, Vương Chí Đạo ngươi coi như là hãm tỷ tỷ của ta vào tình cảnh tình ngay lý gian, vô phương giải thích rồi!"

"Vậy sao? Vậy ngươi nếu như hôm nay không có xuất hiện trong hôn lễ thì sẽ như thế nào? Cho tỷ tỷ của ngươi thay thế ngươi cùng Ngũ sư huynh của ta thành thân chăng? Hôn lễ của các ngươi đã tuyên truyền ồn ào náo nhiệt, lại còn đã mời đến nhiều tân khách như vậy, không có khả năng muốn hủy bỏ mà chỉ nói một câu hủy bỏ là xong hả!" Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ta đây muốn nhìn xem, đến lúc đó ngươi là một tân nương tử lại không xuất hiện, phụ thân ngươi Sơn Khẩu Dụ Nhân sẽ có kết cục như thế nào!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử sắc mặt rốt cục thay đổi, nàng nói: "Vương Chí Đạo, ngươi cho rằng uy hiếp ta như vậy là hữu dụng sao? Đừng quên sư tỷ của ngươi vẫn đang ở bên ngoài chờ ngươi đó. Ta không thể nào chỉ đi có một mình tới đây, nếu như sư tỷ của ngươi bị người của ta giam giữ, ta xem ngươi sẽ làm như thế nào để uy hiếp ta?"

Thật không ngờ, Vương Chí Đạo mặt không đổi sắc nói: "Đầu tiên, ta không tin ngươi rằng có dẫn theo người khác đến đây, ngươi lấy sắc dụ ta như vậy, vậy thì làm sao có thể để cho người của chính mình biết được? Thứ hai, Ô sư tỷ của ta không phải là dạng không chịu nổi một kích như trong tưởng tượng của ngươi vậy, thực lực của nàng so với ta cũng không thua kém bao nhiêu. Cho dù ngươi có thật sự dẫn thêm người tới, cũng không nhất định là có thể bắt được nàng. Thứ ba, ta ghét nhất là bị có người dùng sư tỷ của ta hoặc là dùng những người khác đến uy hiếp ta, cho nên ngươi còn dám nói ra những thứ như vậy, ta lập tức sẽ một phát bắn chết ngươi!"

Nói đến những lời cuối cùng, ngữ khí của Vương Chí Đạo trở nên lạnh như băng, làm cho Sơn Khẩu Ngọc Tử không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Lại trải qua thêm một lúc nữa, Sơn Khẩu Ngọc Tử lại tức giận hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi cứ dây dưa theo ta như vậy làm gì chứ? Tại sao không dứt khoát một phát súng giết ta đi?"

Vương Chí Đạo nhưng lại cười nói: "Bởi vì ta cảm giác được như vậy rất thú vị hả, giết ngươi sẽ không còn có ý tứ nữa!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy, tức đến thiếu chút nữa bị ngất đi. Sau một lúc lâu trợn trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, nàng đột nhiên làm ra một hành động thật ngoài suy nghĩ của Vương Chí Đạo, đem hai tay đang che ở trước ngực cùng dưới hạ thể đều buông ra. Lập tức, hai bầu vú căng tròn nhô cao vút đang phập phồng cùng hạ thể mê hồn dụ người phạm tội lại một lần nữa hiện ra ngay trước mắt Vương Chí Đạo .

Vương Chí Đạo giật mình kinh ngạc, chỉ có điều tầm mắt lại không hề có né tránh đi, ngược lại còn lộ ra bộ dáng hưng phấn bừng bừng nhìn trừng trừng suốt từ trên xuống dưới thân thể mềm mại trần truồng của Sơn Khẩu Ngọc Tử, không chút do dự mà thưởng thức hai bầu vú căng đầy trên đỉnh đang nổi lên hai hạt châu mềm mại màu hồng phấn cùng với nơi bí ẩn đang nửa kín nửa hở giữa hai chân nàng, lại cười nói: "Lại muốn lấy sắc dụ ta sao? Thế nhưng một chiêu này là vô ích rồi. Ta coi như là đang xem AV mà thôi, chỉ nhìn không động là được, dù sao ta cũng không phải là chưa từng thấy qua. Chỉ có điều ta cũng phải nói thật, vóc người của ngươi có thể còn hơn cả những nữ minh tinh AV nổi tiếng đó, ít nhất thì so ra cũng không phân cao thấp đâu!"

"AV là cái gì, ai là nữ minh tinh AV?" Sơn Khẩu Ngọc Tử hiển nhiên là nghe nhưng không hiểu được những danh từ ở đời sau này, liền cau đôi mi thanh tú hỏi lại.

Vương Chí Đạo cũng biết chính mình đang nói bậy rồi, cũng chỉ cười cười, không trả lời, lại đột nhiên hỏi:

"Sơn Khẩu Ngọc Tử, ngươi căn bản là không yêu Ngũ sư huynh của ta phải không?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy ngẩn ra, hỏi: "Tại sao lại nói như vậy? Ta đương nhiên là có yêu Trần Chân!"

"Ngươi nếu thật sự yêui Ngũ sư huynh của ta, vậy thì tại sao lại đứng ngay trước mặt nam nhân khác mà tùy ý lõa lồ khoe thân? Ngươi rốt cuộc là bản tính dâm đãng hay là nữ nhân Nhật Bản các ngươi đều là như vậy?" Vương Chí Đạo nhíu nhíu mày đầu, lại nói: "Nhưng việc này cũng không đúng hả. Ngươi rõ ràng còn là một xử nữ, như thế nào lại có thể dâm đãng như vậy? Chẳng lẽ là khi sư môn của ngươi dậy các ngươi thuật giết địch, để có thể xuất kỳ bất ý giết chết cường địch, liền không tiếc bán đứng thân thể của bản thân mình? Đáng tiếc ngươi vẫn còn là một xử nữ, giả bộ giống đến đâu đi nữa thì cũng sẽ lộ ra chân tướng, nếu không quả thật là cũng sẽ trúng kế của ngươi rồi!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử vốn nghe được đang tức giận không thôi, lại nghe được Vương Chí Đạo nói câu kế tiếp, liền không nhịn được mà nghi hoặc hỏi thăm: "Ngươi căn cứ vào cái gì mà biết ta còn là xử nữ?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Nếu như ngươi không phải còn là một xử nữ, thì tại sao lúc ta vuốt ve ngươi, ngươi lại trở nên run rẩy? Đây chính là phản ứng của xử nữ. Nếu như ngươi thật sự trúng phải xuân dược, thì không có khả năng phát sinh được phản ứng như vậy. Huống chi, thân thể của xử nữ cùng với nữ nhân không còn là xử nữ, luôn luôn có những chỗ bất đồng, ta vừa nhìn là đã có thể nhận ra được. Ngươi thật sự cho rằng ta chỉ là một tay mơ chưa từng nếm mùi nữ sắc hay sao?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử rất ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo một lúc lâu, đột nhiên thản nhiên cười nói: "Thật là nhìn không ra được, tuổi ngươi còn nhỏ, vậy mà lại là một tay lão luyện gió trăng hả! Kinh nghiệm của ngươi là từ đâu mà có được hả, là từ sư tỷ của ngươi cùng nữ nhân gọi là Chu Điệp kia sao?"

"Đừng có coi thường sư tỷ của ta cùng Chu Điệp. Các nàng không có vô sỉ như ngươi vậy!" Vương Chí Đạo lạnh lùng nói.

Sơn Khẩu Ngọc Tử mặt ngọc lần nữa biến sắc, chỉ có điều nhìn cây súng lục hoàng kim trong tay Vương Chí Đạo, cũng không dám phát tác.

Lúc này, thanh âm Ô Tâm Lan ở bên ngoài vang lên: "Vương Chí Đạo, Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, các ngươi ở bên trong hay sao? Nếu có xin mời trả lời với ta một tiếng!"

Vương Chí Đạo lớn tiếng hồi đáp: "Ổ sư tỷ, ta ở chỗ này, ngươi vào đi!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử ngơ ngác ngẩn ngơ, nói: "Nguyên lai ngươi cùng ta dây dưa lâu như vậy, chính là để chờ nàng tìm đến sao? Ngươi muốn cho nàng xem được cái bộ dạng này của chúng ta hay sao?"

Vương Chí Đạo không đáp mà hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngươi lại còn có thể sợ bị Ô sư tỷ của ta nhìn thấy hay sao?"

Tiếng bước chân đã vang lên, chính là Ô Tâm Lan nghe được thanh âm hỏi đáp liền đi vào. Nàng vừa vào đến cửa đã lập tức nhìn thấy Sơn Khẩu Ngọc Tử thân thể để trần truồng, đang giả bộ làm ra vẻ mặt đau đớn đáng thương, cùng với Vương Chí Đạo đang lăm lăm súng lục "Kim tiễn" đứng ở đầu giường, lập tức không khỏi ngây người ra như phỗng. Một lúc lâu sau, nàng mới vừa giận vừa sợ nói:

“Vương Chí Đạo, ngươi đây là đang làm cái gì? Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư là nữ nhân của Ngũ sư huynh, ngươi có thể nào đối đãi nàng như vậy… ”

Nếu không chứng kiến Vương Chí Đạo tay cầm súng đối đầu với Sơn Khẩu Ngọc Tử, tình huống có chút không thích hợp, không giống như loại chuyện kia trong trí tưởng tượng của nàng, Ô Tâm Lan chỉ sợ đã ầm ĩ náo loạn lên rồi.

“Nàng không phải là Sơn Khẩu Tuyết Tử, mà là Sơn Khẩu Ngọc Tử!” Vương Chí Đạo cắt ngang lời Ô Tâm Lan, lại nói: “Ô sư tỷ, Sơn Khẩu Tuyết Tử nằm ở dưới gầm giường ấy, ngươi đi mang nàng ra đi!”

Ô Tâm Lan nghe vậy ngẩn người, sau khi nhìn lại thân thể trần truồng của Sơn Khẩu Ngọc Tửmột lúc, mới tỉnh ngộ lại được, vội vàng bò đến dưới gầm giường nhìn vào. Quả nhiên bên trong có một người, đúng là Sơn Khẩu Tuyết Tử vẫn đang mặc y phục nữ tu sĩ, đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Chứng kiến Ô Tâm Lan đem Sơn Khẩu Tuyết Tử từ dưới gầm giường kéo ra ngoài, Sơn Khẩu Ngọc Tử không nhịn được hỏi Vương Chí Đạo: “Ngươi là như thế nào lại biết được tỷ tỷ bị ta giấu ở dưới gầm giường?”

Vương Chí Đạo hồi đáp: “Việc này đoán ra rất dễ dàng, ngươi là tới có một mình, hơn nữa thời gian rất ngắn, không có khả năng có sức lực để đem tỷ tỷ của ngươi mang đi. Cho nên ta đoán chắc ngươi nhất định sẽ đem nàng tạm dấu đi. Chỗ có thể giấu được người trong gian phòng này cũng không nhiều, chỗ duy nhất có thể giấu người chính là ở dưới gầm giường. Khi ta với ngươi tán dóc, đã luôn luôn dùng lỗ tai lắng nghe dò xét. Tiếng hít thở của tỷ tỷ ngươi mặc dù rất thấp nhưng vẫn để cho ta nghe thấy được!”

“Cho nên ngươi vẫn theo ta dây dưa, chính là để Ô sư tỷ cho ngươi tìm lại đây cứu tỷ tỷ của ta ra? Ngươi thật đúng là quá cẩn thận, biết rõ tỷ tỷ của ta ở dưới gầm giường nhưng vẫn nại mà bất động, phải đợi tới khi Ô sư tỷ của ngươi vào đây?” Sơn Khẩu Ngọc Tử nói.

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: “Đối phó với loại nữ nhân như ngươi này, không cẩn thận một chút thì sẽ chịu thiệt thòi lớn!”

Ô Tâm Lan lúc này mở miệng hỏi: “Vương Chí Đạo, Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư hôn mê bất tỉnh rồi, làm sao bây giờ?”

“Cứu tỉnh nàng!”

“Làm như thế nào để cứu tỉnh. Ta không biết đâu!””

“Nàng hẳn là đã bị muội muội của nàng một chưởng bổ lên cần cổ mà hôn mê, ngươi xoa bóp vùng cổ cho nàng một chút, thông khí hoạt huyết. Sau đó lại ấn nhân trung cua nàng, nàng sẽ tỉnh lại!”

Ô Tâm Lan nghe vậy, vội vàng làm theo hướng dẫn, không tới mười phút đã nghe thấy Sơn Khẩu Tuyết Tử rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Chứng kiến Ô Tâm Lan đang ngồi xổm ngay trước mặt mình, Sơn Khẩu Tuyết Tử vuốt vuốt đầu nàng vẫn đang mê muội, hỏi: “Ô cô nương, đã xảy ra chuyện gì, tại sao ta lại cảm thấy đầu óc choáng váng thế này?”

Ô Tâm Lan hồi đáp: “Là muội muội của ngươi đánh hôn mê ngươi. Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, ngươi không nhớ rõ trước lúc hôn mê đã xảy ra chuyện gì hay sao?”

“Muội muội của ta?” ánh mắt Sơn Khẩu Tuyết Tử theo lời Ô Tâm Lan chuyển nhìn qua, vừa lúc thấy được Sơn Khẩu Ngọc Tử thân thể mềm mại trắng như tuyết vẫn đang hoàn toàn lõa thể, cùng Vương Chí Đạo đang cầm súng, không khỏi kinh hô lênmột tiếng, vội vàng giãy dụa bò đứng lên, vội vàng hỏi: “Thế này là đã xảy ra chuyện gì, Vương Chí Đạo, ngươi tại sao lại muốn đối đãi muội muội của ta như vậy?”

Vừa nói, Sơn Khẩu Tuyết Tử vừa nhặt lên cái chăn mỏng đã bị Vương Chí Đạo vứt ra phía sau, đi đến đem thân thể mềm mại lõa lồ của Sơn Khẩu Ngọc Tử che lại, sau đó lại nói: “Ngọc Tử, quần áo của em đâu, mau lấy ra mặc vào đi!”

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: “Quần áo của nàng hẳn là cũng đã ném vào trong gầm giường cùng với ngươi đó. Có lẽ là sợ ta có thể nhìn ra được sơ hở trên quần áo của nàng!”

Sơn Khẩu Tuyết Tử nghe vậy, vội vàng ngồi xổm xuống nhìn vào trong gầm giường, quả nhiên, kiện kimono màu trắng luôn được Sơn Khẩu Ngọc Tử yêu nhất đang ở trong gầm giường. Sơn Khẩu Tuyết Tử không chút nghĩ ngợi, lập tức bò vào lấy bộ kimono trắng ra ngoài, đưa cho Sơn Khẩu Ngọc Tử, thúc giục nàng mặc lên trên người.

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, ngươi rốt cuộc có hiểu đã xảy ra chuyện gì hay không? Muội muội của ngươi đem ngươi đánh hôn mê, cũng đem ngươi cất giấu dưới gầm giường, sau đó cởi sạch quần áo để giả bộ là ngươi để dụ dỗ ta, nghĩ muốn nhân cơ hội để đoạt súng của ta. Nếu như mà nàng thành công được, phỏng chừng là ta đã chết rồi. Cho dù về phần ngươi có thể được nàng xem là thân tình tỷ muội mà không giết ngươi, nhưng cũng sẽ không để cho ngươi gặp lại được Ngũ sư huynh của ta nữa. Ngươi hiểu chưa?"

Sơn Khẩu Tuyết Tử yên lặng giúp Sơn Khẩu Ngọc Tử mặc kimono, sau đó mới sâu kín thở dài nói: "Ta đã rõ ràng, nhưng là ta có thể làm thế nào đây, trách mắng nàng sao? Để cho ngươi giết nàng sao? Ta sao có thể làm như vậy, nàng thủy chung vẫn là muội muội của ta, mặc kệ là nàng đã làm sai điều gì, nàng vẫn cứ là muội muội của ta, ta không hề trách cứ nàng!"

Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan nghe được ngẩn người. Ô Tâm Lan không nhịn được nói: "Cái loại nàng ta là một muội muội liên tục tính kế với tỷ tỷ của mình như vậy, vậy thì còn chịu quan hệ với nàng làm cái gì? Vương Chí Đạo, tại sao không trực tiếp một phát bắn chết cô ta đi, như vậy không phải là xong hết mọi chuyện hay sao?"

"Không, không nên!" Sơn Khẩu Tuyết Tử kinh hoảng vội che ở trước mặt Sơn Khẩu Ngọc Tử, lắp bắp nói với Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, ngươi không thể giết nàng, nàng là muội muội của ta mà, nếu ngươi muốn giết nàng thì trước hết giết ta đi!"

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, nói: "Ngươi che chở nàng như vậy, nàng chưa chắc đã cảm kích ngươi!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử lắc đầu nói: "Ta không cần nàng cảm kích, ta chỉ nghĩ muốn để nàng còn sống thật tốt. Nàng chính là muội muội duy nhất của ta, mẫu thân của ta đã sớm qua đời, phụ thân lại đối với ta không tốt lắm, trên cơ bản đã không còn coi ta như là con gái của ông ấy nữa rồi. Khi ta còn bé, duy nhất có thể chơi thân với ta cũng chỉ có Ngọc Tử, không có nàng làm bạn, ta sống sẽ rất cô độc. Có thể nói, Ngọc Tử chính là thân nhân duy nhất của ta còn trên đời này, nàng nếu chết đi, ta sống ở trên đời này còn có cái ý tứ gì nữa đây?"

Sơn Khẩu Tuyết Tử vừa nói xong lại xoay người lại, nói với Sơn Khẩu Ngọc Tử: "Ngọc Tử, em nghe tỷ tỷ khuyên một câu, buông tha cho Trần Chân đi! Nếu như em thật sự thích anh ấy, tỷ tỷ có thể rời đi, chỉ cần em có thể để cho anh ấy thanh tỉnh lại. Em đem anh ấy làm thành giống như con rối bị thao túng, cho dù có thành thân với anh ấy, anh ấy cũng phải là Trần Chân trước kia nữa rồi. Như vậy em theo anh ấy sống cùng một chỗ có thể cảm thấy hạnh phúc được hay sao? Em nếu như còn nghe tỷ tỷ, tỷ tỷ thề sẽ nghĩ biện pháp để Trần Chân tiếp nhận em, sống cùng với em một chỗ. Nói cho tỷ tỷ biết, em hy vọng muốn được một Trần Chân bình thường, hay chỉ là một Trần Chân con rối?"

Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan nghe thấy lời Sơn Khẩu Tuyết Tử cùng sợ run. Ô Tâm Lan thở dài nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, ta thực sự hâm mộ ngươi có được một tỷ tỷ yêu thương ngươi đến như vậy. Nói thật đi, ngươi không hề có cảm thấy một chút áy náy nào hay sao? Tỷ tỷ của ngươi đối với ngươi tốt như vậy, nhưng ngươi vẫn luôn luôn thương tổn nàng?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử vẫn cúi đầu, im lặng không nói gì, chỉ có điều Vương Chí Đạo lại có thể kịp chứng kiến, đôi bàn tay ngọc của nàng đã run rẩy rất nhỏ, hiển nhiên đối với lời nói của Sơn Khẩu Tuyết Tử cũng không phải là không có chút động lòng nào.

Vương Chí Đạo thở dài, nói: "Sơn Khẩu Tuyết Tử, ngươi không cần khuyên nàng nữa, trên thực tế có thể ta đã đoán sai lầm rồi, muội muội của ngươi căn bản là không hề yêu thương Ngũ sư huynh của ta. Nàng cũng không muốn thành thân cùng với Ngũ sư huynh của ta. Nàng làm như vậy mục đích chính chỉ là muốn khống chế được Ngũ sư huynh của ta, trở thành con rối của nàng, hoặc con rối của phụ thân ngươi Sơn Khẩu Dụ Nhân.

Sơn Khẩu Ngọc Tử, ta đoán chắc, việc này trên thực tế cũng không phải là chủ ý của ngươi, mà là chủ ý

của phụ thân ngươi Sơn Khẩu Dụ Nhân, hắn bức bách ngươi phải làm như vậy, đúng không? Phụ thân của ngươi là dạng người không từ thủ đoạn, vì muốn khống chế Ngũ sư huynh của ta, coi như là hạnh phúc của con gái của mình cũng sẽ không chút do dự mà hy sinh luôn, tỷ tỷ của ngươi đối với hắn không có giới trị lợi dụng, lập tức bị hắn một cước đá văng ra. Đúng không? Nói cho ta biết, Sơn Khẩu Ngọc Tử, lời ta đoán có phải là sự thật hay không?"

Sơn Khẩu Tuyết Tử nghe được ngây ngốc ngẩn ngơ, nhìn lại Sơn Khẩu Ngọc Tử đang cúi đầu im lặng, lại hỏi: "Ngọc Tử, Vương Chí Đạo nói chính là sự thật hay sao? Em thật sự không hề yêu thương Trần Chân, chỉ là nghĩ muốn thao túng anh ấy hay sao?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử rốt cục nâng đầu ngẩng mặt lên, hồi đáp: "Tất nhiên, em không yêu Trần Chân, em làm như vậy, là bởi vì theo mệnh lệnh của phụ thân. Em không thể cãi lại mệnh lệnh của phụ thân. Tỷ tỷ, em xin lỗi!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử đôi mắt đẹp nhắm chặt lại, vẻ mặt lộ rõ biểu tình thống khổ, lẩm bẩm: "Phụ thân, ông ấy tại sao nhất định phải như vậy, tại sao muốn đối đãi con gái của ông ấy như vậy chứ?"

"Bởi vì phụ thân ngươi chính là theo chủ nghĩa trung thành đến cực đoan với Nhật Bản phong kiến chuyên chế, ngươi như vậy thì không có thuốc nào cứu được!"

Vương Chí Đạo lắc lắc đầu, nhìn cả hai tỷ muội kia, lại nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử, thôi đừng ngồi trên giường làm gì nữa, xuống đi theo chúng ta thôi! Cảnh cáo ngươi, tốt nhất đừng giở thêm trò gì ra nữa, nếu không cho dù tỷ tỷ của ngươi có cầu tình, ta cũng sẽ không do dự xử bắn ngươi ngay! Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư, chúng ta hay là rời đi khỏi chỗ này đã, mặc kệ là thế nào, trước hết cần giải cứu được Ngũ sư huynh của ta rồi mới nói tiếp!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử mờ mịt gật đầu, Ô Tâm Lan thấy bộ dáng nàng đau khổ, cảm giác được trong lòng không đành lòng, đang nghĩ đi tới dìu đỡ nàng. Nhưng đúng vào một nháy mắt này, Vương Chí Đạo đột nhiên cảm ứng được một loại cảm giác nguy hiểm vô cùng quen thuộc nhưng đã rất lâu rồi không gặp, vội vàng quát lên cảnh cáo: "Cẩn thận, có Phong tỏa thủ (1), nằm xuống mau!"

Vừa nói, Vương Chí Đạo đã cấp tốc bổ nhào tới, đem Ô Tâm Lan đẩy ngã xuống trên mặt đất.

"Đoàng" một tiếng súng vang lên, nhưng lại là Sơn Khẩu Tuyết Tử! Trên ngực nàng đã nở bừng một bông hoa máu! Chỉ thấy trên mặt nàng lộ rõ thần sắc kinh ngạc không thể tin nổi, sau đó chậm rãi ngã xuống đất.

"Tỷ tỷ!" Sơn Khẩu Ngọc Tử thấy thế, không tự chủ được phát ra một tiếng thét kinh hãi, theo bản năng hướng Sơn Khẩu Tuyết Tử lao tới.

Mục tiêu của Phong tỏa thủ là Sơn Khẩu Tuyết Tử? Vương Chí Đạo cảm thấy rất bất ngờ, còn đang nghĩ nhằm phương hướng Phong tỏa thủ mà bắn trả một phát súng, đột nhiên lại cảm thấy tầm ngắm lần này đã rơi xuống trên người mình, rõ ràng chính mình đã bị Phong tỏa thủ ngắm trúng, lập tức ôm choàng lấy Ô Tâm Lan lăn tròn một vòng. Một tiếng súng đồng thời vang lên, vừa vặn bắn trúng vào vị trí mới vừa rồi của hắn, chuẩn xác đến độ kinh người.

Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, biết một Phong tỏa thủ này cũng giống như chính mình, chính là một tay súng cao thủ.

Lập tức không dám chậm trễ, ôm Ô Tâm Lan tiếp tục lăn tròn đến chỗ góc phòng tránh được tầm ngắm của Phong tỏa thủ, mới ngừng lại được.

Lúc này, chỉ nghe thanh âm của Thuyền Việt Hoành Sơn ở bên ngoài vang lên nói: "Nhị tiểu thư, cô ở bên trong hay sao? Mời cô ra đi, Sơn Khẩu tiên sinh muốn cô lập tức quay về đi tham gia hôn lễ! Cô yên tâm, Vương Chí Đạo giao cho chúng ta xử lý, ta cam đoan hắn hôm nay đừng mơ tưởng có thể còn sống!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử cả giận nói: "Thuyền Việt Hoành Sơn, ngươi tên hỗn đản này, người của ngươi làm sao dám nổ súng bắn tỷ tỷ của ta? Ngươi có tin ta sẽ giết các ngươi hay không!"

Thuyền Việt Hoành Sơn thanh âm lờ mờ nói: "Xin lỗi, Nhị tiểu thư, đây là Sơn Khẩu tiên sinh đã hạ nghiêm lệnh, ông ấy không hy vọng Đại tiểu thư sẽ phá hư hôn lễ của cô cùng Trần Chân!"

"Nói bậy, ngươi nói bậy!" Sơn Khẩu Ngọc Tử không tin nói: "Phụ thân như thế nào lại có thể hạ lệnh giết chết tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng là con gái của ông ấy mà!"

"Việc này chính cô trở về hỏi lại Sơn Khẩu tiên sinh đi!" Chỉ nghe bên ngoài Thuyền Việt Hoành Sơn nói tiếp:

"Nhị tiểu thư, Sơn Khẩu tiên sinh nói, nếu như mà cô không lập tức theo ta trở về, ông ấy sẽ hủy bỏ ước định ban đầu của hai người. Ông ấy nói Nhị tiểu thư cô nên suy nghĩ cho rõ ràng!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử nghe vậy sắc mặt không ngừng biến đổi, sau khi đưa mắt nhìn Sơn Khẩu Tuyết Tử đang nằm trong lòng một lúc lâu, mới hồi đáp: "Thuyền Việt thúc thúc, ta với ngươi trở về!"

Sau đó, nàng lại nhìn đến góc phòng chỗ Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan đang nấp, đôi mắt đẹp lộ ra ánh nhìn cầu khẩn, lấy giọng thấp nhất không để cho bên ngoài nghe thấy, thì thào nói: "Vương Chí Đạo, Ô cô nương, ta van xin các người, hãy cứu lấy tỷ tỷ của ta. Chỉ cần tỷ tỷ của ta có thể sống sót, ta nhất định sẽ báo đáp các ngươi thật tốt!"

Nói xong, Sơn Khẩu Ngọc Tử nhẹ nhàng đỡ Sơn Khẩu Tuyết Tử trong vòng tay nằm xuống đất, không quay đầu nhìn lại mà chạy vụt đi ra ngoài.

Vương Chí Đạo thấy thế trong lòng quýnh lên, đang muốn đoạt đi ra ngoài, nhưng là thân thể của hắn vừa động, một viên đạn đã bắn chặn ngay lại, làm cho hắn không thể không tiếp tục trốn ở trong góc khuất.

Ô Tâm Lan rất kinh hãi nhìn bông hoa máu trước ngực Sơn Khẩu Tuyết Tử càng lúc càng nở lớn hơn, lại hỏi Vương Chí Đạo:

"Vương Chí Đạo, làm sao bây giờ, chúng ta phải làm như thế nào để cứu nàng đây, nàng sắp chết mất rồi!"

Vương Chí Đạo tỉnh táo nói: "Một Phong tỏa thủ này đúng là một cao thủ, chúng ta trước hết cần giải quyết hắn, nếu không vừa thò đầu ra là đã xong đời!"

Chú thích:

(1) -Phong tỏa thủ: chỉ người lính chuyên làm nhiệm vụ bắn chặn quân địch để cho đồng đội xung phong hoặc rút lui. Phong tỏa thủ cũng thường sử dụng súng có kính ngắm để tăng độ chính xác khi bắn, nhưng cũng không nhất thiết là lính bắn tỉa chuyên nghiệp.

145. Chương 143:đấu Chiến Cùng Súng Bắn Tỉa

Đạn là từ cửa sổ mà bắn vào, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan lại tránh vào trong góc thoát khỏi tầm nhìn thẳng tử cửa sổ, đạn không thể chuyển hướng mà bắn trúng bọn họ, cho nên tay súng bắn tỉa kia không có động tĩnh gì.

Vương Chí Đạo chăm chú nhớ lại một chút khi tay súng bắn tỉa kia mới vừa rồi nổ vài phát súng, đối với phương vị đại khái của tay súng bắn tỉa kia cũng có phỏng đoán sơ bộ. Chỉ có điều căn cứ theo tiếng súng vang cùng với tiếng lên cò nạp đạn hắn nghe được loáng thoáng mà phỏng đoán, thì tay súng bắn tỉa kia cũng phải cách hắn ít nhất là khoảng cách hơn trăm thước. Điều này làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy có chút khó khăn, coi như là sử dụng súng lục của hậu thế sản xuất đi nữa, tầm bắn hữu hiệu cũng chỉ có thể trong khoảng chừng trăm thước, còn súng lục bình thường cũng chỉ khoảng chừng năm mươi thước. Mà cây súng lục trong tay hắn lúc này tuy được Vương tử Uy Nhĩ Sĩ gọi là cây súng lục ổ quay "cực phẩm", nhưng là khi Vương Chí Đạo kiểm tra qua, tầm bắn hữu hiệu chỉ có chừng sáu mươi thước. Vượt quá sáu mươi thước là đạn đã chệch quỹ đạo đi rất nhiều, không dễ dàng bắn trúng mục tiêu. Nếu vượt qua một trăm thước, độ chệch coi như là phi thường lớn, hơn nữa nếu như có bắn trúng cơ thể người đi nữa, lực sát thương cũng sẽ giảm xuống rất nhiều. Còn súng ngắm thì lại không giống như vậy. Tầm bắn hữu hiệu của súng ngắm đều một dạng như nhau đạt tới hơn năm trăm thước, thậm chí là tám trăm thước. Đặc biệt ở hậu thế, công ty Ba Lôi Đặc (Barrett) của nước Mỹ đã chế tạo ra súng bắn tỉa XM109 được phong là "vua của các loại súng bắn tỉa", tầm bắn nghe nói còn vượt quá hai ngàn thước. Đương nhiên ở thời đại này súng ngắm cũng chỉ có thể xem như là mô hình phác thảo, so với súng ngắm ở đời sau thì kém rất xa, chỉ

có điều là khoảng cách một trăm thước tuyệt đối vẫn là trong tầm bắn hữu hiệu của nó, so với súng lục thì vẫn chuẩn xác hơn rất nhiều.

Đương nhiên, lấy năng lực của Vương Chí Đạo, cho dù đường đạn có bị phát sinh độ chệch, hắn cũng có năng lực bắn trúng mục tiêu, vấn đề chỉ là vị trí của tay súng bắn tỉa kia cũng chỉ là theo hắn phỏng đoán, không thể khẳng định tuyệt đối. Còn nữa là hắn cũng không biết được tay súng bắn tỉa kia có để lộ thân hình của bản thân hay không, nếu như tay súng bắn tỉa kia nằm sau một chướng ngại vật, che dấu được những chỗ yếu hại trên cơ thể, thì cơ hội bắn trúng hắn cũng không lớn. Huống hồ Vương Chí Đạo còn không thể thò đầu ra mà tìm tòi vị trí của tay súng bắn tỉa kia, như vậy thì so với một người mù cũng không có gì khác nhau.

Cứ mù quáng bắn bừa, hơn nữa tầm bắn quá xa, cho dù Vương Chí Đạo chính là một tay súng thần siêu cấp, cũng không có nắm chắc có thể bắn trúng được tay súng bắn tỉa kia.

Ở hậu thế khi Vương Chí Đạo gặp phải loại tình huống này, đều một dạng như nhau là chậm rãi chờ đợi, cùng tay súng bắn tỉa đấu sự kiên nhẫn, xem người nào nhẫn nại không nổi mà lộ ra sơ hở trước, để cho đối phương bắt được cơ hội mà phản kích lại. Chỉ có điều tình huống lúc này lại không phải là để cho Vương Chí Đạo có thể cùng tay súng bắn tỉa kia đấu kiên nhẫn. Sơn Khẩu Tuyết Tử trên ngực đã trúng một phát súng, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, nếu như không kịp cấp cứu cầm máu cho nàng, nàng sẽ không thể cứu được nữa. Mặc dù Sơn Khẩu Tuyết Tử là một nữ nhân Nhật Bản, nhưng chính là một nữ nhân tốt bụng hiếm thấy, hơn nữa nàng lại chính là ý trung nhân của Trần Chân, Vương Chí Đạo không thể nào nhìn nàng chết mà không cứu.

Vội vàng nhìn khắp một lượt quanh căn phòng, nhưng không phát hiện ra thứ gì có thể lợi dụng được, Vương Chí Đạo thay đổi tâm niệm thật nhanh nghĩ tới một chủ ý mạo hiểm, dù sao thì ở thời đại này lính bắn tỉa tuy tay nghề có thể cao cường, nhưng về độ kiên nhẫn cùng các xảo thuật thì không thể sánh được với lính bắn tỉa chuyên nghiệp ở hậu thế. Hắn trước hết hít sâu một hơi, sau đó cởi áo ngoài của mình ra, lại nói với Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, ngươi nhớ kỹ lời ta dặn, ngươi chuẩn bị cho tốt, chờ một chút khi ta hô ngươi ra cứu người, ngươi lập tức chạy ra kéo Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư vào trong này. Động tác phải cực kỳ nhanh chóng, hiểu chưa?"

Ô Tâm Lan gật đầu, đồng thời có chút lo lắng nói: "Chí Đạo, ngươi phải cẩn thận một chút!"

"Yên tâm!"

Vương Chí Đạo làm một thủ thế để cho Ô Tâm Lan an tâm, sau đó đột nhiên đem áo ngoài hướng ra phía cửa sổ ném đi.

Tay súng bắn tỉa đang phục kích bên ngoài quả nhiên phản ứng rất nhanh, "đoàng" một tiếng súng vang, vừa kịp bắn thủng một lỗ trên tấm áo được ném ra. Mà Vương Chí Đạo thừa cơ hội này đã kịp thể hiện bản lĩnh nghe tiếng đoán người, xác định được đúng phương vị của tay súng bắn tỉa, đứng phắt lên, hướng ra ngoài cửa sổ nã một phát súng.

Bởi vì khoảng cách khá xa, đạn sẽ bị chệch quỹ tích, nên khi Vương Chí Đạo nổ súng đã đem điểm ngắm nòng súng cao lên một chút. Chỉ có điều là quả nhiên như Vương Chí Đạo đã dự đoán, tay súng bắn tỉa kia đúng thật là đã ẩn nấp thân mình sau chướng ngại vật là một hòn giả sơn, chỉ lộ ra nửa cái đầu, một phát súng này của Vương Chí Đạo vừa vặn bắn trúng lên trên phần đầu hắn.

Nhưng điều làm cho Vương Chí Đạo không dự liệu đến chính là tay súng bắn tỉa này trên đầu lại mang một cái mũ bảo hiểm chế từ kim loại.

Vương Chí Đạo trải qua tính toán mạo hiểm mới bắn trúng được hắn một phát, nhưng lại trúng ngay vào mũ bảo hiểm kim loại của hắn, nhất là tầm bắn lại quá xa, uy lực của đầu đạn đã giảm đi, bắn lên cái mũ bảo hiểm kim loại ngay cả một vết đạn cũng không có lưu lại nổi.

Chỉ có điều là cho dù như thế, tay súng bắn tỉa kia vẫn hoảng sợ mà thụt đầu xuống, Vương Chí Đạo tranh thủ được một chút khe hở này, trong miệng vừa hô Ô Tâm Lan: "Cứu người!", sau đó thân hình hắn chớp động nhanh như cắt đã cướp được một vị trí thuận lợi, toàn bộ tinh thần đều tập trung nhìn chằm chằm vào vị trí của tay súng bắn tỉa kia, chỉ cần tay súng bắn tia kia dám thò đầu ra nhìn, hắn có thể nắm chắc nổ súng bắn trúng đối phương.

Đã đứng được ở vị trí đối diện cửa sổ, Vương Chí Đạo quan sát rõ được phương vị hòn giả sơn mà tay súng bắn tỉa đang ẩn nấp phía sau, đồng thời cũng nhìn được cây súng ngắm mà tay súng bắn tỉa kia đang gác lên hòn giả sơn.

Vừa nhìn thấy cây súng ngắm kia, Vương Chí Đạo trong lòng không khỏi đại chấn kinh hãi. Ở kiếp trước hắn xuất thân là lính trinh sát, đối với súng ống kiến thức hiển nhiên là vô cùng phong phú, cho nên vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra, cây súng kia chính là loại súng trường bắn tỉa Arisaka 97 cỡ đạn 6,5mm. Loại súng ngắm này là Nhật Bản mãi đến năm 1937 mới chính thức nghiên cứu sản xuất ra được, đến đại chiến Thế giới lần thứ hai mới bắt đầu sử dụng rộng rãi. Nhưng là bây giờ ngay cả đại chiến Thế giới lần thứ nhất cũng còn chưa nổ ra, súng ngắm ở thời đại này mới chỉ là hình mẫu sơ bộ, mãi đến trong Đại chiến Thế giới lần thứ nhất mới được quân lính Đức quốc sử dụng trên chiến trường, thậm chí đến lúc đó súng trường bắn tỉa cũng vẫn là loại nạp đạn thủ công bắn phát một. Nhưng là cây súng ngắm của tay bắn tỉa kia lại là loại bán tự động, lại có gắn ống kính ngắm tạo hình tinh xảo, thoạt nhìn có vẻ có độ chuẩn xác quang học rất cao. Súng ngắm như vậy, tuyệt đối không thể nào có thể sản xuất ra được ở thời kỳ này.

Đây là cái sự kiện gì chứ? Chẳng lẽ là bởi vì bản thân mình tái sinh đến thời đại này mà thay đổi lịch sử, thậm chí là cho những thứ gì đó vốn là hai mươi năm sau mới có thể xuất hiện lại sớm đã xuất hiện rồi sao? Hay là… còn có một người khác, cũng là người ở hậu thế, cũng giống như chính mình xuyên qua thời gian mà tái sinh về thời đại này, cũng đem những đồ vật thuộc về đời sau mà sớm chế tạo ra được?

Còn đang suy tư, đã thấy chiếc mũ bảo hiểm kim loại của tay súng bắn tỉa kia một lần nữa nhô lên, Vương Chí Đạo lập tức quyết đoán nổ một phát súng nữa, phát đạn lần này nhằm bắn ngay vào ống kính ngắm, khoảng cách làm cho uy lực của đầu đạn giảm đi, nhưng cũng đủ đem gương trước của kính ngắm bắn nát bấy, cũng dọa cho tay súng bắn tỉa kia một lần nữa phải thụt đầu xuống.

Ở phía sau, Ô Tâm Lan đã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, đem Sơn Khẩu Tuyết Tử kéo đến nấp dưới cửa sổ, làm cho tay súng bắn tỉa kia có nhô lên cũng không thể nhìn thấy được các nàng.

Nhìn Sơn Khẩu Tuyết Tử trước ngực máu tươi không ngừng chảy ra, Ô Tâm Lan không biết nên làm cái gì bây giờ, không nhịn được lo lắng hỏi Vương Chí Đạo: “Chí Đạo, nàng không ngừng chảy máu, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Mau cầm máu cho nàng!”

“Nhưng ta không biết làm thế nào!”

“Nghe theo ta, ta nói như thế nào ngươi sẽ làm theo đúng như thế! Đầu tiên, hãy đem quần áo ở bộ vị bị thương của nàng cởi xuống đi!” Vương Chí Đạo hai tròng mắt vẫn đang nhìn chằm chằm vào động tĩnh của tay súng bắn tỉa kia, trong miệng lại chỉ điểm Ô Tâm Lan.

Ô Tâm Lan vội vàng làm theo hướng dẫn của Vương Chí Đạo, cởi áo của Sơn Khẩu Tuyết Tử ra, sau đó lại nói:

“Cởi ra rồi, sau đó làm như thế nào đây?”

Vương Chí Đạo không dám buông lỏng, trong miệng tiếp tục hồi đáp: “Nói cho ta biết vị trí trúng đạn của nàng!”

“Bên dưới ngực trái, hình như bị bắn trúng vào tim rồi…”

“Bắn trúng trái tim thì nàng sớm đã chết toi rồi! Nàng bây giờ còn chưa chết, cũng vẫn còn có thể hô hấp rên rỉ, hẳn là bắn trúng vào khoảng trống giữa tim cùng phổi, xem ra vận khí của nàng cũng không tệ hả. Trên người ngươi có tiểu đao hay lợi khí gì không?”

“Có một thanh tiểu đao, để làm cái gì?” Ô Tâm Lan liền móc ra một thanh thiếp thân tiểu đao được giấu rất kỹ, chỉ dài có gần mười cm.

“Trước hết lật sấp nàng lại, xem xem nàng có chảy máu ở sau lưng hay không?”

Ô Tâm Lan đem Sơn Khẩu Tuyết Tử lật sấp lại, nhìn một chút lưng của nàng, lại gật đầu nói: “đích thật là đang chảy máu, nhưng là không nhiều lắm!”

"Vậy là đạn xuyên ra đến sau lưng của nàng, nhưng vẫn chưa xuyên thấu ra. Ô sư tỷ, ngươi trước hết dùng tiểu đao rạch rộng miệng vết thương sau lưng nàng ra, để xem một chút xem có tìm được đầu đạn hay không, nếu tìm được đầu đạn thì mau lấy ra. Khi lấy đầu đạn phải tìm một đồ vật gì để cho nàng cắn, tránh cho nàng bởi vì đau đớn quá mà tự cắn đứt đầu lưỡi của mình. Động tác phải nhanh lên, nếu chậm để nàng chảy máu nhiều quá sẽ không cứu nổi đâu!"

"Dùng đao rạch vết thương ra?" Ô Tâm Lan nghe thấy thế trong lòng không khỏi cảm thấy do dự.

"Đừng nói với ta là ngươi không dám làm đấy nhé!"

"Ai nói ta không dám!"

Ô Tâm Lan hiển nhiên không muốn để cho Vương Chí Đạo khinh thường, nhìn thấy cái áo ngoài của Vương Chí Đạo bị tay súng bắn tỉa bắn thủng một lỗ vẫn đang rơi trên mặt đất, lập tức với tay nhặt lấy ống tay áo xoắn lại thành một nắm nhét vào miệng Sơn Khẩu Tuyết Tử để cho nàng cắn lại. Sau đó bàn tay ngọc run rẩy dùng tiểu đao rạch vết thương sau lưng Sơn Khẩu Tuyết Tử ra, qua nhiên đã nhìn thấy được đầu đạn, chỉ kém một phân nữa là có thể xuyên thấu ra ngoài. Ô Tâm Lan cố nhịn nỗi khiếp đảm xuống, dùng mũi nhọn của tiểu đao khều đầu đạn ra. Sơn Khẩu Tuyết Tử bị nàng hành hạ dày vò như vậy, lập tức đau đến mức chết ngất hẳn đi.

Ô Tâm Lan thấy thế kinh hãi, vội vàng kêu lên: "Chí Đạo, nàng đã chết, làm sao bây giờ?"

"Trống ngực có còn đập hay không?" Vương Chí Đạo hỏi.

Ô Tâm Lan đem cái lổ tai áp xuống trên ngực Sơn Khẩu Tuyết Tử lắng nghe một chút, gật đầu nói:

"Trái tim còn đang đập!"

"Vậy đó chỉ là bất tỉnh thôi, không phải đã chết! Tiếp tục bước thứ hai, đem viên đạn này xoay mở ra, lấy thuốc đạn bên trong đổ lên bên trên vết thương của Sơn Khẩu Tuyết Tử đi!" Vương Chí Đạo vừa nói vừa rất nhanh thọc một tay vào trong túi quần, lấy ra hai viên đạn ném cho Ô Tâm Lan.

Sau khi đợi được Ô Tâm Lan hoàn thành việc cậy đầu đạn lấy thuốc súng, Vương Chí Đạo lại nói: "Trong túi áo ngoài kia của ta hẳn là có diêm, ngươi tìm một chút xem! Đánh lửa lên, đốt cháy đám thuốc súng đó!"

Ô Tâm Lan nghe vậy lại càng hoảng sợ, vội hỏi lại: "Để làm cái gì vậy? Nàng sẽ chết vì đau mất!"

"Đó là biện pháp tốt nhất để cầm máu tiêu độc, mau làm theo nhanh lên, nếu không thuốc súng bị máu chảy ướt hết không dùng được đâu! Cứ yên tâm đi, nàng không chết được, năng lực chịu đau của phụ nữ không kém như vậy đâu!"

Ô Tâm Lan tìm ra được diêm quẹt, sau khi đốt lên liền cần cẩn dực dực nhằm đám thuốc súng trên vết thương của Sơn Khẩu Tuyết Tử châm vào. Thuốc súng còn chưa bị máu chảy làm ướt, vừa được lửa diêm châm vào, đã cháy bùng lên mãnh liệt "xèo" một tiếng.

Sơn Khẩu Tuyết Tử phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, lập tức từ trong hôn mê tỉnh lại nhưng lại rất nhanh đau đến tiếp tục xỉu đi.

Ô Tâm Lan kinh sợ đến hãi hùng khiếp vía, một lúc sau mới hỏi tiếp: "Chí… Chí Đạo, bây giờ thì lại phải làm cái gì nữa?"

"Băng bó lại cho nàng!"

Vương Chí Đạo vừa nhìn chằm chằm về vị trí của tay súng bắn tỉa vừa chỉ điểm cho Ô Tâm Lan dùng thủ thuật băng bó đơn giản trong giải phẫu ngoại khoa đem vết thương của Sơn Khẩu Tuyết Tử băng bó lại. Bởi vì không có bông băng, Ô Tâm Lan dứt khoát đem áo ngoài của Vương Chí Đạo xé ra thành dải băng rồi đem vết thương của Sơn Khẩu Tuyết Tử băng bó lại.

Đợi được sau khi Ô Tâm Lan đã hoàn thành xong hết rồi, nhưng tay súng bắn tỉa kia vẫn không có nhô đầu lên, Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày thấp giọng nói với Ô Tâm Lan:

"Ngươi ở chỗ này trông coi nàng, không được chạy loạn, ta đi ra ngoài xem một chút!"

Vừa nói Vương Chí Đạo vừa nhẹ nhàng tung mình nhảy ra khỏi cửa sổ đi ra ngoài. Vừa mới rơi xuống đất, đã thấy tay súng bắn tỉa kia rốt cuộc không nhẫn nại được nữa, từ từ nhô cái đầu đội mũ bảo hiểm kim loại lên, vì ống ngắm đã bị bắn vỡ nên hắn khá chậm chạp. Vương Chí Đạo bất động thanh sắc, đợi được tới khi tay súng bắn tỉa kia đem hai tròng mắt cùng lộ ra, lập tức bóp cò súng. Một phát súng này chuẩn xác không sai lệch bắn trúng vào tròng mắt bên phải của tay súng bắn tỉa. Bởi vì khoảng cách quá xa, đầu đạn không đủ bắn xuyên vào trong đầu não tay súng bắn tỉa, nhưng vẫn đủ đem con mắt bên phải của tay súng bắn tỉa bắn vỡ nát. Tay súng bắn tỉa kia lập tức thét lên một tiếng thảm thiết, ngã nhào xuống.

Vương Chí Đạo lập tức nhằm ngọn giả sơn thần tốc chạy đến, khoảng cách trăm thước nhưng hắn cơ hồ dùng không tới mười giây đồng hồ đã kịp chạy đến nơi. Tay súng bắn tỉa kia vẫn còn nằm trên mặt đất, hai tay bưng lấy tròng mắt bên phải, không ngừng lăn lộn quằn quại.

Vương Chí Đạo nhặt lấy cây súng bắn tỉa đã bị chính mình bắn nát ống kính ngắm, vừa nhìn lại đã khẳng định chắc chắn quả nhiên là cây súng ngắm đời 97 mà lính Nhật sử dụng trong Đại chiến Thế giới lần thứ hai.

Đem cây "Kim tiễn" của mình giắt trả về bên hông, Vương Chí Đạo dùng súng ngắm chĩa vào tay bắn tỉa vẫn đang thống khổ lăn lộn rên rỉ, quát lên: "Con mẹ mày, ngồi lên cho ta! Đừng giả bộ lộn xộn kêu loạn nữa, nếu không ta một phát bắn chết mày! Có nghe hay không?"

Câu cuối cùng Vương Chí Đạo gần như hét lên, làm tay súng bắn tỉa kia lại càng hoảng sợ, tay phải vẫn bưng lấy bên mắt vỡ, từ trên mặt đất bò dậy.

"Không cần đứng lên. Cứ quỳ trên mặt đất!" Vương Chí Đạo ra lệnh, nòng cây súng ngắm chĩa thẳng vào cổ họng tay súng bằng tỉa kia.

Bị họng súng chĩa vào cổ như vậy, tay súng bắn tỉa kia rất ngoan ngoãn nghe lời quỳ xuống trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

"Nghe cho rõ đây, ta bây giờ hỏi ngươi một câu, ngươi đáp lại một câu, trả lời vắn tắt rõ ràng, không được nói nhảm. Đã hiểu chưa?"

Tay súng bắn tỉa vội vàng gật đầu, xem ra hắn chính là người rất yêu quý tính mạng của mình. Bây giờ tính mạng đang bị Vương Chí Đạo uy hiếp, không thể không hợp tác. Tay súng bắn tỉa này là một thanh niên tuổi chừng hai lăm hai sáu, vóc dáng rất cường tráng, bộ dáng vốn cũng có thể xem là anh tuấn, đáng tiếc bởi vì bị Vương Chí Đạo bắn nát một cơn mắt, trên mặt máu huyết đầm đìa, bộ dáng thoạt nhìn rất dọa người.

"Ngươi tên là gì, là người ở đâu?"

"Ta gọi là Trường Cát Long Trực, là người Nhật Bản Đông Kinh. Hiện nay chính là thủ hạ làm việc dưới trướng Sơn Khẩu Dụ Nhân tiên sinh!"

Trường Cát Long Trực trả lời rất thẳng thắn.

"Là làm việc gì?"

"Nguyên lai chính là một quân nhân trong bộ đội lục quân. Bởi vì tay súng tốt cho nên được Sơn Khẩu Dụ Nhân tiên sinh chiêu tập gia nhập vào đội lính bắn tỉa!"

"Đội lính bắn tỉa? Các ngươi là được thành lập từ lúc nào? Tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Một năm trước, tổng nhân số ta không rõ ràng lắm, chỉ biết là ta thuộc về phân đội thứ ba, cùng trong phân đội tổng cộng có mười hai người."

"Cây súng này cùng cái mũ bảo hiểm kia là ở đâu mà có?"

"Sơn Khẩu Dụ Nhân tiên sinh phát cho, nói là vũ khí được quân đội Thiên Hoàng Đại Nhật Bản bí mật sản xuất, mỗi một một tay súng bắn tỉa đều có."

"Ai là người thiết kế chế tạo?"

"Ta không biết, đây là bí mật tối cao, hình như là chỉ có Sơn Khẩu Dụ Nhân tiên sinh mới biết được, hơn nữa hắn cấm chúng ta đàm luận loại chuyện này! Ta nói chính là lời nói thật, ngươi phải tin tưởng ta!"

Vương Chí Đạo nhìn vào con mắt còn lại của Trường Cát Long Trực một lúc, mới gật đầu nói: "Ta tin tưởng ngươi. Vậy hỏi ngươi một câu nữa, Sơn Khẩu Dụ Nhân là tự hắn hạ lệnh cho ngươi đi nổ súng bắn vào con gái của hắn hay sao?"

"Đúng vậy, ta chỉ là một tên tiểu binh phụng mệnh hành sự mà thôi, ta cũng không nghĩ muốn nổ súng bắn Đại tiểu thư. Nhưng là Sơn Khẩu Dụ Nhân tiên sinh tự mình hạ lệnh cho ta, ta không dám cãi lời. Xin ngươi tin tưởng ta!" Trường Cát Long Trực thấy hai tròng mắt Vương Chí Đạo trở nên ác liệt, vội vàng giải thích nói.

"Ta tin tưởng ngươi, nếu như không phải là Sơn Khẩu Dụ Nhân ra lệnh, ngươi làm sao dám nổ súng bắn con gái của hắn!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói.

"Như vậy, … Những gì ngươi muốn hỏi ta đã trả lời toàn bộ rồi, ngươi có thể…, có thể thả ta đi được chưa?" Trường Cát Long Trực cẩn cẩn dực dực hỏi lại.

"Ta đã khi nào nói rằng sẽ thả ngươi đi?"

Trường Cát Long Trực nghe vậy kinh hãi, vội vàng nói: "Ngươi không thể giết ta, tất cả những gì ngươi muốn hỏi ta đã trả lời thành thật hết rồi, không hề có một câu giả dối. Ngươi không thể nào tự phản lại lời nói của mình được!"

"Ta đây không hề có nói rằng nếu ngươi nói thật thì sẽ thả cho ngươi đi. Đó là chính ngươi tưởng tượng ra mà thôi, điều này sao có thể xem như ta phản lại ta được? Chỉ có điều là ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ngươi có thể đi! Nhưng mà nếu như đổi lại ta là ngươi, nhất định sẽ không cứ thế này mà rời đi, nhiệm vụ của ngươi đã thất bại, hơn nữa cón tiết lộ ra bí mật của Sơn Khẩu Dụ Nhân, trở về thì chỉ có một con đường chết! Hơn nữa, ngươi dám nổ súng bắn Sơn Khẩu Tuyết Tử, cho dù Sơn Khẩu Dụ Nhân không giết ngươi, ngươi cho rằng Sơn Khẩu Ngọc Tử sẽ bỏ qua cho ngươi hay sao? Hiểu rõ chưa!"

Vương Chí Đạo vác cây súng ngắm lên vai trái, xoay người rời đi. Vừa mới đi được vài bước, không ngờ con mắt độc nhất của Trường Cát Long Trực đột nhiên lóe ra sát khí, lặng lẽ từ dưới ống chân rút ra một cây súng lục nhỏ xíu, nhắm ngay vào sau lưng Vương Chí Đạo.

"Đoàng" một tiếng súng vang, trúng đạn nhưng lại chính là Trường Cát Long Trực! Chỉ thấy "Kim tiễn" của Vương Chí Đạo không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay phải hắn, đầu cũng không thèm quay về phía sau đã kịp tặng cho Trường Cát Long Trực một viên đạn, vừa vặn bắn trúng vào mắt trái của Trường Cát Long Trực. Bởi vì lần này khoảng cách chỉ có vài thước, đầu đạn trực tiếp xuyên vào trong đại não Trường Cát Long Trực, tên lính Nhật Bản này lập tức đương trường mất mạng.

Vương Chí Đạo đem "Kim tiễn" giắt vào trở về bên hông, quay đầu lại nhìn thi thể của Trường Cát Long Trực, thở dài nói: "Ta đã cho ngươi một cơ hội sống, tại sao ngươi còn muốn đi tìm chết làm gì vậy!"

Trở lại gian phòng kia, Ô Tâm Lan cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử hôn mê bất tỉnh vẫn đang nấp ở dưới cửa sổ, nhìn thấy Vương Chí Đạo nhảy vọt qua cửa sổ đi vào, Ô Tâm Lan vội hỏi: "Chí Đạo, địch nhân đã giải quyết rồi sao?"

Vương Chí Đạo gật đầu, liếc mắt một cái nhìn Sơn Khẩu Tuyết Tử sắc mặt tái nhợt, nói: "Chúng ta mang nàng quay về Tinh Võ Môn, nhanh chóng cho nàng chút thuốc, nếu không sau khi nàng tỉnh lại vết thương sẽ đau đớn không thể nào chịu được!"

Vương Chí Đạo giao cây súng ngắm cho Ô Tâm Lan mang theo, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài đi kêu một chiếc xe kéo tay, nhưng khi trở về lại chứng kiến một tay cha cố đạo mặc trang phục cha cố Cơ Đốc Giáo đang ra sức "cục cục oa oa" nói cái gì đó cùng với Ô Tâm Lan.

Nhìn thấy Vương Chí Đạo tiến vào, tay cha cố này trong lòng lấy làm kinh hãi, lắp bắp nói với hắn: "Vị, vị tiên sinh này, Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư là nữ tu sĩ của Thánh mẫu đại giáo đường chúng ta, các ngươi không thể mang nàng đem đi được!"

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Ngươi không thấy được nàng đang bị thương sao? Chúng ta muốn đem nàng đi trị thương!"

"Không cần, không cần đâu, chúng ta ở nơi này cũng có thầy thuốc, còn có Chúa, Đức chúa nhân từ vạn năng sẽ chữa trị tốt cho nàng!"

Vương Chí Đạo rất khinh bỉ trừng mắt nhìn tay cha cố này một cái, lại hỏi: "Mới vừa rồi khi Sơn Khẩu Tuyết Tử trúng đạn, các ngươi ở chỗ nào?"

"Việc này, việc này…"

"Đừng có việc này việc kia nữa!" Vương Chí Đạo không nhịn được nói: "Ngươi với Chúa của ngươi cũng trốn đi chỗ khác rồi hả? Nếu quả thật là Chúa của ngươi nhân từ vạn năng, vậy như thế nào lại không sớm đi ra hỗ trợ? Mau tránh ra cho ta, đừng có chặn đường nữa. Sơn Khẩu Tuyết Tử tiểu thư ở lại chỗ này của các ngươi căn bản là không thể an toàn, sát thủ lại có thể còn tới nữa!"

Tay cha cố kia vốn còn đang nghĩ muốn ngăn cản Vương Chí Đạo, nhưng là vừa nghe đến một câu cuối cùng, lập tức sợ hãi vội vàng tránh ra, hiển nhiên không dám nghĩ đến việc tiếp tục lưu Sơn Khẩu Tuyết Tử ở lại chỗ này nữa, sợ rằng lại lôi kéo sát thủ tìm đến đây.

Về tới Tinh Võ Môn, đám người Hoắc Đình Giác nhìn thấy Sơn Khẩu Tuyết Tử đang hôn mê bất tỉnh, đều cảm thấy ngạc nhiên, sau khi nghe xong Ô Tâm Lan kể lại những sự tình đã trải qua, Lưu Chấn Đông không khỏi vừa sợ vừa giận nói: "Thằng cha Sơn Khẩu Dụ Nhân kia không phải là một con bệnh tâm thần hay sao chứ, ngay cả đến con gái ruột của mình cũng muốn giết chết?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ngay lúc đó ta đã hoài nghi rằng hắn có thể không phải là phụ thân thực sự của Sơn Khẩu Tuyết Tử!"

Ý nghĩ trong lòng Vương Chí Đạo chính là: nếu như Sơn Khẩu Dụ Nhân này cũng là bị người từ hậu thế xuyên việt mà đến, như vậy hiển nhiên sẽ không coi Sơn Khẩu Tuyết Tử là con gái ruột của mình, hạ lệnh giết chết Sơn Khẩu Tuyết Tử cũng không có gì là ngạc nhiên.

Nhưng là Vương Chí Đạo sau đó lại loáng thoáng có cảm giác, Sơn Khẩu Dụ Nhân này chỉ sợ chưa chắc đã là người xuyên việt tái sinh, kẻ xuyên việt chân chính chỉ sợ là một người khác. Tên kia hắn cũng là một người Nhật Bản, nắm giữ được tri thức của đời sau, cùng hợp tác với Sơn Khẩu Dụ Nhân là một phần tử cực đoan của chủ nghĩa trung quân ái quốc với Thiên hoàng Nhật Bản, vọng tưởng thay đổi lịch sử, một lần nữa thành lập được Nhật Bản đại đế quốc.

Nếu như đúng thật là như thế, vậy thì ưu thế của mình khi đi tới thời đại này sẽ mất đi, bởi vì đã có một kình địch có thể đối địch được với bản thân mình. Hơn nữa nói không chừng người này so với mình còn muốn lợi hại hơn nữa.

Đã nghi như vậy, Vương Chí Đạo càng quyết tâm mạo hiểm đi đến trận địa của Sơn Khẩu Dụ Nhân để điều tra một chút. Dù sao lúc này cũng vẫn còn nhiều thời gian.

146. Chương 144:vườn Hoa Anh Đào

Hôn lễ của Trần Chân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử được cử hành tại Vườn hoa Anh đào trong Nhật Bản Tô giới.

Vườn hoa Anh đào chính là một hoa viên do Sơn Khẩu Dụ Nhân vì chính bản thân mình mà chuyên tâm kiến tạo ra, lao lực tốn tâm đem hoa Anh đào Nhật Bản sang trồng ở đây, mỗi khi đến thời kỳ Anh đào nở rộ, cả khuôn viên vườn hoa này tràn ngập sắc hoa trên cành dưới đất, quả nhiên xứng đáng cái tên Vườn hoa Anh đào. Nơi đây vốn là địa phương được Sơn Khẩu Dụ Nhân ưa thích nhất, nhưng là đến khi Trần Chân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử sắp thành thân, hắn cũng nghiến răng hào phóng đem khu Vườn hoa Anh đào cho đôi tân lang tân nương tổ chức tiệc mừng.

Vườn hoa Anh đào diện tích cũng không tính là quá lớn, chỉ đến khoảng hai trăm mét vuông, nhưng là sân viện xung quanh lại vượt quá bốn trăm mét vuông nữa, cho nên mặc dù tân khách đến đây rất nhiều, cũng không có vẻ gì là chật chội.

Vương Chí Đạo hôm nay mặc một bộ quần áo Tôn Trung Sơn (1) màu trắng do hắn tự thiết kế ra, bộ trang phục này là do hắn dựa theo tạo hình kinh điển của Lý Tiểu Long trong bộ phim "Tinh Võ Môn" ở hậu thế, khi mặc lên người tạo cảm giác "super cool"! Khi hắn mặc vào bộ áo Tôn Trung Sơn màu trắng này, các nam nhân ở Tinh Võ Môn đều mỗi người đều lộ ra thần sắc hâm mộ không thôi, mà các nữ nhân thì đều giống như là Ô Tâm Lan, vẻ mặt say mê đờ đẫn. Lưu Chấn Đông thậm chí lớn tiếng kêu gào, tỏ vẻ cũng muốn có một bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn như vậy, đáng tiếc lấy vóc người bưu hãn cường tráng của hắn, mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn này vào, chẳng những không có được bộ dáng lạnh lùng khốc liệt của Vương Chí Đạo, ngược lại còn có chút không phân biệt được ra là cái dạng gì!

Ô Tâm Lan lại mặc một bộ đầm bó màu vàng nâu, trang phục thanh thuần đến động lòng người, càng làm cho nàng có một loại khí chất trong sáng. Bộ đầm bó này chính là Vương Chí Đạo tự mình đi chọn lựa rồi mua cho nàng, Ô Tâm Lan thích vô cùng, bởi vì khi nàng mặc bộ đồ này vào, đứng chung một chỗ với Vương Chí Đạo mặc đồ Tôn Trung Sơn màu trắng, mới tạo ra được cảm giác rất xứng đôi, thậm chí đám nữ nhân Hiểu Huệ cũng ra sức khen ngợi bọn họ đây là một cặp nam thanh nữ tú, một đôi trời sinh. Những lời khen ngợi này đối với Ô Tâm Lan mà nói, chính là những lời khen tuyệt vời nhất trên đời này, cho nên mới làm cho tín tâm của nàng tăng lên gấp bội, cùng Vương Chí Đạo kết đôi đến "tham gia" hôn lễ của Trần Chân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử.

Bởi vì Vương Chí Đạo có mang theo thiếp mời, cho nên mặc dù đám tiểu Nhật Bản thủ vệ nhận ra được Vương Chí Đạo chính là địch nhân hiện nay của bọn chúng, đến đây mục đích chính có thể là gây rối, nhưng lại không thể không cho phép bọn họ đi vào. Chỉ có điều sau khi để cho Ô Tâm Lan cùng Vương Chí Đạo đi vào, tiểu Nhật Bản thủ vệ vội vàng chạy đi cấp báo cho Sơn Khẩu Dụ Nhân biết. Cho nên ngay khi Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan tiến vào Vườn hoa Anh đào, còn chưa kịp nhìn xem Trần Chân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử đang ở đâu, đã thấy Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Thuyền Việt Hoành Sơn, Gia Ngũ Lang cùng mấy tên võ sĩ Nhật Bản khác đã xuất hiện nhằm hướng bọn họ đi tới.

"Sơn Khẩu tiên sinh, chúc mừng ngươi sắp gả chồng cho con gái!" Vương Chí Đạo đầu tiên là mỉm cười mà bắt chuyện với Sơn Khẩu Dụ Nhân một câu, sau đó lại huênh hoang nhìn lại đám người Thuyền Việt Hoành Sơn đang đằng đằng sát khí nói:

"Hả, Sơn Khẩu tiên sinh, những người phía sau ngươi sao lại có ánh mắt như thế? Không phải là đang muốn giết chúng ta đấy chứ? Chúng ta chính là có được thiếp mời chính thức, đến đây tham gia hôn lễ của con gái ngươi, người Nhật Bản các ngươi chẳng lẽ là đối đãi khách nhân như vậy hay sao?"

Thấy không ít khách nhân đang hướng mắt nhìn lại chỗ này, Sơn Khẩu Dụ Nhân đưa mắt ra hiệu cho đám người sau lưng một cái, để cho đám người Thuyền Việt Hoành Sơn thu liễm sát khí lại, sau đó mỉm cười nói với Vương Chí Đạo:

"Khách mời tới tham gia hôn lễ của con gái ta, ta đương nhiên rất hoan nghênh. Chỉ có điều là trên thực tế những ghi chép về ngươi lúc trước không được tốt đẹp lắm, ta không thể không cảnh cáo ngươi trước, Vương Chí Đạo, nếu như mà ngươi cư xử đàng hoàng, người của ta sẽ không làm khó dễ ngươi, nhưng mà nếu như ngươi dám quấy rối, vậy thì đừng trách người của ta đối với ngươi không khách khí!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta như thế nào lại quấy rối đây. Sơn Khẩu tiên sinh xem ra đối với ta có hiểu lầm rất sâu hả! Người Trung Quốc chúng ta có một câu nói, gọi là 'hủy đi ba tòa miếu, không hủy một cuộc hôn', kết hôn chính là đại hỷ sự, ta hẳn là còn muốn chúc phúc cho con gái ngươi sắp thành tân nương tử, sao lại còn muốn quấy rối làm cái gì đây!"

"Không phải đến quấy rối thì là tốt nhất!" Sơn Khẩu Dụ Nhân lờ mờ nói: "Ta còn phải đi chiêu đãi các khách nhân khác, các ngươi xin mời tự tiện đi hả!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nói xong đanh định rời đi, lại nghe Vương Chí Đạo kêu lên: "Chờ một chút, Sơn Khẩu tiên sinh, chúng ta tới rất vội vàng, không có kịp chuẩn bị lễ vật cho con gái của ngươi, chỉ có điều là ta đột nhiên nghĩ ra, ta có biết một tay đại đạo diễn chuyên môn làm AV, ta có ý định mời con gái ngươi đi làm nữ minh tinh AV, đóng một bộ AV. Cam đoan nàng sẽ tiếng nổi như cồn, danh chấn Thượng Hải, vậy ý tứ của ngươi như thế nào?"

Sau khi nói xong, ánh mắt Vương Chí Đạo vẫn nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt Sơn Khẩu Dụ Nhân, quan khán phản ứng của lão. Chỉ thấy Sơn Khẩu Dụ Nhân vẻ mặt mờ mịt, cau mày nói: "AV là cái gì, nữ

minh tinh AV là làm cái gì? Là đóng phim hay sao? Xin lỗi, nữ nhi của ta đối với việc đóng phim không có hứng thú. Hảo ý của ngươi ta thay nàng xin ghi nhận, hay là ngươi tìm người khác đi hả!"

Nói xong, Sơn Khẩu Dụ Nhân cũng không quay đầu lại mà rời đi, xem ra đúng thật là chưa từng nghe qua những danh từ như là AV, nữ minh tinh AV gì đó, hiển nhiên hắn không phải là người từ đời sau xuyên việt mà đến. Mà phản ứng của đám người Thuyền Việt Hoành Sơn xem ra cũng giống như là Sơn Khẩu Dụ Nhân, như vậy dường như là mình đã đoán không sai, kẻ xuyên việt tái sinh kia là một người khác, hơn nữa còn là một người ẩn dấu rất giỏi.

Sau khi đợi được đám người Sơn Khẩu Dụ Nhân bỏ đi, Ô Tâm Lan hăng hái bừng bừng hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, ngươi mới vừa rồi nói AV cùng nữ minh tinh AV là cái gì vậy? Ta cũng muốn đi đóng phim, ngươi giới thiệu ta đi đóng AV được không?"

Vương Chí Đạo ngẩn người, nhìn lại một chút Ô Tâm Lan trong bộ trang phục thanh thuần động lòng người, trong lòng không khỏi dâng lên dâm tình quái ý mà lộ vẻ cười gian, thấp giọng nói bên tai Ô Tâm Lan: "Được mà, chỉ có điều bộ AV này chỉ có ta và ngươi hai người cùng đóng, đóng xong cũng chỉ có thể để cho hai người chúng ta cùng xem. Nếu như ngươi thật sự là muốn đóng AV, đợi được khi có thời gian, ta đi mua một cái máy quay phim, sau đó chúng ta cùng thử xem!"

Ở thời đại này máy quay phim vẫn chỉ là rất đơn sơ, đen trắng không có tiếng động, khi quay ra thu được hình ành chất lượng rất là kém cỏi, chỉ có điều dù sao có cũng còn hơn không. Vương Chí Đạo thậm chí lại còn chợt nảy ra chủ ý có nên mở một công ty điện ảnh hay không, đem mấy bộ phim kinh điển không cần nhiều hiệu ứng mà mình đã xem ở kiếp trước, sớm cho phát hành lên màn bạc, khai sáng ra một "Hảo Lai Ổ" (Hollywood) của Trung Quốc!

Ô Tâm Lan không hiểu chút nào, hỏi: "Như vậy AV rốt cuộc là cái dạng phim gì, tại sao chỉ có thể hai người chúng ta đóng, lại chỉ có thể để hai người chúng ta xem?"

Vương Chí Đạo lộ ra ý cười dâm ác, thấp giọng nói một tràng bên tai Ô Tâm Lan.

Ô Tâm Lan đầu tiên là ngây ra như phỗng, tiếp theo lại vừa xấu hổ vừa giận, không nhịn được vung quyền nhằm Vương Chí Đạo đánh túi bụi, trong miệng mắng to nói: "Vương Chí Đạo, ngươi xấu lắm, loại chủ ý hạ lưu này mà ngươi cũng nghĩ ra được, ta hận ngươi chết đi được!"

Vương Chí Đạo không ngờ tới nàng lại phản ứng kịch liệt như vậy, vội vàng bắt lấy tay ngọc của Ô Tâm Lan, thấp giọng nói:

"Ô sư tỷ, ngươi nhỏ giọng một chút, đây là địa phương của tiểu Nhật Bản đó, đừng quên mục đích chúng ta tới đây!"

Đã thấy Ô Tâm Lan trong mắt lệ quang rưng rưng, nức nở nói với Vương Chí Đạo: "Vương Chí Đạo, không nghĩ tới ngươi là người hư hỏng như vậy, còn không tôn trọng ta, nghĩ ra chủ ý hạ lưu như vậy đến vũ nhục ta, ngươi căn bản là không còn coi ta là sư tỷ của ngươi nữa phải không…"

Vương Chí Đạo thấy thế trong lòng kêu khổ, vội vàng xin lỗi nói: "Xin lỗi, Ô sư tỷ, ta chỉ là thích nói đùa với ngươi thôi mà. Hơn nữa, ta đúng thật là không còn coi ngươi là sư tỷ của ta nữa, ta đã coi ngươi là lão bà của ta rồi. Lão bà cùng lão công nói đùa về những chuyện này là rất bình thường mà, nếu ngươi không tin có thể đi hỏi những cặp vợ chồng khác, xem bọn họ trong lúc đó có nói qua loại chuyện vui đùa này hay không?"

"Những chuyện xấu hổ đến chết đi được ấy, ta làm sao lại đi hỏi được!" Ô Tâm Lan mặt ngọc đỏ bừng lên, nhưng lại nói: "Nhưng ta không phải là lão bà của ngươi mà!"

"Dù sao sớm muộn thì cũng sẽ là thôi!" Vương Chí Đạo cười hì hì nói với nàng: "Ngoại trừ ta ra thì ngươi còn có thể gả cho người nào nữa đây? Hay là ngươi có muốn đêm nay chúng ta cùng nhau…"

Ô Tâm Lan không nhịn được nguýt dài hắn một cái, nhưng trên khuôn mặt xinh xắn lại lộ ra thần sắc vui mừng, đem bộ dáng "ủy khuất' mới vừa lúc trước rất nhanh vứt lên chín tầng mây rồi.

Chú thích:

(1) - Áo kiểu Tôn Trung Sơn: áo cổ vuông cài cúc cao lên tận cổ, Tôn Trung Sơn thường xuyên mặc áo kiểu này. Sau này rất phổ biến trong các cán bộ TQ và VN thời bao cấp, ở VN còn được gọi là áo đại cán. 2 đại nhân vật hay mặc áo kiểu này là Mao Trạch Đông và cụ Đỗ Mười nhà mình.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng cười to quen thuộc: "Vương Chí Đạo tiên sinh, có thể nhìn thấy ngươi ở chỗ này thật đúng là bất ngờ quá hả, ngươi còn nhớ rõ ta không? Ta chính là Áo Ba La đây!"

Chỉ thấy người đến chính là một tay người Nga quốc, mặc một thân áo bành tô thẳng tắp rất sạch sẽ, đầu đội mũ cao, tay phải lại cầm một cây ba-toong tinh xảo.

Đi theo phía sau hắn chính là một tay lực sĩ đầu trọc bóng loáng, thân cao đến một thước chín, nặng ngoài một trăm kilogram, nhưng đã từng bị Vương Tử Bình dễ dàng đánh gục trên lôi đài ở Mộng Ảo quán bar, đúng là quái vật nước Nga Ba Lạc Phu! Tay người Nga quốc kia đúng là Áo Ba La, đại diện của Ba Lạc Phu. Không ngờ đến Áo Ba La cùng Ba Lạc Phu thế mà cũng đến Vườn hoa Anh đào tham gia hôn lễ của Trần Chân cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử.

Vương Chí Đạo mặc dù đối với Áo Ba La này vốn rất khinh thường, nhưng vẫn lễ phép chắp tay nói:

"Nguyên lai là Áo Ba La tiên sinh hả. Thật là khéo léo hả, ngươi cũng tới tham gia hôn lễ của Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư?"

Áo Ba La ha ha mà cười nói: "Ngươi không biết sao, Sơn Khẩu tiên sinh chính là đã đem tất cả các tuyển thủ bài danh hai mươi hạng đầu tiên trong bảng xếp hạng các tuyển thủ tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội đều mời tới, Ba Lạc Phu vừa lúc được chiếm vị trí thứ mười trong bảng xếp hạng các cao thủ thi đấu. Chúng ta hiển nhiên đã nhận được thiếp mời!"

Nguyên lai là Ba Lạc Phu này chính là tuyển thủ đứng hàng thứ mười trong danh sách các cao thủ tham gia thi đấu, Vương Chí Đạo có chút hơi bất ngờ, lại đánh giá Ba Lạc Phu một lần nữa. So sánh với lúc ba tháng trước, Ba Lạc Phu lúc này càng trở nên cường tráng hơn, tựa hồ như ba tháng này hắn vẫn không ngừng tập luyện suốt ngày suốt đêm, da dẻ vốn trắng bạch đã trở nên rám nắng đen lại, chỉ có điều như vậy thoạt nhìn rất có uy hiếp. Hắn hình như coi Vương Chí Đạo giống như là cừu nhân của hắn vậy, sau khi đến đây vẫn trợn đôi mắt lớn như mắt trâu trừng trừng căm giận nhìn Vương Chí Đạo, hiển nhiên là đã đem sự tình ba tháng trước đại bại dưới tay Vương Tử Bình đổ hết lên trên người Vương Chí Đạo rồi.

Áo Ba La vẫn đang như ba tháng trước kia, rất tự hào giới thiệu Ba Lạc Phu nói: "Ba Lạc Phu là đấu sĩ tốt nhất của nước Nga chúng ta, đương kim trên đời chưa người nào là đối thủ của hắn. Lần này ở Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, mặc dù hiện nay hắn mới chỉ được xếp hạng thứ mười, nhưng là ta tin chắc, chỉ cần khai mạc, vị trí đệ nhất tuyệt đối là sẽ thuộc về tay Ba Lạc Phu!"

Áo Ba La hình như đã quên mất sự tình Ba Lạc Phu ba tháng trước bị Vương Tử Bình đánh bại, Vương Chí Đạo nghe vậy không nhịn được châm chọc nói: "Ba Lạc Phu của ngươi lợi hại như vậy, thế thì tại sao ba tháng trước lại thua ở dưới tay đại ca Vương Tử Bình của ta hả? Chẳng lẽ là ta đã nhớ nhầm hay sao? Ba tháng trước Ba Lạc Phu bị đại ca Vương Tử Bình của ta suýt chút nữa quật chết lại không phải là Ba Lạc Phu này hay sao?"

Lời này vừa ra, vẻ mặt của Ba Lạc Phu vẫn không có biến hóa gì, xem ra có vẻ là hắn không hiểu được tiếng Trung Quốc. Về phần Áo Ba La, vẻ mặt hiển nhiên cũng đồng dạng, nửa điểm xấu hổ cũng không có, nhưng lão hừ lạnh nói: "Lần trước chỉ là do Ba Lạc Phu đánh lâu bị mệt nhọc, cho nên mới phát huy không được, để cho Vương Tử Bình chiếm được chút tiện nghi mà thôi. Trong thời gian ba tháng vừa rồi, Ba Lạc Phu mỗi ngày bất luận là nắng lửa hay mưa rào, đều là kiên cường tập luyện, thực lực đã được tăng cường rất nhiều, nếu như mà lại gặp Vương Tử Bình, cam đoan chỉ cần không đến một phút là đã có thể giải quyết được hắn. Đáng tiếc chính là Vương Tử Bình kia lại làm con rùa đen rút đầu, không có báo danh tham gia Vạn quốc võ thuật đại thi đấu lần này, làm cho Ba Lạc Phu mất đi một cơ hội rửa nhục. Thật sự là rất không công bình đó!"

Vương Chí Đạo cười nhạt nói: "Đại ca sẽ không làm con rùa đen rút đầu. Ngươi cứ yên tâm đi, hắn sẽ tham gia Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, đến lúc đó sẽ lại cho Ba Lạc Phu của ngươi một cơ hội một lần nữa được nếm mùi vị bị đánh bại!"

"Lại một lần nữa bị đánh bại, không có khả năng!" Áo Ba La hiển nhiên không thể chấp nhận câu nói Ba Lạc Phu sẽ bị đánh bại, nghe vậy lập tức lớn tiếng hét lên: "Ba Lạc Phu của ta chính là đấu sĩ giỏi nhất của Nga La Tư, con gấu Bắc cực khổng lồ của vùng Tây Bá Lợi Á lạnh nhất thế giới, đại lực sĩ vô địch, không có khả năng lại bị đánh bại một lần nữa. Hắn nhất định phải đoạt được danh đầu Quán quân của Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, danh hiệu Võ Vương!"

Giống như là đã được Áo Ba La tuyên truyền cách phối hợp với nhau, Ba Lạc Phu dùng tiếng Nga rống thật to một tiếng "Úc Yêu A" (Oh Yeah!).

Tiếng rống của Ba Lạc Phu đã nhất thời đem ánh mắt của tất cả tân khách hấp dẫn lại chỗ này. Chỉ nghe thấy một tiếng cười to quen thuộc khác, lại lớn tiếng nói: "Nguyên lai là Áo Ba La tiên sinh hả, như thế nào, Áo Ba La tiên sinh lại vừa khoe khoang Ba Lạc Phu của ngươi thị thiên hạ vô địch đó hả? Ha ha, những lời này của ngươi ta đã sớm nghe đến chai sần cả hai lỗ tai rồi, ngươi như thế nào vẫn không cảm thấy phiền hay sao hả!"

Nói chuyện nhưng lại thật bất ngờ chính là Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, phía sau lưng hắn, vẫn là cao thủ Tá Trì vốn được bài danh thứ mười hai trên bảng xếp hạng các cao thủ kia.

Xem ra Áo Ba La cùng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ cũng là người quen biết đã lâu, chứng kiến hắn cùng Tá Trì kia đi tới, liền "ha ha" cười nói: "Là Vương tử Uy Nhĩ Sĩ sao. Ngươi là một đại quý nhân cũng tới tham gia hôn lễ này Sơn Khẩu tiểu thư hay sao? A, được rồi, suýt chút thì quên mất, vị đứng bên cạnh ngươi này cũng là tuyển thủ tham gia thi đấu bài danh thứ mười hai trong danh sách hai mươi cao thủ đứng đầu, tất nhiên có tư cách hả! Đáng tiếc là chỉ bài danh thứ mười hai, xem ra khán giả đúng là có khả năng dự đoán hả, nhìn ra được Tá Trì của ngươi đúng là không có khả năng là đối thủ của Ba Lạc Phu của ta!"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ vẫn còn chưa kịp mỉa mai trả lời lại, lại nghe được một thanh âm nói cười quen thuộc âm hiểm vang lên: "Áo Ba La tiên sinh, nguyên lai ngươi cũng tới chỗ này liễu hả! Hả, vị… này không phải là Vương Chí Đạo sao, ngươi vậy mà cũng có tư cách để đến tham dự hôn lễ của Sơn Khẩu tiểu thư hay sao, thật sự là làm cho ta bất ngờ đó!"

Phát ra tiếng cười âm âm này chính là Trương Khiếu Lâm, hình như là cũng có chút ăn ý với những khách nhân ở đây, ở phía sau hắn cũng có một tay tham gia Vạn quốc võ thuật đại thi đấu đi theo. Người này tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám, là một người Trung Quốc, tóc đen da vàng, tóc cắt ngắn ngủn, giống như là những mũi châm nhọn dựng đứng chọc thẳng lên trên.

Thân hình hắn cao khoảng một mét tám lăm, cân nặng ước chừng khoảng tám mươi lăm kilogram, thoạt nhìn thì còn kém xa Ba Lạc Phu của Áo Ba La cùng Tá Trì cao lớn cường tráng bên người Vương tử Uy Nhĩ Sĩ. Nhưng là Vương Chí Đạo lại cảm giác được người này mới là cao thủ chân chính đáng sợ, so với Ba Lạc Phu cùng Tá Trì đều phải mạnh hơn nhiều. Không vì cái gì khác, mà chính là vì ánh mắt của hắn. Ánh mắt của hắn giống như là ánh mắt của tử thần, từ rất xa đã có thể cảm nhận được một loại sát khí không rét mà run, người khác theo bản năng đều muốn cách xa hắn một chút. Vương Chí Đạo trong lòng đã rõ ràng người này nhất định chính là Trương Sĩ Kiệt, theo như lời Lưu Chấn Đông thì chính là ác ôn "Song hoa hồng côn" của Thanh bang, cao thủ đánh hắc quyền so với cao thủ Hung Lang trước đây của Trương Khiếu Lâm còn đáng sợ hơn nhiều, hiệu suất đánh thắng đạt trăm phần trăm, trên bảng xếp hạng cao thủ tham gia Vạn quốc võ thuật đại thi đấu bài danh thứ sáu. Cũng chỉ có hắn là loại quyền thủ đỉnh cao giết người như ma mới có thể có sát khí cùng ánh mắt đáng sợ như vậy.

Trương Khiếu Lâm có lẽ chứng kiến Vương Chí Đạo trên người đang mặc bộ Tôn Trung Sơn màu trắng vô cùng lạnh lùng tàn khốc, làm cho Tây phục màu xám của hắn có chút thua thiệt, khẩu khí không khỏi có chút cay nghiệt nói: "Ha, Vương Chí Đạo, ngươi ăn mặc thật đúng là đẹp trai hả! Lần trước từ khi lấy được năm mươi vạn của ta, nhất định là giúp cho ngươi ăn chơi sảng khoái hả, cũng biết sắm sửa trang điểm cho mình thật nhiều đó!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Nói rất đúng, năm mươi vạn đó của Trương tiên sinh đích xác đã để cho ta ăn chơi mua sắm sảng khoái cực kỳ. Chỉ có điều là, ta vẫn còn cảm thấy chỗ tiền đó còn chưa đủ dùng, nghe nói Trương tiên sinh gần đây ở Thượng Hải đã mở đánh cuộc quyền cực lớn, chuẩn bị buôn to lãi lớn hả. Không biết ngươi có thể cho ta cùng tham gia đặt cược đánh cuộc quyền được hay không? Ta đối với đánh cuộc quyền rất là tự tin đó, tin tưởng rằng đến lúc đó nhất định sẽ đặt to thắng lớn. Đến lúc đó Trương

tiên sinh cũng đừng nên đau lòng hả!"

Trương Khiếu Lâm hừ lạnh một tiếng, hồi đáp: "Ta mở ra bàn đánh cuộc thi đấu là đúng theo ý mọi người, ngươi nếu nguyện ý tham dự thì cứ tham dự thôi. Ta đây muốn nhìn xem, ngươi có cái bản lĩnh gì để đặt to thắng lớn đây?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đa tạ Trương tiên sinh nhiều. Chỉ cần Trương tiên sinh không làm giống như lần trước nữa, nhìn thấy ta thắng tiền liền phái sát thủ đến ám sát ta, là ta đã phải tạ ơn trời đất rồi!"

Trương Khiếu Lâm nghe vậy sắc mặt không khỏi phát lạnh, hai mắt hung quang lòe lòe, sát khí lộ hẳn ra. Hiển nhiên lời Vương Chí Đạo nói đã chọc giận hắn.

Chỉ có điều là còn không có đợi cho hắn phát tác, đã nghe Vương tử Uy Nhĩ Sĩ giật mình nói: "Có loại chuyện này sao? Ái chà, Trương Khiếu Lâm tiên sinh, ngươi đã chơi đánh cuộc quyền, cũng phải có đạo đức của người đánh cuộc, đã cuộc là thắng thua phải phục chứ hả! Ta cũng có tham dự đánh cuộc quyền, nếu như ngươi lại phái sát thủ đi ám sát người thắng cuộc, khụ khụ, ta đây chỉ sợ mỗi ngày đều phải mang theo một đám đông thiếp thân hộ vệ bảo vệ cho ta mới được!"

Trương Khiếu Lâm sắc mặt lại biến đổi, miễn cưỡng cười nói: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ đừng nên tin tưởng lời Vương Chí Đạo nói hươu nói vượn. Trương Khiếu Lâm ta đây há lại là loại người không chuẩn mực như thế. Nếu như mà Vương tử Uy Nhĩ Sĩ thật sự lo lắng, Trương Khiếu Lâm ta đây có thể đứng ở chỗ này cam đoan, nếu như khi ngài thắng tiền mà thực sự gặp phải ám sát, vậy thì Trương Khiếu Lâm ta thân hành đến Đại sứ quán Anh quốc thỉnh tội, tùy theo Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ngài xử phạt!"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nghe vậy ha ha cười nói: "Trương Khiếu Lâm tiên sinh có thể nói như vậy, Uy Nhĩ Sĩ ta đây an tâm rồi. Ha ha, nếu thắng tiền rồi còn lo lắng sẽ bị kẻ khác ám sát, như vậy thật đúng là làm cho người ăn ngủ không yên hả!"

Trương Khiếu Lâm buồn bực hừ một tiếng, hai tròng mắt hung quang lòe lòe một lần nữa rơi vào trên người Vương Chí Đạo, âm âm mà cười nói: "Vương Chí Đạo, nghe nói ngươi ở tại Võ thánh tháp gì đó đã tu luyện liền ba tháng, lại còn đánh lên được tới tầng thứ 6 mà ngay cả sư phụ Hoắc Nguyên Giáp của ngươi cũng còn chưa lên được hả! Được, công lực của ngươi tiến bộ đến như vậy, Trương Khiếu Lâm ta đây có chút không thể chờ đợi được, muốn kiến thức một chút. Vừa lúc ta cũng mang theo quyền thủ Trương Sĩ Kiệt của ta đến đây, hắn chính là quyền thủ nhằm tranh đoạt danh vị Quán quân của Vạn quốc võ thuật đại thi đấu lần này. Vương Chí Đạo, nếu như mà ngươi có thể đánh bại hắn, vậy thì Quán quân của Vạn quốc võ thuật đại thi đấu chỉ còn cách ngươi có một bước nữa thôi đó!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nhìn đến Trương Sĩ Kiệt vẻ mặt vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm, lại đưa mắt nhìn đến đám người Thuyền Việt Hoành Sơn vẫn đang âm thầm để ý đến chỗ này, cười to nói:

"Rất hay, từ sau khi ta trở lại Thượng Hải, đang lo không tìm được đối thủ tốt để đánh một trận thật thống khoái đó. Nếu như Trương tiên sinh có ý định đem hôn lễ của Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư biến thành lôi đài thi đấu, vậy thì ta cũng rất thích ý phụng bồi!"

Thuyền Việt Hoành Sơn vẫn đang một mực chú ý động tĩnh của đám người Vương Chí Đạo, nghe được lời đó, trong lòng thất kinh, vội vàng cùng đám người Gia Ngũ Lang chạy tới, nói với Trương Khiếu Lâm: "Trương Khiếu Lâm tiên sinh, hôm nay chính là ngày đại lễ thành hôn của Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, dựa theo tập tục của Nhật Bản chúng ta, không nên ở trong hôn lễ mà động võ. Nếu như mà Trương Khiếu Lâm tiên sinh cùng Vương Chí Đạo tiên sinh có ân oán riêng tư nhất định phải động võ giải quyết, chúng ta đây không còn cách nào khác đành phải mời các người rời khỏi nơi này! Xin tha thứ!"

Trương Khiếu Lâm ngẩn người, nhưng còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Sơn Khẩu Dụ Nhân một tiếng cười to nói:

"Không vấn đề, Thuyền Việt quân, nhập gia tùy tục, chúng ta nếu đi tới Trung Quốc, vậy thì cứ dựa theo phương thức làm việc của người Trung Quốc đi hả! Vừa lúc ta cũng muốn thưởng thức một trận luận võ đặc sắc, coi là một tiết mục tiêu khiển rất hay tặng cho con rể cùng con gái của ta trước lễ thành thân của hai đứa!"

147. Chương 145:nhiệt Huyết Hoắc Điện Đường

Trương Khiếu Lâm thật cao hứng khi thấy Sơn Khẩu Dụ Nhân có thể phối hợp với hắn như vậy, vẻ mặt khoái trá tươi cười, ha ha nói: "Sơn Khẩu tiên sinh thật sự là khoáng đạt rộng rãi, nếu Sơn Khẩu tiên sinh đã nói như vậy, chúng ta đây sẽ không thể đi ngược lại sự hưng phấn của Sơn Khẩu tiên sinh được. Trương Sĩ Kiệt, nghe được chưa, Sơn Khẩu tiên sinh không có ý kiến, vậy mau hướng Vương Chí Đạo khiêu chiến đi!"

Trương Sĩ Kiệt gật đầu, đi tới trước mặt Vương Chí Đạo, vừa muốn nói chuyện, không ngờ đã nghe được một thanh âm quen thuộc nói:

"Nếu như Sơn Khẩu tiên sinh đối với việc luận võ của bọn họ ở trong vườn này ngay trong hôn lễ cũng không có ý kiến gì, như vậy thì đối với việc ta đây tham gia vào hẳn là cũng không có ý kiến gì rồi. Về phần Trương Khiếu Lâm tiên sinh, ngươi là người khơi mào cho việc luận võ, tin tưởng là càng không có ý kiến gì, đúng không? Tại hạ Thượng Vân Tường, nghĩ muốn hướng Trương Sĩ Kiệt tiên sinh, quyền thủ dưới trướng Trương Khiếu Lâm tiên sinh, khiêu chiến!

Vương Chí Đạo, ngươi đem trận luận võ này nhường lại cho ta đi!"

Người nói chuyện chính là Thượng Vân Tường, Vương Chí Đạo lúc ở trên Võ Thánh đảo đã từng có gặp mặt qua một lần. Phía sau hắn, còn có Lý Tồn Nghĩa, Tị Tử Lý, Trương Chiếm Khôi cùng đám người Hoắc Điện Đường, tinh anh của Trung Hoa võ sĩ hội đại đa số cũng tới.

Thấy Thượng Vân Tường đột nhiên chen chân vào, Trương Khiếu Lâm sắc mặt không khỏi biến đổi mấy lần. Mặc dù hắn ở tại Thượng Hải hoành hành ngang ngược không cố kỵ gì ai, nhưng dù sao cũng không muốn đắc tội với người của Trung Hoa võ sĩ hội, đành miễn cưỡng cười nói: "Nguyên lai là Thượng sư phụ! Thượng sư phụ, việc này chỉ là ân oán cá nhân của ta cùng Vương Chí Đạo, Thượng sư phụ cần gì phải can thiệp vào?"

Thượng Vân Tường lờ mờ nói: "Thượng mỗ vốn cũng không muốn can thiệp vào. Chỉ có điều là ta nghe nói, Trương Khiếu Lâm tiên sinh gần đây đã phát hành một bảng dự kiến xếp hạng các danh hiệu đứng đầu của Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, Trương Sĩ Kiệt tiên sinh vừa lúc lại xếp hạng ngay trên Thượng mỗ. Thượng mỗ mặc dù là người không ham tranh đua danh lợi, nhưng khi Thượng mỗ tham gia thi đấu là đã đại biểu cho vinh dự của sư môn, sao có thể chịu phục theo thứ hạng bài danh như vậy. Vốn Thượng mỗ đang có ý định là đợi đến khi khai mạc Vạn quốc võ thuật đại thi đấu sẽ hướng Trương Sĩ Kiệt tiên sinh mong muốn được lãnh giáo một chút, nhưng là Trương Khiếu Lâm tiên sinh lại có ý để cho Vạn quốc võ thuật đại thi đấu được sớm cử hành hơn thì phải. Như vậy thì Thượng mỗ hiển nhiên không thể bỏ qua được cơ hội này rồi. Trương Sĩ Kiệt tiên sinh, xin mời chỉ giáo!"

Mặc dù bị Thượng Vân Tường này là một siêu cấp cao thủ trong giới võ thuật khiêu chiến, nhưng là Trương Sĩ Kiệt sắc mặt không hề thay đổi, cũng không có lập tức nhận lời ứng chiến, mà lại đưa mắt liếc nhìn Trương Khiếu Lâm một cái, hiển nhiên là sẽ làm theo ý kiến của chủ hắn.

Trương Khiếu Lâm lúc này trong lòng không ngừng kêu khổ. Hắn vốn đang muốn để cho Trương Sĩ Kiệt giáo huấn cho Vương Chí Đạo một trận nhớ đời, để trả mối thù Vương Chí Đạo lần trước đã làm nhục hắn, nhưng thật không ngờ nửa đường lại xuất hiện ra một Thượng Vân Tường kia. Đối với uy danh của Thượng Vân Tường, hiển nhiên là hắn đã nghe quen đến mòn tai, mặc dù ở trong bảng dự đoán xếp hạng hắn đã đem Thượng Vân Tường xếp xuống dưới Trương Sĩ Kiệt, nhưng điều này cũng không có nghĩa là hắn hoàn toàn tin tưởng rằng thực lực của Thượng Vân Tường ở dưới Trương Sĩ Kiệt. Trương Khiếu Lâm biết rất rõ ràng Thượng Vân Tường này là đầu sỏ võ thuật, danh khí của hắn so với các võ thuật đại sư khác thì bất đồng, danh khí của hắn hoàn toàn là do đánh nhau mà đạt được.

Hơn nữa Trương Khiếu Lâm ít nhiều cũng tinh thông võ thuật Trung Quốc, hiển nhiên biết được nếu Thượng Vân Tường đã là cao thủ võ thuật nhờ đánh nhiều mà thành danh, vậy thì năng lực thực chiến của hắn so với quyền thủ xuất thân từ địa hạ quyền đài tuyệt đối sẽ không thua kém bao nhiêu. Cho dù Trương Khiếu Lâm tin tưởng rằng quyền thủ Trương Sĩ Kiệt của mình cuối cùng nhất định có thể đánh thắng được Thượng Vân Tường, nhưng là hắn cũng không dám cam đoan rằng Trương Sĩ Kiệt có thể không tổn hao lông tóc gì. Trương Sĩ Kiệt hiện nay chính là quyền thủ duy nhất để hắn dùng vào đánh cuộc quyền, vạn

nhất hai người hợp thành thế lưỡng bại câu thương, vậy thì vụ đánh cuộc ở Vạn quốc võ thuật đại thi đấu tan thành bọt nước hết. Cho nên Trương Khiếu Lâm tuyệt đối không muốn Trương Sĩ Kiệt cùng Thượng Vân Tường sớm khai chiến, hay ít nhất là không muốn để hai người khai chiến trong tình huống mà bản thân hắn không thu được lợi ích gì.

Nhưng là còn không có đợi cho Trương Khiếu Lâm nói ra ý kiến phản đối, không ngờ lại nghe được Hoắc Điện Đường đột nhiên mở miệng nói: "Thượng huynh, Trương Sĩ Kiệt tiên sinh, hai vị xin mời trước hết chờ cho một chút. Tại trước khi các ngươi bắt đầu, ta nghĩ muốn hướng Sơn Khẩu tiên sinh ước định một trận luận võ khác!"

Nói xong, Hoắc Điện Đường hướng Sơn Khẩu Dụ Nhân chắp tay nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, ngươi đã nguyện ý đem hôn lễ hôm nay trong vườn này biến thành luận võ tràng, vậy thì hiển nhiên cũng không phản đối có đến hai trận đấy chứ? Đứng bên cạnh ngươi kia chính là vị Bản Viên Nhất Hùng tiên sinh phỏng ạ? Hoắc Điện Đường ta tuy bất tài, nhưng vẫn nghĩ muốn hướng Bản Viên Nhất Hùng tiên sinh khiêu chiến!"

Lời này vừa ra, tất cả mọi người ở đây đều lấy làm kinh hãi. Bởi vì khi Trương Khiếu Lâm muốn điều tra thực lực của những người tham gia thi đấu, đã từng liên tiếp hướng Hoắc Điện Đường khiêu chiến, lại bị Hoắc Điện Đường kiên quyết cự tuyệt, chuyện tình này đã lan truyền đi khắp cả Thượng Hải, cơ hồ khiến cho phần lớn mọi người đều cho rằng Hoắc Điện Đường chỉ là hào nhoáng bên ngoài, hữu danh vô thực, hoài nghi rằng hắn căn bản là không thể đánh được. Đại đa số những người không biết rõ hắn lại còn tỏ ra có phần khinh thường hắn. Nhưng nào có ai ngờ tới, hôm nay Hoắc Điện Đường lại đột nhiên tỏ thái độ khác thường, hướng tới tuyển thủ được đánh giá có khả năng lớn nhất đoạt được danh hiệu vô địch Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, Bản Viên Nhất Hùng, mà khiêu chiến? Cho nên những người ở đây đều cảm giác được, Hoắc Điện Đường nếu không phải là đã bị kích thích nghĩ muốn tự sát, thì nhất định là đã điên rồi.

Nhưng Vương Chí Đạo lại chỉ là không ngờ tới nguyên lai một tên Bản Viên Nhất Hùng kia cũng ở chỗ này. Lập tức đưa mắt nhìn đến đánh giá qua Bản Viên Nhất Hùng kia, chỉ thấy gã tiểu Nhật Bản kia vóc dáng thật không ngờ cũng rất cao lớn, cân nặng ít nhất cũng trên tám mươi kilogram, thoạt nhìn so với Hoắc Điện Đường còn muốn cường tráng hơn. Chỉ có điều hắn cũng giống như Trương Sĩ Kiệt lúc trước đó, sắc mặt không hề có chút thay đổi, đối với sự khiêu chiến của Hoắc Điện Đường không hề có chút động lòng, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đến Hoắc Điện Đường một cái.

Sơn Khẩu Dụ Nhân hiển nhiên đối với đề nghị này của Hoắc Điện Đường cảm thấy thật bất ngờ, ha ha cười nói: "Hoắc tiên sinh thật sự là người có dũng khí! Chỉ có điều ta còn không rõ, nghe nói lúc trước từng có rất nhiều người hướng Hoắc tiên sinh khiêu chiến, Hoắc tiên sinh đều kiên trì không tiếp nhận. Vậy tại sao hôm nay lại đột nhiên tỏ thái độ khác thường, hướng đến Bản Viên Nhất Hùng khiêu chiến như vậy?"

Hoắc Điện Đường đầu tiên là lờ mờ liếc mắt nhìn Trương Khiếu Lâm một cái, sau đó nói: "Lúc trước sở dĩ ta không tiếp nhận khiêu chiến, là bởi vì những người đến khiêu chiến đó đều là người Trung Quốc. Vạn quốc võ thuật đại thi đấu vốn là một sự kiện thi đấu giao lưu trao đổi hữu hảo được được Trung Hoa võ sĩ hội chúng ta tổ chức, nhằm chấn hưng Trung Hoa, mong muốn đem người Trung Quốc đoàn kết lại. Đáng tiếc lại bị người ngoại quốc tham dự vào, cưỡng đoạt quyền tổ chức quản lý, lại vọng tưởng trong trận thi đấu này sẽ làm nhục nhã người Trung Quốc chúng ta. Nghe nói Sơn Khẩu tiên sinh thậm chí còn phát ra khẩu hiệu, muốn thông qua sự kiện thi đấu lần này làm cho người Trung Quốc chúng ta phải rõ ràng rằng, người Trung Quốc chúng ta là Đông Á bệnh phu, có đúng không?"

Nhìn chằm chằm Sơn Khẩu Dụ Nhân, hừ lạnh một tiếng, Hoắc Điện Đường nói tiếp: "Cho nên ta cho rằng, trận Vạn Quốc võ thuật đại hội này đã không còn là sự kiện thi đấu võ thuật đơn thuần nữa, mà đã trở thành sự kiện thi đấu liên qua đến việc người Trung Quốc có thể tự bảo vệ được vinh dự của chính bản thân mình hay không. Ta cự tuyệt những lần khiêu chiến lúc trước, bởi vì ta không nghĩ muốn ở trong tình huống người Trung Quốc chúng ta còn đang bị người ngoại quốc lăng nhục, vậy mà người Trung Quốc chúng ta còn đấu tranh nội bộ, tự giết lẫn nhau, để cho người ngoại quốc nhân cơ hội chê cười! Người Trung Quốc hẳn là nên đoàn kết lẫn nhau, cùng chung kẻ thù, cộng đồng lại để đối kháng ngoại địch! Hướng đến ta khiêu chiến có thể chứng minh được điều gì đây? Ta tiếp nhận khiêu chiến của đồng bào mình có thể chứng minh được gì đây? Có thể chứng mình được chính mình cường đại hay sao? Cho nên ta mới cự tuyệt những sự khiêu chiến lúc trước, nhưng là ta cũng không muốn để cho danh dự của sư môn bị tổn hao. Bởi vậy ta mới hướng Bản Viên Nhất Hùng tiên sinh khiêu chiến, ta muốn cho các ngươi nhận thức rõ ràng, thân là

người Trung Quốc, đối tượng chính thức cần phải khiêu chiến nên là ai?"

Tất cả đột nhiên trầm mặc, ở đây bất luận là người Trung Quốc hay người ngoại quốc, trong nháy mắt đều thay đổi hẳn quan niệm về Hoắc Điện Đường. Đại bộ phận người ngoại uốc lộ ra thần sắc bội phục, còn đại bộ phận người Trung Quốc lại lộ ra thần sắc xấu hổ. Mà nhiệt huyết "cùng chung kẻ thù" cũng đã đồng thời bị kích hoạt rồi!

Chỉ có Trương Khiếu Lâm cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân là lộ ra vẻ mặt khác nhau, Trương Khiếu Lâm thần sắc rõ ràng là thẹn quá thành giận, ánh mắt lộ ra sát khí nhìn chằm chằm vào Hoắc Điện Đường. Còn Sơn Khẩu Dụ Nhân lại là vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt kinh ngạc nhìn đến Hoắc Điện Đường đồng thời tiết lộ ra biểu hiện cảnh giác, hiển nhiên cảm giác được một Hoắc Điện Đường này không hề đơn giản, chính là một trở ngại cho bọn lão trong việc đả kích đấu chí của người Trung Quốc. Đã nghĩ như vậy, Sơn Khẩu Dụ Nhân âm thầm hạ quyết tâm, ngươi này cũng phải diệt trừ giống như là đã diệt trừ Hoắc Nguyên Giáp vậy, nếu không rất có thể hắn sẽ trở thành một Hoắc Nguyên Giáp thứ hai.

Có tiếng vỗ tay vang lên, chỉ nghe một thanh âm vang dội nói: "Hoắc sư phụ, ông nói rất hay, người Trung Quốc chúng ta đúng là cần phải đoàn kết, không nên đấu tranh nội bộ, Đỗ Nguyệt Sinh ta là người thứ nhất hưởng ứng ông!"

Người đầu tiên vỗ tay hưởng ứng thật không ngờ lại là Đỗ Nguyệt Sinh, chỉ thấy hắn đi tới trước mặt Trương Khiếu Lâm, đột nhiên miệng vỡ mắng to nói: "Lão Tam, con mẹ nhà ngươi lại đang làm cái trò gì đây, suốt ngày chỉ biết tìm đồng bào của chính mình mà gây sự! Có nhiều người ngoại quốc ăn hiếp người Trung Quốc chúng ta như vậy, tại sao ngươi lại không chịu đi tìm bọn chúng mà phiền toái? Người Nhật Bản người ta muốn kết hôn, ngươi lại còn muốn để cho người Trung Quốc chúng ta tự giết lẫn nhau, diễn trò con khỉ để đến làm cho người ta vui vẻ hay sao? Đầu óc của ngươi có phải đã thối nát hết rồi hay không? Hay là muốn làm con chó khúm núm cho nhà người ta? Ta cảnh cáo ngươi, sau này nếu còn đi tìm đồng bào của mình mà gây sự, vậy thì đừng trách Đỗ Nguyệt Sinh ta đây không nhận ngươi làm nghĩa đệ nữa! Lập tức theo chúng ta đi về, đừng ở chỗ này làm ra bộ mặt dọa người nữa!"

Đỗ Nguyệt Sinh mặc dù là khởi nghiệp trong giới hắc đạo, đã thành danh đại đầu lĩnh lưu manh, nhưng là hắn vẫn luôn luôn tạo cho người khác cảm giác hắn là một người lịch sự, thư sinh nho nhã, đối nhân xử thế rất có lễ độ, cho nên ở tại Thượng Hải rất có uy tín, khắp nơi đều nể phục hắn. Nhưng thật là không ai có thể ngờ tới, Đỗ Nguyệt Sinh lại còn có một bộ mặt thô lỗ như thế, chỉ trong một thời gian ngắn ấn tượng của mọi người đối với hắn lập tức thay đổi hẳn, mãi cho đến giờ phút này, những người ở đây vốn đã biết hắn bây giờ mới cảm thấy được bộ dáng này của hắn mới là chân chính, xứng đáng với danh hiệu "Ông trùm lưu manh"!

Trương Khiếu Lâm mặc dù trời sinh tính tình ích kỷ tàn ngược, nhưng là đối với một Nhị Ca này lại có một loại bản năng kính sợ, hơn nữa lại có Hoàng Kim Vinh vốn tuyệt đối ủng hộ Đỗ Nguyệt Sinh cũng ở đây, cho nên Trương Khiếu Lâm mặc dù trong lòng cảm thấy rất bất mãn khi bị Đỗ Nguyệt Sinh trách mắng ngay trước mặt mọi người, cũng không dám biểu hiện ra trên mặt, ngoan ngoãn đi theo phía sau Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh rời khỏi Vườn hoa Anh đào.

Hôn lễ của Sơn Khẩu Ngọc Tử còn chưa có bắt đầu, ba ông trùm Thượng Hải đã rời đi, hơn nữa kỳ vọng lúc trước được xem Trương Sĩ Kiệt cùng Vương Chí Đạo hoặc là cùng Thượng Vân Tường luận võ lại cũng bay hơi hết rồi, Sơn Khẩu Dụ Nhân trong lòng cảm thấy rất không thoải mái, chỉ có điều lão cũng không thể bỏ qua lời khiêu chiến lúc trước của Hoắc Điện Đường, mọi người còn ở đây cũng đang chờ đợi phản ứng của lão.

Ho khan một tiếng, Sơn Khẩu Dụ Nhân quay sang Hoắc Điện Đường nói: "Hoắc tiên sinh thật là một hảo hán tử. Chỉ có điều là ta cho rằng ngươi không cần thiết phải hướng Bản Viên Quân khiêu chiến vào lúc này. Ngươi cùng Bản Viên Quân đều có số báo danh tham gia thi đấu ở Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, vậy hãy đợi khi Vạn quốc võ thuật đại thi đấu được cử hành, ngươi hiển nhiên có cơ hội cùng Bản Viên Quân đánh một trận, bây giờ cần gì phải sốt ruột làm gì chứ? Tin tưởng các vị đã đến cũng phải chờ đợi khá lâu rồi, hay là trước hết chúng ta để cho hôn lễ của tiểu nữ được cử hành đã!"

"Xin lỗi, ta đã không còn số báo danh để tham dự Vạn quốc võ thuật đại thi đấu nữa rồi!" Lại nghe Hoắc Điện Đường lờ mờ nói: "Đã quên nói cho các ngươi biết, số báo danh của ta đã tặng lại cho Gia sư rồi, Gia

sư ngày hôm qua đã kịp đi đến Thượng Hải. Ông ấy muốn tham gia Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, ta đây là đệ tử của ông ấy, hiển nhiên là muốn đem số báo danh tham gia thi đấu dâng lên. Cho nên ta hướng Bản Viên Nhất Hùng tiên sinh khiêu chiến coi như là khiêu chiến để đoạt số báo danh tham gia thi đấu. Điều này hình như chính là 'Quy tắc mới' mà Sơn Khẩu tiên sinh đã đề nghị với Vạn quốc thương hội phải không? Sơn Khẩu tiên sinh đương nhiên sẽ không tự vả vào miệng, phản đối 'Quy tắc mới' này đấy chứ?"

Hoắc Điện Đường lời này vừa ra, mọi người ở đây một lần nữa lấy làm kinh hãi, nhất là Vương Chí Đạo cùng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, biết Lý Thư Văn lại tới Thượng Hải nữa rồi, lại còn lấy được số báo danh tham gia thi đấu trong Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, trong lòng cũng không nhận ra được cái tư vị gì nữa!

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ vừa nghĩ đến lúc đầu chính mình suýt nữa thì chết ở trong tay Lý Thư Văn, nên mặc dù bây giờ đang là giữa trưa, trên người cũng không tự chủ được mà cảm thấy ớn lạnh.

Sơn Khẩu Dụ Nhân nghe vậy lại càng ngạc nhiên, nếu thật sự là như vậy, ở đây lại là ngay trước mặt nhiều tân khách có thân phận lớn như thế này, chính mình thật đúng là không thể cự tuyệt Hoắc Điện Đường hướng đến Bản Viên Nhất Hùng khiêu chiến. Nhưng Bản Viên Nhất Hùng kia lại là Đại võ sĩ được Nhật Bản Thiên hoàng thân phong, chính là sự kiêu ngạo của đế quốc đại Nhật Bản, há có thể để cho người khác tùy tiện khiêu chiến, cho dù thắng cũng không có vinh dự gì, nói không chừng còn có thể vì chuyện này mà bại lộ thực lực chân chính của Bản Viên Nhất Hùng. Như vậy bao nhiêu lao tâm khổ tứ của mình để gây dựng xu thế cho Bản Viên Nhất Hùng đều trở thành phí công. Đã nghĩ như vậy, Sơn Khẩu Dụ Nhân liền đưa mắt ra hiệu cho Thuyền Việt Hoành Sơn một cái.

Thuyền Việt Hoành Sơn hiểu ý, liền hướng Hoắc Điện Đường quát to: "Hoắc Điện Đường, ngươi cho rằng ngươi là ai đây? Bản Viên Nhất Hùng tiên sinh chính là Thiên Hoàng bệ hạ của chúng ta thân phong là Đại võ sĩ. Ngươi có thể có tư cách khiêu chiến hay sao? Nếu ngươi nhất định phải khiêu chiến, vậy thì để cho Thuyền Việt Hoành Sơn ta tiếp đón ngươi!"

Hoắc Điện Đường còn chưa có đáp lại, đã nghe Vương Chí Đạo thong thả nói: "Thuyền Việt Hoành Sơn tiên sinh không phải là bởi vì không dám tiếp nhận khiêu chiến của đại ca của ta, nên đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, sau đó tự động đem số báo danh tham gia thi đấu hiến dâng lên hay sao? Ngươi ngay cả tư cách tham gia thi đấu cũng còn không có, vậy còn có tư cách để tiếp đón được Hoắc Điện Đường sư phụ hay sao?"

Lời này vừa ra, mọi người đều ngạc nhiên nhìn lại Thuyền Việt Hoành Sơn, ánh mắt nhìn hắn để lộ ra ý nghĩ khinh thị, đến ngay cả người Nhật Bản cũng không ngoại lệ.

Thuyền Việt Hoành Sơn tức giận đến sắc mặt xanh mét, chỉ vào Vương Chí Đạo cả giận nói: "Vương Chí Đạo, ngươi…"

Nói còn chưa có nói xong, Vương Chí Đạo đã cắt ngang lời hắn nói: "Chẳng lẽ bây giờ ngươi lại muốn phủ nhận sự việc thực tế là đã đem số báo danh tham gia thi đấu hiến dâng cho đại ca của ta hay sao?"

Thuyền Việt Hoành Sơn nghe vậy, lời trong miệng đang muốn nói ra không tự chủ được mà nghẹn lại, hắn vốn nghĩ đang muốn phủ nhận, nhưng sự việc hắn chịu mệnh lệnh của Sơn Khẩu Ngọc Tử, không tiếp nhận khiêu chiến của Trương Bảo Tử, đem số báo danh tham gia thi đấu giao ra, chính là sự thật. Mặc dù căn bản là không hề có việc hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng lại bị Vương Chí Đạo xảo quyệt nói dính vào làm một, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ được cách nào giải thích phản bác lại, không khỏi á khẩu không nói năng được gì.

Chứng kiến phản ứng của hắn như vậy, tất cả những người không rõ chân tướng sự việc đều nghĩ lầm rằng Vương Chí Đạo nói hắn đã quỳ xuống đất xin tha thứ đúng là sự thật, vì vậy mà ánh mắt nhìn đến Thuyền Việt Hoành Sơn vốn là khinh thị lại càng tỏ ra coi hắn rất hèn mọn. Thuyền Việt Hoành Sơn chứng kiến những ánh mắt ấy, thiếu chút nữa hộc máu ngã nhào xuống đất.

Chỉ nghe Hoắc Điện Đường hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Thuyền Việt Hoành Sơn, động thủ với hạng người như ngươi sẽ chỉ làm cho ta thấy mất hết thể diện. Ngươi nếu thật sự muốn biết Hoắc Điện Đường ta đây có tư cách để khiêu chiến Bản Viên Nhất Hùng hay không, vậy trực tiếp đi hỏi Bản Viên Nhất Hùng tiên sinh đi!"

Vừa nói xong, đã nghe thấy "oàng" một tiếng như sét nổ, chỉ thấy phiến đá dưới chân phải của Hoắc Điện Đường đã nát bấy, cũng bị lún xuống thành một cái hố sâu. Mọi người thấy thế không khỏi kinh hoàng không thôi, ngay cả đến Thượng Vân Tường cũng giật mình kinh ngạc, còn Thuyền Việt Hoành Sơn thì hoảng sợ đến nín thở.

Hoắc Điện Đường đang đứng ở đúng vị trí lối đi lát đá nối từ đại môn vào bên trong Vườn hoa Anh đào, đá lát ở đây đều là dùng những phiến đá hoa cương, độ cứng chỉ thua đá kim cương vốn cứng rắn vào bậc nhất trên trái đất, mỗi phiến trọng lượng cũng phải đạt đến hơn mười cân, lát khít vào nhau mà tạo thành đường đi. Hoắc Điện Đường dậm vỡ một phiến đá dưới chân đúng là một phiến đá hoa cương lớn nhất. Tuy rằng nói dùng chân dậm vỡ phiến đá hoa cương đã đủ khiến cho kẻ khác giật mình, nhưng là càng làm cho kẻ khác kinh hoảng hơn chính là ở đây không ai nhìn thấy Hoắc Điện Đường có nhấc chân lên.

Nói như vậy, rõ ràng Hoắc Điện Đường rõ ràng không có nhấc chân lên để dậm, mà là trực tiếp dùng ám kình đem phiến đá hoa cương dưới gót chân chấn nát bấy, loại công lực này mới thật sự khiến cho người khác kinh hoàng. Cho nên Thuyền Việt Hoành Sơn nhìn thấy như vậy ngay cả thở mạnh cũng còn không dám, làm sao còn có dũng khí dám hướng Hoắc Điện Đường khiêu chiến nữa.

Có tiếng vỗ tay vang lên. Chính là Bản Viên Nhất Hùng kia, vốn từ đầu hắn vẫn trầm mặc không nói năng gì, bây giờ lại vỗ tay, chỉ nghe hắn nói: "Hoắc sư phụ thật sự là hảo công phu, ngươi thật sự có tư cách hướng ta khiêu chiến! Được, Bản Viên Nhất Hùng ta hôm nay đồng ý tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, đến đây đi!"

Bản Viên Nhất Hùng vừa nói xong, không để ý tới sắc mặt của Sơn Khẩu Dụ Nhân, lập tức đi ra, hướng Hoắc Điện Đường tôn tôn kính kính gập mình tới chín mươi độ làm lễ, sau đó nói: "Hoắc sư phụ. Xin mời chỉ giáo!"

Hoắc Điện Đường cũng ôm quyền đáp lễ, nói: "Trước hết xin mời ngươi!"

Bản Viên Nhất Hùng nghe vậy, cũng không khách khí nữa, liền bày ra một tư thế lâm chiến.

Mắt thấy một trận đại chiến kịch liệt sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều bế trụ hô hấp, tự giác lùi lại để ra một khoảng sân rất rộng ở giữa. Thật không ngờ, ở phía sau lại có một tên tiểu Nhật Bản lảo đảo từ trong phòng chạy ra, kinh hoàng run rẩy hét lớn lên với Sơn Khẩu Dụ Nhân: "Sơn Khẩu tiên sinh, không hay rồi, Nhị tiểu thư đã bị bắt cóc đi rồi!"

"Cái gì?" Sơn Khẩu Dụ Nhân biến sắc, vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không biết!" tên tiểu Nhật Bản kia vẻ mặt thảm thiết nói: "Nhị tiểu thư vốn đang ở trong khuê phòng trang điểm, nhưng là chúng tôi lại đột nhiên nghe được bên trong phòng vang lên tiếng đánh nhau, đợi được đến lúc chúng tôi chạy vào xem, thì đã thấy bên trong hỗn loạn hết rồi, Nhị tiểu thư không thấy đâu nữa, còn tất cả các tỳ nữ của nàng toàn bộ đều bị đánh hôn mê hết!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nghe vậy cả giận nói: "Toàn là một lũ phế vật, ngay cả Nhị tiểu thư cũng giữ không được, nuôi các ngươi để làm cái gì đây. Còn không mau đuổi theo!"

Sau khi quát mắng đuổi tên tiểu Nhật Bản kia chạy đi, Sơn Khẩu Dụ Nhân quay đầu lại, ánh mắt lập tức rơi xuống trên người Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, cả giận nói: "Vương Chí Đạo, nhất định là ngươi lại giở trò! Nói mau, ngươi đem Ngọc Tử mang đi đến nơi nào rồi?"

Vương Chí Đạo rất vô tội nhún vai buông tay, nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, ngươi đây là có ý tứ gì vậy? Từ lúc ta cùng sư tỷ của ta tiến vào khu Vườn hoa Anh đào này, vẫn không hề rời khỏi tầm mắt của các ngươi, việc con gái của ngươi bị người khác bắt cóc đi, như thế nào lại có thể tính đến trên người ta đây?"

"Ngươi đúng là không tự thân động thủ, nhưng là nhất định do ngươi đã xếp đặt ra việc này. Ngươi cố ý xuất hiện để thu hút sự chú ý của chúng ta, sau đó cho đồng bọn của ngươi cướp Ngọc Tử đi. Vương Chí Đạo, ngươi đừng mơ tưởng có thể phủ nhận, ngoại trừ ngươi ra, còn có ai muốn đi bắt cóc Ngọc Tử đây?" Sơn Khẩu Dụ Nhân quát.

Vương Chí Đạo nghe vậy nhún vai, thở dài nói: "Sơn Khẩu tiên sinh đã kiên quyết muốn đem tội danh này đổ hết lên trên đầu ta, ta cũng không biết làm thế nào nữa. Chỉ có điều là, bây giờ là một thế giới hành xử theo pháp luật, hết thảy đều cần phải có chứng cứ, không phải chỉ có thể dựa vào phỏng đoán của ngươi

là đã khẳng định tội cho ta. Nếu không thì ở đây người nào cũng là có tội hết! Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, ngươi xem ta nói có đúng không?"

Biết rõ Vương Chí Đạo lại vừa lôi mình ra để làm tiễn bài ngăn cản, nhưng là Vương tử Uy Nhĩ Sĩ lại không biết làm như thế nào khác được, ai bảo hắn vừa mới đem mấy tên tiểu binh Anh quốc giao cho Vương Chí Đạo để làm đệ tử cơ chứ! Âm thầm nghiến răng mắng Vương Chí Đạo một câu, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ ho khan một tiếng, gật đầu nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, hắn nói không sai, muốn định tội cho người khác thì phải chú ý vấn đề chứng cứ. Không có chứng cứ không thể tùy tiện vu hãm người khác. Hơn nữa, Vương Chí Đạo vẫn theo chúng ta đứng cùng một chỗ, chưa chắc đã là chủ mưu bắt cóc Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, nói không chừng kẻ bắt cóc có thể là một người khác đó!"

148. Chương 146:bốn Đại Cao Thủ Đứng Đầu Mới

Sơn Khẩu Dụ Nhân mặc dù đối với Vương Chí Đạo không kiêng nể gì, nhưng là đối với người thừa kế Vương vị tương lai của vương triều Anh quốc, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ kia, thì không dám tùy tiện đắc tội. Thấy Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nói chuyện giúp cho Vương Chí Đạo, cho dù trong lòng tức giận dị thường, nhưng không thể không đè lửa giận xuống, tỉnh táo nói: "Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nói rất có lý, nhưng là có một số việc ngươi lại không biết. Ta chỉ có thể nói rằng, trong những người ở đây, ngoại trừ Vương Chí Đạo ra, thì không còn ai có động cơ để đi bắt cóc tiểu nữ Ngọc Tử của ta, cho nên ta không thể nào không hoài nghi hắn!"

"Thế thì quá kỳ lạ!" Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Ta có động cơ gì để đi bắt cóc con gái Sơn Khẩu Ngọc Tử của ngươi đây? Sơn Khẩu tiên sinh, ngươi không phải là đang định nói rằng ta thích con gái của ngươi, nên mới bắt cóc nàng đi, mục đích là không để nàng phải gả cho người khác đấy chứ? Oa, Sơn Khẩu tiên sinh trí tưởng tượng thật là vô cùng phong phú hả, có thể đi làm biên kịch được đó. Chỉ có điều là những lời này ngươi không thể tùy tiện nói lung tung, sẽ gây ra hiểu lầm đó. Mặc dù con gái của ngươi rất xinh đẹp, đáng tiếc bản thân ta lại không hề thích nữ nhân Nhật Bản, cho dù có thích cũng không có khả năng lại đi thích con gái của ngươi. Hơn nữa, bên người ta đây lại có một sư tỷ hấp dẫn hơn nhiều, ta đây cũng phải là ngu ngốc, như thế nào lại không muốn sư tỷ của ta mà lại đi muốn con gái của ngươi? Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, ngươi xem ta nói có đúng không?"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ trong lòng cười khổ, lại mắng thầm một câu, nhưng trong miệng vẫn phải phối hợp nói: "Đúng vậy, đúng vậy…"

Đứng bên cạnh Vương Chí Đạo, Ô Tâm Lan thấy Vương Chí Đạo lại lôi nàng vào trong câu chuyện, biết rõ là hắn đang cố ý nói nhảm để gây rối, nhưng lại vẫn không nhịn được mà đỏ hết mặt lên, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Sơn Khẩu Dụ Nhân bị Vương Chí Đạo nói nhảm loạn xạ cả lên, một lần nữa tức giận đến xanh xám cả mặt mày, trong lòng âm thầm phát thệ: Chờ khi việc này chấm dứt, nhất định phải đem việc diệt trừ bằng được Vương Chí Đạo làm mục tiêu hàng đầu.

Tiểu tử này thật sự là quá ghê tởm, nếu để cho hắn còn sống, nói không chừng lại tiếp tục làm ra nhiều chuyện tình khiến cho đế quốc đại Nhật Bản cũng phải đau đầu!

Đúng lúc này tên tiểu Nhật Bản vừa đến báo cáo việc Sơn Khẩu Ngọc Tử bị bắt cóc lại hộc tốc chạy ra, vội vàng báo cáo với Sơn Khẩu Dụ Nhân: "Sơn Khẩu tiên sinh, không hay rồi, cô gia cũng mất tích rồi, chúng ta tìm không được hắn!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nghe vậy biến sắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo nói: "Thì ra là thế, ngươi xếp đặt bắt cóc Ngọc Tử, mục đích chính là để đem Trần Chân dẫn dụ ra mà thôi?"

Vương Chí Đạo giả bộ ngu nói: "Các ngươi không phải nói hắn là Cung Bổn Chân hay sao? Như thế nào bây giờ lại đã biến thành Trần Chân rồi? Vậy rốt cuộc hắn là Cung Bổn Chân hay là Trần Chân đây?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân có lẽ là không thể nhịn được Vương Chí Đạo gây loạn nói nhảm nữa rồi, sắp sửa phát tác cơn giận, nhưng đúng lúc này từ ngoài đại môn lại có một người lảo đảo đi vào.

Thuyền Việt Hoành Sơn vừa nhìn thấy người này, vội vàng kinh hô lên với Sơn Khẩu Dụ Nhân : "Sơn Khẩu tiên sinh, ngài xem, Nhị tiểu thư đã trở về!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân ngẩn ngơ vội hướng đại môn nhìn lại, quả nhiên, người đang đi vào đúng là Sơn Khẩu Ngọc Tử vẫn còn đang mặc lễ phục Nhật Bản tân nương.

Sơn Khẩu Dụ Nhân vội vàng chạy lại đón, hỏi: "Ngọc Tử, con đã gặp phải chuyện gì? Là bị ai bắt đi, sau lại như thế nào có thể trở về được?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử vẻ mặt mờ mịt, hồi đáp: "Con không rõ lắm, con chỉ biết là khi con đang còn trang điểm, đột nhiên có một nữ tỳ tiến vào, thân thủ của nó nhanh đến kinh người, đột nhiên trong lúc đó đem con đánh ngất xỉu đi. Đợi được đến khi con tỉnh lại, thì nhận ra mình đang nằm ở cách chỗ này không xa. Vì vậy con vội vàng đi về đây!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nhíu nhíu đầu mày, cất giọng phân phó: "Người đâu. Đưa Nhị tiểu thư trở về nghỉ ngơi!"

Đợi đến sau khi Sơn Khẩu Ngọc Tử được người hầu dìu trở về phòng, ánh mắt thâm trầm của Sơn Khẩu Dụ Nhân lại một lần nữa rơi vào trên người Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo đối với ánh mắt của Sơn Khẩu Dụ Nhân coi như không nhìn thấy, quay sang Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nhún nhún vai nói: "Được rồi, Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư đã trở về, chứng minh rõ là ta vô tội mà. Đáng tiếc chú rể lại chạy mất rồi, xem ra cuộc hôn lễ này không được rồi. Xem ra chúng ta không cần phải ở lại đây nữa, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ, có muốn cùng chúng ta rời đi hay không?"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ gật đầu, quay sang Sơn Khẩu Dụ Nhân lễ phép nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, hôn lễ của nữ nhi của ngươi đã có biến cố. Chúng ta đây không cũng không nên tiếp tục lưu lại ở chỗ này nữa. Vậy chúng ta xin cáo từ trước. Hẹn gặp lại!"

Sau khi Vương tử Uy Nhĩ Sĩ nói ra mấy lời đó, đám tân khách còn lại mọi người cũng đều hướng Sơn Khẩu Dụ Nhân nói mấy lời khách sáo rồi cùng nhau rời đi. Sơn Khẩu Dụ Nhân mặc dù trong lòng căm giận bốc lửa bừng bừng, nhưng vẫn không đánh mất lễ tiết, vẫn làm ra được vẻ mặt tươi cười đáp lễ đưa tiễn khách nhân.

"Hoắc sư phụ, bọn họ đã xảy ra loại chuyện này, có lẽ là không còn tâm tình tiếp nhận khiêu chiến của ngươi nữa. Hay là chúng ta trước hết rời đi đã, lần sau trở lại khiêu chiến hả!"

Chính là Tị Tử Lý thấy Hoắc Điện Đường vẫn đang đứng yên ở đó, liền không nhịn được mà cất tiếng yêu cầu hắn rời đi.

Hoắc Điện Đường mặc dù trong lòng mất hứng, nhưng cũng biết tình huống trước mắt đích xác không tiện khiêu chiến, đành phải chắp tay cáo từ. Chỉ có điều sau khi cùng với người của Trung Hoa võ sĩ hội đi ra khỏi Vườn hoa Anh đào, hắn lại đi tới sát bên người Vương Chí Đạo, thấp giọng lạnh lùng nói một câu: "Tiểu tử ngươi chỉ biết gây sự, ngay cả chuyện của ta cũng bị ngươi phá hủy mất. Lần sau có cơ hội ta sẽ tìm ngươi tính toán món nợ này!"

Vương Chí Đạo cười cười, đang muốn xin lỗi, lại đột nhiên chứng kiến ở khúc quanh phía trước có một ngươi đi ra, trong lòng vừa động, cười cười nói: "Hoắc sư phụ, ta cũng không có phá hư chuyện tốt của ngươi hả! Ngươi xem, Bản Viên Nhất Hùng đang ở phía trước chờ ngươi đó. Luận võ của các ngươi vẫn còn có thể tiếp tục tiến hành!"

Hoắc Điện Đường nhìn đến phía trước, quả nhiên Bản Viên Nhất Hùng đang đứng sừng sững chặn ở đằng kia, cũng không biết hắn đi theo lối tắt nào đến đây, lại có thể chạy ra chắn phía trước mọi người.

Bản Viên Nhất Hùng song chưởng ôm ngực, lộ ra bộ dáng kiêu căng ngạo mạn, nhìn Hoắc Điện Đường nói: "Hoắc sư phụ, nếu ta đã tiếp nhận khiêu chiến của ngươi rồi, sao có thể chỉ vì một ít sự tình vớ vẩn mà đình chỉ được! Đối với ta mà nói, bất kỳ chỗ nào cũng có thể xem như là sân luận võ được, vậy chúng ta không bằng ngay tại chỗ này hoàn thành ước đấu của chúng ta đi thôi!"

Hoắc Điện Đường chắp tay nói: "Bản Viên tiên sinh nếu hăng hái cao như vậy, Hoắc Điện Đường ta tự nhiên là phải phụng bồi. Xin mời đi!"

Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, Vương tử Uy Nhĩ Sĩ cùng vệ sĩ Tá Trì của hắn, cùng với Tị Tử Lý, Lý Tồn Nghĩa, Trương Chiếm Khôi, Thượng Vân Tường cùng mấy người của Trung Hoa võ sĩ hội đều biết ý lùi

lại phía sau mấy bước, để ra một khoảng trống cho Hoắc Điện Đường cùng Bản Viên Nhất Hùng làm sân luận võ.

Ô Tâm Lan có chút khẩn trương níu bên người Vương Chí Đạo hỏi: "Chí Đạo, ngươi nói hai người bọn họ..., người nào sẽ thắng?" Vương Chí Đạo hồi đáp: "Ta chưa có kiến thức qua thực lực của Bản Viên Nhất Hùng, chỉ có điều người này đã kiến thức qua biểu hiện của Hoắc sư phụ, vẫn có dũng khí tiếp nhận khiêu chiến, sau khi luận võ bị đình chỉ còn muốn tiếp tục đuổi theo ra tận bên ngoài, vậy có thể thấy được người này nhất định là một võ si, phỏng chừng thực lực của hắn so với Hoắc sư phụ sẽ không hơn kém bao nhiêu, thắng bại cũng có chút khó tiên liệu hả! Nhưng nếu mà tính đánh cuộc quyền, thì ta vẫn xuống tay mua Hoắc sư phụ thắng!"

Một bên Thượng Vân Tường nói: "Hoắc sư phụ tuyệt đối sẽ thắng, dù sao Trung Quốc công phu bác đại tinh thâm, những thứ công phu của tiểu Nhật Bản như Đường Thủ, Nhu Đạo gì đó còn xa cũng không thể so sánh được. Hoắc sư phụ đã nắm được tận cùng triết lý của công phu Trung Quốc, không có khả năng thất bại dưới tiểu Nhật Bản được!"

Vương tử Uy Nhĩ Sĩ thì lẩm bẩm: "Nếu như hắn cũng lợi hại như sư phụ Lý Thư Văn kia của hắn, vậy thì ta đây cũng mua hắn thắng!"

Trong lúc mọi người còn đang thấp giọng nghị luận, cuộc chiến giữa Hoắc Điện Đường cùng Bản Viên Nhất Hùng rốt cuộc cũng bắt đầu rồi.

Có lẽ Bản Viên Nhất Hùng cũng từng nghe nói qua Hoắc Điện Đường là người như thế nào, biết hắn sẽ không chịu ra tay công kích trước, liền đoạt tiên phát động công kích.

Song quyền thu về eo lưng, chân trước đạp mạnh một cái, toàn thân Bản Viên Nhất Hùng vọt lên, quyền phải xoáy tròn hướng thượng, trực kích lên trên ngực Hoắc Điện Đường. Chiêu thức thoạt nhìn phổ thông bình thường, nhưng là một quyền xoáy tròn của hắn lại cuốn theo kình phong cùng tiếng rít kinh người, làm cho quyền đầu của hắn giống như là một mũi khoan thép vậy.

"Thật là một đòn trực quyền trung đoạn kích hoàn mỹ!" Vương Chí Đạo thấy thế không nhịn được than thở một câu.

Đã thấy Hoắc Điện Đường thủ chưởng vừa lật vừa bổ một cái, lập tức đã nện lên trên cẳng tay đang ra quyền này của Bản Viên Nhất Hùng, đem quyền đầu như mũi khoan thép của Bản Viên Nhất Hùng đánh xuống bên dưới.

Bản Viên Nhất Hùng tuy công kích bị phá giải, nhưng là động tác công kích của hắn vẫn không bị đình chỉ lại. Chân sau liền tiến lên phía trước một bước, quyền trái lại từ trên hướng xuống trực kích lên mạng sườn Hoắc Điện Đường.

Nội quyền đánh mạng sườn, chính là động tác cơ bản nhất trong Đường Thủ hoặc là Không Thủ Đạo sau này, nhưng là một khi được Bản Viên Nhất Hùng sử xuất ra trên tay lại tỏ ra uy lực vô cùng, một quyền đánh ra làm cho người ta cảm giác được như có một đầu xe lửa tốc độ cao đang húc tới, nếu mục tiêu bị húc trúng nhất định sẽ thịt nát xương tan.

Nhưng là, Hoắc Điện Đường lại không có tan xương nát thịt. Động tác công kích của hắn cũng liên miên không ngừng, sau khi một chưởng nện lên trên quyền phải của Bản Viên Nhất Hùng, hắn cũng tiến một bước ngắn về phía trước, đồng thời cúi người cả hay tai đồng thời hướng thượng xoay một cái.

Ngay khi quyền trái của Bản Viên Nhất Hùng vừa vặn tiếp xúc vào mạng sườn của hắn, hai khuỷu tay nhọn hoắt của hắn đã đồng thời nện mạnh lên trên ngực của Bản Viên Nhất Hùng.

Tiếng xương gãy ghê rợn vang lên, dường như xương ngực Bản Viên Nhất Hùng đã bị hai đầu khuỷu tay của Hoắc Điện Đường đánh nát. Nội quyền trực kích nhằm vào mạng sường Hoắc Điện Đường tự nhiên là bị hóa giải mất.

Vốn còn đang tưởng rằng có thể chứng kiến được một trận đánh nhau kinh tâm động phách, thật không nghĩ đến còn chưa tới hai giây đồng hồ, chiến đấu đã kết thúc!

Vương Chí Đạo sửng sốt một chút, thì thào nói: "Quả nhiên thật đúng là cao thủ so chiêu hả, trong nháy mắt đã phân ra thắng bại rồi!"

Bản Viên Nhất Hùng xương ngực đúng là đã bị Hoắc Điện Đường đánh nát hai thanh, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau hai bước, nhìn chằm chằm vào Hoắc Điện Đường, miễn cưỡng nói: "Hoắc sư phụ quả nhiên là hảo công phu, Bản Viên Nhất Hùng ta đã thua, nhưng là trận đấu giữa hai chúng ta còn chưa có thực sự kết thúc. Ta sẽ rời khỏi Thượng Hải, quay về Nhật Bản khổ luyện lại từ đầu. Sẽ có một ngày ta trở lại Trung Quốc tìm ngươi lãnh giáo! Số báo danh tham gia thi đấu giao cho ngươi đây. Hoắc sư phụ, ta tin tưởng lấy thực lực của ngươi nhất định sẽ có thể đoạt được danh hiệu Quán quân trên Vạn quốc võ thuật đại thi đấu!"

Bản Viên Nhất Hùng lấy từ trong áo ra miếng bìa cứng hình tròn chính là chứng chỉ quyền tham gia thi đấu, ném cho Hoắc Điện Đường.

Hoắc Điện Đường một tay tiếp lấy, sau đó chắp tay nói: "Mạo phạm rồi. Ngày khác khi ngươi trở lại Trung Quốc tìm ta, ta sẽ rất hoan nghênh. Chỉ có điều là câu sau ngươi nói sai rồi. Trung Quốc chính là vùng đất ngọa hổ tàng long, núi cao còn có núi cao hơn, còn có rất nhiều người lợi hại hơn ta nữa, ta chưa chắc đã nhất định đoạt được chức Quán quân trên Vạn quốc võ thuật đại thi đấu. Ta chỉ cầu có thể hết sức giành được thành tích tốt nhất, không làm cho sư môn mất hết mặt mũi, như vậy cũng là đủ rồi!"

Bản Viên Nhất Hùng giật mình kinh ngạc, đành phải chắp tay nói: "Hoắc sư phụ thật sự là khiêm nhường, xin cáo từ!"

"Không tiễn, xin mời bảo trọng!"

Sau khi đợi được Bản Viên Nhất Hùng rời đi, đám người Vương tử Uy Nhĩ Sĩ cũng cáo từ rời đi, người của Trung Hoa võ sĩ hội trước hết hướng Hoắc Điện Đường chúc mừng, chúc phúc hắn thay thế được Bản Viên Nhất Hùng, trở thành cao thủ dự đoán sẽ đứng đầu Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, sau đó Thượng Vân Tường lại quay sang hỏi Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan: "Hai vị, chúng ta cũng đi về thôi. Hai vị có tính toán gì không, có cần chúng ta trợ giúp gì hay không?"

Vừa nói, Thượng Vân Tường vừa hướng phía sau nhìn lại một chút, quả nhiên ở một góc không xa có ba tên tiểu Nhật Bản đang lấm la lấm lét nhìn về phía đám người bên này. Đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Thượng Vân Tường nhìn lại phía đó, bọn kia đều hoảng sợ vội vàng quay đầu đi lung tung, dường như chỉ là đang đứng nói chuyện phiếm không có vấn đề gì.

Vương Chí Đạo sớm đã biết Sơn Khẩu Dụ Nhân sẽ không bỏ qua, nhất định phái người theo dõi mình, thấy thế liền mỉm cười nói: "Hảo ý của Thượng sư phụ chúng ta xin ghi tâm. Chỉ có điều là mấy tên binh lính tôm tép đó không cần các vị phải ra tay, chúng ta có thể tự mình giải quyết được rồi!"

Thượng Vân Tường gật đầu, nói: "Đã như vậy, chúng ta đây trước hết cáo từ đã, lúc Vạn Quốc võ thuật đại hội khai mạc sẽ gặp lại, chúc các ngươi vận may hả!"

Sau khi đợi cho đám người Trung Hoa võ sĩ hội cũng rời đi hết, Ô Tâm Lan nhìn lại một chút ba tên tiểu Nhật Bản vẫn đang làm bộ nói chuyện phiếm, hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, ba con giun đáng ghét đang muốn theo chân chúng ta kia thì giải quyết như thế nào?"

Vương Chí Đạo nhìn lại một chút ba tên tiểu Nhật Bản không hề có chút trình độ chuyên nghiệp nào kia, cười nói: "Không cần để ý tới bọn chúng, chúng ta trước hết chạy đi đến chỗ kia đi đã, sau đó sẽ lại chơi đùa với bọn chúng một chút!"

"Hay quá!" Ô Tâm Lan mặc dù đã đi theo Vương Chí Đạo từ rất lâu rồi, nhưng đây mới là lần đầu tiên cũng hắn đi dạo phố, lập tức không khỏi rất hưng phấn để cho Vương Chí Đạo nắm chặt lấy bàn tay thon nhỏ của mình, cơ hồ là tự mình lôi kéo Vương Chí Đạo chạy khắp nơi đường to ngõ nhỏ náo nhiệt, tới lui vui vẻ bộ dáng giống như lần đầu tiên được xuất môn.

Ba tên tiểu Nhật Bản đang giả bộ nói chuyện phiếm kia thấy hai người chạy mất, vội vàng đuổi theo. Sau khi đi theo hai người Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan vòng vèo qua bảy tám đường phố, mất đến gần hai giờ đồng hồ, cơ hồ đem tất cả đường to ngõ nhỏ trong trung tâm Thượng Hải cũng đều chạy qua hết một lần, thâtj không ngờ sau đó đã phát hiện ra là bọn họ mất dấu hai người kia rồi.

Ba tên tiểu Nhật Bản thất kinh, mặc dù đã mệt muốn chết nhưng vẫn phải vội vàng chia nhau đi tìm kiếm chung quanh. Tìm hơn hai mươi phút đồng hồ cũng không có phát hiện bóng dáng Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, ba tiểu Nhật Bản đành phải cúi đầu ủ rũ đi về, không cần phải nói cũng biết, khi trở về bọn họ nhất định phải ăn một trận mắng mỏ tàn tệ.

Mà Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan lúc này lại đang ngồi trên một tòa trà lâu cách ba tiểu Nhật Bản kia không xa. Ngồi đối diện với bọn họ chính là một nữ nhân xinh đẹp mặc xường xám màu đỏ, chính là Nữ hoàng điện ảnh đất Thượng Hải, Chu Điệp! Chỉ có điều nhìn đến bộ dáng vẻ mặt lạnh như băng của nàng, hiển nhiên vẫn đang là Long Điệp chiếm cứ thân thể rồi.

Sau khi chứng kiến ba tiểu Nhật Bản kia ủ rũ cúi đầu rời đi, Ô Tâm Lan trề môi nói: "Ba tiểu Nhật Bản kia thật là ngu. Chỉ đơn giản như vậy mà đã đem bọn chúng cắt đuôi rồi, thực là chơi đùa còn chưa đủ vui mà!"

Vương Chí Đạo cười cười, nhìn Long Điệp vẻ mặt lạnh lùng, nói: "Long Điệp, chúng ta mặc kệ là nói thế nào đi nữa, cũng coi như là lão bằng hữu đã trải qua đồng sanh cộng tử rồi. Ngươi gặp chúng ta, có cần phải làm ra bộ dáng nghiêm mặt thế sao? Nữ nhân xinh đẹp như ngươi vậy, theo lý hẳn là nên tươi cười nhiều hơn một chút, mặt mũi nghiêm túc thật là khó nhìn đó!"

"Ít nói nhảm đi, ta cũng không phải là Chu Điệp, tại sao phải bày ra khuôn mặt tươi cười cho ngươi nhìn!" Long Điệp lạnh lùng cắt đứt lời Vương Chí Đạo, lại nói: "Vương Chí Đạo, ngươi nhớ kỹ, ta giúp ngươi một cái đại ân, ngươi thiếu ta một cái nhân tình. Nhớ kỹ nhất định phải trả lại cho ta!"

Nguyên lai Long Điệp chính là "giả" nữ tỳ kia, đã đem Sơn Khẩu Ngọc Tử bắt cóc mang ra ngoài sau đó lại thả trở về.

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, nói: "Ta hình như cũng đã giúp qua ngươi rất nhiều lần rồi hả, ta còn chưa có muốn ngươi hoàn lại nhân tình cho ta đó!"

"Ngươi không có giúp qua ta, ngươi giúp chính là giúp Chu Điệp, muốn nhân tình thì tìm Chu Điệp đi!" Long Điệp lấy khẩu khí uy hiếp nói với Vương Chí Đạo: "Ngươi nếu không thừa nhận là thiếu ta một cái nhân tình, vậy sau này ngươi đừng mơ tưởng ta sẽ giúp ngươi nữa, cũng đừng mong gặp lại được Chu Điệp!"

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, đành phải gật đầu nói: "Được rồi, ta thừa nhận thiếu ngươi một cái nhân tình, vậy ngươi ý định muốn ta hoàn lại như thế nào đây? Có muốn ta lấy thân báo đáp cho ngươi hay không?"

Long Điệp mặt ngọc có chút hồng lên rất khó gặp được, thấp giọng mắng một câu, sau đó đứng lên, lạnh lùng nói: "Cần báo đáp như thế nào ta còn chưa có nghĩ ra, đợi được đến khi ta nghĩ ra rồi sẽ lại đến tìm ngươi. Đến lúc đó nếu như mà ngươi dám cự tuyệt ta, đứng trách ta trở mặt với ngươi!"

Nói xong, Long Điệp liền rời đi không thèm quay đầu lại.

Vương Chí Đạo lắc đầu, tự nói lẩm bẩm một mình: "Sớm biết thế này sẽ không tìm ngươi hỗ trợ nữa, phụ nữ đúng thật là hẹp hòi. Một chút việc nhỏ như vậy cũng muốn ta thừa nhận là thiếu nàng một cái nhân tình!"

Đứng lên, Vương Chí Đạo nói với Ô Tâm Lan: "Đi thôi, chúng ta đi xem một chút Ngũ sư huynh bây giờ thế nào rồi!"

Ra khỏi Trà lâu, Ô Tâm Lan có chút lo lắng hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, ngươi nói Sơn Khẩu Dụ Nhân có thể công kích Tinh Võ Môn hay không?"

"Ngũ sư huynh lúc này không có ở trong Tinh Võ Môn, hắn lấy cớ gì để công kích Tinh Võ Môn? Thượng Hải bây giờ cũng không phải là thiên hạ của Nhật Bản, Sơn Khẩu Dụ Nhân mặc dù có ngông cuồng đi nữa, cũng không dám giữa ban ngày ban mặt, lại không hề có chứng cứ gì, dám phát động công kích với Tinh Võ Môn. Đừng quên trận đánh lần trước đã làm cho hắn rối tung hết cả đầu óc rồi. Bây giờ sáu tên lính Anh quốc của Vương tử Uy Nhĩ Sĩ còn đang ở trong Tinh Võ Môn, Sơn Khẩu Dụ Nhân không dám xằng bậy!" Vương Chí Đạo phân tích nói.

Ô Tâm Lan gật đầu, lại nghĩ tới một việc, liền hỏi: "Chí Đạo, Hoắc Điện Đường sư phụ kia thật là lợi hại hả. Đại sư huynh từng nói Bản Viên Nhất Hùng kia từng để cho người ta lấy thiết bổng to như cánh tay đánh lên người hắn, thiết bổng đánh đến cong đi mà người hắn cũng không có việc gì. Nhưng là Hoắc Điện Đường sư phụ chỉ dùng khuỷu tay nhẹ nhàng nện một cái, đã đem xương ngực của hắn đánh gãy nát. Nói như vậy, vậy thì lực sát thương trên khuỷu tay của Hoắc Điện Đường sư phụ chẳng phải là so với thiết bổng lại còn lợi hại hơn hay sao?"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Điều này cũng không nhất định. Bản Viên Nhất Hùng để cho thiết bổng đánh lên người, cũng chỉ là biểu diễn mà thôi, sao có thể xem như là công phu chân chính. Nếu đến lượt ta dùng thiết bổng kia mà đánh hắn, cam đoan sẽ đem hết đầu khớp xương toàn thân hắn đánh nát.

Hơn nữa, Hoắc Điện Đường cũng không phải là nhẹ nhàng nện một cái đâu. Bát Cực Quyền Trửu công rất là nổi danh đó, lấy công lực của Hoắc Điện Đường, dùng khuỷu tay mà nện, uy lực chỉ sợ ngay cả nông phu hết sức dùng cuốc chim bổ xuống cũng không có chênh lệch bao nhiêu đâu. Bản Viên Nhất Hùng không chết đã là may mắn rồi đó!"

Ô Tâm Lan nói: "Nói như vậy, thực lực của Hoắc Điện Đường sư phụ chẳng phải là quá lợi hại hay sao, ngày mốt trên Vạn Quốc võ thuật đại hội, vạn nhất ngươi gặp phải hắn, ngươi có thể đánh thắng được sao?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ta không thể nào lại như Bản Viên Nhất Hùng kia, ngây ngốc ngạnh tiếp công kích thiếp thân của Hoắc Điện Đường."

Trần Chân hiện thời đang ở tại Tống thị Hình Ý Môn. Kế hoạch của Vương Chí Đạo là sau khi đem Trần Chân dẫn dụ chay ra, sẽ cho gặp gỡ cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử. Vì để tránh cho Sơn Khẩu Dụ Nhân sẽ tìm đến Tinh Võ Môn, lập tức nhắn Tống thị Hình Ý Môn để xin mời Tống Thế Vinh lão gia tử hỗ trợ, đem Sơn Khẩu Tuyết Tử đưa đến Tống thị Hình Ý Môn dưỡng thương, đồng thời lại nhờ Long Điệp đi bắt cóc Sơn Khẩu Ngọc Tử, đồng thời cũng nhờ Tống Hổ Thành chạy đến dẫn dụ Trần Chân.

Lúc ấy khi Trần Chân phát hiện Sơn Khẩu Ngọc Tử bị trói lại bắt cóc mang đi, lập tức đuổi theo, kết quả bị Tống Hổ Thành ngăn trở, hai người trong lúc truy truy trốn trốn Trần Chân đã bị Tống Hổ Thành dẫn dụ về tới Tống thị Hình Ý Môn, thuận lợi gặp lại được Sơn Khẩu Tuyết Tử. Về phần những chuyện sẽ phát sinh sau đó, đành phải để xem Sơn Khẩu Tuyết Tử phát huy như thế nào, nhưng dù sao Vương Chí Đạo cũng tin tưởng, có Tống Thế Vinh, Tống Hổ Thành cùng Trần Tử Chính tinh thông y đạo ở đây, cho dù Trần Chân đã bị kích thích làm cho nổi giận, ba người Tống Thế Vinh cũng có thể đưa hắn chế phục lại được.

Đi tới Tống thị Hình Ý Môn, nhưng lại thật bất ngờ phát hiện thấy khoảng sân rộng đối diện với đại môn của Tống thị Hình Ý Môn đang có một đám đông người vây kín xung quanh, thanh âm ồn ào không ngừng vang lên, tựa hồ như bên trong vòng vây đang có người đánh nhau kịch liệt.

Ô Tâm Lan thấy thế lấy làm kinh hãi, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, có thể nào lại là tiểu Nhật Bản biết Ngũ sư huynh ở chỗ này, đã đánh đến đây rồi hay không?"

Vương Chí Đạo lúc đầu cũng biến sắc mặt, nhưng là hắn đã rất nhanh phát hiện ra trong đám người đó có Tống Hổ Thành, Tống Kỳ Lân, Nhâm Nhĩ Đông, Cố Khánh Cao, chính là Tứ đại Kim cương của Tống thị Hình Ý, liền nói ngay: "Không có việc gì, Tống đại ca bọn họ vẫn đang ở trong đám người đứng xem kia, nếu là tiểu Nhật Bản đánh tới, bọn họ không thể chỉ đứng yên xem được. Chúng ta mau đi qua đó hỏi một chút xem đã xảy ra chuyện gì?"

149. Chương 147:đấm Bốc Tay Trần

Vương Chí Đạo mang theo Ô Tâm Lan rất xảo diệu đi xuyên ngang đâm dọc hai ba lần đã lách được vào giữa đám người đang đứng xem, tới ngay bên cạnh mấy người Tống Hổ Thành. Nhìn đến giữa sân đã thấy hai người da trắng to lớn lực lưỡng như hai con bò mộng đang dùng tay trần đánh nhau kịch liệt. Cả hai người da trắng này đều thân trên để trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi, một người đầu trọc bóng loáng, còn chưa đến ba mươi tuổi, một người đầu tóc vàng ngắn ngủn, chỉ có điều là xem tuổi người này, chỉ sợ còn chưa đến hai mươi. Nhưng là tiểu tử tóc vàng gần hai mươi tuổi này mặc dù chiều cao cùng cân nặng so ra kém hơn tay đầu trọc bóng loáng kia, lại là người đang chiếm thượng phong trong trận đánh nhau này, một

đôi nắm tay hung mãnh dị thường, từng quyền từng quyền đều rơi vào trên mặt trung niên đầu trọc bóng loáng, đem khuôn mặt tay trung niên đầu trọc kia đánh cho sưng phồng lên giống như vắt bột mỳ vậy.

Ô Tâm Lan nhìn thấy hai người đánh nhau thế mà lại đều là người Tây, không khỏi ngạc nhiên ngơ ngác, không nhịn được liền kéo tay áo Tống Hổ Thành hỏi: "Tống đại ca, hai người Tây này là ai vậy, như thế nào lại đánh nhau ở chỗ này?"

Đám người Tống Hổ Thành đang mải say sưa nhìn không chớp mắt xem hai người da trắng kia đánh nhau, nghe được thanh âm Ô Tâm Lan, quay đầu nhìn lại, kinh hỉ nói: "Vương huynh đệ, Ô cô nương, là các ngươi tới hả!"

Vương Chí Đạo gật đầu, chỉ vào hai người da trắng đang đánh nhau giữa sân nói: "Hai người này là ai hả, vì sao lại chạy đến nơi này để đánh nhau?"

Tống Hổ Thành nói: "Tên đầu trọc bóng loáng kia chính là một trong bốn đại cao thủ dự kiến đứng đầu ở Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, Kiệt Khắc Sâm của nước Mỹ. Còn thằng tóc vàng kia cũng là người nước Mỹ, gọi là Thái Khắc. Chính là hắn đã khiêu chiến Kiệt Khắc Sâm để tranh số báo danh tham gia thi đấu!"

"Hả, khiêu chiến đồng bào của chính hắn?" Vương Chí Đạo có chút bất ngờ, kỳ quái nói: "Ta còn tưởng rằng người nước ngoài chỉ biết khiêu chiến người Trung Quốc chúng ta mà thôi, không nghĩ tới còn có người khiêu chiến đồng bào của chính hắn, lại còn là một trong bốn đại danh đầu bảng Kiệt Khắc Sâm nữa chứ, thật đúng là làm cho ta bất ngờ hả!"

"Thế này hình như là ý tứ của phụ thân Thái Khắc, phụ thân hắn lúc trước ở trước mặt mọi người đã tuyên bố, chỉ có con trai của Sa Lợi Văn (Sullivan) hắn ta là mới có thể đại biểu cho nước Mỹ tham gia vào Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, nhưng người khác đều không có tư cách này. Mới vừa rồi hắn giống như là người điên khùng vậy, kêu gào đòi Kiệt Khắc Sâm cùng huấn luyện viên của gã phải chạy về nước Mỹ. Kiệt Khắc Sâm cùng huấn luyện viên không đồng ý, vì vậy Sa Lợi Văn lập tức để cho con của lão ra khiêu chiến Kiệt Khắc Sâm. Bọn họ đã đánh nhau được khoảng mười phút đồng hồ rồi. Kiệt Khắc Sâm này thoạt nhìn không được rồi!" Tống Hổ Thành trả lời.

"Sa Lợi Văn?" Vương Chí Đạo nghe vậy lấy làm kinh hãi.

"Đã thấy lão chưa, đang đứng cùng một chỗ với huấn luyện viên của Kiệt Khắc Sâm ở kia kìa! Hả, ngươi nhận thức lão Sa Lợi Văn này hay sao?" Tống Hổ Thành nhìn thấy biểu tình của Vương Chí Đạo, không khỏi có chút kỳ quái.

"Không có, nhưng mà ta cũng đã từng nghe nói qua. Hắn chính là đại nhân vật nổi danh nhất trong giới đấm bốc ở nước Mỹ đó!"

Vương Chí Đạo nhìn theo ánh mắt của Tống Hổ Thành, đã thấy được một người da trắng độ ngoài năm mươi tuổi rồi, vóc người mập mạp, thân cao không tới một thước tám nhưng cân nặng có lẽ đã vượt qua một trăm kilogram, đang đứng cùng một người da trắng vóc dáng cao gầy, sắc mặt xanh mét, cả hai đang tranh luận hăng đến nỗi nước bọt văng tung tóe.

Mặc dù không biết bọn họ đang nói chuyện gì, bất quá xem Sa Lợi Văn lộ ra bộ dáng kiêu ngạo, hiển nhiên là không nói những lời hay ho rồi.

"Bọn họ đây cũng là đang đấu đấm bốc hay sao? Cho dù không mang găng tay đấm bốc thì còn được, nhưng sao vẫn còn dùng cước đá hả? Chu đại ca không phải từng nói là đấm bốc Tây dương là không được dùng cước hay sao?" Chính là Ô Tâm Lan nhìn thấy Thái Khắc kia sau khi nện một quyền trầm trọng lên trên mặt Kiệt Khắc Sâm, rồi lại nhằm mặt gã kia hung hăng đá cho một cước nữa, liền không nhịn dc quay sang hỏi Vương Chí Đạo.

"Đây đúng là đấm bốc Tây dương, chỉ có điều lại là đấm bốc nguyên thủy thời kỳ đầu!" Vương Chí Đạo cười nói: "Đấm bốc thời kỳ đầu trên thực tế chính là võ thuật đánh nhau tổng hợp, không mang găng tay, có thể dùng chân, cũng có thể dùng vật, lại có thể dùng đầu húc, thậm chí có thể túm tóc, dùng răng cắn, đánh lên hạ thể, lại không hạn chế thời gian, lấy việc đánh cho đối thủ không thể đứng lên được nữa để quyết định thắng lợi cuối cùng, quy tắc là phi thường cởi mở. Những quy tắc cấm dùng chân đá, húc đầu, răng cắn, đánh hạ thể, mang găng tay che lấy quyền đầu là sau này mới ký kết, mãi cho đến năm 1891 mới

được giới đấm bốc chính thức công nhận. Trước đó, đấm bốc vẫn là dùng tay trần không găng đánh nhau tổng hợp mọi ngón, mà lão Sa Lợi Văn kia, chính là 'hoàng đế cuối cùng' trong giới đấm bốc tay trần, được xưng tụng là 'Lực sĩ thành Ba Sĩ Đốn' (Boston's strong boy) (1). Cả đời lão lên đài đánh nhau có đến cả trăm cả ngàn lần, cơ hồ đều là đánh đâu thắng đó, thực sự đúng là quyền vương không thể nghi ngờ. Nghe nói rằng vào năm ba mươi mốt tuổi lão tham gia vào một trận đấu cuối cùng của thể loại đấm bốc tay trần, cùng đối thủ đánh nhau đủ bảy mươi lăm hiệp, tương đương với hơn ba giờ. Nếu không phải là do huấn luyện viên của đối phương nhận thua, chỉ sợ lão đã đem đối phương đánh chết rồi!"

"Đánh hơn ba giờ?" Tống Hổ Thành có chút hoảng sợ nói: "Những người nước Mỹ này thật đúng là điên cuồng hả!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Người nước Mỹ đích xác là rất điên cuồng, bản thân lão Sa Lợi Văn kia lại càng là một người điên cuồng hơn nữa, nhưng là người nước Mỹ lại phi thường sủng ái hắn. Nghe nói hội những người sủng ái Sa Lợi Văn lại còn tự phát đi quyên góp, chế ra một cái đai lưng được chế tạo vô cùng tinh mỹ bằng vàng ròng, bên trên còn nạm ba trăm chín mươi bảy viên kim cương, để đến tặng cho lão. Đây chính là cái đai lưng vàng đầu tiên trong lịch sử giới đấm bốc, cũng là cái đai lưng có giá trị nhất, xem ra so với Võ thánh đai lưng vàng của Tôn lão tiên sinh thu được sau khi luận võ trên Võ Thánh đảo thì không biết cái nào hơn kém đây!"

Tống Hổ Thành đám người nghe vậy đều ngẩn ngơ kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ được lộ ra thần sắc hâm mộ. Tống Kỳ Lân không nhịn được thở dài nói: "Đai lưng vàng ròng tinh khiết lại còn nạm ba trăm chín mươi bảy khối kim cương, ôi chao, nếu mà quán quân ở trên Vạn quốc võ thuật đại thi đấu cũng có được đai lưng vàng này thì tốt rồi!"

Tống Hổ Thành nghe vậy cười mắng: "Ngươi thật là đang nằm mơ sao, cho dù có đai lưng vàng đó thì làm thế nào đây, ngươi có thể được chiếm được quán quân sao?"

Tống Kỳ Lân nghiến răng nghiến lợi nói: "Bây giờ còn không thể, nhưng mà nếu như chờ vài năm sau lại tổ chức một kỳ Vạn quốc võ thuật đại thi đấu nữa, ta nhất định có thể đạt được quán quân!"

Tống Hổ Thành tức giận nói: "Như vậy thì cố gắng luyện công đi, lấy thực lực hiện nay của ngươi, đánh được vào đến hai mươi danh hiệu đầu tiên là đã có chút miễn cưỡng rồi đó!"

Đúng vào lúc này, lại nghe tiếng huyên náo của khán giả đột nhiên ầm ĩ hẳn lên, chính là cục diện đánh nhau trong sân đã xuất hiện tình trạng nghiêng hẳn về một bên. Chỉ thấy sau khi Thái Khắc một quyền đánh trúng lên cằm Kiệt Khắc Sâm, thừa dịp thân thể Kiệt Khắc Sâm lảo đảo, lập tức song quyền tả hữu khai cung, giống như gió lốc liên hoàn không ngừng oanh kích túi bụi lên trên mặt Kiệt Khắc Sâm.

Kiệt Khắc Sâm mặt mũi đã sớm sưng phù lên không còn nhận ra được bộ dạng gì nữa, hai mắt đều không thể mở ra, lại bị Thái Khắc liên hoàn nện xuống mặt đến mấy chục quyền liên hoàn nặng nề, da mặt đã bị đánh rách toác ra, máu thịt bên trong không ngừng chảy ra, thậm chí quanh mồm miệng rách nát nhìn thấy cả răng lợi trắng ởn bên trong. Bộ dáng kinh hãi dọa người khiến cho không ít người nhát gan đang đứng xem đều la hét kinh hãi, theo bản năng lùi cả về phía sau. Đến ngay cả Ô Tâm Lan cũng hoảng sợ quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn tiếp nữa.

Tống Hổ Thành cũng bị bộ dáng đáng sợ của Kiệt Khắc Sâm làm cho trong lòng kinh hãi, thở dài nói: "Ta bây giờ cuối cùng cũng rõ ràng được tại sao không ít võ sư Trung Quốc khi đánh với quyền thủ Tây dương đều bị thất bại rồi. Đại bộ phận võ thuật Trung Quốc đều không có thói quen đánh lên mặt, mà đấm bốc Tây dương cơ hồ lại chuyên môn công kích vào mặt. Gặp phải loại đấu pháp này, võ sư Trung Quốc thật đúng là không thể thích ứng được!"

Vương Chí Đạo nói: "Đây đúng là khuyết điểm của võ thuật Trung Quốc trong thực chiến. Không công kích lên mặt, lực uy hiếp trong thực chiến cùng xác suất đánh bại đối thủ cơ hồ phải giảm đi đến một nửa. Tống đại ca, ngươi cũng có số báo danh tham gia thi đấu ở Vạn Quốc võ thuật đại hội, hy vọng ngươi từ bỏ được thói quen không công kích bộ mặt đối phương, nếu không sẽ chịu thiệt thòi lớn đó!"

Tống Hổ Thành nhưng lại lắc đầu, nói: "Sư phụ cũng không có dạy ta phép công kích bộ mặt đối thủ, như vậy chính là vi phạm vào võ đức. Huống chi bình thường khi ta luyện tập cũng không hề có thói quen công

kích lên bộ mặt đối thủ, thay đổi thói quen cũng khó có thể đề cao năng lực thực chiến của ta. Hay là ta cứ giữ thói quen ban đầu để tham gia thi đấu cũng là tốt rồi."

Vương Chí Đạo nghe vậy trong lòng cười khổ, biết rằng Tống Hổ Thành là dạng võ thuật gia truyền thống như thế, trong thời gian ngắn đúng là rất khó để cho hắn thay đổi được thói quen của bản thân, liền không khuyên nhủ nữa, chuyên tâm nhìn chăm chú vào chiến trường.

Chú thích:

(1) - Sullivan: nhân vật có thật, người gốc Ireland di cư đến sống ở Boston nước Mỹ, quyền vương ở thể loại đấm bốc tay không nguyên thủy ban đầu (bare-knucked boxing)

Chỉ thấy Kiệt Khắc Sâm kia mặc dù đã bị Thái Khắc đánh cho mặt mũi nát bét ra, nhưng vẫn kiên cường ôm đầu chịu đòn không chịu ngã xuống, lảo đảo quanh quẩn để cho Thái Khắc quần thảo. Chỉ có điều là cho dù người không biết đánh quyền cũng có thể nhìn ra được rằng hắn bị đánh ngã cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Lại nghe lão Sa Lợi Văn kia quát lên với huấn luyện viên của Kiệt Khắc Sâm: "Mông Lợi, ngươi hay là mau nhận thua đi, nếu như còn đánh tiếp nữa, đệ tử của ngươi sẽ bị con ta đánh chết đó. Ngươi nhất định muốn chứng kiến kết quả này hay sao?"

Tay huấn luyện viên tên Mông Lợi kia sắc mặt xanh mét, nhìn lại một lúc Kiệt Khắc Sâm lúc này đã không còn ra hình dáng con người, rốt cục đành móc từ trong túi ra cái khăn lông trắng, ném tới giữa sân, lại hét lớn: "Chúng ta nhận thua rồi! Sa Lợi Văn, gọi con của ngươi dừng tay đi!"

Sa Lợi Văn trên mặt đầy vẻ đắc ý, hướng về phía Thái Khắc vẫn còn đang hưng phấn đánh cho đối phương không thể chịu đựng nổi, kêu lên: "Thái Khắc, con ngoan của ta, dừng tay đi, bọn họ đã chịu thua rồi, không cần phải đánh nữa!"

Thái Khắc mặc dù đã nghe được cha hắn nói, nhưng lại vẫn hướng Kiệt Khắc Sâm đánh ra một quyền cực nặng, đem Kiệt Khắc Sâm đánh cho hoàn toàn ngã nhào xuống trên mặt đất, mới chịu dừng lại hai nắm tay lúc này đã dính đầy máu me be bét.

Mông Lợi thấy thế giận dữ, xông lên nhìn Thái Khắc quát to: "Hỗn đản, chúng ta đã ném khăn lông nhận thua rồi, ngươi tại sao lại còn đánh thêm hắn một quyền?"

Đã thấy Sa Lợi Văn đứng chắn ở trước mặt Thái Khắc, cười ha ha nói với Mông Lợi: "Mông Lợi, ngươi bây giờ nên nhanh lên một chút, đưa đệ tử của ngươi đi đến bệnh viện đi, chậm một chút chỉ e là sợ không cứu được hắn đâu! À, còn nữa, xin mời đem số báo danh tham gia thi đấu ở Vạn quốc võ thuật đại thi đấu giao ra đây cho ta. Ngày mốt Vạn quốc võ thuật đại thi đấu sẽ do con ta đại biểu cho nước Mỹ tham gia thi đấu, ngươi không có ý kiến gì nữa chứ?"

Mông Lợi tức giận đến sắc mặt xanh mét, nhưng là lại không thể làm thế nào được. Sau khi móc ra miếng chứng chỉ bằng bìa giấy hình tròn ném cho Sa Lợi Văn, lập tức nâng Kiệt Khắc Sâm dậy, lảo đảo rời đi.

Sa Lợi Văn vẻ mặt đắc ý, giơ cánh tay phải của Thái Khắc lên, nhìn đám khán giả còn chưa có rời đi, hét lớn:

"Các vị, các vị đã chứng kiến con ta thần dũng hay chưa? Nói cho các vị biết, ngày mốt ở trên Vạn Quốc võ thuật đại hội, con ta Thái Khắc nhất định phải đoạt được ngôi vị quán quân, đến lúc đó các vị cũng đến hoan hô cổ vũ cho con ta đi!"

Loại tình huống nếu như đổi là đang ở tại nước Mỹ, chỉ sợ đám khán giả đứng xem đã sớm hoan hô nhiệt liệt rồi, đáng tiếc nơi này lại là Trung Quốc, khán giả đại bộ phận đều là người Trung Quốc, kết quả là ngoại trừ vài tiếng vỗ tay thưa thớt lác đác, phần lớn mọi người đều nhìn vào Sa Lợi Văn giống như đang nhìn thằng khùng vậy, căn bản là không hồi đáp lại lão, khiến cho Sa Lợi Văn tụt hết cả hứng!

Vương Chí Đạo quay sang đám người Tống Hổ Thành cười cười nói: "Thái Khắc kia quả thật là thực lực không tệ, chỉ có điều là nếu nói có thể đoạt được chức quán quân thì đúng là nằm mơ. Người ngoại quốc chính là luôn thích như vậy, cho dù biết chính mình sẽ thất bại, nhưng tại trước khi thi đấu vẫn muốn quảng

cáo rùm beng. Nếu chưa đem bản thân mình khoe khoang thành trên trời ít thấy, dưới đất vô song, thì tuyệt đối còn chưa bỏ qua. Chúng ta không cần để ý tới bọn họ nữa, ngày mốt sẽ giáo huấn cho hắn một trận là tốt rồi. Bây giờ chúng ta đi xem Ngũ sư huynh của ta một chút hả!"

Ô Tâm Lan nghe vậy vội cất tiếng hỏi: "Được rồi, Tống đại ca, Ngũ sư huynh của ta bây giờ thế nào rồi?""

Tống thị Tứ đại Kim cương ứng tiếng cùng Vương Chí Đạo và Ô Tâm Lan đi về Tống thị Hình Ý Môn, Tống Hổ Thành thay mặt mấy người hồi đáp: "Các ngươi yên tâm, phương pháp này của Vương huynh đệ rất hữu hiệu, Trần Chân đã không có việc gì nữa rồi. Mặc dù hắn vẫn còn có một số việc chưa nhớ lại nổi, nhưng là khi nhìn thấy Sơn Khẩu Tuyết Tử, sau đó lại cùng nàng nói chuyện qua, đã tỉnh ngộ lại không ít. Ít nhất hắn bây giờ đã rõ ràng, chính mình là Trần Chân, là người Trung Quốc, cũng không phải là người Nhật Bản!"

"Vậy là tốt rồi, chỉ cần Ngũ sư huynh có thể ý thức được chính bản thân hắn là một người Trung Quốc, không phải là người Nhật Bản, cho dù trí nhớ khôi phục không được cũng không có vấn đề gì lớn!" Vương Chí Đạo nói.

"Ừ!" Tống Hổ Thành gật đầu nói tiếp: "Sư phụ cùng Trần Tử Chính sư phụ đã kiểm tra qua đầu não của hắn, phát hiện ra sau gáy của hắn có một vết sẹo thương. Đúng là do vết thương này mà hắn mới mất đi trí nhớ. Nhưng là Trần Tử Chính sư phụ cũng cho rằng, vết thương của hắn không nghiêm trọng lắm, chỉ cần để cho hắn uống chút thuốc, lại dùng những hoàn cảnh quen thuộc cũng những người thân thuộc để chậm rãi dẫn dụ hắn, nhất định sẽ có thể làm cho hắn khôi phục trí nhớ."

"Như vậy thì càng hoàn mỹ rồi, ta vốn lo lắng Ngũ sư huynh nhất định là đã bị thương như vậy mà!" Ô Tâm Lan nhảy nhót nói.

Đi tới Tống thị Hình Ý Môn, đã thấy Tống Thế Vinh cùng Trần Tử Chính đang ở trong sân nói chuyện phiếm, nhìn thấy đám người Vương Chí Đạo, Tống Thế Vinh cười nói: "Các ngươi đã tới đó hả. Đáng tiếc đã tới chậm một chút, Trần Chân đã uống tiên dược được Trần Tử Chính sư phụ tự tay sắc cho hắn, bây giờ đã ngủ thiếp đi rồi. Các ngươi nếu muốn gặp hắn, vậy chờ cho hắn tỉnh lại đi hả!"

Vương Chí Đạo trước tiên hướng Tống Thế Vinh cất lời chào hỏi lễ phép, sau đó lại nói: "Nếu như vậy, chúng ta sẽ ở chỗ này chờ Ngũ sư huynh tỉnh lại sẽ bàn tiếp đi hả. Bây giờ nói không chừng tiểu Nhật Bản đang lùng sục tìm kiếm Ngũ sư huynh khắp nơi trong thành, để cho hắn ở lại nơi này của Tống lão gia tử thì là an toàn nhất rồi, cho dù Sơn Khẩu Dụ Nhân gan lớn như trời, cũng không dám tìm đến Tống lão gia tử phiền toái."

Tống Thế Vinh cười cười một chút sau đó hỏi đến đám người Tống Hổ Thành: "Được rồi, Hổ Thành, mới vừa rồi bên ngoài ồn ào huyên náo là cái sự việc gì vậy? Cho các ngươi đi ra xem một chút, như thế nào các ngươi lại đi lâu như vậy mới chịu về?"

Tống Hổ Thành tranh thủ đem cuộc chiến giữa Thái Khắc cùng Kiệt Khắc Sâm kể lại một lần, sau đó thở dài nói: "Cách Vạn quốc võ thuật đại hội chỉ còn có hai ngày, những cường giả mới lại liên tiếp nối nhau xuất hiện, bây giờ ngay cả một trong bốn đại danh đầu Kiệt Khắc Sâm đã bị đánh bại phải rời khỏi đại hội rồi, thật không biết trước khi chính thức khai mạc thi đấu, nhưng người báo danh từ lúc ban đầu liệu còn lại được bao nhiêu người đây?"

Ô Tâm Lan vội vàng láu táu nói chen vào: "Việc này đã tính là gì, ngay cả Bản Viên Nhất Hùng chính là được dự đoán đứng đầu bảng cũng đã bị Hoắc Điện Đường sư phụ đánh bại rồi, chạy trở về Nhật Bản rồi đó! Nói không chừng đến lúc chính thức tiến hành thi đấu, bốn đại cao thủ danh đầu, thậm chí cả mười tuyển thủ đầu tiên, đều đã toàn bộ bị thay đổi lại hết rồi ấy chứ!"

Người của Tống thị Hình Ý cùng Trần Tử Chính còn không biết sự kiện Hoắc Điện Đường đánh bại Bản Viên Nhất Hùng, liền hỏi lại xem sao.

Sau khi được Ô Tâm Lan đem mọi sự tình đã trải qua kể lại hết một lần, Tống Thế Vinh lập tức vỗ tay tán thưởng nói: "Hay, Hoắc Điện Đường đúng là đã kích thích chí khí người Trung Quốc chúng ta. Tiểu Nhật Bản suốt ngày khoe khoang dân tộc Đại Hòa của bọn chúng có bao nhiêu lợi hại, còn đại xuất cuồng ngôn, nói muốn đem người Trung Quốc chúng ta tham gia thi đấu toàn bộ đánh hạ lôi đài. Bây giờ tuyển thủ cực mạnh của bọn họ cũng đã thất bại phải bỏ đi rồi, để xem bọn họ còn có gì để nói!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Tiểu Nhật Bản da mặt rất dầy mà, Bản Viên Nhất Hùng thua bỏ đi, bọn chúng nhất định lại thổi phồng ra một thằng Bản Viên Nhị Hùng, đưa lên đài, một lần nữa khoe khoang hắn sẽ là đại cao thủ đoạt quan đứng đầu. Nếu không tin lời ta, các vị cứ chờ xem thử đi!"

Vừa nói dứt lời, đã liền nghe được từ ngoài cửa vang lên một thanh âm của tiểu Nhật Bản: "Tống Hổ Thành có ở nhà không? Ta là võ sĩ của đế quốc đại Nhật Bản, Cương Huyền Hùng Nhị. Ta đến để khiêu chiến đoạt số báo danh tham gia thi đấu của ngươi. Nếu như mà ngươi không dám ứng chiến, vậy thì tự động đem số báo danh tham gia thi đấu dâng ra đây!"

Mọi người nghe vậy đều ngơ ngác kinh ngạc, Tống Hổ Thành cười khổ nói: "Vương huynh đệ, đúng là lại có chuyện thật sự trùng với lời ngươi vừa nói rồi. Nhị Hùng, Hùng Nhị, thật sự là trùng hợp!"

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, nói: "Thằng tiểu Nhật Bản này tới thật đúng là trùng hợp. Nếu để cho hắn chứng kiến ta cùng Ô Tâm Lan ở chỗ này, trở về báo cáo cho Sơn Khẩu Dụ Nhân. Vậy Sơn Khẩu Dụ Nhân nhất định sẽ đoán được ra Ngũ sư huynh đang ở chỗ này rồi!"

Ô Tâm Lan nghe vậy vội nói: "Chúng ta đây phải trốn đi hay sao?"

"Không nên, dù sao Ngũ sư huynh đã biết được chính mình không phải là Cung Bổn Chân, mà là Trần Chân rồi. Tiểu Nhật Bản không có khả năng khống chế lại được hắn, chúng ta cũng nên cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân công khai lột mặt nạ đi thôi, dù sao chúng ta sớm đã là tử địch rồi!" Vương Chí Đạo nói.

Tống Thế Vinh gật đầu, nói: "Không sai, chúng ta không cần phải che che đậy đậy với tiểu Nhật Bản nữa. Hổ Thành, nếu như người ta đã hướng ngươi khiêu chiến, như vậy thì đi ra ngoài tiếp nhận hắn đi hả!"

Vì vậy, mọi người liền cùng theo Tống Hổ Thành đi ra bên ngoài, muốn nhìn một chút xem tên tiểu Nhật Bản kia đến hướng Tống Hổ Thành khiêu chiến là cái dạng người gì.

Chỉ thấy một Cương Huyền Hùng Nhị này trên mặt đầy râu quai nón, vóc người không tính cao lớn, nhưng là cũng rất tráng kiện. Hắn mặc quần áo lại không phải là loại võ sĩ phục Nhật Bản thường gặp, mà là quân trang. Tư thế đứng thẳng của hắn, cùng với thần sắc trên mặt, cũng rất có bộ dáng quân nhân, hiển nhiên hắn chính là một quân nhân Nhật Bản chính quy.

Đi theo phía sau hắn là một đám lính Nhật Bản vai vác súng trường.

Nhìn thấy đám người Tống Hổ Thành đi ra, Cương Huyền Hùng Nhị đầu tiên là hướng Tống Hổ Thành thi hành một lễ, sau đó nói:

"Ta chính là Cương Huyền Hùng Nhị, hiện nay đang đảm nhiệm chức tiểu đội trưởng tiểu đội 702 của quân đoàn lục quân số 07, quân đội Hoàng gia Nhật Bản, những người phía sau này đều là bộ hạ của ta. Nhưng là ngươi cứ yên tâm, ta hôm nay tới tìm ngươi, là dùng thân phận của một võ sĩ Nhật Bản hướng ngươi khiêu chiến, không phải dùng thân phận quân nhân. Cho nên chúng ta trong lúc chiến đấu tất cả đều dựa theo quy tắc của giới võ thuật mà tiến hành, nếu như mà ta bất hạnh bị ngươi đánh chết, bộ hạ của ta đây có thể đứng ra chứng minh cho Quân bộ biết đây là luận võ công bình, tuyệt đối sẽ không đến tìm ngươi phiền toái!"

Thật đúng là "quang minh chính đại", Tống Hổ Thành nghe vậy đầu tiên là ngẩn người, sau đó chắp tay nói: "Vị Cương Huyền tiên sinh này đã nói quá lời rồi, chỉ là một trận luận võ so chiêu thôi mà, điểm đến là dừng là được rồi. Nếu như mà thực lực của ngươi thực sự mạnh mẽ hơn ta, ta hiển nhiên sẽ đem số báo danh tham gia thi đấu giao ra, tại sao lại cần phải cùng ngươi đánh nhau sống chết làm gì!"

"Vậy sao? Như vậy thật là đáng tiếc đó!" Cương Huyền Hùng Nhị lờ mờ nói: "Ta trời sinh là một quân nhân, cũng không phải là một võ sĩ luyện tập Đường Thủ, Nhu Đạo, Kiếm Đạo gì đó, tất cả năng lực đánh nhau của ta đều là lĩnh ngộ được từ trong chiến trường sinh tử mà ra, chỉ tập trung vào đánh nhau sống chết. Vô luận là bất cứ hình thức luận võ nào, ta đều là sử ra toàn lực, lấy đánh gục đối thủ làm mục đích. Nếu như mà Tống Hổ Thành tiên sinh còn muốn hạ thủ lưu tình, như vậy thì chỉ có một con đường chết mà thôi!"

Tống Hổ Thành nghe vậy lại ngẩn người, lần nữa chắp tay nói: "Nếu Cương Huyền tiên sinh đã nghĩ đến như vậy, thế thì Hổ Thành ta chỉ có toàn lực đối kháng mà thôi. Vạn nhất mà chúng ta trong lúc đó bất

hạnh có điều tổn thương, vậy thì xin mời Cương Huyền phải tuân thủ lời hứa, sau đó không được truy cứu nữa."

"Ta nói chính là dùng thân phận võ sĩ hướng ngươi khiêu chiến, võ sĩ của đại Nhật Bản đều là tuyệt đối sẽ tuân thủ lời hứa, xin yên tâm!" Cương Huyền Hùng Nhị trầm giọng đáp.

"Đã nói như thế, vậy thì xin mời đi!"

150. Chương 148:thú Tính Trở Về

Cương Huyền Hùng Nhị bày ra một điệu bộ nghênh chiến rất quái dị, không phải Đường Thủ, không phải Nhu Đạo, cũng không phải là điệu bộ của bất cứ lưu phái võ thuật Nhật Bản nào. Hai tay lập thành bán trảo, thân thể nửa như phục sấp xuống, chân cong khuỵu hẳn xuống, làm cho đầu hắn thấp xuống đến gần một nửa chiều cao ban đầu, thoạt nhìn tựa như một con mãnh thú thuộc loài ăn thịt. Loại điệu bộ này phối hợp cùng với quân trang thẳng tắp của hắn, là cho người ta có một loại cảm giác quái dị, thoạt nhìn thấy không thể nào phối hợp được với nhau.

Nhưng là điều chính thức khiến mọi người kinh dị chính là ánh mắt Cương Huyền Hùng Nhị, lúc trước ánh mắt hắn mặc dù cũng rất sắc bén, nhưng chỉ là ánh mắt của một quân nhân, ít nhất coi như là ánh mắt một con người. Nhưng là giờ khắc này, ánh mắt của hắn vô luận là nhìn như thế nào, cũng không giống như ánh mắt con người nữa, mà là ánh mắt một con dã thú. Ánh mắt tràn ngập thú tính, tàn nhẫn, dục vọng giết chóc, nhìn chăm chú vào Tống Hổ Thành, thật giống như một con lang sắp chết đói đang nhìn chăm chú vào một con dê béo.

Tống Hổ Thành vừa mới bắt đầu lại bị Cương Huyền Hùng Nhị ánh mắt đột nhiên chuyển biến thành ánh mắt của dã thú, làm cho có chút kinh hãi, nhưng dù sao tâm trí của hắn vẫn là rất kiên định, rất nhanh đã trấn tĩnh lại được, chậm rãi bày ra tư thế nghênh địch điển hình của Hình Ý Môn, bình tĩnh nhìn chăm chứ vào Cương Huyền Hùng Nhị.

Cương Huyền Hùng Nhị đúng vào lúc này lại làm ra một động tác thật là gây bất ngờ cho người khác, chính là hắn đột nhiên nhếch miệng cười.

Không đúng, không phải đang cười, mà là đang nhe hàm răng chi chít trắng ởn của bản thân hắn, giống như là một con lang ngay trước khi công kích con mồi trước mắt thì đều nhe nanh trắng ởn ra vậy.

Gã Cương Huyền Hùng Nhị này cũng không biết có phải là đang cố ý bắt chước hay không, dù sao động tác nhếch miệng của hắn cực kỳ giống với con lang nhếch mõm nhe nanh, thậm chí còn gây cho người ta một loại ảo giác, hình như Cương Huyền Hùng Nhị này phải chăng đã thật sự biến thành một con lang rồi?

Nhưng là động tác ngay sau đó của Cương Huyền Hùng Nhị càng làm cho mọi người cảm thấy bất ngờ hơn nữa, chính là hắn bỗng nhiên há hốc mồm, phát ra một tiếng tru lên, như thanh âm con lang đang tru vậy, vừa vang dội lại vừa làm cho người ta rùng mình sợ hãi. Đám người Vương Chí Đạo nghe thấy thanh âm ấy trong lòng thậm chí không tự chủ được mà đều giật nảy lên. Tiếp theo, Cương Huyền Hùng Nhị đã nhằm Tống Hổ Thành phát động công kích rồi. Hai trảo của hắn trước hết chạm đất, thân thể cơ hồ như bò hẳn xuống trên mặt đất, sau đó lại nhanh như tia chớp điên cuồng nhằm Tống Hổ Thành lao bổ tới.

Lang vồ dê? Hoàn toàn chính là động tác lang vồ dê!

Tống Hổ Thành mới vừa bị Cương Huyền Hùng Nhị phát ra tiếng sói tru khiến cho trong lòng cả kinh, lại bị động tác công kích không ra cái dạng gì này của Cương Huyền Hùng Nhị vồ tới, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại, kết quả đã bị Cương Huyền Hùng Nhị nhào tới vồ cho ngã xuống trên mặt đất. Tiếp theo, hắn lại thấy Cương Huyền Hùng Nhị rõ ràng há ngóac miệng ra, dùng hàm răng trắng ởn dày đặc nhằm thẳng vào cần cổ hắn mà cắn tới.

Tống Hổ Thành kinh hãi, song chưởng mãnh liệt phát lực hướng thượng đẩy lên, đem Cương Huyền Hùng Nhị đẩy bật ra ngoài. Nhưng là còn không có đợi cho hắn hoàn toàn đứng lên, Cương Huyền Hùng Nhị lại lần nữa phát ra một tiếng sói tru khiến kẻ khác phải rùng mình sợ hãi, tiếp tục nhằm Tống Hổ Thành nhào tới.

Lúc này đây động tác tấn công của Cương Huyền Hùng Nhị còn nhanh hơn, lại một lần nữa đem Tống Hổ Thành vẫn đang còn chưa hoàn toàn đứng lên được, vồ ngã xuống đất, hàm răng trắng ởn dày đặc lại một lần nữa nhằm bên phải cần cổ Tống Hổ Thành cắn tới. Tống Hổ Thành lần này phát lực đẩy Cương Huyền Hùng Nhị ra nhưng có chút không kịp, lập tức nghiêng đầu sang bên cạnh mãnh liệt xoay mạnh một cái. Một miếng cắn của Cương Huyền Hùng Nhị này tuy không cắn trúng được cần cổ của Tống Hổ Thành, nhưng lại cắn được lên trên vai phải của hắn.

Cơn đau đớn kịch liệt từ trên bả vai phải truyền đến, Cương Huyền Hùng Nhị rõ ràng đã đem được vai phải của Tống Hổ Thành cắn xuống một miếng thịt. Tống Hổ Thành một chưởng đánh tới, một lần nữa đem Cương Huyền Hùng Nhị từ trên người mình đánh bật ra.

Nhanh chóng đứng bật dậy, Tống Hổ Thành phát hiện ra bả vai phải của mình đã đầm đìa máu tươi rồi, hắn nhìn lại Cương Huyền Hùng Nhị, chỉ thấy trong miệng Cương Huyền Hùng Nhị còn dính đầy máu tươi, hơn nữa miệng còn nuốt nuốt, hiển nhiên là đã đem miếng thịt cắn được từ trên vai Tống Hổ Thành nuốt xuống rồi! Sau đó, hai tròng mắt Cương Huyền Hùng Nhị lại một lần nữa theo dõi Tống Hổ Thành.

Mắt con lang, một đôi con mắt này tuyệt đối không thể nào là hai tròng mắt người được. Con người làm sao có thể có được ánh mắt làm người khác kinh tâm như vậy? Tống Hổ Thành trong lòng không tự chủ được phát lạnh, đối thủ như thế này, chính là lần đầu tiên hắn gặp phải. Cương Huyền Hùng Nhị kia rốt cuộc là sử dụng cái võ thuật gì?

Cương Huyền Hùng Nhị không cho Tống Hổ Thành lấy nửa điểm cơ hội để suy xét, lại một lần nữa hướng Tống Hổ Thành đánh tới. Lúc này đây Tống Hổ Thành đã có chút phòng bị, không để cho Cương Huyền Hùng Nhị vồ ngã nữa, mà kịp hướng bên cạnh né đi, tránh được công kích của Cương Huyền Hùng Nhị. Công kích của Cương Huyền Hùng Nhị vừa rơi vào khoảng không, nhưng lại ngay trên mặt đất đã xoay mình trở lại, một lần nữa nhào đến. Lúc này đây hắn không dùng răng cắn nữa, mà là dùng móng vuốt nhằm tới thân người Tống Hổ Thành mà chộp lên.

Tống Hổ Thành cảm giác như chính mình không phải là đang cùng với một người khác đả đấu, mà là đang đánh nhau với một con lang rất lớn, con lang vừa đói khát lại vừa hung ác. Trong lòng nảy sinh chút sợ hãi, làm cho phản ứng của hắn không tự chủ được mà bị ảnh hưởng, trong nháy mắt đã để cho Cương Huyền Hùng Nhị chộp được một phát lên ngực trái, chẳng những áo bị xé rách ra, mà trên ngực còn bị cào ra năm cái rãnh máu thật dài.

Đang xem cuộc chiến mà đám người Tống Thế Vinh mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, cùng khó có thể tin được một Cương Huyền Hùng Nhị kia nhanh như vậy đã có thể làm cho Tống Hổ Thành bị thương.

Tống Kỳ Lân không nhịn được hỏi: "Sư phụ, thằng tiểu Nhật Bản này là đang dùng cái võ thuật gì? Tượng Hình quyền hay sao? Nhưng sao ta không biết Tượng Hình quyền lại có loại chiêu thức cùng phương pháp công kích này hả?"

Tống Thế Vinh còn chưa có trả lời, đã nghe Vương Chí Đạo thì thào nói: "Đây không phải là Tượng Hình quyền, cũng không phải là quyền thuật của bất kỳ lưu phái nào, bởi vì đấu pháp của hắn cũng không thuộc về bất cứ chiêu thức quyền thuật nào, đó chỉ là những động tác công kích theo bản năng dã thú mà thôi. Xem ánh mắt của hắn, thanh âm hắn phát ra, còn có tư thế của hắn nữa, một cái hình dáng như vậy, căn bản chỉ có thể là một con dã thú. Công kích của hắn chính là theo bản năng, cũng không phải là động tác võ thuật, nếu như ta đoán không lầm, hắn căn bản là có thể không biết được chiêu thức võ thuật!"

"Điều này làm sao có thể?" Tống Kỳ Lân tỏ vẻ khó tin nói: "Hắn không biết chiêu thức võ thuật vậy thì như thế nào lại có thể phát ra công kích ác liệt như vậy? Mặc dù loại phương pháp công kích này rất dã man, rất quỷ dị, nhưng lại là một thủ đoạn công kích rất hữu hiệu hả. Hơn nữa nhìn tốc độ cùng lực lượng của hắn, thì một người không biết võ thuật sao có thể làm ra được như thế!"

Vương Chí Đạo lại giống như là đang tự lẩu bẩu lẩm bẩm, hồi đáp: "Những cái chiêu thức này trên thực tế đều là các động tác công kích cầu sinh tồn của dã thú, tựa như người bình thường nếu không biết võ thuật, khi gặp phải địch nhân cũng đồng dạng là đấm đá theo bản năng mà thôi. Nếu như ta đoán không sai, thì đây nhất định là cảnh giới thực chiến cao nhất mà các lưu phái võ thuật thực chiến tinh khiết luôn một mực theo đuổi, chính là 'Thú tính trở về'! Các nhà nghiên cứu sinh vật học đã chứng minh được, con người chính là do tiến hóa mà thanh, con người cùng hết thảy động vật trên đời hoặc ít hoặc nhiều đều có

chút quan hệ thân thích. Ở trên lớp vỏ của đại não ngươi, vẫn còn lưu giữ nhưng ký ức của dã thú hàng ngàn hàng vạn năm về trước, từ những sinh vật đơn bào thời nguyên thủy, đến sinh vật nhuyễn thể, loài bò sát, loài có vú, những loại sinh vật còn sống hay đã tuyệt chủng, tất cả những ký ức về quá trình tiến hóa đều được bảo lưu lại. Dưới một điều kiện đặc biệt nào đó, những ký ức này của con người sẽ bị kích hoạt, những người mà đã bị kích hoạt loại ký ức này rồi, sẽ trở nên giống như là dã thú, chẳng những bò xuống đất, lại còn tru lên, muốn ăn thịt sống, thậm chí toàn thể còn có thể mọc lông dài ra. Các nhà di truyền học gọi loại hiện tượng này là 'Phản tổ hiện tượng'!"

Bởi vì những lời nói của Vương Chí Đạo đều là lý luận của khoa học đời sau, cho nên đám người Tống Thế Vinh nghe được cũng không hiểu được, một chút cũng không rõ được rốt cuộc là Vương Chí Đạo đang nói cái gì? Ô Tâm Lan rất hiếu kỳ hỏi: "Chí Đạo, ngươi là ý nói, tiểu Nhật Bản kia đã 'phản tổ' biến thành dã thú rồi hay sao?"

Vương Chí Đạo không để ý tới nàng, tiếp tục tự nhủ: "'Phản tổ hiện tượng' chỉ là lý luận trong giới di truyền học, nhưng là trong giới võ thuật, cũng có một loại lý luận tương tự, đó chính là lý luận 'Thú tính trở về'. Có một số lưu phái võ thuật thuần túy thực chiến đã tồn tại một loại lý luận như vậy, cho rằng lúc loài người còn là những con người nguyên thủy, thực lực của bọn họ so với người bây giờ thì cường đại hơn rất nhiều lần, chẳng những có năng lực cử được ngàn cân, nhanh như gió lốc, hơn nữa sức chịu đựng cũng vượt xa con người hiện đại bây giờ. Những người nguyên thủy đó có thể dùng tay không đánh nhau đến chết với một con mãnh hổ, cho nên bọn họ mới có thể tiếp tục sinh tồn được, làm cho mầm mống của nhân loại không bị tuyệt diệt.

Nhưng là sau khi loài người từ xã hội nguyên thủy tiến vào xã hội văn minh, bởi vì cuộc sống trở nên an nhàn, năng lực của loài người từ từ thoái hóa xuống, trở thành yếu ớt đến mức ngay cả một con lang cũng không so sánh được. Nhưng thực ra là năng lực nguyên thủy của loài người không có biến mất, mà chỉ ẩn giấu đi thôi. Trải qua những sự huấn luyện cùng kích thích nhất định là có thể đem nó kích hoạt được. Có những người ngay từ lúc nhỏ đã được bầy lang nuôi dưỡng mà biến thành 'lang hài' thực lực kinh người. Hoặc là người bệnh tâm thần đột nhiên nổi giận, trở nên khí lực lớn vô cùng, hoặc là con người đến lúc gặp phải nguy hiểm thì dẫn phát ra tiềm lực cực lớn. Dựa vào những thứ đó mà có thể sáng tạo ra những phương pháp huấn luyện có thể kích hoạt được tiềm năng nguyên thủy của loài người…"

"Huấn luyện kích phát bản năng?" Tống Thế Vinh tự cho là mình đã rõ ràng Vương Chí Đạo đang nói cái gì, không nhịn được liền lên tiếng nói.

"Không sai biệt lắm, nhưng là huấn luyện kích phát bản năng chỉ là kích phát ra tiềm năng của thân thể, 'Thú tính trở về' lại là chuyên nhằm kích phát thú tính nguyên thủy, đây là một phương pháp kích thích tiềm năng cao cấp hơn nữa. Khi đã bị kích phát ra thú tính nguyên thủy, những người này đều trở nên giống như là dã thú, hắn không hề nhớ được bản thân mình đang là con người nữa, không có sợ hãi, không có thương xót, không có thống khổ. Trong lòng hắn chỉ có điên cuồng, chỉ có giết chóc, chỉ có thú tính. Tựa như một người bởi vì nhìn thấy toàn bộ thân nhân của mình đều bị sát hại, trở nên nổi giận điên cuồng, ngoại trừ việc phải giết chết địch nhân, thì không để ý tới cái gì khác nữa. Chính vì thế mà các lưu phái võ thuật thực chiến kia cho rằng, chỉ có ở dưới loại tâm tính này, năng lực thực chiến của con người mới được phát huy hoàn mỹ nhất, năng lực công kích trở nên đáng sợ nhất. Tựa như Cương Huyền Hùng Nhị lúc này, trong lòng hắn ngoại trừ ý niệm phải đem Tống đại ca cắn xé tan tành, thì không còn bất kỳ ý niệm nào khác, cho nên mới trở thành điên cuồng như thế!"

Mọi người nghe thế trong lòng đều có chút rùng mình sợ hãi, lại nhìn đến Cương Huyền Hùng Nhị không ngừng tru lên, không để ý tới công kích của Tống Hổ Thành, chỉ là điên cuồng nhằm Tống Hổ Thành phát động tấn công, trong lòng không khỏi càng thêm phát lạnh.

Tống Kỳ Lân không nhịn được nói: "Vậy loại 'Thú tính trở về' đem con người biến thành dã thú này rốt cuộc là làm sao để luyện ra?"

Vương Chí Đạo giới thiệu nói: "Phương pháp thì có rất nhiều loại, chỉ có điều là rất tàn nhẫn, tỷ như 'Cực độ vong ngã', lấy phương pháp thôi miên tự kỷ ám thị liên tục ép cho một người tiếp nhận huấn luyện chịu một ý niệm, làm cho hắn tin tưởng rằng hắn chính là một con dã thú, đây là phương pháp khó thu được thành công nhất. Còn một loại khác là 'Cực đoan kích thích', bắt người tiếp nhận huấn luyện từ nhỏ đã phải chịu đựng đủ loại hành hạ, nhận hết áp bức, làm cho hắn nảy sinh tâm lý thù hận vô cùng mãnh liệt

đối với thế giới này, sau đó lại không ngừng dẫn dụ hắn giết chóc, lại giết chóc, chỉ có giết chóc. Các sát thủ hàng đầu đều đồng dạng là thông qua thủ đoạn huấn luyện này mà thành, chỉ có điều là loại phương pháp này mặc dù cũng có thể làm cho người ta biến thành đáng sợ giống như dã thú, nhưng cũng không hoàn toàn mất đi tất cả lý trí.

Như Cương Huyền Hùng Nhị trước lúc khai chiến thần trí thanh tỉnh như vậy, một khi khai chiến lại biến thành người điên 'Thú tính trở về', hẳn là đã bị dược vật kích thích rồi. Dược vật kích thích lên tầng vỏ não trên đại não của hắn, kích phát ký ức thú tính, mới làm cho cử động của hắn giống như là dã thú vậy!"

"Hắn uống thuốc từ lúc nào, tại sao ta lại không có nhìn thấy?" Tống Kỳ Lân hỏi.

"Có thể là hắn đã uống trước một loại thuốc có thời hạn phát huy tác dụng, hoặc cũng có thể là thuốc kia đựng ở trong viên nang, giấu bên trong hàm răng của hắn, khi bắt đầu chiến đấu thì cắn vỡ ra là được!"

"Này, này, các người nói những chuyện đó làm gì đây, hãy nhanh nghĩ ra biện pháp gì đi, nếu còn tiếp tục như vậy Tống đại ca sẽ mất mạng đó!" Chính là Ô Tâm Lan đã nhắc nhở mọi người.

Chỉ thấy Tống Hổ Thành lúc này toàn thân đã đầm đìa máu tươi, trên người đã bị Cương Huyền Hùng Nhị cào xé ra ít nhất là năm sáu vết rách thật dài, hơn nữa từ vết cắn sâu trên bả vai kia máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, hắn bây giờ đã biến thành một "huyết nhân" rồi.

Mà Cương Huyền Hùng Nhị động tác công kích lại càng lúc càng nhanh, càng ngày càng ác liệt, còn động tác công kích của hắn ngoại trừ dùng móng vuốt cào xé, chính là dùng hàm răng nhai cắn, ngoài hai món đó ra, không có chiêu thức công kích nào khác nữa.

Tống Thế Vinh quan sát thêm một lúc, thở dài nói: "Thôi, Hổ Thành đã không được rồi, cứ đánh tiếp thì sẽ không toàn mạng, hay là nhận thua vậy!"

"Làm thế chỉ vô ích thôi, Cương Huyền Hùng Nhị đã mất đi lý trí, trong lòng hắn hiện tại chỉ có một ý niệm là đem Tống đại ca giết chết. Nếu như Tống đại ca chưa chết, hắn tuyệt sẽ không đình chỉ!" Vương Chí Đạo nói.

"Như vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cứ như vậy nhìn Tống đại ca chết hay sao? Mau ra tay ngăn cản tiểu Nhật Bản kia đi hả!" Ô Tâm Lan vội vàng nói.

"Đám lính Nhật Bản kia đang chăm chú nhìn vào chúng ta đó, nếu chúng ta ra tay, bọn chúng nhất định sẽ nổ súng!" Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, lại nói: "Trên thực tế thằng Cương Huyền Hùng Nhị này mặc dù đã biến thành dã thú, nhưng bản thân hắn không phải là một người biết võ thuật, cho nên chỉ có thể dùng các động tác dã thú bản năng đến công kích Tống đại ca. Tống đại ca chỉ là đang đối mặt một con lang hung ác thật to mà thôi. Lấy thực lực của Tống đại ca, muốn đánh bại một con lang to, hẳn là không phải việc gì khó. Vấn đề là hắn đã bị thương, không thể tỉnh táo lại, tâm lý lại có chút e sợ, cho nên thực lực phát huy bị hạn chế.

Chỉ cần hắn lấy tâm lý bình thường đối phó lang cẩu để đến đối phó Cương Huyền Hùng Nhị, vậy thì muốn đánh bại Cương Huyền Hùng Nhị sẽ dễ dàng thôi!"

Khi Vương Chí Đạo nói ra những lời này, cố ý đề cao âm lượng một chút. Từng lời từng chữ theo lời nói rơi được vào trong tai Tống Hổ Thành. Tống Hổ Thành nghe được Vương Chí Đạo đề tỉnh mình, giật mình một cái lập tức đã rõ ràng lại được, lập tức hít sâu hai khẩu khí, rất nhanh đã trở nên tỉnh táo.

Lúc hắn tỉnh táo lại được, một lần nữa đối mặt Cương Huyền Hùng Nhị, cảm giác bất an lập tức biến mất, thân thể cũng khôi phục lại được sự linh tiệp cùng phản ứng lúc trước. Cương Huyền Hùng Nhị lại một lần nữa xông đến tấn công, Tống Hổ Thành xoay mình né qua một bên, lập tức tránh khỏi, đồng thời một chưởng nện ngay lên trên lưng Cương Huyền Hùng Nhị.

Cương Huyền Hùng Nhị đã trúng một chưởng của Tống Hổ Thành, nhưng lại dường như không có việc gì, xoay người tiếp tục đánh tới. Tống Hổ Thành thấy thế, lập tức sửa chưởng thành quyền, mạnh mẽ nhằm mạng sườn Cương Huyền Hùng Nhị một quyền nện xuống.

"Rắc" một tiếng, tiếng xương sườn Cương Huyền Hùng Nhị bị đánh gãy rõ ràng đã vang lên. Nhưng là, Cương Huyền Hùng Nhị lại vẫn không hề có phản ứng, ngược lại tru lên càng thêm hung ác xông vào công

kích Tống Hổ Thành. Tống Hổ Thành hiển nhiên không có ngờ tới Cương Huyền Hùng Nhị mặc dù đã bị mình cắt đứt xương sườn vẫn không hề có phản ứng gì, thoáng chút ngẩn ngơ đã lập tức bị Cương Huyền Hùng Nhị lại một lần nữa vồ ngã xuống đất, lại một miếng cắn nữa trúng lên bả vai của hắn.

Vương Chí Đạo thấy thế lại nhíu nhíu đầu mày, lớn tiếng kêu lên: "Tống đại ca, hắn lúc này không hề có cảm giác đau đớn đâu. Ngươi phải công kích đầu não của hắn, trực tiếp đánh bất tỉnh hắn!"

Tống Hổ Thành bị Cương Huyền Hùng Nhị cắn trúng vào miệng vết thương ban đầu, dưới cơn đau kịch liệt cuối cùng cũng bất chấp võ đức "đánh người không đánh mặt", đang nằm trên mặt đất liền một chưởng nhằm đánh thẳng lên trên mũi Cương Huyền Hùng Nhị, lập tức đem Cương Huyền Hùng Nhị đánh cho ngửa đầu lên về phía sau. Tiếp theo, Tống Hổ Thành lại lấy chưởng căn nhằm huyệt Thái Dương của Cương Huyền Hùng Nhị nện cho một phát thật mạnh, đem Cương Huyền Hùng Nhị vốn đang đè lên trên người mình đánh ngã nhào xuống bên cạnh.

Tống Hổ Thành nhanh chóng lật mình từ trên mặt đất đứng lên, đã thấy Cương Huyền Hùng Nhị mặc dù đầu não đã trúng một đòn nghiêm trọng cũng đã bò lên được, nhưng thân thể đã có chút lảo đảo, hiển nhiên là công kích nhằm vào huyệt Thái Dương của hắn đã có hiệu quả rồi.

Tống Hổ Thành quyết định thật nhanh, tiến lên một bước, vòng tay bổ ngược một chưởng nặng nề lên trên gáy Cương Huyền Hùng Nhị.

Cương Huyền Hùng Nhị bị một chưởng này của Tống Hổ Thành trực tiếp đánh cho ngã sụp xuống, nằm trên mặt đất cố dãy giụa vài cái, rốt cục cũng chịu nằm bất động.

"Hay quá! Tống đại ca rốt cục thắng rồi!" Ô Tâm Lan cùng đám người Tống Kỳ Lân thấy thế lập tức hoan hô ầm lên.

Còn mấy tên lính Nhật Bản kia thấy tiểu đội trưởng của mình bị đánh ngã xuống đất, đầu tiên là đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó không hề nói một câu nào, chỉ tiến đến đem Cương Huyền Hùng Nhị đỡ lên khiêng đi.

Sau khi đợi đám lính Nhật Bản kia rời đi, Tống Thế Vinh mới quay sang Tống Hổ Thành cùng Trần Tử Chính nói: "Ngươi bị thương rất nặng, lập tức đi cầm máu, nếu không sẽ lưu lại di chứng về sau. Trần sư phụ, xin ngài lại phải vất vả một phen!"

Trần Tử Chính không nói một câu, chỉ gật đầu cùng đám người Tống Kỳ Lân dìu Tống Hổ Thành đi vào bên trong.

Tống Thế Vinh đang muốn cùng theo đi vào, lại thấy Vương Chí Đạo vẫn đang đứng ở chỗ cũ, cau mày nhìn theo phương hướng mấy tên lính Nhật Bản vừa rời đi, vì vậy lão tiến lại hỏi: "Chí Đạo, ngươi phát hiện ra điều gì sao?"

"Có người một mực đứng quan sát Tống đại ca cùng Cương Huyền Hùng Nhị chiến đấu." Vương Chí Đạo lại nói: "Nếu như ta đoán không lầm, hắn nhất định chính là người đã chế tạo ra dược vật để đem Cương Huyền Hùng Nhị biến thành dã thú. Hắn đến đây khả năng chỉ là để thí nghiệm hiệu quả của dược vật."

"Lấy người sống làm thí nghiệm, còn dùng chính người của bọn chúng?" Tống Thế Vinh có chút bất ngờ hỏi lại.

"Phải, bởi vì thuốc này vốn chính là để dùng lên trên người của bọn chúng. Nếu như ta đoán không lầm, tiểu Nhật Bản chế tạo ra thuốc này, mục đích chính là là để cho bọn võ sĩ của chúng sau này sẽ xưng hùng trên Vạn Quốc võ thuật đại hội. Cương Huyền Hùng Nhị chỉ là một vật để thí nghiệm, tiểu Nhật Bản muốn thí nghiệm xem một người quân nhân bình thường sau khi dùng thuốc này xong, có thể đánh thắng được cao thủ võ thuật Trung Quốc của chúng ta hay không, cho nên bọn họ mới chọn trúng Tống đại ca. Nếu như mà Tống đại ca bị đánh bại, vậy thì tin tưởng đến ngày mốt bọn chúng sẽ ứng dụng ồ ạt loại dược vật này, đề thăng lực lực cho võ sĩ của bọn chúng."

Tống Thế Vinh nghe vậy có chút kinh hãi, nói: "Nếu những việc này đúng là sự thật, vậy thì ngày mốt Vạn Quốc võ thuật đại hội chỉ sợ sẽ biến thành một sự kiện thi đấu tanh máu mất thôi!"

Ở trong Nhật Bản Hồng Khẩu đạo tràng, Sơn Khẩu Dụ Nhân cau mày nhìn Cương Huyền Hùng Nhị đã chết hẳn, nói: "Thuốc kích phát tiềm thức xem ra không lý tưởng hả!"

Một bên Thuyền Việt Hoành Sơn vội nói: "Ăn dược vật này vào không thể tự khống chế được thần trí của chính mình, chỉ biết được một lòng chém giết, so với người điên khùng thì không khác gì. Hơn nữa sau khi thuốc hết hiệu lực, người cho dù không chết cũng đã bị biến thành ngu ngốc. Cho nên ta đề nghị Sơn Khẩu tiên sinh, tốt nhất không nên lợi dụng thuốc này cho người một nhà chúng ta."

"Không để cho người một nhà dùng, chẳng lẽ đem cho người Trung Quốc dùng hay sao? Ngày mốt là Vạn Quốc võ thuật đại hội, người Nhật Bản chúng ta nhất định phải thắng mới được hả. Bản Viên Nhất Hùng đã rời đi, lấy thực lực của các ngươi, thì căn bản là không phải đối thủ của đám Vương Chí Đạo cùng Hoắc Điện Đường những người đó. Chúng ta không để dùng dược vật này, chẳng lẽ để cho người Trung Quốc xưng hùng hay sao?" Sơn Khẩu Dụ Nhân bực bội nói.

"Nhưng là, như cái dạng này của Cương Huyền Hùng Nhị, cho dù thắng, cũng sẽ không được thừa nhận, nói không chừng còn có thể bị xem như quái vật, hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu!" Thuyền Việt Hoành Sơn vội vàng nói.

"Ừ, ngươi nói rất có lý!" Sơn Khẩu Dụ Nhân gật đầu, nói: "Chỉ có điều là thuốc này cũng không phải là không thể dùng, mà là sẽ cho dùng vào thời điểm mấu chốt, tỷ như là lúc đánh với Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo tay súng như thần, bình thường khi hắn có súng trong tay, chúng ta muốn giết hắn thì rất khó khăn. Nhưng là lúc ở trên lôi đài, hắn không có khả năng mang theo súng được, nếu hắn gặp phải đối thủ đã dùng thuốc kích phát thú tính, sợ là chỉ còn một con đường chết mà thôi!"

Ngừng lại một chút, Sơn Khẩu Dụ Nhân lại hỏi: "Được rồi, thuốc kích thích theo như lời Long Bổn tiên sinh đã đưa tới hay chưa?"

Thuyền Việt Hoành Sơn vội nói: "Đã đưa tới rồi, cũng đủ cho một tiểu đội sử dụng!"

"Được, vậy là tốt rồi!" Sơn Khẩu Dụ Nhân nói: "Thuốc kích phát thú tính không thể dùng, vậy thì để cho bọn họ dùng thuốc kích thích khi lên lôi đài đi hả. Mặc dù đều giống nhau là gây tổn hại cho thân thể, nhưng là để phục vụ cho vinh quang của đế quốc Đại Nhật Bản, những tổn hại đó vẫn là xứng đáng!"

151. Chương 149:lực Bất Đả Quyền, Quyền Bất Đả Công

Cách giờ khai mạc Vạn quốc võ thuật đại hội chỉ còn lại đúng một ngày cuối cùng, cả Thượng Hải đều là ẩn giấu đao quang kiếm ảnh, khắp nơi sát khí phập phồng.

Trần Chân cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử vẫn đang ở lại Tống thị Hình Ý Môn, còn Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan thì đã quay về tới Tinh Võ Môn. Sau khi Vương Chí Đạo vừa huấn luyện xong cho sáu tên lính Anh quốc Bố Long Đức, thật không ngờ lại có Tôn Đại Chu, Lý Cảnh Lâm, Chu Quốc Phú, Thái Gia Dương, còn có cả Trần Phát Học đã lâu không gặp, cùng nhau đi đến Tinh Võ Môn bái phỏng.

Nhìn thấy những bằng hữu từng cùng chung hoạn nạn này, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan tự nhiên là trong lòng rất vui mừng. Hoắc Đình Giác không dám chậm trễ, vội vàng nói Hiểu Huệ đi thông báo cho nhà bếp làm mấy món ăn thật ngon, rồi ngay trong sân sau cho bày ra một cái bàn bát tiên lớn, xin mời đám người Tôn Đại Chu cùng nhau ngồi vào.

Sau khi hàn huyên vài câu, đám người Vương Chí Đạo mới biết được Tôn Đại Chu, Lý Cảnh Lâm cùng Trần Phát Học cũng đã lấy được số báo danh để tham gia thi đấu ở Vạn quốc võ thuật đại hội rồi, trong lòng hiển nhiên càng lại cao hứng. Đã được như vậy, vậy thì lực lượng bên phía Trung Quốc lại càng cường đại rồi. Chỉ có một điều là cho Vương Chí Đạo cảm thấy không được hoàn mỹ chính là, Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên, hai vị đại tông sư võ thuật đỉnh cao nhất lại bị Vạn quốc thương hội lấy cớ rằng bọn họ thân phận siêu nhiên, không cho phép hai người bọn họ tham gia thi đấu, chỉ để cho hai người bọn họ đảm nhiệm chức danh trọng tài trong Ủy ban giám khảo của Vạn Quốc võ thuật đại hội.

Rất rõ ràng, lấy Sơn Khẩu Dụ Nhân cầm đầu Vạn quốc thương hội, hắn là có chút sợ hãi đối với năng lực của hai vị siêu cấp tông sư Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên, thực lực còn muốn ở trên cả Lý Thư Văn

này, sợ rằng có dùng hết mọi thủ đoạn cũng không có cách nào ngăn cản bọn họ giành chiến thắng, cho nên mới không tiếc sức bày ra những lý do tốt đẹp để ngăn cản không cho bọn họ tham gia thi đấu.

Tôn Đại Chu lại nói với mọi người: "Vạn quốc thương hội đã chốt hạ quy tắc tham gia thi đấu của Vạn Quốc võ thuật đại hội rồi, quy tắc phi thường đơn giản, ngoại trừ ra một việc không cho sử dụng vũ khí, còn lại có thể sử dụng bất cứ phương thức tay không nào để đến chiến đấu. Trận đấu không hề có hạn chế thời gian, lấy việc đem đối phương đánh ngã xuống đất sau mười giây đồng hồ không thể đứng lên, hoặc là chủ động nhận thua, để quyết định thắng lợi. Đồng thời bọn họ lại còn cho phép tiếp tục được công kích đối phương đã ngã xuống đất, trừ khi đối phương đã hôn mê!"

Hoắc Đình Giác nghe được nhíu nhíu đầu mày, nói: "Đối phương ngã xuống đất mười giây không thể đứng lên mới có thể tính là thắng, lại còn cho phép tiếp tục được công kích đối phương đã ngã xuống, thoạt nghe thì chính là quy tắc đả đấu của phương Tây, nhưng là so với quy tắc của đấm bốc Tây dương càng tàn khốc hơn. Tại sao không phải lấy việc đánh ngã đối phương, hoặc là đem đối phương đánh hạ lôi đài để tính là thắng? Đã muốn đánh cho đối phương ngã xuống mười giây không thể đứng lên, lại còn cho đánh cả đối phương đã ngã xuống đất, như vậy rất dễ dàng tạo thành thương tổn!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Võ thuật ngoại quốc cũng không có giống như võ thuật Trung Quốc chúng ta vốn coi trọng tu luyện hạ bàn thung công hoặc là năng lực thăng bằng. Bọn họ so với người luyện võ Trung Quốc chúng ta thì dễ dàng ngã xuống đất hơn. Huống chi trong giới võ thuật Trung Quốc từ trước đến này khi thi đấu lôi đài đều là lấy việc đánh ngã đối phương hoặc đem đối phương đánh hạ lôi đài để tính thắng, hơn nữa sau khi đánh ngã được đối thủ thì không hề công kích tiếp nữa. Người luyện võ Trung Quốc đã sớm quen thuộc với loại đả pháp điểm đến là dừng này rồi. Lấy Sơn Khẩu Dụ Nhân cầm đầu Vạn quốc thương hội nhất định là rõ ràng điểm này, cho nên mới đem quy tắc xét thắng sửa theo phương thức đánh nhau dã man của phương Tây, mục đích chính là để đánh loạn tập quán của chúng ta. Càng quan trọng hơn là sau khi ngã xuống đất vẫn có thể tiếp tục công kích, điều này có ý nghĩa là có thể sử dụng những ngón đòn nằm đòn vật của Nhu Đạo, hiện này giới võ thuật Trung Quốc đối với những thứ này cũng không am hiểu nhiều lắm. Nếu như chúng ta không thay đổi được tập quán khi luận võ điểm đến là dừng trước đây, vậy thì đến lúc đó có thể phải chịu thiệt thòi lớn!"

"Không sai, lấy Sơn Khẩu Dụ Nhân cầm đầu Vạn quốc thương hội, đích thật là đã đem thói quen trong giới võ thuật Trung Quốc chúng ta suy tính thật thấu đáo rồi, cho nên mới đưa ra được đủ loại quy tắc bất lợi cho người luyện võ Trung Quốc chúng ta. Vì muốn đánh ngã người Trung Quốc chúng ta, Sơn Khẩu Dụ Nhân xem như hao tổn tâm cơ ất nhiều." Tôn Đại Chu thở dài nói.

"Nhưng dù sao ta vẫn cảm giác những quy tắc đó đối với Vương Chí Đạo tựa hồ là vô ích. Vương Chí Đạo hình như rất thích ứng với loại đấu pháp này!" Chu Quốc Phú nói.

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Ta chỉ là có thói quen đánh nhau không hề có quy tắc hạn chế nào mà thôi!"

"Cảnh Lâm tướng quân!" chính là Ô Tâm Lan đang ngoan ngoãn ngồi ở bên người Vương Chí Đạo nghe mọi người nói chuyện, không nhịn được liền hỏi Lý Cảnh Lâm: "Vạn quốc võ thuật đại hội cấm sử dụng vũ khí, vậy thì không phải là ngài không thể dùng kiếm hay sao? Ngài được xưng là 'Kiếm tiên', kiếm chính là tuyệt học mạnh mẽ nhất của ngài. Vậy thì không được dùng kiếm có phải là sẽ rất bất lợi hay không?"

Lý Cảnh Lâm nghe vậy cười ha ha nói: "Ta nếu có thể sử dụng kiếm để tham gia thi đấu, như vậy thì Vương Chí Đạo hẳn là có thể dùng súng rồi. Hắn được xưng là 'Súng thần', dùng súng tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội, vậy thì ngôi Quán quân không phải là cầm chắc rồi hay sao?"

Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông, Tôn Đại Chu, Trần Phát Học cùng đám người Chu Quốc Phú nghe vậy cùng không nhịn được bật cười , hiển nhiên cũng cảm giác thấy Ô Tâm Lan hỏi rất thú vị.

Thấy Ô Tâm Lan trên mặt tỏ ra bộ dáng mờ mịt, Vương Chí Đạo mỉm cười quay sang giải thích cho nàng: "Ô sư tỷ, đối với một người cao thủ chân chính mà nói, binh khí bất quá cũng chỉ là để nối dài và gia tăng cho cánh tay mà thôi. Phải biết rằng từ thời đại viễn cổ, võ thuật chính là kỹ xảo giết địch được tổng kết ra từ trong thực tế chiến đấu, nguyên bản cũng không có võ thuật xích thủ không quyền, tất cả đều là đao quang kiếm ảnh.

Võ thuật xích thủ không quyền trên thực tế là do khi các chiến sĩ từ chiến trường trở về không thể nào tiếp tục sử dụng binh khí để đánh nhau nữa, nên mới theo bản năng mà ứng dụng cùng phát triển thêm mà xuất hiện ra loại đấu pháp chính là thoát thai từ phương pháp đánh nhau bằng binh khí.

Cho nên mới nói, võ thuật xích thủ không quyền lúc nguyên thủy, tất cả đều là thoát thai ra từ trong 'Binh khí chi đạo'. Tỷ như Hình Ý, nguyên thủy Hình Ý chính là thoát thai từ kỹ nghệ dùng đại thương. Cho nên đối với cao thủ Hình Ý chân chính mà nói, cầm đại thương chính là tung hoành chiến trường, dùng xích thủ không quyền lại là tung hoành trên lôi đài. Cao thủ như Cảnh Lâm tướng quân đây, trong tay có kiếm hay là không kiếm, cũng không có gì phân biệt!"

Ô Tâm Lan nghe được chỗ hiểu chỗ không. Chỉ có điều nàng cuối cùng cũng rõ ràng Lý Cảnh Lâm không nhất thiết phải trong tay có kiếm mới có thể xem như cao thủ đứng đầu, lúc đó mới yên lòng.

Trần Phát Học có chút cười cười nói: "Vương huynh đệ thật sự là kiến văn rộng rãi, lúc trước khi ta lần đầu tiên nhìn thấy Vương huynh đệ, đã cảm giác được Vương huynh đệ rất bất phàm. Bây giờ lại nghe xong những lời này của Vương huynh đệ, mới hiểu được tuy niên kỷ của Vương huynh đệ còn ít, nhưng là kiến thức lại đạt tới trình độ của võ học đại tông sư. Tin tưởng không bao lâu nữa, thành tựu của Vương huynh đệ nhất định sẽ không ở dưới đại tông sư Tôn Lộc Đường lão tiên sinh."

Vương Chí Đạo nghe vậy cảm thấy xấu hổ, vội nói: "Trần sư phụ quá đề cao ta rồi, ta làm sao dám cùng Tôn lão tiên sinh so sánh ngang hàng, nói đùa, nói đùa rồi!"

Tôn Đại Chu nói: "Vương huynh đệ ngươi không cần khiêm nhường, trên thực tế gia phụ đối với ngươi cũng là rất có tán thành, nói rằng ngươi chính là người có thiên phú võ học nhất mà ông ấy từng chứng kiến! Chỉ có điều là ta vẫn còn tò mò, ngươi còn ít tuổi như vậy, nhưng lại hình như đối với phương diện tri thức võ học không cái gì không biết, không chỗ nào không thông, cơ hồ so với kiến thức của gia phụ còn rộng lớn tinh thâm hơn. Ngươi rốt cuộc là như thế nào mà học được vậy?"

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, nhưng lại không thể hông trả lời, lập tức dứt khoát lại dở trò nói phét "mất trí nhớ" ra:

"Ta cũng không biết được, những sự tình trước kia phần lớn là ta đã không còn nhớ rõ nữa, nhưng là trong đầu não lại bảo lưu những trí nhớ về võ học. Mỗi khi ta xem đến một ai đó sử xuất võ thuật ra, theo bản năng trong ý nghĩ lại nảy ra được một chút tri thức về loại võ thuật đó!"

Đám người Tôn Đại Chu nghe được đều nghi hoặc nhìn Vương Chí Đạo một lúc, Lý Cảnh Lâm nói: "Nếu theo thuyết pháp của ngươi, ngươi hẳn là xuất thân từ gia đình võ thuật thế gia rồi. Nhưng là ngươi lại tinh thông thuật bắn súng, vậy có lẽ ngươi thuộc về một đại gia đình quân phiệt tinh thông võ thuật rồi. Đáng tiếc ta lại không biết có đại gia đình quân phiệt tinh thông võ thuật nào có họ Vương!"

Vương Chí Đạo trong lòng lần nữa cười khổ, may là ở phía sau, đã thấy Trương Bảo Tử lớn giọng giải vây thay cho hắn :

"Con mẹ nó, nghĩa đệ, các ngươi đang uống rượu, như thế nào lại bỏ quên ta? May là ta ngủ không được nên mới vừa đi ra, nếu không đã bỏ lỡ mất một mâm rượu thịt này rồi!"

Vương Chí Đạo vội nói: "Đại ca, chúng ta vốn là muốn gọi ngươi, chỉ có điều nhìn ngươi đang ngủ, không muốn quấy rầy ngươi mà thôi. Ngươi đã tỉnh giấc lại rồi, như vậy cùng đến ăn đi!"

Trương Bảo Tử cũng không khách khí, tùy tiện ngồi xuống, bưng lên một chén rượu, lại uống một hơi cạn sạch, than thở nói: "Rượu ngon, đáng tiếc chỉ là một chén nhỏ, không phải bát lớn, uống không đủ đã nghiền!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đại ca, Vạn quốc võ thuật đại hội ngày mai đã bắt đầu rồi, tốt nhất là không nên uống nhiều rượu đỡ ảnh hưởng sức khỏe!"

"Nói rất có lý. Vậy ta đây tạm dùng chén nhỏ uống là tốt rồi!" Trương Bảo Tử lại đem một chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó lại hỏi: "Được rồi, nghĩa đệ, các ngươi đang thương lượng cái gì, những người này là ai hả?"

Lý Cảnh Lâm, Tôn Đại Chu cùng Trần Phát Học chính là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Bảo Tử, đều bị thân hình như tòa thiết tháp cùng đầu râu tóc trắng của Trương Bảo Tử làm cho có chút kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, nghe vậy cũng hiếu kỳ nhìn lại Vương Chí Đạo, hiển nhiên cũng muốn biết một Trương Bảo Tử này là ai.

Vương Chí Đạo cười cười đem tình huống của Trương Bảo Tử hướng đám người Lý Cảnh Lâm giới thiệu một lần, rồi lại giới thiệu đám người Lý Cảnh Lâm cho Trương Bảo Tử.

Trần Phát Học nhíu nhíu đầu mày, nhìn Trương Bảo Tử một lúc mới lên tiếng hỏi: "Ngươi thật sự là Trương Bảo Tử hay sao?"

Trương Bảo Tử hùng hùng hổ hổ nói: "Con mẹ nó, ta cũng không biết ta là ai nữa. Vốn ta đã cho ta chính là Trương Bảo Tử, chỉ có điều bị nghĩa đệ mấy ngày nay khai sáng, ta mới hiểu được rằng chính ta nguyên lai là đã bị tiểu Nhật Bản lừa đảo, bây giờ trí nhớ của ta chính là một đống hỗn loạn, đã không còn nhớ nổi chính ta là ai nữa rồi. Bất quá ta cảm giác được cái tên Trương Bảo Tử này cũng không tệ lắm, nếu ta đã không nhớ rõ chính mình nguyên lai tên gọi là gì, như vậy thì cứ gọi Trương Bảo Tử đi hả!"

Trần Phát Học kinh ngạc một chút, không nhịn được hạ giọng hỏi Vương Chí Đạo: "Cái dạng như hắn này có thể tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội được không? Ngươi có thử qua võ công của hắn hay không? Thực lực của hắn rốt cuộc như thế nào?"

Vương Chí Đạo nói: "Hắn có vẻ đối với võ thuật không quá tinh thông, nhưng dù sao lại được thiên phú ở mặt khác. Cho dù không biết được võ thuật, nhưng lấy vóc người như thiết tháp cùng thần lực của hắn, cũng đủ để sinh ra lực uy hiếp cực lớn rồi, cho nên ta mới để cho hắn cũng tham gia vào Vạn Quốc võ thuật đại hội. Chỉ cần lợi dụng hắn thật tốt, nhất định sẽ gây cho tiểu Nhật Bản một chút phiền toái. Phải biết rằng tiểu Nhật Bản nguyên lai là muốn lợi dụng hắn đến đối phó chúng ta, ta đây lại là sử ra một chiêu 'gậy ông lại đập lưng ông'!"

Trần Phát Học lại nhìn một chút Trương Bảo Tử hình thể to lớn, cảm thấy rất có hứng thú, liền nói: "Có thể có hình thể như vậy, đương nhiên là thần lực kinh người rồi, nói thật, ta còn chưa có thử so chiêu qua cùng những đối thủ hình thể như thế này. Trương Bảo Tử tiên sinh, chúng ta hôm nay đã có duyên đụng nhau, không bằng để cho chúng ta so chiêu qua một chút, dùng quyền hữu hảo luận bàn, như thế nào?"

Đang muốn uống thêm một chén rượu nữa, Trương Bảo Tử nghe vậy ngẩn người, buông chén rượu xuống, trên dưới đánh giá một lúc Trần Phát Học, vốn cân nặng còn không đến một nửa của mình, mới hồ nghi hỏi lại: "Ngươi muốn cùng ta đấu? Ngươi không phải là đã uống say rồi đấy chứ?"

Trần Phát Học vội nói: "Chỉ là hữu hảo luận bàn, điểm đến sẽ dừng là được!"

Vương Chí Đạo cười ha ha nói với Trương Bảo Tử: "Đại ca, ngươi cũng đừng coi thường Trần sư phụ. Trần sư phụ chính là cao thủ đỉnh cao nhất của Trần thức Thái Cực, ngươi nếu khinh thường mà nói, chỉ sợ sẽ không phải là đối thủ của hắn đâu!"

Trương Bảo Tử nghe vậy lập tức cười ha ha nói: "Ta lại không phải là đối thủ của hắn, điều này tuyệt đối không có khả năng! Đến đây đi, để cho ta thử xem ngươi có bao nhiêu lợi hại!"

Nói xong, Trương Bảo Tử buông chén rượu, đi nhanh đi tới đứng giữa sân. Trần Phát Học cũng theo đi tới, mỉm cười đối diện hắn chắp tay nói: "Trương Bảo Tử tiền bối, xin mời chỉ giáo!"

Trương Bảo Tử vốn định lập tức phát động công kích, nhưng lại thấy Trần Phát Học vóc người so với bản thân mình chỉ nhỏ bằng một nửa, thế nhưng lại thần nhàn khí tĩnh, tự tại an nhiên đứng ở đó, ngay cả tư thế cảnh giới cũng không có bày ra, như vậy cũng không thể không biết xấu hổ mà đi động thủ trước, liền khoát tay nói: "Vậy trước hết mời ngươi đi!"

Trần Phát Học nghe vậy cười nói: "Đã như vậy, ta đây xin đắc tội rồi!"

Nói xong, Trần Phát Học ung dung tự nhiên tiến lên trước một bước, chuyển qua bên phải Trương Bảo Tử, đưa tay lên bên cạnh cổ Trương Bảo Tử xoa một cái.

Thân thể khổng lồ của Trương Bảo Tử lập tức mất đi thăng bằng, ngửa mặt lên trời ngã xuống đất.

"Đắc tội đắc tội!"

Trần Phát Học nói xin lỗi, còn Trương Bảo Tử thì vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, vẻ mặt đỏ bừng nói:

"Không tính, không tính, mới vừa rồi là ta không có chú ý, làm lại đi, làm lại đi!"

Trần Phát Học mỉm cười, nói: "Như vậy xin mời tiền bối chú ý nhé, ta lại muốn công kích ngươi đây!"

Nói xong, Trần Phát Học lần nữa tiến lên một bước, lại tiếp tục chuyển qua bên trái Trương Bảo Tử, chìa tay nhằm trên cổ Trương Bảo Tử tiếp tục xoa một cái.

Vẫn là đồng dạng một chiêu như cũ, Trương Bảo Tử lần này đã có chuẩn bị, hừ lạnh một tiếng, hai đầu gối nửa ngồi khuỵu xuống, lập thế vững vàng. Ngờ đâu một cái xoa tay kia của Trần Phát Học khi chạm tới cổ hắn rồi lại đột nhiên trượt ra phía sau cổ hắn, biến xoa thành gạt. Thân thể Trương Bảo Tử lại một lần nữa không thể khống chế mà mất đi thăng bằng, ngã xuống. Chỉ có điều là lúc này đây là ngã sấp mặt xuống, nếu không phải là hắn phản ứng rất nhanh, chỉ sợ đã ngã dập cái mũi rồi.

"Đắc tội đắc tội!"

Trần Phát Học lại một lần nữa xin lỗi, mà Trương Bảo Tử thì thẹn quá thành giận, bò lên, quát:

"Bây giờ đây đến lượt ta đến công kích ngươi!"

Nói xong, cũng không thèm để ý xem Trần Phát Học có đồng ý hay không, lập tức xông vọt đến, bàn tay khổng lồ chộp cứng lấy cẳng tay của Trần Phát Học, xoay mạnh về phía sau một cái. Vốn tưởng rằng nhất định sẽ đem được cánh tay này của Trần Phát Học mà xoay ngược về phía sau, khiến cho hắn phải nhận thua. Ngờ đâu, cánh tay của Trần Phát Học mặc dù để cho Trương Bảo Tử thành công vặn được về phía sau, nhưng thân thể của hắn lại vừa xoay vừa chuyển, lập tức đã chuyển ngược được lại. Sau đó phản bắt ngược lại cổ tay của Trương Bảo Tử, lại chuyển thân một vòng nữa, kết quả là phản đòn đem cánh tay của Trương Bảo Tử vặn ngược về sau lưng.

Trương Bảo Tử vừa sợ vừa giận, vội vàng dùng sức xoay một cái, muốn lợi dụng thần lực của mình để giãy ra khỏi khống chế của Trần Phát Học, ai ngờ các khớp xương tay tự nhiên đau nhói một cái, sau đó hắn bị Trần Phát Học tá lực quăng đi, thân thể cự đại bay vọt lên trời, lại một lần nữa rơi rầm xuống trên mặt đất.

Tôn Đại Chu đang xem cuộc chiến không nhịn được lắc đầu nói: "Xem ra tay Trương Bảo Tử này thật không không hiểu nhiều về quyền pháp, chỉ là thần lực kinh người mà thôi. Đáng tiếc quyền ngạn có nói 'Lực bất đả quyền', lực lượng cho dù có mạnh đi nữa, cũng không đấu lại được kỹ xảo quyền pháp."

"Lực bất đả quyền là một ý không sai, thế nhưng mà vẫn còn một câu tiếp theo 'quyền bất đả công' đó! Mặc dù lực của hắn cũng chưa đạt được đến mức 'Công', nhưng là nếu hắn hiểu được cách lợi dụng, chưa chắc không thể đánh thắng quyền!" Vương Chí Đạo cười cười phản bác lại một câu, sau đó lớn tiếng nhắc nhở Trương Bảo Tử, nói: "Đại ca, ta dạy cho ngươi một chiêu, ôm thật chặt lấy hắn!"

Trương Bảo Tử liên tục bị Trần Phát Học đánh ngã ba lần, đang lúc nhụt chí, nghe được vậy tinh thần phấn chấn, bản năng làm theo như lời Vương Chí Đạo, song chưởng mở ra nhằm Trần Phát Học ôm lấy.

Trần Phát Học thần sắc không thay đổi, thân mình thụp xuống một cái tránh khỏi một đòn "Song tí hợp bão" - Hai tay cùng ôm - Của Trương Bảo Tử, đồng thời một tay xuyên vào bên dưới hông của Trương Bảo Tử, dùng vai gánh lên một cái, thân thể cự đại của Trương Bảo Tử bị gánh lên, lại một lần nữa ngửa mặt lên trời ngã nhào xuống trên mặt đất.

Tôn Đại Chu thấy thế cười nói: "Dùng sức mạnh ôm cứng lấy đối thủ có lẽ là một hảo chiêu, nhưng là có ôm được hay không vẫn là một vấn đề, lực vẫn là bất đả quyền hả!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Hắn nhất định có biện pháp ôm lấy Trần sư phụ, mặc dù hắn trí nhớ tán loạn, nhưng cũng không phải là người ngu ngốc!"

Dường như không phụ sự kỳ vọng của Vương Chí Đạo, sau khi Trương Bảo Tử một lần nữa từ trên mặt đất đứng dậy, hắn cẩn cẩn dực dực tiến gần đến Trần Phát Học, sau đó hai tay chậm rãi nhằm Trần Phát Học chộp đến.

Tôn Đại Chu thấy thế không khỏi ngạc nhiên, sau đó lại bật cười nói: “Động tác đưa ra chậm rãi có lẽ sẽ làm cho Trần sư phụ không thể tá lực đả lực được. Đáng tiếc Thái Cực Quyền cũng không phải chỉ có kỹ xảo tá lực đả lực. Năng lực công kích của Thái Cực Quyền trên thực tế cũng không có thua gì năng lực phòng ngự. Bản thân Trần sư phụ năng lực công kích trên thực tế còn muốn mạnh hơn năng lực phòng ngự đó!”

Vương Chí Đạo thần sắc không thay đổi cười nói: ”Năng lực công kích của Trần sư phụ đích xác là rất mạnh, đáng tiếc là đối diện với Trương Bảo Tử hình thể cự đại như thế kia, trừ phi Trần sư phụ hạ thủ tàn nhẫn, nếu không rất khó đem hắn đánh ngã được.

Nhưng có điều là hai người bọn họ chỉ là hữu hảo luận bàn, lấy tính cách của Trần sư phụ, thì tuyệt đối sẽ không hạ thủ tàn nhẫn!”

Tôn Đại Chu nghe vậy ngạc nhiên, nhìn Vương Chí Đạo nói: “Ngươi thật đúng là âm hiểm, việc này mà ngươi cũng tính kế được rồi!”

Một bên Chu Quốc Phú không nhịn được cười nói: “Hắn nếu không đủ âm hiểm, có thể nào đùa bỡn được cho tiểu Nhật Bản quay cuồng chứ? Đây là bản tính của hắn hả!”

Chỉ thấy ở giữa sân tình huống quả nhiên đúng như Vương Chí Đạo đã vừa dự đoán xong. Đối diện với bàn tay khổng lồ của Trương Bảo Tử đang chậm rãi chộp tới, Trần Phát Học vốn là có thể một chưởng đánh vào hạ bộ của Trương Bảo Tử, đem Trương Bảo Tử đánh ngã xuống đất. Nhưng là trận này chỉ là thi đấu hữu hảo luận bàn, Trần Phát Học sao có thể hạ thủ tàn nhẫn được, cho nên đem một chưởng đó sửa thành xoa lên dưới nách Trương Bảo Tử, ý định lại một lần nữa đem Trương Bảo Tử xoa ngã.

Thật không ngờ, lúc này đây Trương Bảo Tử lại học được khôn khéo rồi, ngay trước khi thân thể sắp bị mất đi khống chế mà không thể giữ thăng bằng, chân sau của hắn lùi về sau một bước, lập tức đã đứng lại được vững vàng, sau đó hắn đạp mạnh xuống đất một phát lấy đà lao về trước, trong nháy mắt đã vọt được đến trước mặt Trần Phát Học, song chưởng mở ra nhằm Trần Phát Học ôm lấy.

Trần Phát Học trong lòng cả kinh, theo bản năng cong ngón tay thành bán quyền, nhằm lên trên yết hầu của Trương Bảo Tử, vốn là hắn chỉ cần phát lực, là có thể đánh nát được yết hầu của Trương Bảo Tử, ngăn cản Trương Bảo Tử công kích. Chỉ có điều khi các đầu khớp xương ngón tay cong thành bán quyền đã sắp tiếp xúc đến yết hầu Trương Bảo Tử, Trần Phát Học lại nhớ ra đây chỉ là một trận thi đấu hữu hảo luận bàn, không thể hạ thủ tàn nhẫn, lập tức thu hồi lực đạo trở về.

Đáng tiếc Trần Phát Học hạ thủ lưu tình, nhưng Trương Bảo Tử lại không như thế. Trong một nháy mắt Trần Phát Học dừng tay này đã để cho Trương Bảo Tử thành công dùng cả hai cánh tay gắt gao ôm siết lấy thân mình Trần Phát Học.

Bị Trương Bảo Tử ôm lấy, Trần Phát Học mới lãnh giáo đến cái gì gọi là thần lực. Chỉ cảm thấy Trương Bảo Tử cánh tay cự đại hình như giống hai con trăn lớn, quấn lấy hắn cơ hồ không thể nhúc nhích, trên người xương cốt thậm chí rung động “răng rắc”. Trương Bảo Tử ôm được một phát này, rõ ràng có ý đồ muốn đem xương cốt toàn thân hắn siết gãy hết.

May là Trần Phát Học thủy chung vẫn là một cao thủ chân chính, lâm nguy bất loạn, thân thể đột nhiên vừa trầm xuống vừa xoay một cái, sau đó rung lên một phát thật mạnh. Thân thể Trương Bảo Tử bị chấn động, lại thành ra đối diện với phía sau lưng Trần Phát Học, song chưởng của Trương Bảo Tử không thể khống chế được mà buông lỏng ra.

“Dừng tay!”

Vương Chí Đạo thấy Trương Bảo Tử còn muốn công kích lần nữa, vội vàng lên tiếng ngăn cản nói: “Đại ca, hay là không nên tiếp tục so tài nữa, ngươi không có khả năng là đối thủ của Trần sư phụ, đình chỉ thôi!”

152. Chương 150:tam Đại Tuyệt Chiêu

Trương Bảo Tử vẻ mặt chán nản buồn bã, tự tin đã bị đả kích tan tành mây khói, cúi đầu ủ rũ chắp tay nói với Trần Phát Học: “Ta nhận thua, ta không phải là đối thủ của ngươi, ngươi thắng rồi!”

Trần Phát Học vừa muốn nói vài câu khiêm nhượng, đã thấy Trương Bảo Tử xoay người đi, đối diện Vương Chí Đạo thở dài nói:

"Nghĩa đệ, ngươi thật sự không có gạt ta, nguyên lai ta trước kia thật đúng là sinh hoạt trong huyễn tưởng cùng mộng cảnh, tất cả hết thảy đều là giả. Ta vốn là đối với lời ngươi nói vẫn còn bán tín bán nghi, bây giờ ta hoàn toàn tin rồi. Nguyên lai con người chân thật của ta mặc dù lớn lên cường tráng như thế này, trên thực tế lại không chịu nổi một kích. Bây giờ ta đã tỉnh mộng, cũng là lúc nên đối mặt với sự thật. Ngày mai khai mạc Vạn Quốc võ thuật đại hội, ta sẽ không tham gia nữa. Dù nói gì đi nữa thì ta cũng là người Trung Quốc, không thể không giữ thể diện cho người Trung Quốc."

Vương Chí Đạo nghe vậy có chút ngạc nhiên, đứng lên cười khổ nói: "Đại ca, nguyên do ta để cho ngươi cùng Trần sư phụ thi đấu, chỉ là hy vọng ngươi có thể có một nhận thức rõ ràng đối với thực lực của chính mình, miễn cho ngày mai khi lên Vạn Quốc võ thuật đại hội lại phải chịu thiệt thòi lớn. Không nghĩ tới lại gây ra đả kích nghiêm trọng tới sự tự tin của ngươi như vậy, làm cho ngươi ngay cả Vạn Quốc võ thuật đại hội cũng không muốn tham gia nữa! Chỉ có điều là, đại ca, ta vẫn hy vọng ngươi không nên từ bỏ. Vạn Quốc võ thuật đại hội ngày mai chúng ta vẫn muốn mười danh hiệu đầu tiên đều thuộc về người Trung Quốc, cho nên vẫn muốn ngươi tham gia thi đấu. Trên thực tế, thực lực của ngươi vẫn có thể xem như là rất mạnh đó, thất bại dưới tay Trần sư phụ cũng không có nghĩa là ngươi quá tệ, chỉ bởi vì là Thái Cực Quyền của Trần sư phụ am hiểu nhất chính là dụng xảo thắng lực, chính là khắc tinh của ngươi. Nếu như mà đổi thành quyền thủ khác, chưa chắc đã đánh thắng được ngươi!"

Thấy Trương Bảo Tử vẫn đang lộ ra bộ dáng dần độn mất hứng, Vương Chí Đạo lại nói: "Như vậy đi, đại ca, nếu như mà ngươi nguyện ý tin tưởng ta, vậy đêm nay ta dạy cho ngươi tam đại tuyệt chiêu. Chỉ cần ngươi học xong, ngày mai trên Vạn Quốc võ thuật đại hội, ta cam đoan ngươi sẽ tiến vào trong mười danh hiệu đầu tiên, nếu như mà vận khí tốt, năm danh đầu tiên cũng có khả năng! Ý tứ của ngươi thế nào?"

Trương Bảo Tử nghe vậy, ánh mắt khôi phục được một chút tinh quang, liền hỏi: "Là tuyệt chiêu gì?"

"Là tuyệt chiêu thích hợp nhất cho những người có loại hình thể cùng lực lượng như ngươi có thể sử dụng!" Vương Chí Đạo cười nói: "Thế nào, đại ca, có hứng thú hay không?"

"Sau khi học xong có thể đánh bại được hắn không?" Trương Bảo Tử nhìn Trần Phát Học hỏi.

Vương Chí Đạo nhìn Trần Phát Học cười khổ nói: "Chỉ cần ngươi có thể sử dụng thành thạo, đánh bại Trần sư phụ cũng không phải là không thể, nhưng nếu sử dụng không thành thạo, thì muốn đánh bại hắn là tuyệt đối không có khả năng. Bất kỳ là cái tuyệt chiêu gì, nhân tố quyết định thành công cũng phải dựa trên sự thành thạo. Nếu đã dùng không thành thạo, tuyệt chiêu dù có lợi hại đến đâu cũng không có khả năng đánh bại được đối thủ!"

Trương Bảo Tử suy nghĩ một chút, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được rồi. Ta học, cho dù không chiếm được Quán quân, có thể được đến năm danh hiệu đầu tiên cũng là tốt! Này, mấy người các ngươi, không nên nhìn lén hả, vạn nhất để cho các ngươi cũng học được, ngày mai khi ta mới vừa vào trận lại gặp phải các ngươi, chẳng phải là ngay cả năm mươi hạng đầu tiên cũng không vào được hay sao?"

Đám người Tôn Đại Chu nghe vậy đơ mặt nhìn nhau, đành phải cười khổ đứng lên, hướng đám người Hoắc Đình Giác chắp tay nói: "Đã như vậy, chúng ta trước hết xin cáo từ. Ngày mai sẽ chính thức khai mạc thi đấu rồi, chúng ta cũng muốn trở về nghỉ ngơi dưỡng sức sớm một chút, lấy trạng thái tốt nhất để lên đài. Các vị, ngày mai gặp lại!"

Đám người Hoắc Đình Giác không có ngờ tới Trương Bảo Tử lại khách đoạt quyền chủ, nhằm đám người Tôn Đại Chu mà hạ lệnh trục khách, trong lòng cảm thấy xấu hổ, nghe vậy đành phải đứng lên, lộ vẻ mặt xin lỗi nhìn đám người Tôn Đại Chu chắp tay nói: "Rất xin lỗi, các vị, vậy để cho chúng ta tiễn các vị vậy!"

Đợi được sau khi đám người Tôn Đại Chu cất bước rời đi, bọn người Hoắc Đình Giác đều tỏ vẻ bực bội trừng mắt nhìn Trương Bảo Tử.

Ô Tâm Lan không nhịn được trách cứ nói: "Đại ca, ngươi cũng thiệt là, bọn họ là khách ở xa tới. Ngươi như thế nào lại có thể đuổi bọn hắn đi như vậy!"

Trương Bảo Tử vẻ mặt vô tội nói: "Ta chỉ là nói không để cho bọn họ nhìn trộm nghĩa đệ dạy ta công phu,

cũng không hề nói muốn đuổi bọn hắn đi mà! Đó là chính bọn nó hiểu lầm ý tứ của ta, không có gì liên quan đến ta hả!"

Ô Tâm Lan cả giận: "Ngươi nói như vậy, người ta còn có thể không hiểu lầm hay sao?"

Trương Bảo Tử còn muốn phân biện, Vương Chí Đạo vội vàng ngăn cản nói: "Quên đi, không có việc gì, Tôn Đại Chu, Cảnh Lâm tướng quân, Trần Phát Học, Chu Quốc Phú cũng không là người khí lượng hẹp hòi, bọn họ hẳn là sẽ không đem việc này để ở trong lòng, các ngươi không nên quá để ý đến nữa! Cũng đã khuya rồi, Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các huynh hay là đi nghỉ ngơi đi, ngày mai sắp bắt đầu ác chiến, không dưỡng đủ tinh thần thì là không tốt lắm đâu!"

"Đúng đúng đúng!" Trương Bảo Tử vội vàng nói: "Các ngươi mau vào đi nghỉ ngơi, thời gian đã không còn nhiều lắm, ta phải nhanh chóng theo nghĩa đệ học được tam đại tuyệt chiêu kia, để ngày mai đánh cho bọn tiểu Nhật Bản cùng dương mao tử hoa rơi nước chảy!"

Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông tức giận liếc mắt nhìn lại Trương Bảo Tử một cái, đều thầm nghĩ: "Ngươi hẳn là sợ chúng ta cũng sẽ học trộm mới vội vã đuổi chúng ta trở về nghỉ ngơi chứ gì? Ngươi thật sự tưởng rằng Vương Chí Đạo dạy cho ngươi là ba chiêu thần công tuyệt kỹ hay sao, luyện cả đêm là có thể đánh khắp thiên hạ không đối thủ?"

Mặc dù bản thân Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông đối với ba tuyệt chiêu Vương Chí Đạo sắp dạy cho Trương Bảo Tử cũng cảm thấy tò mò, nhưng là bọn họ cũng không muốn lưu lại đứng xem, tránh để cho Trương Bảo Tử nói cho một trận, vì vậy liền quay về phòng nghỉ của mình. Về phần Ô Tâm Lan, nàng đương nhiên không có băn khoăn gì chuyện này, lại còn hiếu kỳ hỏi: "Chí Đạo, ngươi muốn dạy cho hắn tuyệt chiêu gì, ta có thể học được không?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Tam thức tuyệt chiêu này là vốn dành cho những người có tầm vóc cùng lực lượng như đại ca sử dụng, lấy vóc người cùng lực lượng một nữ hài tử của ngươi thì dùng không được! Nhưng mà ngươi lưu lại xem cũng không có vấn đề gì, cho ngươi biết thêm kiến thức cũng tốt!"

Nói xong, Vương Chí Đạo lại quay sang Trương Bảo Tử, vốn đang không vui lắm khi thấy Ô Tâm Lan vẫn lưu lại đứng xem, nói với hắn: "Đại ca, bây giờ ta dạy ngươi chiêu thứ nhất, ngươi xem cho kỹ đây!"

Vương Chí Đạo đơn giản làm ra một động tác hai tay đồng thời vồ mạnh về phía trước, sau đó lại nói với Trương Bảo Tử: "Một chiêu này gọi Hổ phác thức (thế hổ vồ), đại ca, ngươi nhớ kỹ chưa?"

Trương Bảo Tử rất buồn bực nói: "Hổ phác thức? Động tác đơn giản như vậy, lại có thể xem như tuyệt chiêu hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đại ca, ngươi không nên xem thường nhất chiêu này, Hổ phác thức chính là chiêu thức uy mãnh nhất trong võ thuật Trung Hoa, đánh đâu thắng đây, ai dám ngăn cản đều bị đánh ngã. Một chiêu này coi trọng nhất chính là khí thế cùng lực lượng chỉnh thế, lấy vóc dáng cùng lực lượng của ngươi một khi sử xuất ra, đối thủ là người tâm chí không đủ kiên định, chỉ sợ sẽ run sợ đến mềm nhũn cả chân, căn bản là không dám liều mạng với ngươi. Nếu như ngươi có thể đắc thủ, những người thể trọng không bằng ngươi, sẽ bị ngươi đẩy bay văng đi ngay lập tức. Càng quan trọng hơn là, một chiêu này còn có thể biến hóa, chỉ cần khi vồ về trước hai tay đột nhiên hướng xuống dưới tấn công hai tay đối thủ, đồng thời cúi đầu, lập tức sẽ biến thành 'Ngưu để thức' - Thế trâu húc. Ngưu để thức chỉ cần đắc thủ, cam đoan húc cho đối thủ trên mặt nở hoa, thậm chí lập tức chết ngất ngay tại chỗ. Đây chính là tuyệt chiêu tốt nhất để đối phó với đối thủ mà lực lượng cùng hình thể kém hơn so với mình!"

Trương Bảo Tử ngơ ngác ngẩn ngơ, liền cẩn thận làm lại một chút Hổ phác thức cùng Ngưu để thức, bắt đầu cảm giác thấy Vương Chí Đạo nói rất có lý, vì vậy hứng thú lại nổi lên, hỏi: "Chiêu này rất hay, ta nhớ kỹ. Nghĩa đệ, tiếp theo chiêu thứ hai là cái chiêu gì?"

Vương Chí Đạo giảng giải nói: "Chiêu thứ hai chỉ dùng để đến đối phó những đối thủ khá là linh hoạt, dùng Hổ phác thức không thể hạ gục, gọi là 'bắt - ném', thực ra cũng không hẳn là một chiêu thức. Ta chỉ có thể nói cho ngươi nguyên lý đấu pháp, khi lâm trận thì ngươi tùy cơ ứng biến là được, có thể thành công được hay không, thì phải để xem người sử dụng như thế nào. 'Bắt -ném' tên cũng chính là ý nghĩa, nghĩa là khi bắt được đối phương liền quăng ném đi. Khi bắt thì bất kể là dùng chiêu thức nào, cũng không cần quan

tâm đến mục tiêu, cứ bắt trúng là được. Cổ tay, cẳng tay, bắp chân, mắt cá chân, quần áo, mà tốt nhất là bắt được tóc.

Chỉ cần là bắt được rồi, ngay lập tức kéo xuống phía dưới, hoặc là hướng ra phía ngoài mà ném, quăng, quật. Lấy lực lượng của đại ca ngươi, nếu như mà bắt được một người mà cân nặng của hắn kém xa ngươi, có thể đem hắn ném ra xa giống như là ném con gà con vậy. Tốt nhất là ném xuống dưới lôi đài. Cho dù có không ném hắn bị thương, cũng sẽ đả kích rất lớn vào đấu chí của hắn, đánh bại tiếp cũng rất dễ dàng.

'Bắt -ném' lại còn có một sát chiêu trọng yếu nhất, chính là khi đã bắt được đối phương rồi, khi muốn ném, trước hết nhằm phương hướng ngược lại đẩy đi, sau đó phát lực mãnh liệt lôi ngược lại. Tỷ như ngươi túm được tóc của đối phương, trước hết đẩy về phía sau, tiếp theo lại giật mạnh về phía trước, nếu như dùng sức được quyết đoán, sẽ có khả năng đem được da đầu cùng tóc của đối phương đều xé toang xuống. Nếu như dùng một chiêu này bắt được cánh tay đối phương, là có thể rất dễ dàng đem các khớp xương tay đối phương kéo trật hết!"

Đang đứng bên cạnh lắng nghe, Ô Tâm Lan cảm thấy rùng mình sợ hãi, không nhịn được xen miệng vào nói: "Chí Đạo, ngươi dạy một chiêu này rất tàn nhẫn, lại còn rất hèn hạ vô sỉ, ngay cả chiêu thức giật tóc người ta này mà cũng nghĩ ra được sao? Thế này trong giới võ thuật là bị người ta rất khinh bỉ coi là chiêu thức tam lưu hạ lưu đó!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Luận võ mục đích chính là muốn đánh ngã đối phương, chiêu thức chỉ để ý xem có hữu hiệu hay là vô hiệu. Dùng quyền đánh người cũng là đả thương người, mà túm tóc người cũng là đả thương người. Như vậy là gì có nói đến hèn hạ cùng cao thượng ở đây.

Bị người khinh bỉ thì càng tốt hả, đối phương càng khinh bỉ thì xác suất đắc thủ lại càng cao. Hơn nữa, ngày mai thi đấu trên lôi đài cũng không có hạn chế đấu pháp túm tóc này mà! Đại ca, ngươi không nên nghe nàng nữa, chỉ để ý nhớ kỹ những điều ta nói này, diễn luyện lặp đi lặp lại mấy chục lần. Ngày mai có thể thuận lợi đánh vào năm danh hiệu đầu tiên hay không, phải nhờ vào hai thức tuyệt chiêu này đó!"

Trương Bảo Tử dứt khoát gật đầu nói: "Chỉ cần đánh ngã đối phương thì đó chính là hảo chiêu, nói không sai! Con mẹ nó chứ, ta vốn là một hải tặc, khi ở trên biển cướp bóc cũng không hề nói quy tắc, bây giờ cùng người luận võ thì nói quy tắc nhiều như vậy làm gì chứ? Nghĩa đệ, ngươi nói ta nhớ kỹ, ngươi yên tâm, chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ sử dụng. Bây giờ ngươi dạy ta tuyệt chiêu thứ ba đi!"

Ô Tâm Lan nghe được tức đến suýt phát ngất, trong lòng rất khinh bỉ mấy tuyệt chiêu Vương Chí Đạo đang dạy, rất muốn bỏ đi, không thèm nghe nữa, nhưng là nàng lại rất hiếu kỳ muốn xem tuyệt chiêu thứ ba theo như lời Vương Chí Đạo là cái chiêu gì, sau khi do dự một hồi lâu, cuối cùng lại nhịn xuống không bỏ đi nữa.

Chỉ nghe Vương Chí Đạo cười nói: "Tuyệt chiêu thứ ba này chính là để đến tận cùng mới có thể sử dụng, chỉ khi nào gặp phải cao thủ chân chính, dưới tình huống hai tuyệt chiêu lúc trước không có hiệu quả thì mới dùng đến chiêu này. Một chiêu này gọi là 'Siết cổ', nói trắng ra chính là … Siết cổ! Chỉ có điều là siết như thế nào, thì lại là cần có kỹ xảo. Siết cổ mấu chốt chính là, phải trong vòng hai giây đồng hồ làm cho đối phương hít thở không thông, hoặc là siết nghẽn động mạch cổ đối phương, cắt đứt nguồn cung ứng máu cho đại não của đối phương, làm hắn rất nhanh phải hôn mê đi. Lại còn có một điểm quan trọng, khi siết cổ đối phương, phải ngăn chặn được thân thể của đối phương, làm cho đối phương không thể phản kích lại được ngươi. Lấy thể hình cường tráng của đại ca ngươi, trừ khi gặp phải những cao thủ như Lý Thư Văn hay Cam Mạc Nhiên vừa ra tay là có thể phát lực nhất kích tất sát, nếu không đều là rất khó chỉ dùng một hai kích mà đã có thể đánh ngã ngươi. Khi mà ngươi dùng Hổ phác cùng Bắt-ném không có hiệu quả, liền liều mạng chịu đựng một hai kích của đối phương, sau đó nhân cơ hội sấn vào thiếp thân siết lấy cổ đối phương. Chỉ cần ngươi dựa theo phương pháp siết cổ ta đã dạy cho, cho dù đối phương có lợi hại, cũng không có khả năng thoát ra được!"

Vương Chí Đạo vừa nói, vừa cẩn thận giảng giải cho Trương Bảo Tử liễu một chút mấy loại kỹ xảo "siết cổ", đồng thời cũng cười nói với Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, ngươi cũng có thể học tốt mấy kỹ xảo siết cổ này, chỉ cần thành công dùng được tuyệt chiêu siết chặt cổ đối phương, đối phương cho dù khí lực rất lớn cũng sẽ đánh mất sức chống cự. Cho nên tuyệt chiêu này ngươi cũng có thể sử dụng được!"

Ô Tâm Lan trề trề miệng nói: "Ta đây không cần học loại tuyệt chiêu này của ngươi, ác độc như vậy, vạn nhất không cẩn thận đem người ta siết cổ chết thì làm sao bây giờ?"

Ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng Ô Tâm Lan vẫn là đem những kỹ xảo siết cổ đang được Vương Chí Đạo giảng giải lặng lẽ ghi nhớ lại.

Sau khi giảng giải xong hết rồi, Vương Chí Đạo lại nói với Trương Bảo Tử: "Được rồi, đại ca, tam thức tuyệt chiêu này, chỉ cần đêm nay ngươi lặp đi lặp lại luyện tập mấy chục lần, ngày mai đã có thể phát huy công dụng. Nhớ kỹ, Hổ phác thức coi trọng nhất chính là khí thế, ngươi có thể tưởng tượng bắt chước một chút khí thế như trâu điên hổ dại, như thế sẽ làm cho ngươi đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Mà Bắt -ném thức cùng Siết cổ thức thì lại coi trọng nhất là kỹ xảo cùng năng lực ứng biến, có thể đắc thủ được hay không, phải nhìn xem ngươi sử dụng như thế nào thôi, việc này ta không thể giúp ngươi được, chỉ có dựa vào chính bản thân mình thôi. Tốt rồi, ngươi chậm rãi luyện tập đi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi trước, không quấy rầy ngươi nữa, ngày mai gặp lại. Ô sư tỷ, chúng ta đi thôi!"

Vừa nhìn Trương Bảo Tử phất phất tay cáo biệt, đã thấy Trương Bảo Tử thần sắc chuyên chú diễn luyện lại tam đại tuyệt chiêu, đối với những lời Vương Chí Đạo đang nói căn bản là không có nghe thấy, hiển nhiên là đang chìm đắm trong luyện tập rồi.

Vương Chí Đạo thấy thế cười khổ, đành phải hướng Ô Tâm Lan ngoắc tay, gọi nàng cùng nhau rời đi.

Ô Tâm Lan đang muốn trở lại phòng ngủ của mình, lại bị Vương Chí Đạo giữ chặt bàn tay ngọc lại, lôi kéo đi về phòng ngủ của hắn.

Ô Tâm Lan thấy thế hoảng sợ, trống ngực không tự chủ được mà đập rộn ràng, vội vàng thấp giọng hỏi: "Chí Đạo, ngươi muốn làm cái gì? Chúng ta còn chưa có thành thân, không thể làm như vậy!"

Vương Chí Đạo nghe vậy đầu tiên là ngẩn người, nhưng rất nhanh đã rõ ràng ý tứ của Ô Tâm Lan, bật cười nói:

"Ô sư tỷ, ngươi hiểu sai rồi, ta chỉ là có sự tình muốn cùng ngươi thương lượng, không phải là cái ý tứ kia như trong tưởng tượng của ngươi. Hơn nữa, cho dù ta muốn ngươi, cũng sẽ không thể làm ở thời khắc đêm nay, lại càng không thể ở Tinh Võ Môn!"

Ô Tâm Lan vừa xấu hổ vừa tức giận, đồng thời lại có chút thất vọng, nàng liền đứng lại hờn dỗi hỏi:

"Có việc thương lượng không thể đứng ở chỗ này nói hay sao? Đem người ta kéo về phòng của ngươi làm gì? Để cho người khác nhìn thấy không phải là sẽ gây ra hiểu lầm hay sao!"

Vương Chí Đạo nói: "Ta có cái này để đưa cho ngươi, không đi phòng của ta sao được? Đi thôi!"

Nhẹ nhàng lôi kéo một chút đã đem Ô Tâm Lan lôi tuột vào trong phòng hắn.

Buông bàn tay ngọc của Ô Tâm Lan ra, Vương Chí Đạo chui xuống dưới gầm giường của hắn lục lọi trong chốc lát, liền lấy ra được một xấp tiền mặt dầy cộp, đưa cho Ô Tâm Lan nói: "Ô sư tỷ, đây là tiền ta thắng cuộc được từ chỗ Trương Khiếu Lâm, ta đã dùng hết một phần, còn lại thừa ra hai mươi vạn. Ngươi cầm lấy!"

Ô Tâm Lan khó hiểu nói: "Ngươi cho ta nhiều tiền như vậy để làm gì?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Dùng để đánh cuộc quyền đó, Trương Khiếu Lâm không phải là ngày mai sẽ dùng Vạn quốc võ thuật đại hội để đại khai mạc trận đánh cuộc quyền sao? Ta đã từ Vương Á Tiêu biết được tin tức, Trương Khiếu Lâm làm ra được chuyện này là do có Sơn Khẩu Dụ Nhân âm thầm ủng hộ, nếu không làm sao hắn có thể có được tài lực lớn như vậy. Ngày mai lúc thi đấu, ngươi nghe theo lời ta phân phó đi xuống tiền đặt cược, ta nói ngươi đi mua ai thắng, vậy ngươi đi mua người đó thắng. Ta muốn cho Trương Khiếu Lâm cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân thua táng gia bại sản, để xem bọn chúng còn có thể dùng sinh tử của người luyện võ chúng ta đến làm công cụ kiếm tiền hay không!"

Ô Tâm Lan có chút do dự nói: "Chí Đạo, ngươi kiếm được khoản tiền này không dễ dàng, sao không cất đi, sau này dùng vào lúc cưới vợ lập nghiệp. Ngươi lấy đi đánh cuộc quyền, vạn nhất thua trận thì làm sao bây giờ?"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Ô sư tỷ, ngươi không phải là đang lo lắng sau khi ta thua trận hết số tiền này, sẽ không có tiền để đàng hoàng hoành tráng rước ngươi về nhà đấy chứ?"

Không đợi Ô Tâm Lan tức giận, Vương Chí Đạo lại cười cười nói với nàng: "Ô sư tỷ, ngươi đừng lo lắng, ta tin tưởng lấy nhãn lực của ta, trừ phi có người dở trò dối trá, nếu không ta tuyệt đối không nhìn lầm người nào thất bại người nào chiến thắng, ngươi tin tưởng ta đi! Hơn nữa ta cam đoan với ngươi, cho dù khoản tiền này có bị thua trận hết, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp thật đàng hoàng hoành tráng rước ngươi về nhà, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi bị ủy khuất mà!"

Ô Tâm Lan hờn dỗi nói: "Ai nói ta muốn gả cho ngươi đó, ngươi đúng là đang nằm mơ!"

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong đôi mắt đẹp của Ô Tâm Lan lại không thể che dấu được vẻ vui sướng vô cùng.

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi nếu không gả cho ta, đời này ta cũng chỉ có chịu ở vậy thôi, thật là rất bi thảm hả!"

"Vậy ngươi đi làm hòa thượng thì tốt rồi!"

"Như vậy thì không phải là còn bi thảm hơn hay sao?"

Sang ngày hôm sau lúc trời mới vừa hửng sáng, Vương Chí Đạo bị một trận tiếng đập cửa dồn dập đánh thức, đang muốn rời giường nhưng lại thật bất ngờ phát hiện ra bên cạnh mình lại có một người nữa nằm ngủ, rõ ràng là Ô Tâm Lan. Nguyên lai buổi đêm ngày hôm qua, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan đùa giỡn nhất thời cao hứng, liền vui vẻ không dứt, làm cho đến cuối cùng hai người cũng bất tri bất giác ngủ thiếp đi, về phần bò lên trên giường từ lúc nào, Vương Chí Đạo lại không nhớ rõ nữa. Nhưng còn có điều may mắn là quần áo trên người hai người vẫn ăn mặc đầy đủ đàng hoàng, hiển nhiên cũng chưa làm ra sự tình gì sai trái. Nhưng là bây giờ nghe được tiếng đập cửa, Vương Chí Đạo đã có chút kinh tâm, thầm nghĩ nếu để cho người ta chứng kiến Ô Tâm Lan ngủ ở trên giường của chính mình, coi như là quần áo còn ăn mặc đầy đủ đàng hoàng, cũng chỉ sợ là có trăm miệng cũng khó mà giải thích rõ ràng.

Mặc dù như thế, nhưng là Vương Chí Đạo cũng không thể làm thế nào khác là gãi đầu gãi tai đi ra mở cửa. Còn Ô Tâm Lan, cũng không biết là thực sự đang ngủ say như chết, hay là đang ngủ giả vờ, vẫn nằm nguyên ở trên giường không hề nhúc nhích.

Mở cánh cửa ra, ngoài cửa lại là Hiểu Huệ. Việc đầu tiên nàng làm sau khi Vương Chí Đạo mở cửa chính là đưa mắt nhìn khắp một vòng bên trong phòng, bởi vì phòng ở của Vương Chí Đạo chỉ là một gian phòng đơn, cũng không lớn lắm, cho nên tình huống bên trong vừa nhìn đã thấy hết ngay, Ô Tâm Lan căn bản là không thể tránh được tầm mắt của Hiểu Huệ.

Thấy Hiểu Huệ thần sắc cổ quái trừng mắt nhìn lại vào mình, Vương Chí Đạo có chút chột dạ, vội vàng giải thích nói: "Hiểu Huệ tả, ngươi không nên hiểu lầm, tình huống không phải là như ngươi tưởng tượng vậy đâu, mà là… "

Vẫn còn chưa có nói xong, Hiểu Huệ đã cắt ngang lời hắn nói: "Ngươi không cần phải giải thích cho ta, ngươi làm gì thì chính ngươi biết rõ ràng, ta hoàn toàn không có chứng kiến. Chỉ có điều là ta phải cảnh cáo ngươi một câu, sau này nhất định phải đối với Tâm Lan cho thật tốt, nếu như ngươi dám phụ lòng Tâm Lan, vậy thì tất cả bọn tỷ muội Tinh Võ Môn chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Hiểu Huệ vừa nói xong cũng không để ý tới thần sắc Vương Chí Đạo, lại nói tiếp: "Gọi Tâm Lan rời giường đi, ta nhìn thấy thì không có vấn đề gì, nhưng nếu để cho Nông đại thúc bọn họ chứng kiến thì sẽ cực kỳ nghiêm trọng đó! Còn nữa, đại ca kết nghĩa Vương Tử Bình của ngươi đã tới, hắn còn dẫn theo một người đến đây, nói là muốn gặp ngươi. Sau khi ngươi an bài Tâm Lan tốt rồi thì mau đi gặp bọn họ đi hả!"

"Đại ca tới!" Vương Chí Đạo nghe vậy vừa mừng vừa sợ, vội vàng luồn qua bên người Hiểu Huệ chạy vội đi ra ngoài, không quên ném lại một câu: "Hiểu Huệ tả, Ô sư tỷ còn chưa có tỉnh ngủ, phiền toái ngươi giúp ta đánh thức nàng đi, cám ơn ngươi nhiều!"

Nói xong, Vương Chí Đạo đã bỏ chạy không thấy tăm hơi, làm cho Hiểu Huệ tức giận đứng dậm chân thình thịch.

Đi tới sảnh ngoài, Vương Chí Đạo quả nhiên thấy được Vương Tử Bình, ở bên cạnh hắn lại còn có một người trung niên vóc dáng mập mạp to béo.

Vương Chí Đạo kêu lên: "Đại ca, ngươi rốt cục cũng đến rồi. Nghe nói ngươi đã bị tập kích, ta còn đang lo lắng ngươi đã xảy ra chuyện gì, may là ngươi bây giờ thoạt nhìn vẫn bình yên vô sự!"

Vương Tử Bình cười nói: "Ta chỉ phải đi bái phỏng một người bằng hữu mà thôi, đám tiểu mao tặc đó sau có thể làm cho ta gặp chuyện không may, đa tạ nghĩa đệ quan tâm. Được rồi, nghĩa đệ, để ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này chính là đại đệ tử của Quảng Đông Thập hổ Hoàng Phi Hồng, Lâm Thế Vinh sư phụ!"

Vương Chí Đạo giật mình kinh ngạc một chút, liền hướng Lâm Thế Vinh chắp tay nói: "Nguyên lai là Lâm Thế Vinh tiền bối! Lâm tiền bối, con của ông ta đã gặp qua rồi, tuấn tú lịch sự, oai phong hào hùng, ta còn đang muốn tưởng tượng xem phụ thân của hắn sẽ có phong thái như thế nào đây, không nghĩ tới lại có thể gặp ông nhanh như vậy rồi!"

153. Chương 151:trước Giờ Khai Mạc

Vinh "thịt heo" (1) đại danh đỉnh đỉnh trong lịch sử võ thuật, vẻ mặt vô cùng hòa khí, thoạt nhìn như một ông Phật Di Đà, hơn nữa cũng đã đạt được tác phong khiêm nhường lễ độ như sư phụ của lão, Nhất đại tông sư Hoàng Phi Hồng, đối với lời tán dương của Vương Chí Đạo, rất khiêm tốn nói:

"Xấu hổ, xấu hổ, Lâm mỗ chỉ là một lão đầu đã bỏ đi như bình thường mà thôi, khuyển tử lại càng là hạng bình thường phổ thông, làm sao có thể so sánh được với Vương thiếu hiệp ở tại Thượng Hải thanh danh cường thịnh như vậy chứ!"

Dừng một chút, Lâm Thế Vinh lại hỏi: "Được rồi, xin hỏi Vương thiếu hiệp, khuyển tử hiện nay đang ở nơi nào?

Hắn không nghe lời khuyên bảo, len lén rời nhà bỏ đi, chạy đến Thượng Hải để tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội, thật sự là buồn cười! Lâm mỗ đúng là đến tìm hắn bắt trở về!"

Khi nói đến câu này, trên khuôn mặt vốn luôn lộ vẻ tươi cười của Lâm Thế Vinh không tự chủ được mà dâng lên một chút tức giận, hiển nhiên là Lâm Nhược Siêu len lén rời nhà bỏ đi đã làm hắn tức giận không ít.

Vương Chí Đạo ngẩn người, không nhịn được nói: "Lâm tiền bối, xin nghe ta một lời. Lệnh lang tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội cũng không phải là chuyện gì xấu. Tin tưởng Lâm tiền bối cũng biết, Vạn quốc võ thuật đại hội chính là âm mưu mà tiểu Nhật Bản cùng các cường quốc phương tây nhằm để đả kích giới võ thuật Trung Quốc chúng ta. Lệnh lang tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội, chính là nghĩa cử để dương cao quốc uy, nối dài chí khí dân tộc Trung Hoa. Theo lý thì tiền bối đối với sự kiêu hãnh của con trai mình hẳn là nên cảm thấy vui mừng mới phải, cần gì phải ngăn cản hắn như vậy chứ?"

Lâm Thế Vinh thở dài nói: "Ta đúng là lo lắng hắn sẽ làm cho người Trung Quốc mất mặt nên mới ngăn cản hắn đó. Vạn quốc võ thuật đại hội cao thủ nhiều như mây, mà lấy thực lực của khuyển tử tu luyện còn chưa đến nơi đến chốn, nghĩ muốn dương cao quốc uy chỉ là nằm mơ. Không để cho người Trung Quốc hoặc là lão nhân gia sư phụ của hắn mất hết thể diện đã là không tệ rồi!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Tiền bối, xin thứ cho ta làm càn nói thẳng. Mặc kệ là lệnh lang thực lực như thế nào, tiền bối cũng không nên ngăn cản hắn tham gia thi đấu. Lệnh lang niên kỷ cũng tương đương với ta, cho nên ta mới hiểu được trong lòng hắn đang suy nghĩ gì. Sư công của hắn chính là Nhất đại tông sư Hoàng Phi Hồng, phụ thân của hắn chính là đại danh đỉnh đỉnh Lâm Thế Vinh, từ nhỏ hắn đã sinh hoạt dưới sự che chở các của vị, tin tưởng rằng hắn ngay từ lúc nhỏ tất cả sinh hoạt, tập quán, thậm chí nhất cử nhất động đều là dựa theo ý tứ của các vị mà làm. Vậy thì Lâm Nhược Siêu hắn chỉ như là con rối gỗ bị dắt dây, chẳng những không có tự do, hơn nữa ngay cả vinh quang của hắn cũng bị các vị che dấu hết. Mọi người khi nhắc tới Lâm Nhược Siêu, chỉ là sẽ nói hắn là đồ tôn của Hoàng Phi Hồng, con trai của Lâm Thế Vinh, đối với bản thân của hắn lại không hề có bất cứ sự nhận thức thực sự nào.

Tin tưởng rằng lệnh lang một chút cũng không muốn tiếp tục sinh hoạt dưới vòng hào quang ấy nữa, hắn lừa gạt các vị chạy trốn tới đây tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội, thực đúng là muốn chứng mình giá trị của bản thân, chứng minh giá trị bằng tài năng thực sự của bản thân không phải dựa vào danh tiếng của sư công cùng phụ thân của hắn. Thân phận của hắn cũng không phải chỉ là Lâm Nhược Siêu đồ tôn của Hoàng Phi Hồng, con trai của Lâm Thế Vinh mà thôi, mà chính là một Lâm Nhược Siêu có vinh quang của chính mình. Bất kể là thành công, hay là thất bại, ít nhất hắn cũng được tự mình làm chủ một lần. Tiền bối, nếu như ông ngăn cản hắn, hắn có lẽ sẽ ngoan ngoãn theo ông trở về, nhưng là ta tin tưởng cả đời hắn sau này tâm trí không được bình yên. Tiền bối, ông có phải là nên để cho hắn một cái cơ hội được tự mình làm chủ hay không?"

Lâm Thế Vinh nghe vậy sợ run đến một hồi lâu mới thở dài nói: "Có lẽ ngươi nói chính là sự thật. Có lẽ từ lúc hắn còn nhỏ ta đã đích xác là rất nghiêm khắc hạn chế hắn, cho nên hắn mới len lén rời nhà bỏ đi, thâm chí không được sự đồng ý của ta cũng một mình tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội. Nếu Vương thiếu hiệp đã nói như vậy rồi, vậy ta đây sẽ cho hắn một cơ hội để tự mình làm chủ! Nói thật là, trên thực tế Lâm mỗ đến Thượng Hải cũng phải chỉ là để mang khuyển tử trở về, mà lại cũng có chung một mục đích, đó là thay mặt vi sư tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội. Sư phụ lão nhân gia ông ấy cũng biết sự tình thi đấu lần này là đại sự quan hệ đến vinh dự của cả giới võ thuật Trung Quốc, ông ấy vốn nghĩ muốn tự mình tới tham gia. Chỉ có điều dù sao lão nhân gia mặc dù danh tiếng rất lớn, nhưng tuổi lại cũng đã cao, có chút lực bất tòng tâm, cho nên mới để cho Lâm mỗ thay mặt ông ấy tham gia. Nếu mà Nhược Siêu cũng muốn tham gia, như vậy thì để cho chúng ta phụ tử cùng ra trận đi hả!"

Một bên Vương Tử Bình cười nói: "Ta cùng Lâm sư phụ trên thực tế ngày hôm qua đã đi về tới Thượng Hải rồi, bởi vì quy tắc báo danh của Vạn quốc võ thuật đại hội có sửa đổi, ta liền cùng Lâm sư phụ đi đến bái phỏng một nhà võ phái, chỉ là khi nghe thấy đại danh của Lâm sư phụ, nhà võ phái kia lập tức đem ngay một cái số báo danh tham gia thi đấu dâng lên cho Lâm sư phụ. Vốn ta đang nghĩ đi tranh đoạt một cái số báo danh tham gia thi đấu khác, nhưng sau lại biết được nghĩa đệ ngươi đã vì ta mà lấy hộ một cái số báo danh rồi, việc này tiết kiệm cho ta không ít khí lực đó!"

"Lâm Thế Vinh tiền bối, Vương Tử Bình sư phụ, hai người các vị đi tới Tinh Võ Môn, thật là làm cho hàn xá Tinh Võ Môn cũng được thơm lây hả! Đình Giác đến nghênh đón chậm, xin tha thứ, tha thứ!" Chính là Hoắc Đình Giác biết được Vương Tử Bình cùng Lâm Thế Vinh đến bái phỏng, vội vã rời giường chạy ra đây.

Lâm Thế Vinh nghe vậy ha ha cười nói: "Hoắc hiền chất không cần xin lỗi, là chúng ta đã tới quá sớm, quấy rầy giấc mộng đẹp của các ngươi, thế mới là không tốt!"

Hoắc Đình Giác vội nói: "Hai vị nhất định là còn chưa có ăn bữa sáng phải không. Ta đã cho nhà bếp chuẩn bị bữa sáng rồi, xin kính mời hai vị cùng thưởng thức đi hả!"

Vương Chí Đạo cũng nói: "Đúng vậy, Lâm tiền bối, trên thực tế ta cũng không biết lệnh lang bây giờ đang ở chỗ nào, chỉ biết là hắn theo huynh đệ kết nghĩa của hắn Hồng Thế Uy cùng Đặng Đại Mãn đi chung với nhau. Chỉ có điều là cũng không cần lo lắng, hôm nay khai mạc Vạn Quốc võ thuật đại hội, bọn họ nhất định sẽ đi tới sàn đấu. Tiền bối không bằng trước hết cùng chúng ta ăn xong bữa sáng, sau đó chúng ta cùng đi đến sân thi đấu, đến lúc đó không phải là có thể gặp được hắn hay sao? Đại ca, ngươi cũng theo chúng ta vào đi thôi!"

Lâm Thế Vinh liền cất lời cám ơn nói: "Đã như vậy, vậy thì Lâm mỗ xin quấy rầy vậy!"

Bởi vì có Lâm Thế Vinh là một võ thuật danh gia đến thăm, lại có Vương Tử Bình đã lâu không đến chơi, hơn nữa Vạn Quốc võ thuật đại hội sắp bắt đầu, cho nên bữa ăn sáng hôm nay của Tinh Võ Môn không tiếc công tiếc sức mà làm ra rất nhiều món ngon, vô cùng phong phú, làm cho mọi người ăn uống đều cảm thấy no nê mỹ mãn.

Trong lúc đang ăn bữa sáng, Vương Tử Bình thấy được Trương Bảo Tử, bị vóc người cường tráng cùng đầu râu tóc bạc của hắn là cho kinh sợ, không nhịn được liền quay sang hỏi thăm Vương Chí Đạo. Đợi được sau khi rõ ràng tình huống của Trương Bảo Tử, Vương Tử Bình cảm thấy vừa giật mình lại vừa buồn cười, có chút động tâm nhìn lại cơ bắp để trần vô cùng phát đạt của Trương Bảo Tử mà thở dài nói:

"Thần lực vô địch, thật là xứng với danh hiệu gọi là 'ngàn cân thần lực vương'. Ta đây thật ra lại có hy vọng

hôm nay trên Vạn Quốc võ thuật đại hội có thể cùng đánh với hắn một trận, để cho ta thử xem rốt cuộc là ta đây kết bái đại ca thực sự cùng "giả" đại ca kia của ngươi, rốt cuộc là lực lượng người nào mạnh hơn!"

"Tốt nhất không nên!" Vương Chí Đạo trong lòng thầm nghĩ: "Đại ca ngươi không chỉ có thuần túy lực lượng kinh người, mà lại còn là một võ thuật gia tài nghệ cao siêu. Nếu mà cùng đánh với Trương Bảo Tử, phỏng chừng không tới nửa phút đồng hồ, Trương Bảo Tử đã chấm dứt cuộc chơi mất rồi!"

Bởi vì Trương Bảo Tử đang có mặt ở đây, cho nên lời này Vương Chí Đạo chỉ ngẫm nghĩ trong tâm, không dám nói ra, miễn cho Trương Bảo Tử lại chịu phải đả kích lớn, muốn sớm cùng Vương Tử Bình đấu nhau.

Làm cho Vương Chí Đạo buồn bực chính là, Ô Tâm Lan hôm nay thế mà lại chưa thấy đến ăn bữa sáng, mà Hiểu Huệ thì lại không ngừng dùng ánh mắt cổ quái len lén nhìn hắn, điều này làm cho bữa sáng của Vương Chí Đạo đúng là "thực bất tri kỳ vị".

Địa điểm tổ chức Vạn Quốc võ thuật đại hội đã được an bài ở tại Đại quảng trường khu Phố Đông Thượng Hải. Ở đây đã sớm được Vạn Quốc thương hội kiến tạo nên một cái lôi đài bề mặt hình tròn, cao tới hai mét, đường kính đạt tới mười mét. Lôi đài được dựng từ loại gỗ thượng đẳng từng tấm từng tấm rất rắn chắc ken đặc lại, coi như có chịu phải trọng kích của cao thủ võ thuật lợi hại cũng không bị phá vỡ hay sụp đổ.

Ở cách xa Lôi đài chừng mười thước lại có một dãy bậc thang cao cùng một dãy bàn, đó chính là chỗ ngồi của Hội đồng trọng tài. Mười hai thành viên của Hội đồng trọng tài, bao gồm cả Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên, Tống Thế Vinh trong đó, đều an vị ở chỗ dãy bàn này, cùng nhau duy trì sự công chính của đại hội võ thuật này. Chỉ có điều là trong mười hai người trọng tài này, cũng chỉ có Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên cùng Tống Thế Vinh ba người là người Trung Quốc, còn lại tất cả đều là người ngoại quốc. Mà trọng tài người Nhật Bản, kể cả Sơn Khẩu Dụ Nhân trong đó, cũng có ba người.

Các gian phòng để tuyển thủ tham gia thi đấu nghỉ ngơi lại được kiến tạo ở ngay phía sau dãy bàn của Hội đồng trọng tài, có tới mười hai gian phòng lớn, mỗi gian lớn lại có thể chưa được đến mười tuyển thủ tham gia thi đấu, có thể dùng để nghỉ ngơi hoặc là khởi động chuẩn bị. Thiết bị bên trong phòng tương đương với một gian võ thuật quán, đầy đủ tạ lớn, tạ tay, bao cát, mộc nhân thung, giường nghỉ ngơi, buồng thay quần áo, lại còn có thực phẩm và nước uống để bổ sung năng lượng, lại còn có cả nhân viên y tế. Cơ hồ như tuyển thủ tham gia muốn có gì thì ở nơi đây có đầy đủ thứ đó, không hề thua kém một chút nào so với phòng nghỉ ngơi của quyền thủ ở đời sau.

Có lẽ là bởi vì Vạn Quốc võ thuật đại hội lần này là một sự kiện vô cùng nóng hổi, cũng là sự tình đại thịnh ít có trong giới võ thuật, cho nên người đến đây xem rất đông, cả Đại quảng trường Phố Đông rộng lớn như vậy nhưng bây giờ cũng đã kín người hết chỗ. Số lượng người xem chỉ sợ không dưới mười vạn người.

Các tuyển thủ tham gia thi đấu Vương Chí Đạo, Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông, còn có cả Trần Chân, bởi vì đều là đồng môn, cho nên toàn bộ được phân công đến gian nghỉ ngơi số ba. Mà mấy người quen như Vương Tử Bình cùng Trương Bảo Tử lại bị phân vào các gian nghỉ ngơi khác. Bởi vì lo lắng nếu để nhiều người vào sẽ quấy rầy đến sự nghỉ ngơi chuẩn bị của các tuyển thủ, cho nên Ban tổ chức chỉ cho phép một quyền thủ tham gia thi đấu được mang theo nhiều nhất là hai tay trợ thủ vào trong gian nghỉ ngơi. Mà bên phía Tinh Võ Môn, ngoại trừ bốn tuyển thủ tham gia thi đấu, thì theo vào gian nghỉ ngơi lại chỉ có ba người nữa, một người để chăm sóc cho Hoắc Đình Giác, chính là Hiểu Huệ. Một người chăm sóc cho Lưu Chấn Đông, là A Tường. Còn có một người được Nông Kính Tôn mời tới để chiếu cố bọn họ, kiêm luôn nhân viên y tế, chính là Trần Tử Chính. Mà Trần Chân, đã có Sơn Khẩu Tuyết Tử theo tới hầu hạ. Xem ra sau khi hai người này trải qua đủ loại đau khổ, cuối cùng cũng giải khai được hết mọi khúc mắc mà đi tới cùng nhau. Người của Tinh Võ Môn đã biết Sơn Khẩu Tuyết Tử thật là một thiếu nữ rất tốt, mặc dù đối với thân phận nàng là người Nhật Bản vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng là xem đến nàng vì Trần Chân mà nỗ lực nhiều như vậy, thậm chí nàng còn không ngại trở mặt cùng phụ thân Sơn Khẩu Dụ Nhân, cho nên cũng không có làm khó dễ gì nàng nữa.

Chú thích:

(1) - Vinh "thịt heo"": Lâm Thế Vinh xuất thân là nghề mổ thịt heo nên có biệt hiệu là Vinh "thịt heo"

Về phần Vương Chí Đạo, vốn người phục vụ được Nông Kính Tôn phái tới cho hắn chính là Ô Tâm Lan, nhưng là Ô Tâm Lan hiển nhiên vì chuyện hồi sáng nay mà xấu hổ, trốn đi đâu mất chưa có tới. Điều này làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, không nhịn được liền quay sang Hiểu Huệ lúc này đang xoa bóp bả vai cho Hoắc Đình Giác mà hỏi: "Hiểu Huệ tả, ngươi có phải đã nói gì đó với Ô sư tỷ hay không? Làm cho nàng cũng không dám tới gặp ta?"

"Không có mà!" Hiểu Huệ rất vô tội nói: "Ta một chữ cũng không có nói. Chỉ là chính cô ta da mặt mỏng mà thôi, không liên quan chuyện của ta hả!"

Hoắc Đình Giác hiển nhiên đối với chuyện này không biết rõ đầu đuôi, thấy thế không nhịn được hỏi: "Vương sư đệ, ngươi và Tâm Lan xảy ra chuyện gì hay sao? Nàng bình thường luôn đi theo ngươi như hình với bóng, tại sao hôm nay lại không thấy tăm hơi đâu như thế?"

"Không có việc gì!" Vương Chí Đạo làm sao dám để cho Hoắc Đình Giác biết sự tình hắn cùng Ô Tâm Lan vô tình ngủ chung một đêm trên cùng giường, vội vàng giải thích nói: "Chỉ là có một chút chuyện lộn xộn hiểu lầm, không có việc gì! Hiểu Huệ tả, phiền toái ngươi giúp ta đi tìm nàng được không? Ngươi đi nói cho, ta bây giờ rất muốn nàng ở đây bên cạnh ta, ta van ngươi đấy!"

Hiểu Huệ nghe vậy có chút làm khó liếc mắt nhìn Hoắc Đình Giác một cái, cuối cùng cũng gật đầu nói: "Được rồi, ta có thể giúp ngươi đi tìm nàng, bất quá nếu nàng không muốn đến, ta đây là không có cách nào đâu đấy nhé!"

Đợi được sau khi Hiểu Huệ đi ra ngoài, Trần Chân có chút kỳ quái nhìn Vương Chí Đạo hỏi:

"Vương sư đệ, ngươi cùng Tâm Lan có chuyện lộn xộn hiểu lầm gì? Các ngươi quan hệ không phải tốt lắm hay sao?"

Vương Chí Đạo ha ha cười nói: "Ngũ sư huynh, trí nhớ của huynh đã hoàn toàn khôi phục rồi hay sao? Như thế nào lại biết được ta cùng Ô sư tỷ quan hệ rất tốt?"

Trần Chân cười nói: "Chỉ là khôi phục một chút thôi, nhưng mà là mấy ngày nay ta không ngừng nghe các sư huynh đệ nhắc đến chuyện cũ cho ta, bọn họ nói đến nhiều nhất chính là chuyện của ngươi cùng Tâm Lan, cho nên ta mới biết được ngươi cùng Tâm Lan quan hệ rất tốt.

Ta còn nghe Đại sư huynh nói, ngươi cùng Tâm Lan đã sớm được Tinh Võ Môn công nhận là một đôi, sớm muộn sẽ đi tới cùng nhau, đúng không?"

Vương Chí Đạo giật mình kinh ngạc, nhìn lại Lưu Chấn Đông đang nằm trên ghế dài để cho A Tường xoa bóp cơ lưng, thở dài nói: "Đại sư huynh hả, ta như thế nào lại không biết huynh nguyên lai lai là một con quỷ bép xép lắm lời vậy chứ. Huynh không nói lời nào thì cũng có ai bảo huynh là câm điếc đâu?"

Lưu Chấn Đông rất xấu hổ cười nói: "Ta làm như thế không phải là để hỗ trợ Ngũ sư đệ khôi phục trí nhớ sao? Là ngươi muốn phải hết sức nhắc lại những chuyện cũ cho hắn mà? Hơn nữa ta nói cũng là sự thật còn gì!"

Vương Chí Đạo nghe vậy không khỏi chán nản. Lại nghe Sơn Khẩu Tuyết Tử mở miệng nói: "Việc này cũng không có gì mà không thể nói được. Nói thật, Vương Chí Đạo, ta cũng hiểu được ngươi cùng Ô cô nương chính là một cặp trời sinh, ngươi nếu như thích nàng, vậy thì hướng nàng bày tỏ đi! Các ngươi đều là người Trung Quốc, lại là đồng môn, không có ai phản đối việc các ngươi ở cùng một chỗ. Càng sẽ không giống ta cùng Trần Chân khó khăn vô cùng, trở ngại còn rất nhiều. Đây chính là lão Thiên gia ban cho các ngươi nhân duyên thật là tốt đẹp, ngươi nếu như không quý trọng, bỏ lỡ nàng thì sẽ hối hận đó!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đa tạ ngươi! Chỉ có điều ngươi cũng không nhất định là như vậy, ngươi cùng Ngũ sư huynh khổ tẫn cam lai, rốt cục cũng đi tới cùng nhau, thế này không phải là càng hiểu được giá trị của hạnh phúc hay sao? Tin tưởng tình cảm của các ngươi cũng sẽ bởi vậy mà càng thêm bền chặt, tương lai vĩnh viễn sẽ không bị chia rời. Nói như thế, vậy thì các ngươi so với chúng ta càng may mắn hơn đó!"

"Cảm tạ những lời tốt đẹp của ngươi! Nếu như ta cùng Trần Chân tương lai thật sự có thể vĩnh viễn không bị chia rời, vậy thì ta đây đời này đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi!"

Sơn Khẩu Tuyết Tử nắm chặt lấy bàn tay Trần Chân, khuôn mặt xinh xắn lộ ra thần sắc hạnh phúc, thoạt nhìn xinh đẹp vô cùng. Đám người Hoắc Đình Giác nhìn thấy có chút xấu hổ, vội vàng quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Lúc này, chỉ nghe Lưu Chấn Đông "ơ" lên một tiếng, nói với mọi người: "Này, các ngươi nhìn xem một chút, có hai người trang phục cổ quái đang làm gì kìa? Nhảy múa tế thần hay sao?"

Mọi người đều theo ánh mắt Lưu Chấn Đông nhìn đến, chỉ thấy ngay phía trước gian nghỉ ngơi có hai người da vàng mặc áo ngắn để vai trần, eo lưng thắt đai vải, trên trán lại buộc ngang một sợi dây thừng, một đôi cẳng tay cùng cả quyền đầu đều quấn lại chằng chịt bằng dây thừng gai, đang nhảy múa say sưa.

Bọn họ nhảy một điệu múa rất quái dị, vừa nhảy lại vừa lẩm bẩm nói gì đó trong miệng, thoạt nhìn thật sự có chút giống như đám giang hồ thần côn nhảy múa tế thần. Chỉ có điều là hai người này vẻ mặt rất thành kính, nhảy một hồi lại quỳ hai đầu gối xuống đất, hai tay bắt lại thành hình chữ thập đối diện với vách tường hành lễ, cũng không biết là đang bái lễ ai!

Vương Chí Đạo nhìn trong chốc lát, thần sắc ngưng trọng nói: "Hai người kia là Thái quyền thủ, bọn họ không phải đang nhảy múa tế thần, mà là đang nhảy múa trước lúc khiêu chiến, cầu thần cầu phật phù hộ. Đây chính là tín ngưỡng tôn giáo cùng tập tục của quyền thủ Thái quốc, mỗi một Thái quyền thủ trước kia chiến đấu cũng đều phải làm như vậy. Bọn họ chính là một quốc gia rất tin đạo Phật!"

"Thái quyền thủ?"

"Chính là quyền thủ Xiêm la quốc!" Vương Chí Đạo giải thích nói: "Đừng xem thường bọn hắn vóc người nhỏ gầy, nhưng là bọn hắn thực lực rất kinh người đó. Bởi vì Xiêm La quyền coi trọng nhất là thực chiến, từng quyền thủ Xiêm La cơ hồ đều phải mỗi ngày luyện tập đánh thực chiến , hoặc là đánh thi đấu lôi đài. Phương thức đánh lôi đài của bọn họ lại không giống với chúng ta, nghe nói b họ chẳng những dùng dây thừng gai quấn chặt lấy cẳng tay cùng nắm tay, mà còn đổ keo dính lên bên trên dây gai, đem các mảnh vỡ thủy tinh hoặc là đá vụn sắc nhọn dính lên trên đó, làm cho một đôi quyền đầu kia cũng giống như lang nha bổng vậy. Một khi đánh trúng đối phương thì kể cả da dày thịt chắc cũng bị đánh rách nát!"

Mọi người nghe được hoảng sợ, Lưu Chấn Đông cau mày nói: "Thật sự là tàn nhẫn. Bất quá bọn họ ở chỗ này tham gia thi đấu, không có khả năng sẽ dính được mảnh thủy tinh vỡ cùng đá vụn lên trên nắm tay chứ?"

"Đương nhiên sẽ không được, nhưng là cũng không thể bởi vậy mà xem thường bọn họ, bởi vì Xiêm La quyền thủ chỗ lợi hại chân chính cũng không phải nắm tay, mà là những đòn trí mạng như trọng thích cùng khủy tay, đầu gối. Bị bọn họ đá trúng, hoặc là bị đầu gối, khuỷu tay nện trúng người, rất có khả năng thoáng một cái đã mất đi sức chiến đấu.

Nếu nói võ đạo đương kim trên đời, thì Xiêm La quyền có thể là hung ác nhất, thực dụng nhất. Bởi vì không có cái loại quyền pháp nào có thể so với bọn hắn về mặt coi trọng thực chiến, lại càng mưu cầu danh lợi đi đánh lôi đài. Không chiêu không thức, đơn giản, thực dụng, lực sát thương cường đại, hơn nữa bọn hắn tín ngưỡng kiên định, làm bọn hắn tin tưởng sau khi đánh nhau chết sẽ bay lên thiên đường, cho nên bọn hắn dũng mãnh không sợ chết, khi đánh nhau đều hung hãn xông lên, đây là tố chất tâm lý ưu tú được trời ban cho bọn hắn, tất cả các nhân tố đó cùng gia tăng vào, làm cho Xiêm La quyền thủ trở nên dị thường cường đại. Nếu như các ngươi không may mà gặp phải bọn hắn, thì phải rất cẩn thận đó!" Vương Chí Đạo giảng giải nói.

"Xiêm La quyền thủ? Hình như ta đã gặp qua ở chỗ nào rồi thì phải? Nhưng là tại sao ta nghĩ không ra được?" Trần Chân nhíu nhíu đầu mày, tỏ vẻ chật vật suy tư.

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi là đã gặp qua khi còn đang du học tại Nhật Bản, ngươi từng kể cho ta nghe chuyện này rồi. Hơn nữa ngươi còn nói, hắn đối với ngươi có tính dẫn dắt rất lớn, rất nhiều đấu pháp của ngươi cũng có bóng dáng của Xiêm La quyền trong đó."

"Có đúng không? Đáng tiếc ta không nhớ lại nổi nữa!"

"Này, hai người các ngươi là đang làm cái trò gì đây? Nổi cơn điên giữa ban ngày hay sao?"

Chính là có một người Tây dương thân hình cao lớn, nhìn thấy hai người Xiêm La quyền thủ này cử động cổ quái, nên tò mò chạy tới hỏi xem.

Hai người quyền thủ Xiêm La vẫn đang rất chuyên tâm vừa nhảy vừa tế, đối với lời gã Tây dương kia nói coi như không nghe không thấy.

Tên người Tây dương kia thấy hai quyền thủ Xiêm La đối với lời mình nói coi như không nghe, nhìn mình coi như không thấy, không khỏi cảm thấy có chút tức giận, không nhịn được liền mắng: "Mẹ kiếp, thật đúng là kiêu ngạo hả! Ta nói hai người các ngươi cũng là tới tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội này hay sao? Mẹ kiếp, các ngươi tại sao không tự soi gương nhìn lại chính mình xem, thân mình đã vừa nhỏ vừa gầy, da dẻ lại còn vàng vàng, lộ ra bộ dáng suy dinh dưỡng, vậy mà còn dám chạy tới đây đánh quyền! Phỉ Lợi (Phillip) ta đây chỉ cần một quyền là có thể đem hai người các ngươi đánh chết ngay! Các ngươi hay là chạy về nhà đi thôi!"

Vương Chí Đạo lắc đầu thở dài nói: "Thằng Phỉ Lợi này gặp phải xui xẻo rồi, Xiêm La quyền thủ trong khi đang nhảy loại 'chiến vũ' này, kiêng kị nhất có người đến quấy rầy!"

Chỉ thấy một trong hai người Xiêm La quyền thủ tựa hồ như đã nhảy xong hết rồi, đình chỉ động tác, đứng ở trước mặt Phỉ Lợi, lạnh lùng theo dõi hắn.

Phỉ Lợi thấy thế khinh thường nói: "Làm sao vậy? Con chó da vàng, trừng mắt nhìn ta như vậy làm gì? Nghĩ muốn khiêu chiến ta hay sao?"

Xiêm La quyền thủ không nói một lời, nhấc chân lên chính là một cước, đá ngay lên trên cần cổ Phỉ Lợi. Phỉ Lợi chỉ thét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã gục xuống, nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Trong gian nghỉ ngơi tất cả mọi người đều nhìn đến trợn mắt há mồm. Lưu Chấn Đông thở dài nói: "Thật là cước pháp vô cùng lăng lệ, người Tây dương kia hình thể tráng kiện như thế, vậy mà chỉ cần một cước đã đá bất tỉnh. Gã quyền thủ Xiêm La này quả nhiên là một cao thủ!"

Hoắc Đình Giác cau mày nói: "Đích thật là cường địch, nếu ta gặp hắn, có thể thắng hay không thật đúng là khó mà nói trước!"

Vương Chí Đạo thì nói: "Quyền thủ Xiêm La này xem ra so với quyền thủ Xiêm La lần trước ta chứng kiến theo hộ vệ bên người Vương tử Uy Nhĩ Sĩ còn muốn lợi hại hơn nhiều lắm. Chỉ có điều là ta cảm giác được, tay quyền thủ không ra tay kia còn lợi hại hơn nữa!"

Thằng cu Phỉ Lợi kia hiển nhiên là một gã người đông thế mạnh, theo quy tắc thì trong gian nghỉ ngơi một quyền thủ chỉ được mang nhiều nhất hai gã trợ thủ, nhưng là khi Phỉ Lợi ngã xuống đất, lại có tới ít nhất là năm người chạy tới vây chặt hai gã quyền thủ Xiêm La kia lại.

Mắt thấy một trận đại hỗn chiến sẽ bộc phát, bỗng nhiên nghe được một thanh âm lạnh lùng nói: "Các vị, bên trong gian nghỉ ngơi cấm các quyền thủ không được đấu riêng với nhau. Nếu như các ngươi không tuân thủ quy tắc, sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu, cũng sẽ bị đuổi ra khỏi gian nghỉ ngơi. Đừng nói rằng ta không cảnh báo các ngươi trước, các ngươi suy nghĩ rõ ràng rồi hãy đánh nhau!"

154. Chương 152:vòng Đấu Sơ Loại

Người đang nói chính là một thanh niên tướng mạo bình thường, vóc người cũng rất bình thường, nhưng là một đôi chân hắn lại rất dài nhìn có vẻ như rắn chắc, một đôi ánh mắt cũng rất âm lãnh. Hắn mặc dù cũng là người da vàng, nhưng là Vương Chí Đạo nghe thấy được từ những lời hắn vừa nói tiếng Trung có vẻ rất cứng, xem ra người này hẳn là không phải người Trung Quốc

Những người vì Phỉ Lợi mà chạy đến tựa hồ như đối với người này có chút sợ hãi, liền tử từ tản ra. Nhưng là vẫn có một gã bạn thân của Phỉ Lợi đang ngoan cố không chịu nhịn mà hỏi lại: "Phỉ Lợi bị hắn đá bất tỉnh rồi, vậy thì cần phải tính như thế nào đây?"

Người kia rất khinh miệt liếc mắt nhìn Phỉ Lợi vẫn đang nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất, hừ lạnh nói: "Đó là hắn tự tìm, thực lực kém cỏi như vậy, vậy mà không biết tự lượng sức dám đi tìm người phiền toái, thật sự là ếch ngồi đáy giếng. Cái dạng quyền thủ như hắn đây, tham gia thi đấu bất quá cũng chỉ là

diễn viên phụ đóng vai bao cát hình người, để cho đối thủ mặc sức chà đạp, giúp vui cho khán giả mà thôi. Nếu đã hôn mê rồi, vậy thì một trận tới đây tên diễn viên phụ này có thể được miễn đi. Hắn hẳn là nên cảm thấy may mắn mới đúng!"

Người xuất đầu thay mặt cho Phỉ Lợi kia nghe vậy vẻ mặt cứng ngắc, nhưng lại hết lần này đến lần khác phát tác không được, đành phải tiến lên nâng Phỉ Lợi lên, vẻ mặt xám xịt mà rời đi.

Vương Chí Đạo hỏi: "Người này là ai vậy hả, nói chuyện thật đúng là tàn nhẫn? Làm bao cát hình người cho đối thủ mặc sức chà đạp, cũng thật là phục hắn nghĩ ra được loại ngôn từ này!"

Hoắc Đình Giác thần sắc ngưng trọng nói: "Người này cũng không thể coi thường. Hắn chính là người được Vạn quốc thương hội mời làm đội trưởng đội bảo an, tên là Thôi Tương Dũng, khi đi tới Thượng Hải từng công khai đánh qua lôi đài, chưa có lần nào thất bại. Hắn là một người Cao Ly, nghe nói từng phục dịch trong quân đội mười năm, lúc còn ở trong quân đã học xong Cao Ly quốc kỹ 'Hoa Lang Đạo', thoái pháp lợi hại dị thường, có thể nói chính là một trong những cao thủ đỉnh cao nhất của Cao Ly 'Hoa Lang Đạo'!"

Hoa Lang Đạo? Vương Chí Đạo rất nhanh đã nghĩ ra được đây chính là tiền thân của Thái Cực Đạo. Ở đời sau Thái Cực Đạo được xưng là "Nghệ thuật đá chân", nghe nói chính là võ đạo có nhiều người luyện tập nhất, toàn cầu có ít nhất sáu triệu người luyện tập môn này, cũng lại là hạng mục thi đấu võ thuật thể thao ở Áo Vận Hội (đại hội Olympic).

Chỉ có điều là mặc dù Thái Cực Đạo có số lượng người luyện tập nhiều nhất, nhưng là năng lực thực chiến của nó lại bị không ít các võ thuật danh gia hoài nghi, rất nhiều võ thuật gia cũng đối với Thái Cực Đạo không thèm nhìn đến, cho rằng Thái Cực Đạo chỉ là thối pháp đá cao nhảy nhẹ, một dạng "Hoa quyền tú thối" mà thôi, uy lực thực chiến còn kém xa không bằng những kỹ thuật chiến đấu như Tán Đả, Thái Quyền, giá trị tự vệ phòng thân thậm chí còn không được như đấm bốc quyền Anh.

Nhưng là đối với Hoa Lang Đạo, tiền thân của Thái Cực Đạo, thì đánh giá so với Thái Cực Đạo lại bất đồng. Bởi vì môn công phu Hoa Lang Đạo này chính là kỹ thuật giết người được quân nhân Cao Ly tổng kết ra từ trong chiến đấu, chính là phục vụ cho quân nhân chuyên nghiệp khi giết địch, coi trọng nhất chính là "Nhất kích tất sát", dùng khoảng thời gian ngắn nhất để giết chết được đối thủ.

Đến khi Hoa Lang Đạo từ trong quân đội lưu truyền đến dân gian, diễn biến thành Thái Cực Đạo chuyên dùng để thi đấu thể thao hoặc là biểu diễn, nó cũng chầm chậm từ kỹ thuật chuyên để giết người biến thành kỹ thuật chuyên để thi đấu văn minh. Trên sàn thi đấu thể thao đề ra đủ loại hạn chế cùng quy tắc, như là dùng điểm số để tính chiến thắng đối thủ, hoặc là một mực theo đuổi thối pháp hoa lệ nhảy nhẹ đá cao, làm cho Hoa Lang Đạo cuối cùng thoái hóa thành "Hoa quyền tú thối" Thái Cực Đạo.

Trên khắp thế giới này tất cả mọi thứ đều là không ngừng tiến bộ, duy chỉ có võ thuật lại là ngoại lệ. Văn minh càng tiến bộ lại làm cho võ thuật nguyên bản vốn là phục vụ cho chiến tranh cùng giết người dần dần lại biến thành phục vụ cho biểu diễn cùng thi đấu thể thao. Tiếp theo lại dần dần bỏ đi những chỗ tàn khốc của nó, mà trở nên càng ngày càng văn minh, càng ngày càng không còn tính sát thương nữa.

Tỷ như hơn trăm năm trước đây, Thái Cực, HÌnh Ý, Bát Quái là tam đại Nội gia quyền, lúc đó các nhân vật đại biểu cho các môn ấy là Dương Lộ Thiện, Quách Vân Thâm cùng Đổng Hải Xuyên, cơ hồ mỗi người đều là nhân vật đánh khắp thiên hạ không có đối thủ, địch nhân nghe tên đã kinh hoàng táng đởm. Nhưng là trăm năm sau này, lại còn ai có thể có được thành tựu cùng uy danh của ba vị Tông sư ấy? Thái Cực Quyền trên cơ bản đã biến thành môn thể thao từ từ chậm rãi trong công viên để cho lão đại gia cùng lão thái thái dưỡng thân. Hình Ý Quyền tuy vẫn còn có thể nói là có khá nhiều người luyện tập, nhưng là một khi đánh nhau thì còn không được như một tay đấm bốc bình thường. Về phần Bát Quái Chưởng, phát triển ngay cả so với Thái Cực cùng Hình Ý cũng còn không bằng nổi.

Sở dĩ tạo thành loại hiện tượng này là do xã hội ngày càng văn minh tiến bộ. Võ thuật trong sinh hoạt thực tế càng ngày càng ít đi cơ hội có thể ứng dụng. Đứng trước vũ khí công nghệ cao, cho dù là cao thủ võ thuật cũng không chịu nổi một kích, loại tâm tính này làm cho con người không thể hạ quyết tâm để chuyên trí luyện tập võ thuật. Hơn nữa tiết tấu thời gian cùng sinh hoạt đều trở nên gấp gáp hơn, không còn có thể như người cổ đại khổ luyện võ nghệ suốt từ lúc sáng sớm đến lúc chiều tà, ngày nay số người mỗi ngày có thể rút ra gần một giờ đồng hồ để luyện tập võ thuật đã càng ngày càng ít đi. Ở dưới những tình huống

này, làm sao có thể đạt tới được thành tựu như của Tam đại tông sư Dương Lộ Thiện, Quách Vân Thâm, Đổng Hải Xuyên đây?

Về phần võ thuật để thi đấu, càng ngày càng có thêm nhiều quy tắc cùng hạn chế, làm cho võ thuật để thi đấu càng ngày càng không giống võ thuật thực sự, ở chỗ nào cũng có thể gặp một cao thủ lên lôi đài uy phong lẫm lẫm, xuống lôi đài bị một tên tiểu lưu manh đánh bại đả thương. Ở hậu thế, quán quân trên lôi đài bị một người nông dân một gậy đánh vỡ đầu, hoặc là bị một tiểu lưu manh gầy như con khỉ ốm cầm đao cướp bóc, chạy chui vào bệnh viện, cũng là chuyện báo đài nói mãi thành quen. Cái dạng quán quân như vậy, còn đâu phong phạm ung dung tự tại, đánh khắp thiên hạ của các võ thuật gia năm đó.

Ngay cả Thái quyền vốn được xưng là hung ác nhất, từ sau khi nó bị sửa từ đấu võ tàn khốc song quyền quấn đầy thừng gai bôi mảnh thủy tinh vụn, trở thành đấu võ văn minh mang hai cái găng lớn che quyền đầu, thì cũng đã không còn giữ được năm trăm năm huy hoàng đánh khắp thế giới không địch thủ nữa rồi.

Bất luận là Thái Quyền cổ diễn biến thành Thái Quyền thể thao, hay là Hoa Lang Đạo diễn biến thành Thái Cực Đạo, hoặc là Nhu Thuật cổ diễn biến thành Nhu Đạo, hoặc là Thái Cực Quyền thực chiến cổ truyền diễn biến thành Thái Cực dưỡng sinh, các môn này đều là thoái hóa đi, mà không phải là được tiến bộ lên, bởi vì năng lực thực chiến của các môn này đều bị thụt lùi đi ít nhất cũng phải vài bậc.

Còn đang mải chìm đắm trong suy tưởng miên man, đột nhiên nghe được thanh âm đại loa vang lên: "Các vị quan khách, các vị khán giả, các vị hẳn là đợi đã lâu, bây giờ sắp bắt đầu vòng thi đấu loại sơ bộ. Xin mời các vị quyền thủ tham gia thi đấu đang ở trong các gian nghỉ ngơi, lập tức xuất trận, leo lên lôi đài!"

Lưu Chấn Đông đứng lên, bắt chuyện Vương Chí Đạo, Trần Chân cùng Hoắc Đình Giác nói: "Đi nào, chúng ta xuất trận thôi!"

Gần hai trăm quyền thủ tham gia thi đấu lục tục từ trong các gian nghỉ ngơi đi ra, khi đã cùng leo hết lên trên lôi đài hình tròn đường kính tới mười mét, khán giả ở đây lập tức cùng nhiệt liệt hoan hô ầm cả lên, cao giọng hô to tên của quyền thủ được bọn họ ngưỡng mộ trong lòng. Xem ra mặc kệ là ở thời đại nào đi nữa, những kẻ mê quyền đều là điên cuồng.

Vương Chí Đạo đã leo lên lôi đài hình tròn, lại trong hoàn cảnh hò hét hỗn loạn loáng thoáng nghe được có người đang gọi tên mình, vội nhìn lại xuống dưới, vừa lúc chứng kiến được Ô Tâm Lan, đứng ngay bên cạnh nàng chính là Hiểu Huệ. Xem ra Ô Tâm Lan chắc là kiềm chế không được, đã theo Hiểu Huệ đã chạy tới để cổ vũ động viên tinh thần cho Vương Chí Đạo.

Ô Tâm Lan còn đang nhảy nhót hô to tên Vương Chí Đạo, bỗng nhiên nhìn thấy Vương Chí Đạo hướng tầm mắt nhìn lại phía nàng, nhất thời nhớ lại buổi sáng nay vừa cùng hắn ngủ chung trên một chiếc giường, không tự chủ được mà đỏ bừng mặt lên.

Vương Chí Đạo bị phản ứng của Ô Tâm Lan làm cho cảm thấy buồn cười, không nhịn được liền làm ra một cái thủ thế hôn gió gửi cho nàng, khiến cho Ô Tâm Lan càng thêm mặt đỏ tới tận mang tai, cơ hồ không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Bỗng nhiên hắn nghe được bên người một thanh âm lạnh lùng chợt cười lạnh nói: "Thân đang ở trên lôi đài, vậy mà còn vương vấn không quên tư tình nhi nữ, bọn người luyện võ Trung Quốc các ngươi tố chất thật sự là kém cỏi. Chẳnh lẽ ngươi không biết, lên lôi đài cấm kỵ nhất là nữ nhân cùng tình cảm hay sao? Võ sĩ, phải muốn vứt bỏ hết thảy tình cảm, làm được thành vô tình vô nghĩa, mới là chân chính nắm giữ được võ đạo!"

Vương Chí Đạo quay đầu lại, phát hiện ra có một thanh niên Nhật Bản đang đứng ở phía sau mình, chiều cao cùng cân nặng so với mình cũng không sai biệt lắm, đang trừng trừng đôi mắt lạnh lẽo nhìn lại, ánh mắt đó giống như là chính mình là người đã giết cha hắn vậy, hận không thể đem mình xé nát ra thành từng mảnh nhỏ.

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Vô tình như vậy chỉ là tư tưởng biến thái của võ sĩ Nhật Bản các ngươi mà thôi. Người Trung Quốc chúng ta lại cho rằng, hữu tình mới là cảnh giới cao nhất của võ đạo. Trong lòng có tình, có vương vấn, mới có thể chân chính trên lôi đài phát huy thực lực của bản thân, tiến thẳng đến đạt được thắng lợi cuối cùng. Chỉ có điều là xem ra, ngươi có lẽ sẽ không thể rõ ràng được đến cảnh giới này đâu, bởi vì trong lòng ngươi không có tình, chỉ có hận."

Lại nghe thanh niên Nhật Bản kia hừ lạnh nói: "Hy vọng cảnh giới 'hữu tình' của ngươi thật sự có thể giúp cho ngươi kiên trì trên lôi đài này đến tận cuối cùng. Bởi vì ta cũng không muốn để ngươi bị người khác đánh hạ lôi đài. Ta phải muốn tự tay đánh ngã ngươi, cũng muốn mạng của ngươi. Được rồi, ta đã quên nói cho ngươi biết ta là ai. Ngươi nghe đây, ta gọi là Liễu Sinh Đấu Hồn, Liễu Sinh Tông Nhị là cha của ta. Ngươi đã giết chết cha của ta, ta phải vì ông ấy báo thù!"

"Hả, vậy sao? Vậy thì ngươi hãy cầu khẩn lão Thiên gia phù hộ, cho ngươi có thể kiên trì đến lúc có thể cùng ta đánh một trận đi hả!" Vương Chí Đạo lờ mờ hồi đáp, nhưng trong lòng lại thở dài tự nói: "Thật sự là vận rủi hả, ở chỗ nào cũng gặp phải tử thù của bản thân!"

"Ta cũng không khẩn cầu lão Thiên gia, bởi vì ta chỉ tin tưởng chính mình." Liễu Sinh Đấu Hồn lạnh lùng nói:

"Ta tin tưởng ta nhất định sẽ cùng ngươi đối trận, ngươi cứ chờ xem đi!"

Đúng vào lúc này, đã nghe thấy thanh âm của cái đại loa kia lại vang lên nói: "Các vị quan khách, các vị khán giả, những người đứng ở trên lôi đài này, chính là các tuyển thủ sẽ tham gia Vạn quốc võ thuật đại thi đấu của chúng ta đó. Bọn họ sắp vì các vị mà dâng ra những màn thi đấu vô cùng đặc sắc kích thích. Người chiến thắng cuối cùng sẽ được cả thế giới công nhận danh hiệu 'Võ vương', quốc gia của hắn, dân tộc của hắn sẽ được cả thế giới công nhận là dân tộc vĩ đại nhất, giỏi giang nhất! Các vị quan khách, các vị khán giả, xin mời mọi người trước hết vì đại thi đấu sắp bắt đầu mà lớn tiếng hoan hô đi!"

Dưới những lời nói kích động nhiệt tình của người thuyết minh sau đại loa kia, cả Đại quảng trường Phố Đông lập tức rung trời tiếng hoan hô, cơ hồ muốn đem cả bầu trời cũng làm cho sụp xuống.

Đợi được sau khi tiếng hoan hô đã từ từ lắng xuống, thanh âm Đại loa lại nói: "Các vị quan khách, các vị khán giả, về phần quy tắc của Vạn quốc võ thuật đại thi đấu, tin tưởng tất cả mọi người đều đã hiểu rõ hết rồi. Bây giờ ta sẽ giới thiệu cho mọi người bên dưới biết chút về mười hai vị trọng tài ở dãy bàn trọng tài trên này. Bọn họ đều là Vạn quốc thương hội đã trải qua ngàn chọn vạn tuyển mới chọn lựa ra được, mỗi một vị đều là người đức cao vọng trọng, tuyệt đối công bình công chánh, không thiên vị bất cứ quyền thủ nào. Vị trọng tài đang đứng ở vị trí chính giữa bàn trọng tài, chính là Trọng tài trưởng ở kỳ Vạn quốc võ thuật đại thi đấu lần này, ông ấy chính là đại danh đỉnh đỉnh trong giới võ thuật Trung Quốc, Tôn Lộc Đường lão tiên sinh! Xin mời mọi người vì ông ấy mà vỗ tay!"

Tiếng vỗ tay một lần nữa nhiệt liệt vang lên, xem ra không người nào không biết đại danh của Tôn Lộc Đường, để cho lão đảm nhiệm chức trọng tài trưởng, tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục, coi như là Sơn Khẩu Dụ Nhân cũng không có thể ngăn cản.

Vương Chí Đạo nhân lúc người thuyết minh còn đang giới thiệu các thành viên trọng tài còn lại, âm thầm đánh giác các quyền thủ tham gia thi đấu đang đứng bên cạnh mình. Hắn phát hiện ra, đứng ngay gần bên hắn, ngoại trừ Trương Bảo Tử đang đứng cách hắn hai người, còn lại mọi người khác đều không phải là người quen bên phía hắn. Bởi vì có nhiều người trèo lên, nên lôi đài hình tròn đường kính mười mét có chút chật chội. Đám người Lưu Chấn Đông khi lên lôi đài đã bất tri bất giác bị đẩy tới vị trí khác rồi. Bây giờ đứng ở bên người Vương Chí Đạo, ngoại trừ Liễu Sinh Đấu Hồn ra, còn có ít nhất là bốn người Nhật Bản khác, trong đó lại có cả hai người quen cũ là Thuyền Việt Hoành Sơn cùng Gia Ngũ Lang. Không nghĩ tới hai người này đã đem số báo danh giao cho Trương Bảo Tử cùng Chu Quốc Phú rồi, cuối cùng lại vẫn thấy đứng ở trên lôi đài.

Chỉ có điều làm cho Vương Chí Đạo chú ý nhất lại không phải là hai người này, mà là một người to béo khủng khiếp đứng ngay phía sau lưng chính hắn. Từ hình thể cùng trang phục của tên kia, Vương Chí Đạo nhận ra hắn chính là một đô vật thủ, chỉ có điều là tên đô vật thủ này hình thể so với gã đô vật thủ bốn trăm cân trọng lượng Hoa Sơn Tây lần trước đã chứng kiến thì còn muốn khổng lồ hơn, cân nặng của thằng này chỉ sợ đạt đến năm trăm cân rồi.

Hắn đứng ở phía sau lưng Vương Chí Đạo giống như một tòa núi thịt khổng lồ, đem những quang cảnh phía sau lưng hắn hoàn toàn chắn lại hết.

Thằng đô vật thủ này cũng giống như là đang có cừu oán với Vương Chí Đạo, ánh mắt âm lãnh giống như Liễu Sinh Đấu Hồn, nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo như muốn ăn thịt người.

Trong đám người xung quanh, ngoại trừ mấy tiểu Nhật Bản đó, Vương Chí Đạo lại còn thấy được một quyền thủ cực kỳ đặc biệt. Người này không phải là giống như tên đô vật thủ hình thể kinh người kia, mà trên thực tế vóc dáng hắn lại rất thấp bé, chắc là chỉ khoảng hơn một mét sáu lăm, nhưng là hắn lại bị gù lưng, làm cho thân thể của hắn bị khom xuống, kết quả thoạt nhìn không tới một mét rưỡi. Hơn nữa người gù này đùi phải còn có một chút bị nghiêng, kéo ở phía sau, hình như là bị què. Đợi được đến khi người này lơ đãng ngẩng đầu lên, Vương Chí Đạo lại thấy được trên mặt hắn rỗ chằng rỗ chịt, các vết rỗ rậm rạp như là bị bệnh đậu mùa.

Gù lưng, què chân, hơn nữa trên mặt rỗ nát cả, người như vậy cũng tới tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội? Vương Chí Đạo cảm thấy có chút kinh hãi, không dám coi thường một quái nhân này, bởi vì hắn cảm giác được, người mà toàn thân đều là tàn tật như thế này, lại có dũng khí tới tham gia đại hội võ thuật, thân mình nhất định có chỗ hơn người, nói không chừng còn giống như Lý Thư Văn vậy, chính là một đối thủ đáng sợ dị thường. Càng quan trọng hơn là, Vương Chí Đạo chứng kiến được ánh mắt của quái nhân kia, giống như là ánh mắt của tử thần, tựa hồ đối với cả thế giới đều có căm hận mãnh liệt, loại hận ý này thậm chí còn xuyên thấu qua cả thân thể của hắn, tỏa ra trong không khí xung quanh. Vốn những quyền thủ tham gia thi đấu đứng gần hắn, trong lòng đều khinh bỉ người tàn tật như thế, nhưng lại chính vì loại hận ý làm cho người khác kinh tâm này mà làm cho bọn họ đều theo bản năng lùi về sau một chút, cùng với quái nhân kia có chút khoảng cách nhất định.

Vương Chí Đạo phán đoán, một quái nhân này có khả năng là một sát thủ. Ở thời đại cũ đã có những người rất tàn nhẫn khi huấn luyện ra một sát thủ, đều một bực như nhau đi lựa chọn những người thân mình có tàn tật, hoặc là dứt khoát đem hắn làm cho tàn tật, mục đích chính là làm cho hắn ngay từ nhỏ đã phải nhận hết mọi sự coi thường cùng chế nhạo của thế nhân, làm cho hắn nảy sinh là tâm lý cừu hận mãnh liệt đối với cả thế giới, hận ý trong lòng càng mạnh, sẽ theo bản năng mà khắc khổ rèn luyện kỹ xảo giết người, tâm chí sát nhân cũng kiên định vô cùng, chân chính trở thành lãnh khốc vô tình. Nghe nói rằng những loại sát thủ đỉnh cao như vậy, khi hắn để lộ ra sát khí, coi như là một con mãnh hổ ở đó cũng cảm thấy hít thở không thông. Không thể nghi ngờ gì nữa, gã gù lưng què chân kia chính là một sát thủ đỉnh cao có thể làm cho mãnh hổ cũng cảm thấy hít thở không thông.

Thanh âm của đại loa kia lại một lần nữa vang lên bên tai: "Các vị khách quý, các vị khán giả, bởi vì quyền thủ tham gia thi đấu rất là nhiều, để đảm bảo cho đại thi đấu võ thuật được tiến hành thuận lợi, cho nên các ủy viên Hội đồng thi đấu đã quyết tâm, trước khi chính thức thi đấu, sẽ tổ chức một vòng đấu loại trước đã. Cuối cùng còn lại sáu mươi bốn người mới có tư cách tỷ thí một chọi một cạnh. Sáu mươi bốn quyền thủ tham gia thi đấu, chỉ cần đánh thắng được năm trận là có thể quyết định được Quán quân chung cuộc. Về phần phương thức thi đấu loại thì như thế này, xin mời các quyền thủ tham gia thi đấu đang ở trên lôi đài tùy ý công kích đối thủ, chỉ cần bị đánh hạ lôi đài, sẽ bị mất tư cách tham gia thi đấu, cứ như vậy cho tới khi chỉ còn lại sáu mươi bốn người mới thôi!"

Lời này vừa ra, khán giả lập tức xôn xao ầm lên, lập tức có người lớn tiếng mà hỏi lại:

"Không công bình, vạn nhất lại xuất hiện tình huống nhiều người đánh một người thì làm sao bây giờ?"

"Vạn nhất đến lúc đó còn lại ít hơn sáu mươi tư người thì làm sao bây giờ?"

"… Vạn nhất…"

"Các vị khán giả, xin mời các vị không nên nóng vội!" Đại loa vội vội vàng vàng nói tiếp: "Những việc các vị băn khoăn chúng ta đã có nghiên cứu qua, cũng đã nghĩ ra giải pháp ứng đối cẩn thận, xin các vị không cần lo lắng. Có mười hai người trọng tài của chúng ta luôn quan sát chặt chẽ ở đây, đến lúc đó khi bọn họ gọi dừng lại, nếu như số lượng các quyền thủ tham gia thi đấu còn có thể đứng lại trên lôi đài mà ít hơn sáu mươi bốn người, thì sẽ từ trong số các quyền thủ bị đánh hạ lôi đài, tuyển lấy những người đã đem được nhiều đối thủ đánh hạ lôi đài nhất, để bổ sung thêm vào. Cho nên các vị cũng không cần lo lắng sẽ phát sinh tình huống nhiều người đánh một người, chỉ cần một người đó có thể đánh ngã được nhiều đối thủ hơn, thì vẫn có thể có tư cách tiếp tục tham gia thi đấu!"

Cách giải thích như thế nào hiển nhiên làm cho khán giả không hài lòng, nhưng là Đại loa đã không cho khán giả cơ hội moi móc thêm những chỗ sơ hở nữ, vừa giải thích xong liền vội vàng nói: "Bây giờ vòng đấu loại chính thức bắt đầu. Các quyền thủ đang đứng ở trên lôi đài, mời các ngươi mau phát huy thực lực của

bản thân, đem đối thủ đánh hạ lôi đài đi. Bắt đầu!"

Lời nói của Đại loa vừa mới hạ xuống, Vương Chí Đạo lập tức đã cảm thấy có ít nhất là năm sáu đôi mắt trừng trừng nhằm thẳng vào mình, trong đó có cả Thuyền Việt Hoành Sơn, Gia Ngũ Lang cùng cả tay đô vật thủ khổng lồ kia. Xem ra đây chính là chủ ý của tiểu Nhật Bản, muốn ngay tại vòng đấu loại đã đem Vương Chí Đạo đánh hạ lôi đài. Vương Chí Đạo thậm chí còn hoài nghi, loại thi đấu vòng loại như thế này có phải là âm mưu nhằm vào chính bản thân mình được Sơn Khẩu Dụ Nhân tận lực an bài hay không?

Hành động trước tiên chính là Thuyền Việt Hoành Sơn, chỉ có điều là hắn vừa mới nhằm Vương Chí Đạo tiến lên được một bước, đầu hắn đã bị một bàn tay to tướng giữ chặt lại. Bàn tay to này lực lượng thật kinh người, giữ lên trên đỉnh đầu của Thuyền Việt Hoành Sơn, vậy mà có thể làm cho hắn không di chuyển được lấy một bước.

Thuyền Việt Hoành Sơn trong lòng kinh hãi, đã nghe thấy thanh âm Trương Bảo Tử chửi mắng bên tai: "Con mẹ mày, thằng tiểu Nhật Bản nhà ngươi không phải đã đem số báo danh thi đấu dâng lên cho gia gia ta đây rồi hay sao? Như thế nào lại còn xuất hiện trên lôi đài này nữa? Còn muốn liên thủ công kích nghĩa đệ của ta? Ngươi đây chính là không coi gia gia ta vào đâu rồi hả, mau lăn xuống khỏi lôi đài cho gia gia ta đây đi thôi!"

Một đòn Hổ phác thức mạnh mẽ đẩy lên sau lưng Thuyền Việt Hoành Sơn. Thuyền Việt Hoành Sơn ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã giống như là con diều đứt dây bị đẩy văng đi ra ngoài, sau khi đụng ngã thêm vài người nữa, nặng nề ngã rầm xuống bên dưới lôi đài.

Bàn tay to tướng lại duỗi ra một phát nữa, Trương Bảo Tử đã bắt được Gia Ngũ Lang, lại quát: "Còn có ngươi nữa, số báo danh tham gia thi đấu của ngươi đã dâng cho Chu Quốc Phú huynh rồi, tại sao lại còn lên lôi đài nữa, cũng mau lăn xuống cho gia gia ta đây đi thôi!"

Gia Ngũ Lang kinh hãi, vội vàng lấy hai tay bắt được bàn tay to tướng này của Trương Bảo Tử, sử ra một chiêu bước chéo chân xoay người, muốn lấy đòn gánh vai quật ngã trong Nhu Đạo để quật Trương Bảo Tử xuống. Đáng tiếc chính là, Nhu Đạo mặc dù được xưng là có thể lấy nhu thắng cương, lấy tiểu thắng đại, nhưng là điều đó cũng phải xem bên nhu thực lực cũng gần tương đương. Một con dê đối địch với một con hổ, kỹ thuật "nhu" cho dù có tốt, chỉ sợ cũng không có cách nào thắng được "cương". Huống chi Trương Bảo Tử cũng không phải hổ, mà phải là một con voi mới đúng. Chẳng những thần lực kinh người, hơn nữa hạ bàn của hắn bởi vì thường xuyên ở trên thuyền đối kháng gió lốc cho nên đã luyện được so với rễ cây cổ thụ cơ hồ còn muốn vững chãi hơn. Gia Ngũ Lang một đòn gánh vai kia, chẳng những không có đem Trương Bảo Tử gánh lên được chút nào, thậm chi ngay cả thắt lưng hắn cũng không kéo khom xuống được.

Trương Bảo Tử tay chỉ nhấc lên một cái, thần lực kinh người đã đem Gia Ngũ Lang nhấc bổng cả hai chân lên khỏi mặt sàn, sau đó hắn quăng một vòng, đem thân thể Gia Ngũ Lang quăng tròn một vòng, sau khi đập ngã không ít người đứng xung quanh, mới chịu ném đi. Gia Ngũ Lang lập tức giống như một con gà con, bị ném văng xuống dưới lôi đài, trực tiếp chết ngất đi luôn.

Trương Bảo Tử đắc ý cười to nói: "Nghĩa đệ, đám tiểu Nhật Bản đó nghĩ muốn liên hợp công kích ngươi, quả thực là không đem đại ca ta đây đặt ở trong mắt rồi. Ngươi đem đám tiểu Nhật Bản đó giao cho đại ca ta thu thập đi, xem đại ca ta đem bọn chúng toàn bộ ném xuống khỏi lôi đài…"

Nói còn chưa dứt lời, trước mặt hắn đã xuất hiện một quả cầu thịt khổng lồ. Tầm mắt hắn đã bị quả cầu thịt chặn lại.

Chỉ nghe thấy thanh âm Vương Chí Đạo vang lên từ phía sau quả cầu thịt: "Đại ca, ngươi phải cẩn thận đó, thằng này là một đô vật thủ, cũng giống như ngươi đó, đều là khí lực lớn vô cùng!"

Trương Bảo Tử trừng mắt nhìn lại quả cầu thịt kia, thân hình so với hắn còn muốn lớn hơn một bậc, trong lòng bực bội, nói: "Quả cầu thịt, ngươi có biết gia gia ta đây ghét nhất là cái gì hay không?"

Còn không có đợi được quả cầu thịt trả lời, Trương Bảo Tử lại tự mình hồi đáp: "Gia gia ta đây ghét nhất chính là, có người vóc dáng so với ta còn lớn hơn! Ngươi là một quả cầu thịt, lại dám có vóc dáng to lớn hơn cả gia gia ta đây. Mau lăn xuống khỏi lôi đài cho gia gia đi!"

Một đòn thượng bộ Hổ phác, nặng nề đẩy lên trên bộ ngực béo phì của quả cầu thịt, lập tức bộ ngực đồ sộ

so với ngực nữ nhân còn lớn hơn nhiều kia trở nên rung động nhộn nhạo. Mà quả cầu thịt thì bị Hổ phác thức của Trương Bảo Tử đẩy cho lui về phía sau hai bước, mỡ thịt trên người không ngừng rung rinh rung rinh, hơn nữa cước bộ còn dẫm cho lôi đài run rẩy run rẩy, thật là làm cho người ta lo lắng không biết lôi đài có thể bị quả cầu thịt khổng lồ này đạp sụp hay không. Phỏng chừng những người kiến tạo lôi đài này cũng không ngờ rằng sẽ có quái vật lớn như thế này đến tham gia thi đấu!

Trương Bảo Tử thấy một cú đẩy của mình thế mà chỉ làm cho quả cầu thịt chỉ lui về sau được có hai bước, cũn không có trực tiếp đẩy ngã hắn, không khỏi "ơ" lên một tiếng, kêu lên: "Giỏi, quả cầu thịt nhà ngươi thế mà lại có thể không ngã, có chút khí lực! Trở lại thử lần nữa đi!"

Quả cầu thịt khổng lồ kia có lẽ cũng không ngờ được lực lượng của Trương Bảo Tử thế mà có thể đem hắn đẩy lui về phía sau được đến hai bước, lập tức không khỏi thẹn quá hóa giận, toàn thân thịt mỡ rung lên nhằm hướng Trương Bảo Tử vồ tới, mà vừa lúc Trương Bảo Tử cũng nhằm quả cầu thịt vồ đến.

Kết quả, hai người giao tay đan vào nhau cùng một chỗ, bắt đầu đọ lực húc nhau. Đầu tiên là quả cầu thịt đẩy được Trương Bảo Tử lui về phía sau một bước. Sau khi Trương Bảo Tử gầm lên giận dữ, toàn thân cơ bắp căng phồng lên, lại đem quả cầu thịt đẩy ngược được về phía sau. Sau đó quả cầu thịt lại sử xuất ra khí lực như vừa được ăn thêm, lại đem Trương Bảo Tử đẩy lui trở lại. Cứ như vậy một hồi, làm cho đám khán giả xem đến ngây ngốc, tầm mắt đều tập trung nhìn cả vào hai người này.

Vương Chí Đạo từ khi cuộc chiến bắt đầu vẫn đứng nguyên ở đó không hề nhúc nhích, đám tiểu Nhật Bản đến công kích hắn đều bị Trương Bảo Tử chặn lại. Mà Liễu Sinh Đấu Hồn cũng không biết là do nguyên nhân gì, cũng không có nhằm hắn phát động công kích, chỉ là đi ứng phó những đối thủ khác đến công kích bản thân mình. Liễu Sinh Đấu Hồn này thực lực quả thật kinh người, thủ đao sử ra sắc bén ác liệt giống như võ sĩ đao vậy, một chưởng đánh ra, tất có một người cổ gãy xương đoạn, rất nhanh đã không có người nào dám đến công kích hắn nữa.

Còn Vương Chí Đạo lại đang một mực chú ý đến quái nhân vừa gù lưng, vừa què chân, trên mặt lại rỗ nát kia. Chỉ thấy sau khi thi đấu loại bắt đầu, có một người từ phía sau nhằm quái nhân này phát động công kích, quái nhân này đầu còn không thèm quay trở lại, trở tay một cái đã bắt ngay được cánh tay kẻ đến công kích, khiêng lên trên vai bẻ một cái, thanh âm xương gãy đáng sợ cùng tiếng kêu thảm thiết vang lên, chính là kẻ công kích kia cánh tay đã bị quái nhân lấy hình thức bẻ ngược khớp xương mà hung bạo bẻ gãy hẳn đi, thậm chí đầu xương gãy còn từ trong thịt lòi ra bên ngoài. Nhưng là sự tình còn không có bởi vì thế mà đình chỉ lại, quái nhân này sau khi bẻ gãy xong cánh tay của kẻ công kích, lúc đó mới xoay người lại bóp lấy yết hầu kẻ công kích, chỉ siết một cái, lập tức đem yết hầu kẻ công kích hắn bóp nát.

Chỉ là vòng thi đấu loại, đã có người chết. Các quyền thủ tham gia thi đấu còn lại lập tức bị ánh mắt sát khí ngập trời cùng thủ đoạn tàn khốc của quái nhân kia làm cho chấn nhiếp kinh hồn, không còn ai dám nhằm hắn phát động công kích nữa.

"Choang" một tiếng cồng vang lên, lại nghe thấy Đại loa kia lớn tiếng kêu lên: "Tốt lắm, đã quyết định ra được vừa tròn sáu mươi bốn quyền thủ tham gia thi đấu rồi, xin mời các vị quyền thủ đình chỉ công kích, đình chỉ đi! Hả, hai đại quái vật kia, mời các ngươi lập tức đình chỉ, nếu không tuân thủ quy tắc sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu!"

Một câu nói cuối cùng chính là dành cho Trương Bảo Tử cùng quả cầu thịt đang đấu nhau cơ hồ bất phân thắng bại.

Hai người nghe vậy đồng thời dừng tay lại, chỉ có điều nhưng lại không hẹn mà cùng trừng mắt nhìn lại gã Đại loa kia, Trương Bảo Tử quát: "Tiểu tử, ngươi bảo ta là gì? Bảo ta là đại quái vật sao?"

Đại loa không hề sợ hãi, bình tĩnh nói: "Các ngươi không nên gây náo loạn vô lý, nếu không sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu, suy nghĩ rõ ràng đi!"

Trương Bảo Tử trợn mắt nhìn trừng trừng, rốt cuộc cũng chịu bỏ qua coi như lời Đại loa vừa nói là không nghe không hiểu.

"Các vị, xem ra chúng ta thật sự rất may mắn, hiện nay trên lôi đài số quyền thủ còn lại, vừa vặn có sáu mươi bốn người…" Đại loa không hề để ý tới Trương Bảo Tử nữa, tiếp tục lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Vương Chí Đạo nhìn một chút những người còn lại trên lôi đài, phát hiện ra Hoắc Đình Giác, Lưu Chấn Đông, Trần Chân, Chu Quốc Phú, Vương Tử Bình, Tôn Đại Chu, Trần Phát Học, Lý Cảnh Lâm, Tống Hổ Thành tất cả các bằng hữu quen thuộc cũng đang đứng ở đó.

Hơn nữa hắn lại cùng nhìn thấy được ba huynh đệ Hồng Thế Uy, Đặng Đại Mãn, Lâm Nhược Siêu, thậm chí là cả Lâm Thế Vinh, lão đang đứng bên cạnh Vương Tử Bình, thần sắc phức tạp nhìn về phía con trai Lâm Nhược Siêu của lão. Về phần những người còn lại, Hoắc Điện Đường, Lý Thư Văn, La Quang Ngọc, Quý Công Bác, Chi Biến Đường, Hàn Mạc Hiệp, Thượng Vân Tường, còn có Sa Lợi Văn Thái Khắc, Ba Lạc Phu, Tá Trì, hai gã Xiêm La quyền thủ, Thôi Tương Dũng, mấy người Vương Chí Đạo nhận thức cũng đều đang đứng ở trên lôi đài.

Nhưng là càng làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy bất ngờ chính là, hắn lại còn nhìn thấy hai người quen nữa. Hai người quen này đều mặc nam trang, trên mép còn dính chút ria, chỉ có điều Vương Chí Đạo vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay được hai người đều là thân nữ nhi, hơn nữa đều là người mình quen biết. Một người chính là Long Điệp, chỉ cần từ ánh mắt quen thuộc của nàng là có thể nhận ra được ngay. Mà người còn lại kia lại chính là Sơn Khẩu Ngọc Tử. Hai người phụ nữ này, thế mà cũng cải trang làm dáng để xông lên lôi đài.

Nhìn thấy ánh mắt của Vương Chí Đạo đang nhìn lại phía mình, Long Điệp chỉ khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn đi chỗ khác. Mà Sơn Khẩu Ngọc Tử lại lấy ánh mắt đầy tính chất khiêu khích trừng trừng nhìn lại Vương Chí Đạo, lộ ra bộ dáng địch ý trùng trùng. Nhưng đối với "kẻ trốn hôn" Trần Chân lại coi như không hề nhìn thấy. Cũng không biết nàng có phải là chuyên môn nhằm trả thù Vương Chí Đạo, nên mới chạy đến đánh lôi đài hay không.

Vạn quốc võ thuật đại hội cũng không cấm nữ tính tham gia thi đấu, nhưng là Long Điệp cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử lại không hẹn mà cùng lựa chọn làm nữ giả nam trang, hiển nhiên là cũng không nghĩ muốn để cho khán giả chú ý cùng chỉ trỏ bàn tán.

"Các vị, bây giờ xin mời sáu mươi bốn quyền thủ tham gia thi đấu đang đứng trên lôi đài sẽ rút thăm, để quyết định trình tự tham gia thi đấu! Xin mọi người các vị cứ yên tâm, phương thức rút thăm này đã được Hội đồng thành viên tổ chức Đại thi đấu nghiên cứu ra, tuyệt đối không có khả năng dối trá được. Các vị sẽ cùng với người nào thi đấu so tài, vận thì phải xem vận khí của bản thân mình đi thôi!"

155. Chương 153:lôi Đình Nhất Kích

Phương thức rút thăm tuyệt đối không có khả năng dối trá này, chính là để cho một người ở ngay trước mặt tất cả rõ ràng viết xuống sáu mươi bốn tấm lệnh bài từ số một đến số sáu mươi bốn, sau đó cất vào bên trong một cái ống trúc, sau khi xóc loạn một hồi sẽ đưa cho từng quyền thủ lần lượt rút thăm, mã số lấy mẫu ngẫu nhiên chính là trình tự tham gia thi đấu của mình.

Số một đấu với số hai, số ba đấu với số bốn, số năm đấu với số sáu..., cứ như vậy sau khi đánh hết một vòng thứ nhất, lại một lần nữa đào loại được một nửa số quyền thủ thi đấu, sau đó lại đánh đến vòng thứ hai, lại loại tiếp một nửa số quyền thủ còn lại, đến tận trận cuối cùng thì chỉ còn lưu lại một người thắng trận duy nhất, đó chính là "Võ Vương".

Loại phương thức thi đấu như thế này thật ra so với phương thức thi đấu ở đời sau thì không có gì sai biệt, còn so với phương thức đánh lôi đài kiểu xa luân chiến như trước kia thì tiên tiến hơn rất nhiều. Chỉ có điều như thế này cũng làm cho Vương Chí Đạo có chút ngoài ý muốn, bởi vì dựa theo loại phương pháp thi đấu này, trình tự tham gia thi đấu chính là tùy theo xác suất, không thể bị khống chế, làm cho kế hoạch ban đầu của hắn muốn làm cho mười danh hiệu đầu tiêu đều thuộc về quyền thủ Trung Quốc có chút không thể thực hiện được rồi. Vạn nhất khi rút thăm vận khí không tốt, có khả năng ngay tại vòng đấu thứ nhất đã là đại quyết đấu của quyền thủ Trung Quốc, đến vòng đấu thứ hai sẽ chẳng còn lại bao nhiêu quyền thủ Trung Quốc nữa.

Chỉ có điều là Vương Chí Đạo đối với cách này cũng vô kế khả thi, bởi vì phương thức rút thăm này đích xác là vô cùng công chính, làm cho người ta không thể nhìn ra được sơ hở nào. Còn nữa là phương thức rút

thăm này đã được tất cả các trọng tài cùng các ủy viên của Hội đồng thi đấu cũng đồng ý, hắn căn bản là không có khả năng phản đối.

Ống trúc đã được chìa tới trước mặt Vương Chí Đạo rồi, Vương Chí Đạo cũng không thèm nhìn tới, tùy ý rút ra một miếng lệnh bài, mở ra vừa nhìn, nhưng lại thật bất ngờ chính là số một. Điều này có ý nghĩa là hắn sẽ là quyền thủ chính thức xuất trận đầu tiên. Đây là vận may, hay là bất hạnh?

Rất nhanh, tất cả các quyền thủ tham gia thi đấu cũng đã rút thăm xong, đều quyết định được trình tự tham gia thi đấu của bản thân mình. Người của Hội đồng thi đấu đã mang đến một tấm bảng đen rất lớn, căn cứ theo trình tự thi đấu mà viết tên các quyền thủ lên trên tấm bảng. Đại danh của

Vương Chí Đạo đương nhiên được viết ở ngay hàng đầu tiên. Mà đối thủ của Vương Chí Đạo, cũng chính là quyền thủ mang số thứ hai, chính là kẻ đã từng suýt đối đầu, thiếu chút nữa đã xảy trận đánh nhau, nhưng cuối cùng lại không có đánh, đó là quyền thủ đại lực sĩ nước Nga, quái vật đầu bóng loáng từng bị Vương Tử Bình đánh ngã tại Mộng Ảo quán bar, Ba Lạc Phu!

Thừa lúc người ủy viên Hội đồng thi đấu còn đang ghi chép lại tên của các quyền thủ còn lại, Vương Chí Đạo chuồn xuống dưới lôi đài, đi đến bên cạnh Ô Tâm Lan nói với nàng: "Ô sư tỷ, ta bây giờ rất cần có ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng có tại thời khắc mấu chốt này mà lại giở trò với ta trốn đi mất!"

Ô Tâm Lan đối với chuyện tình sáng nay vẫn đang có chút xấu hổ, nhưng là khi nàng nhìn thấy đối thủ của Vương Chí Đạo chính là Ba Lạc Phu, lo lắng đã lấn át hết sự xấu hổ, kinh hãi nói: "Chí Đạo, người đối thủ thứ nhất của ngươi là Ba Lạc Phu hả! Thật là gay go rồi, không nghĩ tới ngươi ngay trận đầu thi đấu chính thức lại gặp phải cường địch. Ngươi sẽ thắng rất khổ cực đó!"

Vương Chí Đạo không thèm nhìn đến Ba Lạc Phu đang đứng ở trên lôi đài, vẫn đang nhìn chằm chằm vào bản thân mình, lờ mờ nói:

"Hắn có thể xem như cường địch hay sao?"

"Ngươi đừng xem thường hắn, hắn mặc dù từng thất bại dưới tay đại ca ngươi Vương Tử Bình, nhưng thực lực của hắn vẫn là không thể coi thường. Hơn nữa trong ba tháng vừa qua hắn vẫn luôn hàng ngày khổ luyện, thực lực lại được đề cao thêm một tầng nữa rồi đó. Cho dù lại gặp phải đại ca Vương Tử Bình của ngươi, cũng không nhất định sẽ thất bại nữa đâu. Lúc các ngươi còn chưa có trở về, người đại diện Áo Ba La của hắn thường xuyên mang hắn đi khắp nơi tìm người khiêu chiến, mỗi lần ra tay, Ba Lạc Phu đều đã đem đối thủ đánh cho thừa sống thiếu chết. Cho nên lúc trước hắn mới được trúng cử vào một trong mười đại cao thủ đó. Trong tâm dân chúng Thượng Hải hắn là rất cao giá đó!"

Nói chuyện chính là Hiểu Huệ đang đứng bên cạnh Ô Tâm Lan. Chỉ có điều là nàng đang nói chuyện với Vương Chí Đạo, nhưng ánh mắt vẫn nhìn lên Hoắc Đình Giác đang đứng trên lôi đài.

Vương Chí Đạo cười nói: "Nếu ngay cả Hiểu Huệ tả ngươi cũng xem trọng Ba Lạc Phu như vậy, thế thì tin tưởng mọi người đều cho rằng Ba Lạc Phu so với ta còn mạnh mẽ hơn nhiều. Nếu đã là nói như thế này, vậy thì tỷ lệ kèo cũng rất khả quan đó. Ô sư tỷ, tiền ta đưa cho ngươi có mang theo người đấy chứ?"

Ô Tâm Lan gật đầu, nói: "Có mang theo người, ngươi muốn ta đi đặt cược hay sao? Muốn đặt cược nhiều ít thế nào đây?"

"Đặt hết toàn bộ hai mươi vạn mua ta thắng! Ta muốn ngay ở trận đấu mở màn của bản thân mình, mở một cửa hồng, phát tài thu một khoản tiền to!"

"Tốt, ta cũng tin tưởng ngươi nhất định có thể thắng, ta đây bây giờ phải đi đặt cược!" Ô Tâm Lan vừa nói liền rời đi.

Hiểu Huệ vẫn đang nhìn chằm chằm lên trên đài xem Hoắc Đình Giác, không có phản ứng gì khi Ô Tâm Lan rời đi. Vương Chí Đạo thấy thế không nhịn được cười nói: "Hiểu Huệ tả, ngươi có ý định đến lúc nào mới để cho Nhị sư huynh biết được tâm ý của ngươi đây?"

"Cái gì?" Hiểu Huệ trong lúc nhất thời không thể phản ứng lại kịp.

Vương Chí Đạo cười nói: "Không cần giả bộ nữa, tâm ý của ngươi đối với Nhị sư huynh, tất cả các sư huynh muội Tinh Võ Môn cũng đều nhìn ra được, chỉ là chúng ta không có nói toạc ra mà thôi. Chỉ có điều là, ta

cảm giác thấy ngươi cứ yên lặng thầm mến Nhị sư huynh như vậy cũng không phải là biện pháp hay. Ngươi hẳn là nên dũng cảm bộc lộ cho Nhị sư huynh đi.

Tục ngữ có nói, 'nam tán nữ thì cách một quả núi, mà nữ tán nam chỉ cách một tờ giấy'. Nhị sư huynh là một người rất giữ gìn thể diện, hơn nữa lịa còn là Nhất môn chi chủ, cho nên hắn sẽ tuyệt đối không thể chủ động theo đuổi ngươi, cho nên chỉ có ngươi mới có thể theo đuổi hắn mà thôi. Ta cam đoan, ngươi chỉ cần nói ra tâm tư của bản thân mình, Nhị sư huynh hắn tuyệt đối sẽ tiếp nhận tình cảm của ngươi!"

"Vương Chí Đạo, ngươi đang nói bậy bạ cái gì đó hả, ngươi ta đâu có cái loại tâm tư như ngươi nói đó!" Hiểu Huệ nằm mơ cũng thật không ngờ Vương Chí Đạo sẽ nói ra những lời như vậy ở chỗ náo nhiệt đông người này, không khỏi mặt đỏ bừng lên tới mang tai, vừa xấu hổ vừa giận. Chỉ có điều cuối cùng nàng lại không nhịn được mà hỏi một câu: "Vạn nhất hắn không tiếp nhận ta, ta đây không phải là xấu hổ đến chết mất hay sao?"

Vương Chí Đạo "ha ha" cười nói: "Điều đó là không có khả năng. Người như Hiểu Huệ tả đây là một phụ nữ vừa xinh đẹp trang nhã, lại vừa ôn nhu hiền hậu, chỉ cần là nam nhân đều không thể cự tuyệt ngươi. Nhị sư huynh nếu không tiếp nhận ngươi, trừ phi là hắn đầu óc bất bình thường!"

"Mồm miệng ngọt như đường!" Hiểu Huệ oán trách hắn một câu, lại nói: "Ta vốn vẫn kỳ quái tại sao không chỉ có một mình Ô Tâm Lan lại chịu thích một tiểu quỷ tử nhà ngươi, mà ngay cả đại danh đỉnh đỉnh Chu Điệp tiểu thư cũng dường như có ý tứ với ngươi? Nguyên lai là các nàng đều bị cái mồm miệng ngọt như đường của ngươi làm mê mẩn rồi! Tiểu quỷ tử nhà ngươi, tương lai không biết còn có thể lừa gạt được nhiều ít bao nhiêu nữ hài tử nữa đây!"

Nhắc tới Chu Điệp, Vương Chí Đạo liền không nhịn được mà hướng Long Điệp trên đài nhìn lại, vừa lúc chứng kiến Long Điệp một đôi mắt đẹp lại cũng nhìn về phía hắn, bất quá hai ánh mắt vừa tiếp xúc nhau, đã vội vàng nhanh chóng quay đi chỗ khác, lại còn giả bộ không nhận ra Vương Chí Đạo, khiến cho Vương Chí Đạo vừa bực mình lại vừa buồn cười.

"Đại sư huynh nhận số bảy, đối thủ thứ nhất của hắn chính là Đặng Đại Mãn, nếu như mà ngươi cùng hắn đều đánh bại đối thủ ở cả hai vòng đấu ngoài, thì đến vòng thứ ba ngươi phải đánh với hắn đó. Nhị sư huynh nhận số thứ mười bốn, đối thủ thứ nhất của hắn chính là Anh quốc Tá Trì, hắn cần phải đánh đến vòng thứ tư mới có thể gặp phải ngươi." Hiểu Huệ thở phào một hơi, tỏ ra có chút may mắn nói: "May lại các ngươi không cần phải quyết đấu với nhau ngay từ đầu, nếu không chúng ta sẽ không biết là nên phải ủng hộ người nào nữa đây!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Hiểu Huệ tả, ngươi đương nhiên là ủng hộ Nhị sư huynh rồi, chẳng lẽ ngươi còn có thể ủng hộ ta hay sao?"

Hiểu Huệ mặt lại đỏ lên, lườm nguýt Vương Chí Đạo một cái nói: "Ta mặc kệ ngươi đó!"

Vương Chí Đạo lại cười cười một chút, ánh mắt tiếp tục nhìn lên trên bảng đen, phát hiện ra Trương Bảo Tử mang số mười bảy, mà đối thủ của hắn lại chính là một người đã từng gặp qua một lần trên Võ thánh đảo, tay đô vật Mãn Thanh Trát Mộc Khắc. Còn Vương Tử Bình mang số thứ tự mười chín, đối thủ của hắn gọi Tiểu Hoa Thái Lang, chính là quả cầu thịt đô vật thủ vừa mới cùng Trương Bảo Tử đấu đến khó phân thắng bại kia. Thế này ý nghĩa chính là, nếu như cả hai người thật giả kết bái đại ca của Vương Chí Đạo đều đánh bại được đối thủ ở ngay vòng đấu thứ nhất, thì sang vòng thứ hai là phải đánh với nhau. Vương Tử Bình lúc trước đã nghĩ muốn cùng Trương Bảo Tử đấu lực lượng một chút, bây giờ cuối cùng cũng có thể thực hiện được nguyện vọng rồi.

Thật sự là tạo hóa trêu người, Lâm Thế Vinh mang số chín, mà Lâm Nhược Siêu lại mang số mười, làm cho hai bố con nhà này ngay vòng thứ nhất đã đụng nhau. Cũng không biết đối với hai bố con nhà này lúc này đang có tâm tình gì đây? Tin tưởng là sẽ không hề dễ chịu.

Chỉ có điều người mà Vương Chí Đạo quan tâm nhất chính là Long Điệp, chỉ thấy trên bảng đen đã viết lên số thứ tự lấy mẫu ngẫu nhiên của Long Chu, chính là tên giả của Long Điệp, là số hai mươi lăm. Mà lại có điều trùng hợp chính là, đối thủ của nàng mang số hai mươi sáu, dùng tên Sơn Khẩu Ngọc, lại đúng là Sơn Khẩu Ngọc Tử giả trang. Hai quyền thủ nữ giả nam trang tham gia thi đấu, thế mà lại phải đánh với nhau ngay từ vòng thứ nhất.

Trần Chân mang số ba mươi ba, đối thủ của hắn số ba mươi tư lại là một tiểu Nhật Bản không hề có danh tiếng gì, gọi là Thác Bổn Hùng Nhị.

Đợi được đến khi Vương Chí Đạo chứng kiến một cặp quyền thủ cuối cùng, trong lòng không khỏi một lần nữa đại cảm thán tạo hóa trêu ngươi, đồng thời cũng lại cảm thán chính mình may mắn. Bởi vì một cặp quyền thủ cuối cùng này, số sáu mươi ba chính là Hoắc Điện Đường, mà số sáu mươi bốn lại chính là Lý Thư Văn. Trận này trò đấu với thầy, ngay từ vòng đấu đầu tiên đã phải phân thắng bại. Bất luận trong bọn họ là ai thắng, nếu Vương Chí Đạo muốn đánh với bọn họ, cũng phải đợi đến tận trận cuối cùng.

Ánh mắt tìm tòi trên lôi đài một chút, Vương Chí Đạo đã rất nhanh đã tìm ra được Lý Thư Văn, vừa lúc ánh mắt âm lãnh của Lý Thư Văn cũng hướng hắn nhìn lại. So với lần trước từ biệt, Lý Thư Văn thoạt nhìn đã gầy đi rất nhiều, chỉ có điều ánh mắt của lão lại càng trở nên ác liệt, hiển nhiên là thực lực lại một lần nữa đề thăng không ít.

Lý Thư Văn hình như là chuyên môn vì Vương Chí Đạo mới tham gia trận Vạn quốc võ thuật đại hội này, khi hắn nhìn thấy Vương Chí Đạo đứng dưới lôi đài, lập tức sắc mặt âm trầm, nhảy xuống lôi đài nhằm hướng Vương Chí Đạo chậm rãi tiêu sái đi đến.

Hiểu Huệ có biết ân oán giữa hai người Vương Chí Đạo cùng Lý Thư Văn, thấy Lý Thư Văn đã đi tới, trong lòng không khỏi cả kinh, vội vàng quay sang Vương Chí Đạo nói: "Chí Đạo, hắn nhất định là tới tìm ngươi báo thù đó. Các sư huynh Tinh Võ Môn đang đứng ở phía sau xem cuộc chiến, chúng ta mau lui lại chỗ bọn họ đi, có nhiều người sẽ không sợ Lý Thư Văn!"

Vương Chí Đạo nghe vậy nói: "Không cần lo lắng, hắn trừ phi nghĩ muốn bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu, nếu không sẽ không thể động thủ với ta vào lúc này. Hắn có lẽ là chỉ muốn thị uy với ta mà thôi. Hiểu Huệ tả, ngươi không cần lo lắng, thoải mái đi!"

Chỉ thấy Lý Thư Văn đi tới đứng trước mặt Vương Chí Đạo, đầu tiên là hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: "Tiểu tử, ngươi thật đúng là may mắn! Lão phu ta tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội này có một nửa mục đích chính là để giáo huấn ngươi, không nghĩ tới việc này cũng lại để cho tiểu tử ngươi tránh được rồi. Xem ra tiểu tử ngươi kiếp số còn chưa tới hả!"

Vương Chí Đạo chắp tay cười nói: "Lý Thư Văn tiền bối, đã lâu không gặp rồi. Sự tình lần trước ta chỉ là bất đắc dĩ, huống chi ông cũng biết rõ ràng, những việc ta đã làm và hậu quả của nó cũng là phù hợp. Ông cần gì phải nuôi cơn tức giận mãi như vậy, còn nhớ mãi không quên nghĩ muốn trả thù ta? Thường ngôn nói, oan gia nên giải không nên kết, chúng ta sao không để cho sự tình lần trước trôi vào quá khứ đi thôi?"

"Trôi vào quá khứ? Làm sao có thể dễ dàng như vậy, chưa từng có ai có thể đối đãi với lão phu như vậy mà sau này lại bỏ qua được!" Lý Thư Văn lần nữa hừ một tiếng, lại nói: "Tiểu tử, ngươi mặc dù rất may mắn mà tránh khỏi phải đánh cùng lão phu, nhưng là cũng đừng nên đắc ý vội. Sau khi Vạn Quốc võ thuật đại hội chấm dứt, lão phu vẫn còn muốn đến Tinh Võ Môn tìm ngươi tính sổ đây!"

"Không phải phiền toái như vậy đâu! Nếu như tiền bối có thể đánh tới được trận thi đấu chung kết cuối cùng, như vậy có thể cùng ta đánh một trận rồi!" Vương Chí Đạo nói.

"Khẩu khí thật lớn hả. Tiểu tư ngươi cho rằng ngươi có thể đánh tới được tận trận chung kết cuối cùng hay sao?"

"Ta sẽ làm hết sức. Nhưng thật ra tiền bối ông đó, ngay từ vòng thứ nhất đã gặp phải đồ nhi hậu sinh khả úy của mình, có chút không thoải mái hả! A, ta nói sai rồi, đồ nhi của ông là Hoắc Điện Đường tiên sinh rất tôn trọng sư phụ ông đó, đến lúc đó hắn nhất định để cho ông được chiến thắng dễ dàng mà!"

"Ngươi nói cái gì?" Lý Thư Văn nghe vậy đột nhiên giận dữ, nói: "Lão phu đây lại phải cần đến đồ đệ nhường cho mới có thể thắng hay sao? Ngươi dám xem thường lão phu?"

"Ta không phải là xem thường ông. Ông có thể dạy dỗ ra được đồ đệ ưu tú như Hoắc Điện Đường kia, sẽ không có ai dám xem thường ông cả. Chỉ có điều đáng tiếc là, Hoắc Điện Đường tiên sinh mặc dù là đồ đệ của ông, nhưng tính cách so với ông thì lại khác nhau quá xa, cho dù hắn có cơ hội, cũng sẽ tuyệt đối không đem ông đánh bại. Thật sự là đáng tiếc, một người đồ đệ giỏi như vậy, chính là thiên tài trong giới

võ thuật, nhưng đến lúc lâm trận lại tao ngộ đến sư phụ của chính mình, đến một điểm cơ hội để tự chứng minh bản thân mình cũng không có!" Vương Chí Đạo cố ý thở dài nói.

Lý Thư Văn lần nữa chịu kích động, thẹn quá thành giận cười to nói: "Nói đi nói lại, tiểu tử ngươi vẫn cho rằng là lão phu đây trừ khi được đồ nhi của mình nhường cho, nếu không thì sẽ không đánh lại được đồ nhi của mình! Được, lão phu cũng nên đi cảnh cáo hắn, nếu hắn dám không dùng toàn lực chiến đấu với lão phu, lão phu sẽ đem hắn trục xuất sư môn!"

Nói xong, Lý Thư Văn lập tức xoay người hướng về phía gian nghỉ ngơi của lão đi đến, khi đi qua lôi đài, liền chỉ vào Hoắc Điện Đường vẫn còn đang đứng trên lôi đài, nói: "Điện Đường, ngươi theo thầy lại đây!"

Hoắc Điện Đường có chút không hiểu kỳ diệu, liếc mắt nhìn lại Vương Chí Đạo một cái, vội vàng xuống đài đi theo Lý Thư Văn.

Hiểu Huệ có chút khó hiểu hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, ngươi đây là đang làm cái gì? Ngươi khiêu khích đấu tranh giữa hai thầy trò bọn họ, ly gián quan hệ sư đồ của bọn họ, chẳng phải là làm cho cừu hận càng kết sâu thêm hay sao? Đến lúc đó không chừng chỉ riêng Lý Thư Văn, mà ngay cả Hoắc Điện Đường cũng sẽ tìm đến ngươi phiền toái đó!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta không phải là chia rẽ ly gián, mà là nghĩ muốn cho Hoắc Điện Đường một cơ hội để thể hiện ra thực lực chân chính của bản thân mình. Cao thủ như vậy, nếu không thể phát huy được thực lực của bản thân mình, thống thống khoái khoái mà phấn đấu một trận, như vậy cả đời này của hắn sẽ vô cùng đáng tiếc! Đương nhiên, nếu như hắn có thể chiến thắng được sư phụ của hắn thì lại càng tốt hơn. Mặc kệ là như thế nào, ta cũng hy vọng chính mình trong trận quyết chiến cuối cùng sẽ đánh với Hoắc Điện Đường chính trực nhân nghĩa, chứ không phải là Lý Thư Văn sát tâm siêu nặng!"

Hiểu Huệ nghe vậy xì mũi cười khì một tiếng, nói: "Lý Thư Văn nói thật không sai, ngươi thật đúng là khẩu khí quá lớn! Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ngươi có thể đánh được tới trận chung kết cuối cùng hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Hiểu Huệ tả, vậy ngươi có muốn đánh cuộc với ta một trận hay không ?"

"Được rồi, đánh cuộc gì?" Hiểu Huệ vẻ mặt không quan trọng.

"Nếu như ta đánh tới trận quyết đấu cuối cùng, ngươi phải trong vòng một tháng mời ta uống rượu mừng của ngươi cùng Nhị sư huynh!" Vương Chí Đạo quyết tâm tạo cho Hiểu Huệ cùng Hoắc Đình Giác có thêm động lực, để cho bọn họ sớm ngày thành tựu chuyện tốt.

Hiểu Huệ nghe vậy khuôn mặt lần nữa đỏ hồng, chỉ có điều nàng cũng rất nhanh châm chính nói lại: "Được rồi, nhưng mà nếu ngươi bị thua, cũng phải trong vòng một tháng mời ta uống rượu mừng của ngươi cùng Tâm Lam. Ngươi có thể làm được không?"

"Không thành vấn đề. Đa tạ Hiểu Huệ tả quan tâm đến ta cùng Ô sư tỷ như vậy. Vậy chúng ta đây đánh cuộc như vậy nhé!"

"Các ngươi lại đánh cuộc gì đó?" chính là Ô Tâm Lan đã trở về, nàng chỉ nghe được Vương Chí Đạo nói một câu cuối cùng, không nghe được mấy câu phía trước, liền tò mò hỏi lại.

Vương Chí Đạo lo lắng nàng sẽ lại bị xấu hổ, vội nói: "Không có gì, chúng ta chỉ là đang nói chuyện đánh cuộc quyền thôi! Được rồi, Ô sư tỷ, ngươi đi đặt cược cho ta như thế nào rồi?"

Ô Tâm Lan hồ nghi liếc mắt nhìn lại Vương Chí Đạo cùng Hiểu Huệ sắc mặt vẫn còn có chút hồng, lại lấy ra một tờ giấy biên nhận, gật đầu nói: "Hai mươi vạn đã toàn bộ mua ngươi thắng rồi, đây là biên lai đánh cuộc. Chỉ có điều là, ngươi cùng Ba Lạc Phu tỷ lệ kèo đều giống nhau, cùng là một ăn một. Cho dù ngươi có thắng, cũng chỉ có thể thắng hai mươi vạn mà thôi!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên, nói: "Tại sao có thể như vậy, Trương Khiếu Lâm từ khi nào lại để mắt đến ta như vậy chứ?"

Hiểu Huệ nói: "Ngươi sáng tạo ra nhiều kỳ tích như vậy, khi quay về Thượng Hải lại đi cùng một chỗ với Tôn Lộc Đường lão tiên sinh. Trong giới võ thuật ai ai cũng biết rằng, chỉ cần chịu qua chỉ điểm của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh, thực lực đều được đề thăng rất lớn, buộc mọi người đều phải nhìn bằng con mắt

khác! Trương Khiếu Lâm làm sao còn dám coi thường ngươi, đưa ra tỷ lệ kèo một ăn một này cũng là hợp tình hợp lý!"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ta còn trông cậy vào hắn sẽ ra kèo một ăn hai, một ăn ba gì đó, để cho ta buôn to thắng lớn một chút! Thôi cũng được, cho dù thắng gấp đôi cũng tốt, dù sao mới là vòng đấu thứ nhất, sau này vẫn còn có rất nhiều cơ hội nữa!"

Hiểu Huệ kỳ quái trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo hỏi: "Ngươi hình như không hề lo lắng rằng mình sẽ thất bại?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi hỏi Ô sư tỷ một chút, xem nàng có lo lắng ta thua hay không?"

Hiểu Huệ nghe vậy hướng Ô Tâm Lan nhìn lại, chỉ thấy Ô Tâm Lan nhún nhún vai, hồi đáp: "Hắn hoặc là có thể sẽ rất khổ cực, nhưng là tuyệt không có khả năng thất bại, bởi vì hắn chính là Vương Chí Đạo!"

Hiểu Huệ bật cười nói: "Ta đây thực sự phục các ngươi rồi!"

Lúc này, thanh âm Đại loa kia lại một lần nữa vang lên: "Các vị khách quý, các vị khán giả, đã phải chờ lâu! Chúng ta đã chọn ra xong trình tự thi đấu của sáu mươi tư vị quyền thủ tham gia thi đấu, mặc dù có không ít chỗ ngoài ý muốn, làm cho người ta phải cám thán rằng tạo hóa trêu ngươi. Chỉ có điều là, chúng ta vẫn vô cùng tin tưởng, trận đấu sẽ hi thường đặc sắc, phi thường kích thích! Các vị, hãy vì các trận đấu đặc sắc sắp bắt đầu mà hoan hô vài tiếng nữa đi nào!"

Sau khi lại một lần nữa khơi dậy tâm tình nhiệt liệt của khán giả, Đại loa lại nói: "Tốt lắm, các vị, Vạn Quốc võ thuật đại hội mà chúng ta chờ mong đã lâu rốt cuộc cũng chính thức bắt đầu rồi. Bây giờ là trận quyết đấu đầu tiên ở vòng thứ nhất, do số một là Vương Chí Đạo tiên sinh, đánh với số hai là Ba Lạc Phu tiên sinh! Xin mời hai vị quyền thủ này lên lôi đài, còn các vị quyền thủ tham gia thi đấu còn lại, xin mời hoặc là về gian nghỉ ngơi thư giãn chuẩn bị, hoặc là xuống dưới đài xem cuộc chiến, chờ đến trận đấu của các vị thì ta sẽ thông tri cho các vị lên đài!"

Vương Chí Đạo quay sang Ô Tâm Lan cùng Hiểu Huệ nói: "Hai vị sư tỷ, ta lên rồi, các ngươi chờ xem ta đặc sắc biểu diễn đây!"

Hiểu Huệ nói: "Chúc ngươi may mắn!"

Ô Tâm Lan thì không nhịn được kêu lên: "Chí Đạo, cố gắng lên, ta tin tưởng ngươi sẽ thắng!"

Vương Chí Đạo nhìn hai nàng làm một thủ thế tất thắng, sau đó leo lên trên lôi đài hình tròn. Đám người Hoắc Đình Giác đang đi xuống khi sát qua bên người hắn đều cùng thấp giọng nói một câu: "Chúc ngươi may mắn!"

Rất nhanh trên lôi đài hình tròn chỉ còn lại có hai người Vương Chí Đạo cùng Ba Lạc Phu.

Lại nghe Đại loa giới thiệu nói: "Các vị khách quý, các vị khán giả, hai vị quyền thủ này tin tưởng rằng tất cả các vị đều đã quen thuộc hết rồi chứ? Nhưng dù sao ta cũng cần phải giới thiệu lại cho mọi người một lần. Quyền thủ số một Vương Chí Đạo, chính là đệ tử đến từ Tinh Võ Môn, là đồ đệ mới, danh chấn Thượng Hải, của Tinh Võ Môn đại hiệp Hoắc Nguyên Giáp, năm nay chỉ có mười bảy tuổi, chính là người ít tuổi nhất tham gia vào Vạn Quốc võ thuật đại hội lần này. Chỉ có điều là mọi người đừng coi thường hắn tuổi còn nhỏ, hắn chính là một người chuyên sáng tạo ra kỳ tích, thân kinh bách chiến, chưa từng bao giờ thất bại. Vương Chí Đạo có một danh hiệu, gọi là 'Súng thần', bởi vì tay súng của hắn như thần, cơ hồ là đạn ra không trượt.

Chỉ có điều là lần này đây, thi đấu trên lôi đài chỉ là thi đấu võ thuật xích thủ không quyền, không cho phép dùng súng. Mà đối thủ của hắn, số hai, Ba Lạc Phu tiên sinh lại là đại lực sĩ đến từ nước Nga, quyền thủ vô địch. Bất luận là chiều cao, cân nặng so với Vương Chí Đạo thì đều lớn hơn một bậc, lực lượng của hắn thì lại càng không người nào sánh nổi, từng một quyền đem xương cổ đối phương cắt đứt, khí lực có thể đem cả con bò mộng ném đi, chính là một đối thủ vô cùng đáng sợ.

'Súng thần' Vương Chí Đạo của chúng ta, có thể trong tình huống không cần súng mà đem Ba Lạc Phu tiên sinh đánh bại được hay không? Tất cả chúng ta hãy rửa mắt chờ xem! Các vị, Vạn Quốc võ thuật đại hội đệ nhất trận quyết đấu, do Vương Chí Đạo đánh với Ba Lạc Phu, chính thức bắt đầu!"

Đại loa vừa dứt lời, Ba Lạc Phu vốn đang một mực trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo lập tức rống lên một tiếng điên cuồng, hướng Vương Chí Đạo xông vọt tới.

Ba tháng trước, Ba Lạc Phu bị Vương Tử Bình đánh bại, làm hắn vẫn ấm ức không thôi. Sau đó lại được biết, hắn vốn là sẽ cùng Vương Chí Đạo đánh trước một trận, nhưng lại bởi vì Vương Chí Đạo "đe dọa", làm cho người đại diện Áo Ba La của hắn trong cơn khiếp đảm đành quyết định bỏ qua. Điều này mặc dù là do Áo Ba La quyết định, nhưng dù sao Ba Lạc Phu cũng vì chuyện này mà trở thành trò cười của mọi ngươi. Cho nên hận ý của Ba Lạc Phu đối với Vương Chí Đạo, so với Vương Tử Bình đã đánh bại hắn, thì còn đậm hơn. Bởi vì hắn cảm giác được, Vương Tử Bình đánh bại hắn chính là bằng bản lĩnh chân chính, chính hắn không có cách nào nói lại được. Nhưng là Vương Chí Đạo lại chỉ là động mồm động mép, đã hù dọa cho người đại diện của mình phải chịu lui, làm cho chính bản thân mình trở thành trò cười "khiếp chiến", sự hậm hực này thế nào cũng không nuốt trôi xuống được!

Cho nên Đại loa vừa nói "Bắt đầu", Ba Lạc Phu lập tức hướng Vương Chí Đạo vọt xông tới, ý định dùng thời gian ngắn nhất đánh chết Vương Chí Đạo, tẩy trừ trò cười "khiếp chiến" lần trước của bản thân mình.

Nhưng là ngay khi Ba Lạc Phu vọt tới trước mặt Vương Chí Đạo, Vương Chí Đạo lại đột nhiên nhảy dựng lên, nhảy một cái đã lên ngang tới đỉnh đầu Ba Lạc Phu.

Đợi được đến khi Ba Lạc Phu ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy đầu gối Vương Chí Đạo giống như thiên thạch nhằm vào giữa mặt hắn nện xuống.

"Rầm" một tiếng, trước mắt Ba Lạc Phu tối sầm lại, chính là Vương Chí Đạo lăng không rơi xuống đã dùng đầu gối thật nặng nề giã lên trên sống mũi của hắn.

Cho dù Ba Lạc Phu thật sự là cứng rắn như sắt thép đi nữa, cũng không có cách nào chống cự được lại một đòn lăng không nện đầu gối này của Vương Chí Đạo. Lập tức thân thể Ba Lạc Phu đảo một cái, sau đó liền ngửa mặt lên trời ngã rầm xuống sàn lôi đài, nằm im trên sàn không hề nhúc nhích nữa.

Nguyên vốn tưởng là sẽ có một trận đại quyết chiến kinh tâm động phách, không nghĩ đến chỉ không tới một giây đồng hồ đã kết thúc rồi. Khán giả sửng sốt một hồi lâu, mới hiểu được mà lớn tiếng hoan hô.

Một thành viên hội đồng trọng tài vội vàng chạy lên trên lôi đài, vạch vạch mí mắt Ba Lạc Phu ra xem xét một chút, sau đó lớn tiếng hô lên: "Hắn đã hôn mê đi rồi, không cần phải tính toán hơn mười giây nữa. Nhân viên y tế đâu, nhanh, lập tức cấp cứu!"

Đợi được sau khi nhân viên ý tế chạy lên trên lôi đài, luống cuống chân tay dùng cáng khiêng được Ba Lạc Phu đi xuống dưới, thanh âm Đại loa lại một lần nữa vang lên: "Đặc sắc, thật sự là đặc sắc! Nguyên lai vốn tưởng rằng sẽ có một trận thi đấu kịch liệt, ngang sức cân tài, không ngờ tới chỉ một chiêu đã kết thúc. Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo quả nhiên là người chuyên sáng tạo kỳ tích. Bởi vì Ba Lạc Phu đối thủ của Vương Chí Đạo đã bị hôn mê, cho nên hội đồng trọng tài nhất trí quyết định, trận này người thắng chính là: Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo!"

156. Chương 154:phong Cách Luận Võ Của Người Trung Quốc

Hai mươi vạn trong nháy mắt đã biến thành bốn mươi vạn rồi. Ô Tâm Lan xách trở về một cái rương lớn đầy tiền mặt, nhìn đến hoa cả mắt, cảm thán nói: "Khó trách có nhiều người trầm mê vào trong cờ bạc đến như vậy, chỗ tiền này chẳng phải là thắng được rất dễ dàng hay sao?"

"Thua cũng rất dễ dàng đó! Ngươi không nhìn thấy những người đã mua ta thua trận này, người nào vẻ mặt cũng giống như là cha chết hay sao?" Vương Chí Đạo nói.

"Ừ, khi ta cầm tiền cũng thấy được Trương Khiếu Lâm, mặt hắn đã biến thành màu xanh biếc rồi!"

"Biến thành màu xanh? Ha ha, chắc hẳn là tâm tình của hắn khi trả tiền cũng giống như là đội mũ xanh rồi! Cho nên mới nói cái trò đánh bạc này, không nên dính vào là tốt nhất!"

Hiểu Huệ nghe vậy trừng mắt nói: "Vậy ngươi tại sao lại còn đánh cuộc?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta làm thế này không phải là đánh bạc, ta chỉ là kiếm tiền mà thôi, bởi vì ta tuyệt đối nắm chắc có thể thắng được tiền. Đánh bạc là nhờ vận khí, thắng thua xem thiên ý. Còn ta đây chính là phân tích, đối với phần thắng đều là tuyệt đối nắm chắc, cho nên không thể xem như đánh bạc!"

Hiểu Huệ nghe vậy lắc đầu, thở dài nói: "Ngươi đúng thực là luôn luôn tìm cớ bao biện cho hành vi của mình! Chuyện tồi tệ đến đâu khi tới miệng ngươi rồi cũng biến thành chuyện tốt hết!"

Lưu Chấn Đông cười to nói: "Cần gì phải quản hắn làm chuyện tốt hay là chuyện xấu, có thể thắng tiền chính là chuyện tốt rồi. Dù sao tiền thắng chính là tiền tài bất nghĩa của Trương Khiếu Lâm, chúng ta không cần phải đau lòng cho hắn, nên tận lực thắng nhiều hơn mới phải! Vương sư đệ, trận thi đấu thứ hai đã sắp bắt đầu rồi, ngươi mua người nào thắng? Ta đây cũng muốn đi đánh cuộc một phát, ta bây giờ cũng đang thiếu tiền xài đây!"

"Trận thứ hai quyền thủ tham gia thi đấu là ai?"

Vương Chí Đạo nhìn lại trên bảng đen, chỉ thấy số ba viết tên Tam Đảo Vũ Tàng, liền rất kỳ quái nói: "Tam Đảo Vũ Tàng, tên này rất quen thuộc hả, ta là nghe qua ở đâu rồi nhỉ?"

Đang cùng đứng chung một chỗ với bọn họ, Chu Quốc Phú cười nói: "Ngươi quên rồi sao. Ngày đó khi ngươi, ta cùng Trương Bảo Tử tiền bối đi đến chỗ tiểu Nhật Bản tranh đoạn số báo danh tham gia thi đấu, không phải đã gặp qua hắn hay sao? Cửu Quỷ Nhẫn Lưu đệ tử, Sơn Khẩu Ngọc Tử Nhị sư huynh, đã bị ngươi một cước đá ngã lăn ra đó!"

"Hả, nguyên lai là hắn hay sao, ta nhớ ra rồi!" Vương Chí Đạo lắc đầu thở dài nói: "Một người thực lực kém cỏi như vậy cũng đến tham gia thi đấu, tiểu Nhật Bản chẳng lẽ sau khi Bản Viên Nhất Hùng bỏ đi thì không còn ai nữa hay sao?"

Lại nhìn lên trên bảng đen, thấy quyền thủ mang số bốn, đối thủ của Tam Đảo Vũ Tàng, chính là Lỗ Sĩ Đốn.

"Đức quốc Lỗ Sĩ Đốn, đại cao thủ xếp thứ hai?" Vương Chí Đạo bật cười nói: "Thằng cu Tam Đảo Vũ Tàng lần này gặp nạn rồi!"

Lưu Chấn Đông hăng hái bừng bừng nói: "Ta đây đi đặt tiền mua Lỗ Sĩ Đốn thắng..."

Một tiếng hừ lạnh cắt đứt lời Lưu Chấn Đông đang nói, đã thấy Tam Đảo Vũ Tàng kia từ phía sau mọi người lừ lừ đi đến, vẻ mặt cao ngạo nhìn Lưu Chấn Đông nói: "Ngươi nếu như nghĩ muốn đại thắng được khoản tiền to, khuyên ngươi hay là nên mua ta thắng đi hả. Nếu không đến lúc thua đừng có trách ta không đề tỉnh ngươi!"

Khi đi qua bên người Vương Chí Đạo, vẻ mặt Tam Đảo Vũ Tàng lại càng kiêu ngạo, hai tròng mắt cơ hồ đã chạy lên đến tận đỉnh đầu, khinh thường dừng lại nhìn Vương Chí Đạo nói: "Tiểu tử nhà ngươi thật đúng là vận khí không tệ hả, không cẩn thận để cho ngươi chiến thắng được trận đầu. Chỉ có điều là ngươi cũng đừng có đắc ý quá sớm, đợi được đến sau khi ta đánh ngã Lỗ Sĩ Đốn rồi, đến vòng đấu thứ hai thì sẽ cùng đánh với ngươi. Đến lúc đó ta sẽ để cho ngươi biết cái gì mới gọi là võ sĩ đạo của đại Nhật Bản! Ngươi bay giờ hẳn là nên cầu khẩn ta sẽ không đem ngươi đánh cho một trận rất bi thảm đi hả!"

Sau khi chứng kiến Tam Đảo Vũ Tàng rất kiêu ngạo đi qua đám người bọn họ mà leo lên lôi đài, Ô Tâm Lan có chút trợn mắt há hốc mồm mà hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, ngươi lần trước thật sự đã một cước đem hắn đá ngã lăn hay sao? Tại sao ta thấy khẩu khí cùng vẻ mặt của hắn, hình như hắn mới chính là một cước đã ngã lăn ngươi?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Ta bây giờ cũng không rõ ràng lắm, lần trước tiểu Nhật Bản bị ta một cước đá ngã lăn, có phải là thằng Tam Đảo Vũ Tàng này hay không nữa!"

Chu Quốc Phú nói: "Tiểu Nhật Bản đều là một dạng như thế này, cho dù nếm mùi thất bại cũng vẫn kiêu ngạo vô cùng, chân tướng ngu ngốc!"

Hoắc Đình Giác lại cau mày nói: "Có lẽ hắn cũng giống như tên Cương Huyền Hùng Nhị theo lời kể của các ngươi kia, ăn dược vật kích phát 'thú tính trở về' gì đó, cho nên mới tự tin nhất định sẽ thắng trận này đó!"

Lưu Chấn Đông hỏi: "Ta đây rốt cuộc có nên xuống tiền mua Lỗ Sĩ Đốn thắng hay không?"

Vương Chí Đạo hỏi: “Kèo ra là nhiều ít bao nhiêu?”

Ô Tâm Lan hồi đáp: “Tam Đảo Vũ Tàng là một ăn bốn, mà Lỗ Sĩ Đốn lại là bốn ăn một, không có ai xem trọng Tam Đảo Vũ Tàng cả!”

Vương Chí Đạo cau mày nói: ”Mua Lỗ Sĩ Đốn thì chỉ có thể thắng một phần tư, như vậy thì là không đáng bao nhiêu tiền.

Hay là thôi đi, để hết trận này lại đi cá trận khác. Trận này để cho ta xem kỹ một chút thực lực của bọn họ, vòng đấu tiếp theo ta phải đánh với một người thắng trong hai người bọn họ rồi!”

Trong lúc Đại loa bắt đầu tung hô giới thiệu, Tam Đảo Vũ Tàng cùng Lỗ Sĩ Đốn cũng đã leo lên trên lôi đài hình tròn rồi.

Chỉ thấy Lỗ Sĩ Đốn kia cũng là một nam nhân cường tráng đầu trọc bóng loáng, chiều cao cùng cân nặng cơ hồ tương đương với Ba Lạc Phu, nhưng thoạt nhìn thì còn muốn rắn chắc hơn một chút, chỉ có điều nước da của hắn so với Ba Lạc Phu lại trắng hơn nhiều, hai tròng mắt xanh biếc da trời, cái mũi vừa cao lại vừa khoằm như mỏ chim ưng, đúng là một người Nhật Nhĩ Man (German) điển hình. Mà thái độ của hắn cũng kế thừa đặc điểm cao ngạo của chủng người Nhật Nhĩ Man, sau khi leo lên trên lôi đài liền song chưởng ôm ngực, ngẩng đầu nhìn trời, tùy tiện đứng ở đó, đối với Tam Đảo Vũ Tàng coi như không nhìn thấy, bộ dáng so với Tam Đảo Vũ Tàng càng muốn kiêu ngạo hơn gấp chục lần.

Đại loa lại một lần nữa vận dụng miệng lưỡi thúc trống khua chiêng, lần lượt đem Lỗ Sĩ Đốn cùng Tam Đảo Vũ Tàng khoe khoang hết một lần, cuối cùng hắn lại nói: ”Các vị quan khách, các vị khán giả, tin tưởng mọi người cũng đã chú ý thấy rồi, tỷ lệ hình thể của một đôi quyền thủ này so với một đôi quyền thủ lúc trước thì cơ hồ cũng tương tự như nhau.

Số ba Tam Đảo Vũ Tàng tiên sinh, tuổi tác mặc dù so với số một Vương Chí Đạo tiên sinh có lẽ nhiều hơn một chút, chỉ có điều là, đối thủ của hắn, Lỗ Sĩ Đốn tiên sinh lại là đại cao thủ dự đoán đoạt danh hiệu thứ hai, so với đối thủ lúc vừa rồi của Vương Chí Đạo là Ba Lạc Phu thì còn mạnh mẽ hơn nữa. Như vậy Tam Đảo Vũ Tàng của chúng ta có thể cũng giống được như Vương Chí Đạo, tốc độ quyết đoán đánh bại đối thủ được hay không? Vậy thì chúng ta hãy cùng rửa mắt đợi xem đi! Trận đấu bắt đầu!”

Tiếng chuông khai mạc trận đấu gõ vang, Tam Đảo Vũ Tàng lập tức đoạt tiên hướng Lỗ Sĩ Đốn bức tới, mà Lỗ Sĩ Đốn vẫn đang song chưởng ôm ngực, ngẩng đầu nhìn trời, tỏ vẻ như coi Tam Đảo Vũ Tàng chẳng có cái vị gì.

Tam Đảo Vũ Tàng có lẽ là cảm thấy căm tức đối với thái độ của Lỗ Sĩ Đốn so với mình còn muốn kiêu ngạo hơn, lúc lao đến gần trước người Lỗ Sĩ Đốn, còn cách khoảng một thước, hắn đột nhiên lại làm ra một động tác khiến cho mọi người đều bất ngờ, chính là bay vọt lên không, nhảy đến trên đỉnh đầu Lỗ Sĩ Đốn, sau đó cong đầu gối nện xuống, nhằm nện thẳng lên trên mặt Lỗ Sĩ Đốn.

Lăng không nện đầu gối xuống, chính là một chiêu này Vương Chí Đạo đã dùng đánh bại Ba Lạc Phu, không ngờ tới Tam Đảo Vũ Tàng vậy mà lại cũng dùng một chiêu này đến đối phó Lỗ Sĩ Đốn.

“Chát” một tiếng, Lỗ Sĩ Đốn cũng giống như Ba Lạc Phu, không tránh khỏi một chiêu này. Nhưng chỗ bất đồng chính là, Ba Lạc Phu là không kịp tránh ra, còn Lỗ Sĩ Đốn lại căn bản là không thèm né tránh. Hắn chỉ là hơi cúi đầu xuống, để cho đầu gối của Tam Đảo Vũ Tàng đánh lên trên đỉnh đầu của hắn.

Đỉnh đầu của hắn ngạnh tiếp một đòn lăng không nện đầu gối của Tam Đảo Vũ Tàng, thế nhưng Lỗ Sĩ Đốn lại ngay cả thân thể cũng không hề có một chút dao động, hiển nhiên là cũng không giống như Ba Lạc Phu bị ngã nhào xuống đất mà hôn mê.

Đang đứng dưới đài xem cuộc chiến Ô Tâm Lan ngẩn người hỏi: “Tiểu Nhật Bản kia cũng giống như là Vương Chí Đạo, cùng dùng lăng không nện đầu gối đánh trúng đối thủ, vậy tại sao người Đức quốc kia lại không có bị ngã xuống như thế?”

Vương Chí Đạo ha ha cười nói: “Ta là công kích lúc không phòng bị, đánh trúng mục tiêu lại là sống mũi của Ba Lạc Phu. Lỗ Sĩ Đốn lúc này lại là có phòng bị rồi, hơn nữa chỉ bị đánh trúng lên đỉnh đầu, đương nhiên không có khả năng bị ngã xuống.”

Chu Quốc Phú cau mày nói: "Lời tuy nhiên là nói như thế, nhưng là gã người Đức quốc kia có thể lấy đỉnh đầu chống cự được đòn lăng không nện đầu gối của Tam Đảo Vũ Tàng, chẳng những không bị ngã xuống, ngay cả thân thể cũng không hề dao động một chút nào. Điều này có nghĩa là cơ cổ của hắn siêu cấp cường hãn, nếu không sẽ không thể có lực chịu đòn kinh người đến như vậy. Đối thủ như thế này quả là rất khó đánh hả!"

Vương Chí Đạo nhìn lại một chút Lỗ Sĩ Đốn cơ cần cổ cũng to thô như cái đầu hắn, cùng với cơ bắp ở vai lưng liên tiếp nhau tạo thành một cái cần cổ toàn thể, thở dài nói: "Cổ của hắn đích thật là siêu cấp cường tráng, chỉ sợ có dùng siết cổ cũng không thể siết chết được hắn!"

Trên lôi đài.

Tam Đảo Vũ Tàng học Vương Chí Đạo sau khi dùng lăng không nện đầu gối đánh trúng được Lỗ Sĩ Đốn, vốn trong lòng cảm thấy đắc ý, đang chờ Lỗ Sĩ Đốn ngã xuống đất. Nào đâu có ngờ tới Lỗ Sĩ Đốn nhưng vẫn dường như không có việc gì, ung dung đứng ở đó, trong lòng hắn không khỏi kinh hãi, lập tức lại co đầu gối nhảy dựng lên. Lúc này đây thân thể của hắn trong không trung xoay tròn đủ ba trăm sáu mươi độ, dùng lăng không ba trăm sáu mươi độ "Toàn phong thối" mạnh mẽ đá quét lên trên cổ Lỗ Sĩ Đốn.

Có lẽ là một đòn đá quét này lực lượng đủ mạnh, thân thể Lỗ Sĩ Đốn rốt cục cũng lung lay một chút, thế nhưng cước bộ lại vẫn không hề lay chuyển, biểu tình trên mặt cũng không có biến hóa gì.

Tam Đảo Vũ Tàng thật không ngờ tới đối thủ này lại có thể chịu đòn tốt như thế, trong lòng lại một lần nữa kinh hãi. Sau khi rơi xuống đất lập tức thượng bộ một bước, song quyền đều đánh ra, dùng trung đoạn chính quyền liên hoàn đánh lên ngực Lỗ Sĩ Đốn đến năm sáu quyền, từng quyền từng quyền đều nhằm đánh vào cùng một bộ vị.

Lỗ Sĩ Đốn hừ lạnh một tiếng, đợi được sau khi Tam Đảo Vũ Tàng đánh xong, vừa đưa tay một cái đã bắt ngay được một bên quyền đầu của Tam Đảo Vũ Tàng, lại dùng tiếng Đức nói: "Tiểu Nhật Bản, ngươi đánh xong rồi chứ, bây giờ đến phiên ta rồi!"

Tam Đảo Vũ Tàng cảm thấy nắm tay của mình giống như là bị kìm sắt kẹp chặt lấy, muốn động cũng không có cách nào động, lại thấy Lỗ Sĩ Đốn đã giơ tay kia lên, siết chặt lại thành nắm đấm to như thiết chùy, không khỏi cảm thấy kinh hoàng táng đởm, theo bản năng kêu ầm lên: "Chờ một chút!"

"Chờ cái đầu ngươi!" Lỗ Sĩ Đốn hét lớn: "Ngươi một thằng tiểu Nhật Bản vừa ngu xuẩn lại vừa vô năng này, đi chết đi cho ta!"

Nắm tay hoa lên một nửa vòng tròn, từ dưới đấm móc lên trên, giống như là hỏa câu mãnh mẽ đánh lên trên bụng Tam Đảo Vũ Tàng.

Tam Đảo Vũ Tàng cả thân thể bay văng lên trời, rõ ràng bị một quyền này của Lỗ Sĩ Đốn đánh cho cả hai chân cũng rời khỏi mặt đất, còn chưa có rơi xuống đã "ộc" một tiếng phun ra một búng lớn máu tươi. Đợi được đến sau khi rơi xuống đất, thân thể đã co quắp như con tôm, cũng đã không thể bò dậy được nữa.

"Thắng bại đã phân!" Những người trọng tài trong Hội đồng trọng tài đều là bậc hành gia, biết rõ Tam Đảo Vũ Tàng không có khả năng trong vòng mười giây có thể đứng lên được nữa, lập tức quyết đoán cho dừng lại trận đấu, cũng tuyên bố Lỗ Sĩ Đốn chiến thắng. Chỉ có Sơn Khẩu Dụ Nhân là một lời cũng không phát, chỉ thấy sắc mặt xanh mét.

Lưu Chấn Đông cảm thấy ảo não, nói: "Thật sự là đáng tiếc, sớm biết rằng như vậy, ta phải đi mua Lỗ Sĩ Đốn thắng, mặc dù tiền ít đi một chút, nhưng vẫn là tiền hả!"

Ô Tâm Lan kỳ quái nói: "Các người không phải đã nói Tam Đảo Vũ Tàng này có thể ăn thuốc kích phát hay sao? Tại sao lại kém cỏi đến như thế?"

"Có lẽ là hiệu lực của thuốc còn chưa có phát huy ra được, lại thêm đối thủ của hắn quá mạnh mẽ nữa!" Vương Chí Đạo ha ha cười nói: "Lỗ Sĩ Đốn này biểu hiện ra mạnh mẽ được như vậy, đợi đến vòng hai khi ta cùng với hắn đánh nhau, tỷ lệ kèo lúc đó sẽ rất khả quan. Ô sư tỷ, đến lúc đó ngươi đem tất cả số tiền toàn bộ mua ta thắng, ta đây muốn buôn một ván thật to!"

Hiểu Huệ trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo hỏi: "Lỗ Sĩ Đốn mạnh mẽ như vậy, ngươi cũng không lo lắng cho mình sẽ thất bại hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta không có ngu xuẩn như Tam Đảo Vũ Tàng kia đâu!"

Lưu Chấn Đông vẫn đang ảo não vì chính mình vừa rồi không xuống tiền mua Lỗ Sĩ Đốn thắng, lại đưa mắt nhìn đến tấm bảng đen, liền nói: "Trận thứ ba này là số năm Quý Công Bác đánh với số sáu A Tàn. Quý Công Bác là đệ tử của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh, thực lực nhất định rất mạnh, một ván này mua hắn thắng tuyệt đối không sai được. Ngươi cảm giác thế nào hả Vương Chí Đạo?"

"A Tàn?" Vương Chí Đạo nhìn lại một chút đối thủ của Quý Công Bác, không ngờ lại chính là quái nhân vừa gù lưng vừa què chân lại vừa rỗ mặt„ vốn đang bị hắn nghi là sát thủ kia, không tự chủ được nhíu nhíu đầu mày, thở dài nói với Lưu Chấn Đông:

"Đại sư huynh, trận này hay là không nên đánh cuộc nữa, muốn cuộc thì để cuộc trận tiếp theo mua chính ngươi thắng thì tốt hơn!"

Lưu Chấn Đông ngạc nhiên, hỏi lại: "Tại sao, ngươi không xem trọng Quý Công Bác sao?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ta cũng không hy vọng Quý Công Bác thua, nhưng là A Tàn kia gây cho ta cảm giác cũng rất bất an. Trực giác nói cho ta biết, A Tàn này chính là một đối thủ rất đáng sợ, tình cảnh của Quý Công Bác có chút không ổn đó!"

"Ừ!" Chu Quốc Phú cẩn thận nhìn nhìn A Tàn kia rồi gật đầu nói: " Vừa bị gù lưng lại vừa bị què chân, mặt lại rỗ nát thế kia, những người tàn tật như vậy mà luyện võ thì một bậc như nhau đều là rất đáng sợ! Trời cao bất công, làm cho những người như bọn hắn kia từ lúc nhỏ trong lòng đã bắt đầu súc tích không ít oán niệm. Những oán niệm đó lại làm cho bọn hắn khi tập luyện võ thuật thì đều phát huy cố gắng gấp cả trăm lần so với người bình thường, cho nên trong lịch sử, những người tàn tật mà luyện võ, thì đều là những cao thủ hàng đầu."

"Cái đó cũng không phải là trọng yếu nhất, điều quan trọng nhất chính là oán niệm của bọn họ làm cho bọn họ trời sinh đã có sát tâm rất nặng, ra tay ác độc vô cùng. Nếu như mà Quý Công Bác khinh thường, có thể sẽ rất nguy hiểm!" Vương Chí Đạo có chút bất an nói.

Quý Công Bác cùng A Tàn đã leo lên trên lôi đài. Đại loa lần nữa thể hiện miệng lưỡi cổ động, đem hai gã quyền thủ khoe khoang một phen, chỉ có điều là đối với A Tàn thì hắn hiểu biết rất có hạn, cho nên đại bộ phận ngôn từ khoe khoang tán tụng cũng chỉ rơi xuống trên người Quý Công Bác là đệ tử của Tôn Lộc Đường. Vốn Đại loa còn muốn bình phẩm thêm một hồi về A Tàn, nhưng là vừa tiếp xúc với một đôi ánh mắt dường như căm hận tất cả của A Tàn, hắn liền không tự chủ được mà sợ run hết cả người, biết điều ngậm chặt miệng lại.

Tiếng chuông khai chiến một lần nữa gõ vang.

Ngay trong nháy mắt tiếng chuông còn đang vang, A Tàn đã hướng Quý Công Bác phát động công kích rồi.

Tốc độ cực nhanh, làm cho có đến hơn chín mươi phần trăm khán giả không nhìn thấy rõ chuyện gì. Đợi được đến khi bọn họ phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Quý Công Bác vẫn đang đứng yên tại chỗ, mà A Tàn đã hướng bên dưới lôi đài đi xuống rồi.

Đây là cái sự tình gì chứ? Chẳng lẽ A Tàn tự biết không phải là đối thủ của Quý Công Bác, tự động xuống đài nhận thua hay sao?

Khán giả vẻ mặt còn đang buồn bực, bóng người lại chợt lóe, chính là Tôn Lộc Đường đang ngồi trên bàn trọng tài đột nhiên nhảy vọt đến trên lôi đài, hướng Quý Công Bác vồ tới, một phát đỡ được Quý Công Bác bắt đầu lung lay sắp ngã.

Đại loa kinh hãi, vội vàng nhắc nhở nói: "Tôn lão tiên sinh, dựa theo quy tắc, ông là không thể lên lôi đài đó, nếu không đệ tử của ông sẽ bị phán thua!"

Lại nghe thấy A Tàn đã đi xuống khỏi lôi đài lạnh lùng nói: "Đệ tử của lão ấy cũng đã chết, không phán thua chẳng lẽ còn có thể phán hắn thắng hay sao?"

Cái gì? Quý Công Bác đã đã chết? Mọi người nghe vậy kinh hãi, đều nhìn cả vào Quý Công Bác lúc này đã ngã vào trong ngực áo Tôn Lộc Đường, quả nhiên đã thấy Quý Công Bác vẻ mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, không hề động đậy nhúc nhích, đích xác là đã chết rồi.

Chỉ thấy Tôn Lộc Đường vẻ mặt bi thống, trầm giọng hỏi: "Vị A Tàn huynh đệ kia, Công Bác cùng ngươi không cừu không oán, ngươi cần gì phải ra tay ác độc như vậy?"

A Tàn đang ở dưới lôi đài liền lạnh lùng hồi đáp: "Sở học của ta chính là 'sát nhân chi đạo', mặc kệ là gặp phải đối thủ gì, bất kể là thi đấu bằng hình thức nào, đều là chỉ dùng thủ đoạn cực nhanh cực độc đến đánh gục đối thủ, cũng không phải là nhằm vào riêng một người đệ tử của ngươi. Ngươi muốn trách thì trách đệ tử của ngươi vận khí không tốt, khăng khăng muốn gặp phải ta mà thôi!"

Nói xong, A Tàn lập tức hướng gian nghỉ ngơi của mình đi về.

Khán giả bị sát khí trên người hắn chấn nhiếp, tự động tránh dạt ra tạo thành một lối đi.

Ô Tâm Lan tức kinh sợ lại vừa buồn bực, không nhịn được hỏi: "Chí Đạo, mới vừa rồi rốt cuộc là cái sự tình gì, ta còn chưa có kịp thấy rõ được, Quý Công Bác đại ca vì sao lại chết như thế?"

Vương Chí Đạo trầm giọng nói: " A Tàn đã dùng các đốt ngón tay thứ hai đánh thẳng vào yết hầu của Quý Công Bác. Bởi vì tốc độ quá nhanh, Quý Công Bác còn không có kịp phản ứng lại đã bị hắn đánh nát xương yết hầu. Đây chính là chiêu thức sát nhân được bọn sát thủ chuyên nghiệp ưa dùng. Ta đã đoán không lầm, A Tàn quả nhiên là một sát thủ chuyên nghiệp, hơn nữa còn là một sát thủ so với Ngũ hình sát thủ còn lợi hại hơn. Đại sư huynh, nếu như trận luận võ tiếp theo mà ngươi thắng, thì vòng thứ hai sẽ phải đánh cùng với hắn đó, ngươi phải rất cẩn thận đấy!"

Lưu Chấn Đông nói: "Nhanh như vậy đã chết người rồi, lôi đài luận võ thực sự là tàn khốc, khó trách khi sư phụ còn sống không cho phép chúng ta tùy tiện lên lôi đài đánh nhau. Có lẽ lão nhân gia ông ấy đã sớm nhận thức được tính chất tàn khốc của đánh lôi đài rồi!"

Sau khi thở dài một hơi, Lưu Chấn Đông lại trở nên phấn chấn nói: "Trận tiếp theo là đến phiên ta lên đài rồi. Tâm Lan, ở đây ta có hai ngàn đồng, ngươi giúp ta xuống tiền, toàn bộ mua ta thắng!"

Vương Chí Đạo nhìn lại trên bảng đen, thấy đối thủ của Lưu Chấn Đông là Đặng Đại Mãn, liền gật đầu nói: "Đặng Đại Mãn là kết bái huynh đệ của Hồng Thế Uy, thực lực cho dù có cường mạnh cũng không có khả năng mạnh hơn được Hồng Thế Uy, nếu không thì lần trước sau khi Hồng Thế Uy bại dưới tay ta sẽ không chịu không đánh tiếp. Đại sư huynh, Đặng Đại Mãn là Thiếu Lâm tục gia đệ tử, đối với Thiếu Lâm công phu, huynh cũng có nghiên cứu rất sâu, tin tưởng huynh đánh bại Đặng Đại Mãn là không có vấn đề gì, chúc huynh may mắn!"

"Đa tạ, ta nhất định sẽ thắng, các ngươi hãy chờ xem!"

Lưu Chấn Đông hoạt động gân cốt một chút, đợi được đến lúc Đại loa truyền hô, lập tức đi leo lên lôi đài.

Đặng Đại Mãn vô luận là niên kỷ, tư lịch hay là thanh danh đều còn xa không bằng được Lưu Chấn Đông xuất đạo đã lâu, nhưng hắn lại là con nghé mới sinh không kinh gì hổ, khi đối mặt với Lưu Chấn Đông vẫn lộ ra tự tin bừng bừng, bộ dáng tin tưởng chính mình tất thắng.

Đáng tiếc chính là, thực lực không phải chỉ nhờ vào sự tự tin mà đủ được. Lúc tiếng chuông khai cuộc vang lên, Đặng Đại Mãn lập tức đoạt trước nhằm Lưu Chấn Đông phát động công kích. Một chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" của Hổ Hình Quyền trong Thiếu Lâm Ngũ Hình Quyền nhằm kích thẳng lên ngực Lưu Chấn Đông.

Lưu Chấn Đông chưởng xuống phía dưới vỗ một cái, đã vỗ trúng lên trên cẳng tay Đặng Đại Mãn, lập tức phá giải được "Hắc Hổ Đào Tâm" của Đặng Đại Mãn. Sau đó Lưu Chấn Đông tiến lên một bước, cước bộ xuyên thẳng vào trung cung của Đặng Đại Mãn, một vai húc tới, trong nháy mắt đã đem Đặng Đại Mãn húc cho ngã nhào xuống trên mặt đất.

Ngay chiêu thứ nhất đã bị đánh ngã, Đặng Đại Mãn không khỏi trên mặt đỏ bừng, sau khi nhanh chóng đứng lên lại chuyển thành Báo Hình Quyền hướng Lưu Chấn Đông phát động công kích. Nhưng là thân hình mới vừa động, Lưu Chấn Đông lại đã chuyển qua bên trái hắn, một chưởng vỗ lên vai trái Đặng Đại Mãn, lại một lần nữa vỗ cho hắn ngã nhào xuống trên mặt đất.

May là Lưu Chấn Đông xem đến Đặng Đại Mãn là đồng bào, vừa xét đến phần là môn hạ Thiếu Lâm nên xuống tay không nặng. Nếu không mà lấy Thiết Sa chưởng công phu của hắn, vỗ nát xương bả vai của Đặng Đại Mãn cũng thực dễ đàng.

Đáng tiếc Đặng Đại Mãn lại không ý thức được rằng Lưu Chấn Đông đã hạ thủ lưu tình đối với hắn, nghĩ lầm rằng Thiết Sa chưởng công phu của Lưu Chấn Đông cũng không hơn gì mức này, lại một lần nữa bò lên dùng Thiếu Lâm Đạn thối công phu đá tới Lưu Chấn Đông.

"Chát" một tiếng, Đặng Đại Mãn mới vừa đá ra chân đã tê rần, chính là đã bị Lưu Chấn Đông một chưởng vỗ lên trên bắp chân hắn. Lúc này đây Lưu Chấn Đông đã tăng thêm vài phần lực đạo, đem bắp chân Đặng Đại Mãn vỗ cho mất đi cảm giác. Sau đó Lưu Chấn Đông lại tiến tới một bước, thiết chưởng sửa vỗ thành đẩy, lấy nhu lực đẩy nhẹ lên trên ngực Đặng Đại Mãn, lại một lần nữa đem Đặng Đại Mãn đẩy ngã nhào xuống trên mặt đất.

Đến lúc này bởi vì Đặng Đại Mãn bắp chân đã tê dại, cố gắng dãy giụa hai ba lần cũng không thể nào đứng lên được, lại thấy Lưu Chấn Đông vẫn thần nhàn khí tĩnh mà đứng yên ở đó, cũng không có nhân cơ hội này mà nhằm hắn tiếp tục phát động công kích. Điều này làm cho Đặng Đại Mãn rốt cục cũng ý thức được, tu vi của bản thân mình vẫn còn kém rất xa sơ với Lưu Chấn Đông.

Tỉnh ngộ lại được Đặng Đại Mãn vẻ mặt xấu hổ hướng Lưu Chấn Đông chắp tay nói: "Đa tạ Lưu đại ca hạ thủ lưu tình, Đại Mãn tự biết không phải là đối thủ của Lưu đại ca, cam bái hạ phong!"

Lưu Chấn Đông thấy thế vội vàng hoàn lễ nói: "Đại Mãn huynh đệ không nên nhụt chí. Lấy tuổi tác của ngươi, có thể có được tu vi như thế này cũng đã là rất giỏi rồi đó. Nhớ năm đó khi ta cũng ở tuổi này, thì vẫn không bằng được ngươi đâu!"

Một trận đánh nhau cuối cùng lấy hòa khí xong việc, hoàn mỹ thể hiện được tác phong khiêm nhượng lễ độ của người luyện võ Trung Quốc. Khán giả đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền cao giọng đồng thời khen hay cổ vũ hai người, hào khí so với lúc Vương Chí Đạo đánh bại Ba Lạc Phu còn muốn nhiệt liệt hơn. Hiển nhiên đại đa số mọi người ở đây cũng đều hy vọng được chứng kiến những trận tỷ võ so chiêu điểm đến là dừng, chứ không phải những trận đánh nhau tàn khốc một chút là đã lấy mạng người.

Trên bàn trọng tài Tôn Lộc Đường gật đầu thở dài nói: "Điểm đến là dừng, hòa khí xong việc, đây mới là phong cách luận võ của người Trung Quốc hả! Tỷ võ so chiêu, người Trung Quốc từ xưa đã luôn xưng là 'dùng võ kết bạn', như vậy mới là tinh thần của võ thuật Trung Quốc chân chính. Đáng tiếc a, rất nhiều người cũng đã quên mất cái tinh thần này rồi, đem việc tỷ võ so chiêu biến thành đấu nhau giết người tàn khốc, tưởng rằng phải giết chết đối thủ mới là võ đạo chân chính, làm cong lệch hết cả tinh thần võ thuật Trung Quốc!"

Tôn Lộc Đường vừa mới bị chết một đệ tử, mặc dù lão cố nhịn lại sự đau xót, kiên trì lưu lại trên bàn trọng tài, nhưng là trong lòng vẫn thủy chung khó có thể bình tĩnh, cho nên khi thấy Lưu Chấn Đông cùng Đặng Đại Mãn hòa khí xong việc, không khỏi cảm thán vạn phần.

Cam Mạc Nhiên đang ngồi ngay bên cạnh lão liền khuyên nhủ: "Tôn tiên sinh, xin hãy kiềm chế đau thương. Chúng ta bây giờ làm gì nghĩ gì đều là vì vinh dự của dân tộc Trung Hoa, chỉ cần chúng ta kiên trì đến thắng lợi cuối cùng, Công Bác ở dưới cửu tuyền, cũng có thể nhắm mắt được!"

Tôn Lộc Đường gật đầu, nói: "Ta rõ ràng điều này chứ. Ta đúng là không muốn để cho Công Bác vô ích chết đi, nên mới kiên trì ở lại tiếp tục làm việc trên bàn trọng tài này!"

"Các vị khách quý, các vị khán giả!" Thanh âm Đại loa lại một lần nữa vang lên: "Mới vừa rồi chúng ta may mắn đã được thưởng thức một trận thi đấu đặc sắc giữa hai võ thuật gia Trung Quốc, thật khó có được chính là hai vị quyền thủ này đều là đấu sĩ chân chính, thắng không kiêu bại không nản. Vô luận là người thắng hay là người thua cũng khắc sâu lại ấn tượng cho chúng ta. Ta thật tình hy vọng, những trận thi đấu so tài sau này đều cũng giống như vậy, điểm đến là dừng, hòa khí xong việc, thể hiện tinh thần của người Trung Quốc 'dùng võ kết bạn'! Đương nhiên, điều này chỉ là kỳ vọng cá nhân của ta mà thôi, cũng có thể có những người sẽ không nghĩ như vậy. Ha ha, nói nhảm hơi nhiều rồi, bây giờ lại xin nói về việc chính. Chúng ta xin mời hai quyền thủ tham gia trận thi đấu tiếp theo, số chín cùng số mười, lên đài!"

"Oa, hai vị quyền thủ tham gia thi đấu lần này lại chính là danh nhân trong giới võ thuật Trung Quốc hả! Số chín Lâm Thế Vinh tiên sinh chính là đại đệ tử của Quảng Đông Thập hổ Hoàng Phi Hồng tiên sinh, bản thân hắn cũng là đại danh nhân trong giới võ thuật. Mà đối thủ của hắn, số mười Lâm Nhược Siêu tiên sinh, lại chính là con trai của hắn. Thật sự là tạo hóa trêu người hả, một đôi phụ tử cùng tới tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội, nhưng lại ngay ở trận đầu đã phải gặp nhau rồi. Rốt cuộc trận luận võ này sẽ là phụ thân chiến thắng, hay là nhi tử thành công đây? Các vị khán giả, chúng ta cùng rửa mắt đợi xem đi!"

157. Chương 155:phụ Tử Tranh Hùng

Lúc này ở bên dưới lôi đài, Ô Tâm Lan hỏi Vương Chí Đạo:

Phụ tử tranh hùng, chúng ta nên đi mua người nào thắng đây?"

Hiểu Huệ chen miệng vào nói: "Như vậy đương nhiên là mua Lâm Thế Vinh tiền bối thắng hả! Hắn là phụ thân của Lâm Nhược Siêu, cũng là sư phụ của Lâm Nhược Siêu. Công phu của Lâm Nhược Siêu đều là hắn dạy, như thế nào lại có thể thất bại dưới tay con mình được!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Đồ đệ nhất định không thể bằng sư phụ hay sao? Nếu dựa theo thuyết pháp của ngươi, văn minh của loài người chúng ta đây hẳn là ngày càng thụt lùi rồi! Nguyên nhân là đại bộ phận văn minh nhân loại đều do sư phụ truyền lại cho đồ đệ, từng đời từng đời nối nhau truyền xuống. Dựa theo lý luận đồ đệ không bằng sư phụ của ngươi, như thế chính là, văn minh của loài người vẫn đều là đời sau càng lúc càng không bằng đời trước!"

"Ta không có nói như vậy!" Hiểu Huệ phản bác lại :"Văn minh của loài người đương nhiên là đang tiến bộ, bởi vì những đồ đệ hậu sinh khả úy vượt qua sư phụ đều có tầng tầng lớp lớp. Nhưng là, ngươi cho rằng Lâm Nhược Siêu cũng là hậu sinh khả úy, thực lực vượt qua được phụ thân của hắn sao? Phải biết rằng phụ thân của hắn không phải là một phụ thân bình thường, mà chính là đại danh đỉnh đỉnh Lâm Thế Vinh đó!"

"Chính là bởi vì phụ thân của hắn là đại danh đỉnh đỉnh Lâm Thế Vinh, cho nên dưới loại áp lực này Lâm Nhược Siêu nhất định càng có thể quyết tâm kích thích chính bản thân mình phải vượt qua được phụ thân!"

Vương Chí Đạo quay sang hỏi Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, tỷ lệ kèo đối với một cặp phụ tử này phân biệt là nhiều ít bao nhiêu?"

Ô Tâm Lan hồi đáp: "Lâm Thế Vinh là năm ăn một, Lâm Nhược Siêu là một ăn ba."

"Quả nhiên, đại đa số mọi người đều không tin rằng Lâm Nhược Siêu sẽ đánh bại chính phụ thân của mình!" Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ô sư tỷ, giúp ta đi mua Lâm Nhược Siêu thắng. Không nên xuống tiền quá nhiều, tránh cho Trương Khiếu Lâm bị thua mà nổi điên xảy ra sự tình gì đó không hay. Vậy xuống tiền mười vạn được rồi!"

"Xuống mười vạn mua Lâm Nhược Siêu thắng?" Hiểu Huệ khó tin trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, hỏi: "Ngươi thật sự tin tưởng rằng Lâm Nhược Siêu hậu sinh khả úy đã giỏi hơn sư phụ, có thể đánh bại được phụ thân của hắn?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Không, ta tin tưởng Lâm Thế Vinh tiền bối sẽ cho con của hắn một cơ hội để có thể chiến thắng chính mình!"

Cười cười, Vương Chí Đạo lại hỏi Lưu Chấn Đông đang đứng bên cạnh: "Đại sư huynh, huynh muốn theo ta cùng nhau xuống tiền mua Lâm Nhược Siêu thắng hay không?"

Lưu Chấn Đông do dự nhìn lại phụ tử Lâm Thế Vinh đang đứng trên đài một hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: "Không được, không phải là ta không tin ngươi, chỉ có điều là ta cảm giác đánh cuộc nhiều là không hay lắm. Hay là thôi đi!"

Trên lôi đài.

Lâm Thế Vinh nhìn lại con trai của mình, nói: "Nhược Siêu, ngươi không tiếc hết thảy mà rời nhà bỏ đi, chạy trốn tới đây tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội này, mục đích không phải là để chứng minh chính

mình là một người mạnh mẽ, không phải là một người yếu nhược luôn được cha đây cùng sư công che chở hay sao? Bây giờ cơ hội của ngươi đã đến rồi đó, chỉ cần ngươi có thể đánh bại được cha đây, là đã có thể khiến cho anh hùng thiên hạ nhìn ngươi bằng một con mắt khác rồi!"

Lâm Nhược Siêu cúi đầu, thanh âm khe khẽ nói: "Xin lỗi, phụ thân, hài nhi sao dám cùng phụ thân động thủ. Vận mệnh đối đãi ta thật bất công, ngay từ trận đầu đã gặp phải phụ thân. Hài nhi tự biết không phải là đối thủ của phụ thân, một trận tỷ thí này không cần đánh cũng xong, hài nhi nhận thua …"

"Hỗn trướng!" Lâm Thế Vinh đột nhiên giận dữ nói: "Còn không có đánh đã vội nhận thua, con trai của Lâm Thế Vinh ta đây sao có thể là loại nhút nhát như vậy chứ? Nhược Siêu, nếu ngươi thực sự nghĩ muốn chứng mình bản thân ngươi không phải là một người yếu nhược phải nhờ cha đây che chở, vậy thì phương pháp duy nhất chính là đánh bại cha đây, chứng minh được ngươi so với cha ngươi còn mạnh mẽ hơn. Nếu ngươi có thể làm được, sau này vận mệnh của ngươi sẽ để cho chính bản thân ngươi làm chủ, ngươi thích làm cái gì thì làm cái đó, cha đây chẳng những sẽ không can thiệp ngươi, hơn nữa còn ủng hộ ngươi trăm phần trăm. Nhưng nếu như mà ngươi thất bại, đó là chứng minh ngươi không được rồi, ngươi phải ngoan ngõan theo ta trở về, nghe theo lời cha đây an bài. Ngươi đã hiểu chưa? Đây là cơ hội duy nhất của ngươi, vậy ngươi muốn đánh hay là muốn bỏ qua đây?"

Lâm Nhược Siêu giật mình kinh ngạc, ngẩng đầu lên nói: "Phụ thân, cha nói chính là thật vậy chăng? Con nếu đánh bại được cha, sau này con muốn làm cái gì cũng do chính bản thân con tự làm chủ?"

Lâm Thế Vinh cười ha ha nói: "Cha đây đã nói xong rồi, có bao giờ lại còn tính toán lại nữa? Nhược Siêu, chiến trường không phụ tử, ngươi không cần hạ thủ lưu tình, mau đến đây đi!"

"Đã như vậy, phụ thân, xin tha thứ cho con vô lễ!"

Lâm Nhược Siêu trước hết nói câu xin lỗi, sau đó chậm rãi bày ra điệu bộ nghênh chiến.

Ô Tâm Lan nhìn lại điệu bộ nghênh chiến hai cha con nhà này cùng bày ra, nói với Vương Chí Đạo: "Tư thế của hai cha con giống nhau như đúc, đều là khởi thủ thức của Hổ Hạc Song hình quyền. Hổ Hạc Song hình quyền chính là quyền pháp thành danh của Lâm Thế Vinh, mà tất cả sở học của Lâm Nhược Siêu đều là do phụ thân của hắn dạy cho, vậy thì như thế nào có thể đánh thắng được phụ thân hắn đây?"

"Kể cả là do phụ thân dạy cũng không thể hiện là hắn nhất định sẽ kém hơn phụ thân hắn. Hơn nữa tư thế của bọn họ cũng không phải là giống nhau như đúc, ngươi xem cẩn thận!" Vương Chí Đạo cười nói.

Ô Tâm Lan nghe vậy cẩn thận quan sát lại một chút, quả nhiên phát hiện tư thế của hai cha con đúng thật là không hòan toàn giống nhau.

"Ồ, tư thế của Lâm Nhược Siêu cao hơn, trọng tâm vừa cao vừa động, hình như có chút không chuẩn xác, so với phụ thân hắn thì có chút trái ngược. Chẳng lẽ hắn học quyền không nghiêm túc?"

"Điều này rất bình thường!" Vương Chí Đạo hồi đáp: "Lâm Nhược Siêu cùng phụ thân của hắn vóc người không giống nhau, hắn không có được sự cường tráng dày dặn như của phụ thân hắn. Lực tấn công cùng sức chịu đòn, cùng với tính chất ổn định hạ bàn đều không thể nào so sánh được với phụ thân của hắn, cho nên nếu mà liều mạng ngạnh tiếp, trăm phần trăm thất bại. Cho nên hắn phải lấy tính linh hoạt đến đối kháng với phụ thân của hắn. Loại tư thế này của hắn, thoạt nhìn thì có vẻ không chuẩn, nhưng lại là một tư thế có thể phát huy hoàn mỹ được tính linh hoạt. Cho nên có thể nói, Lâm Nhược Siêu này là một võ học thiên tài, ít nhất là không hề khư khư bảo thủ, hiểu rõ ràng được dạng đấu pháp gì mới là phù hợp với bản thân mình nhất."

"Như vậy Lâm Nhược Siêu có thể đánh bại được phụ thân của hắn sao?"

"Cứ xem tiếp sẽ biết!"

Trên lôi đài, Lâm Nhược Siêu đoạt tiên nhằm phụ thân hắn phát động công kích. Cũng giống như ngày xưa mỗi khi Lâm Thế Vinh muốn chỉ điểm võ thuật cho Lâm Nhược Siêu, đều muốn Lâm Nhược Siêu công kích lão trước.

Cho nên Lâm Nhược Siêu rất rõ ràng, phụ thân hắn sẽ không chịu nhằm hắn ra tay trước, cho nên hắn mới có thể đoạt tiên xuất thủ. Chỉ có điều là lúc này đây không còn là chỉ điểm võ thuật mà đã là chính thức

thi đấu rồi.

Võ thuật Nam phái mặc dù được xưng là Nam quyền, luôn chú ý nhấc chân không quá thắt lưng, chủ lực công kích đại bộ phận đều tập trung phần trên thân, nhưng là Nam phái võ thuật đều là rất coi trọng tấn mã bộ. Cho nên hạ bàn công phu của một quyền sư Nam phái, nếu so với cao thủ thối pháp của Bắc phái, còn muốn hơn chứ không có kém. Như Lâm Thế Vinh này là một quyền sư vóc người tráng kiện, chẳng những rắn chắc chịu đòn, mã bộ lại càng tu luyện được cực kỳ thâm hậu, đứng ở đó ổn định vững chắc như là một tòa núi lớn, coi như là có không hoàn thủ đi nữa, người bình thường cũng đừng mơ được đem lão đánh ngã được.

Lâm Nhược Siêu một quyền đánh về phía vai phải Lâm Thế Vinh, Lâm Thế Vinh chỉ là khoát tay một chút, lập tức đã phong bế được một quyền này của Lâm Nhược Siêu. Quyền đầu của Lâm Nhược Siêu, trong mắt người bình thường thoạt nhìn khí thế như lôi đình vạn quân, vậy mà rõ ràng chỉ như bọ ngựa húc cây, làm cho thân thể của Lâm Thế Vinh ngay cả một chút dao động cũng không thấy có.

Lâm Thế Vinh cười lạnh nói: "Nhược Siêu, thực lực của ngươi chỉ là như thế hay sao? Nếu mà chỉ có như vậy, vậy thì ngươi nên tự động nhận thua, ngoan ngoãn trở về đi thôi! Thực lực chỉ có như thế, cha đây chỉ cần một tay là có thể đem ngươi đánh ngã nhào xuống rồi!"

Lâm Nhược Siêu sắc mặt hơi đổi, kêu lên: "Phụ thân, người đừng khinh thường hài nhi vội. Đắc tội đây!"

Thân thể vừa chuyển, Lâm Nhược Siêu đã chuyển tới phía sau Lâm Thế Vinh, đầu tiên là một khuỷu tay đánh tới, tiếp theo lại đánh ra hai quyền một chưởng, đồng thời bên dưới lại còn đá ra thêm một cước. Liên tiếp năm kích, liên miên bất đoạn, từng chiêu từng chiêu đều trúng đích.

Khuỷu tay đánh vào lưng Lâm Thế Vinh, hai quyền đánh vào hai bên mạng sườn, một chưởng nện lên trên bả vai, một cước bên dưới lại nhằm đá vào khoeo chân bên trái Lâm Thế Vinh. Năm kích này, Lâm Thế Vinh toàn bộ tiếp nhận lên người. Chỉ có điều là, biểu tình trên mặt Lâm Thế Vinh một điểm thống khổ cũng không có, hình như năm kích kia là đang đánh vào trên người khác chứ không phải là đánh vào người lão vậy, khoeo chân bên trái chịu một ngọn cước kia thậm chú còn không hề chớp lên dù chỉ một chút.

Thở dài một hơi, Lâm Thế Vinh nói: "Nhược Siêu a, cha đây đã sớm nói qua với con, người là sắt mà cơm là gang. Không ăn nhiều cơm một chút, thân thể lớn lên không thể cường tráng, thân thể không đủ cường tráng, đánh quyền là vô lực. Đáng tiếc ngươi từ nhỏ lại thích ăn kiêng, sức ăn lại yếu, mặc dù luyện võ đã nhiều năm, vẫn là lớn lên gầy teo gầy tóp, quyền cước một điểm khí lực cũng không có! Lấy một chút khí lực của ngươi như vậy, cha đây cho dù không hoàn thủ, ngươi cũng không có khả năng đánh ngã được cha đây. Hay là đang hoàng đi xuống cho cha đi!"

Sau khi Lâm Thế Vinh nói xong, vung ngược tay lên một cái, một chưởng đã vỗ lên trên vai Lâm Nhược Siêu, nhất thời đã đem Lâm Nhược Siêu đánh bay lên, rơi xuống ngay bên bờ lôi đài. Nếu không phải là Lâm Nhược Siêu đúng lúc chỉ mành treo chuông kịp gắt gao túm lấy thành lôi đài, chỉ sợ đã ngã xuống dưới rồi.

Dưới lôi đài, Hiểu Huệ thở dài, lắc đầu nói: "Một đôi phụ tử này thực lực cách biệt rất xa hả. Vương Chí Đạo, mười vạn đồng của ngươi đem đánh cuộc đã bốc hơi hết rồi!"

Một bên Lưu Chấn Đông lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt may mắn nhìn Vương Chí Đạo nói: "May là ta không cùng ngươi xuống tiền mua Lâm Nhược Siêu thắng! Ta đã nói rồi mà, Lâm Thế Vinh chính là nhân vật thành danh đã lâu trong giới võ thuật. Như thế nào lại có thể bị chính con của mình đánh bại? Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã thật sự tin ngươi rồi!"

Vương Chí Đạo nhíu nhíu đầu mày, tự nhủ nói: "Chẳng lẽ ta thật sự sai lầm rồi?"

Ô Tâm Lan an ủi hắn nói: "Ngươi cũng không phải là thần thánh, ngẫu nhiên sai một lần cũng không có vấn đề gì! Hơn nữa, ngươi không phải chỉ dùng có mười vạn để đánh cuộc hay sao, còn có ba mươi vạn đó, so với hai mươi vạn lúc đầu vẫn còn nhiều hơn mười vạn, chúng ta vẫn xem như đang thắng!"

"…Ờ ờ…"

Trên lôi đài, Lâm Nhược Siêu lộn mình một cái trở lại trên đài, nhìn phụ thân của hắn rồi nói: "Phụ thân, thực lực của cha rất lớn, thật là ngoài ý nghĩ của con đây! Vì để đánh bại cha, xem ra con đây không thể

không xuất ra bản lĩnh chân chính rồi!"

"Hả?" Lâm Thế Vinh ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ ngươi mới vừa rồi còn chưa có hết sức hay sao?"

Lâm Nhược Siêu nói: "Phụ thân, từ sau khi con rời nhà chạy đi, đã gặp gỡ qua không ít cao thủ võ thuật, cũng đánh qua không ít trận, mặc dù là có thắng có thua, nhưng là con đây lại có chút nghi vấn đối với quyền pháp mà phụ thân cùng sư công đã dạy. Con đây đã gian khổ nghiên cứu mấy ngày mấy đêm liền, cảm giác được quyền pháp mà phụ thân cùng sư công truyền dạy một chút cũng không hề thích hợp với con. Vì vậy con liền nghiên cứu ra được một bộ quyền pháp thích hợp với chính bản thân mình. Từ lúc đó về sau khi con đây cùng người khác thi đấu chưa từng có thất bại, cho nên con đây mới có thể tự tin cùng hai vị nghĩa huynh đi tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội. Chỉ là không ngờ rằng ngay trận đầu đã phải gặp phụ thân. Phụ thân chính là người mà ngoài sư công ra thì con đây tôn trọng nhất, cho nên con đây vẫn không dám lấy bộ quyền pháp kia để mà ra tay với phụ thân. Chỉ có điều là nếu mà cứ như vậy nhận thua, thì con đây lại không thể cam lòng. Cho nên, phụ thân, xin tha thứ cho con đây phải vô lễ một lần nữa!"

Lâm Thế Vinh cảm thấy rất bất ngờ, giống như là mới lần đầu nhận thức được chính đứa con của mình, liền gật đầu nói: "Ngươi còn có thể tự nghĩ ra quyền pháp sau? Được, nếu đã là như thế, cha đây sẽ cho ngươi một cơ hội, cứ việc dùng bộ quyền pháp ngươi tự sáng chế ra mà nhằm cha đây công kích đi, kể cả là ngươi có đả thương cha đây, cha cũng không trách tội ngươi!"

"Dạ, phụ thân, con xin đắc tội!"

Lâm Nhược Siêu lên tiếng, lại một lần nữa hướng Lâm Thế Vinh phát động công kích, chỉ thấy hắn thân hình đột nhiên chớp một cái, đã tới gần ngay trước mặt Lâm Thế Vinh, quyền đấm cước đá, nhanh như tia chớp.

Chỉ có điều là đả pháp này vẫn đang bị Lâm Thế Vinh dễ dàng dùng thân thể như kim cương bất hoại dễ dàng tiếp nhận hết. Nhưng là sau khi Lâm Nhược Siêu lại nhằm vào khoeo chân Lâm Thế Vinh đá ra một cước, đột nhiên thay đổi mục tiêu công kích, tay phải biến thành hổ trảo mãnh liệt nhằm mặt Lâm Thế Vinh chộp tới, động tác vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn.

Lâm Thế Vinh trong lòng cả kinh, vừa mới theo bản năng tránh ra một trảo này, Lâm Nhược Siêu tay trái đã biến thành Hạc trác nhằm mổ thẳng vào tròng mắt lão.

Lâm Thế Vinh biến sắc, khoát tay một cái đã bắt được Hạc trác thủ của Lâm Nhược Siêu. Thật không ngờ, Hổ trảo tay phải của Lâm Nhược Siêu lại đã biến thành quyền đầu, nặng nề oanh kích trúng lên trên mặt lão.

Lần này đúng là một đòn nghiêm trọng, rõ ràng đã đem khuôn mặt của Lâm Thế Vinh đánh cho lệch sang một bên, thân thể không tự chủ được mà phải lui về phía sau nửa bước. Tiếp theo, Lâm Nhược Siêu nhảy dựng lên, lăng không đá ra một đòn tảo thích, lại một lần nữa quét vào trên mặt Lâm Thế Vinh. Lần này, Lâm Thế Vinh rốt cục không chịu nổi, thân thể liên tiếp lui hai bước về phía sau. Mã bộ của lão vẫn rất ổn định, cho nên cuối cùng vẫn ổn định lại được thân thể, không có bị ngã xuống, chỉ có điều là sắc mặt lão lại trở nên xanh mét, hiển nhiên là đã thực sự nổi giận rồi.

Dưới lôi đài, Lưu Chấn Đông vẻ mặt sững sờ, lầm bầm lầu bầu nói: "Không biết ta có nhìn sai hay không, bộ quyền pháp 'tự mình sáng chế' này của Lâm Nhược Siêu, ta thấy thế nào mà vẫn là Hổ Hạc Song hình quyền?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Huynh không có nhìn sai. Lâm Nhược Siêu vẫn đích xác là đang sử dụng Hổ Hạc Song hình quyền! Cái mà hắn gọi là 'tự nghĩ ra', bất quá chỉ là phá vỡ quy tắc mà thôi!"

"Hắn phá vỡ cái quy tắc gì?" Ô Tâm Lan không có chuẩn bị rõ ràng, không nhịn được đặt câu hỏi nói.

"Chính là một trong những võ đức được Hoàng Phi Hồng coi trọng nhất: Đánh người không đánh mặt!" Vương Chí Đạo cười nói:

""Hoàng Phi Hồng là một Đại tông sư, chỉ có điều lão được người khen tặng nhất lại không phải là võ công của lão, mà chính là võ đức của lão. Trong các võ thuật gia môn thời cận đại, có thể nói rằng chưa có người nào so sánh được với Hoàng Phi Hồng về phương diện coi trọng võ đức, ngay cả sư phụ của chúng ta, chỉ sợ cũng không bằng được lão. Hả, các ngươi đừng có nhìn ta như vậy chứ. Ta nói như vậy, không phải là

không tôn trọng sư phụ. Ta chỉ là muốn nói, Hoàng Phi Hồng về phần nhận thức võ đức có chút tẩu hỏa nhập ma!

Nghe nói một Hoàng Phi Hồng này, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không sẽ tuyệt đối không cùng người khác động võ. Khi cùng người động võ, lão cũng tuyệt đối không tranh tiên xuất thủ, cho dù có ra tay, lão chẳng những sẽ không công kích bộ mặt đối phương, lại càng không công kích những bộ vị yếu hại của đối phương, hoặc là ra tay quá nặng. Chẳng những là đối với tất cả các võ sư khác như thế, ngay cả đối với các phường đại gian đại ác lão cũng cư xử như vậy. Đối với các đồ đệ của lão, lão cũng thường xuyên dạy bọn họ như vậy. 'Bách nhẫn thành cương' - Càng nhẫn nại mới càng cứng rắn, chính là câu cửa miệng khi lão dạy đồ đệ. Khi hắn truyền dạy quyền thuật, quy tắc nhập môn chính là có một câu 'đánh người không đánh mặt'!"

"Chính xác!" Lưu Chấn Đông sờ sờ cằm, gật đầu nói: "Hoàng Phi Hồng tiền bối cùng sư phụ có giao tình, ta đối với lão cũng coi như là có chút quen thuộc, hình như đúng là chưa từng có nghe qua có lần nào lão động thủ cùng người khác mà lại đánh mặt đối phương!"

"Bởi vì lão lo lắng nếu đánh mặt sẽ làm tổn thương đến tâm lý tự tôn của đối phương, sẽ cùng người kết hạ cừu oán. Lão ấy tu vi võ học cực cao, cho dù không cần đánh mặt, không cần đánh chỗ yếu hại cũng có thể giữ vững thế bất bại. Nhưng đồ đệ đồ tôn của lão lại không có được loại năng lực này, cho nên có thể nói quy tắc đó của lão ngược lại lại hạn chế thực lực của đồ đệ đồ tôn. Như Lâm Nhược Siêu này quyền cước lực lượng không lớn, thiên về là một quyền thủ linh hoạt, khi gặp phải những quyền thủ giống như là phụ thân hắn kia, vóc người cường tráng dày dặn, chẳng những hạ bản cực kỳ ổn định, mà sức chịu đòn cũng là một bậc siêu nhân, nếu mà không được đánh lên mặt, không đánh chỗ yếu hại, vậy thì vĩnh viễn không có khả năng thắng được.

Lâm Nhược Siêu đúng là đã minh bạch được điểm này, cho nên mới phá vỡ quy tắc 'đánh người không đánh mặt' của Hoàng Phi Hồng. Bởi vì quy tắc đối ứng với 'đánh người không đánh mặt' này chính là 'không ai có thể đem công phu luyện đến trên mặt'. Coi như là người hùng mạnh như Lâm Thế Vinh kia, trên mặt cũng không chịu nổi những đòn nghiêm trọng, thường xuyên bị đòn nặng đánh lên mặt, hắn sớm muộn cũng sẽ ngã xuống thôi."

"Có đạo lý!" Lưu Chấn Đông trước hết gật đầu, sau đó lại cau mày nói: "Mặc dù Lâm Nhược Siêu làm được rất đúng, nhưng là hắn lại đánh lên mặt của phụ thân hắn, thế này có phải là chút…"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Lâm Thế Vinh không phải đã nói chiến trường không phụ tử sao? Hy vọng lão có thể đại nhân đại lượng, tha thứ được cho con của lão!"

Trên lôi đài.

Lâm Thế Vinh lửa giận bừng bừng, nhìn Lâm Nhược Siêu quát: "Ngươi là một tên nghịch tử, thế mà lại dám nhằm vào mặt phụ thân ngươi mà vung quyền! Ta hỏi ngươi, sư công đã dạy mười hai đại quy tắc khi học quyền, điều thứ ba là gì?"

"Là 'đánh người không đánh mặt'!" Lâm Nhược Siêu đàng hoàng hồi đáp.

"Nếu đã biết, ngươi còn dám đi ngược lại, có còn đem sư công đặt ở trong mắt nữa hay không?" Lâm Thế Vinh quát.

"Con đây không dám có ý tứ không đem sư công đặt ở trong mắt, chỉ có điều là, con đây cảm giác được sư công truyền dạy chưa chắc đã đúng!" Lâm Nhược Siêu đã hạ quyết tâm, cũng phụ thân hắn phải phân biện cho rõ, lại nói tiếp: "Phụ thân, nếu lấy tố chất thân thể của con đây, nếu như thật sự , như vậy con đây có khả năng đánh thắng được những đối thủ giống như là phụ thân hay sao? Nếu như trong tương lai con gặp phải những địch nhân cường tráng không sợ đòn giống như là phụ thân vậy, hắn muốn mạng của con, con đây còn có thể tuân thủ tuân thủ mười hai đại quy tắc đã được sư công đề ra, hạn chế việc phát huy thực lực của chính mình hay sao? Coi như là con có luyện thành được thốn kình, có công phu xuyên thấu lực cùng lực sát thương cường đại đi nữa, nhưng là không công kích vào nơi yếu hại, con lại có thể đánh thắng được hay sao?"

Lâm Thế Vinh hiển nhiên không am hiểu tranh luận, nghe vậy không khỏi ngẩn người, không biết nên trả lời như thế nào.

Lâm Nhược Siêu lại nói tiếp: "Huống chi, sau lúc con đây rời nhà đã kiến thức qua không ít môn võ thuật, cũng đã cùng luận bàn với không ít cao thủ, đã phát hiện ra cao thủ có thể chân chính đánh nhau, căn bản là sẽ không chịu không đánh mặt, không thể không đánh chỗ yếu hại. Cho nên con đây nhận định: Võ học chân chính, đối với mục tiêu công kích chính là không có hạn chế! Sư công muốn chúng ta chú ý võ đức là không hề sai, nhưng là trong khi chiến đấu trên chiến trường chân chính, thì lại không nên hạn chế thủ đoạn công kích của chúng ta."

Lâm Thế Vinh hừ lạnh một tiếng, nói: "Đánh mặt thì nhất định sẽ thắng sao? Được, vậy cha đây lại cho ngươi một cơ hội, ngươi có thể đánh lên mặt cha đây, hoặc là bất cứ bộ vị yếu hại nào. Tóm lại, bất kỳ nơi nào trên người cha đây cũng có thể để cho ngươi đánh. Cha muốn nhìn xem, ngươi dùng đánh mặt có thể đem cha đây đánh ngã hay không? Đến đây đi!"

Lâm Nhược Siêu trong mắt hiện lên thần sắc kiên quyết, gật đầu nói: "Đã như vậy rồi, con đây đành xin vô lễ thêm lần nữa!"

Thân hình chợt lóe, Lâm Nhược Siêu lại một lần nữa hướng Lâm Thế Vinh phát động công kích, lúc này đây, mục tiêu công kích của hắn đã trực tiếp nhằm vào mặt Lâm Thế Vinh.

Lâm Thế Vinh lần này cũng không có bị động phòng ngự, mà là chủ động đánh trả lại. Thân thể cường tráng mang cùng một đôi cự chưởng hổ hổ sinh phong, có thể liệt thạch khai bi (tan bia vỡ đá) khiến cho khán giả vì Lâm Nhược Siêu mà lo lắng không thôi. Chỉ có điều là Lâm Nhược Siêu thân pháp linh tiệp như con khỉ, phải tránh trái hiện, linh hoạt tránh được các đòn công kích của Lâm Thế Vinh, đồng thời không ngừng đánh trả. Chỉ chốc lát sau, Lâm Thế Vinh đã bị Lâm Nhược Siêu đánh trúng ít nhất là bốn đòn, hai đòn đánh vào trên người, mà hai đòn lại đánh lên trên cái mũi của lão, làm cho cái mũi của lão cũng sưng tím cả lên.

Vương Chí Đạo thấy thế cười nói: "May là ta đã đoán không có sai, tính linh hoạt của Lâm Nhược Siêu đích xác mạnh hơn phụ thân của hắn. Mười vạn đồng kia của ta xem ra sẽ không bị bốc hơi rồi!"

Ô Tâm Lan buồn bực hỏi: "Lâm Nhược Siêu vậy nhất định sẽ thắng hay sao?"

"Như vậy còn phải để xem hắn có thể hạ thủ tàn nhẫn hay không đã. Bộ mặt mặc dù là một trong những chỗ yếu hại, nhưng cũng không yếu ớt như trong tưởng tượng. Nếu như không hạ thủ nặng tay, cho dù có thể đem phụ thân hắn đánh cho mũi sưng mặt tím, nhưng cũng không đủ để đánh ngã được lão." Vương Chí Đạo nói.

Một bên Lưu Chấn Đông lắc đầu nói: "Đánh lên mặt phụ thân của chính mình đã là đại bất hiếu, còn muốn hạ thủ tàn nhẫn, như vậy quả thực là cầm thú cũng không bằng nữa. Ta xem Lâm Nhược Siêu kia cũng coi như là một đứa con ngoan, hẳn là sẽ không thể nặng tay với chính cha của mình được…"

Nói còn chưa dứt lời, đã thấy trên lôi đài Lâm Nhược Siêu đột nhiên một quyền oanh kích thẳng lên huyệt Thái Dương Lâm Thế Vinh, sau đó lại một đòn bạt khủyu tay nặng nề đánh lên trên khuôn mặt Lâm Thế Vinh, tiếp theo lại một Hổ chưởng từ dưới đẩy lên trúng ngay vào dưới cằm Lâm Thế Vinh, cuối cùng lại dẫn theo một đòn trực quyền cực nặng đánh lên chính giữa sống mũi của Lâm Thế Vinh.

Đã trúng liên tục cả mấy kích này, sau khi đầu Lâm Thế Vinh mãnh liệt dao động quay cuồng, dưới một quyền cuối cùng bị đánh cho ngửa hẳn về phía sau, máu mũi giống như suối phun trào lên.

Khán giả mọi người đều giật mình kinh hoảng, Lưu Chấn Đông trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói: "Hắn…, hắn như thế nào lại thật sự dám hạ thủ nặng tay như vậy đối với chính phụ thân của hắn chứ?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Có lẽ…, …là hắn rất muốn chiến thắng hả"

Lại nghe một tiếng "ha ha" cười to, chỉ thấy trên lôi đài Lâm Thế Vinh vẫn đứng vững vàng cước bộ, nhhìn Lâm Nhược Siêu cười to nói: ":Ko nghĩ tới ngươi thật sự có thể đem cha đây đánh ra thành như vậy, hảo tiểu tử. Cha đây thật ra đã đánh giá thấp ngươi rồi. Chỉ có điều là, Nhược Siêu, ngươi cho rằng là như vậy đã có thể đánh ngã cha đây hay sao? Ngươi còn kém xa lắm!"

Rống lên một tiếng như hổ gầm, cũng không biết Lâm Thế Vinh có phải là đã thực sự tức giận rồi hay không, rõ ràng là lão đã chủ động nhằm con mình phát động công kích, Hổ chưởng như lôi đình vạn quân nhằm thẳng ngực Lâm Nhược Siêu kích tới.

Bởi vì thế tới quá nhanh, mà Lâm Nhược Siêu còn đang ngẩn người vì chính mình lại đem phụ thân đánh cho tóe máu mũi, không ngờ tới phụ thân hắn lại đột nhiên biến từ phòng ngự chuyển sang chủ động công kích hắn, trong chớp mắt đã quên không né tránh. Đợi được đến khi muốn phản ứng lại, Hổ chưởng của Lâm Thế Vinh đã đến sát ngực hắn chỉ còn cách khoảng chừng hai tấc.

Lâm Nhược Siêu ngực giật mình, hắn hiển nhiên hiểu rõ chưởng lực của phụ thân. Lấy chưởng lực của phụ thân hắn, kể cả là chỉ dùng có nửa phần lực lượng, khi đánh lên ngực hắn cũng đủ để chấn vỡ nội tạng, kết liễu mạng của hắn.

Chẳng lẽ, chính mình sẽ táng mệnh như thế này hay sao? Trong một nháy mắt điện quang hỏa thạch này, Lâm Nhược Siêu đột nhiên phát hiện ra, khi một chưởng này của phụ thân chỉ còn cách ngực hắn chừng nửa tấc, đột nhiên dừng phắt lại. Cơ hồ là theo bản năng, Lâm Nhược Siêu không chút suy nghĩ, một phát gặt phăng tay chưởng của Lâm Thế Vinh, một tay kia sử ra chiêu thức "Song long đoạt châu" xuyên thẳng vào hai con mắt của Lâm Thế Vinh.

Một tiếng thét kinh hãi, chính là khán giả chứng kiến loại biến hóa đột ngột này, có người không nhịn được mà kinh hô lên.

Tiếng kinh hô kia đem Lâm Nhược Siêu bừng tỉnh lại, theo bản năng kịp đình chỉ công kích, một cây song chỉ kia của hắn vừa vặn dừng lại ở ngay trước mắt Lâm Thế Vinh, chỉ sai một ly là đã đâm vào trong con ngươi mắt rồi.

Nhìn thấy ánh mắt ác liệt của Lâm Thế Vinh, Lâm Nhược Siêu kinh hoảng toát một thân mồ hội lạnh, vội vàng thu tay lại lui về phía sau, cúi đầu nói: "Xin lỗi, phụ thân, con đây đáng chết, thiếu chút nữa đã làm phụ thân biến thành người mù!"

Lâm Thế Vinh đột nhiên lại "ha ha" cười ầm lên, gật đầu nói: "Giỏi, cuối cùng ngươi cũng chưa có bị đánh đến ngây dại cả đầu óc, còn có thể kịp thời thu tay lại! Xét về phần ngươi còn có thể kịp thu tay lại, trận này phần thắng cha đây nhường lại cho ngươi đó! Nhược Siêu à, ngươi đã tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội này rồi, phải cố gắng đánh tiếp cho thật tốt, đừng để mất thể diện của sư công cùng cha đây hả!"

Lâm Nhược Siêu sửng sốt một lúc, mãi đến khi Lâm Thế Vinh đi xuống lôi đài rồi, hắn mới tỉnh ngộ lại được, lớn tiếng nói: "Cám ơn cha, con đây xin thề, nhất định sẽ đánh đến cùng, không thể để mất thể diện của sư công cùng phụ thân!"

Trên bàn trọng tài, Sơn Khẩu Dụ Nhân hừ lạnh nói: "Thế này thì tính cái gì, chưa hề có phân ra thắng bại đã ngừng đánh rồi. Bọn họ cho rằng Vạn Quốc võ thuật đại hội là nơi vui vẻ chơi đùa hay sao?"

Một bên Tôn Lộc Đường lờ mờ nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn phụ tử bọn họ phân ra sinh tử mới có thể tính hết hay sao? Đại hội lại không hề có quy tắc không thể chủ động nhận thua. Lâm Thế Vinh nếu đã nhận thua rồi, đó chính là Lâm Nhược Siêu đã chiến thắng. Sơn Khẩu tiên sinh, chủ động nhận thua này hình như là một cái quy tắc do chính ngươi nói ra hả, ngươi không phải là đang muốn tự mình vả vào mồm mình đấy chứ?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân trên mặt lúc xanh lúc trắng, không nói lại được câu nào.

Dưới lôi đài, Ô Tâm Lan rất vui mừng nhìn Vương Chí Đạo reo lên: "Chí Đạo, ngươi lại vừa thắng, như thế này chúng ta có sáu mươi vạn tiền vốn đánh cuộc rồi!"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Trên thực tế hẳn là phải tính ta thua, Lâm Thế Vinh là hạ thủ lưu tình đó. Nếu mới vừa rồi một chưởng đó của lão không kịp thu tay, chỉ sợ Lâm Nhược Siêu đã chết. May là đến thời khắc mấu chốt, Lâm Thế Vinh còn nhớ ra được đó là con lão!"

Một bên Lưu Chấn Đông lại thở dài nói: "Cũng may là Lâm Nhược Siêu tại thời khắc mấu chốt kịp nhớ ra đối phương chính là cha hắn, cho nên một chiêu 'Song Long đoạt châu' kia không xuyên tiếp vào, nếu không đúng là một đôi phụ tử này đã xong đời rồi.

Con mẹ nó chứ, sớm biết như vậy ta đã cùng với ngươi xuống tiền mua Lâm Nhược Siêu thắng rồi, chính là một ăn ba mà!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Đại sư huynh, như vậy ván tiếp theo, ngươi có muốn theo ta cùng nhau xuống tiền hay không?"

Lưu Chấn Đông đã hạ quyết tâm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đương nhiên muốn xuống tiền, lần này ta muốn đem toàn bộ gia sản đánh xuống hết, đại thắng một phen!"

158. Chương 156:phong Ba Trong Gian Nghỉ Ngơi

Ở trong gian nghỉ ngơi số bốn của các quyền thủ, ba người Vương Chí Đạo, Ô Tâm Lan cùng Lưu Chấn Đông nhìn thấy quyền thủ sắp tham gia trận tỷ thí thứ sáu ở vòng đấu thứ nhất, Gia Mộ Thanh.

Gia Mộ Thanh nghe nói là truyền nhân của Yến Vĩ Môn. Một Yến Vĩ Môn này là một môn phái rất bí mật, truyền nhân không nhiều lắm, nhưng là theo truyền thuyết thì truyền nhân của Yến Vĩ Môn mỗi người đều có thể phi thiềm tẩu bích, khinh công trác tuyệt, lai vô ảnh khứ vô tung. Người sáng lập ra môn phái này chính là hiệp đạo "Phi Thiên Yến Tử" nổi dang vào thời Thanh triều Khang Hi. Truyền thuyết rằng Phi Thiên Yến Tử từng một mình lẻn vào Thanh đình quốc khố, đánh cắp một lượng hoàng kim lớn, lại dùng để cứu tế dân nghèo chạy trốn thiên tai, từ đó về sau hiệp danh truyền khắp thiên hạ, người người đều biết.

Nếu không phải là bởi vì niên đại không đúng, Vương Chí Đạo còn tưởng rằng Phi Thiên Yến Tử kia chính là phi tặc Yến Tử Lý Tam đại danh đỉnh đỉnh, hắn liền hỏi: "Nếu là người người đều biết, tại sao ta lại mới là lần đầu tiên nghe nói đến, chẳng lẽ là ta cô lậu quả văn?"

Ô Tâm Lan cũng rất buồn bực nói: "Ta cũng vậy, đây là lần đầu tiên nghe được cái những cái tên Yến Vĩ Môn cùng Phi Thiên Yến Tử này đó!"

Lưu Chấn Đông cười khổ nói: "Trên thực tế cái câu 'người người đều biết' chỉ là do môn nhân của Yến Vĩ Môn tự mình nói ra mà thôi. Ta cũng mới chỉ là lần đầu nghe nói, chỉ có điều là ta đây có chút không tốt mới đi vạch trần bọn họ mà thôi."

"Thì ra là thế, vì đề cao uy vọng cho môn phái của mình, liền tự mình khoe khoang về tổ tông của chính mình, biên tạo ra một vài cố sự ảo tưởng, xem ra trong giới võ thuật, những loại môn phái có thói xấu như thế này quả thật đúng là không ít!" Vương Chí Đạo thở dài nói.

"Nhưng mà ta xem ra Gia Mộ Thanh này hình như thật sự rất lợi hại đó!" Ô Tâm Lan vừa nhìn Gia Mộ Thanh đang ở cùng một đám người luyện tập, vừa nói.

Gã Gia Mộ Thanh kia vóc người cũng vào loại trung bình, nhưng là một đôi chân lại rất dài. Ở trước mặt hắn có bốn gã sư huynh đệ phân chia nhau đứng thẳng ra, mỗi gã đều giơ cao lên một tấm ván gỗ. Chỉ thấy gã Gia Mộ Thanh này đầu tiên là chạy hai bước lấy đà, sau đó nhảy dựng lên, đầu tiên là quét ngang một cái đá gãy một tấm ván gỗ, tiếp theo không rơi xuống mà lại xoay người một cái, một cước xoay đủ một vòng đá nát tấm ván gỗ thứ hai, lại mượn lực lộn tiếp một vòng nữa, hai chân đồng thời xuất ra, đá nát nốt hai tấm ván gỗ còn lại, sau đó mới vững vàng rơi xuống trên mặt đất.

Sau khi Gia Mộ Thanh rơi xuống đất, tựa hồ như còn chưa đã ghiền, hoặc là hắn vẫn còn nghĩ muốn biểu diễn tiếp một chút, thân thể uốn một cái, lại nhảy dựng lên, trong không trung liên tục lộn nhào đến cả chục vòng, mọi người thấy vậy đều hoa cả mắt.

"Thật là lợi hại!" Ô Tâm Lan thấy vậy than thở không thôi, nói: "Liên hoàn tam cước trong không trung không hề rơi xuống, đá vỡ bốn tấm ván gỗ. Lại còn một hơi nhào lộn đến hơn chục vòng. Đại sư huynh, Chí Đạo, chỉ sợ hai người các ngươi cũng không làm được những động tác khó khăn như vậy ấy chứ!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Đại sư huynh, ngươi thấy thế nào?"

Lưu Chấn Đông cau mày nói: "Ta cảm giác được hắn hẳn là nên đi làm kinh kịch võ sinh, không nên tới đánh thi đấu lôi đài !"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta cũng cảm giác được như vậy. Ô sư tỷ, đi xem một chút xem tỷ lệ kèo như thế nào? Xuống tiền mười vạn cho ta, mua đối thủ Trương Sĩ Kiệt của hắn thắng!"

Lưu Chấn Đông nói: "Ta cũng mua Trương Sĩ Kiệt thắng, Tâm Lan, chúng ta cùng đi hả!"

Ô Tâm Lan có chút ngạc nhiên, khó hiểu hỏi: "Đại sư huynh, Chí Đạo, tại sao các người cũng không xem trọng gã Gia Mộ Thanh kia như vậy?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Không trung liên hoàn cước, đối phó với người bình thường không biết võ thuật, hoặc là người phản ứng quá chậm chạp thì còn có thể, đối phó với cao thủ đánh nhau thì đó chính là tự đi tìm đường chết. Ô sư tỷ, từ cổ chí kim trong các võ thuật gia, ngươi đã có nghe nói đến có ai trong lúc tỷ thí đánh nhau lại sử đến không trung liên hoàn cước không?"

"Có chứ, có Hoàng Phi Hồng đó thôi! Nghe nói 'Vô ảnh cước' của ông ấy có thể trong không trung liên hoàn đá ra mười mấy cước đó!" Ô Tâm Lan nói.

"Nói nhảm!" Vương Chí Đạo trong lòng buồn bực, thầm nghĩ không phải là Ô Tâm Lan đã xem phim "Hoàng Phi Hồng" của đạo diễn Từ Khắc ở đời sau rồi đấy chứ, cho nên mới tin tưởng loại ngôn luận hoang đường là loại "Vô ảnh cước" này chính là không trung liên hoàn cước!

Chỉ nghe Lưu Chấn Đông cười nói: "Chuyện đó chỉ là do những người chưa từng thực sự nhìn thấy Hoàng Phi Hồng sư phụ sử dụng Vô ảnh cước, mà đã sai truyền thành dạng ngôn luận khoa trương mà thôi. Thối pháp của Hoàng Phi Hồng sư phụ rất chú ý 'đá chân không quá thắt lưng', ngay cả đá cao cũng không có, lấy đâu ra bay lên không mà phát cước. Vô ảnh cước của lão ta đã kiến thức qua rồi, trên thực tế chính là dùng đạp, chặn, móc, gạt, khua, quét đều là đá thấp công kích bộ vị bên dưới đầu gối của đối phương. Bởi vì xuất chân cực nhanh cực bí mật, có thể làm cho đối phương bị trúng chiêu trong lúc bất tri bất giác, cho nên mới gọi là 'Vô ảnh cước'. Căn bản là không phải như mấy lời đồn đại bay lên không trung đá liên hoàn mười mấy phát!"

"Là như vậy hay sao?" Ô Tâm Lan kỳ quái hỏi: "Vậy các người cũng cho rằng lăng không liên hoàn xuất cước là vô dụng hay sao?"

"Như vậy cũng không hẳn, còn phải để xem thời cơ sử dụng cùng đối thủ. So chiêu cùng với cao thủ quyền thuật mà dùng lăng không liên hoàn cước là rất nguy hiểm. Đặc biệt đối phó với Trương Sĩ Kiệt là cao thủ tuyệt đỉnh cả ngày đánh địa hạ hắc quyền, lại dùng lăng không liên hoàn cước, tuyệt đối là đi tìm chết! Nếu muốn bay lên không mà đá, thì chỉ đá một cước là được rồi!" Vương Chí Đạo nói.

Tình hình chiến đấu quả nhiên như Vương Chí Đạo cùng Lưu Chấn Đông đã dự liệu như thế. Cuộc chiến giữa Trương Sĩ Kiệt cùng Gia Mộ Thanh chỉ trong gần một chiêu đã kết thúc. Lúc chiến đấu bắt đầu, Gia Mộ Thanh đoạt tiên phát động công kích. Hắn bay vọt lên không, xoay tròn đến hai vòng là bảy trăm hai mươi độ liên hoàn đá ra, động tác đẹp đẽ đặc sắc, dấy động một đám đông khán giả reo hò ủng hộ. Đáng tiếc chính là, Trương Sĩ Kiệt chỉ là thượng bước một quyền, đã đánh ngay vào giữa mặt Gia Mộ Thanh còn đang bay giữa không trung, đem hắn đánh ngất đi ngay tại chỗ.

Đang đứng cùng Vương Chí Đạo xem cuộc chiến, Lưu Chấn Đông lắc đầu nói: "Ta có thể khẳng định, Gia Mộ Thanh này nhất định là chưa từng có cùng người khác đánh qua lấy một trận, cho nên mới xằng bậy như thế! Thật không biết là lúc trước hắn làm như thế nào mà vượt qua được vòng thi đấu sơ loại?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đây là điển hình cho loại hoa dạng đây mà. Đáng tiếc là thằng Trương Khiếu Lâm kia là một đầu lĩnh lưu manh xuất thân từ trong đánh nhau, cũng nhìn ra được điều này, cho nên ra kèo tỷ lệ cho Gia Mộ Thanh rất thấp, chúng ta thắng được không nhiều lắm."

"Trận tiếp theo chính là trận đấu của Nhị sư huynh đó. Hắn cùng với đối thủ Tá Trì tỷ lệ ra kèo giống nhau, đều là một ăn một. Chúng ta mau đi mua Nhị sư huynh thắng đi, ít nhất có thể thắng gấp đôi hả!" Ô Tâm Lan hưng phấn bừng bừng nói.

"À, không nói ta còn quên mất, ta ở tại Tinh Võ Môn lâu như vậy, hình như là còn chưa có chân chính xem qua Nhị sư huynh ra tay đó! Đại sư huynh, huynh cùng với Nhị sư huynh coi như là lớn lên cùng nhau, Nhị sư huynh thực lực rốt cuộc là như thế nào?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Yên tâm, Nhị sư đệ thực lực cũng tương đương với ta, nếu không cũng không đảm đương nổi chức Môn chủ Tinh Võ Môn đâu. Ngươi đừng cho rằng ta là vì xem về phần hắn là con trai của sư phụ nên mới để cho hắn làm Môn chủ!" Lưu Chấn Đông nói.

"Có thể tương đương với huynh, như vậy thì có phần thắng rồi. Anh quốc tự cho là đất nước của quý tộc,

bình thường coi trọng nhất là hưởng phúc, rất ít khi chịu khổ, trong lịch sử của bọn họ, cũng không có xuất hiện ra cao thủ quyền thuật chân chính nào. Tá Trì người này ta tin tưởng thực lực của hắn sẽ không cao đến mức có thể đứng ở đây đâu." Vương Chí Đạo lại cười nói:

"Ổ sư tỷ, lần này lại xuống mười vạn mua Nhị sư huynh thắng đi!"

"Chỉ mua mười vạn thôi sao? Tại sao ngươi mua chính mình thì hai mươi vạn mà mua Nhị sư huynh lại có mười vạn thôi?"

Ô Tâm Lan có chút khó hiểu hỏi.

Vương Chí Đạo ho khan một tiếng, nói: "Mới là vòng đấu thứ nhất, đã thắng nhiều quá sẽ làm Trương Khiếu Lâm sốt ruột. Một khi hắn đã sốt ruột, nói không chừng sẽ phái sát thủ đến ám sát chúng ta. Mặc dù nói là chúng ta không cần sợ hắn, nhưng là đang giữa cuộc thi đấu, hay là trước hết không nên chọc hắn quá cho đỡ phiền phức! Đợi đến đúng lúc tối hậu, chúng ta lại một lần nữa xuống tay đánh một ván thật to!"

Tá Trì, sư thừa không rõ, thân cao một thước tám lăm, cân nặng tám mươi tám kg, chẳng những thân cao mà cánh tay lại còn dài, nếu đặt vào đời sau, chính là một quyền thủ có đủ tiêu chuẩn xếp hạng cân nặng.

Hoắc Đình Giác, Tinh Võ Môn Môn chủ, con trai của Hoắc Nguyên Giáp, thân cao một thước bảy mươi, cân nặng sáu mươi lăm kg, nếu xét ở hậu thế có thể coi như một quyền thủ xếp hạng cân trung bình.

Một trận thi đấu này nếu mà đặt vào đời sau, nhất định sẽ khiến mọi người cảm giác là không công bình, nhưng là ở thời đại này thì lại không có ai cảm giác thấy có chút gì không ổn. Ở thời đại này, cho dù song phương cân nặng có chênh lệch nhau đến gấp đôi đi chăng nữa, nhưng là chỉ cần lấy một chọi một, không dùng các thủ đoạn ám toán, thì vẫn làm cho mọi người cảm giác là công bình hợp lý.

Trận đấu bắt đầu. Tá Trì thân hình hạ ngồi xổm xuống, hai tay thành trảo, giống như mãnh hổ nhìn chằm chằm vào Hoắc Đình Giác.

Đợi được đến khi Hoắc Đình Giác nhằm hắn đưa ra thủ thế "xin mời", Tá Trì lập tức giống như một con mãnh thú xông vụt tới, hai trảo cùng xuất, phân chia nhau nhằm vào trên mặt cùng bộ ngực Hoắc Đình Giác mà chộp đến.

Dưới đài, Vương Chí Đạo đang xem cuộc chiến thấy thế cảm thấy có chút bất ngờ liền nói: "Hổ hình quyền, không nghĩ tới một gã người Anh quốc này lại rõ ràng đang dùng công phu Trung Quốc?"

Lưu Chấn Đông cau mày nói: "Võ thuật Trung Quốc tuyển đệ tử rất nghiêm, rất ít khi truyền cho người ngoại tộc. Nhất định là đã có quyền sư Trung Quốc không tuân thủ quy tắc lén truyền cho hắn rồi!"

"Rầm" một tiếng.

Trên đài Tá Trì đột nhiên bay ngược trở về, chính là Hoắc Đình Giác đã xuất ra một chiêu Đặng thích, đạp trúng ngay lên giữa bụng Tá Trì, đem hắn đạp bay ngược trở lại.

Một đạp này mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng là cũng khiến cho Tá Trì cảm thấy không hề dễ chịu, đã mất đi thăng bằng. Không đợi cho Tá Trì đứng vững, Hoắc Đình Giác đã như mũi tên bắn vọt đến, đầu tiên là một đòn lập quyền kích thẳng vào giữa ngực Tá Trì lúc này đang không môn đại lộ, lại lật tay biến thành khảm chưởng, chém lên trên cổ Tá Trì, sau đó hắn khuỵu chân khom người xuống húc một phát. Cả thân thể mãnh liệt húc lên phần bụng trên của Tá Trì.

Thân thể của Tá Trì so với Hoắc Đình Giác nặng hơn hai mươi ba kg, bị húc một phát này liền bay lên khỏi mặt sàn, trực tiếp ngã xuống khỏi lôi đài, lúc rơi xuống xương cốt toàn thân như muốn gãy rời hết, nghĩ có muốn đứng lên cũng hữu tâm vô lực rồi.

"Hay quá, chúng ta lại vừa thắng rồi!"

Đầu tiên là Ô Tâm Lan hưng phấn mà kêu lên, sau đó trên khuôn mặt xinh xắn của Hiểu Huệ cũng lộ ra vẻ vui sướng rõ ràng.

Vương Chí Đạo có chút kinh ngạc nói: "Đây chính là Mê Tung Quyền mà sư phụ không truyền cho người ngoài hay sao? Đại sư huynh, ta cảm giác thấy Nhị sư huynh hình như so với huynh còn muốn lợi hại hơn hả!"

Lưu Chấn Đông cũng ngẩn người nói: "Ừ, hắn nhất định là từng trốn ở nơi nào đó len lén khổ luyện qua một đoạn thời gian, nếu không sẽ không thể tiến bộ được nhanh như vậy. Con mẹ hắn chứ, phỏng chừng đến khi ta cùng với hắn đánh nhau thì không ổn rồi!"

"Như vậy không phải chuyện tốt hay sao, Nhị sư huynh càng lợi hại càng tốt hả. Dù sao chúng ta lại vừa thắng mười vạn nữa rồi!"

Bộ dáng Ô Tâm Lan xem ra tựa hồ như đối với đánh cuộc quyền đã bắt đầu nghiện rồi, nàng hăng hái bừng bừng hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, trận tiếp theo là quyền thủ Pháp quốc Bảo La Ba Nã Khắc, đánh với quyền thủ nước Mỹ Sa Lợi Văn Thái Khắc, ngươi ý định mua người nào thắng? Ta cảm giác thấy nên mua Sa Lợi Văn Thái Khắc thắng, bởi vì trước lúc khai chiến hắn đã đánh bại một trong bốn đại danh đầu Kiệt Khắc Sâm, thanh danh rất cao. Mà quyền thủ Pháp quốc Bảo La Ba Nã Khắc chỉ là được bài danh thứ chín, khẳng định không thể bằng Sa Lợi Văn Thái Khắc!"

"Như vậy cũng không hẳn. Nhị sư huynh chỉ được bài danh thứ hai mươi, còn Tá Trì kia lại được bài danh thứ mười hai, kết quả như thế nào? Tá Trì mới có ba chiêu đã bị Nhị sư huynh đánh bay xuống khỏi lôi đài rồi. Cho nên mới nói, toàn bộ dự đoán bài danh lúc trước đều là vô dụng, đại bộ phận đều là không chuẩn xác." Vương Chí Đạo nói.

"Nhưng là không phải ngươi đã từng xem qua trận đánh nhau giữa Sa Lợi Văn Thái Khắc cùng Kiệt Khắc Sâm hay sao? Ngươi không có tin tưởng vào thực lực của hắn hay sao?" Ô Tâm Lan hỏi.

"Như vậy cũng không phải, Sa Lợi Văn Thái Khắc đích xác là rất mạnh, có thể còn mạnh hơn cả phụ thân của hắn lúc còn cường thịnh. Chỉ có điều là, ta cũng chưa có kiến thức qua thân thủ của Bảo La Ba Nã Khắc, cho nên không dám khẳng định Sa Lợi Văn Thái Khắc nhất định sẽ thắng. Nói không chừng hai người bọn họ sẽ ngang tài ngang sức đó!

Ô sư tỷ, chúng ta đã thắng rất nhiều, trận này không bằng nên dừng lại một chút, miễn cho lại tiếp tục thắng nữa sẽ làm cho Trương Khiếu Lâm nổi khùng lên đó." Vương Chí Đạo nói.

"Được rồi, tạm dừng một chút cũng tốt. Thắng được nhiều quá cũng dễ làm mê muội đầu óc, nói không chừng thoáng cái lại mất hết sạch. Chúng ta trước hết phải tỉnh táo đã! Ơ, Chí Đạo, ngươi đi đâu thế?" Ô Tâm Lan phát hiện thấy Vương Chí Đạo đang hướng ra bên ngoài chuồn đi, vội vàng hỏi với theo.

Vương Chí Đạo vừa đi vừa nói: "Ta có việc phải rời đi một chút, Ô sư tỷ, ngươi cùng Đại sư huynh bọn họ lưu lại ở chỗ này xem cuộc chiến cho vui đi hả, ta sẽ rất nhanh trở về thôi!"

Ô Tâm Lan muốn đuổi theo đi cùng hắn, đáng tiếc Vương Chí Đạo thân hình rất nhanh, thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Mà lúc này vừa lúc Hoắc Đình Giác xuống khỏi lôi đài, các sư huynh đệ Tinh Võ Môn cũng ra nghênh đón, vô tình đem đường đi chặn lại, Ô Tâm Lan đành phải bỏ qua không đuổi theo nữa, chỉ có điều lại trề trề cái miệng nhỏ nhắn, biểu hiện ra sự bất mãn trong lòng nàng.

Vương Chí Đạo ở trong đám người xem thân mình như cá bơi, rất nhanh đã luồn lách chuồn được ra ngoài. Hắn đi tới gian nghỉ ngơi số bảy của các quyền thủ tham gia thi đấu, lại vào bên trong một gian buồng nhỏ được treo rèm cách ly kín, đã tìm thấy Long Điệp rồi.

Long Điệp hôm nay thay đổi một bộ quần áo bó sát người màu lam nhạt, mái tóc bị buộc chặt lên. Bộ quần áo bó sát người chính là may từ loại vải có tính chất co giãn rất cao, khi mặc vào giống như là lớp da thứ hai ôm sát vào trên người. Các đường cong tuyệt đẹp trên thân mình đều được phô bày đường nét, thoạt nhìn kinh tâm động phách, hấp dẫn cực kỳ. Mà lúc này nàng lại đang làm công phu uốn dẻo, ngửa hẳn lưng về phía sau cơ hồ đem được cái gáy áp vào gót chân, xương cốt nhu nhược giống như là con rắn, khả năng mềm dẻo khiến kẻ khác không khỏi thán phục.

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm vào Long Điệp đang làm một động tác này khiến cho bộ ngực căng tròn cao vút nổi bật lên cùng với đôi đùi đẹp thon dài, không nhịn được thở dài nói: "Điệp Nhi, ngươi nếu ăn

mặc như vậy mà lên đánh lôi đài, chỉ sợ sẽ kích phát đại rối loạn!"

Long Điệp đứng thẳng người lên, tức giận liếc mắt lườm hắn một cái, nói:

"Có quỷ mới mặc như thế này đi đánh lôi đài, khi chỉ có một mình ta luyện công thì mới mặc như thế này, khi đi đánh lôi đài ta sẽ mặc quần áo khác!"

"Vậy thì tốt rồi, chỉ có điều là ngươi ở chỗ này luyện công, không sợ có người xông vào chứng kiến ngươi như thế này hay sao, như vậy không phải là cũng phải chịu thiệt thòi lớn?" Vương Chí Đạo lại cau mày nói.

"Trừ ngươi là con quỷ liều lĩnh ra, còn có ai dám không lên tiếng gọi mà đã xông vào? Ta bên ngoài còn có người trông coi đó, nếu không phải là ta để cho qua, ngươi xông vào như thế này, đã sớm bị đánh chết rồi!"

Long Điệp tức giận hừ một tiếng, xoạc hai chân thẳng tắp xuống dưới đất, lại hạ thân thể sấp người xuống, tiếp tục phô bày hết vóc dáng đường cong cực kỳ xinh đẹp, đối với Vương Chí Đạo đang nhìn chằm chằm coi như không nhìn thấy.

Vương Chí Đạo đương nhiên sẽ không bỏ qua quang cảnh tuyệt hảo như vậy, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào vóc dáng cuộn sóng phập phồng của Long Điệp, trong miệng lại hỏi tiếp: "Điệp Nhi, ngươi tại sao lại muốn chạy đến đánh lôi đài làm gì?"

Long Điệp rốt cục cũng chú ý thấy Vương Chí Đạo hôm nay xưng hô với nàng có chút bất đồng, kỳ quái hỏi lại: "Ngươi tại sao lại gọi ta là Điệp Nhi?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi lúc lại là Long Điệp, một lúc lại là Chu Điệp, ta lo lắng sẽ gọi sai, cho nên mới gọi ngươi là Điệp Nhi. Dù sao trong tên các người đều có một chữ Điệp, gọi Điệp Nhi tuyệt đối sẽ không sai, lại còn vừa thuận tiện lại vừa thân thiết. Ta tin tưởng Chu Điệp sẽ không phản đối ta gọi nàng như vậy, mà ngươi cũng không phản đối ta hả!"

Long Điệp hừ nói: "Muốn gọi cái gì thì mặc kệ ngươi, dù sao miệng cũng là sinh ra ở trên người của ngươi mà!"

Vương Chí Đạo lại cười nói: "Điệp Nhi, ngươi còn không có trả lời câu hỏi của ta, tại sao lại muốn chạy đến đánh lôi đài chứ?"

Long Điệp nói: "Câu hỏi của ngươi thật là kỳ quái, ngươi có thể chạy đến đánh lôi đài, vậy thì tại sao ta lại không thể chạy tới đánh lôi đài? Chẳng lẽ ngươi cho rằng đánh lôi đài là sự tình để nam nhi các ngươi tham gia, đám nữ nhi chúng ta không thể tham gia đánh lôi đài hay sao?"

Vương Chí Đạo nghe vậy cứng lưỡi, còn chưa nghĩ ra được nên trả lời như thế nào cho tốt, đã nghe được bên ngoài có một thanh âm nói: "Các vị, xin lỗi, đây là gian nghỉ ngơi tư nhân của Long Chu tiên sinh, mời các người dừng lại đi!"

Lại nghe một thanh âm quen thuộc cười nói: "Chúng ta vô tiên sinh mạo phạm rồi, chúng ta chỉ là những người hâm mộ phim của Chu Điệp tiểu thư, nghe nói Chu Điệp tiểu thư ở chỗ này, cho nên mới mạo muội đến đây mong gặp, xin vị bằng hữu này nhượng bộ!"

Vương Chí Đạo nghe tiếng nhíu nhíu đầu mày, nhìn Long Điệp nói: "Là gã tiểu Nhật Bản gọi là Liễu Sinh Đấu Hồn, chỉ sợ là đến đây không có ý gì tốt!"

Long Điệp đứng thẳng lên, nhanh chóng vươn tay lấy một chiếc áo rộng thùng thình khoác lên trên người, che khuất vóc dáng hấp dẫn mê người đang hiển lộ sau lớp quần áo bó sát thân mình.

Chỉ nghe bên ngoài giọng của người vừa làm cho đám Liễu Sinh Đấu Hồn phải dừng chân lại nói tiếp: "Xin lỗi, vị tiên sinh này, bên trong chỉ có Long Chu tiên sinh, không có Chu Điệp tiểu thư, ngươi nhận lầm người rồi!"

Liễu Sinh Đấu Hồn cười to một tiếng nói: "Rõ ràng là Nữ hoàng điện ảnh Thượng Hải, Chu Điệp tiểu thư. Tưởng rằng dính vào một chút ria mép giả, lại mặc nam trang, đổi tên thành Long Chu tiên sinh là làm cho chúng ta không nhận ra được hay sao? Liễu Sinh Đấu Hồn ta có thể bị qua mắt dễ dàng vậy hay sao..."

Nói còn chưa dứt lời, tấm rèm che đã bị xốc lên, Long Điệp đi ra, đã mặc vào nam trang nhưng cũng không dính ria mép giả lên. Nàng lạnh lùng nhìn Liễu Sinh Đấu Hồn nói: "Liễu Sinh tiên sinh, Vạn Quốc võ thuật

đại hội có quy tắc là những người tham gia thi đấu không thể cải trang giả danh, hoặc là nữ mặc nam trang hay sao? Ta cải trang giả danh có liên quan gì đến chuyện của ngươi hay không?"

Liễu Sinh Đấu Hồn thấy Long Điệp mặc dù đã mặc nam trang, nhưng vẫn khó có thể che dấu được sắc đẹp đến kinh tâm động phách, không khỏi ngây ngốc ngẩn ngơ, sau khi lại nhìn thấy Vương Chí Đạo cũng theo nàng đi ra, sắc mặt không khỏi biến đổi, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên đố kỵ không thôi, hừ lạnh nói: "Phụ nữ hẳn là nên ngoan ngoãn ở nhà nấu cơm giặt quần áo, hoặc là chờ nam nhân của nàng về nhà hầu hạ cho tốt, sao có thể xuất đầu lộ diện, chạy đi tới tham gia thi đấu lôi đài của đại nam nhân…"

"A, Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, ngươi nghe được chưa!" Vương Chí Đạo lấy thanh âm khoa trương cắt ngang lời Liễu Sinh Đấu Hồn đang nói, nhìn thẳng vào Sơn Khẩu Ngọc Tử đang đi cùng Liễu Sinh Đấu Hồn, cũng vẫn đang mặc trang phục nam nhân, nói tiếp:

"Bạn đồng hành của ngươi hình như là có ý kiến với việc một nữ nhân như ngươi đến tham gia thi đấu đó, hắn muốn ngươi về nhà nấu cơm giặt quần áo, hoặc là hầu hạ nam nhân của ngươi đó! Hả, ta còn có một vấn đề, trong nhà Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư đang có nam nhân chờ ngươi hầu hạ hay sao?"

Sơn Khẩu Ngọc Tử vốn đi cùng đám người Liễu Sinh Đấu Hồn đến đây xem náo nhiệt, nghe vậy mặt ngọc không khỏi biến sắc, đầu tiên là trừng mắt liếc nhìn Liễu Sinh Đấu Hồn một cái, sau đó thay đổi đề tài cười khẩy nhìn Vương Chí Đạo nói: "Các ngươi thật đúng là cởi mở hả, một nam một nữ ở chung trong một phòng…"

"Một nam một nữ ở chung trong một phòng là bình thường, nhưng thật ra Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư, trước mắt hiện nay, xem nào, ngươi cùng một, hai, ba, bốn, ồ, đủ cả bốn nam nhân ở cùng một chỗ. Oa, trình độ cởi mở của tiểu Nhật Bản các ngươi thật đúng là làm cho ta phải trố mắt đứng nhìn!" Vương Chí Đạo cảm thán vạn phần nói.

Lời này vừa ra, mọi người đang vây lại xung quanh đây xem náo nhiệt đại bộ phận đều không nhịn được nở nụ cười, ngay cả Long Điệp vốn sắc mặt như sương lạnh, cũng có chút không nhịn được cười, che miệng khúc khích.

"Vương Chí Đạo, ngươi đang nói bậy bạ gì đó!" Sơn Khẩu Ngọc Tử bị tức đến xanh mặt, thiếu chút nữa muốn bạo phát.

"Ta đây chỉ là dùng chính những thứ ngươi nói trả lại cho ngươi, gậy ông đập lưng ông mà thôi. Muốn ta nói chuyện khách khí, vậy thì mời ngươi trước hết tự giữ mồm miệng sạch sẽ một chút!" Vương Chí Đạo lờ mờ nói.

Một tiếng cười hắc hắc âm hiểm, chính là Liễu Sinh Đấu Hồn kia lại mở miệng nói: "Chu Điệp tiểu thư, ta vẫn nghĩ rằng ngươi chỉ là một diễn viên mà thôi, không nghĩ tới ngươi lại là một cao thủ võ thuật. Chỉ có điều là lúc trước ở vòng thi đấu loại, ta cũng không chứng kiến được ngươi ra tay, cho nên đối với công phu của ngươi rất là hiếu kỳ, không biết Chu Điệp tiểu thư có thể để cho ta kiến thức một chút hay không…"

"Lại nói tiếp ta mặc dù từng cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư đấu qua một trận, chỉ có điều là ta đối với công phu của Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư vẫn còn có chút tò mò. Không biết Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư có thể cùng ta đấu thêm một trận hay không, để cho ta hảo hảo kiến thức một chút!" Vương Chí Đạo lại lần nữa cắt đứt lời Liễu Sinh Đấu Hồn đang nói.

Liễu Sinh Đấu Hồn đột nhiên giận dữ nói: "Vương Chí Đạo, ta đang cùng Chu Điệp tiểu thư nói chuyện, ngươi xuyên vào làm gì…"

Vương Chí Đạo quát: "Tiểu Nhật Bản, ta đang cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử tiểu thư nói chuyện, ngươi chõ miệng vào làm gì?

Chẳng lẽ cha ngươi không có dạy ngươi rằng phải có lễ phép, khi người khác nói chuyện không thể tùy tiện chõ miệng vào hay sao?"

"Ha ha!" Chính là đám khán giả đang đứng xem không nhịn được ầm ầm cười ồ cả lên.

Liễu Sinh Đấu Hồn rốt cục nhẫn nại không nổi nữa, giận dữ quát một tiếng, một quyền nhằm Vương Chí Đạo đánh tới.

"Chát" một tiếng, Vương Chí Đạo đã một chưởng phong bế được quyền đầu của Liễu Sinh Đấu Hồn, lờ mờ nói:

"Nghĩ muốn sớm cùng ta khai chiến hay sao? Tiểu Nhật Bản!"

159. Chương 157:siêu Lợi Nhuận

Vương Chí Đạo bên ngoài tỏ thái độ thong dong, nhưng trong lòng lại thất kinh. Một quyền này của Liễu Sinh Đấu Hồn nhìn như rất bình thường, nhưng lực đạo lại bá đạo cực kỳ, đánh cho bàn tay của hắn vốn đã luyện được cứng rắn như sắt đá cũng tê dại không thôi, hơn nữa thân thể cũng bị một luồng đại lực chấn cho muốn lui về sau. Nếu không phải là do bình thường hắn coi trọng nhất hạ bàn công phu cùng với năng lực khống chế thăng bằng của cơ thể, chỉ sợ đã xấu mặt rồi. Thằng Liễu Sinh Đấu Hồn này, hóa ra chính mình đã đánh giá thấp nó rồi.

Thực ra hắn cũng không biết, lúc này Liễu Sinh Đấu Hồn trong lòng so với Vương Chí Đạo còn bị chấn động hơn. Hắn tới đây mục đích là bởi vì đã bị thượng cấp chỉ thị, yêu cầu hắn bất động thanh sắc thử dò xét một chút thực lực chân chính của Vương Chí Đạo. Nhưng là lại bị Vương Chí Đạo ở ngay trước mặt Chu Điệp dùng ngữ khí khinh miệt cùng trào lộng kích thích tính tình cao ngạo của võ sĩ Đại Hòa dân tộc của bản thân hắn, trong lúc nhất thời không nhẫn nại nổi liền toàn lực nhằm Vương Chí Đạo đánh ra một quyền. Một quyền này của Liễu Sinh Đấu Hồn mặc dù chỉ là Trung đoạn chính quyền phổ thông bình thường trong Đường Thủ, nhưng là hắn ở phương diện này đã đạt được công phu vô cùng thâm hậu, cơ hồ ma luyện trăm ngàn vạn lần, một thức Trung đoạn chính quyền phổ thông bình thường lại chính là một thân tinh hoa vũ kỹ của Liễu Sinh Đấu Hồn, đánh đâu thắng đó. Một thức Trung đoạn chính quyền này đã đánh ngã vô số cường địch, trong đó kể cả có không ít quyền thủ hạng nặng chiều cao cân nặng đều vượt gấp hai ba lần hắn, cũng đều bị một thức Trung đoạn chính quyền đơn giản này của Liễu Sinh Đấu Hồn đánh hạ.

Nhưng là một thằng Trung Quốc này, thoạt nhìn vóc người so với mình cũng không sai biệt nhiều lắm, rõ ràng lại có thể tùy ý dùng một chưởng chặn lại được Trung đoạn chính quyền của chính mình trong lúc phẫn nộ mà đánh ra.

Liễu Sinh Đấu Hồn mặc dù rất khiếp sợ, nhưng là hắn kinh nghiệm cư xử ứng biến cũng sâu đậm, biểu hiện ra ngoài bất động thanh sắc, chỉ có điều là trong lòng hắn đã đem Vương Chí Đạo coi là đối thủ cực mạnh bình sinh mới gặp phải. Đang còn lo lắng xem có nên tiếp tục đánh nữa hay không, nhưng Vương Chí Đạo đã không để cho hắn cơ hội này, đoạt tiên phản kích lại rồi.

Trong lúc hai người tựa hồ như chỉ có khoảng cách thiếp thân, chân trái Vương Chí Đạo bất khả tư nghị từ dưới bắn lên trên, mũi chân giống như mũi dùi nhọn bắn thẳng đến cổ họng Liễu Sinh Đấu Hồn, sự mềm dẻo cùng năng lực khống chế chân quá mạnh, làm người khác phải kinh hãi không thôi.

Sau lúc Vương Chí Đạo lĩnh giáo lực quyền của Liễu Sinh Đấu Hồn, đã biết tuyệt đối không thể đối phương cướp được tiên cơ, hoặc là chỉ sợ chính mình sẽ bị đối phương ép vào thế chỉ có thể phòng thủ, lập tức hắn quyết đoán đá ra một cước giết người này. Chỉ cần đá trúng cổ họng Liễu Sinh Đấu Hồn, cho dù cổ họng của đối phương làm bằng sắt cũng sẽ bị mất mạng.

Liễu Sinh Đấu Hồn bị buộc phải ngửa đầu ra sau, cũng nhanh chóng lui lại, làm cho một cước này của Vương Chí Đạo thất bại, đá qua trên đỉnh đầu của hắn. Nhưng là Liễu Sinh Đấu Hồn vẫn không cướp lại được cơ hội tấn công, Vương Chí Đạo lại một lần nữa biểu hiện ra năng lực khống chế chân khiến cho kẻ khác phải than thở không thôi, một cước vừa đá vượt qua đỉnh đầu, cơ hồ ngay cả dừng lại một chút cũng không có, lập tức biến thành Phủ phách thức bổ xuống dưới, gót chân nặng nề nhằm giữa mặt Liễu Sinh Đấu Hồn nện xuống.

Liễu Sinh Đấu Hồn muốn lui về phía sau thì cũng đã có chút không kịp, lập tức nghiến chặt răng một cái, song chưởng khởi lên, đan vào nhau thành phòng ngự chữ thập, ngạnh chịu một cước này của Vương Chí Đạo.

"Chát" một tiếng, Liễu Sinh Đấu Hồn trong lòng kêu khổ, lực đá của Phủ phách thức cực lớn bổ xuống giống như Thái Sơn áp đỉnh làm hắn cảm thấy thân thể cơ hồ như muốn rời ra từng mảnh, đầu gối phải không tự

chủ được mà quỳ khuỵu xuống, cẳng tay bị trúng một cước này lại càng tê dại tựa hồ như đã mất đi cảm giác.

"Dừng tay!"

Vương Chí Đạo đang muốn thừa thắng xốc tới, thanh âm gọi dừng lại vang lên đúng vào thời khắc mấu chốt. Vương Chí Đạo nghe ra thanh âm kia hình như chính là thanh âm của Sơn Khẩu Dụ Nhân, lập tức không hề để ý tới, bay lên không một đầu gối nhằm ngay vào giữa mặt Liễu Sinh Đấu Hồn còn đang nửa quỳ nửa đứng mà nện xuống, ý định nhân cơ hội này đánh cho hắn bị thương nặng .

Thật không ngờ tại thời khắc nguy cấp này, Liễu Sinh Đấu Hồn không hề để ý tới thể diện mà sử ra ngay một chiêu "Lãn Lư Đả Cổn", hiểm đến vạn phần tránh khỏi được một thức lăng không phi gối của Vương Chí Đạo, chỉ có điều là bộ dáng có bao nhiêu chật vật thì phô hết ra bấy nhiêu.

"Dừng tay, Vương Chí Đạo! Ngươi nếu không tuân thủ quy tắc thi đấu của đại hội, ở đây mặt một mình đánh nhau, sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu!" Sơn Khẩu Dụ Nhân thấy Vương Chí Đạo không để ý đến lão, còn có ý đồ tiếp tục nhằm Liễu Sinh Đấu Hồn ra tay, vội vàng phát ra cảnh cáo nghiêm khắc.

Vương Chí Đạo trong lòng thầm than đáng tiếc, thiếu chút nữa là có thể kết quả được thằng Liễu Sinh Đấu Hồn này, đáng tiếc là lại để cho hắn lấy một phương thức cực kỳ mất thể diện để bảo vệ được tính mạng. Lập tức Vương Chí Đạo đình chỉ công kích, dùng ngữ khí trào phúng nhìn Liễu Sinh Đấu Hồn nói: "Một chiêu 'Lãn Lư Đả Cổn' này của các hạ thật đúng là sử dụng đã đến mức xuất thần nhập hóa. Nói vậy chắc là các hạ thường xuyên dùng chiêu này để chạy trối chết hả, bội phục bội phục!"

Liễu Sinh Đấu Hồn mặc dù sắc mặt một lúc thì hồng một lúc thì xanh, hai mắt cơ hồ muốn bốc lửa ra, nhưng lại nhịn xuống được, không tiếp tục động thủ với Vương Chí Đạo.

Sơn Khẩu Dụ Nhân vội vàng đi tới giữa hai người, đối diện Vương Chí Đạo quát: "Vương Chí Đạo, ngươi có biết quy tắc thi đấu của đại hội hay không, ngươi nếu đã tham gia Võ thuật đại thi đấu, cũng chỉ có thể cùng đối thủ đánh ở trên lôi đài, ở bên ngoài tự mình đánh nhau là phải bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu…"

Vương Chí Đạo trừng mắt, không hề khách khí cắt lời Sơn Khẩu Dụ Nhân, nói: "Lão già này, phải biết rõ ràng là hắn ra tay trước. Ta chỉ là tự vệ mà thôi, ở đây tất cả mọi người đều có thể làm chứng cho ta. Ngươi nếu muốn hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của hắn thì cứ tùy tiện làm đi, không cần phải báo cáo lại cho ta nữa!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân bị Vương Chí Đạo mắng cho ngay trước mặt người khác, tức nghẹn đến thiếu chút nữa tắt thở, còn chưa có kịp mở miệng khiển trách lại, đã nghe Long Điệp lạnh lùng nói: "Không sai, là Liễu Sinh Đấu Hồn động thủ trước, ta có thể làm chứng!"

Long Điệp vừa mở miệng, lập tức không ít người đang vây quanh xem náo nhiệt cũng rối rít phụ họa theo, trong đó có những người không thích người Nhật Bản, cũng có những người ngưỡng mộ nhan sắc của "Chu Điệp", dù sao cũng không có ai ủng hộ Liễu Sinh Đấu Hồn.

Sơn Khẩu Dụ Nhân thấy thế không khỏi á khẩu không trả lời được, ám chiêu đã chuẩn bị để đối phó Vương Chí Đạo nhất thời không thể nói được ra.

Vương Chí Đạo biết có Sơn Khẩu Dụ Nhân ở đây, chính mình không thể làm gì được Liễu Sinh Đấu Hồn nữa rồi, lập tức không thèm để ý đến hắn nữa, quay sang Long Điệp nói: "Điệp Nhi, không nên để ý tới bọn họ, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện thôi!"

Nói xong, không thèm để ý đến ánh mắt của các nam nhân ở đây đều như đang muốn ăn thịt hắn, tiến lên nắm lấy bàn tay ngọc của Long Điệp, trước mắt mọi người đem nàng kéo đi ra ngoài.

Sơn Khẩu Dụ Nhân ánh mắt âm trầm nhìn theo bóng lưng của Vương Chí Đạo cùng Long Điệp đang rời đi, đi tới trước mặt Liễu Sinh Đấu Hồn, dùng Nhật ngữ thấp giọng hỏi: "Ngươi thế nào rồi?"

Liễu Sinh Đấu Hồn cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ thấp giọng hồi đáp: "Xin lỗi, Sơn Khẩu quân, ta để cho ông thất vọng rồi!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân khẽ thở dài nói: "Không trách ngươi, ta sớm đã biết tiểu tử này là một phiền toái lớn. Nếu ngay cả ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn, chúng ta đây không thể không sử dụng ra phương án thứ hai, tuyệt đối không thể để cho tiểu tử này làm trở ngại cho võ sĩ của đế quốc Đại Nhật Bản chúng ta đoạt quan trong Vạn Quốc võ thuật đại hội lần này!" Sơn Khẩu Dụ Nhân vừa nói, ánh mắt lộ ra sát khí khiến người khác kinh tâm.

Tại một góc kín đáo của một gian nghỉ ngơi khác, Vương Chí Đạo quay đi quay lại bàn tay vẫn đang tê dại, cảm thán nói: "Mẹ kiếp, thằng tiểu Nhật Bản kia lực lượng trên nắm tay quả thật là không nhỏ, nếu không phải là hắn coi thường kinh địch, ta cũng thật khó mà đánh lui được hắn đó! Đáng tiếc là lão già Sơn Khẩu Dụ Nhân kia tới kịp thời quá, bằng không ta đã có thể đánh bị thương nặng thằng tiểu Nhật Bản đó rồi!"

Long Điệp ngồi bên cạnh hỏi: "Gã Liễu Sinh Đấu Hồn này rất mạnh hay sao?"

"So với những thằng tiểu Nhật Bản ta đã gặp trước kia thì mạnh mẽ hơn nhiều, lần này là do hắn đến thử dò xét thực lực của ta, chỉ sợ khi chân chính đánh lôi đài, hắn sẽ rất cẩn thận, như vậy ứng phó sẽ rất không tốt đó!" Vương Chí Đạo thở dài nói: "Điệp Nhi, căn cứ theo trình tự thi đấu của các quyền thủ, ngươi có cơ hội rất lớn phải cùng hắn đối trận, đến lúc đó ngươi phải cẩn thận ứng phó rồi. Nếu đánh không lại thì lập tức nhận thua đi, dù sao cũng có ta báo thù cho ngươi."

Long Điệp lạnh lùng nói: "Ta tại sao phải muốn nhận thua, ngươi cũng rất xem thường nữ nhân chúng ta hay sao?"

Vương Chí Đạo vội nói: "Ta không phải là xem thường ngươi, mà là ta sợ ngươi sẽ bị thương."

"Sợ ta bị thương. Ngươi là sợ Chu Điệp bị thương sao?"

"Chu Điệp với ngươi còn có phân biệt hay sao, thân thể này chính là hai người các ngươi cùng hưởng, chỉ có một khối thôi đó!"

Hừ lạnh một tiếng, Long Điệp nói: "Xin lỗi, ta không phải là Chu Điệp, ta là Long Điệp. Long Điệp ta trong từ điển không hề có hai cái chữ 'nhận thua' này. Ta thà rằng chết trận, cũng không chịu hướng địch nhân mà đầu hàng nhận thua. Ngươi có bản lĩnh thì ngăn cản ta đi!"

Long Điệp nói xong, đang muốn rời đi, Vương Chí Đạo thấy thế vội vàng ngăn cản nói: "Chờ một chút, Điệp Nhi, quên đi. Ngươi muốn như thế nào thì sẽ làm như thế ấy đi hả! Chúng ta không nói chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi!"

Long Điệp hỏi: "Ngươi nghĩ muốn cùng ta nói chuyện gì?"

Vương Chí Đạo có chút xấu hổ hỏi: "Là thế này, ngươi xem lúc nào mà nghỉ ngơi, có thể làm cho Chu Điệp đi ra một chút. Ta đã lâu không có cùng nàng tâm sự rồi, có chút tưởng niệm nàng…"

Nói còn chưa dứt lời, Long Điệp lập tức đã phất tay áo đi ra ngoài.

Trở lại chỗ đám người Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo có chút uể oải, đối với Long Điệp, hắn có chút cảm giác không biết làm thế nào cho phải. Nếu không phải là vì còn có một Chu Điệp, lấy tính cách của hắn, chỉ sợ đã sớm không để ý đến việc này nữa. Ô Tâm Lan từ xa đã nhìn thấy Vương Chí Đạo, liền chào hỏi nói: "Chí Đạo, ngươi đi đến chỗ nào thế? Trận thi đấu này cũng kết thúc rồi!"

Vương Chí Đạo lờ đi không đáp mà hỏi: "Đã kết thúc rồi sao, là ai thắng?"

"Sa Lợi Văn Thái Khắc! Hai người bọn họ đánh nhau thật là kịch liệt đó, tay người Pháp quốc kia chỉ kém một chút so với Sa Lợi Văn Thái Khắc. Sa Lợi Văn Thái Khắc mặc dù đánh thắng hắn, nhưng cũng vẫn bị đánh cho một thân đầy thương tích, chỉ sợ đến trận đấu thứ hai sẽ không tốt rồi!"

Ô Tâm Lan không hề phát hiện ra thần sắc của Vương Chí Đạo có chỗ không thích hợp, lại hăng hái bừng bừng nói: "Trận thi đấu tiếp theo chính là giả đại ca Trương Bảo Tử của ngươi đó, đối thủ của hắn chính là đệ nhất dũng sĩ của Mãn Thanh tiền triều, vô địch đánh vật trên thảo nguyên, Trát Mộc Khắc đó. Chí Đạo, ngươi nói xem hai người bọn họ, người nào sẽ thắng đây?"

Vương Chí Đạo miễn cưỡng để tỉnh lại tinh thần, nói: "Rất khó phán đoán, nếu so về khí lực, chỉ sợ ngoại trừ ra chân chính đại ca Vương Tử Bình, không ai có thể so được với 'giả' đại ca Trương Bảo Tử của ta. Bất

quá môn công phu đánh vật này không phải là chỉ thuần túy đấu khí lực húc nhau. Trát Mộc Khắc mặc dù hình thể so với Trương Bảo Tử kém một chút, nhưng lại được xưng là đệ nhất dũng sĩ của Mãn Thanh tiền triều, lại còn đã từng đánh qua cả Võ thánh tháp, bản thân nhất định có chỗ hơn người!"

"Vậy ngươi ý nói là Trương Bảo Tử đánh không lại Trát Mộc Khắc sao?"

"Như vậy cũng không nhất định!" Vương Chí Đạo cười nói: "Ta không phải đã dạy Trương Bảo Tử tam đại tuyệt chiêu hay sao, lấy vóc người cùng lực lượng của hắn, sử dụng ra tam đại tuyệt chiêu này chỉ sợ rất khó có người chống đỡ được. Trát Mộc Khắc đối với nội tình bên trong của Tương Bảo Tử hoàn toàn không biết gì cả, hơn nữa ngoại hình của Trương Bảo Tử rất khiến cho người khác phải kinh hãi, chỉ sợ hắn sẽ không dám khinh địch cùng Trương Bảo Tử cận thân tương đấu. Nếu cứ như vậy, Trương Bảo Tử sẽ có cơ hội, nếu như lão có thể xuất kỳ bất ý đoạt tiên ra tay, thì đánh bại Trát Mộc Khắc cũng không phải là không thể!"

"Nếu như vậy, chúng ta đây có nên xuống tiền mua Trương Bảo Tử thắng hay không?" Ô Tâm Lan chính là trên thực tế đã bị nghiện đánh cuộc quyền rồi, liền theo bản năng nói ra những lời này.

Vương Chí Đạo hỏi: "Tỷ lệ kèo là nhiều ít bao nhiêu?"

"Cũng khá gần nhau, Trương Bảo Tử là một ăn năm, Trát Mộc Khắc là một ăn hai, xem ra Trương Khiếu Lâm dường như coi trọng Trát Mộc Khắc hơn."

"Như vậy xuống mười vạn mua Trương Bảo Tử thắng đi hả. Như cái loại tiền của Trương Khiếu Lâm phần tử hắc bang này, chúng ta không buôn bán một chút thì rất là có lỗi với lão Thiên đó!" Vương Chí Đạo nghiến răng nghiến lợi nói.

"Tốt lắm, ta lập tức đi mua!" Ô Tâm Lan đối với lời Vương Chí Đạo nói rất tin tưởng không chút nghi ngờ, lúc này liền nhằm hướng bàn đặt cuộc chạy vụt đi.

Vương Chí Đạo nhìn theo bóng lưng Ô Tâm Lan đang hưng phấn, mỉm cười lắc đầu, hướng luận võ lôi đài đi tới.

Lúc này, trên lôi đài Trát Mộc Khắc đang nhìn Trương Bảo Tử trước mắt, tâm lý thất kinh.

Người này gọi là Trương Bảo Tử sao? Nghe nói là huynh đệ của gã Vương Chí Đạo kia. Vương Chí Đạo lúc ở Võ Thánh tháp biểu hiện các kiểu, Trát Mộc Khắc là từ tầng thứ năm nhìn thấy. Khi đó hắn vốn tưởng rằng có thể đánh bại được Hằng Vân hòa thượng, kết quả là lại một lần nữa không thành công, nhưng đối với cái loại tuyệt chiêu vô cùng bỉ ổi xấu xa của Vương Chí Đạo kia, Trát Mộc Khắc rất không cho là đúng. Người gọi Trương Bảo Tử trước mặt này, không biết là có giống như hắn hay không? Chờ một chút,..., hắn gọi là gì? Trương Bảo Tử? Chẳng lẽ hắn chính là...? Không, không thể nào, nếu như đúng là Hải tặc vương, chỉ sợ cũng đã phải hơn một trăm tuổi rồi chứ?

Thân là tướng quân của Mãn Thanh tiền triều, Trát Mộc Khắc đột nhiên nhớ tới lúc hắn còn ở trên thảo nguyên đã nghe được một ít sự tích truyền kỳ, đối với những truyền kỳ đủ loại về Trương Bảo Tử, hắn đã nghe không ít người kể qua. Chẳng lẽ hắn thật sự vẫn còn chưa chết? Nếu như vậy thì người này thật sự là đại nhân vật phong vân cả trăm năm về trước hay sao? Chính mình có thể đánh bại được hắn hay sao chứ?

Lúc này Trương Bảo Tử đã trở thành một người khác rồi, hắn đối với lời Vương Chí Đạo căn dặn đã ghi lòng tạc dạ, thấy Trát Mộc Khắc không có dũng khí nhằm mình mà tiến công, vậy thì hắn sẽ tìm cơ hội trước. Đúng lúc này hắn nhìn thấy dưới đài Vương Chí Đạo đang đi tới, muốn cho nghĩa đệ của mình một chút khẩu khí, Trương Bảo Tử liền hét lớn một tiếng. Một tiếng rống to này đem Trát Mộc Khắc còn đang đứng suy tư trên đài tỉnh táo lại.

Nhưng còn không có để cho Trát Mộc Khắc kịp phản ứng lại, thân hình khổng lồ của Trương Bảo Tử đã hướng Trát Mộc Khắc xông vọt đến, cũng không thấy hắn có cái chiêu thức đặc biệt gì, chỉ một phát đã ôm chặt lấy Trát Mộc Khắc.

Trát Mộc Khắc không có một thân kỹ nghệ, bị một cái ôm này của Trương Bảo Tử, nhất thời cảm giác như thắt lưng cũng muốn bị chặt đứt, đau khổ giãy dụa không có kết quả. Dù có vận đủ nội lực, muốn đem Trương Bảo Tử hất văng ra, nhưng thật không ngờ hai tay đối phương giống như là sắt thép, giãy như thế nào cũng không được.

"Ha ha ha..., nghĩa đệ, ngươi dạy ta chiêu này quả nhiên hữu dụng!" Trên lôi đài Trương Bảo Tử nhìn xuống Vương Chí Đạo phía dưới đài nói: "Tiểu tử này bây giờ không động đậy được nữa rồi!"

Vương Chí Đạo cũng không có ngờ tới chiến đấu lại thuận lợi như thế. Hắn mua Trương Bảo Tử thắng, chủ yếu là muốn xúc phạm đến Trương Khiếu Lâm, dù sao bây giờ đã thắng được hắn mấy chục vạn rồi, cho dù thua hết mười vạn đồng này cũng không có quan hệ. Lúc trước khi biểu hiện ra sự tự tin với Ô Tâm Lan, thực ra đến tột cùng vẫn có vài phần giả dối, cũng chỉ có hắn tự biết.

Chứng kiến Trát Mộc Khắc giãy giụa không ra, Vương Chí Đạo lớn tiếng hô: "Đại ca, ném hắn xuống đi!"

Trương Bảo Tử mặc dù đã ôm siết lấy Trát Mộc Khắc, nhưng là trận đấu cũng không phải cứ ôm được là có thể tính thắng, cho nên nghe được lời của Vương Chí Đạo lão muốn ném đối phương xuống dưới, nên theo bản năng buông Trát Mộc Khắc ra, đang muốn bắt lấy hắn rồi mới ném. Chỉ là khi lão mới buông lỏng tay, Trát Mộc Khắc đã vận nội lực giãy giụa muốn thoát ra, nhưng lực lượng của Trương Bảo Tử quá cường đại, vượt xa trong trí tưởng tượng của hắn.

"Rầm" một tiếng vang, Trát Mộc Khắc đã bị ném xuống khỏi lôi đài.

Dựa theo quy tắc thi đấu, bị rơi xuống khỏi lôi đài tức là thua, Trát Mộc Khắc nhanh như vậy đã bị thua, thật là vượt ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Sắc mặt khó coi nhất hiển nhiên chính là Trương Khiếu Lâm, hắn quay sang Trương Sĩ Kiệt sắc mặt vẫn bình tĩnh ngồi bên cạnh, hỏi: "Ngươi không phải đã nói thực lực của Trát Mộc Khắc phải thắng được Trương Bảo Tử hay sao?"

Trương Sĩ Kiệt thở dài, nói: "Nói về thực lực, Trát Mộc Khắc tướng quân có thể đánh tới Võ thánh tháp tầng thứ năm, coi như là đối trận với ta, cũng sẽ không dễ dàng chịu thua. Hắn lần này không biết làm sao lại như thế, vậy mà lại để cho Trương Bảo Tử dễ dàng bắt được, bản thân một thân võ nghệ cũng không sử ra được. Cái này kêu là người tính không bằng trời định hay sao?"

"Hừ! Ta mặc kệ, dù sao đến chốc nữa, ngươi gặp phải người của Tinh Võ Môn thì cần phải hạ tàn nhẫn thủ! Ta muốn cho Vương Chí Đạo biết sự lợi hại của ta!"

Vương Chí Đạo liên tục chiến thắng, đã thắng đi của hắn gần một trăm vạn. Mặc dù từ những người khác cũng thu về được, hắn thua tiền cũng không nhiều, nhưng là thịt béo đến tay, làm gì có ai muốn chia cho kẻ khác dù chỉ là một chén canh.

"Ha ha, Vương Chí Đạo, chúng ta lại vừa thắng rồi, một ăn năm, là một ăn năm đó, chúng ta thắng năm mươi vạn!" Năm mươi vạn, vào thời đại này, đủ để có thể xuống tay mua lấy cả một nửa khu Phố Đông. Ô Tâm Lan vừa hô lên một tiếng, đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người cùng nhìn lại về đây.

Vương Chí Đạo thầm kêu không ổn, phải biết rằng lắm tiền cũng không thể khoe ra ngoài, mặc dù bình thường đã có chính mình bảo vệ cho Ô Tâm Lan, nhưng là minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, xem ra phải nghĩ được một biện pháp, đem toàn bộ những người này uy hiếp chấn trụ lại mới được, bằng không, sẽ làm cho Tinh Võ Môn bị rước họa

160. Chương 158:vô Địch Lực Vương

"Huynh đệ! Ta biểu hiện không sai hả!" Trương Bảo Tử vừa xuống khỏi lôi đài, đã hướng đám người Vương Chí Đạo chạy xông đến.

"Ừ, đại ca không sai! Ha ha, chỉ là ném một phát, đã giúp cho chúng ta thắng năm mươi vạn, coi như là Thái Sâm (Mike Tyson) cũng không có được tốc độ kiếm tiền nhanh như ngươi!"

"Hả, Thái Sâm là ai?" Trương Bảo Tử có chút không hiểu kỳ diệu.

Vương Chí Đạo tự biết lỡ lời, vội vàng "ha ha" cười, lờ lờ bỏ qua đi.

Một bên Ô Tâm Lan vẫn đang hăng hái bừng bừng, quay sang Lưu Chấn Đông bên cạnh hỏi: "Đại sư huynh, huynh xuống tiền nhiều ít bao nhiêu vậy?"

"Không nhiều lắm, chỉ có một vạn." Lưu Chấn Đông vẻ mặt có chút quái dị.

"Một vạn, vậy thì chính là thắng năm vạn rồi, cũng không là tính ít, đủ cho huynh mua một căn nhà lớn, lấy một lão bà xinh đẹp rồi!" Ô Tâm Lan cười hì hì nói đùa với Lưu Chấn Đông, chỉ có điều đã rất nhanh phát hiện ra thần sắc của Lưu Chấn Đông rất không hợp, không khỏi hồ nghi hỏi lại: "Đại sư huynh, làm sao huynh lại để ra cái vẻ mặt này? Chẳng lẽ..., chẳng lẽ huynh không có mua Trương Bảo Tử thắng hay sao?"

Lời này vừa ra, ánh mắt của Vương Chí Đạo cùng Trương Bảo Tử cũng đều chăm chú nhìn lại Lưu Chấn Đông. Lưu Chấn Đông trên mặt lộ ra thần sắc xấu hổ, cười khổ nói: "Ta chỉ là xem ra Trương Bảo Tử huynh cũng không hiểu biết nhiều về võ thuật, lại nghĩ rằng Trát Mộc Khắc chính là danh thủ đánh vật của Mãn Thanh tiền triều, cho dù khí lực không bằng Trương Bảo Tử huynh, nhưng cũng có thể dùng kỹ xảo mà đánh ngã được hắn, cho nên mới mua Trát Mộc Khắc thắng, nào có ngờ đến sẽ xảy ra các dạng kết quả này."

Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan nghe được sững sờ, Trương Bảo Tử cũng đã minh bạch được, lập tức "A A" hét lớn: "Được lắm, ngươi một thằng nhóc con kia nguyên lai là dám xem thường ta! Dám nói ta không biết võ thuật sao, đến đây đến đây, ta với ngươi đấu một chút, để xem xem ai không hiểu võ thuật?"

Thấy Trương Bảo Tử bộ dáng giương nanh múa vuốt, tựa hồ như thật sự muốn cùng Lưu Chấn Đông động thủ, Vương Chí Đạo vội vàng ngăn trở hắn nói: "Đại ca, đừng xúc động, đừng xúc động! Hắn đã vì thế mà thua mất một vạn rồi, ngươi hãy tha thứ cho hắn một lần đi hả!"

Lưu Chấn Đông trên thực tế coi như là tướng tá to con, nhưng lại bị Trương Bảo Tử tướng tá còn to con hơn nhiều, kêu là "thằng nhóc con", trong lòng không khỏi hồ đồ, lại nghe thấy Vương Chí Đạo nói, hắn ngoại trừ chỉ đứng cười khổ ra thì cũng không còn cách nào khác.

Ô Tâm Lan thấy Lưu Chấn Đông lộ ra bộ dáng ảo não buồn rầu, trong lòng không đành, liền an ủi hắn nói: "Đại sư huynh, đừng như vậy, cũng mới chỉ thua có một ván thôi mà, lần sau lại thắng là được. Như vậy đi, tiếp theo huynh cứ theo ta đi đặt cuộc là được, cam đoan huynh sẽ đem được một vạn đồng đã thua kia thắng trở về!"

"Hả?" Lưu Chấn Đông trợn mắt nhìn trừng trừng, hỏi: "Ngươi có thể nhìn ra được trận tiếp theo là ai thua ai thắng không?"

Ô Tâm Lan rất thành thật nói: "Nhìn không ra được, chỉ có điều là Chí Đạo sẽ nhìn ra được hả. Hắn là chưa bao giờ đoán sai, bằng không ta làm như thế nào mà có thể thắng được nhiều tiền như vậy? Huynh nếu mới vừa rồi cùng theo ta đặt cuộc, thì đã không bị thua mất một vạn đồng rồi!"

Lời này vừa ra, Lưu Chấn Đông liền cảm thấy muốn đi chết luôn cho xong.

"Chí Đạo!" Ô Tâm Lan hăng hái bừng bừng hỏi Vương Chí Đạo: "Trận tiếp theo nên mua người nào thắng đây? Trận này đây chúng ta xuống tiền nhiều một chút có được hay không, hay là xuống ba mươi vạn có được không?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Trương Khiếu Lâm bây giờ nói không chừng đã sắp nổi điên rồi, chúng ta nếu lại thắng hắn thêm mấy chục vạn nữa, nói không chừng hắn sẽ đánh mất lý trí vác súng nhằm chúng ta bắn loạn xạ đó, như vậy thì phiền toái rồi. Ván này đây chúng ta không nên đánh cuộc nữa, để cho một mình Đại sư huynh đánh cuộc thôi. Chỉ cần ván này hắn xuống tiền một vạn, Trương Khiếu Lâm theo lý thì vẫn chưa nổi điên đâu!"

"Ừ, được rồi!" Ô Tâm Lan rầu rĩ không vui nói: "Như vậy thì để cho Đại sư huynh thắng cũng tốt lắm rồi. Ơ, ngươi còn chưa có nói mua người nào thắng đó?"

"Như vậy còn phải hỏi sao? Trận tiếp theo là đại ca Vương Tử Bình của ta đánh với con lợn béo tiểu Nhật Bản Tiểu Hoa Thái Lang, các ngươi cảm giác được con lợn béo tiểu Nhật Bản kia lại có thể là đối thủ của đại ca ta hay sao? Đại sư huynh, đi mua đại ca của ta thắng đi!"

"Mua Vương Tử Bình thắng?" Lưu Chấn Đông nhìn lại Vương Tử Bình đang đứng ở một góc trên đài chuẩn bị, sau đó lại nhìn sang góc kia xem quả cầu thịt khổng lồ, bán tín bán nghi nói: "Vương Tử Bình thật sự có thể thắng con lợn béo khổng lồ kia sao?"

Việc này cũng khó trách tại sao Lưu Chấn Đông vẫn hoài nghĩ, vì hắn chưa từng có kiến thức qua công phu của Vương Tử Bình. Mặc dù hắn đã nghe nói qua chiến tích Vương Tử Bình dùng lực thắng Ba Lạc Phu,

nhưng là Ba Lạc Phu vào trận đầu tiên đánh cùng Vương Chí Đạo, chỉ một chiêu đã bị đánh chết ngất, thực lực như vậy làm sao có thể để cho Lưu Chấn Đông tin tưởng được Ba Lạc Phu là một đối thủ khó chơi?

Cho nên ngay cả đối với thực lực của Vương Tử Bình liên hệ vào cũng cảm thấy nổi lên chút hoài nghi.

Vương Chí Đạo nhìn ra được nghi hoặc của Lưu Chấn Đông, tức giận nói: "Đại sư huynh, huynh nếu như mà không tin thì đi mua con lợn béo khổng lồ kia thắng đi, chỉ cần đến lúc huynh thua đừng trách ta là được!"

Lưu Chấn Đông nghe vậy ho khan một tiếng, vẻ mặt chánh khí lẫm liệt nói: "Nói gì thế, ta đây đường đường là một người Trung Quốc, như thế nào lại có thể đi mua tiểu Nhật Bản thắng? Người Trung Quốc đương nhiên phải ủng hộ cho người Trung Quốc chiến thắng, cho dù có biết rõ là thua, ta cũng quyết mua Vương Tử Bình thắng!" Nói xong Lưu Chấn Đông lập tức xoay người đi về phía bàn đánh cuộc để xuống tiền.

Ô Tâm Lan quay đầu nhìn lại bảng tỷ lệ kèo ở chỗ bàn đánh cuộc, kỳ quái nói: "Chí Đạo, đại ca ngươi Vương Tử Bình kèo ra là một ăn sáu, mà Tiểu Hoa Thái Lang kia kèo lại chỉ là một ăn có một nửa. Trương Khiếu Lâm xem thường đại ca ngươi rồi. Kỳ quái nhỉ, hắn không phải đã kiến thức qua thực lực kinh người của đại ca ngươi hay sao? Tại sao vẫn đưa ra tỷ lệ kèo chênh lệch xa đến như thế?"

Vương Chí Đạo khẽ cười nói: "Điều này cũng không có gì là kỳ quái, bởi vì đối thủ của đại ca là một đô vật thủ, hơn nữa còn là một siêu cấp đô vật thủ. Đô vật thủ chính là đại quái vật trong giới chuyên đánh lôi đài, chẳng những lực lượng lớn vô cùng, hạ bàn chắc chắn như núi, càng bởi vì bọn họ may mắn được trời ưu ái cho hình thể cực đại, để cho bọn họ có khả năng chịu đòn siêu cường, có thể dễ dàng kháng trụ lại được cả trọng kích của quyền thủ hạng nặng, cho nên trong giới chuyên đánh lôi đài, trừ khi không thể tránh được, thì không có ai lại tự nguyện cùng đấu với một đô vật thủ. Trương Khiếu Lâm có lẽ cũng rõ ràng được những đặc điểm của bọn đô vật thủ, nói không chừng còn đã từng kiến thức qua một chút thực lực của Tiểu Hoa Thái Lang này, cho nên mới đưa ra tỷ lệ kèo chênh lệch đến như thế. Hắn có lẽ lúc này cũng đang muốn chúng ta xuống nhiều tiền mua đại ca thắng đó!"

Ô Tâm Lan nhìn lại một chút quả cầu thịt đang ở góc lôi đài chuẩn bị đối diện với Vương Tử Bình, trong lòng có chút e sợ nói: "Thật sự là dọa người a, so với con lơn béo lần trước bị Tống Hổ Thành đại ca đánh gục còn muốn lớn hơn nhiều đó! Thân thể lớn đến như vậy, chỉ cần đè ép xuống là có thể đem người ta đè bẹp mất rồi, ngươi thật sự cảm giác được đại ca Vương Tử Bình của ngươi có thể thắng được hắn hay sao?"

Vương Chí Đạo ha ha cười nói: "Không cần lo lắng, lực lượng lớn nhỏ cũng không nhất định có quan hệ với hình thể to bé, cũng không nhất định là vóc người thật lớn thì lực lượng thật mạnh. Ta tin tưởng, nếu thuần túy đọ khí lực, con lợn béo kia không đọ lại được với khí lực của đại ca đâu!"

"Có thật không?" Không chỉ có Ô Tâm Lan, mà ngay cả ánh mắt của Trương Bảo Tử cũng đang nhìn đi nhìn lại trên người Vương Tử Bình cùng Tiểu Hoa Thái Lang, dù nói thế nào cũng khó mà tin được Vương Tử Bình hình thể cơ hồ chỉ bằng một phần ba đối phương nhưng khí lực lại còn muốn mạnh hơn so với Tiểu Hoa Thái Lang.

Vương Chí Đạo lại ha ha cười, biết rằng nếu không phải là chính mắt nhìn thấy, rất khó có người có thể tin tưởng được lời hắn thuyết phục, cho nên không hề giải thích nữa. Hắn sở dĩ tin tưởng Vương Tử Bình như vậy, là bởi vì ở kiếp trước hắn đã xem qua không ít tư liệu có liên quan đến Vương Tử Bình này, tất cả các tư liệu đó đều không có ngoại lệ, thống nhất cho rằng Vương Tử Bình chính là đệ nhất đại lực sĩ ở thời đại này, lập kỷ lục khi cùng Tây dương đại lực sĩ đấu qua chưa hề thất bại. Hơn nữa sau khi kiến thức qua Vương Tử Bình cùng Ba Lạc Phu đánh một trận, Vương Chí Đạo đối với một đại ca kết nghĩa này càng thêm tin tưởng gấp trăm lần, nhận định hắn nhất định so với Tiểu Hoa Thái Lang thì càng mạnh hơn.

Lúc này Lưu Chấn Đông đã trở về. Ô Tâm Lan tò mò hỏi thăm: "Đại sư huynh, huynh mua Vương Tử Bình thắng sao?"

Lưu Chấn Đông ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: "Điều đó là đương nhiên, ta đã nói là sẽ ủng hộ đồng bào của mình thì nhất định là sẽ ủng hộ đồng bào của mình!"

Ô Tâm Lan lại hỏi: "Huynh xuống bao nhiêu tiền thế?"

Lưu Chấn Đông sắc mặt càng nghiêm túc nói: "Ủng hộ đồng bào của mình đương nhiên phải đem hết toàn lực, ta đã đem toàn bộ gia sản của ta xuống tay đánh cuộc rồi!"

"Thật vĩ đại!" Ô Tâm Lan bị vẻ mặt chính khí lẫm liệt của Lưu Chấn Đông khiến cho ngẩn ngẩn ngơ ngơ, nhưng lại quên mất không hỏi Lưu Chấn Đông xem toàn bộ gia sản là nhiều ít bao nhiêu.

"Choang" một tiếng cồng vang lên, người thuyết minh Đại loa lại lớn tiếng hô: "Các vị bằng hữu thân mến, trận đấu thứ mười, vòng đấu thứ nhất của Vạn Quốc võ thuật đại hội đã bắt đầu rồi, chính là do Trung Quốc Vương Tử Bình đánh với Nhật Bản Tiểu Hoa Thái Lang. Các vị, tin tưởng rằng mọi người cũng nhìn thấy rồi, một trận đấu này chính là một trận mà hình thể sai biệt rất lớn. Quyền thủ Trung Quốc Vương Tử Bình cân nặng tám mươi hai kg, mặc dù có thể coi là một người to khỏe, nhưng là đối thủ của hắn lại là một người khổng lồ siêu cấp nặng đến hai trăm bốn mươi kg, chính là gấp ba lần cân nặng của Vương Tử Bình.

Các vị, chín trận thi đấu lúc trước đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho chúng ta, như vậy, trận đấu cân nặng cách nhau cực xa này, sẽ để cho chúng ta những sự kinh hỉ như thế nào đây? Xin mời mọi người hãy cùng mở to mắt nhìn xem. Xin mời hai vi quyền thủ lên đài. Trận đấu bắt đầu!"

"Rầm rầm rầm..." Theo tiếng loa giới thiệu của người thuyết minh, trên lôi đài vang lên những âm thanh kỳ quái. Nguyên lai chính là Tiểu Hoa Thái Lang đang đi lên lôi đài, cùng theo thân thể khổng lồ của hắn đang di động, mặt lôi đài bằng ván gỗ ken dày rung động "rầm rầm" giống như là có một con voi đang đi lên trên đó, làm cho người người không khỏi lau mồ hôi, lo lắng không biết lôi đài này có bị sập xuống không nữa.

Nhìn Vương Tử Bình đang đứng ở ngay trước mặt mình, Tiểu Hoa Thái Lang không khỏi nhe răng cười nói: "Thằng bé con, ngươi thật có dũng khí, nhìn thấy đối thủ như ta đây còn dám đi lên trên lôi đài!"

Điều này có lẽ là độc quyền của gã khổng lồ siêu cấp này, nhìn thấy một người lực lượng nặng tám chín mươi kg cũng vẫn có thể gọi là "thằng bé con", bởi vì một người tám chín mươi kg ở trong mắt người bình thường có lẽ là một người cường tráng, nhưng là một khi đã đứng trước mặt Tiểu Hoa Thái Lang khổng lồ siêu cấp như thế, đích xác đã biến thành một "thằng bé con".

Vương Tử Bình đối với khiêu khích của Tiểu Hoa Thái Lang không hề tức giận một chút nào, chỉ là mỉm cười chắp tay nói: "Xin mời chỉ giáo!"

Tiểu Tiểu Hoa Thái Lang "hắc hắc" cười nói: "Ngươi đã muốn cho ta chỉ giáo, ta đây sẽ không khách khí đâu! Thằng bé con, ngươi đi xuống cho ta đi!"

Một bên cự chưởng béo mập khổng lồ mở ra, trực tiếp nhằm vào Vương Tử Bình đẩy đến. Vốn tưởng rằng Vương Tử Bình sẽ giống như con nghé con trực tiếp bị đẩy rơi xuống khỏi lôi đài, chết ngất đi mới phải, nhưng thật không ngờ, khi bàn tay khổng lồ kia chạm đến bả vai của Vương Tử Bình, nhưng lại hình như là đang đẩy lên một hòn núi lớn. Vương Tử Bình không chút suy suyển.

Tiểu Hoa Thái Lang trong lòng cực kỳ quái dị, cúi đầu xuống nhìn lại Vương Tử Bình, chỉ thấy Vương Tử Bình hai chân hơi khuỵu xuống, một trước một sau lấy tà mã bộ nghiêng thân đứng tấn, để tùy ý cho cự chưởng của hắn đẩy lên trên vai, thân thể cơ hồ hòa làm một cùng với lôi đài, vô luận là Tiểu Hoa Thái Lang dùng đến bao nhiêu khí lực mà đẩy, hắn vẫn sừng sững bất động. Tiểu Hoa Thái Lang cảm thấy giật mình, không tin được liền nghiêng người vươn nốt tay kia đặt lên vai bên kia của Vương Tử Bình, hai tay đồng thời phát lực đẩy về trước.

Vẫn đang bất động.

Tiểu Hoa Thái Lang toát cả mồ hôi lạnh, đang muốn đổi sang chiêu thức khác để công kích Vương Tử Bình, nhưng Vương Tử Bình lại đột nhiên nhìn hắn mỉm cười nói: "Ngươi không hy vọng tiếp tục đấu khí lực với ta hay sao? Không bằng cứ tiếp tục so khí lực đi hả!" Vừa nói Vương Tử Bình vừa vươn hai tay ra, đặt lên trên cái bụng ngồn ngộn những mỡ của Tiểu Hoa Thái Lang, hai chân phát lực, chậm rãi hướng về phía trước đẩy đi. Tiểu Hoa Thái Lang cảm thấy như có một khối lực đẩy giống như xe ủi đất lừ lừ nhằm mình đẩy đến, thân thể không tự chủ được mà lui dần từng bước về phía sau.

Một bước, lại một bước, Vương Tử Bình tiến thêm về phía trước một bước, Tiểu Hoa Thái Lang lại phải lùi về phía sau thêm một bước.

Cứ thong thả chậm rãi như vậy, thân thể của Tiểu Hoa Thái Lang đã bị đẩy lùi đến tận bên bờ lôi đài.

Tất cả khán giả ở đây đều há hốc mồm miệng, không thể tin nổi một trận đấu sức kỳ tích này.

Trương Khiếu Lâm thì lại bộ mặt xanh mét, tức giận nói với Trương Sĩ Kiệt đang ngồi bên cạnh: "Ngươi không phải đã nói thằng Tiểu Hoa Thái Lang này rất mạnh hay sao?"

Trương Sĩ Kiệt lờ mờ nói: "Tiểu Hoa Thái Lang đích xác rất mạnh, ta muốn chiến thắng hắn cũng không dễ dàng gì. Nhưng là ta không nghĩ tới Vương Tử Bình kia lại càng mạnh, càng thật không ngờ là khí lực của hắn so với Tiểu Hoa Thái Lang còn mạnh hơn nữa.

Tin tưởng rằng bất kể là ai cũng không có cách nào đoán trước được điều này mà!" Thấy Trương Khiếu Lâm bộ dáng như lại sắp phát tác, Trương Sĩ Kiệt lại nói: "Chỉ có điều là ngươi cũng không cần phải chú ý quá mức, Vương Chí Đạo lần này không có đánh cuộc, hơn nữa những người xuống tiền mua Vương Tử Bình thắng cũng không nhiều, đại đa số đều mua Tiểu Hoa Thái Lang thắng. Cho nên cho dù Tiểu Hoa Thái Lang thua, chúng ta cũng không bị thiệt hại."

Nghe được Trương Sĩ Kiệt nói như vậy, Trương Khiếu Lâm sắc mặt mới tốt lên một chút, lại nhìn đến Tiểu Hoa Thái Lang đang đứng sát bên bờ lôi đài, không nhịn được hung hăng mắng: "Con lợn béo này làm cho ta quá thất vọng rồi, phụ công ta để mắt đến hắn như vậy! Con mẹ nó, tốt nhất là để cho nó ngã xuống chết mẹ nó đi!"

Tiểu Hoa Thái Lang bây giờ đang mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mặc dù hắn cũng không có tự cho rằng khí lực của mình chính là thiên hạ đệ nhất, nhưng mà dù sao nằm mơ cũng thật không ngờ được một người Trung Quốc cân nặng chỉ bằng một phần ba so với mình vậy mà khí lực lại còn lớn hơn mình như thế. Lúc này hắn đã bị Vương Tử Bình bức đến sát bên bờ lôi đài, chỉ cần lui thêm về phía sau một bước nữa là sẽ ngã xuống khỏi lôi đài. Mặc dù nói lôi đài này chỉ cao khoảng tầm hai mét, người bình thường nếu té xuống thì tuyệt đối cũng không có gì quá nghiêm trọng, nhưng vấn đề là Tiểu Hoa Thái Lang cũng không phải là người bình thường. Hắn chính là một người siêu nặng, đạt tới hai trăm bốn mươi kg. Loại cân nặng siêu cấp này mặc dù trong lúc đánh nhau kịch liệt thì có ưu thế nhất định, nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng, chính là không thể khinh thường mà ngã xuống. Trong giới đánh lôi đài đã có một câu danh ngôn: "Con người có cân nặng bao nhiêu, khi ngã sẽ bị nặng bấy nhiêu!", lấy hai trăm bốn mươi kg cân nặng mà nói, dù là ngã xuống trên mặt đất bằng đi nữa, cũng sẽ bị cân nặng của chính mình đè sập. Còn nếu từ trên lôi đài cao hai mét mà ngã xuống dưới, như vậy thì hậu quả không phải là chuyện đùa rồi.

May mắn chính là sau khi Vương Tử Bình đem Tiểu Hoa Thái Lang đẩy đến bên bờ lôi đài, liền không phát lực đẩy thêm một bước nào nữa, mà là ngừng lại, hỏi một câu: "Ngươi có nhận thua hay không?"

Tiểu Tiểu Hoa Thái Lang trợn trừng trừng hai tròng mắt bên trong hai cặp mí mắt dày cộp mỡ, nhìn Vương Tử Bình gật đầu. Vương Tử Bình gật đầu, buông tay ra, cũng lui về phía sau một bước. Nhưng là đúng trong nháy mắt Vương Tử Bình lui về phía sau này, Tiểu Hoa Thái Lang đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, bàn tay béo phì khổng lồ đột nhiên vung lên, nhằm đầu Vương Tử Bình chụp xuống.

Dưới đài khán giả thấy thế không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi, không ít người không nhịn được đều tức giận mắng: "Vô sỉ!" "Hèn hạ!" "Con chó Nhật tiểu Nhật Bản!"

Nhưng là sự việc phát sinh kế tiếp đã làm cho đám khán giả đứng xem đó cực kỳ kinh hỉ, chỉ thấy trong nháy mắt khi bàn tay béo phì khổng lồ của Tiểu Hoa Thái Lang sắp chụp xuống trúng đầu Vương Tử Bình, Vương Tử Bình hai mắt đột nhiên phát lạnh, chân phải mãnh liệt đạp ra, ra sau mà đến trước, đạp trúng ngay lên giữa cái bụng như một quả cầu đầy mỡ của Tiểu Hoa Thái Lang.

Tiểu Hoa Thái Lang chỉ cảm thấy trên cái bụng khổng lồ đầy mỡ của mình giống như là đã bị một cái đầu máy xe lửa tốc độ cao húc trúng, thân thể không tự chủ được mà thối lui về sau, kết quả một cước đạp vào khoảng không, thân thể khổng lồ đằng không rớt thẳng xuống dưới lôi đài.

Ầm vang một tiếng, giống như là đã xảy ra động đất vậy, ngay cả những người đứng xem ở bên ngoài cũng cơ hồ cảm thấy mặt đất đang chấn động. Rất may là đám khán giả đang chen nhau đứng xem ngay ở sát dưới lôi đài đã kịp phản ứng rất nhanh, trước lúc Tiểu Hoa Thái Lang rơi xuống đã kịch liệt lui về phía sau, để ra một khoảng đất trống, mới không có bị thân thể khổng lồ của Tiểu Hoa Thái Lang đè bẹp thành thịt băm.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn lại Tiểu Hoa Thái Lang cơ hồ vừa mới dẫn phát động đất, hắn dường như vẫn còn có hô hấp, nhưng lại đang thất khiếu xuất huyết, tựa hồ đã bị một cú ngã này làm phá hủy nội tạng rồi, không nói đến đứng lên, ngay cả một chút khí lực cử động thân mình cũng không có.

"Nhanh nhanh, nhân viên y tế, nhanh chóng mang Tiểu Hoa Thái Lang tiên sinh đi cấp cứu!" Trên bàn trọng tài Tôn Lộc Đường lúc này phát huy tinh thần "nhân đạo chủ nghĩa", hô gọi đám nhân viên y tế vẫn còn đang đứng sững sờ, để bọn họ chạy tới cấp cứu cho Tiểu Hoa Thái Lang , sau đó lại rất thân ái quay sang hỏi Sơn Khẩu Dụ Nhân đang ngồi ngay bên cạnh mình: "Sơn Khẩu tiên sinh, trận tỷ thí này thắng bại hẳn là rất minh bạch rồi chứ? Phiền toái ngươi tuyên bố người thắng cuộc được không?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân sắc mặt xanh mét, hắn nhìn thấy đám nhân viên y tế chật vật hết sức mới đem được Tiểu Hoa Thái Lang lên trên cáng, nhưng lại bởi vì cái cáng không chịu được sức nặng siêu nhân của Tiểu Hoa Thái Lang nên gãy tan tành, Tiểu Hoa Thái Lang một lần nữa rơi xuống thất khiếu phun máu, lão không nhịn được mắng ầm lên: "Đám ngu ngốc kia, như thế nào lại không chịu chuẩn bị một cái cáng thật chắc chắn hả?"

Tôn Lộc Đường nghe vậy "ha ha" cười nói: "Có lẽ là bọn hắn không ngờ tới Tiểu Hoa Thái Lang tiên sinh của quý quốc lại sẽ bị thương mà, cái cáng kia vốn là chuẩn bị dành cho Vương Tử Bình, chỉ có điều là không dùng được rồi!" Ngừng lại một chút, Tôn Lộc Đường lại nhắc nhở nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, phải tuyên bố kết quả thôi, người thắng cuộc cùng các khán giả đều đang chờ đó!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân trong lòng giận dữ, nhưng lại không thể biểu hiện ra được, đành miễn cưỡng cười nói: "Thật sự là bất ngờ hả, xem ra Trung Quốc các ngươi thật sự là ngọa hổ tàng long, nhân tài xuất hiện lớp lớp hả!" Đứng lên, Sơn Khẩu Dụ Nhân đề cao âm lượng nói: "Ta tuyên bố, trận này người chiến thắng chính là: Trung Quốc Vương Tử Bình!", nói xong Sơn Khẩu Dụ Nhân ngồi phịch xuống, trong lòng uất ức đến suýt chết.

Tiếng hoan hô vang lên rung trời, đám khán giả ở đây, mặc kệ là đã mua Vương Tử Bình thắng, hay là mua Vương Tử Bình thua, cũng điên cuồng hoan hô vang lừng, so với chính mình đánh thắng còn muốn cao hứng hơn. Nếu không phải là đại hội thi đấu cấm chỉ những người không có nhiệm vụ không được lên lôi đài, chỉ sợ bọn họ đã ùa lên trên lôi đài tung hê Vương Tử Bình lên trời cao rồi.

Điều này cũng khó trách, người xem ở đây đại bộ phận là người Trung Quốc, mặc dù trong tiềm thức của bọn họ vẫn luôn hy vọng rằng quyền thủ Trung Quốc có thể ở Vạn Quốc võ thuật đại hội lần này đoạt quan đứng đầu, nhưng là sau khi chứng kiến các quyền thủ ngoại quốc mọi người đều là vóc người cao lớn, bộ dáng hung ác quái dị, trong lòng họ đối với những quyền thủ Trung Quốc, thoạt nhìn có chút "yếu đuối mong manh", không có tin tưởng nhiều. Cho nên đến khi chứng kiến Vương Tử Bình "gầy nhỏ" lại dễ dàng đánh bại được Tiểu Hoa Thái Lang hình thể so với hắn còn lớn hơn gấp ba lần, đều không khỏi chí khí đại chấn, sự tin tưởng rằng quyền thủ Trung Quốc sẽ đoạt quan đứng đầu tăng vọt chưa từng có, kết quả là tiếng hoan hô so với khi Vương Chí Đạo đánh bại Ba Lạc Phu còn muốn lớn hơn nhiều.

Ở dưới lôi đài Trương Bảo Tử thấy được một trận đấu này, trong lòng khiếp sợ dị thường, thì thào lẩm bẩm:

"Con mẹ nó, đại ca này của nghĩa đệ khí lực như thế nào thoạt nhìn còn muốn lớn hơn so với ta? Điều này không có khả năng chứ?"

Ô Tâm Lan hăng hái bừng bừng nhìn Lưu Chấn Đông nói: "Đại sư huynh, ta không lừa huynh nhé, chỉ cần nghe theo Chí Đạo, khẳng định sẽ không thua tiền..., ... Hả, Đại sư huynh, vẻ mặt của huynh như thế nào lại có vẻ quái dị như thế, chẳng lẽ lúc trước là huynh nói dối, huynh không có mua Vương Tử Bình thắng hay sao?"

Lưu Chấn Đông vẻ mặt ủ rũ nói: "Ta mà lại phải nói dối ngươi hay sao? Ta nói mua là mua!" Sau đó hắn đột nhiên uất ức gào lên: "Nhưng mà con mẹ nó chứ, ta chỉ xuống tiền có ba trăm đồng, mới thắng được một ngàn tám trăm đồng, vốn lần trước cũng chưa thắng trở về được!"

Ô Tâm Lan trợn mắt há hốc mồm, khó hiểu hỏi: "Đại sư huynh, tại sao huynh lại chỉ xuống có ba trăm đồng, huynh không phải đã nói là đem toàn bộ tài sản đều xuống hết hay sao? Chẳng lẽ toàn bộ gia sản của huynh cũng chỉ có ba trăm đồng thôi?"

"Như vậy cũng không phải!" Lưu Chấn Đông xấu hổ nói: "Tiền còn lại là của để danh của ta, cho nên ta không thể dùng đến được."

"Của để dành?"

"Ta cuối cùng cũng phải để lại một chút đường lui cho chính mình chứ. Vạn nhất bị thua hết, tương lại khi lấy lão bà thì làm sao bây giờ?" Lưu Chấn Đông cây ngay không sợ chết đứng nói.

"Thôi đi!" Vương Chí Đạo khinh thường nói: "Nói đến nói đi, huynh chính là không quá tin tưởng vào phán đoán của ta!"

Thấy Lưu Chấn Đông vẻ mặt xấu hổ, Ô Tâm Lan vội vàng giảng hòa nói: "Quên đi, không phải vẫn là thắng được một ngàn tám trăm đồng hay sao? Dùng khoản tiền này mua tiếp trận đấu sau, nói không chừng lại mang được một vạn đồng kia trở về! Chí Đạo, trận tiếp theo người nào sẽ thắng hả?"

Vương Chí Đạo nói: "Ta cũng không phải là cái máy dự đoán, làm sao có thể không gì không biết! Trận đấu tiếp theo ta cũng không thể đoán trước được kết quả, các ngươi muốn đánh cuộc thì tự mình nhìn xem đi, dù sao cơ hội thắng thua đều là năm mươi năm mươi!"

"Hả, quyền thủ của trận tiếp theo là..., Hồng Thế Uy đánh với La Quang Ngọc!" Ô Tâm Lan nhìn lại một chút danh sách thi đấu rồi "à" lên một tiếng nói: "Chí Đạo, hai người kia, ngươi không phải đã từng cùng bọn họ đánh qua hay sao? Như thế nào lại không thể đoán được kết quả trận đấu như thế?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Không phải cứ đánh qua là có thể đoán biết trước được kết quả so tài. Hai người kia công phu tương xứng, phong cách lại tương đồng, Hồng Quyền đối Ngạnh phái Đường Lang, ai thắng ai thua, rất khó đoán trước, kết quả lưỡng bại câu thương cũng có khả năng lớn đó!"

161. Chương 159:sự Kiện Giết Người Phúc Giang Lâu

Vị tiên sinh này là Vương Chí Đạo phải không?"

Đặt câu hỏi chính là một gã trung niên vóc người gầy gò nhỏ bé, nhìn hắn vẻ mặt tầm thường thấp kém khúm núm, hiển nhiên là nô tài của một đại nhân vật nào đó.

Vương Chí Đạo tạm dừng không nói chuyện với đám người Ô Tâm Lan nữa, quay sang hỏi lại gã trung niên: "Ta chính là Vương Chí Đạo, các hạ là ai?"

Gã trung niên hơi cúi đầu nói: "Tiểu nhân chỉ là một người hầu không quan trọng trong nhà của chủ nhân mà thôi, tên tuổi không đáng nhắc tới. Chủ nhân của ta muốn mời Vương Chí Đạo tiên sinh đi gặp mặt một chút!"

"Chủ nhân của ngươi là ai?"

"Danh tự của chủ nhân của ta, tiểu nhân đây không tiện nói ra, nhưng chỉ cần Vương Chí Đạo tiên sinh khi gặp sẽ biết ngay."

Gã trung niên vẫn đang hơi cúi đầu mà trả lời.

Ô Tâm Lan đứng bên cạnh không nhịn được nói: "Ngay cả tên cũng không dám nói ra, có thể thấy được chủ nhân của ngươi là một kẻ không muốn lộ diện, không trộm thì cướp. Chí Đạo, ngươi không cần để ý đến hắn, chủ nhân của hắn nếu muốn gặp ngươi thì để cho chính hắn tự đến đây đi!"

Lưu Chấn Đông kinh nghiệm giang hồ phong phú, thấy thế cũng khuyên nhủ: "Vương sư đệ, đại chiến của ngươi sắp tới, có người xa lạ muốn gặp, hay là không nên đáp ứng làm gì, miễn cho phát sinh ra những việc bất trắc ngoài ý muốn."

Trương Bảo Tử thì trực tiếp mắng: "Con mẹ nó, dấu đầu hở đuôi tính toán cái gì đây, nếu không dám lộ diện thì biến ra xa một chút, nghĩa đệ của ta sao có thể làm con cá chui đầu vào rọ được!"

Vương Chí Đạo lại mỉm cười, nhìn gã trung niên kia nói: "Chủ nhân của ngươi đã cho ngươi đến yêu cầu ta, như vậy hẳn là sẽ không để cho ngươi phí công vô ích hả! Không biết chủ nhân của ngươi đã chuẩn bị thứ gì để có thể làm cho ta đáp ứng yêu cầu của hắn?"

Gã trung niên thần sắc không thay đổi, bình tĩnh móc từ trong áo ra một cái đồ vật gì đó, trong miệng nói:

"Chủ nhân của ta nói, chỉ cần Vương Chí Đạo tiên sinh sau khi nhìn thấy một cái vật này, mà vẫn không muốn tới gặp ông ấy, như vậy thì ông ấy cũng không miễn cưỡng ngươi."

Trương Bảo Tử trừng mắt nói: "Đây là cái đồ vật quỷ gì, nghĩa đệ của ta nhìn thấy thứ này tại sao lại phải đi gặp gia chủ của ngươi?"

Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan cũng là thần sắc nghi hoặc, khó hiểu nhìn lại cái vật đang ở trong tay gã trung niên kia, hiển nhiên cũng không nhận biết vật đó là cái gì. Nhưng Vương Chí Đạo thần sắc lại khẽ biến, cái vật trong tay gã trung niên kia, Trương Bảo Tử, Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan không nhận biết, nhưng hắn lại nhận biết rõ ràng.

Vật đó chính là một quả lựu đạn, một quả lựu đạn quân dụng thuộc về thế kỷ hai mươi mốt. Nếu mà cái vật kia nó bùng nổ ở chỗ này…

Vương Chí Đạo trên trán toát ra mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười nói: "Được rồi, ngươi đã thuyết phục được ta, ta đồng ý đi gặp mặt chủ nhân của ngươi!"

Ô Tâm Lan thấy thế nóng lòng nói: "Chí Đạo, ta cũng đi theo ngươi!" Lưu Chấn Đông, Trương Bảo Tử cũng nhìn ra Vương Chí Đạo thần sắc không đúng, đều yêu cầu đi theo.

Gã trung niên lờ mờ nói: "Xin lỗi, chủ nhân của ta chỉ mời một mình Vương Chí Đạo tiên sinh. Những người khác xin mời dừng lại!"

Trương Bảo Tử nghe vậy đột nhiên giận dữ, vung nắm tay lên toan cho gã trung niên kia một trận, Vương Chí Đạo vội vàng ngăn cản hắn nói: "Đại ca không nên xằng bậy, các ngươi yên tâm, ta không có việc gì!" Sau khi ngăn trở Trương Bảo Tử, hắn quay sang gã trung niên kia nói: "Mời ngươi chờ ta trong chốc lát!"

Vương Chí Đạo lôi kéo Ô Tâm Lan rời xa khỏi tầm mắt gã trung niên kia, thấp giọng hỏi: "Ô sư tỷ, cây súng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ mới đưa cho ta đâu?"

Ô Tâm Lan lại càng hoảng sợ, vội nói: "Đang cất giấu trên người ta đây. Chí Đạo, ngươi không phải là đang cần nó đấy chứ?"

Vương Chí Đạo thần sắc ngưng trọng nói: "Ta lần này đi gặp một người có thể nói là địch nhân lớn nhất bình sinh của ta. Ta tin tưởng hắn lúc này sẽ không hại ta, nhưng mà ta lại có ý định phải thu thập hắn, cho nên lần này đi có thể hung cát khó lường. Ta đi rồi ngươi đi báo cho Nhị sư huynh bọn họ tụ tập lại cùng một chỗ, còn phải đi báo cho cả mười hai tên đồ đệ của ta cùng tới, để cho bọn họ cùng mang theo súng, thống nhất nghe theo Nhị sư huynh chỉ huy. Nếu như các ngươi nghe được thanh âm nổ súng của ta, lập tức nhằm phương hướng tiếng súng vang mà chạy đến, như thế nói không chừng có thể tìm được ta đó!"

Ô Tâm Lan nghe được ngẩn người, vội vàng hỏi: "Chí Đạo, tại sao lại muốn mạo hiểm, ngươi không đi gặp người kia thì không được hay sao? Hắn chung quy cũng không có khả năng ở chỗ này mà cưỡng ép mang ngươi đi chứ?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta vừa mới nói rồi, không phải hắn sẽ đối phó ta, mà là ta sẽ đối phó hắn. Yên tâm đi mà, ta sẽ không gặp chuyện gì không may, ngươi không phải là vẫn rất tin tưởng ta hay sao? Lần này lại tiếp tục tin tưởng một lần nữa đi! Đâu, đưa cây súng cho ta!"

Ô Tâm Lan bất đắc dĩ đành lặng lẽ từ trong áo lấy ra cây "Kim tiễn", đưa tới trên tay Vương Chí Đạo.

Sau khi trở lại chỗ cũ, gã trung niên lộ vẻ mặt cười châm biếm nói: "Vương Chí Đạo tiên sinh, cũng không phải sinh tử ly biệt, cần gì mà phải đi bàn giao hậu sự như thế!"

Vương Chí Đạo làm bộ nghe không hiểu ý gã trung niên đang châm chọc, mỉm cười nói: "Đi thôi, dẫn ta đi gặp chủ nhân của ngươi!"

Gã trung niên mang theo Vương Chí Đạo tìm cách lách qua khỏi đám đông người xem, sau khi vòng vo qua một dãy phố, đi tới một nhà đại tửu lâu cao tới bốn tầng lầu, trên chiêu bài viết tên "Phúc Giang Lâu". Gã trung niên dẫn Vương Chí Đạo đi lên đến tầng trên cùng, đến trước một cánh cửa, nhẹ nhàng gõ lên, tôn tôn kính kính nói: "Chủ nhân, Vương Chí Đạo tiên sinh đã đến đây rồi!"

"Vào đi!" Bên trong vang lên một thanh âm vừa âm nhu lại vừa bén nhọn.

Cánh cửa được mở ra, Vương Chí Đạo nhìn thấy đây là một gian phòng lớn chuyên dùng để ngắm cảnh, hai khung cửa sổ lớn đều được mở rộng ra nhìn đến bên ngoài, vừa vặn chứng kiến được lôi đài của Vạn Quốc võ thuật đại hội. Trong căn phòng bày một cái bàn bát tiên lớn, trên bàn lại bầy biện tiệc rượu, nhưng trên tiệc chỉ có hai người ngồi, chính là Trương Khiếu Lâm cùng Trương Sĩ Kiệt. Chỗ gần cửa sổ lại kê một tấm bảng đen lớn, bên trên đã có không ít chữ được viết bằng bút phấn, lại có một người mặc áo bành-tô màu đen, trên đầu đội mũ phớt chóp cao, đang đứng trước tấm bảng đen dùng bút phấn viết viết vẽ vẽ cái gì đó.

Vương Chí Đạo cẩn thận nhìn lại, đã thấy người mặc áo bành-tô màu đen kia viết lên trên tấm bảng đen vài cái tên người: Liễu Sinh Đấu Hồn, Thác Bổn Hùng Nhất, Vũ Điền Hốt Giác, Viên Độ Phi Giác, Trương Sĩ Kiệt, Vương Tử Bình, Hoắc Điện Đường, lại còn có cả tên của bản thân mình, tổng cộng là có tám người.

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm vào người mặc áo bành-tô đang viết viết vẽ vẽ trên bảng kia, nhưng trong miệng lại hỏi Trương Khiếu Lâm: "Trương Khiếu Lâm tiên sinh, là ngươi mời ta tới hay sao? Không biết ngươi có chuyện gì đây? Hẳn là không phải vì ta đánh cuộc quyền thắng được một chút tiền, cho nên ngươi trong lòng bốc hỏa muốn giết chết ta cho hả giận đấy chứ?"

Trương Khiếu Lâm hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không trả lời câu hỏi của Vương Chí Đạo. Người mặc áo bành-tô đen kia ngừng lại không viết lên bảng nữa, xoay người lại nhìn Vương Chí Đạo ha ha cười nói: "Vương Chí Đạo tiên sinh, đừng hiểu lầm, mời ngươi tới đây, không phải là Trương tiên sinh, mà là kẻ hèn ta đây! Xin cho kẻ hèn này tự giới thiệu mình một chút, họ Hồng, tên Bất Nhị, hiện nay đang đảm nhiệm Hồng Môn Môn chủ!"

"Hồng Môn Môn chủ?" Vương Chí Đạo có chút nghi hoặc nói: "Mới vừa rồi người đã cho người hầu đến mời ta chính là ngươi hay sao?"

"Đúng như vậy!"

"Vật kia của ngươi là từ đâu mà có?"

"Là ta tự mình chế tạo ra, công hiệu tuyệt đối sẽ không kém hơn so với những thứ ngươi từng kiến thức qua." Hồng Bất Nhị ha ha cười nói: "Ngươi không cần nghi hoặc, ta với ngươi là từ cùng một chỗ mà đến, cho nên ngươi cùng ta mới có được những thứ mà đại bộ phận người ở đây không có được."

Trương Khiếu Lâm cùng Trương Sĩ Kiệt vẻ mặt đều nghi hoặc, hiển nhiên đều không rõ ràng là Hồng Bất Nhị cùng Vương Chí Đạo đang nói cái gì.

Vương Chí Đạo kỳ quái nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi là người Nhật Bản đấy chứ!"

"Ngươi đoán không sai, trái tim của ta đích thật là thuộc về Nhật Bản!" Hồng Bất Nhị nói.

"Thì ra là thế, ta rõ ràng rồi. Thế này thật sự là khôi hài hả, không nghĩ tới ngươi thế mà lại lưu lạc tha hương ở nơi xứ khác?"

"Như vậy cũng không có gì là đáng tiếc, ta đây đều một lòng vì tổ quốc của mình mà phục vụ!" Hồng Bất Nhị mỉm cười, dừng lại không tiếp tục đàm luận một đề tài này nữa, quay sang chuyện khác nói: "Vương Chí Đạo tiên sinh, ngươi biết ta tìm ngươi tới để làm cái gì không?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ta đang rửa tai lắng nghe đây!"

Hồng Bất Nhị chỉ vào tám cái tên đã được viết ở trên tấm bảng đen, laih hỏi Vương Chí Đạo: "Đối với nhận thức về võ thuật, tin tưởng ở thời đại này không có ai có thể bì được với ngươi, cho nên ta đây muốn thỉnh giáo ngươi một chút, tám cái tên viết ở trên đây, là ta dự đoán trước bát cường cuối cùng của Vạn quốc võ thuật đại hội. Xin hỏi Vương Chí Đạo tiên sinh, ngươi cho rằng ta dự đoán có chuẩn xác hay không?"

Vương Chí Đạo không chút nghĩ ngợi đã trả lời luôn: "Đem bốn cái tên của bốn người Nhật Bản kia đổi xuống dưới, có lẽ sẽ có được chín thành chuẩn xác đó."

Hồng Bất Nhị ha ha cười, cũng không phản biện lại Vương Chí Đạo, đi đến ngồi xuống vị trí thủ tọa của chiếc bàn bát tiên, sau đó chỉ vào chỗ đối diện với mình mà nói: "Vương Chí Đạo tiên sinh, mời ngươi ngồi!"

Đợi được khi Vương Chí Đạo đã ngồi xuống vị trí đối diện, Hồng Bất Nhị lần nữa mở miệng nói:

”Tin tưởng rằng cả ta và ngươi đều rõ ràng, ở thời đại này nếu nghĩ muốn thay đổi được sự khuất nhục cho tổ quốc của bản thân mình, trước tiên nhất định phải làm cho tổ quốc của mình trở thành quốc gia cường đại nhất trên đời. Chỉ cần tổ quốc trở thành quốc gia cường đại nhất trên thế giới, vậy thì những sự khuất nhục trong tương lai có thể thay đổi được, đến lúc đó bất luận là nước Mỹ, hay là châu Âu, đều phải hướng về tổ quốc của ta mà khuất phục. Mà ta thì đang cố gắng theo đuổi một mục tiêu này. Trước mắt ta đang làm, chính là phải kiếm được một lượng tiền tài thật lớn, có tiền tài mới có thể làm cho ta có năng lực để mà hoạch định những kế hoạch đó. Cho nên ta cùng với Thanh bang Trương Khiếu Lâm tiên sinh hợp tác, dùng Vạn quốc võ thuật đại hội để khai một trường đánh cuộc thật lớn, vốn là lấy năng lực phân tích của ta, chúng ta có thể kiếm được không hề ít.

Nhưng là ta lại không ngờ rằng ngươi cũng sẽ tham dự đánh cuộc quyền. Mặc dù ở những phương diện khác ngươi có thể so ra còn kém ta rất xa, nhưng là trên phương diện nhận thức về võ thuật, ta không thể không thừa nhận rằng ta không bằng được ngươi. Cho nên chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn ngươi liên tiếp thắng tiền.” Cười cười một chút, Hồng Bất Nhị lại nói: “Trương Khiếu Lâm tiên sinh cho rằng nếu ngươi đã thắng đủ tiền rồi, có lẽ sẽ không tiếp tục đánh cuộc nữa. Nhưng là ta lại không cho rằng như thế. Ngươi và ta tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng là ta so với bất luận kẻ nào khác, thì cũng vẫn hiểu rõ được ngươi hơn. Ngươi lúc này không đánh cuộc, chỉ bất quá là nghĩ muốn dời lực chú ý của Trương Khiếu Lâm tiên sinh đi một chút, mục đích là đợi đến lúc sau khi có mấy trận tỷ thí mấu chốt thì sẽ xuống tay rất nặng. Lấy nhãn lực của ngươi, đã không xuống tiền thì thôi, một khi đã xuống là tất thắng. Nói không chừng đến lúc sau này, chúng ta thất bại đến mức có muốn trả tiền cũng không trả lại nổi. Ta đoán có đúng không, Vương Chí Đạo tiên sinh?”

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: “Cho nên ngươi mời ta tới đây? Không biết các ngươi ý định làm như thế nào đây? Cầu ta buông tha không đánh cuộc quyền nữa, hay là có ý định ở đây ám sát ta?”

Hồng Bất Nhị cười nói: “Ngươi đã dám đến phó hội, tin tưởng rằng ngươi hẳn là rõ ràng chúng ta sẽ không ám sát ngươi ở đây. Ngươi bây giờ chính là đại danh nhân ở Thượng Hải, lại là người có khả năng đứng đầu trên Vạn quốc võ thuật đại hội, lại thêm có liên hệ cùng với không ít đại nhân vật. Nếu như không minh bạch mà bị chết, nói không chừng sẽ gây ra náo loạn to, làm cho Vạn quốc võ thuật đại hội bị đình chỉ, chúng ta đây phải chịu thiệt thòi rồi.”

“Phân tích rất có lý, vậy ý ngươi định làm sao bây giờ đây?”

Hồng Bất Nhị nói: “Ngươi là một người thông minh, hẳn là biết rõ rằng chọc giận chúng ta cũng không có kết quả tốt. Hồng Môn cùng Thanh bang kết hợp lại, thế lực chỉ sợ rằng bất kể là một môn phái võ thuật nào cũng không đấu lại nổi, càng đừng nói là một Tinh Võ Môn. Cho nên ta hy vọng ngươi tự động bỏ qua không tham gia đánh cuộc quyền, đương nhiên, chúng ta cũng sẽ không để cho ngươi bị thiệt. Ngươi nói ra một con số, chúng ta trực tiếp giao cho ngươi, coi như là để cho ngươi làm lệ phí thu tay. Chỉ có điều ta nghĩ phải nhắc nhở ngươi một câu, bất kỳ sự tình nào đều có giới hạn, ngươi nếu như mà vượt qua cái giới hạn đó, sẽ không có quả ngọt mà ăn đâu! Ngươi báo ra một con số đi!”

Vương Chí Đạo ngửa mặt lên trời cười to, chậm rãi đứng lên, nhìn Hồng Bất Nhị nói: “Ta nói cho ngươi biết, ngươi đã sai lầm mất hai chuyện rồi, thứ nhất, ngươi căn bản là không biết rõ ta; thứ hai, ngươi căn bản là không nên mời ta đến!”

Vừa dứt lời, tay phải Vương Chí Đạo nhanh như tia chớp, vừa lộn một cái, “Kim tiễn” đã xuất hiện ở trong tay.

Mọi người đều kinh hãi, trong đó có Trương Sĩ Kiệt phản ứng nhanh nhất, xuất cước một đá, đã đem cái bàn bát tiên đá lật lên, cố gắng ngăn trở tầm mắt Vương Chí Đạo. Đáng tiếc chính là động tác của hắn có dù có nhanh đi nữa, cũng không nhanh được bằng tốc độ nổ súng của Vương Chí Đạo.

“Đoàng” một tiếng, ngay trước khi chiếc bàn bát tiên bị đá dựng đứng lên, Vương Chí Đạo đã kịp siết cò, đạn thoát khỏi nòng bay ra, bắn trúng mục tiêu chính là mi tâm của Hồng Bất Nhị, trực tiếp đem đầu hắn bắn xuyên qua.

Trương Khiếu Lâm sợ đến ngã nhào sang một bên, vừa lăn trên mặt đất, vừa hét lớn: “Vương Chí Đạo, ngươi điên rồi sao? Hắn là Hồng Môn Môn chủ đó, ngươi làm sao dám giết người lung tung?”

Không có ai hồi đáp, đợi được đến khi Trương Sĩ Kiệt gạt cái bàn bát tiên sang một bên thì đã phát hiện ra Vương Chí Đạo không nhìn thấy đâu nữa, về phần gã trung niên đã dẫn Vương Chí Đạo vào đây, lúc này đã ngã nhào ngay trước cửa, không hề nhúc nhích, không biết sống chết thế nào.

Vương Chí Đạo dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống khỏi Phúc Giang Lâu, đã nhìn thấy từ xa đám người Ô Tâm Lan, Trương Bảo Tử, Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác cùng mười hai tên đồ đệ của mình đang nhằm hướng này chạy vội tới, hiển nhiên là do nghe thấy tiếng súng nên đã chạy tới.

Nhìn thấy những người khác đều bị tiếng súng kinh động, đều quay nhìn về hướng này, Vương Chí Đạo vội vàng chạy ngay tới trước mặt đám người Ô Tâm Lan, ngăn cản không cho bọn họ kịp hỏi han, nói luôn: "Đừng có nói gì hết, lập tức trở về đi, làm ra bộ như không hề có phát sinh chuyện gì, cũng không được nói sự việc ta theo gã trung niên kia rời đi, hãy nói ta vẫn ở cùng một chỗ với các ngươi để xem thi đấu!"

Các tuần bộ phụ trách an ninh cho Vạn quốc võ thuật đại hội cũng bị tiếng súng kinh động, vội vàng hướng phía Phúc Giang Lâu chạy đến, nhưng giữa đám đông người kêu loạn huyên náo, bọn họ lại không có một ai pháy hiện ra sự khác thường của đám người Vương Chí Đạo.

Sau khi bất động thanh sắc trở lại dưới lôi đài xem cuộc chiến, Hoắc Đình Giác thấp giọng hỏi Vương Chí Đạo: "Vương sư đệ, ngươi rốt cuộc là đã làm cái trò quỷ gì?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Không có gì. Chỉ là giết một tên Hán gian mà thôi. Tên này giúp tiểu Nhật Bản làm việc, bán đứng người Trung Quốc chúng ta. Mới vừa rồi hắn cùng với Trương Khiếu Lâm muốn hại ta, bị ta một phát bắn chết rồi."

"Cái gì?" Hoắc Đình Giác lấy làm kinh hãi, cẩn cẩn dực dực quay bốn phía nhìn một chút, trách cứ nói:

"Vương sư đệ, ngươi như thế nào lại có thể kích động như vậy, tại chỗ này lại dám giết người, có nhiều tuần bộ ở đây như thế này, bọn họ sẽ bắt ngươi vào ngục."

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ta không thừa nhận thì không phải là sẽ không có việc gì hay sao. Chỉ cần các người một mực khăng khăng rằng ta không có rời đi khỏi đây, không có gì chứng minh được là ta đã ở hiện trường, vậy thì phòng tuần bộ không có biện pháp gì để bắt ta. Lấy danh khí của ta bây giờ, phòng tuần bộ cũng không dám xằng bậy đối với ta. Còn nếu như mà không được, vậy để cho Vương tử Uy Nhĩ Sĩ giúp ta ngăn cản thì càng tốt!"

Lưu Chấn Đông nhíu nhíu đầu mày, thấp giọng hỏi nói: "Vương sư đệ, có bao nhiêu người chứng kiến được ngươi giết người?"

"Chỉ có hai người, chính là Trương Khiếu Lâm cùng Trương Sĩ Kiệt. Chỉ có điều là hai người bọn họ muốn làm chứng chống lại ta cũng vô dụng, ta có thể nói là do ta thắng bọn họ món tiền lớn, cho nên mới làm cho hắn trong tâm sinh hận mà vu hãm ta!"

"Ngươi rốt cuộc đã giết là ai đó?" Hoắc Đình Giác rốt cục hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất.

"Là Hồng Môn Môn chủ Hồng Bất Nhị!"

…….

Tiếng súng cũng không có ảnh hưởng gì đến cuộc chiến đấu trên lôi đài. Cuộc chiến giữa Hồng Thế Uy cùng La Quang Ngọc đã gần đến hồi kết thúc. Hai người này thực lực quả nhiên đúng như Vương Chí Đạo đã dự đoán trước, đúng là ngang tài cân sức. Hồng Gia quyền pháp đấu với Thất Tinh Đường Lang, trận đấu giữa hai môn quyền pháp Trung Hoa truyền thống đặc sắc vạn phần, khiến cho khán giả ở đây đều nhìn không dời mắt, mọi người đều cảm thán xem ván này không tệ. Cũng bởi vì màn biểu diễn đặc sắc của Hồng Thế Uy cùng La Quang Ngọc đã hấp dẫn hết ánh mắt của khán giả, thậm chi ngay cả tiếng súng từ phía Phúc Giang Lâu cũng không làm cho bọn họ rời khỏi vị trí của mình, cho nên ngoại trừ những người của Tinh Võ Môn, không có ai phát hiện ra Vương Chí Đạo đã từng chạy đi ra ngoài.

Hồng Thế Uy cùng La Quang Ngọc đánh tới lúc này, có lẽ là đã bắt đầu nảy sinh sự kính nể tôn trọng lẫn nhau, cho nên cũng không có ra đòn nặng tay, chỉ là hết sức đem đối thủ ép xuống dưới lôi đài, ý đồ lấy việc đem đối thủ đánh hạ lôi đài để chấm dứt trận đấu. Mặc dù là như thế này, trận đấu vẫn đang là đặc sắc

vạn phần, đến cuối cùng, La Quang Ngọc bởi vì hạ bàn công phu so với Hồng Thế Uy kém hơn một chút, bị Hồng Thế Uy từ từ bức sát tới bên bờ lôi đài, rốt cục cũng bị hất rơi xuống dưới.

Đến khi Tống Thế Vinh lão gia tử đứng dậy tuyên bố kết quả trận đấu, khán giả ở đây lại một lần nữa đồng loạt vỗ tay như sấm, hiển nhiên đối với trận đấu như thế nào đã hài lòng vô cùng.

Đúng vào lúc này, mấy người tuần bộ đã từ trong đám quần chúng luồn lách đến trước mặt đám người Vương Chí Đạo, thần sắc ngưng trọng đối diện Vương Chí Đạo nói: "Vương Chí Đạo tiên sinh, ngươi là kẻ khả khi trong vụ án giết người mới vừa xảy ra tại Phúc Giang Lâu, chúng ta muốn mời ngươi đi đến Phòng Tuần bộ để tiếp nhận điều tra!"

"Cái gì, ngươi vừa nói cái gì? Xin lỗi, mới vừa rồi rất là ầm ĩ đó, ta chưa có nghe được rõ ràng, làm phiền ngươi nói lại một lần nữa!" Vương Chí Đạo giả bộ câm điếc nói.

Tuần bộ đành bất đắc dĩ chờ sau khi tiếng vỗ tay của đám khán giả đã im xuống, mới đem những lời nói vừa rồi lặp lại một lần.

Vương Chí Đạo đột nhiên giận dữ nói: "Các ngươi đây là có cái ý tứ gì? Ta cùng các sư huynh đệ một mực ở chỗ này đứng xem trận đấu, nơi nào cũng không có rời đi đến, án mạng phát sinh tại Phúc Giang Lâu như thế nào lại tính lên trên đầu ta đây? Mẹ kiếp, các ngươi không phải là đã bị người nào đó sai khiến, cố ý hãm hại ta, muốn cho ta không thể tiếp tục tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội hay sao đây?"

Vương Chí Đạo cố ý nói thật lớn tiếng, bởi vì lúc này khán giả đã im lặng xuống rồi, kết quả lời hắn nói đã làm cho đại bộ phận những người đứng xung quanh nghe được.

Khán giả chính là những người rất dễ dàng bị ảnh hưởng, hơn nữa Vương Chí Đạo ở Thượng Hải rất được lòng người, lại thêm biểu hiện vô cùng đặc sắc ở ngay trận đấu đầu tiên, không ít khán giả đã sớm coi hắn như là thần tượng, cho nên nghe được hắn phẫn nộ nói như vậy, lập tức hùa theo ồn ào cả lên.

Đám tuần bộ kia nào có ngờ tới sẽ có hậu quả như vậy, đối mặt với đám đông người tâm tình đang phẫn nộ, mỗi người đều không khỏi trong lòng sợ hãi, toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Có chuyện gì đây?" Đúng thời điểm mấu chốt, lại có người xuất trận giải vây.

162. Chương 160:cao Thủ Hoa Lang Đạo

Đến giải vây không ngờ lại là tử địch của Vương Chí Đạo, Sơn Khẩu Dụ Nhân! Từ sau khi Sơn Khẩu Dụ Nhân dùng kế đoạt được quyền lực tổ chức quản lý đại hội võ thuật từ trong tay Trung Hoa võ sĩ hội, cũng đem tên gọi ban đầu do Trung Hoa võ sĩ hội định đặt là "Du nghệ đại hội" sửa thành "Vạn quốc võ thuật đại hội", thì lão cũng đã tự cho mình là người chủ sự của đại hội.

Cho nên lão đối với Vạn quốc võ thuật đại hội, cơ hồ tất cả sự việc dù to dù nhỏ cũng đều muốn nhúng tay vào. Nếu không phải là trong Vạn quốc thương hội còn có đại biểu của các nước Âu Mỹ, hơn nữa còn có Tôn Lộc Đường là tay cự phách cầm đầu võ thuật Trung Quốc đối chọi chống đỡ với lão, chỉ sợ Sơn Khẩu Dụ Nhân đã trở thành tên độc tài của Vạn quốc võ thuật đại hội, đem Vạn quốc võ thuật đại hội biến thành thi đấu võ đạo thuần túy theo phong cách Nhật Bản rồi.

Sơn Khẩu Dụ Nhân rất căm ghét Vương Chí Đạo, bởi vì từ khi Vương Chí Đạo xuất hiện tại Thượng Hải, đã rất nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của lão. Điều này làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân cảm giác được, con người Vương Chí Đạo này chính là tử thù trời sinh của lão, so với tất cả mọi người Trung Quốc khác thì đều còn đáng ghét hơn. Cho nên lão rất "quan tâm" đến Vương Chí Đạo, đối với bất cứ cơ hội nào có thể đả kích được Vương Chí Đạo thì đều tuyệt đối không chịu bỏ qua. Lần này lão ngồi trên bàn trọng tài nhìn thấy người của phòng Tuần bộ cùng đám người Vương Chí Đạo giằng co, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là lão bản năng cảm giác được nhất định đây là sự tình bất lợi cho Vương Chí Đạo, cho nên mới "vui mừng hớn hở" chạy đến "giải vây".

Vẫn luôn luôn chú ý mật thiết đến Sơn Khẩu Dụ Nhân, đề phòng lão làm ra âm mưu nào đó, đám người Tôn Lộc Đường hiển nhiên cũng phát hiện ra chỗ mấy người Vương Chí Đạo có chuyện không thích hợp. Bất luận là Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên hay là Tống Thế Vinh, thì quan hệ với Vương Chí Đạo cũng

không hề nông cạn, đối với những chuyện của Vương Chí Đạo hiển nhiên cũng rất quan tâm, nhìn thấy tình huống như thế đương nhiên là cũng không cam chịu lạc hậu, cùng nhau theo Sơn Khẩu Dụ Nhân chạy đến xem.

"Sơn Khẩu tiên sinh, ông đã đến rồi!" Người của phòng Tuần bộ giống như là nhìn thấy cứu tinh, vội vàng ôm quyền nói với Sơn Khẩu Dụ Nhân: "Năm phút đồng hồ trước đây, ở Phúc Giang Lâu đã phát sinh ra một vụ nổ súng giết người, ở đó lại có hai người nhân chứng trực tiếp nhìn thấy, bọn họ đều nói là do Vương Chí Đạo giết người, cho nên chúng ta mới đến xin mời Vương Chí Đạo đi về phòng Tuần bộ để hỏi cung, nhưng là hắn lại không chịu hợp tác!"

"Hả, nguyên lai là như vậy hả!" Sơn Khẩu Dụ Nhân trong lòng đang cười như phát cuồng, thầm nghĩ: "Vương Chí Đạo, đây là chính ngươi muốn chết, đừng có trách ta!". Khuôn mặt nghiêm chỉnh lại, Sơn Khẩu Dụ Nhân nghiêm túc nói: "Giết người đền mạng, đây chính là thuyết pháp của người Trung Quốc các ngươi từ xưa đến nay. Huống chi bây giờ đã là thế giới pháp trị, Vương Chí Đạo lại dám giữa ban ngày ban mặt cầm súng giết người, tội ác cực kỳ. Lại còn dám chống người thi hành công vụ, tội càng phải gia tăng thêm một bậc..."

"Sơn Khẩu tiên sinh đã trở thành Đại pháp quan từ khi nào vậy?" Vương Chí Đạo cắt đứt mấy lời tràng giang đại hải Sơn Khẩu Dụ Nhân đang nói, cũng dùng giọng nghiêm trang chấn chỉnh lại lão:

"Coi như có là Pháp quan đại nhân đi chăng nữa, cũng ít nhất là trước hết cần phải nghe qua lời nói của người làm chứng, nhìn xem một chút chứng cứ, cho đến khi chứng cứ xác thực thì mới có thể định tội cho người. Sơn Khẩu tiên sinh thật buồn cười, chỉ là nghe qua một câu nói của tuần bộ tiên sinh, ngay cả người bị hại cùng nhân chứng là ai cũng còn chưa biết, vậy mà đã không thể bình tĩnh đã vội phán ta tội chết rồi.

Oa, làm một thẩm phán như vậy quả thật là chẳng tốn chút công sức nào hả! Ta đây cũng đang hết sức buồn bực đây, ta cùng các sư huynh đệ Tinh Võ Môn một mực đứng ở đay thưởng thức trận đấu, như thế nào lại đột nhiên giữa lúc đó có một vụ trọng án giết người rơi xuống trên đầu ta. Hơn nữa thủ pháp như vậy hình như trước kia ta cũng đã có lĩnh giáo qua rồi hả Sơn Khẩu tiên sinh? Việc này không phải là do ngươi lại dở trò quỷ ra đấy chứ? Ta xin ngươi đó, nếu ngươi không muốn để cho ta tham gia Vạn Quốc võ thuật đại hội nữa, thì cứ nói thẳng ra ngay trước mặt mọi người là tốt rồi, không cần phải sử dụng thủ đoạn hèn hạ đến hãm hại ta thêm một lần nữa đâu!"

"Ngươi..." Sơn Khẩu Dụ Nhân bị Vương Chí Đạo mắng cho một trận ngay trước mặt mọi người, tức giận đến sôi lên. Nhưng vẫn còn chưa nói ra được từ nào để phản bác, lại đã nghe Vương Chí Đạo nói tiếp: "Các vị trọng tài, các vị ngồi ở chỗ cao trên kia, ta đứng ở đây bên dưới lôi đài, hơn nữa vị trí vừa vặn đối diện với các vị. Bây giờ ta xin hỏi các vị một chút, các vị có nhìn thấy ta hay không?"

Tôn Lộc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đích xác là có!"

Cam Mạc Nhiên thì nói: "Ta nhìn thấy ngươi ở bên dưới xem thi đấu!"

Tống Thế Vinh hừ nói: "Vương Chí Đạo một mực theo các sư huynh của hắn đứng ở chỗ này xem thi đấu, ta ngồi bên trên liếc mắt một cái đã thấy được. Sơn Khẩu tiên sinh, vị trí của ngươi ở ngay trung tâm, tin tưởng ngươi cũng nhìn thấy Vương Chí Đạo đứng ở dưới này chứ? Ta lưu ý ngươi một chút, tầm mắt của ngươi không ngừng nhìn về phía Vương Chí Đạo đó!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân ngẩn người, lão suy nghĩ một chút, đích xác là trong hai trận đấu Trương Bảo Tử đối Trát Mộc Khắc, Vương Tử Bình đối Tiểu Hoa Thái Lang, chính mình đã có lưu ý Vương Chí Đạo một vài lần, Vương Chí Đạo quả thực là đứng xem trận đấu. Nhưng là sau đó đến trận đấu của Hồng Thế Uy cùng La Quang Ngọc, không nhớ rõ chính mình có còn thấy Vương Chí Đạo đứng ở chỗ này không nhỉ?

Hình như lực chú ý của bản thân mình cũng bị màn giao đấu đặc sắc của hai người kia hấp dẫn mất, trong lúc nhất thời thật không có lưu ý xem Vương Chí Đạo có còn ở đây hay không. Chỉ là sau khi trận đấu kết thúc mới lại nhìn thấy Vương Chí Đạo. Không biết trong lúc Hồng Thế Uy cùng La Quang Ngọc so tài thì Vương Chí Đạo có rời đi hay không? Sơn Khẩu Dụ Nhân trong lúc nhất thời bản thân lão có chút không thể khẳng định được.

Trong lúc Sơn Khẩu Dụ Nhân còn đang suy tư, Vương Chí Đạo lại hỏi tiếp mấy người trọng tài khác cũng đến xem náo nhiệt:

"Các vị, xin phép hỏi các vị có chứng kiến ta vẫn đứng ở chỗ này hay không?"

Trong mấy người trọng tài này lại có mấy người từ các nước Âu Mỹ, đối với Vương Chí Đạo tuy không quá quen thuộc, chỉ có điều là vị trí Vương Chí Đạo đứng xem chiến đấu ngay ở hàng đầu, hơn nữa ngay trong trận đấu đầu tiên hắn đã biểu hiện rất là mãn nhãn, cho nên mấy người trọng tài này cũng đã có để ý đôi chút tới sự tồn tại của Vương Chí Đạo.

Nghe thấy được Vương Chí Đạo hỏi như vậy, bọn họ cũng không tự chủ được mà theo bản năng đều gật đầu.

Vương Chí Đạo giơ tay bất lực nói với mấy người tuần bộ: "Các ngươi thấy đó, ngay cả các vị trọng tài cũng có thể chứng minh rằng ta không hề dời đi khỏi chỗ này, càng không phải nói đến các sư huynh đệ của ta nữa. Các ngươi nếu kiên quyết muốn đem vụ trọng án giết người ở Phúc Giang Lâu không biết từ nơi nào kia mà cưỡng áp lên trên người ta, ta sẽ không thể khuất phục đâu."

Đám tuần bộ đơ mặt nhìn nhau, ngay cả các vị trọng tài cũng làm chứng cho Vương Chí Đạo, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.

Trên thực tế, một chiêu này của Vương Chí Đạo chỉ là lợi dụng tâm lý ảo giác của các trọng tài mà thôi. Đám các trọng tài này trên thực tế đại bộ phận đều bị trận đấu giữa Hồng Thế Uy cùng La Quang Ngọc hấp dẫn hết mọi sự chú ý, căn bản là không có lưu ý đến việc Vương Chí Đạo có còn ở đây hay không. Nhưng bởi vì bọn họ lúc trước đã chứng kiến Vương Chí Đạo vẫn đứng ở chỗ này xem trận chiến, đến cuối lại thấy Vương Chí Đạo vẫn đứng ở chỗ này, vì vậy trong tâm lý liền sinh ra một loại ảo giác, nghĩ lầm rằng Vương Chí Đạo vẫn không có rời đi đâu cả. Đương nhiên, mấu chốt trong đó chính là có rất nhiều nhân chứng, người của Tinh Võ Môn, đám khán giả mù quáng, hơn nữa còn có đám người Tôn Lộc Đường đã "chứng thực" lúc trước, cho nên cho dù đám trọng tài còn lại trong lòng còn chưa chắc, cũng sẽ bị sự "chứng thực" của đám người Tôn Lộc Đường làm ảnh hưởng, trí nhớ trở nên hỗn loạn, liền bất tri bất giác mà phụ họa cùng đám người Tôn Lộc Đường để "chứng thực". Đây chính là tính chất tâm lý mù quáng của loài người. Ngón nghề tâm lý gây ảnh hưởng đến đại chúng rất thường thấy ở thế kỷ hai mươi mốt lại được Vương Chí Đạo áp dụng ở đây, rất xảo diệu vì bản thân mình mà chế tạo ra được một minh chứng cho việc hắn không có mặt tại hiện trường vụ án.

Nhìn thấy người của phòng Tuần bộ đều là vẻ mặt khó xử, bộ dáng không biết nên làm như thế nào cho phải, Tôn Lộc Đường "hảo tâm" hỏi: "Các vị, có thể nói cho chúng ta biết được hay không, rốt cuộc thì người bị giết là ai? Hai người nhân chứng theo như lời các vị là ai?"

Được Tôn Lộc Đường nhắc nhở, đám Tuần bộ như bừng tỉnh lại, Tuần bộ đầu lĩnh vội nói: "Người bị giết chính là một người Trung Quốc, thân phận hiện nay còn chưa xác minh được. Hai người nhân chứng chính là Trương Khiếu Lâm tiên sinh cùng quyền thủ của hắn, Trương Sĩ Kiệt tiên sinh. Bọn họ đều một mực chắc chắn rằng Vương Chí Đạo đã dùng súng giết chết người kia."

"Là Trương Khiếu Lâm nói ta giết ngươi, người chết cũng là người Trung Quốc hả? Thật là không ngờ, ta còn tưởng rằng nhân chứng là người Nhật Bản, người chết cũng là người Nhật Bản đấy chứ!" Vương Chí Đạo làm bộ làm tịch nhìn Sơn Khẩu Dụ Nhân cảm thán nói: "Thủ đoạn có tiến bộ hả!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân làm ra vẻ không nghe thấy lời châm chọc của Vương Chí Đạo, hừ lạnh một tiếng nói: "Trương Khiếu Lâm là người Trung Quốc các ngươi, lại vừa là Tam đại đương gia của Thanh Bang, lấy thân phận của hắn như vậy, lại cùng ngươi không cừu không oán, há lại có thể tùy tiện nói rằng ngươi giết người. Hừ, Vương Chí Đạo, việc này làm gì có quan hệ gì với người Nhật Bản chúng ta?"

Vương Chí Đạo kỳ quái hỏi: "Sơn Khẩu tiên sinh như thế nào lại biết Trương Khiếu Lâm cùng ta không cừu không oán, chẳng lẽ, ngươi cùng Trương Khiếu Lâm rất quen thuộc nhau hay sao?"

Ô Tâm Lan đứng một bên không nhịn được lên tiếng phụ họa: "Như vậy còn phải hỏi hay sao! Nghe người ta nói, lợi dụng Vạn Quốc võ thuật đại hội để khai tràng đánh bạc, chính là do Sơn Khẩu tiên sinh cùng Trương Khiếu Lâm hợp tác mở ra. Đối với các trận đấu quyền, Chí Đạo hắn dự đoán kết quả bách phát bách trúng, thắng bọn họ được rất nhiều tiền, bọn họ đang hận không thể cho Chí Đạo chết đó!"

"Là như thế vậy hay sao!" Tôn Lộc Đường tò mò hỏi: "Các ngươi đã thắng nhiều ít bao nhiêu?"

Ô Tâm Lan tính toán một chút, nói: "A, trừ ra tiền vốn đánh cuộc, thì có lẽ là thắng khoảng một trăm hai mươi vạn!"

Bốn phía đột nhiên im phăng phắc, cơ hồ tất cả mọi người đều lộ ra biểu hiện thèm thuồng hâm mộ đến đỏ rực cả mắt mà nhìn lại Vương Chí Đạo, có vài người thâm chí nước miếng còn chảy ròng ròng. Điều này cũng khó trách bọn họ, ở thời đại này, một trăm hai mươi vạn cơ hồ là tương đương với một con số trên trời rồi. Vương Chí Đạo chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủn, chỉ có đánh cuộc vài trận đấu quyền, đã thắng được một trăm hai mươi vạn, loại "may mắn" này làm sao có thể không khiến cho kẻ khác phải đỏ mắt.

Tống Thế Vinh cảm thán nói: "Tiền tài quả nhiên là căn nguyên của tội ác hả. Một trăm hai mươi vạn, cũng đủ để cho một ai đó mất hết lý trí, chuyện gì cũng có thể làm ra được!"

Ở đây chỉ cần những người không phải là ngu ngốc, cũng nghe được ra lời "một ai đó" từ trong miệng Tống Thế Vinh là đang ám chỉ ai, cho nên đều dùng ánh mắt khinh bỉ coi thường nhìn về phía Sơn Khẩu Dụ Nhân, hình như Sơn Khẩu Dụ Nhân này chính là một con chuột cống cực ác tâm. Điều này làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân bị "oan uổng" tức giận đến thiếu chút nữa thì hộc máu, trong lòng không khỏi hối hận, đúng thật là không nên chuyện tình chưa có rõ ràng đã chạy đến can thiệp, cuối cùng rơi vào vũng nước đục này.

Tôn Lộc Đường thở dài, quay sang đám người phòng Tuần bộ đề nghị nói: "Các vị, xin nghe ta một lời có được không? Vương Chí Đạo vốn là tuyển thủ tham gia thi đấu ở Vạn Quốc võ thuật đại hội lần này, hắn lại không có gì chứng minh là không có mặt ở đây. Mà các vị đối với một vụ án mạng này, nguyên nhân hậu quả cũng còn chưa rõ ràng lắm, ngay cả người chết là ai cũng không có minh bạch được, chỉ bằng vào lời chứng của nhân chứng vốn có cừu oán với Vương Chí Đạo, mà đã muốn mang Vương Chí Đạo đi thì không có khả năng.

Từ cổ chí kim, mặc kệ là tuần bộ của quốc gia nào đi nữa, cũng không thể phá án giống như vậy. Cho nên ta đề nghị, mời các vị trở về cẩn thận điều tra cho rõ ràng, trừ phi tìm được chứng cứ xác thực, nếu không thì đừng tới làm khó Vương Chí Đạo nữa, miễn cho ảnh hưởng tới khả năng phát huy của hắn trong Vạn Quốc võ thuật đại hội, làm cho khán giả cho rằng chúng ta không công bằng chính trực."

Dừng một chút, Tôn Lộc Đường lại quay sang hỏi Sơn Khẩu Dụ Nhân "Sơn Khẩu tiên sinh, ý tứ của ngươi như thế nào?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân mặt không chút thay đổi nói: "Ta không có ý kiến!"

Người của Tuần bộ phòng mỗi người đều trong lòng cười khổ, đành phải bất đắc dĩ nhìn Vương Chí Đạo chắp tay xin lỗi nói: "Xin lỗi, Vương Chí Đạo tiên sinh, là chúng ta đã lỗ mãng rồi. Chúng ta không quấy rầy ngươi nữa, sau này còn gặp lại!"

Sau khi đợi được cho đám người của phòng Tuần bộ rời đi khỏi, Tôn Lộc Đường ha ha cười nói: "Tốt lắm, sự việc đã giải quyết xong rồi. Chúng ta không bằng nhanh chóng quay lại bàn trọng tài đi thôi, tuyên bố trận đấu tiếp theo đi, khán giả chờ đã sốt ruột rồi đó! Sơn Khẩu tiên sinh, ý kiến của ngươi như thế nào?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân không thể cứ giữ mãi vẻ mặt nghiêm chỉnh, đành miễn cưỡng cười nói: "Đúng, chúng ta mau đi lên tuyên bố trận đấu tiếp theo thôi!" Nói xong cũng không chờ đám người Tôn Lộc Đường, tự mình đi về trước.

Tôn Lộc Đường thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, mới đi theo Cam Mạc Nhiên cùng Tống Thế Vinh cùng về chỗ dãy bàn trọng tài.

Vương Chí Đạo trong lòng giật mình, biết được màn "biểu diễn" của mình cũng không có giấu giếm được ánh mắt của Tôn Lộc Đường, tin tưởng rằng lão đã nhìn ra chính mình có chuyện lớn, cho nên trước khi rời đi mới dùng loại ánh mắt đầy hàm ý kia mà nhìn lại mình. Chỉ có điều Vương Chí Đạo cũng không lo lắng, Tôn Lộc Đường nếu như đã vì mình mà nói giúp, vậy thì chính là lão đã nghiêng về phía bên mình.

Hoắc Đình Giác đi tới bên người Vương Chí Đạo, hạ giọng nghiêm khắc nói với hắn: "Vương sư đệ, ta đây cần phải lấy thân phận Môn chủ Tinh Võ Môn thận trọng cảnh cáo ngươi một lần, lần sau đừng có mà chưa cùng chúng ta thương lượng đã tự mình chủ trương giết người như thế. Ngươi làm xằng bậy không để ý hậu quả như vậy, sẽ mang đến phiền toái lớn cho các sư huynh đệ ở Tinh Võ Môn!"

Vương Chí Đạo có chút áy náy liền xin lỗi nói: "Xin lỗi, Nhị sư huynh, sự tình hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, ta cam đoan với huynh, lần sau tuyệt đối sẽ không còn để xảy ra như vậy nữa."

Lưu Chấn Đông không đành lòng chứng kiến Vương Chí Đạo chịu giáo huấn, vội vàng đứng ra giảng hòa nói: "Quên đi, dù sao hắn cũng không nghĩ muốn làm ra chuyện đó. Chuyện này đều là do địch nhân gây ra. Nếu tất cả mọi người đều không có việc gì, như vậy đừng nói nữa. Nhanh nhanh, Vương sư đệ, đoán trước một chút trận này cho ta, trận tỷ thí này người nào sẽ thắng, ta muốn đem tiền vốn đánh cuộc mà ta đã thua toàn bộ phải thắng trở về!"

Hoắc Đình Giác đối với gã Đại sư huynh này cũng bó tay không biết làm sao, đành phải im mồm không nói nữa. Vương Chí Đạo ngẩng đầu nhìn lên xem chiêu bài, thấy hai quyền thủ của trận đấu này là Thôi Tương Dũng cùng Tô Đại Bằng, lập tức hắn cau mày hỏi:

"Thôi Tương Dũng, là tay đội trưởng bảo an mà chúng ta đã từng nhìn thấy lúc ở chỗ gian nghỉ ngơi hay sao? Là người Cao Ly luyện Hoa Lang Đạo? À, đối thủ của hắn là ai? Ta chưa từng có nghe nói qua!"

Lưu Chấn Đông cũng kỳ quái nói: "Tô Đại Bằng, cái tên này cũng rất xa lạ hả! Kỳ quái, từ đâu lại chạy đến đây?"

Hoắc Đình Giác đứng bên cạnh không nhịn được nói: "Tô Đại Bằng này lúc thi đấu vòng loại ta có chứng kiến qua hắn ra tay, sở dụng hình như cũng là Đường Lang Quyền, chỉ có điều là phong cách theo La Quang Ngọc thì bất đồng, tựa hồ là từ trong Túy Quyền mà biến đổi đi thành ra Túy Đường Lang."

"Hả, như vậy thực lực của hắn thế nào?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Tựa hồ không tệ!" Hoắc Đình Giác hồi đáp.

Vương Chí Đạo gật đầu, ánh mắt lại nhìn lướt qua trên người Tô Đại Bằng cùng Thôi Tương Dũng một lần, rốt cục nói với Lưu Chấn Đông: "Đi mua Thôi Tương Dũng thắng đi!"

Lưu Chấn Đông hỏi: "Ngươi khẳng định?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Đại sư huynh, huynh nếu tin tưởng ta thì nhanh đi mua. Không tin thì đừng hỏi ta nữa!"

Lưu Chấn Đông xấu hổ cười nói: "Ta không phải là không tin ngươi, chỉ là muốn khẳng định lại một chút mà thôi. Tốt lắm, ta đi mua Thôi Tương Dũng thắng!" Ô Tâm Lan nghe vậy vội nói: "Đại sư huynh, ta với huynh cùng đi! Thằng Trương Khiếu Lâm kia ghê tởm như vậy, ta nhất định phải thắng cho hắn thật đau đớn!"

Đợi được sau khi Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan chạy đi xuống tiền đánh cuộc, Hoắc Đình Giác tò mò hỏi: "Vương sư đệ, ngươi tại sao lại cho rằng Thôi Tương Dũng có thể thắng?"

Vương Chí Đạo cười nói:

"Bởi vì Thôi Tương Dũng luyện tập 'Hoa Lang Đạo' chính là công phu của quân nhân Cao Ly. Mục đích duy nhất của quân nhân trên chiến trường chính là giết địch, cho nên võ đạo mà bọn họ chuyên sử dụng không có khả năng lại không thực dụng. Thôi Tương Dũng nếu đã là cao thủ Hoa Lang Đạo đỉnh cao, lại còn được Vạn quốc võ thuật đại hội yêu cầu làm đội trưởng bảo an, thực lực nhất định không thể tầm thường. Về phần Tô Đại Bằng thì sao? Lời bình của Nhị sư huynh đối với hắn chỉ là 'tựa hồ không tệ', hiển nhiên là công phu của hắn vẫn còn chưa lọt được vào trong mắt của Nhị sư huynh. Cho nên ta mới có thể cảm giác được phần lớn là Thôi Tương Dũng sẽ thắng."

Hoắc Đình Giác nghe vậy cũng chỉ biết bật cười.

Loại phân tích này của Vương Chí Đạo trên thực tế thì lại rất có đạo lý. Tiền thân của các loại võ đạo lưu hành phổ biến ở thế kỷ hai mươi mốt, tỷ như Hoa Lang Đạo là tiền thân của Thái Cực Đạo, Ma Dịch Thái là tiền thân của Thái Quyền, Nhu Thuật là tiền thân của Nhu Đạo, vân vân, đều là "sát nhân chi đạo" chuyên phục vụ cho quân đội, chú ý nhất chính là tính thực dụng, nhất kích tất sát, phương thức huấn luyện so với phương thức huấn luyện ở thế kỷ hai mươi mốt đều tàn khốc hơn gấp mấy lần. Cho nên các môn võ thuật cổ này, nếu so với các môn võ đạo sau này được cải biến thành thi đấu biểu diễn hoặc là cường thân kiên thể, xét trên phương diện tính thực dụng, thì đều là cường đại hơn rất nhiều.

Về phần Tô Đại Bằng, Túy Quyền cũng với Đường Lang Quyền kết hợp thành Túy Đường Lang, môn công phu này đích xác là cũng rất mạnh. Vương Chí Đạo mặc dù không có luyện qua Túy Quyền, nhưng đối với nguyên lý của Túy Quyền cũng có chút hiểu biết. Hắn cho rằng môn công phu Túy Quyền này trên thực tế là một loại hình võ thuật kích thích tinh thần, lợi dụng rượu cồn để mà mê hoặc, làm cho người ta quên đi sợ hãi, băn khoăn, thống khổ, đều là những tâm tình bất lợi trong khi đánh nhau kịch liệt có thể sinh ra những phản ứng bất lợi cả về tâm tình lẫn sinh lý

Đồng thời cũng dẫn dụ ra những năng lực đánh nhau bị ẩn dấu trong thân thể con người, làm cho thân thể giống như là được ăn thuốc kích thích, lực đạo tăng lên gấp bội, bản năng không bị khống chế mà có thể xuất ra được những đông tác phản kích công kích địch nhân. Không ngại không sợ, tùy thế mà đánh, hình say nhưng ý không say, đó chính là những chỗ tinh túy trong Túy Quyền.

Nhưng có điều là môn công phu Túy Quyền này lại có một khuyết điểm, chính là không nương tay được, thường thường không tự giác mà đem người đánh chết. Cho nên trong lịch sử những người luyện tập Túy Quyền, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không sẽ không tùy tiện dùng Túy Quyền để chiến đấu với địch nhân. Càng quan trọng hơn là môn công phu Túy Quyền này tu luyện rất là khó khăn, nếu muốn luyên đến được cảnh giới chân chính của Túy Quyền, "hình say nhưng ý không say", tùy theo xu thế mà công kích địch nhân theo bản năng, thì đó chính là đã khó lại càng thêm khó. Điều này không chỉ cần xem thiên phú, mà còn phải xem đến năng lực thích hợp đối với rượu cồn của người luyện tập. Nếu như mà không hợp rượu cồn, chẳng những sử không ra được Túy Quyền, ngay cả vị trí của địch nhân cũng không rõ ràng lắm, vừa say đã ngã, cũng chỉ có thể để mặc cho người khác chà đạp.

Cho nên trên đời này những người luyện tập Túy Quyền, đại bộ phận chỉ có được "hình" mà không có được "ý", cũng không có ai nắm vững được công phu Túy Quyền chân chính "trong lúc say vẫn đánh được người". Hoắc Đình Giác là một cao thủ võ thuật truyền thống, đối với Túy Quyền hẳn là có chút thông hiểu, nếu hắn đã xem Tô Đại Bằng xuất thủ mà lại không coi trọng, điều này đã nói lên rằng Túy Đường Lang của Tô Đại Bằng chỉ là học được "hình" mà chưa nắm được "ý", cũng không thể chân chính nắm vững được công phu Túy Quyền.

Kết quả trận đấu quả nhiên đúng như Vương Chí Đạo đã dự đoán trước. Tô Đại Bằng sau khi hiệu lệnh trận đấu bắt đầu, lập tức làm một động tác uống rượu say, sau đó thân thể đảo đông ngã tây dao động nhằm Thôi Tương Dũng đánh tới, giống như là đại cô nương đang dấy động xuân tình muốn ngã nhào vào trong ngực áo của Thôi Tương Dũng.

Thôi Tương Dũng thì đối với đại nam nhân đang lảo đảo ngã tới này không thèm nghĩ ngợi, nhấc chân chính là một ngọn Tiền thích cước vô cùng ác liệt nhằm thẳng mặt Tô Đại Bằng đá vào. Tô Đại Bằng không kịp tránh ra, bị một cước cực mạnh này đá trúng vào trên cằm. Còn không có để cho hắn kịp phản ứng lại, ngọn cước thứ hai của Thôi Tương Dũng lại đã đá ra, lúc này là xoay người đá vòng cầu sau, nặng nề quét trúng vào mặt Tô Đại Bằng. Sau đó hắn lại nhẹ nhàng nhảy lên, thêm một ngọn Tiền thích cước càng ác liệt hơn đá thẳng vào mặt Tô Đại Bằng. Lần này đã đem cằm Tô Đại Bằng đá nát ngay tức khắc.

163. Chương 161:nữ Nhân Chiến Đấu

Lưu Chấn Đông tâm ý mỹ mãn đã theo Ô Tâm Lan quay trở về, lúc này đây bọn họ lại vừa đoạt được toàn thắng. Trận đấu giữa Thôi Tương Dũng cùng Tô Đại Bằng mặc dù tỷ lệ kèo không cao, nhưng là hai người bọn họ đều quyết tâm tàn nhẫn xuống hết tay, kết quả Ô Tâm Lan lại vừa thay Vương Chí Đạo thắng thêm mười vạn nữa, mà Lưu Chấn Đông lại đem được một vạn của mình vừa mới thua lúc trước thắng được về. Đến lúc này Lưu Chấn Đông đối với khả năng dự đoán của Vương Chí Đạo đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục, tự thề từ tất cả các trận đấu sau đều toàn bộ nghe theo chủ ý của Vương Chí Đạo mà xuống tiền.

Ô Tâm Lan rất vui mừng nhìn Vương Chí Đạo cùng đám người Hoắc Đình Giác cười nói: "Thằng Trương Khiếu Lâm kia khi thấy chúng ta lại thắng tiền, mặt hắn lại biến thành màu xanh biếc đó, lại còn dám ở ngay trước mặt mọi người mở mồm mắng mỏ chúng ta, nói rằng chúng ta chính là bọn nô lệ của tiền tài, rất là tham lam, lại một lần nữa lấy tiền từ chỗ hắn. Đại sư huynh lập tức phản bác hắn nói ngay: 'Ngươi nếu không muốn để cho chúng ta thắng tiền, tại sao lại không ngăn cản chúng ta xuống tiền đặt cược đi! Nếu mà đã thua không trả nổi thì đừng khai sòng đánh cuộc nữa!'. Nói như vậy làm cho Trương Khiếu Lâm

không có cách nào khác được, hơn nữa có nhiều người đánh cuộc cũng đang vây quanh đó nhìn hắn, hắn đành phải ngoan ngoãn đem tiền chúng ta đã thắng dâng ra cho chúng ta!"

Vương Chí Đạo nghe vậy cười nói: "Mặt lại vừa biến thành màu xanh biếc sao, rất thú vị! Nếu biến thành màu đen sẽ càng thú vị hơn!"

Hiểu Huệ vẫn đang đứng sát bên người Hoắc Đình Giác không nhịn được nói: "Vương sư đệ, Tâm Lan, các ngươi liên tục thắng tiền Trương Khiếu Lâm như vậy, hắn không có khả năng cứ tiếp tục nhẫn nhịn như vậy được mãi. Vạn nhất hắn phát hỏa, bất chấp tất cả cứ nhằm các ngươi mà trả thù thì làm sao bây giờ?"

Hoắc Đình Giác đồng tình nói: "Hiểu Huệ nói không sai. Trương Khiếu Lâm là người lòng dạ độc ác như thế, chuyện gì cũng có thể làm ra được, chúng ta tốt nhất là không nên ép hắn quá mức, miễn cho kết thành oán thù không thể hóa giải. Cho nên ta đề nghị các ngươi thu tay lại, dù sao các ngươi thắng tiền cũng quá nhiều rồi!"

"Nói vậy cũng rất có lý!" Lưu Chấn Đông quay sang hỏi Vương Chí Đạo: "Vương sư đệ, ý tứ của ngươi thế nào?"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Đại sư huynh, Nhị sư huynh, các huynh cảm giác thấy nếu như bây giờ chúng ta thu tay lại không đánh cuộc nữa, Trương Khiếu Lâm cũng sẽ bỏ qua cho chúng ta hay sao?"

Không đợi Lưu Chấn Đông cùng Hoắc Đình Giác trả lời, Vương Chí Đạo lại nói: "Trương Khiếu Lâm thằng này lòng dạ hẹp hòi, cho dù chúng ta có đem tiền thắng trả lại cho hắn đi nữa, hắn cũng không có khả năng bỏ qua cho chúng ta. Lại nói thêm, hắn hiện nay chính là nhân chứng chính mắt chứng kiến ta giết chết Hồng Bất Nhị, chuyện này không có khả năng cứ như vậy mà chấm dứt, nói không chừng đợi đến sau khi Vạn Quốc võ thuật đại hội kết thúc, phòng Tuần bộ hoặc là người của Hồng Môn sẽ tìm đến phiền toái, cho đến lúc đó Trương Khiếu Lâm sẽ nhất định làm trò ném đá xuống giếng đối với chúng ta. Cho nên ta không thể tiếp tục đối địch cùng với hắn. Chỉ cần làm cho hắn thẹn quá thành giận, kiềm chế không được, quyết nhằm ta ra tay, làm cho náo loạn toàn thành đều biết, như vậy thì tính chất làm chứng của hắn nhất định sẽ bị tất cả mọi người hoài nghi."

Hoắc Đình Giác khẽ nhíu mày nói: "Một mưu kế này của ngươi thoạt nghe ra thì có vẻ không sai. Nhưng là lại đắc tội với Thanh Bang…"

"Không, chúng ta chỉ là đắc tội Trương Khiếu Lâm, không phải là với cả Thanh Bang!" Vương Chí Đạo ngắt lời Hoắc Đình Giác, lại nói: "Chủ nhân chân chính của Thanh Bang chính là Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh. Trương Khiếu Lâm mặc dù là huynh đệ của bọn họ, nhưng là dù sao đi nữa cũng không bằng được hai người này. Đặc biệt là Đỗ Nguyệt Sinh, người này mặc dù cũng là phần tử hắc đạo lòng dạ độc ác, nhưng lại rất trọng nghĩa khí huynh đệ, hơn nữa lại có trái tim yêu nước rất trong sáng, đối với bọn người Nhật Bản xâm lược Trung Hoa chúng ta thì ghét cay ghét đắng. Nếu như chúng ta cho hắn biết được Trương Khiếu Lâm là đang bán mạng cho người Nhật Bản, giúp người Nhật Bản đối phó với chúng ta, hắn tuyệt đối sẽ không ủng hộ Trương Khiếu Lâm."

Hoắc Đình Giác nói: "Nói như vậy thì đúng là không sai, nhưng vấn đề là, chúng ta làm như thế nào để cho Đỗ Nguyệt Sinh tin tưởng rằng Trương Khiếu Lâm là đang bán mạng cho người Nhật Bản đây?"

"Sự tình Trương Khiếu Lâm cùng người Nhật Bản hợp tác đã được đồn đại khắp nơi rồi, Đỗ Nguyệt Sinh không có khả năng không nghe không thấy. Hắn sở dĩ ẩn nhẫn chưa phát tác, có lẽ là do còn thiếu khuyết chứng cớ hoặc là thiếu ngòi nổ, chúng ta có thể trợ giúp. Đỗ Nguyệt Sinh thích giao tiếp, rất thích gặp gỡ cùng với những người trong giới võ lâm. Nhân vật như Nhị sư huynh nhất định sẽ rất được hắn ưu ái. Chỉ cần Nhị sư huynh cùng với hắn bày tỏ hảo ý, Trương Khiếu Lâm nếu muốn động đến Tinh Võ Môn cũng phải suy nghĩ đến hậu quả một chút!"

Hiểu Huệ nghe được liền nhăn đôi mi thanh tú lại hỏi: "Làm như vậy có được hay không, ta như thế nào lại cảm giác có chút không được tự nhiên, nghe cứ giống như là để cho Nhị sư huynh đi bán sắc vậy?"

Vương Chí Đạo nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên, nói: "Hiểu Huệ tả, ngươi như thế nào lại nghĩ ra cái ý gì thế. Gặp gỡ giữa nam nhân với nhau là chuyện rất bình thường hả, như thế nào lại biến thành đi bán sắc? Hơn nữa, ta đây là vì an toàn của Tinh Võ Môn, nếu muốn đối phó được với Trương Khiếu Lâm, phi Đỗ Nguyệt Sinh ra thì không có ai khác! Hơn nữa, Nhị sư huynh gặp gỡ cùng Đỗ Nguyệt Sinh cũng không có

gì nguy hiểm, Đỗ Nguyệt Sinh không phải là hạng người phản phúc vô thường, động một chút là trở mặt được ngay. Hiểu Huệ tả, ngươi có thể yên tâm đi!"

Thấy Hiểu Huệ sắc mặt có chút xấu hổ, Hoắc Đình Giác vội ho một tiếng, giải vây nói: "Ừ, trước kia Đỗ Nguyệt Sinh đích xác là đã có mấy lần muốn mời ta đến, nhưng ta đều là lấy cớ bận bịu chuyện của Tinh Võ Môn mà từ chối. Nếu Vương sư đệ đã nói như vậy, như thế chờ có cơ hội ta lại đi bái phỏng hắn, coi như tìm hắn nói câu xin lỗi là tốt rồi."

"Như vậy thì thật là tốt quá, đa tạ Nhị sư huynh thông hiểu ta!" Ngừng lại một chút, Vương Chí Đạo lại nói:

"Chỉ có điều chúng ta vẫn không thể nào không phòng bị, đề phòng Trương Khiếu Lâm đầu óc phát điên, nhất thời trong cơn xúc động lại tập kích chúng ta, vạn nhất làm bị thương một sư huynh đệ nào đó, ta có chết vạn lần cũng không yên được. Mười hai người các ngươi nghe đây!"

Vương Chí Đạo chỉ vào tổ sáu người lính Anh quốc của Bố Long Đức cùng tổ sáu người Đồng Minh hội của Trương Vân Cương, vốn được Ô Tâm Lan kêu đến đây vẫn còn đang đứng lại chưa rời đi, thần sắc hắn nghiêm khắc, nói: "Mười hai người các ngươi là đồ đệ của ta, trên người lại còn mang theo súng, như vậy hãy nhận nhiệm vụ bảo hộ cho sự an toàn của các sư huynh đệ Tinh Võ Môn. Nếu như trước khi Vạn Quốc võ thuật đại hội chấm dứt, lại để có một ai trong số các sư huynh đệ của ta bị địch nhân ám toán, như vậy sau khi trở về ta sẽ cho mỗi người các ngươi làm một vạn lần chống đẩy hít đất, làm một vạn lần ngồi xuống đứng lên, chạy đủ mười vạn thước…"

Nói còn chưa dứt lời, bọn người Bố Long Đức, Trương Vân Cương không tự chủ được mà sợ run cả người, toàn thân phát lạnh, vội vàng lớn tiếng đáp: "Huấn luyện viên, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực bảo vệ bọn họ, tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ phải chịu lấy nửa điểm thương tổn!"

Vương Chí Đạo hài lòng gật đầu, quay sang đám người Tâm Lan vẻ mặt cũng đang đồng dạng cứng ngắc, bình thản nói: "Không có việc gì nữa, chúng ta tiếp tục xem trận đấu đi thôi!"

Lưu Chấn Đông lau mồ hôi trên đầu, nhỏ giọng hổn hển nói: "Chống đẩy hít đất một vạn cái, đứng lên ngồi xuống một vạn lần, chạy đủ mười vạn thước, mẹ ơi, Vương sư đệ, ngươi muốn phạt chết các đồ đệ của ngươi hay sao!"

Vương Chí Đạo thần sắc hiển nhiên nói: "Không nói như vậy, bọn họ làm sao có thể đề cao cảnh giác được?"
"Được rồi, đừng nói nữa!" Ô Tâm Lan vội vàng nói: "Đã sắp khai trận rồi, nếu không đi đánh cuộc sẽ không còn kịp nữa! Đại sư huynh, chúng ta đi xuống tiền đánh cuộc thôi!"

"Hả?" Lưu Chấn Đông kỳ quái nói: "Vương sư đệ đã phân tích trận thi đấu này người nào sẽ thắng rồi hay sao?"

"Như vậy còn cần đến phân tích nữa hay sao? Điệp tỷ đối Sơn Khẩu Ngọc Tử, khẳng định là Điệp tỷ thắng!" Ô Tâm Lan nói.

"Cái gì? Trận này đến phiên Điệp Nhi cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử lên đài hay sao?" Vương Chí Đạo cảm thấy có chút bất ngờ, vội hướng hai bên góc chuẩn bị bên lôi đài nhìn lại, quả nhiên là Long Điệp cùng Sơn Khẩu Ngọc Tử, lập tức vội vàng nói: "Ta lên xem Chu Điệp một chút, các ngươi cứ tự tiện đi hả!"

Góc chuẩn bị của Long Điệp là ở bên phải lôi đài, Vương Chí Đạo vội vã chạy tới, khi đang muốn bước lên trên bậc thang, thì đã bị một gã bảo an lôi đài thi đấu chặn lại. Gã bảo an này mặt không chút biểu tình, ngữ khí cứng rắng nói: "Xin lỗi, ngoại trừ quyền thủ đang vào trận đấu, còn lại tất cả các nhân viên hỗn tạp đều không cho đi lên!"

Vương Chí Đạo chỉ chỉ vào Long Điệp đang chuẩn bị trên lôi đài mà nói: "Ta là huấn luyện viên của nàng!"
Trong nháy mắt gã bảo an còn đang ngạc nhiên, Vương Chí Đạo đã lướt qua được hắn, chuồn được lên góc chuẩn bị trên lôi đài.

Long Điệp mặc một thân trang phục khỏe khoắn, đang ở góc chuẩn bị làm mấy động tác vận động nhiệt thân, nghe được tiếng bước chân phía sau, cũng không quay đầu lại đã hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi đi lên đây làm cái gì?"

Vương Chí Đạo ho khan một tiếng, lắp bắp nói: "Ta chỉ là..., chỉ là, là lên xem ngươi..., nhìn xem ngươi chuẩn bị có tốt hay không mà thôi."

Long Điệp cười nhạt nói: "Vương Chí Đạo bình thường răng nhọn lưỡi sắc, mà tại sao lúc này lại nói chuyện lắp bắp như thế? Đột nhiên đau đầu lưỡi hay sao?"

Vương Chí Đạo có chút xấu hổ nói: "Ta chỉ là lo lắng cho ngươi mà thôi!"

"Lo lắng ta sẽ thua, hay là lo lắng nữ nhân Nhật Bản kia sẽ làm bị thương Chu Điệp của ngươi?" Long Điệp nhìn lại một chút Sơn Khẩu Ngọc Tử trang phục giống như Ninja đang đứng ở góc chuẩn bị bên kia, hừ lạnh một chút nói: "Ngươi yên tâm đi, chỉ bằng một nữ nhân Nhật Bản kia, tuyệt đối không thể gây thương tổn được đến một sợi tóc của ta. Khối thân thể này ta sẽ bảo tồn được thật tốt cho Chu Điệp của ngươi!"

Vương Chí Đạo không nói được gì nữa, nhìn lại một chút Long Điệp đang vì nhiệt thân mà không ngừng rung động bả vai, đột nhiên tâm niệm vừa động, buột miệng nói ra: "Điệp Nhi, không bằng để cho ta đến giúp ngươi xoa bóp một chút nhé!"

Long Điệp không khỏi ngẩn ngơ, vừa xấu hổ vừa giận nói: "Ngươi lại nói bậy bạ gì đó? Đừng náo loạn, đi xuống cho ta đi!"

Vương Chí Đạo tỉnh ra chính mình vừa nói không đúng, vội vàng giải thích thêm: "Ta không phải là có ý tứ kia. Ta ý nói là ta giúp ngươi xoa nắn đấm bóp cơ bắp bả vai cánh tay, thả lỏng gân cơ một chút, thúc đẩy linh hoạt khí huyết, để cho ngươi càng có thể phát huy thực lực, không phải là nghĩ muốn chiếm tiện nghi của ngươi!"

Long Điệp sắc mặt vẫn còn đang hồng hồng, nghe vậy liền cự tuyệt nói: "Không cần đâu, trạng thái của ta bây giờ đã rất tốt, không cần ngươi phải hỗ trợ!"

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, mới vừa rồi hắn nghĩ đến ở thế kỷ hai mươi mốt khi các quyền thủ so tài, trước lúc thi đấu đều là cho mời một chuyên gia xoa bóp đến xoa nắn đấm bóp cơ bắp toàn thân một chút, để cho tâm trí cùng cơ bắp đều được thư giãn, khí huyết tích cực, làm cho quyền thủ lúc lên lôi đài có thể phát huy hữu hiệu được thực lực, cho nên hắn mới buột miệng nói ra muốn xoa bóp cho Long Điệp một chút. Nhưng thật ra hắn đã quên, ở thời đại này đánh lôi đài cũng không lưu hành thói quen đó. Hơn nữa thời đại này vẫn coi trọng nam nữ thụ thụ bất thân, Long Điệp mặc dù là nữ mặc giả nam trang, nhưng là ở đây trong đám đông khán giả cũng có không ít hạng người ánh mắt lợi hại, không ít người cũng nhìn ra được rằng nàng và Sơn Khẩu Ngọc Tử đều là nữ nhân. Nếu để cho Vương Chí Đạo xoa bóp cho nàng ở ngay trước mặt mọi người, rơi vào trong mắt những người đó, chỉ sợ sẽ cho rằng hai người bọn họ thương phong bại tục, không biết hổ thẹn.

Lúc này tiếng chuông báo hiệu trận đấu đã vang lên, Long Điệp đứng lên, cũng không quay đầu lại, nói với Vương Chí Đạo: "Ta phải lên đài đánh nhau rồi, ngươi hay là đi xuống đi, ta sẽ không có việc gì!"

Vương Chí Đạo nói: "Không quan hệ, ngươi đánh cứ việc đánh, ta ở chỗ này chờ ngươi, chờ ngươi đánh thắng Sơn Khẩu Ngọc Tử rồi chúng ta cùng nhau đi xuống!"

Long Điệp bất đắc dĩ, đành phải không để ý tới hắn nữa, nhằm trung tâm lôi đài đi đến. Sơn Khẩu Ngọc Tử sớm đã đứng ở trung tâm lôi đài, nàng nhìn lại một chút Vương Chí Đạo đang ngồi ở góc chuẩn bị, đùa cợt nói: "Đã muốn theo ta luận võ, lại còn trò trò chuyện chuyện gì với tiểu tình lang của ngươi nữa, đang thương lượng hậu sự hay sao?"

Long Điệp há lại có thể chịu thua về phần đấu võ mồm với Sơn Khẩu Ngọc Tử, lập tức mỉa mai trả lời lại: "Đúng vậy, ta cùng hắn thương lượng xem lát nữa đem ngươi tống vào quan tài như thế nào, miễn cho ngươi chết bất an đó!"

Sơn Khẩu Ngọc Tử mắt lộ ra sát khí, hừ lạnh nói: "Lưu lại quan tài chính là ngươi đó!" Đùi phải bắn ra, chân ngọc vừa nhanh vừa độc đâm thẳng vào tiểu phúc của Long Điệp, rõ ràng không thèm đợi hiệu lệnh bắt đầu của trọng tài viên đã động thủ luôn rồi.

Long Điệp sớm có phòng bị, thân thể hướng sang bên trái né đi, sau đó bay lên một cước hướng bụng trên Sơn Khẩu Ngọc Tử quét đến, một cước trả lại một cước.

Thân thủ của Sơn Khẩu Ngọc Tử so với lần trước khi Vương Chí Đạo chứng kiến, thật bất ngờ là đã mạnh mẽ hơn không ít, đối diện với một cước đá trả này của Long Điệp, bình tĩnh né đi, sau đó bất chợt lao vụt về trước, một chiêu Song Long đoạt châu hai ngón tay ngọc thon thon đâm thẳng vào hai mắt Long Điệp. Nữ nhân đánh nhau, quả nhiên vừa tàn nhẫn lại vừa âm độc, chiêu chiêu đều muốn mạng.

Đối mặt với Song Long đoạt châu của Sơn Khẩu Ngọc Tử, Long Điệp không hoảng không loạn, tay trái lật một cái, đã dùng Long trảo thủ chế trụ được ngay cổ tay này của Sơn Khẩu Ngọc Tử, vừa vặn vừa xoay, chỉ trong nháy mắt khớp xương cổ tay của Sơn Khẩu Ngọc Tử đã bị vặn sai. Sau đó tay phải Long Điệp cũng thành trảo duỗi một phát về phía trước, nhằm chộp vào cổ họng Sơn Khẩu Ngọc Tử.

Một chiêu Long Trảo tháo cốt công phu này của Long Điệp, lúc ở trên xe lửa Vương Chí Đạo đã từng được kiến thức qua, lúc ấy dùng chiêu này chính là Chu Điệp cá tính nhu nhược, vậy mà lấy khả năng của Vương Chí Đạo còn không có hóa giải được. Bây giờ đối mặt với Sơn Khẩu Ngọc Tử chính là Long Điệp cá tính kiên cường, xuất thủ càng ngoan độc, hiển nhiên càng thêm không thể nào hóa giải nổi. Khớp xương cổ tay của Sơn Khẩu Ngọc Tử đã rất dễ dàng bị Long Điệp vặn trật đi.

Sơn Khẩu Ngọc Tử chính là lần đầu tiên lãnh giáo đến loại công phu tháo khớp bẻ xương này, trong lòng không khỏi lấy làm kinh hãi. Nhưng là đối mặt với một trảo chộp yết hầu của Long Điệp đang phóng tới, nàng vẫn có thể gặp nguy không loạn, thân thể ngửa mạnh về phía sau một cái, một cước từ dưới hướng thượng đá lên cổ họng Long Điệp, nghĩ muốn buộc Long Điệp phải buông cánh tay đã bị trật khớp cổ tay của mình ra.

Đối mặt với một cước lăng lệ này của Sơn Khẩu Ngọc Tử, Long Điệp tự nhiên buông tay lui về phía sau, nhưng là ngay trong nháy mắt nàng buông tay, vẫn kịp sử dụng công phu tháo khớp bẻ xương vô cùng xảo diệu, đem khớp xương vai của Sơn Khẩu Ngọc Tử cũng bẻ trật đi nốt.

Long Điệp đình chỉ tiến công, thần sắc bình tĩnh hỏi: "Cánh tay phải cua ngươi đã có hai chỗ khớp xương bị trật khớp đi rồi, còn muốn tiếp tục đánh nữa hay sao?"

Mấy động tác vừa rồi nhanh như tia chớp, cơ hồ chỉ trong nháy mắt hai nàng đã lại phân khai, đại bộ phận người xem còn không có nhìn được rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, khi nghe được Long Điệp nói, mọi người đều không khỏi giật mình không thôi.

Ngồi trên bàn trọng tài, Cam Mạc Nhiên cũng cảm thấy kinh ngạc nói: "Gia tổ Cam Phượng Trì của ta trong những công phu truyền lại, cũng có một bộ phân cân thác cốt thủ pháp, cũng là chuyên môn nhằm tháo khớp bẻ xương địch nhân. Nhưng là chỉ giao tay trong nháy mắt đã làm cho hai khớp xương trên tay đối phương đều bị trật ra, loại bản lãnh này ngay cả ta cũng không làm được. Bản lãnh của nàng Long Chu này thật khiến cho người khác phải giật mình hả! Tôn huynh, ngươi có nhìn ra được nàng đã sử dụng là cái loại quyền pháp gì hay không?"

Tôn Lộc Đường suy nghĩ một chút, nói: "Hẳn là ám hệ bàng chi Long Quyền của Ngũ Hình quyền. Nếu như ta đoán không lầm, một Long Chu này hẳn là có liên quan gì đó với Hồng Môn Ngũ hình sát thủ Long lão đại!"

"Hồng Môn sát thủ?" Cam Mạc Nhiên nghe vậy cau mày nói: "Hồng Môn sát thủ ngồi yên trên Võ thánh đảo của chúng ta ba tháng vậy mà chúng ta lại không hề có phát hiện ra? Thật sự là mất thể diện hả!"

Tôn Lộc Đường mỉm cười nói: "Như vậy có quan hệ gì chứ. Nàng ta cùng Vương Chí Đạo quan hệ không phải là nông, hẳn là sẽ không làm ra những chuyện bất lợi đối với Võ thánh đảo."

Sơn Khẩu Dụ Nhân ngồi bên cạnh nghe lén, không nhịn được nói: "Hai vị, đối với Võ thánh đảo trong truyền thuyết, Sơn Khẩu Dụ Nhân ta vẫn rất ngưỡng mộ, đáng tiếc vẫn không biết là đảo ở chỗ nào. Không biết hai vị đến ngày nào đó rảnh rỗi có thể dẫn ta đi kiến thức một chút có được không? Sơn Khẩu Dụ Nhân ta nhất định sẽ có hậu tạ, có được hay không?"

Tôn Lộc Đường mỉm cười, không cần suy nghĩ đã đáp lời: "Sơn Khẩu tiên sinh hay là nên quan tâm đến trận đấu đi hả. Cùng đấu với Long Chu chính là con gái của ông đó. Tình cảnh hiện này của nàng hình như có chút không ổn hả!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân thấy Tôn Lộc Đường từ chối đề nghị của mình, thần sắc tỏ vẻ bực bội, nhưng lại cũng

không dám nhằm vào Tôn Lộc Đường một võ học đại tông sư này mà phát hỏa, đành phải chuyển dời sự chú ý trở lại trên lôi đài.

Trên lôi đài cuộc đấu giữa hai nàng vẫn còn chưa có chấm dứt. Nữ nhân Nhật Bản có lẽ là trời sinh bị ngược đãi tàn tệ, cho nên năng lực chịu đau siêu cường, Sơn Khẩu Ngọc Tử mặc dù bị Long Điệp bẻ trật liền hai khớp xương trên cánh tay, nhưng lại không có vì vậy mà nhận thua, ngược lại nghiến chặt răng một phát, dùng cánh tay kia nhằm chỗ sai khớp xương ra sức vỗ liền hai cái. Chỉ nghe "rắc rắc" hai tiếng, khớp xương cổ tay cùng khớp xương vai đang bị sai trật rõ ràng đã được nàng mạnh mẽ tiếp lại vào được. Bộ dáng tàn nhẫn chịu đau của nàng làm cho đám khán giả ở đây không khỏi phát lạnh trong tâm.

Sơn Khẩu Ngọc Tử lau dòng mồ hôi lạnh vừa toát ra trên trán, nhìn Long Điệp nói: "Ta không có dễ dàng để cho ngươi đánh bại như vậy, chúng ta tiếp tục đi, lần này ta sẽ không hạ thủ lưu tình nữa!"

Long Điệp thấy Sơn Khẩu Ngọc Tử thế mà lại có thể dùng thủ đoạn lấy tay vỗ đem hai khớp xương bị trật nắn lại trở về, trong lòng không khỏi cảm thấy bội phục. Bởi vì nàng biết, dùng loại thủ pháp tiếp lại khớp bằng cách lấy tay đánh này, sự đau đớn phải chịu không hề đơn giản như nhìn bề ngoài vậy. Sơn Khẩu Ngọc Tử rõ ràng ngay cả hừ cũng không có hừ lấy một tiếng, có thể thấy được nữ nhân Nhật Bản này có cá tính kiên cường đến mức nào. Chỉ có điều khi nghe được lời tuyên chiến của Sơn Khẩu Ngọc Tử, Long Điệp không nhịn được lại cười lạnh nói:

"Nguyên lai mới vừa rồi là ngươi đối với ta vẫn còn hạ thủ lưu tình hay sao, ta đây thật là vô cùng cảm tạ ngươi đó!"

Long Điệp vốn tưởng rằng câu nói kia của Sơn Khẩu Ngọc Tử chỉ là một câu nói khoác kiêu căng mà thôi, nhưng Vương Chí Đạo lại không coi như vậy.

Hắn đứng ở góc chuẩn bị của lôi đài, vẫn luôn một mực lưu ý đến Sơn Khẩu Ngọc Tử. Hắn chú ý thấy khi Sơn Khẩu Ngọc Tử đang nói câu nói kia, động tác khóe miệng có chút mất tự nhiên, trong lòng lập tức tỉnh ngộ, hắn là Sơn Khẩu Ngọc Tử mượn cớ nói chuyện để che dấu động tác nhai nuốt cái gì đó. Trong tâm chấn động, hắn nhớ tới một trận chiến kia giữa Tống Hổ Thành cùng Cương Huyền Hùng Nhị, thầm nghĩ chẳng lẽ Sơn Khẩu Ngọc Tử lại là ăn thuốc kích phát thú tính.

Nhưng lại rất nhanh đã cảm giác được điều này không có khả năng, thuốc kích phát thú tính mặc dù có thể làm cho người ta đột nhiên sức lực lớn vô cùng, điên cuồng không sợ chết, nhưng hậu quả cũng rất nghiêm trọng, Cương Huyền Hùng Nhị chính là một ví dụ. Sơn Khẩu Dụ Nhân này mặc dù là một người không còn nhân tính, nhưng cũng không có khả năng lại để cho con gái của chính bản thân mình ăn loại thuốc kích phát này rồi lên đài thi đấu! Cho nên Vương Chí Đạo đoán, loại dược vật mà Sơn Khẩu Ngọc Tử vừa ăn hẳn là loại thuốc kích thích bình thường mà thôi. Mặc dù thuốc kích thích không bằng loại thuốc kích phát thú tính bá đạo kia, nhưng cũng có thể làm cho người ta phát huy được thực lực vượt xa bình thường.

Nghĩ ra như vậy, Vương Chí Đạo không nhịn được lên tiếng nhắc nhở nói: "Điệp Nhi, cẩn thận một chút!"

Long Điệp nghe được thanh âm của Vương Chí Đạo, vẫn chưa kịp hiểu ra đây là cái ý tứ gì, thì Sơn Khẩu Ngọc Tử đã như con sư tử cái nhằm nàng lao tới.

Bất đồng với đấu pháp lúc trước mặc dù tàn nhẫn nhưng vẫn còn thận trọng, lúc này Sơn Khẩu Ngọc Tử chỉ có một xu thế là tiến công điên cuồng, hơn nữa chỉ công không thủ, chiêu chiêu liều mạng, tựa hồ giống như là Long Điệp cùng với nàng có đại thù không đội trời chung.

Long Điệp gặp phải loại đấu pháp không cần mạng sống này, trong nhất thời bị ép cho đến không ngừng phải lui về sau mà phòng thủ. Chỉ có điều đáng tiếc chính là loại đấu pháp này của Sơn Khẩu Ngọc Tử mặc dù làm cho người khác rất dễ phát sợ, nhưng là đối với Long Điệp thì tác dụng lại không lớn. Bởi vì Long Điệp chính là một sát thủ, tố chất trọng yếu nhất của sát thủ chính là tỉnh táo, gặp chuyện không hoảng hốt, sẽ không bởi vì đối phương liều mạng mà trở nên khiếp đảm hay mất đi tự tin. Cho nên Long Điệp mặc dù nhìn như đang không ngừng phải lùi về sau để phòng thủ, nhưng lại lùi mà không hề loạn, phòng thủ kín kẽ đến giọt nước cũng không qua lọt. Nàng đang tìm cơ hội, một cơ hội vãn hồi cục diện, nhất kích tất sát.

Vương Chí Đạo chứng kiến biểu hiện của Long Điệp, lập tức tâm trí thoải mái, ngược lại lại còn có chút áy náy cho vận mệnh của Sơn Khẩu Ngọc Tử.

Cơ hội mà Long Điệp chờ đợi rốt cục đã tới, tựa hồ như công lâu mà không thắng, hoặc là hiệu quả của thuốc kích thích có vấn đề, Sơn Khẩu Ngọc Tử bắt đầu trở nên tâm phiền ý loạn, động tác công kích cũng dần dần trở thành chậm lại.

Ngay trong một nháy mắt khi công kích của Sơn Khẩu Ngọc Tử bị chậm lại, Long Điệp đã bắt được một sơ hở, thượng bộ một bước lập tức đã phá tan được phòng tuyến hỏa lực của Sơn Khẩu Ngọc Tử, bức tiến vào nội vi, sau đó tay phải nắm lại thành bán quyền, nhanh như tia chớp kích thẳng vào yết hầu của Sơn Khẩu Ngọc Tử.

Một tiếng "rắc" vang lên, động tác công kích của Sơn Khẩu Ngọc Tử trong nháy mắt tan rã hết, một đống máu tươi lớn trào ộc ra từ trong miệng, khuỵu gối quỳ xuống, chính là một quyền này của Long Điệp đã đem yết hầu của nàng đánh nát bấy.

Sơn Khẩu Dụ Nhân đứng phắt lên, hét lớn: "Thầy thuốc, nhanh, nhanh, mau cứu người!" Đợi được đến sau khi thầy thuốc cùng các nhân viên y tế chạy lên đài nâng Sơn Khẩu Ngọc Tử mang đi, Sơn Khẩu Dụ Nhân nhìn chằm chằm vào Long Điệp vẫn đang đứng ở trên lôi đài, hai mắt lão bắn ra sát khí.

164. Chương 162: Tán Đả Sơ Hình Vs Cổ Thái Quyền

Sơn Khẩu Dụ Nhân mắt lộ sát khí, Tôn Lộc Đường nhìn Long Điệp ánh mắt cũng rất phức tạp, Vương Chí Đạo thì trong lòng bất an, một chiêu thức Long Điệp dùng đánh bại Sơn Khẩu Ngọc Tử kia rõ ràng cùng với một chiêu thức ở trận thứ ba A Tàn sử dụng để đánh bại Quý Công Bác là giống nhau như đúc, đều là nắm tay thành bán quyền dùng khớp xương thứ hai của các ngón tay mà đánh nát yết hầu đối thủ. Quý Công Bác bị A Tàn dùng một chiêu này mà mất mạng ngay tại chỗ, Sơn Khẩu Ngọc Tử mặc dù không bị chết ngay tại trận, nhưng cũng bị thương cực nghiêm trọng, có thể cứu sống được hay không còn không tính được. Tôn Lộc Đường vừa mất đi đệ tử thân ái, lần này lại chứng kiến có người dùng đúng một chiêu đã sát hại đệ tử của mình kia mà đánh bại đối thủ, trong lòng không biết là đang suy nghĩ cái gì? Điều này làm cho Vương Chí Đạo có chút lo lắng.

Đồng thời, lúc này Vương Chí Đạo lại đột nhiên cảm giác, tên A Tàn kia, công phu sở dụng của hắn tựa hồ rất tương tự với công phu của Long Điệp. Ngoại trừ Toái hầu quyền ra, A Tàn tựa hồ cũng rất am hiểu trảo công, mà trảo pháp của hắn, loáng thoáng tựa hồ cũng có chút bóng dáng Long Hình Quyền. Càng quan trọng hơn là, lúc Long Điệp mắt lộ ra sát khí, rõ ràng là tương xứng với bộ dáng đằng đằng sát khí của A Tàn. Điều này làm cho Vương Chí Đạo có một cảm giác, tựa hồ như A Tàn cũng Long Điệp đều là do một sư phụ dạy dỗ nên. Chẳng lẽ A Tàn này, cũng là đệ tử được Ngũ Hình sát thủ Long lão Đại bí mật huấn luyện ra?

Trận thi đấu này vốn là do Tôn Lộc Đường tuyên bố kết quả so tài, nhưng là bởi vì Tôn Lộc Đường không nói lời nào, Cam Mạc Nhiên ngồi bên cạnh không thể làm gì khác hơn là thay lão tuyên bố: "Trận đấu chấm dứt, trận này người thắng là Long Chu!"

Long Điệp xoay người đi về phía góc chuẩn bị, nhìn thấy vẻ mặt Vương Chí Đạo tựa hồ như không có chút nào vui mừng, không khỏi cảm thấy có chút hờn giận, lạnh lùng nói: "Làm sao vậy, ngươi là đang đau lòng cho con nữ nhân Nhật Bản kia hay sao?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Làm gì có chuyện ấy, chỉ là ngươi ra tay nặng như vậy, đã làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân động sát khí với ngươi, xem ánh mắt của lão nhìn ngươi thì biết. Ta tin tưởng rằng chỉ cần ngươi đi một mình, lão nhất định sẽ cho người đến ám sát ngươi!"

Long Điệp hừ lạnh nói: "Bản thân ta chính là một sát thủ, sao lại phải sợ có người đến ám sát ta?"

"Lời thì tuy là nói như vậy, nhưng là cẩn thận một chút thì luôn luôn không thừa. Sơn Khẩu Dụ Nhân âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp, kẻ khác khó lòng phòng bị. Ngươi là một nữ nhân một mình ứng phó việc này, như thế làm cho ta không thể yên tâm."

Vương Chí Đạo lại đề nghị nói: "Không bằng ngươi hãy theo người Tinh Võ Môn chúng ta ở cùng một chỗ đi hả, theo Tâm Lan làm bạn được không? Nàng rất là tưởng nhớ cuộc sống của ba chúng ta ở trên Võ thánh đảo đó!"

Long Điệp hỏi: "Ngươi không sợ ta sẽ làm liên lụy đến Tinh Võ Môn các ngươi hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Tinh Võ Môn đã sớm cùng người Nhật Bản đứng vào thế đối nghịch rồi, còn sợ liên lụy gì nữa. Hơn nữa, đoàn kết chính là lực lượng, có nhiều thêm một người thì lực lượng của chúng ta lại lớn mạnh thêm một phần. Sơn Khẩu Dụ Nhân nếu muốn đến phiền toái chúng ta, cũng phải suy đi tính lại. Đi thôi!"

Vương Chí Đạo cũng không chờ Long Điệp đáp ứng, đã nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, đem nàng kéo xuống khỏi lôi đài, trở về chỗ của sư huynh đệ Tinh Võ Môn. Ô Tâm Lan nhìn thấy Long Điệp, rất vui mừng chạy đến đón tiếp, cười hớn hở nói: "Điệp tả, ngươi biết không, mới vừa rồi ta đã dùng hai mươi vạn đánh cuộc ngươi thắng đó. Ngươi đánh bại Sơn Khẩu Ngọc Tử, thực sự là làm lòng người cực vui a!"

Long Điệp có chút kỳ quái hỏi: "Ngươi không cảm thấy ta ra tay quá nặng, tàn nhẫn vô tình hay sao?"

"Làm gì có!" Ô Tâm Lan tức giận nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử này là một nữ nhân Nhật Bản xấu xa muốn chết. Bị đánh chết mới là phải, giữ cô ta lại là một tai họa, nói không chừng đến một lúc nào cô ta lại hại ngươi đó!"

Long Điệp không nói gì, lúc này nàng mới biết được chính mình còn chưa hiểu hết được Ô Tâm Lan. Ô Tâm Lan trên thực tế chính là một nữ hài tử yêu ghét rõ ràng, tuyệt đối không phải là người lòng dạ mềm yếu.

"Các vị! Xin mời yên tĩnh, nghe ta một lời!"

Chính là Đại loa kia lại một lần nữa lên tiếng, khán giả liền trật tự xuống, lại nghe Đại loa nói:

"Bởi vì lúc này sắc trời đã tối, để không làm ảnh hưởng đến sinh hoạt cùng nghỉ ngơi của mọi người, sau khi các vị trọng tài trải qua thương lượng, đã quyết định chỉ tiến hành thêm một trận so tài nữa mà thôi, còn lại để ngày mai chín giờ buổi sáng lại tiếp tục. Xin mời các vị tập trung lực chú ý, để tận tình thưởng thức trận đấu cuối cùng của ngày hôm này đi! Cho mời hai quyền thủ tham gia trận đấu thứ mười bốn ở vòng đấu thứ nhất, số hai mươi bảy quyền thủ Trung Quốc Chu Quốc Phú, cùng số hai mươi tám quyền thủ Xiêm La Á Sai, mau đi lên góc chuẩn bị của mình đi!"

"Đến phiên Chu Quốc Phú đại ca lên lôi đài rồi!" Ô Tâm Lan hăng hái bừng bừng hỏi Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, trận này ta hẳn là phải đi mua Chu Quốc Phú đại ca thắng, đúng không?"

Vương Chí Đạo không ngờ lại lắc đầu, hỏi: "Ô sư tỷ, ta hỏi ngươi, khi ngươi đi xuống tiền mua Long Điệp, có phải có rất nhiều người đã cùng mua theo ngươi hay không?"

Ô Tâm Lan suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Hình như là thế. Ta cùng Đại sư huynh vừa mua xong, rất nhiều người đánh cuộc khác cũng đổ xô vào mua Điệp tả hết. Hả, ngươi không có mặt ở đó, tại làm sao mà lại biết được?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Lúc trước ngươi nói chúng ta thắng Trương Khiếu Lâm một trăm hai mươi vạn, rất nhiều người cũng nghe được, bọn họ chỉ cần lưu ý một chút, sẽ phát hiện ra ngươi xuống tiền mua ai đều là chỉ thắng không thua. Đã là như vậy, bọn họ đương nhiên muốn xuống tiền đặt cuộc theo ngươi rồi!"

Ô Tâm Lan ngạc nhiên nói: "Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Không phải là chuyện tốt lắm. Những người đặt cuộc theo tay của ngươi có nhiều lắm, chỉ sợ Trương Khiếu Lâm không thể trả tiền cuộc được, ngay cả tiền vốn cũng sẽ bị thua hết rất nhanh. Đến lúc đó chúng ta chẳng những không có tiền mà thắng, lại càng khiêu khích thêm sát khí của Trương Khiếu Lâm, bất chấp tất cả mà nhằm chúng ta động thủ. Cho nên, để nhằm đến lợi ích lớn hơn nữa, bắt đầu từ bây giờ đừng đánh cuộc nữa, đợi được đến mấy trận mấu chốt chúng ta lại đánh cuộc."

"Ừ, được rồi!" Ô Tâm Lan gật đầu nói: "Dù sao chúng ta thắng tiền cũng đã quá nhiều rồi, lần này tạm tha cho Trương Khiếu Lâm một lần đi!"

Vương Chí Đạo yên lòng, quay sang nhìn Long Điệp nói: "Điệp Nhi, ngươi theo bọn họ đứng cùng một chỗ, đừng chạy loạn, ta đi nói chuyện với Chu Quốc Phú đại ca một chút!"

Long Điệp nhăn đôi mi thanh tú lại, nói: "Ngươi sợ ta đi lạc đơn độc sẽ bị Sơn Khẩu Dụ Nhân ám toán, chẳng lẽ lại không sợ lão sẽ ám toán ngươi hay sao? Ta mà so sánh với ngươi, người mà lão muốn giết hơn hẳn phải là ngươi chứ?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Không sợ, ta với ngươi không giống nhau, ta là 'súng thần', người nào mà chẳng biết ta đây 'đạn ra không trượt'. Sơn Khẩu Dụ Nhân trừ khi khẳng định được trên người ta không mang theo súng, nếu không thì tuyệt đối sẽ không phái người đi tìm cái chết!"

Long Điệp nhìn lại một chút thân mình Vương Chí Đạo, lại hỏi: "Vậy bây giờ ngươi có mang theo súng hay sao?"

"Điều này thì để cho Sơn Khẩu Dụ Nhân từ từ đoán đi!" Vương Chí Đạo không cần suy nghĩ đáp luôn, lại cười một tiếng, sau đó tìm cách lách khỏi đám người, lại nhằm góc chuẩn bị bên phải lôi đài đi lên.

Thủ vệ ở bên dưới góc chuẩn bị vẫn là gã bảo an đã gặp lúc trước, hắn thấy Vương Chí Đạo lại tới nữa, vội vàng ngăn trở nói: "Đứng lại, trên góc chuẩn bị cấm nhân viên không nhiệm vụ tiến lên, đừng nói với ta rằng ngươi cũng là huấn luyện viên của hắn nữa, ta sẽ không tin tưởng đâu!"

Vương Chí Đạo tiến lại gần thêm một bước, thấp giọng nói với gã bảo an: "Trên thực tế ta là huynh đệ của hắn!"

Bảo an quát: "Huynh đệ cũng không được…", nói còn chưa dứt lời, nhưng lại phát hiện Vương Chí Đạo vốn rõ ràng còn đang đứng ở ngay trước mặt hắn, đã không biết từ lúc nào luồn qua người hắn, chạy đến phía sau hắn rồi.

"Chu đại ca!"

Chu Quốc Phú đang hoạt động tay chân nghe vậy xoay người lại, cười nói: "Vương huynh đệ, sao ngươi lại lên đây làm gì?"

Vương Chí Đạo nói: "Ta là đến nói chuyện với ngươi một chút về đối thủ của ngươi. Chu đại ca, ngươi đã từng kiến thức qua công phu của quyền thủ Xiêm La hay chưa?"

Chu Quốc Phú nhìn lại một chút gã quyền thủ tên gọi Á Sai, đang ở góc đài đối diện lắc người vung tay, nhảy tới nhảy lui giống như nhảy múa tế thần, lắc đầu nói: "Ta chính là lần đầu tiên gặp phải quyền thủ Xiêm La, đối với phong cách của bọn họ một điểm cũng không biết. Chỉ có điều là xem từ bộ dáng của hắn, tựa hồ là rất kỳ quái đó, hắn không phải là đang hô thần đánh nhau, xin thỉnh thần nhập vào trên người hắn đấy chứ?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Hắn chỉ là đang nhảy quyền vũ mà thôi, đó là nghi thức trước khi khai chiến của quyền thủ Xiêm La. Ngươi ngàn vạn lần đừng xem thường hắn. Nếu như nói về đánh nhau trên lôi đài của người ngoại quốc, chỉ sợ không có bất cứ môn quyền thuật nào có thể so được với Xiêm La quyền về tính thực dụng, tính hung ác đâu. Đường Thủ của tiểu Nhật Bản, Hoa Lang Đạo của Cao Ly, nếu so sánh với Xiêm La quyền chỉ sợ vẫn phải tính là hoa quyền tú thối, trước mặt Xiêm La quyền không chịu nổi một kích!"

"Hả?" Chu Quốc Phú có chút kinh dị, liền đưa mắt nhìn lại Á Sai kia một cái, lại hỏi: "Vương huynh đệ đánh giá Xiêm La quyền cao như vậy hay sao? Chẳng lẽ ngươi đã từng cùng quyền thủ Xiêm La đánh qua rồi?"

Vương Chí Đạo thầm nghĩ chính mình ở thế kỷ hai mươi mốt đích xác đã gặp phải không ít cao thủ Thái quyền, vì vậy gật đầu nói:

"Đánh qua mấy lần. Môn công phu này của bọn họ được xưng là 'tám chân vận động', bởi vì bọn họ có thể sử dụng quyền, khuỷu tay, chân, đầu gối, đầu, vân vân, tất cả các phần trên thân thể làm vũ khí tiến công, đặc biệt khuỷu tay cùng đầu gối là tuyệt chiêu của bọn họ. Vào trong nội vi lại càng đánh được hung hãn vô cùng. Thối pháp của của bọn họ lại càng thêm lợi hại. Kỹ thuật Hoành tảo thối của bọn họ có thể nói là đỉnh cao nhất trong tất cả các kỹ thuật thối pháp, lợi hại giống như là thối công 'Thiết tảo trửu' (Quét chổi sắt) của Thiếu Lâm vậy, có uy lực chấn tan đá nát.

Nếu như ngươi thấy hắn một cước nhằm ngươi quét đến, ngàn vạn lần không nên dùng một cánh tay để ngăn cản, như vậy cánh tay có khả năng sẽ bị đá gãy. Hơn nữa phải cẩn thận đừng để bị một cước quét trúng đầu, nếu không sẽ lập tức ngã xuống đất hôn mê ngay. Mặt khác, năng lực chịu đòn của quyền thủ Xiêm La là siêu cường, toàn thân rắn chắc giống như là sắt thép không hề sợ đòn. Ngươi nếu đánh trúng được hắn, ngàn vạn lần không được dừng tay, tiếp tục đánh nữa, đánh đến bao giờ hắn ngã xuống đất mới thôi. Nếu không mà để cho hắn phản kích lại, ngươi sẽ gặp nguy hiểm đó."

Chu Quốc Phú có chút kinh ngạc nhìn Vương Chí Đạo một chút, hỏi: "Ngươi chạy tới nói cho ta những điều này, là do lo lắng ta sẽ thua hay sao?"

Vương Chí Đạo vội vàng phủ nhận nói: "Ta chỉ là nói cho ngươi hiểu rõ một chút về đặc điểm của quyền thủ Xiêm La, miễn cho ngươi phải đánh rất khổ cực mà thôi."

Chu Quốc Phú "ha ha" cười to nói: "Vương huynh đệ, đa tạ hảo ý của ngươi, ta đây đã vào Nam ra Bắc, lại còn đi qua cả Pháp quốc Anh quốc, còn dạng quyền thủ nào mà chưa từng kiến thức qua, ta sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu. Ngươi hay là chờ sau khi ta đánh bại người Xiêm La này, sau đó chúng ta đi Mộng Ảo quán bar uống vài chén chúc phúc đi hả! Được rồi, hay là ngươi xuống bên dưới đài xem trận chiến đi hả, đứng ở góc chuẩn bị này sẽ ảnh hưởng không tốt lắm!"

Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, biết Chu Quốc Phú cũng không có đem những lời mình nói để vào trong lòng, đành phải bất đắc dĩ xuống đài, trở lại đứng cạnh đám người Ô Tâm Lan.

Ô Tâm Lan vẫn còn chưa kịp hỏi xem hắn cùng Chu Quốc Phú đã nói chuyện gì, tiếng chuông báo hiệu trận đấu bắt đầu đã vang lên.

Theo đại loa ra lệnh một tiếng, Chu Quốc Phú cùng Á Sai đã rất nhanh đi đến trung tâm lôi đài. Hai người có thể xem như quyền thủ hạng cân trung bình, vóc người không sai biệt nhiều. Chu Quốc Phú tựa hồ muốn tráng kiện hơn một chút, hơn nữa vóc người cũng cao hơn Á Sai một điểm. Nhưng là Á Sai lại để chân trần, còn Chu Quốc Phú đi một đôi giầy vải. Chu Quốc Phú ôm quyền chào Á Sai, làm một cái lễ tiết giang hồ, còn Á Sai lại hay tai chắp lại, làm ra một cái lễ tiết của đệ tử Phật giáo.

Sau đó, hai người đồng thời chuyển sang tư thế nghênh chiến. Tư thế của Chu Quốc Phú rất rõ ràng là diễn biến từ trong đấm bốc mà ra, chỉ có điều là thân thể không quá ngả về phía trước, hơn nữa hai chân lại đứng thế Bát bộ đinh tấn, loại tư thế nghênh chiến này thật ra tiếp cận rất gần với tư thế khai chiến trong Tán Đả lưu hành ở Trung Quốc đời sau. Tư thế nghênh chiến của Á Sai là tư thế tiêu chuẩn của Thái Quyền, chỉ có điều là càng có khuynh hướng theo tư thế của Cổ Thái Quyền, mà không phải là tư thế của Thái Quyền hiện đại được lưu hành ở đời sau.

Á Sai chân trước điểm nhẹ lên mặt đất, sau đó không hề có dấu hiệu báo trước đã nhằm Chu Quốc Phú phát động công kích, cẳng chân trần đột nhiên quét vụt về phía bắp đùi của Chu Quốc Phú.

"Chát" một tiếng, Chu Quốc Phú không kịp tránh ra, mặt ngoài bắp đùi bên trái đã bị Á Sai quét trúng một cước thật mạnh.

Chu Quốc Phú cảm giác được bắp đùi của mình dường như đã trúng phải một ngọn thiết bổng lớn quét vào, chẳng những đau đến tận xương, hơn nữa còn chấn động khiến cho cả thân thể cũng bị rung lên. Trong lòng hắn cả kinh, biết rằng lời Vương Chí Đạo không hề sai, gã quyền thủ Xiêm La này quả nhiên hung hãn cực kỳ.

Lập tức Chu Quốc Phú không hề lịch sự nữa, xông thẳng về trước phát động công kích, chân lướt nhanh một bước, một đòn Thứ quyền đã nhằm đâm thẳng vào mặt Á Sai, không đợi cho Á Sai né tránh, trọng quyền ở tay sau đã đánh ra, nặng nề nện trúng lên trên ngực Á Sai.

Á Sai không lùi, trên ngực mặc dù đã trúng một đòn trực quyền rất nặng của Chu Quốc Phú, chẳng những cước bộ không lùi, ngay cả thân thể cũng không hề chớp lên lấy một chút. Hắn dường như không có việc gì, lại tiếp tục hướng Chu Quốc Phú phát động tiến công, chân trước đá quét về phía bắp chân Chu Quốc Phú, đến khi Chu Quốc Phú nhấc chân này lên để tránh đòn đá quét, chân trước của Á Sai lại mãnh liệt bắn về trước, giống như một ngọn roi thép quất thẳng vào đầu Chu Quốc Phú.

Chu Quốc Phú cả kinh, đang muốn giơ bắp tay lên để đỡ đòn, nhưng hắn lại đột nhiên nhớ đến lời nhắc

nhở của Vương Chí Đạo, hơn nữa đã lĩnh giáo qua uy lực đòn đá quét của Á Sai, lập tức vội vàng nghiêng người, sửa thành hai tay cùng xuất, chặn lại một đá này của Á Sai.

Lực đá kích kinh người làm cho thân thể Chu Quốc Phú chấn động, cước bộ không tự chủ được mà lùi về phía sau đến hai bước, thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống, mà cả hai cẳng tay đều cảm thấy tê dại cả.

Á Sai đoạt thế không lưu người, sau khi đá lui Chu Quốc Phú, hắn lại xông vọt theo tới, chân sau cũng đá quét ra, nhằm đá vào bên hông Chu Quốc Phú.

Lần này Chu Quốc Phú không dám ngạnh chịu một lần nữa, thân thể bất ngờ bổ nhào về phía trước vồ một cái, đánh lên thân thể Á Sai, lần này đã hóa giải được đòn đá sấm sét của Á Sai. Tiếp theo Chu Quốc Phú vung tít một đôi thiết quyền, như cuồng phong bạo vũ oanh kích lên khắp đầu, ngực, bụng cùng hai bên mạng sườn Á Sai.

Á Sai đã bị trúng liền vài quyền, nhưng vẫn đang như không hề có việc gì, thân thể chỉ hơi đảo một cái đã lại bắt đầu phản công, đầu tiên là một đòn Thứ quyền đâm thẳng đến, tiếp theo hắn lại tiến lên một bước, Thứ quyền trong nháy mặt cong lại, khuỷu tay lắc ngang một cái nhằm vào mặt Chu Quốc Phú quét đến.

Chu Quốc Phú vừa mới dựng cẳng tay ngăn cản, khuỷu tay kia của Á Sai đã tiếp tục quét vụt đến. Tiếp theo cả hai cánh tay hắn đồng thời duỗi nhanh về trước, trong nháy mắt đã vít lên trên cần cổ của Chu Quốc Phú, hai tay dùng sức kéo một phát, Chu Quốc Phú nửa người trên không tự chủ được bị kéo gập xuống dưới.

Chu Quốc Phú vừa muốn giãy ra, đã thấy đầu gối cực đại của Á Sai từ dưới nhằm thẳng vào mặt mình mà thúc lên, trong lúc cả kinh hai tay theo bản năng đan chéo lại mà ngăn cản. Thật không ngờ, Á Sai thúc xong một đầu gối, cũng không có dừng lại, mà là hai đầu gối liên hoàn, một đầu gối lại tiếp một đầu gối, liên tục nhằm nửa thân trên Chu Quốc Phú mà thúc lên.

Đây chính là đòn "khóa cổ lên gối" lừng danh của Thái Quyền. Chu Quốc Phú là lần đầu gặp phải loại đả pháp này, kết quả bị Á Sai đánh cho ứng phó không kịp, sau khi liên tục bị thúc cho đến mười mấy phát lên gối mới có thể vất vả giãy thoát ra được, cả hai cánh tay lại càng tê dại không thôi.

Nhưng là công kích của Á Sai còn chưa có chấm dứt, sau khi "khóa cổ lên gối" bị Chu Quốc Phú giãy được ra, Á Sai lập tức nhảy dựng lên, lăng không một đầu gối nặng nề đánh lên trên mặt Chu Quốc Phú. Lần này Chu Quốc Phú bị đầu gối thúc cho một phát thật nặng, ngã nhào xuống sàn lôi đài, máu me phun ra đầy mặt, giống như là đang nở hoa vậy.

Ô Tâm Lan thấy thế kinh hô lên một tiếng, quay mặt đi không dám nhìn tiếp. Lưu Chấn Đông cũng cả kinh, sắc mặt trắng bệch, thì thào hỏi: "Vương sư đệ, ngươi không cho ta cùng Tâm Lan đi xuống tiền đánh cuộc, là đã sớm đoán trước được Chu Quốc Phú huynh sẽ thất bại hay sao?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Ta chỉ là cho rằng Chu đại ca sẽ phải đánh rất khổ cực, nhưng thật không ngờ tới hắn lại thảm đến như vậy!"

Lưu Chấn Đông thấy Chu Quốc Phú lại lảo đà lảo đảo bò lên, không khỏi cau mày nói: "Hắn còn cố đứng lên làm cái gì, đánh không lại thì mau nhận thua đi, cho dù liều mạng cũng không thể chuyển bại thành thắng mà. Sao phải khổ như vậy?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Hắn chỉ là còn chưa quen thuộc với loại đả pháp này của quyền thủ Xiêm La mà thôi, để cho hắn làm quen trong chốc lát, nói không chừng sẽ tìm được phương pháp chuyển bại thành thắng!"

Long Điệp kỳ quái hỏi: "Ngươi cho rằng Chu Quốc Phú vẫn còn có cơ hội thắng? Tại sao?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Bởi vì hắn là Chu Quốc Phú!"

Trên bàn trọng tài, Cam Mạc Nhiên cau mày nói: "Không ngờ tới Xiêm La quyền vậy mà lại cường hãn như thế! Trong các môn võ thuật của nước ngoài, chỉ sợ rằng Xiêm La quyền này là lợi hại nhất hả! Đấm bốc Tây dương, đấu vật, Đường Thủ, Nhu Thuật của Nhật Bản, Hoa Lang Đạo của Cao Ly, cùng với mấy môn võ đánh nhau tổng hợp của các nước Âu Mỹ, so với quyền pháp của Xiêm La quốc này thì đều còn kém hơn một chút."

Tôn Lộc Đường nhìn Chu Quốc Phú đang đứng lên lần nữa, thở dài nói: "Đáng tiếc quá, người này vốn có căn cơ Hình Ý Quyền, đáng tiếc sau khi hắn chuyển sang học đấm bốc Tây dương lại không có đem công lực của Hình Ý Quyền cùng kỹ thuật đấm bốc Tây dương dung hợp lại làm một. Nếu hắn có thể nắm giữ được chỗ diệu dụng trong kình lực chỉnh thể của Hình Ý Quyền, cũng đem sở học đấm bốc Tây dương của hắn mà kết hợp lại với nhau, cho dù đánh không lại quyền thủ Xiêm La kia, cũng sẽ không đến nỗi bị đánh cho thảm đến như vậy!"

Tống Thế Vinh hỏi: "Có nên gọi dừng hay không? Còn đánh tiếp như vậy ta lo lắng hắn sẽ mất mạng!"

Tôn Lộc Đường lắc đầu nói: "Ý chí cùng tố chất thân thể của hắn rất mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng mất mạng như vậy đâu. Ngươi xem ánh mắt của hắn, nếu như chúng ta cho dừng, chỉ sợ hắn sẽ không cam tâm, để cho hắn tiếp tục đánh đi!"

Vì vậy trận đấu tàn khốc trên lôi đài vẫn tiếp tục được tiến hành. Á Sai lúc này trên cơ bản đã không cần dùng đến công kích trên hai cánh tay nữa, chỉ là không ngừng dùng Hoành tảo thích cùng Tất công (thúc đầu gối), đem Chu Quốc Phú đá từ đầu này của lôi đài đá sang đến đầu bên kia, cơ hồ không thể hoàn thủ, toàn thân khắp nơi sưng vù bầm tím, trên mặt đầm đìa máu, nhất là bắp đùi bên trái của hắn, đã trúng của Á Sai ít nhất cũng phải hơn hai mươi đá, đã sưng vù lên to đến gấp đôi. Ở đây đại đa số khán giả đều thấy vậy hãi hùng khiếp vía, mà Ô Tâm Lan sớm đã không dám tiếp tục nhìn xem nữa. Lúc này trong lòng bọn họ chỉ có một suy nghĩ chính là: "Tại sao Chu Quốc Phú còn không nhận thua?"

Vương Chí Đạo lại thì thào lẩm bẩm: "Hẳn là không sai biệt lắm, đáng phải đến lúc phản kích rồi. Nhìn ngươi mặc dù bị đánh cho chật vật không chịu nổi, nhưng là ánh mắt vẫn rất lạnh lùng tỉnh táo, đấu chí kiên cường, hiển nhiên là đang tìm cơ hội phản kích. Ngươi chính là người mở đường cho Tán Đả mai này của Trung Quốc, cũng đừng có làm cho ta thất vọng!"

Phảng phất như đáp ứng lại lời thì thào tự nói của Vương Chí Đạo, Chu Quốc Phú tuy vẫn bị Á Sai đá cho tới tấp nhưng rốt cục bắt đầu phản kích rồi. Đúng lúc Á Sai bay lên đá ra một đòn Cao tảo thích, Chu Quốc Phú đột nhiên ôm lấy cái chân đá ra của Á Sai, lộn người sử ra một chiêu "Bão thối suất" (ôm chân vật ngã) rất đẹp mắt, đem Á Sai quật ngã nhào xuống trên sàn lôi đài.

"Hay!" Ở đây khán giả thấy thế không khỏi ầm ầm ủng hộ, trong lòng đối với Chu Quốc Phú tuy đã rơi mất một nửa cái mạng những vẫn còn có thể phản kích lại đối thủ, đều cảm thấy kinh hỉ vô cùng.

Á Sai hiển nhiên rất lấy làm kinh hãi, vội vàng bò lên, nhưng là còn không có để cho hắn kịp đứng vững, Chu Quốc Phú đã xông vọt tới, ôm chặt lấy eo lưng hắn, đưa chân về phía trước móc một cái, một lần nữa đem Á Sai quật ngã xuống một phát thật nặng.

Đòn quật nhanh của Tán Đả? Vương Chí Đạo trong lòng kinh hỉ, rốt cuộc đã chứng kiến được những kỹ thuật quật người vô cùng ác liệt mà những cao thủ Tán Đả hậu thế vẫn thường dùng. Vương Chí Đạo lúc trước vẫn kỳ quái rằng ở hậu thế lúc Học viện Quốc thuật Trung ương biên soạn ra môn thể thao Tán Đả, ai đã có con mắt tinh tường nhìn ra bảo vật, đem những kỹ thuật quật nhanh này, vốn ở hậu thế cơ hồ là vật khắp thiên hạ không địch thủ, kết hợp thêm vào? Bây giờ xem ra, rất rõ ràng là có liên quan cùng Chu Quốc Phú .

Trong Thái Quyền trên thực tế cũng có kỹ thuật vật ngã, nhưng nếu so với kỹ thuật quật nhanh của Tán Đả, thì chênh lệch là rất rõ ràng, hơn nữa Á Sai này hiển nhiên là không am hiểu kỹ thuật vật, gặp phải kỹ thuật quật nhanh của Chu Quốc Phú, trong lúc nhất thời không biết hóa giải như thế nào, kết quả bị Chu Quốc Phú liên tục quật cho ngã lên ngã xuống, khiến cho đầu choáng mắt hoa.

"Nhanh lên, mau đem hắn quật xuống dưới lôi đài đi, như vậy có thể thắng rồi!" Vương Chí Đạo trong lòng đang quát ầm lên.

Chu Quốc Phú lần nữa không phụ ước vọng của hắn, cúi người một cái đã ôm được cả hai chân Á Sai, lập tức đem Á Sai nhấc bổng lên, quay tròn một vòng như Phong hỏa luân, sau đó hướng xuống dưới lôi đài ném đi.

"A a!" Dưới lôi đài khán giả thấy thế kinh hô, theo bản năng xô nhau tránh ra, kết quả Á Sai bị ngã trực tiếp lên trên mặt đất, hơn nữa rất vụng về lấy đầu mà tiếp đất, lập tức chết ngất đi luôn.

Chú thích:

Tán Đả: chính là 1 nhánh của Wushu, chuyên về đánh nhau, nhánh kia là Wushu biểu diễn như em Thúy Hiền nhà mình. Tán Đả là võ tổng hợp đánh nhau do Học viện võ thuật trung ương TQ tổng hợp ra, lọc bỏ đi các kỹ năng tàn độc như trảo, chỉ, khuỷu tay, võ giả khi thi đấu cũng phải mang găng bảo hộ loại nhẹ. Trong Tán Đả rất thịnh hành các chiêu thức vật nhanh, quật nhanh, không thiên về vật đè khóa cứng chết đối phương, mà thiên về liên tục quật ngã đối phương làm cho đối phương choáng váng, thân thể chấn động, mất sức chiến đấu. Đặc biệt các đòn "bốc đôi", "bốc đơn" của Tán Đả rất lợi hại, có thể dễ dàng quật gãy xương đối thủ. SeaGames năm trước đã có vdv của VN quật gãy cổ vdv của Thái Lan hay của Lào gì đó.

165. Chương 163: Hầu Quyền Còn Thêm Phách Quải

Sau khi Chu Quốc Phú một thân đầy thương tích dưới sự trợ giúp của Vương Chí Đạo, chật vật lết từ trên lôi đài xuống dưới, ngày thi tài đầu tiên của Vạn quốc võ thuật đại hội tuyên bố chấm dứt, tất cả các khán giả ở đây đều cảm thấy mỹ mãn tản mát đi hết.

Vương Chí Đạo nhìn Chu Quốc Phú hỏi: "Chu đại ca, ngươi còn muốn cùng ta đi Mộng Ảo quán bar uống vài chén sao?"

Chu Quốc Phú mặt vừa sưng vừa tím, vừa há miệng đã đau đến muốn chết, đó là kết quả của khuôn mặt đã bị Á Sai lăng không phi đầu gối nện trúng, không có chết ngất ngay tại chỗ đã là rất giỏi rồi. Cố chịu đau đớn, Chu Quốc Phú miễn cưỡng cười nói: "Đương nhiên là muốn, ta có khi nào đã nói chuyện mà lại không thực hiên đâu? Chỉ có điều là có thể để cho ta trước hết đi kiếm thuốc trị thương được không, con mẹ nó, đau chết mất!"

Lưu Chấn Đông thấy thế không nhịn được cười to nói: "Chu Quốc Phú cũng sẽ kêu đau chửi mẹ kêu cha hay sao? Ta còn tưởng rằng ngươi là một con người kiên cường, vĩnh viễn sẽ không cảm thấy đau đớn chứ!"

Chu Quốc Phú cười khổ nói: "Thể hiện ở trước mặt nhiều người xem như vậy, hiển nhiên không thể kêu đau rồi, bây giờ khán giả cũng đi hết, ta còn chịu đựng làm gì? Ngươi cho rằng làm con người kiên cường là dễ lắm hả. Bằng không ngươi tới thử xem, để xem một chút xem bị đánh thành như vậy, ngươi còn có thể không kêu đau hay không?"

Lưu Chấn Đông ha ha cười nói: "Ta đây cũng muốn thử xem, đáng tiếc Lưu Chấn Đông ta vận khí so với ngươi thì tốt hơn nhiều, chưa từng gặp được đối thủ nào có thể đem ta đánh thành thảm như vậy!"

"Ngươi, ngươi..." Chu Quốc Phú nghe vậy lại tức giận đến muốn chửi mẹ hô cha, nhưng là vừa hơi mở miệng đã lập tức cảm thấy đau thấu đến xương cốt, kết quả nhúc nhích mồm mép một hồi lầu cũng không thể nào nói ra được một câu đầy đủ.

Hoắc Đình Giác thấy thế vội vàng khuyên nhủ: "Được rồi, Chu huynh, Đại sư huynh của ta vẫn luôn có cá tính như thế, ngươi không nên theo hắn đấu võ mồm. Không bằng ngươi cùng về Tinh Võ Môn chúng ta đi hả, để ta xin mời Trần Tử Chính sư phụ trị thương cho ngươi. Trần sư phụ rất sở trường đối với việc trị liệu các vết thương do bị đánh, chờ sau khi hắn chữa thương cho ngươi thật tốt, chúng ta lại uống vài chén chúc phúc cho ngày hôm nay thắng lợi đi hả! Ta cam đoan với ngươi, rượu của Tinh Võ Môn chúng ta tuyệt đối không hề thua kém so với rượu của Thái Gia Dương lão huynh!"

Đối với Hoắc Đình Giác nhiệt tình mời gọi, Chu Quốc Phú không thể cự tuyệt, vì vậy đành gật đầu nói: "Như vậy xin đa tạ Hoắc Môn chủ trước!"

Vương Chí Đạo nhìn thấy Long Điệp vẫn đang đứng nguyên một chỗ, không có ý muốn rời đi, lập tức nhìn Ô Tâm Lan nháy mắt ra hiệu. Ô Tâm Lan hiểu ý, tiến lên kéo tay Long Điệp, êm ái nói: "Điệp tả, chúng ta đã lâu không ở cùng một chỗ, không bằng ngươi cũng theo chúng ta đi về Tinh Võ Môn, tỷ muội chúng ta tụ tập vui vẻ một chút nhé?"

Long Điệp biết rõ đây là ý tứ của Vương Chí Đạo, nhưng là cũng không đành lòng cự tuyệt nhiệt tình của Ô Tâm Lan, đành phải đi theo.

Vương Chí Đạo trong lòng mừng thầm, nhìn chung quanh một chút. lại nhìn thấy được Vương Tử Bình, vì vậy kêu lớn:

"Đại ca, ngươi cũng theo chúng ta về Tinh Võ Môn, các huynh đệ chúng ta hảo hảo uống vài chén hả!"

Vương Tử Bình mỉm cười gật đầu đáp ứng, chỉ có điều khi đi tới bên người Vương Chí Đạo, thì lại thấp giọng nói:

"Nghĩa đệ, ngươi hay là cẩn thận một chút, đêm nay cũng sẽ không phải là một đêm bình thường đâu. Chúng ta nếu uống đến say sưa, địch nhân đến tập kích sẽ nguy hiểm đó!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Đại ca ngươi yên tâm. Ta là cố ý lớn tiếng nói đêm nay muốn uống rượu, chính là muốn cho địch nhân cảm giác thấy có cơ hội mà đến lợi dụng. Nếu mà bọn chúng đêm nay đến tập kích, ta sẽ cho bọn chúng có đến mà không có về!"

Vương Tử Bình ngạc nhiên một chút, tiếp theo lại không khỏi bật cười khổ mà nói: "Ta thật ra đúng là đã quên mất ngươi là Vương Chí Đạo! Vương Chí Đạo tại sao lại có thể cấp cho địch nhân một cơ hội để lợi dụng cơ chứ, ta đúng là đã lo lắng vô ích rồi! Đi thôi, hai huynh đệ chúng ta đi uống một trận thật thống khoái!"

Tinh Võ Môn đêm nay rất náo nhiệt, ngoại trừ Chu Quốc Phú thắng thảm, Vương Chí Đạo, Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác, Trương Bảo Tử, Vương Tử Bình, Long Điệp hôm nay trên Vạn quốc võ thuật đại hội cũng đều dễ dàng đánh bại đối thủ, đại phát dương chí khí người Trung Quốc. Cho nên Nông Kính Tôn đã đặc biệt mời tới mấy đầu bếp nổi tiếng ở Thượng Hải, làm vài bàn tiệc rượu lớn toàn những món ăn ngon kẻ khác chỉ nghe tên đã chảy nước miếng, để ăn mừng động viên các anh hùng đã dương cao chí khí người Trung Quốc này.

Vương Chí Đạo trước khi yến hội bắt đầu đã âm thầm cho tổ sáu người Đồng Minh hội của Trương Vân Cương, cùng sáu tên lính Anh quốc của Bố Long Đức tập hợp lại cùng một chỗ, lại ra lệnh cho bọn hắn đêm nay phải tìm những chỗ kín đáo để ẩn nấp, phòng ngự phục kích địch nhân đến tập kích. Thấy sáu tên lính Anh quốc Bố Long Đức vẻ mặt không vui, Vương Chí Đạo liền hứa hẹn với bọn họ, nếu như có thể bình an vượt qua đêm nay, sẽ lần lượt cho mỗi người bọn họ được nghỉ phép một ngày, để cho bọn họ đi ăn chơi ca hát thoải mái. Nghe thế đám sáu tên lính Anh quốc Bố Long Đức mới vui vẻ hơn một chút mà nhận lệnh.

Khi mọi người vừa mới ngồi vào vị trí, thủ vệ A Tường đột nhiên mang vào một cái thiếp mời, nói với Nông Kính Tôn cùng Hoắc Đình Giác: "Nông đại thúc, Nhị sư huynh, mới vừa rồi người của Thanh Bang đưa thiếp mời tới, nói Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh muốn mời Đại sư huynh, Nhị sư huynh, còn có Vương sư đệ ba người đi Phúc Mãn Lâu dự tiệc, mục đích là để chúc phúc cho bọn họ hôm nay trên Vạn quốc võ thuật đại hội đã làm vẻ vang cho đất nước, dương cao chí khí Trung Hoa chúng ta!"

Nông Kính Tôn nghe vậy nhíu nhíu đầu mày, lại hỏi Hoắc Đình Giác: "Đình Giác, ý tứ của ngươi thế nào?"

Hoắc Đình Giác nói: "Ta vừa lúc muốn đi gặp Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh kết thân, nếu bọn họ đã mời ta, ta liền đi một chuyến vậy!"

Nông Kính Tôn thở dài nói: "Chỉ sợ tiệc này không phải là tiệc lành hả!"

Vương Chí Đạo phân tích nói: "Nông đại thúc, ông không cần lo lắng. Đỗ Nguyệt Sinh mặc dù là phần tử hắc đạo, nhưng lại là một người vừa yêu nói chuyện vừa rất trọng danh dự, hắn nếu đã quang minh chính đại đưa thiếp mời đến mời chúng ta đến dự tiệc, như vậy hẳn là sẽ không làm ra cái âm mưu quỷ kế gì. Còn nữa là hôm nay chúng ta đã vì người Trung Quốc mà tranh đoạt vinh quang, rất được lòng người. Nếu Thanh Bang dám làm ra những chuyện bất lợi đối với chúng ta, chỉ sợ sẽ dẫn phát sự tức giận của mọi người, lấy trí tuệ của Đỗ Nguyệt Sinh, hẳn là sẽ tuyệt đối không làm ra những sự tình này! Cho nên Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh yên tâm đi thôi!"

Lưu Chấn Đông nghe được một câu cuối cùng, khó hiểu hỏi: "Vương sư đệ, ngươi không có ý định đi cùng chúng ta hay sao? Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh là muốn mời cả ba người chúng ta hả!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đỗ Nguyệt Sinh cùng Hoàng Kim Vinh ở đó, như vậy Trương Khiếu Lâm nhất định cũng sẽ ở đó. Nếu ta đi, rất dễ dàng cùng Trương Khiếu Lâm phát sinh xung đột. Mặc dù ta cũng không sợ đắc tội Trương Khiếu Lâm, nhưng là ta nghĩ không nên để xảy ra xung đột với Trương Khiếu Lâm

ở thời khắc mấu chốt này, cho nên ta không nên đi thì tốt hơn! Dù sao người mà Đỗ Nguyệt Sinh nghĩ chính thức muốn mời chỉ là Nhị sư huynh mà thôi, chỉ cần Nhị sư huynh đi, chính là đã nể mặt mũi hắn rồi, hắn hẳn là sẽ không so đo ta có đi hay không!"

Lưu Chấn Đông cau mày nói: "Lời thì tuy nhiên nói là như vậy, nhưng là chúng ta cũng nên nghĩ một lời giải thích cho Đỗ Nguyệt Sinh bọn họ hả. Nếu như bọn họ hỏi tại sao ngươi không đến dự tiệc, chúng ta nên trả lời như thế nào?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Huynh cứ nói với Đỗ Nguyệt Sinh rằng, ta cùng với Tam đệ Trương Khiếu Lâm của hắn quan hệ rất tệ, lại vừa thắng Tam đệ của hắn một món tiền to, nếu đến thì không chừng sẽ xảy ra xung đột. Bởi vì không muốn để cho hắn bị khó xử khi đứng giữa ta cùng Tam đệ của hắn, cho nên ta không đi nữa!"

Hoắc Đình Giác nghe vậy gật đầu nói: "Cứ nói như thế đi, lấy nhân vật như là Đỗ Nguyệt Sinh, sẽ không tính toán quá chi li với chúng ta!" Lập tức hướng Vương Tử Bình cùng đám người Chu Quốc Phú chắp tay, xin lỗi nói:

"Các vị, rất xin lỗi ta cùng với Đại sư huynh không thể phụng bồi nữa! Nông đại thúc, Hiểu Huệ, các vị khách quý này giao cho các người chiêu đãi! Đại sư huynh, chúng ta đi!"

Sau khi Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông rời đi, được sự nhiệt tình chiêu đãi của Nông Kính Tôn, hào khí trên tiệc rượu lại tiếp tục trở lại vô cùng náo nhiệt, mọi người uống rượu đoán quyền, nhiệt náo đến mức không chịu nổi. Nhưng Vương Chí Đạo tuy một mặt cùng hai nàng Long Điệp, Ô Tâm Lan bên cạnh uống rượu cười đùa, một mặt lại phân tâm lưu ý động tĩnh bên ngoài, đề phòng có địch nhân tập kích. Nhưng thật là đáng tiếc, uống rượu vui đùa đến tận nửa đêm khi yến tiệc chấm dứt, cũng không có nhìn thấy đến nửa tên địch nhân. Kết quả để cho Long Điệp phát hiện ra tâm trí của hắn thực ra không hề có ở đây, trong cơn tức giận nàng liền cùng Ô Tâm Lan bỏ về phòng, không thèm để ý tới hắn nữa.

Địch nhân mặc dù không có tới, thế nhưng lại làm cho Vương Chí Đạo càng thêm cảnh giác, vì hắn xem ra, địch nhân nếu càng có thể nhẫn nại thì lại càng nguy hiểm. Nếu địch nhân không tập kích vào lúc bọn họ còn đang say sưa yến tiệc, vậy thì nhất định là sẽ chờ tới lúc bọn họ ngủ say, tỷ như đến gần lúc bình minh, mới phát động tập kích, vì đến khoảng thời gian này chính là lúc mọi người buông lỏng cảnh giác nhất, cũng chính là thời đoạn nguy hiểm nhất.

Đã nghĩ như vậy, Vương Chí Đạo tức thì tiêu tan hết sạch cơn buồn ngủ, sờ vuốt cây "Kim tiễn" bên người, lại tự mình chạy đi cùng đám người Trương Vân Cương, Bố Long Đức cùng nhau canh gác.

Tổ sáu người của Trương Vân Cương cùng tổ sáu người của Bố Long Đức đã canh gác tới quá nửa đêm, hai mí mắt đã bắt đầu liên tục va vào nhau rồi, đột nhiên lại thấy Vương Chí Đạo xuất hiện, lại cùng bọn họ nghiêm chỉnh canh gác, mỗi người đều không tự chủ được mà cũng tiêu tán hết cơn buồn ngủ, tinh thần lại được đề cao tới một trăm hai mươi phần trăm. Ai cũng cố gắng tránh không để cho tên "huấn luyện viên biến thái" kia phát hiện ra chính mình có chút gì lười biếng, nếu không sẽ bị hắn dùng các thủ đoạn "tàn khốc" như chống đẩy hít đất một vạn cái hay là mấy thứ tương tự đến xử phạt bọn họ.

Dường như là muốn đùa cợt Vương Chí Đạo, chờ đợi đến tận khi sắc trời đã sáng bạch, cũng không có nhìn thấy đến nửa bóng dáng địch nhân. Nhìn thấy vẻ mặt các đồ đệ vừa uể oải lại vừa mất hứng, Vương Chí Đạo cảm giác thấy mất sạch mặt mũi, đánh phải xấu hổ cười nói: "Có lẽ là bởi vì địch nhân phát giác ra chúng ta đề phòng rất nghiêm ngặt, cảm giác thấy không phải là đối thủ, cho nên mới đành bỏ qua kế hoạch tập kích. Được, lần này là công lao của các ngươi, các ngươi làm được không tệ. Hôm nay việc tập luyện được miễn, các ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi hả!"

Vừa nói chưa dứt lời, mười hai tên đồ đệ Trương Vân Cương cùng Bố Long Đức lập tức giải tán chạy mất, không biết đã chạy đến chỗ nào nghỉ ngơi rồi.

Đến lúc vào bữa ăn sáng, Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông đã bình an vô sự trở về, chỉ có điều bọn họ lại mang về một tin tức không tốt chút nào. Nguyên lai là bọn họ trên đường trở về lại gặp phải một người đệ tử Tống thị Hình Ý đi ra ngoài mua thuốc, hỏi ra mới biết được, đêm qua có người đến tập kích Tống thị Hình Ý Môn. Tống Thế Vinh lão gia tử mặc dù không có việc gì, nhưng là Tống Hổ Thành lại bị một cao thủ thần bí đánh một chưởng lên ngực, đã bị nội thương.

Vương Chí Đạo sau khi nghe xong không tự chủ được miệng vỡ mắng to nói: "Việc này nhất định là do tiểu Nhật Bản làm! Ta thật sự là ngu xuẩn, vẫn lo lắng rằng tiểu Nhật Bản sẽ âm thầm tập kích chúng ta, nhưng lại đã quên mất những người còn lại. Trận đấu đầu tiên của ngày hôm nay chính là Liễu Sinh Đấu Hồn cùng đánh với Tống Hổ Thành đại ca. Tống Hổ Thành đại ca là đệ tử xuất sắc nhất của Tống lão gia tử, đã sớm dương danh Thượng Hải, lại đã từng ở trước mặt mọi người đánh bại Hoa Sơn Tây cùng Cương Huyền Hùng Nhị. Sơn Khẩu Dụ Nhân nhất định là lo lắng rằng Liễu Sinh Đấu Hồn không phải là đối thủ của hắn, lại còn vì chuyện tình của Sơn Khẩu Ngọc Tử, hắn là không muốn để cho Liễu Sinh Đấu Hồn sớm phải uống thuốc kích thích, cho nên mới không tiếc sức phái người đi ám toán Tống Hổ Thành đại ca, để cho hắn mất đi sức chiến đấu trong trận đấu ngày hôm nay. Ta thật sự là thất sách, tại sao lại không có sớm nghĩ ra điều đó chứ!"

Hoắc Đình Giác nghe vậy an ủi nói: "Vương sư đệ ngươi không nên tự trách mình, người không phải vạn năng, ngươi không có khả năng lo lắng đến được khắp mọi nơi, ngẫu nhiên thất sách một lần cũng rất bình thường. Sự việc của Tống Hổ Thành không thể trách ngươi!"

Lưu Chấn Đông thở dài nói: "Đáng tiếc người của Tống thị Hình Ý không có bắt được kẻ tập kích, ngay cả chân diện mục của đối phương cũng không có nhìn thấy, cho nên muốn chỉ trích tiểu Nhật Bản cũng không có chứng cớ, nói không chừng còn có thể bị tiểu Nhật Bản phản lại, nói Tống Hổ Thành bởi vì tự biết mình không địch lại, nên mới cố ý biên tạo ra một chuyện nói dối này để vãn hồi mặt mũi!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Tống Hổ Thành đại ca bị thương thế nào?"

"Không tính là rất nghiêm trọng, nhưng là vì bị nội thương, lực chiến đấu chỉ sợ sẽ chịu ảnh hưởng lớn, có thể sử xuất ra được một phần ba thực lực đã là rất giỏi rồi!" Hoắc Đình Giác hồi đáp.

"Hắn còn muốn tiếp tục đánh lôi đài hay sao?"

"Đúng vậy, hắn không muốn vì vậy mà chưa đánh đã nhận thua, nói là thà rằng quang vinh chết trận, cũng không chịu trốn tránh, thật sự là một đấng nam nhi hả!"

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Nói hươu nói vượn, cứ như vậy đi tới để cho tiểu Nhật Bản đánh chết, vậy thì cái sự quang vinh ấy có cái gì đáng nói? Thật không biết là các người đang nghĩ muốn cái gì nữa? Chúng ta không thể cứ ngồi nhìn Tống Hổ Thành đại ca lên lôi đài chịu nhục, chúng ta cần phải phản kích. Như vậy đi, Đại sư huynh, Nhị sư huynh, bây giờ cách giờ thi đấu lôi đài vẫn còn có hơn hai giờ nữa, hai huynh gọi các sư huynh đệ đi ra ngoài đem sự việc phát sinh đêm hôm qua tuyên truyền đi khắp nơi, nói rằng Tống Hổ Thành đại ca bị tiểu Nhật Bản ám toán đã trọng thương. Ta đi tìm Tống lão gia tử, để cho ông ấy ra lệnh cho Tống Hổ Thành đại ca bỏ qua không đánh lôi đài nữa!"

Hoắc Đình Giác nghi hoặc nói: "Làm như vậy có thể được không?"

"Kiểu gì cuối cùng cũng không thể để cho Tống Hổ Thành đại ca mang nội thương mà lên lôi đài, để cho tiểu Nhật Bản đánh cho nhừ tử, nói không chừng còn có thể bởi vậy mà bỏ mình nữa đó. Các người nguyện ý chứng kiến kết quả này hay sao?" Vương Chí Đạo nói: "Dù sao sự việc tiểu Nhật Bản trước lúc luận võ làm ra những âm mưu quỷ kế để ám toán đối thủ đã không chỉ là một hai lần nữa rồi, chỉ cần đem chân tướng sự việc nói ra, quần chúng nhất định sẽ tin tưởng, đến lúc đó sẽ không có người nào trách cứ Tống Hổ Thành đại ca, chỉ biết tức giận mắng chửi tiểu Nhật Bản. Hơn nữa còn có Tôn Lộc Đường lão gia tử bọn họ ở đây, lấy nhãn lực của bọn họ, chỉ cần liếc mắt xem một cái là có thể nhìn ra được Tống Hổ Thành đại ca bị nội thương, đến lúc đó tiểu Nhật Bản trăm miệng cũng khó mà phân biện."

Hoắc Đình Giác gật đầu nói: "Được, vậy cứ làm như vậy đi hả! Ngươi đi tìm Tống lão gia tử cùng Tống Hổ Thành, hy vọng ngươi có thể thuyết phục được bọn họ! Còn việc đem chân tướng sự việc phát tán ra trong quần chúng thì giao cho chúng ta đi, chúng ta sẽ làm cho thỏa đáng!"

Vương Chí Đạo hấp tấp đi tới Tống thị Hình Ý Môn, đúng lúc Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên đã ở đó, hiển nhiên là bởi vì đã nghe được sự việc đêm hôm qua Tống Hổ Thành bị cao thủ thần bí ám toán, nên chạy đến hỏi thăm.

Tống Hổ Thành thoạt nhìn còn có thể đứng vững, nhưng là sắc mặt lại tái nhợt vô cùng, tựa hồ như chỉ bị một cơn gió thổi qua sẽ ngã nhào xuống đất. Vương Chí Đạo ở ngay trước mặt Tôn Lộc Đường cùng Cam Mạc Nhiên, đã đề nghị với Tống Thế Vinh để cho Tống Hổ Thành bỏ qua không tham gia trận đấu nữa.

Tống Thế Vinh vẫn còn chưa có nói gì, Tống Hổ Thành đã lập tức bác bỏ nói: "Không được. Ta không thể để cho người ta cho rằng ta là một kẻ nhu nhược, sợ người Nhật Bản, ta cho dù có chết cũng muốn lên lôi đài!"

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi lên lôi đài để cho tiểu Nhật Bản thoải mái đánh chết lại là hành động anh hùng hay sao? Ngươi sai lầm rồi, đó không phải là hành động anh hùng, mà là hành vi ngu xuẩn, là hành vi ngu xuẩn cực kỳ đó!" Vương Chí Đạo mang những đạo lý đã nói với Hoắc Đình Giác cùng Lưu Chấn Đông nói lại một lần nữa, sau đó lại nói thêm: "Tống đại ca, chính ngươi tự mình lựa chọn đi! Tiếp tục lên lôi đài để cho tiểu Nhật Bản đánh chết, hay là lưu lại tấm thân hữu dụng, sau khi dưỡng thương thật tốt lại tìm đến tiểu Nhật Bản báo thù!"

Tống Hổ Thành nghe vậy trầm mặc hẳn xuống, Tống Thế Vinh lại thở dài nói: "Hổ Thành, hắn nói rất có đạo lý. Ta đây tuy là sư phụ nhưng thật ra đã rất ích kỷ rồi, vậy mà vẫn còn không muốn để ngươi bỏ qua trận đấu này. Xem ra sư phụ ta đây đã làm không xứng đáng với cương vị của mình rồi!"

Tống Hổ Thành kinh hãi, vội nói: "Sư phụ, người không nên tự trách mình. Việc này không phải là người sai, đều là do đệ tử vô dụng, không thể giúp cho lão nhân gia ông không chịu thua kém!"

Tôn Lộc Đường lên tiếng nói: "Chí Đạo nói không sai, biết rõ hắn phải chết còn muốn đi đánh lôi đài không phải là hành động anh hùng, mà là hành vi ngu xuẩn. Hổ Thành, bỏ qua trận đấu này đi, đừng để cho Tống lão gia tử phải người bạc đầu tiễn kẻ đầu xanh hả! Nếu như khán giả không hiểu, ta sẽ tự mình giải thích cho bọn họ!"

Vương Chí Đạo nói: "Về việc này thì không cần lo lắng. Ta cam đoan khán giả sẽ thấu hiểu cho Tống đại ca, cũng sẽ tức giận mắng chửi tiểu Nhật Bản!" Vương Chí Đạo đem kế hoạch của hắn giải thích lại một lần cho mọi người cùng nghe.

Tôn Lộc Đường nghe vậy cười nói: "Như thế rất hay, Chí Đạo, ngươi luôn là quỷ kế tầng tầng lớp lớp. Người Nhật Bản đối nghịch với ngươi, nhất định là rất đau đầu hả!"

Đã đến đúng chín giờ sáng rồi. Đại quảng trường Phố Đông khán giả đã tụ tập kín đặc, nhân số so với hôm qua còn muốn nhiều hơn, xem ra biểu hiện ngày hôm qua của các võ thuật gia Trung Quốc trên Vạn quốc võ thuật đại hội đã dấy động nhiệt tình đồng cảm của mọi người, nên đều chạy đến cổ vũ cho bọn họ. Chỉ có điều là lúc này trong mắt đại đa số người xem đều hiện ra nỗi tức giận, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Sơn Khẩu Dụ Nhân đang ngồi giữa bàn trọng tài cùng với Liễu Sinh Đấu Hồn đã đứng trên góc chuẩn bị trên lôi đài. Nộ khí của mấy vạn người tụ tập lại khiến cho cả Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Liễu Sinh Đấu Hồn đều trong lòng phát lạnh, thiếu chút nữa muốn bỏ chạy trối chết. Bọn họ đều đang không hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì, tai sao đám khán giả kia lại có oán khí với bọn họ sâu như vậy.

Sau khi Đại loa tuyên bố ngày hôm nay tiếp tục tiến hành thi đấu, lại thông báo mời Liễu Sinh Đấu Hồn cùng Tống Hổ Thành đi lên lôi đài, trên bàn trọng tài Tôn Lộc Đường đứng lên tuyên bố rằng Tống Hổ Thành bởi vì đêm hôm qua bị người ám toán, bản thân bị trọng thương, không thể đến đây tham gia trận tỷ thí, cho nên đành phải bỏ qua không tham dự trận đấu, Liễu Sinh Đấu Hồn không đánh mà thắng, xem như vượt qua vòng này, tiến vào vòng đấu tiếp theo.

Sơn Khẩu Dụ Nhân nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đứng lên đang muốn xuất ngôn châm chọc vài câu, đã thấy phía dưới khán giả đã bạo phát giống như là núi lửa rồi.

Đám khán giả đang đứng xem bởi vì sáng nay đã được người của Tinh Võ Môn phát tán chân tướng sự việc, mọi người đều đã rõ ràng Tống Hổ Thành đã xảy ra chuyện gì. Cho nên đến khi Tôn Lộc Đường chính thức tuyên bố Tống Hổ Thành bị thương nặng không thể tới tham gia thi đấu, bọn họ đều tức giận mà bạo phát ra.

Trong khoảnh khắc, nước bọt, cà chua thối, vỏ dưa hấu, còn có cả trứng thối, đều nhằm vào Liễu Sinh Đấu Hồn đang đứng trên lôi đài mà thi nhau ném tới, còn có nhiều người không ngừng há miệng mắng to hô: "Tiểu Nhật Bản hèn hạ, cút mẹ về nhà chúng mày đi!, "đánh bỏ mẹ bọn tiểu Nhật Bản hèn hạ đi!"...

Liễu Sinh Đấu Hồn thật không có ngờ tới chính mình lại gặp phải kết quả như thế này, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, bộ võ sĩ phục Nhật Bản tinh tươm sạch sẽ đẹp đẽ hắn mới cẩn thận mặc vào buổi sáng ngày hôm nay trong chớp mắt đã be bét, bị ném đầy rác rưởi bẩn thỉu, ngay cả bộ mặt được cạo râu ria

gọn gàng chải chuốt cũng bị ném trúng một quả trứng thối, bộ dáng chật vật đến mức không thể chật vật hơn, lập tức hắn vội vàng nhảy ngay xuống khỏi lôi đài, mặt mũi xám xịt đào tẩu đi mất.

Trên bàn trọng tài, Sơn Khẩu Dụ Nhân tức giận đến sắc mặt xanh mét, trong miệng cuống quít mắng: "Làm sao lại như vậy, làm sao lại như vậy, những người này thật sự là người điên, người điên rồi..."

Tôn Lộc Đường mỉm cười nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, hay là tuyên bố cho trận đấu tiếp theo bắt đầu đi hả. Nếu không chỉ sợ khán giả sẽ phá tan cả lôi đài đi đó, như vậy thì Vạn quốc võ thuật đại hội sẽ không thể tiếp tục cử hành được nữa!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân mơ hồ đoán ra sự việc này có thể là do đám người Tôn Lộc Đường làm trò gây rối, đáng tiếc là không có chứng cớ, không thể chỉ trích, lập tức hừ lạnh một tiếng, ngồi phịch xuống, ra hiệu cho Đại loa tuyên bố bắt đầu trận đấu tiếp theo.

Dưới tiếng hô hào an ủi không ngừng của Đại loa, đám khán giả phẫn nộ rốt cuộc cùng từ từ an tĩnh xuống, từ từ đợi cho trận tỷ thí thứ hai của ngày hôm nay được bắt đầu.

Trận đấu thứ hai của ngày hôm nay, cũng chính là trận đấu thứ mười sáu của vòng đấu thứ nhất, là do Chi Biến Đường, một trong các đệ tử của Tôn Lộc Đường, đánh với một người gọi là Hậu Đắc Thắng, danh hiệu gọi là "Đại thánh phách quải".

Được Liễu Sinh Đấu Hồn ban tặng lại, Chi Biến Đường cùng Hậu Đắc Thắng thật đúng là đại xui xèo, không thể không đạp lên đống rác rưởi bẩn thỉu nào là nước bọt, cà chua nát vụn, vỏ dưa hấu, để mà đi lên lôi đài. Trong đó Hậu Đắc Thắng bởi vì không cẩn thận, khi lên lôi đài lại dẫm lên một miếng vỏ dưa hấy, thiếu chút nữa trượt chân ngã nhào xuống.

Hậu Đắc Thắng danh hiệu gọi là "Đại thánh phách quải", hiển nhiên là người luyện tập Hầu quyền cùng Phách quải quyền (1).

Xuất phát từ trường hợp của Lý Thư Văn, mà trong giới võ thuật đã có một câu danh ngôn nói: "Bát Cực còn thêm Phách Quải, quỷ thần cũng không sợ!". Lời này chính là ý nói, người luyện tập Bát Cực Quyền lại còn kết hợp thêm Phách Quải quyền, năng lực thực chiến nhất định đề thăng lên cực nhiều, cơ hồ như là đánh khắp thiên hạ không đối thủ, mà "Thần thương" Lý Thư Văn, kẻ khiến cho người người đều kinh sợ, chính là ví dụ. Nhưng là, Hầu Quyền lại kết hợp với Phách Quải quyền thì sẽ là như thế nào?

Chú thích:

(1) - Phách Quải quyền: môn công phu bổ củi này thì mình chịu không biết nó là cái dạng công phu gì. Bà con nào có cao kiến về môn này thì giải thích giúp.

166. Chương 164: Nhất Kích Tất Sát

Nếu nói về truyền nhân của Tôn Lộc Đường, nổi danh nhất đương nhiên phải là con trai Tôn Đại Chu của lão. Tôn Đại Chu đã được công nhận là một trong những đấu võ gia xuất sắc nhất sau thời Tôn Lộc Đường, mặc dù hắn tự nhận thực lực của bản thân còn không bằng đến một phần mười của phụ thân hắn, nhưng ở thời đại đó mọi người đều cho rằng hắn chính là truyền nhân chân chính nhận được chân truyền của Tôn Lộc Đường. Về phần những truyền nhân khác của Tôn Lộc Đường, nếu có thể đáng để điểm mặt gọi tên thì lại không tính là nhiều, có thể khắc sâu lại ấn tượng cho người khác lại càng rất ít ỏi. Chỉ có điều là một Chi Biến Đường này, trong các đệ tử của Tôn Lộc Đường, cũng được tính là một trong những cao thủ ít ỏi có thể khắc sâu ấn tượng cho người khác.

Chi Biến Đường tại Thượng Hải là một người có tiền tài, Tôn Lộc Đường lúc tuổi già ở lại Thượng Hải, chính là ở tại trong nhà của Chi Biến Đường, cho nên Chi Biến Đường mới có thể ra sức hướng Tôn Lộc Đường cầu giáo võ học chi đạo, cuối cùng trở thành một trong những đệ tử xuất sắc nhất của Tôn Lộc Đường. Nghe nói, võ thuật của Chi Biến Đường lấy Hình Ý Quyền làm chủ, kình lực trong Hình Ý Quyền của hắn vô cùng cương mãnh bá đạo, trong các Hình Ý danh gia ở Thượng Hải không ai có thể sánh bằng. Lúc tuổi già Tôn Lộc Đường tĩnh dưỡng ở trong nhà Chi Biến Đường, nghiên cứu đan đạo, nếu như mà gặp

phải người đến khiêu chiến, trên cơ bản đều là Chi Biến Đường thay thầy luận võ, mà Chi Biến Đường lại không hề phụ sở vọng của Tôn Lộc Đường, đem đám người đến khiêu chiến toàn bộ đều đánh lui, hắn chưa từng thất bại.

Bởi vậy có thể thấy được, Chi Biến Đường này đích xác là võ công cao tuyệt, so với Tôn Đại Chu cũng không thua kém bao nhiêu.

Nếu so sánh với Hậu Đắc Thắng là một người vóc dáng vừa gầy nhỏ lại vừa yếu ớt, Chi Biến Đường không thể nghi ngờ gì nữa, đúng là một người cường tráng. Ít nhất cũng là một nam nhi mình cao bảy thước, chẳng những thân cường lực tráng, hơn nữa tướng mạo đường đường, làm cho người khác vừa nhìn đã cảm giác được hắn là một hảo hán tử. Hơn nữa khi Hậu Đắc Thắng lên lôi đài lại "biểu hiện" ra chút chật vật khi đạp lên miếng vỏ dưa hấu, làm cho khán giả theo bản năng đều nghiêng về phía Chi Biến Đường, cho rằng Chi Biến Đường nhất định có thể lấy lực lượng chấn tan đánh nát mà đem Hậu Đắc Thắng trong nháy mắt giết chết ngay.

Chi Biến Đường dưới sự dạy dỗ của Tôn Lộc Đường, chưa hề bao giờ dám khinh thị bất cứ đối thủ nào, nhưng lần này đối diện với Hậu Đắc Thắng, hắn lại không nhịn được mà cảm thấy có chút khinh bỉ. Điều này cũng khó trách, một người luyện võ, lại thiếu chút nữa bị một miếng vỏ dưa hấu làm cho ngã xuống khỏi lôi đài, loại thực lực này vô luận là giải thích như thế nào cũng rất đáng để hoài nghi.

Nhưng là chỉ rất nhanh sau đó, Chi Biến Đường đã phải trả giá rất đắt cho sự khinh thị của hắn rồi.

Trận đấu vừa được bắt đầu, Hậu Đắc Thắng đã đoạt tiên hướng Chi Biến Đường phát động công kích. Thân thể trực tiếp lủi lên phía trước, duỗi trảo nhằm ngay trên mặt Chi Biến Đường chộp tới.

Chiêu thức rất bình thường, nhưng lại nhanh đến mức khó tin. Chi Biến Đường trong lúc nhất thời khinh thường, bị Hậu Đắc Thắng trảo trúng lên trên mặt, lập tức đã lưu lại năm vết cào đầy máu.

Vừa ra tay đã bị rách mặt, Chi Biến Đường không khỏi vừa sợ vừa giận, đang muốn ra tay phản kích, Hậu Đắc Thắng không ngờ lại nhảy dựng lên, lăng không lộn mình một vòng, đã rơi xuống phía sau lưng Chi Biến Đường, vươn tay chộp ngay lên đám tóc trên gáy Chi Biến Đường, lôi mạnh xuống dưới một phát. Thân thể Chi Biến Đường không khỏi bị kéo ngã ngửa về phía sau.

Chi Biến Đường trong lòng càng cả kinh, chân phải bước lùi một bước dài về phía sau, mạnh mẽ ổn định lại thân thể chống được lực kéo ngã về sau. Mặc dù là như vậy, nhưng tóc ở sau gáy của hắn vẫn bị Hậu Đắc Thắng xé đứt xuống một nắm to.

Hai lần bị nhục, không khỏi làm cho Chi Biến Đường tức giận dị thường, một thức Hoành quyền nhằm về sau quét tới, hổ hổ sinh phong giống như là gió lốc thổi lá rơi. Thế nhưng lại không hề đánh trúng được mục tiêu. Thân thể Hậu Đắc Thắng thụp xuống dưới một cái, lập tức tránh được một quyền này của Chi Biến Đường, cũng từ bên dưới nách gã mà luồn trở ra phía trước, một trảo lại chụp ra. Lần này chẳng những trảo rách phần áo bên hông Chi Biến Đường, lại còn cào ra năm cái rãnh máu thật sâu bên mạng sườn Chi Biến Đường.

Vẫn tiếp tục như thế, Hậu Đắc Thắng lợi dụng tốc độ nhanh đến khó tin cùng tính chất linh tiệp như con khỉ mà luồn trước tránh sau xoay tròn quanh thân thể Chi Biến Đường, nhảy trên lộn dưới, một đôi lợi trảo không ngừng cào chộp, đánh cho Chi Biến Đường chật vật vô cùng, trên người trên mặt không ngừng xuất hiện vết trảo cào rách. Có một trảo thậm chí còn cào lên trên hai mi mắt hắn, thiếu chút nữa đã cào mù cả hai con ngươi mắt.

Lưu Chấn Đông đang đứng dưới lôi đài xem cuộc chiến thấy thế hoảng sợ nói: "Cái con khỉ này tốc độ thật là quá nhanh, thân thể lại rất linh hoạt. Xem bộ dáng Chi Biến Đường không phải là đối thủ của hắn hả! Nếu như ta đoán không lầm, vừa rồi con khỉ kia vô ý dẫm lên trên miếng vỏ dưa hấu hẳn là cố ý mà, mục đích chính là đánh lừa Chi Biến Đường. Lấy tính chất linh hoạt như thế kia của hắn, không có khả năng để cho một miếng vỏ dưa lại có thể làm trượt chân được!"

Ô Tâm Lan rất buồn phiền nói: "Chi đại ca cũng phải thua sao? Thật là kỳ quái, đệ tử của Tôn lão gia tử làm sao lại gặp phải toàn là cường địch?"

Tại Võ thánh đảo Ô Tâm Lan đã từng cùng ba đệ tử của Tôn Lộc Đường sống gần gũi qua một khoảng thời

gian, trong lúc đó giữa mấy người đã quen biết nhau rất sâu, đối với cái chết bất ngờ của Quý Công Bác trong lòng nàng vốn rất là khổ sở, bây giờ nhìn thấy Chi Biến Đường tựa hồ như cũng đang gặp phải bất trắc, không khỏi cảm thấy nổi lên lo lắng bồn chồn.

Vương Chí Đạo an ủi nàng nói: "Không cần lo lắng, Chi đại ca hắn sẽ không thua đâu. Hậu Đắc Thắng mặc dù rất linh hoạt, nhưng là thân thể của hắn lại có điểm yếu nhược, lực công kích không thể mạnh mẽ được, chỉ hiểu được một ngón dùng trảo vồ chụp mà thôi. Chỉ cần Chi đại ca có thể tỉnh táo lại, là có thể chuyển bại thành thắng. Hắn bây giờ chỉ cần phải làm có một việc mà thôi!"

Lưu Chấn Đông nghe vậy hỏi: "Hắn cần phải làm cái gì mới có thể chuyển bại thành thắng?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Đánh trúng đối thủ!"

"Nói nhảm!" Lưu Chấn Đông không cho là đúng nói: "Việc này ai chẳng biết thế, vấn đề là hắn căn bản là đánh không trúng đối thủ đó!"

"Cho nên ta mới nói hắn cần phải tỉnh táo lại. Bây giờ là hắn đang bị Hậu Đắc Thắng làm cho loạn hết tâm trí rồi!" Vương Chí Đạo thở dài nói.

Trên lôi đài trận chiến đấu vẫn tiếp diễn theo tình trạng nghiêng hẳn về một bên, Hậu Đắc Thắng nhanh nhẹn như con khỉ không ngừng lủi đến lăn đi, lợi trảo sắc bén không ngừng vồ chộp lên trên người Chi Biến Đường. Không bao lâu Chi Biến Đường toàn thân đều bị dính thương, ngay cả quần áo cũng đã bị phá rách tan nát không còn nhìn ra bộ dáng, cơ hồ đã biến thành một tên khất cái. Chỉ có điều là khi đã đánh tới lúc này, Chi Biến Đường lại dần dần tỉnh táo trở lại, biết rằng nếu so về đấu tốc độ cùng độ linh hoạt thì mình không có khả năng vượt qua được Hậu Đắc Thắng, chính bản thân mình bây giờ cần nhất là phải dành được một cơ hội, một cơ hội nhất kích đắc thủ.

Cơ hội này cuối cùng rốt cục cũng tới. Tựa hồ như sau khi nhảy đến lủi đi đã hao tổn thể lực rất nhiều, hoặc là cho rằng Chi Biến Đường đã mất đi ý chí chiến đấu, Hậu Đắc Thắng đến lúc này đột nhiên thay đổi phương thức công kích, nhảy vọt đến trên đỉnh đầu Chi Biến Đường, một đòn Phách quyền nhằm ngay đỉnh đầu Chi Biến Đường nện xuống, ý định tặng cho hắn một đòn nghiêm trọng, chấm dứt chiến đấu.

Nhưng là đúng vào một nháy mắt này, cơ hội Chi Biến Đường chờ đợi từ lâu rốt cuộc đã tới rồi. Hắn thượng bước một đòn Băng quyền mãnh liệt đánh ra nện trúng vào giữa bụng Hậu Đắc Thắng, vừa kịp ngay trước khi Phách quyền của Hậu Đắc Thắng rơi xuống trên đầu mình. Kình lực cương mãnh bá đạo đem thân thể gầy nhỏ của Hậu Đắc Thắng đánh cho lăng không bay vọt ra ngoài, trực tiếp rơi thẳng xuống bên dưới lôi đài, vừa cố đứng lên đã phun ộc ra một miệng máu tươi, chính là đã bị một chiêu Băng quyền lực xuyên thấu vô cùng cường đại này của Chi Biến Đường đả thương trầm trọng nội tạng.

Biến hóa xảy đến đột ngột khiến cho đám khán giả vô cùng kinh hỉ. Vốn hẳn là tiếng vỗ tay phải nhiệt liệt vang lên chúc mừng người thắng cuộc, nhưng là chứng kiến người thắng cuộc đứng trên lôi đài bộ dáng vô cùng thê thảm, kết quả đại bộ phận người xem đều không thể khơi dậy được sự hào hứng mà vỗ tay. Chi Biến Đường đành phải đi xuống lôi đài trong tiếng vỗ tay lẹt đẹt thưa thớt, trong lòng cực kỳ xấu hổ, càng không dám nhìn lại sắc mặt của Tôn Lộc Đường trên bàn trọng tài.

Trên bàn trọng tài Tôn Lộc Đường lắc đầu thở dài nói: "Hắn lẽ ra đã phải sớm đem đối thủ đánh bại rồi mới đúng. Đáng tiếc là hắn không biết khống chế được tâm trí của bản thân, xem ra ta phải tăng thêm phần tu luyện tố chất tâm lý của hắn rồi..."

Vương Chí Đạo bên dưới lôi đài thì cười nói: "May quá, hắn rốt cục cũng tỉnh táo được lại, một kích trí mạng đối thủ, cuối cùng cũng không để cho ta phải thất vọng. Mặc dù thắng rất bi thảm, nhưng là có được kinh nghiệm từ lần này đây, lần sau gặp phải những đối thủ như Hậu Đắc Thắng kia, sẽ không bị đánh cho thảm đến như vậy nữa!"

Dừng một hơi, Vương Chí Đạo nhìn lại một chút danh sách thi đấu, lại thì thào lẩm bẩm: "Trận thi đấu tiếp theo hai quyền thủ lên đài là ai? Hả là Ngũ sư huynh à, đối thủ của hắn là một tiểu Nhật Bản sao. Ngũ sư huynh bây giờ đang ở đâu, tại sao lại không có nhìn thấy hắn?"

Ô Tâm Lan nói: "Ngũ sư huynh cùng Tuyết Tử tỷ tỷ ở cùng một chỗ, không biết đã trốn đi chỗ nào rồi? Không xong rồi, hắn sẽ không quên rằng hôm nay đã đến phiên hắn lên luận võ rồi đấy chứ?"

Lưu Chấn Đông lắc đầu nói: "Điều đó không có khả năng. Ngũ sư đệ há lại có thể là người không biết đại sự như thế này. Sự tình luận võ lớn như thế, hắn làm sao lại có thể quên đi được?"

"Không xong!" Vương Chí Đạo đột nhiên biến sắc, nói: "Tống Hổ Thành đại ca vốn sắp cùng tiểu Nhật Bản luận võ, thì đêm qua đã bị ám toán. Đối thủ của Ngũ sư huynh hôm nay cũng là một tiểu Nhật Bản, các ngươi nói xem hắn có thể cũng bị rơi vào ám toán hay không?"

Lời này vừa nói ra, đám người Lưu Chấn Đông tất cả đều biến sắc. Hoắc Đình Giác vội quay lại hỏi Hiểu Huệ luôn đứng cạnh bên người: "Hiểu Huệ, ngươi có biết Ngũ sư đệ hắn đã đi đâu hay không?"

Hiểu Huệ lắc đầu nói: "Ngày hôm qua hắn đã theo Tuyết Tử tiểu thư đi ra ngoài, cho đến sáng nay cũng không có trở về. Cũng không có nói cho ta biết là sẽ đi tới chỗ nào, chỉ nói rằng đến phiên hắn lên đài thì hắn sẽ kịp trở về. Bảo chúng ta đừng có lo lắng!"

Hoắc Đình Giác sắc mặt trầm xuống, quay lại các sư huynh đệ Tinh Võ Môn đang đứng phía sau nói: "Các đệ tử Tinh Võ Môn, lập tức đi tìm Ngũ sư đệ, nhất định trước khi trận đấu bắt đầu phải tìm được ra hắn đang ở nơi nào. Nhanh đi!"

Đệ tử Tinh Võ Môn nhận được mệnh lệnh, lập tức tản ra hành động ngay.

Vương Chí Đạo nhìn lại Sơn Khẩu Dụ Nhân trên bàn trọng tài, cau mày nói: "Trận đấu tiếp theo sẽ bắt đầu ngay bây giờ, thật lo lắng rằng Ngũ sư huynh sẽ không kịp trở về mất!"

Ô Tâm Lan vội vàng nói: "Như vậy phải làm sao bây giờ, có nên giống như Tống Hổ Thành đại ca vậy, tuyên bố bỏ cuộc trận đấu này?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Biện pháp đồng dạng không thể dùng hai lần. Sẽ khiến cho khán giả hoài nghi, lại càng làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân có được lý do để phản bác, nói không chừng ngay cả Tống Hổ Thành đại ca cũng sẽ vì vậy mà bị vu hãm đó."

"Như vậy nên làm cái gì bây giờ?" Ô Tâm Lan lại hỏi thêm một câu.

"Không có biện pháp, chỉ có khẩn cầu lão Thiên gia phù hộ cho Ngũ sư huynh có thể kịp chạy về đây. Vạn nhất mà hắn không chạy về kịp, chúng ta đành phải chịu nhục thôi!" Vương Chí Đạo nói.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến khi Đại loa tuyên bố quyền thủ số ba mươi ba Trần Chân cùng quyền thủ số ba mươi tư Thác Bổn Hùng Nhị phải lên góc chuẩn bị trên lôi đài, Ô Tâm Lan rốt cuộc không nhịn được nói: "Nếu không để cho ta lên đài thay thế Ngũ sư huynh tham gia trận đấu này đi!"

Vương Chí Đạo bật cười nói: "Điều này làm sao có khả năng hả. Nếu trận đấu lại có thể tìm người đến thay thế, Vạn Quốc võ thuật đại hội này còn có thể tiếp tục tiến hành hay sao? Sơn Khẩu Dụ Nhân nhất định sẽ kiên trì phản đối."

"Như vậy phải làm sao bây giờ đây? "Ô Tâm Lan lại hỏi thêm một câu nữa.

"Không cần lo lắng!" Vương Chí Đạo quay đầu lại nhìn một chút, cười nói: "Xem kìa, Ngũ sư huynh đã chạy đến!"

Đám người Ô Tâm Lan, Lưu Chấn Đông, Hoắc Đình Giác vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên đã thấy từ xa xa đi tới một người, chính là Trần Chân mà bọn họ đang mong chờ.

Khán giả nhận ra được Trần Chân chính là quyền thủ số ba mươi ba đang muốn lên đài thi đấu, tự động tránh sang hai bên để ra một cái lối đi giúp cho Trần Chân đi đến không hề cản trở.

Trần Chân đi tới trước mặt đám người Vương Chí Đạo, hơi gật đầu chào bọn họ. Vương Chí Đạo nhìn thấy trên vai phải Trần Chân có vết máu, trong lòng thấy cả kinh vội hỏi: "Ngũ sư huynh, huynh bị thương rồi, là tối hôm qua bị người tập kích hay sao?"

Hoắc Đình Giác hỏi: "Ngũ sư đệ, bị thương có nghiêm trọng không? Có muốn trước hết để cho Trần sư phụ xem qua cho ngươi một chút hay không?"

Lưu Chấn Đông thì nổi giận mắng: "Nhất định là tiểu Nhật Bản đã phái người tập kích. Con mẹ nó, bọn chúng tại sao lại có thể hèn hạ vô sỉ như vậy? Ta đây phải lên lôi đài tỷ võ với chúng nó thật sự là rất khuất nhục đó!"

Trần Chân hướng ba người nói lời cám ơn: "Đa tạ ba vị sư huynh đệ đã quan tâm, nhưng mà ta không có việc gì. Trên thực tế đêm hôm qua mục tiêu của kẻ tập kích không phải là ta, mà là Tuyết Tử. Ta vì cứu nàng nên mới bị thương, nhưng bị thương không nặng, lên đánh lôi đài vẫn không có vấn đề gì. Các người không cần phải quá lo lắng cho ta."

"Mục tiêu của kẻ tập kích là Tuyết tử tiểu thư?" Vương Chí Đạo vừa nghĩ đã hiểu được ngay, lại nói: "Có lẽ là thực lực của Ngũ sư huynh quá mạnh mẽ, kẻ tập kích lo lắng sẽ thất thủ, nên mới nhằm Tuyết Tử tiểu thư mà xuống tay, muốn dùng nàng để uy hiếp Ngũ sư huynh. Ngũ sư huynh, Tuyết Tử tiểu thư không có việc gì chứ?"

"Nàng rất ổn, chờ ta đánh xong trận thi đấu này phải đi đến với nàng!"

Trần Chân nói xong, chậm rãi hướng lôi đài đi đến, đi lên góc chuẩn bị, cũng không hề khởi động nhiệt thân, trực tiếp đi tới trung tâm lôi đài, nói với Đại loa: "Không cần phải nhiều lời nữa, trực tiếp hô trận đấu bắt đầu đi!"

Đại loa nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, nhìn lại một chút vẻ mặt của các trọng tài, đành phải đem những lời giới thiệu hoành tráng đã chuẩn bị sẵn nuốt vào trong bụng, trực tiếp tuyên bố: "Trận đấu thứ mười bảy của vòng đấu thứ nhất, Trần Chân đấu với Thác Bổn Hùng Nhị. Trận đấu bắt đầu!"

Thác Bổn Hùng Nhị là một người Nhật Bản thấp lùn nhưng to khỏe. Hắn có lẽ là cảm thấy kinh dị khi nhìn thấy Trần Chân có thể lên được lôi đài, ánh mắt hồ nghi không ngừng quét đi quét lại trên người Trần Chân, phỏng đoán xem Trần Chân có bị thương hay là bị uy hiếp gì hay không.

Trần Chân nhìn ra tâm tư của hắn, lạnh lùng nói: "Không cần phải nhìn nữa, ngươi sẽ rất thất vọng thôi. Đối thủ như cái loại ngươi đó, căn bản là không có tư cách cùng đánh với ta một trận. Đáng tiếc là bởi vì quy tắc của Vạn Quốc võ thuật đại hội, ta không thể không chịu làm bẩn tay mình, đến thu thập ngươi!"

Thác Bổn Hùng Nhị nghe vậy cảm thấy khuất nhục, đang muốn mỉa mai trả lời lại, đã thấy Trần Chân vươn ra một ngón tay, lờ mờ nói một câu: "Một quyền!"

Thấy Thác Bổn Hùng Nhị kinh ngạc, Trần Chân giải thích nói: "Chỉ cần một quyền, ta đã có thể giải quyết ngươi!"

Thác Bổn Hùng Nhị trên mặt co giật mấy cái, hiển nhiên đã cảm thấy chính mình bị làm nhục nghiêm trọng rồi, hắn bỗng nhiên hét lớn: "Trần Chân, ngươi dám mơ tưởng xem nhẹ ta, ta sẽ cho ngươi hối hận!"

Sải bước xông vọt về phía trước, Thác Bổn Hùng Nhị bàn tay phải duỗi ra, một đòn thủ đao nhằm thẳng vào giữa mặt Trần Chân mạnh mẽ chém xuống. Trần Chân đột nhiên đạp chân tiến lên một bước, sau đó quyền phải xuất ra. Quyền phong xé gió vang lên âm thanh tê tâm liệt phế, quyền phải của Trần Chân ra sau mà đến trước, mãnh liệt đánh trúng lên ngực trái của hác Bổn Hùng Nhị, đúng vào bộ vị tâm tạng.

Không chiêu không thức, một khi xuống tay, nhất kích tất sát!

Thác Bổn Hùng Nhị thân thể kịch chấn, sau khi cứng đờ một lúc lâu, mới đột nhiên há mồm "ọc" một tiếng, phun ra một ngụm lớn máu tươi, sau đó chậm rãi ngã xuống, khí tuyệt bỏ mình.

Trần Chân xoay người đi về phía bậc thang xuống khỏi lôi đài, khi đi tới trên bậc thang, hắn ngừng lại quay người chỉ tay vào Sơn Khẩu Dụ Nhân đang ngồi trên bàn trọng tài, quát: "Sơn Khẩu Dụ Nhân, ngươi nghe rõ cho ta đây, ngươi nếu như còn muốn làm ra những thủ đoạn hèn hạ gì đó, cứ việc nhằm vào ta mà đến, đừng nhằm vào Tuyết Tử mà xuống tay nữa. Nếu không lần sau ta sẽ đến tận nhà tìm ngươi tính sổ! Trần Chân ta đây nói được thì làm được, ngươi nhớ kỹ cho ta!"

Khán giả nhất thời tĩnh lặng, một lúc lâu sau mới tỉnh ngộ lại được, liền ầm ầm vỗ tay khen hay làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân tức giận đến sắc mặt xanh mét, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Trần Chân, hai mắt không ngừng lóe ra sát khí.

Tôn Lộc Đường đang ngồi bên cạnh lão thì lại thở dài nói: "Quyền pháp thật là ác liệt, một quyền đã đánh chết đối thủ, hơn nữa đấu pháp lại phù hợp với nguyên lý tối cao trong đánh nhau, đơn giản, trực tiếp, nhất kích tất sát. Không nghĩ tới Hoắc Nguyên Giáp ngoại trừ có Vương Chí Đạo ra, lại còn có Trần Chân là một đệ tử so với Vương Chí Đạo lại còn lợi hại hơn hả!"

Cam Mạc Nhiên ngồi bên cạnh nghe vậy nói: "Trần Chân so với Vương Chí Đạo còn lợi hại hơn, chi sợ chưa chắc hả? Có lẽ thực lực của Trần Chân bây giờ đích xác là mạnh hơn so với Vương Chí Đạo, nhưng đừng có quên rằng, Vương Chí Đạo từ khi xuất đạo đến nay, gặp đến mấy đối thủ cơ hồ thực lực đều là mạnh mẽ hơn so với hắn, nhưng kết quả cũng đều không ngoại lệ, để cho hắn đánh bại hết. Trần Chân là một chiến sĩ thực lực cường đại, nhưng mà Vương Chí Đạo lại là một chiến lược gia giảo hoạt vô cùng hả!

Tôn Lộc Đường nghe vậy cười nói: "Chúng ta đây rửa mắt để đợi xem, một nhà chiến lược Vương Chí Đạo này, làm như thế nào để đánh bại được một chiến sĩ Trần Chân kia!"

Cam Mạc Nhiên cười nói: "Trừ phi bọn họ đánh bại tất cả các đối thủ khác, mới có cơ hội đánh với nhau một trận, chỉ có điều là ta xem ra hy vọng đó không quá lớn hả!"

"Điều đó thì lại chưa chắc, ta đây ngược lại lại có chút xem trọng bọn họ!" Tôn Lộc Đường mỉm cười nói.

Sau khi Trần Chân từ trên lôi đài đi xuống, Vương Chí Đạo thần sắc lo lắng tiến đến hỏi hắn: "Ngũ sư huynh, Tuyết Tử tiểu thư thật sự không có việc gì sao? Hay là để cho chúng ta cùng với huynh đi thăm nàng một chút hả?"

Trần Chân thở dài nói: "Tuyết Tử bởi vì không muốn để cho ta phải chịu địch nhân uy hiếp, nên mới bất chấp mà công kích lại bọn địch nhân đang uy hiếp nàng, nên mới bị thương. Nàng bây giờ đang ở tại Thánh mẫu đại giáo đường, các nữ tu ở chỗ ấy đang giúp nàng trị thương."

Khó trách Trần Chân phản ứng kịch liệt như vậy, chỉ một quyền đã đem địch nhân đánh chết. Thác Bổn Hùng Nhị gặp phải Trần Chân, thật sự là xui xẻo kéo đến tận nhà, ngay cả nửa điểm cơ hội hoàn thủ cũng không có nổi.

Vương Chí Đạo nhớ lại ở kiếp trước đã từng xem qua sách vở biết được quan niệm tôn giáo của giáo đồ Cơ Đốc giáo, có những giáo đồ Cơ Đốc phi thường thành kính, cho rằng thân thể của mình là thuộc về Thượng Đế, là thần là thánh, không để cho người khác chạm vào, cho dù bị thương ngã bệnh cũng chỉ có tập trung cầu khấn, cự tuyệt đi trị liệu. Điều quỷ dị chính là, có những quốc gia lại rõ ràng là ủng hộ cho loại quan điểm này, để cho người bệnh được quyền tự chủ lựa chọn có điều trị bệnh hay là không điều trị, ngay cả thầy thuốc cũng không thể can thiệp vào.

Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo không khỏi cau mày nói: "Nữ tu sĩ thông thường đều có một loại quan niệm tôn giáo rất ngu xuẩn, ta lo lắng bọn họ sẽ không chân chính trị liệu cho Tuyết Tử tiểu thư. Trần sư phụ đối với trị liệu ngoại thương cực kỳ sở trường. Nhị sư huynh, không bằng cho mời Trần sư phụ đi đến Thánh mẫu đại giáo đường xem qua cho Tuyết Tử tiểu thư một chút đi hả!"

Hoắc Đình Giác gật đầu, phân phó một người sư đệ đứng bên cạnh đi mời Trần Tử Chính, sau đó quay sang Trần Chân nói:

"Ngũ sư đệ, không bằng chúng ta cùng đi với ngươi về Thánh mẫu đại giáo đường xem Tuyết Tử tiểu thư một chút. Dù sao chúng ta đoàn kết cùng một chỗ sẽ an toàn hơn, ta lo lắng Sơn Khẩu Dụ Nhân sẽ không chịu dừng tay, nếu như lại đến ám tập một lần nữa, không chừng trong những người chúng ta sẽ có nguy hiểm."

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Đoàn kết chính là lực lượng, chúng ta nhiều người như vậy ở cùng một chỗ, Sơn Khẩu Dụ Nhân cho dù có muốn ám toán, cũng cần phải suy tính xem có đủ thực lực hay không." Vừa nói xong cũng không cần để ý xem Trần Chân có đáp ứng hay không, quay sang Ô Tâm Lan nói: "Ô sư tỷ, mau kêu Chu Điệp theo chúng ta cùng đi đến Thánh mẫu đại giáo đường, trước hết xem Tuyết Tử tiểu thư một chút rồi sẽ nói tiếp."

Vì vậy, ngoại trừ Trương Bảo Tử, mọi người đều cùng đi theo Trần Chân rời khỏi nơi thi đấu, đi về Thánh mẫu đại giáo đường thăm Sơn Khẩu Tuyết Tử. Sơn Khẩu Tuyết Tử thực ra là bị thương rất nặng, bị một

thang võ sĩ đao xuyên thấu qua thân thể, may là không có thương tổn đến nội tạng, tính mạng tuy không ngại, nhưng là bởi vì đã bị mất máu quá nhiều, nên đã hôn mê bất tỉnh.

Vương Chí Đạo mặc dù không phải là thầy thuốc, nhưng là ở thế kỷ hai mươi mốt đã xem không ít các chương trình truyền hình hay sách vở về nghề y, cho nên cũng hiểu biết được ít nhiều về những kiến thức cấp cứu sơ cấp, nhìn thấy bộ dáng của Tuyết Tử trên mặt không còn chút huyết sắc, lập tức đề nghị không cần chờ đợi Trần Tử Chính đến nữa, lập tức hộ tống Sơn Khẩu Tuyết Tử đi bệnh viện của người Tây dương để truyền máu. Trần Chân từng du học ở Nhật Bản, đối với kiến thức về truyền máu ngoại khoa cũng có chút hiểu biết cơ sở, nghe vậy lập tức đồng ý.

Vì vậy mọi người không hề để ý đến các nữ tu sĩ ở Thánh mẫu đại giáo đường đang phản đối, lập tức nâng Sơn Khẩu Tuyết Tử lên trên cáng rồi khiêng nàng đến một bệnh viện của người Tây dương ở ngay gần Thánh mẫu đại giáo đường, chính là Quảng Từ bệnh viện nơi Hoắc Nguyên Giáp ngày trước đã qua đời ở đó, bác sĩ chủ trì thật xảo hợp cũng lại là bác sĩ người Anh quốc Bột Trữ Tư.

Bác sĩ Bột Trữ Tư hiển nhiên là nhận ra được đám người Vương Chí Đạo, nghe xong đề nghị của Vương Chí Đạo, hắn nhìn một chút vết thương của Sơn Khẩu Tuyết Tử, lập tức chỉ huy các y tá đi lấy mẫu máu của Sơn Khẩu Tuyết Tử để xét nghiêm, tìm ra nhóm máu tương ứng.

May là nhóm máu của Sơn Khẩu Tuyết Tử cũng không qua phức tạp, chỉ là nhóm A thường gặp, Quảng Từ bệnh viện có dự trữ rất nhiều. Sau khi bịch máu được truyền xuống tới, sắc mặt Sơn Khẩu Tuyết Tử chậm rãi hồng nhuận lên, rốt cục thoát khỏi cơn nguy hiểm. Đợi được đến khi Trần Tử Chính chạy đến nơi, trên cơ bản đã không cần đến lão phải ra tay nữa. Điều này làm cho Trần Tử Chính không khỏi cảm thấy hờn giận trong lòng, sau khi xem xét thêm chút tình huống của Sơn Khẩu Tuyết Tử, đưa cho nàng một gói thuốc bổ, lập tức mặt không chút thay đổi quay lưng rời đi, làm cho đám người Trần Chân cảm thấy cũng có chút không thoải mái.

Cứ lăn qua lăn lại một hồi như vậy, Vạn quốc võ thuật đại hội bất tri bất giác đã tiến hành thêm hai trận đấu nữa, hai người thắng lần lượt là Hàn Mạc Hiệp cùng Trần Phát Học. Cả hai đều là rất nhẹ nhàng chiến thắng hai đối thủ vốn chỉ là thuộc cấp hạng bình thường.

Đến khi tới trận tỷ võ thứ hai mươi, thì quyền thủ lại là một người tên là Giác Quang lão hòa thượng, nghe nói rằng vị Giác Quang này vẫn một mực ẩn cư ở nơi thâm sơn cùng cốc tu luyện thần công tuyệt kỹ, đến hôm nay thần công đã đại thành, cho nên mới chạy ra bước chân vào giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, tích lũy công đức. Nếu dựa theo thuyết pháp của nhân gian, lão hẳn được coi là một Thế ngoại cao nhân. Mà đối thủ của vị Thế ngoại cao nhân này lại là một quyền thủ Xiêm La đến đây cùng với Á Sai, gọi là Nãi Bồng Đông. Nghe nói Nãi Bồng Đông này chính là quyền vương của Xiêm La quốc, tung hoành bất bại, so với Á Sai còn mạnh hơn nhiều.

Vương Chí Đạo vừa nghe xong cũng đã dự liệu được kết quả. Đối với những thế ngoại cao nhân trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc mà tu luyện, hắn luôn luôn coi thường không thèm nhìn đến, căn bản là không tin tưởng những người như vậy lại có thể là một cao thủ thực chiến.

Chân chính công phu là chỉ có nhờ đánh ra mà có, nếu trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc để tu luyện, kết quả ngoại trừ việc đem chính mình luyện thành bệnh thần kinh hoặc là trở nên ngu ngốc, căn bản là không có khả năng có thể luyện ra được vô địch thần công. Chỉ có những người xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp, bị tẩu hỏa nhập ma, mới có thể tin tưởng những loại ngôn luận hoang đường bịa đặt này.

Kết quả quả nhiên đúng theo lời Vương Chí Đạo đã sớm dự đoán trước. Ngay vừa mới bắt đầu trận chiến, Thế ngoại cao nhân Giác Quang hòa thượng đã bị Nãi Bồng Đông một đòn nện khuỷu tay đánh ngay lên trên đỉnh đầu, lập tức đem đỉnh đầu hòa thượng cao nhân đánh cho lõm xuống, nếu không được cấp cứu kịp thời, chỉ sợ đã toi mạng rồi.

Kết quả như vậy làm cho Ô Tâm Lan cảm thấy rất thất vọng, "Võ hiệp mộng" trong lòng nàng không tự chủ được mà tan biến hết.

167. Chương 165: Cảnh Giới Của Cao Thủ Đỉnh Cao

Tiếp theo lại diễn ra hai trận tỷ thí nữa, nhưng lần này là để cho hai võ sĩ Nhật Bản làm diễn viên chính, đều dùng tốc độ nhanh chóng đánh gục đối thủ, chiến tích hoàn mỹ làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân quên hết sự khuất nhục ở mấy trận đấu lúc trước, cười đến không ngậm miệng lại được, không ngừng quay sang các trọng tài khác đang ngồi hai bên mà khoa trương, nhìn giống như là chính bản thân lão đã lên lôi đài đánh ngã đối thủ vậy. Loại sắc mặt tiểu nhân đắc chí này không chỉ làm cho những người khác chịu không nổi, ngay cả Tôn Lộc Đường tu dưỡng rất cao cũng cảm thấy ghê tởm.

Các khán giả Trung Quốc đang đứng xem ở đây đối với hai trận đấu này cũng không cảm thấy có chút khó chịu nào, bởi vì hai đấu thủ bị hai người Nhật Bản đánh bại đều là võ sư người Tây dương, không có quan hệ gì với người Trung Quốc. Chỉ có điều là biểu hiện của hai người Nhật Bản làm cho mọi người có chút kinh ngạc, đặc biệt là tuyển thủ số bốn mươi mốt Vũ Điền Hốt Giác trong trận đấu thứ hai mươi mốt.

Mặc dù trong các trận đấu lúc trước đã có không ít các quyền sư Trung Quốc lấy nhỏ đánh lớn cũng dễ dàng thủ thắng, tỷ như trận đầu Vương Chí Đạo chỉ một chiêu đã đánh ngất Nga quốc lực sĩ Ba Lạc Phu, trận thứ mười Vương Tử Bình dễ dàng dùng lực đánh bại đô vật thủ siêu nặng Tiểu Hoa Thái Lang, hay là ngay ở trận thứ mười chín Trần Phát Học nhẹ nhàng đánh bại tay đô vật lực lưỡng người Mỹ Trì Vượng. Nhưng là ba trận đấu này đều không thể làm người xem kinh ngạc như trong trận đấu của Vũ Điền Hốt Giác, bởi vì vô luận là Vương Chí Đạo, Vương Tử Bình hay là Trần Phát Học, đều xem như là một ngươi bình thường, thậm chí còn là người thân thể cường tráng rắn rỏi. Nhưng là Vũ Điền Hốt Giác kia lại chỉ như một lão hủ nho, thân cao không tới một mét rưỡi, cân nặng càng không thể đạt tới năm mươi kilogram, so với Võ Đại Lang còn muốn thấp bé hơn.

Người như thế vô luận là đi tới chỗ nào đi nữa, cũng không hề làm cho người khác cảm giác có chút uy hiếp nào, chỉ có làm cho trong tâm sinh ra ý nghĩ khinh thị. Thế nhưng chỉ là một dạng hủ nho như vậy, khi đối địch với đối thủ gọi là Tạp Áo Ba, là một con quái vật đến từ Hòa Lan, thân cao đến gần hai mét, thể trọng cũng đạt tới một trăm năm mươi kilogram, biệt hiệu gọi là "Gấu ngựa", lão chỉ cần gần như là dùng một tay, đã đem đối phương quật ngã đến nỗi quay cuồng mất hướng, cuối cùng trực tiếp ngã nhào xuống dưới lôi đài mà hôn mê đi. "Gấu ngựa" kia thể trọng gấp hơn ba lần lão, nhưng thật ra lại chỉ như món đồ chơi, không thể tự chủ để cho lão tha hồ đùa bỡn quay cuồng trong bàn tay.

Vương Chí Đạo đứng ở cách xa xa lôi đài để xem vị đại sư Đại đông lưu hợp khí nhu thuật nổi danh trong lịch sử Nhật Bản này biểu diễn. Hắn phát hiện ra Đại đông lưu hợp khí nhu thuật được Vũ Điền Hốt Giác sở dụng này thực ra theo nguyên lý tá lực đả lực, tứ lạng bạt thiên cân của Thái Cực Quyền Trung Quốc có chút tương tự, chỉ có điều là Đại đông lưu hợp khí nhu thuật càng trọng về phần thuật dẫn dắt, kéo đẩy cùng kỹ thuật vật ngã bằng đòn bẩy. Chiêu thức thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng là Vũ Điền Hốt Giác chung quy luôn nhìn ra được phương hướng cùng nhược điểm trong lực lượng của đối phương, một đè một bẩy là đã dễ dàng phá hỏng sự thăng bằng của đối phương, làm cho đối phương không thể dừng xu thế của cái đầu lại được, trực tiếp ngã sấp đập cả mặt xuống đất.

Không biết một vị Nhật Bản Nhu thuật đại sư này, nếu đánh với Trung Quốc Thái Cực quyền đại sư Trần Phát Học, sẽ xảy ra tình huống như thế nào đây? Vương Chí Đạo đối với việc này thật ra là vô cùng hiếu kỳ.

So với một trận của Vũ Điền Hốt Giác, trận đấu thứ hai mươi hai của Thác Bổn Hùng Nhất mặc dù cũng là một trận đấu đẹp mặt, nhưng xét về chất lượng thì thua kém hơn nhiều. Thác Bổn Hùng Nhất chính là anh trai sinh đôi của Thác Bổn Hùng Nhị, tướng mạo cùng với Thác Bổn Hùng Nhị thì giống nhau đến chín mươi phần trăm, chỗ bất đồng duy nhất chính là ánh mắt của hắn so với Thác Bổn Hùng Nhị hung ác hơn, âm u hơn. Khi hắn mặc một bộ võ sĩ phục giống của Thác Bổn Hùng Nhị như đúc, đi lên lôi đài, hắn đã làm cho đại bộ phận khán giả hoảng sợ không thôi, nghĩ lầm rằng quỷ hồn của Thác Bổn Hùng Nhị lại chạy lên trên lôi đài rồi.

Trước khi Thác Bổn Hùng Nhất lên lôi đài, đã đặc biệt chạy đến Thánh mẫu đại giáo đường, tìm được Trần Chân, liền ở ngay trước mặt đám người Vương Chí Đạo hung tợn nói với Trần Chân: "Trần Chân, ngươi nghe đây. Ta chính là ca ca của Thác Bổn Hùng Nhị. Ngươi đã giết chết đệ đệ của ta, thù này ta sẽ không thể không báo! Chờ sau khi ta giải quyết xong đối thủ để vào vòng trong, chúng ta sẽ gặp nhau ở trên đài

luận võ, lúc đó ta nhất định sẽ lấy đầu của ngươi để đến tế điện cho đệ đệ của ta linh thiêng ở trên trời!"

Trần Chân còn chưa có trả lời, Vương Chí Đạo đứng bên cạnh liền không nhịn được mà nói: "Đừng có nằm mơ, người Nhật Bản các ngươi tại sao hay nằm mơ giữa ban ngày như thế? Ngươi cần phải nhận rõ sự thật một chút, ngươi căn bản là không có khả năng cùng đánh với Ngũ sư huynh của ta ở trên đài tỷ võ."

Thấy Thác Bổn Hùng Nhất vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn mình, Vương Chí Đạo tỏ vẻ vô tội nói: "Vốn điều đó chính là, cho dù ngươi có thể ở ngay trong trận đấu tiếp theo này mà đánh bại được đối thủ, thì hiệp tiếp theo sẽ đánh với đồng bào Vũ Điền Hốt Giác của ngươi. Ngươi cho rằng ngươi có thể đánh thắng được lão lùn nhỏ kia hay sao?"

Thác Bổn Hùng Nhất sửng sốt một chút, nhất thời không nói được gì. Đối với người đồng bào vừa lùn vừa nhỏ kia, hắn đã sớm lĩnh giáo qua. Lão lùn nhỏ đó tựa hồ giống như là khắc tinh trời sinh của hắn, lấy thân thủ vô cùng ác liệt của hắn nhưng ngay cả đến một cái góc áo của lão lùn nhỏ đó cũng không chạm vào nổi, ngược lại còn để cho đối phương quật cho đầu óc choáng váng quay cuồng. Từ lúc đó trở đi, Thác Bổn Hùng Nhất đã rõ ràng, cho dù chính bản thân mình có luyện thêm đến mười năm nữa cũng không có khả năng là đối thủ của Vũ Điền Hốt Giác. Nghĩ đến như vậy, trong lòng Thác Bổn Hùng Nhất không khỏi cảm thán vận khí của bản thân mình tại sao lại kém như vậy chứ, hết lần này tới lần khác lại cứ phải đánh một trận với lão lùn nhỏ đó chứ? Chẳng lẽ thật sự không còn cơ hội thay đệ đệ báo thù hay sao?

Thấy Thác Bổn Hùng Nhất sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Trần Chân nói ngay: "Thác Bổn Hùng Nhất, nếu ngươi muốn báo thù cho đệ đệ của ngươi, ta có thể cấp cho ngươi một cơ hội. Nếu như ngươi vào vòng trong mà thất bại, bất luận vào lúc nào hay là ở đâu ngươi cũng có thể tới tìm ta báo thù, ta nhất định sẽ phụng bồi thích đáng."

Thác Bổn Hùng Nhất nghe vậy hừ lạnh một tiếng, cũng không đáp lời mà lập tức rời khỏi Thánh mẫu đại giáo đường.

Trở lại trên lôi đài, có lẽ là Thác Bổn Hùng Nhất ôm đầy một bụng lửa giận phừng phừng, nên đem đối thủ của hắn, là một quyền thủ đến từ Pháp quốc, biến thành Trần Chân có thù giết em. Ngay từ đầu trận đấu hắn đã giống như là người điên, cuồng bạo công kích, đánh cho đối thủ tâm hoảng ý loạn, rất nhanh đã bị rơi vào hạ phong, ngay cả lực chống đỡ cũng không còn nữa.

Nếu không phải là Sơn Khẩu Dụ Nhân lo lắng Thác Bổn Hùng Nhất không khống chế được mà đánh chết quyền thủ Pháp quốc, làm cho nước Pháp cùng Nhật Bản kết oán cừu, liền lên tiếng ngăn cản Thác Bổn Hùng Nhất, chỉ sợ tay quyền thủ Pháp quốc xui xẻo kia sẽ bị Thác Bổn Hùng Nhất trút hết căm hận thù giết em mà đánh chết ngay.

Đến khi Trần Chân vẫn đang một mực ở lại Thánh mẫu đại giáo đường làm bạn với Sơn Khẩu Tuyết Tử, hỏi Vương Chí Đạo vừa mới chạy đi xem trận đấu lúc này đã trở về, rằng thực lực của Thác Bổn Hùng Nhất là như thế nào, Vương Chí Đạo rất xảo diệu hồi đáp: "Cũng không tệ lắm, so với đệ đệ Thác Bổn Hùng Nhị của hắn thì mạnh mẽ hơn một chút, đại khái có thể chịu được hai quyền của Ngũ sư huynh, về phần có thể chịu được đến quyền thứ ba hay không, ta đây không dám cam đoan!"

Lời này vừa ra, Trần Chân không khỏi ngạc nhiên bật cười.

Đến mấy trận đấu tiếp theo, Vương Chí Đạo nhưng thật ra không chạy đi xem nữa, mà là ở lại trong Thánh mẫu đại giáo đường tìm một chỗ an tĩnh để tu luyện "Chí Đạo quyền học" của bản thân, cũng chăm chú nhớ lại những trận đấu đặc sắc đã được xem trong một ngày rưỡi vừa qua, đem phân tích tiêu hóa, tìm ra những đạo lý phá giải. Hắn đã nhìn ra được, trong các quyền thủ đã tham gia thi đấu, những cao thủ chân chính đáng để cho bản thân mình phải coi trọng chỉ có sát thủ A Tàn, Trương Sĩ Kiệt, đại ca Vương Tử Bình, Trần Chân, Trần Phát Học, Nãi Bồng Đông cùng với Nhật Bản hợp khí nhu thuật đại sư Vũ Điền Hốt Giác. Trong những người này lại chỉ có A Tàn cùng Trương Sĩ Kiệt là có cơ hội lớn nhất để đánh với chính mình, những người còn lại trừ khi đánh tới hai trận cuối cùng mới có cơ hội gặp nhau.

Về phần đối thủ ở vòng đấu tiếp theo, chính là một trong tứ đại danh đầu, Đức quốc Lỗ Sĩ Đốn, Vương Chí Đạo chỉ có tự hỏi là làm sao để trong vài giây đồng hồ đem hắn loại đi mà thôi. Bởi vì Vương Chí Đạo xem ra, Lỗ Sĩ Đốn này mặc dù nhìn như là phi thường mạnh mẽ, nhưng trên thực tế chỉ sợ cũng giống như đối thủ của mình ở vòng đấu đầu tiên, lực sĩ nước Nga Ba Lạc Phu, cũng chỉ là một gã man rợ đầu óc ngu si

tứ chi phát triển mà thôi. Loại đối thủ như vậy, ở thế kỷ hai mươi mốt Vương Chí Đạo đã giải quyết hết không biết là nhiều ít bao nhiêu rồi, đến bây giờ thậm chí còn làm cho trong đầu não của hắn sinh ra một cái lý luận thành kiến: Một đối thủ mà bên ngoài nhìn thấy càng cao lớn lực lưỡng, hung ác cường tráng, tựa hồ không thể chiến thắng nổi, thì trên thực tế lại là dễ đánh nhất, dễ dàng đối phó nhất.

Sự thật cũng đã chứng minh rằng cái lý luận này của hắn cũng không có sai, khi đánh quyền ở thế kỷ hai mươi mốt, hắn đã gặp phải mấy gã cường địch chân chính, tất cả đồng dạng như nhau là thể cách so với hắn không sai biệt lắm, thậm chí là còn nhỏ hơn chút. Trái lại đánh với những đối thủ to lớn hơn hắn vài phần, trên cơ bản là đều để cho hắn ngay trong hiệp một đã trực tiếp đánh cho ngất xỉu ngay, hoặc là chịu cho hắn giết chết trong nháy mắt.

Sau khi đi tới thời đại này rồi, lý luận đó vẫn đang có thể tiếp tục áp dụng, ở thời đại này Vương Chí Đạo đã gặp đến mấy đối thủ, kể cả Ngũ hình sát thủ Cự Hổ khổng lồ, thể cách như thần thoại, cũng không làm cho hắn cảm thấy có chút gì uy hiếp. Trái lại một người mà thể cách so với bản thân hắn còn muốn kém hơn một chút, tuổi so với hắn còn già hơn đến mấy chục tuổi, chính là Lý Thư Văn kia, lại thiếu chút nữa đã lấy được mạng của hắn rồi. Chính là ngay cả đến lúc này, Vương Chí Đạo cũng không hề muốn cùng lão tuyệt thế hung nhân Lý Thư Văn đánh nhau một trận.

Trải qua ma luyện ở Võ Thánh tháp, võ công của Vương Chí Đạo, vô luận là kỹ nghệ hay là tố chất thân thể cũng đã đạt đến ngưỡng giới hạn rồi, nếu bây giờ muốn tiếp tục đột phá, trừ khi tâm linh đến lúc thăng hoa, tinh thần khống chế được lên trên cơ thể.

Đối với việc tu luyện "Tâm" trong võ thuật, dù có nói ngàn nói vạn gì đi nữa cũng chỉ là tu luyện để đạt được cái "Tâm" bình thường mà thôi, đem tâm linh như minh kính chi thủy (trong sáng như gương), tới lúc đó sẽ không để cho bất kỳ sự vật nào ảnh hưởng tới, lập tức sẽ phát huy siêu hoàn mỹ kỹ nghệ của bản thân, đạt tới trình độ cao cường mà kẻ khác khó có thể tưởng tượng nổi. Có thể lấy ra một cái ví dụ như thế này: Để cho một người sư phụ dạy công phu cho đồ đệ của mình, khi đó trạng thái của hắn trên cơ bản là tiếp cận được với trạng thái "tâm ý bình thường", tâm linh không bị ảnh hưởng, kỹ nghệ của bản thân được phát huy vô cùng hoàn mỹ, cùng đồ đệ so chiêu rất là ung dùng bình tĩnh, tiến thoái nhịp nhàng. Nhưng là khi hắn gặp phải một địch nhân, vốn chỉ có thực lực tương xứng với đồ đệ của hắn, thậm chí so với đồ đệ của hắn còn kém một điểm, muốn đến giết hắn, hắn lập tức rơi vào trạng thái tâm thần bất ổn, phán đoán phạm sai lầm, ra chiêu tán loạn, kết quả rất có khả năng sẽ bị giết chết bởi một địch nhân mà thực lực kém xa không bằng bản thân mình.

Sở dĩ sẽ phát sinh loại chuyện này, chính là bởi vì vị võ sư đó khi gặp phải địch nhân thì đã mất đi "tâm ý bình thường", làm cho kỹ nghệ phát huy bị hạn chế. Vốn khi hắn dạy dỗ cho đồ đệ, trong tâm lại chỉ có một ý nghĩ: Người này là đồ đệ của ta, ta có thể dễ dàng chế phục được hắn! Chính là bởi vì có một ý nghĩ đó trong tâm, cho nên võ sư đó khi dạy đồ đệ mới có thể bình tĩnh, hoàn mỹ phát huy. Nhưng ngược lại khi đổi thành địch nhân thì điều đó lại không làm được. Võ sư này chính là không thể tu luyện được "Tâm" thật tốt, nên đến khi chính mình gặp phải nguy hiểm thực sự thì không thể bảo trì được tâm ý bình thường.

Trong giới võ thuật có một câu tục ngữ nói rằng: Loạn quyền đánh chết sư phụ già. Điều này không hề là khoa trương, bởi vì trên đời đích xác có sự thật là những sư phụ già đã luyện võ nhiều năm bị một người bình thường không hề biết võ công loạn quyền đánh ngã. Sư phụ như vậy, có thể là nói là do thiếu khuyết kinh nghiệm thực chiến, cũng có thể nói là do bị loạn quyền đột nhiên đánh tới là cho mất đi tâm ý bình thường, mất hết lòng tin, mới có thể đến lúc đó không thể hiện được.

Tu luyện "tâm ý bình thường" trong võ thuật, cơ bản là phải kết hợp cả hai phương diện "Động" cũng "Tĩnh". Vì "Động" chính là đánh thực chiến thật nhiều. Thường xuyên đánh thực chiến sẽ làm cho nỗi sợ hãi trong tâm dần dần biến mất, khắc phục được những tật xấu khi có địch nhân tập kích thì không tự chủ được mà nhắm tịt mắt, lui về sau, chân tay mềm nhũn, toàn thân run rẩy, đến lúc đó mới chân chình tiến nhập vào đại điện của võ thuật thực chiến. Còn nói về "Tĩnh" chính là thông qua các phương thức như là minh tưởng, tĩnh tọa, khổ thiền gì đó để đề thăng lực lượng tinh thần của bản thân, tỷ như ý thực lực, lực chịu đựng đối với mọi thống khổ, hay lực chú ý tập trung đến cao độ, vân vân… Loại phương pháp tu tâm "Tĩnh" này còn bao gồm cả thôi miên "tự kỷ ám thị", ví dụ như tự tin tưởng chính mình là một người khổng lồ đánh đâu thắng đó, tự phóng đại tinh thần của mình một chút. Khi loại tinh thần tự phóng đại bản thân này được tu luyện đến trình độ nhất định, thì bất kể là khí thế, khí phách, sát khí hay là loại "khí thế Bá

Vương" hung hãn chấn động làm cho người khác phải sợ hãi vẫn thường hay được nhắc đến trong các tiểu thuyết lưu hành trên mạng internet ở đời sau, sẽ tự động xuất hiện ra.

Võ thuật phát triển đến thời đại này, đối với việc tu luyện "tâm ý", đại đa số võ sư chỉ lựa chọn tu luyện phần "Tĩnh", còn đối với phần "Động" thì không hề coi trọng, hoặc là ngại làm ảnh hưởng đến mặt mũi của bản thân, không muốn tiến hành tập luyện thực chiến. Cứ tiếp tục như vậy, dần dần mất đi ý nghĩa căn bản trong tu luyện võ thuật. Những "đại võ sư" mỗi người chỉ biết thuyết giáo khoác lác khoa trương, nói được nhưng đánh không được, chỗ nào cũng có. Thậm chí là có những người bởi vì chỉ tu luyện "Tĩnh" mà tinh thần thất thường, hồ ngôn loạn ngữ. Vì vậy cụm từ "Tẩu hỏa nhập ma" vốn là thuộc về những người trong giới tu đạo luyên đan lại cũng đã xuất hiện ở trong giới võ thuật.

Quá trình tu luyện trong "Chí Đạo võ học" của Vương Chí Đạo tuân theo trình tự: Kỹ nghệ cơ bản - Tố chất thân thể - Tích lũy thực chiến - Đột phá cực hạn thân thể - Tu luyện tinh thần.

Tu luyện tinh thần "Tĩnh" chỉ là nội dung được luyện tập cuối cùng trong "Chí Đạo võ học" của Vương Chí Đạo.

Mà hiện nay trong tu luyện của Vương Chí Đạo, hắn coi trọng nhất chính là tu luyện "chú ý lực".

Về "chú ý lực", có lẽ có người sẽ cảm giác thấy không hề trọng yếu, luyện cũng được mà không luyện cũng không sao cả, mà hiện nay trong đại bộ phận các lưu phái võ thuật đều không có chuyên môn tu luyện "chú ý lực". Nhưng là Vương Chí Đạo lại biết rõ nếu muốn trở thành được một cao thủ thực chiến chân chính, "chú ý lực" chính là nội dung tu luyện trọng yếu nhất, mấu chốt nhất.

Cái gọi là tu luyện "chú ý lực" là giai đoạn quá độ giữa tĩnh và động. Tu luyện khi tĩnh chủ yếu là muốn đưa "chú ý lực" vào phần có thể tập trung cao độ, tỷ như phương pháp tu luyện "Mục thị chúc hỏa" (mắt nhìn ngọn nến) thường gặp trong giới võ thuật. Yêu cầu tập luyện ngồi trong một căn phòng tối, trong một thời gian dài nhìn chằm chằm không chớp mắt vào một đầu que hương, đầu điếu thuốc lá hay là một ngọn nến. Rất nhiều người tưởng rằng đây là huấn luyện công lực cho mắt, mục đích là khắc phục được tật xấu hay bị nháy mắt chớp mắt trong lúc đánh thực chiến.

Trên thực tế điều này chỉ là hiểu lầm, mục đích chân chính của phương pháp tu luyện "Mục thị chúc hỏa" này chính là nhằm huấn luyện "chú ý lực" trong phương diện tập trung sức chú ý đến cao độ. Những người luyện võ đã từng trải qua huấn luyện thực chiến đều biết rõ, nói muốn khắc phục được tật nháy mắt chớp mắt khi đánh nhau, chỉ cần mỗi ngày đeo găng tay đấm bốc đánh thực chiến mươi mười lăm phút, kiên trì trong hai tuần liên tục. Cũng chỉ nhiều nhất là trong một tháng đã có thể không hề nháy mắt nhìn thẳng được vào quyền đầu của đối phương đang đánh tới, căn bản là không cần tiêu tốn quá nhiều thời gian ngồi trong phòng tối nhìn chằm chằm vào đốm lửa nhỏ đến chảy cả nước mắt.

"Mục thị chúc hỏa" để tu luyện "chú ý lực" cao độ là dựa theo nguyên lý tương đồng với truyền thuyết về một tay cung thủ thần tiễn thời Chiến quốc mỗi ngày chỉ tu luyện ngồi nhìn chằm chằm vào một con nhện. Nghe nói tay cung thủ thần tiễn kia, để luyện thành thần tiễn bách phát bách trúng, mỗi ngày đều ngồi nhìn chằm chằm vào một con nhện nhỏ treo lơ lửng trên xà nhà, sau thời gian ba năm, con nhện nhỏ ở trong mắt hắn đã trở nên to lớn như là cái bánh xe, một tiễn bắn tới, lập tức có thể bắn trúng ngay vào mục tiêu ở giữa con nhện.

Loại thuyết pháp này không hề khoa trương chút nào, khi mà "chú ý lực" đã tu luyện được đến cảnh giới nhất định, chẳng những có thể đem một vật nhỏ tập trung nhìn được đến như đang nhìn một vật lớn, mà còn nhìn được một vật đang chuyển động rất nhanh trở thành thong thả chậm rãi. Quyền cước của một tay cao thủ võ thuật, trong mắt người bình thường thì nhanh giống như tia chớp, nhưng ở dưới "chú ý lực" cao độ, lại trở thành giống như con ốc sên bò sát chậm chạp. Hình dung như là hết thảy mọi sự việc trong mắt một người tu luyện "chú ý lực" cũng trở thành chậm chạp. Tới được lúc này rồi thì hắn có thể bình tĩnh né tránh cùng phản kích.

Một người luyện võ bình thường, hàng ngày thông qua việc chăm chú nhìn vào mục tiêu, trên cơ bản sau thời gian hai ba năm cũng có thể tu luyện được thành "chú ý lực" đến mức nhìn vật nhỏ bé thành to lớn, nhanh nhẹn thành chậm chạp.

Nhưng là muốn đem loại "chú ý lực" cao độ này vận dụng được vào trong võ thuật thực chiến, trở thành

một cao thủ thực chiến chân chính, vậy thì vẫn cần phải dùng đến phương pháp huấn luyện quá độ sang "Động". Tức là nói, yêu cầu phải đem được trạng thái chăm chú tinh thần "chú ý lực" nhìn vật nhỏ bé thành to lớn, nhanh nhẹn thành chậm chạp làm cho cũng có thể xuất hiện được ngay cả trong lúc thực sự đánh nhau điện quang hỏa thạch. Loại "chú ý lực" này, được gọi là "Sống chết trước mắt chú ý lực", chỉ có những cao thủ võ thuật tài năng chân chính mới có đủ năng lực làm ra được.

Người có được loại "chú ý lực" này, cho dù ngay trong lúc sống chết trước mắt, đao kiếm quanh mình, cũng có thể rõ ràng không nhầm lẫn chứng kiến được từng động tác cùng phương hướng công kích của địch nhân, nhìn nhận ra được điểm yếu, bình tĩnh né tránh chờ lúc phản kích, đem đối phương giết chết chỉ trong nháy mắt. Những người được coi là trong thực chiến có thể "tiên cơ liệu địch", trên thực tế chính là những cao thủ có được loại "Sống chết trước mắt chú ý lực" này.

Phương pháp tu luyện loại "Sống chết trước mắt chú ý lực" này thì có rất nhiều loại, nhưng đại bộ phận đều là đại đồng tiểu dị, trong đó nhân tố trọng yếu nhất đều chính là đem người tu luyện ép vào trong hoàn cảnh thực sự "sống chết trước mắt". Tỷ như đẩy đến giới hạn cầu sinh, hay là cùng mãnh thú đánh nhau, v.v.. Mà phương pháp tu luyện của Vương Chí Đạo chính là: "Không thủ nhập bạch nhận" - Tay không vào đao sắc.

Tức là để cho người bồi luyện với mình cầm đao kiếm cực kỳ sắc bén, nhằm thẳng vào mình đâm chém cuồng loạn, nhất định phải là đâm chém thực sự, không thể nương tay, còn bản thân mình cần phải làm chính là dùng tay không mà đi bắt lấy thân đao lưỡi kiếm, đoạt lấy đao từ trong tay người đối luyện. Nếu như không thể tập trung cao độ được lực chú ý, sẽ có khả năng bị chém đứt tay, hoặc là có thể bị chém cả vào đầu.

Cho nên mới nói loại "Sống chết trước mắt chú ý lực" là một loại phương pháp tu luyện cực kỳ nguy hiểm, chính là một nội dung mà cao thủ đến lúc tối hậu cần đột phá chướng ngại mới có thể cân nhắc dùng đến. Người luyện võ bình thường căn bản là không nên khinh thường nếm thử. Chỉ có điều là phương pháp huấn luyện theo dạng này cũng không có vì thế mà dần dần thất truyền, trên thực tế có không ít thế lực tà ác, tỷ như tập đoàn sát thủ, hay là Ninja Nhật Bản, vì để huấn luyện ra một sát thủ ưu tú hoặc là Ninja cao cấp, thông thường đều cưỡng ép những người tham gia tu luyện phải trải qua phương pháp huấn luyện này. Kết quả có thể dễ dàng nghĩ ra được, thông thường lấy hơn một ngàn người để huấn luyện, có thể vượt qua được kiểm tra "Sống chết trước mắt chú ý lực" để thành sát thủ ưu tú chỉ còn không tới hai ba người. Mà trong các tập đoàn Ninja thông qua phương pháp này để lựa chọn ra Ninja đỉnh cao nhất thì số còn sót sau khi tuyển chọn lại càng ít hơn, những người không qua được tuyển chọn, nếu như không phải là biến thành tàn phế, thì chính là đã táng mạng trong lúc huấn luyện rồi.

Khi Vương Chí Đạo còn ở thế kỷ hai mươi mốt, chưa bao giờ gặp phải đối thủ nào có thể tạo thành uy hiếp sinh tử đối với bản thân hắn, cho nên không có đem "chú ý lực" tu luyện đến loại trình độ này. Nhưng là từ khi đi tới thời đại này, đầu tiên là có Lý Thư Văn, sau đó lại trải qua Võ thánh tháp, hơn nữa còn đắc tội rất nhiều địch nhân, những người muốn hắn phải chết lại càng nhiều.

Điều này làm cho Vương Chí Đạo cảm thấy cần phải cấp bách đạt được tới năng lực này, làm cho thực lực tăng vọt, có thể ứng phó thật tốt với những nguy cơ ngày sau. Cho nên từ sau khi trở về từ Võ thánh đảo, hắn đã bắt đầu muốn tu luyện loại "Sống chết trước mắt chú ý lực" này rồi.

Nguyên lúc ban đầu là hắn lựa chọn Ô Tâm Lan làm đối thủ bồi tiếp hắn huấn luyện. Đáng tiếc là Ô Tâm Lan sợ rằng sẽ thực sự làm hắn bị thương, khi vung đao chém đến lại có chút thu tay rút chân, cũng không có chân chính toàn lực đâm chém, kết quả làm cho Vương Chí Đạo hoàn toàn không có cảm giác bị tử vong uy hiếp, mặc dù cũng có thể "không thủ nhập bạch nhận" đoạt đi đao kiếm trong tay Ô Tâm Lan, nhưng chỉ là huấn luyện được tính chất linh tiệp cùng tốc độ phản ứng mà thôi, so với loại cảnh giới "sống chết trước mắt" thì vẫn còn kém xa lắm.

Cho nên lúc này đây, Vương Chí Đạo quyết tâm đổi sang một đối thủ tu luyện khác, hắn lựa chọn đối thủ tu luyện chính là: Trương Bảo Tử, vốn thần trí cực kỳ dễ sai bảo.

Cũng chỉ có Trương Bảo Tử là một gã thô bạo, to xác lớn đầu nhưng thần trí không hề thanh tỉnh, mới có thể không hề băn khoăn gì mà vung đao thẳng cánh nhằm chém Vương Chí Đạo.

168. Chương 166: Thể Nghiệm Thần Bí

"Không sai, dùng thanh đao này đây!" Vương Chí Đạo đem một thanh cương đao sắc bén mang từ Tinh Võ Môn đến quăng cho Trương Bảo Tử. Cũng may là bọn người Ô Tâm Lan đã bị Vương Chí Đạo đuổi đi, nếu không các nàng nghe được loại sự tình như thế này, nói không chừng sẽ vô cùng lo lắng.

Trương Bảo Tử tiếp nhận cương đao nhìn một chút, cũng lấy ngón tay búng búng lên trên thân đao, giật mình nói: "Đây là đao thật a, nghĩa đệ, nếu như bị bổ trúng thì không phải là chuyện đùa đâu đó. Luyện công thôi mà, không cần phải liều mạng như vậy chứ?"

Vương Chí Đạo ra vẻ dễ dàng cười nói: "Ngươi cứ yên tâm đi, ta đánh cuộc là ngươi có đem hết toàn lực cũng không thể bổ trúng được ta!"

Trương Bảo Tử nghe vậy không phục nói: "Nghĩa đệ, ngươi rất xem thường ca ca ta đây hay sao? Nếu mà xích thủ không quyền thì ta không có khả năng đánh trúng được ngươi, nhưng mà dùng đao thì..."

Vương Chí Đạo ngắt lời hắn nói ngay: "Như vậy thì cứ đến thử xem sao đi, nếu như mà bổ trúng được ta, ta sẽ mời ngươi đi đến tửu lầu lớn nhất ở Thượng Hải ăn uống no say một trận. Nhưng nếu mà bổ không trúng được ta, ngươi phải học theo con chó con sủa lên ba tiếng, thế nào?"

Trương Bảo Tử "Oa oa" hét lớn: "Nghĩa đệ, nếu ngươi đã nhất định muốn chơi như thế, vậy thì ca ca ta đây nhất định phụng bồi, nếu như bị ta bổ trúng ngươi cũng đừng có trách ta!"

"Cứ việc đến đây đi!"

Trương Bảo Tử rống to lên một tiếng, cương đao hàn quang lòe lòe nhằm bả vai Vương Chí Đạo chém thẳng xuống.

Vương Chí Đạo toàn bộ tinh thần tập trung chăm chú nhìn chằm chằm vào cương đao đang chém xuống, thân thể hơi lệch sang một bên, chỉ dùng một cự ly cực nhỏ để mà né tránh. Trên thực tế lấy tốc độ múa đao của Trương Bảo Tử, Vương Chí Đạo chỉ cần tránh xa né gấp, thì khả năng Trương Bảo Tử có thể bổ trúng hắn chỉ coi như bằng không. Nhưng lần này Vương Chí Đạo chính là muốn huấn luyện "Sống chết trước mắt chú ý lực" của chính bản thân mình, nên muốn phải đem chính mình ép vào trong hiểm cảnh, cho nên hắn mới không sử dụng phương thức tránh xa né gấp, chỉ sử dụng cách tránh né rất nhẹ, chỉ dùng cự ly cực nhỏ mà tránh thoát khỏi lưỡi đao.

Đây chính là một phương pháp né tránh cực kỳ nguy hiểm, chỉ né tránh trong một cự ly cực kỳ nhỏ, nếu như tính toán sai lầm sẽ bị bổ trúng ngay. Nhưng nếu như mà thành công được, bởi vì khoảng cách rất gần, nên phản kích sẽ trở nên hết sức dễ dàng. Một đòn trọng kích ở cự ly gần, làm cho đối thủ vung đao chém trượt kia ngay cả muốn thu đao lại cũng còn không kịp, đã lập tức bị đánh trúng, chân chính là nhất kích tất sát. Chỉ có điều là Vương Chí Đạo chỉ muốn đạt đến "không thủ nhập bạch nhận", mà không nhằm phản kích lại, cho nên sau khi hắn chỉ dùng một khoảng cách cực nhỏ để tránh khỏi một đao kia của Trương Bảo Tử, tay phải xuất ra một trảo, ba ngón tay đã kẹp được lấy thân đao.

"Đại ca, như thế này thì không được hả! Để cho ta bắt được đao dễ dàng như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn học theo con chó con mà sủa ba tiếng hay sao?"

Trương Bảo Tử nghe vậy mặt đỏ tới mang tai, có chút thẹn quá thành giận nói: "Ngươi đừng có tự đắc hóa cuồng, ta còn chưa có dùng hết toàn lực đó!"

Vừa nói, Trương Bảo Tử vừa đem đao giật mạnh lại, sau đó "véo véo véo" ba đao liên hoàn chém xuống, tốc độ so với lúc trước hiển nhiên là nhanh hơn nhiều lắm. Vương Chí Đạo bắt đầu cảm thấy có chút áp lực, bất quá hắn vẫn chỉ dùng cự ly rất nhỏ để tránh khỏi ba đao này, sau đó tay phải lại một trảo chộp ra, lại một lần nữa bắt được thân đao.

"Vẫn không được!" Vương Chí Đạo quát: "Đại ca, nếu như mà năng lực của ngươi kém đến như vậy, dứt khoát ngay cả Vạn Quốc võ thuật đại hội cũng đừng tham gia nữa, chỉ tập trung làm con chó nhỏ đi thôi!"

Trương Bảo Tử gầm lớn một tiếng, rốt cục cũng thực sự nổi giận rồi, cương đao gió lạnh bức người, chém trên bổ dưới, toàn lực nhằm lên người Vương Chí Đạo tấn công lia lịa, rõ ràng đã sử xuất ra một bộ đao pháp thật là cực kỳ ác liệt.

Vương Chí Đạo thật sự là không ngờ tới Trương Bảo Tử vậy mà lại có thể là một cao thủ đao pháp, hối hận cũng đã không còn kịp rồi.

Trong phút chốc hắn cảm thấy áp lực tăng nhiều, đao phong lăng lệ từ bốn phương tám hướng không ngừng vây chặt lấy hắn. Lúc này dùng cách né tránh trong cự ly gần hiển nhiên không được, càng không nói đến dùng tay không đi bắt thân đao. Dưới uy hiếp của tử vong, Vương Chí Đạo theo bản năng phải lùi nhanh về phía sau một bước. Không ngờ, Trương Bảo Tử tựa hồ như chém hăng đến mất cả tỉnh táo, thấy Vương Chí Đạo lùi lại một bước, vẫn tiếp tục đuổi theo một bước, cương đao trong tay càng vung lên ác liệt hơn.

Vương Chí Đạo trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo, nhưng là cước bộ vẫn không tự chủ được mà phải liên tục lùi về phía sau, rất nhanh đã lùi đến bờ tường, muốn lùi cũng không lùi được nữa. Mà đúng vào lúc này, Trương Bảo Tử lại điên cuồng hét lên một tiếng, một đao giương cao lên nhằm đầu Vương Chí Đạo mãnh liệt bổ xuống.

Sống chết trước mắt, Vương Chí Đạo không khỏi toát cả mồ hôi lạnh. Nhưng đúng vào trong một nháy mắt này, Vương Chí Đạo cảm thấy đầu óc chấn động, cảnh tượng trong mắt hắn đột nhiên lại xuất hiện ra biến hóa, tựa hồ như hết thảy đều đứng yên hẳn lại, không, phải là chậm hẳn lại mới đúng. Vương Chí Đạo nhìn thấy rất rõ ràng được Trương Bảo Tử tay phải giơ cao cương đao lên, từ trên đỉnh đầu hắn vẽ lên một đường vòng cung, nhằm tới đỉnh đầu của chính mình mà chém xuống, chỉ có điều là tốc độ lại chậm lại cả trăm ngàn lần, thanh đao kia vận hành giống như là con ốc sên đang bò vậy. Đồng thời, Vương Chí Đạo cũng phát hiên ra được cả những động tác rất nhỏ trên người Trương Bảo Tử, lực điểm, khe hở, kể cả sơ hở nửa người trên do hắn không tự nhiên mà buông lỏng tay trái, tựa hồ như hết thảy mọi thứ đó đều được phóng đại lên, rõ ràng rành mạch hiện lên trước mắt Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo động rồi, tốc độ của hắn thật ra lại không bị ảnh hưởng gì, thân hình chỉ hơi nhích sang bên cạnh, trong khoảng cách cực nhỏ mà tránh khỏi được cương đao sắp bổ lên trên đỉnh đầu, tay trái vươn ra, ba ngón tay bắt trúng ngay thân cương đao vốn lúc này đã rơi vào tình trạng lực cũ đã hết lực mới chưa sinh. Cùng lúc đó, tay phải Vương Chí Đạo cũng xuất ra, năm đầu ngón tay chụm vào một chỗ, giống như mũi đao đâm thẳng vào cổ họng Trương Bảo Tử, đầu ngón tay khi chỉ còn cách yết hầu Trương Bảo Tử vài li mới dừng lại.

Trương Bảo Tử giật mình sững lại, không nghĩ tới chính mình vạn vô nhất thất lại chém trượt một nhát đao kia, Vương Chí Đạo lại đang ở trong tình huống nhìn như không còn đường lui nữa, vậy mà lại còn có thể bắt được đao của hắn, còn dùng thủ đao đâm vào cổ họng hắn. Nếu như Vương Chí Đạo không thu tay lại, chỉ sợ là cổ họng của hắn đã bị đâm nát rồi.

Nghĩ đến như vậy, Trương Bảo Tử không khỏi toát hết cả mồ hôi lạnh, đang muốn mở miệng nói, lại nghe Vương Chí Đạo hét lớn: "Ta thành công rồi, ta làm được rồi, ta làm được rồi!"

Trương Bảo Tử trong lòng buồn bực nói: "Làm được thì cũng chỉ là làm được, cần gì phải kêu gào lớn tiếng như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn bắt ta phải làm con chó nhỏ sủa lên hay sao?"

Chỉ nghe Vương Chí Đạo lại nói: "Không được, đại ca, ta còn muốn nhận thức thêm một lần nữa. Đến đây đi, lại một lần nữa dùng hết toàn lực công kích ta đi, giống như là lúc mới vừa rồi đó, tốt nhất là còn nên điên cuồng hơn so với vừa rồi. Đến đây đi!"

Dưới sự thúc giục kích động không ngừng của Vương Chí Đạo, Trương Bảo Tử lại gầm lên một tiếng như hổ rống, một lần nữa sử xuất ra đao pháp ác liệt như lúc mới vừa rồi, liên miên bất tuyệt nhằm Vương Chí Đạo công kích đến.

Lúc này đây Vương Chí Đạo vận khí thật khó coi, còn chưa có đợi được loại năng lực kia xuất hiện, trên vai đã bị Trương Bảo Tử bổ trúng một đao, máu me bắn tóe ra khắp nơi, may là bị thương không sâu, nhưng cũng đủ đem Vương Chí Đạo chấn kinh toát mồ hôi lạnh toàn thân. Nhưng Trương Bảo Tử kia đúng thật là luôn luôn thần kinh đờ đẫn, đã nhìn thấy Vương Chí Đạo bị thương, cũng không biết được rằng nên thu đao, mà vẫn tiếp tục một đao nữa nhằm Vương Chí Đạo chém xuống. Trong một nháy mắt khi lưỡi đao sắp bổ xuống đầu, cái loại cảm giác "Sống chết trước mắt chú ý lực" lại một lần nữa xuất hiện, hết thảy mọi việc trước mắt một lần nữa biến thành chậm chạp, hết thảy một lần nữa biến thảnh rõ ràng sáng tỏ. Vương Chí Đạo tránh khỏi lưỡi đao, tay trái lại một lần nữa bắt được lưỡi đao, tay phải lại chế trụ cổ họng Trương Bảo Tử.

Lại một lần nữa bị chế phục, tựa hồ như lúc này Trương Bảo Tử mới phát hiện ra bả vai Vương Chí Đạo đang bị thương, không khỏi lại càng hoảng sợ, vội hỏi: "Nghĩa đệ, bả vai của ngươi tại sao lại chảy máu kìa? Chẳng lẽ là mới vừa rồi bị ta chém hay sao?"

Vương Chí Đạo không để ý đến hắn, chỉ là đang đau khổ suy tư: Loại "Sống chết trước mắt chú ý lực" rốt cuộc là xuất hiện như thế nào? Tại sao khi ta muốn nó xuất hiện nó lại không ra, hết lần này tới lần khác phải đúng vào lúc sắp bị giết chết mới gặp được nó? "Sống chết trước mắt", phải chăng là ý nói loại năng lực này nhất định phải đúng vào lúc sống chết trước mắt mới có thể gặp phải? Nhưng là tại sao lại như vậy? Khi mà cái loại năng lực này xuất hiện, ta rốt cuộc là đang ở trong trạng thái nào, trong lòng đang nghĩ đến cái gì? Chẳng lẽ là…

Trong ý nghĩ của Vương Chí Đạo tựa hồ như hiện lên một ý tưởng gì đó nhanh như tia chớp, nhưng lại hết lần này đến lần khác không thể bắt lại được.

Có lẽ là chính bản thân mình lại phải nếm thử thêm một lần nữa. Nghĩ như vậy rồi, Vương Chí Đạo lại nói với Trương Bảo Tử: "Đại ca, phiền ngươi lại đến thêm một lần nữa đi, lần này đây ngươi càng phải điên cuồng thêm chút nữa, tốt nhất là coi ta như là kẻ thù giết cha ngươi, để mà xông đến công kích!"

Trương Bảo Tử trừng mắt nói: "Còn hô đến nữa hay sao, nghĩa đệ, ngươi cũng bị thương rồi đó!"

Vương Chí Đạo không cho là đúng nói: "Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, bị một vết thương nhỏ như vậy có đáng kể gì chứ? Đại ca, mau đến đây đi, đừng lề mề chậm chạp để cho ta xem thường! Nhớ kỹ, đem ta trở thành sát thủ giết cha ngươi mà đến công kích báo thù!"

Trương Bảo Tử ùng ục nói: "Ta cũng không biết cha của ta là ai, làm sao có thể coi ngươi như là kẻ thù giết cha của ta?" Trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng đao trong tay hắn lại không chút lưu tình điên cuồng nhằm Vương Chí Đạo bổ tới.

Lúc này Trương Bảo Tử cũng hiểu rõ, Vương Chí Đạo là đang mượn hắn để luyện công. Mặc dù loại phương pháp luyện công này thực sự là rất hoang đường hãi nhân, nhưng là nếu như Vương Chí Đạo đã muốn, vậy thì Trương Bảo Tử rất vui vẻ ra sức giúp đỡ.

Lúc này đây Trương Bảo Tử mới thật sự không có nương tay, đem hết toàn lực ra sức công kích, đao quang hàn khí bay tán loạn khắp nơi, đem Vương Chí Đạo vây kín lại mà chém tới tấp. Loại đao pháp này, có thể coi như là đao pháp cao thủ hàng đầu rồi, cũng không biết là Trương Bảo Tử rốt cuộc là đã học được từ đâu nữa.

Đến lúc này đây sau khi Vương Chí Đạo trên người chịu chém thêm ba nhát nữa, rách thịt máu chảy ròng ròng, mới thành công kích phát ra được cái loại "Sống chết trước mắt chú ý lực" kia, lại một lần nữa bắt được đao của Trương Bảo Tử, đem mũi tay phải chĩa vào yết hầu Trương Bảo Tử. Giờ khắc này, Vương Chí Đạo phá lên cười, hắn rốt cục đã rõ ràng rồi.

"Nguyên lai là như vậy, 'Sống chết trước mắt chú ý lực' cần phải có 'sợ hãi tử vong' cộng thêm 'dục vọng cầu sinh' mới có thể kích thích ra được. Trong lịch sử đã có ghi lại những người bình thường đột nhiên bộc phát ra tiềm lực kinh người, đều là trong lúc bị ép vào dưới nỗi sợ hãi tử vong, trong lòng có dục vọng cầu sống mãnh liệt mới kích phát ra được tiềm năng hả! Như vậy xem ra, cao thủ chân chính cùng với người bình thường trên thực tế chỉ có cách nhau một sợi chỉ thôi a. Mấu chốt nằm ở chỗ bọn họ có thể nắm giữ lại được sự bộc phát tiềm lực chỉ xuất hiện thoáng qua trong nháy mắt rồi biến mất này hay không. Nếu nắm giữ lại được, cũng có thể đem nó vận dụng vào thực chiến thì chính là cao thủ võ thuật chân chính, còn nắm giữ không được, sẽ để cho cơ hội sinh tồn mất đi, trở thành một người bình thường mà thôi…"

Có tiếng vỗ tay vang lên.

"Đặc sắc, thật sự là đặc sắc, Vương huynh đệ, chúc mừng ngươi đột phá được chướng ngại khi tu luyện, đạt tới cảnh giới mới, bước vào được đại điện của cao thủ chân chính."

Vương Chí Đạo cùng Trương Bảo Tử xoay người vừa nhìn, đã thấy người vừa nói chuyện chính là Lý Cảnh Lâm tướng quân, bên cạnh hắn còn có hai người nữa, chính là Lưu Chấn Đông cùng Ô Tâm Lan sắc mặt đang tái nhợt. Bọn họ không biết là tới đây từ khi nào, nhưng nhất định là đã thấy được Trương Bảo Tử

cùng Vương Chí Đạo liều mạng với nhau, nếu không khuôn mặt của Ô Tâm Lan sẽ không tái nhợt đi như thế.

Vương Chí Đạo hỏi: "Cảnh Lâm tướng quân, sao ông lại tới đây?"

Lý Cảnh Lâm nói: "Mới vừa đánh xong một trận thi đấu trên lôi đài, ta đột nhiên nghĩ đến đã lâu chưa cùng ngươi nói chuyện, nên mới chạy đến đây tìm xem, không nghĩ tới lại được chứng kiến một màn đặc sắc này. Vương huynh đệ, ngươi luyện công thật đúng là không muốn sống nữa hả!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Không làm như vậy thì không thể nào có đột phá mới. Tin tưởng Cảnh Lâm tướng quân cũng đã từng luyện qua dạng này rồi, hơn nữa cũng đã đạt tới loại cảnh giới này rồi, có đúng không?"

Lý Cảnh Lâm cười cười, nói: "Không bằng chúng ta trước hết đi vào nhà, để cho người ta băng bó vết thương cho ngươi, sau đó chúng ta lại thong thả nói chuyện được không?"

Không đợi cho Vương Chí Đạo đáp ứng, Lưu Chấn Đông đã vội vàng nói: "Đúng đúng, Vương sư đệ, ngươi bị thương nặng như vậy, chảy máu nhiều như vậy, còn nói nhảm nhiều như thế làm cái gì nữa chứ? Mau mau đi vào nhà để cho Tâm Lan xử lý vết thương cho ngươi."

Ô Tâm Lan oán giận nói: "Thật đúng là, đã sắp lên lôi đài rồi, vẫn còn luyện công không để ý đến sống chết như vậy, nếu mà có chết đi để xem có ai còn thương xót cho ngươi!"

Ngoài miệng mặc dù đang nói như vậy, nhưng Ô Tâm Lan vẫn vội vàng đỡ Vương Chí Đạo vào trong nhà, tìm lấy mấy đồ trị thương lúc trước dùng cho Sơn Khẩu Tuyết Tử, sau đó dùng rượu cồn khử độc trên vết thương cho Vương Chí Đạo, lại muốn dùng băng gạc để mà băng bó cho hắn. Nhưng Vương Chí Đạo ngăn lại nói: "Như vậy không được, ngươi phải dùng kim chỉ đem vết thương của ta khâu kín lại, nếu không ta không lên được lôi đài!"

Ô Tâm Lan lại càng hoảng sợ, hỏi: "Dùng kim chỉ để khâu lại vết thương, ngươi không sợ đau hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Sợ đau chứ. Chỉ có điều là ta có thể dùng 'Tinh thần chuyển di đại pháp' để quên đi đau đớn!"

" 'Tinh thần chuyển di đại pháp' là cái gì?"

"Chính là di dời sự chú ý đi chỗ khác. Ngươi khâu lại miệng vết thương cho ta, còn ta cùng với Cảnh Lâm tướng quân nói chuyện phiếm, như vậy ta sẽ quên hết đau đớn thôi."

Ô Tâm Lan bán tín bán nghi cầm lấy kim chỉ bắt đầu khâu lại miệng vết thương cho Vương Chí Đạo, còn Vương Chí Đạo lại chịu đựng đau đớn, quay lại hỏi chuyện Lý Cảnh Lâm: "Cảnh Lâm tướng quân, chúng ta tiếp tục nói về đề tài vừa rồi đi hả, ông cũng đã tu luyện được thành 'Sống chết trước mắt chú ý lực' rồi sao?"

Lý Cảnh Lâm nói: "Ngươi là đang nói đến cảnh giới 'Sắp chết', có thể nhìn được vật rất nhỏ như là thật lớn, rất nhanh tựa hồ như rất chậm, thời gian tựa hồ bị đình chỉ lại, hay sao? Ta đích xác là đã sớm đạt tới cảnh giới này rồi, nhưng là ta đây không giống như ngươi 'chủ động' luyện ra, ta đây là 'bị động' mà luyện ra, chuẩn xác mà nói, chính là bị ép buộc phải ra. Lúc đầu khi ta mới tòng quân, vẫn chỉ còn là một tiểu tử mới ra khỏi lều tranh, gần như một tay thì dùng Thuần Dương quyền luyện chưa thành thục, một tay dùng đến Võ Đang kiếm pháp, chẳng những còn chưa đánh nhau với ai, không nói gì đến giết qua một người nào, nếu so với một người chiến sĩ bình thường cũng còn không được.

Tòng quân ngày đầu tiên, ta đã bị ép phải ra chiến trường, sau đó bị địch nhân giết cho đại bại, cơ hồ tất cả các đồng đội cũng đều bị giết chết hết. Mà thượng cấp dường như cũng bỏ qua chúng ta, không phái binh tới cứu viện. Đến lúc đó trong lòng ta vẫn còn khúc mắc, cương quyết không muốn chết, nhưng lại không muốn làm tù binh, vì vậy ta liền bỏ chạy trốn đi. Ta đã chạy trốn suốt hơn một tháng ở trong rừng rậm, giết vô số địch nhân, cũng có vô số lần đã gặp phải tử vong ngay trước mắt, cửu tử nhất sinh. Điều kỳ quái chính là, mỗi lần từ trong cái chết ngay trước mặt chay thoát ra đến đường sống, ta đều có một loại nhận thức kỳ quái, hình như là giống như lời Phật gia hay nói 'Giác ngộ' vậy, làm cho năng lực của ta không ngừng tăng lên, thể lực, sức chịu đựng, nhãn lực, thính lực cũng dần dần tăng cường. Thậm chí ngay cả giác quan thứ sáu cũng xuất hiện ra được, nó có thể làm cho ta nhạy cảm đoán trước được nguy hiểm đang tới.

Nhưng điều mà chân chính là cho ta kinh ngạc hơn chính là trong một lần đang chạy trốn ở trong rừng rậm, ta bị địch nhân bắt được, bọn chúng dùng súng chĩa vào đầu ta. Nhưng đúng vào nháy mắt ấy, ta không biết tại sao lại chứng kiến thấy hết thảy mọi việc ngay trước mắt cũng tựa hồ như yên tĩnh hoặc là đang chuyển động rất là chậm chạp. Ta chứng kiến rất rõ ràng địch nhân chậm chạp bóp cò, trong nháy mắt khi đầu đạn chỉ còn cách ta một chút, ta đã né tránh được qua, cũng dùng kiếm cắt đứt hết yết hầu bọn chúng."

Cười cười một chút, Lý Cảnh Lâm lại nói: "Sau đó ta rốt cục lại một lần nữa về được đơn vị, chỉ có điều là lại rất nhanh phải ra chiến trường, không ngừng giết người hoặc là nhìn những đồng đội bên mình bị giết. Trong những hoàn cảnh tử vong đó, những loại thể nghiệm thần bí đó không ngừng xuất hiện, thậm chí có vài lần ta còn có thể chứng kiến rõ ràng quỹ tích phi hành của viên đạn, thong dong né qua. Sau này ta dần dần thăng chức, thời gian trực tiếp ra chiến trường dần ít đi, nhưng là cái loại năng lực thần bí 'Sắp chết' đó vẫn được bảo lưu lại. Khi ta cùng với các bộ hạ chơi đùa các trò chơi, vẫn dùng kiếm đấu nhanh với súng, tỷ như trò chơi ở trên thuyền lúc chúng ta vừa mới nhận thức nhau đó.

Bởi vì ta có thể sử dụng được cái loại cảnh giới thần bí này mà nhìn được rõ ràng rành mạch động tác của đối phương, kể cả những động tác rất nhỏ, cho nên mới có thể ở ngay trước khi đối phương kịp bóp cò súng đã đánh rơi được súng của đối phương, chứ không đơn thuần chỉ vì kiếm của ta rất nhanh."

Lưu Chấn Đông nghe được trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin nói: "Thật sự là có được loại cảnh giới thần kỳ này hay sao? Ta cũng có thể coi như là đã kinh qua nguy hiểm rất nhiều, nhưng là tại sao không có thể nghiệm đến loại cảnh giới này, chẳng lẽ là tu vi của ta rất thấp hay sao?"

Lý Cảnh Lâm cười nói: "Không nhất định là tất cả mọi ngươi khi gặp phải nguy hiểm đều sẽ thế nghiệm được đến loại năng lực này. Người như vậy là trong cả ngàn người chưa chắc đã có được một, điều này cũng có liên qua cả với tâm cảnh cùng lịch duyệt của mỗi người bọn họ nữa."

"Trong ngàn người không được một?" Lưu Chấn Đông cười khổ nói: "Tại sao ta đây lại luôn luôn không được vào trong cái phần ngàn người có một ấy chứ?"

"Chiến trường?" Vương Chí Đạo nhưng lại cảm thán một chút, nói: "Chiến trường chẳng phải là một nơi chuyên môn tạo ra được cao thủ chân chính hay sao chứ? Nếu Cảnh Lâm tướng quân ông ở trên chiến trường có thể đạt được loại năng lực này, hẳn là còn có những quân nhân khác cũng có thể chứ. Mấy chục mấy trăm vạn người tham gia chiến tranh, mỗi ngày đều lăn lộn trong tử vong, những người có thể thể nghiệm được đến loại cảnh giới 'Sắp chết' này hẳn là không hề ít mới đúng chứ?"

Lý Cảnh Lâm cười nói: "Loại sự việc này thì xác suất không cao, nhưng cũng không phải là không có, bởi vì những người có thể chân chính vượt qua khảo nghiệm chống lại sống chết ngay trước mắt cũng không nhiều, rất nhiều người khi rơi vào tình trạng sống chết trước mắt đã đầu hàng buông xuôi rất nhanh chóng, tiềm năng của bọn họ đường nhiên là không thể kích phát ra được. Chỉ có điều là có thể khẳng định rằng chiến trường đích thực là nơi có thể tạo ra rất nhiều cao thủ chân chính.

Ta đã nhận thức rất nhiều quân nhân, thực lực của bọn họ so với cao thủ đỉnh cao trong giới võ thuật cũng không thua kém bao nhiêu. Năm đó khi ta gặp được Tôn Lộc Đường lão gia tử, hắn đã có nói qua với ta, cao thủ chân chính, không có người nào là không từng kinh qua sinh tử khảo nghiệm, đại khổ đại nạn, mới có thể kích phát được tiềm năng kinh thế hãi tục, bộc phát ra lực lượng từ trước đến nay chưa từng có. Không kinh qua sinh tử khảo nghiệm, người cho dù thiên phú cao tới đâu đi nữa, luyện công cho dù gian khổ, thành tựu cả đời cũng là rất có hạn, vĩnh viễn không thể đột phát được chướng ngại."

Vương Chí Đạo trầm tư trong chốc lát, sau đó lại hỏi: "Cảnh Lâm tướng quân, Tôn lão gia tử có nói qua rằng, 'Sắp chết' chính là cảnh giới tu luyện đến lúc cuối cùng hay sao?"

Lý Cảnh Lâm nghe vậy cũng phải bật cười nói: "Tu luyện võ thuật căn bản là không có giới hạn, như vậy làm sao có thể nói đến cảnh giới cuối cùng. Cảnh giới 'Sắp chết' chỉ là cánh cửa thứ nhất để bước vào cảnh giới của cao thủ chân chính mà thôi, sau đó vẫn còn rất nhiều đoạn đường phải đi. Tỷ như 'Minh kính chi tâm', đây là cảnh giới mà hiện nay Tôn lão gia tử đã đạt tới, so với ngươi cùng ta thì vẫn cao minh hơn nhiều lắm. Hắn không cần phải đợi đến trước lúc nguy cơ mới có thể kích xuất ra được những thứ mà chúng ta chỉ có thể đến lúc bị ép vào chỗ chết mới có được, hắn bất cứ khi nào cần cũng có thể làm ra được. Tâm như gương sáng, phản ánh hết thảy, không có gì có thể trốn tránh được."

"Minh kính chi tâm, chính là 'tâm ý bình thường' hay sao?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

"Nói như vậy cũng không sai. Chỉ có điều là 'tâm ý bình thường' mặc dù nghe thì giống như là dễ dàng, nhưng là chân chính có thể làm được vào bất kỳ lúc nào, thậm chí ngay cả đến lúc sống chết trước mắt cũng có thể bảo trì, thì khó khăn lại càng thêm khó khăn. Mà có thể làm được đến một bước này, tức là đã thành đại sư, chân chính võ học đại sư. Tựa như 'giác ngộ' trong Phật gia, hay 'khám phá' trong Đạo gia, đã đạt tới đỉnh cao nhất trong võ học. Người như vậy, hiện nay theo ta được biết, cũng chỉ có được một mình Tôn Lộc Đường lão gia tử mà thôi."

"Nghe vua nói một câu, hơn đọc vạn quyển sách!" Vương Chí Đạo chắp tay cảm thán nói: "Đa tạ Cảnh Lâm tướng quân, nghe xong những lời này của ông, rất nhiều nan đề làm khó cho ta cũng đã được giải quyết gọn gàng rồi. Tương lai khi ta thu hoạch được những thành tựu lớn hơn nữa trong lĩnh vực võ thuật, ta sẽ một lần nữa đến bái tạ ơn Cảnh Lâm tướng quân!"

Lý Cảnh Lâm rất là cao hứng, đang muốn trả lời tiếp, lại nghe thấy Trương Bảo Tử không nhịn được nói: "Hai người các ngươi rốt cuộc là đang líu ríu nói cái thiên cơ gì khó hiểu? Nghĩa đệ, đợi lát nữa ngươi còn có muốn để cho ta dùng đao công kích ngươi tiếp hay không?"

Ô Tâm Lan mất bao công sức mới khâu lại được vết thương thật tốt cho Vương Chí Đạo, nghe được lời Trương Bảo Tử nói, lập tức khiển trách quát: "Ngươi đang nói cái gì hả, Chí Đạo trên người đã bị ngươi chém bốn đao rồi, ngươi vẫn còn muốn chém hắn nữa hay sao?"

Trương Bảo Tử vô tội nói: "Là hắn cương quyết muốn bức ta chém hắn đấy chứ!"

Vương Chí Đạo vỗ vỗ bả vai Trương Bảo Tử, cười nói: "Đại ca, đa tạ ngươi, chỉ có điều hôm nay đã luyện đủ rồi, không cần luyện thêm nữa, ngươi nghỉ ngơi đi hả!"

Trương Bảo Tử nghe vậy vội vàng nói: "Vậy chúng ta đây rốt cuộc là ai thua? Là ta phải học theo chó con sủa mấy tiếng, hay là ngươi mời ta đi đến tửu lầu lớn nhất đánh chén một trận?"

Không nghĩ tới Trương Bảo Tử vẫn nhớ mãi không quên chuyện đánh cuộc, Vương Chí Đạo ngạc nhiên một chút, không khỏi "ha ha" cười lớn, kết quả làm động đến vết thương, đau đến bật há mồm kêu lên một tiếng.

Cuối cùng cũng không thể né được Trương Bảo Tử, hơn nữa Vương Chí Đạo đích xác cũng đã cảm thấy bụng đói sôi ùng ục, vì vậy tự mình làm chủ, mời Lý Cảnh Lâm, Lưu Chấn Đông, Ô Tâm Lan cùng Trương Bảo Tử cùng đi tới đại tửu lâu lớn nhất Thượng Hải ăn uống no say một trận, đám người Lý Cảnh Lâm vui vẻ cùng rời đi.

Trong lúc bọn họ mải mê ăn uống ở trong tửu lâu lớn nhất Thượng Hải, Vạn quốc võ thuật đại hội ở bên ngoài vẫn đang tiếp tục tiến hành náo nhiệt bốc lên tận trời, lần lượt từng người từng người tuyển thủ bị đánh hạ lôi đài, rốt cục cũng đến trận đấu cuối cùng của vòng đấu thứ nhất rồi.

Lưu Chấn Đông sau khi ăn uống no nê đã chuồn trước đi xem đánh nhau, lúc này lại chạy trở về, nhắc nhở Lý Cảnh Lâm cùng Vương Chí Đạo nói: "Vương sư đệ, Cảnh Lâm tướng quân, bây giờ Vạn quốc võ thuật đại hội đã đánh tới trận đấu cuối cùng của vòng đấu này rồi đó, cũng chính là trận đấu mà mọi người mong chờ nhất, chính là nhất đại danh dầu Hoắc Điện Đường đánh với sư phụ truyền nghề cho hắn, 'Thần thương' Lý Thư Văn. Các người có muốn đi xem một chút hay không?"

"Rốt cục đến phiên Hoắc Điện Đường cùng Lý Thư Văn đánh rồi sao? Trận này ta nhất định phải xem một chút mới được!" Vương Chí Đạo vừa nói vừa đứng lên.

Lý Cảnh Lâm cũng đứng lên nói: "Hoắc Điện Đường cùng Lý Thư Văn hai người này chính là hai đối thủ cường đại nhất ở Vạn Quốc võ thuật đại hội này hả, may là chúng ta cuối cùng cũng chỉ phải đánh với một trong hai người bọn họ. Bây giờ chúng ta cùng đi xem một chút, để xem cuối cùng đối thủ của chúng ta sẽ là Hoắc Điện Đường hay là Lý Thư Văn đây?"

169. Chương 167: Bát Cực Song Hùng

Sắc trời mặc dù đã tối sầm, nhưng quảng trường nơi tổ chức Vạn Quốc võ thuật đại hội vẫn đông nghịt người không còn chỗ trống, số lượng người xem so với hôm qua có lẽ còn đông hơn gấp mấy lần, chỉ thấy

một khối đông đặc đen kịt, người khắp mọi nơi ùn ùn đổ về. Vương Chí Đạo trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ tất cả mọi người ở Thượng Hải đều chạy đến xem trận đấu này hay sao?

Lý Cảnh Lâm thở dài nói: "Lý Thư Văn cùng Hoắc Điện Đường thầy trò quyết đấu, mị lực quả nhiên không phải chuyện đùa. Nếu không phải là người quản lý đủ khôn ngoan đem lôi đài thi đấu an bài ở đại quảng trường này, chỉ sợ sẽ không thể chứa được nhiều người tới như vậy!"

Lưu Chấn Đông không phục nói: "Lý Thư Văn cùng Hoắc Điện Đường mặc dù rất nổi danh, nhưng là đám đông khán giả kia chưa chắc toàn bộ đã là vì trận đấu của bọn họ mà tới đâu, những trận đấu lúc trước cũng vô cùng đặc sắc, đủ hấp dẫn người xem hả!"

Vương Chí Đạo nhưng lúc này lại đang nghĩ tới đám fan cuồng hâm mộ bóng đá ở hậu thế, thầm nghĩ nếu đám khán giả kia mà giống như đám fan cuồng ở đời sau bất mãn khi thần tượng trong lòng thua trận, lại cũng nổi điên gây lộn xộn lên, chỉ sợ sẽ tạo thành hậu quả không thể dự đoán trước được, nói không chừng sẽ có vô số tính mạng vì vậy mà phải chết. Mấy vạn người bộc phát ra cơn điên cuồng thì không phải là chuyện đùa. Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo không tự chủ được mà cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Lại thấy Ô Tâm Lan chỉ vào bàn đặt cuộc quyền ở cách đó không xa, nói: "Chí Đạo, ngươi nhìn xem nơi ấy, rất nhiều người cũng đang điên cuồng xuống tay đánh cuộc đó! Một cặp thầy trò này hình như tỷ lệ kèo ra không sai biệt lắm, chúng ta có nên đi xuống tiền đánh cuộc hay không?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Không đi, thành thật mà nói, ta không thể khẳng định được một cặp thầy trò này rốt cuộc là người nào sẽ thắng? Hoắc Điện Đường mặc dù là hậu sinh khả úy, nhưng mà Lý Thư Văn lại hơn ở chỗ sát tâm đủ nặng, đây chính là nhân tố thủ thắng trọng yếu! Còn nữa là cá tính của Hoắc Điện Đường so với Lý Thư Văn thì bất đồng, luôn tôn kính sư phụ này như cha đẻ, rốt cuộc có thể đem hết toàn lực cùng Lý Thư Văn đánh một trận hay không, thật đúng là khó mà nói trước được!"

Ô Tâm Lan nghe vậy hỏi: "Ý của ngươi là nói, Hoắc Điện Đường nếu đem hết toàn lực cùng sư phụ của hắn đánh một trận, là có thể thắng?"

"Như vậy cũng không nhất định!" Vương Chí Đạo cười nói: "Hoắc Điện Đường dù có nói như thế nào đi nữa cũng là đồ đệ do Lý Thư Văn tự mình đưa tay chỉ giáo mà ra, coi như là có được trò giỏi hơn thầy đi nữa, nhưng là hết thảy kỹ nghệ của hắn Lý Thư Văn đều rõ như lòng bàn tay, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến của Lý Thư Văn so với Hoắc Điện Đường có lẽ còn phong phú hơn một chút, cho nên chưa chắc đã chịu bại dưới tay đồ đệ của lão."

"Nói đến nói đi cũng chính là không thể đoán trước được kết quả!" Ô Tâm Lan ùng ục nguýt một câu, sau đó lại làm nũng lay lay cánh tay Vương Chí Đạo nói: "Chí Đạo, đứng ở chỗ này quá xa, xem không đã ghiền, không bằng ngươi dẫn ta chen lên phía trước đi, được không?"

"Ta cũng có quyết định này!" Vương Chí Đạo quay đầu nhìn Lý Cảnh Lâm cùng Lưu Chấn Đông nói: "Cảnh Lâm tướng quân, Đại sư huynh, các người có muốn đi lên phía trước để xem hay không?"

Lý Cảnh Lâm cười nói: "Không cần phiền toái thế, ở trên lôi đài đã có mấy ngọn đèn chiếu sáng. Ta ở chỗ này cũng có thể nhìn được rất là rõ ràng!"

Lưu Chấn Đông thì nói: "Ta ở đây bồi tiếp Cảnh Lâm tướng quân, các ngươi cứ đi đi thôi!"

Vương Chí Đạo gật đầu, lôi kéo Ô Tâm Lan, thấp giọng nói: "Theo sát ta!", tức thì thân thể nghiêng một bên, mạnh mẽ rẽ đám đông khán giả đang đứng vốn kín đến cái kim cũng cắm không lọt, luồn vào bên trong.

Sau khi luồn vào trong đám người, Vương Chí Đạo lôi kéo Ô Tâm Lan, rất xảo diệu dùng xoay, chuyển, đẩy, trượt, cùng các kỹ thuật khác trong mười tám phép đẩy ngã cận thân, đem đám người đứng ken đặc chen rẽ ra, giống như là một người cá trong biển người không ngừng bơi đi về phía trước, mà Ô Tâm Lan ở phía sau hắn thì không hề bị đám đông người chật chội đụng tới. Các khán giả bị Vương Chí Đạo xô đẩy rẽ ra cũng không kịp nhận ra rõ ràng là chuyện gì. Trong vài tiếng hùng hùng hổ hổ chửi bới đuổi theo phía sau, Vương Chí Đạo đã mang theo Ô Tâm Lan chen lên được tới tận trước hàng đầu tiên.

Ô Tâm Lan vui mừng không kìm hãm được, không nhịn được hôn lên mặt Vương Chí Đạo một cái, tán thưởng nói: "Chí Đạo, ngươi quá tuyệt vời, nơi chật chội như vậy ngươi cũng có thể mang ta tiến vào được!"

Bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có một người cười nói: "Một người nữ hài tử lại dám ở ngay trước mặt đông người như vậy thân mật với nam nhân, thật đúng là không biết e lệ nữa hả!"

"Hiểu Huệ tả?" Ô Tâm Lan cảm thấy ngạc nhiên, thật không ngờ lại phát hiện ra người đứng bên cạnh bọn họ rõ ràng là Hiểu Huệ, nghĩ đến hành động mới vừa rồi của mình nổi tình không kìm hãm được, lại để cho người ta nhìn thấy, không khỏi vô cùng xấu hổ, đem khuôn mặt xinh xắn vùi kín vào trong lồng ngực Vương Chí Đạo, không dám ngẩng lên.

Vương Chí Đạo an ủi nàng nói: "Đừng lo lắng, mọi người đều tập trung nhìn hết lên trên lôi đài rồi, ngoại trừ Hiểu Huệ tả vốn thích rình coi người khác, còn lại không có người nào nhìn thấy ngươi mới vừa hôn ta đâu!"

Ô Tâm Lan nghe vậy len lén ngẩng đầu nhìn lại đám khản giả đang đứng ở phía sau một chút, quả nhiên thấy bọn họ đều chỉ nhìn chằm chằm lên trên lôi đài, không có ai thèm chú ý đến mình, liền cảm thấy yên lòng. Nhưng Hiểu Huệ lại không vì thế mà thuận theo, nàng gắt giọng nói: "Được lắm, Vương Chí Đạo, ngươi vẫn còn dám nói là ta thích rình coi, không sợ ta đem sự việc vừa rồi Tâm Lan ở trước mặt mọi người thân mật với ngươi đi nói cho các sư huynh đệ hay sao?"

Vương Chí Đạo mặt không đổi sắc nói: "Chuyện Tâm Lan cùng với ta mọi người đều đã biết hết cả rồi, cho dù có nói ra cũng không có gì đáng kể cả. Nhưng thật ra chuyện Hiểu Huệ tả ngươi thầm mến Nhị sư huynh, có muốn ta giúp ngươi sớm công khai hay không?"

Lời này vừa ra, Hiểu Huệ lập tức đầu hàng, bất đắc dĩ nói: "Giỏi lắm, Vương Chí Đạo, ta thừa nhận đấu không lại được ngươi, được rồi chứ! Sự việc mới vừa rồi coi như ta không nhìn thấy, chúng ta tiếp tục xem trận đấu đi hả!"

Vương Chí Đạo mỉm cười, buông tha cho Hiểu Huệ, đem ánh mắt chuyển đến nhìn lên trên lôi đài.

Lúc này trên lôi đài đã thắp lên mấy ngọn đèn sáng rực, chỉ có điều là cơ hồ tất cả các ngọn đèn đều nhằm chiếu thẳng vào hai người đang đứng trên lôi đài. Lý Thư Văn bên trái, Hoắc Điện Đường bên phải, hai người vẫn đang đứng yên, cách xa nhau chừng một mét, chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Nhưng là gã Đại loa thuyết minh viên cũng không biết đã phát cơn bệnh thần kinh gì rồi, vẫn đang nói líu lo thao thao bất tuyệt:

"Các vị, sau khi đã xem hết ba mươi mốt trận đấu lúc trước, rốt cuộc chúng ta cũng may mắn thấy được hai vị cao thủ võ thuật trong truyền thuyết đang đứng ở trên lôi đài. Tin tưởng rằng các vị đều biết được hai người đang đứng ở trên lôi đài là ai rồi chứ? Hai người bọn họ chính là đại danh đỉnh đỉnh, trong giới võ thuật uy chấn Trung Hoa, thậm chí ngay cả trong giới võ thuật ngoại quốc, làm cho hai quốc gia Nhật Bản cùng Anh quốc nghe đến cũng hãi hùng, chính là Bát Cực Quyền đại tông sư Lý Thư Văn, cùng đồ đệ của ông ấy, Hoắc Điện Đường sư phụ!

Bát Cực Quyền chính là một viên ngọc minh châu sáng chói mắt nhất trong giới võ thuật Trung Hoa, được xưng tụng là 'cương trung chi vương', động tác mạnh mẽ, chất phác không màu mè, phát lực mãnh liệt, đã có khí thế 'húc vai trời chao đảo, dậm cước chấn cửu châu', lại còn có lời khen 'văn có Thái Cực yên thiên hạ, võ nhờ Bát Cực định càn khôn'. Có thể thấy được Bát Cực Quyền chính là một loại quyền pháp lợi hại nhất trong võ thuật Trung Hoa của chúng ta. Mà nhân vật đại biểu cho Bát Cực Quyền của chúng ta, Lý Thư Văn tiên sinh danh hiệu 'Thần thương', một thân công lực kinh thế hãi tục, có thể một chưởng đánh chết một con mãnh hổ, một cước đá gục một con voi to, chỉ một thương đã đâm trúng đạn đồng bắn ra từ nòng súng Tây dương. Nhớ năm đó Lý Thư Văn tiên sinh bị người Anh quốc hãm hại, nhốt vào ngục giam, giận dữ nổi lên, đã một chưởng đánh xuyên qua cửa sắt dày ba thước, chỉ có một mình đấu với hơn ngàn tên lính Anh quốc cầm súng trường, đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy, chính bản thân mình chẳng những không hề tổn hại chút nào, lại còn đem Vương tử Anh quốc bắt giữ lại..."

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo nghe được trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ thằng cha Đại loa này chẳng lẽ hoặc là fan cuồng của Lý Thư Văn, hoặc là mê mẩn Bát Cực Quyền, nếu không tại sao ở trước mặt mọi người ra sức ba hoa khoác lác, nói hươu nói vượn? Chỉ có một mình đấu với hơn một ngàn tên lính Anh quốc cầm súng trường? Con mẹ nó chứ, ta đây lúc ấy cũng đang ở tại hiện trường, làm sao lại không hề thấy Lý Thư Văn chỉ có một mình đấu với hơn ngàn tên lính Anh có súng trường?

Ô Tâm Lan đã từ trong ngực áo Vương Chí Đạo ngẩng đầu lên, rất kỳ quái nói: "Thằng cha đại loa kia là đồ đệ của Lý Thư Văn hay sao? Tại sao lại không ngừng khoe khoang về Lý Thư Văn như thế, rốt cuộc là khi nào mới chịu khai đánh hả?"

Vương Chí Đạo đưa mắt nhìn lại hai người đang đứng trên lôi đài, đã thấy Lý Thư Văn lộ ra bộ dáng trên mặt đầy vẻ hưng phấn bay bay, hiển nhiên rất hưởng thụ những lời tán tụng khoa trương của Đại loa. Còn Hoắc Điện Đường thì vẻ mặt có chút xấu hổ, chỉ có điều là Lý Thư Văn không lên tiếng ngăn cản, hắn cũng không dám lên tiếng ngăn cản, đành phải đứng yên ở đó cùng Lý Thư Văn, mặc kệ Đại loa muốn nói gì thì nói.

Về phần những khán giả ở đây, vốn đều là đã từng nghe qua chuyện Lý Thư Văn đại náo ngục giam, bắt sống Anh quốc vương tử Uy Nhĩ Sĩ, chỉ có điều là bọn họ đối với tình huống chân chính thì không hề hiểu rõ, cho nên khi nghe được Đại loa ra sức khoe khoang khoác lác, trong nhất thời nghe đến như say như mê, quên mất cả việc thúc giục Lý Thư Văn cùng Hoắc Điện Đường khai đánh.

Chỉ có điều là cũng không phải tất cả mọi người đều chịu nghe theo lời của Đại loa, ít nhất là trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân không hề muốn nghe nữa, nhất là sau khi hắn nghe được đại loa bắt đầu khoe khoang Lý Thư Văn đã một chưởng đập chết người Nhật Bản như thế nào. Sơn Khẩu Dụ Nhân rốt cục không thể nhịn được nữa, hướng về phía Đại loa giận dữ hét: "Câm miệng! Ngươi rốt cuộc là tới kể chuyện hay là làm chủ trì? Nhanh lên một chút, tuyên bố trận đấu bắt đầu đi, ngươi còn muốn để cho khán giả phải chờ bao lâu nữa?"

Đang không đề phòng lại bị Sơn Khẩu Dụ Nhân cắt ngang cơn hăng hái, trong lòng Đại loa cực kỳ mất hứng, nhưng có điều là nhìn thấy trên bàn trọng tài đại bộ phận mọi người cũng đang trừng mắt nhìn hắn, lập tức không thể không chấm dứt việc kể chuyện, hữu khí vô lực tuyên bố lên: "Trận đấu cuối cùng ở vòng đấu đầu tiên, Lý Thư Văn đấu với Hoắc Điện Đường, trận đấu bắt đầu!"

Cuối cùng, Đại loa vẫn còn không nhịn được mà rống lên một câu: "Các vị, xin mời hãy đứng thẳng người lên, mở thật to mắt ra mà nhìn xem cho rõ hả! Vừa là quyết đấu giữa hai đại sư đỉnh cao Bát Cực Quyền, vừa là trận so tài giữa hai thầy trò! Cuộc chiến thế kỷ, không thể bỏ qua đó!"

Thằng cha Đại loa này, không đi làm quảng cáo thật sự là quá uổng phí rồi.

Đại loa mặc dù đã đình chỉ nói nhảm, nhưng là trên lôi đài "cuộc chiến thế kỷ" vẫn chưa có lập tức khai đánh như là kỳ vọng của mọi người. Bởi vì, lúc này Lý Thư Văn lại bắt đầu thể hiện phong cách một sư phụ, giảng dạy cho đồ đệ rồi.

Chỉ nghe Lý Thư Văn nói: "Điện Đường à, ngươi là đệ tử xuất sắc nhất của ta, thầy đây cho tới bây giờ cũng không có phủ nhận, hơn nữa thầy đây cũng tin tưởng rằng ngươi đã thanh xuất vu lam, trò giỏi hơn thầy, so với vi sư đây thì ngươi đã mạnh hơn. Nhưng mà tính cách của ngươi thì lại rất không được. Lúc trước kia vi sư vẫn luôn luôn dạy bảo ngươi, chiến trường không phụ tử, càng không thể nói nhân nghĩa. Mặc kệ là do nguyên nhân gì mà phải chiến đấu, đều phải là như sư tử vồ thỏ, toàn lực đối địch, Mềm lòng nương tay sẽ không có kết quả tốt. Hôm nay hai thầy trò chúng ta thi đấu với nhau, ngươi nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của vi sư, toàn lực ra tay. Nếu như phát hiện ra rằng ngươi không đem hết toàn lực, đợi đến khi chấm dứt trận đấu, vi sư sẽ không chút do dự mà đem ngươi đuổi ra khỏi sư môn, ngươi đã nhớ chưa?"

Đối diện với Lý Thư Văn đang tràng giang đại hải răn bảo, Hoắc Điện Đường chỉ có vâng vâng dạ dạ nói: "Dạ, sư phụ người yên tâm, đệ tử nhất định sẽ toàn lực ra tay, tuyệt đối sẽ kích không lưu thủ!"

Lý Thư Văn rất hài lòng gật đầu, lại nói: "Đừng trách vi sư đây không nói đến nhân tình, chỉ là vi sư không nghĩ muốn để cho người ta nói rằng ta phải nhờ đến ngươi nhường cho mới có thể thắng được một trận tỷ thí so tài này."

Vừa nói Lý Thư Văn vừa chuyển tầm mắt nhìn xuống dưới lôi đài, chuẩn xác không có lầm nhìn đúng vào trên người Vương Chí Đạo.

Mà Hoắc Điện Đường cũng theo tầm mắt của Lý Thư Văn nhìn thấy được Vương Chí Đạo đứng dưới lôi đài, lúc này mới hiểu được tại sao sư phụ luôn luôn nhất mực ép mình phải toàn lực ra tay, nguyên lai chính

là do Vương Chí Đạo dở trò quỷ, không khỏi ánh mắt phát lạnh, tức giận trừng mắt nhìn lại Vương Chí Đạo một cái.

Vương Chí Đạo thấy thế chỉ có cười khổ, biết rằng chính mình hảo tâm lại không được hảo báo, "mối thù" với Hoắc Điện Đường trong lúc vô tình lại kết thêm chút nữa.

"Hai người các ngươi!" Nhưng là trên bàn trọng tài, Sơn Khẩu Dụ Nhân thấy Lý Thư Văn cùng Hoắc Điện Đường hồi lâu cũng chưa chịu khai đánh, không khỏi nổi giận đứng lên quát: "Các ngươi cho rằng nơi đây là chỗ nào chứ? Muốn dạy đồ đệ thì chạy về nhà mà dạy đi, nếu còn không khai đánh ta sẽ hủy bỏ tư cách tham chiến của hai người các ngươi!"

Lý Thư Văn nghe vậy không khỏi mở trừng hai mắt, lạnh lùng đưa mắt nhìn lại Sơn Khẩu Dụ Nhân một cái, quay sang Hoắc Điện Đường nói: "Đồ nhi, thằng tiểu Nhật Bản kia dám gào thét với hai thầy trò ta. Chờ đến lúc trận đấu chấm dứt, ngươi đi theo ta đến giáo huấn cho hắn một trận thật nặng, để cho hắn rõ ràng được hậu quả khi dám đắc tội với Lý Thư Văn ta!"

Bị Lý Thư Văn đưa ánh mắt sát khí đằng đằng trợn lên nhìn lại, lại nghe được thêm lời Lý Thư Văn nói, Sơn Khẩu Dụ Nhân không khỏi trong lòng phát lạnh, âm thầm kêu khổ, nghĩ làm sao mình lại quên mất Lý Thư Văn này là một lão điên rất đáng sợ, hơi động một chút là một chưởng bổ vỡ đầu người ngay, ngay cả người Anh quốc cũng phải sợ hãi lão. Bây giờ chính mình lại gào thét với lão, vạn nhất lão cùng với đồ đệ của lão cùng nhau tìm tới tận cửa giáo huấn mình, chỉ sợ phải đem tất cả quân đội Nhật Bản đang đồn trú ở Thượng Hải đến bảo vệ cho mình cũng còn chưa chắc chắn.

Nghĩ đến như vậy, Sơn Khẩu Dụ Nhân không khỏi hối hận không thôi, vội vàng ngồi xuống, không dám nói gì nữa.

Tôn Lộc Đường ngồi bên cạnh chứng kiến vẻ mặt Sơn Khẩu Dụ Nhân, không nhịn được bật cười nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, ngươi cũng nên cẩn thận. Lý Thư Văn này chính là một người nói được thì làm được đó. Nếu như mà hắn đã nổi điên cuồng lên, đến ngay cả ta đây cũng phải tránh xa ba bước!"

Lời này vừa ra, Sơn Khẩu Dụ Nhân lại càng hối hận đến xanh cả mặt.

Trên lôi đài trận đấu cuối cùng rốt cuộc cũng bắt đầu rồi, Lý Thư Văn đã lại bày ra tư thế nghênh chiến phía bên phải, nhìn Hoắc Điện Đường nói: "Đồ nhị, ra tay đi!"

Hoắc Điện Đường ôm quyền nói: "Dạ, sư phụ, xin thứ cho đệ tử đắc tội đây!"

Cước dậm một phát, Hoắc Điện Đường đang từ tư thế ôm quyền đột nhiên biến đổi sang tư thế công kích, thân thể sáp lại gần Lý Thư Văn, một khuỷu tay đã nhằm giữa ngực Lý Thư Văn thúc đến.

"Đến rất hay!"

Lý Thư Văn quát to một tiếng, một chưởng từ trước mặt nhằm lên bả vai Hoắc Điện Đường bổ xuống. Từ chưởng phong ác liệt mà xem ra, lão điên Lý Thư Văn này quả thật là không hề lưu tình, nếu như mà chụp trúng bả vai Hoắc Điện Đường, tuyệt đối sẽ đánh cho xương vai vỡ vụn.

Hoắc Điện Đường thấy thế, biết được nếu chính bản thân mình cứ tiếp tục bảo trì công kích không chịu thay đổi, thiết chưởng của sư phụ sẽ đánh trúng được mình trước khi khủy tay của mình thúc trúng vào lão. Lập tức, Hoắc Điện Đường biến chiêu, thúc khuỷu tay biến thành móc khuỷu tay, nhằm kích lên cổ tay Lý Thư Văn đang chụp tới, liền hóa giải được thiết chưởng của Lý Thư Văn. Sau đó cước bộ lại tiến thêm một bước, một bả vai đã nhằm Lý Thư Văn húc tới.

Lý Thư Văn thấy thế cũng không tránh ra, đứng nguyên tại chỗ dậm chân xoay thân một cái, lấy vai đối vai, nhằm hướng bả vai Hoắc Điện Đường đang thúc tới mà nghênh đón.

"Rầm" một tiếng, âm thanh va chạm kinh người nghe giống như là hai chiếc xe hơi đang chạy ở tốc độ cao đã đụng vào nhau.

Mà Lý Thư Văn cùng Hoắc Điện Đường cũng chỉ là cùng lui về phía sau một bước, sau đó bọn họ lại lập tức bức tiến lên, chuyển thành thiếp thân cận chiến. Đầu, vai, khuỷu tay, tay, hông, đầu gối, chân,... đủ tám bộ vị không ngừng xen kẽ đánh ra trong cự ly cực gần. Ra tay cực nhanh, kình lực cực kỳ mãnh liệt, đám

khán giả đang đứng xem ở đây mọi người đều nhìn đến hoa mắt ù tai, đến lúc sau, cơ hồ không còn mấy người mà hai tròng mắt còn có thể nhìn rõ được động tác của hai người trên lôi đài.

Chiến đấu đến lúc cuối cùng, tựa hồ như Lý Thư Văn kỹ nghệ đến cùng vẫn cao hơn một chút, dưới công kích kín đến nỗi giọt mưa không lọt của Hoắc Điện Đường, vẫn quyết tìm ra được khe hở, một chưởng kích trúng lên trên ngực trái của Hoắc Điện Đường, đem khoảng cách lại đẩy xa ra một chút.

Nhưng là, Lý Thư Văn lại cảm thấy kinh ngạc, khi thiết chưởng sức mạnh vô địch của mình kích lên trên ngực Hoắc Điện Đường, lại giống như là kích lên trên thân mình con cá trạch trơn nhẵn nhanh nhẹn không thể nắm được trong tay vậy, thoáng một cái đã đánh trượt qua một bên.

Hơn nữa, Hoắc Điện Đường lại còn lấy bước lùi để tán lực, cho nên một chưởng này của Lý Thư Văn vậy mà không thể tạo thành nửa điểm thương tổn cho Hoắc Điện Đường.

"Hảo!" Lý Thư Văn than thở nói: "Không nghĩ tới ngươi còn có chiêu thức ấy, chúng ta trở lại!"

Quát lớn một tiếng, Lý Thư Văn bước lên một bước, một thức "Hùng tồn ngạnh" (Gấu ngồi húc) đã nhằm Hoắc Điện Đường húc tới.

Hoắc Điện Đường biết được sư phụ đến giờ phút này đã toàn lực ra tay rồi, lập tức không dám chậm trễ, lại dậm chân một phát nữa, một đòn Phác diện chưởng đã đánh về phía bả vai của Lý Thư Văn.

Thiết chưởng của Hoắc Điện Đường không có nổi danh được như của Lý Thư Văn, chủ yếu là do sát tâm của hắn không nặng như Lý Thư Văn kia, sẽ không động một chút là đã một chưởng đem đầu đối phương vô duyên vô cớ chụp vỡ. Nhưng là chính bản thân Lý Thư Văn lại rất rõ ràng, một đồ nhi này công lực tuyệt đối không thấp hơn so với bản thân mình, nếu như để cho hắn chụp trúng, cho dù lấy công lực của chính mình cũng không chịu nổi.

Chỉ có điều là Lý Thư Văn cũng không có vì như vậy mà phải biến chiêu, chỉ là thêm vào một động tác thân thể hơi nghiêng đi một chút, bả vai sắt vẫn nhằm Hoắc Điện Đường húc đến. Lần này thiết chưởng của Hoắc Điện Đường đã vỗ trượt vào khoảng không, thân thể bị Lý Thư Văn nặng nề húc trúng, mặc dù đã kịp dùng hoạt kình tiêu tan đi nửa phần lực đạo, nhưng cũng vẫn bị húc cho phải lui về phía sau tới hai bước. Cũng thật đáng phục cho thân thể của hắn đã luyện được cực kỳ kiên cố, nếu không cho dù Lý Thư Văn chỉ húc trúng với nửa phần lực đạo cũng có thể đem hắn húc thành nội thương.

Lý Thư Văn lại một chưởng bổ ra, trong miệng mãnh quát: "Đồ nhi, vi sư đã nói qua, phải sử ra toàn lực đối địch, biểu hiện của ngươi làm cho vi sư rất thất vọng hả!"

Hoắc Điện Đường đỡ xuống một đòn Phách Sơn chưởng rất kiên quyết này của Lý Thư Văn, trong miệng hồi đáp: "Sư phụ, chiến đấu không nhất định phải lấy cứng chọi cứng, có đôi khi phải dùng mưu lược. Cho nên, xin tha thứ cho đệ tử vô lễ rồi!"

Nói xong, Hoắc Điện Đường lại lần nữa dậm chân mạnh một phát.

Lý Thư Văn trong tâm đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái, tuy nói dậm chân có thể làm cho việc phát lực càng thêm mãnh liệt, nhưng là đồ nhi này của lão dậm chân như vậy không phải là quá nhiều hay sao, hơn nữa lúc này đây chỉ một mực dậm chân mà không chịu phát động công kích, thì dùng làm cái gì?

Lý Thư Văn còn chưa có phục hồi tinh thần lại, đã thấy Hoắc Điện Đường lại một lần nữa dậm chân xuống một phát thật mạnh.

"Rắc" một tiếng, tấm ván gỗ lát sàn lôi đài đột nhiên nứt ra vô số cái khe nứt, tiếp theo là tấm ván dưới chân Lý Thư Văn đột nhiên sập hẳn xuống.

Lý Thư Văn đại kinh thất sắc, đến lúc này mới hiểu được đồ nhi kia của lão sở dĩ không ngừng dậm chân, nguyên lai là trong lúc vô thanh vô tức đã phá đi một tấm ván gỗ lát sàn lôi đài này, tại đúng thời khắc mấu chốt lại đạp thêm một cước chấn sụp để cho lão rơi xuống.

Lý Thư Văn trong lúc hoảng loạn thân thể đã sa xuống bên dưới, nhưng là lão lại kịp thời vươn một tay lên, bắt được một tấm ván bên cạnh, nhìn Hoắc Điện Đường quát lên: "Điện Đường, là ai dạy cho ngươi loại thủ đoạn hèn hạ này? Không dám đường đường chính chính cùng vi sư đánh một trận, mà lại cần dùng đến loại thủ đoạn hèn hạ này bức vi sư xuống lôi đài hay sao?"

Hoắc Điện Đường thở dài nói: "Sư phụ, xin lỗi, đệ tử không nghĩ muốn làm bị thương sư phụ, lại vừa không thể đem sư phụ bức hạ lôi đài, đành phải sử dụng đến loại phương pháp này. Chỉ có điều xin sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ tiếp tục ở trên này kiên trì đến tận chung cuộc, tuyệt đối sẽ không làm mất uy phong của Bát Cực Quyền. Xin lỗi!"

Hoắc Điện Đường nói xong, lại một cước dậm xuống, tấm ván gỗ bên cạnh lại tiếp tục nát ra, Lý Thư Văn rốt cuộc chống đỡ không được, thân thể đánh rơi xuống dưới.

Dựa theo quy tắc, nếu như bị đánh hạ lôi đài, thì không còn gì để nói nữa. Cho nên trong những trận đấu lúc trước, có rất nhiều tuyển thủ không nghĩ muốn thương tổn đối phương, cũng lấy việc đem đối phương ép xuống khỏi lôi đài là xong việc. Nhưng là làm như Hoắc Điện Đường lần này, dùng phương thức dẫm vỡ ván lát sàn để cho Lý Thư Văn rơi xuống, chẳng những chưa từng nghe thấy bao giờ, hơn nữa còn làm cho người ta nghe mà phát hãi.

Phải biết rằng ván gỗ lát sàn lôi đài này là loại đặc chế, các nhân viên xây dựng lôi đài này đã đặc biệt tham khảo qua công lực của các tuyển thủ tham chiến, mới dựng lên được loại lôi đài ổn định nhất, kiên cố nhất này. Bon họ đã từng mời qua trong đám tuyển thủ tham chiến một tuyển thủ nặng nhất, trọng lượng đến hai trăm năm mươi kilogram, chính là siêu cấp đô vật thủ Tiểu Hoa Thái Lang đi lên để kiểm tra. Kết quả Tiểu Hoa Thái Lang đã đem hết toàn lực dậm chân cũng không thể làm cho ván gỗ lát sàn lôi đài bị gãy vỡ hay là sụp đổ, đến lúc đó mới yên tâm để mọi người lên đánh lôi đài. Nhưng là nào có ai ngờ tới, Hoắc Điện Đường này thân thể nặng không đến một phần ba của Tiểu Hoa Thái Lang, chỉ bằng mấy cái dậm chân, thế mà đã có thể chấn cho mấy tấm ván gỗ lát sàn vỡ nát ra.

Tôn Lộc Đường đứng lên, tuyên bố nói: "Lý Thư Văn đã rớt xuống lôi đài, trận thi đấu này người thắng là Hoắc Điện Đường. Các vị khán giả, ngày thi đấu hôm nay dừng ở đây, ngày mai lại tiếp tục tiến hành thi đấu so tài ở vòng đấu thứ hai. Xin mời mọi người đến lúc đó tiếp tục tới cổ vũ!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân ngồi một bên đang nghĩ muốn phản đối kết quả này, nhưng là vừa nghĩ đến uy hiếp của Lý Thư Văn, lập tức gạt bỏ ngay ý đồ đó, thầm nghĩ rằng tốt nhất là để cho đôi thầy trò này trở mặt thành thù, nói không chừng sẽ tiết kiệm được thời gian để mình không phải đối phó với bọn họ.

170. Chương 168: Phương Thức Lên Đài Khoa Trương

Dưới sự đề nghị của Vương Chí Đạo, kể cả Long Điệp, Trần Chân cùng Sơn Khẩu Tuyết Tử vết thương chưa lành cũng cùng về Tinh Võ Môn. Có chút tiếc nuối chính là Vương Tử Bình nghĩ muốn bồi tiếp bạn đường xa Lâm Thế Vinh, nên cự tuyệt hảo ý của Vương Chí Đạo muốn mời hắn đi Tinh Võ Môn. Còn Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên cùng Lý Cảnh Lâm thì bị Tôn Đại Chu cùng đám người Trần Phát Học mời về chỗ của Đồng Minh hội.

Ngay khi bọn họ về đến Tinh Võ Môn, Hiểu Huệ vốn chuyên môn xử lý các sự vụ hàng ngày đã mang đến một phong thư được dán rất kín, đưa cho Vương Chí Đạo, lại nói: "Vương sư đệ, hôm nay có một người không chịu tiết lộ danh tính đưa phong thư này cho ngươi, bên trên viết rõ phải để cho ngươi tự mở tự đọc, chúng ta chưa hề mở ra. Chỉ có điều ngươi yên tâm, Nông đại thúc bọn họ đã kiểm tra đi kiểm tra lại, không hề có độc."

Người nào lại bí mật đưa thư cho mình? Vương Chí Đạo cảm thấy có chút kỳ quái, nhân lấy bao thư xé ra xem, bên trong có một tờ giấy. Nhìn thấy nội dung viết trên lá thư, Vương Chí Đạo không khỏi đứng ngây người ngay tại chỗ, chỉ thấy trên lá thứ dùng tiếng Nhật viết:

"Tôn kính Vương Chí Đạo tiên sinh:

Xin cho phép ta được nói một câu từ tận đáy lòng: 'Ta rất bội phục ngươi!'. Vốn ta đã cho rằng trải qua nhiều lần âm thầm tranh đấu, đối với ngươi ta đã hiểu rất rõ rồi, nhưng là nhìn thấy biểu hiện của ngươi ở Phúc Giang Lâu, ta mới phát hiện ra, sự hiểu biết của ta đối với ngươi vẫn còn rất xa chưa đủ. Vừa phát hiện ra ta chính là đối thủ nguy hiểm nhất trên đời của ngươi, ngươi lập tức quyết đoán, không chút do dự rút súng lấy mạng ta ngay. Loại thủ đoạn không theo lẽ thường này của ngươi đúng là làm cho ta phải sợ hãi than thở, cũng làm cho ta ý thức được, ngươi chính là kình địch cường đại nhất của ta ở thời đại này, là kẻ duy nhất có thể ngăn cản ta thực hiện được giấc mộng đế quốc Đại Nhật Bản. Cho nên, từ thời khắc đó,

ta đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với ngươi nữa, ta sẽ dùng hết tất cả lực lượng cùng trí tuệ của ta để làm cho ngươi phải biến mất khỏi thời đại này.

Nói đến chỗ này, tin tưởng rằng ngươi đã đoán ra được ta là ai rồi! Không sai, ta chính là Hồng Bất Nhị, nguyên danh Long Bổn Thái Lang, là người duy nhất ở thời đại này biết được về ngươi, cũng là đối thủ cực mạnh của ngươi.

Ta là một con người vô cùng cẩn thận, vì muốn hoàn thành giấc mộng của ta ở thời đại này, ta lại càng phải vạn phần cẩn thận hơn nữa, cho nên coi như là khi muốn gặp ngươi, ta cũng phái người thế thân của ta đi. Người bị ngươi giết chết kia cũng chỉ là một trong bảy cái thế thân của ta mà thôi. Đương nhiên, nhìn thấy được sự quyết đoán của ngươi, ta đã thề, sau này tuyệt đối sẽ không cùng ngươi gặp mặt nữa, coi như là cử thế thân đi cũng không được, bởi vì ngươi quá mức nguy hiểm.

Ta phải nói một câu rằng, từ bây giờ trở đi, chúng ta chính thức đấu nhau đi, để xem một chút ngươi có năng lực để ngăn cản ta hoàn thành giấc mộng đế quốc đại Nhật Bản hay không.

Mặt khác, ta chúc phúc ngươi: Hy vọng ngươi có vận may đoạt được Quán quân ở Vạn Quốc võ thuật đại hội!

Người duy nhất vừa là bằng hữu vừa là đối thủ của ngươi - Long Bổn Thái Lang kính thượng."

Ô Tâm Lan tò mò thò đầu nhìn vào bức thư trong tay Vương Chí Đạo một chút, nhưng lại không nhận biết chữ Nhật, liền hỏi: "Chí Đạo, trên thư này là viết cái gì hả? Tiểu Nhật Bản lại làm ra cái âm mưu quỷ kế gì hay sao?"

Thấy Vương Chí Đạo không có trả lời, Long Điệp vẫn đi theo bên cạnh Ô Tâm Lan không nhịn được nói: "Xem bức thư này được viết rất ngay hàng thẳng lối, chữ nghĩa đẹp đẽ tròn trịa, rất rõ ràng là do nữ nhân Nhật Bản viết ra!"

Giống như là nữ nhân viết ra hay sao? Vương Chí Đạo nhìn lại lá thư một chút, phát hiện chữ viết trên lá thư quả nhiên không giống như thư pháp của nam nhân, lão Long Bổn Nhất Lang này, xem ra rất có khuynh hướng là một nhân yêu (gay, bóng) hả!

"Này, bức thư này là ai đưa cho ngươi vậy, không phải là Sơn Khẩu Ngọc Tử kia đấy chứ?" Lại nghe Ô Tâm Lan ngữ khí đầy dấm chua vặn hỏi.

Vương Chí Đạo tức giận nói: "Sơn Khẩu Ngọc Tử bị Điệp tả của ngươi một quyền đánh nát xương yết hầu rồi, bây giờ sống chết còn không biết, ngươi cảm giác được nàng còn có khả năng viết thư cho ta hay sao?"

Ô Tâm Lan còn chưa có trả lời, Long Điệp đã hờn dỗi nói: "Làm sao vậy, ngươi là đang trách cứ ta đã làm Sơn Khẩu Ngọc Tử bị thương quá nặng hay sao?"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Phụ nữ các ngươi đúng thật là cái gì cũng có thể vận vào mình được! Quên đi, nói cho các ngươi biết đây, phong thư này chính là do người đã bị ta bắn chết hôm qua ở Phúc Giang Lâu viết ra, hắn chính là hướng ta hạ lệnh tuyên chiến!"

Lời này vừa ra, mọi người đều biến sắc, Hoắc Đình Giác hỏi: "Vương sư đệ, ngươi nói chính là Hồng Môn tân Môn chủ Hồng Bất Nhị? Ngươi không phải đã bắn cho hắn một phát đạn xuyên đầu hay sao?"

"Đúng vậy, nhưng đó chỉ là một thế thân của hắn mà thôi, hắn nói rằng hắn có tới bảy cái thế thân đó. Phỏng chừng là chúng ta sẽ rất khó phát hiện ra con người thật của hắn đó!" Vương Chí Đạo thở dài, đem mấy nội dung có chọn lọc trong bức thư phiên dịch lại một lần.

Lưu Chấn Đông nghe được cau mày nói: "Thằng Hồng Bất Nhị này đúng thật là con mẹ nó một đại hán gian! Thân là người Trung Quốc, lại còn nghĩ muốn thay tiểu Nhật Bản thực hiện giấc mộng đế quốc đại Nhật Bản! Vương sư đệ, ngươi giết hắn là đúng, đáng tiếc chỉ là thế thân!"

Vương Chí Đạo đang muốn nói cho Lưu Chấn Đông biết thằng cha Hồng Bất Nhị này trên thực tế chính là người Nhật Bản, nhưng là khi lời muốn nói vừa đến cửa miệng thì trong lòng hắn đột nhiên lại động, thầm nghĩ ra hay là cứ để cho mọi người lầm tưởng rằng Hồng Bất Nhị chính là hán gian mới là tốt nhất. Bởi vì cứ như vậy thì coi như là Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng người Nhật Bản cũng sẽ tưởng rằng Hồng Bất Nhị chỉ là một hán gian. Hồng Bất Nhị mặc dù là do Long Bổn Thái Lang xuyên việt mà đến, nhưng là lão bất hạnh

mà tái sinh nhầm vào thân thể khác, thân phận của thằng cha Hồng Bất Nhị này ở trong Hồng Môn là có đầu có mặt, thân thế lại càng sạch sẽ, nếu không hắn sẽ không thể đuổi nguyên Hồng Môn Môn chủ Hồng Thừa Tổ đi để lên làm Tân Môn chủ dễ dàng được như thế.

Làm cho tất cả mọi người đều cho rằng Hồng Bất Nhị này chính là một hán gian, cho dù Hồng Bất Nhị có suốt ngày suốt đêm cam đoan với Sơn Khẩu Dụ Nhân rằng mình chính là người Nhật Bản, Sơn Khẩu Dụ Nhân chỉ sợ sẽ không hề tin tưởng, ngược lại đối với lão lại càng thêm cảnh giác, hoài nghi rằng lão có mục đích không thể cho ai biết. Cứ làm như vậy, chính mình nói không chừng sẽ làm ra được kế ly gián, để cho Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Hồng Bất Nhị trở mặt, nói không chừng còn có thể mượn tay Sơn Khẩu Dụ Nhân để diệt trừ tay kình địch Hồng Bất Nhị kia!

Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo liền không hề nói thêm nữa, để mặc cho các sư huynh đệ Tinh Võ Môn ra sức chửi mắng Hồng Bất Nhị là một đại hán gian điên rồ mất trí, bán nước cầu vinh.

Đợi được sau khi các sư huynh đệ phát tiết đủ rồi, chậm rãi an tĩnh xuống, Vương Chí Đạo mới quay sang hỏi Ô Tâm Lan: "Ô sư tỷ, hiện nay ở trên người ngươi đã có bao nhiêu tiền rồi?"

Ô Tâm Lan thầm tính toán một chút, hồi đáp: "Đã có một trăm năm mươi vạn rồi!"

Lời vừa nói ra, lập tức khiến cho mọi người tất cả đều cảm thán kinh hãi không thôi, có một vài sư huynh đệ định lực không mạnh thậm chí còn chảy nước miếng.

Vương Chí Đạo phân phó Ô Tâm Lan nói: "Trận đầu tiên của ngày mai chính là trận đấu giữa ta cùng Lỗ Sĩ Đốn. Ngươi đem toàn bộ một trăm năm mươi vạn này xuống hết mua ta thắng. Nếu Hồng Bất Nhị cùng Trương Khiếu Lâm hợp tác muốn kiếm khoản tiền to, chúng ta sẽ phá hư bọn chúng, đem tất cả tiền thắng về đây!"

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, hiển nhiên tất cả mọi người đã bị một ván xuống tất tay của Vương Chí Đạo dọa cho khiếp hãi rồi. Đến một lúc lâu sau, mới nghe Ô Tâm Lan cẩn cẩn dực dực hỏi lại: "Chí Đạo, ngươi thật sự muốn ta đem một trăm năm mươi vạn đó toàn bộ quăng xuống hết sao?"

Vương Chí Đạo trừng mắt nói: "Ngươi xem bộ dáng của ta giống như là đang nói chơi hay sao? Được rồi, ngày mai khi ngươi đi đặt cược nhớ gọi những người này cùng đi với ngươi, để Đại sư huynh, Điệp tả cùng đi với ngươi đi hả, tránh cho Trương Khiếu Lâm thua cuộc điên lên không chịu trả tiền, ngược lại còn dám nuốt không hết khoản tiền lớn của ta. Ừ, nên mời thêm hai người có thân phận nữa đi hả, nhất định phải là cho tên vô lại Trương Khiếu Lâm cứng họng, mời thêm ông chủ Thái Gia Dương đi. Lại còn mời thêm, a.., Nông đại thúc không bằng ông cũng đi giúp Ô sư tỷ đi thôi. Ở Thượng Hải này ông giao tiếp rất rộng, danh tiếng lại tốt, coi như là Đỗ Nguyệt Sinh cũng phải nể mặt ông. Có ông đi cùng, Trương Khiếu Lâm nhất định không dám xằng bậy!"

Một tiếng ho khan, lại nghe Nông Kính Tôn lấy khẩu khí thương lượng nói với Vương Chí Đạo: "Ta nói Chí Đạo à, có thể kiếm được một khoản tiền lớn không hề dễ dàng hả. Hay là ngươi nên đem nó cất đi, sau này sẽ dùng đến khi cưới vợ lập nghiệp đi hả. Thoáng một cái đã tiêu hết thì thật là rất xa xỉ đó! Nếu không thì như vậy đi, dùng ít đi một chút, lưu lại một trăm vạn đi, dùng năm mươi vạn để đánh cuộc là được rồi!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Nông đại thúc, không phải là ông đang lo lắng ta không thắng được gã Lỗ Sĩ Đốn kia đấy chứ?"

Nông Kính Tôn phân biện nói: "Ta không phải là không tin ngươi, chỉ là ta cảm giác được làm bất cứ chuyện gì cũng nên để lại cho mình một chút đường lui. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất hả!"

"Giữa ta và Hồng Bất Nhị đến lúc này đã không còn đường lui nữa rồi. Trong bức thư này hắn đã nói rõ, từ này về sau sẽ lấy toàn lực để đối phó ta, không phải ta tử thì chính là hắn vong. Hơn nữa ta cùng hắn xuống tiền đánh cuộc, cũng không phải là đấu sĩ diện, cũng không phải là ân oán cá nhân, mà chính là vì quốc gia của mình. Hồng Bất Nhị cùng Trương Khiếu Lâm mở một sòng đánh cuộc này, mục đích chính là muốn kiếm được một khoản tiền lớn từ người Trung Quốc chúng ta, lấy đi trợ giúp Sơn Khẩu Dụ Nhân, giúp tiểu Nhật Bản thực hiện được giấc mộng đế quốc đại Nhật Bản. Tiểu Nhật Bản sẽ làm như thế nào để thực hiện được giấc mộng đế quốc đại Nhật Bản? Xâm lược Trung Quốc, chiếm lấy lãnh thổ Trung Quốc, giết hại người Trung Quốc, đả kích chí khí người Trung Quốc, làm nhục người Trung Quốc là 'Đông Á bệnh

phu', đem chủ quyền của người Trung Quốc dâng lên cho bọn hắn, đây chính là sự việc mà Hồng Bất Nhị đang muốn giúp cho tiểu Nhật Bản làm được. Ông nói ta có nên ngăn cản hắn hay không đây?"

Nông Kính Tôn nghe được cười khổ không thôi, thở dài nói: "Ta cũng chỉ là muốn cho ngươi cẩn thận một chút, lưu lại cho bản thân mình một con đường lui mà thôi. Bị ngươi nói cho một hồi vừa rồi, ta hình như đã biến thành một người tang quyền nhục quốc mất rồi. Được rồi, ta đáp ứng ngươi. Ngày mai đi đánh cuộc không cần phiền toái đến ông chủ Thái Gia Dương nữa, có Nông Kính Tôn ta, có Chấn Đông, còn có Chu tiểu thư cùng đi, ta tin tưởng Trương Khiếu Lâm tuyệt đối sẽ không thua mà trở mặt. Chỉ có một điều kiên tiên quyền chính là, ngươi nhất định phải thắng, nếu bị thua, một trăm năm mươi vạn này chính là ngươi đã quyên góp cho Hồng Bất Nhị rồi đó!"

Vương Chí Đạo tin tưởng gấp trăm lần nói: "Yên tâm, ta đây nhất định sẽ thắng, các vị chờ xem kịch vui ngày mai hả!"

Hoắc Đình Giác cau mày nói: "Vương sư đệ, ta nghe nói hôm nay ngươi luyện công bị thương, có gây ra ảnh hưởng gì hay không?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Chỉ là một vết thương nho nhỏ thôi mà, một đêm là có thể khỏi hẳn được, làm sao có thể gây ảnh hưởng đến ta? Hơn nữa, đối phó với một gã to đầu ngu ngốc, cho dù bị thương nặng không dạy nổi khỏi giường, cũng đều có thể đem hắn đánh hạ lôi đài!"

Ô Tâm Lan nghe vậy nguýt hắn một câu nói: "Đồ mặt dày, ngươi không dạy nổi khỏi giường thì làm như thế nào để lên lôi đài đánh nhau, chẳng lẽ muốn chúng ta khênh ngươi đi lên đó hay sao?"

Vương Chí Đạo đột nhiên nhớ tới phương thức xuất trận khoa trương của các tay đấm bốc chuyên nghiệp ở đời sau, đặc biệt là tay quyền vương hạng nhẹ người Anh quốc Cáp Mạnh Đức (Naseem Hamed), biệt hiệu "Vương tử" chuyên dùng những phương thức xuất trận khoa trương có thể làm cho đối thủ tức chết (1), trong lòng liền có một chủ ý, mỉm cười nói: "Ta đang có ý này, ngày mai các người khiêng ta lên lôi đài đi hả!"

Mọi người nghe vậy lại lần nữa ngạc nhiên.

Chú thích:

(1) - Naseem Hamed: vô địch đấm bốc hạng lông và hạng ruồi ở Anh, chuyên môn có những phương thức lên đài rất quái dị như hạ xuống từ trần nhà, trồi lên từ dưới sàn hay ngồi trong xe Cadilac mạ vàng chạy vào nhà thi đấu.

Ngày hôm sau.

Vòng đấu thứ hai của Vạn Quốc võ thuật đại hội chuẩn bị bắt đầu, đại quảng trường Phố Đông lại lần nữa đã tụ tập đến mấy vạn người xem. Về phần lôi đài hôm qua đã bị Hoắc Điện Đường dẫm vỡ nát, trong đêm trước đã được tu sửa lại rất tốt rồi, lại còn được gia cường thêm, trở nên càng thêm dày dạn chắc chắn.

Đại loa lại một lần nữa hướng khán giả đem một vài bài nói kích động nhiệt tình, sau khi đã kích thích được nhiệt tình hưng phấn của khán giả, li tuyên bố trận đấu đầu tiên của vòng đầu thứ hai bắt đầu, cho mời hai tuyển thủ tham gia thi đấu đi lên lôi đài.

Đầu tiên lên lôi đài chính là người thứ hai trong tứ đại danh đầu, lực sĩ đầu trọc lốc người Nhật Nhĩ Man, Lỗ Sĩ Đốn! Hắn đã sớm đứng ở bên góc chuẩn bị rồi, đến khi nghe được người phiên dịch nhắc nhở, liền nghênh ngang đi ra đến trung tâm lôi đài, vẫn giữ nguyên một bộ dáng như ở vòng đấu thứ nhất, song chưởng ôm ngực, ngẩng cao đầu nhìn trời, lộ ra bộ dáng kiêu ngạo đến kỳ cục.

Còn tuyển thủ mang số một Vương Chí Đạo đâu? Đại loa đến lúc này mới phát hiện ra Vương Chí Đạo căn bản là không có xuất hiện ở bên góc chuẩn bị, không khỏi cảm thấy kỳ quái, vội vàng cao giọng kêu gọi thêm một câu: "Xin mời tuyển thủ mang số một, Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo lên lôi đài!"

Không có phản ứng? Chẳng lẽ Vương Chí Đạo đã bị tiểu Nhật Bản đến ám sát rồi? Sớm đã nghe nói qua thủ đoạn ám sát của tiểu Nhật Bản, hơn nữa đều biết Vương Chí Đạo cùng tiểu Nhật Bản đã kết hạ oán thù không thể hóa giải, đám khán giả đều không tự chủ được mà nghĩ ngay đến khả năng này, mọi người

đều đem ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm vào Sơn Khẩu Dụ Nhân trên bàn trọng tài, sát khí đằng đằng. Nhìn thấy bị oan uổng như vậy Sơn Khẩu Dụ Nhân trong lòng phát lạnh, thậm chí trong đầu còn nổi lên ý niệm chạy trốn.

Đến khi Đại loa phải bất đắc dĩ cao giọng gọi một tiếng nữa, đột nhiên nghe được một tràng tiếng vang "đoàng đoàng đoàng đoàng" đinh tai nhức óc, làm cho cả đám đông người xem cũng giật mình sợ hãi, nghĩ lầm là tiếng súng. Đặc biệt là Sơn Khẩu Dụ Nhân còn tưởng rằng có người nhầm lão nổ súng, sợ đến thiếu chút nữa thì chui xuống dưới gầm bàn.

Chỉ có điều khán giả đã rất nhanh phát hiện ra âm thanh này là do một người ở phía ngoài đã đốt một bánh pháo. Tiếng pháo nổ là từ xa vọng đến, rất nhanh lại nghe đến tiếng khua chiêng gõ trống đến đinh tai nhức óc, hình như có người đang có chuyện cưới hỏi vui mừng. Chỉ có điều là cùng với âm thanh gõ trống khua chiêng kia, lại có hai đầu sư tử đang tiến lại đây.

Không phải là sư tử thật, mà là có người đang múa sư tử. Sư tử múa trên nhảy dưới, hướng khán giả vọt tới, khán giả liền theo bản năng tránh ra thành một cái thông đạo. Tiếp theo, bọn họ cũng thấy được, đi theo phía sau hai đầu sư tử đang quay múa, là một cái bàn lớn được tám người khiêng cao lên đến hai mét, trên cái bàn đó chính là tuyển thủ số một Vương Chí Đạo mà mọi người đang ngóng đợi. Hắn mặc một bộ võ phục mới toanh đẹp đẽ hòa hoa chói mắt, uy phong lẫm lẫm đứng trên cái bàn lớn, từ xa nhìn lại giống như là một pho tượng chiến thần.

Khi đi tới bên cạnh lôi đài, Vương Chí Đạo lăng không lộn mình nhảy một vòng rất đẹp, vững vàng hạ xuống giữa trung tâm lôi đài, sau đó hướng về phía đám khán giả phía dưới, ôm quyền nói: "Các vị khỏe a, Vương Chí Đạo ta đã lên đây, đã làm phiền các vị đợi lâu! Ta hỏi mọi người một câu, mọi người có hy vọng ta đánh thắng lôi đài hay không, vì người Trung Quốc mà tranh khẩu khí? Nếu có muốn như vậy, xin mời lớn tiếng trả lời ta!"

Đám khán giả nghe vậy sửng sốt một chút, chỉ có điều đã rất nhanh kịp phản ứng lại, đều hồi đáp:

"Muốn!"

Tiếp theo, chỉ nghe thấy có người ở dưới lớn tiếng hô lên: "Vương Chí Đạo tất thắng! Người Trung Quốc tất thắng!" Thanh âm này rất là quen tai.

Có một tiếng hô này kích động, đám khán giả Trung Quốc ở đây rất nhanh được được kích thích rồi, bản năng đều đồng thanh theo người kia hô lớn lên: "Vương Chí Đạo tất thắng! Người Trung Quốc tất thắng!". Mấy vạn người đồng thanh phát ra tiếng hô nhiệt liệt, biến thành như là sấm nổ bên tai, tràng diện khí thế hừng hực làm cho người khác phải kinh hãi cực kỳ. Trên lôi đài Lỗ Sĩ Đốn vốn đang cao ngạo đứng thẳng cũng có chút không đứng yên nổi, không tự giác phải cúi đầu xuống, ngạc nhiên nhìn đám người Trung Quốc đang nổi giận hô loạn cái gì đó, đáng tiếc vì không biết tiếng Trung Quốc nên hắn không biết bọn họ đang hô cái gì, chỉ là cảm giác được bọn người này bị điên rồi.

Trên bàn trọng tài tất cả các trọng tài đều đơ mặt nhìn nhau. Cam Mạc Nhiên cau mày nói: "Gã Vương Chí Đạo này đang làm cái trò gì chứ, chỉ là xuất trận mà thôi, làm gì lại muốn gây ra động tĩnh lớn như vậy chứ?"

Tôn Lộc Đường "ha ha" cười nói: "Có ý tứ. Một phương thức xuất trận này của hắn thật là có ý tứ!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân làm ra vẻ mặt rất nghiêm trọng, hừ lanh nói: "Tôn lão tiên sinh, những hành động này của Vương Chí Đạo vừa làm nhiễu loạn Vạn Quốc võ thuật đại hội, lại vừa làm ảnh hưởng đến tâm tình của đối thủ, mục đích cực kỳ hèn hạ vô sỉ. Nếu cứ để cho tiếp tục diễn biến như vậy chỉ sợ Vạn Quốc võ thuật đại hội sẽ không thể tiếp tục tiến hành công bình. Cho nên ta cho rằng, hẳn là nên phải hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của tên Vương Chí Đạo kia. Tôn lão tiên sinh nghĩ như thế nào?"

"A, ta cảm giác được ngươi nói rất có đạo lý, ta tán thành!" Câu trả lời của Tôn Lộc Đường làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân cảm thấy thật bất ngờ, nhưng khi còn đang cảm giác mừng rỡ, lại nghe thấy Tôn Lộc Đường nói: "Ngươi đi đến trước mặt mọi người tuyên bố hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của Vương Chí Đạo đi. Chỉ hy vọng lão Thiên gia phù hộ để cho đám khán giả này có thể khống chế được sự phẫn nộ của họ, sẽ không xông lên xé xác ngươi ra!"

Lời này vừa ra, Sơn Khẩu Dụ Nhân vốn đã chuyển thân dợm đứng lên, lại lập tức ngồi phịch xuống ngay.

Thật vất vả mới đợi được đám khán giả đang cuồng nhiệt yên tĩnh trở lại, Đại loa vội vàng tuyên bố nói:

"Trận đấu bắt đầu!" Cuối cùng hắn lại thêm vào một câu: "Hai vị mau đánh đi, đừng náo loạn nữa!"

Câu hô cuối cùng của Đại loa làm cho Vương Chí Đạo có chút cảm thấy không biết là nên khóc hay nên cười nữa, hắn đành xoay người lại, đưa mắt nhìn lại đối thủ Lỗ Sĩ Đốn của mình. Lỗ Sĩ Đốn kia lại vừa khôi phục lại bộ dáng kiêu ngạo song chưởng ôm ngực, ngẩng đầu nhìn trời. Cảm ứng được Vương Chí Đạo đang theo dõi hắn, đầu hắn đang ngẩng cao có chút hơi cúi xuống, đưa mắt nhìn xuống liếc xéo Vương Chí Đạo một chút, vẻ mặt khinh thường dùng tiếng Đức nói: "Lại là một thằng nhóc con, đám chó da vàng càng ngươi thật đúng là không biết sống chết, lớn lên gầy teo gầy quắt cũng dám đi lên đánh lôi đài! Thằng nhóc con, ngươi đã muốn tìm cái chết, Lỗ Sĩ Đốn ta đây sẽ thành toàn cho ngươi! Đến đây đi, ta cho ngươi toàn lực đánh ta một quyền, cho ngươi rõ ràng đến cái gì gọi là thực lực chênh lệch, để cho ngươi chết cũng được nhắm mắt một chút!"

Vương Chí Đạo đối với tiếng Đức cũng nghe hiểu được một chút, nghe vậy cũng dùng tiếng Đức đáp lại: "Được rồi, ta đây cung kích không bằng tuân mệnh!" Nói xong hắn tiến lên một bước, nhằm thẳng vào cơ bụng cứng như đá hoa cương của Lỗ Sĩ Đốn chính là một quyền.

Không hề hiệu quả, Lỗ Sĩ Đốn động cũng không có động, xem căn bản là giống như chưa từng chịu qua một quyền.

"Oa, thật là có thể chịu đòn hả!" Vương Chí Đạo cảm thán một câu, lại dùng tiếng Đức nói với Lỗ Sĩ Đốn:

"Phiền toái ngươi, lại để cho ta đá ngươi một cước thử xem như thế nào?"

Lỗ Sĩ Đốn đã trúng một quyền của Vương Chí Đạo, cảm giác cũng chỉ là hơi một chút giống như muỗi đốt, trong lòng không khỏi đối với Vương Chí Đạo càng thêm khinh thị, nghe vậy dứt khoát ngẩng đầu nhìn trời, đĩnh đạc nói: "Đến đây đi, ta coi như là đứng yên bất động, ngươi cũng không có khả năng đánh ngã ta!"

Vương Chí Đạo cười cười quỷ dị, thân thể lui về phía sau một bước, sau đó đột nhiên sử ra một thức Lý Tiểu Long hoạt bộ Trắc thích nhằm giữa ngực Lỗ Sĩ Đốn đá vào.

Nhất thời, Lỗ Sĩ Đốn cảm giác hình như là đang bị đạn pháo bắn trúng lên người, thân thể cường tráng không thể khống chế được mà "rầm rầm" thối lui về sau, chỉ thoáng một cái đã thối lui đến bên bờ lôi đài, một cước đạp vào khoảng không rớt xuống dưới.

Khán giả đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là nổi lên tiến hoan hô cổ vũ vang trời. Bọn họ mới vừa rồi thấy Vương Chí Đạo đánh Lỗ Sĩ Đốn một quyền, Lỗ Sĩ Đốn động cũng không thèm động, còn đang vì tưởng Vương Chí Đạo không thể thủ thắng mà cảm thấy rất là buồn phiền, nào có ngờ đến cục diện chỉ trong chớp mắt đã xoay chuyển hoàn toàn. Vương Chí Đạo rõ ràng chỉ cần một cước, đã đem Lỗ Sĩ Đốn đá rơi xuống khỏi lôi đài.

Chỉ có điều là tiếng hoan hô đình lại rất nhanh, bởi vì khán giả đã phát hiện ra, Lỗ Sĩ Đốn cũng không có chính thức rơi xuống khỏi lôi đài.

Thằng cha này khi rơi xuống đã phản ứng cực nhanh dùng cả hai tay bắt được bờ lôi đài, cũng thông minh co chân cong đầu gối lên, kết quả hai chân vẫn chưa bị chạm xuống đất. Dùng sức đu nhún một cái, Lỗ Sĩ Đốn lại một lần nữa bò được lên trên lôi đài. Hơn nữa nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của hắn, cùng với cước bộ bước đi nổi lên thanh âm "rầm rầm", hiển nhiên một cước kia của Vương Chí Đạo cũng không hề làm cho hắn bị tổn thương.

Vương Chí Đạo đối với việc này lại không hề có chút ý nghĩ ngạc nhiên nào, mới vừa rồi hắn sử ra một thế Hoạt bộ Trắc thích trên thực tế chỉ là sử dụng lực đá kích có tính đẩy phóng ra, chứ không phải dùng lực đá kích có tính xuyên thấu. Ở hậu thế Lý Tiểu Long Trắc thích lừng danh thiên hạ, cơ hồ tất cả những người luyện tập Tiệt Quyền Đạo đều đã sử dụng đến. Nhưng là trong số những người này lại không có mấy người hiểu rõ được, phương thức phát lực của Lý Tiểu Long Trắc thích trên thực tế lại có hai loại. Một loại là Trắc thích chỉ để đẩy phóng người, tỷ như Lý Tiểu Long thường xuyên biểu diễn trước mặt khán giả một cước đá bay người, hoặc là những loại trắc thích gì đó đã từng được khuếch trương vô cùng kỳ diệu lên thành Lý Tiểu Long đã từng ở bên cạnh một hồ bơi, đem một đệ tử người ngoại quốc nặng đến hơn tám

mươi kilogram một cước đá bay ra xa đến hơn hai mươi mét. Phép đá Trắc thích này trên thực tế chỉ là Trắc thích chuyên dùng đẩy bay người, chỉ là loại Trắc thích Lý Tiểu Long chuyên dùng để biểu diễn. Phép đá Trắc thích này cũng cùng một nguyên lý với loại công phu đánh người "Đẩy người như vẽ tranh" trong Nội gia công phu của Trung Quốc, chỉ là lấy công lực có tính chất đẩy phóng êm ái đem đối phương đẩy bay đi ra ngoài, có tạo thành thương tổn cũng không tính là quá lớn. Mà phép Trắc thích được Lý Tiểu Long dùng trong thực chiến, lại là loại Trắc thích có tính xuyên thấu. Loại Trắc thích này có thể đá ra lực lượng có tính chất xuyên thấu rất lớn, rất ít khi đá bay người khác, nhưng lại có thể đem người đá cho nội thương, gãy xương vỡ cốt, tính tổn hại rất lớn. Không thể nghi ngờ gì, loại Trắc thích có tính xuyên thấu này mới thực sự là công phu chân chính Lý Tiểu Long vẫn luôn muốn nắm giữ để tiến nhập đại đường của các cao thủ thực chiến.

Vương Chí Đạo ở kiếp trước đã từng có nghiên cứu qua Tiệt Quyền Đạo của Lý Tiểu Long, lại cũng tinh thông công phu "Đẩy người" trong Nội gia quyền của Trung Quốc, hiển nhiên có thể nhìn thấu được bí mật trong những bài biểu diễn của Lý Tiểu Long. Hắn cảm giác được phép đá Trắc thích này của Lý Tiểu Long tuy nói rằng chỉ có tính biểu diễn, nhưng cũng rất có sức uy hiếp, so với biểu diễn "Đẩy người" của Nội gia quyền thì càng có hiệu quả trong việc làm chấn động người xem. Vì vậy nếu muốn làm vui mắt người xem, chỉ cần gia tăng luyện tập, cuối cùng cũng có thể dễ dàng làm được đến một cước đem người đá bay hơn mười thước.

Sau khi đi tới thời đại này, đây là lần đầu tiên hắn biểu diễn ra phép đá Trắc thích này, vốn nghĩ muốn chỉ trong nháy mắt đã đem Lỗ Sĩ Đốn đá xuống lôi đài, nhanh chóng dứt điểm đạt được thắng lợi, không nghĩ tới Lỗ Sĩ Đốn này vẫn còn có chút lực phản ứng, vậy mà còn kịp thời bám trụ được vào bên thành lôi đài mà bò trở lên.

Đối diện với Lỗ Sĩ Đốn vẻ mặt phẫn nộ bừng bừng, Vương Chí Đạo lập tức bỏ qua ý nghĩ đang muốn sử dụng thêm một lần Trắc thích đá bay người để đem hắn đá xuống lôi đài. Gã đã quyết tâm dùng phương thức dứt khoát mãnh liệt trực tiếp đem Lỗ Sĩ Đốn đánh ngã ngay trên lôi đài, để cho cả Lỗ Sĩ Đốn cùng đám khán giả phải cùng tâm phục khẩu phục.

Lúc này Lỗ Sĩ Đốn đã huy động thiết quyền giống như phát khùng, mãnh liệt nhằm đầu Vương Chí Đạo đập tới. Vương Chí Đạo chỉ thoáng thân một cái đã luồn được vào bên trong hai cánh tay Lỗ Sĩ Đốn, cùng Lỗ Sĩ Đốn đứng đối mặt nhau trong khoảng cánh cực gần, sau đó một chân hắn dẫm mạnh xuống, nhảy dựng lên thật cao, một đầu gối nhằm thúc thẳng lên cằm Lỗ Sĩ Đốn.

Rầm một tiếng, thân thể cường tráng của Lỗ Sĩ Đốn ngửa mặt lên trời mà ngã xuống.

Nhưng là, một người Nhật Nhĩ Man này đúng quả thực là một siêu cấp tráng hán cứng rắn như sắt thép. Cằm hắn đã trúng một đầu gối của Vương Chí Đạo, nhưng lại chỉ hơi lắc lắc cái đầu trọc lốc, đã lại rất nhanh bò được lên.

"Thằng nhóc con, ngươi vẫn không đánh ngã được ta!" Lỗ Sĩ Đốn đã đứng lên hướng về phía Vương Chí Đạo rống to.

Vương Chí Đạo cảm thấy kinh dị, trong lòng không khỏi cảm thấy bội phục đối với Lỗ Sĩ Đốn kia. Thằng cha này năng lực chịu đòn thật đúng là con mẹ nó cường hãn!

Thấy Lỗ Sĩ Đốn lại vừa muốn huy động quyền đầu xông đến, Vương Chí Đạo quyết định thật nhanh, đoạt tiên xông đến trước, lại là một đòn lăng không phi đầu gối, lại một lần nữa mạnh mẽ đánh trúng lên trên cằm Lỗ Sĩ Đốn.

"Rắc" một tiếng, Lỗ Sĩ Đốn lại lần nữa ngửa mặt lên trời mà ngã xuống. Lúc này đây cằm của hắn đã bị đầu gối Vương Chí Đạo đụng nát.

171. Chương 169: Anh Hùng Hay Là Cẩu Hùng

Trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của đám khán giả đang đứng xem, Lỗ Sĩ Đốn cằm đã bị nện vỡ lại một lần nữa giãy dụa bò lên. Hắn gian giữ trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo, miệng giật giật tựa hồ như muốn

nói cái gì đó, nhưng lại bởi vì xương cằm vừa vỡ, vừa động miệng đã đau đớn vô cùng, kết quả miệng mấp máy hồi lâu, ngoại trừ phát ra thanh âm "ô ô", vẫn không thể nói ra được một câu đầy đủ.

Vương Chí Đạo thấy thế thở dài nói: "Ngươi cũng thật là ngoan cường hả, thấy thế này ta cũng không đành lòng trêu chọc ngươi nữa! Cũng được, ngươi đã không chịu thua, ta đây trực tiếp đánh bất tỉnh ngươi là được!"

Lỗ Sĩ Đốn nghe rõ ràng được ý tứ của Vương Chí Đạo, đột nhiên làm ra một động tác thật ngoài ý nghĩ của Vương Chí Đạo. Chỉ thấy hai nắm tay hắn siết chặt thành quyền, giơ cao lên, quyền tâm hướng vào trong, hai cẳng tay dựng song song bảo hộ trước mặt của hắn, cứ như vậy hai cẳng tay to thô tráng kiện đã nhất thời đem toàn bộ đầu mặt chính diện của Lỗ Sĩ Đốn bảo vệ lại. Hơn nữa Lỗ Sĩ Đốn còn hơi khom đầu thu cằm vào dưới hõm vai, hai tròng mắt cảnh giác xuyên qua khe hở giữa hai cẳng tay dựng song song mà nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo. Càng khó có được chính là thắt lưng của hắn cũng khom xuống, hai đầu gối đều hơi khuỵu, đứng thế một trước một sau, không hề lộ ra bộ dáng kiêu ngạo đứng thẳng nghênh ngang nữa.

Loại tư thế này, chính là tư thế phòng hộ tiêu chuẩn trong đấm bốc, đem quá nửa các bộ vị yếu hại trên toàn thân người bảo vệ lại, đối với những tập kích vào bộ vị đầu chỉ cần di động cẳng tay rất nhỏ là đã có thể dễ dàng phòng ngự được.

Vốn đang muốn dùng một đòn Cao tảo thích đá vào đầu làm cho Lỗ Sĩ Đốn ngất xỉu mà chấm dứt chiến đấu, Vương Chí Đạo nhìn thấy thế không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, liền đình chỉ công kích, nói: "Nguyên lai ngươi lại là một tay cao thủ đấm bốc hả! Tư thế phòng ngự rất không tệ đó, ngươi nếu như mà sớm bày ra loại tư thế này, sẽ không bị chịu đòn vô ích đâu. Ngươi đã là một tay đấm bốc, hơn nữa vừa may ta cũng biết chơi đấm bốc, vậy chúng ta đây làm một trận đấm bốc đi hả!"

Nói xong, Vương Chí Đạo cũng bày ra một tư thế trong đấm bốc, hai chân bắt đầu nhẹ nhàng nhún nhảy nhún nhảy.

Tư thế đấm bốc của Vương Chí Đạo so với tư thế phòng ngự thức trong đấm bốc mà Lỗ Sĩ Đốn đang bày ra thì bất đồng. Hắn chỉ dùng tay phải nâng lên đến vị trí phòng hộ tầm cao, còn tay trái lại đặt tại phía dưới ngực, lại còn không ngừng nhẹ nhàng quay quay thành một vòng tròn nhỏ. Loại tư thế đấm bốc này chính là một trong những tư thế nghênh chiến thường dùng của Quyền vương vĩ đại nhất ở hậu thế A Lý (Mohamad Ali). Về phần hai chân hắn đang nhún nhảy rất nhẹ nhàng nhịp nhàng, lại chính là "Hồ điệp bộ" nổi danh ở hậu thế.

Có người cho rằng, loại bộ pháp này là bộ pháp biến dị từ "Hồ điệp vũ bộ" của Quyền vương A Lý. Lại còn cho rằng "Hồ điệp bộ" về sau thường xuyên được Lý Tiểu Long hoặc các ngôi sao phim hành động đời sau biểu diễn trong phim ảnh, trong đánh nhau thực sự thì tuyệt không có tác dụng, chưa nói đến việc tiêu hao thể lực, còn có thể ảnh hưởng đến sức phán đoán, bị động chịu đòn. Trên thực tế đây là một sự hiểu lầm. Trong chiến đấu lấy một địch nhiều, "Hồ điệp bộ" có lẽ là không thể dùng được. Nhưng là ở trên lôi đài trong lúc đánh nhau đơn đả độc đấu, chỗ hữu dụng của "Hồ điệp bộ" thật là rõ ràng. Nó chẳng những phát huy được năng lực thăng bằng, còn có thể tiêu trừ hữu hiệu được tâm lý sợ hãi cùng khẩn trương khi lâm chiến, càng có thể làm cho thể xác và tinh thần đạt tới được "điểm hưng phấn". Khi đã đạt được tới "điểm hưng phấn" này, sức phán đoán, khả năng phản ứng so với lúc bình thường sẽ được phát huy càng hoàn mỹ, động tác sẽ càng linh tiệp nhanh nhẹn, càng làm cho người ta toàn thân trên dưới tràn ngập tiết tấu.

Với những ai cho rằng "Hồ điệp bộ" làm tiêu hao thể lực, ảnh hưởng đến phán đoán cùng phản ứng, trên thực tế cũng chưa có chân chính luyện qua "Hồ điệp bộ". "Hồ điệp bộ" là một loại kỹ năng chiến đấu, phải cần một thời gian luyện tập nhất định mới có thể phát huy được chỗ diệu dụng của nó, cũng không phải là những thứ mà chỉ có xem một lần là đã có thể bắt chước được. Bất cứ loại kỹ năng gì, đều cần phải không ngừng chăm chỉ luyện tập mới có thể chân chính nắm giữ, mới có thể sử dụng thuần thục được. Những người mà chưa từng luyện qua này, đến lúc đánh nhau lại bắt chước Lý Tiểu Long nhảy bừa nhún loạn, tự cho là đã học được "Hồ điệp bộ" hoặc là Tiệt Quyền Đạo, như vậy không bị đánh mới là lạ.

Thời đại này đấm bốc Tây dương mặc dù đã bắt đầu phổ cập, nhưng là "Hồ điệp bộ" vẫn còn chưa có xuất hiện qua, cho nên các khán giả ở đây cũng không hiểu chút nào khi nhìn thấy "vũ đạo" của Vương Chí Đạo, không rõ là hắn đang làm gì. Mà Lỗ Sĩ Đốn bởi vì đã mấy lần phải chịu thiệt thòi lớn, đối với Vương Chí

Đạo đã có bản năng cảnh giác, nhìn thấy loại cử động không rõ ràng này, lại làm cho hắn nghĩ lầm rằng Vương Chí Đạo lại muốn sử dụng loại thủ đoạn khó lòng phòng bị gì đó để đến đả kích chính mình, liền không dám chủ động xuất kích, chỉ là ra sức tăng cường phòng ngự chu đáo đối với Vương Chí Đạo đang không ngừng nhún nhảy xoay vòng xung quanh hắn.

Vương Chí Đạo sau khi nhún nhẩy xoay quanh Lỗ Sĩ Đốn hết một vòng, không thấy Lỗ Sĩ Đốn chủ động xuất kích, lập tức trượt nhanh về trước, nửa thân trên hơi nghiêng đi, tay trái một đòn Thứ quyền đã nhanh như tên bắn nhằm Lỗ Sĩ Đốn đánh tới, thoáng một cái đã xuyên qua được khoảng hở giữa hai cẳng tay dựng song song phòng hộ trước mặt của Lỗ Sĩ Đốn, kích trúng vào trên cái sống mũi cao vút. Thứ quyền không phải là một thủ đoạn ra đòn nghiêm trọng, nhưng là lúc này Vương Chí Đạo không mang găng tay đấm bốc, mà là dùng nắm tay trần, cho nên lần này đả kích đã nhất thời làm cho Lỗ Sĩ Đốn máu mũi tuôn trào.

Lỗ Sĩ Đốn không ngờ tới chính mình đang dùng tư thế phòng hộ kín kẽ, vậy mà vẫn có thể để cho Vương Chí Đạo dễ dàng đánh trúng như vậy, không khỏi vừa sợ vừa giận, lập tức không hề chỉ thủ không công nữa, mà đã huy động thiết quyền nhằm Vương Chí Đạo phát động công kích. Không ngờ Vương Chí Đạo chỉ là hơi khuỵu người né đi một chút, đã tránh được thiết quyền của Lỗ Sĩ Đốn, sau đó tay trái Thứ quyền lại bắn ra giống như là độc xà phun nọc, xuyên qua phòng hộ nhanh như chớp đánh trúng ngay lên mắt bên phải Lỗ Sĩ Đốn. Lỗ Sĩ Đốn mắt phải bị đấm đau vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, Trực quyền tay phải của Vương Chí Đạo đã lập tức theo sau đòn Thứ quyền tay trái kia nặng nề đánh ngay lên trên cằm Lỗ Sĩ Đốn. Lực lượng cực lớn thiếu chút nữa đem xương cằm Lỗ Sĩ Đốn vốn đã gãy đánh cho rời hẳn ra.

Cũng không biết là nhờ vào lực lượng gì để thúc đẩy mà Lỗ Sĩ Đốn mặc dù đã trúng đòn nghiêm trọng như vậy nhưng sau khi lui lại mấy bước vẫn có thể kiên cường mạnh mẽ bình ổn lại cước bộ, sau đó nhịn cơn đau xuống, tiếp tục nhằm Vương Chí Đạo phát động công kích.

Đáng tiếc Lỗ Sĩ Đốn mặc dù công phu chịu đòn đau đủ mạnh mẽ, nhưng về phương diện động tác cùng tính chất linh tiệp thì hoàn toàn không phải là đối thủ của Vương Chí Đạo.

Đánh một hồi lâu, chẳng những không có đánh trúng được Vương Chí Đạo lấy một quyền, ngược lại còn bị Vương Chí Đạo dùng "Hồ điệp bộ" né phái tránh trái, lùi trước tiến sau làm cho mắt mũi hoa lên, cơ hồ không phân biệt được phương hướng, lại còn không kể đến Thứ quyền của Vương Chí Đạo giống như là độc xà phun nọc liên tiếp vài ba lần đâm trúng vào mặt hắn, mặc dù không tính là đòn nặng, nhưng mỗi một lần lực chú ý của Lỗ Sĩ Đốn bị đòn Thứ quyền này hấp dẫn đi, thì ngay sau đòn Thứ quyền ấy sẽ tiếp đến là một đòn Trực quyền hoặc là Thượng hạ Câu quyền trầm trọng đem Lỗ Sĩ Đốn đánh ngã xuống. Nhưng Lỗ Sĩ Đốn lại vẫn rất kiên cường, sau mỗi lần ngã xuống lại đứng lên tiếp tục chiến đấu. Sau khi lặp lại đến năm lần ngã xuống đứng lên như thế, Vương Chí Đạo mặc dù bội phục, nhưng cũng có chút không nhịn được nữa. Vì vậy Tả hữu Câu quyền như chớp lửa liên hoàn xuất kích, đánh cho Lỗ Sĩ Đốn mặt mũi biến dạng cơ hồ chỉ sợ ngay cả mẹ của hắn cũng nhìn không ra được nữa. Đợi được đến sau khi Vương Chí Đạo dừng tay, rốt cục Lỗ Sĩ Đốn không chịu đựng nổi, một lần nữa nặng nề ngã xuống, lần này thì không còn cách nào đứng lên được nữa.

Dưới lôi đài Chu Quốc Phú thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, thì thào như đang tự nói: "Hắn rõ ràng là luyện được đấm bốc so với ta còn muốn giỏi hơn! Thật quá đáng, lúc đầu lại còn dối gạt ta nói không chơi đấm bốc, chỉ biết đánh võ tổng hợp không hạn chế! Được rồi, đấm bốc của hắn đây là theo cái phong cách gì, tại sao lại không giống với đấm bốc sở học của ta?"

Lưu Chấn Đông đang đứng bên cạnh hắn liền làm ra vẻ mặt nghiêm túc hồi đáp: "Đây chính là đấm bốc theo phong cách Tinh Võ Môn!

Ta thề, chờ tới khi trận đấu chấm dứt, ta nhất định sẽ buộc Vương sư đệ đem loại kỹ thuật đấm bốc này truyền thụ lại cho Tinh Võ Môn đệ tử, để cho bọn họ có thể ở trên võ đài đấm bốc đánh bại đám quyền thủ ngoại quốc. Ta muốn để cho bọn họ rõ ràng, đấm bốc Trung Quốc cũng có thể xưng vương xưng bá trên võ đài đấm bốc!"

Chu Quốc Phú nghe vậy không khỏi vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Trên lôi đài, Vương Chí Đạo nhìn Lỗ Sĩ Đốn đang liều mạng giãy dụa trên sàn đài nghĩ muốn bò lên, liền mỉm cười chìa cánh tay phải ra, lại nói: "Ta không rõ là cái lực lượng gì có thể thúc đẩy được ngươi kiên

trì muốn đứng lên, mặc dù thái độ kiêu ngạo lúc trước của ngươi khiến cho người khác chán ghét, nhưng là bây giờ ta không thể không thừa nhận rằng ngươi là một con người kiên cường, một con người kiên cường khiến kẻ khác phải bội phục. Nếu như ngươi mà không ghi hận ta vì một trận đấu võ này, vậy thì ta nguyện ý xem ngươi như là một bằng hữu!"

Lỗ Sĩ Đốn ngơ ngác nhìn Vương Chí Đạo đang vươn tay phải ra, chần chừ một hồi lâu mới duỗi tay mình ra nắm lấy tay Vương Chí Đạo, mượn lực lượng của hắn để đứng lên.

Sau khi đứng thẳng người lên, Lỗ Sĩ Đốn nhìn lại Vương Chí Đạo một hồi lâu, đến khi rõ ràng được chính mình không có khả năng chiến thắng được người này rồi, lập tức hai đầu gối quỳ thụp xuống, lớn tiếng gào khóc ầm lên.

Không nghĩ tới mời vừa khen ngợi hắn là một con người kiên cường, lập tức một con người kiên cường đầu trọc lốc này lại khóc ầm lên ngay trước mặt mọi người. Chẳng những Vương Chí Đạo cảm thấy ngạc nhiên, mà ngay cả những khán giả vốn đang muốn vỗ tay chúc mừng Vương Chí Đạo thắng lợi cũng đều ngẩn cả người, đơ mặt nhìn lại con người kiên cường đầu trọc lốc đang quỳ sụp trên lôi đài khóc lóc ầm ĩ. Nhất thời cả đại quảng trường Phố Đông lặng ngắt như tờ.

Sau khi Lỗ Sĩ Đốn khóc một hồi lâu, mới từ trong cái túi quần khâu sau mông móc ra một bức ảnh đen trắng, đưa cho Vương Chí Đạo, ngữ khí run rẩy nói: "Đây chính là con gái nhỏ của ta, năm nay mới có bốn tuổi. Nàng vẫn cho ta là một anh hùng. Trước khi ta đến Trung Quốc đã hứa chắc chắn với nàng rằng nhất định sẽ đoạt được chức Quán quân trở về. Không ngờ tới ta không thực hiện được lời hứa này rồi. Sau này trở về, nàng nhất định xem thường phụ thân ta đây, cho rằng ta là cẩu hùng rồi…"

Nguyên lai là bởi vì hắn đã hứa hẹn với con gái nhỏ, cho nên mặc dù đã bị đánh ngã vô số lần cũng vẫn kiên trì đứng lên! Vương Chí Đạo cảm thấy có chút không biết nên khóc hay cười, nhìn lại một chút tấm ảnh chụp cô bé con trong sáng dễ thương, lại nói với Lỗ Sĩ Đốn: "Ngươi yên tâm, con gái nhỏ của ngươi sẽ minh bạch rằng ngươi không phải là cẩu hùng. Mặc dù là thua, nhưng ngươi cũng vẫn đang là một anh hùng, là một hảo hán!"

Nói xong, Vương Chí Đạo lại quay xuống đám khán giả dưới lôi đài, dùng tiếng Trung đem tình huống của Lỗ Sĩ Đốn nói qua lại một lần, sau đó lớn tiếng hỏi: "Các người nói xem, Lỗ Sĩ Đốn là anh hùng hay là cẩu hùng?"

Khán giả ở đây đến chín mươi phần trăm là người Trung Quốc, tính cách người Trung Quốc từ trước đến nay luôn luôn là khoan dung đại lượng, hơn nữa luôn không thiếu sự đồng cảm cho những người đang đau khổ. Lỗ Sĩ Đốn mặc dù là một người Đức quốc, nhưng là lúc trước khi đánh nhau hắn bại lên bại xuống nhưng vẫn biểu hiện ra là con người kiên cường kiên trì không chịu thua, đã làm cho không ít người trong lòng bội phục. Sau khi nghe xong lời Vương Chí Đạo nói, lại cảm giác được một người Đức quốc đầu trọc này thật là có tính cách, chỉ vì một lời hứa với con gái nhỏ, vậy mà có thể khóc ầm lên ngay trước mặt mọi người, đây chính là tính tình khó được. Lập tức không ít người lập tức đồng tình với câu hỏi của Vương Chí Đạo, lớn tiếng hồi đáp: ""Lỗ Sĩ Đốn, anh hùng! Lỗ Sĩ Đốn, hảo hán!" Tiếng hô dần dần lan rộng ra, cũng to dần lên cuối cùng giống như tiếng sấm bên tai.

Sau khi Lỗ Sĩ Đốn rõ ràng được những khán giả kia đang la lên cái gì, không khỏi vẻ mặt ngạc nhiên, lại nghe Vương Chí Đạo mỉm cười nhìn hắn nói: "Ngươi nghe thấy chưa? Tất cả các khán giả đó cũng thừa nhận ngươi là anh hùng, là hảo hán đó! Trở về nói cho con gái nhỏ của ngươi biết đi, nàng nhất định sẽ coi ngươi là hào kiệt!"

Lỗ Sĩ Đốn sửng sốt một hồi lâu, đột nhiên đứng phắt lên, nắm lấy cánh tay phải Vương Chí Đạo giơ cao lên, lấy tiếng Trung Quốc cứng ngắc mà hô ầm lên: ""Vương… Chí Đạo! Anh… hùng! Vương Chí Đạo! Anh hùng! Hảo hán!"

Các khán giả ngạc nhiên một chút, nhưng lại đã rất nhanh phản ứng lại, cùng hòa theo Lỗ Sĩ Đốn hét lớn: ""Vương Chí Đạo! Anh hùng! Vương Chí Đạo! Hảo hán!" Trong khoảng thời gian ngắn chẳng những tiếng hô như sấm, tiếng vỗ tay lại càng rung trời!

Trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn đám khán giả phía dưới đang nhiệt liệt vô cùng, cau mày nói: "Những người này đang phát bệnh thần kinh gì đây?"

Tôn Lộc Đường lờ mờ liếc mắt nhìn lại lão một cái, thâm ý sâu sắc nói: "Người Nhật Bản các ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu được đâu!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân không nói gì…

Sau khi tự mình đưa Lỗ Sĩ Đốn đến gian nghỉ ngơi, lại nhờ Trần Tử Chính đến giúp trị thương cho hắn, Vương Chí Đạo trở lại trong đám người xem, vừa lúc nhìn thấy Lưu Chấn Đông từ chỗ bàn đánh cuộc quyền đã trở về. Lại thấy hắn nói: "Vương sư đệ, ngươi thắng được ba trăm vạn chúng ta đã thu được về từ trong tay Trương Khiếu Lâm rồi, đặt cuộc trước mặt đông người như vậy, Trương Khiếu Lâm không dám không trả lại tiền. Nông đại thúc, Tâm Lan còn có Chu Điệp tiểu thư đã đi đến ngân lâu để gửi số tiền thắng cuộc của ngươi vào đó rồi, một khoản tiền lớn như vậy không thể luôn mang theo trên người được. Được rồi, mới vừa rồi ta đã tự mình đánh cuộc cho mình một vạn đồng đó, đợi lát nữa ta thắng ngươi cùng ta đi lấy tiền đi hả! Ha ha, nhìn thấy ngươi thắng được nhiều tiền như vậy, ta không đánh cuộc một chút trong tâm không thể bình tĩnh hả! Được rồi, đừng có nhìn ta như vậy chứ, ta phải đi lên chỗ chuẩn bị đây. A, đã quên nói một câu, Vương sư đệ, mới vừa rồi ngươi biểu diễn thật sự là đặc sắc, ta đối với ngươi tâm phục khẩu phục!"

Thấy Lưu Chấn Đông chuẩn bị đi đến góc chuẩn bị trên lôi đài, Vương Chí Đạo vội vàng nói: "Đại sư huynh, huynh đừng quên hôm qua ta đã dạy cho huynh những gì đấy nhé!"

Lưu Chấn Đông cũng không quay đầu lại, phất phất tay nói: "Yên tâm đi, ta nhớ kỹ từng câu từng điều!"

Chu Quốc Phú đang đứng bên cạnh hắn liền tò mò hỏi: "Ngươi là dạy cho Đại sư huynh của ngươi tuyệt chiêu gì để đến đối phó với sát thủ A Tàn kia hay sao?"

Vương Chí Đạo thần sắc ngưng trọng lắc đầu, nói: "Ta chỉ là làm cho Đại sư huynh lĩnh giáo vài lần các thủ đoạn giết người của sát thủ A Tàn kia mà thôi."

Chu Quốc Phú còn nghe chưa có rõ ràng, đang muốn hỏi thêm nữa, lại nghe thấy bên trên Đại loa đã bắt đầu hò hét, lập tức ngậm miệng lại.

Chỉ nghe thấy Đại loa lại hưng phấn bừng bừng hô lên: "Các vị khách quý, các vị khán giả, vừa thưởng thức xong một trận thi đấu vô cùng đặc sắc khiến tất cả đều kích động, có phải là bây giờ đang chờ mong cho trận đấu thứ hai cũng đặc sắc như vậy hay không? Vậy chúng ta hãy cùng rửa mắt mà đợi đi hả! Bây giờ xin mời người thắng cuộc trong trận đấu thứ ba ở vòng đấu thứ nhất, tuyển thủ số sáu A Tàn tiên sinh, xuất trận! Thân phận của A Tàn tiên sinh cho đến lúc này vẫn là bí mật, đến ngay cả tên của hắn ta cũng hoài nghi là giả, nhưng đúng là võ công của hắn lại sâu không lường được, lại còn ra tay tàn nhẫn vô cùng, tướng mạo lại càng…"

Đại loa đang muốn miêu tả tướng mạo của A Tàn, đột nhiên không đề phòng mà cảm thấy một cỗ hàn khí đã ép tới, nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy A Tàn kia đi lên tới lôi đài, đang dùng hai tròng mắt như mắt cá chết làm cho người khác không lạnh mà run, lừ lừ theo dõi hắn. Đại loa bị hai tròng mắt đó của A Tàn nhìn chằm chằm, lời đang muốn nói nhất thời cũng không nói ra được.

Đến một lúc lâu sau, hắn mới thay đổi đề tài nói tiếp: "Phía dưới lại xin mời người thắng trong trận đấu thứ tư ở vòng đấu thứ nhất, tuyển thủ số bảy Lưu Chấn Đông xuất trận! Lai lịch của vị Lưu Chấn Đông này tin tưởng mọi người cũng đã biết. Không sai, hắn cũng là đệ tử Tinh Võ Môn, chính là đại sư huynh của Vương Chí Đạo, người vừa mới thắng trận đấu đầu tiên. Biểu hiện của Vương Chí Đạo mọi người đã đều được nhìn thấy, không cần nói lại nữa, như vậy, đại sư huynh Lưu Chấn Đông của Vương Chí Đạo, trong trận thi đấu này sẽ mang đến cho chúng ta sự kinh hỉ như thế nào đây? Hãy để cho mọi người chúng ta rửa mắt nhìn xem đi hả! Trận đấu bắt đầu!"

Ở trung tâm lôi đài.

Lưu Chấn Đông nhìn lại đối thủ trước mặt A Tàn, tuy vừa gù lưng vừa què chân, trên mặt lại rỗ nát, nhưng trong trận đấu ở vòng đầu thứ nhất vừa mới ra tay đã giết chết ngay đối thủ Quý Công Bác của hắn, còn đang muốn trước hết nói vài câu khách khí, thật không ngờ, ngay khi Đại loa vừa hô "trận đấu bắt đầu" A Tàn đã không hề nói một lời nào mà lập tức luồn đến ngay trước mặt, một trảo nhằm cần cổ Lưu Chấn Đông chộp tới.

Lưu Chấn Đông không ngờ tới A Tàn này lại tiến công nhanh như vậy, vội vàng né sang bên tránh được một trảo đó. Nhưng là chiêu đầu của A Tàn thất bại, động tác tiếp theo vẫn liên miên bất tuyệt nhằm Lưu Chấn Đông công kích nhanh như chớp. Mục tiêu công kích không phải là cần cổ thì chính là yết hầu hoặc hai tròng mắt, từng trảo từng trảo đều ác độc vô cùng.

Nhưng Lưu Chấn Đông lại dường như đã sớm quen thuộc với đấu pháp của A Tàn. Một đôi thiết chưởng trên dưới tung bay, bình tĩnh chặn lại trảo kích của A Tàn. Sau khi đòn trảo thứ bảy của A Tàn bị Lưu Chấn Đông thiết chưởng đỡ xuống, hắn đột nhiên tiến lên nửa bước, tay trái nắm lại thành bán quyền, các đầu khớp thứ hai các ngón tay nhô ra nhọn hoắt, một quyền nhằm đánh thẳng vào yết hầu Lưu Chấn Đông.

Lại tới nữa, một quyền đánh vỡ hầu! Chiêu thức giết người!

Đại bộ phận đám khán giả có ánh mắt sắc bén đều không khỏi trở nên khẩn trương, đang lo lắng Lưu Chấn Đông cũng sẽ bị một chiêu này đánh chết.

Thật bất ngờ chính là, Lưu Chấn Đông đưa tay một cái, đã bắt ngay được một tay bán quyền kia của A Tàn.

"Thật sự là kỳ hả, rõ ràng là giống nhau như đúc, ta không bội phục Vương sư đệ kia của ta cũng không được!" Lưu Chấn Đông cảm thán như tự mình đang nói với mình. Thấy vẻ mặt nghi vấn của A Tàn, Lưu Chấn Đông liền hồi đáp: "Đêm qua Vương sư đệ lo lắng ta sẽ bị ngươi giết chết, lập tức bắt chước phương thức công kích của ngươi để cùng ta luyện tập các đối sách. Ta vốn tưởng rằng hắn cho dù bắt chước được rất giống đi nữa, cũng nhiều ít có chút sai khác, nhưng rất quỷ dị chính là, phương thức công kích của hắn so với phương thức công kích của ngươi thì giống nhau như đúc, xuất chiêu liên tục trình tự đều là giống nhau, cho nên ta mới có thể dễ dàng bắt được một quyền này của ngươi. Vương sư đệ này của ta, ta không bội phục hắn thật đúng là không được!"

A Tàn hiển nhiên trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, chỉ có điều hắn vẫn lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng như vậy là có thể chiến thắng được ta sao?"

Lưu Chấn Đông cười nói: "Ta đương nhiên sẽ không cho rằng như vậy, chỉ có điều là nếu ta phế đi bàn tay này của ngươi, vậy thì ngươi lấy cái gì để đến chiến thắng ta đây?"

Nói xong, thiết chưởng của Lưu Chấn Đông đang nắm giữ bán quyền của A Tàn đang toan phát lực, ý định đem tay quyền này phế bỏ đi. Nhưng là đúng vào nháy mắt này, Lưu Chấn Đông không khỏi biến sắc, bởi vì hắn cảm thấy, tay phải của A Tàn không biết từ lúc nào đã đặt lên bộ vị trái tim trên ngực trái của hắn rồi.

Chỉ nghe A Tàn lạnh lùng nói: "Vương Chí Đạo chỉ là bắt chước phương thức công kích của Long Điệp mà thôi. Nhưng ta đây không phải là Long Điệp!"

Bàn tay đang đặt tại bộ vị trái tim Lưu Chấn Đông khẽ run lên, Lưu Chấn Đông lập tức cảm thấy trong tim chấn động, trống ngực đình chỉ lại.

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo khi nhìn thấy A Tàn đem tay phải đặt tại bộ vị trái tim của Lưu Chấn Đông đã có cảm giác được không ổn. Lại thấy tay phải của A Tàn rung lên một cái, Lưu Chấn Đông sắc mặt đột biến, hắn không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy vọt lên lôi đài, hét lớn: "Dừng tay, chúng ta nhận thua!"

Chạy tới trên lôi đài, vừa vặn đỡ được Lưu Chấn Đông đang muốn ngã xuống sàn, hắn vội vàng nghe ngóng, nhưng lại phát hiện ra trống ngực cùng mạch đập đã không còn thấy nữa. Hắn lập tức cẩn thận đặt Lưu Chấn Đông nằm thẳng xuống sàn lôi đài, hai tay đè lên ngực Lưu Chấn Đông không ngừng ấn đập xoa nắn, cố gắng dùng kỹ thuật cấp cứu làm cho trống ngực của Lưu Chấn Đông khôi phục lại.

Đi theo sau Vương Chí Đạo cùng chạy lên lôi đài còn có Chu Quốc Phú cùng Hoắc Đình Giác, bọn họ vốn còn chưa rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì, trong lòng còn đang thầm trách cứ Vương Chí Đạo liều lĩnh, chỉ có điều khi nhìn thấy Lưu Chấn Đông nằm ở đó vẫn không hề nhúc nhích, ngay lập tức đã hiểu được rõ ràng.

Hoắc Đình Giác vội vàng chạy đến giúp Vương Chí Đạo chiếu cố Lưu Chấn Đông, mà Chu Quốc Phú thì không nhịn được nhìn A Tàn quát:

"Ngươi rốt cuộc là tới đánh lôi đài hay là tới giết người? Phân ra thắng bại rồi thì thôi, tại sao lại nhất định phải muốn giết hắn mới được?"

A Tàn mặt không chút thay đổi, lạnh lùng hỏi: "Đánh lôi đài cùng giết người, có phân biệt hay sao?"

Chu Quốc Phú bị ngữ khí lạnh lùng của hắn làm cho nghẹn lời một chút, đang muốn mắng lại, đã thấy trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân đứng lên lớn tiếng nói: "Chu Quốc Phú, trước khi các ngươi tham gia vào Vạn quốc võ thuật đại hội đã được cảnh báo rồi, lên lôi đài này chẳng khác nào đã ký vào Sinh Tử Trạng, có xảy ra hậu quả gì cũng không được truy cứu. Cho dù có bị đánh chết cũng không được tìm đối phương để báo thù! Nếu như ngươi không tuân thủ quy tắc, sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu!"

172. Chương 170: Tinh Võ Dương Uy

Chu Quốc Phú phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Sơn Khẩu Dụ Nhân trên bàn trọng tài, nếu không phải là bởi vì khi cùng Á Sai đánh một trận bắp đùi đã bị đá thành thương cho đến bây giờ vẫn còn đang đau đớn khó chịu, chỉ sợ là hắn đã bất chấp tất cả nhất định xông vào cùng sát thủ A Tàn đánh một trận.

Tôn Lộc Đường cùng các trọng tài khác không giúp được gì, bởi vì Sơn Khẩu Dụ Nhân lần này nói chính là sự thật, bằng không thì ngay từ khi A Tàn giết chết Quý Công Bác, Tôn Lộc Đường đã có thể tự mình đi tìm A Tàn tính sổ rồi. Cho nên vào lúc này khi đối diện với khẩu khí kiêu ngạo của Sơn Khẩu Dụ Nhân, bọn họ chỉ có thể trầm mặc không nói gì.

Hoắc Đình Giác lo lắng Chu Quốc Phú kích động nổi lên sẽ làm mọi chuyện hỏng hết, vội vàng đứng lên ngăn cản hắn nói: "Chu huynh, đừng xúc động, địch nhân đang mong có cớ để hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của chúng ta đó, chúng ta không thể để cho hắn được toại nguyện!"

Vẫn đang ra sức làm hồi phục trái tim cho Lưu Chấn Đông, Vương Chí Đạo rốt cuộc cảm thấy được trái tim của Lưu Chấn Đông lại nhảy lên được rồi, vội vàng nói với Hoắc Đình Giác cùng Chu Quốc Phú: "Nhị sư huynh, Chu huynh, không có việc gì rồi, trống ngực của Đại sư huynh đã khôi phục lại được rồi!"

Vừa dứt lời, đã thấy Lưu Chấn Đông thân thể vừa động, chậm rãi mở hai tròng mắt ra rồi. Nhìn thấy ba người Vương Chí Đạo đang vây quanh ở trước mặt mình, trên mặt Lưu Chấn Đông lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, hắn nói:

"Vương sư đệ, ta xuống tiền cuộc một vạn đồng lại thua hết mất rồi!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Người không có việc gì là tốt rồi, tiền còn có thể buôn bán trở về!", nói xong Vương Chí Đạo đứng lên, nhìn lại A Tàn vẫn đang đứng lại ở trên lôi đài, nói: "Vị A Tàn huynh này, ngươi đã đánh bại được Đại sư huynh của ta, vào vòng đấu tiếp theo sẽ đến phiên ta cùng ngươi chiến đấu. Ta đây thực sự muốn biết, ngươi có bản lãnh để ngay cả ta cũng đem giết được hay không?"

A Tàn vẫn còn đang cảm thấy kinh ngạc khi thấy Lưu Chấn Đông kịp sống lại, nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi nhất định sẽ chết, đến lúc đó để xem còn có người nào có thể đem ngươi cứu sống lại được, giống như ngươi vừa cứu sống Đại sư huynh của ngươi hay không!"

Nói xong, A Tàn cũng không quay đầu lại, đi luôn xuống lôi đài.

"Này, bốn người các ngươi, vẫn còn đang đứng ở trên lôi đài làm gì, còn không mau đi xuống! Đừng làm ảnh hưởng đến việc tiến hành các trận thi đấu tiếp theo! Nếu không sẽ hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của bốn người các ngươi!" Chính là Sơn Khẩu Dụ Nhân khi thấy Lưu Chấn Đông được Vương Chí Đạo cứu sống trở lại, trong lòng rất không thích, không nhịn được lại tiếp tục quát tháo một hồi.

Đám người Vương Chí Đạo bị Sơn Khẩu Dụ Nhân uy hiếp mặc dù cảm thấy rất thối, nhưng cũng đành phải từ từ dìu Lưu Chấn Đông đi xuống khỏi lôi đài.

Thật vất vả mới đợi được bốn người Vương Chí Đạo đi xuống, Đại loa lại vội vàng tuyên bố nói: "Các vị, bây giờ là trận đấu thứ ba ở vòng đấu thứ hai, do Lâm Nhược Siêu ,tái truyền đệ tử của Quảng Đông Thập hổ Hoàng Phi Hồng, con trai của Vinh 'thịt heo', đánh với vệ sĩ của Ông trùm Thượng Hải Trương Khiếu Lâm tiên sinh, ác ôn 'Song hoa Hồng côn' của Thanh Bang, địa hạ quyền đài bất bại, quyền vương Trương Sĩ Kiệt! Xin mời mọi người nhiệt liệt hoan nghênh hai vị tuyển thủ lên đài!"

Trong lúc Lâm Nhược Siêu cùng Trương Sĩ Kiệt thượng lôi đài, Vương Chí Đạo lại hộ tống Lưu Chấn Đông về gian nghỉ ngơi, sau đó lại giấu giếm mọi người, đi đến một góc rất kín đáo, bí mật gặp gỡ với một người đã được Ô Tâm Lan tìm tới.

Người này lại chính là một người đã lâu không gặp, bang chủ Phủ Đầu bang, "Ám sát Đại Vương" lừng danh trong lịch sử cận đại, Vương Á Tiêu!

Ô Tâm Lan hăng hái bừng bừng nói với Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, ta dựa theo biện pháp ngươi nói cho đã tìm đến được một cái địa chỉ. Vốn là chỉ định nghe ngóng xem hắn đang ở chỗ nào, không nghĩ tới lại vừa vặn gặp được hắn ở đó, hắn nói là vừa mới tới Thượng Hải ngày hôm qua thôi!"

Vương Á Tiêu vẫn đang mặc một thân nho sinh trang phục như thường thấy, tôn tôn kính kính nói với Vương Chí Đạo: "Ân công, ta trở lại Thượng Hải vốn nghĩ muốn trước hết là đi Tinh Võ Môn bái phỏng ngài, chỉ có điều là Hoàng công lại muốn gặp ta ngay, cho nên mới chưa đi được. Hôm nay nếu không được Ô cô nương tới tìm ta, ta còn không biết ân công ngài đang muốn gặp ta. Không biết ân công vội vã cho tìm ta như vậy là có chuyện gì cần ta đi làm hay sao? Vương Á Tiêu ta đây đốt nhà giết người, không do dự!"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ta nghĩ muốn nhờ ngươi làm một việc, chỉ sợ so với giết người đốt nhà, còn muốn nghiêm trọng hơn một chút!"

Vương Á Tiêu vừa nghe, mặt không đổi sắc nói: "Cái mạng của Vương Á Tiêu ta là do ân công cứu. Cho dù vì ân công mà phải vứt bỏ nó, ta cũng không nuối tiếc không hối hận!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Có thể cứu được ngươi đúng thật là vinh hạnh của ta. Chỉ có điều là ngươi cũng không cần phải quá lo lắng, trên thực tế sự việc mà ta muốn nhờ người đi làm không nhất thiết là phải vứt bỏ tính mạng. Ta chỉ là mới huynh đệ Phủ Đầu bang các ngươi giúp ta đi điều tra một ngươi mà thôi. Nếu như quả thật đã nắm giữ được hành tung của hắn, các ngươi không nên tự mình ra tay, cho ta biết là được, để ta tự mình đi đối phó hắn!"

Vương Á Tiêu nói: "Chỉ là điều tra hành tung của một người, việc này cũng không khó khăn lắm…"

"Vấn đề là người này thế lực rất lớn, hơn nữa hắn có ít nhất là bảy người thế thân, bình thường ra mặt chỉ là những thế thân đó. Chân diện mục của hắn chỉ sợ chưa từng có người nào gặp qua. Ta muốn các ngươi đi làm việc, chính là tìm ra được chân thân của người này!"

Vương Á Tiêu có chút ngạc nhiên nói: "Nghe ra người này có vẻ là phường đại gian đại ác, hơn nữa cừu gia rất nhiều, nếu không tại sao lại cần đến nhiều người thế thân như vậy! Xin hỏi ân công, người đó là ai vậy?"

"Hắn là Hồng Môn tân Môn chủ Hồng Bất Nhị, chính là tay sai của người Nhật Bản!" Vương Chí Đạo đem tình huống của Hồng Bất Nhị nói qua với Vương Á Tiêu một lần, chỉ có điều hắn che giấu sự thật rằng Hồng Bất Nhị vốn là một người Nhật Bản, chỉ nói rằng Hồng Bất Nhị là một đại hán gian, chuyên bán mạng cho người Nhật Bản. Từ lịch sử ghi chép lại hắn đã biết được, Vương Á Tiêu này hận nhất chính là hán gian, cho nên Vương Chí Đạo mới nói như thế.

Quả nhiên, Vương Á Tiêu nghe xong Vương Chí Đạo miêu tả lập tức giận dữ bừng bừng nói:

"Thằng Hồng Bất Nhị này thân là người Trung Quốc, vậy mà lại thay người Nhật Bản bán mạng, lại còn dám nói cái gì mà thực hiện giấc mộng đế quốc đại Nhật Bản, thật sự là tội đáng chết vạn lần! Ân công, ngài yên tâm, Phủ Đầu bang chúng ta lại còn có danh là Thiết Huyết trừ gian đoàn, chính là chuyên môn đối phó với những loại hán gian này. Cho nên ngài yên tâm đem việc này giao cho chúng ta đi làm đi, chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực đem chân thân của Hồng Bất Nhị tìm ra rõ ràng!"

Vương Chí Đạo gật đầu, lại có chút lo lắng nói: "Nhớ kỹ, sau khi tìm được ra nhất định phải cho ta biết, không nên tự tiện hành động. Thằng Hồng Bất Nhị này quá mức giảo hoạt, chỉ có ta mới có thể nhận được rõ thật giả!"

Vương Á Tiêu gật đầu nói: "Ân công yên tâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ thông tri cho ngài!"

Sau khi tiễn Vương Á Tiêu rời đi, Ô Tâm Lan trở về bên người Vương Chí Đạo, lại hỏi hắn: "Chí Đạo, nghe nói trận thi đấu vừa rồi Đại sư huynh đã đánh thua, còn thiếu chút nữa là đã chết rồi, có đúng không?"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Ừ, hắn đang nghỉ ngơi ở trong gian nghỉ ngơi đó, ngươi đi thăm hắn một chút xem sao!"

"Thua thật hay sao? Thế này thì nguy rồi!" Ô Tâm Lan dậm chân nói: "Đại sư huynh sau khi cùng chúng ta đi lấy tiền, lại vì chính mình xuống một vạn đồng đặt cuộc, hắn đánh thua thế này có phải là một vạn đồng kia không còn nữa rồi!"

Vương Chí Đạo hỏi: "Được rồi, Ô sư tỷ, các ngươi đem tiền thắng của ta đi giấu ở đâu rồi?"

Ô Tâm Lan nói: "Để ở tiệm buôn tiền của Nông đại thúc mở, chỗ đó gần phòng Tuần bộ, bảo an chu đáo, hơn nữa Nông đại thúc rất có danh vọng trong giới thương nhân ở Thượng Hải, không có ai dám có chủ ý gì với tiệm buôn tiền của ông ấy! Được rồi, Chí Đạo, trên người ta vẫn còn để lại mười vạn, có muốn tiếp tục đánh cuộc hay không, giúp Đại sư huynh hắn thắng tiền trở về?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Trực tiếp đưa cho Đại sư huynh một vạn không được sao?"

"Không được!" Ô Tâm Lan nói: "Ta hiểu rõ tính tình Đại sư huynh, hắn tuyệt đối sẽ không muốn tiền của chúng ta. Nếu như giúp hắn đánh cuộc thắng lại tiền thì hắn mới có thể tiếp nhận!"

"Việc này thì có phân biệt gì hay sao?" Vương Chí Đạo trong lòng buồn bực, suy nghĩ một chút mới nói: "Trận thi đấu này chỉ sợ người thắng sẽ là Trương Sĩ Kiệt, hơn nữa thời gian đánh cuộc đã trôi qua, chúng ta chỉ có thể đánh cuộc trận tiếp theo. Ừ, trận tiếp theo là Nhị sư huynh đánh với Sa Lợi Văn Thái Khắc. Như vậy đi, ngươi lấy danh nghĩa của Đại sư huynh đi xuống một vạn đồng mua Nhị sư huynh thắng là được rồi. Sau khi thắng đem tiền giao lại cho Đại sư huynh, đồng thời cảnh cáo hắn một chút cho ta, nói rằng lần sau muốn đánh cuộc cần hỏi trước ý kiến của ta. Nếu còn tự chủ trương, nếu thua ta sẽ không trông nom hắn nữa!"

"Biết rồi, trên thực tế điều này cũng không thể trách Đại sư huynh được hả! Chính bản thân hắn lên thi đấu, chung quy hắn không thể tự mình đánh cuộc cho mình thua được mà!" Ô Tâm Lan ùng ục một câu, lại hỏi: "Chí Đạo, ngươi tại sao lại có thể khẳng định trận thi đấu này người thắng hẳn là Trương Sĩ Kiệt vậy?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Thực lực chênh lệch rất rõ ràng hả, Lâm Nhược Siêu nếu như không được phụ thân của hắn nhường cho, thì ngay ở vòng đấu thứ nhất căn bản đã là không thắng được. Mà Trương Sĩ Kiệt người này đã quen đánh địa hạ quyền, kinh nghiệm thực chiến của hắn làm sao Lâm Nhược Siêu kia là một tay mơ trong đánh thực chiến có thể so sánh nổi. Chỉ sợ ngay cả Lâm Thế Vinh lên đài cũng không chắc đã là đối thủ!"

Trong lúc còn đang nói chuyện đó hai người đã đi đến bên ngoài đám khán giả đang đứng xem thi đấu. Từ xa xa nhìn lại, cuộc chiến trên lôi đài quả nhiên đã thành cục diện nghiêng hẳn về một bên. Lâm Nhược Siêu "chiến thắng" được phụ thân, vốn đã tin tưởng gấp trăm lần sẽ dương danh vạn đại trên Vạn quốc võ thuật đại hội lần này, bây giờ đang phải chịu công kích đến thê thảm. Trương Sĩ Kiệt một đôi chân như bách luyện tinh cương đang liên miên bất đoạn nhằm trên thân mình, trên hai đùi cùng đầu não của Lâm Nhược Siêu mà đá quét đến. Lâm Nhược Siêu chỉ có thể làm được là giơ cả hai tay lên bảo vệ lấy đầu, ngay cả một chút phản kích cũng không làm nổi.

Chỉ có điều là làm như thế cũng vô dụng mà thôi. Trương Sĩ Kiệt căn bản là mặc kệ Lâm Nhược Siêu phòng thủ như thế nào, thiết cước vẫn một dạng đá quét vừa mạnh mẽ vừa tàn nhẫn, chỉ vài lần đã đem hai tay của Lâm Nhược Siêu đá cho vừa sưng vừa tím, cơ hồ muốn nâng lên cũng không nổi nữa rồi.

Đang đứng dưới lôi đài xem cuộc chiến, Lâm Thế Vinh nhìn thấy không xong rồi, không nhịn được liền lớn tiếng hô lớn: "Siêu nhi, ngươi nhận thua đi, ngươi căn bản không phải là đối thủ của hắn. Còn đánh nữa ngươi sẽ mất mạng thôi, nhận thua đi!"

Lâm Nhược Siêu nghe được thanh âm của phụ thân, trong lòng đang còn chút do dự, nhưng là Trương Sĩ Kiệt lại không cho hắn cơ hội. Nhân lúc hai tay của Lâm Nhược Siêu vô lực buông rũ xuống, Trương Sĩ Kiệt lại mãnh liệt một cước hoành tảo xuất ra, vừa vặn vượt qua cánh tay phòng ngự, đá trúng ngay vào lỗ tai Lâm Nhược Siêu.

Lần này đúng là một đòn đả kích trí mạng, Lâm Nhược Siêu chỉ cảm thấy truyền vào trong tai một tiếng

nổ "oàng" như sấm động, trong đầu não giống như là một cái nồi bị nổ tung vậy. Lập tức Lâm Nhược Siêu không thể đứng thẳng được nữa, ngửa mặt lên trời té rầm xuống. Cái lỗ tai này của hắn, xem như đã hoàn toàn bị phế đi rồi.

Lâm Thế Vinh mặc dù đối với con mình rất là nghiêm khắc, nhưng đây dù sao cũng vẫn là con trai lão, thấy thế vội vàng chạy lên lôi đài, đem con trai đang ngã dưới sàn đỡ lên. Lúc này lão nghe được Trương Sĩ Kiệt khi rời đi đã phát ra một tiếng cười lạnh nói: "Ngươi căn bản là không nên để cho hắn lên trên lôi đài này!"

Lâm Thế Vinh thân thể không ngừng run rẩy vì phẫn nộ, nhưng lại chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Trương Sĩ Kiệt rời đi mà không thể ngăn cản đánh, bởi vì người nào đã để cho con trai lão lên lôi đài này này đây! Nếu đã lên đây, phải tuân thủ theo quy tắc của lôi đài, tự gánh lấy hậu quả, không được truy cứu. Thân là đệ tử của Hoàng Phi Hồng, Lâm Thế Vinh hiển nhiên rõ ràng đạo lý này, cho nên lão không thể tìm Trương Sĩ Kiệt tính sổ, đây cũng chính là nguyên nhân mà lúc trước lão ngăn cản không để cho Lâm Nhược Siêu lên lôi đài, đáng tiếc cuối cùng cũng không thể ngăn cản được.

Sau khi Lâm Nhược Siêu được nâng đi xuống khỏi lôi đài rồi, trận đấu thứ tư ở vòng đấu thứ hai lập tức bắt đầu: Hoắc Đình Giác đấu với Sa Lợi Văn Thái Khắc!

Sau khi Ô Tâm Lan lấy danh nghĩa Lưu Chấn Đông xuống một vạn đồng mua Hoắc Đình Giác thắng, liền quay lại cùng Vương Chí Đạo theo nhau rẽ đám đông tiến về phía trước đứng xem. Các sư huynh đệ Tinh Võ Môn, kể cả Lưu Chấn Đông đang phục hồi trong gian nghỉ ngơi cũng đều đi ra, bọn họ cũng rất quan tâm đến trận thi đấu này, bởi vì trận đấu này chính là của Tinh Võ Môn Môn chủ.

Hoắc Đình Giác, Tinh Võ Môn tân Môn chủ, truyền nhân Mê Tung quyền, thân cao một mét bảy mươi, cân nặng sáu mươi lăm kilogram, trong trận đấu ở vòng đấu trước chỉ ba chiêu đã đánh bại được quyền thủ Anh quốc nổi tiếng Tá Trì.

Sa Lợi Văn Thái Khắc, con trai của Quyền vương đấm bốc tay trần Sa Lợi Văn vĩ đại nhất trong lịch sử nước Mỹ, sở luyện chính là ngoại trừ dùng nắm tay còn có thể dùng bất cứ chiêu thức công kích đấm bốc nguyên thủy nào từ đá, vật, húc, vân vân, thân cao một mét bảy mươi lăm, cân nặng còn hơn tám mươi kilogram, trong trận đấu ở vòng đấu thứ nhất đã phải dùng đến sức chín trâu hai hổ, mất rất nhiều thời gian mới có thể đánh bại được quyền thủ nổi danh của Pháp quốc Bảo La Ba Nã Khắc.

Nếu như nhìn xem từ chiến tích của hai người ở trận đấu vòng trước, tựa hồ như Hoắc Đình Giác so với Sa Lợi Văn Thái Khắc thì còn lợi hại hơn rất nhiều. Nhưng Vương Chí Đạo lại nhìn ra được chỗ bất lợi của Hoắc Đình Giác, chính là: Sức chịu đựng! Sa Lợi Văn Thái Khắc tựa hồ như là một cỗ máy chiến đấu có sức chịu đựng siêu cường, lúc trước khi cùng đồng bào Kiệt Khắc Sâm của hắn tranh đoạt danh ngạch thi đấu đã đánh nhau đến gần ba giờ đồng hồ cũng vẫn không biết mệt mỏi, còn Hoắc Đình Giác liệu có thể kiên trì được lâu đến như vậy hay sao?

Cho nên Vương Chí Đạo cảm giác được, trừ phi Hoắc Đình Giác có thể đối phó được giống như đã làm với quyền thủ Anh quốc Tá Trì, trong thời gian ngắn đã đánh bại được đối thủ, nếu không cứ để kéo dài thời gian, chiến cuộc chỉ sợ sẽ trở thành có lợi cho Sa Lợi Văn Thái Khắc.

Hoắc Đình Giác không hề nghi ngờ gì cũng rõ ràng được đạo lý này, cho nên ngay từ đầu trận đấu, hắn lập tức đã đoạt tiên phát động công kích, thân thể bắn vụt về phía trước, một cước đã đạp trúng ngay lên bụng trên của Sa Lợi Văn Thái Khắc.

Sa Lợi Văn Thái Khắc đã trúng phải một cú đạp này, nhưng lại không giống như Tá Trì lúc trước bị đạp ngã bay xuống sàn đài, mà là sau khi bị lui lại chỉ có ba bước liền vững vàng ổn định lập thế đứng lại được, có thể thấy được rằng hắn vô luận là năng lực chịu đòn hay là năng lực giữ thăng bằng đều mạnh hơn nhiều so với Tá Trì. Chỉ có điều là công kích của Hoắc Đình Giác cũng không có vì thế mà chấm dứt, ngay khi Sa Lợi Văn Thái Khắc bị đạp bật lùi về phía sau, Hoắc Đình Giác đã như hình với bóng theo sát tiến lên. Ngay khi Sa Lợi Văn Thái Khắc vừa ổn định lại được xu thế đang bị đẩy lui về sau, Hoắc Đình Giác lập tức đã một cước quét ngang trúng vào trên khoeo chân Sa Lợi Văn Thái Khắc, làm cho Sa Lợi Văn Thái Khắc buộc phải khuỵu một chân quỳ xuống.

Tiếp theo, Hoắc Đình Giác đánh xuống một chưởng, mục tiêu chính là cái gáy của Sa Lợi Văn Thái Khắc. Cái gáy chính là bộ vị yếu hại nhất trên cơ thể con người, nếu như bị bổ trúng, mặc kệ là Sa Lợi Văn Thái

Khắc có năng lực chịu đòn mạnh mẽ tới đâu đi nữa, cũng chắc chắn là sẽ bị ngất xỉu đi luôn.

Nhưng là Sa Lợi Văn Thái Khắc đang quỳ trên mặt đất lại đột nhiên giơ cánh tay phải lên kịp bảo vệ lấy cái gáy hắn. Kết quả là một chưởng đang bổ xuống của Hoắc Đình Giác này trúng ngay vào trên cẳng tay rắn chắc cứng cáp giống như thiết bổng của Sa Lợi Văn Thái Khắc, công kích không hề có chút hiệu quả. Mà Sa Lợi Văn Thái Khắc đúng vào lúc này lại bắt đầu phản kích lại rồi. Hắn vẫn đang quỳ khuỵu một chân trên mặt đất, nhưng là nửa người trên nhào về trước, hai tay đột nhiên bung ra nhằm vào eo lưng Hoắc Đình Giác ôm chặt lấy. Trong một nháy mắt đã đem được Hoắc Đình Giác đẩy ngã xuống trên mặt sàn.

Sau đó Sa Lợi Văn Thái Khắc xảo diệu xoay thân một cái, đã cưỡi ngay được lên trên người Hoắc Đình Giác, huy khởi quyền đầu to lớn hung hãn như thiết chùy, hướng vào đầu Hoắc Đình Giác mà mãnh liệt nện xuống.

Dưới lôi đài không ít đệ tử Tinh Võ Môn thấy thế không khỏi bật lên kinh hô một tiếng, nhất là Hiểu Huệ cùng Ô Tâm Lan khẩn trương đến mức trái tim như muốn nhảy bật ra khỏi lồng ngực.

Đã thấy trên lôi đài Hoắc Đình Giác nghiêng đầu nhanh sang một bên, tránh được một quyền này của Sa Lợi Văn Thái Khắc, sau đó bắt được cánh tay của Sa Lợi Văn Thái Khắc, eo lưng vận lực giãy mạnh một cái, đầu gối co lên nhằm thúc vào sau lưng Sa Lợi Văn Thái Khắc, liền đem được Sa Lợi Văn Thái Khắc thúc cho ngã lộn qua đầu hắn văng về phía trước. Tiếp theo Hoắc Đình Giác sử tiếp một thế Lý Ngư Đả Đỉnh, từ trên mặt đất bật mình lên được.

"Hay!" Thấy Hoắc Đình Giác thoát khỏi được hiểm cảnh, các khán giả ở đây không khỏi cùng khen ầm một câu.

Chỉ có điều đã thấy Sa Lợi Văn Thái Khắc cũng rất nhanh từ trên mặt sàn bò lên được, lại cùng Hoắc Đình Giác lập thành cục diện lưỡng thế đối chiến.

Lúc này đây đến lượt Sa Lợi Văn Thái Khắc đoạt tiên phát động công kích, chỉ có điều là hắn vừa mới xáp lại gần Hoắc Đình Giác, quyền đầu còn chưa có đánh ra, lập tức đã bị Hoắc Đình Giác một cước vô thanh vô tức đá ra trúng ngay vào mặt trước cẳng chân. Sa Lợi Văn Thái Khắc không giống như đám Thái quyền thủ đã luyện được thành cẳng chân cứng như sắt thép, nên khi bị trúng một cước này của Hoắc Đình Giác, đau đến không tự chủ được phải lùi về sau đến hai bước, thế công lập tức bị phá giải.

Hoắc Đình Giác nhân cơ hội lại xông vọt lên phía trước, một cước móc ngay vào gân sau gót chân Sa Lợi Văn Thái Khắc, song chưởng mạnh mẽ bổ lên trên ngực Sa Lợi Văn Thái Khắc. Gót chân bị chặn lại, trước ngực lại bị đại lực bổ vào, thân thể Sa Lợi Văn Thái Khắc lập tức ngửa lên trời đổ rầm xuống, nặng nề nện xuống trên sàn lôi đài.

"Hay!" Các khán giả đang đứng xem ở đây đều không tự chủ được mà lại cùng khen ầm lên một tiếng. Chỉ có điều là vừa khen xong, đã thấy Sa Lợi Văn Thái Khắc lại bò lên được, dường như không có việc gì, lại một lần nữa nhằm Hoắc Đình Giác phát động công kích.

"Chát" một tiếng, Hoắc Đình Giác một đòn mãnh quyền đã hung bạo đánh ngay lên cần cổ Sa Lợi Văn Thái Khắc, tiếp theo dưới chân lại móc một cái nữa, Sa Lợi Văn Thái Khắc lại một lần nữa nặng nề ngã sấp xuống sàn đài. Chỉ có điều là kết quả vẫn là một dạng, Sa Lợi Văn Thái Khắc lại một lần nữa từ trên mặt sàn bò lên ngay.

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo thở dài nói: "Nhị sư huynh cũng quá nhân từ rồi đó, tại sao lại còn cứ phải chờ tới khi đối phương đứng lên mới tiếp tục tới công kích hắn chứ. Nếu đổi là ta, đã sớm nhào tới trực tiếp đem tên kia bóp chết ngay trên mặt đất rồi!"

Lưu Chấn Đông nghe vậy trừng mắt nói: "Làm sao lại có thể tiếp tục công kích đối thủ đã ngã xuống đất rồi chứ, như vậy là rất không có đạo đức đó!"

Dừng một chút, hắn lại nói: "Chỉ có điều là thằng cu người nước Mỹ này cũng thật là con mẹ nó có năng lực hả! Cũng thực là kỳ quái, chẳng lẽ bọn người ngoại quốc ai ai cũng là con người kiên cường hay sao, bị đánh ngã lại đứng lên, đánh ngã tiếp lại đứng lên tiếp?"

Vương Chí Đạo "ha ha" cười nói: "Trong những người Trung Quốc có con người kiên cường, trong những người ngoại quốc khẳng định cũng có con người kiên cường, chỉ có điều là Sa Lợi Văn Thái Khắc cùng với

việc là 'con người kiên cường' thì không có mấy quan hệ, chỉ là lực đả kích của Nhị sư huynh hoặc là không đủ mạnh mẽ, hoặc là có thể nói rằng xuống tay không đủ tàn nhẫn, không thể tạo thành thương tổn trí mạng cho đối phương mà thôi!"

Hiểu Huệ bất mãn trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một cái, chất vấn nói: "Ngươi đây là đang xem thường Nhị sư huynh hay sao?"

Vương Chí Đạo lập tức câm miệng, chỉ vớt vát một câu: "Coi như ta chưa nói gì đi hả!"

Trên lôi đài Hoắc Đình Giác dần dần cảm thấy không ổn, hắn dựa vào thân thủ cùng phản ứng linh tiệp, đem Sa Lợi Văn Thái Khắc đánh ngã được ít nhất đã là sáu lần. Nhưng là mỗi một lần Sa Lợi Văn Thái Khắc lại đều có thể đứng lên được, tinh thần lại còn chấn hứng tiếp tục xông vào chiến đấu, mà chính bản thân hắn lại bắt đầu có chút thở hổn hển rồi.

Hoắc Đình Giác trong lòng rõ ràng, nếu không nhanh chóng đem Sa Lợi Văn Thái Khắc đánh ngã hoàn toàn, sau khi thể lực của bản thân mình bị tiêu hao đáng kể, đến lúc cuối chiến cuộc sẽ bị Sa Lợi Văn Thái Khắc dường như vĩnh viễn không mệt mỏi kia lật ngược lại được.

Không được, tuyệt đối không thể thua! Tuyệt đối không thể để làm mất đi danh tiếng của phụ thân cùng Tinh Võ Môn!

Nghĩ được như vậy, Hoắc Đình Giác hạ quyết tâm phải xuất chiêu tàn nhẫn. Đến khi Sa Lợi Văn Thái Khắc một lần nữa áp sát tới, Hoắc Đình Giác một cước đá ngay vào mắt cá chân Sa Lợi Văn Thái Khắc. Chờ đến khi sự chú ý của đối phương bị dẫn xuống phía dưới, hắn lập tức gập khuỷu tay nhằm phía trước thúc tới, mũi nhọn khuỷu tay chuẩn xác nện vào một cây xương sườn sụn của Sa Lợi Văn Thái Khắc.

"Rắc" một tiếng vang lên, cây xương sườn này lập tức đã bị khuỷu tay nhọn hoắt như mũi thương của Hoắc Đình Giác đánh gãy. Tiếp theo, thân thể Hoắc Đình Giác đã chuyển vụt tới phía sau Sa Lợi Văn Thái Khắc, một chiêu Song Phong Quán Nhĩ sử ra, song chưởng đồng thời nặng nề đánh lên hai bên tai của Sa Lợi Văn Thái Khắc.

Sa Lợi Văn Thái Khắc trong đầu chấn động, ánh mắt không khỏi trở nên mơ hồ mờ mịt. Một kích này tạo thành thương tổn cho hắn không phải chuyện đùa. Nhưng chỉ thấy thân thể Sa Lợi Văn Thái Khắc lắc lư vài cái, rồi lại vẫn kiên cường đứng vững chưa có ngã xuống sàn.

Hoắc Đình Giác thấy thế cảm thấy kinh dị, đối với sự chịu đựng của Sa Lợi Văn Thái Khắc trong lòng không khỏi cảm thấy bội phục. Nhưng hắn vẫn không dừng lại, lăng không nhảy dựng lên, một đòn Cao tảo thích mãnh liệt đá quét thẳng vào đầu Sa Lợi Văn Thái Khắc.

Lần này, Sa Lợi Văn Thái Khắc rốt cuộc cũng phải đổ rầm xuống.

Mặc dù bên dưới lôi đài phụ thân Sa Lợi Văn của hắn không ngừng hò hét thúc giục Sa Lợi Văn Thái Khắc phải đứng lên tiếp tục chiến đấu. Nhưng tiếc nuối chính là, một kích cuối cùng của Hoắc Đình Giác đã gây cho hắn thương tổn quá nặng. Sa Lợi Văn Thái Khắc giãy dụa trên mặt đất một hồi lâu, cuối cùng cũng vẫn không thể đứng lên nổi.

Sau khi Sơn Khẩu Dụ Nhân không thể không đứng lên tuyên bố Hoắc Đình Giác dành được thắng lợi chung cuộc, các khán giả tại tràng lại một lần nữa hoan hô ầm lên, nhất là người của Tinh Võ Môn. Tiếng hoan hô cơ hồ muốn đem cả lôi đài chấn sụp xuống vậy.

Hoắc Đình Giác rốt cục cũng giữ gìn được danh tiếng của phụ thân Hoắc Nguyên Giáp, bảo vệ được tôn nghiêm của Tinh Võ Môn Môn chủ.

Trận thi đấu kế tiếp mặc dù cũng rất được chờ mong, nhưng là đại bộ phận khán giả lại cho rằng đây là một trận thi đấu không cần phải quá lo lắng. Bởi vì một trận thi đấu tiếp theo này chính là "Ngàn cân thần lực Vương" Vương Tử Bình đánh với "Bạch đầu đại quái vật" Trương Bảo Tử.

Đối với màn biểu diễn trong trận đấu ở vòng đấu trước của Vương Tử Bình, cho đến bây giờ rất nhiều khán giả vẫn đang có cảm giác khó có thể tin nổi. Bởi vì hắn chỉ cần thuần túy dùng khí lực đã có thể đem Tiểu Hoa Thái Lang cân nặng gấp ba lần bản thân mình, hung hăng đẩy xuống khỏi lôi đài, loại biểu hiện này quả nhiên không thẹn với danh hiệu "Ngàn cân thần lực Vương".

Mà Trương Bảo Tử mặc dù ở trận đấu lúc trước của hắn cũng đã biểu hiện rất xuất sắc, chỉ một chiêu đã đem đối thủ ném xuống dưới lôi đài. Nhưng là trong vòng thi đấu sơ loại, Trương Bảo Tử đã cùng với Tiểu Hoa Thái Lang từng đấu qua khí lực húc nhau, hai người ai cũng không thể lấn át được được người kia. Lực lượng tương xứng, cũng đã gián tiếp chứng minh rồi, lực lượng của Trương Bảo Tử không được như của Vương Tử Bình.

Mặc dù quyền thuật cũng không phải chỉ thuần túy dựa vào lực lượng, nhưng là thân phận của Vương Tử Bình đã được không ít người đi hỏi thăm điều tra ra, hắn chính là đệ tử của Tra Quyền đại danh sư Dương Hồng Tu, bản thân hắn ở tại Thương Châu cũng là tay cao thủ quyền thuật nổi danh, không phải chỉ là một tay thất phu cậy khí lực. Càng quan trọng hơn chính là, Vương Tử Bình thoạt nhìn khí vũ hiên ngang, hai tròng mắt giống như hồ nước sâu bình tĩnh thâm thúy, có thể thấy được hắn chính là một cao thủ quyền thuật có ý nghĩ tỉnh táo, trí tuệ sâu sắc.

Về phần Trương Bảo Tử, xem cử động của hắn, phương thức nói chuyện của hắn, dù thấy thế nào cũng phải công nhận hắn là một gã man hán có ý nghĩ không được bình thường. Mặc dù thân thể hắn cường tráng dọa người, chỉ có điều là trải qua hai ngày thi đấu so tài rồi, đã gián tiếp chứng minh cho khán giả một cái chân lý: Thân thể càng cường tráng, thực lực lại càng kém cỏi! Càng quan trọng hơn là, đêm đó tại Tinh Võ Môn sự tình Trương Bảo Tử cùng Trần Phát Học thi đấu không biết đã bị người nào lưu truyền ra ngoài, kết quả là làm cho cơ hồ mỗi người cũng đã biết được, Trương Bảo Tử người này đối với quyền thuật tựa hồ như không hiểu biết nhiều!

Đã có được những dữ liệu này, chỉ cần người có thần trí bình thường, cũng không ai cho rằng Trương Bảo Tử có thể thắng được Vương Tử Bình. Mà Trương Khiếu Lâm đưa ra tỷ lệ kèo Vương Tử Bình thắng chỉ là mười ăn một, còn Trương Bảo Tử thắng thì lại tới một ăn sáu. Chỉ từ tỷ lệ kèo đã nói lên rằng không có người nào xem trọng Trương Bảo Tử hết.

Vương Chí Đạo thậm chí còn đang lo lắng: Có nên trực tiếp đi khuyên Trương Bảo Tử nhận thua bỏ qua luôn hay không, miễn cho hai người "đại ca" bị tổn thương hòa khí.

May là tỷ lệ ra kèo như vậy cũng không có truyền tới được tai Trương Bảo Tử, nếu không chỉ sợ hắn đã đi tìm Trương Khiếu Lâm tính sổ trước rồi. Sau khi gã thần trí đơn giản này tận mắt chứng kiến phương thức mà Vương Tử Bình đã dùng đánh bại Tiểu Hoa Thái Lang, cũng rõ ràng được nếu so về khí lực chính bản thân mình cũng không phải là đối thủ của Vương Tử Bình, nhưng hắn vẫn đĩnh đạc thượng lôi đài. Hắn đang ỷ vào "Tam đại tuyệt chiêu" mà Vương Chí Đạo đã dạy cho hắn, cho đến bây giờ hắn vẫn còn ngây thơ khờ khạo tin tưởng rằng bản thân mình đã nắm chắc "Tam đại tuyệt chiêu" này ở trong tay, nhất định có thể đánh khắp thiên hạ không đối thủ.

Trận đấu vừa mới bắt đầu, Trương Bảo Tử đã đoạt tiên nhằm Vương Tử Bình phát động công kích. Chính là thức thứ nhất trong Tam đại tuyệt chiêu: Hổ phác thức! Trương Bảo Tử giống như trâu điên hổ dại điên cuồng vồ đến Vương Tử Bình, ảo tưởng rằng chỉ trong chớp mắt là đã có thể đem Vương Tử Bình đẩy bay xuống khỏi lôi đài.

Vương Tử Bình chỉ là nhẹ nhàng lách mình sang một bên, sau đó dưới chân móc một cái, Trương Bảo Tử lập tức ngã đập mặt xuống sàn lôi đài, khiến cho đám khán giả tại tràng ầm ầm cười to, mà Vương Chí Đạo chỉ có thể cười khổ.

Sau khi chật vật vạn phần bò được đứng lên, Trương Bảo Tử lập tức chuyển sang dùng thức thứ hai trong Tam đại tuyệt chiêu: Bắt - Ném! Hắn nhanh chóng vươn tay ra nhằm Vương Tử Bình chộp tới.

Bắt, không trúng; lại bắt tiếp, vẫn không trúng, lại bắt nữa, vẫn cứ là không trúng!

Trương Bảo Tử có chút nổi giận rồi, cả hai tay đều dứt khoát xuất ra, nhằm Vương Tử Bình vồ tới.

Cổ tay đột nhiên căng thẳng, chính là đã bị Vương Tử Bình đột nhiên bắt ngược lại được, sau đó Vương Tử Bình vừa xoay vừa quật một cái, đã đem Trương Bảo Tử một lần nữa quật nhào xuống sàn đài.

Vương Tử Bình cười cười nhìn Trương Bảo Tử nói: "Trương Bảo Tử huynh, ngươi không phải là đối thủ của ta, vì vậy chúng ta dừng tay thôi, như thế nào?"

Trương Bảo Tử bò lên, phẫn nộ quát: "Ta còn có một tuyệt chiêu cuối cùng còn chưa sử dụng đến đó thôi!"

Lập tức nhào về phía trước vồ một phát, thật là kỳ tích! Lần này đã vồ được Vương Tử Bình rồi! Trương Bảo Tử mừng rỡ, vội vàng chuyển tới phía sau lưng Vương Tử Bình, sử xuất chiêu thứ ba trong Tam đại tuyệt chiêu "Siết cổ"!

Đáng tiếc hắn đã quên mất rồi, nếu so về khí lực, chính bản thân mình không thể sánh được với Vương Tử Bình.

Vương Tử Bình bắt được cẳng tay của Trương Bảo Tử đang siết vào cổ mình, chỉ vặn một cái, đã dễ dàng thoát thân ra. Sau đó hắn nhìn Trương Bảo Tử nói: "Nếu như Trương Bảo Tử huynh không muốn nhận thua, như vậy ta phải đắc tội rồi, xin lỗi!"

Song chưởng đẩy mạnh về phía trước một phát, chính là chiêu thức thứ nhất "Hổ phác thức" trong Tam đại tuyệt chiêu mà Trương Bảo Tử vừa mới sử dụng qua. Thân thể đồ sộ của Trương Bảo Tử lập tức bị đẩy bay văng đi, trực tiếp té nhào xuống khỏi lôi đài.

Đến khi Vương Chí Đạo chạy được đến nơi, đỡ Trương Bảo Tử còn đang đầu choáng mắt hoa đứng lên, Trương Bảo Tử vẻ mặt thảm hại nói: "Nghĩa đệ, nguyên lai là ngươi lại còn đem cả 'Tam đại tuyệt chiêu' dạy cho hắn nữa, khó trách khi ta sử dụng ra thì mất thiêng rồi!"

Vương Chí Đạo nghe vậy không khỏi cười khổ nói: "Đại ca, cái chiêu 'Hổ Phác thức' đó vốn chính là một chiêu thức rất bình thường trong giới võ thuật, cũng không phải là do ta phát minh ra, hắn biết được một chiêu này cũng không có gì là ngạc nhiên hả!"

Trương Bảo Tử nửa ngờ nửa tin nói: "Ngươi không phải đã nói rằng ta học được 'Tam đại tuyệt chiêu' này là đã có thể đánh khắp thiên hạ không địch thủ hay sao? Tại sao ta lại vẫn không phải là đối thủ của hắn như vậy chứ?"

Đánh khắp thiên hạ không địch thủ? Ta đã có nói qua như vậy hay sao? Vương Chí Đạo trong lòng buồn bực, chỉ có điều khi thấy vẻ mặt chán chường của Trương Bảo Tử, lại đành an ủi hắn nói: "Bởi vì ngươi là vừa mới học được, còn chưa đủ thuần thục. Hơn nữa Vương Tử Bình đại ca vừa vặn lại là khắc tinh của ngươi, ngươi không phải đối thủ của hắn cũng là rất bình thường. Nếu không thì như thế này đi, ngươi sửa thành bái ta làm thầy, ta dạy cho ngươi một môn quyền thuật có hệ thống, cho ngươi bắt đầu học tập từ đầu. Chỉ cần ngươi có thể nắm giữ được một môn quyền thuật một cách có hệ thống, sẽ không còn bị thảm bại như vậy nữa!"

Trương Bảo Tử hồ nghi nói: "Ta không phải là đại ca kết bái của ngươi hay sao chứ, như thế nào lại có thể chuyển sang bái ngươi làm thầy được?"

"Có thể làm 'giả' sư phụ cũng được, như thế cũng không phân biệt bối phận!" Vương Chí Đạo mặt không đổi sắc lại nói tiếp: "Việc này ở thời cổ đại cũng rất thường thấy, coi như là sư phụ, cũng sẽ phản lại chuyển thành đi theo đồ đệ học tập đó!"

Trương Bảo Tử lại hỏi: "Vậy có phải là sau khi bái ngươi làm thầy, học hành có hệ thống một môn quyền thuật, là đã có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ hay không?"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Chỉ cần ngươi có thể đánh bại ta, vậy thì nhất định có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ rồi!"

Trương Bảo Tử lập tức dập đầu nói: "Sư phụ ở trên, kính xin thu nhận đệ tử làm đồ đệ, dạy cho đệ tử công phu đánh khắp thiên hạ vô địch thủ đi hả!"

Trong vẻ mặt kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm của đám người Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo lại vừa thu thêm được một tên đồ đệ theo học công phu!

173. Chương 171: Nhị Giai Đường Bình Pháp (thượng)

Trận thi đấu so tài thứ sáu ở vòng đấu thứ hai là Hồng Thế Uy đánh với Thôi Tương Dũng, Hồng Quyền đối kháng Hoa Lang Đạo.

Hồng Quyền chính là Quảng Đông danh quyền, đại biểu cho Nam quyền. Hệ thống rất lớn, chẳng những bao quát cả Ngũ Hành quyền: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, lại còn có Thập Hình quyền, bao gồm Long quyền, Hổ quyền, Xà quyền, Báo quyền, Hạc quyền, Sư quyền, Tượng quyền, Mã quyền, Hầu quyền, Kê quyền, đều là quyền thuật theo tượng hình thú vật, tương truyền là nguyên bản xuất phát từ Thiếu Lâm, được Hồng Hi Quan cải biến, sau lại truyền xuống cho Hồng Môn Ngũ Tổ, bao gồm trong đó có cả con trai lão Hồng Văn Định, trở thành quyền pháp giữ nhà của Hồng Môn đệ tử. Đặc điểm tổng quát của Hồng Quyền chính là bộ pháp ổn định, quyền cương thế liệt, ít khi nhảy nhót, kỹ thuật chi trên vô cùng phong phú, thiên về kiều thủ, dùng thanh cùng khí để tu lực.

Mà sang đến Hoa Lang Đạo, Cao Ly quốc kỹ, tiền thân của Thái Cực Đạo sau này, đặc điểm lại gần như ngược lại hoàn toàn so với Hồng Quyền. Hoa Lang Đạo thiện dùng chân, tu luyện thối pháp cơ hồ chiếm tới chín mươi phần trăm thời gian của người luyện tập, cho nên khi truyền xuống đời sau biến thành Thái Cực Đạo, mới được xưng là "Nghệ thuật đá chân". Càng quan trọng hơn chính là Hoa Lang Đạo so với Hồng Quyền bộ pháp ổn định ít khi nhảy nhót thì đả pháp bất đồng, nhảy đá lại chính là sở trường đặc biệt của Hoa Lang Đạo, cao thủ Hoa Lang Đạo rất ưa thích dùng đòn đá bay để giáng cho đối phương một kích trí mạng.

So tài giữa hai môn quyền pháp phong cách bất đồng này, có chút giống như là đấu giữa Nam quyền cùng Bắc cước.

Thôi Tương Dũng thối pháp rất ác liệt, tính mềm dẻo cùng năng lực giữ thăng bằng cũng hết sức kinh người, tất cả các nhân tố đó hợp lại cùng một chỗ, chẳng những làm cho chân của hắn so với tay còn muốn linh hoạt hơn, hơn nữa lại còn cơ hồ như sức mạnh vô địch đánh đâu thắng đấy. Thôi Tương Dũng rất tự tin, hắn tin tưởng không ai có thể địch nổi được một đôi chân của hắn. Thế nhưng một người Trung Quốc gọi là Hồng Thế Uy ngay trước mắt hắn này lại đang cho sự tự tin của hắn một kích trầm trọng.

Điều này không phải là một Hồng Thế Uy này thối pháp so với hắn còn lợi hại hơn mà trên thực tế từ lúc Hồng Thế Uy lên lôi đài cũng hắn chiến đấu cho tới lúc này, vẫn chưa hề có dùng đến công kích thối pháp. Hồng Thế Uy chỉ sở dụng một đôi cẳng tay mà thôi.

Thôi Tương Dũng có cảm giác, một đôi cẳng tay của Hồng Thế Uy này giống như được chế tạo ra từ tinh cương bách luyện, chẳng những cứng rắn, trầm trọng, cương mãnh, lại còn múa lên tít mù đến giọt mưa cũng khó lọt. Mỗi một lần Thôi Tương Dũng đá ra một cước, nhất định đều va chạm với cẳng tay thép của Hồng Thế Uy. Thiết thối cùng thiết tí va chạm vào nhau, kết quả chính là làm cho chân của Thôi Tương Dũng chẳng những bị chấn cho tê dại, mà còn bị lực đạo kinh người đánh cho có chút đứng thế không vững. Trái lại Hồng Thế Uy chẳng những trên mặt không hề thay đổi, cước bộ ổn định như núi, lại còn càng đánh càng hăng, hai cẳng tay thép giống như cuồng phong bạo vũ liên miên bất tuyệt nhằm hắn công kích.

Thôi Tương Dũng cảm thấy có chút ngăn đỡ không được, không thể không lui về phía sau từng bước. Vừa lui về phía sau hắn vừa suy nghĩ biện pháp chuyển bại thành thắng. Một đôi cẳng tay thép của Hồng Thế Uy này quá ư lợi hại, lại còn thêm phòng ngự đến giọt mưa không lọt, muốn đả phá được cục diện bị động này, trừ khi phải phế bỏ trước được đôi cẳng tay thép kia của Hồng Thế Uy!

Nghĩ đến như vậy, Thôi Tương Dũng quyết tâm sớm sử dụng ra tuyệt chiêu của hắn, chính là thủ pháp "Tiệt cân thủ" (cắt đứt gân) mà năm đó hắn vô tình học được từ một lão nhân người Trung Quốc!

Tiệt cân thủ, tên như ý nghĩa, chính là một loại thủ pháp cắt đứt đầu sợi gân của địch nhân. Cân - Chính là một danh từ thường được nghe thấy trong quyền thuật truyền thống của Trung Quốc, mới nghe đến thì tựa hồ như có chút thần bí, nhưng mà nói trắng ra cũng chỉ là bàn đến cơ thịt mà thôi. Ngay như cái gọi là "Dịch Cân kinh", nói trắng ra cũng chỉ là một môn công pháp rèn luyện cơ bắp, tăng trưởng khí lực mà thôi, cũng không phải là một bí kíp võ công vô cùng kì diệu gì đó. Sở học Tiệt cân thủ của Thôi Tương Dũng chuyên về công kích các bó cơ bắp ở các bộ vị mấu chốt như vai, khuỷu tay, chân, đầu gối, cổ bộ. Các bó cơ bắp ở các bộ vị chủ đạo đó chính là điểu khiển vận động co duỗi của các chi trên cơ thể, một khi bị cắt đứt, các chi sẽ đánh mất năng lực hoạt động. Trừ phi có được thủ thuật giải phẫu ngoại khoa cao minh như ở hậu thế, nếu không sẽ rất khó chữa trị được, cho nên thủ pháp này được xem là một loại thủ đoạn hết sức âm tổn.

Thôi Tương Dũng từ sau khi tham gia vào Vạn quốc võ thuật đại hội, đã quyết tâm đem thủ pháp Tiệt cân

thủ này coi như sát chiêu bí mật, chỉ để dùng vào trong trận đấu tối hậu mà thôi.

Không ngờ tới vận khí lại khó coi, mới tiến vào tới vòng đấu thứ hai đã gặp phải cường địch không thể chiến thắng, bức bách hắn không thể không sớm đem Tiệt cân thủ ra sử dụng. Muốn sử dụng thành công được Tiệt cân thủ, bắt buộc phải cũng Hồng Thế Uy cận thân tiếp xúc. Mặc dù biết rõ năng lực cận chiến của Hồng Thế Uy lại càng cường đại, nhưng là vì để tiệt cân thành công, Thôi Tương Dũng vẫn phải mạo hiểm xáp lại gần Hồng Thế Uy.

Vừa mới tiếp cận, Thôi Tương Dũng lập tức đã bị Hồng Thế Uy đánh một quyền trúng ngay lên trên bả vai, hắn đau đớn cơ hồ đến nửa thân thể tê dại đi. Chịu đựng đau đớn, Thôi Tương Dũng cong ngón tay trỏ lại, nhằm lên một khối cơ bắp nhô ra trên chỗ khớp bả vai phải Hồng Thế Uy mà đánh tới. Chỉ cần đem được sợi gân ở khối cơ bắp này cắt đứt, cánh tay phải này của Hồng Thế Uy trên cơ bản là đã bị phế đi rồi.

Nhưng là, ngay khi ngọn đột chỉ quyền của Thôi Tương Dũng sắp đánh trúng mục tiêu, cổ tay hắn lại đột nhiên bị siết chặt, chính là đã để cho Hồng Thế Uy bắt lại được. Giống như là bị kìm sắt kẹp lấy, tránh giãy thế nào cũng không thể thoát, Thôi Tương Dũng còn đang hoảng hốt, đã thấy tay kia của Hồng Thế Uy cũng biến thành giống như hắn lúc trước đột khởi khớp xương ngón tay trỏ, một quyền nhằm thẳng hướng khớp xương bả vai của hắn mà đánh tới.

"Rắc" một tiếng, gân cơ không đứt, nhưng là đầu khớp xương bả vai Thôi Tương Dũng lại đã bị đánh nát rồi.

"Tiệt cân, đoạn cốt, đây đều chính là tuyệt học của Hồng Gia chúng ta, ta không biết là ngươi đã học được Tiệt cân thủ từ đâu, nhưng là ngươi nắm giữ được cũng không toàn diện, trong thực chiến sử dụng Tiệt cân thủ, thì lại không thể so được về sự tiện dụng với Đoạn cốt thủ." Hồng Thế Uy lạnh lùng nhìn Thôi Tương Dũng nói một câu, sau đó đột chỉ quyền biến thành toàn quyền, một quyền thật nặng đánh vào dưới bụng Thôi Tương Dũng, đem Thôi Tương Dũng đánh cho bay ngược lên, khi rơi xuống mặt sàn lại theo bản năng quỳ thụp xuống trên sàn lôi đài.

"Chờ một chút, ta nhận thua!" Thấy Hồng Thế Uy đang bức tới bộ dáng như muốn động thủ một lần nữa, Thôi Tương Dũng đang quỳ trên mặt đất vội giơ một tay lên tuyên bố nhận thua.

Ở trong một gian nghỉ ngơi, Vương Chí Đạo đang dụng tâm khổ sở khuyên bảo Chu Quốc Phú:

"Ta nói Chu huynh, ngươi bị quyền thủ Xiêm La kia làm bị thương nặng đến như vậy, cho đến tận bây giờ mà chân vẫn còn sưng vù lên như thế kia, thực lực chỉ sợ là sử xuất ra nhiều nhất cũng chỉ được một nữa, cần gì phải nhất định lên đài nữa chứ? Dứt khoát nhận thua là được rồi mà, dù sao hướng Điệp tả nhận thua, cũng không xem như là sự tình mất hết mặt mũi đâu, sẽ không có người nào lại cho rằng ngươi là bởi vì sợ nàng nên mới nhận thua!"

Chu Quốc Phú trừng mắt nói: "Nếu ta đây không sợ nàng, vậy thì tại sao ta lại phải nhận thua đây?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ngươi cùng nàng đánh nhau đúng là rất ngu xuẩn đó. Ngươi nếu như đánh thắng được nàng, chẳng những sẽ không có ai ủng hộ, lại còn nói không chừng sẽ mang tiếng xấu là đi vũ nhục phụ nữ, rất mất thể diện. Vạn nhất ngươi bị nàng đánh bại, như vậy… lại càng mất hết thể diện!"

Chu Quốc Phú trừng mắt nhìn Vương Chí Đạo một hồi lâu, mới thở dài nói: "Nói đến nói đi cũng chỉ là nghĩ muốn làm cho ta trực tiếp nhận thua có phải không? Vương huynh đệ, ngươi đối với nữ nhân của ngươi thật sự là nói không hết chỗ tốt hả, vì nàng mà ngay cả tình nghĩa huynh đệ giữa hai chúng ta cũng không thèm quản đến. Chỉ có điều là ta thật đáng tiếc phải nói cho ngươi, ngươi đừng uổng phí công phu nữa. Chu Quốc Phú ta thà rằng mất hết thể diện, cũng tuyệt đối sẽ không 'bất chiến mà chạy'!"

Vừa lúc này thì thanh âm đại loa hô gọi các tuyển thủ lên đài đã vang lên, Chu Quốc Phú nhìn Vương Chí Đạo phất phất tay nói: "Xin lỗi, ta phải lên đài rồi, những lời ngươi vừa mới nói qua này, ta coi như chưa từng nghe thấy!"

Nhìn theo bóng lưng Chu Quốc Phú đang tập tà tập tễnh rời đi, Vương Chí Đạo thở dài, làu bàu lẩm bẩm tự nói: "Đây chính là tự mình làm khổ mình đây mà! Trên thực tế ta chỉ là nghĩ muốn tốt cho ngươi mà thôi, đừng nói là bây giờ ngươi đang bị thương, coi như là không bị thương đi chăng nữa, ta cũng lo lắng rằng ngươi không phải là đối thủ của Điệp Nhi kìa!"

Bởi vì thân phận nữ giả nam trang đã sớm không còn là bí mật, Long Điệp lần này đã dứt khoát đổi thành mặc nữ trang lên lôi đài. Chỉ thấy nàng bên trong mặc trang phục bó sát người màu xanh, bên ngoài mặc một thân áo choàng nữ màu đen, lại còn để mái tóc buông xõa phiêu dật, thoạt nhìn oai hùng hiên ngang, thật là ứng với câu nói: "Cân quắc bất nhượng tu mi!"

Đám khán giả tại tràng không hề biết Long Điệp này chính là một nhân cách phân liệt, vẫn nghĩ làm rằng nàng chính là Nữ hoàng điện ảnh Thượng Hải Chu Điệp. Nữ diễn viên Chu Điệp kia là một Nữ hoàng điện ảnh thiên kiều bá mị, nhân gian tuyệt sắc, vậy mà lại có thể là một cao thủ võ thuật, lại còn hiên ngang đứng trên lôi đài của Vạn quốc võ thuật đại hội. Đây đúng thực là một tin tức kinh thế hãi tục, chẳng những tất cả đám fan cuồng hâm mộ đều chạy tới để hò hét trợ uy cho nữ thần trong lòng bọn họ, mà ngay cả đám phóng viên tại Thượng Hải cũng tất cả đổ xô về đây đứng dưới lôi đài tranh đoạt một vị trí tốt nhất, chuẩn bị đem Chu Điệp "tuyệt đại phong hoa" ghi hình ghi ảnh lưu giữ lại để truyền lưu hậu thế.

Sau khi Chu Quốc Phú kéo được cái chân vẫn đang sưng thũng như cái thùng tập tà tập tễnh từng bước lên được trên lôi đài, nghênh đón hắn chính là tiếng hoan hô nhiệt liệt như bốc cao lên tận trời.

Chỉ có điều là rất nhanh Chu Quốc Phú đã phát hiện ra, những tiếng hoan hô này căn bản là không phải dành cho hắn, mà là đang hướng về phía đối thủ Long Điệp của hắn. Cơ hồ tất cả khán giả cũng đang nhìn chằm chằm vào Long Điệp, nhằm vào Long Điệp mà hoan hô, căn bản là không có người nào dừng mắt nhìn xem Chu Quốc Phú một chút. Điều này làm cho Chu Quốc Phú trong lòng vừa cười khổ lại vừa bất đắc dĩ, ai bảo chính bản thân mình lại không phải là một mỹ nhân tuyệt sắc đây!

Long Điệp không hề nhìn đến đám fan cuồng hâm mộ đang điên cuồng bên dưới lôi đài. Đôi mắt đẹp của nàng rơi vào trên người Chu Quốc Phú, nhìn lại một chút bắp đùi sưng vù như cái thùng của hắn, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, nói: "Ngươi đã bị thương thành như vậy mà vẫn còn muốn thượng lôi đài? Tại sao không trực tiếp nhận thua cho xong đi chứ?"

Chu Quốc Phú nghe vậy thở dài nói: "Điệp tiểu thư, ngươi cùng với Vương Chí Đạo thật đúng là một đôi tuyệt phối hả. Mới vừa rồi ở trong gian nghỉ ngơi hắn cũng đã khuyên ta một hồi lâu, chính là muốn cho ta trực tiếp nhận thua. Không nghĩ tới ngươi cũng ra một chiêu giống như vậy!"

Long Điệp trong tâm có chút giật mình, nhưng lại biểu hiện ra bộ dáng không hề có chút cảm kích, hừ lạnh nói: "Hắn thật đúng là thích xen vào việc của người khác!"

Chu Quốc Phú cười nói: "Điệp tiểu thư, nói thật, chúng ta ở Mộng Ảo quán bar đã nhận thức nhau lâu đến như vậy, ta vẫn không hề biết rằng ngươi thoạt nhìn yếu đuối mong manh như thế mà lại có thể là một cao thủ võ thuật. Càng không nghĩ tới có một ngày chúng ta lại gặp nhau ở trên lôi đài, nhất quyết phân cao thấp! Nghĩ đến một điểm như vậy, trong tâm ta vừa là chờ mong lại vừa là có chút lo lắng đó!"

Long Điệp hỏi: "Ngươi chờ mong cái gì, lại còn lo lắng cái gì nữa?"

Chu Quốc Phú nói: "Ta chờ mong được cùng Điệp tiểu thư vừa là một nữ nhân tuyệt sắc lại vừa là một người cao thủ, thi đấu một chút công phu. Nhưng là trước kia chúng ta vốn là bằng hữu, ta lo lắng chính là, tình hữu nghị giữa hai chúng ta có thể vì lần so tài này mà phải chấm dứt hay không?"

Long Điệp lờ mờ nói: "Như vậy cũng không có vấn đề gì, ta không ngại có một bằng hữu là bại tướng dưới tay mình!"

Chu Quốc Phú nghe vậy hỏi: "Hả, ta đây nếu thắng ngươi thì sao?"

Long Điệp hồi đáp: "Đó là sự tình không có khả năng xảy ra, cho nên ta không cần phải trả lời!"

Chu Quốc Phú cười khổ nói: "Điệp tiểu thư so với lúc trước kia thì quả thật là không giống nhau, nhất định là hai người rồi!"

Long Điệp nói: "Nói nhảm đã xong hết chưa, vậy thì mau ra tay đi!"

Chu Quốc Phú lễ nhượng đáp lại: "Xin mời ngươi trước, ta nói thế nào đi nữa cũng là một nam nhân, làm sao lại có thể nhằm phụ nữ mà ra tay trước?"

Long Điệp hừ lạnh nói: "Nam nhân các ngươi tật xấu thật đúng là không ít hả!"

Cước bộ vừa động, thân thể của Long Điệp đã giống như là quỷ mị nhẹ nhàng "bay bay" đến ngay trước mặt Chu Quốc Phú, bàn tay ngọc thon thon chụp một phát đã bắt được cánh tay phải của Chu Quốc Phú.

Chu Quốc Phú cả kinh, đang muốn phản kích, lại nghe đến "rắc" một tiếng, khớp xương bả vai phải của hắn đã bị kéo trật khớp ra rồi.

Chu Quốc Phú kinh hãi, quyền trái đánh thẳng ra, đang muốn bức lui Long Điệp, sau đó quay lại tự tiếp khớp xương vai phải vào. Không ngờ, bàn tay ngọc thon thon của Long Điệp lại nhanh đến mức khó tin đã bắt ngay được nắm tay này của hắn, cũng không biết đã dùng thủ pháp gì, cổ tay quyền đầu này của Chu Quốc Phú đã bị vặn trật khớp ra rồi. Tiếp theo, giống như là hiệu ứng dây chuyền, khớp xương khuỷu tay trái rồi khớp xương bả vai trái của Chu Quốc Phú cũng đi theo khớp xương cổ tay lần lượt bị vặn trật khớp ra.

Trận đấu rõ ràng là mới chỉ vừa bắt đầu, mà cả hai chi trên của Chu Quốc Phú đều đã không thể sử dụng được nữa rồi, vậy thì dựa vào cái gì để có thể đánh tiếp được nữa đây?

Long Điệp buông Chu Quốc Phú ra, lui về phía sau một bước hỏi: "Bây giờ ngươi đã có ý định nhận thua hay chưa, hay là còn muốn để cho ta đem nốt toàn bộ các khớp xương dưới chân ngươi cũng dỡ ra hết, để cho người khác đến đem ngươi khênh xuống lôi đài đây?"

Chu Quốc Phú vẻ mặt uể oải, cười khổ nói: "Điệp tiểu thư công phu tháo khớp xương quả thật là xuất thần nhập hóa. Quốc Phú thua tâm phục khẩu phục!"

Long Điệp thấy Chu Quốc Phú rốt cục đã nhận thua, liền không hề làm khó hắn nữa, đi lại gần bắt lấy một cánh tay hắn, liên tục vừa nâng vừa vỗ, các khớp xương bị trật khớp đã lần lượt được tiếp lại trở về. Thủ pháp thật là xảo diệu, làm cho người khác chỉ biết cảm thán mà khen.

Trên bàn trọng tài, Tôn Lộc Đường không nhịn được quay sang Cam Mạc Nhiên nói: "Nếu so về thuật tháo khớp tiếp khớp, chỉ sợ cả ông và ta cũng không được như nữ tử này hả!"

Cam Mạc Nhiên gật đầu đồng ý, chỉ có điều là lão lại cau mày nói: "Nhưng dù sao nữ tử này nhìn như thế nào cũng vẫn là một sát thủ, hơn nữa theo gã A Tàn kia tựa hồ như là người từ cùng một sư môn!"

Tôn Lộc Đường trầm mặc một hồi lâu, mới nói: "Hy vọng Vương Chí Đạo có thể làm cho nàng đi trở về chính đạo hả!"

Dưới lôi đài, Chu Quốc Phú phất tay nói với Vương Chí Đạo đang tiến lại chào đón: "Cái gì hiện nay cũng không dùng được nữa rồi, ta biết ngươi muốn nói cái gì! Không sai, ta hẳn là sớm nên nghe theo lời khuyên của ngươi, trực tiếp nhận thua. Là ta tự rước lấy nhục, cho nên ngươi không cần an ủi ta nữa. Hay là nên đi về chỗ Điệp tiểu thư nói gì thì nói đi thôi!"

Vương Chí Đạo sững sờ nhìn theo Chu Quốc Phú đang tìm cách tách ra khỏi đám người, rồi quay lại nhìn Long Điệp đang theo xuống phía sau, thở dài nói:

"Xem ra ngươi đã làm tổn thương trầm trọng đến sự tự tôn của hắn hả. Tại sao ngươi lại không thể hạ thủ lưu tình một chút, hắn chính là bằng hữu của chúng ta mà!"

Long Điệp lờ mờ hỏi: "Nếu đến phiên ngươi cùng đánh với ta, ngươi sẽ hạ thủ lưu tình đối với ta hay sao?"

Vương Chí Đạo lập tức hồi đáp: "Như thế là điều hiển nhiên rồi, ta làm sao có thể nhẫn tâm làm thương tổn đến ngươi được chứ!"

"Không đứng đắn nghiêm chỉnh chút nào!" Long Điệp hừ lạnh nói: "Nhưng là ta đây sẽ không hạ thủ lưu tình đối với ngươi. Đến lúc đó ta nhất định sẽ sử ra toàn lực, đem ngươi đánh ngã!"

Vương Chí Đạo ngạc nhiên nói: "Tàn nhẫn như vậy ư? Chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn mưu sát chồng hay sao?"

Long Điệp nghe vậy tức giận liền xoay người rời đi.

"Điệp tả, ngươi thật là lợi hại hả!" Nhưng lại chính là Ô Tâm Lan đã luồn tới đây, hăng hái bừng bừng kề cận Long Điệp nói: "Điệp tả, ta quyết định rồi, từ giờ trở đi ta ủng hộ ngươi! Bởi vì ngươi chính là anh hùng trong giới nữ nhân chúng ta! Ta hy vọng ngươi có thể đánh ngã Vương Chí Đạo, cướp lấy Quán quân, cho phụ nữ chúng ta tranh khẩu khí hả!"

Vương Chí Đạo nghe vậy thở dài nói: "Phụ nữ quả nhiên là một loại động vật thích nằm mộng giữa ban ngày!"

Lời này vừa ra, lập tức có vài đôi mắt đẹp đằng đằng sát khí đã rơi vào trên người hắn, làm cho Vương Chí Đạo toàn thân trên dưới cũng đều nổi cả da gà.

May là đúng lúc này thanh âm của Đại loa đã kịp thời thay Vương Chí Đạo giải vây:

"Các vị khán giả, bất tri bất giác mà Vạn quốc võ thuật đại hội vòng thi đấu thứ hai đã đánh xong một nửa rồi. Không thể nghi ngờ gì nữa, mỗi một trận đấu đều có trình độ vô cùng đặc sắc. Nếu so với các trận đấu ở vòng đấu thứ nhất thì chỉ có hơn chứ không hề kém. Mỗi một trận đấu chấm dứt, đều làm cho chúng ta không thể chờ đợi được mà muốn trận thi đấu tiếp theo phải bắt đầu ngay. Bởi vì Vạn quốc võ thuật đại hội đã kích động được đến tận cùng thâm tâm của chúng ta, vậy chúng ta hãy cùng nhau hoan hô cho nó đi hả!"

Tiếng vỗ tay như sấm.

Sau khi thật vất vả mới dần dần yên tĩnh lại được, Đại loa mới tuyên bố nói: "Bây giờ chúng ta bắt đầu trận đấu thứ tám ở vòng đấu thứ hai, chính là Trung Nhật quyết đấu! Nhật Bản Liễu Sinh Đấu Hồn đánh với Trung Quốc Chi Biến Đường!" Cuối cùng, Đại loa lại rất "hài hước" nói thêm một câu: "Lúc này đây, chúng ta rất may mắn, Chi Biến Đường tiên sinh ở dưới sự bảo vệ vô cùng chu đáo của sư môn, rốt cuộc đã có thể đứng trên lôi đài mà không hề có tổn thương gì, làm cho Liễu Sinh tiên sinh không còn được cơ hội không chiến mà vẫn thắng! Mà chúng ta rốt cuộc cũng có thể chứng kiến được, Liễu Sinh tiên sinh vốn từ vòng đấu trước không hề có xuất thủ qua, vậy cuối cùng là có đủ tư cách để đứng trên lôi đài này hay không!"

Trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân tức giận đến mức đại não cơ hồ sung huyết, hận đến không thể lập tức đem gã Đại loa "tiện miệng" này mà giết chết.

Trái ngược hẳn với Sơn Khẩu Dụ Nhân, Liễu Sinh Đấu Hồn đối với sự châm chọc của Đại loa không hề có chút động lòng, chỉ là mặt hắn vẫn không hề có chút thay đổi nhìn chằm chằm vào Chi Biến Đường đang đứng đối diện với mình, hình như là trong mắt chỉ có thể nhìn thấy được một người, đó chính là Chi Biến Đường kia mà thôi.

Chi Biến Đường ở trong trận đấu ở vòng đấu thứ nhất mặc dù đã chiến thắng được đối thủ Hậu Đắc Thắng, nhưng là lại thắng rất bi thảm. Cả người trên dưới bị Hậu Đắc Thắng dùng lợi trảo cào cho sứt sát vô số chỗ, mặc dù là chỉ bị thương ngoài da, nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy cực kỳ mất thể diện, lại còn đánh mất cả mặt mũi của sư phụ. Cho nên đến lúc này đây, hắn có chút nóng lòng không thể chờ đợi được, muốn dùng một thủ đoạn hoàn toàn mang tính áp đảo vượt trội đem đối thủ đánh bại ngay, nhằm vãn hồi thể diện đã mất sạch trong trận đấu trước. Cho nên khi nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt của Liễu Sinh Đấu Hồn, đấu chí của hắn dâng trào, chỉ hận là trận đấu không thể bắt đầu ngay lập tức.

Nhưng trong lúc còn đang chờ Đại loa hô bắt đầu, Chi Biến Đường lại phát hiện ra hình như chính bản thân mình đang bị hai tròng mắt của Liễu Sinh Đấu Hồn hấp dẫn vào đó, bản thân mình không thể rời ánh mắt đi được. Ánh mắt của Liễu Sinh Đấu Hồn nhìn như là một hắc động yêu dị, nếu đấu mắt với hắn tức thì bị đoạt hết hồn phách. Chi Biến Đương chẳng những tầm mắt muốn di dời đi cũng không được, hơn nữa tay chân tựa hồ như cũng đã bị trói buộc rồi, không thể động đậy được nữa.

Yêu pháp?

Chi Biến Đường trong lòng hoảng hốt, vội vàng bảo vệ cho một chút sáng suốt còn lại trong tâm trí, toàn lực giãy dụa, cố gắng thoát khỏi ánh mắt của Liễu Sinh Đấu Hồn.

Nhưng đúng vào trong một nháy mắt này, ánh mắt của Liễu Sinh Đấu Hồn đột nhiên lại biến, sát khí ác liệt từ trong đôi mắt lại bắn vụt ra. Chi Biến Đường bị loại ánh mắt lộ tràn sát khí này của Liễu Sinh Đấu Hồn nhìn trừng trừng đến, chẳng những chút đấu chí còn sót lại đã tiêu tán, hơn nữa toàn thân dâng lên hàn khí, tâm lý sợ hãi đột nhiên bừng lên bao phủ khắp toàn thân.

Tiếp theo, Liễu Sinh Đấu Hồn đã xuất kích rồi. Hắn nhanh như một tia chớp vọt ngay tới trước mặt Chi Biến Đường, một chưởng nhằm ngay bên cần cổ Chi Biến Đường ngoan độc chém xuống. Chi Biến Đường

đầu lệch sang một bên, ngã gục xuống sàn chết ngất ngay tại trận.

Một trận xôn xao khắp nơi.

Bởi vì sự việc phát sinh đến quá nhanh, đám khán giả tại tràng cũng còn chưa có rõ ràng được là đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ chỉ là chứng kiến Chi Biến Đường cùng Liễu Sinh Đấu Hồn nhìn nhau trong chốc lát, tiếp theo Liễu Sinh Đấu Hồn lập tức phát động thủ đao công kích, còn Chi Biến Đường thì ngay cả tránh né cũng rõ ràng là không thèm tránh né, trực tiếp để cho Liễu Sinh Đấu Hồn một thủ đao chém ngã nhào xuống luôn. Thân là đệ tử của Tôn Lộc Đường, Chi Biến Đường mặc dù có lẽ còn chưa được xem như cao thủ đỉnh cao, nhưng dù sao vẫn là hạng người có năng lực xuất chúng, mới vừa rồi thủ đao công kích của Liễu Sinh Đấu Hồn căn bản không thể tính là quá nhanh, cơ hồ là người bình thường cũng có thể nhìn thấy rõ động tác. Lấy khả năng của Chi Biến Đường, như thế nào lại đến mức ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, đã bị chém trúng ngay rồi? Cho nên đến lúc này đây rất nhiều người xem cũng đều cho rằng, trận tỷ thí này có chút quỷ dị.

Vương Chí Đạo vẫn đang một mực tập trung quan sát trận đấu trên lôi đài giữa Chi Biến Đường cùng Liễu Sinh Đấu Hồn, mơ hồ xem rõ được biện pháp mà Liễu Sinh Đấu Hồn dùng chiến thắng Chi Biến Đường, không khỏi giật mình, tỏ ra không thể tin nổi lầm bầm nói: "Thế này chẳng lẽ là Nhị giai đường bình pháp? Nhật Bản thật sự là có tồn tại loại công phu trong truyền thuyết này hay sao? Thằng Liễu Sinh Đấu Hồn này đã ở đâu mà học được chứ?"

174. Chương 172: Nhị Giai Đường Bình Pháp (hạ)

Bên dưới lôi đài, Ô Tâm Lan vẫn luôn dính sát vào bên người Vương Chí Đạo, lúc này đã nghe được lời hắn thì thào tự nói, liền tò mò hỏi lại: "Chí Đạo, cái gì gọi là Nhị giai đường bình pháp, là yêu thuật của người Nhật Bản hay sao?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Không, đó là một loại thuật chuyên để chấn nhiếp tinh thần, trên thực tế Trung Quốc cũng có rất nhiều loại công phu cùng loại. Cái gọi là Nhị giai đường bình pháp này là một loại võ thuật quỷ dị tổng hợp từ Thôi miên thuật, Nhẫn thuật cùng Đao thuật, chính là một chi phái đặc biệt nhất trong các lưu phái võ thuật của Nhật Bản. Nghe nói người sáng tạo ra nó là một người Nhật Bản tên gọi là Nhị Giai Đường Thị, chỉ có điều chính thức hoàn thành được nó thì lại là Chủ Thủy Đại Cát của Tùng Sơn bộ tộc. Đây là một loại kỹ xảo chuyên lấy việc trói buộc hoặc kiềm chế đối phương làm chủ, tổ hợp từ Thôi miên thuật cùng Nhẫn thuật, có thể sinh ra được sự chấn nhiếp tâm thần của đối phương, làm cho cả tinh thần và lực lượng của đối phương trong lúc chiến đấu đều tiêu tan hết. Cảnh giới cao nhất của nó được gọi là 'Tâm chi nhất pháp', sau khi luyện thành là có khả năng chân chính làm được đến mức 'binh không cần đánh mà vẫn hàng phục được người'!

Trong lịch sử võ thuật của Nhật Bản từng có ghi lại, Chủ Thủy Đại Cát đã từng sử dụng thuật này, trong nháy mắt đã khiến cho một đoàn quân đội mất hết ý chí chiến đấu, trợ giúp cho chủ công của hắn đánh bại được địch quân."

Nhíu nhíu đầu mày một chút, Vương Chí Đạo lại nói: "Chỉ có điều là không phải cũng đã ghi lại rằng cái loại Nhị giai đường bình pháp này đã thất truyền từ hơn hai trăm năm trước rồi hay sao? Thằng Liễu Sinh Đấu Hồn này học được từ đâu vậy chứ?"

Ô Tâm Lan nghe xong trong lòng cảm thấy rất lo lắng, nói: "Như vậy chẳng phải là Liễu Sinh Đấu Hồn kia rất là lợi hại hay sao?"

Vương Chí Đạo mỉm cười, khinh thường nói: "Nhị giai đường bình pháp tại Nhật Bản mặc dù được truyền thuyết là rất thần kỳ, nhưng trên thực tế cũng không có gì là quá ghê gớm. Ta sớm đã biết được nguyên lý của nó, nó không phải là đối với tất cả mọi người đều hữu hiệu đâu. Thằng Liễu Sinh Đấu Hồn nếu dám sử dụng một chiêu này đối với ta, ta sẽ làm cho hắn phải tự ăn quả đắng!"

Cái gọi là phép Chấn nhiếp tinh thần này, mới nghe đến tựa hồ như rất là thần kỳ, làm cho người ta nghĩ lầm rằng đó là loại công phu chỉ có trong truyền thuyết, trên thực tế thì lại không phải như thế, nếu không muốn nói rằng loại phép Chấn nhiếp tinh thần này trong thực tế cơ hồ mỗi người đều đã gặp qua.

Nói rằng trong hiện thực khắp nơi đều có thể gặp được, tin tưởng rằng tất cả mọi người đều ồ lên cho rằng điều đó là không có khả năng.

Trên thực tế chỉ cần giải thích rõ được một lần về nguyên lý và hiệu quả của phép Chấn nhiếp tinh thần, thì sẽ rõ ràng ngay rằng tại sao lại nói cơ hồ mỗi người đều đã gặp qua. Hiệu quả sử dụng của phép Chấn nhiếp tinh thần chính là: Dùng ánh mắt, hoặc dùng thanh âm, hoặc dùng khí thế, hoặc dùng động tác để làm cho đối phương đấu chí tiêu tán hết, sinh ra cảm giác không thể đề kháng, không thể địch lại được, bất chiến mà hàng, thậm chí tinh thần hỏng mất. Nghe đến cách miêu tả như thế này, tin tưởng rằng không ít người cũng tựa hồ cảm giác như có chút quen thuộc, hình như ở bất cứ chỗ nào cũng có thể nhìn thấy được một ví dụ của việc này?

Không sai, một ví dụ điển hình nhất chính là hình tượng của Hoàng đế cổ đại, tiểu dân chúng vừa nhìn thấy Hoàng đế tức thì không tự chủ được mà chân như nhũn ra, theo bản năng quỳ mọp xuống, việc này chính là phép Chấn nhiếp tinh thần đã phát huy tác dụng. Hoàng đế có thể không biết một chút võ công nào, có thể yếu ớt đến mức tiểu dân chúng kia chỉ một quyền là có thể đem hắn đánh ngã. Nhưng là cho dù Hoàng đế bên người không có lấy một tên lính, tiểu dân chúng khi nhìn thấy hắn vẫn là không tự chủ được mà sợ hãi, nửa điểm đấu chí để chống cự với hắn cũng không có được. Việc này nếu nói rằng tiểu dân chúng nhát gan, thì tốt hơn hết nên nói rằng đây là do Hoàng đế mỗi ngày đều ngồi trên ngôi vị chí tôn, theo bản năng mà dưỡng thành một loại uy nghiêm, loại uy nghiêm Quân lâm thiên hạ. Loại uy nghiêm này chính là một dạng sản phẩm của phép Chấn nhiếp tinh thần, làm cho tất cả những người mà có tâm chí không kiên định đều theo bản năng nảy sinh ra cảm giác sợ hãi. Những ví dụ tiếp xuống dưới, lớn thì là tướng quân tắm máu sa trường, nhỏ thì là phụ thân đang giáo huấn nhi tử của mình, những người như vậy đều theo bản năng nảy sinh ra được sự chấn nhiếp tinh thần đối với địch nhân của hắn hoặc nhi tử của hắn, làm cho địch nhân khiếp vía, nhi tử kính sợ,

Còn có những ví dụ điển hình khác nữa, ví như là kẻ sát nhân, hay là những kẻ tướng mạo cùng hung cực ác, những kẻ như thế đều làm nảy sinh ra một loại chấn nhiếp tinh thần đối với những người bị hại, làm cho người bị hại chân tay run rẩy, gan mật rụng rời, căn bản là không thể hưng khởi được đấu chí đối kháng, kết quả là dễ dàng bị hại chết.

Vương Chí Đạo ở hậu thế thường thường chứng kiến không ít những tin tức mà làm cho những người nghe được phải cảm thán không thôi: Một gã nam nhân gầy như con chó già chỉ cần dùng một thanh tiểu đao đã bắt cóc được cả một chuyến xe bus có tới mấy chục hành khách, giở trò ngay trước mặt đám hành khách đó mà cưỡng gian nữ hành khách, cướp bóc tiền tài của những người già yếu. Trong đám mấy chục hành khách đó, có không ít những người thân cường lực tráng, nhưng là bọn họ người nào cũng im hơi lặng tiếng, không có ai dám tỏ ra dù chỉ là một chút điểm phản kháng, để tùy ý cho nam nhân gầy xác như con chó già kia phát tiết hết thú tính, lại còn cướp hết tài vật nghênh ngang rời đi.

Lại còn có tin càng làm cho người khác phải giật mình: Một tên đào phạm vượt ngục chạy trốn tới một gia đình có tám người, bởi vì gia đình này xem tin tức mà biết được tên đào phạm kia chính là một tội phạm giết người hung hãn vô cùng, cho nên mỗi người đều sợ hãi đến chết khiếp. Tên đào phàm kia rõ ràng là trong tay không tấc sắt, nhưng người trong nhà kia không có ai dám phản kháng, ngoan ngoãn vâng theo tên đào phạm kia điều khiển, đến lúc cuối cùng toàn bộ đều bị tên đào phạm kia giết chết diệt khẩu.

Những tình huống như thế, có thể tính là ví dụ về chấn nhiếp tinh thần hay không? Có thể nói là, gã nam nhân gầy như con chó kia, hay là gã đào phạm, sự tà ác từ trong nội tâm cùng với sự hung ác ngoan độc làm cho người khác theo bản năng mà sinh ra loại lực chấn nhiếp làm cho những người gan nhỏ trở nên run sợ, không hưng khởi nổi dù chỉ là một điểm tâm chí phản kháng. Đây chính là phép Chấn nhiếp tinh thần.

Phân tích từ những dữ liệu ở trên, sẽ phát hiện ra, những nhân tố sản sinh ra phép chấn nhiếp tinh thần chính là: Tâm thái cao cao tại thượng, thái độ coi thường sinh mạng, khí thế vô úy vô địch. Tỷ như uy nghiêm của bậc đế vương, khí thế của bậc danh tướng, sát khí của sát thủ, sự ngang ngược của ác nhân, chính khí của dũng giả, đều làm sản sinh ra một loại uy lực chấn nhiếp tinh thần đối với người khác, tước đoạt đấu chí của họ, làm cho họ không chiến đã hàng.

Một ít các võ thuật gia môn có kiến thức, đã phát hiện ra được nguyên lý của phép chấn nhiếp tinh thần, mới phát minh ra những loại công phu quỷ dị như là Nhị giai đường bình pháp. Phương pháp luyện tập cũng cực đơn giản, chính là bắt chước tâm thái, dùng phép tự phóng đại tinh thần. Nếu như một người có

tâm thái của bậc đế vương, ngay cả bản thân mình cũng rất tin tưởng rằng chính mình là bậc đế vương, nhưng vậy người đó sẽ có được khí thế cùng sự uy nghiêm của bậc đế vương, địch nhân vừa gặp đã sinh ra sợ hãi trong tâm.

Mạnh Tử nói: "Ta thiện dưỡng hạo nhiên chi khí, lấp đầy hết thiên địa chi gian", đây chính là một loại tu luyện phép chấn nhiếp tinh thần của các bậc dũng giả. Dũng giả có tâm thái không e sợ, bản năng sẽ sản sinh ra một loại khí thế không giận mà uy, làm cho địch nhân vừa nhìn thấy trong tâm đã trở nên run sợ. Cái loại khí thế không giận mà uy này, có muốn giả bộ cũng không thể giả bộ ra được, bắt buộc phải trải qua ma luyện mới xuất ra được "dũng giả chi tâm".

Nhìn vào những phân tích ở bên trên, tin tưởng có không ít người cũng đã rõ ràng được, phép Chấn nhiếp tinh thần không phải là đối với bất kỳ ai cũng áp dụng được, nó cũng có nhược điểm. Đó chính là, có những người trời sinh đã miễn dịch đối với phép Chấn nhiếp tinh thần.

Trong lịch sử cũng thường thường có nững người kể cả khi đối mặt với đế vương cũng vẫn có thể giữ tái độ thong dong, cao đàm khoát luận, tựa hồ như trong mắt của bọn họ, đế vương bất quá cũng chỉ như là người bình thường mà thôi. Những người như vậy, đối diện với tướng quân từng tắm máu sa trường, sát thủ giết người như ma, hay những kẻ cùng hung cực ác, vẫn là một dạng không hề sợ hãi, lại phản kích dũng cảm. Đối diện với những người như vậy, phép Chấn nhiếp tinh thần dù có tu luyện được cường đại đến đâu, đối với họ cũng không hề có tác dụng. Những người như vậy, là những người có tâm chí kiên định trời sinh, là dũng giả trời sinh, đấu sĩ trời sinh.

Mà Vương Chí Đạo, tự tin bản thân mình chính là người như vậy, cho nên hắn mới nói một cách bình thản rằng, Nhị giai đường bình pháp của Liễu Sinh Đấu Hồn đối với hắn không có tác dụng gì. Hắn có nắm chắc nếu Liễu Sinh Đấu Hồn sử dụng ra loại Nhị giai đường bình pháp này đối với bản thân hắn, chính hắn nhất định sẽ cho Liễu Sinh Đấu Hồn ăn đủ đau khổ.

"Vương huynh đệ, đang suy nghĩ cái gì đến mức xuất thần như vậy?"

Bên người đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc, Vương Chí Đạo phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn sang, chính là Tôn Đại Chu. Hắn không biết đã đi tới phía sau lưng Vương Chí Đạo từ lúc nào, vẫn đang một thân trang phục thư sinh nho nhã, đeo mắt kính thủy tinh. Chỉ có điều trên đầu hắn lại đội cái mũ lưỡi trai kéo sụp xuống, tựa hồ như đang muốn che dấu thân phận của bản thân.

Vương Chí Đạo cười nói: "Nguyên lai là Tôn huynh hả, làm sao lại mang cái mũ như thế này chứ, đi với trang phục đang mang trên người ngươi một điểm cũng không hợp nhau, ý muốn không để thu hút sự chú ý của mọi người hay sao?"

Tôn Đại Chu nghe vậy cười khổ, đem cái mũ gỡ xuống, thở dài nói: "Vương huynh đệ thì lại thật là vui vẻ thanh nhàn hả, mỗi ngày trừ việc luyện công ra thì chính là đến quan khán đối thủ đánh lôi đài. Ta đây thật đáng thương, còn phải không ngưng chạy đông chạy tây, chẳng những bận rộn đến mức không còn thời gian luyện công, ngay cả quan khán xem đối thủ của mình đánh lôi đài như thế nào cũng không có thời gian. Kết quả khi lên lôi đài thì đối với đối thủ của bản thân mình một điểm cũng không biết!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Như vậy mà ngươi vẫn còn có thể dễ dàng thủ thắng? Thật sự làm cho ta không bội phục cũng không được hả!"

Tôn Đại Chu lại cười khổ một chút, hạ thấp giọng nói: "Vương huynh đệ, ta có chuyện quan trọng cần nói với ngươi. Có thể đi tìm một chỗ an toàn được hay không? Ở chỗ này rất đông người, không thuận tiện lắm!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Tôn huynh sai lầm rồi, càng nơi đông đúc càng mơ hồ, địa phương nguy hiểm nhất trên thực tế lại là địa phương an toàn nhất. Người càng đông càng hỗn tạp, trái lại lại không hề có ai để ý tới chúng ta. Nếu như đổi lại thành một địa phương bí mật an toàn, nói không chừng lại có người chạy đến nghe lén đó! Cho nên nếu có chuyện gì thì cứ ở ngay chỗ này nói chuyện là tốt nhất

Tôn Đại Chu ngạc nhiên một chút, lại gật đầu nói: "Nói như vậy tựa hồ cũng có chút đạo lý, được rồi, vậy ta đứng ở chỗ này nói chuyện cũng tốt!" Lời thì tuy nhiên là nói như thế, nhưng Tôn Đại Chu vẫn tự giác hạ thấp thanh âm nói:

"Vương huynh đệ, nghe nói Vương Á Tiêu sau khi quay về Thượng Hải đã cùng ngươi bí mật gặp gỡ phải không?"

"Đó là ta có việc tìm hắn!" Vương Chí Đạo thần sắc không thay đổi nói: "Bản lĩnh của thám tử trong Đồng Minh hội các ngươi so với đặc vụ của Minh triều Đông Hán vẫn còn lợi hại hơn nhiều hả. Ta vừa mới gặp gỡ Vương Á Tiêu, cũng đã bị các ngươi tra ra được rồi!"

Tôn Đại Chu có chút xấu hổ nói: "Ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta không phải là đi điều tra ngươi, mà bởi vì Vương Á Tiêu là người của bên Hoàng tiên sinh, cho nên hành tung của hắn khi đến Thượng Hải mới bị chúng ta chú ý tới. Chỉ có điều là ta tìm ngươi cũng phải là bởi vì chuyện của hắn, mà là bởi vì từ Bắc Kinh có truyền tới tin tức, không biết Vương Á Tiêu có nói cho ngươi biết hay không? Nếu như hắn đã nói, vậy thì ta sẽ không cần phí công miệng lưỡi nữa!"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Ta tìm hắn chỉ là do có việc cần mời hắn hỗ trợ. Hắn cũng không nói cho ta biết chuyện gì cả. Bắc Kinh đã phát sinh sự tình gì hay sao?"

"Xem ra hẳn là Vương Á Tiêu vội vàng quay về Thượng Hải, còn chưa có nắm được tin tức này!"

Tôn Đại Chu lại nhìn khắp chung quanh một chút, một lần nữa hạ thấp giọng nói nhỏ bên tai Vương Chí Đạo: "Bắc Kinh có tin tức truyền đến, Viên đại đầu căn bản là không có chết!"

"Cái gì?" Vương Chí Đạo trong mắt lộ ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, lắc đầu nói: "Việc này không có khả năng hả, ta chính là đã tận mắt nhìn thấy thi thể của Viên đại đầu!"

"Ngươi làm sao lại có thể biết chắc chắn được đó chính là thi thể của Viên đại đầu, ngươi cũng không có chân chính nhận thức Viên đại đầu. Đó chỉ là thế thân của Viên đại đầu mà thôi." Tôn Đại Chu thở dài nói: "Việc này hết thảy cũng chỉ là âm mưu của Viên đại đầu. Viên đại đầu bởi vì sự tình hắn phái người đi ám sát Tống tiên sinh đã bị điều tra ra rồi, hắn lo lắng người của Đồng Minh hội sẽ ám sát hắn để báo thù cho Tôn tiên sinh, hơn nữa thế lực của hắn ở Bắc Kinh đã xuất hiện vài sự dao động, có không ít người đã bắt đầu phản đối hắn.

Cho nên hắn mới an bài ra một cái trò hề giả chết này, mục đích chính là đem sự chú ý của mọi người từ trên mình hắn dời đi chỗ khác. Sau đó tọa sơn quan hổ đấu, nhìn con trai hắn Viên qua tử, cùng đám người Đoạn Kỳ Thụy, Lê Hồng Nguyên tranh quyền đoạt lợi, đợi được đến khi bọn họ loạn thành bất lợi, hắn liền đột nhiên xuất hiện, nhanh như chớp đoạt lại quyền tướng quân, cục diện Bắc Kinh lại một lần nữa để cho hắn khống chế được rồi."

Vương Chí Đạo nghe được trợn mắt há hốc mồm, lại có điểm khó hiểu nói: "Viên đại đầu giả chết có thể giấu giếm được ta, giấu giếm được những người khác, nhưng làm sao có thể giấu giếm được các lão bà của hắn, đặc biệt là Trầm đại di thái thái?"

Tôn Đại Chu cười khổ nói: "Ngươi vẫn còn không rõ hay sao? Một cái mưu kế này căn bản là do Trầm đại di thái thái xếp đặt. Cả ta và ngươi cũng đều đã đánh giá thấp nữ nhân này rồi, nàng trên thực tế chính là túi khôn số một của Viên đại đầu! Chính là quân sư sau màn trướng!"

Vương Chí Đạo nghe vậy lần nữa ngạc nhiên, lại tỏ ra đại ngộ, gật đầu nói: "Nguyên lai là như vậy, nói như thế thì đúng là thông suốt rồi. Nữ nhân này rất là sủng ái con trai thứ hai Viên Khắc Văn của Viên đại đầu, nhưng là lại biết được Viên qua tử dã tâm không nhỏ, đối với nàng cùng Viên Khắc Văn đều có uy hiếp, cho nên mới xếp đặt ra một cục diện này, thoạt nhìn là vì Viên đại đầu, nhưng trên thực tế chính là nàng đã tính kế Viên qua tử. Mục đích chân chính của nàng trên thực tế vốn chỉ là để tính kế Viên qua tử mà thôi, chỉ có điều là chúng ta lại húc vào chỗ đó, nàng mới tương kế tựu kế, đem cả chúng ta cũng tính kế luôn một thể. Thật sự là một nữ nhân rất lợi hại hả, đem tất cả đám nam nhân chúng ta vui đùa quay vòng vòng, trình diễn được đến ngay cả ta cũng rất tin tưởng, không chút nghi ngờ. Ha ha ha…"

Vương Chí Đạo đột nhiên ngửa mặt lên trời bật cười to, chẳng những khiến cho Tôn Đại Chu giật mình kinh ngạc, Ô Tâm Lan cùng đám người Tinh Võ Môn cũng đưa mắt nhìn lại phía hắn, ngay cả đám khán giả đang đứng gần bên cạnh hắn cũng không tự chủ được mà lui về phía sau, nghĩ lầm rằng hắn đang phát tác ra cơn bệnh thần kinh.

Tôn Đại Chu có chút khẩn trương nhỏ giọng hỏi: "Vương huynh đệ, ngươi cười cái gì? Ngươi không phải là đã bị nữ nhân kia kích thích làm cho nổi điên lên rồi đấy chứ?"

Vương Chí Đạo càng "ha ha" cười to nói: "Không, ta chỉ là đang cao hứng mà thôi!"

Tôn Đại Chu không hiểu chút nào, thầm nghĩ đã bị người khác chơi đùa, còn có cái gì đáng để cao hứng nữa đây?

Hắn đâu có biết rằng Vương Chí Đạo cao hứng là do Viên đại đầu không chết. Viên đại đầu không chết, như vậy có ý nghĩa rằng lịch sử không hề thay đổi. Vốn dĩ lúc đầu khi Vương Chí Đạo biết được rằng Viên đại đầu bị chết, còn tưởng rằng là do sự xuất hiện của bản thân mình mà làm cho lịch sử phát sinh thay đổi. Sau lại biết có một gã Long Bổn Thái Lang kia, lại biết hắn rất hao phí khổ tâm nhằm cải biến lịch sử, liền hoài nghi rằng cái chết của Viên đại đầu có liên quan đến Long Bổn Thái Lang. Long Bổn Thái Lang có khả năng làm cho Viên đại đầu sớm chết đi, như vậy nói không chừng thực sự là có khả năng thay đổi lịch sử, vậy thì cục diện Trung Quốc sau này sẽ phát triển như thế nào đây?

Điều này làm cho Vương Chí Đạo vừa không có cách nào đoán trước, đồng thời cũng vừa có chút sợ hãi ngấm ngầm, lo lắng rằng lịch sử sẽ bởi vì sự quấy rối của hắn cùng Long Bổn Thái Lang mà trở nên càng không thể vãn hồi. Bây giờ đột nhiên nghe được tin tức Viên đại đầu không chết, Vương Chí Đạo lập tức hiểu được, lịch sử không hề có sự thay đổi gì từ sự xuất hiện của bản thân mình cùng Long Bổn Thái Lang, chỉ là xảy ra một vài sự biến động nho nhỏ mà thôi.

Đã là như vậy, Vương Chí Đạo lập tức yên lòng. Bởi vì điều này đã nói rõ rằng bản thân mình không có khả năng cải biến được cục diện của Trung Quốc, nhưng đồng thời cũng nói rõ rằng Long Bổn Thái Lang cũng không có khả năng thực hiện được giấc mộng đế quốc Đại Nhật Bản, cho dù hắn có đem công nghệ cao ở tương lai áp dụng vào thời đại này cũng vô dụng. Có lẽ điều này cũng gián tiếp nói rõ rằng chính bản thân mình nhất định có thể ngăn cản giấc mộng đế quốc Đại Nhật Bản của Long Bổn Thái Lang, ngăn cản được việc hắn muốn thay đổi lịch sử.

Vừa cao hứng đồng thời Vương Chí Đạo lại vừa âm thầm cảnh giác trong lòng. Nữ nhân Trầm đại di thái thái này tâm kế thật đúng là con mẹ nó lợi hại. Trở thành địch nhân của nàng, chỉ sợ bị nàng đùa chơi đến chết cũng vẫn còn chưa biết. Sau này nếu có cơ hội gặp lại nàng, cần phải cẩn thận vạn phần rồi.

Thấy Vương Chí Đạo tựa hồ như đã tỉnh táo trở lại, Tôn Đại Chu lần nữa ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng nói: "Chúng ta lại còn điều tra ra được, Viên đại đầu bây giờ đang tích cực chuẩn bị khôi phục lại đế chế, hắn nghĩ muốn chính mình phải làm Hoàng đế. Tôn tiên sinh kiên trì không cho phép sự việc này xuất hiện. Đồng Minh hội chúng ta bây giờ đang tính kế hoạch làm như thế nào để ngăn cản Viên đại đầu xưng đế!"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Chỉ sợ các ngươi ngăn cản không được, chỉ có điều cũng không cần phải quá lo lắng. Viên đại đầu cho dù lên làm Hoàng đế, cũng làm không được bao lâu đâu. Trung Quốc hiện nay, đã không còn cho phép những thứ như là Hoàng đế nọ kia được xuất hiện nữa rồi."

Thấy Tôn Đại Chu lại muốn mở miệng, Vương Chí Đạo vội vàng ngăn cản nói: "Ta biết ngươi muốn ta làm cái gì, nhưng đành phải xin lỗi, ta đã không nghĩ sẽ lại tham gia vào loại sự tình này nữa. Hiện nay ta đang có một cường địch, ta muốn trước hết phải giải quyết được hắn. Trừ việc đó ra, đối với các sự việc khác ta đều không có hứng thú. Ngươi hay là xin mời trở về đi!"

Tôn Đại Chu nhíu nhíu đầu mày, có vẻ hờn giận nói: "Ngươi có thể nào lại đem ân oán cá nhân đặt nặng hơn quốc gia đại sự hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Đây cũng không chỉ là ân oán cá nhân, nếu so với quốc gia đại sự thì còn muốn nặng hơn đó!" Thấy Tôn Đại Chu lộ ra vẻ mặt chưa được rõ ràng, Vương Chí Đạo thở dài nói: "Trong lúc nhất thời không thể nói rõ hết được với ngươi. Hay là thôi đi, dù sao ta tự biết rằng chính mình đang làm đúng là được. Tôn huynh, rất xin lỗi, thay ta nói một câu xin lỗi với Tôn tiên sinh đi hả!"

Tôn Đại Chu thấy thế, biết rằng không có khả năng khuyên động được Vương Chí Đạo, đành phải thở dài, chắp tay nói: "Đã như vậy rồi, vậy thì mong Vương huynh đệ tự mình bảo trọng hả. Nói thật, ta rất hoài niệm những ngày ban đầu khi chúng ta cùng nhau tác chiến, đáng tiếc những ngày ấy xem ra không thể lặp lại được nữa rồi!"

Lại chắp tay vái chào lần nữa, Tôn Đại Chu cáo từ rời đi, rẽ đám người xem luồn đi ra ngoài.

Ô Tâm Lan vẫn một mực âm thầm quan sát bọn họ, nhìn thấy Tôn Đại Chu đã rời đi, liền đi tới bên người Vương Chí Đạo hỏi hắn: "Chí Đạo, ngươi cùng Tôn đại ca đã nói chuyện gì hả? Nhìn vẻ mặt của các ngươi, hình như là đàm phán hỏng rồi phải không?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Những loại sự tình này ngươi tốt nhất là không nên hỏi, chuyên tâm xem thi đấu đi!"

Ô Tâm Lan thấy Vương Chí Đạo vẻ mặt nghiêm túc ít thấy, nên biết ý mà gật đầu, dời sự chú ý trở lại trận đấu đang diễn ra trên lôi đài, khẽ thở dài nói: "Không nghĩ tới Hàn đại ca kia lại mạnh mẽ như thế, cùng Ngũ sư huynh đấu đã lâu như vậy mà cũng không có bị thua! Đệ tử của Tôn lão gia tử, mỗi người đều có chân tài thực học hả!"

Vương Chí Đạo nhìn lại một chút trên lôi đài, Trần Chân đang thi đấu cùng Hàn Mạc Hiệp, mỉm cười nói: "Trên thực tế Hàn đại ca cũng không phải là đệ tử của Tôn lão gia tử, chỉ có thể coi là được sự chỉ điểm của Tôn lão gia tử mà thôi. Sư phụ chân chính của hắn là Trương Chiếm Khôi của Trung Hoa võ sĩ hội, sở học chính là Bát Quái Chưởng. Trải qua sự chỉ điểm của Tôn lão gia tử, thực lực của hắn bây giờ đã có thể coi là còn mạnh hơn cả sư phụ Trương Chiếm Khôi của hắn rồi. Đáng tiếc hắn vẫn không phải là đối thủ của Ngũ sư huynh, lập tức sẽ phải thua thôi!"

Ô Tâm Lan nghe vậy vội vàng chăm chú nhìn lại hai người đang đánh nhau trên lôi đài, có chút ngạc nhiên nói: "Sao lại như vậy được, bọn họ nhìn giống như là cân sức ngang tài, khó phân thắng bại hả!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Nguyên tắc đánh nhau của Bát Quái Chưởng chính là dùng chưởng làm chuẩn, lấy chạy để dùng, tránh thẳng dựa nghiêng, tránh thực kích hư. Nhưng là Hàn đại ca dưới sự công kích chính diện mạnh mẽ, trực tiếp không sợ của Ngũ sư huynh, muốn chạy cũng không được, không có cách nào tránh thẳng dựa nghiêng, bị ép đến mức chỉ có thể cùng Ngũ sư huynh đối diện trực công.

Mà nói về công kích chính diện trực tiếp, ta dám nói rằng trong các tuyển thủ tham gia thi đấu ở Vạn quốc võ thuật đại hội, không có người nào có thể so sánh được với Ngũ sư huynh, cho nên ta mới có thể khẳng định được Hàn đại ca tất phải thua thôi!"

Vừa nói dứt lời, lập tức đã thấy chiến cuộc quả nhiên xảy ra biến hóa. Trần Chân đương nhiên là lại một quyền mãnh liệt phá không đánh về phía Hàn Mạc Hiệp, Hàn Mạc Hiệp đã không thể lùi tránh, đành phải một chưởng đánh ra, cố gắng phong bế một quyền này của Trần Chân. Thật không ngờ, "chát" một tiếng, một chưởng này của Hàn Mạc Hiệp chẳng những bị một quyền của Trần Chân đánh cho tê dại, hơn nữa không tự chủ được mà văng bật cả tay về phía sau, chính diện không môn lập tức đại khai. Ngay trong nháy mắt này, một quyền kia của Trần Chân đã lập tức xuất kích.

Ở bên dưới lôi đài đám khán giả cơ hồ mỗi người cũng đều nghe được quyền phong phá không tê tâm liệt phế, thanh âm này làm cho ai ai cũng tin tưởng rằng, nếu một quyền này của Trần Chân đánh vào trên mặt Hàn Mạc Hiệp, chỉ sợ cả cái đầu của Hàn Mạc Hiệp cũng sẽ giống như quả dưa hấu bị đánh cho nát bấy. Không ít người xem thậm chí theo bản năng còn nhắm tịt cả hai mắt lại, không dám nhìn đến tình cảnh tàn khốc sắp xuất hiện.

Thế nhưng dự liệu về thanh âm vỡ nát của xương sọ lại không có xuất hiện, khán giả đều trợn mắt nhìn lại, nguyên lai chính là quyền đầu của Trần Chân đã dừng lại, chỉ cách chóp mũi của Hàn Mạc Hiệp có một lóng tay.

Hàn Mạc Hiệp trên chóp mũi mồ hôi đổ ra thành từng giọt, không thể không chịu phục, nói: "Trần huynh đệ thật sự là hảo bản lĩnh, tại hạ nhận thua!"

Trần Chân thu hồi nắm tay, ôm quyền mỉm cười nói: "Hàn huynh đệ, đa tạ nhé!"

175. Chương 173: Thái Cực Vs Thái Quyền

Trận đấu thứ mười ở vòng đấu thứ hai: Trần Phát Học đánh với Nãi Bồng Đông.

Trận này chính là trận tỷ võ của hai nhân vật đại biểu đỉnh cao, nhu đối cương, nội gia đối ngoại gia, Thái Cực đấu với Cổ Thái quyền, đã hấp dẫn được toàn bộ hứng thú của Vương Chí Đạo, làm cho hắn đàng hoàng nghiêm túc cùng Ô Tâm Lan đứng ở hàng đầu đám khán giả tại tràng, quyết tâm không thể bỏ sót bất cứ một chi tiết nào.

Sau khi xuống khỏi lôi đài Trần Chân cũng đã đi tới phía sau bọn họ, đưa ánh mắt nhìn chăm chú lên trên lôi đài. Trận thi đấu này hai người tham dự đều là cao thủ đỉnh cao, người thắng cuộc lại chính là địch thủ của hắn ở vòng đấu tiếp theo, cho nên Trần Chân đành phải tạm thời bỏ qua việc chiếu cố Sơn Khẩu Tuyết Tử, lưu lại ở chỗ này quan khán trận đấu.

Trần Phát Học, chính là nhân vật đại biểu cho Trần thức Thái Cực Quyền, cao thủ Thái Cực xuất sắc nhất hiện nay của thánh địa võ học Trần Gia Câu. Thái Cực Quyền của hắn đã luyện được đến xuất thần nhập hóa, trong trận đấu ở vòng đấu trước khi tỷ thí cùng cao thủ đấu vật khổng lồ Trì Vượng, đã sử dụng thủ pháp "Tứ lạng bạt thiên cân" trong Thái Cực Quyền, vật cho Trì Vượng ngã đến váng đầu hoa mắt, cơ hồ không phân biệt nổi phương hướng, ngay cả cơ hội đem Trần Phát Học vật ngã dù chỉ một lần cũng không có, đành chịu thảm bại. Biểu diễn hoàn mỹ Thái Cực Quyền "Tứ lạng bạt thiên cân" khiến cho tất cả người xem đều thán phục không thôi.

Nãi Bồng Đông, Xiêm La quyền thủ, mặc dù đại đa số người xem đều không rõ ràng về danh tiếng của hắn cho lắm, nhưng là Vương Chí Đạo quen thuộc sử liệu về Thái quyền thì lại biết tên Nãi Bồng Đông này chính là một trong những Thái quyền vương vĩ đại nhất trong lịch sử Thái quyền lúc sơ kỳ. Danh hiệu xưng là "Độc dã ngưu" (con bò rừng), kinh qua ba trăm năm mươi trận đấu chưa từng bị người đánh ngã, kỹ thuật một chiêu "Phản trửu" (khuỷu tay ngược) trong lịch sử Thái quyền được xưng tụng là độc nhất vô nhị, nhất kích tất sát, về sau đời hắn không còn ai có thể sử dụng ra được kỹ thuật phản trửu đến xuất thần nhập hóa như thế nữa. Trong trận đấu ở vòng đấu trước, đối thủ của hắn chính là một người tự cho rằng bản thân mình là ẩn thế cao nhân, Nãi Bồng Đông chỉ là một đòn hạ khuỷu tay đã đánh lõm cả xương đỉnh đầu của ẩn thế cao nhân, thiếu chút nữa thì đã muốn mạng của vị ẩn thế cao nhân kia rồi. Mặc dù trong trận đấu đó chỉ cần một chiêu là đã chiến thắng, nhưng lại làm cho đa số người xem không cho là đúng, đều có cảm giác duyên cớ đó là do thực lực của ẩn thế cao nhân quá ư yếu kém. Nhưng là nếu suy nghĩ lại một chút về trận đấu giữa Á Sai đấu với Chu Quốc Phú, Á Sai mặc dù bại trận một cách khá bất ngờ, nhưng lại đánh cho Chu Quốc Phú vô cùng thê thảm, làm cho đến khi vào trận đấu thứ hai với Long Điệp, ngay cả cơ hội xuất thủ cũng còn không có mà đã bị thua luôn rồi. Mà Nãi Bồng Đông này, không thể nghi ngờ gì nữa, thực lực so với Á Sai còn mạnh mẽ hơn. Trần Phát Học đối địch với hắn, có thể thắng được sao?

Vào lúc đầu thế kỷ hai mươi, võ thuật gia môn của các quốc gia, kể các các võ thuật gia Trung Quốc, đều đã từng mấy lần viễn chinh Thái quốc, hướng Thái quyền thủ khiêu chiến, kết quả không lần nào mà không thảm bại quay về. Thần thoại về Thái quyền đánh khắp thiên hạ năm trăm năm vô địch thủ chính là bắt đầu từ thời kỳ đó mới được truyền lưu lên. Hiện tại, Thái Cực đại sư Trần Phát Học, có thể ngăn cản được thần thoại về Thái quyền vô địch hay không đây?

Đại loa vốn luôn luôn "tiện miệng" cũng tựa hồ biết rằng trận thi đấu này không phải tầm thường, cho nên cũng cải biến tác phong lúc trước, chỉ là đơn giản giới thiệu qua vài câu về hai người, sau đó trực tiếp tuyên bố cho trận đấu bắt đầu.

Trần Phát Học một thân quần áo vải thô, thái độ thong dong, ánh mắt bình tĩnh, thoạt nhìn rất có phong phạm của võ thuật gia Trung Quốc truyền thống.

Mà đứng đối diện với hắn, Nãi Bồng Đông thân cao cân nặng so với hắn đều cơ hồ kém hơn một chút, lại chỉ mặc một chiếc quần đùi, nửa thân trên lõa lồ thoạt nhìn không mấy nở nang phát đạt lại còn bị phơi nắng đến đen sạm. Hắn để trần hai bàn chân, hai bàn tay quấn chằng chịt dây bông vải, trên bắp tay bên trái còn thắt ngang một sợi dây thừng. Vẻ mặt thoạt nhìn rất là đông cứng, tựa hồ như không hề có chút thất tình lục dục nào.

Từ lúc bắt đầu lên lôi đài, Nãi Bồng Đông lập tức không coi ai ra gì bắt đầu vừa nhảy vừa tế ngay trên lôi đài, thậm chí còn quỳ mọp cả bốn chân xuống sàn đài, vẻ mặt rất thành kính. Trần Phát Học từ biểu hiện lúc thượng đài của Á Sai đã biết được đây là nghi thức nhất định phải làm trước khi vào trận đấu chính thức của quyền thủ Xiêm La, cho nên cũng biết ý không có gây nhiễu, kiên nhẫn chờ cho Nãi Bồng Đông đem điệu "chiến vũ" này nhảy hết.

Nhảy nhót múa may chừng đủ một phút đồng hồ, Nãi Bồng Đông mới đình chỉ khiêu vũ, trước hết hướng Trần Phát Học chắp tay hành lễ, sau đó mới bày ra một tư thế nghênh chiến, tỏ vẻ sẵn sàng cho trận đấu bắt đầu.

Trần Phát Học thấy thế, cũng bày ra một tư thế lâm chiến của Thái Cực Quyền, hướng Nãi Bồng Đông gật đầu ra ý bảo.

Nãi Bồng Đông nhìn rõ ràng được ý tứ của Trần Phát Học, cũng không khách khí, lập tức đạp bộ xông ngay đến trước mặt Trần Phát Học, tay trước một đòn Trực quyền kích xuất, nhằm thẳng vào giữa mặt Trần Phát Học, động tác toàn thể trơn tru lưu loát, vừa nhanh vừa liền lạc. Mắt thấy quyền đầu của Nãi Bồng Đông sắp đánh trúng lên mặt Trần Phát Học, Trần Phát Học thân mình đột nhiên rùn xuống, hai tay bày ra một thế "Thác tí thức" (thế nâng tay), tay phải nâng bộ vị khuỷu tay của Nãi Bồng Đông, tay trái cài chết vào cổ tay Nãi Bồng Đông, thân thể xoay nghiêng lắc một cái, thuận thế quăng đi, thân thể Nãi Bồng Đông lập tức bị quăng bay đi.

Chỉ có điều là Nãi Bồng Đông này phản ứng cũng rất nhanh, hơn nữa năng lực giữ thăng bằng rất kinh người, trước khi ngã xuống đất hai chân lập tức chia ra, liền vững vàng ổn định đứng xuống, không có bị trực tiếp quật ngã. Điều này làm cho đám khán giả vốn đã ầm ầm khen hay đột nhiên phải đình chỉ thanh âm.

Mà Nãi Bồng Đông bị một chút thiệt thòi, nhưng là mặt hắn vẫn không hề thay đổi, sau khi đứng vững lại lập tức sải chân một bước vọt đến trước mặt Trần Phát Học, lại một lần nữa tay trước sử ra một đòn Trực quyền oanh kích lên mặt Trần Phát Học, lần này đây so với lần trước thì ra đòn càng hung mãng lại càng nhanh hơn. Chỉ có điều là Trần Phát Học vẻ mặt vẫn không hề có chút hoang mang, sử xuất ra một chiêu Thái Cực Quyền Đan Tiên thức (thế roi đơn), chế trụ một quyền đang kích tới của Nãi Bồng Đông, thuận thế dẫn đi một cái, đồng thời dưới chân xuất cước câu vào cổ chân Nãi Bồng Đông đảo một cái. Nãi Bồng Đông lần này đã hoàn toàn mất đi khống chế thăng bằng của cơ thể, ngã xuống sàn đài đánh rầm một tiếng.

Khán giả lại một lần nữa phát ra thanh âm hô hay ầm ầm như sấm, chỉ có điều là thanh âm này hiển nhiên không hề có ảnh hưởng gì tới Nãi Bồng Đông, chỉ thấy hắn lại dường như không hề có việc gì, từ trên sàn lôi đài lại lủi lên. Chỉ có điều đến lúc này không đợi đến khi hắn tiến công nữa, mà Trần Phát Học đã đoạt tiên hướng hắn phát động công kích rồi. Chỉ thấy Trần Phát Học xuất thủ bắt được cổ tay Nãi Bồng Đông, thân mình bất ngờ lại lui mạnh về sau một bước, Nãi Bồng Đông vừa mới đứng lên đứng chân chưa vững, dưới sức dắt kéo cước bộ không tự chủ được mà lảo đảo tiến về phía trước một bước, đồng thời nửa thân trên cũng bị lôi cúi xuống. Đúng lúc này Trần Phát Học đột nhiên chuyển lùi thành tiến, chân sau bước lên phía trước, đồng thời xoay thân dùng bả vai mãnh liệt thúc lên trước ngực Nãi Bồng Đông đang bị cúi xuống, đem Nãi Bồng Đông húc cho lùi về phía sau "thịch thịch" đến vài bước, ngã phịch đập mông xuống trên mặt sàn.

Trong giây phút khán giả ra sức tán thưởng ầm ầm không dứt. Sau khi kiến thức được màn biểu diễn đặc sắc của Trần Phát Học, tất cả mọi người đều nhận định, trận thi đấu này nhất định là Trần Phát Học thắng rồi.

Vương Chí Đạo nhưng lại trầm mặc không nói gì, không hề cùng bọn người Ô Tâm Lan hô hào khen hay, ngược lại hắn lại xoay người, không nhịn được hỏi Trần Chân đang đứng phía sau lưng: "Ngũ sư huynh, huynh thấy thế nào?"

Trần Chân cau mày nói: "Thái Cực Quyền của Trần Phát Học đúng thực sự là tinh diệu tuyệt luân, xuất thần nhập hóa. Chỉ là rất đáng tiếc rằng Trần Phát Học rất rõ ràng là thiếu khuyết thủ đoạn trọng kích, cho nên hắn thoạt nhìn như là đang chiếm thượng phong, nhưng mà đối thủ của hắn thì đến nửa điểm tổn thương cũng không có bị. Thái Cực công phu không có thủ đoạn trọng kích, ở dưới lôi đài so tay luận bàn, có lẽ là thiên hạ vô địch. Nhưng ở trên lôi đài trong lúc đánh nhau lấy cứng đối cứng từng quyền từng cước đều phạm vào da thịt, hắn có thể tiếp tục bảo trì được ưu thế cứ như vậy tiếp diễn hay không, điều này thì ta có điểm hoài nghi."

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Ngũ sư huynh nói không sai, chỉ có điều là Thái Cực Quyền cũng không phải là không có thủ đoạn trọng kích, Thái Cực Quyền chân chính trên thực tế vẫn có mấy chiêu sát thủ rất trí mạng, chỉ là Trần Phát Học này rất rõ ràng là không luyện tập qua mấy chiêu đó. Thái Cực Quyền đả pháp

của hắn trên cơ bản đều là điểm đến là dừng, hoặc là lấy đẩy ngã đối thủ làm mục đích chính, sát chiêu trí mạng có lẽ là hắn chưa từng dùng qua. Điều này làm cho ta có một loại dự cảm bất hảo, ta lo lắng rằng Trần Phát Học sắp bắt đầu gặp phải xui xẻo rồi!"

Trên lôi đài, Nãi Bồng Đông lại vừa từ trên sàn đài đứng phắt lên. Vốn từ đầu đến giờ chưa bao giờ mở miệng, hắn đột nhiên dùng tiếng Trung Quốc hỏi Trần Phát Học một câu: "Ngươi đang dùng chính là Thái Cực Quyền hay sao?"

Trần Phát Học mặc dù có chút kỳ quái khi thấy Nãi Bồng Đông nói tiếng Trung Quốc nhưng vẫn theo bản năng gật đầu.

Chỉ nghe Nãi Bồng Đông lắc đầu thở dài nói: "Đây là Thái Cực Quyền mà người Trung Quốc các ngươi vẫn hay cao ngạo viện dẫn ra đó sao? Trước khi đi đến Trung Quốc, ta còn tưởng rằng Thái Cực Quyền là dạng công phu lợi hại đến mức nào cơ chứ, không thể kiềm chế được muốn sớm lãnh giáo một chút đó! Không nghĩ tới Thái Cực Quyền lại là cái dạng này, thật là khiến cho người ta thất vọng hả!"

Trần Phát Học nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên, không nhịn được hỏi: "Vị huynh đệ này cho rằng Thái Cực Quyền nên như thế nào mới đúng?"

Nãi Bồng Đông mặt không chút thay đổi nói: "Ta không biết. Ta chỉ biết là công phu chân chính không nên giống như cái dạng này. Nếu như kỹ kích của ngươi không hơn như thế này, vậy thì rất xin lỗi, ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta!"

Trần Phát Học nghe được ngẩn người, nhưng vẫn còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe được dưới lôi đài khán giả thi nhau mắng mỏ ầm lên:

"Con mẹ nó, nó vừa nói cái gì vậy chứ?"

"Mới vừa rồi rốt cuộc là ai thắng ai thua hả, hình như hắn tưởng rằng chính hắn đang thắng hay sao chứ?"

"Hắn tưởng rằng hắn là ai vậy hả, sao lại cuồng ngạo như thế?"

"Con mẹ nó, không biết cảm thấy hổ thẹn sa, Xiêm La mọi người đều là như thế này hay sao? Đã thất bại lại vẫn còn tự đại như thế?"

"Đi! Lăn xuống khỏi lôi đài đi, người Xiêm La tự đại!"

"..."

Nãi Bồng Đông sắc mặt vẫn đang không chút thay đổi, hình như là hắn không nghe hiểu được những tiếng mắng chửi từ dưới lôi đài, hoặc là những tiếng mắng chửi này căn bản là không có chút gì ảnh hưởng đến hắn. Hắn lại một lần nữa bày ra tư thế nghênh chiến, hướng Trần Phát Học bức tới gần.

Trực quyền, vẫn đang là một đòn trực quyền công kích. Trần Phát Học hai tay vừa nhấc lập tức đã bắt được tay quyền này của Nãi Bồng Đông, lại kéo một cái, Nãi Bồng Đông thân thể một lần nữa không tự chủ được bị kéo cúi xuống về phía trước. Thật không ngờ đến lúc này đây đã có điểm bất đồng, Nãi Bồng Đông đang bị kéo về phía trước đột nhiên tay kia vung ngược lên thúc khuỷu tay ra, thuận theo tư thế đang bị kéo xuống phía trước mà một đòn khuỷu tay đánh về phía khuôn mặt Trần Phát Học.

Trần Phát Học lấy làm kinh hãi, mắt thấy khuỷu tay thép nhọn hoăn hoắt của Nãi Bồng Đông đang muốn nện vào giữa mặt mình, vội vàng buông quyền đầu đang bị chế trụ của Nãi Bồng Đông ra, sửa thành dùng thức Song chưởng đẩy ngực, hay tay mãnh liệt thúc lên trên ngực Nãi Bồng Đông, lập tức đem Nãi Bồng Đông đánh bay văng ra ngoài. Thiết trửu kích tự nhiên bị hóa giải.

"Hay!" Khán giả chứng kiến đến chỗ kinh hiểm, không nhịn được lại ầm ầm khen hay, có người thậm chí còn ra sức kêu to: "Đánh ngã hắn, đánh ngã người Xiêm La đó đi!"

Đã thấy Nãi Bồng Đông đờ đẫn một lần nữa hướng Trần Phát Học bức tiến tới gần, quyền đầu vừa thoáng lên một cái, bên dưới đột nhiên một cước đá ra. Một cước này nhanh như tia chớp, giống như ngọn roi đánh lén khó phòng, quét trúng ngay vào trên bắp chân của Trần Phát Học.

Từ lúc bắt đầu thi đấu cho đến nay, đây là lần đầu tiên Trần Phát Học bị Nãi Bồng Đông đánh trúng. Mặc dù chỉ là đá trúng bắp chân, nhưng là Trần Phát Học lại cảm giác được cái bắp chân này giống như là đã bị hỏa thiêu, đau đến cơ hồ tê dại.

Nãi Bồng Đông đá trúng đối thủ, không để cho Trần Phát Học lui về phía sau, vẫn cái chân đó lại bắn vọt lên, một đòn Cao tảo thích nhằm thẳng đầu não Trần Phát Học quất đến như roi thép.

Trần Phát Học biết nếu để cho ngọn cước vô cùng ác liệt này của Nãi Bồng Đông đá trúng vào đầu mình, chỉ sợ chính bản thân mình sẽ lập tức chết ngất ngay tại trận. Lập tức hắn cử hai tay nâng lên một cái, nâng ngọn cước đang bắn tới của Nãi Bồng Đông, dùng phương thức "Tứ lạng bạt thiên cân" thuận thế gạt một cái, Nãi Bồng Đông cước theo thân thể không tự chủ được mà bị quay đi một vòng, Cao tảo thích thất bại rồi.

Trần Phát Học đang muốn nhân cơ hội tiến lên cho hắn thêm một kích nữa, thật không ngờ, Nãi Bồng Đông đá trượt Cao tảo thích, chân vừa chạm đất đã lập tức dùng chân kia thuận thế xoay tròn một vòng, một thế toàn thân xoay tròn một trăm tám mươi độ nhấc chân lắc ngang vẫn là một cước nhằm thẳng đầu Trần Phát Học đá tới. Chính là tuyệt chiêu Hậu bãi thối (lắc chân sau) trong Cổ Thái quyền: "Ngạc ngư bãi vĩ"! (Cá sấu quất đuôi)

Mắt thấy Nãi Bồng Đông lại tiếp tục một cước bay đến đây, Trần Phát Học đang theo đà vọt tới trước đã không thể lui về phía sau né tránh. Cũng may hắn gặp nguy không loạn, thân thể đột nhiên sử ra một thức Thiết Bản kiều, thắt lưng cơ hồ gập đến chín mươi độ ngửa mạnh về phía sau một phát, đòn Hậu bãi thối của Nãi Bồng Đông hiểm đến vạn phần xẹt qua ngay sát cằm hắn.

Trần Phát Học mới vừa đứng thẳng thân mình lên, còn chưa có phục hồi lại tinh thần, đã thấy ngay trước mắt xuất hiện một cái đầu gối đang từ nhỏ biến thành lớn, chính là Nãi Bồng Đông đã lăng không một đầu gối nhằm mặt hắn đánh tới.

Trần Phát Học cước bộ lùi một bước, hai tay nâng được đỉnh đầu gối Nãi Bồng Đông lên đang muốn mượn xu thế đem công kích của Nãi Bồng Đông gạt ra, không ngờ Nãi Bồng Đông lại xuất tay một cái đã bắt được một cánh tay của Trần Phát Học, đầu gối kích vào khoảng không lập tức buông xuống, thân thể một lần nữa húc lên, một đòn hạ khuỷu tay nhằm thẳng lên đầu Trần Phát Học nện xuống

Trần Phát Học không ngờ tới năng lực phản ứng của Nãi Bồng Đông lại đột nhiên trở nên nhanh như vậy, trong lòng không khỏi hoảng sợ, cánh tay đang bị chế trụ xoay một cái, tá lực đem thân thể Nãi Bồng Đông xoay đi nửa vòng, khiến cho đòn hạ kỹ thuật thất bại. Thật không ngờ, còn không đợi cho Trần Phát Học kịp hồi khí, Nãi Bồng Đông tuy thân thể bị ép quay đi nửa vòng nhưng lại vẫn chuyển tới được một khuỷu tay.

Xoay người đánh khuỷu tay, chính là kỹ thuật Phản trửu.

Một đòn khuỷu tay này Trần Phát Học đã không thể phản kích được nữa, bị trực tiếp đánh lên trên khuôn mặt, lập tức chẳng những đầu choáng mắt hoa, ngay cả hàm răng cũng bị đánh gãy vài chiếc.

Sau khi đánh trúng Trần Phát Học, động tác công kích cước Nãi Bồng Đông vẫn không đình chỉ, một cước càng nhanh hơn quét thẳng về phía bụng trên của Trần Phát Học, lại một lần nữa trúng mục tiêu. Trần Phát Học cảm giác được lục phủ ngũ tạng giống như là bị sét đánh trúng, dường như bốc lên không thôi, cơ hồ muốn nôn mửa.

Nãi Bồng Đông cũng không hề biết cái gì gọi là thủ hạ lưu tình, sau khi đá trúng Trần Phát Học, một cước thứ hai lại đã liên hoàn hướng thượng đá ra, mục tiêu chính là dưới cằm Trần Phát Học, xem ra hắn có ý định đem Trần Phát Học một cước đá bất tỉnh, quyết đoán chấm dứt trận đấu.

Thế nhưng một cước này thật bất ngờ lại đá vào khoảng không. Trần Phát Học tuy đã trúng một cước rất nặng nhưng thật không ngờ vẫn còn có lực phản kích. Chứng kiến một cước nghênh diện đá tới, thân thể hắn theo bản năng rùn xuống né một cái, đồng thời xoay người lướt chân lách vào giữa hai chân Nãi Bồng Đông, một vai mãnh liệt phát lực nhằm bên hông Nãi Bồng Đông húc đi. Cả thân thể của Nãi Bồng Đông bị hắn húc bổng lên, bay văng ra xa, nặng nề văng tới tận bên bờ lôi đài, chỉ kém nửa bước nữa là đã rơi xuống rồi.

Nhìn thấy Trần Phát Học tuy đã chịu trọng kích đến thê thảm nhưng lại đột nhiên sử ra một đòn phản kích hoàn mỹ, suýt chút nữa đem Nãi Bồng Đông trực tiếp đánh văng xuống khỏi lôi đài, đám khán giả trong lòng đang lo lắng không thôi cho Trần Phát Học không nhịn được lại ầm ầm khen hay. Chỉ có điều sau khi bọn họ nhìn thấy Nãi Bồng Đông vẫn dường như không có việc gì, tiếp tục đứng lên, tiếng hô hào khen hay lại một lần nữa bị đình chỉ ngay trong tích tắc.

Suýt nữa bị té xuống khỏi lôi đài, lần này Nãi Bồng Đông trở nên vô cùng cảnh giác. Nếu như chính mình cũng giống như Á Sai vậy, đang nắm ưu thế trong tay đột nhiên lại bị ném xuống khỏi lôi đài mà thất bại, như vậy mặt mũi của quyền thủ Xiêm La đã bị chính bản thân mình làm mất hết rồi.

Trở nên thận trọng, Nãi Bồng Đông trở nên càng thêm đáng sợ, Đê tảo thích (đá quét thấp) giống như cương tiên liên tục hai lần ba lượt nhằm bắp chân Trần Phát Học quét tới. Đối mặt với loại công kích này, Thái Cực Quyền "Tứ lạng bạt thiên cân" của Trần Phát Học trở thành thất bại không thể làm thế nào được. Lập tức Trần Phát Học không dùng chiêu phá chiêu nữa, sửa thành chủ động xuất kích, một đòn Pháo chủy cùng thêm Trực thủ nhằm thẳng vào trước mặt Nãi Bồng Đông.

Nãi Bồng Đông lại không hề tránh né, trực tiếp ngạnh chịu hai đòn này của Trần Phát Học, thừa dịp trong hát mắt khi Trần Phát Học còn chưa có thu tay về, tay trước hắn lại một đòn Trực quyền nhằm thẳng diện môn Trần Phát Học đánh tới. Trần Phát Học vừa hơi nghiêng đầu tránh ra, không ngờ cánh tay phát Trực quyền này đột nhiên cong gập lại, lập tức biến thành đánh khuỷu tay ngang, khuỷu tay nhọn hoắt giống như mũi đao thoáng một cái đã quét trúng lên trên mặt Trần Phát Học. Nhất thời đem khuôn mặt Trần Phát Học quét ra thành một vết rách lớn, máu tươi đổ ra ròng ròng.

Tiếp theo, Nãi Bồng Đông lại chuyển thân nửa vòng, lại tiếp tục một đòn Phản trửu đánh ra. Một chiêu này chính là tuyệt chiêu của Nãi Bồng Đông, sớm đã dùng qua cả trăm ngàn lần chưa từng thất thủ. Kết quả, một khuỷu tay này nặng nề đánh vào giữa mặt Trần Phát Học. Bởi vì là đòn xoay người đánh ngược khuỷu tay, lực lượng lớn hơn rất nhiều, đòn tạt khuỷu tay ngang lúc trước không thể sánh bằng, nên khi Trần Phát Học bị đánh trúng, thân thể mất đi khống chế, đầu đảo ngã sấp xuống trên sàn lôi đài.

Khán giả thấy thế không khỏi ầm ầm kinh hô.

Còn tưởng rằng Trần Phát Học đến lúc này sẽ không đứng lên nổi, đã thấy Trần Phát Học cả hay tay dùng lực chống một cái, thân thể lung lay lắc lư từ trên sàn đài bò lên. Chỉ có điều là khi hắn đứng được lên, ánh mắt lại hoảng hoảng hốt hốt, hơn nữa tầm mắt lại không có rơi vào trên người đối thủ Nãi Bồng Đông của hắn.

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo thấy thế không khỏi kinh hô: "Nguy rồi, Trần Phát Học đã bị một đòn Phản trửu kia của Nãi Bồng Đông đánh vào đầu làm cho hôn mê rồi. Bây giờ phỏng chừng ngay cả ai là cha của hắn, hắn cũng không nhớ rõ được nữa rồi!"

Quả nhiên, đã thấy Nãi Bồng Đông một đòn Cao tảo thích nhằm Trần Phát Học đá vào. Trần Phát Học lâng lâng nhìn ngọn xích cước đang bay vụt tới, chẳng những buông thõng cả hai tay không có giơ lên ngăn cản, ngay cả ý tứ muốn né tránh cũng không có. Kết quả, một ngọn Cao tảo thích này của Nãi Bồng Đông hung bạo đá vào giữa mặt Trần Phát Học. Trần Phát Học chỉ hét lên một tiếng rồi ngã gục, chết ngất ngay ở trên lôi đài.

Trận quyết chiến nhu đối cương, nội gia đối ngoại gia, Thái Cực đối Thái Quyền, đã lấy việc Trần Phát Học bị ngất xỉu mà kết thúc như vậy đó.

Trên bàn trọng tài Tôn Lộc Đường phát biểu bình luận nói: "Nếu chỉ lấy quyền thuật mà bàn luận, Thái Cực Quyền vô luận là cảnh giới hay là quyền lý đều cao hơn nhiều lắm so với Xiêm La quyền. Nhưng là ở trong phương diện 'Chiến', Thái Cực Quyền lại trọng về phần luận bàn thử tay, huấn luyện thực chiến cũng chỉ là một dạng điểm đến là dừng. Như vậy cho dù cảnh giới tu luyện được có cao tới đâu, gặp phải cao thủ Xiêm La quyền thường xuyên tiến hành lấy chiến đối chiến, từng quyền từng cước đều phạm vào da thịt, thì lập tức bại lộ ra chỗ thiếu sót của nó.

Càng quan trọng hơn là, nếu thiếu khuyết năng lực xuất đòn trọng kích trí mạng, cảnh giới dù có cao tới đâu, trong thực chiến cũng không áp dụng được hả!"

Cam Mạc Nhiên hỏi: "Cho nên Tôn lão tiên sinh khi dạy đệ tử Thái Cực Quyền, đồng thời còn muốn cho bọn họ luyện tập Hình Ý, có phải là bởi vì hai môn này có thể bổ túc những chỗ thiếu khuyết lẫn cho nhau có phải không?"

Tôn Lộc Đường cười nói: "Thái Cực Quyền kỹ xảo tinh diệu, nhưng năng lực trọng kích có chút không đủ. Mà Hình Ý Quyền năng lực trọng kích trong tất cả các chi phái quyền thuật Trung Quốc đáng phải kể đến đầu tiên. Ngay cả uy lực đòn trọng kích của đấm bốc Tây dương, so ra cũng còn kém Hình Ý Quyền rất xa."

Dưới lôi đài.

Vương Chí Đạo quay sang Trần Chân nói: "Ngũ sư huynh, Nãi Bồng Đông này chính là đối thủ trong trận đấu tiếp theo của huynh, không biết huynh có nắm chắc đánh bại được hắn hay không?"

Trần Chân cười nói: "Như vậy thì phải đánh qua mới biết. Chỉ có điều ta đối với bản thân mình luôn có sự tự tin!"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Huynh có năng lực ra đòn nghiêm trọng mà Trần Phát Học không có được, lại thêm năng lực tấn công chính diện không có ai có thể bì được. Nếu như Nãi Bồng Đông vẫn giống như là đang đối phó với Trần Phát Học, đối với công kích của huynh không thèm để ý đến, như vậy ta phỏng chừng chỉ cần trong vài giây đồng hồ là huynh đã có thể chấm dứt chiến đấu được rồi!"

Trần Chân lắc đầu nói: "Ta xem ra Nãi Bồng Đông này chưa chắc đã là người khinh suất như vậy đâu. Nói không chừng trận thi đấu giữa ta và hắn sẽ phải đánh rất lâu đấy!"

Lúc này Đại loa bắt đầu hô hào lên tiếng, trước hết để cho nhân viên y tế đem Trần Phát Học đang hôn mê khiêng xuống đài cứu chữa, sau đó liền tuyên bố Nãi Bồng Đông thắng được trận thi đấu thứ mười ở vòng đấu thứ hai, thuận lợi tiến vào vòng đấu thứ ba.

Đại bộ phận khán giả đứng xem đối với kết quả này đều rầu rĩ không vui, nhất là những kẻ đánh cuộc đã xuống tiền mua Trần Phát Học thắng, ngay cả khí lực vỗ tay cũng không có nổi.

Đại loa bắt đầu hô gọi hai tuyển thủ tham gia trận tỷ thí tiếp theo tiến lên góc chuẩn bị trên lôi đài.

Lần này cả hai người tuyển thủ lại đều là người Nhật Bản, Vũ Điền Hốt Giác đánh với Thác Bổn Hùng Nhất.

176. Chương 174: Phòng Ngự Âm Dương Thủ

Thác Bổn Hùng Nhất bởi vì người em sinh đôi của hắn Thác Bổn Hùng Nhị ở trong trận đấu ở vòng đấu thứ nhất đã bị Trần Chân một quyền đánh chết, nên đã phát thệ muốn thay đệ đệ báo thù, đem Trần Chân giết chết ngay trên lôi đài. Để đạt tới mục đích, coi như là có phải sử dụng đến thuốc kích phát thú tính có nguy hại trí mạng đối với thân thể cũng sẽ không tiếc. Cho nên ở trong trận đấu ở vòng đấu thứ nhất hắn mới có xu thế điên cuồng, đem đối thủ trở thành Trần Chân, cơ hồ muốn đem người kia đánh chết. Đáng tiếc vận khí của hắn thật là khó coi, vào đến vòng đấu thứ hai gặp phải một đối thủ mạnh mẽ, cũng chính là đồng bào của hắn, Nhu thuật đại sư nổi danh Nhật Bản, Vũ Điền Hốt Giác! Chỉ có điều là cho dù Thác Bổn Hùng Nhất có bản lãnh đem Vũ Điền Hốt Giác đánh bại, còn cần phải đánh bại được thêm đối thủ ở vòng đấu tiếp theo nữa, mới có hy vọng cùng Trần Chân đối trận. Vấn đề là, đối thủ ở vòng đấu này là Vũ Điền Hốt Giác, hắn có thể thắng được sao?

Một con người lùn nhỏ Vũ Điền Hốt Giác này sở dĩ nổi danh, bởi vì hắn chính là võ thuật đại sư nổi danh nhất trong lịch sử võ thuật cận đại của Nhật Bản, "giả" sư phụ của người sáng lập Hợp Khí đạo Thực Chi Thịnh Bình. Đại đông lưu hợp khí nhu thuật chính là kỹ thuật mấu chốt để Thực Chi Thịnh Bình sáng tạo ra Hợp Khí đạo.

Lấy nhu thắng cương, lấy nhỏ đánh lớn, dùng nhược thắng cường, lấy lực lực nhỏ nhất để khắc chế được lực lượng lớn nhất của đối phương, nguyên lý của Đại đông lưu hợp khí nhu thuật cùng với nguyên lý Tá lực đả lực, Tứ lạng bạt thiên cân của Thái Cực Quyền Trung Quốc có chút tương đồng. Vũ Điền Hốt Giác mặc dù thân cao không tới một mét rưỡi, cân nặng gần năm mươi kilogram, nhưng là ở vòng đấu thứ nhất

đã dễ dàng dùng Đại đông lưu hợp khí nhu thuật đánh bại đối thủ mà cả cân nặng cùng chiều cao đều vượt rất xa so với bản thân mình.

Thác Bổn Hùng Nhất thân mình tuy cũng không tính là cao, nhưng là vẫn còn cao hơn nhiều so với Vũ Điền Hốt Giác, cân nặng so với Vũ Điền Hốt Giác lại còn lớn hơn đến cả ba mươi kilogram, đáng tiếc rằng những ưu thế đó căn bản lại không hề tạo thành chút uy hiếp nào đối với Vũ Điền Hốt Giác. Bọn họ đã từng có lần hữu nghị luận bàn, đã chứng minh được điểm này rồi.

Cho nên khi đứng trên lôi đài, Vũ Điền Hốt Giác nhìn Thác Bổn Hùng Nhất nói: "Đối với cảnh ngộ của đệ đệ của ngươi, ta cũng cảm thấy thật đáng tiếc. Cũng biết rằng ngươi muốn đánh đến tận lúc có thể cùng Trần Chân đối trận, vì đệ đệ mà báo thù. Đáng tiếc rằng ngươi vận khí khó coi, hết lần này tới lần khác lại gặp phải ta. Mặc dù ta cũng nghĩ muốn thầm giúp cho ngươi, nhưng đành bất lực, bởi vì ta phải giữ gìn vinh dự cho Đại đông lưu, cho nên ta cũng phải xin lỗi thôi!"

Thác Bổn Hùng Nhất mặc dù bị tâm lý cừu hận che mờ cả mắt, nhưng là đối với một võ thuật đại sư Vũ Điền Hốt Giác này đến từ cùng một quốc gia với mình, hắn cũng không dám để mất đi lễ độ, sau khi khom lưng làm ra một thủ thế thi lễ, hắn nói:

"Vũ Điền lão sư phụ, ta biết ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng là vì muốn thay đệ đệ báo thù, ta nhất định phải thử xem. Cho nên, xin tha thứ cho ta vô lễ!"

Vũ Điền Hốt Giác gật đầu tán thưởng nói: "Như vậy thì đến đây đi!"

Sau khi Thác Bổn Hùng Nhất lại một lần nữa khom lưng đến chín mươi độ, liền bày ra tư thế, quát lớn một tiếng nhằm Vũ Điền Hốt Giác phóng tới, từ bên hông một quyền xoáy tròn đánh ra, chính là một thức Trung đoạn chính quyền đánh thẳng vào diện môn của Vũ Điền Hốt Giác. Vốn dĩ khi đánh ra Trung đoạn chính quyền, mục tiêu đều một bực như nhau chính là bộ ngực của đối phương, nhưng là bởi vì Vũ Điền Hốt Giác quá ư lùn nhỏ, cho nên lần này Trung đoạn chính quyền mục tiêu lại là nhằm ngay vào mặt hắn.

Vũ Điền Hốt Giác vẫn rất tự nhiên đứng thẳng, không hề bày ra tư thế nghênh chiến gì cả, đợi được đến lúc quyền đầu của Thác Bổn Hùng Nhất đã đánh gần tới mặt, hắn mới đột nhiên lui về phía sau một bước. Sau đó tay phải chỉ nhấc một cái đã vừa nâng vừa chặn được quyền đầu của Thác Bổn Hùng Nhất, lại vừa lật vừa dẫn một lần, đã làm cho quyền đầu của Thác Bổn Hùng Nhất không tự chủ được mà đánh xuống phía dưới đất. Sau đó, Vũ Điền Hốt Giác thân mình vừa xoay vừa khuỵu xuống một chút, thân hình cường tráng của Thác Bổn Hùng Nhất đã bị hắn quăng lên, trực tiếp bay thẳng ra khỏi lôi đài rơi xuống bên dưới.

Chỉ là một chiêu, đã đem Thác Bổn Hùng Nhất quăng xuống khỏi lôi đài, để kết thúc trận đấu.

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo thấy vậy trong lòng không khỏi cảm thấy có chút bội phục, Hợp khí nhu thuật của cái lão lùn nhỏ kia quả thật là con mẹ nó quá hay! Nếu không phải là chính bản thân mình đối với Hợp khí nhu thuật có chút hiểu biết, càng hiểu biết rõ hơn về Hợp Khí đạo do đệ tử nhỏ bé Thực Chi Thịnh Bình của hắn sáng chế ra, nói không chừng cho dù chính mình lên lôi đài cũng không có nắm chắc chiến thắng được hắn. Chỉ có điều vẫn còn may là, nếu bàn về các kỹ thuật quật người hoặc là bẻ khớp xương, lão tử đây so với ngươi còn muốn lợi hại hơn!

Tiếng vỗ tay rời rạc lốp ba lốp bốp vang lên. Trận chiến đấu giữa tiểu Nhật Bản cùng tiểu Nhật Bản rõ ràng không khơi dậy nổi hứng thú của đám khán giả Trung Quốc, huống chi lại còn là chỉ một chiêu đã kết thúc chiến đấu, hiển nhiên là không có khán giả người Trung Quốc nào nguyện ý vỗ tay khen ngợi. Khán giả Trung Quốc không vỗ tay, đám khán giả Nhật Bản không thể không cấp cho Vũ Điền Hốt Giác chút mặt mũi, cho nên dưới sự dẫn đầu của Sơn Khẩu Dụ Nhân, mỗi người đều cố gắng dùng hết khí lực vỗ tay cổ vũ cho Vũ Điền Hốt Giác. Đáng tiếc bởi vì nhân số quá ít, khí lực vỗ tay cho dù có mạnh, nghe đến cũng không thể có được cái loại cảm giác "vỗ tay như sấm động".

Sơn Khẩu Dụ Nhân trong lòng tức giận đám khán giả Trung Quốc tại tràng không chịu để cho chút mặt mũi, lại lo lắng rằng Vũ Điền Hốt Giác bị lúng túng khó xử, nên sau khi tuyên bố Vũ Điền Hốt Giác dành thắng lợi, liền vội vàng thúc giục đại loa nhanh chóng tuyên bố cho bắt đầu trận thi đấu tiếp theo.

Chỉ có điều là Sơn Khẩu Dụ Nhân thực ra là đã coi thường sự tu dưỡng của Vũ Điền Hốt Giác. Đại đông lưu hợp khí Nhu thuật chẳng những trọng kỹ năng, lại càng coi trọng tu luyện "Tâm". Như Vũ Điền Hốt

Giác dạng võ thuật đại sư này Tâm đã sớm tu luyện được đến vững như bàn thạch sấm đánh không lay, làm sao lại có thể chỉ vì đám người xem Trung Quốc không chịu vỗ tay mà lại cảm thấy lúng túng xấu hổ!

Trận thi đấu tiếp theo lại là một trận rất có khả năng dẫn động được sự hứng thú của đám khán giả, đến ngay cả những tuyển thủ tham gia thi đấu đang trốn trong các gian nghỉ ngơi để luyện công, cơ hồ cũng chạy hết ra xem.

Trận đấu thứ mười ở vòng đấu thứ hai, chính là do người Trung Quốc đối người Trung Quốc, quốc thuật đấu với quốc thuật. Một người chính là tuyệt đỉnh cao thủ của Trung hoa võ sĩ hội, đại đệ tử hậu sinh khả úy trò giỏi hơn thầy của Lý Tồn Nghĩa: Thượng Vân Tường! Người kia lại chính là con trai của bậc võ học đại tông sư Tôn Lộc Đường: Tôn Đại Chu! Trận thi đấu này không thể nào lại là một trận thi đấu mà thực lực cách xa giống như trận đấu ngay lúc trước, mà chắc chắn là một trận thi đấu ngang sức cân tài. Vô luận là Thượng Vân Tường hay là Tôn Đại Chu đều là hạng người thực lực phi phàm, chính là nhân vật đại biểu đỉnh cao cho quyền thuật nội gia Trung Quốc. Hai người bọn họ đấu với nhau, không thể nghi ngờ gì nữa, chính là mãnh hổ đấu với hùng sư, khiến cho người xem tràn ngập sự hứng khởi lẫn hồi hộp.

Trương Khiếu Lâm đối với hai người này đều đưa ra tỷ lệ kèo cược chính là một ăn một. Vốn là lúc trước hắn muốn đưa ra tỷ lệ kèo cho Thượng Vân Tường so với Tôn Đại Chu thì cao hơn một chút, nhưng là sau khi nhìn thấy Tôn Đại Chu trong trận đấu ở vòng đấu trước đã dễ dàng đánh bại đối thủ, liền thay đổi chủ ý. Có lẽ là Tôn Đại Chu trước kia thực lực so với Thượng Vân Tường thì còn kém một chút, nhưng là từ sau lúc cha của hắn Tôn Lộc Đường từ Võ thánh đảo về tới Thượng Hải, cơ hồ mỗi ngày hai cha con đều cùng ở chung một chỗ. Đã có một phụ thân được xưng danh là "Hổ đầu thiếu bảo, thiên hạ đệ nhất diệu thủ" tự thân chỉ điểm, thực lực của Tôn Đại Chu không đột nhiên tăng mạnh mới là lạ. Cho nên một trận thi đấu này thắng bại như thế nào, không ai có thể dự đoán trước được, đến ngay cả Vương Chí Đạo cũng không có cách nào đoán ra.

Lý Tồn Nghĩa chính là một Hình Ý đại sư luôn tôn sùng thực chiến, cả đời đều thích công khai luận võ, truyền lại cho đệ tử cơ hồ người nào cũng là hậu sinh khả úy trò giỏi hơn thầy, quyền thuật mỗi người đều có phong cách riêng của bản thân mình. Việc này trong giới võ thuật truyền thống vốn luôn bảo thủ tự sướng, truyền nhân đời sau không bằng đời trước, thì đúng là rất khó mà có được. Mà trong các đệ tử của hắn, nổi danh nhất không thể nghi ngờ chính là Thượng Vân Tường, sau đó mới đến là Tiết Điên. Quyền pháp của Thượng Vân Tường được người đời sau gọi là Thượng thức Hình Ý, mặc dù là xuất sư từ Lý Tồn Nghĩa, nhưng so với phong cách của Lý Tồn Nghĩa thì sai khác rất nhiều, hoàn toàn có được phong cách riêng của bản thân. Trong quyền pháp của Thượng Vân Tường có một câu danh ngôn: "Luyện công không luyện quyền, dùng kình không dùng lực".

Từ một câu này mà xem ra, Thượng Vân Tường tựa hồ như coi trọng công lực hơn là thiên về kỹ thuật. Hơn nữa hắn lúc đầu còn được xưng là "Thiết cước phật", có tuyệt kỹ dậm chân nát đá, đến sau lúc trung niên liền có được một danh xưng giống như là của Hình Ý cự kình Quách Vân Thâm, chính là "Bán bộ Băng quyền, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ". Trong thực chiến, Thượng Vân Tường có thói quen dùng đả pháp "Ngạnh lui ngạnh tiến không ngăn cản". Bởi vậy nếu suy đoán về Thượng Vân Tường người này, dựa theo tiêu chuẩn của quyền thủ đánh lôi đài ở đời sau, hắn hẳn là đại biểu điển hình cho dạng quyền thủ thiên về công lực.

Mà Tôn Đại Chu con trai của Tôn Lộc Đường, vóc người không được cường tráng như Thượng Vân Tường, lại còn lộ ra bộ dáng thư sinh văn nhược. Mặc dù mãi cho đến lúc tuổi già hắn vẫn luôn tự xưng rằng bản thân mình một thân sở học không bằng được hai ba phần mười của phụ thân Tôn Lộc Đường, nhưng là ở thời đại này những người có nhận thức hắn không ai là không tán tụng hắn hơn nữa, cho rằng hắn chính là một đại sư đánh nhau, danh đầu tuyệt đối không có ở dưới Thượng Vân Tường. Lịch sử võ thuật cận đại đã có ghi lại, Tôn Đại Chu chính là một võ thuật gia rất trọng thực tế, lúc mười bảy tuổi xuất đạo đã đánh bại được Thông Bối Quyền danh gia, danh xứng "Tí Thánh" Trương Sách.Sau đó lại liên tục đánh nhau khắp từ nam bắc, cùng với vô số võ thuật danh gia luận bàn so tài, rất hiếm khi thất bại.

Vương Chí Đạo căn cứ vào hiểu biết của mình về Tôn Đại Chu, cho rằng hắn là một quyền thủ kiêm tu cả kỹ thuật cùng công lực, tức là theo cách gọi của đời sau được coi là quyền thủ toàn năng. Dạng quyền thủ như vậy, sức uy hiếp không thể nghi ngờ gì, so với quyền thủ thuần túy dựa vào công lực thì còn muốn lớn hơn.

Sau khi đợi cho Đại loa tuyên bố bắt đầu, Thượng Vân Tường cùng Tôn Đại Chu cũng không có giống như những trận đấu lúc trước là lập tức xuất kích, hơn nữa lại còn đứng không nhúc nhích, đều giống nhau rất là bình tĩnh đánh giá đối thủ.

Mặc dù bọn họ còn không có động, nhưng là dưới lôi đài các khán giả đều có thể cảm giác được một loại áp lực giống như là khí trời nặng nề trước cơn dông tố, cơ hồ mỗi người cũng đều bế trụ hô hấp, toàn bộ tinh thần tập trung nhìn chăm chú vào hai người trên lôi đài, không ai dám hô hào thúc dục bọn họ động tác nhanh lên một chút.

Sau khi đã để cho đám khán giả vẫn đang nín hơi đã đến mức cơ hồ hít thở không thông, Thượng Vân Tường cùng Tôn Đại Chu mới bắt đầu động đậy, chỉ thấy bọn họ cơ hồ đồng thời chậm rãi di động cước bộ, nhìn giống như là lo lắng sẽ giẫm phải địa lôi mà cẩn cẩn dực dực bức tiến về phía trước. Cứ như vậy mãi cho đến khi đến được một cự ly vừa đủ, tay trước của hai người mới đồng thời chậm rãi duỗi về phía trước, hướng về đối phương mà khớp lại.

Hình như là đã trải qua cả mấy thế kỷ dài dằng dặc, hai cẳng tay của hai người rốt cục cũng tiếp xúc vào với nhau. Đúng lúc đó, hai người đã động cực nhanh, giống như là sấm sét kinh thiên đột nhiên bùng nổ. Cái dạng chuyển đổi đang từ chậm đột biến thành cực nhanh này làm cho không ít khán giả thị giác rối loạn, cơ hồ muốn té xỉu.

Thượng Vân Tường mới vừa giao tay cùng Tôn Đại Chu, đã đột biến thành "Hùng hình" (hình Gấu), xoay thân dùng bả vai nhằm hướng Tôn Đại Chu húc đến. Lấy công lực của hắn, tin tưởng rằng chỉ cần bị Hùng hình này của hắn đụng trúng, coi như là người có trọng lượng tới hai trăm kilogram cũng sẽ bị đánh bay đi ra ngoài. Xem ra Thượng Vân Tường quyết định chủ ý vừa ra tay đã lấy lực lôi đình vạn quân, trong vòng một chiêu sẽ đem Tôn Đại Chu đánh hạ lôi đài.

Đáng tiếc suy tính của hắn lại không hề thành công. Tôn Đại Chu mặc dù đã bị hắn húc trúng lên thân thể, nhưng lại không hề bị bay đi giống như trong tưởng tượng của hắn, mà là vừa trượt một cái, đã rất quỷ dị lướt đến sau lưng Thượng Vân Tường. Thân pháp giống như cá trạch trơn tuột không thể nắm bắt.

Thượng Vân Tường cả kinh, phản ứng vẫn cực nhanh, thân thể xoay một cái, Hoành quyền, chính là Ngũ Hành quyền chi Mẫu, đã lập tức nhằm Tôn Đại Chu đang phía sau lưng quét ngang đến.

Có lẽ là do động tác của Thượng Vân Tường quá nhanh, Tôn Đại Chu không kịp trốn tránh, một quyền này đã đánh tới trên lưng của hắn. Nhưng thân thể của Tôn Đại Chu lại giống như con cá đang bơi xoay đi một cái, Hoành quyền của Thượng Vân Tường đang trong xu thế bất khả kháng đã đánh tới trên lưng hắn, nhưng lại chỉ chạm được vào y phục rồi trượt qua, đến nửa điểm kình lực cũng không có đánh trúng được vào.

Thượng Vân Tường ánh mắt có chút kinh dị, chỉ có điều là cũng không có bởi vậy mà đình chỉ công kích. Cước bộ đạp mạnh một phát, Băng quyền như mũi tên rời khỏi dây cung đánh thẳng về phía bụng Tôn Đại Chu.

Lại một lần nữa đánh trúng, Tôn Đại Chu hình như đã bị Thượng Vân Tường đánh hủy đi thân thể, bụng hắn hứng lấy quyền đầu của Thượng Vân Tường khom gập lại về phía sau, nhưng không ngờ lại xoay một cái rất quỷ dị, lại một lần nữa đem quyền kình của Thượng Vân Tường dẫn đi mất. Một quyền này của Thượng Vân Tường vẫn không hề gây cho Tôn Đại Chu dù chỉ là nửa điểm thương tổn.

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo trong lòng không khỏi giật mình, thầm nghĩ một Tôn Đại Chu này quả nhiên là một đại sư đánh nhau, Tá lực chi thuật vậy mà đã có thể vận dụng vào tới thân pháp rồi. Chỉ cần dùng mấy động tác co gập quay lắc tránh, là đã có thể dẫn gỡ được quyền kình đánh đâu thắng đó của Thượng Vân Tường. Loại thân pháp Tá lực chi thuật này, so với thủ pháp Tá lực chi thuật đã dùng lần trước trong trận chiến với Lý Thư Văn, thì cao minh hơn không chỉ là một cấp độ. Có thể thấy được rằng Tôn Đại Chu dưới sự chỉ điểm của phụ thân Tôn Lộc Đường của hắn, thực lực đích xác là đã tiến bộ rất nhiều.

Thượng Vân Tường cũng là một thiên tài trong giới võ thuật, đương nhiên cũng nhìn rõ ràng được phương thức mà Tôn Đại Chu đã dùng để hóa giải quyền kình của mình, vừa là trong lòng cảm thấy bội phục, đồng thời tâm trí hiếu thắng cũng được kích khởi. Thân thể hắn thoáng một cái đã một lần nữa bức tiến tới gần Tôn Đại Chu, đồng thời thân thể hơi đổ sấp về trước một chút, song chưởng từ trên đánh xuống nhằm

thẳng vào đầu Tôn Đại Chu bổ tới. Một chiêu này chính là Phách quyền đả pháp được Thượng Vân Tường dùng Hình Ý Quyền mẫu chiêu "Hùng Ưng hợp hình" sáng tạo ra. Loại Phách quyền dùng thân đánh quyền này nếu như được huấn luyện thích đáng, liền làm cho kình lực toàn thân cùng phát, uy lực vô cùng, kẻ nào ngăn cản tất phải ngã. Thượng Vân Tường thực muốn nhìn xem Tá lực chi thuật của Tôn Đại Chu có thể chống cự được một quyền này của bản thân mình hay không.

Tôn Đại Chu lần này nhưng lại không dùng thân thể để ngạnh tiếp nữa, mà là dùng cả hai tay khoa lên thành một nửa vòng tròn, lập tức chặn lên trên Phách quyền của Thượng Vân Tường, vừa lui vừa xoay một cái, chẳng những hóa giải được quyền kình của Thượng Vân Tường, lại còn đem được Phách quyền của Thượng Vân Tường dắt kéo xuống phía dưới, trở thành bổ xuống trên chính bắp đùi của bản thân mình.

Thượng Vân Tường không ngờ tới một quyền do chính mình đánh ra, vậy mà rõ ràng lại đánh trở về trên bắp đùi của chính bản thân mình. Trong lúc cả kinh vội vàng khởi cước xuất chiêu "Thập tự quải", chân phải nhằm ngực Tôn Đại Chu đạp đi.

Tôn Đại Chu hai tay lại một lần nữa khua thành vòng tròn, ngay trước khi cước của Thượng Vân Tường kịp đạp lên người hắn, hắn đã chặn được tay lên chân Thượng Vân Tường. Lại chuyển một cái, Thượng Vân Tường chân dẫn theo thân, không tự chủ được mà bị xoay đi một vòng, biến thành xoay lưng về phía Tôn Đại Chu. Tiếp theo, Tôn Đại Chu chuyển từ thế bị động thành chủ động, một quyền nhằm thẳng giữa lưng Thượng Vân Tường đánh tới.

Mắt thấy Thượng Vân Tường sẽ bị một quyền này của Tôn Đại Chu đả bại, không ngờ lại thấy Thượng Vân Tường hai vai hai sườn co rút lại một cái, eo lưng hơi khom, phía sau lưng lập tức nở phình to ra, giống như là đột nhiên nổi lên một cái mu rùa. Quyền đầu của Tôn Đại Chu mạnh mẽ đánh vào trên cái "mu rùa" này, lập tức bị lực phản chấn thật lớn đem quyền đầu chấn ngược trở về, thân thể cũng không tự chủ được mà "thịch thịch" lui về phía sau đến hai bước.

Tôn Đại Chu thật là nghĩ không ra Thượng Vân Tường vậy mà lại có công lực kinh người đến như thế, rõ ràng vận dụng sung khí phình lên làm cho cơ bắp phía sau lưng hình thành thế phòng ngự "mu rùa", không nói đến đón đỡ được một quyền của mình, lại còn có thể đem chính mình phản chấn đến phải lùi lại hai bước. Xem ra phụ thân đã nói không sai, Hình Ý Quyền của Thượng Vân Tường công lực thâm hậu vô cùng, gân cốt trên thân thể đã đạt đến cường độ như gân trâu mộng. Thân thể như vậy sinh ra năng lực chịu đòn, so với những loại ngoại tráng ngạnh công như Kim chung cháo, Thiết bố sam, thì còn mạnh hơn gấp mấy lần, cơ hồ là không thể phá hủy. Chính bản thân mình nếu muốn chiến thắng hắn, thì còn phải phí một phen công phu!

Sau khi dùng hậu bối đón đỡ một quyền này của Tôn Đại Chu, Thượng Vân Tường lúc này đã xoay người lại rồi, vẻ mặt của hắn thoạt nhìn dường như không hề có việc gì, cước bộ lại đạp về phía trước một cái, lại một đòn Băng quyền nhằm Tôn Đại Chu đánh ra.

Một quyền này của Thượng Vân Tường tựa hồ như đã dùng hết toàn lực, Băng quyền cực kỳ ác liệt, đã không thể dùng tên thoát khỏi cung để hình dung nữa rồi, mà là một quyền này giống như là đạn pháo thoát khỏi nòng, mãnh liệt vô cùng.

Tôn Đại Chu hai tay lại chuyển một cái, cái loại Tá lực thuật kỳ dị này lại một lần nữa được sử xuất ra, vừa chạm tới trên quyền đầu của Thượng Vân Tường liền vừa chuyển vừa vòng, chẳng những thành công hóa giải được kình lực của Băng quyền, lại còn làm cho quyền đầu của Thượng Vân Tường không tự chủ được mà xoay chuyển phương hướng, thiếu chút nữa lại muốn tự đánh tới chính bản thân mình.

"Đây là di hoa tiếp mộc, hoặc là đấu chuyển tinh di!" Dưới lôi đài Vương Chí Đạo đột nhiên nói ra một câu.

Đang đứng sát bên người hắn Ô Tâm Lan hiển nhiên nghe được những lời này, tò mò hỏi: "Cái gì gọi là di hoa tiếp mộc, đấu chuyển tinh di? Là tên của công phu mà Tôn đại ca mới vừa rồi sử dụng hay sao?"

"Không, cái đó chỉ là ta đặt tên cho loại công phu đó mà thôi. Trên thực tế loại công phu này của Tôn đại ca hẳn được gọi là phép phòng ngự Âm dương thủ. Là một loại thủ pháp phòng ngự so với đệ nhị phòng ngự pháp của ta thì càng cao thâm hơn!" Vương Chí Đạo nói.

Cái gọi là phép phòng ngự Âm dương thủ, chính là thủ pháp phòng ngự cao tầng rất khó đạt tới trong quyền thuật Nội gia, so với các thủ pháp phòng ngự được quyền thủ đấu võ đài chuyên nghiệp ở hậu thế thường sử

dụng như là đẩy cản, đánh cản, gạt cản vân vân, hay là thủ pháp "Bất động trửu" do các lưu phái khác đề xuất, thì rất bất đồng. Loại thủ pháp phòng ngự này chẳng những là thủ pháp dùng thân dẫn tay, chỉnh thể phát lực, mà càng quan trọng hơn chính là có thể lấy quỹ tích vận hành hình tròn để cải biển được phương hướng lực đạo của đối phương.

Cái đạo lý này thật giống như là một người đem một quả thiết cầu lăn thẳng tắp về phía trước, nhưng nếu như lại thêm một chút lực đẩy kéo ở bên rìa trái cầu, chẳng những có thể thay đổi được phương hướng lăn đi của trái thiết cầu, lại còn có thể làm cho thiết cầu xoáy tròn mà lăn ngược trở về. Phép phòng ngự Âm dương thủ chính là căn cứ vào nguyên lý này mà sáng chế ra, đem quyền đầu của địch nhân đang đánh tới coi như là một trái thiết cầu đang lăn thẳng về phía trước, cấp cho nó một chút lực đạo kéo dắt ở bên rìa để cải biến phương hướng, là có thể dễ dàng làm cho quyền đầu của địch nhân chệch khỏi mục tiêu. Khi công lực cao thâm, thậm chí còn có khả năng làm cho quyền đầu của địch nhân phản kích trở về, tự mình lại đánh trúng vào mình. Cái loại thủ pháp phòng ngự Âm dương thủ này chính là sự nâng cấp của Tá lực chi thuật, là thủ pháp phòng ngự cao tầng của Nội gia quyền. Hiệu quả cũng có công dụng tương tự như là những món công phu kỳ diệu thường được miêu tả trong tiểu thuyết võ hiệp ở đời sau như là di hoa tiếp mộc, đấu chuyển tinh di.

Chỉ có điều là phép phòng ngự Âm dương thủ này chính là công phu cao tầng của Nội gia quyền, luyện thành được nó hiển nhiên là rất không dễ dàng. Muốn vận dụng thành công được loại kỹ xảo này, tất phải có được loại công phu cao siêu "Thính kình" (nghe kình lực).

Cái từ "Thính kình" này nguyên bản là từ huấn luyện "Thôi thủ" (đẩy tay) trong Thái Cực Quyền. Hai người vừa giao tay, lập tức có thể lấy năng lực cảm giác của da tay, nắm giữ được phương hướng cùng biến hóa trong lực đạo của đối phương. Công phu "Thính kình" luyện càng được cao thâm, thì chẳng những có thể dễ dàng nắm giữ được biến hóa cùng phương hướng lực đạo của đối phương, da tay còn có thể luyện được đến mức siêu mẫn cảm, có thể cảm ứng được lưu động của không khí, từ sự biến hóa trong lưu động của không khí mà phân tích được phương thức xuất chiêu của địch nhân. Luyện đến về sau thì cho dù có bịt cả hai mắt cùng nút cả hai tai, thuần túy chỉ dùng năng lực cảm ứng của da dẻ, cũng có thể dễ dàng ứng phó được các đối thủ thông thường. Có được loại công phu "Thính kình" này, phép phòng ngự Âm dương thủ mới có thể vận dụng được tới xuất thần nhập hóa, phối hợp với kình lực chỉnh thể cường đại, vừa ra tay liền có thể làm cho quyền đầu của đối phương đang đánh ra lại bắn ngược trở lại, tự mình đánh trúng vào bản thân mình.

Sau khi Tôn Lộc Đường từ Võ thánh đảo đi về tới Thượng Hải, lại gặp lại con mình, mỗi ngày đều huấn luyện cho hắn, không thể nghi ngờ gì chính là loại "Thính kình" công phu này. Cho nên Tôn Đại Chu mới có thể sử ra được phép phòng ngự Âm dương thủ, đem quyền đầu của Thượng Vân Tường công lực cương mãnh tuyệt luân tá lực giải khai đi. Nếu không phải nhờ công lực của Thượng Vân Tường thật sự là quá cao, chỉ sợ là dưới phép phòng ngự Âm dương thủ của Tôn Đại Chu, tự mình đã đánh trúng chính mình rồi.

Ô Tâm Lan hiển nhiên chưa từng nghe qua loại thủ pháp phòng ngự thần kỳ này, đối với những giải thích của Vương Chí Đạo không quá cảm thấy hứng thú, ánh mắt liền một lần nữa chuyển đi nhìn lên trên lôi đài.

Kiến thức của Thượng Vân Tường hiển nhiên là Ô Tâm Lan còn rất xa cũng khó có thể sánh bằng, hắn chỉ hơi suy tư một chút, lập tức đã rõ ràng được thủ pháp mà Tôn Đại Chu sử dụng, trong lòng âm thầm kinh dị, chỉ có điều hắn cũng không úy kỵ, rất nhanh đã nghĩ tới phương pháp phá giải.

Lập tức hắn lại một lần nữa bức tiến sát tới Tôn Đại Chu, Hình Ý Ngũ Hành quyền Phách Băng Toản Pháo Hoành liên hoàn xuất kích, một quyền lại tiếp một quyền, giống như phong hỏa luân liên miên bất tuyệt.

Phương thức tiến công của Hình Ý Quyền có chút đơn điệu nhát một, nhưng là một thân sở học của Thượng Vân Tường cũng không phải là chỉ có Hình Ý, cho nên cũng không chịu sự trói buộc của Hình Ý Quyền, cho nên mới có được loại đả pháp xuất kích liên hoàn này.

Đối diện với đả pháp của Thượng Vân Tường một đòn vừa bị vô hiệu, đã lập tức xuất quyền thứ hai, liên hoàn bất đoạn, phép phòng ngự Âm dương thủ kia của Tôn Đại Chu vốn chỉ là mới luyện thành sơ cấp đã bắt đầu trở thành không đủ dùng, lập tức lâm vào thế bị động, bị Thượng Vân Tường đánh cho phải không ngừng lui về phía sau.

Thoạt nhìn đến Tôn Đại Chu dường như đã rơi xuống thế hạ phong, nhưng là, đúng vào khi thối lui đến bên bờ lôi đài, Tôn Đại Chu hai tay lại đột nhiên bắt trụ được cổ tay phải của Thượng Vân Tường, vừa xoay vừa chuyển một cái, vậy mà lại có thể lấy kỹ thuật cài cổ tay của Thái Cực Quyền đem Thượng Vân Tường đẩy ngã xuống khỏi lôi đài.

177. Chương 175: Bắc Bình Chính Biến

Nghĩ đến điều đó, Thượng Vân Tường không khỏi thở dài, chỉ có điều hắn thủy chung vẫn một người đại độ, đối với thắng bại cũng không hề cố chấp, tâm tình đã rất nhanh mà bình phục trở lại, mỉm cười nhìn Tôn Đại Chu đứng trên đài, chắp tay nói: "Quả nhiên là hổ phụ không sinh khuyển tử, Tôn huynh đệ, tại hạ chịu thua!"

Bởi vì nhờ sự khéo léo mới đem được Thượng Vân Tường đẩy ngã xuống khỏi lôi đài, nếu đổi thành đánh nhau trên đất bằng, chỉ sợ sẽ không có được may mắn như vậy, Tôn Đại Chu biết rõ điểm này, trong lòng có chút xấu hổ, vội vàng đối Thượng Vân Tường chắp tay nói: "Xấu hổ, xấu hổ. Trên thực tế Thượng sư phụ võ công còn ở trên ta, trận này chỉ là do Đại Chu nhất thời may mắn mà thôi!"

Thắng không kiêu, bại không nản, phong phạm của hai vị võ thuật đại sư khiến cho đám khán giả tại tràng thán phục, đều đồng loạt nhiệt liệt vỗ tay.

Vòng đấu thứ hai đánh tới thời điểm này, đã gần tới lúc hoàng hôn, chỉ có điều là sự nhiệt tình của đám khán giả vẫn còn đang rất cao, sau khi mấy người chủ sự của Đại hội thương lượng trong chốc lát, quyết tâm tiếp tục cho tiến hành, thẳng đến lúc nào chấm dứt vòng đấu thứ hai mới thôi.

Đến khi sắp bắt đầu vào trận đấu thứ mười ba của vòng đấu thứ hai, "Kiếm tiên" Lý Cảnh Lâm đấu với quyền thủ Ấn Độ Lý Tát Bình Lạp Đức, lại thấy một đạo quân nhân đông đảo mặc quân trang chỉnh tề, vai vác súng trường, đột nhiên xuất hiện ở ngoại vi, đem cả quảng trường Phố Đông vây lại.

Đám khán giả không biết những quân nhân đó vây quanh bọn họ làm cái gì, mỗi người đều cảm thấy bất an. Trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng đám người Tôn Lộc Đường hiển nhiên cũng không biết được lai lịch của những quân nhân kia, mỗi người đều cảm thấy trong lòng có chút kỳ quái. Chỉ có trên lôi đài Lưu Chấn Đông tựa hồ nhận ra đám quân nhân đó, nhíu nhíu mày, vẻ mặt tỏ ra bất đắc dĩ.

Mọi người còn đang đoán già đoán non, lại đã thấy một viên sĩ quan vóc người phát tướng, bộ dáng nghênh ngang hoành tráng, được một nhóm quân nhân ủng hộ xung quanh, đi ra ngoài đối với các khán giả tại tràng "ha ha" cười to nói: "Các vị, các vị không cần lo lắng, bản đại soái Trương Tác Lâm, mới từ Bắc Bình đi tới Thượng Hải làm việc. Bởi vì hôm nay trong các tuyển thủ tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội có một vị chính là lão bằng hữu của bản đại soái, cho nên bản đại soái vội vàng mang binh đi tới cổ vũ cho hắn. Các vị không cần phải lo lắng về chúng ta. Đang làm gì thì cứ làm đi hả, xin mời tiếp tục đi chứ!"

Nói xong, Trương Tác Lâm lại hướng về phía Lý Cảnh Lâm đang đứng trên lôi đài hét lớn: "Lão bằng hữu, Cảnh Lâm tướng quân, bản đại soái vội tới để cổ vũ cho ngươi đó. Ngươi đừng để mất thể diện của quân nhân chúng ta, mau đem thằng ngoại bang kia đánh hạ lôi đài đi hả!"

Nguyên lai là chỉ đến để cổ vũ cho Lý Cảnh Lâm tướng quân mà thôi, đám khán giả tại tràng đều thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều quay đầu đi, ánh mắt lại một lần nữa tập trung về trên lôi đài.

Vương Chí Đạo đang đứng ở hàng đầu tiên trong đám khán giả, nhưng trong lòng hắn lại có chút thất kinh. Trương Tác Lâm là ai hắn đương nhiên biết rất rõ ràng. Một tên quân phiệt lưu manh này trước khi trở thành Đông Bắc chi Vương, thì tỏ vẻ như là thủ hạ trung thành của Viên đại đầu. Viên đại đầu giả chết sống lại, bây giờ lại một lần nữa nắm giữ được chính quyền Bắc Bình, đang rất tích cực đàn áp Đồng Minh hội, đến lúc này lại còn phái Trương Khiếu Lâm đi đến Thượng Hải, khẳng định đây không phải là chuyện gì tốt đẹp. Trong lịch sử Lý Cảnh Lâm cùng Trương Tác Lâm cũng không phải là lão bằng hữu gì cả, cho nên Trương Tác Lâm nói rằng đến để cổ vũ cho Lý Cảnh Lâm cũng chỉ là để lấy cớ mà thôi.

Vương Chí Đạo bất động thanh sắc đưa mắt nhìn khắp xung quanh, quả nhiên không chỉ Tôn Đại Chu, ngay cả Trần Phát Học, Trần Chân cùng một vài người có liên quan đến Đồng Minh hội đều đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân cũng đoán ra được Trương Tác Lâm đến Thượng Hải mục đích tuyệt đối không phải chỉ là để cổ vũ cho Lý Cảnh Lâm đơn giản như vậy. Lão đã sớm nắm được tin tức rằng Viên đại đầu đã lại một lần nữa nắm giữ được chính quyền Bắc Bình, đang ra sức đàn áp người của Đồng Minh hội, mục đích của việc Trương Tác Lâm đến Thượng Hải lão chỉ cần hơi suy tư một chút đã có thể đoán ra được. Loại sự tình này đối với Sơn Khẩu Dụ Nhân thật ra thì lại không hề có ảnh hưởng gì. Đối với Sơn Khẩu Dụ Nhân mà nói, Trung Quốc càng loạn càng tốt. Tốt nhất là loạn đến mức không thể vãn hồi được, như vậy đế quốc đại Nhật Bản mới có cơ hội để lợi dụng được. Nghĩ thông suốt được điểm này, Sơn Khẩu Dụ Nhân lập tức hướng Đại loa gật đầu, tỏ ý bảo hắn cho trận đấu tiếp tục.

Đến khi Đại loa lớn tiếng tuyên bố cho trận đấu bắt đầu, Ấn Độ quyền thủ Lý Tát Bình Lạp Đức sớm đã không thể chờ thêm được nữa, lập tức hướng Lý Cảnh Lâm phát động công kích. Gã Lý Tát Bình Lạp Đức đến từ Ấn Độ này thân thể lớn lên rất gầy gò

Nhưng là thân mình lại rất cao, so với Lý Cảnh Lâm còn muốn cao hơn cả một cái đầu, đặc biệt là hai tay của hắn, khi thõng xuống thì đầu ngón tay vượt qua cả đầu gối, quả tực như là một con vượn tay dài. Con vượn tay dài này trong trận đấu ở vòng đấu trước biểu hiện không hề tầm thường, chỉ dùng không tới nửa phút đồng hồ đã đem đối thủ đánh hạ lôi đài. Chỉ có điều là Lý Cảnh Lâm trong trận đấu ở vòng đấu trước đã biểu hiện càng xuất sắc hơn, chỉ là một chiêu lập tức đã đánh bất tỉnh đối thủ. Cho nên Lý Tát Bình Lạp Đức đối với Lý Cảnh Lâm rất là cảnh giác, thậm chí còn có chút e sợ. Chỉ có điều là đến khi Trương Tác Lâm cùng quân đội của hắn xuất hiện, Lý Tát Bình Lạp Đức đã phát hiện ra thần sắc của Lý Cảnh Lâm có chút hoảng hốt, tinh thần cũng không tập trung, tựa hồ đã quên mất rằng mình còn đang ở trên lôi đài.

Lý Tát Bình Lạp Đức chứng kiến được bộ dạng này của Lý Cảnh Lâm, cho rằng cơ hội của bản thân mình đã tới rồi. Chỉ cần Lý Cảnh Lâm cứ tiếp diễn như vậy, chính mình liền có thể nhân cơ hội này trong nháy mắt đem hắn đánh hạ lôi đài. Cho nên đến lúc Đại loa vừa tuyên bố bắt đầu, Lý Tát Bình Lạp Đức dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh nhằm hướng Lý Cảnh Lâm vọt đến.

Tiếp cận được Lý Cảnh Lâm, Lý Tát Bình Lạp Đức một quyền đánh ra, cánh tay thật dài mang theo quyền đầu giống như là lưu tinh chùy oanh kích thẳng vào giữa mặt Lý Cảnh Lâm.

Lý Cảnh Lâm thoạt nhìn thần sắc còn đang hoảng hốt, nhưng đúng vào lúc này lại giống như là đã đột nhiên thanh tỉnh lại. Hai tròng mắt của hắn chỉ trong tích tắc đã bắn ra quang mang ác liệt. Sau đó Lý Tát Bình Lạp Đức thấy hoa cả mắt, đã phát hiện tấy Lý Cảnh Lâm không biết bằng cách nào đã lướt qua quyền đầu của hắn, chuyển thân đến ngay trước mặt hắn. Tiếp theo Lý Cảnh Lâm tay phải như đao, thoáng một cái đã đâm trúng ngay vào cạnh cần cổ của Lý Tát Bình Lạp Đức.

Thân thể Lý Tát Bình Lạp Đức run rẩy một chút, đã từ từ mất đi ý thức.

Chỉ là một chiêu đã kết thúc chiến đấu! Đám khán giả sửng sốt một chút, lập tức lại lớn tiếng hoan hô ầm lên. Đúng lúc này, thanh âm to lớn của Trương Tác Lâm nổi lên át cả những tiếng hoan hô: "Cảnh Lâm tướng quân quả nhiên là hảo công phu hả! Không ngờ tới ngươi cho dù không cần dùng kiếm cũng vẫn là đồng dạng lợi hại vô cùng, xem ra Quán quân của Vạn quốc võ thuật đại hội lần này là vật trong tay ngươi rồi! Cảnh Lâm tướng quân, bản đại soái đã cho bày tiệc rượu tại Phúc Giang Lâu, chúc mừng cho thắng lợi của ngươi. Ngươi có thể cho bản đại soái chút mặt mũi, đi đến đó uống vài chén được không?"

Phúc Giang Lâu? Đó không phải là địa phương mà mình đã giết chết thế thân của Hồng Bất Nhị hay sao chứ?

Vương Chí Đạo trong lòng vừa động, vội vàng quay sang Ô Tâm Lan đang đứng bên người thấp giọng phân phó vài câu, lập tức bất động thanh sắc quay đi ra ngoài. Hắn rất nhanh tìm cách rẽ đám người xem ra, sau đó thần sắc tự nhiên lướt qua đám quân binh của Trương Tác Lâm, thong dong nhằm hướng Phúc Giang Lâu đi tới.

Ngày đã sắp hoàng hôn, mặc dù vẫn còn nhìn rõ mọi vật, nhưng là Phúc Giang Lâu đã thắp đèn đuốc sáng rực. Trương Tác Lâm hôm nay muốn mời khách, nên đã sớm có tới mấy chục tên quân nhân đến Phúc Giang Lâu cảnh giới, đối với mỗi một khách nhân tiến vào Phúc Giang Lâu đều lộ ra vẻ mặt cảnh giác quan sát, nếu nhìn thấy có người tỏ ra không thích hợp liền tiến đến chất vấn lục soát, khiến cho rất nhiều khách nhân muốn đi vào trong đều muốn kiếm đường vòng mà vào. Bởi vì Phúc Giang Lâu rất lớn, cho nên Trương Tác

Lâm không thể bao hết toàn bộ tửu lâu này, cho nên vẫn để cho Vương Chí Đạo có cơ hội tiến vào. Hắn chỉ sau vài lần xảo diệu luồn trước tránh sau, đã lướt được qua tai mắt của đám quân nhân canh gác đó, tiến nhập Phúc Giang Lâu.

Mặc dù Vương Chí Đạo đã từng tiến vào Phúc Giang Lâu, lại còn giết người ở chỗ này, nhưng là bởi vì Phúc Giang Lâu rất lớn, hơn nữa lần trước khi Vương Chí Đạo tiến vào cũng không có mấy tiểu nhị ở Phúc Giang Lâu gặp mặt hắn, cho ên Vương Chí Đạo không lo lắng rằng sẽ có người nhận ra được hắn.

Sau khi quan sát trong chốc lát, Vương Chí Đạo đã đoán ra được Trương Tác Lâm bày tiệc rượu mời Lý Cảnh Lâm ở chỗ nào, lập tức tiềm nhập vào trong phòng, lại leo lên đến một cây xà ngang ẩn thân trên đó.

Đợi đến sau hơn mười phút đồng hồ, mới thấy cánh cửa bị đẩy ra, đầu tiên là có mấy tên quân nhân tiến vào kiểm tra hết một lần, sau khi đã xác nhận không có vấn đề gì, Trương Tác Lâm mới mời Lý Cảnh Lâm tiến vào nhập tiệc. Trong đám mấy quân nhân kia không có ai nghĩ đến việc kiểm tra bên trên xà nhà, cho nên mới để cho Vương Chí Đạo tránh được một kiếp.

Lý Cảnh Lâm vẻ mặt bình tĩnh, mặc dù bên mình không có lấy một thủ hạ, thế nhưng thái độ đối đãi với Trương Tác Lâm vẫn không nhún không cương, bình tĩnh ung dung.

Sau khi nhập tiệc Trương Tác Lâm rất là nhiệt tình, giống như Lý Cảnh Lâm đúng thật là lão bằng hữu nhiều năm không gặp của hắn, không ngừng hướng Lý Cảnh Lâm mời rượu, trong miệng lại nói đông kể tây, tỏ ra vẻ nói nhảm những chuyện không đâu vào đâu.

Mà Lý Cảnh Lâm cũng ứng phó lại ra vẻ không phiền không chán, làm cho Vương Chí Đạo đang nằm trên xà ngang lắng nghe không khỏi đầu óc phát ngất, có chút hối hận rằng đã mất công tới đây một chuyến.

Nói nhảm thế mà cũng kéo dài tới hơn nửa giờ, rượu thịt ăn uống cũng đã không ít rồi, Trương Tác Lâm sắc mặt đột nhiên nghiêm nghị, rốt cục cũng bắt đầu nói vào chuyện chính: "Cảnh Lâm tướng quân, ngươi vô thanh vô tức đi tới Thượng Hải tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội, tin chắc rằng ngươi còn chưa biết Bắc Bình đã xảy ra sự tình gì có phải không?"

Lý Cảnh Lâm thần sắc bình tĩnh nói: "Sau khi đi tới Thượng Hải, ta lập tức đem tâm thần chuyên chú vào Vạn quốc võ thuật đại hội, đối với những sự việc mới phát sinh ở Bắc Bình quả thật là hoàn toàn không biết gì cả. Mong rằng đại soái báo cho."

Chú thích:

Bắc Bình - tên gọi khác của Bắc Kinh

Trương Tác Lâm - 1 đại đầu lĩnh quân phiệt thời Viên Thế Khải, về sau hùng cứ vùng Đông Bắc Trung Quốc, được gọi là Đông Bắc chi Vương, cuối cùng bị Nhật Bản ám sát chết.

Trương Tác Lâm nói: "Hiện tại Bắc Bình đã do Viên tổng thống một lần nữa lên cầm quyền, thằng cha Đoạn Kỳ Thụy kia đã bị xuống đài rồi, quân quyền trong tay hắn đều đã bị Viên tổng thống tiếp thu, phó tổng thống Lê Hồng Nguyên đã chịu phục tùng mệnh lệnh của Viên tổng thống, chính thức thừa nhận địa vị thủ lĩnh của Viên tổng thống. Trung Quốc bây giờ đã là thiên hạ của Viên tổng thống rồi."

Uống một chén rượu, Trương Tác Lâm lại nói: "Đáng tiếc chính là, mặc dù Viên tổng thống đã chấp chưởng chính quyền, thế nhưng vẫn còn nhưng tên không biết tốt xấu khăng khăng muốn cùng Viên tổng thống đối nghịch, đặc biệt là Tôn đại pháo cùng họ Hoàng kia. Viên tổng thống đã hạ lệnh, Đồng Minh hội là phần tử loạn tặc, sẽ đem toàn bộ bắt giữ tống vào ngục giam, kẻ nào dám phản kháng giết chết ngay không cần bàn luận. Về phần những người nguyện ý thoát ly khỏi Đồng Minh hội, đồng thời cung khai ra những nhân vật trọng yếu của Đồng Minh hội, Viên tổng thống chẳng những sẽ bỏ qua cho những sai phạm của bọn họ, còn có thể ban thưởng cho bọn họ. Nhìn thấy sự rộng lượng của Viên tổng thống như vậy, thế nhưng trên đời vẫn luôn luôn có nhiều người không hề biết thức thời, bây giờ Bắc Bình máu đã chảy thành sông rồi."

Ghé đầu sát lại Lý Cảnh Lâm, Trương Tác Lâm thấp giọng nói: "Cảnh Lâm tướng quân, Viên tổng thống đã phát ra lệnh truy nã, truy nã Tôn đại pháo cùng họ Hoàng kia. Viên tổng thống biết được Tôn đại pháo cùng họ Hoàng đang ở tại Thượng Hải, cho nên mới phái bản đại soái tới bắt bọn chúng. Bản đại soái cũng

có biết được tin tức, rằng ngươi cùng với người của Đồng Minh hội tựa hồ là có lui tới với nhau, tin tưởng rằng ngươi nhất định biết được Tôn đại pháo cùng họ Hoàng ở chỗ nào chứ?"

Lý Cảnh Lâm lờ mờ nói: "Xin lỗi, ta và Đồng Minh hội cũng không có lui tới. Ta không biết Tôn đại pháo cùng họ Hoàng kia đang ở chỗ nào. Ta đến Thượng Hải chỉ là vì tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội mà thôi. Trương đại soái, ngươi tìm lầm người rồi!"

Trương Tác Lâm "ha ha" cười to nói: "Cảnh Lâm tướng quân, ngươi cho rằng bản đại soái là một lão già quê kệch hay sao chứ?

Nếu không có nắm chắc thì bản đại soái sao dám nói với ngươi những chuyện này chứ? Bản đại soái trước khi đến Thượng Hải đã điều tra ra được, trong số những người tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội, Tôn Đại Chu, Trần Chân, Trần Phát Học đều là phần tử của Đồng Minh hội, hơn nữa gã Tôn Đại Chu kia tựa hồ như là người phụ trách của Đồng Minh hội ở Thượng Hải, thường xuyên ở cùng một chỗ với Tôn đại pháo.

Sau khi họ Tống của Đồng Minh hội bị ám sát, Tôn Đại Chu tựa hồ như là đã bảo hộ Tôn đại pháo đi tới Bắc Bình. Nếu như mà bản đại soái không có điều tra sai lầm, thì Tôn Đại Chu khi ở Bắc Bình đã từng cùng Cảnh Lâm tướng quân gặp gỡ, bọn họ rời khỏi Bắc Bình hẳn là do Cảnh Lâm tướng quân an bài phải không? Cảnh Lâm tướng quân, đây chính là hành vi phạm tội rất nghiêm trọng hả!"

Lý Cảnh Lâm thần sắc không thay đổi, bình tĩnh nói: "Ta đúng là nhận thức Tôn Đại Chu không sai, chỉ có điều ta nhận thức hắn là bởi vì phụ thân của hắn. Gặp gỡ giữa hai chúng ta cũng chỉ bởi vì chúng ta đều là người luyện võ, sự trao đổi lẫn nhau cũng chỉ giới hạn trong phương diện võ thuật. Ta cũng không biết hắn là người của Đồng Minh hội, cũng không biết Tôn đại pháo cùng họ Hoàng kia đang ở chỗ nào. Nếu như Trương đại soái không tin lời ta nói, thì ta đây cũng không có cách nào khác!"

Trương Tác Lâm lại một lần nữa "ha ha" cười to nói: "Bản đại soái tin tưởng. Lời Cảnh Lâm tướng quân đã nói, bản đại soái sao lại không tin. Trên thực tế bản đại soái đi tìm ngươi, cũng không phải là cho rằng ngươi là người có tội. Viên tổng thống cùng bản đại soái cũng tin tưởng, Cảnh Lâm tướng quân chính là quân nhân của quốc gia, sẽ không cùng đám phần tử Đồng Minh hội đồng lưu hợp ô.

Bản đại soái đi tìm ngươi, mục đích chân chính là hy vọng Cảnh Lâm tướng quân ngươi có thể giúp bản đại soái truy bắt Tôn đại pháo cùng họ Hoàng!"

Lý Cảnh Lâm hai mắt tinh quang chợt lóe, trầm giọng hỏi: "Ta nói rồi, ta không biết Tôn đại pháo cùng họ Hoàng kia đang ở chỗ nào, vậy làm sao có thể giúp ngươi đuổi bắt được bọn họ?"

Trương Tác Lâm nói: "Ngươi không biết, Tôn Đại Chu nhất định sẽ biết, bắt được hắn chẳng khác nào bắt được Tôn đại pháo cùng họ Hoàng. Vốn bản đại soái muốn cho bộ hạ đi truy bắt Tôn Đại Chu, chỉ có điều vừa lại nghĩ ra rằng Tôn Đại Chu là một cao thủ võ thuật, phụ thân của hắn Tôn Lộc Đường võ công lại càng sâu đến không lường được. Bản đại soái lo lắng đám bộ hạ của ta không làm gì được Tôn Đại Chu, cho nên mới xin mời Cảnh Lâm tướng quân ra tay. Cảnh Lâm tướng quân chẳng những cùng Tôn Đại Chu có giao tình, hơn nữa võ công so với Tôn Đại Chu thì còn cao minh hơn rất xa, muốn bắt giữ được hắn, nhất định là không cần tốn nhiều công sức."

Lý Cảnh Lâm sắc mặt trầm hẳn xuống, nói: "Tôn Đại Chu là bằng hữu của ta. Ngươi muốn ta đi đuổi bắt bằng hữu của ta hay sao?"

Trương Tác Lâm nói: "Cảnh Lâm tướng quân, thiên chức của quân nhân chính là phục tùng mệnh lệnh. Đây là Viên tổng thống tự mình hạ mệnh lệnh, ngươi sao có thể cự tuyệt. Hơn nữa Tôn Đại Chu là phần tử Đồng Minh hội, chính là loạn tặc. Cảnh Lâm tướng quân há có thể đem tình bằng hữu đặt lên trên đại nghĩa quốc gia hay sao?"

"Đại nghĩa quốc gia?" Lý Cảnh Lâm trong lòng cười lạnh, ngoài miệng lại nói: "Tin tức của Bắc Bình tin tưởng đã truyền tới được trong tai của Thượng Hải Đồng Minh hội. Tôn Đại Chu sợ rằng đã bắt đầu đề phòng ta rồi, ta đi đối phó hắn sẽ có chút khó khăn."

Trương Tác Lâm cười nói: "Một chút khó khăn ấy tuyệt đối không thể làm khó được ngươi. Chỉ cần Cảnh Lâm tướng quân ngươi không cố ý thả cho Tôn Đại Chu một con đường thoát, Tôn Đại Chu tuyệt đối là vật trong tay của ngươi. Bản đại soái cho ngươi thời gian một ngày. Ngày mai cũng vào lúc này, bản đại soái

hy vọng có thể nhìn thấy được Tôn Đại Chu. Cảnh Lâm tướng quân, mời ngươi nhớ cho kỹ, ngươi chính là quân nhân được quốc gia bồi dưỡng,

Mà đây lại là mệnh lệnh do đích thân Viên tổng thống ban ra, ngươi nhất định phải phục tùng!"

Lý Cảnh Lâm im lặng không nói gì, một hồi lâu mới thở dài nói: "Cho dù bắt được Tôn Đại Chu, cũng không nhất định là có thể tìm được Tôn đại pháo cùng họ Hoàng kia. Trương đại soái tin rằng Tôn Đại Chu sẽ bán đứng Tôn đại pháo cùng họ Hoàng hay sao?"

Trương Tác Lâm "ha ha" cười to nói: "Cảnh Lâm tướng quân không cần lo lắng, chỉ cần ngươi bắt được Tôn Đại Chu, bản đại soái tự có biện pháp tra ra được Tôn đại pháo cùng họ Hoàng đang ở nơi nào. Đến lúc đó còn phải cần Cảnh Lâm tướng quân tiếp tục hỗ trợ hả!"

Chuyển thân đứng lên, Trương Tác Lâm nói: "Bản đại soái còn có chuyện phải làm, trước hết xin cáo từ đã. Cảnh Lâm tướng quân, bản đại soái chờ tin tức tốt của ngươi!"

Sau khi Trương Tác Lâm rời đi, Lý Cảnh Lâm yên lặng ngồi một mình uống thêm vài chén rượu, sau đó cũng rời đi. Vương Chí Đạo từ trên xà ngang nhảy xuống dưới, lại vô thanh vô tức rời đi khỏi Phúc Giang Lâu.

Vốn định theo dõi Lý Cảnh Lâm, nhưng là sau khi ra khỏi Phúc Giang Lâu lại không phát hiện thấy tăm hơi Lý Cảnh Lâm đâu nữa, Vương Chí Đạo suy nghĩ một chút, đành phải quay về quảng trường Phố Đông.

Vạn quốc võ thuật đại hội vào lúc này đã tiến hành đến trận thi đấu cuối cùng ở vòng đấu thứ hai, quyền thủ Nga quốc Á Lôi Phu đánh với Hoắc Điện Đường. Đợi được đến khi Vương Chí Đạo rẽ được đám khán giả tiến đến bên đám người Ô Tâm Lan, thì trận đấu đã gần đến kết cục. Chỉ thấy lúc đó quyền thủ Nga quốc Á Lôi Phu thân cao mã đại dùng quyền đầu cực đại nhằm thẳng vào mặt Hoắc Điện Đường mà kích tới, Hoắc Điện Đường cũng là một quyền nghênh đón. Quyền đầu của hai người vừa đánh vào nhau, cao thấp đã phân, quyền đầu của Nga quốc quyền thủ Á Lôi Phu giống như là bị đánh lên một ngọn cương chùy, xương ngón tay cùng xương cổ tay lập tức bị đánh nát, tiếng xương vỡ thanh thúy vang lên lọt vào tai.

Tiếp theo, Hoắc Điện Đường lại tiến lên một bước, một chưởng đánh lên trên bả vai phải của Á Lôi Phu, đem khớp xương bả vai phải Á Lôi Phu đánh trật ra.

Đã đánh tới trình độ này rồi, thì không còn cần phải tiếp tục tiến hành nữa. Vì vậy được Tôn Lộc Đường ra ý bảo, Đại loa liền lớn tiếng tuyên bố Hoắc Điện Đường chiến thắng. Vòng đấu thứ hai của Vạn quốc võ thuật đại hội kết thúc hoàn mỹ, ngày mai sẽ tiến hành vòng đấu thứ ba.

Trên đường cùng nhau quay về Tinh Võ Môn, Vương Chí Đạo kín đáo hướng Ô Tâm Lan, Lưu Chấn Đông cùng đám người Hoắc Đình Giác hỏi thăm tin tức về Tôn Đại Chu hoặc là Trần Chân, tới sau khi đều nhận được câu trả lời là không biết, Vương Chí Đạo không khỏi trở nên có chút lo lắng. Nếu mà Lý Cảnh Lâm kia thực sự nghe theo mệnh lệnh của Trương Tác Lâm, chỉ sợ Tôn Đại Chu đã gặp nguy hiểm rồi.

Chỉ có điều là khi bọn họ trở về đến Tinh Võ Môn, đã thấy Trương Vân Cương đi ra nghênh đón, đối Vương Chí Đạo thấp giọng nói: "Huấn luyện viên, Tôn Đại Chu cùng Trần Chân sớm đã trở về, bọn họ ở bên trong chờ ngươi, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Vương Chí Đạo ngẩn ra, lúc này mới chợt nghĩ đến đám sáu người Trương Vân Cương theo mình học tập bắn súng đều là người của Đồng Minh hội mà. Xem ra Tôn Đại Chu chẳng những đã an bài bọn họ đi theo mình học tập bắn súng, lại còn đưa bọn họ trở thành quân cờ để liên lạc với mình, lại còn có thể nói rằng chính bản thân mình cũng coi như là một phần tử Đồng Minh hội rồi. Nếu như gã Trương Tác Lâm phụng chỉ tới bắt phần tử của Đồng Minh hội, mà tra ra được thân phận của sáu người Trương Vân Cương, chỉ sợ không những chỉ là bản thân mình, ngay cả Tinh Võ Môn đều phải gặp nạn rồi.

Không được, cái cục diện này nhất định phải thay đổi mới được. Tuyệt đối không thể vì Đồng Minh hội mà đem cả Tinh Võ Môn cũng kéo vào trong ngọn lửa chiến tranh.

Đi theo Trương Vân Cương tiến vào một gian phòng nghỉ ở trong nội viện, Vương Chí Đạo gặp được Tôn Đại Chu cùng Trần Chân, liền đoạt tiên lên tiếng nói: "Các người không phải là đã nắm được tin tức gã Trương Tác Lâm kia muốn tới bao vây tiêu diệt Thượng Hải Đồng Minh hội rồi đấy chứ? Cho nên mới đến tìm ta thương lượng?"

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân hai mặt đưa mắt nhìn nhau một cái, Trần Chân hỏi: "Vương sư đệ, ngươi từ chỗ nào mà lại biết được tin tức này vậy? Chẳng lẽ Trương Tác Lâm đã công khai vây diệt các huynh đệ Thượng Hải Đồng Minh hội rồi hay sao?"

Vương Chí Đạo nói: "Như vậy không phải, chỉ có điều là lúc trước Trương Tác Lâm ở quảng trường Phố Đông có yêu cầu Cảnh Lâm tướng quân đi tới Phúc Giang Lâu uống rượu, ta lé lút bám theo tới chỗ đó, toàn bộ cuộc trò chuyện của bọn họ ta đều nghe lén được!"

Tôn Đại Chu nghe vậy vội cất giọng hỏi: "Bọn họ nói gì vậy?"

Vương Chí Đạo nói: "Trương Tác Lâm đã biết được thân phận của các người, hắn đến Thượng Hải là phụng theo mệnh lệnh của Viên đại đầu, truy bắt Tôn tiên sinh cùng Hoàng tiên sinh. Hắn không tìm được ra Tôn tiên sinh cùng Hoàng tiên sinh đang ở nơi nào, chỉ có điều là hắn cho rằng nếu tìm được ngươi thì có thể tra ra được Tôn tiên sinh cùng Hoàng tiên sinh, cho nên hắn muốn mời Cảnh Lâm tướng quân đến đem ngươi bắt giữ!"

Trần Chân sắc mặt khẻ biến, lại hỏi: "Cảnh Lâm tướng quân không phải là đã đáp ứng rồi đấy chứ?"

Tôn Đại Chu nói: "Cảnh Lâm tướng quân cùng gia phụ là tri giao, hẳn là hắn sẽ không chịu làm như vậy."

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Ngươi đừng quên Cảnh Lâm tướng quân là một quân nhân. Thiên chức của quân nhân chính là phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp. Bắt bớ Tôn tiên sinh cùng Hoàng tiên sinh chính là mệnh lệnh do Viên đại đầu tự mình hạ xuống, nếu như Cảnh Lâm tướng quân cự tuyệt mệnh lệnh này mà nói, sẽ bị coi là kẻ phản bội, chẳng những thân phận quân nhân sẽ bị tước bỏ, mà còn phải bị tống vào ngục giam. Ngươi cho rằng hắn nguyện ý chịu vào ngục giam hay sao?"

Tôn Đại Chu sắc mặt hơi đổi, theo bản năng hỏi: "Ngươi cho rằng Cảnh Lâm tướng quân sẽ làm như thế nào?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ta không biết được, ta chỉ biết rằng các ngươi không thể ngồi yên ở Thượng Hải này được nữa rồi. Viên đại đầu đã nắm giữ quân quyền, đang dốc toàn lực vây diệt người của Đồng Minh hội. Bắc Bình hiện nay đã máu chảy thành sông, các ngươi nếu không chịu ly khai, Thượng Hải cũng sẽ máu chảy thành sông. Cho dù Cảnh Lâm tướng quân chịu buông tha cho các ngươi, Trương Tác Lâm cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu. Võ công của các ngươi cho dù cao tới đâu đi nữa, cũng đấu không lại đạn đồng của quân nhân!"

178. Chương 176: Sát Thủ A Tàn

Mà Thượng Hải này là căn cứ địa của Đồng Minh hội, bởi vì địa vị chính trị đặc thù của nó, lại là tô giới của các cường quốc phương Tây, cho nên biểu hiện ra thì thoạt nhìn bình an vô sự, nhưng là từ lúc Trương Tác Lâm đi tới đây, đã bắt đầu âm thầm nổi lên mây gió.

Trời yên biển lặng trước cơn bão lớn, các phần tử Đồng Minh hội ở Thượng Hải nhạy cảm đều cùng cảm thấy áp lực trầm trọng do Trương Tác Lâm mang tới, mọi người đều trở nên cảnh giác, có một vài người thậm chí bắt ra tay chuẩn bị đại kế để đào vong. Mây đen u ám bắt đầu bao phủ trên đầu Thượng Hải Đồng Minh hội.

Chỉ có điều là mặc kệ cho bầu không khí khẩn trương như thế, Vạn quốc võ thuật đại hội vẫn đang tiếp tục tiến hành như thường lệ. Đại đa số lão bách tính ở Thượng Hải cũng không có phát giác ra những sự không thích hợp, vẫn như thường hăng hái bừng bừng tụ tập đến quảng trường Phố Đông, để hò hét trợ uy cho những "anh hùng" trong mắt trong tâm bọn họ.

Hôm nay Vạn quốc võ thuật đại hội đã tiến hành đến vòng đấu thứ ba, do mười sáu quyền thủ đã tiến vào được đến vòng này tranh đoạt mười sáu danh hiệu mạnh nhất. Mà trận thi đấu đầu tiên chính là màn trình diễn được cả vạn người chờ mong, do Tinh Võ Môn đệ tử "Bất bại thiếu niên" Vương Chí Đạo đánh với "Sát thủ" A Tàn vừa ra tay đã muốn mạng người!

Tinh Võ Môn hiện nay đã xem như môn phái võ thuật đứng đầu khắp cả Thượng Hải, được người người chú ý tới. Trong số mười sáu quyền thủ lọt vào vòng đấu này đã có tới ba người là người của Tinh Võ Môn, hơn

nữa còn có ít nhất hai người có khả năng đoạt quan đứng đầu. Thành tích đến như vậy, làm cho Tinh Võ Môn không thể không thu hút sự chú ý của mọi người, uy vọng của nó từ sau khi Hoắc Nguyên Giáp qua đời lại một lần nữa được đẩy lên tới đỉnh cao, trở thành môn phái được các nhân sĩ muốn học võ ở Thượng Hải ước muốn gia nhập vào nhất. Kết quả thu được thật ngoài ý nghĩ này làm cho Nông Kính Tôn cười đến không ngậm được miệng vào, ít nhất cũng đã làm cho lão không còn lo lắng gì về chuyện từ sau khi Hoắc Nguyên Giáp qua đời Tinh Võ Môn không thu thêm được đệ tử mới nào nữa.

Bản thân là một đệ tử Tinh Võ Môn mới đột ngột nổi lên từ sau khi Hoắc Nguyên Giáp qua đời, sự chú ý của mọi người đổ lên mình Vương Chí Đạo, không thể nghi ngờ gì nữa, lớn hơn hẳn hai người cùng tiến nhập vòng đấu này là Hoắc Đình Giác cùng Trần Chân. Đã nhiều lần tỷ thí cũng các danh gia trong giới võ thuật trong nước, cùng Thanh Bang Trương Khiếu Lâm minh tranh ám đấu, lấy nhỏ đấu lớn dễ dàng đánh bại đại lực sĩ Tây dương, ra sức đánh với tiểu Nhật Bản, thậm chí còn có tay súng bách phát bách trúng, đủ loại kỳ tích làm cho Vương Chí Đạo cơ hồ so với sư phụ đã tạ thế Hoắc Nguyên Giáp của hắn còn muốn nổi danh hơn. Trong hai trận đấu lúc trước ở Vạn quốc võ thuật đại hội, đối trận đều là với những lực sĩ Tây dương thân cao lực tráng, cuồng vọng kiêu ngạo, thế nhưng hắn vẫn luôn luôn lấy cứng chọi cứng cùng đối thủ đối kháng, không hề tốn phí sức lực vẫn dễ dàng đem đối thủ đánh bại. Biểu hiện như vậy làm cho không ít các khán giả đầu óc bốc hỏa bừng bừng, tin tưởng rằng Vương Chí Đạo nhất định là người duy nhất được chọn cho chức Quán quân của Vạn quốc võ thuật đại hội lần này.

Đương nhiên, cũng có không ít khán giả lại cho rằng Vương Chí Đạo sẽ không qua nổi vòng đấu thứ ba này. Điều này là bởi vì đối thủ của Vương Chí Đạo ở vòng đấu này chính là A Tàn!

Một quyền thủ tàn tật vừa gù lưng vừa què chân, trên mặt lại còn rỗ nát, thế nhưng thực lực biểu hiện của hắn lại làm cho kẻ khác nhìn thấy mà kinh hãi, sát tâm siêu nặng, ánh mắt lãnh khốc vô tình, đả pháp vừa ra tay đã đòi mạng đối phương lại càng làm cho người khác có cảm giác rùng mình sợ hãi. Hai trận thi đấu, một người thì tử vong ngay tại trận, một người thì cũng đình chỉ trống ngực, suýt nữa không cứu được lại. Chiến tích đến mức như vậy, xét trong cả mười lăm quyền thủ còn lại bao gồm cả Vương Chí Đạo ở trong đó, thì chiến tích của bọn họ đều vẫn còn chút thua kém. Cho nên vẫn đang có không ít người trong tâm còn tồn tại hoài nghi rằng Vương Chí Đạo có thể vượt qua được cửa ải này hay không.

"Bất bại thiếu niên?" Vương Chí Đạo nhìn lại bảng hiệu đang được treo trên lôi đài, không nhịn được cau mày nói: "Ai lại lấy cho ta cái danh hiệu như vậy chứ. Tại sao đọc lên lại cảm thấy rất không tự nhiên? Xem lại danh hiệu đối thủ của ta kia kìa, 'Sát thủ', nghe thật là khốc liệt hả!"

Long Điệp đang đứng bên cạnh lờ mờ nói: "Vậy thì ngươi đi gọi A Tàn điều đình để đổi lại danh hiệu với ngươi đi hả!"

"Việc này thì không cần thiết!" Vương Chí Đạo tỏ vẻ nghiêm trang nói: "Quân tử không đi tranh đoạt chỗ tốt của người khác. Hơn nữa, ta cũng không phải là phường truy cầu danh lợi, đi tranh đoạt cái hư danh kia làm cái gì chứ?"

Long Điệp "hứ" một tiếng quay đầu đi, đối với thuyết pháp dối trá của Vương Chí Đạo cảm thấy khinh bỉ từ tận đáy lòng.

Lúc này Ô Tâm Lan cùng Lưu Chấn Đông đi với nàng xuống tiền đặt cuộc đã trở về, Vương Chí Đạo hỏi: "Tâm Lan, lúc này đây tỷ lệ kèo của ta nhiều ít bao nhiêu?"

Ô Tâm Lan thần sắc có chút bất an, hồi đáp: "Ngươi cùng A Tàn tỷ lệ kèo cũng không sai biệt lắm, ta dựa theo ý tứ của ngươi, xuống ba mươi vạn mua ngươi thắng. Chỉ có điều là Chí Đạo à, ta cùng Đại sư huynh trong lúc vô tình đã phát hiện ra Trương Khiếu Lâm lần này mở ra hai bàn đánh cuộc. Ngoại trừ một bàn đánh cuộc công khai này, lại còn có một bàn ngầm, chỉ hạn chế cho một số ít người có tiền đánh cuộc mà thôi."

"Hả, vậy cái bàn ngầm này thì đánh cuộc cái gì?" Vương Chí Đạo tò mò hỏi.

"Là đánh cuộc sinh tử của ngươi!" Trả lời chính là Lưu Chấn Đông, vẻ mặt của hắn ngưng trọng, nghiêm túc nói: "Nghe nói rằng bàn đánh cuộc ngầm này tiền đặt cuộc ít nhất cũng phải là mười vạn, nhiều thì không có giới hạn, mua ngươi chết thì là ba ăn một, mà không chết thì là một ăn ba. Ta còn nghe được

rằng Sơn Khẩu Dụ Nhân cũng tham gia vào một trận đánh cuộc này. Hắn xuống tiền đủ ba trăm vạn mua ngươi chết, chính là người đặt cuộc cao nhất trong tất cả!"

"Xuống ba trăm vạn đặt cuộc ta chết? Thằng già Sơn Khẩu Dụ Nhân này đúng thật là đang nằm mơ hả, đáng tiếc là lão mất oan khoản tiền to này rồi." Vương Chí Đạo đầu tiên là cười lạnh một tiếng, sau lại nói: "Một ăn ba? Trương Khiếu Lâm có thể chồng đủ số tiền thua cược hay sao? Đại sư huynh, Tâm Lan, các ngươi cũng mau đi đặt cuộc ở bàn đánh cuộc ngầm này, đem toàn bộ số tiền thắng cuộc mà ta đang có xuống hết tay. Ta muốn cho Trương Khiếu Lâm thua đến đập nồi bán sắt cũng không thể chồng đủ được tiền."

"Vương sư đệ, ngươi trước hết nên tỉnh táo một chút, chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy." Lưu Chấn Đông nói: "Ta đã nhờ người đi nghe ngóng qua, mới biết được hôm qua A Tàn từng đi đến phủ của Trương Khiếu Lâm, cùng Trương Khiếu Lâm và Sơn Khẩu Dụ Nhân bàn bạc hết cả một buổi tối, sang ngày hôm nay thì mới có cái bàn đánh cuộc ngầm này. Ta hoài nghi rằng, Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Trương Khiếu Lâm nhất định đã cùng A Tàn đạt thành một hiệp nghị gì đó, cũng tin tưởng rằng A Tàn có thể thành công. Nếu không Trương Khiếu Lâm cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân sẽ không bỏ ra tiền vốn đánh cuộc lớn đến như vậy."

"Trương Khiếu Lâm cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân tin tưởng rằng A Tàn có thể giết chết ta ở trên lôi đài hay sao? Chỉ có điều là bọn họ nhất định lại thất vọng một lần nữa mà thôi! Vương Chí Đạo tỏ vẻ xem thường nói.

"A Tàn này không thể là người bình thường đâu, Chí Đạo, nếu như ngươi mà khinh thường, sẽ phải chịu thiệt thòi đó!" Chính là Long Điệp vốn đang một mực đứng bên cạnh lắng nghe, đến lúc này lại không nhịn được mà mở miệng nói: "Cái người A Tàn này, hắn hẳn là sư thúc của ta. Ta trong lúc vô ý từng có nghe sư phụ nói qua, hắn có một người sư đệ thiên phú hơn hắn rất xa, chính là người có tư cách nhất để tiếp quản thủ lĩnh 'Long sát thủ' trong Ngũ hình sát thủ."

"Hả, như vậy thì tại sao về sau sư phụ của ngươi lại tiếp nhận được vị trí Long sát thủ?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Đây là quy tắc truyền thừa của sát thủ, chỉ có thể lưu lại một người mạnh nhất để làm người nối nghiệp, còn lại tất cả đều phải bị đào thải, mà không phải là đào thải như bình thường, mà là tử vong. Sát thủ khi thu đệ tử, đồng dạng như nhau cho dù thu được mười hay là cả trăm đệ tử, đều để cho bọn họ tự giết lẫn nhau, thẳng cho đến lúc cuối cùng, chỉ còn lại một nhân tài sống sót cuối cùng mới có tư cách tiếp nhận được vào đội hình sát thủ. Lúc ấy sư phụ phát giác ra được gã A Tàn kia thực lực so với hắn thì còn mạnh mẽ hơn, lo lắng sẽ bị đào thải đi, liền giả ý cùng A Tàn kết giao bằng hữu. Sau khi đã loại bỏ được tâm ý cảnh giác của hắn, liền đem hắn lừa gạt đến một vách núi đã chôn sẵn thuốc nổ, lại làm nổ tung vách núi làm cho A Tàn bị chôn vùi xuống. Lưng cùng chân của A Tàn có thể là vì thế mà mới trở thành vừa gù lại vừa què, nguyên lai hắn chỉ bị rỗ trên mặt mà thôi, thân thể rất bình thường!"

"Lão sư phụ kia của ngươi thật đúng là quá hèn hạ!" Vương Chí Đạo cảm thán nói một câu, lại tiếp: "Chỉ có điều là gã A Tàn này cũng quá là ngu ngốc, đã biết rõ rằng hắn cùng sư phụ ngươi, hai người chỉ có thể còn sống được một, nhưng lại vẫn luôn luôn tin tưởng sư phụ ngươi, tiêu trừ hết cảnh giác đối với lão, thật sự là ngu không ai bằng."

Long Điệp lạnh lùng nhìn hắn một cái, lại nói: "Ngươi không biết sao, đệ tử mà được các sát thủ thu nhân, một bực như nhau đều là người bi thảm nhất, cô độc nhất trên đời này, đối với thế gian tràn ngập cừu hận. Sát thủ môn tin tưởng rằng chỉ có những người như vậy, mới có thể đem sự nghiệp của sát thủ phát dương quang đại. Cho nên sát thủ biểu hiện ra bên ngoài tuy là lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt, nhưng là lặn sâu trong tiềm thức của bọn họ, bọn họ vẫn hy vọng có thể có được tình cảm thân ái. Sư phụ ta chính là đã nhìn thấu được điểm này, mới thành công mà thiết kế được A Tàn kia."

Vương Chí Đạo nhìn sâu vào hai tròng mắt Long Điệp, rất thành khẩn nói: "Ta trên thực tế hiểu rất rõ điều này, cho nên ta mới hy vọng ngươi không nên lại làm Long Điệp nữa, mau quay về Chu Điệp đi thôi!"

Long Điệp tránh đi khỏi ánh mắt của hắn, lờ mờ nói: "Ta cũng muốn quay trở về làm Chu Điệp, nhưng Long Điệp mới là ta chân chính, mới là vận mệnh của ta!"

Vương Chí Đạo còn đang muốn khuyên nữa, tiếng chuông báo hiệu khai cuộc Vạn quốc võ thuật đại hội đã vang lên rất không thích hợp, sau đó lại truyền đến thanh âm của Đại loa hô hào hai quyền thủ tham gia trận thi đấu thứ nhất ở vòng đấu thứ ba lên đài.

Vương Chí Đạo thở dài, phân phó Ô Tâm Lan cùng Lưu Chấn Đông nói: "Tâm Lan, Đại sư huynh, dựa theo lời ta nói mà đi làm thôi, đây chính là một cơ hội rất tốt để cho bọn Trương Khiếu Lâm cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân một trận thật đau. Chính bọn chúng đã dâng lên cho chúng ta, chúng ta không thể nào khách khí được!"

Lưu Chấn Đông có chút lo lắng hỏi: "Vương sư đệ, ngươi có nắm chắc hay không?"

Vương Chí Đạo vẻ mặt tự tin tươi cười, nói: "Đừng quên ta là Vương Chí Đạo!"

Ô Tâm Lan có lẽ đúng là người có tin tưởng nhất vào Vương Chí Đạo, nghe vậy lập tức nói:

"Không sai, Chí Đạo nhất định là bất bại, ngay cả khán giả cũng nhận định như vậy. Ta đi xuống tiền đánh cuộc cho ngươi, để cho Trương Khiếu Lâm cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân thua táng gia bại sản!" Nói xong, nàng lập tức nhún nha nhún nhảy chạy đi ra ngoài. Lưu Chấn Đông thấy thế, chỉ biết đi theo sau.

Chờ sau khi thân ảnh của hai người đã biến mất, Vương Chí Đạo quay sang Long Điệp nói: "Điệp Nhi, chờ cho tới sau khi trận tỷ thí này chấm dứt, ta hy vọng có thể cùng ngươi hảo hảo nói chuyện!" Nói xong cũng không chờ Long Điệp đáp ứng, lập tức quay lưng đi lên lôi đài.

Trên lôi đài, A Tàn đã nhanh hơn Vương Chí Đạo một bước, lên trước lôi đài, đang giương hai tròng mắt như mắt cá chết không chút biểu tình nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo đang chậm chạp từng bước đi lên lôi đài.

Đại loa lại bắt đầu phát biểu bài diễn thuyết vừa rườm rà lại vừa dông dài đặc biệt của hắn, sau khi đem tâm tình của đám khán giả kích động đến đỉnh điểm, mới tuyên bố cho trận đấu bắt đầu.

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt cá chết của A Tàn, cũng không có đoạt tiên phát động công kích như trong dự đoán của phần đông khán giả, mà lại là đứng yên nói với A Tàn:

"Nghe nói ngươi cùng với Trương Khiếu Lâm, Sơn Khẩu Dụ Nhân đã đạt thành một loại giao dịch, ý định là muốn giết chết ta ngay ở trên lôi đài này, đúng không?"

"Tất nhiên!" A Tàn rất thản nhiên nói: "Cuộc đời ta luôn luôn phải âm thầm lén lút giết người, khó có thể có được cơ hội quang minh chính đại giở trò giết người hợp pháp ngay trước mắt cả mấy vạn người xem, tại sao không thể nắm giữ cho thật chặt!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta còn tưởng rằng người như ngươi đã không còn ham muốn gì nữa, không có gì có thể đả động được ngươi. Nhưng là xem ra ta đã sai lầm rồi, trong lòng ngươi vẫn đang còn khát vọng, nếu không Trương Khiếu Lâm cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân đã không thể làm cho ngươi thay bọn họ bán mạng!"

A Tàn lờ mờ nói: "Ta là sát thủ, hiển nhiên là vì tiền bán mạng, sát thủ cũng muốn sinh tồn, cũng muốn ăn cơm!"

"Nhưng mà ta đây lại tin tưởng rằng lần này ngươi không phải là vì tiền mà bán mạng." Vương Chí Đạo thần bí cười, nói: "Ta đoán chắc rằng, Sơn Khẩu Dụ Nhân hoặc là Trương Khiếu Lâm đã lấy việc cung cấp tin tức Long lão Đại đang ở chỗ nào để trao đổi với việc ngươi phải giết chết ta. Mạng của Long lão Đại mới là ước muốn chân chính của ngươi, có lẽ cũng là động lực để ngươi còn sống ở trên đời này!"

A Tàn sắc mặt không thay đổi, lãnh đạm nói: "Là do con nha đầu kia đã nói cho ngươi biết hay sao? Long lão Đại thật là trơ mặt hả, ngay cả sự việc hèn hạ do bản thân mình làm mà cũng nói cho đồ đệ."

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Ngươi rơi xuống sườn núi không chết, nhưng ngã hỏng cả xương cốt cẳng chân cùng xương sống, trở thành vừa gù lại vừa què, vậy mà vẫn có thể tiếp tục sinh tồn, lại còn luyện thành kỹ nghệ giết người cao minh, như vậy chính là nhờ sự chống đỡ từ cừu hận đối với Long lão Đại. Ngươi tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội lần này, mục đích chính là để dẫn dụ Long lão Đại đi ra, đúng không?"

A Tàn nói: "Long lão Đại không có đi ra, nhưng đệ tử của hắn lại đã xuất hiện ra rồi. Nếu không phải là là con nha đầu kia vẫn luôn luôn ở cùng một chỗ với người Tinh Võ Môn các ngươi, ta đã sớm bắt được nó,

ép hỏi xem Long lão Đại đang ở chỗ nào rồi!"

Vương Chí Đạo than một câu: "Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Trương Khiếu Lâm cũng xem như thần thông quảng đại, vậy mà cũng biết được chuyện bí mật này, còn tìm tới ngươi hợp tác. Còn người như ngươi thì lại đúng thực là ngu không ai bằng, bị người khác lừa gạt cũng không biết, khó trách Long lão Đại có thể dễ dàng thiết kế ngươi như vậy! Chẳng lẽ sư phụ ngươi không dạy cho ngươi, thân là một sát thủ, không nên dễ dàng tin tưởng người khác hay sao chứ?"

A Tàn không có trả lời, trong mắt bắt đầu xuất hiện sát khí.

Trên bàn trọng tài, Sơn Khẩu Dụ Nhân thấy hai người cứ đứng nói chuyện hồi lâu cũng chưa có ra tay đánh nhau, lo lắng kế hoạch có biến, liền làm ra bộ dáng không nhịn được nói: "Hai người bọn họ cứ ùng ục nói chuyện cái gì lâu như vậy mà cũng không khai đánh, coi đây là cái nơi nào chứ? Thật sự là buồn cười! Tôn lão tiên sinh, ngươi xem chúng ta có phải là nên hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của hai người bọn họ hay không?"

Tôn Lộc Đường nghe vậy mỉm cười nói: "Đại hội cũng không có quy định là lên lôi đài không cho nói chuyện, hành vi của bọn họ không hề phạm quy, có thể nào lại vì việc này mà hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của bọn họ được? Còn nữa, ngươi nhìn xem, khán giả cũng không có cảm thấy phiền toái gì cả, ngươi nếu cắt đứt chỉ sợ sẽ chọc giận đám khán giả kia, vậy thì Vạn quốc võ thuật đại hội này sẽ vô phép tiến hành tiếp rồi, xin mời kiên nhẫn một chút đi hả!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nghe vậy mặc dù trong lòng tức giận, nhưng cũng không thể nói được gì hơn, chỉ có thể ngậm miệng lại.

Trên lôi đài Vương Chí Đạo nói tiếp: "Tuy nhiên ta đây sao có thể để cho người khác dễ dàng giết chết như vậy? Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Trương Khiếu Lâm làm sao lại có thể có sự tin tưởng vào ngươi được chứ? Để cho ta đoán một chút xem sao, trên móng tay của ngươi loáng thoáng có chút lam quang, vậy hẳn là có bôi kịch độc kiến huyết phong hầu, chỉ cần cào rách được da dẻ của ta là có thể làm cho ta mất mạng, đúng không? Chỉ có điều là như thế này vẫn chưa chắc đã có thể giết chết được ta. Tin tưởng rằng Sơn Khẩu Dụ Nhân lại còn an bài hậu chiêu cho ngươi nữa. Đúng rồi, khi ngươi nói chuyện cử động mồm miệng có chút mất tự nhiên, hẳn là sau hàm rằng có ẩn dấu dược hoàn. Là thuốc gì đây, không phải là hắn đã chuẩn bị cho ngươi ăn loại thuốc kích phát tiềm năng đấy chứ?"

Thấy A Tàn sắc mặt khẻ biến, Vương Chí Đạo thở dài nói: "Ta đoán trúng rồi sao? Ngươi quả nhiên là ngu không ai bằng, vẫn còn không biết rằng loại thuốc này ăn vào mặc dù làm cho tiềm lực bạo phát, nhưng là hậu quả lại hết sức nghiêm trọng, có khả năng sẽ đi đời nhà ma, đến lúc đó thì ngươi tìm ai đi báo thù hộ chăng? Loại thuốc đó nếu mà thật sự hữu hiệu, tại sao Sơn Khẩu Dụ Nhân lại không để cho các tuyển thủ Nhật Bản tham gia thi đấu của bọn chúng ăn vào? Bọn chúng chính là đang rất khát vọng giành chiến thắng ở Vạn quốc võ thuật đại hội này đó!"

A Tàn lạnh lùng nói: "Chỉ cần giết được ngươi là có thể tìm được Long lão Đại, cho nên ta nguyện ý mạo hiểm thử một lần!"

"Vấn đề là ngươi cho dù giết được ta cũng không có khả năng tìm được Long lão Đại. Long lão Đại sớm đã chết rồi, chính là ta tự tay giết chết. Sơn Khẩu Dụ Nhân bọn họ chỉ là đang lừa ngươi mà thôi!"

"Không có khả năng, ngươi đừng mơ tưởng gạt được ta!"

"Tại sao lại không có khả năng?" Vương Chí Đạo mỉm cười, nói: "Long lão Đại nếu như không chết, vậy thì tại sao đệ tử Long Điệp của lão lại chịu đi theo ta? Chính là bởi vì ta đã giết Long lão Đại, nên Long Điệp mới đi theo ta. Không tin ngươi đi mà hỏi Long Điệp!"

A Tàn sắc mặt rốt cục đại biến, nhưng đúng vào trong nháy mắt này, Vương Chí Đạo lại đột nhiên phát động công kích rồi. Hắn nhanh như tia chớp vọt lên, một cước nhằm đá thẳng vào đầu gối chân trước của A Tàn. A Tàn mặc dù đang trong cơn khiếp sợ, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh, lánh đi một cái đã tránh thoát được ngọn cước đá tới của Vương Chí Đạo. Không ngờ trên cần cổ bỗng nhiên đau đớn kịch liệt, chính là Vương Chí Đạo một chưởng đã lật tay chém ngược lên cần cổ A Tàn, lực đạo vừa nặng vừa mãnh liệt, cơ hồ đem cả xương cổ A Tàn cũng chém đứt. A Tàn đến ngay cả thuốc kích phát đang ngậm trong hàm răng cũng không kịp cắn, đã ngã xuống chết ngất đi luôn.

179. Chương 177: Thực Lực Của Tử Thần

Trận luận võ được người người chờ mong vậy mà chỉ trong một chiêu đã kết thúc rồi, khán giả trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm. Chỉ có Sơn Khẩu Dụ Nhân nhảy dựng lên, mất đi khống chế hét lớn: "Không tính được, không tính được! Hắn đây chính là đánh lén, là hèn hạ vô sỉ đánh lén, không thể tính được!"

Tôn Lộc Đường lờ mờ nói: "Như thế này thì làm sao lại có thể xem như là đánh lén? Bọn họ chính là đang trên lôi đài luận võ đó, hơn nữa công kích của Vương Chí Đạo cũng là chính diện trực tiếp công kích, không phải là công kích từ phía sau lưng, vậy có thể nào lại xem là đánh lén được đây?"

Cam Mạc Nhiên thì mỉm cười nói: "Sơn Khẩu tiên sinh là đang đau lòng cho tiền của mình hay sao? Nghe nói rằng Sơn Khẩu tiên sinh đã xuống ba trăm vạn mua Vương Chí Đạo chết hả. Đây chính là một khoản tiền cực lớn đó, nếu đổi là ta cũng sẽ rất đau lòng!"

Tống Thế Vinh thì lại trực tiếp đứng lên, lớn tiếng tuyên bố nói: "Trận đấu đầu tiên, vòng đấu thứ ba của Vạn quốc võ thuật đại hội, người chiến thắng chính là: Vương Chí Đạo!"

Lời này vừa ra, Sơn Khẩu Dụ Nhân sắc mặt xanh mét. Mà ở một nơi khác, Trương Khiếu Lâm lại trực tiếp phun ra một mồm đầy máu tươi, ngã vật xuống trên chiếc ghế đang ngồi. Một trận đánh cuộc này, Vương Chí Đạo chỉ là một chiêu "chỉ dưới đánh trên", đã làm cho Trương Khiếu Lâm cơ hồ thua sạch sành sanh.

Ô Tâm Lan rất vui vẻ, một trận chiến này của Vương Chí Đạo đã làm cho nàng thắng được ít nhất cũng hơn ba trăm vạn đồng. Đến khi nàng cùng Lưu Chấn Đông chạy đi lấy tiền, nhìn thấy sắc mặt của Trương Khiếu Lâm kia cơ hồ đã hoàn toàn biến thành màu xanh biếc, khiến cho nàng thiếu chút nữa đã bật cười ha ha ngay trước mặt mọi người. Đương nhiên, điều làm cho Ô Tâm Lan càng vui vẻ hơn chính là, Vương Chí Đạo ngay cả nửa điểm tổn thương cũng không bị mà đã đánh ngất được A Tàn. Ô Tâm Lan mặc dù luôn rất tự tin vào Vương Chí Đạo, nhưng nàng vẫn còn lo lắng rằng Vương Chí Đạo sẽ có thể bị thương trong trận đấu này. Phải biết rằng A Tàn chính là sát thủ đã suýt nữa đánh chết Đại sư huynh Lưu Chấn Đông, cho nên nàng đối với sự việc Vương Chí Đạo lông tóc không hề tổn hại đã đánh bại được A Tàn thì vừa bất ngờ lại vừa vui mừng.

Tâm lý của Long Điệp cũng vui vẻ giống như là Ô Tâm Lan, chỉ là biểu hiện ra bên ngoài của nàng vẫn là lãnh đạm không chút biểu tình, thậm chí lại còn nhìn Vương Chí Đạo đang xuống khỏi lôi đài, châm chọc nói: "Ngươi thật đúng là hảo thủ đoạn hả, ngay trên lôi đài còn có thể quang minh chính đại giở trò đánh lén!"

Vương Chí Đạo nhìn Long Điệp thật lâu, mới nói một câu: "Điệp Nhi, ngươi với sư thúc A Tàn của ngươi cũng giống nhau, đều không thích hợp để làm sát thủ!"

Lúc này ở một chỗ kín đáo khác, Trương Khiếu Lâm thua đến cơ hồ táng gia bại sản, đang giống như người điên ra sức gầm thét với Trương Sĩ Kiệt: "A Kiệt, ta muốn ngươi trong trận đấu với Hoắc Đình Giác không được nương tay, phải toàn lực xuất kích cho ta, xuất kích phải thật ác độc, mau đem thằng Hoắc Đình Giác kia phế đi cho ta! Vương Chí Đạo tên hỗn đản này lại dám không nể mặt mũi của ta, hại ta thua mất nhiều tiền như vậy, ta muốn cho hắn phải hối hận cả đời…"

Đám thủ hạ của Trương Khiếu Lâm nghe vậy mỗi người đều không khỏi lầm bầm nói trong lòng: "Nói nhảm. Ngươi đánh cuộc cho người ta chết, người ta còn muốn cho ngươi mặt mũi để đi tìm chết hay sao chứ? Đây là cái đạo lý gì?"

Trương Sĩ Kiệt sắc mặt không chút thay đổi, đối với mệnh lệnh cuồng bạo của Trương Khiếu Lâm, chỉ là lờ mờ trả lời có một chữ: "Được!"

Hoắc Đình Giác hoàn toàn không biết rằng vì thắng lợi của Vương Chí Đạo mà chính bản thân mình lại trở thành nơi trút giận của Trương Sĩ Kiệt. Lúc này hắn đang ở trong một gian nghỉ ngơi rất nhỏ để luyện công nhiệt thân. Khi Vương Chí Đạo cùng A Tàn chiến đấu hắn cũng không có đi ra ngoài đứng xem, chỉ đến sau khi nghe được Đại loa tuyên bố Vương Chí Đạo thắng lợi, hắn mới đình chỉ vận động, tiếp nhận chiếc khăn lông Hiểu Huệ đưa tới, lau lau giọt mồ hôi trên trán, lại nói: "Vương sư đệ lại vừa đánh thắng rồi hả. Thật đúng là làm rạng rỡ thêm cho Tinh Võ Môn của chúng ta hả!"

Đang đứng ở cửa gian nghỉ ngơi nhìn xem Vương Chí Đạo chiến đấu từ xa, Hiểu Huệ nghe vậy có chút khinh thường nói: "Có cái gì mà rạng rỡ chứ, hắn dùng miệng nói nhảm hồi lâu, làm cho tinh thần của đối thủ trở nên thất thường, sau đó đột nhiên đánh lén, chỉ một chiêu đã đem người ta đánh bất tỉnh đi rồi. Cái loại thủ đoạn này làm cho không ít người cảm thấy bất mãn đó, ta xem thấy cũng phải cảm giác có chút đỏ mặt. Hắn cũng thật là, rõ ràng là có thực lực, tại sao lại không chịu đường đường chính chính cùng người ta hảo hảo đánh một trận, mà cứ hết lần này tới lần khác phải bày ra nhiều thủ đoạn như thế? Ta còn nghe được có người đặt cho hắn một biệt hiệu, gọi là 'Âm mưu gia' đó! Ngươi nói xem, như thế này có thể làm rạng rỡ cho Tinh Võ Môn hay sao?"

Hoắc Đình Giác nghe vậy mỉm cười nói: "Vương sư đệ đây là đang ẩn dấu thực lực, làm cho địch nhân mất cảnh giác đó! Nếu những đối thủ sau này của hắn mà nghĩ lầm rằng hắn chỉ biết làm ra những trò âm mưu quỷ kế, thực lực chân chính cũng không có gì đặc biệt, như vậy thì chính là xui xẻo rồi. Trên thực tế, không chỉ riêng Vương sư đệ, chỉ sợ trong các quyền thủ vào đến vòng đấu thứ ba này rồi, đại bộ phận cũng ẩn tàng thực lực chân thật đi rồi!"

Hiểu Huệ hỏi: "Vậy còn ngươi?"

Hoắc Đình Giác nói: "Thực lực của ta như thế nào, chẳng lẽ ngươi vẫn còn không rõ ràng hay sao?"

Hiểu Huệ gật gật đầu, lại nói: "Được rồi, Tâm Lan hình như vì thắng lợi của Vương Chí Đạo mà thắng được rất nhiều tiền đó! Ngươi có muốn ta cũng đi xuống tiền đánh cuộc cho ngươi một ván hay không?"

Hoắc Đình Giác lắc đầu nói: "Không được, phụ thân khi còn sống cấm chúng ta đánh bạc. Vương Chí Đạo muốn làm càn làm ẩu thì mặc kệ hắn đi. Ta thân là Tinh Võ Môn Môn chủ, há có thể cũng học theo như hắn vậy!"

Hiểu Huệ khẽ lè cái lưỡi thơm tho ra, đành phải nói: "Được rồi, ta nghe lời ngươi. Bây giờ đến lúc ngươi lên lôi đài rồi đó, ta cùng ngươi đi ra ngoài thôi!"

Sau khi Hoắc Đình Giác đi lên lôi đài, Hiểu Huệ đương nhiên là đi đến bên cạnh Vương Chí Đạo cùng đám người Ô Tâm Lan. Nhìn thấy Ô Tâm Lan vẻ mặt hưng phấn, Hiểu Huệ trêu ghẹo nói: "Tâm Lan, ngươi đã thắng được rất nhiều tiền phải không? Có phải là cảm giác được của hồi môn đã đủ rồi hay không, cho nên mới vui vẻ như vậy hả? Ngươi ý định khi nào thì xuất giá đây?"

Ô Tâm Lan nghe vậy vừa thẹn vừa giận, tiến đến truy đánh Hiểu Huệ nói: "Hiểu Huệ tả, ngươi đang nói cái gì vậy, ngươi đừng có trêu chọc ta!"

Hiểu Huệ vội vàng cầu xin tha thứ, thật vất vả chờ đến lúc "khí" của Ô Tâm Lan tiêu tán hết, mới một lần nữa hỏi: "Được rồi, Tâm Lan, ngươi lần này lại xuống bao nhiêu tiền để mua Nhị sư huynh thắng vậy?"

"Một xu cũng không có!" Ô Tâm Lan hồi đáp nói: "Chí Đạo nói, Trương Khiếu Lâm đã thua hộc máu rồi. Nếu như mà còn thắng thêm nữa, nói không chừng hắn sẽ tự sát, cho nên Chí Đạo bảo ta tạm thời tha cho Trương Khiếu Lâm một con đường sống!"

Ô Tâm Lan nói rất là tự nhiên, nhưng là Hiểu Huệ nghe xong không hiểu vì sao lại cảm thấy rất bất an, vì vậy lách đến bên người Vương Chí Đạo, cất tiếng hỏi hắn: "Vương sư đệ, ngươi lần này có phải là không xem trọng Nhị sư huynh hay không?"

Vương Chí Đạo hỏi: "Hiểu Huệ tả tại sao lại hỏi như vậy?"

Hiểu Huệ hồi đáp: "Bởi vì ta đã phát hiện, mỗi khi ngươi không cho Tâm Lan đi xuống tiền đánh cuộc, chúng ta đều nhìn thấy đến tám chín phần mười là người tốt thất bại trong trận đấu. Tỷ như ở vòng đấu trước, ngươi không để cho Tâm Lan đi mua Đại sư huynh thắng, kết quả thiếu chút nữa là Đại sư huynh đã chết rồi!"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Hiểu Huệ tả, ngươi nói gì vậy? Nói thành giống như là nếu như ta không cho Tâm Lan mua người nào, thì người đó sẽ thua mất vậy. Ta nào có được bản lĩnh lớn như vậy chứ?"

"Đừng lảng tránh câu hỏi của ta, ngươi hãy nói thật cho ta biết đi, ngươi có phải là cho rằng Nhị sư huynh không thắng được gã Trương Sĩ Kiệt kia hay không?" Hiểu Huệ cố chấp hỏi.

Vương Chí Đạo nói: "Ngươi yên tâm đi, Hiểu Huệ tả, Nhị sư huynh không có việc gì!" Lời thì tuy nhiên nói như thế, nhưng Vương Chí Đạo trong lòng lại cảm thấy bất an, nhất là sau khi nhìn thấy Trương Sĩ Kiệt vẻ mặt giống như tử thần đi lên trên lôi đài, cái loại cảm giác bất an này tức thì lại càng trở nên rất mãnh liệt.

Thân thể Trương Sĩ Kiệt thoạt nhìn đến so với Hoắc Đình Giác muốn cường tráng hơn, lại còn cao lớn hơn Hoắc Đình Giác một chút. Hắn để trần nửa thân người trên, thắt một dây đai lưng to, da dẻ ngăm ngăm đen, mỗi một khối cơ bắp đều có đường nét phân minh, phát đạt dị thường, cơ cần cổ tráng kiện cùng cơ bụng sáu khối cứng như sắt thép nhìn rõ ràng sắc nét giống như là dao khắc. Từ hình tượng chỉnh thể mà nhìn đến, Hoắc Đình Giác chỉ mặc một thân bạch sam bình thường, so với Trương Sĩ Kiệt thì đúng là kém xa.

Khí thế của hai người lại càng không thể so sánh với nhau. Trương Sĩ Kiệt ánh mắt hờ hững, mặt không chút thay đổi, sát khí vô hình làm cho người khác không dám đối mặt cùng với hắn. Mà Hoắc Đình Giác lại giống như một giáo thư tiên sinh, mặc dù nghiêm trọng cũng không thể làm cho người khác sinh ra tâm chí e dè sợ hãi.

Cho dù ngoại hình của hai người có chênh lệch, nhưng Trương Khiếu Lâm lại vẫn đưa ra tỷ lệ kèo là Hoắc Đình Giác cao hơn một chút, mà số người mua Hoắc Đình Giác thắng cuộc cũng nhiều hơn so với Trương Sĩ Kiệt. Hiển nhiên là sau khi trải qua hai vòng đấu trước đó, khán giả đã rõ ràng được một việc, ngoại hình thoạt nhìn rất là lợi hại, thì thực lực lại không nhất định là lợi hại, có khả năng chỉ là mũi thương bạc cắm lên ngọn nến, chịu không nổi một kích. Ngược lại, có những người ngoại hình càng bình thường, càng kém cỏi, nhưng thực lực lại sâu đến không lường được. Vì hổ phụ không sinh khuyển tử, thân là con trai của Hoắc Nguyên Giáp, Hoắc Đình Giác mặc dù danh khí không vang dội bằng Vương Chí Đạo cùng Trần Chân, nhưng là biểu hiện dễ dàng chiến thắng cường địch ở hai vòng đấu trước đã nói rõ rằng hắn không phải chỉ là một cao thủ phổ thông bình thường. Nhất là ở vòng đấu thứ hai, biểu hiện trong trận chiến thắng ngựa ô đoạt quan Sa Lợi Văn Thái Khắc, chính là quyền thủ mạnh nhất của Mỹ quốc, con trai của Sa Lợi Văn quyền vương đấm bốc tay trần, đã nói rõ được hắn có được thực lực tranh đoạt quán quân. Về phần Trương Sĩ Kiệt, mặc dù cũng là hai trận đều thắng, nhưng là đối thủ của hắn lại chỉ đều là hạng người bình thường, vô luận là Gia Mộ Thanh hay là Lâm Nhược Siêu, thực lực thật ra cũng không chịu nổi một kích. Điều này gián tiếp gây ra ảnh hưởng đến biểu hiện của Trương Sĩ Kiệt, gây cho các khán giả một cái hiểu lầm rằng thực lực của Trương Sĩ Kiệt không bằng được Hoắc Đình Giác.

Chỉ có điều là bọn họ đã rất nhanh phát hiện ra bản thân mình sai lầm rồi. Sau khi Đại loa nói nhảm đã xong, tiếng chuông khai trận vừa vang lên, Trương Sĩ Kiệt lập tức thể hiện cho đám khán giả biết thế nào là phương diện khiến cho người khác kinh hãi của hắn.

Đoạt tiên động thủ chính là Hoắc Đình Giác. Có lẽ là bởi vì cảm nhận được cái loại áp lực khiến cho người khác hít thở không thông của Trương Sĩ Kiệt, Hoắc Đình Giác không thể không vi phạm nguyên tắc ra tay sau đối phương, đoạt tiên một quyền nhằm thẳng trên ngực Trương Sĩ Kiệt đánh tới, muốn đánh tan cái loại sát khí khiến kẻ khác hít thở không thông đang phát triển trên người Trương Sĩ Kiệt.

"Chát" một tiếng, Trương Sĩ Kiệt một chút ý đồ né tránh cũng không hề có, quyền đầu của Hoắc Đình Giác mạnh mẽ chuẩn xác đánh vào trên ngực Trương Sĩ Kiệt. Nhưng là quyền đầu mạnh mẽ không có làm cho thân thể của Trương Sĩ Kiệt chớp lên lấy một chút. Thậm chí ngay cả vẻ mặt của hắn cũng không có biến, hình như là chỉ đánh gãi ngoài da trên thân thể của hắn mà thôi.

Hoắc Đình Giác trong lòng cả kinh, chỉ có điều là động tác cũng không dừng, hữu quyền chuyển một cái, một đòn quyển chủy mạnh mẽ đánh thẳng lên trên mặt Trương Sĩ Kiệt. Lần này Trương Sĩ Kiệt cũng phải động một chút rồi, nhưng chỉ là khuôn mặt của hắn văng lệch về phía sau một chút, thân thể của hắn vẫn là không nhúc nhích, cước bộ lại càng ổn định như Thái sơn. Hiển nhiên, một quyền này của Hoắc Đình Giác đối với hắn vẫn là không có tác dụng gì.

"Con trai của Hoắc Nguyên Giáp, thực lực cũng chỉ thường thôi!" Quay khuôn mặt trở lại, Trương Sĩ Kiệt khinh miệt nhìn Hoắc Đình Giác nói một câu.

Nhất thời, Hoắc Đình Giác cảm thấy rất sỉ nhục, sắc mặt biến một cái, thân thể nhảy dựng lên, lăng không một cước nhằm thẳng vào cần cổ Trương Sĩ Kiệt mà quét tới.

Trương Sĩ Kiệt ngay trong nháy mắt Hoắc Đình Giác nhảy lấy đà cũng đã phát động rồi. Chỉ là một đòn

thượng bước đạp ra vô cùng đơn giản, thế nhưng lại phát sau mà đến trước, chỉ trong nháy mắt khi ngọn lăng không tảo cước của Hoắc Đình Giác sắp chạm vào cần cổ của hắn, đã đạp trúng vào trên người Hoắc Đình Giác, tức thời đem cả thân thể của Hoắc Đình Giác giống như cái bao cát đạp bay ra xa đến hai ba mét, nặng nề té rầm xuống trên sàn lôi đài.

Khán giả thấy thế không khỏi kinh hô, Hiểu Huệ càng lại hoảng sợ, theo bản năng siết chặt lấy cánh tay Vương Chí Đạo đang đứng bên cạnh người nàng, thiếu chút nữa bấu đến chảy máu cánh tay Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo trong lòng kêu khổ, nhưng cũng không dám đem bàn tay của Hiểu Huệ gỡ xuống, đành phải nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, an ủi nói: "Hiểu Huệ tả, đừng lo lắng, Nhị sư huynh không có việc gì!"

Chỉ có điều là lời an ủi của Vương Chí Đạo hiển nhiên không có tác dụng gì. Chỉ thấy trên lôi đài Hoắc Đình Giác đã rất nhanh bò lên, đến khi lại nhằm Trương Sĩ Kiệt phát động công kích, thì Trương Sĩ Kiệt lại một lần nữa ra sau mà đến trước. Lần này là thượng bước một quyền đoạt trước đánh thẳng lên trên mặt Hoắc Đình Giác. Một quyền này của hắn giống như là lang nha bổng, đánh cho trên khuôn mặt của Hoắc Đình Giác hoa máu nở bùng ra, máu tươi thậm chí còn bắn tung tóe xuống đến trên mình Vương Chí Đạo cùng đám người Hiểu Huệ đang đứng ngay sát lôi đài, làm cho Hiểu Huệ không tự chủ được một lần nữa hoảng sợ kinh hô, bàn tay đang túm lấy cánh tay Vương Chí Đạo theo bản năng dụng lực, làm cho Vương Chí Đạo đau đến thiếu chút nữa thì trào nước mắt, vội vàng gồng chặt cánh tay để chống đỡ.

Trên lôi đài, Trương Sĩ Kiệt vẻ mặt như ác ma, nhìn Hoắc Đình Giác lạnh lùng nói: "Trương gia muốn ta đánh chết ngươi ngay trên lôi đài này. Ngươi chớ có trách ta, muốn trách thì trách Vương sư đệ của ngươi đi. Ai bảo hắn không biết cái gì là tốt xấu, dám làm cho Trương gia thua mất nhiều tiền như vậy!"

Hoắc Đình Giác mặc dù trong lòng kinh hãi về thực lực của Trương Sĩ Kiệt, nhưng khi nghe vậy lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Muốn đánh chết ta, ngươi có được năng lực này sao?"

Trương Sĩ Kiệt không đáp lời, một quyền trực tiếp đánh ngay tới. Một quyền này thoạt nhìn như rất bình thường, nhưng là khi Hoắc Đình Giác vừa nghiêng người tránh ra, bắp đùi phải của hắn lại đột nhiên đã trúng phải một đá, tốc độ cực nhanh, làm cho Hoắc Đình Giác hoàn toàn không có phát hiện ra. Lực lượng của một đòn đá này làm cho thân thể của Hoắc Đình Giác ngã nghiêng sang một bên. Còn chưa có hoàn toàn ngã hẳn xuống, đã chứng kiến đầu gối của Trương Sĩ Kiệt nhằm thẳng mặt nện xuống.

Hoắc Đình Giác kinh hãi, muốn tránh né đã không có khả năng, hắn liền theo bản năng một chưởng vỗ lên đầu gối Trương Sĩ Kiệt. Kết quả lại bị đòn nện đầu gối mạnh mẽ vô bỉ này thúc cho cả tay chưởng trực tiếp văng ngược lại nện lên trên mặt mình, mặc dù đã triệt tiêu được không ít lực đạo, nhưng vẫn là bị thúc cho máu mũi phun ra.

Ngã xuống trên mặt sàn Hoắc Đình Giác thông minh không có lập tức đứng lên ngay, thân thể chuyển một cái, hai chân chia ra, một đòn "Tiễn đao thác thối" (hai chân cắt kéo) nhằm đùi phải Trương Sĩ Kiệt cắt tới.

Không ngờ, Trương Sĩ Kiệt đem đầu gối khuỵu xuống, thân thể trầm xuống, đùi phải của hắn đang bị Hoắc Đình Giác cắt chéo chân khóa lại lập tức vững vàng như thiết trụ, mặc kệ cho Hoắc Đình Giác phát lực như thế nào cũng vẫn không nhúc nhích.

Hoắc Đình Giác lại kinh hãi, thân thể vẫn đang nửa nằm trên mặt đất, hai chân cắt kéo biến thành hai cước đạp chéo, một cước đạp thẳng vào ống chân Trương Sĩ Kiệt, nhưng còn một cước kia lại nhằm vào hạ bộ Trương Sĩ Kiệt mà đạp tới.

Đối diện với một chiêu tàn độc như thế, Trương Sĩ Kiệt rốt cuộc cũng lựa chọn lui về phía sau. Nhưng đúng trong nháy mắt khi hắn lui về phía sau, hai tay lại đưa về phía trước chụp một phát, đã bắt được ngọn cước Hoắc Đình Giác đang nhằm đá vào hạ bộ hắn. Sau đó mãnh liệt quăng lên, đem cả thân thể Hoắc Đình Giác quăng hẳn lên không, tiếp đó đem toàn bộ cả phần lưng nện xuống sàn lôi đài.

"Rầm" một tiếng vang, cả lôi đài cũng trở nên rung động, có thể thấy được một đòn quật này của Trương Sĩ Kiệt nặng đến như thế nào.

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo thấy thế không khỏi biến sắc, hắn hiểu rõ lực sát thương của một đòn quật như vậy. Toàn bộ cả phần lưng bị quật mạnh xuống một phát như thế, cái loại lực chấn đống này cơ hồ có thể

đem lục phủ ngũ tạng chấn cho lệch khỏi vị trị. Lập tức, hắn vội vàng gỡ bàn tay Hiểu Huệ vẫn đang bấu chặt vào tay hắn, quay sang Lưu Chấn Đông vẫn còn đang đứng ngẩn người, gấp gáp nói: "Đại sư huynh, khăn lông đâu? Lập tức vứt ra nhận thua đi!"

Lưu Chấn Đông giật mình kinh ngạc, do dự nói: "Có thể được không? Chỉ sợ Nhị sư huynh của ngươi sẽ không đồng ý cho chúng ta làm như vậy…"

Vương Chí Đạo cả giận: "Mạng còn sắp mất rồi kìa, còn so đo nhiều như vậy làm cái gì chứ?"

Lưu Chấn Đông quờ quạng trên người mấy cái, vừa lúc lòi ra được một cái khăn lông trắng, Vương Chí Đạo quyết đoán đoạt lấy khăn lông trắng, hướng trên lôi đài ném đi, miệng hét lớn: "Chúng ta nhận thua!"

Trên lôi đài Trương Sĩ Kiệt thấy thế biến sắc, hừ lạnh một tiếng, thừa dịp khăn lông trắng còn chưa có ném được lên tới trên lôi đài, đột nhiên tiến lên một cước quét tới. Hoắc Đình Giác vừa mới đứng được lên thần trí đã mơ mơ hồ hồ, một điểm ý thức né tránh cũng không có, bị Trương Sĩ Kiệt một cước nặng nề quét trúng lên trên đầu não, chỉ hét lên được một tiếng rồi ngã gục xuống. Đến khi Hoắc Đình Giác ngã xuống rồi, khăn lông trắng mới rơi được xuống trên lôi đài, mà trên bàn trọng tài Tống Thế Vinh cũng mới kịp đứng lên tuyên bố: "Trận đấu kết thúc!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nhìn có chút hả hê cười lạnh nói: "Thế mà lại vứt khăn lông trắng nhận thua, một điểm tinh thần võ sĩ đạo cũng không có!"

Không có ai để ý đến hắn, đám người Vương Chí Đạo xông vội lên trên lôi đài, ba chân bốn cẳng đem Hoắc Đình Giác còn không biết sống chết nâng lên cáng, vội nhằm hướng bệnh viện chạy đi.

Khi rời đi, Vương Chí Đạo vẫn còn có thể nghe được thanh âm vô cảm của Trương Sĩ Kiệt nói: "Vương Chí Đạo, đây chính là hậu quả của việc ngươi dám cùng Trương gia đối địch. Đây mới chỉ là khúc dạo đầu, vào vòng đấu tiếp theo sẽ đến phiên của ngươi đó, kết quả của ngươi so với Nhị sư huynh của ngươi sẽ còn tàn tệ hơn!"

Vương Chí Đạo hừ lạnh nói: "Chúng ta đây cứ đợi xem đi!"

180. Chương 178: Long Điệp Phát Uy

Một cước của Trương Sĩ Kiệt ngay trước khi cái khăn lông trắng kia kịp rơi xuống đất, đã hoàn toán phá hủy đầu óc Hoắc Đình Giác, gây tràn huyết toàn bộ trong hộp sọ Hoắc Đình Giác. Nếu như cấp cứu không được, có khả năng sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Nông Kính Tôn coi Hoắc Đình Giác như con trai mình, nhận được tin sớm đã chạy tới, sau khi nghe kể qua mọi việc, cho dù đầu tiên là an ủi một chút Hiểu Huệ đang đứng lặng yên rơi lệ ở một góc, nhưng sau đó chính lão cũng vô cùng lo lắng mà không ngừng đi tới đi lui ở bên ngoài phòng phẫu thuật, hiển nhiên là trong lòng nóng như lửa đốt. Sau đó, Trần Chân cũng nghe được tin vội vàng chạy đến đây, Vương Chí Đạo vội tiến ra nghênh đón.

Trần Chân hỏi: "Vương sư đệ, Nhị sư huynh thế nào rồi?"

Vương Chí Đạo đáp: "Không rõ ràng lắm, bác sĩ còn đang cấp cứu cho hắn, còn chưa có tin tức gì!"

"Nhị sư huynh là như thế nào mà bị thương?"

"Bị Trương Sĩ Kiệt một cước đá vào trên đầu, đầu óc đã bị chấn động mà tràn đầy huyết bên trong. Ta lo lắng, Nhị sư huynh có thể sẽ vì thế này mà vĩnh viễn không tỉnh lại được, hoặc là biến thành người thực vật!" Vương Chí Đạo lo lắng rằng Hiểu Huệ nghe được sẽ càng thêm khổ sở, liền thấp giọng nói ra sự lo lắng của bản thân mình.

Trần Chân biến sắc, hỏi: "Thằng Trương Sĩ Kiệt đó thực sự có lợi hại như vậy hay sao?"

Vương Chí Đạo gật gật đầu, nói: "Thực lực của hắn so với Nhị sư huynh ít nhất cũng mạnh hơn một bậc, Nhị sư huynh đối trận với hắn hoàn toàn bị rơi vào cục diện phải chịu đòn. Thực lực như vậy, so với Ngũ sư huynh ngươi cũng không thua kém hả! Hắn nhất định là chịu mật lệnh của Trương Khiếu Lâm, cố ý muốn đánh chết Nhị sư huynh, cho nên mặc dù ta đã ném khăn lông trắng xin đầu hàng cũng không có tác dụng!"

Lúc này Nông Kính Tôn vừa vặn đã đi tới, nghe được một câu nói cuối cùng của Vương Chí Đạo, liền không nhịn được mà cả giận nói: "Đều tại tên tiểu tử nhà ngươi này thích gây chuyện. Lẽ ra không nên thắng tiền của Trương Khiếu Lâm. Thắng một hai ngàn thì còn không tính, ngươi hết lần này tới lần khác đem Trương Khiếu Lâm thắng cho đến mức cơ hồ táng gia bại sản, người ta không tức giận mới là lạ. Nhị sư huynh của ngươi đây chính là gánh nạn thay cho ngươi đó! Ta nói tiểu tử nhà ngươi có thể nhẫn nại xuống một chút hay không. Ngươi muốn đem toàn bộ các sư huynh đệ Tinh Võ Môn của ngươi hại chết ngươi mới cam tâm hay sao?"

Vương Chí Đạo bực bội nói: ""Nông đại thúc, Trương Khiếu Lâm thua táng gia bại sản cũng không thể oán ta. Chính là hắn muốn khai bàn đánh cuộc ngầm để đánh cuộc sinh tử của bản thân ta. Nếu ta muốn nhường hắn thì chính là đi tìm chết. Ta muốn sống sót thì hắn chỉ có nước táng gia bại sản. Ông muốn ta làm như thế nào đây?"

Nông Kính Tôn nghe vậy, biết rằng mình nói không lại được Vương Chí Đạo, lập tức tức giận đến mức xoay người bỏ đi luôn.

Trần Chân lắc đầu, thở dài nói: "Vương sư đệ, ngươi cùng Trương Khiếu Lâm đã đến mức không tốt nữa rồi. Nhìn hạng người như Trương Khiếu Lâm kia, chỉ sợ sẽ không vì Nhị sư huynh bị trọng thương mà cứ thế quên đi, phòng chừng hắn vẫn còn có thể tiếp tục tính kế ngươi..."

"Ta biết!" Vương Chí Đạo cắt đứt lời Trần Chân, hừ lạnh nói: "Ta sẽ không cho Trương Khiếu Lâm thêm cơ hôij nào nữa, lúc này đây ta sẽ chủ động xuất kích, ta sẽ để cho hắn phải trả giá thật đắt cho những việc hắn đã làm ra với ta!" Ngừng lại một chút, lại hỏi: "Được rồi, Ngũ sư huynh, sự tình của Đồng Minh hội các người đã xử lý được như thế nào rồi?"

Trần Chân thở dài nói: "Tôn tiên sinh còn cho có quyết định sẽ ly khai Thượng Hải. Ông ấy để cho Hoàng tiên sinh cùng các đồng sự khác rời đi trước. Chúng ta đang chuẩn bị, có ý định đêm nay trước hết là đưa Hoàng tiên sinh cùng một bộ phận đồng sự xuất hải."

"Trương Tác Lâm đã có phản ứng gì?"

"Chỗ này đúng là đang làm cho chúng ta nghĩ mãi không thông, hắn cùng với bộ hạ của hắn một điểm dị động cũng không có. Nhìn giống như là thực sự đến Thượng Hải chỉ để đi xem Vạn quốc võ thuật đại hội. Mà Cảnh Lâm tướng quân cũng vẫn đang ngồi yên ở chỗ mấy gian nghỉ ngơi, quan khán trận đấu. An tĩnh đến dị thường!"

Vương Chí Đạo nhăn nhăn đầu mày, trầm tư trong chốc lát rồi lại nói: ""Trương Tác Lâm không có khả năng không có dị động. Nếu như ta đoán không sai, hắn nhất định là đã nắm giữ được nhất cử nhất động của Đồng Minh hội các người, cho nên mới chịu an tĩnh như thế. Hắn nhất định là có ý định thừa cơ đêm nay các người đưa Hoàng tiên sinh cùng một bộ phận các đồng sự xuất hải, lúc đó mới phát động lôi đình công kích, đem bọn các người toàn bộ bắt sạch. Ta nghĩ, trong đám người các ngươi nhất định là có nội gian thông gió báo tin với Trương Tác Lâm!"

"Nội gian? Ngươi khẳng định sao?" Trần Chân sắc mặt khẽ biến.

"Từ lần trước khi chúng ta cùng nhau đưa Tôn tiên sinh đi Bắc Bình ta đã cảm giác được là có nội gian. Bây giờ ta đúng là trăm phần trăm khẳng định là có, nếu không thì Trương Tác Lâm không thể nào tính trước được như vậy. Ngũ sư huynh, ta cho rằng các ngươi nên thay đổi lại kế hoạch một chút!" Vương Chí Đạo nói.

Trần Chân gật đầu, nói: "Được rồi, ta quay về cùng Tôn tiên sinh và Đại Chu thương lượng thêm một chút!"

Vương Chí Đạo cảm giác được có chút không ổn, thế nhưng lại nghĩ không ra được biện pháp xử lý nào khác, đành phải bỏ qua. Hắn hỏi: "Ngũ sư huynh, huynh còn có thể đến tham gia tỷ thí không?"

Trần Chân gật đầu nói: "Đương nhiên. Vì không để cho Trương Tác Lâm sinh nghi, ta cùng Đại Chu huynh đều sẽ đến!"

Đợi được đến sau khi Trần Chân rời đi, cánh cửa phòng giải phẫu vẫn còn chưa có mở ra, lại thấy Chu Quốc Phú đang chạy tới rồi. Từ rất xa hắn đã hô hỏi: "Vương huynh đệ, Nhị sư huynh của ngươi như thế nào rồi? Không có việc gì đấy chứ?"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Không biết được, vẫn còn đang ở trong phòng giải phẫu đó! Được rồi, thi đấu tiến hành ra sao rồi?"

Chu Quốc Phú đầu tiên là an ủi đám mấy người nữ nhân Hiểu Huệ một chút, sau đó hồi đáp: "Rất đặc sắc. Đại ca kết nghĩa Vương Tử Bình của ngươi không chỉ là 'Ngàn cân thần lực Vương', ngay cả công phu Đạn thối cùng đánh vật của hắn cũng đến mức xuất thần nhập hóa. Cho dù Hồng Thế Uy công phu ngạnh kiều ngạnh mã đã luyện đến cực hạn cũng không phải là đối thủ, cuối cùng cũng bị đánh hạ lôi đài. Theo ta thấy, Vương Tử Bình đại ca có thể là Quán quân chung cuộc của Vạn quốc võ thuật đại hội lần này đó!"

"Bây giờ đến lượt trận thi đấu của người nào đây?" Vương Chí Đạo lại hỏi.

"Là do Chu Điệp tiểu thử đấu với tiểu Nhật Bản Liễu Sinh Đấu Hồn!"

Vương Chí Đạo trong lòng cả kinh, nhìn lại một chút phòng giải phẫu vẫn không có động tĩnh gì, liền đi tới chỗ Ô Tâm Lan vẫn đang ngồi cùng một chỗ với Hiểu Huệ, nói nhỏ với nàng: Tâm Lan, ngươi ở lại chỗ này cùng Hiểu Huệ tả, sau khi giải phẫu xong xuôi ngươi chạy đến báo cho ta biết. Ta bây giờ có việc phải đi ra ngoài một chút!"

Nói xong, Vương Chí Đạo lập tức lôi kéo Chu Quốc Phú rời đi ra ngoài.

Rời khỏi Quảng Từ bệnh viện, Chu Quốc Phú nói: "Vương huynh đệ, ta biết ngươi rất quan tâm đến trận tỷ thí của Chu Điệp tiểu thư. Nhưng là ngươi vội vã đem ta lôi đi ra cũng không tốt lắm hả? Chúng ta ít nhất cũng phải đợi được đến khi Đình Giác huynh được đưa từ phòng giải phẫu ra ngoài hả, cứ bỏ đi như thế này rất là không có nhân tình hả!"

Vương Chí Đạo nói: "Chúng ta cứ lưu lại chỗ đó chờ thì đối với Nhị sư huynh cũng không có ích lợi gì. Đi ra ngoài là có việc cần phải làm. Quốc Phú huynh, làm phiền ngươi giúp ta một cái việc gấp, đi đến một chỗ này tìm một người tới gặp ta. Việc này phải rất kín đáo, đừng để cho người khác phát hiện ra. Việc này rất là trọng yếu, chỉ có ngươi mới làm được."

Vương Chí Đạo quay trở lại sân thi đấu của Vạn quốc võ thuật đại hội, lúc này Long Điệp cùng Liễu Sinh Đấu Hồn đã bắt đầu khai chiến.

Ở Nhật Bản, tư tưởng trọng nam khinh nữ so với Trung Quốc thì càng nghiêm trọng hơn. Ở đó địa vị của phụ nữ trên cơ bản so với nô lệ thì không có gì khác biệt lắm, cho nên nam nhân Nhật Bản đại đa số đều rất khinh thường phụ nữ, cho rằng các nàng ngoại trừ chức năng sinh nở cùng chức năng thỏa mãn tình dục ra, thì không có tác dụng gì khác. Liễu Sinh Đấu Hồn, không thể nghi ngờ gì, cũng là một người như thế, hơn nữa hắn lại có cá tính trời sinh cao ngạo, có cảm giác rằng cùng thi đấu với một nữ nhân là một điều sỉ nhục, cho nên đối với Long Điệp tỏ ra khinh thị dị thường, cho rằng lấy thực lực của bản thân mình mà đánh bại một người phụ nữ thì dễ như trở bàn tay. Cho nên lúc hắn đối diện với Long Điệp, ngay cả tư thế phòng bị cũng không thèm bày ra, chỉ là nghênh ngang hoành tráng đứng ở đó, hai mắt nhìn chằm chằm vào Long Điệp, rõ ràng lộ ra ý tứ khinh thường, hừ lạnh nói: "Nam nhân Trung Quốc quả thật là rất kém cỏi, vậy mà lại còn để cho nữ nhân đi lên lôi đài! Chu Điệp tiểu thư, Liễu Sinh Đấu Hồn ta đây cũng không cùng nữ nhân động thủ. Cho nên ta khuyên ngươi một câu, thân là một người phụ nữ, nên ngoan ngoãn yên phận ở nhà hầu hạ nam nhân hay sinh hài tử là tốt rồi. Lôi đài không phải là nơi mà nữ nhân các ngươi có thể đến được…"

Nói còn chưa có dứt lời, Long Điệp lập tức một chân bay lên, một chân vừa thon vừa dài tuyệt đẹp từ dưới đã lên trúng vào trên mặt Liễu Sinh Đấu Hồn, trong nháy mắt đem hắn đã ngã lăn xuống trên sàn đài.

Sau đó Long Điệp lạnh lùng trả lại một câu: "Ngươi không cùng nữ nhân động thủ có đúng không? Vậy ngươi cứ đứng yên mà chịu đòn đi hả!"

Bên dưới lôi đài khán giả hiển nhiên là không cho Liễu Sinh Đấu Hồn chút mặt mũi nào, thấy thế lập tức rộ lên một tràng cười to ầm ĩ. Có người không khách khí hét lớn: "Đánh rất hay, đánh chết thằng tiểu Nhật Bản kia đi, để cho hắn không dám coi thường nữ nhân Trung Quốc chúng ta nữa!"

Liễu Sinh Đấu Hồn chật vật không chịu nổi mới bò được lên, nghe được thanh âm cười giễu ồn ào của đám khán giả, xấu hổ đến mức thật sự muốn mổ bụng tự vẫn. Hắn nằm mơ cũng không thể nghĩ ra được thối pháp của Long Điệp lại nhanh nhẹn cường mãnh như thế, một cước là đã có thể đem hắn đá ngã lăn xuống

sàn. Điều này cũng khó trách được hắn. Long Điệp mặc dù cũng là quyền thủ lọt vào đến vòng đấu thứ ba, nhưng là đối thủ của nàng ở vòng đấu thứ nhất cũng là một nữ nhân là Sơn Khẩu Ngọc Tử. Đối với thực lực của Sơn Khẩu Ngọc Tử, Liễu Sinh Đấu Hồn ban đầu đã cảm giác được là không có gì đặc biệt, hiển nhiên sẽ không cho rằng Long Điệp đã đánh bại nàng nghĩa là có thực lực cường đại. Về phần đối thủ của Long Điệp ở vòng đấu thứ hai, chính là Chu Quốc Phú vốn đã bị Á Sai đánh cho đến nửa sống nửa chết, Long Điệp chiếm được tiện nghi lớn, cũng chỉ là thắng không nhờ võ mà thôi. Cho nên Liễu Sinh Đấu Hồn mới cho rằng, Long Điệp sở dĩ có thể vào được đến vòng đấu thứ ba, tất cả đều chỉ là nhờ vào may mắn mà thôi. Nếu hắn biết được rằng Long Điệp chính là đồ đệ hậu sinh khả úy trò giỏi hơn thầy được chính tay Long lão Đại đứng đầu trong Ngũ hình sát thủ dạy dỗ, thực lực đến ngay cả Vương Chí Đạo cũng không dám xem thường, hẳn là hắn nhất định không dám có ý khinh địch như thế.

Long Điệp là một nữ nhân, đồng thời lại còn là một sát thủ, phóng cách hành sự so với những người luyện võ thông thường thì bất đồng. Còn không có đợi cho Liễu Sinh Đấu Hồn hoàn toàn đứng được lên, nàng lại một lần nữa phát động công kích, một cước lại nhằm đá ngay vào cổ họng Liễu Sinh Đấu Hồn, động tác vừa nhanh vừa tàn độc.

Liễu Sinh Đấu Hồn lại càng hoảng sợ, biết rằng nếu chính mình để cho một cước này của Long Điệp đá trúng, nhất định sẽ không có khả nặng lại đứng lên được nữa. Hắn lập tức một chưởng cực nhanh đưa lên che ở bộ vị cổ họng, ngạnh đỡ một đá này của Long Điệp, cũng mượn lực nhanh chóng đứng thẳng thân thể lên. Không ngờ, bàn tay hắn đang che ở cổ họng còn chưa có hạ xuống, đã nghe được ở bên tai phải có tiếng gió, chính là Long Điệp đã thuận thế xoay người một đòn Toàn tảo thích quét thẳng vào bên màng tai của hắn.

Liễu Sinh Đấu Hồn kinh hãi, vội vàng co cẳng tay bảo vệ bên màng tai, một lần nữa cứng rắn đón đỡ một đá này của Long Điệp. Lực đá kích mạnh mẽ đá cho cẳng tay của hắn cũng phát đau, cũng thúc cho thân thể của hắn thiếu chút nữa đã ngã nghiêng xuống sàn lôi đài.

Công phu giữ thăng bằng của Liễu Sinh Đấu Hồn dù sao cũng đủ mạnh mẽ, chỉ bước lên một bước đã ổn định vững vàng lại được thân thể. Đang muốn nhân cơ hội phản kích, nhưng lại ngửi được một làn hương thơm, ngẩng đầu vừa nhìn, đã thấy khuỷu tay nhọn hoắt của Long Điệp hướng ngay vào giữa mặt hắn đánh tới.

"Chát" một tiếng, Liễu Sinh Đấu Hồn lúc này không thể phòng ngự được nữa, bị khuỷu tay của Long Điệp nặng nề đánh vào trên sống mũi, lập tức xương sống mũi vỡ vụn, máu mũi phun ra.

"Hay!" Đám khán giả lại một lần nữa hô to vang trời.

Sơn Khẩu Dụ Nhân sắc mặt xanh mét, hắn thực không thể ngờ tới kẻ được mình hâm mộ xem trọng nhất vậy mà lại có thể bị một nữ nhân Trung Quốc đánh cho thảm hại đến như vậy. Tôn Lộc Đường đang ngồi bên cạnh, thấy vẻ mặt của hắn buồn cười, cố ý hỏi: "Sơn Khẩu tiên sinh, xem ra người đồng bào này của ngươi bị thương thật là nghiêm trọng hả, có muốn ta ngăn cản trận đấu này hay không, trực tiếp để cho hắn nhận thua là được!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân mở trừng hai mắt, cả giận nói: "Nam nhi của đại Nhật Bản, chỉ có thể là hảo hán chiến đấu đến chết, không có cái loại hèn hạ nhận thua! Hơn nữa, chỉ bằng một tiểu nữ nhân Trung Quốc kia, lại có thể làm cho Liễu Sinh Quân phải nhận thua hay sao? Không có khả năng!"

Tôn Lộc Đường nghe vậy thở dài, thâm ý sâu sắc nói một câu: "Khinh thị phụ nữ không phải là một cái tập quán tốt hả!"

Chiến đấu trên lôi đài vẫn đang tiếp tục. Sau khi Long Điệp một khuỷu tay đánh vỡ cái mũi của Liễu Sinh Đấu Hồn, lại nghiêng người một cước bay ra, lại đem Liễu Sinh Đấu Hồn lần nữa đá ngã lăn xuống trên sàn lôi đài, sau đó lạnh lùng hỏi: "Thế nào? Ngươi vẫn đang xem thường phụ nữ chúng ta, không cùng phụ nữ động thủ hay sao?"

Liễu Sinh Đấu Hồn bò lên, nổi giận mắng: "Bát dát, con nữ nhân Trung Quốc nhà ngươi, ta muốn đem ngươi xương cốt cũng nghiến thành tro bụi…"

"Chát" một tiếng, Long Điệp lại một cước đá vào trên mặt hắn, cắt đứt lời hắn nói, cũng lạnh lùng đáp lễ lại: "Ngươi có được thực lực này thì hãy mạnh miệng!"

Liên tục chịu nhục, Liễu Sinh Đấu Hồn rốt cục cũng phải thu hồi tâm chí khinh thị, rõ ràng được rằng nữ nhân này quả thật không dễ chọc, lập tức tỉnh táo trở lại, quyết định sử dụng Nhị giai đường bình pháp để hàng phục một nữ nhân này. Lập tức hai mắt hắn trừng lên, sát khí kinh người trong nháy mắt phát ra, đồng thời hữu thủ một quyền nhằm thẳng trên ngực Long Điệp đánh tới.

Thật không ngờ, cái loại Nhị giai đường bình pháp vốn luôn luôn có thể dễ dàng chấn nhiếp được địch nhân, nhưng lại dường như không hề có tác dụng đối với Long Điệp. Chỉ thấy Long Điệp dường như không có việc gì, tay chỉ lật một cái, đã chế trụ được hữu quyền của Liễu Sinh Đấu Hồn. Sau đó vừa xoay vừa rung một cái, đã sử dụng ra thủ pháp "Tháo khớp xương" mà vốn ngay cả Vương Chí Đạo cũng không thể phá giải được, khớp xương cổ tay Liễu Sinh Đấu Hồn lập tức đã bị vặn trật khớp. Nhưng là Long Điệp cũng không có bởi vậy mà dừng tay, chỉ thấy bàn tay ngọc của nàng đang chế trụ tay phải của Liễu Sinh Đấu Hồn lại rung lên một lần nữa. Khớp xương khuỷu tay phải của Liễu Sinh Đấu Hồn cũng tiếp theo mà trật khớp, sau đó lại hướng thượng rung một cái nữa, khớp xương bả vai phải Liễu Sinh Đấu Hồn cũng bị kéo trật khớp theo.

Chỉ nghe Long Điệp lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng cái loại Nhị giai đường bình pháp này có đủ trình độ để có thể chế trụ được ta hay sao? Nhị giai đường bình pháp nói trắng ra cũng chỉ là một phép chấn nhiếp tinh thần, nhưng mà ta nói cho ngươi biết, ta sinh ra trong một gia đình sát thủ, những sát thủ đã cùng sinh hoạt với ta từ nhỏ đều là những kẻ giết người như ma. Sát khí của bọn họ tự nhiên là tu thành được phép chấn nhiếp tinh thần. Người bình thường chỉ cần bị ánh mắt tràn ngập sát khí của bọn họ trừng lên một cái, không ai là không hồn phi phách tán, đánh mất năng lực hành động. Sát khí của bọn họ, tuyệt đối so ra không hề thua kém lực chấn nhiếp trong Nhị giai đường bình pháp của ngươi. Ta đã cùng bọn họ sinh sống nhiều năm như vậy, cho dù sát thủ có sát khí đậm đặc nhất trong bọn họ cũng còn không hù dọa nổi ta, ngươi lại còn muốn lấy cái loại Nhị giai đường bình pháp hạ cấp này đến đối phó ta, thật sự là ngu ngốc!"

Ba cái khớp xương đều đã bị kéo trật ra, cánh tay phải của Liễu Sinh Đấu Hồn coi như đã bị phế bỏ rồi. Khán giả lại một lần nữa nhìn thấy được thủ pháp "Tháo khớp xương" vô cùng thần diệu này của Long Điệp, không khỏi mọi người đều sợ hãi mà than. Mà đa phần các quyền thủ còn lại tham gia vào đến vòng đấu này, mỗi người đều không khỏi cau may, trong lòng khổ sở nghĩ ra phương pháp phá giải, thầm nghĩ nếu như chính bản thân mình gặp phải Long Điệp, thì nên làm cái gì bây giờ?"

Vương Chí Đạo đang đứng dưới lôi đài xem cuộc chiến lúc này đã yên lòng, cảm giác được cục diện trận chiến trên cơ bản đã được định rồi, Liễu Sinh Đấu Hồn vô luận là như thế nào cũng không có khả năng xoay chuyển được nữa. Yên lòng rồi Vương Chí Đạo liền đem suy nghĩ chuyển tới nơi khác, tự hỏi xem đối phó với sự tình Trương Khiếu Lâm như thế nào. Đúng lúc này hắn cảm thấy có một người vô thanh vô tức đi tới phía sau hắn, lập tức bất động thanh sắc nhưng lại âm thầm trở nên đề phòng.

May là phía sau lưng lại là một người quen, chỉ nghe thấy Chu Quốc Phú thấp giọng nói: "Vương huynh đệ, người mà ngươi muốn tìm ta đã mời tới cho ngươi rồi!"

Phía sau lưng hắn lại vang lên thanh âm của Vương Á Tiêu: "Ân công, ngài tìm ta đến có cái gì phân phó?"

Vương Chí Đạo không quay đầu lại, thần sắc tự nhiên, nhẹ giọng hỏi: "Đêm nay một bộ phận đồng sự của Đồng Minh hội sẽ ly khai Thượng Hải. Thiết Huyết trừ gian đoàn của các ngươi có ý định như thế nào?"

Vương Á Tiêu nói: "Chúng ta sẽ không rời đi. Thiết Huyết trừ gian đoàn chúng ta cùng với Đồng Minh hội thì bất đồng, người của Viên đại đầu không làm gì được chúng ta đâu!"

"Tốt lắm. Vào đêm nay trước khi các đồng sự Đồng Minh hội của ngươi động thân, ta muốn ngươi phải làm giúp cho ta một việc gấp, đó là phái các huynh đệ thân thủ tốt nhất trong Thiết Huyết trừ gian đoàn các ngươi đi ám sát Trương Khiếu Lâm. Tốt nhất là làm cho sự tình đại náo, khiến cho Thượng Hải càng loạn càng tốt!"

"Ta đã rõ ràng rồi. Ân công ngài yên tâm, thằng Trương Khiếu Lâm này dám cấu kết cùng người Nhật Bản, chúng ta đã sớm nghĩ muốn giải quyết hắn rồi. Ân công đã có ý này, đêm nay ta sẽ tự mình dẫn theo các huynh đệ đi làm. Cam đoan rằng thằng Trương Khiếu Lâm kia sống không quá được đêm nay!"

"Phải cẩn thận, ta cũng không muốn để cho các ngươi phải hy sinh vì việc của ta!"

"Ân công yên tâm, Thiết Huyết trừ gian đoàn chúng ta sẽ không dễ dàng hy sinh như vậy đâu. Ta bây giờ trở về đi an bài kế hoạch hành động. Cáo từ!"

Vương Chí Đạo nghĩ đến về sau này Vương Á Tiêu cùng với Thiết Huyết trừ gian đoàn của hắn danh chấn thiên hạ, khiến cho lão Tưởng, Uông Tinh Vệ cùng đám giặc hán gian bán nước, cùng với những nhân vật cao cấp của Nhật Bản, người người đều nghe tên mà kinh hãi. Cứ như vậy đến tận ba mươi năm sau cuối cùng mới bị người ám sát mà chấm dứt cuộc đời, cho nên hành động ám sát Trương Khiếu Lâm đêm nay tuyệt đối sẽ không gặp phải chuyện gì không may.

Nghĩ đến như vậy, Vương Chí Đạo liền yên lòng, lực chú ý lại một lần nữa tập trung đến trên lôi đài.

Đúng lúc này, chỉ nghe Chu Quốc Phú đứng phía sau kỳ quái nói: "Lạ nhỉ, thằng tiểu Nhật Bản kia cánh tay phải đã bị phế đi rồi, còn không nhận thua đi, ngược lại còn bày ra cái điệu bộ gì cổ quái như vậy chứ?"

Vương Chí Đạo nghe vậy vội nhìn đến Liễu Sinh Đấu Hồn đang đứng trên lôi đài. Chỉ thấy Liễu Sinh Đấu Hồn hơi khom eo lưng, cánh tay phải các khớp xương đã bị trật khớp hết hiển nhiên là đang buông thõng xuống, nhưng tay trái của hắn lại đang xuyên vào trong áo bộ võ sĩ phục của bản thân, xem bộ dáng của hắn hình như là muốn kéo từ trong áo ra một vật gì đó. Chỉ có khác là vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, ánh mắt có chút hơi ngước lên nhìn chăm chú vào Long Điệp, so với lúc dùng Nhị giai đường bình pháp thì bất đồng. Lúc này Liễu Sinh Đấu Hồn một chút sát khí cùng vẻ mặt tàn nhẫn cũng không có, xem ra bình tĩnh đến mức có chút khác thường.

Chu Quốc Phú thì thào Nói: "Thằng tiểu Nhật Bản này không phải là đang nghĩ muốn lôi ám khí gì từ trong áo ra để ám toán Chu Điệp tiểu thư đấy chứ?"

"Hắn dám!" Vương Chí Đạo hừ lạnh nói: "Hắn nếu như dám làm như thế, ta lập tức một phát bắn chết hắn ngay!"

Long Điệp hiển nhiên cũng nhìn ra được Liễu Sinh Đấu Hồn lúc này có điểm bất đồng, nhưng là nàng lại không hề để ý chút nào. Nàng căn bản là không tin thằng tiểu Nhật Bản này vốn cánh tay phải đã bị chính mình phế đi, lại còn có cái tuyệt chiêu gì để có thể lật ngược tình thế được nữa, lập tức lại một lần nữa chủ động xuất kích, tiến lên một bước, một thức khảm cảnh chưởng (chưởng chém cổ) nhằm cạnh cổ Liễu Sinh Đấu Hồn chém tới.

Ngay lúc tay ngọc của Long Điệp sắp bổ tới cạnh cổ của Liễu Sinh Đấu Hồn, Liễu Sinh Đấu Hồn vẫn đứng bình tĩnh bất động đột nhiên đã động rồi, một lần động này nhanh như tia chớp. Tay trái hắn đang cắm ở trong áo trong nháy mắt đã vung ra, giống như điện chớp ra sau mà đến trước, trong nháy mắt đã chém vào bụng của Long Điệp.

Long Điệp đã trúng phải một kích này, thân thể không tự chủ được mà khom lưng lui về phía sau đến hai bước, khi đứng thẳng được người dậy đã thấy khóe miệng chảy ra một vệt máu tươi, hiển nhiên là khi chịu một kích kia của Liễu Sinh Đấu Hồn đã bị nội thương.

Vương Chí Đạo thấy thế lấy làm kinh hãi, thì thào nói: "Nguyên lai thằng tiểu Nhật Bản này lại là một cao thử Cư Hợp Đạo!"

"Cư Hợp Đạo?" Chu Quốc Phú hiển nhiên là đối với loại võ đạo nổi danh của Nhật Bản này lại không biết, cho nên bản năng phát ra câu hỏi lại.

Vương Chí Đạo giải thích nói: "Cư Hợp Đạo nguyên lai là thuật rút đao, ý tứ chính là nhất kích tất sát. Khi ngộ địch đao không ra khỏi vỏ, một khi đã ra khỏi vỏ sẽ giết chết địch nhân, xuất nhanh thu nhanh. Thông qua việc xuất đao hoặc trong nháy mắt trước khi kịp xuất đao đã đánh ngã địch nhân. Cái loại võ đạo này ở Nhật Bản xem như là võ đạo thượng thừa. Thằng tiểu Nhật Bản Liễu Sinh Đấu Hồn này vậy mà lại có thể dùng tay thay đao, lấy tay không sử xuất ra thuật rút đao, xem ra đúng là có chút năng lực. Ử, vậy thì hắn còn có bao nhiêu bản lãnh không sử xuất đến đây?"

Chu Quốc Phú lo lắng hỏi tiếp: "Chu Điệp tiểu thư sẽ thất bại hay sao?"

Vương Chí Đạo trầm ngâm nói: "Như vậy còn phải để xem nàng ứng phó như thế nào đã? Cư Hợp Đạo là loại võ đạo trọng về hậu phát chế nhân, nếu như nàng không chủ động xuất kích có lẽ sẽ tìm ra được biện pháp phá giải!"

181. Chương 179: Trần Chân Vs Nãi Bồng Đông

Trên lôi đài Long Điệp đương nhiên không lĩnh ngộ được tới ý nghĩ của Vương Chí Đạo. Nàng là một sát thủ, từ nhỏ đã tiếp nhận chính là huấn luyện giết người, mà huấn luyện giết người, từ trước tới giờ chỉ có chủ động xuất kích, vĩnh viễn không có chờ đợi để cho đối phương công kích trước. Cho nên Long Điệp mặc dù đã ăn đòn đau, nhưng là nàng cũng không có vì vậy mà lùi bước, sau khi điều tức được khoảng vài giây đồng hồ, lại một lần nữa nhằm Liễu Sinh Đấu Hồn phát động công kích.

Có lẽ cũng nhìn ra được lúc này Liễu Sinh Đấu Hồn cùng với lúc trước thì bất đồng, nên bây giờ công kích của Long Điệp cẩn thận thận trọng thêm một điểm. Chỉ có điều vẫn là đến khi lợi trảo của nàng chụp tới Liễu Sinh Đấu Hồn, chỉ còn cách cổ họng của Liễu Sinh Đấu Hồn không tới một tấc, Liễu Sinh Đấu Hồn lại lập tức phát động.

Trong nháy mắt tay trái rời áo xuất kích, chẳng những tránh thoát được lợi trảo của Long Điệp, lại còn đoạt tiên chém trúng vào mạng sườn Long Điệp, sau đó lại nhanh chóng thu về trở thành tư thế phòng ngự tay trái thu vào trong áo như ban đầu.

Thân thể của Long Điệp bay văng ra ngoài, một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi. Xương sườn bên trái của nàng đã bị Liễu Sinh Đấu Hồn chém gãy một cây.

"Điệp tả, đừng đánh nữa, nhận thua đi! Hiệp đấu kế tiếp ta sẽ thu thập hắn báo thù cho ngươi!"

Vương Chí Đạo ở dưới lôi đài vội hét lớn. Chu Quốc Phú không biết tốt xấu nhắc nhở hắn nói: "Vương huynh đệ, vòng đấu tiếp theo không tới phiên ngươi thu thập Liễu Sinh Đấu Hồn đâu, đó là sự tình của Vương Tử Bình đại ca!"

"Im đi!" Vương Chí Đạo tức giận gầm nhẹ một tiếng.

Long Điệp đương nhiên là nghe được thanh âm Vương Chí Đạo, nhưng là nàng lại quật cường đứng lên, lau dòng máu tươi bên khóe miệng, cước bộ kiên định nhằm Liễu Sinh Đấu Hồn bức tiến tới. Vương Chí Đạo thấy thế trái tim không tự chủ được mà như co thắt lại.

Liễu Sinh Đấu Hồn vẫn đang không hề nhúc nhích, tiếp túc bày ra cái dạng tư thế phòng ngự tay trái thu vào trong tay áo, thần sắc bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Long Điệp đang tiến lại gần.

Long Điệp liên tục hai lần chịu thiệt thòi, lần này nàng đã rút ra bài học rồi. Chỉ thấy nàng chậm chạp từng bước từng bước tiếp cận Liễu Sinh Đấu Hồn, khi tiến tới trước mặt Liễu Sinh Đấu Hồn chỉ còn một bước thì thong thả vươn tay ngọc ra, từng chút từng chút đưa về phía cánh tay trái của Liễu Sinh Đấu Hồn vẫn đang cắm vào trong áo.

"Hay!" Vương Chí Đạo ở dưới lôi đài thấy thế khen: "Biện pháp hay, cứ thong thả tiến đến, chỉ cần có thể bắt được cánh tay trái của Liễu Sinh Đấu Hồn, là có thể phế bỏ được nó. Cả hai cái cánh tay đều bị phế bỏ rồi, ta không tin rằng Liễu Sinh Đấu Hồn còn có thể sử xuất ra được kỹ thuật nhất kích tất sát của Cư Hợp Đạo!"

Liễu Sinh Đấu Hồn hiển nhiên là bị một chiêu này của Long Điệp làm cho có chút hoảng loạn. Cho nên đến khi tay ngọc của Long Điệp còn cách cánh tay trái của hắn không đầy ba tấc, hắn rốt cục nhẫn nại không nổi, đành vi phạm nguyên tắc công kích của Cư Hợp Đạo, rút phăng cánh tay trái nhằm Long Điệp chém thẳng tới.

Chỉ trong một nháy mắt này, tay ngọc của Long Điệp đột nhiên gia tốc, khấu chặt lấy cẳng tay trái của Liễu Sinh Đấu Hồn, đúng vào lúc thủ đao nhọn hoắt của Liễu Sinh Đấu Hồn công kích vào người của nàng thì cũng đồng thời vừa rung vừa vặn một cái.

"Rắc rắc rắc" ba tiếng vang lên, chính là lại thêm một cây xương sườn của Long Điệp đã bị Liễu Sinh Đấu Hồn chém gãy, nhưng đồng thời, khớp xương khuỷu tay trái, khớp xương bả vai trái của Liễu Sinh Đấu Hồn cũng đã bị thủ pháp "Tháo khớp xương" của Long Điệp dỡ trật hết ra.

Lưỡng bại câu thương?

Không, còn chưa có kết thúc. Liễu Sinh Đấu Hồn cả hai cánh tay đều đã bị phế bỏ bỗng đột nhiên thượng bước lấy cả thân thể nhằm Long Điệp húc mạnh đến. Thể trọng của hắn mặc dù không được xem là quá nặng cân, nhưng là so với thân thể nữ nhân của Long Điệp thì vẫn nặng hơn rất nhiều, một cú húc tới đột ngột này lập tức làm cho thân thể của Long Điệp không tự chủ được mà bay văng ra tới hai ba mét, vừa vặn ngã xuống khỏi lôi đài.

Bên dưới lôi đài Vương Chí Đạo nhìn thấy ngọc thể của Long Điệp rớt xuống, phản ứng cực nhanh nhào tới trước hai tay vươn ra, vừa lúc kịp đỡ được Long Điệp.

Đúng vào lúc này trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân lớn tiếng hô lên: "Trận đấu kết thúc, Liễu Sinh Đấu Hồn chiến thắng!"

Vương Chí Đạo đột nhiên giận dữ, miệng vỡ mắng to nói: "Rắm thối con mẹ nhà ngươi, thằng tiểu tử kia hai cái cánh tay đều bị phế bỏ rồi, làm sao lại có thể tính là chiến thắng?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân bị Vương Chí Đạo mắng to ngay trước mặt mọi người, tức giận đến sắc mặt xanh mét, nhưng lại tự biết thân phận không tiện chửi lại, lập tức cả giận nói: "Vương Chí Đạo, mời người đọc lại cho thuộc quy tắc của Vạn quốc võ thuật đại hội. Liễu Sinh Đấu Hồn tuy rằng hai tay đã bị phế đi, thế nhưng vẫn còn đứng lại trên lôi đài. Mà Chu Điệp đã bị đánh hạ lôi đài, hiển nhiên là phải phán Liễu Sinh Đấu Hồn chiến thắng. Ngươi không nên lằng nhằng xằng bậy, nếu không ta lập tức hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của ngươi!"

Vương Chí Đạo đang còn muốn đáp lễ lại một câu, đột nhiên lại nghe thấy người trong ngực áo khe khẽ rên rỉ một tiếng, vội cúi đầu nhìn xuống, đã thấy Long Điệp nhắm nghiền đôi mắt đẹp hôn mê đi mất rồi.

Vương Chí Đạo kinh hãi, biết Long Điệp bị thương nghiêm trọng, lập tức không dám cùng Sơn Khẩu Dụ Nhân tranh biện, quay sang Chu Quốc Phú nói: "Quốc Phú huynh, nàng bị thương rất nặng, ngươi giúp ta mở đường, ta ôm nàng đưa đi bệnh viện! Con mẹ nó, thằng tiểu Nhật Bản kia chờ đấ khi ta rảnh rỗi sẽ quay lại tìm hắn tính sổ!"

Chu Quốc Phú nhìn ra được Long Điệp bị thương không nhẹ, vội quay lại rẽ đám đông ra thành một lối đi, để cho Vương Chí Đạo thuận lợi ôm Long Điệp chạy ra khỏi đám người xem.

Vương Chí Đạo ôm Long Điệp quay trở lại Quảng Từ bệnh viện, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đám người Ô Tâm Lan, trực tiếp đem Long Điệp đặt xuống trên giường trong phòng cấp cứu, lại ra lệnh cho mấy người thầy thuốc hảo hảo trị liệu cho Long Điệp. Sau đó hắn mới hướng đám người Ô Tâm Lan đi đến, hỏi: "Thế nào, Nhị sư huynh vẫn còn chưa giải phẫu xong hay sao?"

Ô Tâm Lan gật đầu nói: "Bác sĩ vẫn còn đang gấp gáp ở bên trong đó! Điệp tả làm sao vậy? Có nghiêm trọng không?"

"Không có việc gì, chỉ là bị thằng tiểu Nhật Bản Liễu Sinh Đấu Hồn chặt đứt mất hai cây xương sườn, bị chút nội thương, tính mạng thì không có gì nguy hiểm! Con mẹ nó, con chó tiểu Nhật Bản kia vận khí thật tốt, vào vòng đấu tiếp theo lại là đại ca thu thập hắn, nếu đụng vào trong tay của ta, ta sẽ làm cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!" Vương Chí Đạo tức giận nói.

Ô Tâm Lan giật mình kinh ngạc, nhìn Vương Chí Đạo một hồi lâu, khẩu khí dấm chua nói: "Chí Đạo, ta còn chưa từng có chứng kiến ngươi tức giận như vậy đó! Có phải là do người bị thương chính là Điệp tả, nên ngươi mới tức giận như vậy hay không?"

"Nói cái gì thế?" Vương Chí Đạo lập tức phủ nhận nói: "Bất kể là người nào trong các ngươi thụ thương, ta đều cũng tức giận như vậy! Nếu bọn tiểu Nhật Bản kia dám đả thương Tâm Lan ngươi, ta nói không chừng sẽ trực tiếp rút súng bắn chết hắn, sau đó sẽ mang binh đi đánh đảo Nhật Bản, đem quốc gia tiểu Nhật Bản tiêu diệt hết!"

"Nói hươu nói vượn! Ngươi lấy đâu ra binh?" Ô Tâm Lan tuy rằng ngoài miệng nguýt dài Vương Chí Đạo một cái, nhưng trong lòng lại nảy sinh sung sướng.

Thế nhưng Chu Quốc Phú đang đứng một bên lại không nhịn được nói: "Trùng quan nhất nộ vị hồng nhan! Mị lực của Vương huynh đệ quả thật là so được với năm đó Chu U Vương chỉ vì một tiếng cười của mỹ

nhân mà đốt lửa phong hỏa đài làm vui Trữ Hậu, hay là Ngô Tam Quế chỉ vì Trần Viên Viên mà thả cho Thanh binh nhập quan hả!"

"Thối lắm!" Vương Chí Đạo thẹn quá thành giận nói: "Ngươi làm sao lại có thể đem ta so sánh với một tên hôn quân cùng với một tên đại hán gian hả?"

"Chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút, không nên cho là thật!" Chu Quốc Phú "ha ha" cười to nói, đột nhiên lại cảm giác được trong chỗ bệnh viện nghiêm túc này không thích hợp cho việc nói đùa, vì vậy vội vàng ngậm chặt miệng lại, đổi thành bộ dáng vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

May mắn là lúc này cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, hóa giải được sự xấu hổ của Vương Chí Đạo. Đám người Tinh Võ Môn đang chờ đợi ở trước cửa phòng giải phẫu vội vàng vây lại xung quanh.

Bác sĩ từ trong phòng giải phẫu đi ra, rất trùng hợp lại chính là bác sĩ Tây dương năm đó Bột Trữ Tư. Hắn nhìn thấy một đám đông người của Tinh Võ Môn đang xông lại, vội vàng đưa tay ngăn cản nói: "Không cần vây lại đây, không cần vây lại đây, ta biết các ngươi muốn hỏi gì! Yên tâm đi, người bệnh không có việc gì, đã cứu chữa lại được rồi! May là các ngươi đưa tới kịp thời, nếu chỉ đến chậm một phút đồng hồ, sẽ không cứu kịp nữa!"

Ở ngoại vi Vương Chí Đạo nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại không nhịn được mà thầm ùng ục một câu: "Cái câu nói này sao mà quen tai như thế chứ? Hình như các bác sĩ ở hậu thế cũng chuyên nói câu này! Mỗi một lần cứu chữa thành công đều là nhờ đưa tới kịp thời, còn nếu không cứu được thì chính là vì đã đưa tới chậm một bước! Con mẹ nó, bọn bác sĩ chuyên dùng điều này làm cái cớ!"

Những người còn lại ở Tinh Võ Môn hiển nhiên không có loại ý nghĩ như Vương Chí Đạo này, nhất là Hiểu Huệ cùng Nông Kính Tôn sau khi biết Hoắc Đình Giác đã được cứu, cảm kích đến thiếu chút nữa thì quỳ xuống cảm tạ Bột Trữ Tư.

Hiểu Huệ vội vàng hỏi thăm thêm: "Xin hỏi bác sĩ Bột Trữ Tư, chúng ta có thể vào thăm Nhị sư huynh một chút được hay không?"

"Không vội, người bệnh vừa mới làm xong giải phẫu, không nên quấy rầy. Hơn nữa, thuốc gây mê của hắn hiệu lực còn chưa có chấm dứt, các ngươi vào xem cũng vô dụng. Không bằng đợi đến ngày mai hãy quay trở lại thăm hắn đi!" Bác sĩ Bột Trữ Tư bất chấp nhân tình lạnh lùng nói.

Hiểu Huệ mặc dù cảm thấy thất vọng, nhưng là lời của bác sĩ nàng cũng không dám không nghe theo, đành phải bỏ qua. Nông Kính Tôn an ủi nói: "Hiểu Huệ à, đứng quá lo lắng, trong bệnh viện này còn có y tá hộ lý, Đình Giác sẽ được chiếu cố tốt. Ta xem ngươi cũng đã mệt mỏi rồi, không bằng trước hết quay về Tinh Võ Môn nghỉ ngơi đi, dưỡng đủ tinh thần ngày mai lại tới chiếu cố Đình Giác! Đi thôi, A Tường, A Đông, hai người các ngươi lưu lại đây, còn lại tất cả mau trở về, trở về đi thôi!"

Vương Chí Đạo thấy không còn chuyện gì của mình nữa, liền quay sang Ô Tâm Lan nói: "Tâm Lan, ngươi cũng lưu lại ở chỗ này đi, giúp ta chiếu cố cho Điệp tả một chút, có chuyện gì phải lập tức đi báo cho ta biết!"

Ô Tâm Lan bất mãn nói: "Chí Đạo, ngươi lại muốn đi đến chỗ nào đó?"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Bây giờ là đã đến lượt trận tỷ thí của Ngũ sư huynh, đối thủ của hắn quyền thủ Xiêm La Nãi Bồng Đông không phải là một quyền thủ tầm thường. Ta nếu như mà không đi xem thì trong lòng rất là nóng ruột!"

Một bên Chu Quốc Phú nghe vậy kinh hãi nói: "Cái gì, đã đến phiên Trần Chân cùng Xiêm La quyền thủ Nãi Bồng Đông rồi hay sao? Nguy rồi, ta làm sao lại có thể quên được chứ? Không được, trận thi đấu này ta nhất định phải xem một chút! Xin lỗi, Vương huynh đệ, ta đi trước một bước!"

Nói xong, Chu Quốc Phú vội vàng chạy vụt đi ra ngoài. Trong trận đấu ở vòng đấu thứ nhất, hắn đã gặp phải Xiêm La quyền thủ Á Sai, mặc dù cuối cùng thắng hiểm, nhưng cũng bị Á Sai đánh cho vô cùng thê thảm, làm cho khi vào vòng đấu thứ hai đánh với Long Điệp, một nửa thực lực cũng phát huy không nổi, bị Long Điệp đánh bại dễ dàng. Cho nên Chu Quốc Phú đối với Xiêm La quyền trong tâm còn nhiều oán khí, lúc này lại nghe nói đến phiên Xiêm La quyền thủ Nãi Bồng Đông còn lợi hại hơn cả Á Sai ra trận, hiển nhiên hắn không thể nào bỏ qua được.

Ô Tâm Lan cũng cực kỳ muốn đi quan khán, nhưng cũng biết nếu chỉ để lại một mình Long Điệp ở bệnh viện thì không tốt lắm, lại cũng biết Vương Chí Đạo so với nàng thì càng muốn đi xem trận đấu, trong lòng không muốn làm cho Vương Chí Đạo thất vọng, đành phải rầu rĩ không vui nói:

"Được rồi, Chí Đạo, ngươi đi đi, ta lưu lại ở chỗ này cũng được mà!"

Vương Chí Đạo biết được tâm tình của Ô Tâm Lan, cảm giác không quá yên tâm, liền nói với nàng: "Tâm Lan, xin lỗi, đã làm phiền ngươi rồi! Chỉ có điều ngươi cứ yên tâm, chờ đến sau khi trận đấu của Ngũ sư huynh kết thúc, ta sẽ đền bù cho ngươi!" Nói xong, Vương Chí Đạo ôm lấy Ô Tâm Lan, hung hăng hôn một miếng lên trên khuôn mặt của nàng, sau đó mới rời đi.

Ô Tâm Lan sửng sốt một hồi lâu, sau khi tỉnh ngộ lại được rằng Vương Chí Đạo vừa mới làm gì, trên khuôn mặt ngọc rất nhanh đã dâng lên hai phiến đỏ ứng, một chút bất mãn trong lòng kia đã không cánh mà bay.

Hào khí ở quảng trường Phố Đông so với trận đấu trước khi Long Điệp đánh với Liễu Sinh Đấu Hồn thì càng thêm nhiệt liệt. Hiển nhiên mọi người đều bị trận quyết đấu giữa hai người siêu cấp cao thủ Trần Chân cùng Nãi Bồng Đông kia hấp dẫn.

Trần Chân, một trong những truyền nhân xuất sắc nhất của Tinh Võ Môn, sau cái chết của Hoắc Nguyên Giáp đã một mình một ngựa nổi giận xông vào Nhật Bản Hồng Khẩu đạo tràng, lấy lực lượng một người mà đem tất cả võ sĩ Nhật Bản trong Hồng Khẩu đạo tràng đánh cho hoa rơi nước chảy, được toàn thể lão bách tính ở Thượng Hải coi là nhân vật truyền kỳ, anh hùng dân tộc. Trong hai trận đấu trước ở Vạn quốc võ thuật đại hội, trận đấu thứ nhất chỉ bằng một quyền lập tức đánh chết quyền thủ Nhật Bản Thác Bổn Hùng Nhị. Trận đấu thứ hai dễ dàng đánh bại đồng bào Hàn Mạc Hiệp, là đại đệ tử xuất sắc nhất của Trương Chiếm Khôi, võ nghệ chấn kinh toàn tràng. Chỉ cần có hai trận thi đấu lúc trước, liền đã có không ít người đưa hắn coi là nhân vật đoạt quan đứng đầu ở Vạn quốc võ thuật đại hội lần này. Còn lại tất cả các quyền thủ lọt vào tới vòng đấu này cũng đều coi trọng hắn như là kình địch lớn nhất, danh vọng cực thịnh, không dưới Vương Tử Bình cùng Hoắc Điện Đường.

Về phần đối thủ lần này của Trần Chân là Nãi Bồng Đông, cũng chính là một nhân vật làm cho người ta không dám khinh thường. Xiêm La quyền, chính là tiền thân của Thái quyền, vẫn luôn luôn là chỉ lưu truyền trong Xiêm La quốc. Trung Quốc, các cường quốc phương Tây cùng với Nhật Bản đều là lần đầu kiến thức đến loại Xiêm La quyền này, vốn sau lại được xưng tụng là "đánh khắp thiên hạ năm trăm năm không địch thủ". Á Sai mặc dù trận chiến trước bị thua, nhưng là vẫn đem được danh tướng đánh nhau của Thượng Hải, vốn lúc trước rất được mọi người xem trọng, chính là Chu Quốc Phú, đánh cho vô cùng thê thảm, làm cho khi vào vòng đấu thứ hai hắn không phát huy ra nổi đến nửa phần thực lực mà chịu thảm bại. Về phần Nãi Bồng Đông này là một người so với Á Sai còn lợi hại hơn. Trận đấu thứ nhất đánh bại một vị thế ngoại cao nhân mặc dù danh tiếng không nổi chút nào, nhưng là vào trận đấu thứ hai hắn lại đánh với Trần Phát Học, chính là cao thủ võ thuật Thái Cực Quyền xuất thân từ thánh địa võ học Trần Gia Câu của Trung Quốc. Tất cả mọi người đều cho rằng Trần Phát Học sẽ chiến thắng, nhưng là Nãi Bồng Đông lại thật bất ngờ không chỉ đánh bại được Trần Phát Học, mà còn đem Trần Phát Học đánh chết ngất ngay tại trận. Kết quả như vậy làm cho các võ thuật gia ở đây, vốn tự cho rằng chính mình là giỏi, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, đối với Nãi Bồng Đông này lực công kích ác liệt, sức chịu đòn lại càng kinh người, phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Hôm nay đến phiên Trần Chân cùng Nãi Bồng Đông đánh với nhau. Phong cách võ thuật của Trần Chân theo Trần Phát Học thì hoàn toàn bất đồng, hắn là một quyền thủ theo phong cách ra đòn nghiêm trọng lực công kích ác liệt vô cùng, đối diện với một gã Xiêm La quyền thủ Nãi Bồng Đông kia, liệu có thắng được hay không?

Khi Vương Chí Đạo rẽ đám đông trở về vị trí lúc trước, phát hiện thấy Chu Quốc Phú sớm đã đứng yên ở chỗ đó. Ở bên cạnh hắn còn có một người rất quen thuộc, chính là Tôn Đại Chu.

Vương Chí Đạo tiến lên hỏi: "Đại Chu huynh, ngươi làm sao lại có thể rảnh rỗi đến đây quan sát trận đấu?"

Tôn Đại Chu quay đầu lại nhìn thấy hắn liền mỉm cười nói: "Trận thi đấu của Trần Chân huynh đệ, ta tại sao lại có thể không tới quan khán được? Ngay cả Trương Tác Lâm cũng tới quan khán đó!" Vừa nói vừa chỉ tay về một chỗ khác.

Vương Chí Đạo hướng theo tay chỉ của Tôn Đại Chu nhìn lại, đã thấy Trương Tác Lâm cùng mấy tên thân binh chiếm được một vị trí rất tốt, lại bày ra một cái ghế rất là dễ chịu, nghênh ngang hoành tránh ngồi ở chỗ đó. Giật mình kinh ngạc, Vương Chí Đạo hỏi: "Hắn tại sao lại cũng ở chỗ này? Hắn không phải là đang muốn gấp gáp vây bắt tiêu diệt người của Đồng Minh hội các ngươi hay sao?"

Tôn Đại Chu nói: "Trương Tác Lâm này cũng là một người thích võ. Hơn nữa Vạn quốc võ thuật đại hội lần này là do rất nhiều nước liên hợp quản lý, hắn sẽ không phá hỏng đâu!"

"Vậy hắn có biết rằng ngươi và Ngũ sư huynh là người của Đồng Minh hội hay không?"

"Hẳn là có biết!"

"Hắn là từ đâu mà biết được?"

"Có lẽ là ngươi đã đoán được không lầm, Đồng Minh hội chúng ta thật sự là có nội gian. Trương Tác Lâm rất rõ ràng được tin tức từ chỗ nội gian, cho nên mới đối với mọi sự tình của Đồng Minh hội chúng ta đều biết tường tận, đáng tiếc chúng ta còn không có tra ra được nội gian là kẻ nào, nếu không thì đã không phải lâm vào cục diện bị động như thế này."

"Vậy các ngươi đêm nay vẫn còn có ý định rời đi khỏi Thượng Hải hay sao?"

"Chúng ta đã có một kế hoạch khác, nhưng chỉ hạn chế cho một số ít các huynh đệ rất tin cậy mới được biết. Đến đêm nay thì ngươi có thể biết rồi, còn bây giờ xin thứ cho ta không thể nói ra miệng!"

"Không có vấn đề gì, ta hiểu rõ!" Vương Chí Đạo dửng dưng không để ý mà nói: "Vừa vặn đêm nay ta cũng có một kế hoạch, đối với đại kế đào vong của các ngươi cũng rất có lợi. Đến lúc đó có thể nắm chắc được hay không, thì phải xem vào các ngươi thôi!"

Tôn Đại Chu còn đang muốn hỏi rõ ràng, nhưng Vương Chí Đạo đã đem lực chú ý chuyển tới trên lôi đài, kêu lên: "Ngũ sư huynh cùng Nãi Bồng Đông đã lên lôi đài rồi, chúng ta mau xem trận đấu đi thôi!" Tôn Đại Chu thấy thế, chỉ có thể đè nén nghi vấn trong lòng xuống, cũng đem lực chú ý chuyển hướng về phía lôi đài.

Chỉ thấy gã Nãi Bồng Đông kia, sau khi đi lên lôi đài, lập tức không coi ia ra gì, bắt đầu nhảy lên điệu "chiến vũ" đặc biệt. Trần Chân hiển nhiên là biết được tập tục của Xiêm La quyền thủ, cũng không quấy rầy hắn, cũng tự mình tự giác bắt đầu vận động nhiệt thân.

Chu Quốc Phú thấy thế, không nhịn được ùng ục nói: "Cái bọn quyền thủ Xiêm La này thật đúng là không hiểu ra sao cả, nhiệt thân thì chỉ cần nhiệt thân thôi, lại còn phải nhảy múa gì nữa chứ, thoạt nhìn giống như là bị trúng tà vậy. Nhìn thấy như thế, trong tâm ta không thấy thoải mái chút nào!"

Tôn Đại Chu nghe vậy "ha ha" cười nói: "Mỗi nước đều có văn hóa tập tục riêng của nước đó. Lão huynh ngươi nghe nói cũng đã từng đi ra nước ngoài, theo lý là cũng đã từng biết qua những tập tục văn hóa khác biệt, vậy tại sao lại vẫn mãi không quen nhìn tập tục của quyền thủ Xiêm La? Chẳng lẽ là vẫn nhớ mãi không quên trận chiến hôm ấy cùng Á Sai?"

Chu Quốc Phú nói: "Một trận chiến ấy không phải là ta thắng hay sao, tại sao ngươi lại nói thành ra như là ta đã chịu thua vậy?"

Tôn Đại Chu lại cười cười một lần nữa, rồi không hề để ý đến Chu Quốc Phú nữa, chuyên tâm vào quan khán trận đấu.

Trên lôi đài Nãi Bồng Đông rốt cục nhảy xong hết điệu "chiến vũ" rồi, hắn đứng ổn định thân thể, đối diện Trần Chân có chút gật đầu, ý bảo trận đấu có thể bắt đầu rồi.

Đại loa hiển nhiên sớm đã hiểu rõ tập tục của Xiêm La quyền thủ, cho nên vẫn chưa phát một lời, lúc này thấy Nãi Bồng Đông đã đình chỉ "nhảy múa", vội vàng cất cao giọng hô to lên: "Các vị khán giả, xin mời chú ý, trận đấu được người người chờ mong, Tinh Võ Môn Trần Chân đấu với Xiêm La quyền thủ Nãi Bồng Đông. Trận đấu sắp sửa bắt đầu rồi..."

Nãi Bồng Đông hiển nhiên là nghe nhưng không hiểu tốt tiếng Trung Quốc, cho nên đối với những lời hô hào của đại loa cũng không để ý. Hắn thấy Trần Chân đã chuẩn bị tốt rồi, lập tức phát động công kích. Đại

loa mới nói được có một nửa, hắn đã tiến lên một đầu gối nhằm Trần Chân thúc tới.

Trần Chân thấy thế, cũng nhấc đầu gối chân phải lên, lấy đầu gối đấu đầu gối. Đầu gối của hai người lăng không nện thẳng vào nhau, phát ra tiếng vang nặng nề, nghe giống như là hai khối kim loại va đập vào nhau. Trần Chân cùng Nãi Bồng Đông đều không tự chủ được mà lui về phía sau một bước, lần này một phát giao phong nện đầu gối vào nhau, rõ ràng là ngang tài ngang sức.

Có lẽ là không ngờ tới lại có người còn có công phu trên đầu gối so với mình không phân cao thấp, Nãi Bồng Đông sửng sốt một chút, sau đó chân sau nhấc lên, giống như ngọn roi sắt quất thẳng về phía đầu não của Trần Chân. Uy thể hổ hổ sinh phong khiến cho người khác tin tưởng rằng, nếu bị trúng phải một đá này, cho dù không chết cũng phải hôn mê.

Trần Chân đối diện với một đòn Cao tảo thích ác liệt này của Nãi Bồng Đông, trực tiếp chính là một quyền đánh thẳng tới.

"Oành!" Một tiếng, đám khán giả lại một lần nữa nghe được thanh âm phá không tê tâm liệt phế này. Một quyền này của Trần Chân ra sau mà đến trước. Trước khi cước của Nãi Bồng Đông quét đến đầu não của hắn thì quyền đầu đã đánh vào trước ngực của Nãi Bồng Đông.

Năng lực chịu đòn của Nãi Bồng Đông quả thực là siêu nhân. Trong trận đấu lúc trước cùng với Trần Phát Học, hắn rất ít khi né tránh công kích của Trần Phát Học, cơ hồ là chiêu chiêu đều ngạnh chịu. Nhưng là vào lúc này đây, hắn cũng không nghĩ muốn ngạnh tiếp quyền đầu của Trần Chân, có lẽ là từ trong thanh âm xé gió kinh người cũng cảm giác được một quyền kia của Trần Chân cũng không phải là dễ dàng mà chịu được. Lập tức hắn phản ứng siêu nhanh gập khuỷu tay che ở ngực, lấy khuỷu tay chặn lại một quyền kia của Trần Chân.

"Chát" một tiếng, quyền đầu đáng sợ đã đánh vào trên khuỷu tay thép. Nãi Bồng Đông năng lực chịu đòn siêu cường cũng không thể kháng trụ được, bị đánh trúng phải lui về phía sau đến hai bước.

182. Chương 180: Phá Không Quyền Vs Khuỷu Tay Thép Đầu Gối Sắt

Nãi Bồng Đông dùng khuỷu tay thép của hắn cứng rắn đón đỡ lại quyền đầu vô kiên bất tồi của Trần Chân, mặc dù đã bị đánh cho phải lui về phía sau tới hai bước, nhưng cũng rất nhanh đã đứng vững ổn định lại được tư thế, không có việc gì lại tiếp tục xông lên. Hiển nhiên là một quyền này của Trần Chân không có tạo thành cho hắn dù chỉ là nửa điểm thương tổn.

Trần Chân đối với việc Nãi Bồng Đông có thể chống đỡ được quyền đầu của mình cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, chỉ có điều hắn cũng không có vì thế mà ngẩn người ra. Không đợi cho Nãi Bồng Đông kịp vọt tới trước mặt, quyền thứ hai, thứ ba, thứ tư liên hoàn không dứt đánh thẳng tới trước.

Từng quyền từng quyền phá không, giống như đầu đạn liên miên thoát ra khỏi nòng súng, bắn về phía thượng bàn yếu hại của Nãi Bồng Đông.

Đối diện với những phát "tử đạn" liên miên phá không bắn tới, Nãi Bồng Đông không lựa chọn lui về phía sau hoặc là né tránh sang hai bên, mà là lại không ngừng vũ động một đôi khuỷu tay thép của hắn, gạt trên đập dưới, đỡ phải chặn trái, mỗi phát khuỷu tay đều chuẩn xác vô cùng phong bế được quyền đầu của Trần Chân. Không chỉ là ngạnh tiếp cản hết công kích của Trần Chân xuống, mà còn không hề lui lại dù chỉ một bước.

Nãi Bồng Đông hiển nhiên không phải là chỉ biết lấy phòng thủ làm chính, mà chính là một quyền thủ có dục vọng tiến công rất mãnh liệt. Sau khi một đòn dựng khuỷu tay trái của hắn phong bế được ngọn quyền thứ sáu của Trần Chân, thân thể đột nhiên xoay tròn một vòng, khuỷu tay phải sử ra một đòn chuyển thân Phản trửu cương mãnh đột phá tuyến hỏa lực của Trần Chân, mũi nhọn khuỷu tay cứng như sắt thép nhằm đánh thẳng tới huyệt Thái Dương của Trần Chân.

Huyệt Thái Dương nếu như bị khuỷu tay nhọn nện vào, cho dù là người có công phu rất tốt cũng không thể chịu nổi. Trần Chân bất đắc dĩ đành sửa từ tấn công sang phòng ngự, co khuỷu tay nhấc một cái, dùng khuỷu tay phá khuỷu tay, chặn lại một đòn Phản trửu này của Nãi Bồng Đông.

Chỉ có điều là vừa ngăn cản như vậy, thì ưu thế tiên phát chế nhân lập tức đã mất đi. Nãi Bồng Đông chiếm được cơ hội cận thân cường công, khuỷu tay thép giống như giọt thủy ngân chỗ nào cũng lăn lọt vào, ra sức nhằm Trần Chân công tới. Quyền đầu của Trần Chân không còn cơ hội để đánh ra được nữa, chỉ có thể một lần nữa gập khuỷu tay trái ngăn phải gạt, lấy khuỷu tay đối khuỷu tay, phong bế công kích liên miên kín đặc của Nãi Bồng Đông.

Nãi Bồng Đông cũng thực không ngờ tới năng lực phòng thủ của Trần Chân cũng cường đại tới như vậy, cường công đến một hồi lâu mà cũng không có một khuỷu tay nào đánh trúng được bộ vị yếu hại của hắn. Trong lòng đã có chút kinh ngạc, lập tức Nãi Bồng Đông bỏ qua không dùng trửu công nữa, hai tay duỗi về phía trước một phát, lập tức đã vắt được lên trên cần cổ của Trần Chân, phát lực khom lưng mãnh liệt kéo xuống phía dưới, đem nửa thân trên của Trần Chân cũng kéo khom xuống theo. Tiếp theo, gót chân sau của Nãi Bồng Đông đạp xuống đất một phát, đầu gối sắt giống như đạn pháo liên hoàn bất đoạn không ngừng nhằm nửa thân trên Trần Chân thúc tới.

"Thảm rồi!" Chu Quốc Phú đứng dưới lôi đài đã từng chịu thiệt thòi lớn dưới đòn "Vít cổ lên gối" của Á Sai, lúc này nhìn thấy Nãi Bồng Đông cũng sử xuất ra một chiêu này, không khỏi theo bản năng than hỏng rồi.

Vương Chí Đạo nghe vậy lập tức mắng: "Ngươi mới là bị thảm thôi! Ngũ sư huynh không có kém cỏi như ngươi đâu, hắn có thể phá giải được chiêu này!"

Quả nhiên, chỉ thấy Trần Chân ở trên lôi đài mặc dù đã bị Nãi Bồng Đông hai tay vít lấy cần cổ, nhưng hắn vẫn lâm nguy bất loạn, hai tay đẩy về phía trước một phát, ngay trước khi đầu gối của Nãi Bồng Đông kịp đánh lên đã phong bế được hông bộ của Nãi Bồng Đông, hóa giải được tất công đang công kích. Sau đó đầu của Trần Chân mãnh liệt húc mạnh về phía trước, một đòn đầu đả mạnh mẽ nện lên trên ngực Nãi Bồng Đông, phá giải được "Vít cổ" của Nãi Bồng Đông, hai người lại tách rời ra.

"Aaa!" Một tiếng thét, chính là Nãi Bồng Đông đã bị Trần Chân dùng đầu húc bật ra, bây giờ lại một cước quét ngang đá tới, mục tiêu chính là bên cạnh cần cổ Trần Chân.

Một cước này giống như là roi thép quất đến, vừa nhanh vừa độc, uy lực so ra không hề kém với khuỷu tay thép đầu gối sắt, đồng dạng cũng là tuyệt chiêu công địch của Nãi Bồng Đông.

Trần Chân đối diện với một đòn đá này, lại lựa chọn lấy đá phá đá. Chỉ thấy hắn vừa nhấc chân chính là một đòn đạp thẳng tắp về phía trước. Một đòn Đặng thích này đạp được phi thường dứt khoát, trực tiếp, một chút cử động dư thừa cũng không có, mặc dù phát động chậm hơn Nãi Bồng Đông một chút, nhưng lại có thể ra sau mà đến trước. Ngay trước khi ngọn Cao tảo thích của Nãi Bồng Đông đá đến được cần cổ của Trần Chân, thì Trần Chân đã đoạt tiên đạp thẳng vào giữa bụng Nãi Bồng Đông, lập tức đem Nãi Bồng Đông đạp cho lui bật về phía sau đến vài ba bước, đòn Cao tảo thích hiển nhiên đã bị phá giải rồi.

"Oanh" một tiếng, lại thêm một lần thanh âm phá không tê tâm liệt phế vang lên. Nhưng lần này không phải là Trần Chân nhằm Nãi Bồng Đông đánh ra phá không quyền, mà là nhằm Nãi Bồng Đông đá ra một cước.

Thượng bộ, xoay hông, đá chân ra, chỉ là một đòn Trắc thích vô cùng đơn giản, nhưng lại phát ra được thanh âm phá không giống như lúc xuất thiết quyền. Đám khán giả tại tràng lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là cước pháp của Trần Chân so với quyền pháp thì cũng lợi hại như nhau, đều là đánh ra được thanh âm phá không tê tâm liệt phế.

Nãi Bồng Đông trong lòng cả kinh, tránh né đã không kịp nữa, gấp gáp trăm phần nhấc vội đầu gối lên nhằm thúc vào ngọn cước của Trần Chân đang đá tới.

"Thịch thịch thịch" vài tiếng, uy lực đòn thượng bộ Trắc thích của Trần Chân làm sao một đầu gối thúc lên trong lúc vội vàng của Nãi Bồng Đông có thể chống đỡ được. Nãi Bồng Đông lập tức bị một cước này của Trần Chân đá cho phải liên tục lui về phía sau tới năm sáu bước, tới khi đứng vững lại được thì đã tới sát bên bờ lôi đài, chỉ còn nửa bước nữa là sẽ rớt xuống bên dưới.

"Hay!" Đám khán giả tâm lý vẫn đang căng thẳng thấy thế không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không ít người nhịn không nổi mà hét lớn: "Mau đá thêm một cước, đá hắn rơi xuống đi!"

Trần Chân không làm khán giả thất vọng, một điểm chần chừ cũng không có, lập tức sải chân xông vọt tới trước, lại một đòn Trắc thích nhằm thẳng vào Nãi Bồng Đông đã đứng sát bên bờ lôi đài mà đá tới.

Nãi Bồng Đông đang bị khán giả cho rằng bại cục đã định, nhưng lại thật ngoài ý nghĩ của mọi người, phi thân nhảy dựng lên không. Lực dậm nhảy của hắn cực kỳ kinh người, chỉ một cái nhún đã nhảy lên được cao tới gần hai mét, khi nhảy lên tới trên đỉnh đầu Trần Chân hai đầu gối gập lại nhằm thẳng đỉnh đầu Trần Chân nện xuống.

Trần Chân cả kinh, đối diện với một kích lấy mạng dốc hết toàn lực, không gì sánh kịp, giống như thiên thạch rơi xuống này của Nãi Bồng Đông, tỉnh táo lựa chọn né tránh khỏi mũi nhọn tấn công.

"Rầm!" Một tiếng, hai đầu gối của Nãi Bồng Đông trực tiếp nện xuống trên mặt sàn lôi đài. Sàn lôi đài bởi vì sau khi hai thầy trò Lý Thư Văn cùng Hoắc Điện Đường đánh một trận mà phá hỏng đã được gia cường thêm ván gỗ, nhưng lại bị một chiêu này của Nãi Bồng Đông hung bạo đánh vỡ thêm lần nữa. Nếu không phải là Nãi Bồng Đông rất thông minh kịp dùng hai tay đỡ ở hai bên sườn, chỉ sợ hắn sẽ nện vỡ cả tấm ván gỗ mà trực tiếp rơi xuyên xuống dưới gầm lôi đài.

Đầu gối của Nãi Bồng Đông hiển nhiên là cứng rắn vô cùng. Tấm gỗ gia cường trên sàn lôi đài đã bị đánh vỡ, nhưng đầu gối của hắn cũng không có bị thương, hai tay vừa vỗ, tức thì lại một lần nữa đứng lên trên lôi đài, lại tiếp tục bức tiến sáp lại gần Trần Chân.

"Thật lợi hại!" Dưới lôi đài Chu Quốc Phú cảm thán nói: "Thằng Nãi Bồng Đông này quả thật là rất lợi hại, cùng Trần Chân huynh đúng thật là ngang tài cân sức hả! Một trận chiến này của hai người bọn họ, chỉ sợ phải đánh tới lưỡng bại câu thương mới có thể phân ra được kết quả. Vương huynh đệ, Đại Chu huynh, các ngươi thấy như thế nào?"

Tôn Đại Chu nhìn lại hai người đang kịch chiến trên lôi đài, nhíu đầu mày nói: "Trần Chân huynh đối địch, luôn luôn là hai quyền ba cước đã giải quyết xong chiến đấu, bởi vì không ai có thể chịu đựng được quyền cước ác liệt của hắn. Nhưng gã Nãi Bồng Đông này lại đúng như là người sắt vậy, cùng Trần Chân huynh lấy cứng chọi cứng cũng không rơi xuống hạ phong. Trần Chân huynh chỉ sợ một trận này phải đánh đến rất cực khổ hả!"

Vương Chí Đạo nhưng lại cười nói: "Cho dù hai người bọn họ cuối cùng có đánh đến mức lưỡng bại câu thương, chỉ sợ Đại Chu huynh ngươi vào vòng đấu tiếp theo cũng không chiếm được tiện nghi hả. Đại Chu huynh, đối thủ của ngươi ở vòng đấu này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ hả!"

Tôn Đại Chu nghe vậy mỉm cười nói: "Vũ Điền Hốt Giác phải không? Người này ở Nhật Bản đích xác là một đại sư võ đạo rất được tôn kính, thực lực không phải chuyện đùa. Thành thật mà nói, ta còn chưa có từng gặp qua đối thủ nào như hắn vừa lùn vừa bé nhưng lại vừa có kỹ nghệ kinh người như vậy đâu!"

"Có áp lực không?" Vương Chí Đạo hỏi.

"Nếu như nói là không có, thì đó chính là gạt người. Chỉ có điều ta tuyệt đối sẽ không thua. Bởi vì chiến đấu giữa ta và hắn, không chỉ liên quan đến vinh dự của người Trung Quốc, mà lại còn liên quan đến vinh dự của cha ta. Ta là con trai của Tôn Lộc Đường, con trai của Tôn Lộc Đường tuyệt đối sẽ không thể thua một tiểu lão đầu Nhật Bản!" Tôn Đại Chu nói như chém đinh chặt sắt.

Trong lúc ba người còn đang nói chuyện, chiến đấu trên lôi đài cũng tuyệt không có nhàn rỗi. Nãi Bồng Đông một lần nữa trở lại trung tâm lôi đài, đang cùng Trần Chân đánh đến khó phân cao thấp.

Hai người quyền đến cước đi, khuỷu tay thúc đầu gối nện, từng chiêu từng chiêu đều là lấy cứng chọi cứng, dùng nhanh đánh nhanh, lực đả kích bạo liệt tấn công, thanh âm hãi nhân làm cho đám khán giả dưới lôi đài không khỏi hãi hùng khiếp vía, cảm giác như hai người đang đánh nhau trí mạng trên lôi đài không phải là một thân huyết nhục, mà là thân mình như máy cơ giới.

Đánh nhau cho tới lúc này, Trần Chân cùng Nãi Bồng Đông cho dù thể lực có mạnh đến đâu đi nữa thì dưới mấy chục lần cường công cũng bắt đầu cảm giác không duy trì được nữa. Thể lực một khi đã giảm xuống, năng lực phản ứng tức thì biến thành chậm chạp, công kích trực diện đã không thể ngăn cản một cách hữu hiệu được nữa. Sau khi Trần Chân phong bế được một đòn thúc đầu gối nữa của Nãi Bồng Đông, rốt cục bắt được một cơ hội. Một đòn đấm cầu vồng chuẩn xác mạnh mẽ đánh trúng vào trên mặt Nãi Bồng Đông.

Đánh đã lâu đến như vậy nhưng đây mới là lần đầu tiên thực sự đánh được cho đối thủ một đòn nặng. Không ngờ, trên mặt Nãi Bồng Đông tuy đã bị trúng một quyền này của Trần Chân, mặc dù bị lực đạo thật lớn đánh cho thân thể không tự chủ được mà quay đi một vòng, nhưng là ngay khi hắn còn đang bị quay đi thì lại kịp thuận thế đánh ra một đòn Phản trửu. Lần này, Trần Chân cũng không kịp tránh thoát đi, bị khuỷu tay thép của Nãi Bồng Đông đánh trúng vào giữa mặt, lập tức da tróc thịt bong, máu tươi chảy ra.

Thân thể Nãi Bồng Đông vẫn đang quay chuyển, sau khi Phản trửu đánh rách khuôn mặt Trần Chân, hắn lại quay người thêm một vòng nữa, lại một khuỷu tay khác vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ, từ trên hướng xuống dưới nhằm nện thẳng vào bên cạnh mặt Trần Chân.

"Chát" một tiếng, nhưng lại chính là Trần Chân một cước trong cự ly gần từ dưới đạp thẳng lên trên, đạp trúng ngay vào dưới cằm Nãi Bồng Đông, đem thân thể của Nãi Bồng Đông đạp văng hắn lên, cằm hắn suýt nữa thì trật khớp.

Khoảng cách giữa hai người lại một lần nữa phân khai ra, hình như là trong tâm có chút ăn ý, cả Trần Chân cùng Nãi Bồng Đông cũng không có lập tức phát động công kích nữa, mà là chỉ đứng yên bất động tại chỗ, yên lặng khôi phục lại thể lực đã hao tổn quá nặng nề.

Đứng dưới lôi đài Tôn Đại Chu thì thào như đang tự nói: "Trần Chân huynh, đánh lâu như vậy rồi, ngươi cũng nên xuất ra bản lĩnh dưới đáy hòm đi chứ! Ta đây không tin rằng kỹ nghệ của ngươi chỉ là đến như thế, ngươi chẳng lẽ còn muốn giấu nghề để dành đến vòng đấu sau đối phó với ta hay sao?"

Vương Chí Đạo lại không có nghe được lời Tôn Đại Chu đang thì thào tự nói. Hắn thần sắc chuyên chú nhìn chằm chằm vào hai người trên lôi đài, trong lòng nói: "Ngũ sư huynh, ngươi đang làm cái gì vậy chứ? Tại sao ta lại có cảm giác rằng ngươi hình như còn chưa có đem hết toàn lực ra thì phải? Ngươi bảo lưu lại thực lực như vậy là để đối phó với ai? Nhanh chóng chấm dứt chiến đấu đi thôi, cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì đối với ngươi cũng không có lợi!"

Tựa hồ như đã nghe được lời Tôn Đại Chu cùng tiếng lòng của Vương Chí Đạo, Trần Chân hiển nhiên cũng không muốn cứ tiếp tục kéo dài như thế này thêm nữa. Hắn đã động rồi, từng bước từng bước áp tiến tới gần Nãi Bồng Đông.

Nãi Bồng Đông không ngờ rằng thể lực của Trần Chân khôi phục lại so với hắn còn nhanh hơn, trong lòng thầm giật mình, không thể không chấn khởi tinh thần bày ra tư thế nghênh chiến tiếp đón Trần Chân.

Khoảng cách lần nữa được thu hẹp đến cự ly một quyền. Trần Chân dẫn đầu phát động công kích, vẫn đang là phá không quyền. Chỉ là một quyền này so với lúc trước thì bất đồng, tốc độ cùng lực lượng cơ hồ đạt tới cực đỉnh, thanh âm tê tâm liệt phế lại càng làm cho người nghe thấy phải kinh hãi, tựa hồ như mới vừa nghỉ ngơi chỉ trong chốc lát đã có thể làm cho lực lượng của Trần Chân đã hoàn toàn hồi phục lại được rồi, cho nên mới có thể đánh ra được một quyền ác liệt nhất từ khi tham chiến đến lúc này.

Nãi Bồng Đông đối với một quyền ác liệt vô cùng này của Trần Chân cảm thấy kinh hãi, nhưng là hắn biết rằng chính mình không thể lùi được, một khi lùi lại sẽ bị mất tiên cơ, rơi vào bị động, sẽ bị Trần Chân truy theo mà đánh. Vì vậy Nãi Bồng Đông lại một lần nữa một khuỷu tay lắc ngang tới, lấy khuỷu tay đối quyền.

"Chát" một tiếng, phá không quyền cùng khuỷu tay thép lại một lần nữa đập mạnh vào nhau. Nhưng lúc này đây Nãi Bồng Đông không chỉ là đơn giản lui một hai bước như vậy, mà là cơ hồ muốn ngửa mặt trở mình ngã xuống. Một quyền này của Trần Chân so với lúc trước thì bất đồng, biểu hiện ra thoạt nhìn thì như trực kích đánh ngang tới, nhưng lực đạo lại hướng xuống phía dưới. Cước bộ của Nãi Bồng Đông mặc dù không có bị thối lui về sau, nhưng lại bị lực chấn động kinh người đánh cho khí huyết quay cuồng, khuỷu tay thép thậm chí tê dại đến mức cơ hồ không nhấc lên nổi nữa.

Khí huyết của Nãi Bồng Đông còn chưa có bình phục, quyền thứ hai của Trần Chân lập tức đã như hình với bóng ập đến, một quyền này chuẩn xác mạnh mẽ đánh vào trên cằm của Nãi Bồng Đông. Kinh nghiệm chiến đấu của Nãi Bồng Đông phong phú vô cùng, nếu đã không thể nào tránh thoát, lập tức nhanh chóng co rụt cằm lại, gắt gao nghiến chặt hàm răng, đem lực đả kích của Trần Chân tiêu trừ đi hơn phân nửa, tránh được một mạng vì đại não bị chấn động mạnh mà trực tiếp hôn mê đi. Chỉ có điều là mặc dù đã làm như thế, nhưng cằm của Nãi Bồng Đông vẫn cứ bị đánh nát, thê thê thảm thảm đứng lảo đảo ở đó, làm cho vẻ mặt của hắn thoạt nhìn quái dị vô cùng.

Trần Chân chiếm được thượng phong, một điểm cơ hội cũng không để lại cho đối thủ. Sau khi đánh nát xương cằm của Nãi Bồng Đông, thân thể rùn xuống, cúi người một quyền trực kích thẳng vào thân thể Nãi Bồng Đông. Một quyền này vừa vặn đánh vào mạng sườn Nãi Bồng Đông, xương sườn Nãi Bồng Đông lập tức bị cắt đứt một cây.

Chiến đấu đã đến loại trình độ này rồi, kết quả đã không có khả năng thay đổi được nữa. Nãi Bồng Đông bị đánh nát xương cằm, chặt gãy xương sườn, khi hắn cố nhịn đau phản kích thì chiêu chiêu đều bị Trần Chân dễ dàng ngăn chặn cùng phản kích trở lại. Sau khi Nãi Bồng Đông lại cố gắng đá ra một đòn Cao tảo thích, Trần Chân lại phát ra một đòn phá không quyền ra sau mà tới trước, nặng nề chuẩn xác đánh lên trên cổ Nãi Bồng Đông, đem cả thân hình Nãi Bồng Đông đánh bay văng lên. Sau khi ngã xuống sàn đài, Nãi Bồng Đông đã không còn có thể đứng lên được nữa.

Đám khán giả đứng xem nhiệt liệt hoan hô chúc mừng cho thắng lợi của Trần Chân, mà Nãi Bồng Đông thì được đám nhân viên y tế sớm đã chuẩn bị sẵn sàng nâng lên cáng vác đi cứu chữa.

Đại loa thể hiện dường như là chính mình đánh thắng trận vậy, đem Trần Chân ra sức ca ngợi tôn vinh hết lời đến một lúc lâu, mãi cho đến sau khi nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Sơn Khẩu Dụ Nhân trên bàn trọng tài, mới ngừng lại một chút, sau đó chuyển hướng lại nói: "Các vị, sau khi vừa được thưởng thức một trận tỷ thí võ nghệ kinh tâm động phách, lại đắc sắc đến vạn phần, bây giờ chúng ta lại được thưởng thức tiếp một trận thi đấu cũng được người người chờ mong. Chính là Trung Nhật đại quyết chiến, Tôn Đại Chu đánh với Vũ Điền Hốt Giác!

Tin tưởng tất cả mọi người đều biết được rồi, Tôn Đại Chu chính là con trai của võ học đại tông sư Tôn Lộc Đường của người Trung Quốc chúng ta, cũng là chân truyền đệ tử của ông ấy. Trận đấu này của hắn chẳng những có liên can đến vinh dự của người Trung Quốc, mà còn liên quan đến cả vinh dự của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh. Tôn Lộc Đường lão tiên sinh chính là trọng tài trưởng của chúng ta, vẫn luôn ngồi trên bàn trọng tài để mà giám sát phân định các trận thi đấu. Tin tưởng rằng dưới sự quan tâm của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh, Tôn Đại Chu nhất định có thể một lần nữa sáng tạo kỳ tích, hoàn mỹ đánh bại đối thủ, làm vẻ vang cho phụ thân của hắn, làm vẻ vang cho người Trung Quốc chúng ta!"

Dưới lôi đài Vương Chí Đạo nghe được âm thầm lắc đầu, thở dài nói: "Thằng cha này lại đang nói cái gì vậy chứ? Cứ như lời hắn vừa mới nói, Đại Chu huynh không phải là thắng thì thì không sao, vạn nhất mà bị thua, vậy thì không thể còn mặt mũi nào mà gặp người khác được nữa, mà Tôn lão tiên sinh cùng với người Trung Quốc chúng ta cũng đều phải hổ thẹn lây theo!"

"Đúng vậy!" Chu Quốc Phú đang đứng bên cạnh tiếp lời nói: "Ta thực sự là đồng tình với Đại Chu huynh. Thân là con trai của Tôn lão tiên sinh, mặc dù được người khác hâm mộ, nhưng là áp lực cũng rất lớn hả!"

Vương Chí Đạo quay đầu nhìn lại một chút, hỏi: "Đại Chu huynh đâu rồi, hắn rời đi từ lúc nào vậy?"

"Khi Trần Chân chiến thắng thì hắn đã đi rồi. Đến phiên hắn thượng lôi đài, hắn đi đến để chuẩn bị một chút!" Chu Quốc Phú hồi đáp.

Đại loa lúc này bắt đầu giới thiệu đối thủ Vũ Điền Hốt Giác của Tôn Đại Chu: "Các vị, đối thủ của Tôn Đại Chu chính là Vũ Điền Hốt Giác. Tin tưởng rằng các vị cũng đã nhận thức rồi. Nghe nói Vũ Điền Hốt Giác chính là võ đạo đại tông sư được người tôn kính nhất ở nước Nhật Bản. Địa vị của lão trong giới võ thuật ở Nhật Bản cũng có phần giống như địa vị của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh trong giới võ thuật Trung Quốc của chúng ta, rất nhiều Nhật Bản võ đạo danh gia khi nhìn thấy lão cũng đều kính lễ, gọi lão là sư phụ. Đáng tiếc chính là, bởi vì người Nhật Bản cùng người Tây dương sợ hãi danh khí của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh của chúng ta, sợ rằng nếu ông ấy thượng lôi đài sẽ không ai địch nổi, cho nên ra sức ngăn cản ông ấy tham gia thi đấu, chỉ để cho ông ấy làm trọng tài trưởng. Cho nên chúng ta không biết được rốt cuộc là võ đạo đại sư của Nhật Bản cùng võ đạo đại sư của người Trung Quốc chúng ta là ai cao ai thấp. Nhưng cũng rất may mắn là có Tôn Đại Chu thay mặt phụ thân tham chiến, hơn nữa lại rất may mắn đối trận cùng với Vũ Điền Hốt Giác tiên sinh. Xem ra ý trời đã là như thế, ý trời chính là muốn để cho chúng ta được biết, người nào mới thực sự là võ học đại tông sư duy nhất trên đời này. Vũ Điền Hốt Giác có được tư cách tề danh cùng với Tôn Lộc Đường lão tiên sinh hay không, vậy thì phải nhìn xem lão có đủ năng lực đánh bại được con trai Tôn Đại Chu của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh hay không đã. Chỉ có điều đáng tiếc là, cho dù hắn có năng lực đánh bại được con trai Tôn Đại Chu của Tôn Lộc Đường lão tiên sinh, cũng

không thể chứng minh được rằng hắn có thể so sánh được với Tôn Lộc Đường lão tiên sinh…"

Vương Chí Đạo nhìn đến Sơn Khẩu Dụ Nhân trên bàn trọng tài đang tức giận đến sắc mặt xanh mét, không khỏi vừa giật mình lại vừa buồn cười, không nhịn được liền nói: "Thằng cha này có cái lai lịch gì hả, làm sao lại không sợ chết, có dũng khí dám nói như vậy? Hắn không sợ sau đó sẽ bị Sơn Khẩu Dụ Nhân chém bay đầu hay sao chứ?"

Chu Quốc Phú "ha ha" cười to nói: "Ngươi cũng đừng có coi thường thằng cha nay. Hắn mặc dù là một người Trung Quốc, nhưng đã nhập quốc tịch Anh quốc rồi, lại còn cưới được con gái của một vị quý tộc Anh quốc làm vợ. Sơn Khẩu Dụ Nhân căn bản là không dám giết hắn, trừ phi lão muốn cùng người Anh quốc khai chiến!"

"Cưới được con gái của quý tộc Anh quốc làm vợ? Lợi hại đến như vậy hay sao? Hắn là như thế nào mà làm được vậy?" Vương Chí Đạo tò mò hỏi thăm.

Chu Quốc Phú thở dài nói: "Ta làm sao mà biết được. Nếu như mà ta biết được, ta cũng sẽ lấy một nữ nhân Tây dương, nói không chừng còn lấy con gái của nữ hoàng Anh quốc ấy chứ!"

Vương Chí Đạo "ha ha" cười nói: "Ngươi quả thật là đang nằm mộng hả, con gái của nữ hoàng Anh quốc làm sao có thể gả cho ngươi được? Gả cho ta thì còn không sai biệt lắm, quan hệ của ta cùng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ tốt đến như vậy, hắn lại còn không tiếc sức lực để lợi dụng được ta, nói không chừng vì để cho ta gia nhập Hoàng gia Anh quốc của bọn họ, sẽ đem tỷ tỷ hoặc là muội muội của hắn gả cho ta đó!"

Một tiếng hừ lạnh, sau đó nghe thấy thanh âm đầy dấm chua của Ô Tâm Lan vang lên từ phía sau nói: "Nguyên lai là ngươi đang có giấc mơ này đó hả, khó trách ngươi cùng Vương tử Uy Nhĩ Sĩ quan hệ tốt, lại còn thay hắn huấn luyện đám lính Anh quốc nữa!"

Vương Chí Đạo nghe vậy giật mình hoảng sợ, xoay người nhìn lại, đã thấy Ô Tâm Lan không biết từ khi nào đã quay trở lại đây, đi theo nàng còn có cả Long Điệp.

Trừng mắt một cái nhìn lại Chu Quốc Phú lúc này vẻ mặt đang hết sức cổ quái vì phải cố nhịn cười, Vương Chí Đạo quay sang nịnh bợ cười nói với Ô Tâm Lan cùng Long Điệp: "Tâm Lan, Điệp Nhi, các ngươi sao lại đi tới đây rồi? Khụ, khụ, mới vừa rồi ta chỉ là cùng Chu Quốc Phú nói giỡn mà thôi, các ngươi đừng có cho là thật. Trên thực tế ta không hề thích phụ nữ Tây dương một chút nào. Có muốn lấy lão bà cũng sẽ chỉ lấy phụ nữ Trung Quốc như các ngươi vậy! Được rồi, Điệp Nhi, ngươi đang bị thương, làm sao lại không nằm lại ở bệnh viện, lại còn chạy ra đây làm cái gì? Như thế này không tốt lắm đâu, hay là để ta đưa ngươi quay trở về đi thôi!"

Không ngờ, "Long Điệp" lại đỏ ửng cả khuôn mặt lên, nói: "Không cần đâu, Chí Đạo, ta bị thương không nặng, không cần quay trở về bệnh viện, cám ơn ngươi đã quan tâm!"

Vương Chí Đạo trong lòng cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Điệp Nhị, ngươi làm sao vậy, tại sao lại khách khí đối với ta như vậy? Một điểm cũng không giống như ngươi mọi khi hả!" Nhìn lại một chút vẻ mặt cổ quái của Ô Tâm Lan, Vương Chí Đạo trong lòng vừa động, thử dò xét nói: "Ngươi là Chu Điệp sao?"

Chu Điệp gật đầu nói: "Là ta mà! Chí Đạo, thật sự là kỳ quái hả, ta hình như đã lâm vào một giấc mộng dài, ở trong mộng ta đã biến thành một người khác. Người kia hình như đã khống chế được cơ thể của ta, lấy thân phận của ta ở cùng một chỗ với các ngươi, lại còn tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội. Nếu không phải là nàng ta bị thương, ta vẫn còn chưa tỉnh lại được đó! Chí Đạo, ngươi nói xem, thế này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ta là bị quỷ ám trên người hay sao? Ta đã hỏi Tâm Lan muội tử, nhưng nàng lại bảo ta phải đi hỏi ngươi."

Vương Chí Đạo cùng Chu Quốc Phú nghe vậy không khỏi đơ mặt nhìn nhau.

183. Chương 181: Trận Chiến Lão Lùn Nhỏ Vs Thư Sinh

Vũ Điền Hốt Giác là đại tông sư trong giới võ thuật ở Nhật Bản, địa vị tương đương với Tôn Lộc Đường trong giới võ thuật Trung Quốc. Nhưng là nếu như hắn cùng với Tôn Lộc Đường lão tiên sinh đứng cùng

một chỗ, sẽ gây cho mọi người một loại cảm giác quái dị hoặc là hài hước. Hai người bọn họ nếu như đứng chung một chỗ, thật giống như là một gã tiểu hài tử đứng cùng một chỗ với một người lớn vậy.

Vũ Điền Hốt Giác vô luận là chiều cao hay là cân nặng, cũng đều chỉ tương đương với một gã tiểu hài tử, cân nặng bốn mươi chín kilogram, thân hình lại chỉ cao có một mét bốn mươi lăm, thật xứng đáng với các danh lão lùn nhỏ. Chỉ có điều là lão lùn nhỏ này mặc dù làm cho người khác nhìn thấy buồn cười, nhưng lại không có bao nhiêu người dám khinh thị hắn, người Nhật Bản lại càng không dám. Ngay cả những võ sĩ Nhật Bản cuồng vọng nhất, khi nhìn thấy Vũ Điền Hốt Giác đều phải tôn tôn kính kính, thở cũng không dám thở mạnh một chút, trình độ kính trọng cũng giống như là nhìn thấy Thiên Hoàng vậy. Về phần những khán giả Trung Quốc cùng khán giả các nước phương Tây không nhận biết hắn, sau khi được chứng kiến Vũ Điền Hốt Giác trong hai vòng đấu trước không cần tốn nhiều sức lực đã đem hai đối thủ mà hình thể cơ hồ đều lớn hơn gấp đôi hắn dễ dàng hàng phục, tức thì không còn người nào dám lên tiếng cười nhạo hoặc là khinh thị hắn nữa.

Mà Tôn Đại Chu, đối thủ của Vũ Điền Hốt Giác ở trận đấu này, thân là con trai của Tôn Lộc Đường, lại càng không dám khinh thị. Ánh mắt nhìn người của Tôn Đại Chu mặc dù không thể so sánh được với phụ thân của hắn, nhưng là so với tổng thể những người bình thường thì vẫn mạnh hơn nhiều lắm. Hơn nữa năm đó hắn từng du học qua Nhật Bản, đối với đại danh của Vũ Điền Hốt Giác sớm đã nghe như sấm dậy bên tai, mặc dù hắn vẫn cho rằng Vũ Điền Hốt Giác không có đủ tư cách để cùng phụ thân Tôn Lộc Đường của hắn tề danh ngang hàng, nhưng cũng biết rõ đạo lý "thịnh danh chi hạ vô hư sĩ" (dưới danh tiếng nổi bật thì không phải là người rỗng tuếch). Vũ Điền Hốt Giác có thể lấy được địa vị hiển hách như vậy ở trong giới võ thuật tại Nhật Bản, bản thân hắn nhất định có chỗ không thể coi thường. Cho nên sau khi phát hiện ra rằng Vũ Điền Hốt Giác có khả năng sẽ đối trận cùng với bản thân mình, Tôn Đại Chu lập tức cẩn thận quan khán cả hai trận tỷ thí lúc trước của Vũ Điền Hốt Giác.

Không xem thì không biết, vừa xem tức thì giật mình, Vũ Điền Hốt Giác sử ra cái loại thủ pháp chơi đùa như ma thuật, hết sức thần kỳ đem đối thủ to lớn hơn gấp đôi hắn quăng đi quật lại, làm cho Tôn Đại Chu vừa bội phục lại vừa khiếp sợ. Lấy kiến thức của hắn, cũng không thể xem được rõ ràng sự ảo diệu trong cái loại vũ kỹ lấy nhỏ thắng lớn dùng xảo thắng lực kia của Vũ Điền Hốt Giác, càng chưa tìm ra được phương pháp hóa giải. Chỉ có điều là Tôn Đại Chu cũng không hề úy kỵ, ngược lại còn cảm thấy khơi dậy đấu chí, hắn muốn chứng minh cho thế nhân phải biết, Vũ Điền Hốt Giác tuyệt không có tư cách tề danh cùng phụ thân Tôn Lộc Đường của hắn. Chỉ cần là con trai Tôn Đại Chu của Tôn Lộc Đường cũng có thể đánh bại được Vũ Điền Hốt Giác!

Vũ Điền Hốt Giác không chỉ là võ thuật đại sư trong giới võ thuật ngươi, lại càng là một người hết sức chú trọng lễ tiết tác phong, cho dù là đối diện với một đối thủ mà tuổi tác có lẽ có thể làm con của mình, hắn cũng tỏ ra tôn tôn kính kính khom lưng đến chín mươi độ làm ra một cái đại lễ, vẻ mặt nghiêm túc giống như là Tôn Đại Chu không phải là đối thủ của hắn, mà là Phật tổ đang được hắn triều bái vậy.

Tôn Đại Chu hiển nhiên đã hiểu rõ tính cách của vị võ thuật đại sư Nhật Bản này, cho nên cũng không hề cảm thấy xấu hổ, hai tay ôm quyền trả lại một lễ theo phong cách Trung Quốc, không kiêu không nịnh nói: "Vũ Điên tiên sinh không cần khách khí đối với ta như vậy. Chúng ta là đối thủ, chỉ cần ngay khi trận đấu bắt đầu, ta lập tức sẽ không khách khí đối với ngươi, nhất định sẽ dùng hết toàn lực đem ngươi đánh ngã!"

Vũ Điền Hốt Giác hiển nhiên cũng tinh thông tiếng Trung, nghe vậy chẳng những không có tức giận, ngược lại thật cao hứng nói: "Như vậy thì thật là tốt hả, ta còn đang sợ ngươi sẽ khách khí đối với ta đó! Tôn Đại Chu quân, như vậy xin mời ngươi chỉ giáo thật nhiều đi hả!"

Tôn Đại Chu mặc một thân trường sam màu xanh, thân cao chừng hơn một mét bảy, hình thể đều đều, bạch tịnh nho nhã. Dù là ai nhìn thấy hắn, đều cũng tưởng rằng hắn là một gã ngốc tử chỉ biết ngồi đọc sách, rất khó đem hắn cùng một người cao thủ võ thuật liên hệ lại thành một. Có thể nói như thế này, Tôn Đại Chu cùng đối thủ lùn nhỏ Vũ Điền Hốt Giác của hắn, chính là hai tuyển thủ không giống người luyện võ nhất trong số các tuyển thủ tham gia Vạn quốc võ thuật đại hội lần này, thế nhưng hai người này rõ ràng lại có thể đánh vào đến cùng nhau, muốn dùng võ kỹ để mà phân cao thấp.

Vũ Điền Hốt Giác hai chân hơi chia ra, thân thể hơi khom xuống một chút đứng yên ở đó, vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn Tôn Đại Chu, thoạt nhìn hắn giống như một người hạ nhân đang chờ đợi chủ nhân lên tiếng, thể hiện chủ ý sẽ không ra tay trước. Tôn Đại Chu hiển nhiên là đã nhìn ra được ý tứ của Vũ Điền Hốt Giác.

Hắn cũng không có rỗi việc để cứ tiếp diễn theo Vũ Điền Hốt Giác như thế, vì vậy liền vươn tay phải ra, cước bộ chậm rãi chậm rãi hướng Vũ Điền Hốt Giác sáp tới gần.

Có lẽ là do thân phận của hai người này cùng quái dị làm cho người ta cảm thấy có một loại áp lực vô hình, Đại loa luôn luôn thích lắm mồm nhưng lúc này không có lấy một thanh âm, mà đại bộ phận đám khán giả cũng bế trụ hô hấp, lẳng lặng cùng chờ đợi Tôn Đại Chu tiếp cận Vũ Điền Hốt Giác, chiến đấu vừa chạm sẽ bạo phát.

Một bước, hai bước, ba bước, Tôn Đại Chu rốt cục đã áp tới trước mặt Vũ Điền Hốt Giác, vươn cánh tay phải đáp đến trên bả vai gầy gò ốm yếu của Vũ Điền Hốt Giác.

Vũ Điền Hốt Giác không có phản ứng, vẫn đang bảo trì tư thế không hề nhúc nhích lúc ban đầu.

Tôn Đại Chu thấy thế, hàm răng nghiến chặt lại một phát, thân thể mãnh liệt rung lên phát lực, tay phải đẩy kích ra ngoài. Nếu như mà Vũ Điền Hốt Giác vẫn cứ bảo trì bất động, tuyệt đối sẽ bị một kích này của Tôn Đại Chu đẩy cho ngã nhào xuống sàn.

Thế nhưng Vũ Điền Hốt Giác ngay trong một nháy mắt này lại phản ứng rồi, bờ vai của hắn nương theo Tôn Đại Chu phát lực mà co rụt lại về phía sau, làm cho lực đẩy kích của Tôn Đại Chu thất bại trong chớp mắt, đồng thời hai tay của hắn nhanh như ma thuật đã bắt được cổ tay phải của Tôn Đại Chu, dưới một đòn vừa dắt vừa chuyển, thân thể của Tôn Đại Chu không tự chủ được mà mất đà lộn mình xoay một vòng, ngã sấp mặt xuống phía dưới.

Tôn Đại Chu phản ứng cực nhanh, đột nhiên lâm vào hiểm cảnh như thế nhưng vẫn lâm nguy bất loạn, ngay trước khi khuôn mặt đập xuống sàn đài tay trái đã vỗ một phát xuống dưới, mượn lực bắn ngược lên, đồng thời chân còn đang giơ lên trong không trung lại chuyển một cái, nhằm thẳng mặt Vũ Điền Hốt Giác quét tới.

Vũ Điền Hốt Giác đúng vào lúc này lại đi lên một bước, xuyên đúng vào góc chết của thân thể Tôn Đại Chu, hiển nhiên dễ dàng tránh khỏi một ngọn cước kia. Sau đó tay phải Vũ Điền Hốt Giác đáp tới trên cần cổ Tôn Đại Chu, thuận lực nhấn một cái, thân thể Tôn Đại Chu lại một lần nữa quay một vòng, lại thêm một lần nữa mặt úp xuống ngã nhào đập xuống sàn lôi đài.

Tôn Đại Chu kinh hãi, lần này càng đột ngột hơn lần trước, lại dùng tay vỗ đất mượn lực nghịch chuyển xu thế đã không còn kịp nữa rồi, trong lúc nguy cấp hắn đành phải lấy tay che mặt, ngạnh chịu va chạm cùng sàn lôi đài

Mặc dù chỉ là đập xuống tấm ván gỗ, nhưng là dưới tác dụng song trọng của cả cân nặng thân thể cùng với lực lượng của Vũ Điền Hốt Giác, cho dù đã lấy tay che được mặt nhưng cũng bị rơi không nhẹ. Khi Tôn Đại Chu đứng lên vẫn có chút cảm giác trời xoay đất chuyển.

Vũ Điền Hốt Giác không có thừa thế truy kích, mà vẫn đứng yên tại chỗ, "ha ha" cười nói: "Tôn Đại Chu quân, cảm giác như thế nào, tư vị hẳn là không dễ chịu hả?"

Tôn Đại Chu mặc dù trong lòng tức giận, nhưng lại không mất đi sự tỉnh táo, không hề nói một lời chỉ nhìn chằm chằm vào Vũ Điền Hốt Giác, lần này hắn quyết định không ra tay trước nữa. Vũ Điền Hốt Giác có lẽ cũng nhìn ra được rằng Tôn Đại Chu sẽ không ra tay trước nữa, tức thì chủ động hướng Tôn Đại Chu bức tiến, vươn tay phải nhằm ngực Tôn Đại Chu chộp tới.

Trong nháy mắt khi bàn tay khô gầy khẳng khiu bắt được ngực áo Tôn Đại Chu, Tôn Đại Chu lật tay một trảo lập tức đã chế trụ được ngay cái cổ tay này của Vũ Điền Hốt Giác.

Tôn Đại Chu thật không ngờ tới lại có thể chế trụ được cổ tay của Vũ Điền Hốt Giác dễ dàng đến như vậy, trong lòng vui vẻ còn đang nghĩ muốn phản kích, lại thấy trên mặt Vũ Điền Hốt Giác lộ ra vẻ tươi cười cổ quái, không khỏi cảm thấy bất an. Quả nhiên, tay phải Vũ Điền Hốt Giác mặc dù đã bị trảo cứng, nhưng thân thể hắn lại dường như vẫn không có việc gì tiếp tục hướng Tôn Đại Chu húc tới, thoáng cái đã lách tiến được vào trong nội vi của Tôn Đại Chu, đồng thời chuyển thân xoay người lại, cổ tay đang bị trảo trụ lôi theo cẳng tay Tôn Đại Chu duỗi về phía trước. Sau đó, Vũ Điền Hốt Giác nghiên thân lách vào dưới háng Tôn Đại Chu, dùng vai khiêng một cái, một đòn quăng ném hoàn mỹ, trong nháy mắt điện quang thạch hỏa lại một lần nữa đem Tôn Đại Chu quật cho ngã sấp mặt xuống trên sàn lôi đài.

Dưới lôi đài các khán giả nhìn được đến trợn mắt há hốc mồm, Chu Quốc Phú không nhịn được cau mày nói: "Nhật Bản tiểu lão đầu này thật là lợi hại! Tá lực chi thuật của Tôn Đại Chu huynh không sánh kịp hả!"

Vương Chí Đạo mỉm cười nói: "Đại đông lưu hợp khí nhu thuật chú ý chính là 'lấy nhu khắc cương', 'mượn kình khiến lực', ngoài nguyên lý tương tự với 'Tứ lạng bạt thiên cân' trong Thái Cực Quyền của Trung Quốc, chỉ sợ rằng tiểu lão đầu Nhật Bản này so với Tôn Đại Chu huynh thì càng hiểu rõ Tá lực thuật hơn đó!"

"Như vậy chẳng phải là bại cục của Tôn Đại Chu huynh đã định rồi hay sao?" Chu Quốc Phú hỏi.

"Điều đó thì cũng chưa chắc. Thân là con trai của Tôn Lộc Đường, năng lực của hắn chỉ sợ là không chỉ có như thế này mà thôi. Có lẽ bây giờ là lúc hắn nên sử xuất ra bản lĩnh dưới đáy hòm rồi đó, ta đang rất chờ mong đây!" Vương Chí Đạo lẩm bẩm nói.

Tôn Đại Chu trên lôi đài sau khi đứng được lên, quả nhiên như sở liệu của Vương Chí Đạo, thần sắc nghiêm túc nhìn Vũ Điền Hốt Giác nói: "Vũ Điền tiên sinh thật là hảo công phu, xem ra ta không thể không sử xuất toàn lực để đến đối phó với ngươi rồi, nếu như có chỗ nào đắc tội thì xin lượng thứ nhé!"

"Hả, ngươi vẫn còn chưa đem hết toàn lực ra hay sao?" Vũ Điền Hốt Giác vẻ mặt ngạc nhiên, "ha ha" cười to nói: "Như vậy lại xin mời ngươi chỉ giáo lần nữa, mời ngươi ra tay đi hả!"

Tôn Đại Chu thần sắc ngưng trọng, hai tay vẽ lên một vòng tròn, hình thành một thủ thế khởi công Thái Cực hướng Vũ Điền Hốt Giác chậm rãi áp sát tới gần. Khi đến cách Vũ Điền Hốt Giác chỉ còn khoảng một bước thì đột nhiên biến chiêu thành "Tiễn bộ bàn lan chủy" nhằm Vũ Điền Hốt Giác đánh tới.

"Rốt cục cũng muốn sử dụng Tôn thức Thái Cực Quyền rồi sao?" Vương Chí Đạo đứng dưới lôi đài thấy thế gật đầu nói: "Ta vẫn muốn kiến thức một chút uy lực của Tôn thức Thái Cực của Tôn Lộc Đường lão gia tử đó. Thật là tốt quá, Tôn Đại Chu này rốt cục cũng đồng ý vận dụng rồi!"

Đã thấy trên lôi đài Vũ Điền Hốt Giác hai tay cũng vẽ vòng vừa đẩy vừa gạt một cái. "Rầm" một tiếng, đại bộ phận khán giả còn chưa kịp nhìn rõ là đã xảy ra sự tình gì, đã thấy quyền đầu của Tôn Đại Chu chẳng những không có đánh trúng Vũ Điền Hốt Giác, mà thân thể hắn lại đột nhiên bay ngược văng ra ngoài, nặng nề ngã nhào xuống trên sàn lôi đài.

Chu Quốc Phú ngẩn ngơ, theo bản năng hỏi: "Đây là xảy ra cái chuyện gì, tiểu lão đầu Nhật Bản kia làm như thế nào mà đem Tôn Đại Chu huynh đánh bay đi được? Vương huynh đệ, ngươi có nhìn rõ ràng được hay không?"

"Là Hợp Khí Viên!" Vương Chí Đạo thần sắc ngưng trọng nói: "Cái này có thể gọi là mức nâng cao của Tá lực chi thuật. Tá lực chi thuật của Tôn Đại Chu chỉ là đem lực đánh tới làm chệch đi phương hướng, đem thẳng biến cong. Thế nhưng Hợp Khí Viên của tiểu lão đầu Nhật Bản kia lại là đem lực đạo đánh tới của đối phương phản kích trở về, thật giống như là Tôn Đại Chu tự mình đánh chính bản thân mình. Lực đạo của bản thân hắn lại còn gia tăng thêm lực đạo của tiểu lão đầu Nhật Bản, lực phản kích có tác dụng gấp đôi đánh đến trên người, nên Tôn Đại Chu liền bị đánh bay đi như thế!"

"Hợp Khí Viên? Chưa từng nghe qua, là cái công phu gì?" Chu Quốc Phú vẻ mặt buồn bực hỏi lại.

"Là kỹ pháp cao minh nhất trong Hợp khí nhu thuật, đồng thời cũng là tập hợp tất cả các căn bản của Hợp khí kỹ thuật. Tất cả các kỹ thuật trong Hợp khí nhu thuật đều là thông qua cơ sở Hợp Khí Viên mà sử dụng ra, dùng lực của đối phương để đến chế phục đối phương. Chỉ có điều là khi công lực đạt tới cảnh giới cao thâm nhất, mới có thể làm được đến mức đem lực đạo của đối phương phản kích trở về, lấy gậy ông mà đập lưng ông!"

Vẻ mặt của Chu Quốc Phú lại càng buồn bực, hắn kỳ quái nhìn lại Vương Chí Đạo rồi hỏi: "Vương huynh đệ, tại sao ngươi lại có thể hiểu biết được nhiều như thế?"

"Bởi vì ta chính là võ học thiên tài!" Vương Chí Đạo nghiêm trang nói.

"Thế này tức là hóa kình đó, lấy tròn mà hóa lực, không nghĩ tới trong giới võ thuật Nhật Bản cũng có người luyện thành được tới loại công phu này!" Trên bàn trọng tài Tôn Lộc Đường lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thở dài nói: "Xem ra Đại Chu lần này rất khó vượt qua được cửa ải này hả!"

Cam Mạc Nhiên đang ngồi bên cạnh lão lại nói: "Nghe nói Vũ Điền Hốt Giác này chính là đệ nhất nhân trong giới võ thuật của Nhật Bản, có người đã đưa hắn tỷ dụ thành 'Nhật Bản Tôn Lộc Đường'. Tôn huynh, xem ra tiểu Nhật Bản rất để mắt tới ông hả!"

Một tiếng hừ lạnh, chính là Sơn Khẩu Dụ Nhân bất mãn nói: "Chúng ta cũng có những người gọi Tôn Lộc Đường lão tiên sinh là 'Trung Quốc Vũ Điền Hốt Giác' đó! Chỉ có điều là bây giờ xem ra, Tôn lão tiên sinh chỉ sợ rất khó nổi danh được như Vũ Điền Hốt Giác lão sư của Nhật Bản chúng ta hả. Lệnh tử Tôn Đại Chu cũng không có khả năng thay Tôn lão tiên sinh tranh mặt mũi hả! Theo ta nhìn thấy, Tôn Đại Chu căn bản là không có tư cách cùng với Vũ Điền Hốt Giác lão sư lên đài so tài. Tôn lão tiên sinh, nếu như ngươi đồng ý, chờ sau khi Vạn quốc võ thuật đại hội chấm dứt, để ta an bài cho Tôn lão tiên sinh cùng Vũ Điền Hốt Giác lão sư đấu một trận, để cho thế nhân biết được, đệ nhất nhân trong giới võ thuật Trung Quốc Tôn lão tiên sinh, cùng đệ nhất nhân trong giới võ thuật Nhật Bản chúng ta Vũ Điền Hốt Giác sư phụ, ai mạnh ai yếu? Như thế nào?"

Tôn Lộc Đường nghe vậy mỉm cười, nói: "Hay, Sơn Khẩu tiên sinh đã có ý này, Tôn Lộc Đường há có thể nào không nể mặt mũi, chỉ cần Vũ Điền Hốt Giác tiên sinh có thể đem tiểu nhi đánh bại, ta đây sẽ theo yêu cầu của ngươi cùng hắn đánh một trận!"

Cam Mạc Nhiên hừ lạnh nói: "Trận thi đấu này vẫn còn chưa có kết thúc đâu, Sơn Khẩu tiên sinh không phải là có chút nóng lòng rồi đó hả!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nghe vậy "ha ha" cười nói: "Chẳng lẽ hai vị vẫn còn cho rằng Tôn Đại Chu sẽ sáng tạo ra kỳ tích, chuyển bại thành thắng hay sao?"

Tôn Lộc Đường cười nhạt nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, đừng có gấp. Để cho chúng ta trước hết cùng xem hết trận thi đấu này đã hả!"

Trận chiến đấu trên lôi đài vẫn đang tiếp tục. Tôn Đại Chu mặc dù đã trúng phải một đòn trọng kích, nhưng là căn cơ của hắn rất mạnh, cũng không có vì thế mà đã bị đánh gục, sau khi hắn đứng lên lại hít sâu một hơi, thần sắc bình tĩnh lại một lần nữa nhằm Vũ Điền Hốt Giác tiến đến. Sau khi tiến sát tới chỉ còn cách Vũ Điền Hốt Giác chừng một bước, Tôn Đại Chu lại một lần nữa sử ra "Tiến bộ bàn lan chủy" nhằm Vũ Điền Hốt Giác đánh thẳng tới.

Đồng dạng vẫn là một chiêu thức đó, nhưng là khí thế lại không thể nào so sánh được với nhau. Phảng phất như trong một nháy mắt vô cùng ngắn ngủi này, thực lực của Tôn Đại Chu dường như đột nhiên tăng vọt lên đến một cảnh giới mới. Vũ Điền Hốt Giác ánh mắt có chút kinh dị, chỉ có điều là hắn cũng không hề úy kỵ, hai tay vừa chuyển, lại một lần nữa sử xuất ra "Hợp Khí Viên" nghênh đón.

Bàn tay vỗ lên trên quyền đầu của Tôn Đại Chu, nhưng lại giống như là đang chụp lên một thân cây đại thụ trường gốc sâu rễ, quyền đầu của Tôn Đại Chu vẫn cứ không bị chệch đi lấy mảy may, lực đạo càng không có bị phản kích trở về, mà là đã thực sự đánh trúng được vào lồng ngực nhỏ bé lép kẹp của Vũ Điền Hốt Giác!

Tiếng xương cốt gãy vỡ thanh thúy vang lên, hai tròng mắt của Vũ Điền Hốt Giác lộ ra thần sắc không thể tin nổi, miệng hắn phun máu tươi thân hình té rầm xuống. Cho đến chết hắn cũng không thể nào nghĩ thông được, tại sao Hợp Khí Viên lúc trước vẫn còn có tác dung, nhưng tại sao vào lúc này lại không còn tác dụng gì nữa?

Chu Quốc Phú đứng dưới lôi đài đã thay Vũ Điền Hốt Giác nêu ra nghi vấn này: "Tại sao tiểu lão đầu Nhật Bản kia đến lúc này lại không thể đem được quyền đầu của Tôn Đại Chu huynh phản kích trở về?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Bởi vì là một quyền đó của Tôn Đại Chu không phải là một quyền bình thường, đó là một loại quyền pháp mà không thể dùng những loại công phu như tứ lạng bạt thiên cân, tá lực đả lực, hoặc là lấy tròn mà chuyển để hóa giải được!"

"Là quyền pháp gì mà lợi hại đến như vậy?"

"Ngũ cung chi quyền! Hoặc là có thể gọi Bát lực chi quyền, gọi là gì thì cũng là nội gia quyền pháp. Thân có đủ ngũ cung chi lực, nội ngoại lục hợp, bát phương cân đối níu giữ lẫn nhau, thông thân đều là lực điểm, trước thì có lực sau níu giữ, trên có lực dưới níu giữ, trái có lực phải níu giữ, như vậy khi quyền được đánh

ra giống như lão thụ bàn căn, vô luận là có gặp phải lực lượng theo phương hướng nào cũng không thể quấy nhiễu. Thân thể lúc ấy cũng không thể bị gạt ra, lực đạo không thay đổi hướng, uy lực không hề bị suy giảm. Tứ lạng bạt thiên cân, tá lực đả lực, hiển nhiên đều không sinh ra được lực tác dụng nào đối với nó, ngay cả đến 'Hợp Khí Viên' vốn có thể đem lực đạo phản kích trở về cũng không hề có tác dụng. Loại quyền pháp này chính là công phu chỉ Nội gia quyền mới có, Ngoại gia quyền cùng đấm bốc tây dương vô luận như thế nào cũng không thể đạt được cảnh giới này. Chỉ có khi nào luyện thành được loại quyền này, mới có thể được xem như cao thủ võ thuật Nội gia quyền chân chính!"

"Như vậy thì có phải là nếu luyện thành được loại quyền này, là có thể đánh khắp thiên hạ không địch thủ rồi?" Ô Tâm Lan đang đứng bên cạnh lại tò mò đặt câu hỏi.

Vương Chí Đạo cười nói: "Điều đó thì không có khả năng, loại quyền pháp này mặc dù uy lực vô cùng, nhưng không phải là không thể phá giải. Trên thực tế Vũ Điền Hốt Giác chỉ cần đừng ngạnh tiếp một quyền đó, thì thắng hay bại vẫn còn là chưa biết được, hắn chính là đã quá sơ suất!"

Trên bàn trọng tài Sơn Khẩu Dụ Nhân trợn mắt há hốc mồm. Lão như thế nào cũng không thể nghĩ ra nổi, mới vừa rồi cùng Tôn Lộc Đường ước định chuyện luận võ, nhưng chỉ trong nháy mắt người có liên quan Vũ Điền Hốt Giác đã bị đánh thua, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn bị thương nghiêm trọng, phỏng chừng một hai năm nữa cũng vẫn chưa có năng lực để luận võ cùng người khác.

Tiếng cười chói tai của Tôn Lộc Đường đã vang lên bên tai lão: "Sơn Khẩu tiên sinh, rất xin lỗi, xem ra trận luận võ giữa ta cùng với Vũ Điền tiên sinh không thể không hủy bỏ rồi!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân không nói gì.

Tôn Đại Chu vốn đang bị vây trong nghịch cảnh nhưng lại làm ra được kỳ tích chuyển bại thành thắng, làm cho đám khán giả kinh hỉ một trận thật lâu. Nhưng đến hai trận tỷ thí kế tiếp, lại tiếp tục làm cho khán giả cảm thấy kinh ngạc, bởi vì hai trận tỷ thí đó, đều là chỉ trong một chiêu đã kết thúc chiến đấu, nhanh chóng đến mức làm cho khán giả còn chưa có phản ứng lại kịp.

Trận thi đấu thứ bảy ở vòng thi đấu thứ ba là Lý Cảnh Lâm tướng quân đánh với đồng bào của chính mình, là cao thủ Thông Bối Quyền nổi danh trong giới võ thuật, được người ta gọi là "Thiết La Hán" Trương Tường Trai.

"Thiết La Hán" Trương Tường Trai năm nay năm mươi lăm tuổi, một thân Thông Bối Quyền công phu đã luyện được xuất thần nhập hóa, xuất đạo ba mươi năm ít có địch thủ, hai trận đấu lúc trước đều là trong khoản thời gian rất ngắn đã dễ dàng đánh bại đối thủ. Biểu hiện của hắn khiến người xem cũng phải trợn mắt, đại bộ phận khán giả thậm chí cũng coi hắn là một trong những tuyển thủ có khả năng tranh đoạt danh đầu, uy tín của hắn rất cao. Khi cùng với Lý Cảnh Lâm tướng quân đối trận, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng hai người bọn họ ít nhất cũng phải hình thành xu thế ngang sức cân tài, khó phân cao thấp. Không ngờ, trận đấu này vừa chỉ mới bắt đầu, Lý Cảnh Lâm đã dùng chỉ thay kiếm, một nhát kiếm chỉ điểm trúng ngay yết hầu của Trương Tường Trai. Đám khán giả vẫn còn chưa nhìn rõ được là đã xảy ra cái sự tình gì, Trương Tường Trai lập tức đã ngã nhào xuống.

Lý Cảnh Lâm tướng quân cũng không biết có phải là đã bị Trương Tác Lâm kích thích hay không, mà muốn tốc chiến tốc thắng, vừa ra tay đã xuất chiêu tàn nhẫn, nửa điểm cơ hội cũng không lưu lại cho Trương Tường Trai.

Trận đấu cuối cùng ở vòng đấu thứ ba là do Viên Độ Phi Giác người Nhật Bản đánh với Hoắc Điện Đường. Gã Viên Độ Phi Giác này là Ninja xuất thân, hơn nữa còn là một siêu cấp Ninja, theo lời Sơn Khẩu Dụ Nhân đã nói thì Viên Độ Phi Giác là Ninja lợi hại nhất ở Nhật Bản, danh khí cũng không có ở dưới Vũ Điền Hốt Giác, đồng dạng là một nhân vật tranh đoạt quán quân Vạn quốc võ thuật đại hội. Trong hai trận đấu ở vòng đấu trước, cũng đã chứng minh được Sơn Khẩu Dụ Nhân không phải là khoác lác thổi phồng, biểu hiện của Viên Độ Phi Giác quả thực là làm cho kẻ khác khiếp sợ. Thân pháp của hắn linh hoạt như vượn, nhanh như tia chớp, xuất thủ lại vừa nhanh vừa độc, vô luận là quyền sư Trung Quốc Lương Chiêu Nhiên trong trận đấu thứ nhất, hay là quyền thủ Tây dương Bỉ Bá Cách ở trận đấu thứ hai, cũng đều là một góc áo của hắn cũng không sờ vào được, bị đánh cho tối tăm mặt mũi, cuối cùng toàn thân bị thương, thảm bại xuống đài. Không hề ít khán giả sau khi nhìn thấy biểu diễn của Viên Độ Phi Giác, đã cho rằng hắn có

khả năng là tuyển thủ có thân pháp nhanh nhất, ra tay nhanh nhất trong số những tuyển thủ tham dự Vạn quốc võ thuật đại hội lần này.

Đáng tiếc chính là trong trận đấu này Viên Độ Phi Giác lại gặp phải Hoắc Điện Đường. Ở trước mặt vị Bát Cực chi hùng này, một thân vũ kỹ quỷ dị của Viên Độ Phi Giác hoàn toàn bị biến thành màu mè hoa dạng. Vừa mới lộn nhào một cái bay ra phía sau lưng Hoắc Điện Đường, vẫn còn chưa kịp tập kích vào cái gáy của Hoắc Điện Đường, tức thì đã bị Hoắc Điện Đường lui một bước về sau một khuỷu tay đánh thẳng vào giữa ngực. Viên Độ Phi Giác xương ngực cơ hồ đều toàn bộ vỡ nát, phun máu ngã nhào xuống chết ngay tại trận.

Đến lúc này, đám vũ giả Nhật Bản tham gia thi đấu ngoại trừ một mình Liễu Sinh Đấu Hồn, còn lại toàn bộ đều ngã ngựa thất bại. Hào ngôn tráng khí như lời huênh hoang lúc đầu của Sơn Khẩu Dụ Nhân đến bây giờ chỉ còn là một câu chuyện đùa.

184. Chương 182: Độc Cô Cầu Bại?

Liễu Sinh Đấu Hồn ở dưới tay của Vương Tử Bình, có thể kiên trì được bao lâu?

Chỉ có điều là Liễu Sinh Đấu Hồn vẫn coi như còn có chút may mắn, cuộc chiến ở vòng đấu thứ tư giữa hắn và Vương Tử Bình sẽ diễn ra thứ hai, điều này làm cho hắn có chút thời gian hồi sức, trận thi đấu thứ nhất ở vòng đấu thứ hai chính là cuộc chiến giữa Vương Chí Đạo cùng Trương Sĩ Kiệt.

Trương Sĩ Kiệt chính là thủ hạ được yêu nhất của ông trùm Thượng Hải hắc bang Trương Khiếu Lâm. Một trận chiến này giữa Vương Chí Đạo cùng Trương Sĩ Kiệt chính là đại biểu cho ân oán với Trương Khiếu Lâm đã đi đến một hồi chung kết, cho nên sau một vài trận đấu không đánh cuộc quyền, Vương Chí Đạo lại bắt đầu vì chính bản thân mình mà xuống tiền đánh cuộc.

Trương Khiếu Lâm đối với thủ hạ yêu của mình vốn là hết sức tin tưởng, nhưng là sau khi liên tục bị bại mấy lần dưới tay Vương Chí Đạo, Trương Khiếu Lâm cũng không dám kiên trì tin tưởng đến cả trăm phần trăm đối với việc Trương Sĩ Kiệt có thể đánh bại được Vương Chí Đạo. Ba trận thi đấu lúc trước thế trận biến đổi chỉ trong chớp mắt, nhất là kết quả của trận đấu thứ nhất ở vòng đấu thứ ba khi Vương Chí Đạo đánh với A Tàn đã làm cho Trương Khiếu Lâm rõ ràng một cái đạo lý: Vương Chí Đạo cũng không phải là một người mà hắn có thể nhìn được đến tận gốc. Cho nên tỷ lệ ra kèo của trận thi đấu này, Trương Khiếu Lâm cũng đã học khôn rồi, không hề đưa ra tỷ lệ kèo loạn xạ nữa, mà là đưa ra tỷ lệ kèo của Vương Chí Đạo và Trương Sĩ Kiệt trên cơ bản là ngang hàng với nhau.

Vương Chí Đạo đối với tỷ lệ kèo ra như thế này hiển nhiên là không hài lòng, lập tức hạ một quyết tâm, mang theo ba người Ô Tâm Lan, Lưu Chấn Đông cùng Chu Quốc Phú đi tìm được Trương Tác Lâm, không thèm để ý đến Trương Sĩ Kiệt đang ở đó, lập tức nói thẳng với Trương Khiếu Lâm:

"Trương tiên sinh, ngươi tại sao lại đưa ra một cái tỷ lệ kèo như vậy hả? Chẳng lẽ ngươi đối với thủ hạ yêu của mình cũng không hề có tín tâm hay sao? Hay là ngươi sợ sẽ thua hết cả tiền?"

Trương Khiếu Lâm trong lòng tức giận, chỉ có điều là vì đại ca Hoàng Kim Vinh cùng nhị ca Đỗ Nguyệt Sinh cũng đang có ở đây, không tienj để phát tác, nên đành phải lạnh lùng hỏi lại: "Vương Chí Đạo, ngươi muốn như thế nào?"

Vương Chí Đạo hồi đáp: "Ta không muốn sự dây dưa giữa hai chúng ta cứ như thế mà tiếp diễn mãi, cho nên hôm nay ta đến muốn cùng người làm ra một kết thúc hoàn toàn. Trương Khiếu Lâm, hai chúng ta khai riêng một trận đánh cuộc, ta đầu nhập toàn bộ tiền thắng cuộc từ trước đến giờ của ta, đánh cuộc chính là toàn bộ tài sản của ngươi. Mặt khác lại còn thêm một thứ nữa, đó là từ nay về sau ngươi phải hứa là sẽ vĩnh viễn không tìm đến ta cùng Tinh Võ Môn phiền toái nữa!"

Trương Khiếu Lâm nghe vậy cười ha hả: "Vương Chí Đạo, ngươi cho ta là kẻ ngu sao? Dùng toàn bộ của ngươi đánh cuộc toàn bộ của ta, tiền của ngươi có thể có được nhiều như của ta hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngươi là một đại gia ở Thượng Hải, đồng thời lại là lão đại của Thanh Bang, thủ hạ vô số. Mà ta chỉ là một bình dân bách tính hết sức phổ thông bình thường, ngươi cùng ta đánh cuộc, làm sao lại còn muốn nói chuyện công bình, đương nhiên là ngươi phải chịu thiệt thòi một chút rồi. Còn

nữa, lên lôi đài đánh với ta cũng không phải là chính ngươi, mà là thủ hạ của ngươi. Nếu như ta bị thua, tin tưởng là mạng cũng sẽ không còn, nhưng nếu như ngươi thua, chỉ gần như là thua hết tài sản mà thôi, chính bản thân ngươi lông tóc lại không tổn hao gì! Tính toán như vậy thì hẳn là chỉ ta có hại mà thôi. Thế nào, ngươi có dám đánh cuộc hay không, nếu như mà ngươi sợ thua, chỉ cần nói ra một tiếng, ta lập tức sẽ rời đi, đời này ta cũng sẽ không thèm đánh cuộc với ngươi nữa!"

Trương Khiếu Lâm nhìn lại một chút Trương Sĩ Kiệt vẫn đang đứng yên không hề có chút phản ứng với những lời Vương Chí Đạo nói, tâm trạng do dự không quyết, một hồi lâu mới hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi tin tưởng rằng ta sẽ tuân thủ lời hứa hay sao?"

Vương Chí Đạo lờ mờ nói: "Ngươi là lão đại của một bang phái, bây giờ ở ngay trước mặt của đại ca cùng nhị ca của ngươi, nếu mà nói ra rồi lại không giữ lời nói, vậy thì còn mặt mũi tung hoành trên giang hồ không, thủ hạ của ngươi cũng làm sao để phục ngươi nữa đây? Hơn nữa, ta thực ra cũng không quan tâm đến việc ngươi có tuân thủ lời hứa hay không, mà chính ta là muốn tìm một cái cớ để giết ngươi mà thôi!"

Trương Khiếu Lâm biến sắc, cả giận nói: "Vương Chí Đạo, ngươi là có ý tứ gì?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Trương Khiếu Lâm ngươi không tuân thủ lời hứa, nhưng là người người đều biết rằng đại ca Hoàng Kim Vinh của ngươi, cùng nhị ca Đỗ Nguyệt Sinh của ngươi, lời hứa đều đáng giá ngàn vàng, đều là những người hết sức tôn trọng lời hứa. Cho nên ta mới bày trò đánh cuộc một ván này ngay trước mặt bọn họ, ngươi nếu như mà sau này đã hứa rồi lại phản, ta sẽ có lý do để giết ngươi, đến lúc đó đại ca nhị ca của ngươi cũng không thể nói được gì. Ta tin tưởng bọn họ cũng sẽ không vì việc ngươi bội ước rồi bị ta giết chết mà đến tìm ta phiền toái. Ta nói có đúng không, Hoàng tiên sinh, Đỗ tiên sinh?"

Hoàng Kim Vinh cùng Đỗ Nguyệt Sinh im lặng không nói gì, nhưng Trương Khiếu Lâm lại nở nụ cười âm âm nói: "Vương Chí Đạo, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ, ngươi có bản lãnh gì để có thể giết ta?"

"Ta là Vương Chí Đạo, là 'súng thần'!" Vương Chí Đạo nghiêm trang nói: "Quyền cước công phu của ta mặc dù không nhất định là vô địch thiên hạ, nhưng tay súng thì lại tuyệt đối là thiên hạ vô địch. Nếu ta muốn giết ngươi, tuyệt đối sẽ không dùng quyền cước công phu, mà là trực tiếp dùng súng! Trương tiên sinh, ngươi cho rằng bản thân ngươi có bản lĩnh tránh thoát được đạn đồng của ta hay sao?"

"Vương Chí Đạo, ngươi dám uy hiếp ta!" Trương Khiếu Lâm tức giận đến sắc mặt xanh mét.

"Ta chỉ là lời thật nói chuyện thật mà thôi!" Vương Chí Đạo lạnh nhạt nói: "Ta không sợ có chuyện, nhưng là ta không muốn để cho những chuyện đó liên lụy đến các bằng hữu cùng các sư huynh đệ của ta, mà ngươi chính là người lòng dạ rất nhỏ mọn hẹp hòi, cho dù sau này ta không hề chọc giận ngươi nữa, ngươi cũng sẽ không thể bỏ qua cho ta, nói không chừng là để trả thù ta mà còn có thể gia hại cho các bằng hữu hoặc là các sư huynh đệ của ta, cho nên ta mới đến kết cục mọi chuyện cùng ngươi. Ngươi có thể lựa chọn theo ta cùng đánh cuộc một ván này, cũng có thể lựa chọn không đánh cuộc. Chỉ có điều là nếu ngươi lựa chọn không đánh cuộc, để tránh cho sau này ngươi lại tìm đến ta phiền toái, ta sẽ không từ một thủ đoạn nào dùng hết mọi lực lượng của ta đoạt tiên diệt trừ ngươi trước, ta nói được thì làm được!"

Không đợi cho Trương Khiếu Lâm phát hỏa, Vương Chí Đạo lại: "Nếu không thì như thế này đi, ta không đánh cuộc toàn bộ tài sản của ngươi nữa, mà đánh cuộc một trăm vạn, như thế nào? Đương nhiên, cái lời hứa kia thì ngươi nhất định phải phó ước!" Ngừng lại một chút, hắn lại nói: "Được rồi, ta đã quên nói cho ngươi biết, bang chủ Phủ Đầu Bang, đoàn trưởng Thiết Huyết trừ gian đoàn, Vương Á Tiêu, chính là huynh đệ của ta. Cho dù ta không thể tự mình ra tay đối phó ngươi, nhưng là ta lại muốn nói thêm một câu, Vương Á Tiêu cùng các huynh đệ của hắn rất vui lòng làm chuyện này thay ta đó!"

Khuôn mặt Trương Khiếu Lâm lại một lần nữa biến sắc, hiển nhiên đối với Thiết Huyết trừ gian đoàn Vương Á Tiêu cực kỳ kiêng kỵ. Đỗ Nguyệt Sinh nhíu nhíu đầu mày, rốt cục lên tiếng nói: "Tam đệ, cùng hắn đánh cuộc đi. Ngươi căn bản là đã cùng người ta kết oán, lần này có thể có được cơ hội chấm dứt, tại sao lại không làm!" Hắn lại quay sang Vương Chí Đạo nói: "Vương huynh đệ, trận đánh cuộc theo đề nghị của ngươi ta sẽ thay tam đệ của ta ứng xuống. Chỉ cần ngươi ở trên lôi đài đánh bại được Trương Sĩ Kiệt, ta sẽ ban hành thêm một cái bang quy mới, cấm tam đệ cùng mọi người Thanh Bang đến tìm ngươi cùng Tinh Võ Môn phiền toái. Chỉ có điều là ta cũng hy vọng sau này ngươi cũng không nên đến tìm Tam đệ của ta để phiền toái nữa!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Xin mời Đỗ tiên sinh yên tâm, sau khi Vạn quốc võ thuật đại hội chấm dứt, nói không chừng ta sẽ rời đi khỏi Thượng Hải, vĩnh viễn không trở lại nữa, trừ phi là Trương Khiếu Lâm tiên sinh bội ước. Chỉ có điều là ta cũng nghĩ rằng hắn sẽ không dám khiêu chiến với quyền uy của Đỗ tiên sinh!"

Ôm quyền thi hành một lễ, Vương Chí Đạo gọi đám người Ô Tâm Lan cùng nhau rời đi.

"Vương Chí Đạo!" Trương Khiếu Lâm ở phía sau hét lớn: "Cái lời hứa hẹn đó chỉ sau khi ngươi đánh thắng được Trương Sĩ Kiệt mới có thể có hiệu lực, ngươi cho rằng ngươi nhất định có thể đánh thắng được Trương Sĩ Kiệt hay sao?"

Vương Chí Đạo không có trả lời, hắn căn bản là không cần phải trả lời vấn đề này.

Trương Khiếu Lâm thở hổn hển vung vẩy nắm tay lên, lại nhìn Trương Sĩ Kiệt cẩn cẩn dực dực mà hỏi thăm: "A Kiệt, ngươi nhất định là nắm chắc sẽ đánh bại được Vương Chí Đạo, có đúng hay không?"

Trương Sĩ Kiệt mặt không chút thay đổi nói: "Xin lỗi, ta không có nắm chắc. Chỉ có điều là ta đáp ứng với ngươi rằng ta sẽ cố gắng hết sức!"

Sắc mặt Trương Khiếu Lâm lập tức đen sạm lại.

Sau khi rời đi khỏi tầm mắt của đám người Trương Khiếu Lâm, Lưu Chấn Đông không nhịn được quay sang hỏi Vương Chí Đạo: "Vương sư đệ, tại sao ngươi nhất định phải bức Trương Khiếu Lâm cùng ngươi đánh cuộc? Việc này có ý nghĩa gì sao?"

Vương Chí Đạo hồi đáp "Viên đại đầu lại một lần nữa lên đài, Trương Tác Lâm phụng mệnh lệnh của hắn đến thanh trừng tiễu phạt người của Đồng Minh hội. Đợi đến sau khi Vạn quốc võ thuật đại hội chấm dứt, hay có lẽ ngay trong đêm nay, Thượng Hải sẽ lâm vào trong gió tanh mưa máu. Ta đã từng hộ tống Tôn tiên sinh Bắc thượng, lại còn đắc tội với Viên qua tử cùng với Trầm đại di thái thái của Viên đại đầu, lại còn qua lại thân mật với không ít người của Đồng Minh hội, bọn chúng nhất định sẽ cho rằng ta cũng là người của Đồng Minh hội. Cho nên khi thanh trừng bắt đầu, bọn chúng cũng sẽ không bỏ qua ta. Đến lúc đó ta sẽ không thể ở lại Thượng Hải cùng với người Tinh Võ Môn ngồi yên một chỗ. Ta bức Trương Khiếu Lâm phải đánh cuộc một ván này, chính là nghĩ tới sau này khi ta rời đi thì không để cho hắn tới phiền toái Tinh Võ Môn nữa."

Ô Tâm Lan nghe vậy trở nên khẩn trương, vội vàng hỏi: "Vương Chí Đạo, ngươi muốn đi đến chỗ nào? Ta muốn cùng đi theo ngươi!"

Vương Chí Đạo cười khổ nói: "Ta chỉ là đi đào vong trốn chết mà thôi. Ngươi đi theo ta làm cái gì, đó cũng không phải là đi vui chơi đâu!"

"Ta mặc kệ, tóm lại là ngươi đi đến đâu thì ta cũng phải đi đến nơi đó, ngươi đừng có mơ tưởng bỏ rơi ta!" Ô Tâm Lan gắt gao ôm lấy cánh tay Vương Chí Đạo, rất kiên quyết nói.

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Được rồi, tùy ngươi đi hả, đến lúc đó có chịu khổ cũng đừng có trách ta!"

Sau khi nghỉ ngơi một đoạn thời gian, vòng đấu thứ tư của Vạn quốc võ thuật đại hội rốt cục cũng bắt đầu.

Theo bài diễn thuyết khoa trương của Đại loa, Vương Chí Đạo cùng Trương Sĩ Kiệt kẻ trước người sau đi lên lôi đài.

Có lẽ đều biết được rằng một trận chiến này không phải tầm thường, cơ hồ tất cả những người quan tâm đến Vương Chí Đạo đều kéo tới. Ô Tâm Lan, Chu Quốc Phú, Trần Chân, Sơn Khẩu Tuyết Tử, Chu Điệp, Vương Tử Bình, Hoắc Đình Giác, Hiểu Huệ, cùng đám người Nông Kính Tôn đều tụ tập tại dưới lôi đài, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn xem một trận chiến này. Mà bên phía Trương Sĩ Kiệt thì Trương Khiếu Lâm lại càng quan tâm, hắn cậy vào thân phận ông trùm hắc bang, cùng với một đám thủ hạ thân cận nghênh ngang kiêu ngạo chiếm một vị trí tốt nhất, dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo trên lôi đài. Nhìn vẻ mặt hung ác của bọn chúng, nếu như Trương Sĩ Kiệt bị thua, nói không chừng tất cả sẽ ồ ạt xông lên trên lôi đài, đem Vương Chí Đạo xé xác thành từng mảnh nhỏ.

Trương Sĩ Kiệt bất cứ lúc nào cũng tỏ ra im lìm lạnh lẽo, đối với hết thảy mọi sự tình cũng tỏ ra biểu tình không hề quan tam, hơn nữa nói cũng rất ít nói. Nhưng là lần này biểu tình của hắn lại có vẻ bất đồng, lại

còn chủ động hướng Vương Chí Đạo mở miệng trước. Vẻ mặt của hắn nghi hoặc nhìn lại Vương Chí Đạo một hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Ta có thể hỏi ngươi một cái vấn đề hay không?"

Vương Chí Đạo gật đầu: "Hỏi đi!"

"Ngươi vì cái gì mà lại tự tin rằng có thể đánh bại được ta như vậy?"

Vương Chí Đạo hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không có năng lực đánh bại ngươi hay sao?"

Trương Sĩ Kiệt nói: "Ta với ngươi thì bất đồng. Trên thực tế thì ta không thể nào xem như là một người luyện võ, mà là một ác ôn chuyên đánh nhau. Hết thảy năng lực thực chiến của ta đều là nhờ đánh nhau mà ra. Lúc tám tuổi ta tiếp nhận qua bảy ngày huấn luyện các động tác công kích cơ bản, chỉ là động tác quyền đấm cước đá vô cùng đơn giản. Huấn luyện viên chỉ đạo cho ta mấy cái động tác cơ bản ấy đã nói cho ta biết, thực lực chân chính, là do đánh ra mà có được, chỉ cần mấy cái động tác đơn giản đó cứ kiên trì đánh ra là cũng đủ rồi, còn lại tất cả đều là dư thừa. Cho nên sau khi ta luyện bảy ngày các động tác cơ bản đó, từ đó trở đi chỉ có đánh, đánh, lại đánh, không ngừng đánh. Lúc tám tuổi đến mười ba tuổi, cơ hồ mỗi ngày phải đánh một trận, sau khi qua mười ba tuổi thì khoảng cách thời gian giữa hai trận đánh quyền kéo dài ra thành ba ngày hoặc năm ngày một trận, nhưng lại cơ hồ mỗi trận đều là sinh tử chi chiến. Mỗi một trận đều phải đánh chết người hoặc là để cho đối phương đánh cho suýt chết. Năm nay ta đã hai mươi tám tuổi, đánh nhau nhiều ít bao nhiêu trận đấu quyền ta đã không còn nhớ rõ, nhưng là ta nhớ kỹ, số quyền thủ chết ở trên tay của ta, tổng cộng là chín trăm sáu mươi chín tên! Bởi vì mỗi khi đánh chết một đối thủ, ta đều lập cho hắn một cái bài vị. Cho nên ta mới nhớ kỹ được bàn tay của mình dính nhiều ít bao nhiêu máu tanh, tống tiễn hết nhiều ít bao nhiêu oan hồn."

Vương Chí Đạo tò mò hỏi thăm: "Ngươi lập bài vị cho bọn họ, là lo lắng oan hồn của bọn họ sẽ dây dưa ngươi, tìm ngươi báo thù hay sao?"

"Không, ta chỉ là hy vọng bọn họ có thể an nghỉ! Ta cũng không nghĩ muốn đánh chết bọn họ, nhưng là ta không có lựa chọn nào khác. Đó chính là lối cư xử tàn khốc trên quyền đài ngầm, một khi đã lên quyền đài, trừ phi đối thủ ngã xuống hoặc là tử vong, còn không thì ngươi đừng mơ tưởng có thể đình chỉ!"

"Ngươi nói với ta những lời này là có dụng ý gì, làm cho ta sợ, gây áp lực cho ta?" Vương Chí Đạo có chút khó hiểu hỏi.

"Ta chỉ là muốn để cho ngươi được biết, đã nhiều năm rồi, ta vẫn hy vọng có một người có thể đánh bại được ta. Bởi vì ta đã chán ghét cái loại kiếp sống thi đấu hắc quyền chuyên đoạt tính mệnh của người khác rồi. Nhưng là ta không có cách nào có thể thoát được, trừ phi ta bị người khác hoàn toàn đánh bại, hoặc là chết ở trên quyền đài. Đáng tiếc chính là, từ khi ta tham gia thi đấu vào địa hạ quyền đài cho tới nay, lại chưa từng gặp được một đối thủ nào có khả năng đánh bại được ta, vô luận là người đánh hắc quyền thuần túy, hay là người luyện võ truyền thống, đều không thể đánh bại ta. Cho nên ta vẫn tiếp tục đứng ở trên quyền đài, tiếp tục cái loại cuộc sống máu tanh này. Ngươi có thể thay ta chung kết được nó hay không?"

Vương Chí Đạo nở nụ cười. Hắn nói: "Những lời nói như của ngươi trên thực tế ta đã nghe qua rất nhiều lần rồi. Trước kia ta từng gặp phải không ít người tự cho mình là thiên hạ vô địch, người nào cũng bởi vì không có đối thủ mà cảm thấy rất tịch mịch, vẫn luôn mồm hô hét muốn đi cầu bại, tìm ra một người có thể đánh bại được bọn hắn, cũng đem việc này làm mục tiêu theo đuổi cả đời. Đáng tiếc chính là, khi bọn họ chân chính gặp phải đối thủ có thể đánh bại bọn họ, thì lại không thể chấp nhận được mà sụp đổ, có không ít người còn khóc ầm lên giống như tiểu hài tử, cái loại hào khí lúc truy cầu một lần thất bại của lúc trước đã biến thành một cái trò cười. Nói cho ta biết, nếu như ta đánh bại được ngươi, ngươi thật sự sẽ cảm thấy vui mừng hay sao? Hay là sẽ ồ ồ khóc lớn lên hả?"

Trương Sĩ Kiệt nhìn chăm chú vào Vương Chí Đạo một hồi lâu, mới lạnh lùng thốt: "Ta chỉ biết là, nếu như ngươi không thể đánh bại ta, ta sẽ rất thất vọng!"

Cước bộ vừa động, thân thể của Trương Sĩ Kiệt trong nháy mắt đã lướt đến trước mặt Vương Chí Đạo, nửa thân trên cơ hồ không hề có lấy nửa điểm động tác nghiêng đi, nhưng chân phải hắn lại đã như ngọn roi thép quất thẳng về phía đầu Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo thật không có ngờ tới hắn sẽ đá ra một cước từ ở cự ly xa như vậy, hơn nữa động tác đột ngột tốc độ rất nhanh, theo bản năng bèn dâng cả hai khuỷu tay cản lại.

"Chát" một tiếng, cảm giác giống như là bị một cây thiết côn đang huy vũ ở tốc độ cao quật trúng, hay tay cơ hồ bị đá gãy, mà thân thể thì không tự chủ được bật lui về phía sau đến hai bước.

Trương Sĩ Kiệt quát lạnh nói: "Thực lực của ta đều là từ trong thực chiến từng quyền từng cước phạm vào da thịt mà đánh ra được. Đám người luyện võ các ngươi mỗi chỉ biết đứng tử mã bộ, đánh vào đống mộc đầu chuyên thạch không biết phản kích, há có thể so sánh được? Nói thật cho ngươi biết, đám người luyện võ các ngươi, ở trong mắt của ta, trên thực tế chỉ là một lũ đàn bà!"

"Véo" một tiếng xé gió lại là một cước, càng nhanh càng mãnh liệt hơn, mục tiêu vẫn là đại não của Vương Chí Đạo. Xem đến khí thế của một cước này, tin tưởng chỉ cần đá trúng đích, Vương Chí Đạo sẽ lập tức ngã xuống, kết quả não bộ bị chấn cho nát bét.

Vương Chí Đạo lần này không dùng song thủ đưa ra ngăn đỡ nữa, mà là trực tiếp một quyền đánh ra, chuẩn xác đánh trúng vào trên bắp đùi cái chân đang đá tới của Trương Sĩ Kiệt, hoàn mỹ phá giải được một đá này của Trương Sĩ Kiệt. Sau đó Vương Chí Đạo cũng đáp lại một câu: "Nói thật cho ngươi biết, thực lực của ta cũng là nhờ đánh ra mà có, hơn nữa nếu kể ra sẽ không ít hơn so với ngươi!" Bàn tay bắn ra, một đòn phiên bối quyền nặng nề đánh trúng vào trên mặt Trương Sĩ Kiệt.

Trương Sĩ Kiệt trên mặt đã trúng một quyền, chẳng những không có lui lại, ngay cả mi mắt cũng không có chớp lấy một chút, mà là trực tiếp trả đòn lại một cước.

"Chát" một tiếng, Vương Chí Đạo lại thêm một quyền đánh trúng, một lần nữa đánh trúng vào bắp đùi cái chân xuất cước này của Trương Sĩ Kiệt, lại một lần nữa phá giải được đòn đá của Trương Sĩ Kiệt. Sau đó động tác của Vương Chí Đạo không hề ngừng lại, một quyền khác đánh ra từ dưới hướng lên trên, mãnh mẽ chuẩn xác đánh lên trên cằm Trương Sĩ Kiệt, đánh cho đầu của Trương Sĩ Kiệt ngửa hẳn về sau. Tiếp theo, động tác của Vương Chí Đạo vẫn không ngừng, thân thể vừa co vừa chuyển một cái, đã chuyển qua được sau lưng Trương Sĩ Kiệt. Hai tay bung ra ôm lấy thắt lưng Trương Sĩ Kiệt, đem cả hai chân của hắn nhấc bổng lên khỏi mặt sàn, hướng về sau mãnh liệt sử ra một đòn quật lưng, đem Trương Sĩ Kiệt nặng nề quật ngã lộn đầu ra phía sau.

"Hay!" Người của Tinh Võ Môn đứng dưới lôi đài thấy thế ầm ầm hô to lên, mà Trương Khiếu Lâm thì giật mình đứng phắt dậy, hai mắt cơ hồ muốn bốc ra lửa.

Trương Sĩ Kiệt rất nhanh đã bò được lên, bộ dáng thoạt nhìn không hề bị chút thương tổn nào. Hắn vẻ mặt không chút biểu tình, nhìn Vương Chí Đạo nói: "Thực lực cũng không tệ lắm, có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đem ta đánh ngã được xuống sàn, ngươi chính là người thứ nhất. Đáng tiếc chính là, quyền đầu của ngươi không thể tạo thành thương tổn cho ta!"

"Sai, ta đã thương tổn ngươi rồi, chỉ là ngươi không có cảm giác được mà thôi, bởi vì thân thể của ngươi đã chết rồi!" Vương Chí Đạo nói. Lại thấy biểu tình khó hiểu trên nét mặt của Trương Sĩ Kiệt, liền tiếp tục giải thích nói: "Quanh năm suốt tháng không ngừng chiến đấu, mỗi ngày đều phải vượt qua quyền đấm cước đá, thân thể không có lúc nào được điều dưỡng, điều này làm cho cơ bắp cùng thần kinh trên cơ thể của ngươi cũng đã bị phá hỏng hết rồi. Cho nên ngươi hiện nay có bị đòn nghiêm trọng cũng không có cảm giác đau đớn, thậm chí bị thương cũng không tự biết. Như thế này không phải là chuyện tốt, quyền thủ như ngươi vậy, thân thể chỉ đến tầm ba bốn mươi tuổi là hỏng mất. Đến lúc đó thân thể của ngươi sẽ trở nên yếu ớt giống như một lão nhân tám mươi tuổi, nói không chừng còn có thể tùy thời sụp đổ mà chết."

Trương Sĩ Kiệt nghe vậy cười cười, nói: "Như vậy thì không sao cả, chỉ cần có thể huy hoàng nhất thời, cho dù ngày mai chết đi cũng xứng đáng!"

Chân phải điểm xuống đất một cái, giống như lò xo đã bắn vụt lên, nhằm bắn thẳng vào bụng dưới Vương Chí Đạo, nửa đường lại đột nhiên thay đổi phương hướng, biến thành Tảo thích một lần nữa nhằm quét vào đầu Vương Chí Đạo.

Đến khi Vương Chí Đạo lại một quyền nhằm đánh vào bắp đùi Trương Sĩ Kiệt, chân của Trương Sĩ Kiệt đột nhiên lại phản lại quy tắc vật lý mà rất nhanh thu hồi trở về, sau đó một chân kia co đầu gối, lăng không nhằm Vương Chí Đạo nện thẳng tới, xu thế như con hổ dại.

Vương Chí Đạo thấy một kích này của Trương Sĩ Kiệt thế tới quá hung mãnh, không tiện đón đỡ, liền sử ra Nhiễu hoàn bộ, bước vòng một cái tức thì đã tránh được công kích của Trương Sĩ Kiệt, cũng lại vừa chuyển

được tới phía sau lưng Trương Sĩ Kiệt.

Chỉ có điều không đợi cho Vương Chí Đạo một lần nữa ôm được sau eo lưng của mình, Trương Sĩ Kiệt tức thì đột nhiên cúi người đạp hậu một phát, chân phải nhằm phía sau đạp mạnh ra.

185. Chương 183: Uy Lực Của Thuốc Kích Phát

Hắn vốn ý định thừa dịp sau khi một cước này của Trương Sĩ Kiệt được thu hồi trở về sẽ lại áp sát tiến vào. Không ngờ, một ngọn cước này của Trương Sĩ Kiệt lại không phải là đá hậu chân chính, mà lại chỉ là hư cước, hắn vì muốn hù dọa buộc Vương Chí Đạo phải bỏ qua công kích từ phía sau, nên mới mạo hiểm sử ra một chiêu đá nhử, thế nhưng vẫn thành công đem Vương Chí Đạo bức lui.

Sau khi giơ chân nhử ra một đòn đá hậu, thành công làm cho Vương Chí Đạo phải lui về phía sau, Trương Sĩ Kiệt lập tức mượn thế đột nhiên xoay mình nhảy vọt lên quay một trăm tám mươi độ, một chân kia giống như lưỡi đại phủ nhằm thẳng Vương Chí Đạo quét tới, lại một lần nữa buộc được Vương Chí Đạo phải bỏ qua công kích, chuyển thành lui về sau để phòng thủ. Cứ lùi lại từng bước nhỏ như thế, cũng đủ để cho Trương Sĩ Kiệt đoạt lại được tiên cơ, vì vậy nhân lúc cháy nhà hôi của, một tiếng trống dấy động sĩ khí, nhằm Vương Chí Đạo phát động công kích mãnh liệt như cuồng phong bạo vũ.

Quyền đấm, cước đá, khuỷu tay nện, đầu gối thúc, chiêu chiêu đều không để cho đường sống, công kích trực tiếp vào những bộ vị yếu hại của Vương Chí Đạo, tiết tấu dày đặc, lực đạo mãnh liệt, xu thế như hổ dại, đánh cho Vương Chí Đạo liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng hoàn toàn rơi vào hạ phong, chỉ còn có thể phòng thủ, không thể phản kích.

Dưới lôi đài Ô Tâm Lan cùng Chu Điệp hai nàng thấy vậy hiển nhiên là hoa dung thất sắc, mà Lưu Chấn Đông, Chu Quốc Phú cùng mấy đại nam nhân cũng hoảng sợ biến sắc, chỉ có Trần Chân là vẫn tỉnh táo như thường, quay sang đám người Ô Tâm Lan sắc mặt đang tái nhợt, nói: "Không cần lo lắng. Vương sư đệ thoạt nhìn thì như không ổn, thế nhưng hắn phòng thủ đến giọt mưa cũng rơi không lọt, công kích mãnh liệt của Trương Sĩ Kiệt cũng không có nửa điểm tổn thương được tới hắn. Tin ta đi, đợi được đến khi thế công của Trương Sĩ Kiệt dừng lại, Vương sư đệ lập tức sẽ phản công, đến lúc đó thì xui xẻo chính là Trương Sĩ Kiệt rồi!"

Đám người Ô Tâm Lan nghe vậy, tỉnh táo lại mà cẩn thận hai người đang đánh nhau kịch liệt trên lôi đài, phát hiện ra tình huống quả nhiên như lời Trần Chân nói, tâm tình khẩn trương tức thì được bình tĩnh trở xuống.

Vương Chí Đạo lúc này trong lòng lại đang ngầm khen ngợi Trương Sĩ Kiệt. Phải biết rằng loại đả pháp này của Trương Sĩ Kiệt rất có đạo lý. Ở hậu thế khi thi đấu lôi đài, cái loại đả pháp công kích mãnh liệt dưới tiết tấu cao này được rất nhiều quyền thủ quyền nhanh lực nặng chọn làm đấu pháp, đồng thời cũng là đả pháp trên lôi đài được Vương Chí Đạo ở kiếp trước ưa dùng nhất. Cái loại đả pháp này nếu dùng để đối phó với loại quyền thủ thường thường có năng lực phòng thủ bạc nhược yếu kém, có thể chỉ cần một hơi đã đánh cho hắn hoa rơi nước chảy, thảm bại ngã xuống đất.

Vương Chí Đạo kiếp trước trên lôi đài đã dùng loại đả pháp cường công tiết tấu cao này chỉ trong vòng nửa hiệp đấu đã kết liễu vô số đối thủ. Thế nhưng trong thực chiến của võ thuật truyền thống thì loại đả pháp này lại không thường thấy. Các võ thuật gia môn truyền thống đối với loại đả pháp này, chỉ công không thủ, cậy một tiếng trống dấy động sĩ khí, vẫn không cho là đúng, cho là khuyết điểm rất nhiều, chỉ là đả pháp của bọn vũ phu man hán không biết võ thuật, không thể nào thể hiện được vẻ đẹp của võ thuật. Nhưng Vương Chí Đạo lại biết rằng loại đả pháp này trong đánh nhau một chọi một trên lôi đài lại chính là một đấu pháp phi thường thực dụng, nó có thể dễ dàng xé toang tuyến phòng thủ của đối phương, chỉ một hơi đem đối phương đánh ngã. Trên thực tế, coi như là võ thuật gia nổi danh, gặp phải một người bình thường sử xuất ra loại công kích mãnh liệt tiết tấu dày đặc không gián đoạn, khí thế liều mạng như con hổ dại, cũng sẽ bị chân tay luống cuống, không thể phản kích, thậm chí có khả năng sẽ bị một kích đánh ngã, xuất hiện chuyện như đùa "loạn quyền đánh chết lão sư phụ".

Người bình thường sử dụng ra loại đả pháp này còn có khả năng đánh ngã được lão quyền sư, vậy thì Trương Sĩ Kiệt là dạng quyền thủ được huấn luyện chuyên đánh địa hạ quyền đài khi sử dụng ra hiển nhiên càng

thêm vô cùng uy lực. Chỉ đáng tiếc là đối thủ của hắn lại là Vương Chí Đạo. Không nói đến bản thân Vương Chí Đạo vốn đã am hiểu loại đả pháp này, mà ở kiếp trước có đến một nửa số đối thủ của hắn cũng thiện dụng loại đả pháp nổi danh này. Cho nên Vương Chí Đạo đã sớm tích lũy được kinh nghiệm để ứng phó với loại đả pháp này, lúc này ứng phó với Trương Sĩ Kiệt, đương nhiên là dễ dàng tự nhiên.

Biểu hiện ra thì nhìn giống như là Vương Chí Đạo đang bị công kích như cuồng phong bạo vũ của Trương Sĩ Kiệt khiến cho chỉ có thể phòng thủ, không thể phản kích lại. Thế nhưng theo như lời Trần Chân đã nhận định, hắn phòng thủ kín đến giọt mưa không lọt. Quyền cước của Trương Sĩ Kiệt căn bản là không có một đòn nào rơi được vào chỗ yếu hại của Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo chính là đang chờ đợi, hắn rất rõ ràng, khuyết điểm của loại đả pháp cường công tiết tấu cao này chính là không thể kéo dài. Cho dù là quyền thủ có thể lực cường thịnh đến đâu đi nữa, sử dụng loại đả pháp tiết tấu cao này cũng chỉ có thể cường công được chừng nửa phút đồng hồ, sau khi quá nửa phút đồng hồ thì thể lực sẽ giảm xuống, tiết tấu sẽ trở nên rối loạn. Lúc này quyền thủ muốn hoãn lại để mà hồi khí, mà thời gian hồi khí này lại chính là cơ hội tốt nhất để phản công. Vương Chí Đạo sẽ chờ đợi một cơ hội này đến để chuyển thủ sang công.

Trương Sĩ Kiệt thể lực rất mạnh, hắn công kích điên cuồng không gián đoạn đến gần một phút đồng hồ, thể lực so với đại đa số các đối thủ mà Vương Chí Đạo kiếp trước đã gặp trên lôi đài thì còn muốn mạnh hơn, đáng tiếc là cho dù cường mạnh đến đâu cũng phải mệt. Sau khi cường công chừng một phút đồng hồ, Trương Sĩ Kiệt thể lực bắt đầu theo không kịp, hơi thở bắt đầu hổn hển, tiết tấu cũng không tự chủ được mà chậm dần lại. Nhất là sau khi hắn phát hiện ra bản thân mình cường công tới một phút đồng hồ nhưng cũng không có chân chính tổn thương được tới Vương Chí Đạo, toàn bộ đều là phí công vô ích, tâm trí Trương Sĩ Kiệt cũng bắt đầu trở nên loạn nhịp. Tâm vừa loạn, tiết tấu lại càng thêm loạn, thế công lập tức đình trệ hẳn lại. Vẫn tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chằm chằm vào Trương Sĩ Kiệt, Vương Chí Đạo hiển nhiên là nắm vững rất tốt được cơ hội này, sau khi một đầu gối phá khai một cước Trương Sĩ Kiệt đang đá tới, quyền đầu lập tức như lưu tinh nhằm vào mặt Trương Sĩ Kiệt bay vụt tới.

"Chát" một tiếng, đánh trúng vừa nặng vừa chuẩn. Trương Sĩ Kiệt bị một quyền này đánh cho choáng váng, Vương Chí Đạo lập tức chuyển thủ sang công, lấy gậy ông đập lưng ông đả pháp cường công tiết tấu cao, quyền cước liên hoàn bất đoạn hướng trên người Trương Sĩ Kiệt mà đánh xuống.

Nếu như nói công kích lúc mới vừa rồi của Trương Sĩ Kiệt giống như cuồng phong bạo vũ, vậy thì công kích lần này của Vương Chí Đạo giống như là giọt thủy ngân không chỗ nào không lăn vào được. Công kích cuồng phong bạo vũ của Trương Sĩ Kiệt không phá được phòng thủ của Vương Chí Đạo, nhưng công kích như giọt thủy ngân không chỗ nào không lọt của Vương Chí Đạo lại làm cho Trương Sĩ Kiệt không có cách nào phòng thủ. Cơ hồ mỗi một quyền, mỗi một cước đều phải để cho Vương Chí Đạo đánh trúng. Quyền quyền đến thịt, chiêu chiêu xuyên tâm.

Không tới nửa phút đồng hồ, hai bên mạng sườn Trương Sĩ Kiệt đã bị đá tới hơn hai mươi cước, trên mặt thì lị bị đánh đến hơn ba mươi quyền, chẳng những sưng thũng như tấm bồ đoàn, mà thất khiếu cũng đều xuất huyết, thê thảm vô cùng. Đợi được đến khi quyền thứ ba mươi ba của Vương Chí Đạo rơi xuống trên mặt Trương Sĩ Kiệt, Trương Sĩ Kiệt mặc dù dường như không còn cảm giác đau đớn nữa, nhưng rốt cục cũng chịu đựng không nổi, toàn thân thẳng đơ đổ nhào xuống đất chết ngất đi luôn.

Trương Khiếu Lâm đang xem cuộc chiến đứng phắt ngay dậy, sắc mặt xám như tro tàn. Chứng kiến Trương Sĩ Kiệt ngã xuống, hắn biết bản thân mình đã thua mất rồi, đời này đừng mơ tưởng tới tìm Vương Chí Đạo phiền toái nữa, nếu không chẳng những không thể tung hoành Thượng Hải được nữa, mà đại ca cùng nhị ca cũng sẽ không coi hắn là huynh đệ nữa, đắc biệt là nhị ca vô cùng trọng tín kia.

Sau khi thất vọng và căm ghét, Trương Khiếu Lâm lại đột nhiên cảm giác được có chút may mắn. May mắn là khi Vương Chí Đạo cùng với bản thân mình đánh cuộc đã tạm thời đổi lại thành một trăm vạn, không đánh cuộc toàn bộ tài sản của mình, nếu không chỉ sợ chính bản thân mình đến lúc này chỉ còn là một gã nghèo trên răng dưới "trứng". Tiếp theo hắn lại cũng cảm giác được, may là cái trận thua này của mình đã hoàn toàn kết thúc được những dây dưa với Vương Chí Đạo. Nếu không cứ tiếp tục đấu cùng Vương Chí Đạo, chỉ sợ chính mình chẳng những thất bại đến cái quần đùi cũng không còn, cuối cùng phỏng chừng đến mạng cũng chưa chắc đã giữ lại nổi. Trương Khiếu Lâm lúc này nhớ lại tất cả, từ lúc bắt đầu tranh đấu cùng Vương Chí Đạo cho tới nay, dường như là chưa từng có thắng được hắn một trận nào.

Trận thi đấu thứ nhất ở vòng đấu thứ tư đã theo thắng lợi của Vương Chí Đạo mà chấm dứt, trận đấu thứ

hai tiếp theo lại càng hấp dẫn được sức chú ý của khán giả. Bởi vì trận thi đấu thứ hai này chính là cuộc chiến giữa người được coi là có khả năng lớn nhất dành chức quán quân ở Vạn quốc võ thuật đại hội lần này, Vương Tử Bình danh xưng "ngàn cân thần lực Vương", và quyền thủ ngoại quốc duy nhất còn lại trong tràng đấu, Nhật Bản Liễu Sinh Đấu Hồn.

Là một quyền thủ ngoại quốc duy nhất còn sót lại chưa có bị đá xuống đài, Liễu Sinh Đấu Hồn nếu như mà bị thua trong trận thi đấu này, vậy thì sau trận đấu đó chỉ còn lại toàn những trận tỷ thí giữa người Trung Quốc cùng với người Trung Quốc, Vạn quốc võ thuật đại hội chỉ sợ lại phải đổi tên thành Trung Quốc võ thuật đại hội rồi. Cho nên các khán giả ở đây, đặc biệt là các khán giả Trung Quốc đều rất hưng phấn, bọn họ không thể chờ đợi thêm được nữa, muốn nhìn xem Vương Tử Bình làm như thế nào đại phát thần uy, đem tiểu Nhật Bản Liễu Sinh Đấu Hồn kia đá văng xuống khỏi lôi đài.

Vì đám khán giả kia xem ra, Vương Tử Bình khí lực còn mạnh hơn so với Nhật Bản siêu trọng đô vật thủ cùng với đại quái vật hải tặc Trương Bảo Tử, vũ kỹ còn cao minh hơn so với hậu nhân nổi tiếng của Hồng Quyền tổ sư gia Hồng Hi Quan, cùng với Vịnh Xuân Quyền tổ sư mẫu Nghiêm Vịnh Xuân, muốn đánh bại một gã tiểu Nhật Bản mà trong trận đấu thứ nhất đã dùng thủ đoạn hèn hạ làm cho đối thủ phải bỏ cuộc, sang trận đấu thứ hai lại dùng tà thuật để thủ thắng, mà tới trận thứ ba lại thiếu chút nữa để cho một người phụ nữ hủy đi toàn bộ các đầu khớp xướng, thì hẳn là một việc hết sức dễ dàng. Mặc dù là trong trận đấu ở vòng đấu thứ ba Liễu Sinh Đấu Hồn quả thật là bằng bản lĩnh chân chính mà đánh bại được Long Điệp, nhưng thực lực của hắn vẫn đang không được khán giả thừa nhận.

Đại loa hiển nhiên cũng là người ủng hộ Vương Tử Bình, hắn thao thao bất tuyệt dùng giọng nói vang vang của mình đem Vương Tử Bình ca ngợi tán dương khắp trên trời dưới đất một hồi, sau đó lại dùng khẩu khí âm tổn mà đem Liễu Sinh Đấu Hồn nói đểu suốt từ đầu đến chân một trận. Liễu Sinh Đấu Hồn còn chưa cùng Vương Tử Bình khai chiến đã bị hắn làm cho tức giận đến thiếu chút nữa thì hộc máu mồm. Nếu không phải là yêu cầu của Cư Hợp Đạo là tuyệt đối tỉnh táo, lại thêm trận chiến này đã đến lúc trọng yếu, chỉ sợ Liễu Sinh Đấu Hồn sẽ kiềm chế không nổi mà nhảy khỏi lôi đài, đem Đại loa kia đánh trước cho một trận thật đau.

Hít một hơi thật sâu, Liễu Sinh Đấu Hồn thành công bài trừ được hết tạp niệm, tâm cảnh tiến nhập được vào cảnh giới vô niệm "Nhất xúc tức phát" như yêu cầu của Cư Hợp Đạo.

Vừa lên lôi đài đã ngay lập tức tiến nhập vào tâm pháp cảnh giới của Cư Hợp Đạo, có thể thấy được Liễu Sinh Đấu Hồn đã đem Vương Tử Bình coi là kình địch.

Mà Vương Tử Bình lại hiển nhiên không có đem Liễu Sinh Đấu Hồn để vào trong mắt. Vẻ mặt của hắn rất tự nhiên, chứng kiến Liễu Sinh Đấu Hồn bày ra Cư Hợp Đạo tư thế đã từng dùng để đánh bại Long Điệp, hắn cũng không hề có phản ứng gì, mà là trực tiếp hướng Liễu Sinh Đấu Hồn đi thẳng tới. Tiếng bước chân dễ dàng tự nhiên cho thấy hắn dường như coi Liễu Sinh Đấu Hồn đối diện căn bản không phải là địch nhân, mà chỉ là một tiểu hài tử mà hắn đang muốn tới giáo huấn.

Liễu Sinh Đấu Hồn nhìn thấy Vương Tử Bình cứ như vậy trực tiếp đi thẳng đến chỗ mình, tâm thái bình tĩnh không tự chủ được mà có chút loạn, chỉ có điều là hắn đã rất nhanh cảnh giác trở lại, cảm giác được rằng không thể để cho Vương Tử Bình nhiễu loạn tâm thần như vậy. Vì vậy hắn lại một lần nữa khiến bản thân mình phải tỉnh táo trở lại, toàn thần quán trú nhìn chằm chằm vào Vương Tử Bình đang tiến lại gần.

Vương Tử Bình vẫn tiếp tục đi thăng tới chỉ còn cách Liễu Sinh Đấu Hồn chừng một bước, nhưng cước bộ vẫn không có ý tứ dừng lại, ngược lại lại còn vươn tay phải ra, nhằm bả vai phải Liễu Sinh Đấu Hồn chụp tới, xem bộ dáng như là đang muốn vấn an Liễu Sinh Đấu Hồn mới đúng.

Liễu Sinh Đấu Hồn mắt thấy bàn tay to lớn của Vương Tử Bình đang hạ xuống trên bả vai của mình, nhưng là Vương Tử Bình nhất cử nhất động lại vô cùng trôi chảy tự nhiên, trên người nửa điểm sơ hở cũng không có, thế nhưng hắn chung quy cũng không thể để cho bàn tay to lớn của Vương Tử Bình cứ như vậy mà chụp đến vai mình được. Lấy lực đạo cực kỳ kinh người của Vương Tử Bình, một khi đã bắt được bả vai của hắn, chỉ cần phát lực, nói không chừng sẽ đem xương cốt bả vai của hắn bóp nát đi.

Cho nên Liễu Sinh Đấu Hồn rốt cục cũng kiềm chế không được mà phát động công kích, ngón tay chụm lại như mũi đao đâm thẳng vào cổ họng của Vương Tử Bình. Mặc dù sử dụng cũng là Cư Hợp Đạo, nhưng là

tâm cảnh đã kinh loạn, lực đạo cùng tốc độ đã không còn được ác liệt như khi dùng đánh ngã Long Điệp. Nhưng có điều bất ngờ chính là lần này vẫn đâm trúng được vào cổ họng Vương Tử Bình.

Liễu Sinh Đấu Hồn cảm thấy rất bất ngờ, chỉ có điều đã lập tức phát hiện ra không đúng. Thủ đao của hắn hình như là đã đâm vào một dạng da thuộc cứng cỏi nhất, chẳng những đâm không vào, mà lại còn bị lực phản chấn kinh người bắn ngược trở lại. Cổ họng của Vương Tử Bình, hiển nhiên là đã luyện được Thiết hầu công, so với da trâu già còn muốn dai cứng hơn, thủ đao lần này căn bản là không có tạo thành lấy nửa điểm thương tổn cho cổ họng của Vương Tử Bình.

Đúng vào lúc Liễu Sinh Đấu Hồn cảm thấy không ổn, thì bàn tay to lớn kia của Vương Tử Bình đang vỗ về phía bả vai hắn đột nhiên biến thành quyền đầu, sau khi hoa lên nửa hình cung đã nặng nề nhằm vào giữa mặt Liễu Sinh Đấu Hồn mà nện xuống.

"Chát" một tiếng, Liễu Sinh Đấu Hồn giống như là cái bao cát bị một quyền này đánh cho ngã nhào xuống ngay tại chỗ, khuôn mặt cơ hồ muốn đem sàn lôi đài đụng xuyên qua.

Đã kết thúc rồi sao? Chỉ là một quyền đã kết thúc?

Đám khán giả sửng sốt một hồi lâu, đang muốn lớn tiếng hoan hô Vương Tử Bình, đã thấy Liễu Sinh Đấu Hồn ở dưới chân Vương Tử Bình đang gắng sức bò lên, sau đó trên mặt đầy máu, lảo đà lảo lảo đứng lên được trước mặt Vương Tử Bình.

Vương Tử Bình nhìn lại người Nhật Bản ở trước mặt mình đứng cũng còn không đứng vững nổi, lắc đầu nói: "Ngươi đã không còn lực để tái chiến nữa rồi, hay là trực tiếp nhận thua xuống đài đi! Ta không đánh một người không có sức hoàn thủ!"

Liễu Sinh Đấu Hồn nhưng lại trong yết hầu kêu ùng ục mấy tiếng, sau đó nhìn chằm chằm vào Vương Tử Bình, "hắc hắc" cười nói: "Ai nói rằng ta không còn lực tái chiến nữa?"

Sắc mặt dần dần biến đổi, trở nên đỏ bừng, nhìn giống như là huyết dịch trong cơ thể Liễu Sinh Đấu Hồn đang được thiêu đốt lên. Quỷ dị chính là, hai mắt của Liễu Sinh Đấu Hồn cũng dường như là đã biến thành màu đỏ như máu. Tiếp theo, Liễu Sinh Đấu Hồn đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hú quái dị. Tiếng hú giống như là tiếng bầy dã thú hí gọi nhau, đám khán giả dưới đài nghe được không khỏi rùng mình kinh hãi, không rõ đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên, Liễu Sinh Đấu Hồn một trảo hướng Vương Tử Bình chộp tới, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, nếu so với một tay lúc trước, thì quả lực là hai người khác nhau. Vương Tử Bình không ngờ tới Liễu Sinh Đấu Hồn xuất thủ lại đột nhiên biến thành nhanh đến như vậy, né tránh không kịp đã bị một trảo này của Liễu Sinh Đấu Hồn chộp vào trên mặt, lập tức để lại năm cái rãnh máu thật sâu.

Vương Tử Bình giật mình cả kinh, lập tức một đòn Đạn thích nhằm Liễu Sinh Đấu Hồn đạp tới. Không ngờ, Liễu Sinh Đấu Hồn thân thể trượt một cái, nhanh như quỷ mị tránh được một cước này của Vương Tử Bình, cũng vọt được đến bên phải của Vương Tử Bình, lại là một trảo chộp ra, đem bên bả vai phải Vương Tử Bình trảo rách cả áo, trên da lại hiện lên năm cái rãnh máu thật sâu.

Tiếp theo, Liễu Sinh Đấu Hồn lại giống như là một con khỉ đã phát điên, lủi tới lủi lui khắp trước sau xung quanh thân người Vương Tử Bình, lúc thì xuất trảo, có lúc lại còn có thể ra quyền xuất cước.

Chỉ có điều là mỗi lần tốc độ đều nhanh đến mức quỷ dị, làm cho Vương Tử Bình né tránh không kịp. Chỉ chốc lát sau, trên người Vương Tử Bình đã bị trúng vô số vết thương, nhưng lại hết lần này đến lần khác không có cách nào cản lại được Liễu Sinh Đấu Hồn.

Dưới lôi đài khán giả vô cùng hoảng sợ. Ô Tâm Lan kinh hô: "Liễu Sinh Đấu Hồn này dường như đã đồng dạng với tên lính Nhật Bản đã từng cùng Tống Hổ Thành đại ca ác đấu, đã biến thành một người điên đáng sợ rồi!"

Vương Chí Đạo thần sắc trầm trọng nói: "Hắn nhất định là đã ăn thuốc kích phát rồi. Thằng Liễu Sinh Đấu Hồn này xem ra là muốn được ăn cả ngã về không rồi. Chỉ sợ rằng sau khi hắn đánh bại được đại ca rồi, chính bản thân hắn cũng sẽ bị thuốc kích phát bá đạo kia khiến cho mất mạng!"

Lưu Chấn Đông kỳ quái hỏi lại: "Hắn là ăn thuốc kích phát vào lúc nào, tại sao ta lại không nhìn thấy được?"

Vương Chí Đạo đoán nói: "Thuốc kích phát nhất định là dấu ở sau hàm răng của hắn!"

Cục diện trên lôi đài đối với Vương Tử Bình càng lúc càng bất lợi. Liễu Sinh Đấu Hồn ăn thuốc kích phát thú tính nhưng lại không giống như gã quan binh Nhật Bản đã từng đả thương Tống Hổ Thành. Hắn hình như không có đánh mất trí nhớ, chỉ biết dùng lợi trảo điên cuồng giống như dã thú nổi giận mà cào cấu công kích Vương Tử Bình, mà là một thân vũ kỹ của hắn dường như vẫn còn nhớ kỹ, hoặc là vì đã luyện được rất thành thục nên theo bản năng vận dụng được ra. Quyền đấm cước đá, thủ đao đâm chém, mỗi một chiêu động tác rất tiêu chuẩn, chỉ là lực đạo cùng tốc độ so với lúc trước thì đều mạnh mẽ hơn vài lần, độ chuẩn xác cùng quỹ đạo lại càng cao hơn, chiêu chiều đều đánh trúng vào trên người Vương Tử Bình.

Nếu đổi lại là một người bình thường đã trúng phải nhiều đòn như vậy, chỉ sợ đã ngã xuống không thể dậy nổi nữa rồi, nhưng là Vương Tử Bình tố chất thân thể phi phàm, người bình thường còn xa cũng không có thể so sánh được bằng. Đối với công kích điên cuồng của Liễu Sinh Đấu Hồn, hắn kiên cường chịu đựng không hề ngã xuống. Đến cuối cùng, Vương Tử Bình thậm chí còn nắm được một cơ hội, song chưởng vững vàng ôm chặt được Liễu Sinh Đấu Hồn, khiến cho động tác công kích như con khỉ điên của Liễu Sinh Đấu Hồn phải đình chỉ lại.

"Hay!" Đám khán giả trái tim đã muốn nhảy lên đến tận cổ họng, thấy thế lại kích động hô ầm cả lên. Vì bọn họ nghĩ đến, lấy ngàn cân thần lực của Vương Tử Bình, cho dù thân thể đã bị thương, nhưng chỉ cần ôm lấy được Liễu Sinh Đấu Hồn, là đã đủ để làm cho Liễu Sinh Đấu Hồn không thể động đậy. Sau đó hắn chỉ cần một quật là có thể đem Liễu Sinh Đấu Hồn quật cho bất tỉnh, hoặc là dùng sức ôm một cái đem xương sườn Liễu Sinh Đấu Hồn bẻ gãy đi.

Nhưng lại thực sự là rất bất ngờ, bị hai tay của Vương Tử Bình ôm chặt lấy, thân thể không thể động đậy, thế nhưng Liễu Sinh Đấu Hồn đột nhiên lại há ngoác miệng ra, dùng hàm răng trắng ởn dày đặc mà nhằm thẳng vào cạnh cần cổ Vương Tử Bình cắn xuống.

Nhất thời, cần cổ Vương Tử Bình máu tươi đầm đìa. Càng làm cho người ta phải kinh sợ chính là, Liễu Sinh Đấu Hồn cắn được vào cần cổ Vương Tử Bình nhưng vẫn không chịu nhả mồm ra, ngược lại còn ra sức hút máu tươi ra.

"Dừng tay!" Vương Chí Đạo rốt cục không thể đứng nhìn được nữa, không nhịn được chạy đến trước bàn trọng tài, nhìn đám người Tôn Lộc Đường quát lên: "Gọi bọn hắn dừng tay, thế này sao có thể tính được, đánh lôi đài làm sao lại có thể dùng răng cắn người?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân nhưng lại âm âm mà cười nói: "Tại sao không thể cắn người, trong quy tắc của Vạn quốc võ thuật đại hội cũng không có quy định là không thể cắn người, Liễu Sinh Đấu Hồn cũng không hề phạm quy hả!"

Vương Chí Đạo tức giận đến miệng vỡ mắng to nói: "Trong quy tắc của Vạn quốc võ thuật đại hội cũng không có quy định là không thể dùng súng, ta đây bây giờ có thể dùng súng bắn chết ngươi được không?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân biến sắc, đứng lên giận dữ hét: "Vương Chí Đạo, ngươi lại quấy rối, có tin rằng ta lập tức hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của ngươi hay không!"

Vương Chí Đạo đang còn muốn mắng nữa, đã thấy Tôn Lộc Đường đứng lên, hướng về phía lôi đài quát lớn: "Dừng tay, Liễu Sinh Đấu Hồn, trận này tính là ngươi thắng rồi! Lập tức nhả mồm ra, ngươi nếu không chịu nhả mồm ta sẽ hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của ngươi!"

Lời này vừa ra, Liễu Sinh Đấu Hồn, vốn bị khán giả cho rằng đã phát điên rồi, lại đột nhiên nhả cái miệng đã đầm đìa máu tươi ra, cũng tránh ra khỏi hai cánh tay Vương Tử Bình vẫn đang ôm lấy hắn, lui về phía sau hai bước đứng yên. Mà Vương Tử Bình lại bởi vì mất nhiều máu quá, nên đã té nhào xuống.

Đợi được đến sau khi đám người Vương Chí Đạo cùng các nhân viên y tế ba chân bốn cẳng đem Vương Tử Bình nâng lên cáng vác đi cấp cứu, Tôn Lộc Đường bất đắc dĩ đứng lên tuyên bố, trận thi đấu này người thắng là Liễu Sinh Đấu Hồn.

Khán giả đều xôn xao ầm lên, đều quát: "Không tính, không tính! Tiểu Nhật Bản kia cắn người, rất là hèn hạ, hủy bỏ tư cách của hắn, hủy bỏ tư cách của hắn!"

"Toàn bộ câm mồm!" Sơn Khẩu Dụ Nhân không nhịn được đứng lên vì Liễu Sinh Đấu Hồn mà giải thích nói: "Quy tắc của Vạn quốc võ thuật đại hội là không cho sử dụng vũ khí, nhưng là cho phép sử dụng bất cứ loại đấu pháp gì cũng được, cũng không ố nói rằng không thể dùng răng cắn..."

Nói còn chưa dứt lời, Sơn Khẩu Dụ Nhân đã lập tức bị một đống nước bọt bao phủ khắp người.

186. Chương 184: Ngọn Mâu Sắc Bén Nhất Vs Tấm Thuẫn Kiên Cố Nhất

Hành vi của Liễu Sinh Đấu Hồn mặc dù vô sỉ, nhưng lại đích xác không có vi phạm quy tắc của Vạn quốc võ thuật đại hội. Sơn Khẩu Dụ Nhân xảo diệu lợi dụng một cái sơ hở này, đem hết mọi thanh âm kháng nghị của mọi người hất trở về. Vì vậy, Liễu Sinh Đấu Hồn lại một lần nữa được vào vòng trong, tiến nhập tứ cường, làm cho cuộc đấu tranh gay gắt giữa tiểu Nhật Bản mà đại diện là Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng đám người Trung Quốc Vương Chí Đạo lần đầu tiên đạt được thắng lợi không nhỏ.

Sau khi nghị luận ồn ào hết một hồi lâu, khán giả đành chậm rãi im lặng trở xuống, trong lòng có chút không cam lòng chuyển sang chờ đợi trận đấu tiếp theo. Đối với Liễu Sinh Đấu Hồn, bọn họ chỉ có thể đem hy vọng ký gửi lên trên người Vương Chí Đạo, hy vọng trong trận đấu ở vòng đấu tiếp theo, Vương Chí Đạo có thể thay tất cả khán giả cho Liễu Sinh Đấu Hồn ăn một trận để hảo hảo giáo huấn hắn!

Thất bại bất ngờ của Vương Tử Bình hiển nhiên làm cho Đại loa rất khó nuốt trôi, khi giới thiệu trận đấu tiếp theo ngữ khí hữu thanh vô lực, lộ ra bộ dáng tâm không cam lòng không muốn. Chỉ có điều là thái độ của Đại loa mặc dù khó coi, thế nhưng cũng không làm giảm sức hấp dẫn của trận đấu sắp tới đối với đám khán giả.

Mặc dù đám khán giả bị một trận chiến của Vương Tử Bình cùng Liễu Sinh Đấu Hồn kích thích khiến cho trong lòng tràn đầy căm phẫn, nhưng là trận tỷ thí tiếp theo vẫn giữ chân bọn họ không ly khai khỏi hiện trường. Bởi vì trận thi đấu tiếp theo chính là trận so tài giữa Tinh Võ Môn Trần Chân cùng Tôn Đại Chu con trai của Tôn Lộc Đường!

Trần Chân chính là anh hùng Tinh Võ Môn. Sau khi trở lại Thượng Hải vì cái chết của sư phụ Hoắc Nguyên Giáp mà nổi giận xông vào Hồng Khẩu đạo tràng, đánh cho tất cả võ sĩ Nhật Bản trong đạo tràng hoa rơi nước chảy, hành động vĩ đại rung động đến trái tim người Trung Quốc. Chỉ cần một sự kiện này, đã đủ làm cho uy vọng của Trần Chân tại Tinh Võ Môn không có ở dưới Vương Chí Đạo. Ba trận đấu ở các vòng đấu trước trong Vạn quốc võ thuật đại hội, Trần Chân đã biểu hiện không thua công lực của Hoắc Nguyên Giáp, cái loại công phu quyền cước kinh người có thể đánh ra âm thanh phá không tê tâm liệt phế làm hắn đánh đâu thắng đó, ai ngăn cản lập tức bị đánh ngã. Trong ba đối thủ ở ba trận đấu trước, coi như là Xiêm La quyền vương Nãi Bồng Đông thực lực cực mạnh cũng không hề gây được một điểm uy hiếp đối với hắn, cuối cùng hắn vẫn không hề tổn thương mà đạt được thắng lợi. Sau khi nhìn biểu hiện của Trần Chân, đại đa số khán gia cũng tán thành rằng nếu luận về lực công kích, Trần Chân có thể là một vị mạnh nhất trong các tuyển thủ tham gia thi đấu ở Vạn quốc võ thuật đại hội.

Về phần Tôn Đại Chu con trai của Tôn Lộc Đường, thì lại được đám khán giả cho rằng hắn là một vị tuyển thủ có năng lực phòng thủ mạnh nhất. Cho dù biểu hiện của hắn không có làm cho mọi người nhìn xem đã mắt như Trần Chân, nhưng là ba đối thủ ở ba trận đấu trước đều là những người siêu cường. Không bàn đến đối thủ ở vòng đấu thứ nhất, đệ tử ở vòng đấu thứ hai chính là Thượng Vân Tường siêu sao của võ thuật Trung Quốc, công lực cao đến kinh thế hãi tục. Nhưng là Tôn Đại Chu lại có thể bằng Tá lực chi thuật của hắn đem đối thủ đánh hạ lôi đài, mặc dù có chút thủ đoạn, nhưng là có thể ngăn cản được công kích của Thượng Vân Tường, đã nói lên được năng lực phòng thủ của Tôn Đại Chu rất mạnh. Phải biết rằng Thượng Vân Tường chính là Hình Ý đại sư kế thừa Hình Ý chi Vương Quách Vân Thâm sau này được người đời tán dương là "Bán bộ Băng quyền, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ", công lực trên tay mạnh mẽ đến có thể dễ dáng đánh gục cả mãnh hổ. Về phần đối thủ Vũ Điền Hốt Giác trong trận đấu thứ ba của Tôn Đại Chu, lại càng là một cao thủ thực lực kinh người, nếu như nói công kích của Thượng Vân Tường thuộc về dạng "Cương", thì Vũ Điền Hốt Giác chính là đại biểu cho "Nhu". Cả hai người một cương một nhu này đều là cao thủ đỉnh cao, cũng đều bị Tôn Đại Chu đánh qua được. Có thể nói rằng xem như các

đối thủ của Tôn Đại Chu có tố chất cao nhất ở Vạn quốc võ thuật đại hội, đánh cho hắn khổ cực nhất, bất quá cuối cùng Tôn Đại Chu vẫn thể hiện được năng lực xuất sắc của hắn, đem đối thủ đá xuống khỏi lôi đài.

Tổng hợp lại mà nhìn, Trần Chân cùng với Tôn Đại Chu, ngoại trừ rằng một người trọng về phần tiến công, một người thiên về phần phòng thủ, thực lực có thể nói là cân sức ngang tài, rất khó phân biện ra được cao thấp, cho nên trận tỷ võ giữa hai người bọn họ lại một lần nữa hấp dận được sự hứng thú của khán giả.

Sau khi hai người Tôn Đại Chu cùng Trần Chân đứng lên trên lôi đài, đồng thời ôm quyền. Hai người đều là người yêu thích võ thuật, cùng nhau du học tại Nhật Bản, lại cùng là người của Đồng Minh hội, thật có thể nói là đồng chí đồng đạo.

Lúc này cả hai người đồng thời đứng lên trên lôi đài, nhưng lại không hề có cái loại áp lực giữa hai đối thủ, mà ngược lại biểu tình trên mặt hai người phảng phất có chút vui sướng nhẹ nhàng giống như các sư huynh đệ đồng môn đang muốn luận bàn võ công. Hai người mặc dù đã quen biết nhiều năm, thế nhưng hai người vẫn chưa từng chân chính đấu qua một trận, hôm nay lại có một cơ hội ở trước mặt nhiều cao thủ quan sát như vậy mà tiến hành một trận so tài, đối với hai người mà nói, đây chính là một điều thú vị đáng để nếm trải.

Tôn Đại Chu cười nói: "Trần Chân huynh, ngươi và ta quen biết đã nhiều năm, vẫn không có cơ hội để hảo hảo luận bàn một chút. Ngàn chờ vạn mong có một cơ hội, nghĩ không ra là lại rơi vào trường hợp này. Chỉ là không biết hôm nay ta và ngươi, rốt cục là ai sẽ ở lại trên đài tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến tiếp theo đây?"

Trần Chân hướng về Tôn Đại Chu cười nói: "Tôn huynh, hai người chúng ta lúc này có thể đứng ở trên lôi đài này hẳn là nên cảm thấy kiêu ngạo mới đúng. Nhật Bản cùng các cường quốc phương Tây cưỡng đoạt lấy quyền tổ chức Vạn quốc võ thuật đại hội, phái quyền thủ của bọn họ đến tham chiến, đơn giản là muốn đàn áp sĩ khí của người Trung Quốc chúng ta, làm cho người Trung Quốc chúng ta phải tự nhận là Đông Á bệnh phu, đáng tiếc đến lúc cạnh tranh cuối cùng lại toàn là chuyện nội bộ của người Trung Quốc chúng ta. Ngươi và ta hôm nay vô luận là ai thua ai thắng, cũng là sự kiêu ngạo của người Trung Quốc chúng ta. Chúng ta muốn cho toàn bộ mọi người trên thế giới đều phải biết rằng người Trung Quốc chúng ta, không phải là Đông Á bệnh phu!"

Một hồi diễn thuyết này của Trần Chân oai phong lẫm liệt, nhất là mấy câu nói sau cùng lại càng thể hiện cảm xúc mãnh liệt dâng trào, lập tức dẫn dắt theo một tràng lớn tiếng ủng hộ dưới lôi đài.

"Hay!" Tôn Đại Chu bị Trần Chân cảm hóa, cũng lớn tiếng nói lên: "Vậy thì hai chúng ta hãy cùng thể hiện hết mình. Làm cho những đồ vô sỉ không biết tốt xấu vọng tưởng khi dễ người Trung Quốc chúng ta được kiến thức một chút sự ảo diệu trong võ thuật chân chính của Trung Quốc chúng ta!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân thấy bộ dáng hai người ung dung đàm đạo, cười nói tự nhiên, trong lòng không khỏi bực bội lên tiếng nói: "Hai người các ngươi là đến luận võ hay là tới nơi này bán nghệ? Nếu không muốn đánh nhau thì cứ nói, hai người các ngươi trực tiếp thương lượng một chút xem người nào ở lại trên đài, người nào tự động xuống đài là được, không cần phải đánh nhau nữa!"

Lời của Sơn Khẩu Dụ Nhân vừa ra khỏi miệng, đã bị một ánh mắt như muốn giết người của Trần Chân nhìn lại. Trần Chân lạnh lùng nói: "Trung Quốc chúng ta chính là một quốc gia có nghi lễ đàng hoàng, mặc dù là luận võ nhưng vẫn phải chú ý đến lễ nghi. Sao lại có thể giống như con chó điên không nói được một lời đã cắn người!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân vốn dĩ cũng là một người giỏi nói năng tranh biện, nhưng là lão vừa nhìn đến ánh mắt như muốn giết người từ hai tròng mắt của Trần Chân, lại nhớ lại truyền ngôn về việc Trần Chân nổi giận xông vào Hồng Khẩu đạo tràng đánh cho các võ sĩ Nhật Bản tổn thương tàn phế đứng lên không nổi, biết rõ người này là một hán tử máu nóng, nếu bị chọc giận thì chuyện gì cũng làm ra được, nên rốt cục miệng đã há ra nhưng cũng đành không dám cùng Trần Chân đấu miệng.

Lời nói của Trần Chân truyền đến dưới đài lại lập tức dẫn khởi tiếng hoan hô của một đám đông người Trung Quốc, nếu như vào lúc này Trần Chân quát to một tiếng "Giết chết người Nhật Bản!", tin tưởng rằng Sơn Khẩu Dụ Nhân dù có bay lên trời cũng tuyệt đối sẽ bị đám đông tại tràng lôi xuống đem nấu rượu.

Tôn Lộc Đường dưỡng khí công phu mặc dù rất cao, nhưng đối với Sơn Khẩu Dụ Nhân vẫn cảm thấy rất là chán ghét, chỉ là ngại về thân phận hiện tại của mình, không thể không giả bộ ủng hộ lão. Lúc này Trần Chân đã nói ra hết mấy câu xả giận, làm cho Tôn Lộc Đường không khỏi âm thầm cao hứng, nhưng nhìn đến sắc mặt Sơn Khẩu Dụ Nhân so với người chết còn muốn khó coi hơn, Tôn Lộc Đường vội ho một tiếng, nói với hai người đang đứng trên lôi đài: "Hai người các ngươi không nên nhiều lời nữa, bắt đầu luận võ đi!"

Hai người Trần Chân nghe được lời nói của Tôn Lộc Đường, đều nhìn nhau khẽ cười, không cần phải nói nhiều lời nữa, đồng thời bày ra tư thế lâm chiến.

Có lẽ là minh bạch được Trần Chân là một đối thủ chân chính, cho nên Tôn Đại Chu không hề ẩn tàng nữa, mà lập tức bày ra khởi thủ thế của Thái Cực Quyền, dùng công phu Thái Cực Quyền bản thân mình am hiểu nhất để mà nghênh địch. Thái Cực Quyền luôn luôn là lấy tĩnh chế động, hậu phát chế nhân mà thành danh, chú ý nhất chính là địch bất động thì mình bất động, địch muốn động mình động trước. Mặc dù mới vừa rồi thần thái của Tôn Đại Chu hưng phấn phụ họa cùng lời nói của Trần Chân, thế nhưng vừa bày ra tư thế nghênh chiến của Thái Cực Quyền, hắn lập tức đã có thể làm cho bản thân mình lãnh tỉnh trở lại.

Trần Chân là đệ tử Tinh Võ Môn, sở học rất rộng, đối với những tri thức cơ bản nọ kia của Thái Cực Quyền hiển nhiên là đã sớm quen thuộc, lúc này nhìn thấy Tôn Đại Chu bày ra Thái Cực Quyền khởi thủ thế, biết hắn sẽ không chịu ra tay trước, lập tức hướng Tôn Đại Chu ôm quyền nói: "Xin đắc tội!". Sải bước một cái đã lướt đến trước mặt Tôn Đại Chu, tay phải Trực quyền đánh ra, nhằm thẳng vào giữa mặt Tôn Đại Chu. Mặc dù chỉ là một đòn Trực quyền đơn giản, nhưng là dưới lôi đài cũng có thể nghe được tiếng phá không chân chân thực thực, chứng minh cho mọi người đều thấy uy lực của một quyền này chẳng những so với chiêu thức của đấm bốc Tây dương không hề thua kém, hơn nữa so với chiêu thức của đấm bốc Tây dương càng thực dụng hơn, càng trực tiếp hơn.

Tôn Đại Chu cước bộ dịch sang, đầu nghiêng một cái, hai tay xảo diệu vẽ một cái vòng tròn hướng về phía trên cổ tay Trần Chân mà gạt đến. Quyền đầu của Trần Chân vừa nhanh vừa độc đủ để đánh nát tim dập phổi khi vừa đụng đến trên hai tay của Tôn Đại Chu vậy mà lại ngay lập tức mất đi độ chuẩn xác, bị đẩy lệch qua một bên. Phương pháp Tá lực Thái Cực Quyền Thôi thủ vô cùng đơn giản đã phá giải được phá không quyền của Trần Chân. Công phu trên tay vừa rồi của hai người đều là công phu nhập môn đơn giản nhất, nhưng là uy lực của nó so với công phu cao thâm nhất lại càng chấn nhiếp kẻ khác, không ít người luyện võ nhìn hai người so chiêu, cũng bắt đầu suy nghĩ tại sao động tác công kích cùng phòng thủ đơn giản như thế nhưng khi đến tay hai người lại có thể có công hiệu như vậy.

Chỗ diệu dụng lớn nhất của Thái Cực Quyền là ở lúc dùng ra Tứ lạng bạt thiên cân, dù là người thần lực có sức mạnh cử được ngàn cân, nếu như đụng với cao thủ Thái Cực Quyền đều không làm được nên chuyện gì. Nghe nói, nhiều năm về trước đã có một vị cao thủ Thái Cực Quyền am hiểu nhất chiêu thuật Tứ lạng bạt thiên cân này, chỉ cần người khác đụng vào tay hắn cũng đừng nghĩ có thể buông tay ra được, người kia vừa phát lực hắn đã lấy thủ pháp Tứ lạng bạt thiên cân lôi kéo thân thể của người kia thành một vòng tròn, liên tục đến khi người kia dùng đến tận phần khí lực toàn thân cuối cùng, bị mệt đến chết mới thôi. Mặc dù người đó làm như thế là quá mức ác độc, nhưng cũng đủ để thể hiện được chỗ lợi hại của Thái Cực Quyền. Trần Chân từng nghiên cứu tỷ mỉ các loại võ học, đối với các đạo lý trong đó hiển nhiên phi thường rõ ràng, lập tức hạ cước ổn trụ thân hình, quyền phải thu hồi trở về, không để cho Tôn Đại Chu tùy ý chuyển động theo thủ thế vẽ vòng tròn.

Trần Chân một kích không thành, cũng không có vì thế mà đình chỉ công kích. Cước bộ đạp mạnh một phát, biến quyền thành chưởng giống như mũi tên rời khỏi dây cung bắn thẳng về phía bộ ngực Tôn Đại Chu. Tôn Đại Chu chân sau lui tiếp về sau một bước, tay trái phía sau tay phải phía trước, thân thể xoay đi thành một mặt nghiêng nhằm vào khoảng trống giữa song chưởng của Trần Chân mà lách xuyên vào.

Vương Chí Đạo nhìn hai người đứng trên lôi đài đang đánh tới khó phân thắng bại, lầm bầm tự nói:

"Ừ, ta quả nhiên không liệu sai, Tôn Đại Chu cũng là một cao thủ Thái Cực Quyền, công phu Thái Cực Quyền của hắn thoạt nhìn còn muốn mạnh hơn một chút so với Trần Phát Học."

"Ngươi tại sao lại nói như thế, chẳng lẽ Ngũ sư huynh sẽ thua ở trên tay Tôn Đại Chu hay sao?"

Thanh âm Ô Tâm Lan từ bên cạnh vang lên, từ sau khi Vương Chí Đạo nói cho nàng biết rằng hắn có thể sẽ ra đi, Ô Tâm Lan quả nhiên là hắn đi tới đâu nàng vẫn luôn theo sát tới đó.

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm lên lôi đài, trong miệng nói: 'Ta cũng không có nói là Ngũ sư huynh sẽ thất bại trong tay hắn, ta chỉ là nói Thái Cực Quyền của Tôn Đại Chu này so với Trần Phát Học còn muốn mạnh mẽ hơn. Thái Cực Quyền của Tôn Đại Chu cũng không đồng dạng như các chiêu thức chỉ luyện chết của các lão tiền bối. Thái Cực Quyền của các thế hệ trước mặc dù luyện đến xuất thần nhập hóa, rất là dẻo dai nhẫn nại, nhưng nếu gặp phải những dạng như Ngũ sư huynh, tốc độ xuất kích vừa nhanh vừa tàn nhẫn, chỉ cần một lần phòng vệ không đủ sẽ bị đánh bại, thậm chí còn bị đánh ngã xuống, làm sao còn có thể chờ tới khi đối thủ tiêu hao kéo dài. Cứ nhất mực phòng thủ mà gặp phải cao thủ đánh nhau chân chính, thì đúng là tự mua dây buộc mình. Tôn Đại Chu ngay từ đầu đã dùng đến chiêu thức trong thủ có công, hiểu được như thế nào chiếm đoạt tiên cơ, so với phòng ngự đơn thuần của Trần Phát Học thì rõ ràng là mạnh hơn nhiều. Ừ, trận đại chiến này có thể nói là đem toàn bộ tinh túy của võ thuật Trung Hoa thể hiện ra hết."

Ô Tâm Lan thấy Trần Chân trên đài lúc này giống như một thanh bảo kiếm đã kinh qua chiến trường từ rất lâu, các động tác đều như là lưu thủy hành vân, mỗi chiêu mỗi thức công kích ra đều mạnh mẽ hữu lực cũng mang theo thanh âm phá không thật lớn, hình tượng như chiến thần giá lâm, xu thế không thể kháng cự. Chỉ có điều là mặc dù thanh thế dọa người như thế, nhưng là trên mặt Trần Chân lại thoáng lộ ra nét tươi cười.

Ô Tâm Lan có chút kinh ngạc nói: "Ta chưa từng nhìn thấy lúc Ngũ sư huynh cùng người luận võ còn có thể tươi cười vui vẻ như thế kia!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Việc này là đương nhiên. Mỗi một người tập vĩ đều mong có một cơ hội được cùng cao thủ chân chính so chiêu luận võ, bởi vì thực lực của mỗi cá nhân chỉ ở dưới tình huống đối địch với cao thủ có thực lực tương đương mới có thể thể hiện ra được. Ngũ sư huynh am hiểu nhất chính là công kích, cơ hồ là không ai có thể kháng cự, mà Tôn Đại Chu lại am hiểu nhất chính là phòng thủ, có thể nói là hắt nước vào cũng không lọt. Hai người một công một thủ, một cương một nhu, hình dung rõ nhất chính là một ngọn mâu sắc bén nhất đấu với một tấm thuẫn chắc chắn nhất, có thể nói chính là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài. Cơ hội để có thể gặp nhau như thế này trên cùng một lôi đài, ở cùng một thời đại, cũng không dễ thấy, có biết bao nhiêu đại hiệp cao thủ đều là vì không tìm được đối thủ hoàn mỹ mà cảm giác được sự tịch mịch, buồn bực không vui. Ngũ sư huynh cảm giác thấy vui vẻ, Tôn Đại Chu cũng không phải là không."

Ô Tâm Lan hướng về lôi đài nhìn lại, quả nhiên, trên mặt Tôn Đại Chu cũng đang lộ ra nét tươi cười hưng phấn.

Tôn Lộc Đường nhìn lại thân thủ của con trai mình, không khỏi âm thầm gật đầu. Tôn Đại Chu đích xác đã đạt tới chân truyền của bản thân lão, mặc dù nói về phần công lực thì so với công lực của bản thân lão có chút không bằng, thế nhưng nếu mà nói về những người trẻ tuổi tu luyện Thái Cực Quyền, Tôn Đại Chu cũng đã đủ để gọi là danh gia rồi.

Ô Tâm Lan nhìn lại hai người trên đài, lại đột nhiên hỏi: "Chí Đạo, nếu hai người bọn họ mỗi người một vẻ, vậy thì ngươi nói xem rốt cục thì người nào sẽ dành phần thắng đây?"

Vương Chí Đạo vẫn nhìn không chuyển mắt lên lôi đài, trả lời: "Công phu phòng ngự của Tôn Đại Chu mặc dù đã luyện đến rất cao cường, nhưng là ta đã sớm nói qua rồi đó, phòng ngự cho đến mức tận cùng cũng không ngoại trừ là để tự bảo vệ mình, cũng không thể dùng lui địch. Chân chính phòng ngự hoàn mỹ chính là tiến công, chỉ có tích cực tiến công mới có thể dành được thắng lợi cuối cùng. Cho nên ta cho rằng, thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ thuộc về Ngũ sư huynh!"

Ô Tâm Lan không phục nói: "Ta thấy điều này không đúng rồi, ta xem tay của Tôn đại ca đến giọt mưa cũng không rơi thấu, chỉ cần hắn cứ tiếp tục kéo dài như vậy, thời gian càng lâu, thì Ngũ sư huynh bởi vì thể lực giảm xuống mà thế công sẽ bị chậm lại, đến lúc đó không phải là hắn sẽ có thể chuyển thủ sang công hay sao?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Nha đầu nhà ngươi thật đúng là một nữ nhân đại bất trung, chẳng lẽ ngươi mong muốn cho Ngũ sư huynh thua hay sao? Ngươi hãy xem sau khi ta nói cho Ngũ sư huynh cùng các sư huynh đệ khác được biết, thì mọi người sẽ thu thập ngươi như thế nào!"

Ô Tâm Lan dậm chân nói: "Ta không phải là có cái ý tứ ấy, ta chỉ là muốn cùng ngươi bình luận một chút xem hai người công phu ai cao ai thấp. Nào có ai tiểu nhân hèn hạ như ngươi len lén đi mách lẻo hả!"

Vương Chí Đạo nhìn thấy trên lôi đài trận luận võ càng lúc càng ác liệt, liền không hề để ý đến lời phản bác của Ô Tâm Lan nữa mà chuyên chú nhìn lên trên đài.

Trên lôi đài Trần Chân cùng Tôn Đại Chu không thể duy trì quá lâu, hai người đều đã thấm mệt, một thân mồ hôi đầm đìa. Trần Chân lúc này đã bỏ qua công kích bằng phá không quyền mạnh mẽ hữu lực, chuyển sang sử dụng thối pháp liên hoàn công kích như cuồng phong tảo lạc diệp. Đời sau trong rất nhiều tác phẩm điện ảnh đều tập trung mô tả hai loại võ thuật kinh điển nhất của Trần Chân, một loại chính là Song tiết côn xuất thần nhập hóa, một loại khác chính là thối pháp. Mặc dù trong các tác phẩm điện ảnh có không ít thành phần khoa trương, Vương Chí Đạo cũng chưa có từng chứng kiến Trần Chân sử dụng qua Song tiết côn, nhưng thối pháp của Trần Chân đích xác là cực kỳ cao siêu, không hề thua kém phá không quyền tê tâm liệt phế của hắn. Trần Chân mặc dù đi theo Hoắc Nguyên Giáp tập võ, nhưng đối với võ thuật đã tự có được kiến giải của chính mình, tự xuất ra phong cách riêng. Bộ thối pháp này của hắn, cương nhu tinh tế, co duỗi tự nhiên, giống như mưa rơi trên bờ cát, liên tục nhằm trên người Tôn Đại Chu qua lại đá vào.

Tá lực chi thuật nguyên bản cùng với tinh hoa Thái Cực Quyền của Tôn Đại Chu dưới thế công như mãnh hổ xuống núi của Trần Chân đã có vẻ có chút không còn đất dụng võ nữa. Một mực phòng thủ cũng không có nghĩa là không bị tiêu hao thể lực, nhất là muốn phòng thủ được công kích của Trần Chân. Tôn Đại Chu lúc này áo quần cũng đã ướt đầm, mệt đến có chút thở hổn hển. Hắn cảm thấy không ổn, thầm nghĩ rằng nếu cứ tiếp diễn như thế này tất sẽ bị Trần Chân đánh bại. Lập tức hạ quyết tâm, chiêu thức trên tay cũng bắt đầu biến hóa đi theo. Thái Cực Quyền vẫn đang là Thái Cực Quyền, chỉ là Tôn Đại Chu vào lúc này sử xuất ra đột nhiên biến thành nhanh hơn hẳn, đồng thời các động tác nguyên bản dùng để thủ thế, dưới sự biến đổi cước bộ của Tôn Đại Chu, lại hiển nhiên biến thành thế công tuy nhu nhưng có lực.

Một trận đánh nhau này của hai người tính cho đến lúc này, chính là một trận đánh nhau đặc sắc nhất, cũng kéo dài nhất, làm cho đám khán giả dưới lôi đài thấy được rất nhiều chiêu thức vốn chưa từng được kiến thức qua. Ngay từ lúc bắt đầu, người xem còn đang không ngừng hoan hô cổ vũ cho hai người, đến lúc về sau, tất cả mọi người đều toàn thần chăm chú nhìn lên trận thi đấu theo phong cách hoàn toàn mới này, phảng phất lúc này không còn giống như trận đấu ở Vạn quốc võ thuật đại hội nữa, mà là giống như hai vị sư huynh ở trong một võ quán bình thường đang thi đấu làm mẫu cho các sư đệ mới nhập môn.

Đến ngay cả đám người ngoại quốc đã bị đánh bại cũng không tránh khỏi bị trận tỷ võ giữa hai người Trần Chân cùng Tôn Đại Chu hấp dẫn, chứng kiến được những chỗ lợi hại không nhịn được mà thầm than võ thuật Trung Quốc quả nhiên bác đại tinh thâm, đất đai Trung Quốc quả nhiên ngọa hổ tàng long.

Vương Chí Đạo lẩm bẩm nói: "Ừ, xem ra Tôn Đại Chu bại cục đã định rồi!"

Ô Tâm Lan liếc mắt lườm hắn một cái tỏ ý xem thường, nói: "Ngươi làm sao mà biết được, không nên đứng ở chỗ này mà ăn nói ba hoa bịa chuyện hả!" Rất hiển nhiên là nàng vẫn còn đang canh cánh trong lòng về chuyện đùa lúc mới vừa rồi của Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo không thèm để ý đến ngữ khí của Ô Tâm Lan, cười nói: "Tôn Đại Chu luôn luôn lấy thủ thế của Thái Cực Quyền mà thành danh, nếu như mà hắn thật sự có thể làm như lời ngươi nói, vẫn kiên trì tiêu hao thể lực của Ngũ sư huynh, có lẽ sẽ còn có cơ hội để xuất kỳ chế thắng. Nhưng là lúc này hắn lại không thể kiên trì được dưới tay Ngũ sư huynh, bắt đầu nóng lòng sốt ruột, biến thành chuyển thủ sang công, điều này có thể nói lên một cái vấn đề..."

"Là vấn đề gì?" Mặc dù mới vừa rồi trong tâm âm thầm thề sẽ không nói chuyện trực diện với gã Vương Chí Đạo này nữa, nhưng là Vương Chí Đạo vừa mới mở miệng nói một câu, Ô Tâm Lan lập tức cảm giác được chính bản thân mình có một loại dục vọng đặc biệt muốn được nghe hắn nói. Lúc này Vương Chí Đạo chỉ nói có một nửa rồi bỏ lửng không nói nữa, khiến cho nàng phải vội vàng chuyển thân đến sát người Vương Chí Đạo để nghe hắn nói tiếp.

Vương Chí Đạo thấy bộ dáng cấp thiết của Ô Tâm Lan không khỏi âm thầm buồn cười, nhưng trên mặt hắn cũng không biểu hiện ra, chỉ nói tiếp: "Điều này chỉ có thể chứng mình rằng thể lực của Tôn Đại Chu đã bắt đầu cảm giác được có chút uể oải không duy trì được nữa, nên nghĩ muốn sớm chấm dứt trận thi đấu này!"

Ô Tâm Lan nghe được hết lời Vương Chí Đạo nói, nhìn lại hai người trên lôi đài, cảm thấy đúng thật, đành gật đầu nói: "Thực là nhìn không ra được, ánh mắt của ngươi thật đúng là chuẩn xác."

Vương Chí Đạo cười nói: "Đương nhiên! Ngươi cũng không chịu xem một chút xem đứng ở trước mặt ngươi là người nào ư!"

Nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của Vương Chí Đạo, Ô Tâm Lan không nhịn được mà đả kích hắn nói: "Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ, ngươi không phải là Vương Chí Đạo hay sao?"

Vương Chí Đạo ghé sát vào bên tai Ô Tâm Lan nói: "Không sai, ta chính là Vương Chí Đạo, nhưng ta lại còn là lão công tương lai của ngươi!" Nói xong, nhìn quanh bốn phía thấy không có ai chú ý đến bọn họ, hắn lập tức nhanh như chớp ghé lên khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của Ô Tâm Lan hôn mạnh một cái.

Trên mặt Ô Tâm Lan lập tức giống như là đang sốt ba mươi chín độ, dâng lên hai vầng mây đỏ rực. Nàng hờn dỗi đang muốn nhào đến Vương Chí Đạo phát tác, nhưng Vương Chí Đạo đã làm ra một cái thủ thế ra hiệu im lặng, ngăn trụ lại cơn kích động của Ô Tâm Lan, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Nơi này chính là chỗ công cộng, ngươi phải chú ý đến hình tượng của bản thân mình chứ!"

Ô Tâm Lan tức khí muốn chết, nhưng lại bởi vì bốn phía xung quanh đều là khán giả, đành phải lén lút nhấc chân hung hăng giẫm mạnh lên trên bàn chân Vương Chí Đạo một cái, lập tức không thèm để ý đến hắn nữa. Vương Chí Đạo trong lòng cười khổ, cũng không dám đùa bỡn Ô Tâm Lan nữa, tiếp tục nhìn lên trận đấu đã đến hồi căng thẳng tột độ trên lôi đài.

Trên lôi đài thân hình của hai người vào lúc này trong mắt các khán giả đã biến thành có chút mơ hồ, tốc độ của hai người đã phát huy đến mức cực hạn rồi. Những khán giả có nhãn lực không tốt lắm lúc này nhìn thấy đã có chút hoa cả mắt. Những người nhãn lực theo kịp thì âm thầm cao hứng, cho rằng thế này mới là luận võ chân chính.

Tâm tình hoàn toàn trái ngược so với Vương Chí Đạo đứng dưới lôi đài, chính là Tôn Lộc Đường Tôn lão gia tử trên bàn trọng tài. Khi lão chứng kiến được thời khắc Tôn Đại Chu phản thủ vi công, lập tức đã rõ ràng được ý đồ của Tôn Đại Chu. Nhưng là chiêu này thoạt nhìn qua thì giống như là đoạt chiếm tiên cơ, kỳ thật đây chính là lấy đoản của mình công trường của đối phương. Cứ tiếp diễn như thế này, đánh thêm không tới vài hiệp nữa Tôn Đại Chu hẳn sẽ bị Trần Chân đánh bại thôi.

Tôn Đại Chu lúc này cũng đã rõ ràng rằng chính bản thân mình đã dùng lộ số sai lầm rồi, nhưng lúc này đã lâm vào xu thế cưỡi lên lưng hổ. Thế công của Trần Chân vòng sau càng nhanh hơn vòng trước, căn bản là không để cho hắn có nhiều cơ hội kịp hít thở. Chỉ có điều là mặc dù như thế, Tôn Đại Chu lại kịp nhận thấy được một cái nhược điểm không rõ ràng của Trần Chân. Trần Chân trước mỗi khi xuất kích đều có chút không ngừng dao động cái đầu, đây vốn là một động tác hết sức tầm thường, thậm chí là ở hậu thế trong các bài luyện tập đầu tiên của Thái quyền chính là muốn luyện tập độ linh hoạt của cái đầu như thế này. Như thế này vốn không tính là khuyết điểm, nhưng sau khi quan sát thận trọng Tôn Đại Chu phát hiện ra mỗi khi Trần Chân muốn ra quyền hoặc xuất cước công kích bản thân mình, thì ánh mắt của hắn chung quy đều là trước hết quan sát phương hướng ngược lại rồi mới xuất thủ. Tôn Đại Chu đương nhiên rõ ràng rằng đây là bởi vì Trần Chân phi thường cẩn thận, trước khi xuất kích đều quan sát trước xem đối thủ có khả năng dựa vào góc chết mà phản kích lại được mình hay không. Đương nhiên một cái động tác nhỏ bé này cũng phải là một cao thủ thực chiến thân kinh bách chiến mới có thể hình thành một cách tự nhiên. Thậm chí điểm này căn bản không coi là khuyết điểm, nhưng Tôn Đại Chu cũng đã nghĩ ra được một biện pháp lấy hiểm mà thủ thắng.

Đúng vào lúc Tôn Đại Chu tự cho là có thể thể thủ thắng được, nhưng hắn lại không nhận thấy được trên mặt Trần Chân lại lộ ra một tia mỉm cười thoáng qua. Chẳng lẽ Trần Chân cũng quan sát được ra khuyết điểm gì không để người khác biết của Tôn Đại Chu hay sao?

Sự tình đã rất nhanh được phân giải. Đầu tiên là Tôn Đại Chu tránh qua một trận Trắc thích như cuồng phong bạo vũ của Trần Chân. Sau đó nghiêng người bày ra một tư thế "Dã Mã Phân Tông" (ngựa hoang tung bờm - Không biết cái thế này nó như thế nào nữa) đánh về phía bộ vị tâm tạng của Trần Chân. Đúng vào lúc này Tôn Đại Chu vừa vặn chứng kiến được hai tròng mắt của Trần Chân quả nhiên không tự chủ được mà hướng về phía đùi phải của mình nhìn đến. Theo kinh nghiệm mà nói, Trần Chân sẽ tránh khỏi

công kích chính diện của Tôn Đại Chu, phản lại sẽ dùng Trắc thích công kích bộ vị trái tim của Tôn Đại Chu.

Quả nhiên, Trần Chân dưới chân bước chéo một cái, khởi cước nhằm thẳng bộ vị trái tim của Tôn Đại Chu đá tới. Mà Tôn Đại Chu lúc đầu sử ra Dã Mã Phân Tông vào lúc này lại biến thành hư chiêu, lúc đầu một chưởng đánh ra bây giờ lại hiển nhiên biến thành Ưng trảo, mãnh liệt nhằm vào mặt trong bắp đùi Trần Chân mà chộp tới. Biến cố lần này hoàn toàn ngoài ý nghĩ của mọi người. Tất cả mọi người đều không ai ngờ tới Tôn Đại Chu văn nhược thư sinh lại có thể là người có Ưng trảo công ác liệt tàn nhẫn như thế. Nếu một trảo này của Tôn Đại Chu chộp trúng đích, Trần Chân cho dù bắp đùi có không bị phế đi, thì cũng không thể nào không nhận thua.

"Á, Ngũ sư huynh gặp nguy hiểm!" Thanh âm Ô Tâm Lan một lần nữa vang lên bên tai: "Ngươi không phải đã nói rằng Ngũ sư huynh nhất định sẽ thắng hay sao?"

Vương Chí Đạo nhìn chằm chằm trên đài, tĩnh táo nói: "Không tới lúc cuối cùng, ai dám nói người nào nhất định thắng, người nào nhất định bại chứ!"

"A!" Một tiếng thét thảm vang lên, trận luận võ đột nhiên ngừng hẳn lại, trên lôi đài cả hai người đồng thời ngã nhào xuống trên mặt sàn!

187. Chương 185: Tiến Nhập Tứ Cường

Sơn Khẩu Dụ Nhân vui mừng khôn xiết. Hai người này đều là cao thủ siêu cường, so với Vương Chí Đạo không kém chút nào. Mặc kệ là ai thắng ai thua, người còn lại vẫn có khả năng trở thành kình địch ngăn cản Liễu Sinh Đấu Hồn đoạt quan. Nếu đã đồng quy vu tẫn rồi, thì đó chính là kết cục hết sức lý tưởng. Đáng tiếc chính là, Sơn Khẩu Dụ Nhân mới cao hứng được chừng mươi giây đồng hồ, đã nhìn thấy hai người trên lôi đài chậm rãi đứng lên, hơn nữa xem bộ dáng hình như cũng không có bị thương. Xem như vậy, hy vọng của Sơn Khẩu Dụ Nhân lập tức bị đánh vỡ rồi.

Tôn Đại Chu trên mặt lộ ra thần sắc bội phục, nhìn Trần Chân chắp tay nói: ""Trần Chân huynh, không nghĩ tới ngươi còn có một chiêu này, ta thua, thua tâm phục khẩu phục!"

Trần Chân vội vàng hoàn lễ, nói: "Tôn huynh, trên thực tế tạo nghệ Thái Cực Quyền của ngươi hơn ta rất xa, mới vừa rồi chỉ bất quá là vận khí của ta tốt hơn một chút mà thôi, xấu hổ, xấu hổ! Lần sau có cơ hội, chúng ta một lần nữa lại hảo hảo luận bàn thêm một trận nữa hả!"

Tôn Đại Chu sảng khoái khoát tay chặn lại nói: "Trần Chân huynh đệ, lời nói như vậy của ngươi có phải là muốn làm cho ta phải xấu hổ chết hay sao chứ! Trên thực tế có thể thua ở dưới võ thuật ảo diệu vô song như thế của Trần Chân huynh chính là vinh hạnh của ta! Chỉ có điều là nếu như lần sau còn có cơ hội, ta đúng thật là vẫn mong sẽ được cùng Trần Chân huynh luận bàn thêm một chút đó. Dù sao thì luận bàn võ thuật cùng với Trần Chân huynh vẫn là sự tình bình sinh ta ưu thích nhất, hy vọng đến lúc đó Trần Chân huynh không từ chối hả!"

"Không dám không dám, hoan nghênh Tôn huynh tùy thời đến chỉ giáo!"

Hai người Trần Chân cứ khiêm nhượng lẫn nhau, làm cho Sơn Khẩu Dụ Nhân trên bàn trọng tài không nhịn được mà la lớn lên: "Hai người các ngươi lại làm cái trò gì đây, các ngươi cho rằng thi đấu võ thuật ở đây là võ quán trong nhà của các ngươi hay sao? Còn chưa có phân ra thắng bại tại sao lại không tiếp tục đánh? Nhanh lên một chút, tiếp tục đánh đi, nếu không ta sẽ hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của hai người các ngươi!" Ngay từ đầu Sơn Khẩu Dụ Nhân thấy Tôn Đại Chu cùng Trần Chân đánh nhau đến kinh tâm động phách giống như là sao Hỏa đụng vào Địa cầu, vốn là trong lòng tràn ngập vui mừng, một lòng cho rằng hai người bọn họ có thể đến được thế lưỡng bại câu thương, tốt nhất là một người này giết chết người kia.

Nhưng là không ngờ tới hai người đánh nhau đến lúc cuối cùng chẳng những không có người nào bị thương, mà còn chưa rõ ràng được chuyện gì xảy ra thì Tôn Đại Chu đã tự động nhận thua mất rồi. Sơn Khẩu Dụ Nhân làm sao có thể chấp nhận được kết quả này, tức thì không nhịn được phải mở miệng kích động chia rẽ.

Trần Chân lạnh lùng trừng mắt nhìn lại Sơn Khẩu Dụ Nhân trên bàn trọng tài, nói: "Nếu theo suy nghĩ của ngươi thì hẳn là trong hai người chúng ta phải có một người bị đánh chết mới có thể là kết cục tốt nhất phải không? Nếu đã như vậy, vậy thì ngươi lên đánh với ta!"

Lời nói của Trần Chân giống như là đánh cho Sơn Khẩu Dụ Nhân một bạt tai. Sơn Khẩu Dụ Nhân cắn răng nói: "Trần Chân, ngươi dám vô lễ như thế đối với người trọng tài, ta muốn thủ tiêu tư cách tham gia thi đấu của ngươi!"

Trần Chân khinh thường hừ lạnh nói: "Ngươi không có tư cách này!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân còn đang định nói thêm, nhưng đúng vào lúc này thanh âm của Đại loa đã vang lên:

"Các vị bằng hữu, tin tưởng rằng mọi người mới vừa nhìn thấy hai vị cao thủ tuyệt đỉnh của võ thuật Trung Quốc đã vì mọi người mà bày ra tuyệt kỹ, nhất định là đã được mở rộng tầm mắt rồi chứ. Mọi người các vị có phải là cũng đều nông cạn cho rằng luận võ nhất định phải có thương vong mới có thể phân ra cao thấp hay không?"

Tôn Lộc Đường mặc dù không nghĩ muốn quản đến việc không đâu của Sơn Khẩu Dụ Nhân, nhưng thân là trọng tài trưởng, lại không thể không giữ gìn trật tự của Vạn quốc võ thuật đại hội, vì vậy liền đứng lên cất cao giọng nói với đám khán giả: "Các vị khán giả, xin mời yên lặng. Sơn Khẩu tiên sinh chắc là đối với võ thuật không quá hiểu biết, kiến thức nông cạn, cho nên mới không nhìn được rõ ràng Trần Chân cùng Tôn Đại Chu là như thế nào mà phân ra thắng bại. Vậy để cho Tôn mỗ giải thích qua một chút. Trên thực tế là như thế này đây, mới vừa rồi khi Tôn Đại Chu dùng Ưng trảo công nhằm bắt cái chân đá ra của Trần Chân, thì lại để cho Trần Chân bắt được cổ tay của hắn, cũng dùng chân kẹp lấy cái tay đó, dùng kỹ thuật bẻ ngược khớp xương làm cho Tôn Đại Chu ngã xuống sàn. Mặt ngoài thoạt nhìn thì hai người đồng thời ngã xuống sàn, nhưng trên thực tế là Trần Chân chủ động ngã xuống, mà Tôn Đại Chu lại là bị động. Nếu như mà Trần Chân không hạ thủ lưu tình, tin tưởng rằng cánh tay kia của Tôn Đại Chu đã bị Trần Chân dùng hai chân còn thêm lực lượng của tay dùng kỹ thuật bẻ ngược khớp xương vặn gãy đi rồi. Cho nên một trận thi đấu này, kết quả là: Trần Chân chiến thắng!"

Dừng lại một chút, Tôn Lộc Đường quay sang Sơn Khẩu Dụ Nhân nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, ngươi thân là trọng tài, có một số việc có thể quản được, nhưng là lại có một số việc không thể quản được. Ta xem ra ngài hay là nên yên ổn ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi đi hả, không nên hơi một tý là dọa hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của người ta, rất dễ dàng khiêu khích sự tức giận của mọi người hả!" Nói xong, Tôn Lộc Đường liền ngồi xuống, không thèm để ý tới Sơn Khẩu Dụ Nhân sắc mặt đang lúc xanh lúc hồng nữa.

Thì ra là thế, đại đa số khán giả còn không hiểu rõ kết quả cuối cùng, đến lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ cho cả hai người Trần Chân cùng Tôn Đại Chu.

Mặc dù Tôn Đại Chu đã bại ở trong tay Trần Chân, nhưng thân là phụ thân của Tôn Đại Chu, Tôn Lộc Đường lại một điểm tức giận cùng bất mãn cũng không hề có biểu hiện ra, ngược lại lại còn thay Trần Chân giải thích. Điều này làm cho mọi người đều không khỏi âm thầm kính nể, nhất là các đệ tử trẻ tuổi sinh ra trong các võ lâm thế gia, đối với võ đức của Tôn Lộc Đường lại càng rất là bội phục, bắt đầu rõ ràng được tại sao Tôn Lộc Đường lại được công nhận là võ thuật đại tông sư duy nhất của Trung Quốc!

Thân là hậu nhân của võ thuật danh gia, từ thời khắc được sinh ra thì đã có một vầng hào quang chói lọi bao phủ ở trên đầu của bọn họ, phảng phất như là bọn họ sinh ra nhất định phải mạnh mẽ hơn so với người khác, thành tựu nhất định phải cao hơn so với người khác. Hậu nhân của danh gia nếu như chiến thắng thì đó là điều hiển nhiên, còn nếu như bại dưới tay người khác thì đó là điều kỳ sỉ đại nhục, làm mất hết thể diện các bậc cha chú. Một quan niệm thâm căn cố đế trong giới võ thuật Trung Quốc này đã ảnh hưởng tới không biết bao nhiêu người, lại làm cho không biết nhiều ít bao nhiêu người luyện võ trẻ tuổi phải hối hận về xuất thân của chính mình. Cho nên về việc Tôn Lộc Đường đối với thất bại của con trai mình Tôn Đại Chu chỉ là cười nhạt, chẳng những không thèm để ý, ngược lại lại còn lấy được một sự ủng hộ đông đảo từ dưới lôi đài, mọi người đối với võ đức của Tôn Lộc Đường lại một lần nữa cảm thấy kính nể từ tận đáy lòng.

Trần Chân cùng Tôn Đại Chu sóng vai đi xuống khỏi lôi đài trong tiếng hô hào ca tụng của Đại loa cùng với tiếng hoan hô của các khán giả. Đại loa hăng hái bừng bừng nói:

"Tuyển thủ Trần Chân cùng tuyển thủ Tôn Đại Chu quả nhiên không hổ danh là hai vị hậu bối danh gia,

mới vừa rồi ở đây đánh đến mức thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, thế nhưng là khi tới lúc chân chính quyết định thắng bại thì cả hai người đều là tự hạ thủ lưu tình, điểm đến là dừng, đếm thực lực cùng võ đức đều phát huy cao tới cực hạn rồi. Đây mới là trận tỷ võ chân chính của cao thủ, phong phạm của võ thuật gia Trung Quốc. Còn những tên vừa đánh đã hung hăng muốn cắn người thì không thể so sánh được bằng, không, phải nói rằng căn bản là không có khả năng so sánh, con chó cắn người làm sao có thể có tư cách so sánh cùng với các võ thuật gia!" Ngôn ngữ to gan lớn mật của Đại loa lập tức dẫn khởi sự ồn ào ủng hộ của đám khán giả dưới đài, còn Sơn Khẩu Dụ Nhân cùng Liễu Sinh Đấu Hồn thì tức giận đến chết khiếp, hận không thể lập tức lao đến đem Đại loa giết chết ngay.

Hai người Trần Chân cùng Tôn Đại Chu vừa đi xuống khỏi lôi đài, đám người Vương Chí Đạo cũng đã chạy tới vây quanh hỏi han. Hai người Trần Chân cùng Tôn Đại Chu mặc dù không có chân chính làm thương tổn đến đối phương, thế nhưng mới vừa rồi luận võ đã dùng hết toàn lực, hơn nữa thời gian cũng quá dài, lúc này cả hai người trên thân đều ướt đẫm mồ hôi, cho nên dưới sự đề nghị của Ô Tâm Lan hai người cũng đồng ý trở về gian nghỉ ngơi để thay quần áo điều dưỡng.

Đại loa lại tiếp tục truyền thanh lớn giọng nói: "Mới vừa rồi mọi người đã được xem một trận tỷ võ khó gặp, phát huy đến mức tận cùng cả về tấn công lẫn phòng ngự. Tiếp theo đây chúng ta sẽ được thưởng thức một trận siêu cấp đối kháng tuyệt đối không hề thua kém trận luận võ vừa rồi. Xin mời 'Bát Cực chi Vương' Hoắc Điện Đường tiên sinh cùng với 'Kiếm tiên' Lý Cảnh Lâm tướng quân xuất trận!"

Có ý tứ, từ sau khi Hoắc Điện Đường đưa sư phụ Lý Thư Văn của hắn kéo xuống ngựa, lập tức đã bị Đại loa phong cho làm "Bát Cực chi Vương". Cũng không biết sau khi Lý Thư Văn biết chuyện này có tức giận hay không, có thể tìm Hoắc Điện Đường đánh cho một trận thật đau hay không? Vương Chí Đạo rất ác độc thầm nghĩ.

Trong một tràng tiếng hoan hô từ phía dưới, Hoắc Điện Đường cùng Lý Cảnh Lâm chẳng phân sau trước cùng leo lên trên lôi đài. Chỉ thấy hôm nay Hoắc Điện Đường trên mặt hồng quang hoán phát, tinh thần sáng láng, hiển nhiên trạng thái thật tốt. Còn Lý Cảnh Lâm đứng đối diện với hắn mặc dù cũng là cởi mở thoải mái, nhưng là trên mặt đã không thể che dấu được thần sắc buồn bực cùng lo âu. Vương Chí Đạo ở dưới lôi đài nhìn thấy âm thầm lắc đầu, xem ra Lý Cảnh Lâm bởi vì mệnh lệnh của Trương Khiếu Lâm hạ xuống mà phân tán tâm tư. Có đại địch như cao thủ Bát Cực Hoắc Điện Đường ở trước mặt như vậy, nhưng Lý Cảnh Lâm trong tâm vẫn còn tồn đọng băn khoăn, xem ra trận chiến này không thể nào không thua rồi.

Hoắc Điện Đường cùng với Lý Cảnh Lâm mặc dù chưa từng có giao tình thực sự, nhưng là đối với thanh danh của đối phương cũng đã nghe thấy từ lâu. Hai người sau khi nói vài câu khách khí ngưỡng mộ lẫn nhau thì bắt đầu bày ra tư thế nghênh chiến.

Hoắc Điện Đường đoạt tiên phát động công kích trước, trực tiếp từ tư thế đang ôm quyền đột nhiên chuyển hóa thành tư thế công kích, thân thể nhằm Lý Cảnh Lâm sáp lại thu ngắn cự ly, một khuỷu tay nhằm thẳng ngực Lý Cảnh Lâm thúc tới. Lý Cảnh Lâm mắt thấy khuỷu tay Hoắc Điện Đường kích tới cũng không hề né tránh, tay phải hai ngón tay trỏ và giữa chụm lại thành bộ dáng một cái kiếm quyết, nhằm thẳng vào cổ họng Hoắc Điện Đường xuyên tới, động tác nhanh như tia chớp, vừa ra chiêu thứ nhất đã hiển nhiên là xuất ra đấu pháp lưỡng bại câu thương lập phân thắng bại.

Diễn biến như thế làm cho đám khán giả dưới đài có chút không ngờ tới, nhưng là sau khi chứng kiến Hoắc Điện Đường biến khuỷu tay thúc thành khuỷu tay gạt dễ dàng hóa giải được kiếm chỉ của Lý Cảnh Lâm, dưới đài lại lập tức bạo phát từng đợt tiếng hoan hô. Tất cả mọi người đều tưởng rằng hai người Hoắc Điện Đường cùng Lý Cảnh Lâm đang toàn lực phát huy, xem ra một trận luận võ này nói không chừng so với trận luận võ giữa hai người Trần Chân cùng Tôn Đại Chu còn muốn đặc sắc hơn.

Vương Chí Đạo nhìn thấy thế nhưng lại lắc lắc đầu, nội tâm của Lý Cảnh Lâm quá mức lo lắng, xem ra nhất định là Trương Tác Lâm lại vừa gây ra áp lực gì cho hắn. Nếu như nói rằng hắn thực sự thất bại, vậy thì trận đấu tiếp theo Hoắc Điện Đường sẽ cùng Trần Chân luận võ, hơn nữa rất có cơ hội để đến một trận cuối cùng sẽ cùng với chính mình quyết đấu. Bản thân mình mặc dù không sợ quyết đấu cùng Hoắc Điện Đường, chỉ có điều là tới lúc này rồi vẫn không có ai nhìn ra được rõ ràng thực lực chân chính của Hoắc Điện Đường, đến ngay cả bản thân mình tự nhận là nhãn lực tốt nhất cũng không thể nhìn thấu hắn. Điều này làm cho Vương Chí Đạo có chút lo lắng.

Hoắc Điện Đường thấy Lý Cảnh Lâm vừa nhấc tay mà rõ ràng đã sử xuất ra đả pháp liều mạng, không khỏi có chút âm thầm kinh ngạc. Nghe đồn Lý Cảnh Lâm nổi danh "Kiếm tiên", ra chiêu luôn luôn ưu nhã bình tĩnh không chút nóng nảy vội vàng, tại sao đến lúc giao thủ với mình lại giống như là Đoạt Mệnh Tam lang? Hoắc Điện Đường đương nhiên sẽ không để cho thật sự phải rơi vào tình trạng lưỡng bại câu thương, lập tức cước bộ đan xen, thân hình như quỷ mị đột phải xuyên trái chung quanh Lý Cảnh Lâm, thiết chưởng hoặc là khuỷu tay thép cương kình hữu lực thoắt đến thoắt đi nhằm trên người Lý Cảnh Lâm đánh tới.

Lý Cảnh Lâm tựa hồ như đối với đả pháp quanh quẩn quấy nhiễu của Hoắc Điện Đường rất là thiếu kiên nhẫn. Mỗi lần thiết chưởng của Hoắc Điện Đường công tới, hắn sẽ hoặc là dùng phương pháp lấy chỉ thay kiếm đánh trả lại, hoặc là lập tức dùng Võ Đang Thuần Dương Quyền chính diện giao phong, chiêu nào cũng tỏ ra điệu bộ muốn lập tức phân ra thắng bại.

Hoắc Điện Đường cũng đã ngạnh tiếp ba chưởng, thiết chưởng cùng Thuần Dương quyền va chạm vào nhau sinh ra thanh âm bạo kích giống như là sấm đánh, thanh thế hoành tráng như thế dẫn tới từng tràng tiếng hoan hô không dứt dưới đài. Mà hai người Hoắc Điện Đường cùng Lý Cảnh Lâm cùng đồng thời trong tâm đều hô một tiếng bội phục đối với đối phương. Thiết chưởng của Hoắc Điện Đường đủ để khai sơn phá thạch, ngoại trừ sư phụ Lý Thư Văn của hắn, rất ít có người khác có thể ngạnh tiếp được. Mà Lý Cảnh Lâm lại tiếp được ba chưởng nhưng vẫn không rơi xuống hạ phong.

Trên thực tế Lý Cảnh Lâm cũng không có chân chính ngạnh tiếp thiết chưởng của Hoắc Điện Đường. Khi hắn cùng với thiết chưởng của Hoắc Điện Đường chính diện đấu nhau thì bên dưới chân đã biến đổi một cái bộ pháp đem lực đạo hóa giải đi hơn phân nửa. Cái loại bộ pháp ảo diệu này, chính là bí mật bất ngoại truyền của sư môn Lý Cảnh Lâm, bình thường rất ít khi sử dụng đến, nhưng khi gặp phải loại cao thủ như Hoắc Điện Đường này, lại bị buộc phải không thể không sử dụng ra.

Lý Cảnh Lâm không chỉ có cảm giác bội phục sâu sắc đối với thiết chưởng kình lực cương mãnh vô kiên bất tồi của Hoắc Điện Đường, mà đối với năng lực chịu đòn siêu nhân của hắn lại càng kinh ngạc không thôi. Hai người chính diện giao phong, Lý Cảnh Lâm là dựa vào bộ pháp ảo diệu Cửu Chuyển Bát Bộ trong Võ Đang Thuần Dương Quyền đem khí lực của đối phương hóa giải tan đi mất hơn phân nửa, mà đối phương lại tự nhiên lấy thân thể ngạnh chịu tiếp được tất cả lực đạo của chính mình. Năng lực chống lại công kích trên thân thể của hắn quả thật làm cho người ta phải líu lưỡi.

Thuần Dương Quyền chính là võ thuật bí truyền của Võ Đang Long Môn phái, Cửu Chuyển Bát Bộ trong Thuần Dương Quyền lại càng là bí truyền trong bí truyền. Coi trọng nhất chính là trong đi bước múa quyền thì lấy hoãn nhu làm chủ, nhưng trong lúc ra tay lại phải lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, lại có cái xu thế liên miên bất đoạn, phong cách như lưu thủy hành vân, bước chân đi theo hình âm dương chữ S, bởi vậy mới xưng danh là Bát Bộ. Cửu Chuyển Bát Bộ quanh co uốn khúc, như rồng bay trên trời, như rắn quấn quanh thân. Có thể thấy được Võ Đang Thuần Dương Quyền mặc dù cũng là chí cương chí mãnh uy lực vô cùng, nhưng trọng yếu nhất vẫn phải là phối hợp cùng bộ pháp. Chỉ là lúc này trên lôi đài Lý Cảnh Lâm vẫn đứng bất động tại chỗ, thầm nghĩ chỉ muốn cùng Hoắc Điện Đường nhanh chóng phân ra thắng bại mà bỏ qua ưu thế của bộ pháp, đây thật sự là phạm vào đại kỵ trong đối địch.

Hoắc Điện Đường sau khi cùng Lý Cảnh Lâm chính diện giao thủ mấy hiệp, ngược lại lại có chút cảm giác vui mừng hào hứng rất khó tả trong tâm như khi đi săn gặp được con mồi. Cho đến tận lúc này, hắn vẫn chưa từng dùng toàn lực cùng đối thủ nào đánh qua một trận, bây giờ lại đụng tới của một kình địch Lý Cảnh Lâm này, tức thì đã kích thích được nhiệt huyết từ chỗ nội tâm sâu nhất của con người vũ giả của hắn, lập tức cước bộ liên tục xoay chuyển, công kích càng thêm ác liệt.

"Chí Đạo, Hoắc Điện Đường kia có phải là đang thua hay không? Cứ chạy vòng tán loạn giống như là con khỉ xung quanh Lý tướng quân, mà Lý tướng quân lại dùng sách lược bày ra bộ dáng ngồi nắm trung quân, xem ra là tất thắng rồi. Ngươi nói xem ta nói có đúng không?" Ô Tâm Lan sau khi đưa Trần Chân đi đến gian nghỉ ngơi đã quay trở về.

Vương Chí Đạo nhìn lại khuôn mặt của nàng vì vận động nhiều mà đã biến thành hồng hồng, nói đùa với nàng: "Ngươi đã tự mình có kiến giải như thế, hay là tự mình chờ xem kết quả đi hả!"

Ô Tâm Lan liếc mắt lườm hắn một cái, tỏ vẻ xem thường nói: "Ta xem ra ngươi là càng lúc càng làm càn rồi, một điểm cũng không đem sư tỷ ta đây để vào trong mắt. Ta để cho ngươi nói chính là để khảo sát xem

năng lực phân biệt của ngươi bây giờ là như thế nào mà thôi."

Vương Chí Đạo cười nói: "Ta đâu thực sự là rất cám ơn sư tỷ đã cấp cho ta cơ hội đó. Chỉ có điều là nếu như nói ngươi có thời gian, vậy thì giúp ta nghĩ một chút xem nên đối phó với thằng tiểu Nhật Bản cắn người kia như thế nào đi. Bởi vì trận thi đấu này không sai biệt lắm đã muốn kết thúc rồi!"

Ô Tâm Lan nhìn lại hai người trên lôi đài vẫn đang đánh đến khó phân thắng bại, nói: "Làm sao lại có thể như vậy. Ta xem hai người bọn họ nếu muốn phân ra thắng bại thì hẳn là vẫn còn sớm đó? Làm sao lại có thể lập tức sẽ phân ra thắng bại được đây?"

Vương Chí Đạo cười mà không đáp, chỉ là càng chăm chú nhìn xem trên đài, muốn nhìn xem Hoắc Điện Đường rốt cuộc sẽ lấy cái phương thức gì để mà đánh bại được Lý Cảnh Lâm.

Ô Tâm Lan không nhận được hồi đáp của Vương Chí Đạo có chút tức giận, vốn muốn phát hỏa, nhưng lại bởi vì tất cả mọi người đều đang tập trung to thần nhìn lên trên lôi đài, nếu như chính mình lại gây sự tất sẽ đem tất cả ánh mắt của các khán giả hấp dẫn lại đây. Vì vậy nàng đành phải hung hăng dậm chân, tức giận chuyển ánh mắt nhìn đến trên lôi đài.

Hoắc Điện Đường lúc này mặc dù đang đánh đến cao hứng, nhưng cũng không muốn cùng Lý Cảnh Lâm cứ tiếp tục đánh theo cái kiểu như thế này. Hắn thầm nghĩ đánh cho tới lúc này nhưng Lý Cảnh Lâm vẫn rất ít khi di động cước bộ, chính mình chỉ có thể đem hắn đánh rớt xuống khỏi lôi đài thì mới có thể chấm dứt trận luận võ này một cách nhanh nhất. Lập tức bên trái thân thể sử ra một thức "Thiết Sơn Đả" đột nhiên húc về phía trước. Lý Cảnh Lâm vừa mới tránh khỏi khuỷu tay trái của Hoắc Điện Đường kích tới, không ngờ tới Hoắc Điện Đường lại biến chiêu thần tốc như vậy, thân thể thoáng một cái đã bị húc trúng, phải liên tiếp thụt lùi về phía sau vài bước, khí huyết trong cơ thể cũng không khỏi dao động một trận.

Hoắc Điện Đường đắc thế không buông tha người, cước bộ lập tức tiến sát vào theo, lại một đòn Thiết Sơn Đả húc thẳng tới.

Lý Cảnh Lâm theo bản năng vận khởi hết lực lượng toàn thân, lấy vai đối vai đến ngăn cản lại một chiêu Thiết Sơn Đả khí phách phi phàm này của Hoắc Điện Đường. Hai bả vai đụng thẳng vào nhau, nhất thời lại nổi lên tiếng vang giống như là sấm rền, thân hình của hai người đồng thời bị húc trúng, không tự chủ được mà bật lùi về phía sau. Công phu húc vai của Lý Cảnh Lâm rõ ràng so với uy lực Thiết Sơn Đả của Hoắc Điện Đường cũng không hề thua kém.

Nhưng vấn đề là, sau khi Hoắc Điện Đường thối lui đến năm sáu bước ổn định thân hình thì vẫn vững vững vàng vàng đứng ở trên lôi đài. Mà Lý Cảnh Lâm mới chỉ thối lui về phía sau có ba bước đã cảm giác thấy chân đạp khoảng không, đột nhiên tỉnh ngộ ra mới vừa rồi bị đòn Thiết Sơn Đả đầu tiên của Hoắc Điện Đường đã húc cho lùi đến tiếp cận bờ lôi đài, lúc này lại cùng Hoắc Điện Đường ngạnh húc nhau một cái, Hoắc Điện Đường lui về phía sau là lui về đến trung tâm lôi đài, mà chính hắn lại là chân đạp khoảng không ngã nhào xuống khỏi lôi đài.

Ô Tâm Lan xem đến trợn mắt há hốc mồm, có chút quỷ dị đánh giá lại Vương Chí Đạo đang đứng trước mặt. Nàng thật sự không rõ Vương Chí Đạo là như thế nào mà có thể đoán được trận đấu giữa hai người sẽ lập tức chấm dứt, hơn nữa lại còn kết thúc bằng một phương thức thật ngoài ý nghĩ của mọi người.

Nhưng lúc này Vương Chí Đạo lại có một mảnh tư vị khác ở trong lòng, một là bởi vì Lý Cảnh Lâm bị thua mà cảm thấy có chút thất vọng, hai là vì thấy Hoắc Điện Đường không chỉ có lực công kích kinh người, sức chịu đòn hơn người, không có ở dưới sư phụ Lý Thư Văn của hắn, càng quan trọng hơn chính là hắn không giống như Lý Thư Văn chỉ một mực biết điên cuồng đánh nhau, mà là so với Lý Thư Văn rõ ràng là trí tuệ nhiều hơn, am hiểu lấy trí chế địch. Người như vậy, không thể nghi ngờ gì là so với Lý Thư Văn còn đáng sợ hơn nhiều. Thế này cũng khó trách Hoắc Điện Đường có thể hậu sinh khả úy trò giỏi hơn thày.

Vương Chí Đạo quay đầu lại nhìn một chút Ô Tâm Lan vẫn còn đang đứng sững sờ một chỗ nhìn lại hắn, nói: "Ngươi còn không mau đi xem một chút Lý Cảnh Lâm tướng quân xem hắn có bị thương hay không, còn đứng nhìn ta làm gì?"

Ô Tâm Lan bị Vương Chí Đạo nói cho sửng sốt, lập tức bừng tỉnh hỏi lại: "Ta đi xem Lý tướng quân, vậy ngươi thì làm gì hả!"

Vương Chí Đạo vừa chỉnh lại quần áo vừa nói: "Ta muốn lên đi đánh lôi đài đó, lại vừa đến phiên ta rồi!"

Sau khi Đại loa tuyên bố Hoắc Điện Đường thắng lợi, dưới tràng lại một lần nữa vang lên từng tràng tiếng hoan hô. Đối với khán giả ở đây mà nói, Hoắc Điện Đường cùng Lý Cảnh Lâm đều là người Trung Quốc, vô luận là ai thắng ai thua cũng không hề ảnh hưởng tới nhiệt tâm của bọn họ.

Đợi đến sau khi thanh âm ồn ào của mọi người giảm xuống một chút, Đại loa lại tiếp tục truyền thanh nói: "Những trận đấu ở trước mắt sẽ là cuộc chiến của Tứ cường rồi. Hiện tại đã tiến nhập được vào Tứ cường là Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo cùng Trần Chân, cùng với 'Bát Cực chi Vương' Hoắc Điện Đường sư phụ. À, vậy mà còn một tiểu Nhật Bản Liễu Sinh Đấu Hồn chuyên cắn người. Thật là bất ngờ. Thôi quên đi, không nói nhiều nữa, phía dưới xin mời tuyển thủ Vương Chí Đạo đến từ Tinh Võ Môn, cùng tuyển thủ cắn người Liễu Sinh Đấu Hồn lên đài."

Đại loa vừa thốt lên xong, lập tức khiến cho bên dưới đài nổi lên hàng tràng tiếng hoan hô cùng cười ầm cả lên. Trên bàn trọng tài, Sơn Khẩu Dụ Nhân nhìn khó coi giống như là mới nuốt trửng cả một quả trứng gà vậy, rốt cuộc nhẫn nại không nổi hướng về phía đại loa quát lên: "Ngươi đang nói cái gì đó? Có ngươi truyền thanh như vậy hay sao, ngươi có biết nói cái gì hay không? Ngươi đây là đang vũ nhục tuyển thủ của đại Nhật Bản chúng ta, ta yêu cầu hủy bỏ tư cách phát thanh của ngươi!"

Đại loa chỉ coi như Sơn Khẩu Dụ Nhân đang đánh rắm, vẫn lẩm bẩm nói tiếp: "Xin lỗi, mới vừa rồi là lỡ miệng, tuyển thủ Liễu Sinh Đấu Hồn không phải là cắn người, mà là tiểu Nhật Bản. Chỉ có điều là hắn am hiểu nhất chính là công phu tuyệt kỹ cắn người. Vậy hãy để cho chúng ta nhìn xem một chút, xem tuyển thủ Vương Chí Đạo làm như thế nào đem tiểu Nhật Bản cắn người đánh hạ lôi đài!"

Trong tiếng ủng hộ cùng chê cười của mọi người, Vương Chí Đạo cùng Liễu Sinh Đấu Hồn đồng thời đi lên trên lôi đài. Ủng hộ đương nhiên là dành cho Vương Chí Đạo, mà những tiếng chê cười mắng chửi hiển nhiên là thưởng cho một "Vua cắn người" Liễu Sinh Đấu Hồn kia.

Vương Chí Đạo có chút buồn cười mà nhìn Liễu Sinh Đấu Hồn sắc mặt xanh mét, trào phúng nói: "Liễu Sinh Quân, ngươi ý định là dùng Nhị giai đường bình pháp đối phó ta hay sao? Hay là Cư Hợp Đạo, hay là công phu cắn người mà ngươi am hiểu nhất hả?"

Liễu Sinh Đấu Hồn phẫn nộ nói: "Vương Chí Đạo, hôm nay ta nhất định sẽ đem thi thể của ngươi ném xuống dưới lôi đài cho đám người Trung Quốc ở dưới lôi đài kia!"

Vương Chí Đạo cười nói: "Người so với con chó còn kém hơn, vậy mà còn dám nói mạnh miệng! Nói thật nhé, cùng lên đài luận võ với ngươi là một sự sỉ nhục của ta, cho dù ta thắng, người ta cũng sẽ nói ta chỉ bất quá là một người có thể đánh chó mà thôi. Thế này đúng là mất hết thể diện đó!" Vương Chí Đạo vừa nói, vừa lắc lắc đầu lại thêm thở dài, tựa hồ như thật sự là vì phải cùng với Liễu Sinh Đấu Hồn đồng đài tỷ võ mà cảm thấy xấu hổ.

Liễu Sinh Đấu Hồn hơi thở trên người như muốn bốc cháy đùng đùng, cắn răng quát: "Vương Chí Đạo, xuống địa ngục ta xem ngươi còn có thể kiêu ngạo như thế nào đây. Ngươi chuẩn bị chịu chết đi!" Còn chưa bày ra tư thế lâm chiến đã muốn bổ nhào tới rồi, hình như đã bị Vương Chí Đạo kích cho nóng đến phát điên.

Vương Chí Đạo đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, đợi trước khi Liễu Sinh Đấu Hồn muốn nhảy vọt tới gần mới đột nhiên khoát tay chặn lại hô một tiếng: "Dừng!"

Liễu Sinh Đấu Hồn theo bản năng ngừng lại.

Vương Chí Đạo nhìn thấy Liễu Sinh Đấu Hồn trước khi công kích đột nhiên cắn răng, lập tức rõ ràng được hắn đã âm thầm cắn vỡ thuốc kích phát thú tính giấu ở bên trong hàm răng. Dược lực chỉ cần vừa phát huy, Liễu Sinh Đấu Hồn sẽ biến thành một công cụ giết người giống như con dã thú, lập tức nghĩ ra một kế, quyết đoán quát bảo hắn đình chỉ lại.

Liễu Sinh Đấu Hồn khí tức đã bốc lên đầu, nhưng khi nghe thấy Vương Chí Đạo hô dừng, hắn vẫn theo bản năng khống chế được thân hình của mình đang lao về phía trước, hỏi lại: "Ngươi lại muốn làm cái gì?"

Vương Chí Đạo tà tà cười nói: "Ta là muốn nói cho ngươi rằng, ngươi chuẩn bị đi xuống thôi!"

Liễu Sinh Đấu Hồn thực nghĩ không ra, Vương Chí Đạo náo loạn hồi lâu hiển nhiên là chỉ để đùa giỡn mình một trận, lửa giận một lần nữa bùng lên, nổi điên gầm to một tiếng đề khí chuẩn bị nhào đến công kích Vương Chí Đạo.

Nhưng đúng vào lúc này Vương Chí Đạo lại nhanh như tia chớp lướt đến ra tay công kích. Một bước tiến nhanh về trước cộng thêm vờn quanh, chuyển tới bên trái của Liễu Sinh Đấu Hồn, tay trước một quyền nhằm thẳng giữa mặt Liễu Sinh Đấu Hồn bắn tới. Chờ khi Liễu Sinh Đấu Hồn nâng tay phòng ngự, một tay quyền này lại đột nhiên chuyển vòng thành một hình cung, thúc cổ tay biến chưởng nhằm thẳng bộ vị trái tim Liễu Sinh Đấu Hồn đánh tới. Thúc cổ tay dựng chưởng đánh thẳng, lại thúc cổ tay trong nháy mắt biến chưởng thành bán quyền, lại thúc cổ tay tiếp biến bán quyền thành toàn quyền, quyền phong trực kích, liên tục một hơi ba kích, từng kích từng kích đều rơi trúng vào cùng một bộ vị. Thốn kình tam kích liên hoàn, không đến một giây đồng hồ lập tức đã hoàn thành. Liễu Sinh Đấu Hồn bị công kích thần tốc hữu lực này của Vương Chí Đạo đánh cho không tự chủ được mà liên tiếp thối lui tới tận bên bờ lôi đài.

Thối lui đến sát bên bờ lôi đài mới miễn cưỡng ổn định lại được thân hình, Liễu Sinh Đấu Hồn bị Vương Chí Đạo xuất kỳ bất ý đánh lén khiến cho choáng váng, thật vất vả mới phản ứng lại được, hai tay mở rộng ra đang muốn nhằm Vương Chí Đạo xông đến vồ lấy. Vương Chí Đạo nhưng lại đột nhiên lăng không nhảy dựng lên, một cước đá trúng vào giữa ngực Liễu Sinh Đấu Hồn.

Liễu Sinh Đấu Hồn bị một cước đằng không đá tới của Vương Chí Đạo đá cho bay tung lên, giống như con diều đứt dây rơi ầm xuống bên dưới lôi đài. Mắt thấy sẽ nện xuống trên người đám khán giả đang đứng dưới đài, may là đám khán giả đó biết ý kịp thời tránh ra, kết quả là Liễu Sinh Đấu Hồn trực tiếp bị nện xuống trên mặt đất, nằm yên không nhúc nhích.

Mọi người vốn còn đang vì âm thầm lo cho Vương Chí Đạo mà toát cả mồ hôi, sợ rằng Liễu Sinh Đấu Hồn lại sẽ sử xuất ra cái trò quái dạng gì mới để đến đối phó Vương Chí Đạo. Không nghĩ tới hai người sau khi khai chiến còn chưa có tới năm giây đồng hồ, Liễu Sinh Đấu Hồn đã bị Vương Chí Đạo đá ngã xuống khỏi lôi đài, cũng không biết còn sống hay đã chết. Trong lúc nhất thời, đám khán giả ngay cả hoan hô ủng hộ cũng quên đi mất.

188. Chương 186: Anh Hùng Tương Tích

Sơn Khẩu Dụ Nhân là người đầu tiên kịp phản ứng lại với sự thật là Liễu Sinh Đấu Hồn đã chiến bại, sau khi phản ứng lại lão không thể chấp nhận được kết quả này, vì vậy quát to lên giống như là con lợn đang bị chọc tiết.

Sơn Khẩu Dụ Nhân không thèm để ý gì nữa, từ trên bàn trọng tài trực tiếp nhào đến trên lôi đài, chỉ vào Vương Chí Đạo hổn hà hổn hển nói: "Vương Chí Đạo, ngươi lại dám công nhiên dùng phương thức đánh lén đem Liễu Sinh Quân đánh hạ lôi đài, thế này là phạm quy, ta muốn thủ tiêu tư cách tham gia thi đấu của ngươi. Trận luận võ này là vô hiệu!" Rất hiển nhiên, Sơn Khẩu Dụ Nhân bị đả kích từ thất bại của Liễu Sinh Đấu Hồn làm cho thần kinh có chút bị thác loạn, nói chuyện không chỉ ngữ khí có chút vô lý, hơn nữa rõ ràng còn có hiện tượng lão niên si ngốc.

Chỉ là lời nói kia vừa xuất ra đã đưa tới việc ở dưới đài có vô số khán giả nổi giận mắng ầm lên, thậm chí có người còn nghĩ muốn xông lên trên lôi đài giáo huấn cho Sơn Khẩu Dụ Nhân một trận.

Vương Chí Đạo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Sơn Khẩu Dụ Nhân, nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, ngươi cho rằng lôi đài này là do tự trong nhà các ngươi mở ra hay sao, ngươi nói muốn người nào xuống đài thì người đó phải xuống đài hay sao?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân khẩu khí cường ngạnh nói: "Rất nhiều người ở đây cũng nhìn thấy được, ngươi ngang nhiên ở trên lôi đài dở trò đánh lén, chẳng lẽ ta không nên đem ngươi đuổi xuống khỏi lôi đài hay sao? Đây là lôi đài của võ sĩ, chú trọng nhất chính là tinh thần võ sĩ đạo, quyết đấu đường đường chính chính quang minh chính đại. Mà ngươi đó, vừa là đánh lén vừa là quỷ kế, hành vi hèn hạ vô sỉ, hạ lưu xảo trá, không hề có lấy một chút tinh thần võ sĩ đạo. Ngươi căn bản là không có tư cách đứng ở trên lôi đài này!"

Nói năng thực là sục sôi hùng tráng, hình như đúng là một người cao thượng vô cùng, dường như chưa từng làm qua việc gì hèn hạ! Mẹ nó chứ, từng gặp qua không hề ít đồ không biết xấu hổ, nhưng là không biết

xấu hổ đến mức như thế này thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, Vương Chí Đạo thầm mắng một câu, sau đó cười lạnh nói: "Sơn Khẩu tiên sinh, tinh thần võ sĩ đạo của Nhật Bản các ngươi tốt nhất là lưu lại để dùng cho chính bản thân mình đi, ta đối với cái loại tinh thần biến thái đó của các ngươi không có hứng thú, cũng không hề muốn có cái loại tinh thần đó. Chỉ có điều ta không rõ chính là, Sơn Khẩu tiên sinh luôn miệng nói rằng ta đánh lén, vậy thì rốt cuộc là ta đã đánh lén như thế nào vậy? Mới vừa rồi ta cùng với Liễu Sinh Đấu Hồn chính là thi đấu mặt đối mặt, lại còn sau khi có người hô 'trận đấu bắt đầu' thì mới ra tay? Hơn nữa nếu như nói ngươi không phải là đã bị hoa mắt, ngươi hẳn là chứng kiến được Liễu Sinh Đấu Hồn đã công kích ta trước chứ hả? Nếu kiên quyết muốn nói rằng đánh lén, như vậy thì hẳn là Liễu Sinh Đấu Hồn đánh lén đối với ta, tại sao lại biến thành là ta đánh lén hắn rồi?"

Sơn Khẩu Dụ Nhân vốn luôn luôn có thể hoạt ngôn thiện biện, thế nhưng mỗi khi cùng Vương Chí Đạo giao phong, chung quy lão đều sẽ bị Vương Chí Đạo tranh luận cho á khẩu không trả lời được. Chỉ có điều là lúc này đây lão tuyệt đối không thể nhận thua. Vì vậy hai tròng mắt của Sơn Khẩu Dụ Nhân bắt đầu đỏ rực lên, giống như là một con lang đói đã bảy ngày không có chút gì ăn, nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo, tranh biện nói: "Nhưng là ngươi ngay lúc giữa chừng lại đột nhiên hô 'dừng', Liễu Sinh Đấu Hồn mới có thể dừng lại chờ nói chuyện với ngươi, sau đó…"

"Chẳng lẽ ngươi không có nhìn thấy là sau khi ta nói xong còn đợi được hắn bắt đầu ra tay công kích thì ta mới ra tay hay sao? Hơn nữa lúc ấy chúng ta chính là trực diện công kích, làm sao lại có thể xem như là đánh lén được đây?" Vương Chí Đạo chuyển hướng xuống đám khán giả dưới đài, lớn tiếng hỏi: "Các vị khán giả, các vị công bình phát biểu xem, ta đây có tính là đánh lén hay không?"

"Không tính!"

Đám khán giả ầm ầm hô to, cùng kêu lên ủng hộ Vương Chí Đạo. Có vài người thậm chí lại còn quát lên: "Con mẹ nó, cứ cho là đánh lén thì làm sao đây? Cái loại sự tình này tiểu Nhật Bản các ngươi làm còn ít hay sao? Việc cho phép các ngươi làm được, chúng ta làm không được hay sao…"

"Tiểu Nhật Bản quỷ tử, các ngươi đã thua, lăn xuống lôi đài đi!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân bị những tiếng hô hào chửi bới của đám khán giả làm cho tức giận đến cơ hồ muốn thổ huyết ra, đột nhiên hướng về phía Vương Chí Đạo, giống như là nổi điên quát lên: "Ngươi là một thằng đáng chết, ngươi phải rời khỏi lôi đài, ta muốn ngươi ngay bây giờ phải rời khỏi lôi đài!"

"Không cần ngươi nhắc nhở. Ta đánh thắng rồi, hiển nhiên sẽ rời xuống khỏi lôi đài. Ngươi cứ tiếp tục lưu lại ở chỗ này để lên cơn điên đi hả!"

Vương Chí Đạo nói xong tức thì xoay người đi xuống khỏi lôi đài, cũng không thèm nhìn tới Sơn Khẩu Dụ Nhân vẫn đang đứng yên tại chỗ nữa.

"Các vị, trận thi đấu thứ nhất ở vòng thi đấu Tứ cường đã kết thúc. Tuyển thủ Vương Chí Đạo đã không phụ sự mong đợi của mọi người, dễ dàng đánh bại tuyển thủ Liễu Sinh Đấu Hồn chỉ giỏi cắn người. Ta bây giờ tuyên bố tuyển thủ Vương Chí Đạo đã tiến vào đến trận thi đấu chung kết cuối cùng. Trận đấu trước mắt đây chính là màn tỷ thí giữa hai tuyển thủ 'Bát Cực chi Vương' Hoắc Điện Đường cùng Tinh Võ Môn Trần Chân! Trận đấu sắp bắt đầu, xin mời tất cả những người hỗn tạp không có nhiệm vụ lập tức rời khỏi lôi đài!" Bài phát thanh của Đại loa càng ngày càng làm càn, một điểm cũng không có đem Sơn Khẩu Dụ Nhân ngông cuồng tự đại để vào trong mắt.

"Ngươi đứng ở đây nói bậy bạ cái gì đó, ta tuyên bố trận thi đấu này vô hiệu!"

Sơn Khẩu Dụ Nhân bị thất bại tối hậu đánh ngã hoàn toàn, phát điên hướng về phía Đại loa mà hô hét ầm ĩ lên.

"Thật không biết tự nhìn lại mình xem đã thành ra cái dạng gì rồi, hắn không phải là không chịu được đả kích của thất bại mà phát điên rồi đấy chứ?" Đại loa mặc dù chỉ là nói rất nhỏ giọng, nhưng là thông qua cái loa phóng đại âm thanh, mấy lời vừa rồi cơ hồ là một chữ cũng không lọt khỏi tai đám khán giả đang đứng dưới đài, mỗi người đều nghe được rõ ràng. Dưới đài mọi người đều cười to, thậm chí có người còn bắt đầu nhằm Sơn Khẩu Dụ Nhân ném những vật như là hòn đá nhỏ hay là thức ăn nát vụn.

Khí thế ngạo mạn khinh người hàng ngày của Sơn Khẩu Dụ Nhân chỉ trong một khắc khi Vương Chí Đạo

đem Liễu Sinh Đấu Hồn đá văng xuống dưới lôi đài cũng đã biến mất sạch sẽ. Lúc này lão đối với mọi người tức giận giống như là đã phát điên rồi, quơ quơ hai nắm tay thị uy nói: "Liễu Sinh Đấu Hồn không có khả năng thua, Liễu Sinh Đấu Hồn nhất định sẽ thắng. Dân tộc Đại Hòa chúng ta mới là dân tộc ưu tú nhất trên thế giới, đám người Đông Á bệnh phu các ngươi không có khả năng đánh thắng chúng ta! Đại Nhật Bản đế quốc vạn tuế, Thiên Hoàng vạn tuế!"

Tôn Lộc Đường, Cam Mạc Nhiên, Tống Thế Vinh cùng với mấy vị trọng tài khác không khỏi đơ mặt nhìn nhau, cùng thầm nghĩ chẳng lẽ thằng cha Sơn Khẩu Dụ Nhân này thật sự đã phát điên rồi hay sao?

Sơn Khẩu Dụ Nhân từ sau khi đi tới Thượng Hải, luôn hết sức tâm niệm muốn đàn áp sĩ khí của người Trung Quốc, tuyên dương chủ nghĩa dân tộc Đại Hòa, tinh thần võ sĩ đạo, nghĩ muốn chứng minh võ thuật Nhật Bản mạnh mẽ hơn hẳn võ thuật Trung Quốc, buộc người Trung Quốc phải cúi đầu khuất phục trước người Nhật Bản. Cho nên mới bằng mọi giá đoạt lấy đại hội thi đấu trao đổi võ thuật quốc nội nguyên bản do giới võ thuật Trung Quốc quản lý cử hành, biến thành Vạn quốc võ thuật đại hội, mộng tưởng làm cho võ sĩ Nhật Bản đoạt được danh đầu ở trên Vạn quốc võ thuật đại hội, để chứng minh dân tộc Đại Hòa là dân tộc ưu tú và cường đại nhất trên thế giới. Đáng tiếc chính là, lão khổ cực không biết bao nhiêu lâu lo liệu hết trước sau, nhưng đám võ sĩ Nhật Bản tham gia thi đấu lại hết người này đến người khác bị đánh hạ lôi đài, đến cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một mình Liễu Sinh Đấu Hồn gian nan khổ cực trên lôi đài. Liễu Sinh Đấu Hồn trở thành hy vọng duy nhất của Sơn Khẩu Dụ Nhân, để cho một cái hy vọng này không bị hủy diệt, Sơn Khẩu Dụ Nhân thủ đoạn gì cũng nghĩ đến, thậm chí còn muốn Liễu Sinh Đấu Hồn vào thời khắc mấu chốt phải ăn thuốc kích phát thú tính vốn còn chưa hoàn toàn chế luyện thành công, không tiếc tính mạng Liễu Sinh Đấu Hồn, chỉ cần có thể chung kết đoạt được quán quân là được.

Chỉ là đến tận cuối cùng, hết thảy mọi sự tỉ mỉ dàn xếp vậy mà chỉ ở trong một nháy mắt đã bị một cước của Vương Chí Đạo đá nát hết. Lần này, hi vọng của Sơn Khẩu Dụ Nhân đã hoàn toàn tan vỡ rồi. Sơn Khẩu Dụ Nhân không tiếp nhận được thất bại, cũng không có cách nào bảo trì được tỉnh táo, biến thành nội tâm hoảng loạn, giống như là một người điên. Sự kiện này về sau biến thành chuyện đàm tiếu giữa người Trung Quốc cùng đám các cường quốc phương Tây, người Nhật Bản thì cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Sơn Khẩu Dụ Nhân được mấy người võ sĩ Nhật Bản nửa dìu nửa đỡ chậm chạp lết xuống khỏi lôi đài, sau khi xuống đài được đưa về nghỉ ngơi. Thế nhưng trên đường đi vẫn không ngừng hô lớn khẩu hiệu ca ngợi Nhật Bản cùng Thiên Hoàng. Mọi người nhìn thấy lão như vậy, cũng chỉ biết lắc đầu.

Mặc dù bị một chút phiền phức chen ngang vào như vậy, nhưng là Vạn quốc võ thuật đại hội vẫn đang tiếp diễn, cũng không có bị ảnh hưởng từ Sơn Khẩu Dụ Nhân.

Bởi vì Trần Chân cùng Hoắc Điện Đường ở trong trận đấu lúc trước đã tiêu hao không ít thể lực, hơn nữa thời gian tỷ thí giữa Vương Chí Đạo cùng Liễu Sinh Đấu Hồn lại quá ngắn, cho nên các trọng tài đều lo lắng rằng hai người này thể lực còn chưa có được khôi phục đầy đủ, ảnh hưởng đến phát huy thực lực. Vì vậy dưới sự đề nghị của Tôn Lộc Đường, trước hết cho nghỉ ngơi thêm nửa giờ đồng hồ rồi mới tiếp tục thi đấu.

Khán giả hiển nhiên không có dị nghị, ngược lại rất ủng hộ, bọn họ ai ai cũng không có rời đi, mà là ngồi bệt xuống hưng phấn tiếp tục tán chuyện với nhau. Nội dung ngoại trừ chuyện cười về việc Sơn Khẩu Dụ Nhân gây náo loạn, thì chính là tranh luận xem chức Quán quân sẽ thuộc về ai. Làm cho các khán giả cao hứng chính là, Liễu Sinh Đấu Hồn đã bị Vương Chí Đạo một cước đá xuống đài, còn lại ba người tuyển thủ đều là người Trung Quốc, vô luận là Quán quân chung cuộc là ai, vinh dự đều là thuộc về người Trung Quốc. Điều này làm cho tất cả các khán giả Trung Quốc đều cảm thấy tự hào.

Nửa giờ đồng hồ đã trôi qua rất nhanh, dưới thông tri của Đại loa, Trần Chân cùng Hoắc Điện Đường kẻ trước người sau cùng leo lên trên lôi đài.

Sau khi khách sáo nói mấy câu "cửu ngưỡng, cửu ngưỡng" lẫn nhau, Hoắc Điện Đường mở miệng nói trước: "Trần Chân huynh đệ, đối với đại danh của ngươi ta đã sớm nghe như sấm động bên tai. Hôm nay có thể có được cơ hội cùng ngươi đứng ở trên lôi đài này quyết phân thắng bại, thật sự là một sự việc vui mừng nhất từ lúc bình sinh."

Trần Chân trên mặt lộ ra nét cười khó có được, nói: "Hoắc sư phụ quá khách khí rồi. Hoắc sư phụ danh khí so với ta thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa thành danh so với ta cũng sớm hơn. Lệnh sư Lý Thư Văn danh

hiệu 'Thần thương' từng nổi danh về thần thương vô địch. Mà Hoắc sư phụ có thể hậu sinh khả úy trò giỏi hơn thày, có thể thấy rằng công phu của Hoắc sư phụ tuyệt đối là người thường khó sánh kịp. Hôm nay gặp gỡ chỉ có thể nói là xin mời Hoắc sư phụ chỉ giáo cho thật nhiều."

Hoắc Điện Đường thở dài nói: "Trần Chân huynh đệ, sự ngưỡng mộ của ta dành cho ngươi là bởi vì cách xử sự rất con người của ngươi. Võ công có cao thấp, nhân phẩm có ưu khuyết, Trần Chân huynh đệ vô luận là võ công hay là nhân phẩm đều là vào hàng thượng tuyển. Nếu như không phải là do lệnh sư đệ từng cùng Gia sư kết oán, trận thi đấu này căn bản là sẽ không cần phải đấu nữa, Hoắc Điện Đường ta căn bản không xứng để cùng luận bàn so sánh với ngươi. Nhưng là vì vinh nhục của sư môn, ta cần phải đánh bại ngươi, bởi vì chỉ có điều đó mới có thể giúp cho ta cùng lệnh sư đệ phân biệt cao thấp tối hậu."

Trần Chân cười nói: "Hoắc sư phụ nói quá lời. Chúng ta đều là người Trung Quốc, một trận luận võ hôm nay, vô luận là ai thua ai thắng cũng là sự kiêu ngạo của người Trung Quốc chúng ta. Kết quả cuối cùng của Vạn quốc võ thuật đại hội lần này cũng đã chứng minh được người Trung Quốc chúng ta mới là cực mạnh, cho nên hôm nay vô luận chúng ta ai thắng ai thua, ta cũng đều thấy vui mừng. Hoắc sư phụ, mời ngươi ra chiêu đi!"

Hoắc Điện Đường một tiếng cười to, gật đầu nói: "Nói rất hay, Trần Chân huynh đệ, xin mời tiếp chiêu đây!" Nói xong, tư thế ôm quyền của Hoắc Điện Đường đột nhiên chuyển hóa thành tư thế công kích, thân thể sáp lại gần Trần Chân, một khuỷu tay nhằm thẳng giữa ngực Trần Chân thúc đến. Một chiêu này rõ ràng cũng là khởi thủ thức mới vừa rồi khi hắn so chiêu cùng với Lý Cảnh Lâm tướng quân.

Trần Chân thì thần sắc không hề thay đổi, song chưởng cùng xuất, đến lúc tiếp xúc với khuỷu tay Hoắc Điện Đường đang đánh tới, lại xảo diệu xoay tròn một vòng, hướng sang bên cạnh đẩy đi. Thân thể Hoắc Điện Đường dưới sự dắt kéo trong chưởng thế của Trần Chân không tự chủ được mà lệch hẳn phương hướng, vậy mà lại còn bị xoay hẳn người đi, đem hết cả phần lưng lộ ra cho Trần Chân.

Một chiêu này của Trần Chân chẳng những làm cho Hoắc Điện Đường cảm thấy giật mình, đến ngay cả Tôn Lộc Đường trên bàn trọng tài cũng không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bởi vì một chiêu vừa được Trần Chân sử dụng này vậy mà lại rõ ràng là chiêu thức được Tôn Đại Chu am hiểu nhất, Tá lực chi thuật trong Thái Cực Quyền!

Tôn Lộc Đường đương nhiên không cho rằng đây là do Tôn Đại Chu truyền thụ cho Trần Chân, mà là Trần Chân trời sinh dị bẩm, ngay trong lúc giao thủ cùng với Tôn Đại Chu tức thì đã học xong được Tá lực thuật. Học trộm võ công vốn dĩ là điều đại kỵ trong võ lâm, nhưng cái điều cấm kỵ này Trần Chân lại căn bản là không có để ở trong lòng. Tôn chỉ võ thuật của Tinh Võ Môn luôn luôn là lấy trường bù đoản, thu thập rộng rãi sở trường của trăm họ. Mà Trần Chân lại trời sinh đã có thiên phú võ học, vô luận là cái dạng chiêu thức gì khi đã để cho hắn nhìn thấy vào lần là hắn đã có thể học được đến tám chín phần mười, sau đó lấy trường bù đoản, dung nhập thêm vào một chút kiến giải của bản thân mình, chuyển hóa thành tuyệt chiêu của bản thân mình. Tỷ như Phá không quyền nổi danh nhất của hắn, chính là do hắn nghiên cứu lực xoáy tròn cùng lực bung ra trong võ thuật truyền thống, lại nghiên cứu thêm đả pháp của đấm bốc Tây dương mà tự sáng tạo ra quyền pháp mới, theo võ thuật được Hoắc Nguyên Giáp truyền dạy lúc đầu đã không còn quan hệ nhiều nữa. Chính là bởi vì cái tác phong hảo học, không tránh né bất kỳ loại cấm kỵ nào, có dũng khí khiêu chiến với truyền thống, nên võ nghệ của Trần Chân mới đột nhiên tăng vọt, tuổi còn rất trẻ nhưng thực lực cũng đã không ở dưới Hoắc Nguyên Giáp đã qua đời. Cho nên lần này đối trận với Hoắc Điện Đường là một loại siêu cấp đối thủ, hắn mới không hề do dự đem Tá lực thuật mới học được từ chỗ Tôn Đại Chu áp dụng được ngay.

Vương Chí Đạo đứng xem bên dưới lôi đài âm thầm gật đầu. Thực lực của Ngũ sư huynh quả nhiên không giống bình thường, gặp mạnh thì càng mạnh hơn, mà Hoắc Điện Đường lại càng là một siêu cấp võ giả bất phàm. Khi hắn nhằm Trần Chân công kích đã dùng lại khởi thủ thức đã dùng đối phó với Lý Cảnh Lâm, mặc dù rất bất ngờ bị Trần Chân dùng Tá lực thuật làm chệch hẳn khỏi mục tiêu, còn làm cho sau lưng không môn đại lộ, nhưng vẫn gặp nguy không loạn, một đòn Phản trửu đồng thời dưới chân bước chéo, tức thì đã tránh thoát khỏi nguy hiểm. Đồng thời lại chuyển thân mình, một lần nữa đối mặt được với Trần Chân. Hơn nữa Vương Chí Đạo còn cảm giác được, Hoắc Điện Đường cho đến lúc này vẫn còn chưa hiển lộ ra thực lực chân chính của hắn, xem ra hắn muốn đem thực lực chân chính của bản thân để dành đến tận trận quyết đấu cuối cùng mới đem ra đối phó với Vương Chí Đạo. Thật là một lão hồ ly giảo hoạt, à, không,

Hoắc Điện Đường cũng không tính là lão, phải là trung niên hồ ly mới đúng! Vương Chí Đạo bây giờ rất hy vọng Ngũ sư huynh có thể đánh thắng được Hoắc Điện Đường, hoặc là buộc được Hoắc Điện Đường phải thi triển ra hết tất cả công phu của hắn. Chỉ cần hắn hiển lộ ra thực lực chân chính, vậy thì bản thân mình sẽ có đối sách để đánh thắng được hắn.

Ô Tâm Lan đứng bên cạnh lại hỏi: "Chí Đạo, ngươi nói xem lúc này đây hai người bọn họ ai sẽ thắng mà ai sẽ thua đây?"

Vương Chí Đạo nghiêng đầu nhìn Ô Tâm Lan nói: "Ngươi cảm giác được người nào sẽ thắng đây?"

"Đương nhiên là Hoắc Điện Đường sẽ thắng!" Không đợi Ô Tâm Lan trả lời, một thanh âm lạnh lùng ở phía sau lưng đã tiếp lời.

Quay đầu nhìn lại, chính là Chu Điệp, hả, không, xem vẻ mặt nàng xinh đẹp nhưng lạnh lùng như băng giá, hẳn phải là Long Điệp rồi. Long Điệp lúc này một thân trang phục nho sinh, lại đội một cái mũ phớt dấu đi mái tóc đen nhánh mượt mà, thoạt nhìn giống như một thư sinh tuấn tú. Chỉ là bởi vì thân thể bị thương nên trên mặt có vẻ rất tái nhợt, có một vẻ xinh đẹp không bình thường.

Vương Chí Đạo cau mày nói: "Ngươi làm sao lại chạy ra đây?"

Một câu hỏi hai ý nghĩa, vừa là hỏi nàng tại sao lại chạy khỏi bệnh viện đi ra đây, lại vừa là hỏi nàng vì sao lại đoạt nhân cách của Chu Điệp để đi ra rồi?

Long Điệp lãnh đạm nói: "Quan hệ gì đến ngươi đây? Ta tại sao không thể chạy ra đây? Chẳng lẽ ta lại còn bị ngươi cầm nhốt hay sao?"

Vương Chí Đạo cười khổ, thở dài nói: "Điệp Nhi, rốt cuộc là ngươi đã xảy ra cái chuyện gì? Lúc trước khi ngươi bị thương biến thành Chu Điệp, ta không phải là đã hòa tan được tòa núi băng ngươi đang ngồi hay sao? Tại sao khi ngươi quay trở lại thì núi băng lại đóng băng rồi?" Long Điệp này quả thật là làm cho Vương Chí Đạo không biết làm như thế nào nữa, chỉ cần một khi xảy ra chuyện, nàng lập tức ẩn dấu đi xuống, đem quyền khống chế thân thể trả lại cho Chu Điệp. Chỉ cần thân thể không có việc gì nữa, nàng lập tức đoạt lại nhân cách của Chu Điệp để chui ra ngoài.

Long Điệp không chút lưu tình nói: "Ta vốn chính là núi băng, vĩnh viễn không hòa tan, ngươi nếu muốn ôn tuyền, vậy đi tìm Chu Điệp đi!"

Chu Điệp không phải là ngươi hay sao chứ, muốn ta tìm như thế nào đây? Vương Chí Đạo rất là buồn bực, hắn mặc dù luôn luôn có thể hoạt ngôn giỏi biện, nhưng là đến khi đối mặt với Long Điệp lại thường thường á khẩu không trả lời được. Vì vậy hắn dứt khoát xoay người đi nhìn đến trận đấu trên lôi đài, không hề để ý tới Long Điệp vốn chẳng những lạnh lùng muốn chết nhưng lại mang theo cả một thân hỏa dược.

Vương Chí Đạo không để ý tới Long Điệp, nhưng Long Điệp lại chủ động mở miệng, chỉ là một câu nói lạnh lùng như băng nhưng lập tức đã dẫn khởi hứng thú của Vương Chí Đạo:

"Mới vừa rồi khi ta tới đây đã gặp phải Vương Á Tiêu. Hắn có chuyện nhờ ta nói lại cho ngươi!"

Vương Chí Đạo nghe vậy lại quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì?"

Long Điệp lần này thật không có làm khó hắn, liền hạ giọng hồi đáp: "Vương Á Tiêu nói, Trương Tác Lâm muốn động thủ rồi. Quân đội của hắn đang hành động bí mật, đem tất cả quan khẩu của Thượng Hải đều bao vây hết cả lại, Thượng Hải hiện tại có chắp cánh cũng khó bay thoát. Chỉ cần chờ đến khi Vạn quốc võ thuật đại hội chấm dứt, Trương Tác Lâm sẽ hạ lệnh bắt người. Ngươi cùng Trần Chân cũng ở trong danh sách đó!"

"Lý Cảnh Lâm tướng quân đã đi đâu rồi?"

"Không biết. Sau khi hắn bại dưới tay Hoắc Điện Đường đã không nhìn thấy tăm hơi đâu nữa rồi. Người của Vương Á Tiêu cũng không tìm được hắn."

Vương Chí Đạo trầm mặc đến một hồi lâu, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn xem trận luận võ trên lôi đài.

Long Điệp thấy thế không khỏi có chút cả giận nói: "Ngươi rốt cuộc là có nghe được lời ta nói hay không đấy? Sự tình đã đến mức nguy cấp như thế này rồi, ngươi còn có tâm tình lưu lại ở chỗ này xem bọn hắn luận võ hay sao?"

Vương Chí Đạo cũng không quay đầu lại, chỉ nói: "Nếu như Trương Tác Lâm phải chờ tới sau khi Vạn quốc võ thuật đại hội kết thúc thì mới động thủ, như vậy nói rõ rằng bây giờ ta đây vẫn còn rất an toàn, như vậy thì không cần phải sốt ruột!"

Long Điệp cả giận nói: "Như vậy đến sau khi Vạn quốc võ thuật đại hội chấm dứt thì sao đây? Ngươi ý định làm sao bây giờ?"

"Đến lúc đó sẽ tính tiếp!"

"Đến lúc đó sẽ tính tiếp, đây là đáp án của ngươi hả?"

Long Điệp cũng không biết là do nguyên nhân nổi giận với Vương Chí Đạo, hay là do bị nội thương, thanh âm ho khan không khống chế được mà bật lên. Ô Tâm Lan mới vừa rồi một mực lặng yên nghe hai người tranh luận, không phát biểu một câu ý kiến, nhưng lúc này chứng kiến Long Điệp sắc mặt tái nhợt, bộ dáng tự ôm ngực ho khan, vội vàng tiến đến dìu đỡ Long Điệp, nói: "Điệp tả, ngươi không sao chứ? Nếu không thì để ta đưa ngươi về nghỉ ngơi đi nhé!"

Long Điệp nắm tay Ô Tâm Lan nói: "Không cần đâu, không có việc gì!" Mặc dù ngữ khí vẫn cứ là lạnh lẽo như băng, nhưng Ô Tâm Lan lại nhìn thấy sắc mặt Long Điệp rõ ràng đã hòa hoãn đi rất nhiều, không hề giống như bị đám băng lạnh bao phủ trước kia nữa. So sánh với Long Điệp lúc trước kia, tựa hồ ôn nhu hơn một điểm.

Vương Chí Đạo vốn đang tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn theo trận luận võ trên lôi đài giữa Ngũ sư huynh cùng Hoắc Điện Đường, nhưng là nghe được tiếng Long Điệp ho khan, lập tức không nhịn được quay đầu lại nhìn nàng nói: "Thân thể không tốt mau trở về nghỉ ngơi thêm một chút nữa đi. Chuyện của chúng ta ngươi không cần lo lắng, ta tự có chừng mực!"

Long Điệp mặc dù không có trả lời hắn rằng có hay không, thế nhưng lại nhẹ nhàng nhìn hắn nở một nụ cười. Vương Chí Đạo mặc dù vẫn thường xuyên nhìn thấy Chu Điệp tươi cười, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy Long Điệp nở nụ cười, điều này làm hắn có một cảm giác vô cùng tuyệt vời. Nụ cười của Chu Điệp tựa như một khối mỹ ngọc không cần bất cứ loại điêu khắc trang trí gì vẫn tự nhiên mê người, vừa ôn nhu lại vừa uyển chuyển. Mà đồng dạng vẫn là khuôn mặt ấy, khi Long Điệp cười lên lại làm cho người ta có cảm giác giống như là trên tuyết sơn băng đóng mấy vạn năm lại đột nhiên xuất lộ một mảnh xuân sắc diễm lệ, vừa tuyệt vời vừa kinh ngạc vô cùng.

Vậy nữ nhân này hiện tại rốt cuộc là Long Điệp hay là Chu Điệp đây? Long Điệp sẽ không thể mỉm cười với mình, nhưng lại càng không thể nào là Chu Điệp! Chu Điệp cũng sẽ không lúc lạnh lúc nóng đối với mình như thế. Chẳng lẽ là đã xuất hiện cái nhân cách thứ ba rồi hay sao?

Trong khi Vương Chí Đạo vẫn còn đang cảm thấy kỳ quái, thình lình lại nghe thấy hai tiếng thét lớn từ trên lôi đài, vội vàng dời tầm mắt nhìn tới trên lôi đài.

Trần Chân cùng Hoắc Điện Đường trên lôi đài lúc này đã đánh nhau đến thời khắc mấu chốt nhất rồi.

Hoắc Điện Đường hoàn toàn kế thừa được lộ số cương mãnh hữu lực của Lý Thư Văn, từng chiêu từng thức đều là đại khai đại hợp, giống như là mãnh hổ xuống núi, chiêu chiêu đều là mãnh liệt bá đạo, xu thế không thể ngăn đỡ. Mà Trần Chân vào lúc này lại đang linh hoạt như khỉ vượn, quấn quít vòng quanh Hoắc Điện Đường, ở bên cạnh hắn không ngừng qua lại né tránh đồng thời tùy lúc đả thương địch thủ. Phá không quyền cùng đôi chân sắt giống như súng máy liên tiếp nhằm Hoắc Điện Đường công tới. Điều này làm cho Hoắc Điện Đường có chút cố kỵ, không cùng Trần Chân liều mạng, sửa thành phương thức đỡ chắc đánh chắc, chậm rãi tiêu hao thể lực của Trần Chân.

Chỉ có điều là Trần Chân nhìn như đã đánh đến nỗi một thân đầy mồ hôi, thế nhưng thể lực lại không biết vì soa mà cũng chưa hề suy giảm xuống. Đánh thật lâu cũng không thấy có tình trạng mệt mỏi xuống sức, so với cuộc chiến cùng Tôn Đại Chu thì dường như đã thay đổi thành hai người khác nhau.

Hoắc Điện Đường cũng phát hiện được sự quỷ dị của Trần Chân, rõ ràng được Trần Chân thể chất rất cường đại, mặc dù đã chảy ra một thân mồ hôi, thế nhưng thể lực cũng không có bị tiêu hao nhiều ít bao nhiêu, vẫn còn có dư lực rất dài để tiếp tục đánh tiếp. Lúc trước hắn cùng Tôn Đại Chu đánh một trận, không thể nghi ngờ gì nữa chính là một chút vui đùa, làm cho tất cả mọi người kể cả bản thân mình cũng tưởng rằng thể lực của hỏi không thể nào kéo dài quá lâu.

Không thể cứ để cho tiếp diễn như vậy được mãi, cuộc chiến càng lâu sẽ có càng nhiều tình huống biến đổi ngược lại gây ra bất lợi cho chính bản thân mình, Hoắc Điện Đường rốt cục quyết định toàn lực xuất kích. Chỉ thấy Hoắc Điện Đường bước lên một bước, một thức Hùng Tồn Ngạnh Tễ nhằm thẳng hướng Trần Chân đánh tới. Trần Chân cũng biết rõ rằng Hoắc Điện Đường vì không muốn kiên trì cầm cự với mình nữa nên đến giờ phút này đã toàn lực ra tay rồi. Lập tức hắn không dám chậm trễ, tay trái quay một cái vẽ một vòng tròn cản lại thân thể Hoắc Điện Đường đang húc tới, đồng thời tay phải lại là một đòn Phá không quyền nhằm đánh thẳng về phía bả vai Hoắc Điện Đường.

Phá không quyền của Trần Chân mặc dù không có được sự cương mãnh như thiết chưởng của Hoắc Điện Đường, thế nhưng xét về mặt lực đả kích thì quyền của hắn so với thiết chưởng của Hoắc Điện Đường tập trung hơn, lực xuyên thấu thâm nhập sâu hơn. Nếu như bị một quyền này của Trần Chân đánh trúng, cho dù xương vai của Hoắc Điện Đường không bị đánh nát, nhưng bả vai tối thiểu cũng bị tê dại, một thời gian rất lâu cũng không đề dậy nổi khí lực. Hoắc Điện Đường đối với năng lực chịu đòn của mình luôn luôn tự tin, nhưng là đối với Phá không quyền mang theo quyền phong lẫm liệt của Trần Chân thì vẫn có chút không tin tưởng rằng chính mình có thể dùng thân thể ngạnh tiếp xuống hay không.

Chỉ có điều là Hoắc Điện Đường cũng không vì như thế mà chịu biến chiêu, chỉ là gia tăng thêm một động tác nghiêng thân đi mà thôi. Dưới chân thu thế, tay phải đột nhiên biến chưởng nghênh đón thẳng vào Phá không quyền của Trần Chân. Lấy thiết chưởng ngạnh đối Phá không quyền.

Trần Chân âm thầm nhíu nhíu mày, nhưng cũng không lùi bước, quyền đầu nhằm thẳng thiết chưởng của Hoắc Điện Đường nghênh đón.

"Uỳnh!" Một tiếng, Phá không quyền cùng thiết chưởng đối nhau một chỗ, phát ra một âm thanh trầm trầm, giống như là thiết chùy nện lên trên cương bản.

Trần Chân chỉ cảm thấy mấy khớp xương bên tay phải của mình tê dại giống như đã bị gãy nát, cơ hồ không nâng tay lên nổi. Nhưng hắn biết rằng Hoắc Điện Đường so với mình tuyệt đối sẽ không tốt hơn được bao nhiêu, nên lúc này đây hắn không đợi cho tay phải khôi phục tri giác, tay trái đã lại vung quyền đánh thẳng về phía Hoắc Điện Đường.

Cổ ngữ Trung Quốc có một câu: Danh sư xuất cao đồ, Hoắc Điện Đường đi theo học nghệ dưới tay Lý Thư Văn là một sư phụ tính tình cổ quái hung ác, trong quá trình học tập có thể đoán được là đã phải chịu đựng bao nhiêu gian khổ. Nhưng đúng là nhờ vào tính tình nóng nảy của Lý Thư Văn, hành vi động một chút thì đánh chửi, lại thêm Hoắc Điện Đường tự thân chịu khổ liều mạng cố gắng, mới tạo nên được thể chất kinh người cùng với năng lực chịu đựng vượt xa người bình thường của Hoắc Điện Đường.

Hoắc Điện Đường cùng Trần Chân ngạnh đấu, mặc dù hữu chưởng của hắn cũng đã mất đi tri giác, thế nhưng hắn chịu thương tổn thì mức độ so với Trần Chân còn muốn ít hơn, ít nhất là ít hơn nhiều so với trong phỏng đoán của Trần Chân. Lúc này thấy Trần Chân thừa cơ lại áp tới, trên mặt Hoắc Điện Đường hiện ra một nét tươi cười dị dạng, giơ tả chưởng lên nghênh địch.

Hoắc Điện Đường vào lúc này tâm lý đang rất là cảm kích yêu cầu nghiêm khắc hàng ngày của Lý Thư Văn. Lúc trước đã có nói qua rằng Lý Thư Văn bởi vì trời sinh tàn tật, cho nên cả bên trái thân thể cơ hồ giống như là phế nhân. Thế nhưng lão đối với việc luyện công bên sườn trái của các đồ đệ lại hết sức nghiêm khắc, thậm chí còn muốn vượt qua cả phía bên sường phải. Cho nên cả hai bên sườn phải trái của Hoắc Điện Đường đều là linh hoạt cường đại đồng dạng như nhau, công lực tả chưởng so với hữu chưởng còn muốn mạnh hơn. Cho nên khi nhìn thấy quyền trái của Trần Chân kích đến, Hoắc Điện Đường lập tức vung chưởng trái chém ra nghênh địch với quyền trái của Trần Chân.

Trần Chân thầm nghĩ nếu như chưởng trái của Hoắc Điện Đường cũng bị mất đi tri giác, vậy thì ngược lại sẽ có lợi cho chính mình, mặc dù quyền trái của bản thân mình cũng không tránh khỏi mất đi tri giác, thế nhưng thối pháp của mình so với quyền không hề kém hơn, thậm chí càng mạnh, mà Hoắc Điện Đường xem

ra có vẻ không am hiểu nhiều về công phu trên chân. Đến lúc đó cả hai bên đều không thể dùng tay, nếu muốn đánh bại Hoắc Điện Đường kia thì cũng không phải là việc khó lắm. Chủ ý đã định, quyền chưởng của hai người lại một lần nữa hung hăng đánh thẳng vào nhau, âm thanh va đập trầm trọng làm cho khán giả dưới lôi đài đều cảm thấy khó chịu.

Trần Chân vốn dĩ tưởng rằng chính mình là chủ động xuất kích, Hoắc Điện Đường chỉ là tạm thời chống đỡ, ưu thế hẳn là thuộc về bên mình, nhưng vừa tiếp xúc với chưởng trái của Hoắc Điện Đường đã lập tức phát hiện không ổn. Lực lượng trên chưởng trái của Hoắc Điện Đường so với bên chưởng phải thì càng kinh người. Một chưởng này chẳng những đánh cho quyền đầu của hắn tê dại, mà còn đem hắn đánh cho không tự chủ được mà phải bật lùi về phía sau đến hai bước. Trong lúc cực kỳ nguy cấp, Trần Chân lại còn quên đi mất một điều, Hoắc Điện Đường mặc dù thiết chưởng cũng nổi danh theo kịp sư phụ Lý Thư Văn của hắn, thế nhưng hắn càng am hiểu hơn chính là dùng khuỷu tay cùng bả vai đả thương địch thủ.

Cho nên sau khi một chưởng đánh lui Trần Chân, Hoắc Điện Đường tức thì cười to lên một tiếng, động tác không ngừng, dưới chân liên tiếp vọt về phía trước húc đi. Thiết Sơn Đả bên sườn trái mạnh mẽ chuẩn xác húc trúng vào thân thể của Trần Chân, kình lực trầm trọng mãnh liệt, xu thế ngàn cân, lập tức đem Trần Chân húc cho liên tiếp lùi về phía sau thêm vài bước nữa.

Trần Chân trong lòng hoảng hốt, mắt thấy Hoắc Điện Đường lại vừa bức sáp lại gần, vội vàng nhấc chân nhằm Hoắc Điện Đường đá tới.

Đối với thối công của Trần Chân, Hoắc Điện Đường đã xem qua từ hai trận đấu ở các vòng đấu trước của hắn, thấy rằng không thể ngạnh chịu.

Dưới chân hắn trượt đi một động tác đảo vị, đem thân thể nghiêng đi, lập tức tránh thoát khỏi đòn đá kích của Trần Chân, bả vai như sắt thép vẫn nhằm vào thân thể Trần Chân húc tới. Lần này, đòn đá của Trần Chân đã rơi vào khoảng không, thân thể lại bị Hoắc Điện Đường mạnh mẽ chuẩn xác húc trúng, mặc dù vào thời khắc mấu chốt vẫn kịp nghiêng người lánh đi một chút, dùng Tá lực thuật triệt tiêu được đại bộ phận lực đạo, thế nhưng vì lực va đập của Hoắc Điện Đường vô cùng kinh người, nên hắn vẫn bị húc cho phải lui về phía sau thêm hai bước nữa, thoáng một cái đã thối lui đến tận sát bên bờ lôi đài.

Chỉ thấy Hoắc Điện Đường thả người một cái, trong nháy mắt đã vọt tới ngay trước mặt Trần Chân, khuỷu tay trái đánh thẳng ngay đến, chỉ có điều là ngay trong khoảnh khắc chạm vào ngực Trần Chân đã lập tức dừng lại.

Trần Chân lúc này hai tay vẫn còn đang ở trong cơn tê dại, cước bộ cũng vì hai cú húc vai mới vừa rồi của Hoắc Điện Đường làm cho bất ổn loạng choạng, cho nên đối với một khuỷu tay này của Hoắc Điện Đường không kịp phản ứng lại. Nếu như một khuỷu tay này của Hoắc Điện Đường không đình chỉ lại, Trần Chân cho dù có không bị đánh ngã xuống khỏi lôi đài, thì ngực cũng sẽ bị thương nặng mà ngã xuống. Phải biết rằng, uy lực đánh khuỷu tay của Hoắc Điện Đường so với thiết chưởng cùng húc vai của hắn còn muốn lợi hại hơn.

Thế nhưng, mũi khuỷu tay nhọn hoắt của Hoắc Điện Đường chỉ là tiếp xúc nhẹ với ngực Trần Chân đã được thu trở về, cũng không hề có động tác tiếp theo.

Trần Chân thấy đây là Hoắc Điện Đường hạ thủ lưu tình, không muốn để cho mình bị mất hết thể diện ở trước mặt mọi người, liền hướng Hoắc Điện Đường chắp tay cảm tạ nói: "Đa tạ Hoắc sư phụ hạ thủ lưu tình, ta đã thua!"

"Đa tạ!"

Hoắc Điện Đường cũng hoàn lại một lễ. Lời tuy nói không nhiều, nhưng cũng đã có chút lặng yên nể phục luyến tiếc lẫn nhau.

Đã không còn có sự quấy rối của Sơn Khẩu Dụ Nhân, hai người đã kết thúc toàn bộ các trận đấu vòng ngoài trong tiếng hoan hô của đám khán giả. Tôn Lộc Đường lập tức tuyên bố, sau khi để cho người chiến thắng Hoắc Điện Đường nghỉ ngơi thêm một giờ đồng hồ nữa, thì sẽ cùng Vương Chí Đạo tiến hành trận quyết đấu chung kết cuối cùng, tranh đoạt chức Quán quân của Vạn quốc võ thuật đại hội, cũng là sở hữu danh hiệu Võ Vương.

189. Chương 187: Chân Chính Võ Vương(thượng)

Vạn quốc võ thuật đại hội ngày hôm nay đã tiến hành hết cả một ngày, sắc trời đã tối sầm cả lại, khán giả đại bộ phận đã cảm thấy rất là đói bụng. Bây giờ có được thời gian một giờ đồng hồ nghỉ ngơi này, những kẻ nhà gần vội vàng chạy về làm cơm ăn, còn những kẻ nhà xa hoặc không muốn rời đi khỏi quảng trường luận võ, thì tìm vào các nhà hàng khách sạn lân cận mà ăn uống.

Vương Chí Đạo cùng các sư huynh đệ Tinh Võ Môn tập trung lại trong gian nghỉ ngơi được chuẩn bị cho các tuyển thủ tham dự Vạn quốc võ thuật đại hội, ăn uống do Hiểu Huệ cùng Ô Tâm Lan mang đồ ăn từ Tinh Võ Môn tới. Vì muốn cho Vương Chí Đạo sắp tham gia trận quyết đấu cuối cùng được bổ túc đầy đủ dinh dưỡng, Ô Tâm Lan đặc cách tiêu tốn một phen, mua hẳn một con gà quay to ở một đại tửu lâu. Vương Chí Đạo cũng không khách khí, tóm lấy bắt đầu nhai gặm nhồm nhoàm. Lưu Chấn Đông cùng các sư huynh đệ Tinh Võ Môn thấy vậy thèm khát đến độ nước miếng chảy ròng ròng.

Trần Chân mới vừa bại dưới tay Hoắc Điện Đường cũng lưu lại, hắn ở một bên chờ cho tới khi Vương Chí Đạo gặm xong hết con gà quay, mới ân cần hỏi: "Vương sư đệ, thân thủ của Hoắc Điện Đường hôm nay ngươi có nhìn thấy được hay không? Ngươi có cái ý nghĩ gì? Liệu có nắm chắc sẽ thắng được hắn hay không?"

Đây chính là vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết. Cho nên Ô Tâm Lan, Hiểu Huệ, Lưu Chấn Đông cùng các sư huynh đệ Tinh Võ Môn tại tràng, cùng với Long Điệp lấy cớ ở lại, toàn bộ đều tĩnh lặng hẳn xuống, chờ đợi đáp án của Vương Chí Đạo.

Vương Chí Đạo trước hết nhận lấy cái khăn ăn Ô Tâm Lan đang đưa tới, lau lau khóe miệng bóng nhẫy mỡ, lại nâng chung trà lên uống một ngụm nước trà, rồi mới gật đầu nói: "Hoắc Điện Đường đích xác là một kình địch, so với các đối thủ ta đã từng gặp trước đây đều cường đại hơn. Nói thật là ta cũng không có nắm chắc được trăm phần trăm thủ thắng, chỉ có điều là vì vinh dự của Tinh Võ Môn chúng ta, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, kiên trì đến tận cuối cùng!"

Trần Chân lắc đầu nói: "Ta không phải là nói về việc đó, ta là sợ rằng khi Hoắc Điện Đường luận võ cùng với ngươi sẽ không hạ thủ lưu tình như đã làm đối với ta ngày hôm nay. Tin tưởng ngươi cũng đã nhìn ra rồi chứ? Hắn hôm nay mặc dù đã đánh thắng ta, thế nhưng cũng chưa có dùng hết toàn lực. Chúng ta lúc đó đánh nhau đến kịch liệt như vậy, nhưng là một chiêu chế thắng tối hậu của hắn rõ ràng vẫn còn có thể thu phát tự nhiên, có thể thấy được hắn vẫn còn ẩn tàng thực lực chân chính. Thực lực chân chính của người này chỉ sợ còn muốn vượt xa trên cả ta và ngươi!"

Vương Chí Đạo hướng Trần Chân cảm kích mà cười nói: "Huynh yên tâm đi Ngũ sư huynh. Hắn có Trương Lương kế, ta có 'vượt tường thang'. Hắn ẩn tàng được thực lực chân chính, ta cũng có những điều bảo lưu. Đến lúc đó ta đây cũng muốn nhìn xem dưới sự toàn lực công kích của ta, hắn có phải là vẫn còn có thể cất dấu được thực lực chân chính hay không. Nếu như nói hắn vẫn còn có thể có điều bảo lưu, ta đây sẽ trực tiếp thừa nhận ta không bằng hắn, trực tiếp nhận thua là được. Dù sao danh hiệu 'Võ Vương' này đã rơi vào trong tay người Trung Quốc chúng ta, chỉ cần không để cho tiểu Nhật Bản cướp đi là được! Chỉ có điều là các ngươi cũng đừng thất vọng quá sớm. Ta tin tưởng rằng ngay cả khi ta không đánh thắng được Hoắc Điện Đường, cũng tuyệt đối sẽ không để mất thể diện Tinh Võ Môn chúng ta!"

Trần Chân nửa tin nửa ngờ nhìn lại một gã tiểu sư đệ của mình này, nhất thời đoán không ra được hắn đang có cái tâm tư quỷ quyệt gì đây. Chỉ có điều khi nghĩ đến thường ngày khi hắn đối diện với cường địch thì chung quy vẫn có thể lấy yếu thắng mạnh, xuất kỳ chế thắng, quỷ kế không ngừng xuất hiện, tức thì tâm trạng an tĩnh xuống một chút.

Lưu Chấn Đông lại có chút lo lắng, hắn nói: "Vương sư đệ, Hoắc Điện Đường người này so với sư phụ Lý Thư Văn của hắn thì không giống nhau. Hắn bình thường cũng đã làm không hề ít những cử chỉ nghĩa hiệp dũng cảm vì nghĩa hoặc là ích nước lợi dân, trong giới võ thuật coi như là một bậc tiền bối tài đức song toàn. Còn nữa là hắn cũng là người Trung Quốc chúng ta. Ngươi cho dù bại dưới tay hắn cũng không bị tính là mất thể diện. Ngươi tuổi vẫn còn rất nhỏ, học võ cũng không được mấy năm, có thể chiếm được Á quân, cũng đã là rất giỏi rồi. Ta với Nhị sư huynh của ngươi, còn có Ngũ sư huynh của ngươi nữa, cả tuổi đời tuổi võ đều lớn hơn so với ngươi rất nhiều, nhưng là cũng không có được vinh quang như ngươi vậy đó..."

Vương Chí Đạo cắt ngang lời hắn đang nói, hỏi lại: "Đại sư huynh, vậy huynh rốt cuộc muốn nói cái gì đây? Không phải là muốn nói cho ta chủ động nhận thua đấy chứ?"

"Hả, không không! Ta sao có thể để cho ngươi chủ động nhận thua được chứ!" Lưu Chấn Đông vội vàng phủ nhận, sau đó vẻ mặt do dự nói: "Ta chỉ là muốn nói, đánh thì vẫn phải đánh đến hết sức, thế nhưng vạn nhất ngươi không phải là đối thủ của hắn, nhận thua cũng không tính toán là đau lòng, ngàn vạn lần không nên liều mạng hoặc là làm ra cái thủ đoạn kinh người gì đó để mà thủ thắng. Chúng ta không cần phải kết hạ oan cừu không thể hóa giải cùng với Hoắc Điện Đường!"

"Thủ đoạn kinh người? Huynh là đang muốn nói tới những thủ đoạn hạ lưu tam lưu hay sao? Huynh lo lắng ta sẽ dùng những thủ đoạn tam lưu hạ lưu đến đối phó với Hoắc Điện Đường?"

Lưu Chấn Đông trên mặt lộ ra thần sắc xấu hổ, nhưng lại tỏ vẻ công nhận.

Vương Chí Đạo cười to nói: "Đại sư huynh, nguyên lai là ta ở trong lòng huynh chính là người như thế này đây hả, ta là đáng thương tâm hay là đáng khinh giận đây?"

"Không không, ta không phải là cái ý tứ này, ngươi không nên hiểu lầm..." Lưu Chấn Đông vẻ mặt xấu hổ, lắp bắp giải thích.

"Đừng có xấu hổ như vậy, ta cũng không để ý đâu." Vương Chí Đạo cười nói: "Huynh đối với ta vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, không có vấn đề gì. Khi ta cùng với địch nhân gặp gỡ, vẫn ưa thích dùng chút thủ đoạn kinh người để đến chế thắng. Chỉ có điều là, đó là tại sống chết trước mắt, chỉ có ở dưới tình huống người sống ta chết thì ta mới thích dùng ra một chút thủ đoạn, không quản là thủ đoạn tam lưu hạ lưu gì cả. Ta đối với nhận thức về võ đức thì không giống như là các người. Đối với ta mà nói, sống chết ngay trước mắt, chỉ cần có thể sống sót, sử dụng ra thủ đoạn gì cũng đều là được. Võ đức không phải chỉ là tu dưỡng đạo đức cùng nhân phẩm của một cá nhân. Võ đức của võ giả chính là khi gặp phải địch nhân, đều phải không tiếc hết thảy mọi thủ đoạn để bảo vệ được tính mạng cho bản thân mình cùng thân nhân và bằng hữu, tiêu diệt được địch nhân. Chúng ta không có khả năng ở dưới sự uy hiếp của địch nhân, xâm phạm đến tính mạng chính mình, đến thân nhân cùng bằng hữu, mà vẫn còn muốn chú ý đến sự quang minh chính đại, đường đường chính chính, như vậy là rất ngu xuẩn đó. Chỉ có điều là đây chỉ tính với những địch nhân, những kẻ có thể mang đến uy hiếp đối với ta, tỷ như những gã như Sơn Khẩu Dụ Nhân hay là Trương Khiếu Lâm. Hoắc Điện Đường cũng không phải là địch nhân của ta, ta đấu tranh cùng với hắn cũng chỉ là trên lôi đài so võ mà thôi. Đối với tỷ võ trên lôi đài, chúng ta có một phương diện võ đức khác, chính là chỉ tranh bằng đạo. Ở trên lôi đài, ta sẽ không dùng đến những thủ đoạn tam lưu hạ lưu, nhưng là ta sẽ toàn lực ứng phó cùng chiến đấu. Bất kể là ai, coi như là cả Đại sư huynh, Nhị sư huynh cùng Ngũ sư huynh, ta đều sẽ đem hết toàn lực để tranh thủ thắng lợi. Như vậy mới là võ đức chân chính của võ giả, mới không làm thất vọng một thân võ thuật của ta, thất vọng sự dạy bảo của sư phụ, sự nỗ lực trong tập luyện!"

"Nói rất hay!" Trần Chân cảm thán nói: "Vương sư đệ, ta đã từng đi du học, lại tham gia Đồng Minh hội, tư tưởng rất tiên tiến, chân chính hiểu rõ cái gì gọi là võ đức. Nhưng lại không nghĩ tới ngươi so với ta càng rõ ràng hơn, càng sâu sắc hơn! Xem ra ta vẫn còn đang đánh giá thấp ngươi rồi!"

Lưu Chấn Đông cũng gật đầu nói: "Ừ, Vương sư đệ, ngươi đã nói như vậy, vậy thì ta đây an tâm. Ngươi cùng Hoắc Điện Đường chiến đấu, ta xem trọng ngươi!"

Các sư huynh đệ còn lại cũng đều nhìn Vương Chí Đạo tỏ vẻ ủng hộ, ngay cả Hiểu Huệ cùng Long Điệp ánh mắt nhìn Vương Chí Đạo cũng bắt đầu trở nên khác thường.

"Vương huynh đệ, Trần Chân huynh đệ, các ngươi cũng đều ở tại đây hả!" thanh âm Tôn Đại Chu lúc này vang lên ở ngoài cửa.

Vương Chí Đạo cùng Trần Chân vội vàng đứng dậy đi nghênh đón, Tôn Đại Chu đã đi vào bên trong gian phòng. Ba người cũng đã quá quen thuộc, cho nên cũng không có tốn nhiều lời khách sáo.

Tôn Đại Chu sau khi đi vào phòng liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Trần Chân huynh đệ, Vương huynh đệ, ta lần này tới là muốn nói cho các ngươi biết, căn cứ vào tin tức được nhân viên tình báo của chúng ta truyền tới, Trương Tác Lâm đã chuẩn bị muốn bắt đầu các hoạt động bắt bớ đối với người của Đồng Minh hội chúng ta!"

Trần Chân hỏi: "Lúc nào?"

Tôn Đại Chu sắc mặt sầu lo nói: "Lúc này vẫn còn chưa biết được cụ thể thời gian bắt đầu hành động của bọn chúng. Nhưng là ta phỏng chừng rằng bọn chúng sẽ thừa dịp ngay sau khi trận quyết đấu giữa Vương huynh đệ cùng Hoắc Điện Đường sư phụ chấm dứt, sẽ bắt đầu hành động. Bởi vì vô luận là hai người Vương huynh đệ cùng Hoắc Điện Đường sư phụ, người nào thắng thì cũng là vinh quang của người Trung Quốc chúng ta. Đến lúc đó những người Trung Quốc tại tràng sẽ nhất định tổ chức chúc mừng rất lớn. Trương Tác Lâm phỏng chừng là muốn thừa dịp chúng ta đang cao hứng chúc mừng, hắn sẽ lặng lẽ bắt đầu hành động! Bây giờ quân đội của hắn đã im lìm ngăn chặn hết tất cả các con đường ra khỏi Thượng Hải, chỉ cho phép đi vào, không cho phép đi ra!"

Tin tức được Long Điệp mang từ chỗ Vương Á Tiêu đến cũng hoàn toàn trùng khớp, Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Tin tức này ta cùng đã thu được rồi. Không biết lúc này đây Tôn huynh lại muốn để chúng ta đi làm chuyện gì đây?"

"Vương huynh đệ, ta đây sẽ lời thật nói thật!" Tôn Đại Chu nhìn quanh bốn phía một chút, hạ giọng nói: "Ta lần này tới là nghĩ muốn lại mời ngươi là một tay 'Súng thần' hỗ trợ, cùng chúng ta đem Tôn tiên sinh mang đi chạy trốn."

Vương Chí Đạo lại gật đầu lần nữa, nói: 'Xem ra ta và ngươi tạm thời lại phải muốn tiến hành thêm một chuyến phiêu lưu trên biển nữa rồi!"

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân đồng thời kinh ngạc nói: "Ngươi tại sao lại có thể biết được rằng Tôn tiên sinh muốn trốn đi theo đường biển?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Vào lúc này đây, khắp mặt đất Trung Hoa đều đã bị người của Viên đại đầu khống chế. Tôn tiên sinh tại quốc nội còn có thể có được chỗ yên thân hay sao? Hơn nữa, nội bộ Đồng Minh hội ý kiến cũng không hề thống nhất, Viên đại đầu lại khắp nơi tìm Tôn tiên sinh tiến hành bức hại, nếu cứ tiếp tục lưu lại quốc nội sớm muộn sẽ mất mạng thôi. Cho nên ta mới liệu định rằng, Tôn tiên sinh chỉ có rời đi khỏi Trung Quốc mới có thể tránh khỏi được một kiếp, nhìn khắp xung quanh, hẳn là phải đi Nhật Bản thôi!"

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân lại một lần nữa lấy làm kinh hãi, dùng vẻ mặt giống như là nhìn thấy quỷ, nhìn chằm chằm vào Vương Chí Đạo. Tôn Đại Chu lại hỏi: "Vương huynh đệ, ngươi làm sao lại biết được Tôn tiên sinh muốn đi Nhật Bản tị nạn? Tin tức này ta mới vừa thu được, ngay cả Trần Chân huynh cũng còn chưa biết, ngươi làm sao lại có thể biết được chứ?"

Vương Chí Đạo trong lòng thầm nghĩ, sự tình này trong sách lịch sử ở đời sau đã được ghi chép lại rõ rành rành, ta làm sao lại có thể không biết? Nhưng lời này đương nhiên không thể nói ra miệng, cho nên hắn biểu hiện ra chỉ là cười hắc hắc nói: "Đương nhiên là ta đoán. Tôn tiên sinh ở Nhật Bản có không hề ít bằng hữu, cho nên Nhật Bản đối với Tôn tiên sinh mà nói thì chính là nơi tị nạn tốt nhất, điều này có thể đoán được không có gì khó khăn. Tôn huynh, đội thuyền của các người đã được an bài tốt hay chưa?"

Tôn Đại Chu hồ nghi nhìn lại Vương Chí Đạo đến một lúc lâu, mới lại gật đầu nói: "Đã an bài rất tốt rồi."

Vương Chí Đạo quay đầu sang nói với Trần Chân: "Ngũ sư huynh, đợi lát nữa huynh cùng Tôn huynh cứ đi ra sân luận võ như bình thường, để tránh đả thảo kinh xà. Chờ đến sau khi ta cùng với Hoắc Điện Đường khai chiến, hai người các ngươi phải nhanh chóng đi tới hội hợp cùng với Tôn tiên sinh, hộ tống ông ấy đi tới bến tàu. Ta sẽ cố gắng nhanh chóng chấm dứt trận đấu, tại trước khi thuyền rời đi sẽ kịp đuổi tới đó hội hợp cùng với các ngươi!"

Hai người Tôn Đại Chu cùng Trần Chân thấy được Vương Chí Đạo tỏ ra bộ dáng đã tính toán trước mọi việc, đều gật đầu, tiếp đó lại thương lượng chi tiết thêm một chút kế hoạch hành động, sau đó đều trở về tự mình chuẩn bị.

Gần một giờ đồng hồ đã trôi qua rất nhanh, Vương Chí Đạo trong vòng vây tiền hô hậu ủng của Lưu Chấn Đông cùng các sư huynh đệ Tinh Võ Môn tiến nhập vào sân Vạn quốc võ thuật đại hội. Khi hắn đi tới nơi, khán giả sớm đã một lần nữa tụ tập bên dưới lôi đài, cả quảng trường rộng lớn đông đặc một biển người, cơ hồ chen chân không lọt. Hình như toàn bộ dân chúng Thượng Hải cũng tập trung về đây, quan khán trận quyết đấu cuối cùng giữa hắn cùng Hoắc Điện Đường.

Hoắc Điện Đường đến sớm hơn so với Vương Chí Đạo, đã đứng chờ từ lâu ở góc chuẩn bị trên lôi đài. Vương Chí Đạo ngửng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, lại nhìn lại một chút Hoắc Điện Đường sắc mặt không chút biểu tình đang đứng đối diện với mình, từ đáy lòng dâng lên một tia tâm tình mờ mịt, hoặc là mờ mịt. Sau đêm nay, vận mệnh của bản thân mình lại một lần nữa thay đổi, đến lúc đó sẽ đi về phương nào? Tương lai sẽ như thế nào? Chẳng lẽ sẽ phải lưu lại ở Nhật Bản bảo vệ Tôn tiên sinh?

Bất tri bất giác, từ hậu thế đi về tới thời đại này đã được bốn năm rồi, chính bản thân mình đã làm được cái gì? Tất cả những việc từng làm có ý nghĩa gì? Từ "cái chết" của Viên đại đầu, còn tưởng rằng mình đã cải biến được lịch sử này, hiện tại lại đột nhiên được biết, lịch sử không hề vì sự đi tới của mình mà thay đổi, vẫn tiếp tục chiếu theo quỹ đạo sớm đã được định ra mà phát triển. Đã như thế thì hết thảy cố gắng của bản thân có ý nghĩa gì? Cho dù không có bản thân mình, Viên đại đầu vẫn đang xưng đế, Tôn tiên sinh thành công đào vong đến Nhật Bản, sau đó lại trở về phản đối Viên đại đầu. Sau khi xưng đế ba mươi sáu ngày thì Viên đại đầu chính thức tử vong, Trung Quốc rơi vào quân phiệt hỗn loạn, Nhật Bản xâm Hoa, kháng chiến,..., hết thảy mọi sự kiện cũng không hề bị ảnh hưởng từ sự xuất hiện của bản thân mình.

Mặc dù đêm nay bầu trời đêm vô cùng trong sáng, nhưng trong tâm lý Vương Chí Đạo lại dâng lên một bóng ma muốn xóa đi cũng không được. Hắn nhìn lại một chút xung quanh sân thi đấu, cũng không thấy xuất hiện thân ảnh của Trương Tác Lâm cùng đám người Lý Cảnh Lâm, đến ngay cả trên bàn trọng tài chẳng những đã không có Sơn Khẩu Dụ Nhân, đến ngay cả bóng dáng những người trọng tài Tây dương khác cũng không nhìn thấy đâu nữa. Không khí trầm trọng trước cơn bão lớn, Vương Chí Đạo dự cảm thấy đêm nay hộ tống Tôn Trung Sơn rời đi khỏi Thượng Hải tuyệt đối sẽ không dễ dàng chút nào. Sau khi quá chiêu cùng Hoắc Điện Đường cao thủ như vậy, lập tức lại phải bảo vệ một đại nhân vật trong vòng vây truy sát của cả cao thủ và quân đội rời đi khỏi Thượng Hải tuyệt đối không phải là sự dễ dàng, chuẩn bị không tốt thì chính cái mạng nhỏ của mình cũng không có khả năng bảo trì lại được.

"Các vị bằng hữu, thời khắc kích động lòng người rốt cuộc cũng đã đến rồi!" Thanh âm của Đại loa đúng lúc này đã vang lên, cắt đứt luồng suy nghĩ của Vương Chí Đạo: "Trải qua liên tục mấy ngày thi đấu, đêm nay rốt cục nghênh đón thời khắc trọng yếu chung cuộc của tất cả chúng ta: Trận quyền đấu chung kết dành chức Quán quân. Tin tưởng các trận đấu kích động lòng người từ mấy ngày hôm nay đã làm cho mọi người xem đến hoa cả mắt, tâm tình kích động. Vậy thì hôm nay hai vị tuyển thủ đánh phá vào đến tận trận đấu cuối cùng sẽ mang lại cho chúng ta sự kích thích đặc sắc đến như thế nào đây? Vậy hãy để cho chúng ta cùng rửa mắt chờ đợi đi! Bây giờ xin mời tuyển thủ Tinh Võ Môn Vương Chí Đạo cùng tuyển thủ Bát Cực Vương Hoắc Điện Đường lên đài!"

Trong tiếng vỗ tay cùng hoan hô ầm ầm như sấm động của đám đông khán giả, Vương Chí Đạo cùng Hoắc Điện Đường đều tỏ thái độ thong dong mà đi tới trung tâm của lôi đài.

Cái gì đáng tới thì chung quy sẽ tới, nếu trời cao đã để cho ta đi đến thời đại này, vậy thì hãy dũng cảm đối diện đi, ta tuyệt đối không chịu cúi đầu trước vận mệnh! Đem này, ta sẽ đem hết toàn lực, vì chính bản thân mình, vì tương lai, vì Tinh Võ Môn, vì có Ô Tâm Lan luôn luôn yêu thích bản thân mình, còn có Long Điệp (hoặc là Chu Điệp), toàn lực phấn đấu, toàn lực đấu tranh cùng vận mệnh, đấu tranh cùng lịch sử!

Đến đây đi, không có gì có thể đánh ngã được ta, coi như là vận mệnh cùng lịch sử cũng không thể! Ta là Vương Chí Đạo. Độc nhất vô nhị Vương Chí Đạo!

Nghĩ thông suốt được những điều đó, Vương Chí Đạo lập tức tinh thần hoán phát, hình như đột nhiên trong chớp mắt đã biến thành một người khác. Cả khí chất, ánh mắt, tinh thần diện mạo so với Vương Chí Đạo lúc trước, giống như đều đã được thăng hoa.

Hoắc Điện Đường vẫn một mực yên lặng quan sát hắn lập tức đã phát hiện ra sự biến hóa này, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Vương huynh đệ, tại sao so sánh với lúc mới vừa rồi, giống như là đã đột nhiên biến thành một người khác rồi? Ngươi là đã nghĩ thông suốt được điều gì hay sao?"

"Đúng vậy, ta là đột nhiên trong chớp mắt đã rõ ràng được ý nghĩa chân chính của câu nói 'Lập địa thành phật' trong Phật pháp. Trong một tích tắc mới vừa rồi, ta đã giác ngộ rồi!" Vương Chí Đạo giống như là đắc đạo cao tăng, mỉm cười nói với Hoắc Điện Đường: "Hoắc sư phụ, đêm nay chúng ta có thể toàn lực đấu một trận, toàn bộ các sự việc trong quá khứ ta đã hoàn toàn bỏ xuống, ta không thèm để ý đến thắng thua, cũng không thèm để ý đến ân oán giữa hai chúng ta. Ta chỉ là muốn hưởng thụ một quá trình, một quá

trình toàn lực phấn đấu vì võ đạo, vì vận mệnh, vì tương lai!"

Hoắc Điện Đường trong lòng giật mình, hắn bản năng cảm giác được Vương Chí Đạo lúc này tâm tính cùng khí thế đã vượt hơn chính mình, ít nhất cũng phải cao hơn một cấp bậc. Mặc dù không hề ác liệt, cũng không hề có một tia sát khí, nhưng cái loại khí thế không thể mô tả rõ ràng này lại sinh ra một loại áp lực không thể nêu tên, ép tới khiến cho trong tâm mình nặng nề, thậm chí còn sản sinh ra một loại cảm giác "Khuất phục". Không thể để tiếp diễn như vậy, còn cứ tiếp diễn như vậy nói không chừng chính bản thân mình sẽ chưa đánh mà đã thua.

Vì vậy, Hoắc Điện Đường quyết đoán hét lớn một tiếng: "Đã như thế, vậy thì tiếp chiêu đi!"

Đột nhiên đạp một bước một tới trước, một thức Hùng Tồn Ngạnh Tễ nhằm thẳng Vương Chí Đạo húc tới. Một chiêu này vừa độc vừa ổn, một kích đắc thủ có thể tái công, một kích không thành còn có thể tự thủ, thật sự là một tuyệt chiêu vừa ổn vừa độc. Lúc trước Hoắc Điện Đường cùng hai người Lý Cảnh Lâm cùng Trần Chân chiến đấu, thức mở đầu vẫn thống nhất dùng Bát Cực Quyền ôn hòa khởi khuỷu tay công kích. Mà giờ phút này giao thủ cùng với Vương Chí Đạo, vừa vào trận đã đột nhiên hạ sát thủ. Hiển nhiên Hoắc Điện Đường vào thời khắc này đã đem Vương Chí Đạo coi là kình địch rồi.

Vương Chí Đạo thần sắc không thay đổi, biểu hiện mấy ngày hôm nay của Hoắc Điện Đường hắn đã quan sát rất là chăm chú, nên đối với thân thể của Hoắc Điện Đường đang húc tới hắn không ngạnh tiếp, mà là hai tay đón đỡ lấy thân thể Hoắc Điện Đường đang húc tới, đồng thời cước bộ bắt đầu vận động để vận dụng Tá lực thuật.

Tuy nhiên đúng vào lúc bả vai Hoắc Điện Đường sắp tiếp xúc cùng hai tay của Vương Chí Đạo, hắn đột nhiên dừng phắt thân hình xu thế đang như mãnh hổ, sau đó nắm chưởng thành quyền, tà tà hướng xuống, đánh thẳng vào bộ vị trái tim Vương Chí Đạo.

Chiêu thức nhìn như rất bình thường, nhưng chính là Hoắc Điện Đường đã cải tiến từ tuyệt kỹ trí mạng "Mãnh hổ ngạnh hạ sơn" đã đánh khắp thiên hạ, đánh gục vô số anh hùng hảo hán của sư phụ Lý Thư Văn, biến thành tuyệt chiêu càng thích hợp với bản thân mình "Mãnh hổ hạ sơn chủy".

Đánh cho đến tận lúc này, nhưng đây mới là lần đầu tiên Hoắc Điện Đường dùng quyền đầu đến công kích.

Vương Chí Đạo biết rõ rằng một quyền này của Hoắc Điện Đường không phải là chuyện đùa. Hoắc Điện Đường đang tuổi tráng niên, cả thể lực cùng công phu đã muốn ở trên Lý Thư Văn, lấy Tá lực công phu của mình, chỉ sợ không tán khai được lực lượng của một quyền này, nghĩ muốn né tránh cũng không thể được. Tâm thần của Hoắc Điện Đường đã khóa cứng lấy hắn, chỉ cần Vương Chí Đạo vừa né tránh thì thân hình của Hoắc Điện Đường sẽ lập tức di động theo, mà kình lực trên quyền đầu một điểm cũng không hề giảm bớt.

Thời khắc nguy hiểm, tâm thần Vương Chí Đạo đột nhiên tiến nhập vào một cảnh giới rất huyền diệu, mặc dù không có tập trung lực chú ý một cách cao độ, nhưng là hết thảy mọi việc trước mắt lại đột nhiên biến thành chậm rãi. Hắn rõ ràng nhìn thấy được mỗi một tác nhỏ nhất của Hoắc Điện Đường, lại còn có thể đoán trước được sự biến hóa kế tiếp.

Tâm linh bình tĩnh như nước, Vương Chí Đạo nhấc chân lên, nghiêng thân thuận thế một cước đá ra, xuyên qua hỏa lực tuyến của Hoắc Điện Đường, ngay tại trước khi một quyền kia kịp đánh trúng mình, đã đá trước trúng ngay vào bả vai Hoắc Điện Đường. Kình lực lưu thông thông suốt cực kỳ, Hoắc Điện Đường bị một cước này đá bay đến, thân thể ngã thẳng tắp về phía sau, đổ rầm xuống trên sàn lôi đài.

Một cước hoàn mỹ đến cực điểm, đá bay Hoắc Điện Đường!

Khán giả đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó xôn xao ầm lên! Ai cũng không nghĩ tới, trận đấu mới vừa khai cuộc, Hoắc Điện Đường đã để cho Vương Chí Đạo một cước đá ngã nhào

Trên bàn trọng tài đám người Tôn Lộc Đường cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Tôn Lộc Đường quay sang Cam Mạc Nhiên thở dài nói: "Tiểu tử này, hình như cảnh giới của hắn lại mới vừa đề thăng! Ta xem hắn có đủ tư cách để trở lên Võ thánh tháp, đánh bại ông, khiêu chiến ta, có lẽ hắn có thể làm được đó!"

Cam Mạc Nhiên gật đầu, nói: "Một cước mới vừa rồi của hắn, tin tưởng rằng ta cũng không thể né tránh ra được! Hắn đích xác là có tư cách hướng ông khiêu chiến rồi!"

Bên dưới lôi đài đám người Tinh Võ Môn cũng giật mình không thôi. Lưu Chấn Đông trợn trừng con mắt nói: "Tiểu tử này thật sự là rất bất ngờ đó. Ta còn tưởng rằng hắn sẽ phải lâm vào khổ chiến, không nghĩ tới hắn chỉ là một cước đã đã ngã được Hoắc Điện Đường! Việc lạ, chẳng lẽ hắn cũng ăn cái thuốc kích thích kích phát gì hay sao?"

Trần Chân sau khi kinh dị đã rất nhanh tỉnh táo trở lại, hắn thấp giọng nói: "Hoắc Điện Đường sẽ không chịu thua dễ dàng như vậy đâu, chỉ có điều Vương sư đệ đã sáng tạo ra một cái kỳ tích, đồng thời cũng sáng tạo ra cho ta một cái cơ hội. Nhân lúc sự chú ý của tất cả các khán giả lúc này đều tập trung về trên lôi đài, ta phải rời đi, hội hợp cùng Tôn tiên sinh bọn họ. Các vị sư huynh đệ, bảo trọng!"

Trong lúc thân hình Trần Chân đang lặng lẽ tìm cách rẽ đám đông chuồn đi, Hoắc Điện Đường đang nằm trên sàn lôi đài đã trở mình một thức Lý Ngư Đả Đỉnh, đứng thẳng trở lên.

"Vương huynh đệ, ngươi thực sự làm ta rất bất ngờ! Chỉ có điều ta sẽ không để cho ngươi đánh ngã dễ dàng như vậy nữa. Chúng ta tái chiến đi nào!"

190. Chương 188: Chân Chính Võ Vương (hạ)

Hoắc Điện Đường một lần nữa đứng lên, khí thế cường đại đến lạ thường. Dường như là bị một cước kia của Vương Chí Đạo kích thích, làm cho cảnh giới của hắn cũng đột nhiên đề thăng lên thì phải.

Sải chân lướt nhanh về trước, trực tiếp áp sát vào Vương Chí Đạo, sau đó cúi người lại là một thức "Mãnh hổ hạ sơn chủy", mục tiêu lấy chính là sườn trái của Vương Chí Đạo. Chiêu thức mặc dù vẫn là phổ thông bình thường giống như lúc mới vừa rồi, nhưng là tinh thần cùng lực chú ý lại tập trung đến mức từ trước đến nay chưa từng có. Vương Chí Đạo nghĩ muốn lại dùng một cước như lúc trước đá lui đối thủ cũng đã không thể được rồi.

Tránh cũng không tránh được, Vương Chí Đạo chỉ đơn giản là nghiêng thân sang một bên, không hề để ý tới quyền đầu của Hoắc Điện Đường, quyền phải trực tiếp đánh ra, nhằm thẳng vào dưới nách tay bên phải của Hoắc Điện Đường. Cứ như thế này, cho dù quyền đầu của Hoắc Điện Đường có thể đánh trúng thân thể Vương Chí Đạo, nhưng quyền đầu của Vương Chí Đạo cũng sẽ đem cánh tay phải Hoắc Điện Đường đánh cho mất đi tri giác.

Lấy công phá công!

Hoắc Điện Đường tựa hồ như đã sớm liệu tới Vương Chí Đạo sẽ sử xuất ra đả pháp bất cần sống chết như thế, lập tức hạ chân đình trụ thân hình, quyết đoán thu hồi quyền phải đang đánh ra ở tốc độ cao, thân thể lấy eo lưng làm trục, xoay tròn một trăm tám mươi độ, vừa kịp tránh khỏi quyền đầu của Vương Chí Đạo, mà quyền trái của hắn vẫn một mực thu ở bên cạnh sườn lại đột nhiên bung ra xuất kích, đánh trúng vào sườn phải của Vương Chí Đạo. Bát Cực Quyền vốn dĩ lấy đặc điểm là động tác nhẹ nhàng xảo diệu, phát kình cương mãnh, liên miên bất đoạn. Lý Thư Văn một bộ Bát Cực Quyền lại còn gia tăng Phách Quải Quyền, trong giới võ thuật cơ hồ không có ai địch nổi lão, môn hạ đệ tử của lão không hề ít, thế nhưng nếu luận về chân chính đạt được tới cốt tủy quyền pháp của Lý Thư Văn, cũng là hậu sinh khả úy trò giỏi hơn thày, thì chỉ có một mình Hoắc Điện Đường mà thôi.

"Chát" một tiếng, Vương Chí Đạo bật lùi lại phía sau mấy bước, nếu không phải là hắn biết ý co rụt thân thể khi chịu đựng ngọn quyền, xương sườn bên phải đã bị đánh gãy rồi.

Giao phong vào hiệp thứ hai, Hoắc Điện Đường thắng lợi, gỡ lại một ván, thành ra cục diện đang hòa nhau.

Dưới lôi đài Ô Tâm Lan mắt thấy Vương Chí Đạo có nguy hiểm, nhất thời ôm chặt lấy cánh tay Long Điệp đang đứng bên cạnh, hổn hển hỏi: "Điệp tả, Chí Đạo sẽ không có việc gì chứ?"

Long Điệp mặt không biểu tình nói: "Yên tâm, tiểu tử này trời sinh phúc to mạng lớn, ngươi đã thấy khi nào hắn phải chịu thiệt thòi chưa?"

Ô Tâm Lan ngẫm lại sau khi Vương Chí Đạo tỉnh lại từ trong lần hôn mê đó, từ đó trở đi đích xác cho đến tận bây giờ cũng chưa từng thiệt thòi thảm hại, vận khí thật đúng là tốt một cách thần kỳ, lập tức yên lòng, an tĩnh tiếp tục xem trận đấu trên lôi đài.

Sau khi đã trúng phải một quyền của Hoắc Điện Đường, Vương Chí Đạo ý thức được cho dù bản thần mình kinh nghiệm chiến đấu cùng ý thức so với Hoắc Điện Đường có thể mạnh mẽ hơn, nhưng là công lực cùng tố chất thân thể lại có chút không bằng được, lấy cứng chọi cứng nhất định sẽ thảm bại. Vì vậy sau khi hắn né khỏi một quyền tiếp theo của Hoắc Điện Đường, đã rất nhanh di động cước bộ, thân hình dao động né quanh, lấy phương thức du đấu đến đối kháng với công lực kinh người của Hoắc Điện Đường.

Hoắc Điện Đường nhìn Vương Chí Đạo đang không ngừng xông đến lượn đi bên người mình, hừ lạnh nói: "Nếu như mỗi người cũng đều có thể chỉ dùng du đấu thuật là có thể đánh bại được ta, vậy thì còn có thể đứng trên lôi đài đến tận lúc này hay sao?" Nói xong, Hoắc Điện Đường khom lưng xuống một cái, chân sau đạp mạnh, thân người như mũi tên rời khỏi dây cùng bắn vụt tới trước mặt Vương Chí Đạo, lật tay một chưởng từ dưới hướng lên nhằm thẳng vào yết hầu của Vương Chí Đạo mà chém đến.

Nhanh, quá nhanh! Xem ra Hoắc Điện Đường không chỉ là công lực kinh người, mà tốc độ cũng là nhất tuyệt!

Vương Chí Đạo tránh không kịp, đành phải nhấc tay đón gạt thương chưởng của Hoắc Điện Đường. Một chưởng này của Hoắc Điện Đường chém lên trên cẳng tay của Vương Chí Đạo, làm cho Vương Chí Đạo chỉ cảm thấy giống như đã bị chém đứt rời, dưới cảm giác đau đớn kịch liệt cẳng tay đã rất nhanh mất đi tri giác. Mặc dù cánh tay đã trúng chiêu, nhưng là Vương Chí Đạo khi thân thể bị ngửa ra sau lại lập tức mượn thế xảo diệu một đòn Đặng thích đạp thẳng về phía trước nhằm trúng Hoắc Điện Đường. Một cước này đã đá trúng lên bả vai của Hoắc Điện Đường. Nhưng là Hoắc Điện Đường không hề lùi bước, ngược lại xoay thân một vai đánh tới. Nói là Vương Chí Đạo đá trúng bả vai Hoắc Điện Đường, nhưng chuẩn xác hơn phải nói là bả vai của Hoắc Điện Đường húc thẳng vào lòng bàn chân của Vương Chí Đạo.

Vừa đá ra một cước đã bị một đòn húc vai cực kỳ bất ngờ, Vương Chí Đạo không tự chủ được mà mất đi thăng bằng, ngã nhào xuống trên lôi đài.

Khán giả kinh hô, Ô Tâm Lan lại càng giật mình kinh hoàng bưng kín cái miệng nhỏ nhắn. Ngay cả Long Điệp cũng biến đổi sắc mặt. Vốn dĩ tưởng rằng Vương Chí Đạo vừa khai cuộc đã một cước đá ngã Hoắc Điện Đường, thắng lợi đã là khoanh tay đạt được, nào có ngờ đến sau khi Hoắc Điện Đường đứng lên tái chiến, liền liên tiếp chiếm thượng phong, hiện tại thâm chí còn đem Vương Chí Đạo đánh cho ngã nhào xuống.

Chỉ có điều là sự lo lắng của Ô Tâm Lan không phải kéo dài quá lâu. Đã thấy Vương Chí Đạo đang nằm trên mặt sàn thân thể đột nhiên trượt một cái, dùng tư thế nằm thẳng dưới sàn mà chuyển qua dưới chân của Hoắc Điện Đường, hai chân đều vươn ra, bắt chéo nhau khóa lấy chân phải của Hoắc Điện Đường. Một đòn Tiễn Đao Thác Thối, nhằm chuẩn vào khớp đầu gối của Hoắc Điện Đường, dụng lực một phát. Thân thể của Hoắc Điện Đường lập tức bị kéo ngồi khuỵu xuống.

Hoắc Điện Đường không ngờ tới Vương Chí Đạo còn có một chiêu này, thân thể của hắn không thể khống chế được khiến cho trong tâm cả kinh, thế nhưng vẫn lâm nguy bất loạn. Thân thể nửa khom xuống phía trước, tay phải lại một chưởng nhằm thẳng vào đầu Vương Chí Đạo vẫn đang nằm trên mặt đất mà bổ xuống. Vương Chí Đạo vốn dĩ muốn thân thủ nâng cả hai tay bắt lấy thiết chưởng của Hoắc Điện Đường đang bổ tới, thế nhưng cẳng tay phải mới vừa rồi bị thiết chưởng của Hoắc Điện Đường đánh trúng đã tê dại, hoàn toàn không điều khiển được nữa, nên gần như chỉ có thể vươn được tay trái ra.

"Chát" một tiếng, lực đạo trên tay trái không đủ, không thể hoàn toàn ngăn đỡ được một chưởng này của Hoắc Điện Đường, chỉ có thể làm chệch mục tiêu đi một chút. Một chưởng này của Hoắc Điện Đường đã nện xuống trúng lên ngực Vương Chí Đạo. Trước ngực bị trúng phải thiết chưởng của Hoắc Điện Đường, Vương Chí Đạo chỉ cảm thấy như bị sét đánh, trước mắt tối sầm, một mồm máu tươi hướng trên mặt Hoắc Điện Đường phun tới.

Hoắc Điện Đường vừa mới một chiêu đắc thủ, đột nhiên trong chớp mắt một đám mây những vật gì đó đỏ hồng phun thẳng vào trên mặt, theo bản năng vội nhấc tay ngăn cản. Mà Vương Chí Đạo đang bị thương

lúc này lại đột nhiên biến thành điên cuồng giống như dã thú, không hề bị một chưởng mới vừa rồi của Hoắc Điện Đường làm đình chỉ công kích, ngược lại còn nhân cơ hội sấn vào làm khó dễ.

Hai chân Vương Chí Đạo vẫn đang khóa trụ khớp đầu gối của Hoắc Điện Đường lại dùng sức cắt một cái, rốt cục cũng đem được Hoắc Điện Đường quật ngã nhào xuống sàn. Đồng thời Vương Chí Đạo ra sức nhào tới, một phát đã trảo bắt đã cổ tay phải của Hoắc Điện Đường, vừa lôi vừa kéo một cái, đã đem được cánh tay đó của Hoắc Điện Đường kéo thẳng ra, sau đó hai chân lộn một cái, quấn lên trên, gắt gao khóa chết lấy cánh tay phải của Hoắc Điện Đường.

Hoắc Điện Đường chỉ vì một búng máu tươi phun từ miệng Vương Chí Đạo mà bị chế trụ, nhất thời vừa sợ vừa giận, lập tức hít sâu một hơi, bắt được bả vai áo của Vương Chí Đạo ra sức giằng mạnh một phát. Khí lực của Hoắc Điện Đường mặc dù so với Vương Chí Đạo thì lớn hơn, nhưng cho dù khí lực của hắn có lớn đi nữa thì lực lượng trên một cánh tay cũng so ra còn kém so với lực lượng trên hai đùi Vương Chí Đạo. Cho nên một cái giằng này, chẳng những không tránh thoát ra được, ngược lại còn bị Vương Chí Đạo dùng sức khóa siết một cái thiếu chút nữa đã bẻ gãy hẳn cả cánh tay.

Hoắc Điện Đường thấy cánh tay phải không có cách nào giãy thoát ra được, lập tức quyết đoán dùng chưởng trái không ngừng nhằm bổ đến trên hai chân Vương Chí Đạo vốn đang quấn siết quanh cánh tay phải của hắn. Mặc dù là vẫn đang nằm trên mặt sàn không thể phát huy ra hết lực đạo chân chính, nhưng là thiết chưởng của Hoắc Điện Đường vẫn không thể coi thường. Chỉ mới là bổ có hai cái, Vương Chí Đạo lập tức đã cảm giác được hai chân có chút tê tê, nếu lại chịu thêm một chưởng nữa phỏng chừng chân không thể dùng được nữa.

Trong lúc nóng lòng, Vương Chí Đạo thân thể mãnh liệt xoay một phát, trở mình lăn một vòng trên mặt sàn lôi đài, cánh tay phải của Hoắc Điện Đường đang bị khóa chết lại bị vặn ngược sang bên sườn.

Kết quả, cánh tay phải của Hoắc Điện Đường bị xoay ngược ra đến phía sau. Khớp xương bả vai chịu lực không được nữa, "rắc" một tiếng đã bị bẻ gãy. Như vậy chưởng trái đương nhiên cũng không bổ xuống được nữa.

Khán giả dưới lôi đài tại thời khắc này tất cả đều cơ hồ muốn ngừng thở, trong lòng hoảng sợ, có không ít người âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ rằng một chiêu này của Vương Chí Đạo cũng quá ư ngoan độc, thoáng cái đã đem cánh tay phải của Hoắc Điện Đường phế đi. Mà Vương Chí Đạo lại có nỗi khổ không nói nên lời, Hoắc Điện Đường chẳng những lực công kích quá mạnh mẽ, mà năng lực chịu đòn cũng quá kinh người. Bản thân mình toàn lực đánh hắn hai đòn cũng chỉ giống như gãi ngứa, không thể tạo thành thương tổn, dùng đến kỹ thuật bẻ khớp xương để bẻ gãy khớp vai của hắn cũng thật sự là không còn biện pháp nào khác.

Khớp xương bên bả vai phải bị bẻ gãy, nhưng Hoắc Điện Đường ngược lại lại thoát khỏi được chế trụ của Vương Chí Đạo. Khuỷu tay trái một kích, eo lưng vặn một cái, đã đem được thân thể của Vương Chí Đạo đang áp chế phía sau người đẩy bắn ra, sau đó ngồi dậy, nửa quỳ lên trên mặt sàn.

Trải qua một hồi so võ thê thảm ác liệt này, khí lực của cả hai người cũng đã hao tổn lớn, đã bắt đầu thở hồng hộc lên. Vương Chí Đạo vẫn nằm trên mặt sàn, mà Hoắc Điện Đường đang nửa quỳ trên sàn cũng đều há hốc mồm ra sức hít thở.

"Người Trung Quốc, cố gắng lên!"

Dưới lôi đài không biết là ai đột nhiên gào to một tiếng, tiếp theo người người dưới đài cũng đồng thanh hô ầm lên.

Hai người Vương Chí Đạo cùng Hoắc Điện Đường được tiếng hò la ủng hộ, đưa mắt nhìn lại nhau, đồng thời đứng thẳng lên. Vương Chí Đạo liếc mắt nhìn xuống dưới đài

Chỉ thấy tất cả đám người Ô Tâm Lan đều đang ân cần nhìn hắn. Khi hắn nhìn về phía Long Điệp, Long Điệp mặc dù vẫn giữ bộ dáng cùng vẻ mặt lạnh lùng như băng, nhưng là trong đôi mắt đẹp của nàng tự nhiên đã có một tia nhu tình.

Vương Chí Đạo cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, liền quay đầu về phía Hoắc Điện Đường nói: "Xin lỗi Hoắc sư phụ, công phu của ngươi thật sự là quá ư lợi hại. Nếu như mà nói ta không dùng đến kỹ thuật bẻ

các khớp xương thì căn bản là không thể đánh bại được ngươi! Có chỗ nào đắc tội xin được tha thứ!"

Hoắc Điện Đường nói: "Là người học võ, luận bàn võ nghệ có lý nào lại không hề có chút tổn thương. Vương huynh đệ, một chút thương tổn nho nhỏ ấy vẫn không làm tổn hại được ta, ngươi còn có cái bản lãnh gì thì cứ việc sử xuất ra đi!"

Vương Chí Đạo thở dài nói: "Đấu đến bây giờ, thể lực của hai người chúng ta đều cũng đã hao tổn rất nhiều rồi. Mà ngươi hiện tại cánh tay phải đã không thể dùng được nữa. Hoắc sư phụ, ngươi thật sự vẫn muốn là chúng ta tiếp tục đánh hay sao?"

Hoắc Điện Đường cười to nói: "Tại sao lại không tiếp tục? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta đây cánh tay phải bị phế đi sẽ không còn khả năng đánh bại ngươi nữa hay sao? Vương Chí Đạo, ngươi quá coi thường ta đó! Ta nghe nói, khi ngươi cùng Gia sư ở tại một chỗ sau một hồi lâu, ngươi đã nhìn ra được trên người Gia sư có tàn tật, có đúng không?"

Vương Chí Đạo không rõ tại sao Hoắc Điện Đường vào lúc này lại hỏi ra câu ấy, liền nói: "Đúng vậy, như vậy thì như thế nào?"

"Chẳng lẽ ngươi lại không biết rằng có một vài người nhờ vào khổ luyện nhược điểm của bản thân mình mà làm cho nó biến thành ưu thế hay sao?" Hoắc Điện Đường nói tiếp: "Bản thân gia sư chân trái có tật xấu, bên trái không thể sử xuất toàn lực. Nhưng lại nghiêm khắc yêu cầu chúng ta phải tập luyện đối với bên trái. Cho nên bên trái của ta vô luận là lực đạo hay là tính chất linh hoạt, so với bên phải cũng đều là mạnh mẽ hơn. Cho nên nói phế đi cánh tay phải, đối với ta mà nói thì căn bản không tính là cái gì!"

Vương Chí Đạo cười khổ, cân nhắc chuẩn bị nghiên cứu mất một hồi lâu, vậy mà lại không nghĩ được rằng lão điên Lý Thư Văn kia bởi vì chính bản thân mình tàn tật nên mới cương quyết bắt các đồ đệ của mình cố gắng luyện tập công phu phía bên sườn trái.

Hoắc Điện Đường lúc này làm sao còn có thể để cho Vương Chí Đạo cơ hội do dự được nữa, chân trái hướng trước sải một bước dài, ngay sau đó tay trái một quyền tà tà hướng xuống dưới, đánh thẳng vào bộ vị trái tim Vương Chí Đạo. Dĩ nhiên vẫn là một chiêu "Mãnh hổ hạ sơn chủy". Tốc độ cùng lực đạo thoạt nhìn quả nhiên so với chiêu thức xuất ra phía bên phải còn muốn mạnh mẽ hơn.

Vương Chí Đạo mắt thấy Hoắc Điện Đường thế tới hung hãn, vẫn là một chiêu nhưng đã thấy khí thế cao thấp, thế nhưng tâm hắn lại tỉnh táo trở lại. Vừa an tĩnh, lập tức một lần nữa tiến nhập được vào cái cảnh giới huyền diệu như lúc vừa bắt đầu.

Động tác của Hoắc Điện Đường trong mắt hắn trở nên thong thả chậm rãi, mỗi một cử động nhỏ bé rõ ràng có thể nhìn thấy được. Thời khắc quyết phân thắng bại đã tới rồi, Vương Chí Đạo tâm bình khí hòa, động thân về trước một bước, tay trước vừa gạt vừa quay, dùng Tá lực thuật mà đem một chiêu Mãnh hổ hạ sơn chủy của Hoắc Điện Đường đè ép xuống dưới, sau đó tay sau một quyền đánh ra, quyền đầu nhằm thẳng vào huyệt Thái Dương của Hoắc Điện Đường.

Hoắc Điện Đường trong lòng cả kinh, phản ứng cực nhanh nghĩ muốn giơ tay phải lên gạt ra, nhưng là hắn lại quên mất rằng khớp xương bả vai phải của mình đã bị bẻ gãy, vừa muốn cử động nhưng tay phải đã không thể nâng lên được nữa. Vương Chí Đạo một quyền này dễ dàng đánh trúng vào huyệt Thái Dương của Hoắc Điện Đường. Chuẩn xác nặng nề đánh trúng, lực đả kích không bị triệt tiêu một phần nào, toàn bộ đều để cho đầu não của Hoắc Điện Đường tiếp nhận hết.

Tiếng sấm động nổ vang lên trong đầu não của Hoắc Điện Đường. Mặc dù năng lực chịu đòn của hắn rất kinh người, nhưng là huyệt Thái Dương cũng vô pháp tiếp nhận trực tiếp một quyền của Vương Chí Đạo. Một quyền này, rốt cục cũng làm hắn ngây ngất té rầm xuống.

Mặc dù nói phía bên trái so với phía bên phải còn mạnh mẽ hơn, nhưng là cánh tay phải bị phế đi hiển nhiên là vẫn phải ảnh hưởng đến Hoắc Điện Đường.

Vương Chí Đạo không có thừa dịp áp vào truy kích, mà là đình chỉ bất động, thong thả đợi cho Hoắc Điện Đường khôi phục lại.

Rất nhanh, Hoắc Điện Đường đã từ trên mặt sàn một lần nữa đứng được lên. Mặc dù chỉ có bị ngây ngất mất mấy giây đồng hồ, thế nhưng Hoắc Điện Đường lại biết chính mình đã thua rồi. Nếu như mới vừa rồi

Vương Chí Đạo không đình chỉ mà lại tiếp tục hướng mình công kích, như vậy thì tuyệt đối không thể ngăn cản.

Lập tức, Hoắc Điện Đường hướng về Vương Chí Đạo gian nan cười nói: "Vương huynh đệ, trận này ngươi thắng rồi, Hoắc Điện Đường ta thua tâm phục khẩu phục!"

Theo lời Hoắc Điện Đường vừa thốt ra miệng, khắp trên đài dưới đài đều nổi lên tiếng hoan hô cùng chúc mừng ầm ĩ. Mọi người đều xông cả lên trên lôi đài chạy về phía Vương Chí Đạo hỏi han.

Vương Chí Đạo tách mọi người ra đi tới trước mặt Hoắc Điện Đường, nói: "Hoắc sư phụ, kỳ thật nếu nói về thực lực thì ngươi hơn ta rất xa. Ta lần này…"

Hoắc Điện Đường khoát tay ngăn nửa câu nói tiếp theo của Vương Chí Đạo, lại nói: "Vương huynh đệ, ngươi không cần quá khiêm tốn. Thua chính là thua, mặc kệ là nói như thế nào, ngươi thật sự là kỹ nghệ cao hơn một bậc. Hoắc Điện Đường ta thua không oán!"

Vương Chí Đạo thấy Hoắc Điện Đường này cũng là tính tình rành mạch, lập tức không hề khách khí nữa, ôm quyền nói: "Đa tạ Hoắc sư phụ đã nhường nhịn!"

Đại loa vào lúc này truyền thanh nói: "Sau khi trải qua một trận tỷ thí đặc sắc tuyệt luân, Vạn quốc võ thuật đại hội của chúng ta lần này rốt cuộc đã tìm ra được Võ Vương rồi. Hắn chính là Tinh Võ Môn … Vương Chí Đạooo! Xin mời mọi người mau hoan hô cổ vũ cho hắn đi nào!"

Tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô như sấm, đến một hồi thật lâu mới từ từ yên tĩnh trở xuống.

Đại loa nói tiếp: "Tiếp theo xin mời trọng tài trưởng Tôn Lộc Đường lão tiên sinh lên ban phát danh hiệu Võ Vương trong kỳ luận võ lần này cho Quán quân Vương Chí Đạo của chúng ta!"

Đợi được sau khi tất cả mọi người lên chúc mừng cho Vương Chí Đạo đều đã xuống hết, Tôn Lộc Đường tự tay mang một tấm biển hiệu trên có kết dây lụa hồng đi lên lôi đài, sắc mặt tươi cười đem biển hiệu giao tới tận trên tay Vương Chí Đạo. Vương Chí Đạo tiếp nhận biển hiệu, nghiêm chỉnh hướng Tôn Lộc Đường gật đầu.

Tôn Lộc Đường vẻ mặt tươi cười nói: "Vương Chí Đạo, trận luận võ lần này ngươi đã đoạt được danh hiệu Võ Vương. Ta vốn là nên hướng ngươi chúc mừng mới đúng, nhưng là lão già ta đây lại có vài câu không mấy dễ nghe muốn nói, ngươi có muốn nghe hay không?"

Vương Chí Đạo thành khẩn nói: "Tiền bối dạy bảo, vãn bối nhất định ghi nhớ trong lòng."

Tôn Lộc Đường cười nói: "Không thể nói là dạy bảo, ta chỉ là muốn nói rằng ngươi có được một danh hiệu này thì tuyệt đối không nên kiêu ngạo. Vạn vạn lần không thể lấy mạnh khinh yếu, càng không thể lợi dụng võ công đi bán nước cầu vinh, mưu lấy vinh hoa phú quý cho bản thân mình. Chúng ta là người luyện tập võ công, lúc này lấy cường kiện thân thể là việc chính, lấy hành hiệp trượng nghĩa, bảo vệ quốc gia an bình, dân chúng an cư lạc nghiệp làm nhiệm vụ của mình. Đến lúc đó mới không hổ với danh hiệu 'Võ Vương'!"

Lúc Tôn Lộc Đường nói ra mấy lời đó sắc mặt có chút mỉm cười, mặc dù lời nói rất giáo điều, cơ hồ mỗi một người sư trưởng đều đã từng nói ra, nhưng khi được nói ra từ miệng Tôn Lộc Đường đã có sự bất đồng, chẳn những trung khí tràn đầy, sang sảng hữu lực, hơn nữa một một chữ đều giống như là thiết chùy nặng nề nện vào tâm lý của mỗi người đang đứng ở đây, làm cho Vương Chí Đạo bỗng nhiên cảm thấy kính trọng. Đây mới là chân chính võ học đại tông sư, so sánh với lão, Vương Chí Đạo cảm giác được chính mình là một Võ Vương nhưng vẫn có chút nhỏ bé.

Một tràng thuyết giáo của Tôn Lộc Đường đã dẫn khởi mọi người có nhiệt huyết ở đây đồng tình đáp lại, tiếng hoan hô quanh quẩn ở trên bầu trời Vạn quốc võ thuật đại hội thật lâu cũng chưa có tan đi.

Đêm đã về khuya, Thượng Hải cũng bắt đầu rối loạn. Mọi người đang đi trên đường cũng đều cúi thấp đầu rảo bước đi như chạy, người chạy đi chạy lại như gió càng tạo thêm một cảm giác áp lực đè nặng lên trên Thượng Hải. Không tới nửa giờ trước, mọi người dân Thượng Hải vẫn còn đang lan truyền tin vui lớn về người của Tinh Võ Môn đoạt được danh hiệu Võ Vương ở Vạn quốc võ thuật đại hội, khắp cả Thượng Hải đều là vui sướng hân hoan giống như là đang ăn Tết vậy. Nhưng là còn không có đợi cho khán giả giải tán

đi, một tiếng súng đã vang lên, sân tổ chức Vạn quốc võ thuật đại hội bắt đầu náo loạn, quân binh mang súng xuất hiện như bầy ong, bắt đầu bắt người khắp nơi.

Trương Tác Lâm rốt cục cũng xuất kích rồi.

"Vương Chí Đạo, ngươi đây là đã bày ra cái chủ ý thối tha gì chứ, sớm đã đem ta hun chết mất rồi. Nếu như mà chúng ta đi không thoát, ngươi xem ta thu thập ngươi như thế nào đây!" Thanh âm thấp giọng của Ô Tâm Lan đã vang lên. Lúc này Ô Tâm Lan mặc một thân y phục vải thô màu xám, lại đội một cái nón tre lớn, trên mặt còn đeo một cái khẩu trang, cho dù là ai cũng không thể nhận ra được nàng là một nữ hài tử xinh đẹp. Ở bên cạnh nàng chính là Vương Chí Đạo cùng Long Điệp cũng đồng dạng một thân y phục.

Ba người bọn họ hiện tại đang cùng nhau đẩy một chiếc xe phân chở mấy cái thùng gỗ lớn đựng đầy phân và nước tiểu nhằm hướng ngoại thành đi ra. Trên xe phân luôn toát ra một luồng khí đặc quánh có mùi hôi thối không ngừng phát tán trong không khí. Ô Tâm Lan cơ hồ đã muốn nôn mửa ra rồi.

"Ta cũng không hề mời ngươi đi tới đây, mà là ngươi thế nào cũng phải ở cùng một chỗ với ta để đến chịu tội đấy thôi!" Vương Chí Đạo tức giận nói: "Ngươi có phải là đặc biệt ngóng trông để xuất hiện sự tình thì tâm lý của ngươi mới chịu an ổn hay không?"

Ô Tâm Lan vội la lên: "Điệp tả muốn đi, ta đương nhiên cũng muốn đi theo cùng với nhau, ngươi đừng mơ tưởng bỏ rơi ta!"

"Hai người các ngươi đừng ầm ĩ nữa, có cảnh sát đang tiến lại đây đó!" Long Điệp hạ thấp tiếng nhỏ giọng nhắc nhở.

Vương Chí Đạo len lén đưa mắt nhìn sang bên cạnh, quả nhiên thấy được một đội cảnh sát võ trang hạng nặng đang nghiêm ngặt tra xét từng người đang đi qua lại trên đoạn đường này. Đám cảnh sát làm việc cho người Tây dương, vậy mà cũng bị Trương Tác Lâm trưng dụng.

Mắt thấy cảnh sát đang đến gần, ba người đều cúi đầu không nói, chỉ đẩy xe tiếp tục đi về phía trước.

Một người cảnh sát còn trẻ tuổi đang đứng ở giữa đường cầm súng chỉ vào ba người hỏi: "Đứng lại, các ngươi đang làm cái gì đó?"

Long Điệp tưởng rằng hành tung đã bại lỗ, tay phải theo tiềm thức muốn vuốt xuống dưới thắt lưng, nhưng Vương Chí Đạo kịp thời đè tay nàng xuống, dừng chiếc xe lại, tươi cười nhìn viên cảnh sát nói: "Báo cáo quan lớn, ngài nhìn xem cái xe này của chúng ta thì biết chúng ta đang làm gì!"

Vương Chí Đạo một bên vừa nói, một bên làm bộ mở nắp mấy cái thùng chứa đầy phân cùng nước tiểu, luồng khí khai thối nồng nặc cơ hồ làm kẻ khác hít thở không thông lập tức tràn vào trong lỗ mũi các cảnh sát, mà gã cảnh sát trẻ tuổi đang đứng mũi chịu sào lập tức bịt mũi khom cả thắt lưng xuống, thiếu chút nữa đã nôn mửa ngay tại trận.

Vương Chí Đạo âm thầm đắc ý, cố ý nói với gã cảnh sát trẻ tuổi: "Quan lớn, ngài đây là bị làm sao vậy, không thoải mái hay sao? Có muốn ta đưa ngài đi bệnh viện hay không hả?"

Cảnh sát tuổi trẻ giống như là đang đuổi con ruồi, vội vàng phất phất tay đuổi Vương Chí Đạo đi: "Ngươi thật là một lão trùng thối, nhanh nhanh cút ra xa một chút cho ta, cút mau ra xa!"

Vương Chí Đạo hỏi lại: "Có việc gì chứ, ngài không nhìn xem một chút chuyến xe này hay sao?"

"Không nhìn, không nhìn, mau cút!" Gã cảnh sát trẻ tuổi chỉ hận không thể làm cho Vương Chí Đạo lập tức biến mất khỏi mắt hắn, lẽ nào còn có thể nghĩ đến đi tra xét mấy người này.

Vương Chí Đạo bất động thanh sắc đem chiếc xe phân đẩy đi, cùng hai người nữ hài tử Long Điệp các nàng đi ra khỏi thành. Tất cả các cảnh sát ở đó cũng đều bịt mũi bưng miệng tránh tít ra xa, không có ai đến ngăn cản.

Vừa ra khỏi cửa thành, Ô Tâm Lan đã không nhịn được nói: "Chí Đạo, mưu mô của ngươi quả thật đúng là nhiều. Vậy mà lại có thể dùng phương pháp này đem tất cả đám cảnh sát lừa qua được hết!"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Ô sư tỷ, ngươi không nên cao hứng quá sớm. Đừng quên rằng chúng ta vẫn còn chưa có rời đi khỏi Thượng Hải, chỉ cần ở chỗ này thêm một khắc thì chúng ta sẽ thêm một phần nguy hiểm."

Long Điệp hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta gấp rút đi tìm Tôn tiên sinh bọn họ hội hợp ư? Bọn họ hẳn là đã chờ rất sốt ruột rồi hả!"

Vương Chí Đạo nhưng lại thần sắc ngưng trọng, hạ giọng nói: "Dọc theo con đường đi vừa rồi ta cuối cùng cũng cảm giác được có người trên đường đi theo chúng ta. Ta xem ra chúng ta hay là trước hết nên đi thêm một vòng nữa rồi tính tiếp hả..."

"Không cần đi vòng nữa. Vương huynh đệ, hôm nay ta phải xin lỗi ngươi rồi!" Một thanh âm cứng rắn hữu lực, cũng rất quen thuộc đã vang lên.

Ba người Vương Chí Đạo cả kinh, quay người nhìn lại, người đến hiển nhiên là Lý Cảnh Lâm. Phía sau hắn lại còn mang theo hai quân nhân mặc quân trang, thắt lưng dắt cây súng pạc-hoọc.

Vương Chí Đạo hướng về Lý Cảnh Lâm chắp tay nói: "Cảnh Lâm tướng quân, chúng ta đều là người sáng không nói chuyện mờ. Ta rất rõ ràng mục đích ngươi đi tới chuyến này, mà ngươi cũng rõ ràng mục đích chuyến đi này của ta. Ta mong ngươi lấy đại cục làm trọng, thả cho chúng ta rời đi!"

Lý Cảnh Lâm mặt không đổi sắc, lắc đầu nói: "Ta là quân nhân, phục tùng mệnh lệnh chính là thiên chức của quân nhân. Vương Chí Đạo, ta khuyên ngươi hay là nên trở về yên tâm tập võ đi. Viên đại tổng thống đã phái ra rất nhiều sát thủ đến truy sát Tôn tiên sinh. Đám người các ngươi, kể cả Tôn tiên sinh trong đó, hôm nay một người cũng đừng mơ tưởng có thể rời đi khỏi Thượng Hải. Nếu như ngươi thức thời, hay là nhanh chóng quay về đi thôi, ngoan ngoãn đứng ở Tinh Võ Môn, sẽ không có ai động đến ngươi!"

Vương Chí Đạo trong lòng căng thẳng, hỏi: "Người của các ngươi đã đuổi theo Tôn tiên sinh bọn họ rồi hay sao?"

Lưu Chấn Đông cười khổ nói: "Cái gì nói được ta đều đã nói rồi. Vương Chí Đạo, ta khuyên ngươi có một số việc ngươi đừng quản đến là tốt nhất. Nếu không, ngươi sẽ tự rước họa vào mình mà thôi."

Vương Chí Đạo cười nói: "Nhưng là ta đi đến cái thế giới này chính là muốn gặp phải những cái họa đó. Cảnh Lâm tướng quân, ngươi hẳn là người thâm minh đại nghĩa, ngươi hẳn là biết Tôn tiên sinh mới là người chân chính cứu được người Trung Quốc chúng ta qua cơn binh lửa. Viên đại đầu chỉ là một tiểu nhân vọng tưởng làm Hoàng đế. Ngươi làm sao lại có thể trợ giúp Viên đại đầu đến bách hại Tôn tiên sinh như vậy?"

Lý Cảnh Lâm còn đang muốn nói lại câu gì nữa, thì một tên quân nhân bên cạnh hắn đã lạnh lùng nói: "Cảnh Lâm tướng quân, còn nói chuyện với thằng nhóc lắm mồm này làm cái gì nữa, trực tiếp đem hắn bắt nộp cho đại soái đi thôi!"

Vương Chí Đạo nghe được khẩu khí của quân nhân này lập tức đoán được ra hai tên quân nhân này kỳ thật chính là được Trương Tác Lâm phái tới giám sát Lý Cảnh Lâm. Thấy nhiều lời vô ích, lập tức hắn rút phăng "Kim Tiễn" ra, nhằm hai tên quân nhân bắn tới. Đạn ra không trượt, hai tên quân nhân kia còn chưa kịp rút súng ra đều đã trúng đạn ngã nhào xuống đất.

Vương Chí Đạo thổi thổi vào nòng cây Kim Tiễn vẫn còn đang bốc khói, nhìn lại Lý Cảnh Lâm nói: "Cảnh Lâm tướng quân, hai thằng cha xui xẻo kia đều đã ngã xuống rồi, ngươi có thể thả cho chúng ta đi được rồi chứ!"

Lý Cảnh Lâm mặt không chút biểu tình nói: "Muốn để cho ta tha các ngươi đi, thì chỉ có một biện pháp!"

"Biện pháp gì?"

"Đem cả ta cũng giết chết nốt!" Lý Cảnh Lâm tay phải hóa thành kiếm chỉ, dưới chân sải dài một bước nhằm Vương Chí Đạo phóng vọt tới, hoàn toàn không để ý tới "Kim tiễn" trong tay Vương Chí Đạo.

"Đoàng" một tiếng, Vương Chí Đạo nhưng lại không hề do dự nổ súng, đầu đạn bắn trúng bắp đùi phải của Lý Cảnh Lâm. Thân thể Lý Cảnh Lâm lập tức nghiêng sang một bên, rồi té xuống.

"Rất xin lỗi, khi có khả năng dùng súng, ta tuyệt đôi sẽ không dùng quyền cước! Cảnh Lâm tướng quân, sau này còn gặp lại!"

191. Chương 189: Một Viên Đạn Cuối Cùng

Chạy trốn đến được bến tàu đã ước định hội hợp cùng với Tôn Đại Chu và Trần Chân, ba người Vương Chí Đạo từ thật xa đã nghe thấy tiếng súng dày đặc. Hiển nhiên, bọn người Tôn tiên sinh đã bị người của Trương Tác Lâm tìm được rồi.

Tìm được một chướng ngại vật ẩn nấp xuống, Vương Chí Đạo chăm chú quan sát hoàn cảnh một chút, sau đó đem Kim Tiễn ra nạp đầy đạn. Lại quay sang Ô Tâm Lan cùng Long Điệp bên người, nói: "Hai người các ngươi, nghe kỹ ta nói, khi ta hô 'Chạy!' lập tức phải dùng tốc độ nhanh nhất hướng đến chiếc chiến thuyền kia chạy đến. Khi thấy Tôn Đại Chu bảo hắn lập tức chuẩn bị hai cây súng pạc-hoọc nạp đầy đạn, khi ta chạy qua đó sẽ dùng! Chuẩn bị đã thật tốt chưa?"

Ô Tâm Lan cùng Long Điệp căng cứng như lên dây cót, dưới một tiếng hô "Chạy!" của Vương Chí Đạo, lập tức như mũi tên rời khỏi dây cung nhằm thẳng chiếc chuyến thuyền ở bến tàu chạy vụt đi.

Người của Trương Tác Lâm rất nhanh đã phát hiện ra hai nàng, có mấy tên liền chuyển nòng súng ngắm về phía đó. Chỉ có điều là vẫn còn chưa kịp nhằm bắn, một tiếng súng đã vang lên, rồi đạn đồng đã liên tiếp tam phen tứ bận bắn tới, chuẩn xác vô cùng đem bọn họ bắn cho vỡ sọ.

Những người này sợ đến chết khiếp, mỗi người đều nằm sấp cả xuống, tiếng súng tạm thời đình chỉ lại. Chờ đến khi bọn chúng cẩn cẩn dực dực vươn đầu nhìn ra phía bên ngoài, thì chẳng những Ô Tâm Lan cùng Long Điệp đã chạy đến đích, mà ngay cả Vương Chí Đạo cũng đã chạy được qua bên đó.

Sau khi nhìn thấy đám người Tôn tiên sinh, Vương Chí Đạo thu hồi cây "Kim Tiễn" chỉ còn lại có một viên đạn, lại tiếp nhận từ trong tay Tôn Đại Chu hai cây súng pạc-hoọc đã được chuẩn bị thật tốt, lại hỏi: "Tại sao Tôn tiên sinh vẫn còn chưa có leo lên thuyền?"

Tôn Đại Chu nói: "Địch nhân không ngừng nhằm về phía này nổ súng, chúng ta lo lắng Tôn tiên sinh vừa mới ló đầu ra đã bị đạn bắn trúng…"

"Hiện tại mau lên thuyền thôi, ta giúp các ngươi ngăn cản mấy tay súng đó, cam đoan bọn chúng không có cơ hội nổ súng. Các ngươi phải leo được lên thuyền trong vòng hai mươi giây đồng hồ, lại đem thuyền khai động, nhanh lên một chút. Lập tức lên thuyền!"

Vương Chí Đạo nói xong, đứng phắt lên, hai tay hai súng liên tục bắn ra, lập tức đã đem đầu mới tên địch nhân vừa mới ló lên bắn vỡ nát.

Tôn Đại Chu cùng Trần Chân biết được Vương Chí Đạo đạn ra không trượt, nhằm đâu trúng đó, chỉ cần có hắn ở chỗ này là đã có thể ngăn cản được hỏa lực của địch nhân, làm cho địch nhân khó có thể ngẩng đầu lên được. Lập tức không dám chậm trễ, mỗi người một bên dìu Tôn tiên sinh nhanh chóng nhằm chiếc thuyền chạy tới. Còn lại những người khác thấy thế, đều tự giác lấy thân mình làm lá chắn, đem Tôn tiên sinh bao bọc lấy, rất nhanh rút về phía chiếc thuyền.

"Họ Tôn muốn lên thuyền đó, mọi người mau nổ súng, ngăn cản hắn…"

Một tên địch nhân phát hiện ra động tĩnh của đám người Tôn tiên sinh, lập tức lớn tiếng kêu la. Chỉ là còn chưa có kêu dứt lời, một viên đạn đã lập tức từ trong miệng của hắn xuyên ra tới phía sau, đem hắn bắn gục ngay tại trận.

Đám địch nhân còn lại nghe vậy, biết rằng nếu như để sổng mất Tôn tiên sinh, khi trở về Trương Tác Lâm nhất định sẽ trừng phạt bọn họ, lập tức không sợ chết đều ngẩng đầu lên. Chỉ tiếc rằng bọn họ đều là vừa mới ngẩng lên được nửa cái đầu, đã có một viên đạn bay tới, chuẩn xác vô cùng đem đầu bọn họ bắn xuyên thành một cái lỗ.

Liên tục diễn ra như vậy, đến sau khi có tới mười người bị bắn xuyên qua đầu ngã xuống, đã không còn có người nào dám ngẩng đầu lên nữa. Bọn họ đều bị tay súng xuất thần nhập hóa của Vương Chí Đạo dọa cho sợ hãi đờ người.

Chờ đến khi bọn hắn thật vất vả mới cố lấy lại được dũng khí, trong lòng kinh sợ nhưng cũng cẩn cẩn dực dực vươn đầu nhìn xem, nhưng lại phát hiện chiến thuyền kia đã rời đi xa. Trên bến tàu cũng không còn một bóng người nào nữa.

Đám lính còn sống sót đó đành hai mặt nhìn nhau một hồi lâu, sau đó đành phải ủ rũ cúi đầu trở về hướng Trương Tác Lâm phục mệnh.

Ở trên thuyền, đám người đào thoát thành công đang ra sức nhảy nhót hoan hô may mắn. Bởi vì nhờ có một Vương Chí Đạo "Súng thần" chạy tới, tất cả mọi người đều còn sống mà lên được trên thuyền, loại sự tình này như thế nào cũng không thể không làm cho người ta vui mừng.

Tôn Đại Chu nâng chén hướng Vương Chí Đạo nói lời cám ơn nói: "Vương huynh đệ, cám ơn ngươi. Nếu không có súng thần đạn ra không trượt của ngươi áp chế địch nhân, chỉ sợ cho dù chúng ta thành công leo lên trên thuyền đào tẩu, cũng sẽ phải tổn thất rất nhiều huynh đệ!"

"Không cần phải cảm ơn, đây là việc ta phải làm!" Vương Chí Đạo khiêm nhường một chút, sau đó hỏi: "Tại sao không thấy Tôn tiên sinh ở đây?"

Tôn Đại Chu thở dài nói: "Tôn tiên sinh tâm tình bất hảo, đang ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi."

Vương Chí Đạo gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ. Bất cứ người nào bị ép buộc phải đào vong bất đắc dĩ, cho dù là đào vong thành công, tâm tình cũng không thể tốt đẹp được.

Chỉ có Ô Tâm Lan rất lạc quan nói: "Có cái gì mà phải bất hảo chứ. Quan trọng nhất là người không có việc gì là tốt rồi, có phải không? Chỉ cần người còn, vậy thì vẫn còn có cơ hội Đông Sơn tái khởi hả!"

Tôn Đại Chu đưa mắt nhìn lại Ô Tâm Lan một cái, cười nói: "Ô cô nương nói không sai. Ta sẽ khuyên Tôn tiên sinh như vậy!"

Vương Chí Đạo một hơi uống cạn chén rượu nhạt nhẽo, sau đó hỏi: "Tôn huynh, chúng ta thương lượng một cuộc, như thế nào?"

"Vương huynh đệ không cần khách khí, ngươi có cái yêu cầu gì cứ việc nói thẳng đi!"

"Tôn tiên sinh có bằng hữu ở Nhật Bản, tin tưởng rằng khi tới Nhật Bản rồi sẽ rất an toàn. Nhưng là ta đây thì lại bất đồng, hơn nữa ta cũng không nghĩ muốn đi Nhật Bản. Cho nên ta nghĩ, đợi được khi thuyền chạy đến gần Nhật Bản, các ngươi có thể đem chiếc thuyền này giao cho ta được không, ta phải đi đến nơi khác!"

Tôn Đại Chu nghe vậy cả kinh, vội hỏi lại: "Vương huynh đệ, vậy ngươi muốn đi đến nơi nào?"

"Không biết, trôi đến nơi nào thì ở lại nơi ấy. Dù sao ta tuyệt đối cũng sẽ không đi Nhật Bản. Có lẽ ta sẽ phiêu lưu tới một hòn đảo nhỏ không người sinh sống, học Lỗ Tân Tốn (Robinson) sinh sống ở đó. Đương nhiên, ta sẽ không cô độc giống như là Lỗ Tân Tốn, bởi vì ta còn có hai mỹ nhân ở cùng ta đó. Ô sư tỷ, Điệp Nhi, các ngươi vô luận như thế nào đều ở cùng ta, đúng không?"

Ô Tâm Lan bất chấp tất cả mà ôm cứng lấy một cánh tay của Vương Chí Đạo, rất kiên định nói: "Mặc kệ là ngươi đi đến nơi nào, ta cũng đi theo ngươi!"

Long Điệp không tỏ thái độ gì, chỉ có điều là nhìn ánh mắt của nàng, hiển nhiên là cũng có tâm tư giống như Ô Tâm Lan.

Tôn Đại Chu biết được Vương Chí Đạo ý đã quyết, lập tức thở dài nói: "Vương huynh đệ, ngươi đã quyết ý như thế, ta đây cũng không còn gì để nói nữa, đợi đến khi chạy đến Nhật Bản rồi, chiếc thuyền này sẽ thuộc về ngươi!"

Trần Chân vẫn đứng bên cạnh từ đầu không nói một lời, đến lúc này mới không nhịn được lên tiếng hỏi: "Vương sư đệ, ngươi thật sự có ý định tách ra khỏi chúng ta?"

Vương Chí Đạo cười nói: "Ngũ sư huynh, đừng lo lắng, nếu như có duyên, chúng ta có lẽ còn có thể gặp lại nhau. Nếu như chiếc thuyền này lênh đênh tới một quốc gia có người ở đó, nói không chừng chúng ta sẽ mở cái Tinh Võ Môn phân quán ở đó, đem võ thuật được sư phụ truyền dạy tiếp tục truyền lưu đi xuống. Đợi

được sau mấy năm, phân quán Tinh Võ Môn này nhất định sẽ thanh danh truyền xa, đến lúc đó các ngươi sẽ biết được ta đang ở đâu hả!"

"Hải tặc! Trời ạ, phía trước có hai chiến thuyền thuyền hải tặc!"

Sau khi chiếc thuyền của Đồng Minh hội hành hải trên biển được một ngày một đêm, một người thuyền viên đứng bên mạn thuyền lại đột nhiên phát hiện ra ở phía trước có hai chiếc chiến thuyền đang nổi bồng bềnh, trong đó có một chiếc thuyền trên cờ xí vẽ một bức tranh có tiêu chí của hải tặc, lập tức lớn tiếng kinh hô ầm lên.

"Đừng kinh hoảng, trấn tĩnh đi. Lập tức gọi tất cả mọi người trên thuyền đề phòng!" Tôn Đại Chu nghe tiếng hô vội chạy tới quát bảo thuyền viên đang bối rồi ngừng lại, rồi lấy ống nhòm ra quan sát xem sao.

"Chỉ có một chiếc thuyền là thuyền của hải tặc, một chiếc thuyền còn lại hẳn là thuyền bị đánh cướp. Hơn nữa bọn họ hình như là hợp lại thành lưỡng bại câu thương, một người sống cũng không còn nữa!" Vương Chí Đạo không biết từ lúc nào đã chạy tới, sau khi dùng ống nhòm quan sát một chút, đã cho ra kết luận.

Tôn Đại Chu thần sắc ngưng trọng mà hỏi thăm: "Có thể nào lại là cạm bẫy hay không?"

"Không giống lắm!" Vương Chí Đạo đáp: "Trên biển còn trôi nổi nhiều thi thể như vậy, cá cũng đang quây lại ăn xác đó! Trên thuyền cũng có vài cỗ thi thể, khắp nơi đều là máu, nhìn ra không giống như là đang giả bộ. Nếu như là giả, như vậy cũng không tránh khỏi rất giống như là thật. Đến ngay cả người đóng phim cũng không thể làm ra được hiệu quả giống thật đến như thế."

Vương Chí Đạo đang nói là nói về phim ảnh ở hậu thế, nhưng Tôn Đại Chu lại nghĩ đến phim ảnh hiện tại. Hiện tại phim ảnh vẫn chưa có cái hiệu ứng đặc biệt gì, cho nên nghi ngờ trong lòng Tôn Đại Chu vẫn chưa tiêu tan, do dự đến một hồi lâu mới nói: "Vì an toàn của Tôn tiên sinh, hay là chúng ta đừng động vào cái sự việc không liên quan này nữa. Để mặc nó đi hả!"

Vương Chí Đạo lắc đầu nói: "Vạn nhất bên trên vẫn còn có người sống sót thì sao? Lấy tình tình của Tôn tiên sinh, sợ rằng sẽ không để cho ngươi mặc kệ chuyện không liên quan này hả? Nếu như chúng ta cứ như thế mà bỏ đi, vạn nhất sau đó ông ấy biết được, nói không chừng sẽ bắt chúng ta quay trở lại, cứ như vậy thì sẽ vô cùng phiền toái. Hơn nữa, ngươi cũng không phải là hạng người thấy chết mà không cứu, cứ bỏ đi như thế này ta lo lắng rằng lương tâm ngươi sẽ bất an. Như vậy đi, cho ta một chiếc thuyền cứu sinh nhỏ, ta qua bên đó nhìn xem một chút, lấy năng lực của ta lại còn có thêm cây súng, cho dù có cạm bẫy cũng có thể ứng phó được."

"Không được, chúng ta cũng muốn cùng đi với ngươi!" Nhưng là Ô Tâm Lan cùng Long Điệp đã xuất hiện.

Vì vậy một chiếc thuyền cứu sinh nhỏ chở Vương Chí Đạo cùng hai nàng Long Điệp, Ô Tâm Lan hướng về phía đội thuyền gặp chuyện không may chèo tới.

Chèo đến trước mũi hai chiếc chiến thuyền này, ba người phát hiện nói nước biển đều bị máu tươi nhiễm đỏ, mùi tanh xông lên mũi. Không ít đám cá hung hãn đang ra sức cắn rỉa mấy cái thi thể lơ lửng trên biển, may là không có thấy cá mập xuất hiện.

Vương Chí Đạo nã một phát súng, dọa cho chạy hết đám cá biển đang ăn xác người. Lại chèo đến cẩn thận nhìn xem, mấy cái thi thể này vẫn còn rất mới mẻ, hiển nhiên là mới chết không lâu, bộ dáng như là người châu Á, cũng không biết là người bên phía hải tặc hay là bên phía thuyền bị cướp.

"Không phải là giả, rất rõ ràng là chiếc thuyền này đã gặp phải hải tặc, song phương đại chiến, kết quả lưỡng bại câu thương!" Vương Chí Đạo phân tích nói.

"Chúng ta có nên lên trên thuyền tra xét một chút hay không?" Ô Tâm Lan hỏi.

"Điều đó là đương nhiên. Cứu một mạng người, còn hơn xẩy bẩy cấp phù đồ!" Vương Chí Đạo vừa nói vừa bỏ mái chèo xuống, hướng về chiếc thuyền bị nạn trèo lên.

"Oa, chiếc chiến thuyền này chế tạo thật đúng là hoàn mỹ, khó tránh đám hải tặc liều mạng tranh đoạt!" Sau khi ba người leo lên trên thuyền, Vương Chí Đạo cũng phải thở than một tiếng.

"Hình như không còn người nào còn sống?" Ô Tâm Lan nhìn lại mười mấy cỗ thi thể trên thuyền, trong lòng có điểm sợ hãi.

Long Điệp cẩn thận nhìn lại một chút đám thi thể đó, đột nhiên "ơ" một tiếng, vội vàng quay sang nói với Vương Chí Đạo: "Chí Đạo, vài cỗ thi thể này hình như là người của Hồng Môn?"

"Có đúng không? Người của Hồng Môn bất hạnh như vậy, ra biển gặp phải hải tặc, bị giết đến toàn quân diệt vong? Hồng Môn ở trên biển hình như cũng rất lợi hải hả, như thế nào lại không được việc gì thế này?"

Có tiếng rên rỉ đứt quãng truyền đến, loáng thoáng còn có người đang hô "Cứu mạng!"

Còn có người sống, ba người vội dỏng tai nghe, theo tiếng kêu cứu đi vào một cái kho hàng ở dưới boong thuyền, quả nhiên phát hiện ra được người vừa kêu cứu kia.

Người này bị một thanh đao chuyên dùng của hải tặc đâm xuyên qua bụng, toàn thân đều là máu, nhưng vẫn đang chống đỡ chưa chịu chết. Thật bất ngờ chính là, người này lại là người quen biết của Vương Chí Đạo.

Người này vốn đã tuyệt vọng, đến khi nhìn thấy có người tiến vào, trong lòng vui mừng. Thế nhưng sau khi nhìn rõ được người tiến vào là ai, trong mắt lại hiện lên thần sắc vừa khiếp sợ vừa đau khổ.

Vương Chí Đạo cũng rất là kinh ngạc, hắn ngồi xổm xuống bên cạnh người kia, cẩn thận kiểm tra lại vết thương một lần, khẳng định được vết thương không phải là giả, hơn nữa người này không thể cứu được nữa rồi. Lập tức hắn không khỏi nở nụ cười nói: "Hồng Bất Nhị, thật sự là không ngờ tới chúng ta sẽ gặp lại bằng phương thức như thế này hả. Ta còn tưởng rằng chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa đó!"

Người bị trọng thương sắp chết này hóa ra lại chính là Hồng Bất Nhị, khó trách được Vương Chí Đạo lại mỉm cười. Thật đúng là lão Thiên gia có mắt.

Hồng Bất Nhị rất gian nan mà há to mồm ra, nhưng lại không thể nói được thành lời.

Vương Chí Đạo thấy thế nói ngay: "Ngươi không cần phải nói, để ta diễn giải xem nào. Ngươi điều khiển chiến thuyền này là muốn đuổi giết Tôn tiên sinh, hoặc là đuổi giết ta? Nhưng là vận khí của ngươi không tốt, chẳng những không có đuổi được Tôn tiên sinh cùng ta, ngược lại chạy vượt qua trước, kết quả gặp phải hải tặc, xảy ra một trường ác đấu. Kết quả chỉ còn lại có một mình ngươi chưa bị chết?"

Ô Tâm Lan chớp chớp đôi mắt đẹp, kinh ngạc hỏi thăm: "Chí Đạo, hắn chính là địch nhân lớn nhất theo như lời ngươi từng nói hay sao? Hắn đến đuổi giết ngươi cùng Tôn tiên sinh? Như vậy thì hắn đúng là người xui xẻo nhất trên đời!"

Long Điệp hừ lạnh nói: "Làm nhiều việc bất nghĩa tất có quả báo. Lão Thiên gia nhất định là không quen nhìn ngươi chuyên làm việc ác, cho nên mới tạo cho ngươi báo ứng này!"

Hồng Bất Nhị trên mặt lộ vẻ cười khổ, một lúc lâu mới phát ra được thanh âm nói: "Vương… Vương Chí Đạo…, trên thực tế, …, ta cũng không phải là đuổi giết ngươi cùng với họ Tôn, ta là muốn vận chuyển một lô hàng quân hỏa đi Nhật Bản, chỉ là bất hạnh gặp gỡ đám hải tặc. Ta thực sự hối hận, tại sao lại đem số quân hỏa đó phong kín hết lại? Kết quả đến khi gặp phải hải tặc cũng không kịp lấy ra sử dụng, nếu có những quân hỏa đó trong tay, đám hải tặc kia đã sớm bị chúng ta giết chết rồi…"

Vương Chí Đạo nhìn lại một chút những cái rương hòm đã bị đóng đinh chắc chắn phía sau, hỏi lại: "Đó là những thứ quân hỏa ngươi đã chế tạo ra?"

"Đúng vậy…" Hồng Bất Nhị rất cố sức nói: "Chính là những quân hỏa tiên tiến nhất trên đời này, lại cũng có một vài công cụ công nghệ cao nữa. Ngươi hẳn là biết được với năng lực của ta, làm ra những thứ đó cũng không khó. Chỉ cần ta đem được mấy thứ này vận chuyển đến Nhật Bản, vậy thì giấc mộng xưng bá toàn cầu của Nhật Bản sẽ thực hiên không khó khăn gì nữa. Đáng tiếc là, đến cuối cùng lại hóa ra là tiện nghi không công cho nhà ngươi. Chẳng lẽ là lão Thiên trừng phạt ta, không cho phép ta thay đổi tiến trình lịch sử hay sao?"

Vương Chí Đạo gật đầu nói: "Hẳn là như vậy, lịch sử nếu như dễ dàng thay đổi như vậy, vậy thì còn có thể là lịch sử nữa hay sao?"

Hồng Bất Nhị thở dài một hơi, lấy ngữ khí cầu khẩn nói: "Vương Chí Đạo, xem như chúng ta cũng có phần quen biết, ngươi có thể giúp ta thống khoái một chút được không, như thế này ta rất là thống khổ đó…"

"Không thành vấn đề. Cây súng này của ta bên trong vừa vặn còn đúng một viên đạn, ta đang nghĩ xem nên dùng nó ở nơi nào đây? Không nghĩ tới nó lại được ngươi giữ lại!" Vương Chí Đạo rút Kim Tiễn ra, chĩa thẳng vào trên trán Hồng Bất Nhị, nói: "Một viên đạn cuối cùng này sẽ thưởng cho ngươi đây, ngươi an nghỉ đi!"

"Đoàng" một tiếng, đạn bắn xuyên qua mi tâm của Hồng Bất Nhị.

Ô Tâm Lan cùng Long Điệp hai nàng lại càng hoảng sợ, Ô Tâm Lan giật mình nói: "Hắn đã không sống nổi, ngươi tại sao còn phải muốn bắn thêm cho hắn một phát?"

"Bởi vì không tận mắt nhìn thấy được hắn chết, trong lòng ta sẽ rất không thoải mái. Bây giờ ta xem như đã an tâm rồi!" Vương Chí Đạo hồi đáp rất thoải mái.

Long Điệp rất kỳ quái mà hỏi thăm: "Các ngươi mới vừa rồi đang nói cái gì vậy? Hắn nói rằng thay đổi tiến trình lịch sử là có ý tứ gì?"

"Ta cũng không biết, có khả năng là hắn đã sắp chết rồi, cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ hả!" Vương Chí Đạo ngăn cản hai nàng còn đang muốn đặt thêm câu hỏi, lại nói: "Thôi tốt rồi, đừng hỏi lằng nhằng nữa. Nhanh tay lên nào, chúng ta đem thi thể trên thuyền này toàn bộ ném xuống biển đi, cho bọn hắn vùi thây đáy biển đi thôi!"

Ô Tâm Lan giật mình nói: "Chỉ có ba người chúng ta thôi sao, không gọi Tôn đại ca bọn họ đến hỗ trợ?"

"Không cần đâu, ta cũng không có ý định quay về thuyền bên đó. Đem thi thể bọn chúng ném xuống biển, chiếc chiến thuyền này sẽ thuộc về chúng ta. Chúng ta lấy chiếc chiến thuyền này đi tới địa phương khác đi, không cần phải đi theo Tôn tiên sinh bọn họ tới Nhật Bản nữa!"

Đang đứng trên thuyền của Đồng Minh hội chờ đợi, Trần Chân cùng Tôn Đại Chu qua ống nhòm nhìn thấy trên chiếc thuyền bị cướp từng khối từng khối thi thể bị quăng xuống biển, Vương Chí Đạo cùng hai nàng đứng bên mạn thuyền hướng bọn họ vẫy vẫy tay, lớn tiếng hô: "Này, Tôn huynh, Ngũ sư huynh, chúng ta sẽ không quay về bên đó nữa, xin thay chúng ta hướng Tôn tiên sinh vấn anh nhé!"

Trong vẻ bất lực đơ mặt nhìn nhau của Tôn Đại Chu cùng Trần Chân, chiếc chiến thuyền kia từ từ rời khuất đi.

Sau khi lênh đênh trên biển một tháng, Vương Chí Đạo cùng Ô Tâm Lan, Long Điệp hai nàng rốt cục cũng thấy được lục địa, là một mảng lục địa khổng lồ.

Ô Tâm Lan hỏi: "Nơi này là địa phương nào?"

"Nước Mỹ!" Vương Chí Đạo hồi đáp: "Chúng ta tạm thời sinh sống ở nơi này đi. Ở địa phương này có rất nhiều cách kiếm sống, cũng có không ít người Hoa, ta muốn ở đây mở một cái Tinh Võ Môn phân quán. Chắc chắn đến sang năm, phân quán Tinh Võ Môn của chúng ta sẽ hồng biến toàn cầu, làm cho bọn người Tây dương đều phải kính sợ, lúc đó chúng ta có thể quay về thăm lại Trung Quốc một chút!"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tinh-vo-mon